MA PHÁP CÔNG NGHIỆP ĐẾ QUỐC

Tác giả: Buổi Tối Giờ Cao Điểm

Thể loại: Xuyên Không, Dị Giới, Huyền Ảo, Khoa Huyễn

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Thân là một kỹ sư cơ khí cao cấp có tiếng, Hứa Dịch bị xuyên việt đến rồi một thế giới ma pháp làm chủ. Ở nơi này công nghiệp cơ sở hầu như là số không, Hứa Dịch nên làm như thế nào để thể hiện giá trị bản thân? Đem ma pháp cùng khoa học kỹ thuật phối hợp với nhau, ma lực cùng máy móc công nghiệp dung hợp với nhau, cố sự cứ như vậy bắt đầu. --- Đây không phải câu truyện dùng công nghệ hiện đại để tu luyện thành pháp sư toàn năng vô địch. Đây là truyện về xây dựng thương hội sản xuất sản phẩm kết hợp cơ khí và ma pháp, thực hiện cách mạng công nghiệp ở thế giới ma thuật này.

Chương 1: Đi xin việc (1/2)

Đúng vào đầu hạ đầu tháng sáu, thành phố Bontar nóng như đổ lửa, chẳng khác gì Bắc Kinh ở thế giới cũ.

Mặc trên người bộ lễ phục tốt nghiệp của Học viện Senkohel, Hứa Dịch mới đi bộ một đoạn ngắn trên đường phố đã cảm thấy toàn thân nóng ran.

Nếu không phải đã sớm dùng ma lực duy trì một kết giới băng giá nhỏ bao phủ toàn thân, e rằng bây giờ anh đã ướt đẫm mồ hôi.

"Chính là chỗ này sao?"

Hứa Dịch dừng bước, ngẩng đầu nhìn tòa Tháp Pháp Thuật cao ba mươi mét trước mặt. Tầng dưới cùng của tòa tháp chiếm diện tích hơn mười nghìn mét vuông. Ánh mắt Hứa Dịch cuối cùng dừng lại trên tấm biển hiệu trước cổng.

"Tháp Pháp Thuật Camillo"

Không sai, chính là chỗ này.

Nhìn tấm biển hiệu, trong lòng Hứa Dịch thoáng qua một tia căng thẳng, rồi anh tự giễu cười.

Tâm trạng hiện tại của anh, chẳng khác gì năm năm trước, khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh đại học, đi xin việc ở công ty cơ khí lớn đầu tiên trong nước. Lúc đó, anh cũng căng thẳng như vậy.

Hứa Dịch vốn không thuộc về thế giới này.

Ba năm trước, anh vẫn là một trong những kỹ sư cơ khí được sếp trọng dụng nhất trong công ty cơ khí lớn nhất cả nước trên

Trái Đất, cũng có tiếng tăm trong ngành. Với tuổi đời khi đó mới hai mươi tư tuổi, có thể nói là cực kỳ hiếm có, hoàn toàn xứng đáng với hai từ "tương lai xán lạn".

Tuy nhiên, đời người khó đoán, trong một lần đo đạc công trình ba năm trước, anh vô tình rơi xuống nước, khi tỉnh lại thì phát hiện mình đã xuyên không đến một thế giới khác.

Lúc đầu, Hứa Dịch cứ tưởng mình sẽ giống như nhân vật chính trong những cuốn tiểu thuyết đó, ở thế giới lấy ma pháp làm chủ này dễ dàng trở thành Pháp Sư cấp cao, cũng bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Đáng tiếc, hiện thực lại rất phũ phàng.

Phải nói thiên phú ma pháp của Hứa Dịch khá tốt. Sau khi đến thế giới này, anh chỉ mất nửa năm đã thích nghi được, đồng thời bằng nỗ lực của bản thân, chỉ mất hai năm đã thi đỗ vào một học viện ma pháp. Anh đã hoàn thành chương trình học mà học sinh bình thường trên lục địa này cần phải mất bốn năm thậm chí là thời gian dài hơn mới có thể hoàn thành. Thậm chí, anh còn được giáo viên trong học viện gọi là thiên tài ma pháp hiếm có.

Tuy nhiên, Hứa Dịch dù sao cũng đến thế giới này chưa lâu. Các Pháp Sư ở thế giới này đều được tiếp nhận bồi dưỡng về ma pháp từ nhỏ, thiên phú của Hứa Dịch dù có mạnh đến đâu, cũng rất khó có thể lập tức nổi bật.

Hơn nữa, anh ta không có bất kỳ nền tảng nào ở thế giới này. Học viện Senkohel mà anh ta có thể thi đỗ cũng chỉ là một học viện ma pháp rất bình thường ở Vương quốc Lanpari, bản thân nó không có thực lực giảng dạy ma pháp đặc biệt mạnh. Hứa Dịch có thể làm được hơn hẳn bạn bè cùng trang lứa ở Học viện Senkohel, nhưng đặt ở toàn bộ lục địa Saiens, thì thật sự là không đáng nhắc tới.

Vì vậy, sau khi tốt nghiệp học viện Senkohel, Hứa Dịch lập tức phải đối mặt với tình cảnh khó xử giống như rất nhiều sinh viên đại học trên Trái Đất - tốt nghiệp đồng nghĩa với thất nghiệp.

"Dù thế nào đi nữa, hôm nay nhất định phải xin việc thành công!" Hứa Dịch lắc đầu thật mạnh, gạt bỏ những ký ức hỗn loạn về cuộc sống trước đây do một tia căng thẳng trong lòng mang lại. Anh ổn định tinh thần, hít sâu một hơi, bước vào Tháp Pháp Thuật.

Đại Pháp Sư Camillo là một trong những Pháp Sư mạnh nhất thành phố Bontar. Nếu có cơ hội được hỗ trợ nghiên cứu ma pháp dưới trướng ông ta, Hứa Dịch tin chắc mình sẽ nhanh chóng nâng cao thực lực ma pháp, từ đó hiện thực hóa giá trị của bản thân ở thế giới này.

Khác với dự đoán của Hứa Dịch, phòng thủ của Tháp Pháp Thuật không quá nghiêm ngặt. Anh dễ dàng đi vào cổng chính. Bên cạnh tuy có vài người mặc áo choàng pháp sư đủ màu sắc đi ngang qua, nhưng chỉ tò mò liếc nhìn anh một cái, chẳng ai để ý đến anh.

Nhìn thấy bước chân vội vàng của những người này và vẻ mặt trầm ngâm pha chút thận trọng trên khuôn mặt, Hứa Dịch không khỏi nhớ đến Viện nghiên cứu kỹ thuật cơ khí mà anh từng làm việc khi còn ở Trái Đất.

Các kỹ sư trong viện nghiên cứu, bao gồm cả anh, ngày thường cũng đều có thần thái như vậy.

Nghĩ đến đây, tia căng thẳng trong lòng Hứa Dịch bỗng chốc tan biến.

Sải bước đến trước cánh cửa khép hờ của Tháp Pháp Thuật, Hứa Dịch chẳng do dự, đưa tay kéo cửa ra. Vừa định bước vào, bỗng nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập. Anh lập tức đưa tay giữ lấy cánh cửa sắp tự động đóng lại,

giữ nguyên trạng thái mở.

Quay đầu lại nhìn, Hứa Dịch hơi sững sờ.

Người đang bước nhanh về phía này là một cô gái trẻ xinh đẹp với mái tóc vàng óng ả. Tuy mặc áo choàng đen dài nhưng vẫn có thể lộ ra thân hình thon thả. Kết hợp với ngũ quan sắc sảo, khuôn mặt thanh tú, cùng nụ cười tự tin thường trực trên môi, cô toát ra sức sống tuổi trẻ.

Trước đây ở viện nghiên cứu, thỉnh thoảng cũng có những nữ thực tập sinh trẻ trung xinh đẹp như cô gái này xuất hiện.

Thấy Hứa Dịch giữ cửa, đợi cô đi tới gần, cô gái hơi sững sờ một chút rồi mỉm cười với Hứa Dịch, gật đầu ra hiệu cảm ơn.

Hứa Dịch đáp lại bằng một nụ cười, đợi cô bước vào trong rồi xoay người đi về phía bộ phận hành chính của Tháp Pháp Thuật mà anh nhìn thấy lúc nãy.

Cô gái phía trước thấy Hứa Dịch rời đi dứt khoát, sững sờ một chút, đánh giá bóng lưng anh với ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó cũng xoay người rời đi.

Cô bước vào thang máy ma pháp ở trung tâm Tháp Pháp Thuật, trực tiếp đi thẳng lên đỉnh tháp.

Nếu Hứa Dịch biết thêm một chút về tòa Tháp Pháp Thuật này, nhất định sẽ biết tầng cao nhất là khu vực dành riêng cho chủ nhân của tòa tháp, cũng chính là Đại Pháp Sư Camillo.

Tuy nhiên, Hứa Dịch hiện tại không có thời gian để ý đến những điều này. Sau khi đến bộ phận hành chính của Tháp Pháp Thuật và nói rõ mục đích đến, nhân viên phụ trách tiếp tân rất nhanh đã sắp xếp hai người phỏng vấn anh.

Quá trình phỏng vấn không suôn sẻ lắm.

Hai người phỏng vấn nghe nói Hứa Dịch tốt nghiệp Học viện Senkohel, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hứa Dịch đã quá quen với biểu hiện ấy, nửa năm nay anh đã gặp phải biết bao lần.

Rõ ràng là họ đang khinh thường.

Học viện Senkohel ở Vương quốc Lanpari cũng chẳng phải là cái gì ghê gớm, tốt nghiệp nơi đó, Hứa Dịch đương nhiên chẳng được ai coi trọng.

"Ừm... Hứa... Hứa Dịch phải không? Xin hỏi cậu đã tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách của Hội Pháp Sư chưa?" Thằng béo bên phải hỏi.

Câu hỏi này xem như là thiện chí với Hứa Dịch, đáng tiếc Hứa Dịch chỉ có thể lắc đầu ngượng ngùng.

Mới đến thế giới này được ba năm, tốt nghiệp Học viện Senkohel đã là không dễ dàng gì, lấy đâu ra thời gian để vượt qua kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách nghiêm ngặt hơn của Hội Pháp Sư.

Quan trọng hơn là, kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách của Hội Pháp Sư tốn kém không ít, mà Hứa Dịch chỉ riêng việc chi trả học phí, sinh hoạt phí của Học viện Senkohel, cùng với chi phí nghiên cứu ma pháp hàng ngày, đã dốc hết sức lực, sao có thể có nhiều tiền rảnh rỗi để làm những việc này.

Chương 2: Đi xin việc (2/2)

Thấy Hứa Dịch lắc đầu, hai tên phỏng vấn nhìn nhau, thằng béo khẽ ho một tiếng, mặt lộ vẻ áy náy.

"Nếu vậy, Hứa Dịch, cảm ơn ngươi đã đến ứng tuyển, nhưng rất tiếc..."

Sắc mặt Hứa Dịch sa sầm, hắn biết rõ, câu nói của tên phỏng vấn đồng nghĩa với việc lần ứng tuyển này của hắn gần như đã kết thúc trong thất bại.

Nếu lần này không thành công, vì trên người đã không còn bao nhiêu tiền, e rằng tiếp theo hắn phải đi tìm một số công việc khác để kiếm sống.

Mà như vậy, anh nhất định sẽ rời xa nghiên cứu ma pháp trong một thời gian dài, e rằng trình độ ma pháp của anh sẽ không những không tiến bộ mà còn giảm sút, ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển sau này.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch giơ tay ngắt lời người phỏng vấn.

"Ngài à, tôi cảm thấy tốt nghiệp trường nào cũng không quan trọng lắm phải không? Các ngài cần là một trợ lý có thể giúp đỡ nghiên cứu ma pháp của Đại Pháp Sư Camillo đáng kính, chứ không phải là một tấm bằng tốt nghiệp học viện ma pháp, hay là một chứng nhận của Hội Pháp Sư. Chỉ cần tôi có đủ năng lực đảm nhiệm là được rồi, ngài nói có đúng không?"

"Ồ?" Người phỏng vấn hơi béo có chút buồn cười liếc nhìn Hứa Dịch một cái: "Vậy thì, chàng trai trẻ, anh có gì để chứng minh anh có những năng lực này?"

Hứa Dịch lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ trong ba lô, đưa cho người phỏng vấn.

"Cái gì thế này?" Hai tên phỏng vấn cầm cái hộp lật đi lật lại, chẳng hiểu gì cả.

"Nó là thế này." Hứa Dịch đưa tay chạm nhẹ vào cái hộp, một tia ma lực từ ngón tay hắn xuyên vào trong.

Hai tên phỏng vấn tuy không phải là Pháp Sư lợi hại, nhưng là thuộc hạ của Đại Pháp Sư Camillo, nên đương nhiên không xa lạ gì với ma pháp. Chúng dễ dàng cảm nhận được tia ma lực của Hứa Dịch, trên mặt đồng thời thoáng qua một tia kinh ngạc.

Tia ma lực của Hứa Dịch tuy yếu ớt, nhưng chúng lại cảm nhận được nó cực kỳ tinh khiết và ổn định, gần như không có một chút dao động nào.

Điều này ngay cả một số Pháp Sư lợi hại cũng rất khó làm được, huống chi là Hứa Dịch, một thanh niên nhìn qua cũng chỉ mới hai mươi tuổi.

Nhờ tia ma lực này, hai người phỏng vấn lập tức thay đổi cách nhìn về Hứa Dịch, ánh mắt nhìn cái hộp trong tay cũng thận trọng hơn.

Hứa Dịch truyền ma lực vào, cái hộp vuông vức nứt ra từ giữa, một chuỗi âm nhạc du dương trong trẻo bay ra.

Hai người phỏng vấn nhìn kỹ, phát hiện cái hộp mở ra, bên trong là một mô hình đàn piano.

Mô hình này chỉ to bằng bàn tay người, nhưng được làm rất tinh xảo, mỗi phím đàn đều được phân chia rõ ràng.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là, những phím đàn này lại lõm xuống đàn hồi theo tiếng nhạc, như có một bàn tay vô hình

đang chơi đàn piano, phát ra âm nhạc.

Hai tên phỏng vấn nhìn cái đàn piano một lúc, tên béo mới đặt cái hộp xuống, cau ngươi hỏi Hứa Dịch: "Cái thứ đồ chơi này, làm sao chứng minh được thực lực ma pháp của ngươi?"

Hứa Dịch cười nhạt: "Hai ông à, đúng là đồ chơi đấy, nhưng động lực của nó là pháp trận tôi bố trí bên trong. Chỉ cần truyền vào một tia ma lực là nó tự động chạy. Chẳng lẽ thế vẫn chưa đủ chứng minh thực lực của tôi?"

Thực ra, cốt lõi của món đồ chơi này chính là pháp trận bên trong, nhưng thứ quyết định lại là kiến thức cơ khí của Hứa Dịch.

Cái thứ đồ chơi này là do Hứa Dịch làm lúc rảnh rỗi ở Học viện Senkohel, kết hợp kiến thức cơ khí của hắn với kiến thức pháp trận học được ở thế giới này, lại còn sử dụng sở thích của hắn - chơi đàn piano. Có thể nói, đây là sự kết hợp giữa hai thế giới, trình độ khoa học kỹ thuật nó đại diện không hề thấp.

Tuy nhiên, hai tên phỏng vấn nhìn cái mô hình đàn piano, lại đồng thời lắc đầu.

"Chàng trai trẻ, rất tiếc, tuy món đồ chơi này của anh rất mới lạ, nhưng vẫn không thể đạt yêu cầu của chúng tôi. Anh..."

Hứa Dịch cau ngươi, nhịn không được lộ ra nụ cười gượng gạo.

Người dân trên lục địa Saiens rất coi trọng ma pháp, nhưng phần lớn chỉ chú trọng vào sức phá hoại của ma pháp, còn nghiên cứu ứng dụng ma pháp thì cực ít. Cho đến nay, căn bản không có Pháp Sư nào nhìn ra trình độ khoa học kỹ thuật ẩn chứa trong cái gọi là "đồ chơi" này của anh, nên rất khó công nhận thực lực ma pháp của anh.

Thấy người phỏng vấn hơi béo sắp tuyên án "tử hình" cho Hứa

Dịch, cánh cửa phòng bỗng nhiên "ken két" một tiếng.

Người phỏng vấn hơi béo bị tiếng động này cắt ngang cuộc trò chuyện, ngẩng đầu nhìn về phía cửa chính với vẻ mặt khó chịu, nhưng lập tức kinh ngạc kêu lên: "Stella tiểu thư, sao cô lại đến đây?"

Hứa Dịch tò mò quay đầu lại, cũng ngạc nhiên không kém. Stella tiểu thư đột nhiên bước vào, chính là cô gái trẻ anh gặp ở cổng Tháp Pháp Thuật.

Nhìn thấy Hứa Dịch, cô gái cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ gật đầu với anh, đi thẳng đến bên cạnh bàn của người phỏng vấn. Cô liếc nhìn đơn xin việc của Hứa Dịch trên bàn, cầm lên xem qua, gật đầu, lại nhìn mô hình đàn piano bên cạnh, quay đầu hỏi Hứa Dịch: "Cái này là anh làm sao?"

Hứa Dịch ngạc nhiên gật đầu.

Từ động tác ung dung tự tại của Stella tiểu thư, cùng với cách xưng hô của người phỏng vấn với cô ấy vừa rồi, có thể thấy thân phận địa vị của cô ấy không thấp.

"Cho tôi xem thử cái này đi?" Stella chỉ vào mô hình đàn piano.

"Được thôi." Hứa Dịch trong lòng lóe lên tia hy vọng, lại biểu diễn lại một lần quá trình chơi đàn của mô hình đàn piano cho Stella xem.

"Hay đấy." Stella xem xong, lộ ra vẻ mặt hứng thú, liếc nhìn Hứa Dịch, nói với hai người phỏng vấn: "Tuyển nó đi."

Hai người phỏng vấn nhìn nhau, khó xử nói: "Stella tiểu thư, cậu ấy mới tốt nghiệp Học viện Senkohel, chưa qua kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách của Hội Pháp Sư, hình như... không hợp với yêu cầu phải không?"

Stella rất tùy ý xua tay: "Tư duy của cậu ấy rất linh hoạt, tốt hơn nhiều so với mấy lão già Pháp Sư đầu óc cứng nhắc kia, biết đâu lại giúp được ông nội thì sao."

Nghe Stella nói vậy, hai tên phỏng vấn nhìn nhau. Thằng béo khẽ ho một tiếng, quay sang Hứa Dịch: "ngươi... Hứa Dịch, chúc mừng ngươi đã qua vòng phỏng vấn. Bao giờ ngươi vào làm?"

Hứa Dịch mừng rỡ, nhìn Stella với ánh mắt đầy cảm kích. Nhưng thấy Stella chẳng thèm nhìn lại, cứ chăm chú vào cái mô hình đàn piano kia.

Hình như với con bé ấy, cái mô hình đàn piano còn hấp dẫn hơn cả Hứa Dịch.

Hứa Dịch đành quay sang tên phỏng vấn, cười gật đầu:

"Bao giờ cũng được."

Chương 3: Giá mà có cái quạt điện (1/2)

"Nóng! Nóng chết mất!"

Một tiếng than thở oán trách vang lên trong phòng, lập tức nhận được sự đồng tình của mọi người.

"Đúng vậy, nóng chết người!"

"Chính là, tôi hận không thể cởi hết quần áo ra cho rồi!"

"Cút! Rem, thằng khốn, ở đây có phụ nữ đấy."

"Hừ, Vina, cô cũng được coi là phụ nữ sao?"...

Nghe thấy tiếng đồng nghiệp phàn nàn, Hứa Dịch ngẩng đầu lên, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán.

Thật sự rất nóng.

Thời gian trôi nhanh như chớp mắt, tôi vào làm việc ở Tháp Pháp Thuật Camillo được một tháng rồi.

Giờ đã là đầu tháng 7, bước vào mùa hè, thời tiết nóng như đổ lửa.

Trong một tháng qua, tôi làm việc vặt trong một phòng nghiên cứu ma pháp dưới quyền Đại Pháp Sư Camillo, gần như chẳng được tham gia vào công việc nghiên cứu ma pháp gì.

Tôi cũng chẳng bất ngờ về chuyện này, với kinh nghiệm làm việc nhiều năm trên Trái Đất, tôi biết rõ một người mới như tôi

ban đầu chắc chắn phải làm một số việc cơ bản mới có thể dần dần hòa nhập được.

Hơn nữa, thực lực ma pháp của tôi trong phòng nghiên cứu cũng chẳng có gì nổi bật. Thêm vào đó, chuyện xảy ra khi tôi ứng tuyển đã sớm lan truyền khắp nơi, hiện tại trong phòng nghiên cứu gần như ai cũng coi tôi là dựa vào mối quan hệ với tiểu thư Stella mới vào được, không ít đồng nghiệp trong lòng đều có chút khinh thường và khinh miệt tôi.

"Tên này, chẳng lẽ dựa vào cái mặt đẹp trai của mình, mới được Stella tiểu thư để mắt tới?"

Hứa Dịch nghe xong chỉ cười khổ. Ngoại trừ ngày hôm đó gặp Stella khi phỏng vấn, một tháng nay anh căn bản không gặp lại cô ấy lần thứ hai. Anh chỉ biết Stella là cháu gái của Đại Pháp Sư Camillo từ những lời bàn tán của đồng nghiệp, còn lại thì chẳng biết gì về cô. Trời mới biết những lời đồn đại này từ đâu ra.

Tất nhiên anh cũng biết, cái gọi là lời đồn, vốn dĩ là không có căn cứ.

Vì vậy, anh căn bản không giải thích, chỉ là trong lúc làm tốt công việc của mình, không ngừng quan sát đồng nghiệp tiến hành nghiên cứu ma pháp để nâng cao trình độ ma pháp của bản thân.

Thiên phú của Hứa Dịch kỳ thực rất tốt, mặc dù chỉ là quan sát từ bên cạnh, nhưng một tháng nay trình độ ma pháp của anh thực sự đã tiến bộ rất nhiều.

Nói trắng ra, thực lực của Đại Pháp Sư Camillo không phải dạng vừa đâu, mấy ông thầy ở Học Viện Senkohel không thể so sánh được. Mấy cái nghiên cứu ma pháp ông ấy giao cho bọn tôi, trình độ còn cao hơn cả những thứ học ở Senkohel nhiều.

"Đúng rồi, hôm trước tôi được Đại Pháp Sư gọi lên báo cáo,

thấy phòng ông ấy mát lạnh, sao lại thế nhỉ?"

Thằng Rem, thằng khốn kiếp vừa bị mắng đấy, nó là Pháp Sư cấp năm, đã qua được kỳ thi sát hạch của Hội Pháp Sư. Trong phòng nghiên cứu này, tính cả Hứa Dịch, tổng cộng mười bảy người, thì nó xếp thứ ba về thực lực. Tính cách nó thì hướng ngoại, trong phòng nghiên cứu, nó là đứa khuấy động bầu không khí nhất.

"Ngu ngốc, trong phòng Đại Pháp Sư có bố trí Pháp Trận Băng Giá, đương nhiên là mát lạnh rồi."

Con Vina, con khốn kiếp vừa mắng Rem đấy, nó là Pháp Sư cấp bốn, thực lực kém Rem một bậc. Tính cách nó thì nghiêm túc, bình thường hay mắng Rem lắm, nhưng ai cũng thấy được, nó thực sự có chút gì đó đặc biệt với Rem. Trong lòng, mọi người đều công nhận chúng nó là một cặp.

"Ồ? Vậy tại sao phòng nghiên cứu của chúng ta không bố trí Pháp Trận Băng Giá Lớn?"

"Nói cậu ngốc còn không tin! Chỉ riêng việc bố trí một Pháp Trận Băng Giá Lớn đã tốn ba mươi đồng vàng rồi, chưa kể duy trì pháp trận mỗi ngày đều phải tiêu hao mười viên Tinh Thể Ma Thuật cao cấp, tương đương với năm đồng vàng, một tháng tính ra là một trăm năm mươi đồng vàng. Tôi nói này Rem, tiền công một tháng của cậu là bao nhiêu?" Vina bực bội đáp.

"Cái này mà... Haha..." Rem cười gượng hai tiếng, không dám trả lời.

Hứa Dịch hiểu rõ, tiền lương hàng tháng của Rem trong phòng nghiên cứu được coi là cao, nhưng cũng chỉ có ba mươi đồng vàng mà thôi, đừng nói là duy trì Pháp Trận Băng Giá Lớn, chỉ riêng việc bố trí xuống đã là không thể.

Toàn bộ Tháp Pháp Thuật Camillo, nơi duy nhất bố trí Pháp Trận Băng Giá Lớn, chỉ có phòng của Đại Pháp Sư Camillo, những phòng khác đều không có.

"Thực ra lần trước tôi có may mắn được đến Tháp Pháp Thuật của Đại Pháp Sư Eisenka tham quan, mỗi phòng của chúng nó đều có Pháp Trận Băng Giá, thậm chí mỗi phòng đều có rượu vang đỏ..." Một giọng nói có chút rụt rè vang lên.

Giọng nói này thuộc về Salsa, người có tuổi tác và thực lực gần nhất với Hứa Dịch trong phòng nghiên cứu. Trước khi Hứa Dịch vào phòng nghiên cứu, thực lực của cô ấy xếp hạng cuối cùng, cộng thêm bản thân có tính cách hơi nhút nhát, cho nên bất cứ lúc nào cũng có vẻ hơi sợ hãi.

"Đại Pháp Sư Eisenka? Đó chẳng phải là một trong số ít Đại Pháp Sư giàu có nhất Vương Quốc Lanpari của chúng ta sao? Điều kiện đương nhiên là tốt hơn chúng ta rất nhiều. Mấy người nói xem, tại sao cùng là Đại Pháp Sư, Đại Pháp Sư Eisenka lại giàu có như vậy, còn Đại Pháp Sư Camillo đáng kính của chúng ta lại nghèo đến mức không có tiền bố trí Pháp Trận Băng Giá cho chúng ta?"

Rem thở dài một hơi, lại phát hiện không ai phụ họa mình, ngạc nhiên nhìn xung quanh, lại thấy mọi người đều cúi đầu, rõ ràng là không muốn tiếp lời anh ta.

Chỉ có Vina hung hăng trừng mắt nhìn anh ta một cái, nháy mắt ra hiệu với anh ta.

Rem lập tức nhận ra mình đã nói năng thiếu suy nghĩ, vội vàng cúi đầu, không dám hé răng nữa.

Chương 4: Giá mà có cái quạt điện (2/2)

Bên cạnh, Hứa Dịch nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng không khỏi nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Sự nghi ngờ của Rem khiến anh nhớ đến những người thầy hướng dẫn mà anh đã gặp khi học cao học. Có người thầy giỏi giang, kiếm được nhiều tiền, có người thầy kém cỏi, kiếm được đương nhiên sẽ ít.

Tất nhiên, những người thầy kiếm được nhiều tiền cũng có sự khác biệt. Có người sẽ trả cho những nghiên cứu sinh làm việc dưới quyền mình một khoản thù lao hậu hĩnh, tự nhiên là mọi người đều vui vẻ.

Còn có những người thầy bản thân kiếm được nhiều, nhưng lại rất keo kiệt với các nghiên cứu sinh dưới quyền, đương nhiên sẽ bị oán trách.

Còn Đại Pháp Sư Camillo thuộc loại nào?

Cho đến nay, Hứa Dịch vẫn chưa có cơ hội gặp mặt Đại Pháp Sư Camillo, không biết gì về ông ta, tự nhiên cũng không thể kết luận được.

"Nhưng mà nói thật, có thể bố trí một Pháp Trận Băng Giá Lớn thì tốt rồi, ít nhất cũng không đến nỗi nóng đến mức này." Hứa Dịch giũ giũ vạt áo, cố gắng để cho bản thân được thông thoáng.

Mặc dù anh có thể bố trí Pháp Trận Băng Giá nhỏ trong cơ thể để giải nhiệt, nhưng duy trì pháp trận cần tiêu hao rất nhiều ma

lực. Với ma lực hiện tại của anh, nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì chưa đến nửa tiếng, mà muốn khôi phục lại thì cần phải thiền định hơn ba tiếng đồng hồ, hoàn toàn là không đáng.

Quan trọng hơn là công việc trong phòng nghiên cứu bất cứ lúc nào cũng sẽ dùng đến ma lực, cho nên cho dù là Rem, một Pháp Sư cấp năm có thực lực tương đối mạnh, cũng không dám dễ dàng lãng phí ma lực vào loại chuyện này.

Hứa Dịch theo thói quen ngẩng đầu nhìn lên tường phòng nghiên cứu, phát hiện trên đó trống trơn, không có bóng dáng chiếc điều hòa nào.

"Thế giới lạc hậu về khoa học kỹ thuật này..." Hứa Dịch chỉ có thể lắc đầu, thở dài."Không có điều hòa, thì dù có cái quạt điện cũng tốt."

Nghĩ đến quạt điện, Hứa Dịch chợt nảy ra ý tưởng, dường như đã nắm bắt được điều gì đó.

Ngẩn người một lúc lâu, Hứa Dịch đột nhiên vỗ đập vào đùi.

"Ngu ngốc! Không có thì tự mình làm là được chứ sao?"

Tiếng "bốp" Hứa Dịch vỗ đùi khiến mấy tên đang cúi đầu cặm cụi giật mình ngẩng lên. Chúng nhìn về phía Hứa Dịch, thấy tên này từ lúc vào phòng nghiên cứu đến giờ cứ im thin thít, giờ lại cười như điên.

"Tên này điên rồi à?"

Hứa Dịch giờ chẳng thèm để ý đến ánh mắt của mấy tên kia nữa, đầu óc anh toàn là ý tưởng vừa lóe lên.

Đúng rồi, anh vừa nghĩ ra cách tự chế quạt ma pháp!

Tất nhiên, thế giới này không có điện, nhưng có thứ thay thế

điện, đó chính là ma pháp!

Hứa Dịch nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, vội vàng kéo một tờ giấy qua, điên cuồng vẽ lên đó. Là một Kỹ sư Cơ khí chuyên nghiệp, tuy không chuyên ngành công nghiệp nhẹ, nhưng từ nhỏ anh đã rất hứng thú với công nghiệp cơ khí, nên rất am hiểu cấu tạo và nguyên lý của quạt điện. Kết hợp kiến thức chuyên môn, Hứa Dịch nhanh chóng sao chép thành công bản vẽ cấu tạo của quạt điện. Nghiên cứu một hồi, anh nhanh chóng xác định được ý tưởng cải tạo của mình. Muốn sử dụng quạt tự động trong thế giới này, trước tiên phải giải quyết vấn đề cung cấp động lực.

Thế giới này không có điện, nhưng dùng pháp trận có thể tạo ra động lực tương tự. Đó chính là thứ Hứa Dịch nghiên cứu miệt mài hồi còn học ở Học Viện Senkohel.

Cái đàn piano anh mang ra phỏng vấn, thực ra là thể hiện thành quả nghiên cứu của anh.

Cấu tạo của quạt điện đối với một Kỹ Sư Cơ Khí cao cấp như anh thì đơn giản thôi. Pháp trận thay thế động lực điện cũng chẳng phức tạp gì, Hứa Dịch chỉ mất chưa đầy một tiếng đã vẽ xong.

Pháp trận này là pháp trận hệ Phong sơ cấp, có thể mô phỏng hiệu ứng của ma pháp hệ Phong cấp thấp - Xoáy Gió.

Tiếp theo, Hứa Dịch cần kết hợp pháp trận này với cấu tạo của quạt điện để vận hành nó.

Tất nhiên, Hứa Dịch còn nhiều thứ phải lo.

Ví dụ như tốc độ gió do pháp trận mô phỏng ra phải đạt bao nhiêu mới đủ mạnh để quay cánh quạt, thay thế động cơ điện?

Làm sao để nhét cái pháp trận vào trong quạt, vừa phát huy tác dụng, vừa không ảnh hưởng đến kết cấu của nó?

Loại Tinh Thể Ma Thuật nào có thể cung cấp năng lượng cho pháp trận, đảm bảo đủ sức mạnh?

Còn nhiều vấn đề khác nữa...

Càng nghĩ đến nhiều vấn đề, Hứa Dịch lại càng hưng phấn. Khoảnh khắc này, anh dường như đã trở về thời còn ở Trái Đất. Lúc đó, mỗi khi viện nghiên cứu kỹ thuật gặp phải vấn đề khó, Hứa Dịch đều cảm thấy phấn khích như vậy. Thực ra, anh là một kẻ cuồng nghiên cứu, nghiên cứu và giải quyết vấn đề, đối với anh thậm chí còn vui hơn cả bất kỳ thú vui giải trí nào. Chớp mắt đã đến giờ tan làm, các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu lần lượt rời đi.

Hứa Dịch vẫn cúi đầu nghiên cứu, mấy đồng nghiệp của anh đã sớm thấy quen với cảnh này.

Một tháng nay, gần như ngày nào Hứa Dịch cũng ở lại tăng ca.

Mấy người kia rất ngưỡng mộ tinh thần làm việc của Hứa Dịch.

Chỉ là họ không biết, lần này, Hứa Dịch không chỉ đơn thuần là đang nghiên cứu ma pháp.

Chương 5: Quạt ma thuật (1/2)

"Phù..."

Hứa Dịch thở dài một hơi, đặt con dao rọc giấy xuống, tiện tay lau mồ hôi trên mặt. Nhưng tay hắn dính đầy dầu mỡ, lau như vậy, e rằng cả mặt đã biến thành mèo mun rồi.

Hứa Dịch chẳng để ý chút nào, hắn cười hì hì, trong lòng tràn đầy vui mừng nhìn "cục sắt" kỳ quái dựng đứng trước mặt.

Nói là "cục sắt" thì có vẻ không thích hợp lắm. Vật này có đế hình vuông, phía trên là khung thép rỗng, các thanh thép to bản được nối với nhau bằng các khe hở lớn. Ở giữa là ba cánh quạt được phân bố đều nhau.

Rõ ràng, đây chính là chiếc quạt mà hắn đã dày công nghiên cứu chế tạo.

Cái quạt chạy bằng ma pháp trận này đã ngốn của Hứa Dịch ròng rã nửa tháng trời mới chế tạo thành công.

Điều khiến hắn mất nhiều thời gian nhất lại không phải là nguồn động lực quan trọng nhất, mà là việc chế tạo hình dáng bên ngoài của chiếc quạt.

Sau khi giải quyết được vấn đề quan trọng nhất là dùng ma pháp trận thay thế động cơ, Hứa Dịch lại phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng: vỏ ngoài của chiếc quạt này rất khó chế tạo theo mô hình của những chiếc quạt điện trên Trái Đất, bởi vì thế giới này không có công nghệ sản xuất nhựa và hợp kim hoàn chỉnh.

Bất đắc dĩ, Hứa Dịch chỉ có thể dùng sắt thép để thay thế.

Công nghệ rèn đúc của thế giới này kém xa Trái Đất, nên chiếc quạt làm ra trông quái dị, thậm chí xấu xí.

"Thôi kệ, đòi hỏi làm gì, dùng được là được." Hứa Dịch nhún vai, tự an ủi.

Hắn kiểm tra kỹ lưỡng hai lần, cầm viên Tinh thể ma thuật to bằng ngón tay cái, có vài phần tạp sắc, đặt vào khe cắm sau quạt, đậy nắp lại.

Động tác đơn giản, nhưng Hứa Dịch toát mồ hôi hột. Lau mặt, hắn nghiêm mặt giơ tay phải lên, duỗi ngón trỏ ra, do dự rồi ấn xuống.

"Cạch!"

Một tiếng động giòn tan vang lên khi Hứa Dịch ấn xuống công tắc quạt. Ngay lập tức, hắn cảm nhận được luồng ma lực bắt đầu chảy trong quạt. Chẳng mấy chốc, ánh sáng xanh nhạt của ma pháp trận được kích hoạt đã lóe lên từ khe hở của quạt.

Hứa Dịch trợn mắt, nhìn chằm chằm vào cánh quạt.

Một lát sau, ba cánh quạt rung lên, rồi từ từ xoay tròn.

Lúc đầu, cánh quạt quay chậm, nhưng càng lúc càng nhanh. Chẳng mấy chốc, ba cánh quạt đã hòa thành một mảng, không thể phân biệt.

Cánh quạt quay với tốc độ cao, luồng gió mát thổi ra từ quạt, thổi thẳng vào người Hứa Dịch đang ướt đẫm mồ hôi, khiến hắn cảm thấy dễ chịu.

Hứa Dịch lặng lẽ tận hưởng một lúc, rồi đột nhiên siết chặt nắm đấm.

Thành công rồi!

Thấy Hứa Dịch ôm chiếc quạt đi vào, mọi người trong phòng nghiên cứu đều tò mò nhìn hắn.

Hôm nay tên này bị sao vậy? Không nói đến việc cứ cười ngây ngô, trong tay còn ôm theo một "cục sắt" kỳ quái như vậy, hắn muốn làm gì?

"Này, Hứa... Hứa Dịch, cái gì đây?" Rem không nhịn được tò mò, chỉ vào chiếc quạt trong tay Hứa Dịch hỏi.

"Cái này á, là..." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, phát hiện gọi thứ này là quạt điện thì có vẻ không thích hợp."Là quạt ma thuật, ta rảnh rỗi không có việc gì nên làm ra đấy."

"Quạt ma thuật?" Mọi người xung quanh càng thêm khó hiểu.

Rem nhìn chiếc quạt, nhưng không cảm nhận được chút ma lực nào từ nó, trong lòng kinh ngạc.

"Thứ này dùng để làm gì?"

Hứa Dịch cười hì hì, đặt quạt ma thuật lên bàn trước mặt Rem, nhìn trái nhìn phải.

"Mấy hôm nay nóng như đổ lửa, ta liền muốn làm ra thứ này để mọi người mát mẻ một chút."

Nói xong, Hứa Dịch đưa tay ấn công tắc.

Mọi người trong phòng nghiên cứu đều là Pháp sư, tự nhiên là ngay lập tức cảm nhận được dòng chảy ma lực khi ma pháp trận bên trong quạt ma thuật được kích hoạt, nhưng dòng chảy ma lực này cực kỳ yếu ớt, có thể thấy ma pháp trận bên trong chắc chắn cũng là ma pháp trận cấp rất thấp.

Ngay sau đó, mọi người kinh ngạc phát hiện, ba "chiếc lá" kỳ quái bên trong thứ kỳ quái này lại bắt đầu xoay chuyển, hơn nữa

tốc độ càng lúc càng nhanh.

"Oa! Có gió!" Lúc nãy Hứa Dịch đặt quạt xuống, mặt hướng về phía Rem, tự nhiên là nàng cảm nhận được luồng gió thổi ra từ quạt đầu tiên, lập tức kinh ngạc kêu lên."Mát quá!"

"Gió?" Mọi người xung quanh thấy trường bào ma pháp trên người Rem bắt đầu lay động, như thể bị gió thổi, liền tò mò lại gần.

Vừa đến trước mặt Rem, mọi người lập tức cảm nhận được luồng gió mát.

Hôm nay trời rất nóng, ai nấy đều đổ mồ hôi, lúc này được gió thổi qua, lập tức cảm thấy mát mẻ vô cùng.

Tận hưởng một lúc, mọi người liền hỏi Hứa Dịch:

"Này, Hứa Dịch, thứ này hoạt động như thế nào vậy? Là do ma pháp trận bên trong sao?"

"Không đúng chứ? Ma pháp trận thì còn nói được, nhưng ma pháp trận làm sao có thể khiến thứ này xoay chuyển được? Ta chưa từng nghe nói ma pháp trận nào có hiệu quả này."

"Vậy chắc chắn là Hứa Dịch tự mình nghiên cứu ra rồi. Đúng không Hứa Dịch?"

"Tự mình nghiên cứu? Hứa Dịch, ngươi am hiểu ma pháp trận đến vậy sao? Vậy mà có thể tự mình nghiên cứu ra ma pháp trận mới?"

"Đúng đấy, Hứa Dịch, ngươi vậy mà có thể tự mình nghiên cứu ma pháp trận? Vậy thì thực lực ma pháp của ngươi sao lại thấp như vậy?"

Mọi người hỏi han một hồi, phần lớn đều muốn biết thực lực

ma pháp của Hứa Dịch, ít ai tò mò về nguyên lý của chiếc quạt ma thuật kia.

Chương 6: Quạt ma thuật (2/2)

Thằng này cũng hợp với cái phong tục ở Lục địa Saiens, ở lục địa ma pháp này, mấy thằng Pháp sư ít khi để ý đến việc ứng dụng ma pháp.

Cuối cùng, Vina, con bé vẫn cứ nhìn chằm chằm vào cái quạt ma thuật, lên tiếng hỏi:

"Hứa Dịch, bên trong này chắc chắn là có dùng Tinh thể ma thuật đúng không? Không thì cái ma pháp trận này không thể duy trì lâu như vậy được."

"Đúng rồi." Hứa Dịch ấn công tắc, dừng quạt lại, mở khe cắm phía sau, lấy ra viên Tinh thể ma thuật đã mờ đi rất nhiều do tiêu hao ma lực.

Vina nhìn viên Tinh thể ma thuật to bằng ngón tay cái trên tay Hứa Dịch, đồng tử co lại.

"Viên Tinh thể ma thuật này... hình như chưa đến cấp trung?"

Hứa Dịch cười khổ, xòe tay ra: "Tôi đâu có tiền mua Tinh thể ma thuật cao cấp."

Vina gật đầu, nhận lấy viên Tinh thể ma thuật từ tay Hứa Dịch, nhìn một chút, rồi lại chỉ vào quạt ma thuật.

"Hứa Dịch, ngươi có thể tháo cái quạt ma thuật này ra cho tôi xem ma pháp trận bên trong được không?"

Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Tháo ra thì được, nhưng lắp lại hơi phiền phức." Thấy Vina mặt ngươi thất vọng, Hứa Dịch lại nói: "Tuy nhiên, nếu muốn xem ma pháp trận thì dễ ợt, ta có bản vẽ,

cho ngươi xem bất cứ lúc nào."

"Chuyện này..." Vina do dự một chút, đột nhiên hạ quyết tâm, chỉ vào quạt ma thuật nói: "Bán cái quạt này cho ta đi."

Mọi người xung quanh đều sững sờ.

Rem nhịn không được nói: "Vina, mua cái này làm gì? Nếu hứng thú với ma pháp trận bên trong thì lúc nãy Hứa Dịch đã nói là có thể cho xem bất cứ lúc nào rồi mà."

Vina lắc đầu: "Không giống nhau." Nói xong cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhìn chằm chằm Hứa Dịch, nghiêm túc hỏi: "Ra giá đi."

Hứa Dịch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vina, trong lòng có chút khó xử.

Xem ra Vina rất say mê ma pháp, chỉ cần nhìn thấy một thứ mới lạ là muốn tìm hiểu đến cùng.

Tuy nhiên, nói đến việc định giá...

Nếu chỉ tính chi phí nguyên vật liệu, chi phí chính của chiếc quạt ma thuật này tập trung ở phần khung, bao gồm đế gỗ, khung thép, v. v. , tổng cộng cũng chỉ chưa đến ba mươi đồng bạc.

Thêm vào đó là chi phí nhân công, bao gồm cả chi phí thuê thợ rèn, v. v. , cộng lại cũng sẽ không vượt quá một đồng vàng.

Nhưng trong số những chi phí này, quan trọng nhất chính là chi phí nghiên cứu.

Hứa Dịch đã dành hơn nửa tháng trời để nghiên cứu chế tạo thành công chiếc quạt ma thuật này. Gần như mỗi ngày, hắn đều dành hết thời gian rảnh rỗi cho nó. Chỉ riêng việc nghiên cứu ra ma pháp trận hoàn toàn phù hợp đã tiêu tốn của hắn hơn một trăm

tờ giấy.

Chưa kể đến việc cải tạo toàn bộ kết cấu khung để nó có thể kết hợp hoàn hảo với ma pháp trận. Đó là sự kết hợp giữa kiến thức cơ khí hiện đại vượt xa Lục địa Saiens, giá trị ẩn chứa trong đó là vô cùng to lớn.

Thấy Hứa Dịch do dự, Rem lập tức không vui, cau ngươi nói: "Này, Hứa Dịch, đây chẳng qua chỉ là một chiếc quạt thôi, làm sao đáng giá mấy đồng tiền được? Vina muốn mua thì ngươi bán cho cô ấy đi? Tùy tiện ra giá, ta trả."

Vina cau ngươi liếc Rem một cái, nhưng không nói gì thêm.

Mặc dù nàng rất tò mò về chiếc quạt ma thuật, nhưng cũng không cho rằng thứ kỳ quái này đáng giá bao nhiêu.

Ai ngờ Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, duỗi hai ngón tay ra: "Nể mặt mọi người là đồng nghiệp, nếu ngươi thật sự muốn mua thì hai đồng vàng vậy."

Mức giá này có thể nói là Hứa Dịch đã hoàn toàn từ bỏ chi phí nghiên cứu, tự động coi chiếc quạt ma thuật như một món hàng thông thường.

Hắn không lo lắng Vina mua quạt ma thuật về là có thể lập tức nghiên cứu thấu đáo bí mật bên trong. Có lẽ nàng có thể dễ dàng nhìn thấu ma pháp trận bên trong, nhưng công nghệ cơ khí hiện đại ẩn chứa trong chiếc quạt ma thuật có vẻ ngoài tầm thường này, nàng dù có thế nào cũng không thể nào nhìn thấu được.

Tuy nhiên, mức giá mà trong lòng Hứa Dịch cho là rất có lương tâm lại khiến mọi người trừng to mắt.

"Hai đồng vàng?" Rem vung tay, vẻ mặt khoa trương."Ta nói Hứa Dịch, ngươi điên rồi à? Cái thứ này chẳng qua chỉ là một cục sắt thôi! Dù ngươi có nghĩ ra nó thì cũng không thể đáng giá hai

đồng vàng được!"

Mọi người xung quanh đều phụ họa, bọn họ cũng thấy mức giá của Hứa Dịch quá cao.

Vina tuy không nói gì, nhưng hàng lông ngươi nhíu chặt của nàng đã thể hiện rõ suy nghĩ của nàng.

Hứa Dịch thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Người của thế giới này không biết gì về công nghiệp hiện đại, tự nhiên sẽ không hiểu được giá trị của nó.

Nói thẳng ra, cái ma pháp trận trong cái quạt ma thuật này chẳng đáng giá hai đồng.

Tôi là Kỹ sư cơ khí cao cấp đến từ Trái Đất, tôi có cái uy của tôi, tuyệt đối không để cho cái thứ mà tôi dày công nghiên cứu ra bị bán rẻ như vậy.

Vì thế, tôi chỉ có thể nhún vai: "Nếu không chịu giá này thì thôi, tôi chỉ thấy nóng trong phòng nghiên cứu nên mới mang ra cho mọi người dùng thôi."

Mọi người nhìn tôi với ánh mắt có chút kỳ quái, tên này, đã cho mọi người dùng miễn phí rồi, sao không nhân tiện làm người tốt, bán rẻ cho Vina luôn đi?

Vina do dự một chút, định tiếp tục thuyết phục tôi thì một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên từ cửa phòng nghiên cứu.

"Hai đồng vàng, lấy đi."

Chương 7: Bán hàng (1/2)

Một tiếng động nhẹ vang lên từ cửa ra vào. Đại Pháp Sư Camillo thậm chí không cần ngẩng đầu lên cũng biết người bước vào là đứa cháu gái yêu quý của mình - Stella.

Ngoài cô ra, trong Tháp Pháp Thuật này không ai dám xông vào mà không thèm gõ cửa.

"Ông nội, cháu về rồi." Giọng nói tràn đầy sức sống thanh xuân của Steela vang lên trước mặt Camillo.

Camillo mỉm cười ngẩng đầu lên, trìu mến nhìn Stella đang đứng trước mặt. Ánh mắt ông không tự chủ được mà từ khuôn mặt Stella trượt xuống một vật kỳ quái mà cô đang ôm trong ngực... Cục sắt?

"Cái gì thế này?" Đại Pháp Sư Camillo nhíu mày.

"Là thứ hay ho cháu vừa mua được, gọi là Quạt Ma Thuật, ông xem này." Stella cười đáp, đặt thứ đang ôm trong ngực lên bàn trước mặt Camillo, thuận tay ấn vào một chỗ lồi lõm ở giữa đế.

"Cạch-"

Sau một tiếng động nhẹ, thứ mà Camillo vốn tưởng chỉ là vật trang trí, ba thứ hình lá cây từ từ chuyển động, một lúc sau tốc độ trở nên nhanh hơn, đồng thời tỏa ra từng đợt gió nhẹ.

"Bên trong này là... Pháp Trận à?"

Là Đại Pháp Sư ba sao được Hội Pháp Sư công nhận, thực lực ma pháp của Camillo vô cùng mạnh mẽ, Rem và những người kia đối đầu với ông chỉ như con kiến. Vừa thấy Quạt Ma Thuật khởi

động, ông đã cảm nhận được thứ quan trọng nhất từ sự dao động ma lực trong đó.

"Đúng vậy, ông nội, ông không thấy thứ này rất thú vị sao?" Stella hỏi.

"Cũng có chút thú vị." Camillo đưa tay ấn vào đế Quạt Ma Thuật, trong nháy mắt đã nắm rõ Pháp Trận này từ sự dao động ma lực, sau đó lắc đầu."Chỉ là một Pháp Trận Xoáy Gió rất đơn giản mà thôi, không có gì lạ." Nói xong liếc nhìn Stella, nghiêm mặt nói: "Stella, khi nào rảnh rỗi thì hãy nghiên cứu ma pháp cho đàng hoàng, đừng lãng phí thời gian vào những thứ lặt vặt này nữa."

Lý do Camillo nuông chiều đứa cháu gái này, ngoài việc Steele xinh đẹp, rất hiếu thảo với ông, quan trọng hơn là Stella có thiên phú ma pháp cực cao. Ba năm trước, nó đã thi đậu vào Học viện Hoàng gia Lanpari, học viện ma pháp danh tiếng nhất Vương quốc Lanpari, thậm chí là toàn bộ Lục địa Saiens. Năm ngoái, nó đã vượt qua kỳ thi sát hạch tư cách của Hội Pháp Sư, trở thành Pháp Sư chính thức được Hội Pháp Sư công nhận.

Ở tuổi mười chín mà đã đạt được thành tựu như vậy, có thể coi là thiên tài Pháp Sư trên toàn bộ Lục địa Saiens.

Cũng chính vì vậy, Camillo tuy nuông chiều Stella nhưng cũng cực kỳ nghiêm khắc, thường xuyên mắng mỏ Stella vì sở thích thích những thứ nhỏ nhặt này.

"Cháu biết rồi." Stella đã sớm quen với thái độ của Camillo, cũng không sợ hãi lắm, le lưỡi, nhanh chóng rời đi.

Cô biết rất rõ, nếu tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ bị Camillo mắng cho một trận.

Nhìn Stella chạy mất, Camillo bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối với đứa cháu gái này, ông thực sự không có cách nào đối

phó.

Vùi đầu vào nghiên cứu ma pháp một lúc, Camillo chợt nảy ra ý tưởng.

"Sai rồi!"

Cô ta nhìn về phía Quạt Ma Thuật mà Stella đã quên mang đi trên bàn, một tay áp vào, ma lực khổng lồ trong cơ thể từ từ rót vào.

Ánh sáng màu xanh nhạt trong đế Quạt Ma Thuật đột nhiên bùng lên, cánh quạt vốn đang quay đều bỗng nhiên quay điên cuồng với tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần, khiến cả chiếc Quạt Ma Thuật lung lay không yên.

Một lát sau, Quạt Ma Thuật đột nhiên phát ra tiếng kêu kỳ quái, cánh quạt không chịu nổi tốc độ cao khủng khiếp, trực tiếp rời khỏi trục quay, đâm thẳng vào lưới bảo vệ bằng sắt.

Với tốc độ quay như vũ bão của cánh quạt, tất nhiên là bị đâm cho nát bét, ngay cả lưới bảo vệ cũng bị đâm méo mó.

Camillo thu tay về, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Lý do ông ta đột nhiên nảy ra ý định kiểm tra Quạt Ma Thuật là vì ông ta vừa mới nghĩ đến, Pháp Trận Xoáy Gió chỉ là một trong những Pháp Trận cấp thấp nhất trong hệ Phong, ma pháp Xoáy Gió hình thành cũng là ma pháp cấp thấp.

Mặc dù trực tiếp thi triển ra, uy lực có lẽ lớn hơn nhiều so với gió do Quạt Ma Thuật này mang lại, nhưng gió do ma pháp Xoáy Gió tạo ra tuyệt đối sẽ không ổn định như vậy, mà phải cuồng bạo và bất ổn định như hầu hết các ma pháp hệ Phong mới đúng.

Nhưng Quạt Ma Thuật này đã được đặt ở đây hơn mười phút, trong mười phút này cánh quạt vẫn luôn chuyển động, gió thổi ra

cũng luôn vô cùng ổn định, căn bản không có gì thay đổi.

"Làm sao có thể làm được như vậy?" Camillo cau ngươi suy nghĩ một hồi, phát hiện với thực lực Đại Pháp Sư của mình, nhất thời không nghĩ ra cách nào để làm được điều này.

Liếc nhìn Quạt Ma Thuật đã bị vặn xoắn thành một cục, Camillo không chút do dự vung tay lên, toàn bộ Quạt Ma Thuật lập tức bị cắt đôi từ giữa, lộ ra bên trong đế quạt.

Camillo chăm chú nhìn Pháp Trận được khắc bên trong đế, không bỏ sót một chi tiết nào.

Nhưng khi xem hết toàn bộ Pháp Trận, ông kinh ngạc phát hiện ra rằng có rất nhiều chỗ ông không thể hiểu nổi!

Ông có thể sao chép hoàn hảo toàn bộ Pháp Trận, nhưng ông không hiểu tại sao Pháp Trận này lại được thiết kế như vậy, cụ thể là hoạt động như thế nào mới có thể đạt được hiệu quả khiến cánh quạt quay ổn định.

Camillo nghi hoặc: "Ai bày ra cái Pháp Trận này?"

Heinze nhìn dòng người thưa thớt ngoài cửa hàng, rồi quay đầu lại nhìn Quạt Ma Thuật trên bàn, không ngừng chuyển động, thổi ra từng đợt gió mát, nhíu mày.

Hôm qua, khi tên Tiểu Pháp Sư Hứa Dịch mang ba cái Quạt Ma Thuật kỳ quái này đến nhờ bán, ông đã định từ chối. Loại đồ quái dị này, ông không thể đảm bảo bán được.

Chương 8: Bán hàng (2/2)

Nhưng nghĩ đến việc Hứa Dịch thường xuyên mua đồ ở cửa hàng của mình, cuối cùng ông vẫn đồng ý.

May mà Hứa Dịch cũng không nhất định phải bán được, chỉ để chiếc Quạt Ma Thuật mở ra rồi bỏ mặc.

Phải nói là, nhờ có Quạt Ma Thuật thổi gió mát liên tục, Heinze không còn cảm thấy ngột ngạt trong cửa hàng nhỏ này nữa, vì vậy cũng thoải mái hơn rất nhiều.

"Nếu thực sự không bán được, chi bằng ta mua luôn, dù sao Hứa Dịch nói một Tinh Thể Ma Thuật kém chất lượng cũng có thể khiến nó hoạt động suốt ba ngày."

Đúng lúc Heinze đang âm thầm tính toán trong lòng, một bóng người cao lớn bước vào cửa hàng.

"Này, Karl thân mến, hôm nay sao lại đến sớm vậy?" Heinze lập tức tiến lên đón, người đến là khách quen của ông.

Karl, với mái tóc nâu rối bù và rậm rạp, cùng bộ râu lộn xộn, dáng người cao lớn, khuôn mặt thô kệch, xua tay, lớn tiếng nói: "Thôi nào, Heinze, đừng dài dòng nữa, mau đưa ta một ly bia lạnh đã, ta sắp chết nóng rồi!"

Heinze cười ha ha, nhanh chóng rót một ly bia lạnh đưa qua.

Karl uống một hơi mấy ngụm lớn, thở ra một hơi dài, đột nhiên ồ lên một tiếng.

"Này Heinze, sao trong cửa hàng của ngươi lại mát hơn bên ngoài nhiều vậy? Kỳ lạ thật! Gió từ đâu ra vậy? Bên ngoài chẳng

có chút gió nào cả? Đừng nói với ta là kẻ keo kiệt như ngươi lại chịu bỏ tiền ra bố trí Pháp Trận trong cửa hàng đấy nhé?"

"Ta cho dù có bố trí được cũng không dùng nổi." Heinze chỉ vào Quạt Ma Thuật đang hoạt động chăm chỉ bên cạnh."Kia kìa, là gió do Quạt Ma Thuật này thổi ra."

"Quạt Ma Thuật?" Karl tò mò đến gần quan sát Quạt Ma Thuật một hồi, cảm nhận làn gió mát do nó thổi ra, đột nhiên vỗ bàn, chỉ vào Heinze lớn tiếng quát: "Tốt lắm Heinze, có đồ tốt mà không chịu nói với ta! Nói đi, thứ này bán thế nào? Ngươi đừng nói với ta là ngươi không bán đấy nhé?"

Heinze lập tức hai mắt sáng lên, cố ý kéo dài giọng nói một cách thần bí: "Cái này... Thứ này không hề rẻ đâu."

"Sao? Ngươi cho rằng ta không có tiền sao?" Karl trừng mắt."Mau nói, chỉ cần không phải là đắt đến mức thái quá, ta mua hết! Nói cho ngươi biết, nếu thời tiết còn tiếp tục nóng như vậy nữa, ta đã tính đến chuyện bố trí cả Pháp Trận Băng Giá rồi đấy!"

Heinze cười khẩy, Karl tuy bề ngoài thô kệch nhưng lại rất có đầu óc, thêm vào đó là chịu khó chịu khổ, tự mình kinh doanh một công việc nhỏ. Ở Thành phố Bontar, Karl không tính là phú hào nhưng cũng giàu có hơn người bình thường. Nếu hắn quyết tâm bố trí Pháp Trận Băng Giá Lớn, vậy thì không thành vấn đề.

"Đương nhiên là không đắt bằng bố trí Pháp Trận Băng Giá Lớn rồi, giá cả thì..." Heinze do dự một chút, giơ hai ngón tay về phía Karl.

"Hai đồng vàng?" Thấy Heinze gật đầu, Karl không nói hai lời, móc trong túi ra, đếm ra bốn đồng vàng đặt lên bàn."Rẻ như vậy, cho ta hai cái!"

Nhìn bốn đồng vàng trên bàn, Heinze sững sờ: "Ngươi chắc

chắn muốn hai cái?"

Karl đảo mắt: "Sao? Chỗ ngươi ngay cả hai cái cũng không có sao? Ta không thể chỉ mua một cái được chứ? Thằng nhóc ranh kia ở nhà mà không có, chắc chắn sẽ quậy phá chết ta mất."

"Có có có, đương nhiên là có!" Heinze vội vàng lấy hết hai chiếc Quạt Ma Thuật còn lại ra, đưa cho Karl.

Thấy Karl cầm đồ định đi, Heinze đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng gọi hắn lại.

"Chờ đã, Karl, còn một chuyện quên nói với ngươi. Quạt Ma Thuật này cũng cần dùng Tinh Thể Ma Thuật, nếu không sẽ không hoạt động được."

"Vừa rồi sao không nói?" Karl cau ngươi. Hắn tuy không phải Pháp Sư, nhưng cũng biết chỉ cần là thứ liên quan đến ma lực, phần lớn đều cần dùng đến Tinh Thể Ma Thuật."Thứ này có ngốn Tinh Thể Ma Thuật nhiều không? Nếu như Pháp Trận Băng Giá Lớn một tháng phải tốn hơn một trăm đồng vàng, ta còn không bằng trực tiếp bố trí Pháp Trận Băng Giá Lớn cho rồi."

"Đương nhiên là không, đương nhiên là không..." Heinze liên tục xua tay."Thứ này ngốn Tinh Thể Ma Thuật cũng không nhiều lắm. Đây này, một Tinh Thể Ma Thuật nhỏ như vậy có thể khiến nó thổi được ba ngày rồi."

Karl liếc nhìn Tinh Thể Ma Thuật trong tay Heinze, thứ chẳng bằng ngón tay cái của hắn, lập tức cười ha hả: "Chỉ có tí ti này thôi, chẳng khác nào không tốn tiền."

Nói xong, Karl phất tay với Heinze, xách hai chiếc Quạt Ma Thuật rời đi.

Heinze quay đầu nhìn bốn đồng vàng vẫn còn đang lấp lánh trên bàn, nhất thời có chút thất thần.

Vậy là đã bán được hai cái rồi? Hơn nữa một hơi bán được bốn đồng vàng?

Hứa Dịch nhóc con kia trước đó nói gì nhỉ? Cậu ta nói mình có thể nhận được một phần mười hoa hồng? Nói cách khác, chỉ cần bán được hai chiếc Quạt Ma Thuật này, ông đã có thể nhận được bốn mươi đồng bạc hoa hồng rồi?

Phải biết rằng lợi nhuận ròng mỗi ngày của cửa hàng ông cũng chỉ khoảng một đồng vàng...

Bán hai cái được bốn mươi đồng bạc hoa hồng, vậy nếu bán được hai mươi cái, hai trăm cái...

Đúng lúc Heinze đang tưởng tượng trong đầu, thì một bóng người bước vào.

"Này, Heinze, vừa rồi ta gặp Karl, nghe nói chỗ ngươi có Quạt Ma Thuật bán, thế nào? Lấy ra cho ta xem thử. Nếu dùng tốt, ta cũng lấy hai cái."

"Hả?" Heinze ngẩn người. Vừa định trả lời là chỗ mình chỉ còn một cái, thì lại có một người bước vào cửa, cũng nói y hệt người trước đó, cũng muốn mua Quạt Ma Thuật.

Heinze trợn mắt kinh ngạc, nhưng cũng mừng rỡ nhìn dòng người ngày càng đông tràn vào. Trái tim anh đập thình thịch.

Lần này, chẳng lẽ anh sắp phát tài rồi?

Chương 9: Sản xuất hàng loạt (1/2)

"Tổng cộng một trăm ba mươi bảy cái?" Hứa Dịch nhìn bản đặt hàng Heinze đưa cho mình, nhíu mày, trong lòng vừa mừng vừa lo.

Việc quạt ma thuật bán chạy như vậy cũng nằm trong dự đoán của hắn. Trong thời tiết nóng bức này, ai cũng mong muốn có thứ gì đó mang đến cho mình một chút mát mẻ. Thế nhưng, bố trí pháp trận băng giá lớn đối với đại đa số mọi người đều quá đắt đỏ. Sự xuất hiện của quạt ma thuật vừa vặn thỏa mãn nhu cầu của họ.

Hãy thử nghĩ mà xem, so với chi phí bố trí pháp trận băng giá lớn là ba mươi đồng vàng và chi phí duy trì mỗi tháng lên đến hàng trăm đồng vàng, thì quạt ma thuật chỉ cần hai đồng vàng để mua và mỗi tháng tiêu hao không quá một đồng vàng tiền tinh thể ma thuật, rõ ràng là rẻ hơn rất nhiều.

Mặc dù hiệu quả của quạt ma thuật không thể so sánh với pháp trận băng giá lớn, nhưng chỉ cần đủ để mọi người cảm nhận được một chút mát mẻ, giảm bớt phần nào cái nóng bức là được rồi.

Thế nhưng dù thế nào đi nữa, Hứa Dịch cũng không ngờ rằng, chỉ mới qua một ngày, Heinze đã nhận được tới một trăm ba mươi bảy đơn đặt hàng quạt ma thuật.

Hơn nữa, theo lời Heinze, còn rất nhiều người vì chưa được nhìn thấy tận mắt nên vẫn chưa quyết định mua. Một khi nguồn cung quạt ma thuật dồi dào, e rằng lượng tiêu thụ sẽ vượt xa con số một trăm ba mươi bảy này.

"Hứa thân mến, dù thế nào đi nữa, xin cậu nhất định phải nhanh chóng làm ra một trăm ba mươi bảy cái quạt ma thuật này, đây chính là danh dự của chúng ta sau này đấy!" Nếu như trước kia thái độ của Heinze đối với Hứa Dịch chỉ là khách khí bình thường, thì bây giờ ánh mắt hắn ta nhìn Hứa Dịch chẳng khác nào đang nhìn một núi vàng, giọng nói tràn đầy mong đợi, thậm chí còn xen lẫn một tia nịnh nọt."Đương nhiên, nếu có thể, cậu có thể làm ra bao nhiêu quạt ma thuật thì cứ làm ra bấy nhiêu! Tin tôi đi, trong thành Bontar nhất định có rất nhiều người cần quạt ma thuật này! Cho dù thành Bontar không có ai cần, tôi tin rằng ở những thành khác cũng nhất định có người cần!"

Hứa Dịch có chút không đỡ nổi sự cuồng nhiệt của Heinze, nhưng nghĩ đến bảy đồng vàng và một nắm bạc mà Heinze vừa đưa cho mình, trong lòng cũng dâng lên một cỗ nhiệt huyết.

"Được, tôi sẽ cố gắng hết sức!"

Thế nhưng nói thì dễ, làm mới khó.

Muốn hoàn thành một trăm ba mươi bảy cái quạt ma thuật trong đơn đặt hàng này, chỉ dựa vào một mình Hứa Dịch thì chắc chắn là không được.

Mặc dù đã rất thành thạo trong việc chế tạo quạt ma thuật, nhưng nếu một mình Hứa Dịch làm, mỗi cái quạt ma thuật ít nhất cũng cần ba tiếng đồng hồ làm việc không ngừng nghỉ, nhân với một trăm ba mươi bảy, vậy là mất bốn trăm mười một tiếng đồng hồ, cần phải mất hơn nửa tháng!

Tiễn Heinze xong, Hứa Dịch suy nghĩ cẩn thận một chút, trước tiên đến tiệm rèn mà trước đó hắn đặt vỏ quạt ma thuật, trực tiếp đặt hai trăm cái vỏ quạt, sau đó vội vàng quay về Tháp Pháp Thuật Camillo.

Hắn tranh lúc nghỉ trưa để gặp mặt Heinze, khi trở về phòng

nghiên cứu, các đồng nghiệp cũng vừa hay đều có mặt.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hứa Dịch chia số bia lúa mạch ướp lạnh mà hắn cố ý mang về cho mọi người. Đến lượt Rem, anh ta lại không đưa tay ra nhận, ngược lại cau ngươi hỏi: "Này, Hứa Dịch, có chuyện gì thì cứ nói thẳng. Mẹ tôi từng dạy tôi rồi, ăn của người khác thì miệng sẽ mềm, cậu không nói có chuyện gì thì tôi sẽ không uống bia của cậu đâu."

Nghe Rem nói vậy, mấy đồng nghiệp vừa nhận bia đang định đưa lên miệng cũng đều đồng loạt bỏ xuống, cùng nhau tò mò nhìn Hứa Dịch.

Phản ứng của Rem khiến Hứa Dịch hơi bất ngờ, hắn liếc nhìn Rem một cái, mỉm cười. Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào mình, bèn lên tiếng nói: "Mọi người, tôi quả thật có chút việc muốn nhờ mọi người giúp đỡ. Đương nhiên rồi, số bia này chỉ là chút lòng thành, không tính là gì cả, mọi người cứ yên tâm uống, tôi không bỏ độc vào đó đâu."

Lời nói thoải mái của Hứa Dịch khiến mọi người bật cười, hắn lập tức nói tiếp: "Còn về việc nhờ mọi người giúp đỡ, tự nhiên là có thù lao, cái này mà, ít nhiều cũng có thể coi là một khoản thu nhập thêm, không biết mọi người có hứng thú không?"

"Thù lao thế nào?"

"Làm cái gì vậy?"

"Bao lâu? Rảnh không?"...

Mọi người quan tâm đến những thứ khác nhau, nhưng đều rất để tâm đến tiền.

Làm việc dưới trướng Đại Pháp Sư Camillo, hỗ trợ ông ta nghiên cứu ma pháp, mỗi tháng tuy có một khoản tiền, nhưng lại rất cố định, cũng không tính là nhiều. Vì vậy, khi biết có tiền,

những đồng nghiệp này đều rất để tâm.

"Việc này đối với mọi người chắc là không khó, tốn thời gian cũng chẳng nhiều, còn về tiền bạc thì phải xem kết quả cụ thể, làm nhiều được nhiều. Nói chung là như thế này..."

Nghe Hứa Dịch giải thích chỉ cần vẽ một pháp trận gió xoáy đơn giản, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Vẽ pháp trận gió xoáy cấp thấp đối với họ mà nói, quả thật chẳng tốn bao nhiêu thời gian, lại chẳng có gì khó khăn.

Mà khi nghe Hứa Dịch nói mỗi một pháp trận gió xoáy hoàn thành có thể nhận được mười đồng bạc thù lao, mọi người lập tức nhiệt tình tăng vọt, ngay cả Vina vẫn luôn im lặng cũng có chút dao động.

Theo như lời Hứa Dịch nói, việc này đơn giản như vậy, tùy tiện vẽ vài chục cái pháp trận gió xoáy là có thể nhận được mấy đồng vàng, vậy thì thật là nhẹ nhàng thoải mái.

Chương 10: Sản xuất hàng loạt (2/2)

Hứa Dịch vừa dứt lời, trong số mười sáu người trong phòng nghiên cứu, trừ hắn ra, có tới mười người nhận công việc này.

Mấy người còn lại không đồng ý, bao gồm Rem và Vina, cùng với một số đồng nghiệp có thực lực ma pháp xếp hạng đầu trong phòng nghiên cứu.

Hứa Dịch chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Hắn hiểu rõ, mấy người này không đồng ý, phần lớn là xem thường công việc này, thậm chí là xem thường chính bản thân hắn.

Thế nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì, có thể thuyết phục được mười đồng nghiệp hỗ trợ đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

Với sự trợ giúp của mười đồng nghiệp này, đừng nói là hoàn thành một trăm ba mươi bảy cái quạt ma thuật trong đơn đặt hàng, thậm chí còn có thể làm theo ý của Heinze, hoàn thành sản lượng cao hơn.

Một tuần sau đó, Hứa Dịch bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Một mặt, hắn phải giám sát chặt chẽ chất lượng vỏ quạt được hoàn thành trong tiệm rèn.

Là một kỹ sư cơ khí cao cấp đến từ Trái Đất, Hứa Dịch biết rõ khi tiến hành sản xuất hàng loạt, điều cần chú ý nhất chính là sự

đồng nhất về quy cách sản phẩm.

Thế nhưng ở lục địa Saiens, đám thợ rèn rèn đồ toàn dựa vào kinh nghiệm và tay nghề của bản thân, căn bản không có quy cách nghiêm ngặt, tự nhiên không thể nào làm cho tất cả sản phẩm đều giống hệt nhau.

Đối với điều này, Hứa Dịch tạm thời cũng không có cách nào, chỉ có thể đánh dấu rõ ràng trên bản vẽ, đồng thời yêu cầu nghiêm khắc đám thợ rèn phải rèn theo bản vẽ.

Mặt khác, hắn cần phải dạy bảo tận tình cho mười đồng nghiệp kia cách vẽ pháp trận gió xoáy.

Lúc đầu, mười đồng nghiệp kia đều tỏ ra khinh thường, cho rằng vẽ một cái pháp trận gió xoáy đơn giản thì cần gì Hứa Dịch phải dạy, bọn họ tùy tiện cũng có thể vẽ ra được.

Thế nhưng khi Hứa Dịch đặt pháp trận gió xoáy đã được hắn cải tiến trước mặt bọn họ, bọn họ mới phát hiện ra, pháp trận gió xoáy này phức tạp hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều, rất nhiều điểm nút và đường vân trận pháp bọn họ căn bản không hiểu.

Trong số bọn chúng, có thằng không phục, vẽ đại khái ra pháp trận. Thế nhưng khi Hứa Dịch kết hợp pháp trận này với vỏ quạt, tất cả mọi người đều phát hiện ra, cái quạt ma thuật này thổi ra gió yếu ớt, chẳng khác nào không có.

Đến lúc này, bọn chúng mới ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Hứa Dịch, nghiêm túc học tập và vẽ pháp trận.

Ngoài việc dồn nhiều tâm sức vào hai việc này, Hứa Dịch còn không thể từ bỏ công việc ở Tháp Pháp Thuật Camillo.

Đối với điều này, Heinze từng khuyên Hứa Dịch, với triển vọng bán hàng của quạt ma thuật, Hứa Dịch hoàn toàn có thể từ bỏ công việc ở Tháp Pháp Thuật, chỉ cần hợp tác với hắn bán quạt

ma thuật là đủ để đảm bảo cuộc sống sau này, hà tất gì phải tự làm khổ mình như vậy.

Hứa Dịch chỉ mỉm cười, không trả lời Heinze lý do mình làm như vậy, mà vẫn kiên trì mỗi ngày đến Tháp Pháp Thuật làm việc.

Một tuần bận rộn trôi qua, công việc chế tạo năm trăm cái quạt ma thuật cuối cùng cũng hoàn thành. Bỏ qua mười ba cái bị lỗi do nhiều nguyên nhân khác nhau, số quạt ma thuật hoàn chỉnh còn lại đạt bốn trăm tám mươi bảy cái, không chỉ hoàn thành đơn đặt hàng một trăm ba mươi bảy cái, mà còn dư ra tới ba trăm năm mươi cái.

Căn nhà nhỏ mà Hứa Dịch thuê trong khoảng thời gian này tạm thời trở thành xưởng sản xuất. Mỗi ngày sau khi hoàn thành công việc ở Tháp Pháp Thuật, Hứa Dịch lại cùng mười đồng nghiệp đến đây tiếp tục làm việc miệt mài vẽ pháp trận cho quạt ma thuật.

Hôm nay, bầu không khí trong xưởng có chút khác biệt so với mọi ngày, thêm vài phần vui mừng và phấn khởi. Bởi vì sau khi hoàn thành công việc chế tạo năm trăm cái quạt ma thuật này, Hứa Dịch cũng đã phát tiền công cho mọi người như đã hứa.

Mười đồng nghiệp, trung bình mỗi người hoàn thành năm mươi cái pháp trận. Theo như thù lao mà Hứa Dịch đã định trước đó, chính là mỗi người năm đồng vàng.

Thù lao này nói nghiêm túc thì không tính là nhiều, nhưng đối với những Pháp Sư cấp thấp bình thường không có nhiều cơ hội kiếm tiền, lại là một khoản thu nhập rất kha khá.

Ngoài ra, Hứa Dịch còn tặng mỗi người một cái quạt ma thuật để tỏ lòng cảm ơn.

Phải biết rằng hiện tại quạt ma thuật đã trở thành mặt hàng

hot trong thành Bontar, người thường muốn mua cũng chưa chắc đã mua được.

Lén lút hỏi thăm, giá quạt ma thuật vốn được ấn định là hai đồng vàng một cái, vậy mà đã bị đẩy giá lên thành ba đồng vàng, tăng gấp rưỡi!

Nếu bọn họ bán cái quạt ma thuật mà Hứa Dịch tặng, vậy chẳng khác nào lại có thêm ba đồng vàng thù lao!

Nhìn những gương mặt trẻ trung đang phấn khích nhưng cố gắng che giấu của đám đồng nghiệp, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn về phía cửa hàng của Heinze.

Ngày mai là ngày Heinze bán ra số lượng lớn quạt ma thuật. Hắn đã dùng tiền đặt cọc của 137 cái quạt để chế tạo ra 500 cái quạt ma thuật. Nếu buôn bán thuận lợi, hắn chắc chắn sẽ kiếm được một khoản lớn.

Tuy nhiên, nếu xảy ra bất trắc, quạt ma thuật không bán được, hắn sẽ mất trắng.

Thành công hay thất bại? Chỉ có thể chờ đến ngày mai mới biết.

Chương 11: Cơn sốt mua sắm

Đã giữa tháng 7, thời điểm nóng nhất trong năm. Mặc dù mới sáng sớm, nhưng mặt trời vừa ló dạng, đường phố Bontar đã trở nên oi bức.

Thành phố Bontar như thể đang oằn mình dưới cái nắng thiêu đốt. Cả thành phố đều mang vẻ uể oải, không nói đến dòng người đông đúc qua lại, ngay cả âm thanh cũng rất ít khi vang lên.

Tuy nhiên, trên con phố thương mại phía tây thành phố, lại là một khung cảnh hoàn toàn khác.

Con phố tập trung hàng trăm cửa hàng lớn nhỏ này, từ lúc trời chưa sáng đã lác đác xuất hiện vài trăm người. Điều đáng ngạc nhiên hơn là, mấy trăm người này đều tập trung trước một cửa hàng, cứ như đã hẹn trước.

"Ủa? Joseph, sao anh cũng đến đây?"

"Vớ vẩn, cậu đến được thì tôi cũng đến được chứ. Đúng rồi, Ike, anh bạn cũng đến mua Quạt ma thuật sao?"

"Đúng vậy. Cậu nói "cũng"? Chẳng lẽ cậu cũng định mua Quạt ma thuật?"

"Tất nhiên rồi. Tôi đã đặt cọc từ một tuần trước rồi!"...

Trong đám đông, thi thoảng lại vang lên những câu chuyện tương tự.

Qua những câu chuyện phiếm, mọi người phát hiện ra rằng, hóa ra mấy trăm người đang đứng đợi trước "Cửa hàng tạp hóa Heinze" vốn chẳng mấy nổi bật trên con phố thương mại này, đều

là vì Quạt ma thuật mà đến!

Trong số đó, chỉ có một số ít người đã đặt cọc từ một tuần trước, hôm nay chỉ đến lấy hàng. Còn lại mấy trăm người còn lại đều là nghe nói về Quạt ma thuật từ những nguồn khác nhau, vội vàng đến tranh nhau mua về.

"Này, ở đây đông người như vậy, nhỡ Quạt ma thuật trong tiệm không đủ bán thì sao?" Một người đột nhiên hỏi.

Câu hỏi của anh ta vừa dứt, đám đông vốn chỉ đang túm tụm nói chuyện phiếm bỗng im lặng. Một lát sau, như thể tâm linh tương thông, tất cả cùng ùa về phía cửa tiệm tạp hóa.

"Đừng chen! Hôm nay ta nhất định phải mua được một cái Quạt ma thuật về! Không thì bà vợ ở nhà mắng chết ta mất!"

"Khốn kiếp! ngươi nghĩ chỉ có vợ ngươi biết mắng người thôi à? Vợ ta đã nói rồi, nếu tối nay không có Quạt ma thuật mà thổi, bà ấy sẽ dẫn thằng nhóc nhà ta ra đường ngủ đấy!"

"Thôi nào, mọi người đừng chen, ta đã đặt cọc rồi!"

"Cút! Đã đặt cọc rồi còn chen chúc với chúng ta làm gì!"...

Hứa Dịch tối qua chở 500 chiếc Quạt ma thuật đến cửa hàng tạp hóa của Heinze, đang cùng Heinze kiểm kê hàng hóa thì nghe thấy tiếng ồn ào náo động trước cửa tiệm. Liếc mắt nhìn Heinze, hai người cùng bước ra ngoài.

Mở cửa, cảnh tượng trước mắt khiến cả hai giật mình.

Đám đông đen kịt như nước vỡ bờ ùa vào tiệm, trong nháy mắt đã lấp đầy căn tiệm nhỏ bé.

"Heinze, Quạt ma thuật tôi đặt đâu rồi?"

"Này ông chủ, tôi chưa đặt trước, nhưng giờ tôi muốn mua hai

cái, không! Ba cái!"

"Còn tôi nữa, Heinze, tôi là khách quen ở đây, ông nhất định phải bán cho tôi hai cái Quạt ma thuật!"

"Khốn kiếp, khách quen thì sao? Tôi đưa tiền thì ông phải bán đồ cho tôi, tôi cũng muốn mua một cái!"

"Chỉ mua một cái mà chen lấn dữ vậy? Ra sau xếp hàng đi!"...

Thời tiết vốn đã nóng nực, đám đông chen chúc càng khiến không khí thêm ngột ngạt. Hứa Dịch lần đầu tiên đối mặt với tình huống như vậy, trong nháy mắt đã toát mồ hôi hột.

Heinze cũng là lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng mua sắm cuồng nhiệt như vậy. Dù sao ông cũng đã mở tiệm tạp hóa nhiều năm, kinh nghiệm trong lĩnh vực này phong phú hơn Hứa Dịch, người vốn chỉ ru rú trong phòng nghiên cứu. Heinze nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cao giọng hô: "Mọi người bình tĩnh! Bình tĩnh! Lần này chúng tôi đã chuẩn bị đủ 500 chiếc Quạt ma thuật, đảm bảo mọi người đều mua được!"

Nghe thấy con số 500, mọi người hơi bình tĩnh lại một chút.

Thế nhưng sự bình tĩnh này cũng chỉ kéo dài trong nháy mắt. Ngay lập tức, tất cả mọi người đều nghĩ đến, hiện tại bên ngoài cửa hàng còn có mấy trăm người đang đợi. Cho dù mỗi người chỉ mua một chiếc Quạt ma thuật, thì cũng chỉ vừa đủ. Nhưng vừa rồi rất nhiều người đã để lộ ý định mua nhiều hơn một chiếc, như vậy, 500 chiếc hoàn toàn không đủ.

Nghĩ thông suốt điểm này, đám đông lại càng trở nên cuồng nhiệt hơn so với lúc nãy.

Nhìn thấy tình hình này, Heinze biết nói gì cũng vô ích, vội vàng nháy mắt với Hứa Dịch, bảo anh cùng với người cháu trai Alex, được gọi đến từ hai ngày trước, ra sân sau chuyển hàng.

Chiếc Quạt ma thuật chỉ nặng chưa đến 3 kg, Hứa Dịch và Alex mỗi người bê được 5 chiếc, hai người cùng nhau bê ra 10 chiếc. Thế nhưng vừa bê ra, lập tức bị đám đông đang đợi trong tiệm tranh nhau mua hết sạch. Hai người đành quay trở lại kho hàng phía sau.

Cứ như vậy, Hứa Dịch và Alex liên tục chạy đi chạy lại giữa kho hàng và cửa tiệm, 487 chiếc Quạt ma thuật chất đầy kho nhanh chóng vơi đi.

Đến sau, những người đứng đợi trong tiệm thậm chí không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa, liền theo chân Hứa Dịch và Alex chạy thẳng ra kho hàng.

Heinze cũng chuyển địa điểm giao dịch ra kho hàng, vì vậy chỉ trong vòng chưa đầy một tiếng đồng hồ, toàn bộ số Quạt ma thuật trong kho đã được bán hết sạch.

Lúc này bên ngoài cửa tiệm vẫn còn hơn trăm người chưa mua được. Nghe tin Quạt ma thuật đã bán hết, họ liền tỏ ra vô cùng thất vọng, có người nóng tính thậm chí còn không nhịn được mà oán trách.

"Cửa hàng gì mà đồ cũng không chuẩn bị đủ?"

Nghe câu oán trách vô lý này, Hứa Dịch và Heinze chỉ biết cười khổ nhìn nhau.

Tuy nhiên, trong nụ cười khổ của hai người, đều ẩn chứa một sự hài lòng và nhẹ nhõm rõ ràng.

Ban đầu cứ nghĩ hơn 400 chiếc Quạt ma thuật này cho dù bán hết cũng phải mất một khoảng thời gian rất dài, không ngờ chỉ trong vòng chưa đầy một tiếng đồng hồ đã bán sạch, thật sự khiến hai người không khỏi kinh ngạc.

Đối với hơn trăm người còn lại chưa mua được Quạt ma thuật,

Heinze đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua. Sau khi được Hứa Dịch gật đầu đồng ý, anh ta liền lập tức tuyên bố, tiếp theo sẽ còn một lô Quạt ma thuật lớn nữa về hàng, nếu mọi người có nhu cầu, hoàn toàn có thể đặt trước.

Lần này, đám người chẳng cần suy nghĩ, ào ào đặt hàng.

Nửa tiếng sau, dòng người mới lác đác tan đi, tiệm tạp hóa cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Tiễn vị khách cuối cùng ra khỏi cửa, Heinze lập tức kéo Hứa Dịch vào phòng trong.

"Leng keng..."

Heinze lắc lắc túi tiền trong tay, đồng vàng như nước chảy ào ra, chất thành một đống nhỏ trên bàn trước mặt hai người.

Nhìn ngọn núi nhỏ tỏa ra ánh vàng rực rỡ, Heinze nuốt nước miếng. Quá nhiều!

Một lúc lâu sau, Heinze mới kìm nén được tâm trạng kích động, bắt đầu kiểm đếm trước mặt Hứa Dịch.

Hôm nay tổng cộng bán được 487 chiếc Quạt ma thuật, giá bán 2 đồng vàng một chiếc, đáng lẽ phải thu được 974 đồng vàng. Tuy nhiên, trong đó có 137 chiếc đã được đặt cọc trước một đồng vàng, hôm nay khách hàng chỉ đến để trả phần còn thiếu, nên phải trừ đi 137 đồng vàng. Tổng cộng phải thu được 857 đồng vàng.

Heinze kiểm đếm xong, số lượng không sai một đồng.

"Hứa... Hứa Dịch, hôm nay ta phát tài rồi!" Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý cho con số này, nhưng khi thực sự có hơn 800 đồng vàng bày ra trước mắt, Heinze vẫn hơi choáng.

Ông mở tiệm tạp hóa ở thành phố Bontar này, thu nhập cả

năm cũng chỉ hơn 300 đồng vàng, vậy mà bây giờ chỉ trong vòng một buổi sáng, đã bán được hơn 800 đồng vàng!

Ông thật sự không dám tin đây là sự thật!

Hứa Dịch tuy bình tĩnh hơn Heinze, nhưng trong lòng cũng có chút kích động.

Đến thế giới này đã ba năm, cuộc sống của anh vẫn luôn không được sung túc. Mặc dù anh vốn không phải là người quá coi trọng tiền bạc, nhưng bây giờ có được khoản thu nhập này, chắc chắn sẽ khiến cuộc sống của anh thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người im lặng một lúc, Hứa Dịch bình tĩnh lại, đếm ra 400 đồng vàng từ đống vàng, đẩy về phía Heinze.

Heinze ngẩn người: "Sao lại thế?"

Theo thỏa thuận giữa hai người, Hứa Dịch phải trả cho Heinze 10% lợi nhuận, tức là 97 đồng vàng. Hơn nữa, lúc chế tạo 500 chiếc Quạt ma thuật, Hứa Dịch thiếu tiền mua nguyên liệu, đã mượn Heinze 200 đồng vàng, đương nhiên phải trả lại.

Tổng cộng, Hứa Dịch phải đưa cho Heinze 297 đồng vàng, vậy mà giờ lại đưa 400, khiến Heinze có chút bất ngờ.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Không có gì sai cả. 100 đồng vàng còn lại, là tôi muốn nhờ ông giúp tôi thuê một địa điểm rộng rãi hơn trong thành phố, để tôi tiện sản xuất Quạt ma thuật với số lượng lớn hơn. Nếu cứ tiếp tục ở nhà tôi, sẽ có rất nhiều bất tiện."

Heinze gật đầu, căn nhà Hứa Dịch thuê chỉ rộng hơn 10 mét vuông, quả thực bất tiện.

Hứa Dịch định nói thêm với Heinze thì Alex từ cửa tiệm chạy vào.

"Chú Heinze, Hứa... Hứa tiên sinh, có... có khách lớn đến!"

"Khách lớn?" Hứa Dịch và Heinze nhìn nhau."Khách lớn là sao?"

Hai người cùng đi ra cửa tiệm, lập tức hiểu ý của Alex khi nói "khách lớn".

Người đến là một ông già, trông chừng 40 tuổi, người chẳng cao cũng chẳng thấp, mặt mũi cũng chẳng có gì đặc sắc. Nhưng nhìn vào ánh mắt lão, tôi biết ngay thằng này không phải dạng vừa. Đôi mắt híp híp, cứ như thể đang nhìn người khác như hàng hóa.

"1000 cái." Hắn nhìn Heinze và Hứa Dịch, tự xưng là Reves, rồi đi thẳng vào vấn đề."Tôi muốn mua 1000 cái Quạt ma thuật."

Chương 12: Khởi đầu từ con số không (1/2)

"Một... một ngàn chiếc?!" Heinze trợn tròn mắt, thất thanh nhìn Reves. Hắn không thể tin nổi, gã này dám thốt ra con số lớn đến vậy.

Reves khẽ cười: "Sao nào? Không được ư?"

"Tất nhiên là..." Heinze vừa định đồng ý, bỗng nhớ ra mình không có quyền quyết định chuyện này, vội vàng quay sang nhìn Hứa Dịch, liên tục nháy mắt ra hiệu, hy vọng Hứa Dịch sẽ nhanh chóng gật đầu.

Đùa gì chứ! Một ngàn chiếc Quạt ma thuật, nếu bán với giá hai đồng vàng, chẳng phải sẽ thu về tới hai ngàn đồng vàng sao?!

Theo thỏa thuận chia chác, riêng thương vụ này hắn đã bỏ túi hai trăm đồng vàng!

Thế nhưng Heinze chợt nghĩ, nếu Reves trực tiếp đặt hàng Hứa Dịch, hắn sẽ chẳng còn được hưởng lợi gì nữa.

Nghĩ đến đây, Heinze không khỏi thấp thỏm bất an.

Nhìn thấy phản ứng của Heinze, Reves lập tức hiểu ra người có quyền quyết định ở đây chính là chàng trai tóc đen trông có vẻ bình thường này, bèn chuyển hướng sang Hứa Dịch.

Hứa Dịch lại đang nghĩ đến chuyện khác, anh khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu trước ánh mắt đầy kỳ vọng của Heinze.

"Xin lỗi, e là tôi không thể nhận đơn hàng này."

Cả Reves và Heinze đều ngẩn người, Reves nhíu mày hỏi: "Tại sao? Chẳng lẽ anh sợ tôi không trả nổi tiền ư? Nếu vậy, tôi có thể đặt cọc trước." Nói rồi, Reves móc từ trong ngực ra một tờ giấy màu vàng nhạt, trông có vẻ rất đặc biệt, đưa tới."Đây là kim phiếu của Thương hội Chimera, có thể dùng trên toàn bộ Lục địa Saiens, mệnh giá một ngàn đồng vàng, anh có thể kiểm tra."

"Kim phiếu của Thương hội Chimera!" Heinze không nhịn được kêu lên.

Thương hội Chimera là thương hội lớn nhất Lục địa Saiens, nghe nói phía sau có hoàng thất của Đế chế Candra, một trong hai đế chế hùng mạnh nhất Lục địa Saiens, chống lưng, thực lực cực kỳ hùng hậu. Vì vậy, kim phiếu do bọn họ phát hành có thể sử dụng rộng rãi trên toàn bộ Lục địa Saiens.

Gã trung niên này có thể dễ dàng rút ra một tấm kim phiếu Thương hội Chimera mệnh giá một ngàn đồng vàng, có thể thấy tài sản của gã nhất định rất kếch xù, hoàn toàn không phải là thứ mà một chủ tiệm tạp hóa quèn như Heinze có thể so sánh.

"Không phải vì lý do đó." Hứa Dịch vẫn dửng dưng."Tôi không thể nhận đơn hàng này, nguyên nhân chủ yếu là do tôi. Bởi vì tôi không thể đảm bảo hoàn thành một ngàn chiếc Quạt ma thuật trong thời gian ngắn như vậy, cho dù có miễn cưỡng làm xong, chất lượng cũng không thể đảm bảo."

"Chất lượng?" Reves có chút bất ngờ nhìn Hứa Dịch, dường như phát hiện ra điều gì đó thú vị, khóe miệng nhếch lên nụ cười."Vậy anh Hứa Dịch, nếu tôi tăng giá lên một chút, mỗi chiếc Quạt ma thuật thêm mười đồng bạc, anh thấy sao?"

Tim Heinze đập thình thịch.

Một chiếc Quạt ma thuật chỉ tăng thêm mười đồng bạc, nghe thì có vẻ không nhiều, nhưng nếu nhân với một ngàn, vậy là những một trăm đồng vàng!

Hơn nữa, theo quy tắc kinh doanh thông thường, với đơn hàng số lượng lớn như của Reves, bên bán thường sẽ giảm giá, vậy mà Reves lại chủ động tăng giá, có thể thấy được gã rất muốn có được những chiếc Quạt ma thuật này.

Thế nhưng Hứa Dịch vẫn kiên quyết lắc đầu: "Xin lỗi, chuyện này không liên quan đến giá cả. Chất lượng sản phẩm cơ khí rất quan trọng, nếu không đảm bảo, rất có thể sẽ dẫn đến tai nạn, đó là điều tôi không muốn nhìn thấy."

"Tai nạn?" Reves nhíu mày, dường như không hiểu lắm lời nói của Hứa Dịch.

Hứa Dịch mỉm cười, không định giải thích. Trên Trái Đất, những vụ tai nạn do vấn đề chất lượng gây ra không phải là hiếm, anh không muốn chuyện tương tự cũng xảy ra ở Lục địa Saiens.

Có lẽ anh không thể tránh khỏi mọi vấn đề, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức.

Đó cũng là nguyên tắc cơ bản của một kỹ sư cơ khí.

Thấy Hứa Dịch kiên quyết như vậy, Reves thở dài, cất kim phiếu đi, lại móc ra một tấm thẻ khác màu sắc, cứng hơn một chút, đưa cho Hứa Dịch.

"Hứa Dịch, rất vui được làm quen với ngươi, đây là danh thiếp của ta, mời ngươi nhận lấy."

Hứa Dịch nhận lấy danh thiếp, liếc mắt nhìn, phát hiện trên đó chỉ có tên và địa chỉ đơn giản, không tiết lộ thêm bất kỳ thông tin nào khác.

Địa chỉ này là một nơi nào đó ở Anweimar, kinh đô của Vương quốc Lanpari, nhưng cụ thể là ở đâu thì Hứa Dịch không rõ.

Mặc dù ở Lanpari hơn ba năm, nhưng anh chưa từng đặt chân đến Anweimar.

"Nếu sau này cậu đổi ý, có thể đến địa chỉ này tìm ta bất cứ lúc nào. Hoặc nếu ngươi có thứ gì mới mẻ như Quạt ma thuật, ta hy vọng ngươi sẽ nhớ đến ta đầu tiên. ta tin rằng, chúng ta nhất định sẽ có cơ hội hợp tác."

Tuy Reves toát lên vẻ tinh ranh, khiến Hứa Dịch không thích cho lắm, nhưng cử chỉ lời nói đều rất chừng mực, cũng không đến nỗi đáng ghét, nên Hứa Dịch gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau khi Reves rời đi, Heinze vội vàng giật lấy danh thiếp từ tay Hứa Dịch, chỉ liếc mắt một cái, lập tức kinh ngạc kêu lên: "Lại là Phố Sloan! Trời đất ơi! Hắn ta nhất định là nhân vật tầm cỡ!"

"Ồ?" Hứa Dịch tò mò nhìn Heinze.

"Cậu không biết à?" Heinze trợn mắt nhìn Hứa Dịch như thể hắn ta vừa phát hiện ra điều gì đó vô cùng ngớ ngẩn."Phố Sloan là nơi ở của đám quý tộc giàu có ở thành Anweimar, Reves có thể bảo cậu đến đó liên lạc với hắn ta, vậy hắn ta chắc chắn cũng là một tay to con!"

Hứa Dịch cười nhạt, chẳng bận tâm gì đến chuyện đó. Dù Reves có là ai đi chăng nữa, hiện tại cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Giai đoạn này, những việc hắn cần quan tâm hoàn toàn không phải là chuyện này. Tuy rằng việc bán ra lô Quạt ma thuật đầu tiên đã mang về hơn bốn trăm đồng vàng lợi nhuận ròng, coi như là kiếm được một khoản kha khá, nhưng đây mới chỉ là bước đầu tiên. Muốn có thu nhập ổn định, hắn còn rất nhiều việc phải làm.

Chương 13: Khởi đầu từ con số không (2/2)

Lúc nãy anh không đồng ý đơn hàng của Reves, đúng như lý do anh đã nói, anh không thể đảm bảo sản xuất Quạt ma thuật.

Hiện tại, toàn bộ quy trình sản xuất Quạt ma thuật đều do anh liên hệ với tiệm rèn và những đồng nghiệp kia cùng nhau hoàn thành. Thực tế, hệ thống sản xuất này rất không bài bản, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra vấn đề ảnh hưởng đến sản xuất.

Trong đó, vấn đề lớn nhất chính là mười đồng nghiệp phụ trách vẽ pháp trận, bộ phận cốt lõi của Quạt ma thuật.

Việc hợp tác với Hứa Dịch trong một tuần qua đã khiến mười đồng nghiệp này được nếm trải sự ngọt ngào. Hứa Dịch có thể khẳng định chỉ cần tiếp tục trả công cho bọn họ, bọn họ nhất định sẽ rất vui vẻ tiếp tục hỗ trợ anh vẽ pháp trận. Tuy nhiên, mối quan hệ hợp tác này rất mong manh, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ vỡ vì những lý do bất ngờ.

Tuy nhiên, khi Hứa Dịch đề nghị ký kết khế ước thuê mướn, mười đồng nghiệp của anh đều nhất loạt từ chối.

Dù không nói rõ lý do, Hứa Dịch hiểu rằng họ từ chối vì lòng tự tôn của một Pháp sư.

Hỗ trợ Hứa Dịch vẽ pháp trận không thành vấn đề, có thể coi là công việc làm thêm ngoài giờ của họ.

Nhưng ký kết khế ước đồng nghĩa với việc trở thành người làm thuê cho Hứa Dịch, điều này khó chấp nhận đối với những

Pháp sư kiêu ngạo như họ.

Mặc dù Quạt ma thuật có liên quan đến ma pháp, nhưng ở Lục địa Saiens, việc ứng dụng ma pháp không được coi trọng. Nó chẳng khác gì đồ thủ công bình thường, tự nhiên không lọt vào mắt xanh của các Pháp sư.

Ngoài ra, tiệm rèn cũng khiến Hứa Dịch không khỏi lo lắng.

Mặc dù khi đặt làm vỏ Quạt ma thuật, Hứa Dịch đã vẽ bản vẽ rất chi tiết, đồng thời cũng ghi chú rất kỹ càng cho từng bộ phận của từng linh kiện, thế nhưng cuối cùng, vẫn có một phần đáng kể vỏ ngoài làm ra không đúng với yêu cầu của Hứa Dịch.

Nếu yêu cầu kỹ thuật của quạt ma thuật không quá khắt khe, e rằng lúc đó Hứa Dịch đã trả lại toàn bộ số hàng lỗi này cho bọn họ làm lại.

Tất nhiên Hứa Dịch cũng biết rõ, đây cũng là do anh quá khắt khe.

Là một kỹ sư cơ khí cao cấp đến từ Trái Đất, Hứa Dịch đã quen với những linh kiện có độ chính xác cao, sai số không quá một milimet được sản xuất bởi những cỗ máy tinh vi trên Trái Đất, nhưng nơi này là Lục địa Saiens, là một thế giới gần như không có nền tảng công nghiệp cơ khí. Muốn bọn họ đạt đến trình độ chế tạo máy móc như trên Trái Đất ngay lập tức, đó quả là nằm mơ giữa ban ngày.

"Haiz, đường còn dài mà." Nghĩ đến những vấn đề phải đối mặt, Hứa Dịch không khỏi thở dài.

Ngày hôm sau, Hứa Dịch vẫn đến Tháp Pháp thuật làm việc như thường lệ.

Hiện tại, địa vị của Hứa Dịch trong phòng nghiên cứu đã khác xưa rất nhiều. Dù thực lực ma pháp của anh không có gì tiến bộ rõ

rệt, nhưng ít nhất cũng có mười đồng nghiệp từng hợp tác với anh, hơn nữa còn nhận được thù lao không ít từ anh, thái độ đối với anh tự nhiên nhiệt tình hơn trước rất nhiều.

Vừa bước vào phòng nghiên cứu, đã có rất nhiều người chào hỏi anh.

Hứa Dịch mỉm cười đáp lại, vừa mới đến chỗ ngồi xuống, Vina bỗng từ bên cạnh lao ra,"bốp" một tiếng đập một tấm bản vẽ pháp trận lên trước mặt Hứa Dịch.

"Hứa Dịch, tôi đã nghiên cứu kỹ càng pháp trận của anh rồi!"

Hứa Dịch ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Vina. Cô ấy tỏ ra rất đắc ý, cúi đầu nhìn tấm bản vẽ pháp trận trên bàn. Hứa Dịch nhận ra pháp trận trên bản vẽ chính là cốt lõi của Quạt ma thuật - pháp trận xoáy gió.

Tuy nhiên, trên tấm bản vẽ này, Vina đã ghi chú rất chi tiết, gần như mỗi một điểm nút đều được chú thích.

Đúng như Vina đã nói, nhìn từ tấm bản vẽ này, cô ấy quả thực đã nghiên cứu kỹ càng pháp trận này. Mỗi một chú thích đều rất chi tiết, đầy đủ và dễ hiểu.

Cho dù là người mới tiếp xúc với ma pháp, tin rằng chỉ cần xem qua tấm bản vẽ này, đều sẽ nắm rõ pháp trận xoáy gió đã được Hứa Dịch cải tiến.

Hứa Dịch liếc mắt nhìn qua, hai mắt sáng ngời, ngẩng đầu lên nhìn Vina: "Này, Vina, cô giỏi thật đấy!"

Vina khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt đắc ý.

"Cũng chỉ là một pháp trận cấp thấp mà thôi, muốn nghiên cứu rõ ràng cũng không khó lắm."

Hứa Dịch cười khà khà, không để ý đến lời nói có vẻ khiêm tốn nhưng ẩn chứa sự khoe khoang của Vina, cầm tấm bản vẽ lên, hỏi: "Tấm bản vẽ này có thể bán cho tôi không?"

Vina ngẩn người: "Anh mua cái này làm gì? Pháp trận này không phải do chính anh làm ra sao?"

Hứa Dịch nhún vai: "Tôi chỉ rất vinh hạnh vì pháp trận này lại có người ghi chú chi tiết như vậy, nên muốn cất giữ tấm bản vẽ này. Thế nào? Bán cho tôi đi? Cô ra giá đi."

Vina có chút bất ngờ liếc nhìn Hứa Dịch, sau đó xua tay: "Coi như anh tinh mắt. Thôi được rồi, tôi không tham tiền như anh đâu, một cái quạt rách nát cũng bán đến hai đồng vàng, tấm bản vẽ này không đáng tiền, tặng anh đấy."

Hứa Dịch cười ha hả: "Vậy thì cảm ơn cô."

Nói rồi, anh không khách sáo cất tấm bản vẽ vào trong ngực.

Hứa Dịch thật sự phải cảm ơn Vina, có tấm bản vẽ này, coi như đã giúp anh giải quyết được một vấn đề lớn.

Sau này, nếu anh muốn dạy người khác cách vẽ pháp trận này, sẽ không cần phải giảng giải từng chi tiết một, chỉ cần cho họ xem bản vẽ này là có thể hiểu được phần lớn, thật sự đã giúp anh tiết kiệm được không ít công sức.

Đang định cúi đầu bắt tay vào làm việc, cửa phòng nghiên cứu bỗng nhiên bị đẩy ra, Stella bước nhanh vào, ánh mắt đảo một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Hứa Dịch.

"Hứa Dịch, đi theo tôi, ông nội muốn gặp anh."

Chương 14: Triệu kiến của Đại Pháp Sư (1/2)

Đã gần hai tháng kể từ khi Hứa Dịch đến Tháp Pháp Thuật Camillo, nhưng đây là lần đầu tiên cậu được bước vào tầng cao nhất của tòa tháp.

Vừa đặt chân vào khu vực riêng của Đại Pháp Sư Camillo, một luồng khí lạnh lẽo ập đến khiến Hứa Dịch rùng mình, suýt nữa thì hắt hơi.

"Pháp trận băng giá lớn thật sự rất tuyệt." Hứa Dịch xoa xoa mũi, cười nói với Stella đang dẫn đường phía trước.

"Sao? Ghen tị à?" Stella quay đầu lại nhìn Hứa Dịch, ánh mắt đầy tò mò.

Thời gian trước, Hứa Dịch đã khiến cô bất ngờ khi nghiên cứu ra chiếc Quạt Ma Thuật. Không ngờ bây giờ ông nội cô lại đột nhiên triệu tập cậu. Cộng thêm ấn tượng mà Hứa Dịch để lại cho cô vào ngày đầu tiên đến đây, Stella rất hứng thú với Hứa Dịch.

"Tất nhiên là ghen tị rồi." Hứa Dịch đáp lại một cách đương nhiên."Các vị tiền bối trong phòng nghiên cứu đã nói rất nhiều lần rồi, nếu có thể bố trí pháp trận băng giá lớn trong phòng nghiên cứu, hiệu quả công việc của mọi người ít nhất có thể tăng lên gấp mấy lần."

Stella cười khúc khích, lắc đầu nói: "Điều đó là không thể. Ông nội là một người nổi tiếng keo kiệt, không có tiền để bố trí pháp trận băng giá lớn cho mỗi phòng nghiên cứu đâu. Ngay cả pháp trận ở đây cũng chỉ được kích hoạt vào những ngày nóng nhất,

bình thường cũng chỉ là đồ trang trí thôi."

Hứa Dịch cũng biết điều này, nhưng vẫn rất tò mò.

"Stella tiểu thư, điều này có gì đó không đúng? Camillo các hạ dù sao cũng là Đại Pháp Sư tam tinh, chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng khoản trợ cấp cố định mà Vương Quốc cấp cho ông ấy mỗi năm cũng không ít, tại sao lại nghèo như vậy?"

"Bởi vì có nhiều nơi để tiêu tiền hơn." Stella nhún vai, vẻ mặt bất lực."Mọi người chỉ biết ông nội là Đại Pháp Sư, hưởng lương bổng đặc biệt của Vương Quốc, nhưng không ai biết nghiên cứu ma pháp, đặc biệt là nghiên cứu ma pháp cấp cao như ông nội, rất tốn kém. Mỗi năm, chỉ riêng việc mua Nguyên Liệu Ma Thuật để nghiên cứu đã tiêu tốn hết một nửa thu nhập, còn lại phải duy trì chi phí hàng ngày của Tháp Pháp Thuật, thực sự rất eo hẹp."

"Vậy sao... Nhưng tôi nghe nói các Đại Pháp Sư khác đều rất giàu có..."

"Ý cậu là ông nội không có bản lĩnh kiếm tiền sao?" Stella liếc nhìn Hứa Dịch."Nói cho cậu biết, lời này cậu không thể nói trước mặt ông nội, nếu không ông ấy sẽ rất tức giận đấy."

"Không, không, tôi đương nhiên không nghĩ như vậy. Tôi chỉ nghe nói Camillo các hạ luôn phản đối việc các Pháp Sư tập trung kiếm tiền..."

"Không còn cách nào khác, ông nội chính là người cố chấp như vậy." Stella thở dài."Tôi cũng đã khuyên ông ấy rất nhiều lần rồi, nhưng ông ấy luôn nói Pháp Sư nên tập trung tinh lực vào việc nghiên cứu ma pháp, suốt ngày chỉ nghĩ đến kiếm tiền, thật sự là có lỗi với danh hiệu Pháp Sư."

Hứa Dịch gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Thái độ của Đại Pháp Sư Camillo khiến cậu nhớ đến những

giáo sư, học giả trên Trái Đất chuyên tâm nghiên cứu, không màng đến lợi nhuận, cho rằng nghiên cứu học thuật bị vấy bẩn bởi mùi tiền đồng sẽ bị biến chất.

Hứa Dịch không tán thành thái độ này. Mặc dù hơi thở thương mại quá nồng nặc chắc chắn sẽ có tác động lớn đến nghiên cứu học thuật, nhưng với sự đầu tư của thương mại, kinh phí nghiên cứu được nâng cao, có thể cải thiện đáng kể môi trường và điều kiện nghiên cứu, từ đó thúc đẩy tiến độ và hiệu quả nghiên cứu học thuật.

Trên Trái Đất không thiếu những ví dụ về sự kết hợp hoàn hảo giữa nghiên cứu học thuật và thương mại, hai bên thúc đẩy lẫn nhau, hiệu quả tốt hơn so với việc chỉ chú tâm nghiên cứu.

Hơn nữa, ngành kỹ thuật cơ khí mà Hứa Dịch đang theo đuổi vốn là một ngành khoa học rất gần gũi với ứng dụng thực tế. Nếu không thể hiện được giá trị thương mại trong ứng dụng thực tế thì đó là một sự thất bại.

"Tới rồi." Stella đẩy cửa ra, ra hiệu cho Hứa Dịch vào."Ông nội đang đợi cậu."

Hứa Dịch chỉnh lại quần áo, ngẩng cao đầu bước vào.

Phòng nghiên cứu riêng của Đại Pháp Sư Camillo chiếm trọn tầng cao nhất của Tháp Pháp Thuật, diện tích rộng lớn, gấp bốn đến năm lần phòng nghiên cứu của Hứa Dịch.

Mái vòm của phòng nghiên cứu rất cao, điểm cao nhất cách mặt đất hơn năm mét. Nhìn sang hai bên, nơi này rộng gần bằng một sân bóng rổ.

Chính giữa phòng là một chiếc bàn cực lớn. Phía sau bàn, một ông lão mặc áo choàng xanh đậm, mái tóc nâu sẫm đang cúi đầu nghiên cứu ma pháp.

Đây chắc hẳn là Đại Pháp Sư Camillo.

Nghe thấy tiếng người đi vào, Đại Pháp Sư Camillo ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Dịch, quan sát cậu một chút rồi gật đầu, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu.

Hứa Dịch không hề bất ngờ về điều này. Cậu đã nghe nói Đại Pháp Sư Camillo rất say mê nghiên cứu ma pháp, có lẽ hiện tại đang chìm đắm trong một vấn đề nào đó, không muốn bị gián đoạn.

Nhân cơ hội này, Hứa Dịch cẩn thận quan sát môi trường bên trong phòng nghiên cứu.

Tình hình trong phòng nghiên cứu này gọn gàng hơn cậu tưởng tượng rất nhiều. Các loại Nguyên Liệu Ma Thuật kỳ lạ được phân loại và sắp xếp gọn gàng dựa vào tường, chỉ có khu vực bàn của Đại Pháp Sư Camillo là hơi lộn xộn.

Trên mặt đất và tường, nhiều dấu vết kỳ lạ hiện lên, có lẽ là do Đại Pháp Sư Camillo để lại khi làm thí nghiệm ma pháp.

Chương 15: Triệu kiến của Đại Pháp Sư (2/2)

Những vết tích sâu hoắm cho thấy tình hình lúc đó vô cùng nguy hiểm.

Ánh mắt Hứa Dịch chợt dừng lại ở một góc tường, nơi có một đống sắt vụn. Dù đã biến dạng, Hứa Dịch vẫn nhận ra đó chính là chiếc Quạt Ma Thuật đầu tiên cậu chế tạo và bán cho Stella.

Hình dạng tan nát của chiếc quạt cho thấy nó đã bị phá hủy một cách có chủ đích.

Kẻ phá hoại...

Ánh mắt Hứa Dịch lại chuyển sang Đại Pháp Sư Camillo, trong lòng có chút nghi hoặc.

"Chẳng lẽ Đại Pháp Sư Camillo cũng rất hứng thú với chiếc Quạt Ma Thuật này? Nhưng thứ này có trình độ ma pháp thấp như vậy, chắc hẳn ông ấy sẽ không để tâm chứ?"

Không lâu sau, Đại Pháp Sư Camillo dường như đã hoàn thành nghiên cứu, duỗi người, đứng thẳng dậy.

Nhìn thấy Hứa Dịch, Đại Pháp Sư Camillo hơi sững sờ, dường như đã quên mất cậu.

Sau khi dừng lại một chút, ông ta mới gật đầu với Hứa Dịch: "Cậu là Hứa Dịch phải không?"

Hứa Dịch vội vàng cung kính hành lễ: "Là tôi, kính chào Đại Pháp Sư."

Đại Pháp Sư Camillo xua tay: "Không cần căng thẳng như vậy, tôi bảo Stella tìm cậu đến là muốn hỏi cậu vài câu hỏi."

"Xin các hạ cứ hỏi, chỉ cần tôi biết, nhất định sẽ thành thật trả lời."

"Tốt." Đại Pháp Sư Camillo nhìn trái nhìn phải, đi đến góc tường nhặt đống sắt vụn mà Hứa Dịch vừa nhìn thấy lên."Nghe Stella nói, thứ này là do cậu chế tạo?"

"Cái này..." Hứa Dịch nhìn chiếc Quạt Ma Thuật gần như không thể nhận ra hình dạng ban đầu, có chút xấu hổ đáp: "Lúc giao cho tiểu thư Stella, nó không phải bộ dạng này."

"Không trách Stella, là tôi muốn nghiên cứu một chút, nên mới biến nó thành ra thế này." Đại Pháp Sư Camillo tiện tay ném chiếc Quạt Ma Thuật sang một bên, lục lạo trên bàn một hồi, lấy ra một bản vẽ."Lần này, tôi tìm cậu đến, chủ yếu là hứng thú với pháp trận mà cậu khắc trên cái gọi là Quạt Ma Thuật này, có một số chỗ tôi không hiểu lắm, hy vọng cậu có thể giải đáp giúp tôi."

Hứa Dịch lập tức kính nể Đại Pháp Sư Camillo. Với thân phận và địa vị là Đại Pháp Sư tam tinh, ông ta lại có thể thẳng thắn thừa nhận có một số chỗ không hiểu trước mặt một kẻ chưa qua nổi kỳ thi sát hạch chứng nhận Hội Pháp Sư như cậu, có thể thấy ông ta rất nghiêm túc với ma pháp.

"Camillo các hạ, ngài quá khách sáo rồi, tôi nghĩ pháp trận này đối với một Đại Pháp Sư như ngài chắc chắn không có chỗ nào không thể hiểu được. Những chỗ không thể hiểu được, có lẽ không liên quan gì đến ma pháp."

Đại Pháp Sư Camillo trầm ngâm một chút, lắc đầu: "Nói không liên quan cũng được, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn không liên quan. Lại đây, cậu xem này, chỗ này..." Đại Pháp Sư Camillo đưa tay chỉ vào một điểm trên pháp trận."Tôi có thể hiểu

được việc cậu sửa đổi ở đây sẽ làm giảm hiệu ứng gió xoáy của pháp trận, nhưng tôi không hiểu tại sao cậu lại làm như vậy. Chẳng lẽ cậu không muốn tăng cường uy lực của pháp trận sao?"

Hứa Dịch thò đầu ra nhìn, lập tức cười đáp: "Ngài nói không sai chút nào, việc sửa đổi này quả thực sẽ làm giảm uy lực của pháp trận, nhưng thưa các hạ, pháp trận này chủ yếu là để cung cấp động lực cho Quạt Ma Thuật, căn bản không cần cung cấp hiệu ứng mạnh mẽ như vậy."

Đại Pháp Sư Camillo lắc đầu: "Điều này không đúng, tôi đã thử dùng cái gọi là Quạt Ma Thuật của cậu rồi, tuy gió thổi ra không nhỏ, nhưng cậu có từng nghĩ đến, có lẽ đôi khi sẽ cần gió lớn hơn không? Ví dụ như cậu xem, căn phòng của tôi lớn như vậy, nếu chỉ đặt một chiếc Quạt Ma Thuật, thì chỉ có thể thổi đến một khu vực rất nhỏ, hoàn toàn không đáp ứng được yêu cầu của tôi."

Hứa Dịch cười khổ, dang hai tay ra: "Camillo các hạ, thực ra khi thiết kế Quạt Ma Thuật, tôi đã cân nhắc đến vấn đề này, nhưng do giới hạn về chất liệu của Quạt Ma Thuật, cánh quạt tạm thời chỉ có thể chịu được tốc độ quay cao như vậy. Nếu tăng cường uy lực của pháp trận, tốc độ quay của cánh quạt đương nhiên có thể tăng lên, nhưng e rằng bản thân Quạt Ma Thuật sẽ không chịu nổi, dùng không được bao lâu sẽ hỏng."

"Thì ra là vậy..." Đại Pháp Sư Camillo chợt nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên ông ta truyền ma lực vào Quạt Ma Thuật, lúc đó cánh quạt của quạt quay cuồng, kết quả là không lâu sau thì không chịu nổi, khiến cả chiếc Quạt Ma Thuật trực tiếp biến thành một đống sắt vụn, vì vậy còn bị Stella trách móc một hồi lâu.

"Được rồi, bỏ qua vấn đề này, vậy chỗ này là sao?"

"Ồ, chỗ này à, đây là để đảm bảo công suất đầu ra của toàn bộ pháp trận duy trì trong phạm vi dao động nhỏ, như vậy mới có thể đảm bảo gió thổi ra từ Quạt Ma Thuật không quá thất thường."

"Vậy chỗ này thì sao?"

"Chỗ này phải kết hợp với thiết kế tổng thể của Quạt Ma Thuật mới có thể đánh giá được. Ngài xem, đây là bản vẽ kết nối giữa pháp trận và trục của Quạt Ma Thuật, nếu không thiết kế như vậy, thứ mà pháp trận xuất ra sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, lãng phí Tinh Thể Ma Thuật."

"Rất tốt, còn chỗ này..."...

Chương 16: Mục tiêu vĩ đại (1/2)

Cuộc gặp gỡ với Đại Pháp Sư Camillo kéo dài hơn nhiều so với dự kiến của Hứa Dịch.

Xoay quanh pháp trận trong chiếc Quạt Ma Thuật, Đại Pháp Sư Camillo đã đặt ra rất nhiều câu hỏi. Để nhân cơ hội này lấy lòng bà, Hứa Dịch buộc phải trả lời chi tiết từng câu hỏi một.

Tuy nhiên, nhiều câu hỏi của Đại Pháp Sư Camillo thực sự không liên quan nhiều đến bản thân pháp trận. Xét cho cùng, pháp trận xoáy gió này chỉ là một pháp trận hệ Phong cấp thấp, cho dù Hứa Dịch có sửa đổi nhiều đến đâu, cũng không thể nào khiến một Đại Pháp Sư như Camillo không hiểu được.

Lý do ông ấy hỏi những câu hỏi này chủ yếu là vì ông ấy không hiểu thiết kế tổng thể của Quạt Ma Thuật.

Những câu hỏi liên quan đến thiết kế lại đòi hỏi rất nhiều kiến thức về cơ khí công nghiệp.

Những kiến thức này hoàn toàn mới mẻ với Lục Địa Saiens, khiến Hứa Dịch phải giải thích rất kỹ lưỡng cho Đại Pháp Sư Camillo, thậm chí phải bắt đầu từ những điều cơ bản nhất.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là sau khi Hứa Dịch giải thích xong, Đại Pháp Sư Camillo lại tỏ ra vô cùng tán thưởng.

"Ban đầu ta cứ tưởng cái thứ gọi là Quạt Ma Thuật này chỉ là thứ ngươi tùy tiện thiết kế ra, không ngờ bên trong lại ẩn chứa kiến thức phong phú như vậy. Hơn nữa, cho dù bỏ qua những thứ

mà ngươi nói hiện tại ta vẫn chưa hiểu rõ, thì riêng bản thân pháp trận này thôi, cũng đủ để ta cảm thấy ngươi có thiên phú rất cao về ma pháp." Nói đến đây, Đại Pháp Sư Camillo dừng lại một chút, nhìn Hứa Dịch với ánh mắt mong đợi."Hứa Dịch, ta thấy ngươi rất được, thế nào? Có hứng thú đến chỗ ta hỗ trợ nghiên cứu ma pháp không?"

Hứa Dịch sững người.

Hỗ trợ Đại Pháp Sư Camillo nghiên cứu ma pháp? Theo truyền thống của Lục Địa Saiens, điều này đồng nghĩa với việc Đại Pháp Sư Camillo muốn nhận Hứa Dịch làm học trò!

Nếu là bất kỳ Pháp Sư nào khác, chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên, không chút do dự mà đồng ý ngay.

Camillo được coi là một trong những Đại Pháp Sư tam tinh hàng đầu trên toàn Lục Địa Saiens, được trở thành học trò của ông ấy là ước mơ của rất nhiều Pháp Sư trẻ tuổi!

Nếu để những Pháp Sư khác trong Tháp Pháp Thuật biết được, e rằng sẽ ghen tị với Hứa Dịch mất!

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ một hồi, Hứa Dịch lại không đồng ý ngay, chỉ nói là cần thêm thời gian suy nghĩ.

Đại Pháp Sư Camillo tỏ ra hơi bất ngờ và thất vọng, nhưng không ép Hứa Dịch phải đồng ý ngay. Ông phất tay bảo hắn rời đi.

Rời khỏi tầng cao nhất của Tháp Pháp Thuật, Hứa Dịch bị làn sóng nhiệt ập vào mặt, khiến hắn toát mồ hôi hột. Tuy nhiên, hắn cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Trở thành học trò của Đại Pháp Sư Camillo?

Nếu là hai tháng, thậm chí là một tháng trước, hắn chắc chắn sẽ không chút do dự mà đồng ý. Nhưng bây giờ, Hứa Dịch lại phát

hiện bản thân không còn hứng thú với lời đề nghị này nữa.

"Tại sao mình lại đột nhiên không còn hứng thú nữa nhỉ?" Hứa Dịch nhíu mày tự hỏi.

Sau khi những suy nghĩ hỗn độn xoay chuyển trong đầu vài vòng, một vật quen thuộc hiện lên trong tâm trí hắn - Quạt Ma Thuật.

Đúng rồi, chính là Quạt Ma Thuật!

Thứ kết hợp giữa ma pháp và kỹ thuật cơ khí của Trái Đất này đã khiến Hứa Dịch gần như dồn hết tâm sức vào trong khoảng thời gian này. Khi nghiên cứu nó, hắn thường có cảm giác như mình đã trở lại viện nghiên cứu ở Trái Đất.

Lúc đó, Hứa Dịch còn chưa cảm thấy gì, bây giờ nhớ lại mới phát hiện, đây hoàn toàn là do linh hồn Kỹ Sư Cơ Khí trong cơ thể hắn đang ảnh hưởng.

Đúng vậy, từ nhỏ hắn đã yêu thích máy móc, ở thế giới trước kia càng dốc hết tâm huyết cho ngành cơ khí công nghiệp.

Dù việc đến thế giới ma pháp này khiến hắn không thể phát huy sở thích và tài năng của mình, buộc hắn phải học ma pháp, nhưng nội tâm hắn vẫn không hề thay đổi.

Bây giờ, thông qua Quạt Ma Thuật, hắn lại được nếm trải niềm vui khi nghiên cứu cơ khí công nghiệp, làm sao hắn có thể từ bỏ?

"Đúng! Mình muốn nghiên cứu cơ khí công nghiệp ở thế giới ma pháp này! Mình muốn kết hợp hoàn toàn ma pháp và cơ khí công nghiệp! Không chỉ là quạt, còn có điều hòa, tủ lạnh! Thậm chí là tàu thủy, máy bay! Mình muốn tạo ra một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên lục địa này! Mình muốn xây dựng một đế chế công nghiệp ma pháp ở đây!"

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch bỗng nhiên cảm thấy đầu óc minh mẫn hẳn lên, toàn thân tràn đầy động lực.

Hắn hiểu rằng, đó là bởi vì sau ba năm sống mơ hồ ở thế giới này, cuối cùng hắn cũng đã xác định lại được mục tiêu của mình.

Mục tiêu này quả thật vĩ đại, thậm chí có thể nói là xa vời, nhưng chỉ cần có mục tiêu, thì sẽ có động lực!

Còn khó khăn? Vốn dĩ sinh ra là để vượt qua.

Hứa Dịch nhanh chóng trở về phòng nghiên cứu, chào đón hắn là những ánh mắt chứa đầy sự ngưỡng mộ, ghen tị và nghi hoặc.

Các đồng nghiệp hoàn toàn không hiểu tại sao người mới đến Tháp Pháp Thuật chưa đầy hai tháng này lại đột nhiên được Đại Pháp Sư Camillo triệu kiến. Phải biết rằng ngay cả bọn họ cũng rất hiếm khi gặp mặt Đại Pháp Sư Camillo, chứ đừng nói là được chủ động triệu kiến.

Hứa Dịch vốn dĩ không mấy quan tâm đến ánh mắt kỳ quái của các đồng nghiệp, giờ đây trong lòng đã có mục tiêu, càng thêm không màng thế sự, vẫn treo nụ cười trên môi, ung dung trở về vị trí của mình.

Mặc dù không có ý định trở thành học trò của Đại Pháp Sư Camillo, Hứa Dịch vẫn chưa muốn rời khỏi Tháp Pháp Thuật ngay lập tức.

Anh muốn làm một số việc ở Thành Phố Bontar, hơn nữa lại là những việc liên quan đến ma pháp, nên việc duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Đại Pháp Sư Camillo là điều bắt buộc. Hứa Dịch không đến nỗi ngu ngốc đến mức tự tay cắt đứt mối quan hệ này.

Cách ngoại ô phía tây Thành Phố Bontar khoảng ba km, có một Trang Viên nhỏ, diện tích chưa đến một vạn mét vuông.

Chương 17: Mục tiêu vĩ đại (2/2)

Trang Viên này tuy không lớn lắm, nhưng lại vô cùng nổi tiếng ở Thành Phố Bontar, bởi vì nó chính là Học Viện Ma Pháp Nam Tước Rictor - học viện ma pháp duy nhất ở Thành Phố Bontar.

Là học viện ma pháp duy nhất ở Thành Phố Bontar, Học Viện Ma Pháp Nam Tước Rictor đã quy tụ gần như tất cả những đứa trẻ có thiên phú ma pháp ở Thành Phố Bontar và khu vực lân cận.

Đối với những đứa trẻ khao khát trở thành Pháp Sư hùng mạnh, việc học tập ở đây đương nhiên là vô cùng quan trọng, thậm chí có thể khiến chúng quên ăn quên ngủ.

Theo lệ thường, ngoài việc học lý thuyết cơ bản về ma pháp, mỗi ngày học sinh còn phải học một số kiến thức liên quan đến pháp trận.

Chỉ là hôm nay đến lượt học pháp trận, giáo viên phụ trách giảng dạy kiến thức pháp trận của lớp năm hai lại bất ngờ lấy ra một thiết bị sắt kỳ quái.

"Đây chẳng phải là Quạt Ma Thuật sao!" Có học sinh tinh mắt lập tức nhận ra.

Mấy ngày nay Quạt Ma Thuật bán rất chạy ở Thành Phố Bontar. Loại quạt này có giá không quá đắt, lại cực kỳ tiết kiệm năng lượng, còn có thể mang đến cho mọi người sự mát mẻ nên đã nhận được sự hoan nghênh của hầu hết mọi người.

Rất nhiều học sinh của Học Viện Ma Pháp Nam Tước Rictor

đều xuất thân từ gia đình khá giả, trong đó có không ít gia đình đã mua được Quạt Ma Thuật ngay từ đầu, tự nhiên có thể dễ dàng nhận ra.

Nhưng nhận ra Quạt Ma Thuật thì không có gì, nhưng tại sao giáo viên lại lấy nó ra trên lớp?

"Các em học sinh, bài học chính hôm nay là nghiên cứu chiếc Quạt Ma Thuật này. Nói chính xác, là nghiên cứu pháp trận bên trong nó." Giáo viên nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho học sinh.

"Chậc, chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi mà đám thường dân mới dùng, có giá trị gì đáng để chúng ta nghiên cứu? Thầy nhầm rồi sao?"

Người nói câu này là một thiếu niên dáng người hơi mập mạp, khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

Thiếu niên này tên là Olin Zetaman, là con trai thứ hai của Tử Tước Zetaman ở Thành Phố Bontar, đang học lớp 4 năm hai. Gia đình cậu ta giàu có nhất lớp, nghe nói mỗi phòng trong nhà đều được bố trí pháp trận băng giá lớn, tự nhiên là xem thường Quạt Ma Thuật.

Nghe Olin nói vậy, giáo viên sa sầm mặt mày, nghiêm nghị nói: "Olin, em có thể coi thường chiếc Quạt Ma Thuật này, nhưng là một Pháp Sư, em không thể coi thường pháp trận bên trong nó. Thầy có thể khẳng định với các em, pháp trận trong chiếc Quạt Ma Thuật này cực kỳ tinh xảo, hoàn toàn không phải thứ mà Pháp Sư bình thường có thể thiết kế ra. Thậm chí thầy có thể mạnh dạn suy đoán, Pháp Sư thiết kế ra pháp trận này, rất có khả năng sở hữu thực lực cấp bậc Đại Pháp Sư!"

"Hả?"

"Không thể nào? Đại Pháp Sư?"

"Đúng vậy, sao Đại Pháp Sư lại làm việc này?"

"Thành Phố Bontar chúng ta chỉ có một mình Camillo là Đại Pháp Sư thôi đúng không? Ngài ấy không phải là chưa bao giờ thích liên hệ ma pháp với đám thương nhân sao?"

"Biết đâu ngài ấy đã thay đổi suy nghĩ rồi thì sao?"...

Sau một hồi ồn ào, các học sinh cũng hiểu được ý của giáo viên.

Bất kể pháp trận bên trong có phải do Đại Pháp Sư thiết kế hay không, thì trình độ ma pháp mà nó chứa đựng chắc chắn cao hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Đã như vậy, việc giáo viên yêu cầu bọn họ học tập cho tốt cũng là điều đương nhiên.

Sau khi giáo viên tháo rời chiếc Quạt Ma Thuật, để lộ pháp trận ở phần đế cho học sinh quan sát, các học sinh càng thêm kinh ngạc.

Là những học sinh đã học tập hai năm tại Học Viện Ma Pháp Nam Tước Rictor, bọn họ không còn là những tân sinh viên mù mờ về ma pháp nữa. Nhìn vào pháp trận này, bọn họ tự nhiên nhận ra trình độ ma pháp đáng kinh ngạc mà nó chứa đựng.

Mặc dù nhiều học sinh có thể phán đoán đây là biến thể của pháp trận xoáy gió, nhưng không ai dám tự cho rằng mình hiểu hết được nó.

Thậm chí, nhiều học sinh căn bản không hiểu nổi pháp trận này rốt cuộc vận hành và duy trì thành công như thế nào, chứ đừng nói là hiểu được cách nó khiến Quạt Ma Thuật hoạt động.

Phải biết rằng, lớp 4 năm hai có đến mấy thiên tài ma pháp, thậm chí còn được ca ngợi là lớp học có thiên phú nhất kể từ khi

Học Viện Ma Pháp Nam Tước Rictor được thành lập!

Những thiếu niên, thiếu nữ kiêu ngạo càng nghiên cứu pháp trận này, thì càng cảm thấy nó thâm sâu khó lường. Họ tự nhiên vô cùng bội phục vị Pháp Sư đã thiết kế ra nó.

Chỉ là bọn họ không biết, vị Pháp Sư mà bọn họ đang âm thầm bội phục trong lòng, lúc này đang ở cách đó không xa.

Trong phòng quản lý học sinh của Học Viện Ma Pháp Nam Tước Rictor, Trưởng phòng quản lý Hiller cau mày đánh giá vị khách không mời mà đến một lúc, sau đó mới xác định được hắn ta quả thực là thuộc hạ của Đại Pháp Sư Camillo từ huy hiệu trên chiếc áo choàng pháp sư màu đen.

"Người trẻ tuổi, cậu đến đây có việc gì sao? Hay là Đại Pháp Sư Camillo phái cậu đến?"

"Không, không liên quan đến Đại Pháp Sư Camillo, đây là chuyện riêng của tôi." Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu.

"Chuyện riêng? Chuyện gì?"

"Không phải chuyện gì quá phiền phức, tôi đến đây chỉ muốn thuê một số học sinh làm việc thôi."

Sắc mặt Hiller sa sầm: "Đây là học viện ma pháp, không phải học viện lính đánh thuê, cậu tìm nhầm chỗ rồi!"

Hứa Dịch không hề nao núng, vẫn mỉm cười nói: "Vậy Trưởng phòng Hiller, nếu tôi nói công việc này không chỉ có thể khiến các học sinh nhận được thù lao, mà còn giúp bọn họ nâng cao trình độ ma pháp thì sao?"

Hiller sững người: "Cậu đang đùa tôi sao? Sao có thể có công việc tốt như vậy?"

"Tất nhiên là có." Hứa Dịch cười tủm tỉm."Nếu ngài không ngại, có thể để tôi giải thích rõ hơn..."

-

Cho những ai không quen thuộc hệ thống quý tộc phương tây:

Nam tước (baron), Tử trước (viscount), Bá tước (count), Hầu tước (marquis), Công tước (duke).

Chương 18: Thuê đất (1/2)

Một chiếc xe ngựa chậm rãi rời khỏi cổng thành phía Tây thành Bontar, dần dần tăng tốc, hướng về phía ngoại ô phía Tây thành Bontar lao nhanh.

Bên trong xe ngựa, Hứa Dịch và Heinze ngồi đối diện nhau. Heinze tay cầm một tấm bản đồ thành Bontar thô sơ, đang giải thích điều gì đó cho Hứa Dịch.

"Cậu xem, toàn bộ khu vực rộng lớn này đều là lãnh địa của Tử tước Leslie, tổng cộng ước chừng gần một nghìn hecta. Trong đó, hơn một nửa là đất hoang chưa khai khẩn. Tử tước Leslie đồng ý cho chúng ta tùy ý lựa chọn một mảnh đất trong số đó để thuê."

Hứa Dịch chỉ liếc mắt nhìn bản đồ, liền đưa tay chỉ vào một điểm trên bản đồ: "Không cần chọn nữa, chính là chỗ này."

"Chỗ này?" Heinze quan sát vị trí Hứa Dịch chỉ, suy nghĩ một chút, nhíu mày nói: "Nơi này cách thành Bontar không phải là gần nhất, hơn nữa xung quanh không có gì cả, e là sinh hoạt sẽ không được tiện lợi cho lắm."

Hứa Dịch nhún vai, cười nhẹ: "Không có gì lại càng tốt, thuận tiện cho chúng ta quy hoạch. Phải biết rằng, vẽ tranh trên một tờ giấy trắng, so với vẽ tranh trên một tờ giấy đã vẽ đầy hình thù thì đơn giản hơn nhiều."

"Nhưng như vậy, chi phí e là sẽ cao hơn dự kiến một chút." Heinze vẫn nhíu mày.

"Đầu tư ban đầu là điều bắt buộc." Hứa Dịch gật đầu, lại vẽ một vòng tròn trên bản đồ."Thực ra nếu có thể, tôi thậm chí muốn

thuê toàn bộ khu đất hoang rộng lớn này."

"Toàn bộ khu vực này?" Heinze há hốc mồm: "Vậy thì không được, chỉ riêng việc thuê một hecta đất, mỗi năm chúng ta đã phải giao cho Tử tước Leslie một trăm đồng vàng, nếu thuê một khu vực rộng lớn như vậy... một năm không nói đến vạn đồng vàng, thì vài nghìn đồng vàng là điều chắc chắn. Hơn nữa hiện tại chúng ta chỉ cần một xưởng nhỏ là được rồi, cần gì phải thuê một khu đất rộng lớn như vậy?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Heinze, chẳng lẽ cậu chỉ bằng lòng với việc mở một nhà máy quạt ma thuật nhỏ bé như vậy sao?"

Heinze kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, chẳng lẽ tên này còn có tham vọng lớn hơn sao?

Mới ngày hôm qua, Hứa Dịch đã tìm đến Heinze, nói với anh ta rằng không cần bận tâm tìm kiếm địa điểm thích hợp để thuê trong thành Bontar nữa, bởi vì Hứa Dịch đã nhắm trúng một khu đất trống ở ngoại ô thành phố, dự định sẽ trực tiếp xây dựng một nhà máy trên khu đất này, dồn toàn lực sản xuất quạt ma thuật.

Khoảng thời gian này, Hứa Dịch đã để Alex, cháu trai của Heinze, hỗ trợ anh ta tiến hành một cuộc khảo sát thị trường nhỏ. Dựa theo kết quả khảo sát, Hứa Dịch sơ bộ phán đoán, nhu cầu về quạt ma thuật trong thành Bontar ước chừng khoảng ba nghìn đến năm nghìn chiếc, mà hiện tại mới chỉ bán được chưa đến năm trăm chiếc. Nói cách khác, vẫn còn một thị trường rộng lớn với hàng nghìn chiếc.

Hơn nữa, con số này còn chỉ giới hạn trong thành Bontar. Các hộ gia đình ở các vùng nông thôn ngoại ô thành Bontar mặc dù điều kiện không bằng trong thành Bontar, nhưng chắc chắn cũng sẽ có nhu cầu nhất định về quạt ma thuật.

Nếu tính cả phạm vi ảnh hưởng của thành Bontar, Hứa Dịch

mạnh dạn ước tính nhu cầu về quạt ma thuật thậm chí sẽ vượt quá mười nghìn chiếc!

Con số này khiến Hứa Dịch hạ quyết tâm mở rộng sản xuất.

Muốn nâng cao sản lượng một cách đáng kể, việc thuê kho bãi trong thành Bontar rõ ràng là quá hạn chế. Vì vậy, Hứa Dịch trực tiếp nhắm đến ngoại ô thành phố, chuẩn bị xây dựng một nhà máy sản xuất quạt ma thuật.

Sau khi nghiên cứu, anh đã nhắm trúng khu đất thuộc lãnh địa của Tử tước Leslie ở ngoại ô thành Bontar.

Tất nhiên, muốn mở rộng sản xuất, ngoài địa điểm, điều quan trọng nhất chính là nhân lực.

Hứa Dịch cúi đầu nhìn chồng tài liệu trên tay, khóe miệng khẽ cười.

Chồng tài liệu này gồm ba mươi bản lý lịch cá nhân và ba mươi bản khế ước.

Đây là thành quả của anh sau chuyến đi đến Học viện Ma pháp Nam tước Rictor.

Sau nhiều nỗ lực thuyết phục, Trưởng phòng Hiller cuối cùng đã đồng ý cho Hứa Dịch tuyển dụng sinh viên của Học viện Ma pháp Nam tước Rictor để làm việc cho anh. Tuy nhiên, Trưởng phòng Hiller cũng nói rõ rằng ông ta sẽ không công khai ủng hộ, chỉ là không phản đối mà thôi.

Sau đó, Hứa Dịch tiếp tục vận động trong học viện và cuối cùng cũng chiêu mộ thành công ba mươi học viên đáp ứng yêu cầu.

Trình độ ma pháp của những học viên này chưa cao, ít nhất là chưa ai sánh bằng Hứa Dịch.

Tuy nhiên, là học viên của Học viện Ma pháp Nam tước Rictor, kiến thức cơ bản về pháp trận của họ rất vững chắc, đều có kinh nghiệm nhất định trong việc vẽ pháp trận.

Pháp trận gió xoáy được khắc bên trong quạt ma thuật, dù đã được Hứa Dịch cải tạo đặc biệt, tương đối phức tạp, nhưng chung quy vẫn là một pháp trận gió cấp thấp, độ khó khi vẽ không quá cao.

Hứa Dịch chiêu mộ những học viên này để họ hoàn thành công việc vẽ pháp trận.

Mặc dù đây là một công việc đơn giản và nhàm chán, nhưng vẫn cần có thực lực ma pháp nhất định mới có thể thực hiện được.

Trước đó, khi chế tạo năm trăm chiếc quạt ma thuật, Hứa Dịch đã nhờ các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu của mình hỗ trợ hoàn thành. Tuy nhiên, anh dự định sẽ hoàn thành sản lượng gần mười nghìn chiếc quạt ma thuật, như vậy chỉ dựa vào mười đồng nghiệp thì rõ ràng là không thể.

So sánh một chút, việc thuê ba mươi học viên này sẽ phù hợp hơn nhiều so với việc tìm kiếm thêm mười đồng nghiệp.

Đầu tiên, ba mươi học viên này không giống như mười đồng nghiệp kia, họ không có sự kiêu ngạo của một Pháp sư, không do dự nhiều liền ký kết khế ước với Hứa Dịch, khiến cho giữa bọn họ và Hứa Dịch có quan hệ thuê mướn rõ ràng, có thể khiến Hứa Dịch không cần phải lo lắng việc này sẽ ảnh hưởng đến sản xuất.

Thứ hai, Hứa Dịch đã mời mười đồng nghiệp kia hỗ trợ hoàn thành năm trăm chiếc quạt ma thuật, mỗi đồng nghiệp anh đều trả cho họ thù lao là năm đồng vàng và một chiếc quạt ma thuật. Còn ba mươi học viên này, anh đã thương lượng với bọn họ, mỗi người hoàn thành việc vẽ pháp trận của một chiếc quạt ma thuật, sẽ trả cho bọn họ thù lao là hai đồng bạc, có thể nói là giảm chi phí đi

rất nhiều.

Chương 19: Thuê đất (2/2)

Thực ra lúc đưa ra mức thù lao này, Hứa Dịch còn có chút lo lắng không biết những học viên này có cảm thấy quá thấp hay không. Nhưng anh không ngờ rằng, sau khi nghe được mức thù lao này, các học viên đều tỏ ra vô cùng phấn khích, thậm chí còn liên tục khen ngợi Hứa Dịch hào phóng.

Điều quan trọng nhất là, so với những đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu, những học viên vẫn còn đang học tập tại học viện ma pháp này còn chưa hình thành tư duy cố định, họ cũng không có quá nhiều định kiến về ứng dụng ma pháp.

Trên người bọn họ, Hứa Dịch có thể truyền đạt những kiến thức cơ khí đến từ Trái đất của mình, để họ học hỏi từ đầu.

Nếu như có thể xuất hiện một vài học viên có thiên phú về lý thuyết ma pháp cơ khí, vậy thì đó sẽ là một tài sản quý giá.

Nếu ngày càng nhiều Pháp sư như vậy xuất hiện, giấc mơ của Hứa Dịch về một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên lục địa Saiens sẽ không còn là điều không tưởng...

Chiếc xe ngựa đột nhiên xóc nảy dữ dội, khiến Hứa Dịch bị bật khỏi chỗ ngồi, cắt đứt dòng suy nghĩ về tương lai.

"Sắp đến rồi." Heinze ở bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Hứa Dịch vén rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài. Xe ngựa đã rời khỏi con đường lớn kéo dài từ thành Bontar về phía Tây, đi vào một con đường đất nhỏ gập ghềnh, không bằng phẳng chút nào.

Cảm nhận được từng đợt rung lắc dữ dội từ xe ngựa, Hứa

Dịch không khỏi nhíu mày.

"Tình trạng đường xá tệ quá."

Heinze cười khổ nói: "Đó là điều đương nhiên, nơi này vốn dĩ là đất hoang chưa được khai khẩn, có thể có một con đường nhỏ cho xe ngựa đi lại đã là rất tốt rồi."

"Như vậy không được. Heinze, nếu tôi muốn sửa sang một con đường bằng phẳng từ chỗ chúng ta khoanh vùng đến con đường lớn vừa rồi, đại khái cần bao nhiêu tiền?"

"Sửa đường?" Heinze sửng sốt, cúi đầu ước lượng trên bản đồ, cười khổ đáp: "Việc này không hề rẻ. Cho dù chỉ là đơn giản san phẳng mặt đường, e là cũng phải tốn đến vài trăm đồng vàng." Nói rồi lại không nhịn được nói thêm: "Thực ra con đường này tuy hơi xóc nảy một chút, nhưng có thể cho xe ngựa đi lại được là được rồi, chúng ta không cần thiết phải bỏ tiền ra sửa đường đâu nhỉ?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Không, con đường này nhất định phải sửa. Bản thân quạt ma thuật không có hàm lượng công nghệ cao, có lẽ không yêu cầu cao về vận chuyển, nhưng các sản phẩm tiếp theo của chúng ta sẽ ngày càng tinh xảo, với tình trạng đường xá như thế này, rất dễ xảy ra vấn đề trong quá trình vận chuyển."

Heinze bĩu môi, không hiểu lắm về những gì Hứa Dịch nói như "hàm lượng công nghệ","sản phẩm tiếp theo","tinh xảo", nhất thời không biết phải khuyên nhủ thế nào.

Tuy nhiên, hiện tại Hứa Dịch là người chủ trì, anh ta cũng không có quyền quyết định gì, vì vậy suy nghĩ một chút liền từ bỏ ý định khuyên nhủ.

Xe ngựa tiếp tục xóc nảy trên con đường nhỏ một lúc, rồi từ từ dừng lại.

Hứa Dịch và Heinze nhảy xuống xe, đưa mắt nhìn ra xa. Quả

nhiên, xung quanh chỉ là một vùng hoang vu. Trên mặt đất, ngoài những bãi cỏ dại um tùm, gần như không nhìn thấy gì khác.

Nhìn thấy cảnh tượng hoang vắng này, Heinze không khỏi thất vọng, nhưng Hứa Dịch lại không hề bất ngờ.

Ở Trái đất, anh từng khảo sát vô số khu công nghiệp hoang vu, thậm chí còn hoang vắng hơn nơi này gấp mấy lần. Nhưng khi được khai phá, chẳng bao lâu sau đã trở thành vùng đất phồn hoa.

Nơi này tuy hiện tại rất hoang vắng, nhưng anh tin rằng chỉ cần tiếp tục đầu tư phát triển, sớm muộn gì cũng sẽ trở nên phồn hoa.

"Xin hỏi có phải Hứa Dịch tiên sinh và Heinze tiên sinh không?" Một ông lão gầy gò bất ngờ xuất hiện.

"Quản gia Wenlai, chào ông, tôi là Heinze, đây là bạn đồng hành của tôi, Hứa Dịch." Heinze nhanh chóng tiến lên chào hỏi."Hứa Dịch, vị này là quản gia Wenlai của Tử tước Leslie."

Hứa Dịch đánh giá lão già có vẻ ngoài bình thường, cúi chào ông ta.

Wenlai đảo đôi mắt trắng dã, đánh giá Hứa Dịch một lúc, gật đầu nói: "Được rồi, hai người đã đến rồi, vậy thì cứ xem kỹ đi. Tử tước đại nhân đã nói, mặc dù ông ấy không có ý định khai khẩn khu đất này, nhưng dù sao cũng là lãnh địa của ông ấy, không thể tùy tiện giao cho người khác sử dụng. Sau này hai người muốn làm gì trên mảnh đất này, đều phải báo cáo cho Tử tước đại nhân trước, hiểu chưa?"

Nhìn Wenlai với vẻ mặt cao cao tại thượng, trong lòng Hứa Dịch không khỏi vừa buồn cười vừa tức giận.

Nếu là ở Trái đất, gặp phải nhà đầu tư như anh sẵn sàng bỏ tiền ra thuê mảnh đất hoang này, chủ sở hữu đất đai còn không

phải vui mừng phát điên sao?

Còn ở lục địa Saiens này, Tử tước Leslie đã nhận tiền của anh rồi, lão quản gia Wenlai này còn bày ra vẻ mặt vênh váo tự đắc như vậy, cứ như thể mảnh đất này không phải là do Hứa Dịch bỏ tiền ra thuê, mà là do Tử tước Leslie ban ơn cho anh sử dụng vậy.

Trên mặt Hứa Dịch tự nhiên sẽ không để lộ bất kỳ biểu cảm gì, chỉ gật đầu ra hiệu đã biết, sau đó tự mình đi khảo sát xung quanh.

Kết quả khảo sát khiến Hứa Dịch vô cùng hài lòng. Khu đất này có chất đất tốt, địa thế bằng phẳng, rất thích hợp để xây dựng nhà máy.

Quan trọng hơn, ngay bên cạnh khu đất này có một con sông rộng chừng mười mét, bờ bên kia còn có một khu rừng nhỏ. Việc lấy nguyên liệu hay nước đều rất thuận tiện.

Điểm trừ duy nhất là giao thông không được thuận tiện. Tuy nhiên, điều này cũng nằm trong dự tính của Hứa Dịch.

Tu sửa đường xá để đảm bảo giao thông là yếu tố hàng đầu khi xây dựng nhà máy.

Chương 20: Mua một Nô lệ (1/2)

Mảnh đất không quá lớn, Hứa Dịch chỉ mất chưa đầy một giờ để xem xét xong.

Trở lại gặp Quản gia Wenlai, Hứa Dịch lấy từ trong túi ra một tập tài liệu đưa cho ông.

"Quản gia Wenlai, đây là bản kế hoạch sử dụng đất năm đầu tiên của chúng tôi. Ông có thể mang về cho Tử tước đại nhân xem qua. Nếu Tử tước đại nhân có gì không hài lòng, có thể đề xuất với chúng tôi, chúng tôi sẽ sửa đổi cho phù hợp."

Hứa Dịch bề ngoài vẫn rất cung kính.

Anh ta biết rất rõ, xã hội hiện tại của Lục địa Saiens vẫn là xã hội nửa nông nô nửa phong kiến, khác xa so với Trái đất. Muốn thành công trên lục địa này, anh ta phải tuân thủ những quy tắc nhất định.

Quả nhiên, thấy thái độ cung kính của Hứa Dịch, sắc mặt Quản gia Wenlai cũng dịu đi một chút. Ông nhận lấy bản kế hoạch của Hứa Dịch, gật đầu: "Được, tôi sẽ mang về cho Tử tước xem qua. Thật ra cậu không cần quá lo lắng, Tử tước là người rất rộng lượng. Chỉ cần các cậu không làm gì khiến ngài ấy phật ý, bình thường ngài ấy sẽ không can thiệp vào việc các cậu làm."

"Vậy thì xin đa tạ Quản gia Wenlai đã nói giúp."

Bầu không khí trở nên tốt đẹp hơn, mọi việc diễn ra suôn sẻ. Quản gia Wenlai chỉ tùy ý liếc nhìn bản kế hoạch vài lần, liền lấy

ra một bản hợp đồng thuê đất để Hứa Dịch ký tên.

Khi Hứa Dịch ký tên mình, Quản gia Wenlai mới nở một nụ cười, chìa tay về phía Hứa Dịch: "Rất tốt, Hứa Dịch tiên sinh. Hiện tại mảnh đất này trong vòng một năm tới đã thuộc về cậu rồi. Hy vọng cậu có thể trân trọng cơ hội mà Tử tước đã trao cho."

"Nhất định."

Ba người lại hàn huyên vài câu, Hứa Dịch vừa định cùng Heinze cáo từ, thì một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên từ xa xa truyền đến.

Cả ba đều sững sờ, đồng loạt nhìn về hướng tây bắc nơi phát ra tiếng kêu.

Lại một tiếng kêu thảm thiết nữa, cùng với gió bay tới còn có tiếng khóc lớn và tiếng roi da quất vào da thịt.

"Đi xem thử!" Hứa Dịch không kịp suy nghĩ nhiều, liền nhấc chân chạy về hướng phát ra tiếng động.

Heinze do dự một chút, nhìn sang Quản gia Wenlai: "Quản gia Wenlai, nghe tiếng động hình như vẫn còn trong lãnh địa của Tử tước đại nhân phải không?"

Quản gia Wenlai nheo đôi mắt nhỏ nhìn về hướng phát ra tiếng động một lúc, phất tay: "Chúng ta cũng đi xem thử."

Càng đến gần, âm thanh càng rõ ràng, tiếng roi da quất vào da thịt nghe đến rợn người, kèm theo tiếng kêu khóc thảm thiết, khiến người ta không khỏi xót xa.

Hứa Dịch trẻ tuổi hơn Quản gia Wenlai và Heinze rất nhiều, cộng thêm việc xuất phát trước, không bao lâu đã đến nơi phát ra tiếng động. Ngẩng đầu nhìn, cậu tức giận đến mức hai mắt muốn nứt ra.

Trên một bãi đất hoang, ba gã đàn ông lực lưỡng đang vây quanh một đứa trẻ gầy gò, nhìn dáng người chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Mỗi người một cây roi da, không ngừng quất vào người đứa trẻ đó.

Lúc này, đứa trẻ đã bị roi da quất đến mức chi chít vết thương, thậm chí có chỗ còn lòi cả xương thịt, trông vô cùng thê thảm.

Ban đầu nó còn có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng giờ ngay cả tiếng kêu cũng không thể bật ra, thậm chí ngay cả sức lực để lăn lộn cũng không còn, chỉ có thể co giật theo từng nhát roi.

"Dừng tay!" Hứa Dịch quát lớn, không chút do dự lao ra."Các người muốn đánh chết cậu bé này sao?"

Ba gã đàn ông lực lưỡng hiển nhiên không ngờ tới lại có người đột nhiên xông ra, ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch một cái. Có lẽ do chiếc áo choàng ma pháp mà Hứa Dịch đang mặc khiến bọn chúng kiêng dè, nên bất giác dừng tay.

Thế nhưng khi Hứa Dịch muốn ngồi xổm xuống đỡ đứa trẻ dậy, lại bị một gã đàn ông lực lưỡng trực tiếp chặn lại.

"Này, ngươi muốn làm gì? Chúng ta đang dạy dỗ gia nô, ngươi là ai, cũng không có tư cách nhúng tay vào!" Gã đàn ông lực lưỡng quát.

"Gia nô?" Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn đứa trẻ trên mặt đất, thầm nghĩ nơi này là lãnh địa của Tử tước Leslie, vậy đứa trẻ này..."Cậu bé này là nô lệ của Tử tước Leslie?"

Gã đàn ông lực lưỡng bất ngờ liếc nhìn Hứa Dịch: "Ngươi đã biết Tử tước đại nhân, vậy thì càng không nên xen vào việc của người khác. Nói cho ngươi biết, tên tiểu tử này dám để lạc mất bò cày của Tử tước đại nhân, đánh chết nó cũng là đã rẻ cho nó rồi!"

"Bò cày?" Hứa Dịch nhíu mày, tức giận nói: "Chỉ là làm mất

một con bò, chẳng lẽ lại muốn mạng sống của cậu bé này sao?"

"Ngươi biết cái quái gì!" Gã đàn ông lực lưỡng khinh thường nói: "Chưa đầy hai tháng nữa là đến ngày thu hoạch rồi, tên tiểu tử này lại vào lúc này để lạc mất một con bò cày, vậy thì ảnh hưởng đến việc thu hoạch rất lớn! Hơn nữa ngươi có biết một con bò cày giá bao nhiêu không? Bốn mươi đồng vàng! Tên tiểu tử này cho dù có bán đi cũng không được nửa đồng vàng! Ngươi nói xem có phải là đã rẻ cho nó rồi không?"

"Vậy cũng không thể đánh chết người ta được chứ? Cho dù các người có đánh chết cậu bé này, bò cày cũng không thể quay về được."

"Nói nhảm! Chúng ta đương nhiên biết. Đây là trừng phạt! Trừng phạt ngươi có hiểu không? Nếu không trừng phạt tên nhóc này, những tên khác cũng sẽ như vậy, vậy ruộng đất của Tử tước đại nhân còn trồng trọt được nữa không?"

Hứa Dịch nhíu mày, biết rõ mình nói lý lẽ với bọn chúng cũng vô ích, hơn nữa ở Lục địa Saiens đối với Nô lệ không hề có bất kỳ sự bảo vệ nào về quyền lợi, anh ta thật sự không có tư cách ngăn cản đối phương làm những việc này.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch quay đầu lại, nhìn thấy Quản gia Wenlai và Heinze đã xuất hiện ở phía sau không xa, lúc này mới bình tĩnh lại.

Ba gã đàn ông lực lưỡng nhìn theo ánh mắt của Hứa Dịch, cũng nhìn thấy Quản gia Wenlai.

Là hộ vệ của Trang viên Tử tước Leslie, bọn họ đương nhiên nhận ra vị Quản gia Wenlai được Tử tước Leslie vô cùng tín nhiệm này. Sững sờ một lúc, chúng vội vàng tiến lên nghênh đón.

Không bao lâu sau, Quản gia Wenlai và Heinze cũng đi tới. Chỉ

liếc mắt nhìn tình hình ở đây, họ liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 21: Mua một Nô lệ (2/2)

"Hứa Dịch tiên sinh, đây là chuyện riêng của gia tộc chúng tôi, xin cậu đừng nhúng tay vào." Giọng điệu của Quản gia Wenlai rất bình thản, nhưng ẩn chứa sự dứt khoát không cho Hứa Dịch từ chối.

Hứa Dịch nhíu mày, anh ta biết theo quy tắc của Lục địa Saiens, anh ta thật sự không có bất kỳ lý do gì, cũng không có tư cách nhúng tay vào chuyện này.

Tuy nhiên, để anh ta trơ mắt nhìn một đứa trẻ bị đánh chết như vậy, thì dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Hứa Dịch cầu cứu nhìn Heinze, nhưng phát hiện Heinze khẽ lắc đầu với mình, hiển nhiên cũng không đồng ý để anh ta nhúng tay vào.

Nhìn thấy cây roi da trong tay ba gã đàn ông lực lưỡng sắp giáng xuống, Hứa Dịch trong lòng vô cùng sốt ruột, đột nhiên lóe lên một tia sáng, lớn tiếng hô: "Chờ đã! Quản gia Wenlai, tôi có thể mua cậu bé này không?"

"Mua?" Quản gia Wenlai sững sờ, sau đó nhíu mày."Hứa Dịch, tôi đã nói với cậu rồi, đây là chuyện riêng của gia tộc chúng tôi, cậu thật sự muốn nhúng tay vào sao?"

"Không không không, tôi không có ý đó." Hứa Dịch liên tục xua tay."Chỉ là tôi đột nhiên nhớ ra, tôi ở một mình rất bất tiện, đã sớm muốn mua một Nô lệ để hầu hạ mình, nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp. Bây giờ Nô lệ này đã là của Tử tước đại

nhân, tôi liền nhân cơ hội này xin Tử tước đại nhân một ân huệ, xin ngài ấy bán cậu bé này cho tôi, thế nào? Tôi tin tưởng với sự tín nhiệm của Tử tước đại nhân đối với Quản gia Wenlai, chuyện cỏn con về một Nô lệ này, ông có thể tự mình quyết định được chứ?"

Sắc mặt Quản gia Wenlai sa sầm, vừa định từ chối, Hứa Dịch lại đột nhiên xông tới, ôm chầm lấy vai ông.

Hành động bất ngờ này khiến Quản gia Wenlai không khỏi nhướng mày, đang định nổi giận, lại nghe thấy Hứa Dịch ghé sát tai ông nói nhỏ: "Một thành cổ phần! Quản gia, chỉ cần hôm nay ông đồng ý bán Nô lệ này cho tôi, tôi sẽ nhường lại một thành cổ phần của Nhà máy Quạt Ma thuật sắp thành lập cho Tử tước đại nhân, ông thấy thế nào?"

Quản gia Wenlai ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch, phát hiện vẻ mặt của Hứa Dịch rất nghiêm túc, không hề giống như đang nói đùa, không khỏi kinh ngạc nói: "Hứa Dịch tiên sinh, cậu thật sự muốn nhường lại một thành cổ phần cho một Nô lệ này sao? Mặc dù tôi không biết một thành cổ phần của Nhà máy này có giá trị bao nhiêu, nhưng Quạt Ma thuật bán chạy như vậy ở Thành phố Bontar, chắc hẳn một thành cổ phần này cũng không ít đâu nhỉ?"

Hứa Dịch khẽ cười: "Ông cứ coi như tôi nhất thời bốc đồng đi."

Quản gia Wenlai nhìn Hứa Dịch với ánh mắt đầy ẩn ý: "Cậu chắc chắn muốn làm như vậy?"

Hứa Dịch gật đầu chắc chắn: "Chắc chắn."

Quản gia Wenlai gật đầu, rút tay khỏi cánh tay của Hứa Dịch, phất tay về phía ba gã đàn ông lực lưỡng: "Thả nó ra."

Ba gã đàn ông lực lưỡng nhìn nhau, ngoan ngoãn tránh ra.

Quản gia Wenlai liếc nhìn Nô lệ trên mặt đất, sau đó nhìn về phía Hứa Dịch: "Hứa Dịch tiên sinh, hiện tại cậu bé này đã thuộc về ngài rồi."

Hứa Dịch cười ha ha, thò tay vào túi: "Đa tạ, đa tạ. Vậy xin hỏi Nô lệ này giá bao nhiêu?"

Khóe miệng Quản gia Wenlai hiện lên một nụ cười kỳ lạ, lắc đầu nói: "Hứa Dịch tiên sinh đã hào phóng như vậy, tôi thay mặt Tử tước đại nhân đương nhiên cũng không thể keo kiệt, Nô lệ này tặng cho ngài, coi như là quà gặp mặt hợp tác của chúng ta."

"Nếu đã như vậy, vậy tôi xin thay mặt Tử tước đại nhân nhận lấy."

Sau khi Quản gia Wenlai và ba gã đàn ông lực lưỡng rời đi, Hứa Dịch và Heinze cùng nhau bế Nô lệ trên mặt đất lên xe ngựa.

Trên đường đi, nghe Hứa Dịch nói ra cái giá phải trả để cứu Nô lệ này, Heinze suýt chút nữa nhảy dựng lên trong xe ngựa.

"Cậu điên rồi!" Heinze chỉ vào Hứa Dịch, giọng đầy tức giận."Hứa Dịch, theo như chúng ta tính toán, Nhà máy Quạt Ma thuật này nếu như mọi việc suôn sẻ, lợi nhuận một năm ít nhất cũng phải hơn năm ngàn đồng vàng! Cậu nhường cho Tử tước Leslie một thành cổ phần, chẳng khác nào trực tiếp cho hắn ta ít nhất năm trăm đồng vàng! Cậu phải biết, chúng ta thuê một ha đất của hắn ta một năm cũng chỉ mất một trăm đồng vàng thôi đấy!"

Hứa Dịch xua tay, ra hiệu cho Heinze ngồi xuống, cười nói: "Thật ra, cho dù không có chuyện này, tôi cũng luôn muốn tìm cơ hội nhường cho Tử tước Leslie một ít cổ phần. Bây giờ vừa hay mượn chuyện này để nhường ra một cách hợp tình hợp lý, nói không chừng lại đúng ý tôi."

Thấy Hứa Dịch nói nhẹ nhàng như vậy, Heinze hơi bình tĩnh

lại một chút, nhưng vẫn có chút khó hiểu.

"Tại sao?"

"Tại sao?" Hứa Dịch cười khẽ, chỉ ra ngoài cửa sổ xe ngựa."Heinze, cậu nhìn cho rõ, mảnh đất này là lãnh địa tư nhân của Tử tước Leslie, cậu nên biết lãnh địa tư nhân có nghĩa là gì chứ? Có nghĩa là chỉ cần Tử tước Leslie muốn, hắn ta có thể đuổi chúng ta đi bất cứ lúc nào, cho dù chúng ta có khế ước cũng vô dụng, bởi vì đây chính là đặc quyền của Quý tộc."

"Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu chúng ta muốn làm ăn lâu dài ở đây, nhất định phải có được sự ủng hộ chân thành của Tử tước Leslie. Nhưng chúng ta dựa vào cái gì để vị Tử tước đại nhân cao quý này chân thành ủng hộ chúng ta? Chỉ có một đáp án, đó chính là cùng Tử tước Leslie cùng hưởng lợi. Chỉ khi lợi ích của hắn ta và lợi ích của chúng ta chung một chỗ, hắn ta mới thật lòng ủng hộ chúng ta, ít nhất cũng sẽ không ngáng chân chúng ta. Trên thực tế, một thành cổ phần vẫn là quá ít, nếu có thể tôi muốn chia cho hắn ta hai thành. Nhưng như vậy thì quá mức lộ liễu, hơn nữa quan hệ của chúng ta cũng chỉ mới bắt đầu, cho nên hiện tại không cần phải quá vội vàng."

Heinze ngẩn người nhìn Hứa Dịch một lúc, đột nhiên lắc đầu thở dài: "Hứa Dịch, tôi đã nhìn lầm cậu rồi."

"Ồ?"

"Ban đầu tôi còn tưởng cậu chỉ là một thiên tài ma pháp, giờ xem ra, cậu còn giống một tên gian thương hơn cả tôi."

"Ha, đa tạ đã khen."

Chương 22: Quạt ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ (1/2)

Tiểu Nô Lệ toàn thân bê bết máu, vết thương trông rất đáng sợ, nhưng thực tế chỉ là thương ngoài da, không ảnh hưởng đến xương.

Hứa Dịch đưa cậu đến phòng khám tốt nhất trong Thành phố Bontar. Sau khi kiểm tra xác nhận không nguy hiểm đến tính mạng, anh để cậu ở lại phòng khám, nhờ bác sĩ chăm sóc cẩn thận, rồi quay về Tháp Pháp Thuật Camillo.

Trở lại phòng nghiên cứu, các đồng nghiệp đều có chút bất ngờ khi thấy anh đột ngột xuất hiện.

"Này, Hứa Dịch, hôm nay cậu không phải xin nghỉ một ngày sao? Sao lại quay lại rồi?" Rem lớn tiếng hỏi.

"Việc đã giải quyết xong, tạm thời không có việc gì, tôi quay lại xem có việc gì cần làm không." Hứa Dịch cười đáp.

"Ồ? Tôi còn tưởng lần này cậu không định quay lại nữa chứ."

"Rem, cậu không hiểu rồi. Bây giờ Quạt Ma Thuật bán chạy như vậy, Hứa Dịch cho dù thật sự không quay lại cũng không sao cả. Chỉ dựa vào việc bán Quạt Ma Thuật là đã phát tài rồi, sau này cần gì phải ở trong Tháp Pháp Thuật tồi tàn này làm những công việc bẩn thỉu mệt nhọc này nữa chứ?"

Nghe thấy giọng nói chua ngoa này, Hứa Dịch khẽ nhíu mày, sau đó mỉm cười lắc đầu, không để ý tới.

Khoảng thời gian này vì phải thành lập nhà máy, đủ loại việc

vặt quấn thân, anh đã xin nghỉ phép rất nhiều lần.

Đại Pháp Sư Camillo im lặng, ngược lại, mấy đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu lại có chút lời ra tiếng vào, thậm chí khi nói chuyện còn xen lẫn một số âm thanh kỳ quái.

Hứa Dịch lười để ý đến việc tại sao họ lại có ý kiến lớn với mình như vậy, dù sao thì điều này cũng không ảnh hưởng gì đến anh.

"Vina, cái pháp trận đó nghiên cứu thế nào rồi?" Hứa Dịch đi thẳng đến trước bàn Vina, thấp giọng hỏi.

"Gần như đã hiểu rõ rồi." Vina rút ra một tờ giấy vẽ pháp trận, trải ra trên bàn."Nhìn này, tôi rất đồng ý với đề nghị lần trước của cậu về việc sử dụng điểm nút Lieder để trung hòa xung đột của pháp trận, mấy ngày nay tôi đã làm rất nhiều thí nghiệm, hiện tại đã xác định được mô hình này là phù hợp nhất, cậu xem có được không?"

"Cậu đã nói là phù hợp nhất, vậy nhất định là không có vấn đề gì."

Nói thì nói vậy, Hứa Dịch vẫn cầm lấy tờ giấy vẽ pháp trận xem xét cẩn thận, cuối cùng xác định giải pháp của Vina quả thực rất phù hợp.

"Tuyệt quá! Vina, cảm ơn cậu đã giúp đỡ." Nói đến đây, Hứa Dịch khẽ ho khan một tiếng."Đương nhiên, giúp đỡ là một chuyện, thù lao là một chuyện khác. Mười đồng vàng, cậu thấy thế nào?"

Khuôn mặt Vina hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói: "Nhiều quá rồi đấy? Tôi chỉ mất một buổi tối thôi mà."

"Haha, đó là bởi vì cậu là thiên tài. Kiến thức là vô giá, mười đồng vàng tôi còn thấy ít đấy." Hứa Dịch nói.

Vina suy nghĩ một chút, cũng không khách sáo nữa, gật đầu đồng ý.

Chờ Hứa Dịch rời khỏi chỗ Vina, Rem cau mày đi tới.

"Vina, cậu và Hứa Dịch đang nói chuyện gì vậy? Lén lút như vậy."

Vina trừng mắt: "Cái gì mà lén lút? Ở đâu mà lén lút?"

Rem giật mình, vội vàng xin lỗi: "Không, không, không, ý tôi là... bí mật, đúng, thần thần bí bí. Hai người rốt cuộc đang nói gì vậy?"

"Không có gì, chỉ là Hứa Dịch nhờ tôi giúp anh ấy nghiên cứu một chút về pháp trận, sau đó trả tôi mười đồng vàng làm thù lao thôi." Vina không cảm thấy đây là chuyện cần phải che giấu, liền thoải mái nói ra.

"Mười đồng vàng?" Rem kinh ngạc kêu lên, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng nghiên cứu. Anh ta giật mình, vội vàng hạ giọng xuống: "Chỉ là nghiên cứu một chút về pháp trận mà cho cậu mười đồng vàng? Anh ta sẽ không lừa cậu đấy chứ?"

"Anh ta có lý do gì để lừa tôi sao?" Vina bực bội liếc Rem một cái."Đây cũng không phải là lần đầu tiên, mấy lần thù lao trước anh ta đều rất nhanh chóng thanh toán, tôi có gì không tin tưởng anh ta sao?"

"Không phải lần đầu tiên?" Rem càng thêm kinh ngạc."Vina, cậu vậy mà... giấu tôi và Hứa Dịch..."

Vina lập tức nổi giận: "Cậu nói chuyện kiểu gì vậy? Cái gì mà giấu cậu? Cậu là ai của tôi? Chẳng lẽ tôi làm việc gì cũng phải báo cáo với cậu sao?"

Âm lượng mấy câu nói này của Vina đột nhiên tăng cao, lập

tức lọt vào tai mọi người trong phòng nghiên cứu. Mọi người nhao nhao nhìn về phía Vina và Rem, tự nhiên coi đây là cãi nhau giữa cặp đôi này.

Sau đó, mọi người lại nhìn về phía Hứa Dịch, không hiểu tại sao anh chỉ chạy đến nói với Vina vài câu, Vina đã cãi nhau với Rem. Tên nhóc Rem này, bình thường không phải là kẻ hay ghen tuông như vậy mà...

Lúc này Hứa Dịch không rảnh để ý đến việc Vina và Rem đang giận dỗi cái gì, sau khi lấy được tờ giấy vẽ pháp trận từ chỗ Vina, anh trở lại bàn làm việc của mình, lập tức tập trung vào công việc.

Pháp trận này là phiên bản cải tiến của pháp trận tạo gió trên Quạt Ma Thuật.

Thiết kế của Quạt Ma Thuật phiên bản đầu tiên vì thời gian gấp rút, thực ra rất nhiều chỗ chưa hoàn hảo. Hiện tại Hứa Dịch chuẩn bị mở rộng sản lượng Quạt Ma Thuật, liền đương nhiên chuẩn bị phát triển Quạt Ma Thuật phiên bản mới.

Ví dụ như pháp trận anh đang cầm trên tay này, một khi nghiên cứu thành công, liền có thể khiến Quạt Ma Thuật có thể thay đổi tốc độ, không còn giống như phiên bản đầu tiên chỉ có thể đảm bảo tốc độ quay đều.

Tuy nhiên, việc thay đổi này tưởng chừng đơn giản nhưng thực tế lại đòi hỏi rất cao đối với toàn bộ pháp trận. Hứa Dịch có thể tự mình nghiên cứu, nhưng sẽ mất quá nhiều thời gian. Vì vậy, anh quyết định nhờ Vina giúp đỡ, hy vọng cô ấy có thể thiết kế pháp trận theo yêu cầu của mình.

Chương 23: Quạt ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ (2/2)

Vina vốn đã rất hứng thú với Quạt Ma Thuật phiên bản đầu tiên của Hứa Dịch, nay nghe nói anh muốn cô ấy hỗ trợ cải tiến pháp trận, liền lập tức đồng ý.

Là Pháp Sư có thực lực ma pháp đứng hàng đầu trong phòng nghiên cứu, Vina am hiểu về pháp trận hơn Hứa Dịch rất nhiều, không mất bao lâu đã hoàn toàn cải tiến pháp trận theo yêu cầu của anh.

Hứa Dịch rất vui mừng với kết quả này. Anh biết rõ năng lực của một người là có hạn, hơn nữa thuật nghiệp có chuyên môn, về trình độ ma pháp, Vina giỏi hơn anh rất nhiều. Vậy thì vấn đề về ma pháp giao cho Vina, chuyên gia này, tự nhiên là không sai.

Mỗi lần Vina giúp anh giải quyết một vấn đề, anh đều trả mười đồng vàng làm thù lao.

Vina luôn nói thù lao này quá nhiều, nhưng Hứa Dịch lại cảm thấy quá ít.

Phải biết rằng trên Trái Đất, muốn tìm chuyên gia tương ứng hỗ trợ giải quyết vấn đề, nếu không đưa ra mức giá cao nhất định, những chuyên gia đó căn bản sẽ không thèm để ý đến bạn.

Quan trọng hơn là, như vậy có thể tiết kiệm cho Hứa Dịch rất nhiều thời gian, để anh dồn hết tâm sức vào việc kết hợp ma pháp và kỹ thuật.

Để phối hợp với pháp trận đã được cải tiến này, thiết kế tổng

thể của Quạt Ma Thuật nhất định phải thay đổi một chút, mà phương diện này trên toàn bộ Lục Địa Saiens hiện tại chỉ có một mình Hứa Dịch hiểu, không ai có thể giúp anh.

Bây giờ đã là cuối tháng bảy, thời tiết nóng bức sẽ không kéo dài quá hai tháng, nếu muốn Quạt Ma Thuật có thể điều chỉnh tốc độ phiên bản thứ hai này kịp ra mắt vào mùa hè này, Hứa Dịch còn cần phải nhanh chóng hơn nữa.

Thời gian tập trung toàn bộ tâm sức vào nghiên cứu trôi qua rất nhanh. Khi Hứa Dịch cuối cùng cũng xác định sơ bộ được bản thiết kế Quạt Ma Thuật có thể điều chỉnh tốc độ, ngẩng đầu lên mới phát hiện cả phòng nghiên cứu đã trở nên yên tĩnh, các đồng nghiệp đã tan sở từ lâu.

Hứa Dịch duỗi lưng, định thu dọn đồ đạc rời đi thì cửa phòng nghiên cứu đột nhiên bị đẩy ra, Stella thò đầu vào.

"Này, Hứa Dịch, cậu quả nhiên chưa đi." Stella vẫy tay với Hứa Dịch, lộ ra nụ cười tinh nghịch.

"Sao vậy? Tìm tôi có việc gì sao? Hay là Đại Pháp Sư Camillo muốn triệu kiến tôi?" Hứa Dịch cười hỏi.

Mặc dù anh và Stella không tiếp xúc nhiều, nhưng bởi vì Stella là người giúp anh ở lại Tháp Pháp Thuật, nên trong lòng anh luôn có một phần cảm kích đối với cô, thái độ đối với cô cũng nhiệt tình hơn so với đồng nghiệp bình thường rất nhiều.

Stella đảo mắt, khẽ hừ một tiếng: "Làm sao? Nhất định phải có việc mới có thể tìm cậu sao?"

Hứa Dịch bật cười lắc đầu. Anh đương nhiên sẽ không tin Stella không có việc gì mà tìm mình, nhưng cũng sẽ không ngu ngốc đến mức vạch trần lời nói dối của cô gái mười chín tuổi này trước mặt cô ấy.

"Không có việc gì còn tìm tôi? Tổng không thể là vì tôi đẹp trai, cô nhìn trúng tôi rồi chứ?" Hứa Dịch nhịn không được trêu chọc một câu.

Stella quả nhiên đỏ mặt, hung hăng trừng mắt liếc Hứa Dịch một cái, tức giận nói: "Mấy người đàn ông các cậu sao đều có bản tính này vậy? Được rồi, đừng nói nhảm nữa, đi theo tôi, chúng ta tìm chỗ ăn cơm, tôi mời."

"Mời tôi ăn cơm?" Hứa Dịch ngẩn người, thầm nghĩ nếu không phải tìm tôi có việc mới lạ đấy?

"Sao? Không tin?" Stella trừng mắt, đi tới kéo lấy cánh tay Hứa Dịch, kéo anh ra ngoài.

"Này này này, cậu như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm đấy, tôi đi với cậu còn không được sao..."

Nơi Stella mời Hứa Dịch ăn cơm không xa, ngay tại một quán rượu cách Tháp Pháp Thuật không xa.

Quán rượu này thoạt nhìn không phải là nơi sang trọng gì đặc biệt, nhưng ưu điểm là môi trường yên tĩnh, không ồn ào, hơn nữa món ăn rất có đặc sắc, hương vị cũng rất ngon. Có thể thấy Stella đã bỏ ra không ít tâm tư cho bữa cơm này.

Trong lúc ăn cơm, Stella ấp úng rất nhiều lần, nhưng đều không nói ra miệng. Hứa Dịch thầm buồn cười, cũng không tiếp lời, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Thấy bữa cơm sắp kết thúc, Stella rốt cuộc cũng nhịn không được, nhỏ giọng nói với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, cầu xin cậu một chuyện được không?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ Stella cũng thật kiên nhẫn, hỏi ngược lại: "Chuyện gì? Nói ra nghe thử xem. Nể mặt bữa cơm này, tôi nhất định sẽ giúp cậu."

Stella thầm bực mình, thầm nghĩ mình dù sao cũng là một mỹ nữ, cho dù không cần mời cơm, tìm đàn ông khác giúp đỡ cái gì đó, chẳng phải là mở miệng là được sao?

Tên Hứa Dịch này bây giờ lại nói là nể mặt bữa cơm này, ngữ khí còn có chút miễn cưỡng, thật sự là không biết điều.

Bất quá hiện tại cô cầu xin người ta giúp đỡ, thái độ đương nhiên phải hạ thấp một chút, miễn cưỡng cười nói: "Ừm... là như vậy, cậu còn nhớ ngày đầu tiên cậu đến Tháp Pháp Thuật phỏng vấn, đã lấy ra mô hình đàn piano kia không?"

"Nhớ chứ, sao vậy?"

"Vậy bây giờ cậu có mang theo trên người không?"

"Không có, thứ đó không nhỏ, sao tôi có thể mang theo người?" Hứa Dịch lắc đầu.

"Cũng đúng." Stella trầm ngâm một chút, đột nhiên nói: "Vậy bây giờ chúng ta đến nhà cậu được không?"

Chương 24: Vấn đề của việc sản xuất hàng loạt (1/2)

Hứa Dịch suýt chút nữa thì bị sặc cơm.

"Khụ khụ khụ... khụ... Stella, cậu nói gì cơ?"

"Đến nhà cậu á." Stella có chút khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Hứa Dịch, cô nàng liền hiểu ra ý của anh, khuôn mặt bất giác đỏ bừng, không nhịn được đấm anh một cái."Cậu nghĩ cái gì thế hả!"

Hứa Dịch vội vàng xua tay cầu xin: "Được rồi, được rồi, tôi hiểu ý cậu rồi. Cậu muốn đến nhà tôi xem cái mô hình đàn piano đó phải không? Nhưng mà tôi không hiểu, cậu gấp gáp muốn xem nó làm gì?"

Stella dừng động tác trên tay, do dự một lát, có chút không dám chắc chắn hỏi: "Hứa Dịch, cái đó... Cái mô hình đàn piano đó của cậu có thể bán cho tôi không?"

"Bán cho cậu?" Hứa Dịch khó hiểu liếc nhìn Stella."Cậu muốn thứ đó làm gì?"

"Có ích cho tôi." Stella trả lời qua loa.

Hứa Dịch không suy nghĩ nhiều, lắc đầu: "E là không được, thứ đó đối với tôi cũng rất quan trọng, e là không thể bán cho cậu."

Hứa Dịch không cố ý từ chối. Cái mô hình đàn piano này là do anh làm vào thời gian rảnh rỗi khi còn học ở Học viện Senkohel, cũng coi như là sản phẩm công nghiệp ma pháp đầu tiên của anh trên thế giới này, rất có ý nghĩa kỷ niệm, anh không muốn tùy tiện

tặng cho người khác.

"Vậy à..." Stella có chút thất vọng, sau đó lại hỏi: "Vậy... Cậu có thể dạy tôi làm không? Ừm, thực ra tôi vốn dĩ muốn cậu dạy tôi làm, dù sao tự tay làm sẽ có giá trị hơn nhiều so với việc mua từ tay người khác."

Hứa Dịch kỳ quái nhìn Stella: "Stella, tôi hỏi cậu một câu, cậu muốn tặng thứ này cho người khác à?"

"Đúng vậy, bây giờ tôi cần tặng quà sinh nhật cho người khác, lần trước nhìn thấy cái mô hình đàn piano của cậu cảm thấy rất độc đáo mới lạ, tôi cảm thấy dùng nó làm quà sinh nhật rất tốt. Thế nào? Dạy tôi làm được không? Tôi đảm bảo sẽ không bạc đãi cậu đâu, chỉ cần cậu giúp tôi lần này, sau này tôi nhất định sẽ để ông nội đối xử tốt với cậu."

Hứa Dịch sờ cằm, thầm nghĩ cho dù không bàn đến việc nhân cơ hội này để cải thiện mối quan hệ với Đại Pháp Sư Camillo, chỉ riêng việc nhìn vào Stella, cô gái nhỏ xinh đẹp này, thì việc giúp cô ấy cũng là điều nên làm.

"Đúng rồi, tôi hỏi thêm một câu nữa, người mà cậu muốn tặng quà, là nam hay nữ?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Stella đỏ bừng, cô bĩu môi nói: "Liên quan gì đến cậu!"

Hứa Dịch cười ha ha, thầm nghĩ mình đoán quả nhiên không sai.

Tuy nhiên, Stella năm nay mười chín tuổi, đúng là tuổi đẹp nhất của đời người, thích một chàng trai nhỏ tuổi hơn cũng không có gì kỳ lạ.

"Được rồi, dạy cậu cách làm không thành vấn đề, nhưng không cần đến nhà tôi đâu, bây giờ đã rất muộn rồi, một cô gái nhỏ như

cậu chạy đến nhà tôi e là không tiện. Bắt đầu từ ngày mai, sau khi tan sở cậu đến phòng nghiên cứu tìm tôi, tôi sẽ dạy cậu ở đó."

Stella kinh ngạc nhìn Hứa Dịch từ trên xuống dưới: "Hứa Dịch, không ngờ cậu cũng là người chính trực như vậy."

"Khụ... Chẳng lẽ tôi trông giống người không chính trực sao?" Hứa Dịch trừng mắt nhìn Stella, bất mãn hỏi."Đúng rồi, khi nào cậu cần quà? Để tôi sắp xếp tiến độ dạy cậu."

"Còn nửa tháng nữa, chắc là không thành vấn đề chứ?"

"Ừm, thời gian đủ rồi. Cái mô hình đàn piano đó kỹ thuật thực ra không cao, chỉ là cần một số công việc tỉ mỉ thôi."

Sau khi hai người hẹn thời gian, Hứa Dịch cáo từ rời đi. Cậu không trực tiếp về nhà như mọi khi, mà trước tiên đến Phòng khám.

Cậu bé nô lệ toàn thân quấn đầy băng gạc, trông chẳng khác gì xác ướp, lúc này đã tỉnh lại sau cơn hôn mê. Cậu nằm trên giường bệnh của Phòng khám, trừng mắt nhìn trần nhà, trên mặt đầy vẻ mờ mịt xen lẫn một tia sợ hãi.

Nghe thấy giọng nói chuyện của Hứa Dịch và bác sĩ, cậu bé mới có phản ứng, quay đầu nhìn chằm chằm Hứa Dịch, trong mắt lộ ra vẻ tò mò mãnh liệt.

"Cảm thấy thế nào?" Phát hiện cậu bé nô lệ nhìn sang, Hứa Dịch dừng cuộc trò chuyện với bác sĩ, ôn tồn hỏi cậu.

Cậu bé nô lệ dường như không quen nói chuyện với người ngoài, do dự một lúc lâu mới chậm rãi gật đầu.

Hứa Dịch mỉm cười, cũng không vội vàng ép buộc cậu, lại hỏi bác sĩ thêm hai câu, xác định cơ thể cậu đã không còn gì đáng ngại, liền dặn dò cậu bé nô lệ: "Không sao là tốt rồi, vết thương trên

người cậu vẫn chưa lành hẳn, cứ yên tâm ở đây dưỡng thương thêm vài ngày nữa, đợi khi nào khỏi hẳn tôi sẽ đến đón cậu."

Hứa Dịch vừa định xoay người rời đi, lại đột nhiên cảm thấy vạt áo bị kéo chặt. Kinh ngạc quay đầu lại, Hứa Dịch phát hiện cậu bé nô lệ không biết từ lúc nào đã đưa tay ra, nắm chặt lấy vạt áo của mình.

Hứa Dịch nhìn cậu bé nô lệ với vẻ mặt căng thẳng và sợ hãi, lập tức hiểu ra ý của cậu.

"Sao vậy? Cần người ở cùng à? Điều này e là không được, công việc của tôi rất bận, e là không có thời gian ở đây với cậu. Cậu yên tâm, tôi đã mua cậu về rồi, sẽ không bỏ rơi cậu đâu. Cậu cứ yên tâm ở đây, bác sĩ nói vài ngày nữa cậu có thể xuất viện rồi, không sao đâu."

Vị bác sĩ bên cạnh nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ quái.

"Mua về?" Ông ta lẩm bẩm,"Nói như vậy, cậu bé đang nằm trên giường bệnh là một nô lệ."

Hứa Dịch này đúng là một người kỳ lạ, vậy mà lại đối xử tốt với một nô lệ như vậy.

Phòng khám này là Phòng khám tốt nhất Thành phố Bontar, nhưng chi phí điều trị không hề rẻ.

Chương 25: Vấn đề của việc sản xuất hàng loạt (2/2)

Cậu bé nô lệ vẫn nắm chặt lấy vạt áo của Hứa Dịch, vẻ sợ hãi trên mặt ngày càng đậm, dường như sợ Hứa Dịch bỏ rơi cậu.

Nhìn thấy tình cảnh này, Hứa Dịch chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, quay đầu hỏi bác sĩ: "Nếu tôi đưa cậu bé về nhà thì sao? Cậu bé có gặp nguy hiểm gì không?"

"Cái này... Thực ra cậu bé chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại. Cậu đưa về nhà cũng không sao, chỉ cần uống thuốc đúng giờ, sau đó cứ cách ba ngày lại đến đây thay băng một lần là được."

"Vậy thì tốt, tôi sẽ đưa cậu bé về nhà trước. Giường bệnh ở đây vẫn giữ cho cậu bé, tôi sẽ thanh toán chi phí nằm viện theo đúng quy định."

Vị bác sĩ không nhịn được nhìn cậu bé nô lệ trên giường.

Đối xử như vậy, đừng nói là nô lệ, cho dù là con cái của gia đình bình thường cũng khó có thể được hưởng.

Đưa cậu bé nô lệ toàn thân bị băng bó, gần như không thể cử động về nhà thực sự khiến Hứa Dịch tốn không ít công sức. Vất vả lắm mới an ủi cậu bé ổn định, sau khi cho cậu uống thuốc xong, Hứa Dịch đã toát mồ hôi hột.

Nhìn cậu bé nô lệ ngủ thiếp đi sau khi uống thuốc, Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm: "Phù... Tôi còn nói với Quản gia Wenlai là mua cậu bé về để hầu hạ tôi, bây giờ ngược lại biến thành tôi hầu

hạ cậu bé rồi."

Mặc dù đang ngủ, nhưng trên mặt cậu bé nô lệ vẫn thỉnh thoảng hiện lên vẻ đau đớn, có thể thấy cuộc sống trước đây của cậu bé vất vả đến nhường nào.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của Vina, Hứa Dịch thở dài, lắc đầu, xoay người đi tắm rửa, rồi lại vùi đầu vào nghiên cứu pháp trận.

Có Vina hỗ trợ nghiên cứu pháp trận, tiến độ nghiên cứu Quạt Ma Thuật đã nhanh hơn không ít. Bây giờ, nhiệm vụ chính là thiết kế hình dạng phù hợp nhất dựa trên pháp trận này.

Ban đầu, Hứa Dịch muốn nhân cơ hội tung ra Quạt Ma Thuật phiên bản thứ hai để nâng cao đáng kể hiệu suất của nó. Tuy nhiên, sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, anh phát hiện ra mình đã gặp phải hai vấn đề mang tính quyết định không thể tránh khỏi.

Vấn đề đầu tiên là vấn đề vật liệu.

Nền tảng công nghiệp trên Lục địa Saiens gần như bằng không. Mặc dù có một số sản phẩm thủ công, nhưng phần lớn đều chỉ là vật liệu tự nhiên được chọn lọc. Cho dù có gia công thì cũng chỉ là gia công thô sơ, các đặc tính của vật liệu khác xa so với những vật liệu đã qua gia công tinh xảo trên Trái đất.

Ví dụ như đối với một chiếc quạt, bộ phận quan trọng nhất chắc chắn là động cơ, điểm này đã được Hứa Dịch thay thế bằng pháp trận tạo gió xoáy.

Tuy nhiên, ổ trục cũng không kém phần quan trọng so với động cơ, Hứa Dịch tạm thời không tìm được thứ gì tốt hơn để thay thế.

Những chiếc quạt điện trên Trái đất có thể sử dụng vật liệu hợp kim có mật độ cao, chống mài mòn cao để chế tạo ổ trục,

nhưng trên Lục địa Saiens chỉ có thể sử dụng sắt thông thường.

Công nghệ luyện kim trên thế giới này cũng không phát triển bằng Trái đất, sắt được luyện ra có chất lượng vốn đã không cao, cho dù có được mài dũa thì chất lượng ổ trục làm ra cũng sẽ không cao.

Khi chế tạo Quạt Ma Thuật phiên bản đầu tiên, Hứa Dịch đã rất lo lắng về chất lượng của nó.

Tuổi thọ của quạt điện trên Trái đất có thể đạt từ một vạn đến bốn vạn giờ, nhưng theo tính toán của Hứa Dịch, tuổi thọ của Quạt Ma Thuật phiên bản đầu tiên e là sẽ không vượt quá ba nghìn giờ.

Tính theo mỗi chiếc quạt sử dụng tám tiếng mỗi ngày, mỗi năm sử dụng trong ba tháng nóng nhất, thì Quạt Ma Thuật phiên bản đầu tiên nhiều nhất chỉ có thể sử dụng bốn năm là phải bỏ đi.

Nếu đổi thành trường hợp như Heinze, gần như sử dụng cả ngày, e là đến mùa hè năm sau hai chiếc Quạt Ma Thuật trong nhà ông ta sẽ phải bỏ đi.

Có thể nói, vấn đề vật liệu là trở ngại lớn nhất hạn chế chất lượng của Quạt Ma Thuật, mà hiện tại Hứa Dịch lại không có cách nào giải quyết.

Công nghệ vật liệu là một phần cơ bản nhưng cũng phức tạp nhất trong hệ thống công nghiệp, nó liên quan đến mọi mặt của hệ thống công nghiệp. Ngay cả trên Trái đất muốn nâng cao mảng này cũng vô cùng khó khăn, huống chi là trên Lục địa Saiens, nơi mà nền tảng công nghiệp gần như bằng không.

Vấn đề thứ hai là kỹ thuật chế tạo.

Trên Lục địa Saiens không có những chiếc máy công cụ tiêu chuẩn như trên Trái đất. Khi Hứa Dịch chế tạo Quạt Ma Thuật

phiên bản đầu tiên, anh chỉ có thể tìm đến những người thợ rèn ở tiệm rèn, nhờ họ rèn theo bản vẽ của mình.

Phải nói rằng tay nghề của những người thợ rèn ở Thành phố Bontar rất tốt, nhưng dù có tinh xảo đến đâu, tay nghề của con người cũng không thể so sánh với những cỗ máy chính xác trên Trái đất. Vỏ quạt mà họ rèn ra luôn có sự khác biệt nhỏ.

Mặc dù hiện tại có vẻ như đây không phải là vấn đề lớn, nhưng Hứa Dịch biết rất rõ, nếu muốn nâng cao đáng kể sản lượng của Quạt Ma Thuật, nhất định phải đi theo con đường sản xuất quy mô lớn. Điều đó đồng nghĩa với việc mỗi khâu sản xuất Quạt Ma Thuật đều phải làm đến mức hoàn mỹ nhất, ít nhất cũng phải có một tiêu chuẩn thống nhất.

"Máy tiện, bàn dao trượt, máy đột dập, máy khoan, máy doa... A a a, hãy để tôi chết đi!"

Nghĩ đến muôn vàn vấn đề phải đối mặt khi thực hiện sản xuất hàng loạt, Hứa Dịch không khỏi than thở.

Chương 26: Mười vạn chiếc Vít (1/2)

Đứng trước Xưởng rèn núi lửa, Hứa Dịch đã rũ bỏ nỗi đau của đêm qua, tinh thần phấn chấn trở lại.

"Xin hỏi Thầy Lanu có ở đó không?" Hứa Dịch bước vào cửa tiệm rèn, một luồng nhiệt phả vào mặt, suýt chút nữa đã khiến câu nói của hắn bị nuốt trở lại cổ họng.

"Keng —"

Tiếng kim loại va chạm vang lên từ trong tiệm rèn, như một lời đáp.

Hứa Dịch bước vào, thấy ngay giữa tiệm rèn là một lò lửa đang cháy rừng rực. Bên cạnh lò lửa, một người lùn chỉ cao đến ngực Hứa Dịch, nhưng thân hình lại to gấp đôi, đang dùng tay trái kẹp một thanh sắt đỏ rực. Tay phải của hắn giơ cao một chiếc búa sắt to gấp đôi đầu Hứa Dịch, nện xuống thật mạnh.

"Keng —"

"Keng —"...

Theo từng nhịp búa nâng lên hạ xuống, tiếng leng keng giòn giã vang lên trong tiệm rèn, tạo nên một phong vị khác biệt.

Hứa Dịch nhìn một lúc động tác gõ búa thuần thục và đầy nhịp điệu của người lùn, không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng.

Heinze quả nhiên nói không sai, nếu bàn về tay nghề rèn, người lùn mới là lựa chọn hàng đầu trên lục địa này.

Hôm nay gặp lại Heinze, Hứa Dịch đã tiết lộ vấn đề mình đang gặp phải trong lúc trò chuyện. Heinze cho biết đối với vấn đề nguyên liệu thì không có cách nào giải quyết, nhưng đối với vấn đề kỹ thuật, lại đưa ra một đề nghị: Hứa Dịch nên đến tìm bậc thầy rèn nổi tiếng nhất Thành phố Bontar, cũng chính là người lùn Lanu trước mặt này.

Heinze nhắc nhở khiến Hứa Dịch nhớ ra, nơi này là Lục địa Saiens, khác với Trái đất, không chỉ có con người, mà còn có các chủng tộc khác.

Trong đó, tộc người lùn nổi tiếng khắp lục địa với kỹ thuật rèn bậc thầy, được công nhận là giỏi nhất.

Tuy nhiên, người lùn thường sống khép kín trong bộ lạc của mình, ít khi ra ngoài, nên toàn bộ Thành phố Bontar chỉ có mỗi Lanu là thợ rèn người lùn. Trước đây, Hứa Dịch hoàn toàn không nhớ ra điều này.

Kiên nhẫn chờ đợi một lúc, Lanu cuối cùng cũng hoàn thành việc rèn dang dở, ném bộ phận đã thành hình đỏ rực vào thùng nước, quay đầu nhìn Hứa Dịch.

"Nói thẳng vào vấn đề đi, ta không thích vòng vo," Lanu vừa nói vừa cầm lấy một túi nước trên bàn bên cạnh, mở nắp túi, lập tức một mùi rượu nồng nặc xộc ra.

Rượu ngon là thứ người lùn ưa thích nhất, càng nặng càng tốt.

"Thầy Lanu, tôi đến nhờ ông giúp tôi rèn một thứ." Hứa Dịch vội vàng lấy bản vẽ trong ngực ra đưa qua.

"Thứ gì?" Lanu ngửa cổ tu một ngụm rượu lớn, nhận lấy bản vẽ liếc mắt nhìn, lập tức hừ lạnh một tiếng, ném bản vẽ ra, tức giận nói: "Ai bảo ngươi rằng Lanu ta sẽ giúp người ta rèn mấy cái đinh rỉ sét này?"

Hứa Dịch cười ha ha, nhặt bản vẽ trên mặt đất lên: "Thầy Lanu, tuy thứ này đúng là đinh thật, nhưng chính xác hơn thì nên gọi nó là vít."

"Ta mặc kệ nó là vít gì đó, dù sao Lanu ta chưa bao giờ làm thứ đồ chơi nhỏ nhặt này, ngươi có thể đi rồi!" Lanu vung cánh tay lực lưỡng, xoay người, vẻ mặt không muốn để ý đến Hứa Dịch.

"Ông không làm? Hay là không làm được?"

Lời Hứa Dịch vừa dứt, Lanu như gió lốc xoay người lại, chỉ vào Hứa Dịch quát lớn: "Con người! Ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng Lanu ta sẽ mắc mưu khích tướng ngu xuẩn của ngươi! Ta nói không làm là không làm!"

"Ồ, vậy Vít không làm, cái này làm hay không? Cái này không phải đồ chơi nhỏ nhặt đâu." Hứa Dịch lại lấy ra một bản vẽ khác.

Lanu trừng mắt nhìn Hứa Dịch, cố nén nhịn nhận lấy bản vẽ.

Lần này ông ta không ném bản vẽ ra ngay lập tức, mà lại ồ lên một tiếng, cúi đầu nghiêm túc xem xét.

Một lúc lâu sau, Lanu mới chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn Hứa Dịch: "Này, nhóc con, ngươi lấy bản vẽ này ở đâu ra vậy? Sao ta chưa bao giờ thấy thứ này?"

"Đây là do tôi tự thiết kế, thế nào? Thầy Lanu, ông có thể làm ra được không?" Hứa Dịch hỏi.

Lanu nhìn bản vẽ, suy nghĩ kỹ lưỡng, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng, ậm ừ nói: "Thứ này căn bản là do ngươi tự nghĩ ra, làm sao có thể làm ra được? Ta nói này nhóc con, ngươi cố ý đến đùa giỡn ta sao? Nếu đúng là như vậy, thì cút nhanh cho ta!"

Hứa Dịch cười hì hì, trên bản vẽ này vẽ chính là máy xúc đất cỡ lớn, cho dù là ở Trái đất muốn chế tạo ra một chiếc cũng rất

khó khăn, muốn dựa vào nhân công chế tạo đương nhiên là nằm mơ giữa ban ngày.

Tuy nhiên, hắn đương nhiên không phải đến để đùa giỡn Lanu. Thấy Lanu tuy tức giận, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên bản vẽ đó, Hứa Dịch liền nghiêm mặt nói: "Thầy Lanu, ông là bậc thầy rèn, hẳn là biết thứ trên bản vẽ này tuy hiện tại không chế tạo ra được, nhưng cũng nên biết thứ này không phải là do tôi tự tiện nghĩ ra. Mà thứ này, chính là nguyên nhân chính khiến tôi đến tìm ông."

Lanu hừ một tiếng, sắc mặt hơi dịu lại.

Kỳ thực ông ta cũng nhìn ra được, Hứa Dịch nói không sai.

Thứ trên bản vẽ đó tuy nhìn qua vô cùng kỳ lạ, nhưng trên bản vẽ lại ghi chú rất chi tiết từng chỗ một, thậm chí còn có thông số kỹ thuật vô cùng chi tiết chính xác, có thể thấy không phải là nhất thời hứng chí tùy tiện vẽ bậy.

Chương 27: Mười vạn chiếc Vít (2/2)

Mà theo suy đoán của ông ta, thứ này kỳ thực không phải là hoàn toàn không thể chế tạo, chỉ là với trình độ rèn hiện tại trên Lục địa Saiens chưa đạt được mà thôi.

"Được rồi, nhóc con, vậy rốt cuộc ngươi đến để làm gì?" Lanu không khỏi hỏi.

Hứa Dịch lại đưa ra bản vẽ đầu tiên.

"Tôi không có đùa giỡn, lần này đến tìm ông, chính là hy vọng ông giúp tôi rèn cái Vít này."

Lần này Lanu không hề tức giận, mà cẩn thận nhận lấy bản vẽ đánh giá.

Vừa nãy ông ta chỉ liếc mắt nhìn, thấy trên bản vẽ là một thứ đồ chơi nhỏ, liền trực tiếp ném ra ngoài. Giờ đây, ông ta lại nghiêm túc đánh giá, mới phát hiện thứ đồ chơi nhỏ nhặt gọi là Vít này tuy nhỏ, nhưng thật sự không đơn giản.

Nhìn sơ qua, thứ này cũng giống như cái đinh bình thường, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện cùng là đinh, Vít này toàn thân bao quanh bởi những đường ren tinh xảo, khoảng cách đều tăm tắp, kéo dài xuống dưới, nhìn qua vô cùng tinh xảo phức tạp, khác xa với cái đinh sắt trơn bóng bình thường.

Lanu nhìn một lúc, có chút khó hiểu: "Này, nhóc con, ngươi làm cái đinh có hoa văn phức tạp như vậy để làm gì? Để đẹp mắt sao?"

"Đương nhiên là không." Hứa Dịch cười đưa thêm một bản vẽ cho Lanu.

Bản vẽ này trên thực tế chính là một trong những bản thiết kế Quạt ma thuật biến tốc phiên bản thứ hai, nhưng chỉ thể hiện một phần giao diện vỏ quạt, bao gồm phần mũ ốc vít và ren của vỏ quạt.

Lanu nhận lấy bản vẽ xem một lúc, lập tức nhận ra điểm tinh túy trong đó.

"Thì ra là như vậy! Thật là tuyệt vời! Có cái lỗ này, chỉ cần vặn cái vít xuống là có thể cố định lại, cho dù muốn lấy ra cũng rất tiện lợi. Này, nhóc con, kẻ nghĩ ra thứ này quả thực là thiên tài!"

Là bậc thầy rèn, Lanu liếc mắt một cái liền nhận ra thiết kế của vít này sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn đến mức nào đối với kỹ thuật rèn.

Ban đầu ông ta nhìn vít nhỏ bé này còn khinh thường, nhưng sau khi nhìn thấy mũ ốc vít và ren tương ứng, lập tức thay đổi cách nhìn về vít.

Ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Dịch mỉm cười, Lanu sững sờ: "Cái này chẳng lẽ là do ngươi nghĩ ra?"

"Chính là tôi." Hứa Dịch không chút khách khí thừa nhận."Thế nào? Thầy Lanu, bây giờ ông đồng ý rèn Vít chưa?"

Lanu lại nhìn bản vẽ một cái, gật đầu: "Xem như ý tưởng thiên tài như vậy, ta sẽ phá lệ giúp ngươi một lần. Nói đi, ngươi cần ta rèn bao nhiêu Vít?"

Hứa Dịch cười tủm tỉm giơ một ngón tay.

"Không thể nào là một cái chứ? Vậy là mười cái? Ừm... ta phải làm khuôn trước, đại khái mất một tuần." Thầy Lanu trầm ngâm

nói.

"Không chỉ mười cái." Hứa Dịch cười lắc đầu.

"Vậy là một trăm cái? Vậy cũng không khác biệt lắm, chỉ cần khuôn ra lò, một trăm cái và mười cái không khác nhau là bao, vậy tính là mười ngày đi."

"Ha ha, Thầy Lanu, ông đoán sai rồi, cũng không phải một trăm cái, mà là mười vạn cái."

"Mười vạn cái?!" Thầy Lanu trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Hứa Dịch, hận không thể phun một ngụm nước bọt vào mặt Hứa Dịch."Ta vừa mới tưởng nhóc con ngươi là nghiêm túc đến nhờ ta giúp đỡ, không ngờ vẫn là đến đùa giỡn ta! Mười vạn cái! Ngươi muốn ta cả đời này đều giúp ngươi làm cái Vít chết tiệt này sao?"

Hứa Dịch sờ sờ mặt, nụ cười không đổi, lấy từ trong ngực ra một bản vẽ.

"Để bậc thầy rèn như ông lãng phí cả đời vào thứ nhỏ nhặt như Vít thì đúng là lãng phí. Thực ra, lần này tôi đến tìm ông là hy vọng ông giúp tôi rèn cái Máy mài răng ma thuật này."

"Máy mài răng ma thuật? Lại là thứ quỷ quái gì vậy?"

Lanu khó hiểu nhận lấy bản vẽ, chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

"Cái này... thứ này trông cũng ra dáng đấy..."

"Thế nào? Ông có tự tin làm ra được không?"

Lần này Lanu không lập tức phản ứng, mà nhìn chằm chằm bản vẽ hồi lâu, suy nghĩ một lúc, mới chậm rãi đáp: "Ta phải nghiên cứu một chút, e là không thể làm ngay được. Đúng rồi, nhóc con, thứ này dùng để làm gì?"

Hứa Dịch chỉ vào bản vẽ Vít: "Chính là để sản xuất Vít."

"Ồ? Khó trách lại là hình dạng này." Lanu bừng tỉnh gật đầu.

"Thầy Lanu, nếu có thể, tôi hy vọng ông có thể chế tạo ra cỗ máy này càng sớm càng tốt. Đương nhiên, về phần thù lao, tôi nhất định sẽ khiến ông hài lòng."

Lanu tùy ý vung vẩy cánh tay: "Thù lao gì đó để sau hãy nói, trước tiên nói cho ta biết thứ này rốt cuộc là như thế nào? Thứ phức tạp như vậy, trên bản vẽ của ngươi lại có rất nhiều chỗ ghi chú không rõ ràng, ta làm sao giúp ngươi làm?"

Hứa Dịch nhịn không được lén lút cười, thầm nghĩ cái Máy mài răng ma thuật này là do mình dựa theo tình hình trên Lục địa Saiens cố ý cải tiến. Nếu đem máy cán ren trên Trái đất bê nguyên si đến đây, e rằng cho dù ông là bậc thầy rèn nổi tiếng Lục địa Saiens, cũng nhất định sẽ hoa mắt chóng mặt.

Chương 28: Mỗi người một chí hướng (1/2)

"Cậu xem này, hai pháp trận này nên cách xa nhau một chút, như vậy mới có thể khiến hiệu quả của hai pháp trận vừa vặn bao phủ đến điểm này, nhưng lại không khiến chúng ảnh hưởng lẫn nhau."

"Chỗ này cần phải chú ý, nhất định phải nhìn kỹ từng khớp nối bánh răng, không thể sai sót một cái nào, nếu không cây đàn piano này vừa mới bắt đầu gảy sẽ bị kẹt, không thể nào hình thành vòng tuần hoàn được."

"Đúng rồi, cậu đã xác định được bản nhạc nào chưa? Khác bản nhạc thì phím đàn tương ứng cũng khác nhau, thiết lập pháp trận cũng không giống nhau, điều này nhất định phải thiết lập trước."

"Không được không được, chỗ này không thể làm như vậy được, cậu sẽ phá hỏng toàn bộ mô hình..."...

Sau giờ tan sở, Tháp pháp thuật Camillo tĩnh lặng, chỉ có phòng nghiên cứu của Hứa Dịch thỉnh thoảng vang lên tiếng nói của anh.

Anh đang thực hiện lời hứa, sau giờ tan sở chỉ đạo Stella chế tạo Mô hình đàn piano cho riêng mình.

Tài năng ma pháp của Stella quả nhiên như lời đồn, vô cùng mạnh mẽ. Hứa Dịch chỉ mới giảng giải cho cô về nguyên lý của hai pháp trận hệ Phong được sử dụng trong mô hình này, cô đã dễ dàng sao chép lại.

Tuy nhiên, về việc thiết kế và chế tạo mô hình cụ thể, Stella chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ đạo của Hứa Dịch.

Cũng may Stella trẻ tuổi ham học, lại có thiên phú thông minh, không cần Hứa Dịch tốn nhiều công sức đã có thể dễ dàng nắm được những điểm chính anh dạy.

Chỉ tốn chưa đến một tuần thời gian rảnh rỗi sau giờ tan sở, mô hình đàn piano của Stella đã cơ bản thành hình, tiếp theo chỉ cần tiến hành một số điều chỉnh về chi tiết là có thể coi như hoàn thành.

Với tiến độ hiện tại, thời gian này sẽ không quá ba ngày, hoàn toàn kịp hoàn thành trước sinh nhật người bạn của Stella.

"Cạch——"

Stella nhẹ nhàng ấn xuống, mô hình phát ra một tiếng động giòn tan, nắp đàn piano và đế đàn hoàn mỹ kết hợp với nhau.

"Phù——" Stella thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán."Xong rồi!"

"Ừm... Cũng không tệ." Hứa Dịch gật gật đầu."Bây giờ cậu đã nắm được toàn bộ yếu lĩnh của mô hình rồi, tiếp theo hoàn toàn có thể tự mình hoàn thành. Điều chỉnh chi tiết nếu còn chỗ nào không hiểu, cậu có thể đến hỏi tôi."

"Ừm." Stella đáp một tiếng, quay đầu lại nở một nụ cười với Hứa Dịch."Hứa Dịch, cảm ơn cậu đã kiên nhẫn dạy tôi, lát nữa tôi mời cậu ăn cơm nhé."

Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, lắc đầu: "Hôm nay e là không được, tối nay tôi có hẹn rồi, còn có việc."

"Ồ?" Stella có chút thất vọng, suy nghĩ một chút, liền hỏi: "Đúng rồi, Hứa Dịch, tôi vẫn luôn chưa hỏi cậu, tại sao cậu lại từ

chối lời mời của ông nội tôi? Cậu phải biết rằng, có rất nhiều Pháp sư trẻ rất muốn trở thành học trò của ông nội tôi đấy. Hơn nữa ông nội cũng từng khen cậu trước mặt tôi vài lần, nói rằng từ pháp trận của cậu có thể nhìn ra được thiên phú ma pháp của cậu rất cao, chỉ cần chịu khó học tập ma pháp, tương lai rất có khả năng trở thành Đại Pháp sư."

Hứa Dịch khẽ cười: "Cảm ơn Đại Pháp sư đã khen ngợi, nhưng cũng xin cậu chuyển lời đến Đại Pháp sư, nói rằng tôi không phải là không muốn làm học trò của ông, chỉ là thật sự có quá nhiều việc vặt, e rằng không có đủ thời gian để đi theo ông học tập ma pháp, chỉ đành phụ lòng tốt của ông."

"Tại sao?" Stella nhíu mày, khó hiểu hỏi."Ngay cả ông nội tôi cũng khen ngợi thiên phú ma pháp của cậu, hơn nữa mấy ngày nay tôi cũng nhìn ra được, thiên phú ma pháp của cậu quả thật rất cao, nói không chừng còn mạnh hơn cả tôi, tại sao cậu lại không muốn học tập ma pháp cho tốt? Chẳng lẽ là vì cái gì mà Quạt ma thuật? Tôi nghe nói dạo này cậu vẫn luôn nghiên cứu về mảng đó."

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, không đáp mà hỏi ngược lại: "Stella, cậu nghĩ thế nào về Quạt ma thuật?"

"Tôi?" Stella chỉ vào mình, nghiêm túc suy nghĩ một chút, chậm rãi đáp: "Tôi cảm thấy thứ này rất thú vị, bởi vì đây là ví dụ rất hiếm hoi về việc ứng dụng ma pháp vào cuộc sống hàng ngày, hơn nữa lại được thiết kế tinh xảo như vậy, nói thật lòng tôi rất bội phục. Thế nhưng Hứa Dịch, cậu nên rõ ràng, trên Lục địa Saiens địa vị của Pháp sư đều là dựa vào thực lực ma pháp của bản thân mà có được, cho dù cậu thiết kế ra một trăm cái Quạt ma thuật, chỉ cần thực lực ma pháp của bản thân không mạnh, thì cũng chẳng có địa vị gì đâu. Thiên phú ma pháp của cậu tốt như vậy, tôi khuyên cậu vẫn nên học tập ma pháp cho tốt. Chỉ cần cậu có thể trở thành Đại Pháp sư, tôi dám đảm bảo, cậu thiết kế ra một cái Quạt ma thuật, đảm bảo mọi người đều sẽ vỗ tay khen ngợi."

"Nói như thể mọi người đều cảm thấy Quạt ma thuật rất tệ hại vậy..." Hứa Dịch nhịn không được thấp giọng lẩm bẩm một câu, nhìn thoáng qua vẻ mặt chân thành của Stella, khẽ ho một tiếng, nghiêm mặt nói: "Stella, những điều cậu nói tôi đều hiểu rõ, nhưng lý tưởng và theo đuổi của mỗi người đều khác nhau. Có lẽ phần lớn Pháp sư đều cho rằng thực lực ma pháp của bản thân là quan trọng nhất, nhưng tôi thì khác. Tôi vẫn luôn cảm thấy, ma pháp nói cho cùng cũng chỉ là một công cụ, Pháp sư có thể sử dụng ma pháp để phá hoại, vậy tại sao không thể sử dụng ma pháp để xây dựng? Chúng ta hoàn toàn có lý do để ứng dụng ma pháp nhiều hơn vào cuộc sống hàng ngày, nếu như dựa vào ma pháp có thể cải thiện cuộc sống của mọi người, điều này chẳng lẽ không tốt sao?"

Chương 29: Mỗi người một chí hướng (2/2)

"Điều này..." Stella do dự."Những gì cậu nói cũng không sai, thế nhưng... thế nhưng Pháp sư nếu bản thân thực lực không mạnh, sẽ kém hơn rất nhiều..."

"Ai nói tôi nghiên cứu ma pháp cơ khí thì không thể nâng cao thực lực ma pháp?" Hứa Dịch đột nhiên nở một nụ cười kỳ lạ, giơ tay phải lên, ma lực trong cơ thể lưu động, một cơn lốc xoáy màu trắng sữa nhỏ xíu có thể nhìn thấy bằng mắt thường xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Vi Long Quyển Thuật!" Stella lập tức kinh ngạc kêu lên."Đây chính là ma pháp hệ Phong tam giai, ít nhất cũng phải là Pháp sư tam cấp mới có thể nắm giữ được ma pháp này! Hứa Dịch, tôi nhớ lúc phỏng vấn cậu từng nói bản thân chưa từng thông qua khảo hạch chứng nhận của Hội Pháp sư!"

"Chưa thông qua không có nghĩa là không thể thông qua." Hứa Dịch cười nói."Đương nhiên, lúc phỏng vấn, thực lực ma pháp của tôi quả thật cũng không bằng hiện tại, lúc đó ước chừng cũng chỉ là ở khoảng giữa Pháp sư nhất cấp đến nhị cấp."

"Ý của cậu là... Chỉ mới qua hai tháng, cậu đã trở thành Pháp sư tam cấp rồi?" Stella càng thêm kinh ngạc."Điều này cũng quá khoa trương rồi? Cậu... Thiên phú ma pháp của cậu vậy mà lại cao như vậy? Tôi thấy bình thường cậu căn bản không có bao nhiêu thời gian để nghiên cứu ma pháp mà!"

Hứa Dịch mỉm cười: "Không phải chỉ có chuyên tâm nghiên cứu ma pháp mới có thể nâng cao thực lực ma pháp, tôi trong lúc

nghiên cứu ma pháp cơ khí thì phải chuyên tâm nghiên cứu pháp trận, mà nghiên cứu pháp trận, kỳ thật cũng gián tiếp tương đương với việc nghiên cứu ma pháp, vậy thì việc nâng cao thực lực ma pháp cũng không có gì lạ. Stella, mấy ngày nay cậu chuyên tâm chế tạo Mô hình đàn piano này, không phát hiện ra thực lực ma pháp của bản thân cũng bởi vậy mà tăng lên sao?"

Stella nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật gật đầu: "Ừm, tôi cảm thấy mình đối với sự lý giải về ma pháp hệ Phong so với trước kia sâu hơn một chút. Thế nhưng... cũng không khoa trương như cậu."

"Bởi vì tôi là thiên tài." Hứa Dịch nhún vai, mặt dày nói.

Stella trừng mắt liếc anh một cái, nhưng vẫn nhịn không được nói: "Đã là thiên tài, vậy thì sao không chuyên tâm học tập ma pháp cho tốt. Với thiên phú của cậu, trở thành Đại Pháp sư vẫn là rất có khả năng."

"Tôi đã nói rồi, mỗi người một chí hướng." Hứa Dịch thản nhiên nói. Nói xong, anh ngẩng đầu, ngắt lời khuyên nhủ tiếp theo của Stella, rồi nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, nói tiếp: "Được rồi, Stella, hôm nay đến đây thôi. Bữa cơm này của cậu tôi tạm thời ghi nhớ, sau này nhớ ra sẽ bảo cậu mời tôi ăn, cậu không được quên đâu đấy."

"Hừ, keo kiệt." Stella bĩu môi.

Hứa Dịch cười ha ha, thu dọn đồ đạc, trực tiếp rời đi.

Vừa mới bước ra khỏi Tháp pháp thuật, anh liền nhìn thấy một bóng người từ xa đang vội vàng đi về phía này.

Bóng người này Hứa Dịch rất quen thuộc, chính là Heinze.

Nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của Heinze, Hứa Dịch nhịn không được mỉm cười.

Từ sau ngày hôm đó, Hứa Dịch chuyển nhượng hai thành cổ phần cho Heinze, ông ta lập tức giống như chiếc xe hơi được tăng tốc, toàn lực khai động. Heinze không chỉ một tay phụ trách giám sát công xưởng sản xuất, mà còn nắm cả các khâu sản xuất, vận chuyển và bán Quạt ma thuật, hoàn toàn là dáng vẻ của một người quản lý chuyên nghiệp tài giỏi.

Còn cửa hàng tạp hóa nhỏ bé kia của ông ta, hiện tại đã hoàn toàn giao cho cháu trai Alex.

Mặc dù Heinze không phải là người có tầm nhìn xa trông rộng, có tài năng sáng tạo, nhưng ông ta có ưu điểm là cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa không ngại khó, quản lý mọi việc cũng đâu ra đấy. Có thể nói, Heinze rất phù hợp với công việc hiện tại.

Đương nhiên, tiền chia cổ tức mà hai thành cổ phần mang lại mới là động lực lớn nhất khiến ông ta nỗ lực như vậy.

"Này, Heinze, hôm nay sao lại nghĩ đến việc đến đây tìm tôi? Có chuyện gì gấp..." Hứa Dịch vừa giơ tay lên chào hỏi, đột nhiên sững người.

Lúc này Heinze đã đi đến gần, Hứa Dịch kinh ngạc phát hiện sắc mặt ông ta ngưng trọng đến mức u ám, như muốn nhỏ ra nước.

Hứa Dịch thầm giật mình.

Bởi vì thuê ba mươi học viên của Học viện Ma pháp Nam tước Rictor vẽ pháp trận, nên việc sản xuất Quạt ma thuật phiên bản đầu tiên vẫn chưa dừng lại trong khoảng thời gian này. Hơn nữa, tình hình tiêu thụ vẫn như trước, vô cùng náo nhiệt, chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi đã bán ra gần một nghìn chiếc.

Việc này mang về cho Hứa Dịch thu nhập hơn bảy trăm đồng vàng, đồng thời cũng mang về cho Heinze, người sở hữu hai thành

cổ phần, thu nhập hai trăm đồng vàng. Chính vì vậy, tâm trạng của Heinze trong khoảng thời gian này vẫn luôn rất tốt, mỗi lần Hứa Dịch gặp ông ta đều là vẻ mặt tươi cười, như thể vừa uống mật ong.

Đây là lần đầu tiên anh thấy sắc mặt ông ta khó coi như vậy.

"Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?"

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch vội vàng bước nhanh tới.

Chưa kịp để Hứa Dịch mở miệng hỏi, Heinze đã thấp giọng nói: "Hứa Dịch, hỏng rồi, xảy ra chuyện rồi!"

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Heinze, Hứa Dịch vội vàng vỗ vai ông ta, ra hiệu cho ông ta bình tĩnh lại.

"Đừng vội, có chuyện gì? Từ từ nói."

Heinze cố gắng thở hổn hển vài hơi, một lúc sau mới bình tĩnh lại được. Anh ta nhìn trái nhìn phải, ghé sát vào Hứa Dịch, thấp giọng nhưng lại vô cùng nặng nề nói: "Quạt ma thuật xuất hiện hàng nhái rồi!"

Chương 30: Thương hiệu (1/2)

Hứa Dịch nhìn chiếc quạt ma thuật trên bàn, hình dáng gần như giống hệt chiếc quạt của mình. Anh quan sát một hồi lâu rồi mới đưa tay ấn công tắc.

Chiếc quạt ma thuật dừng lại vài giây, sau đó mấy cánh quạt chậm rãi tăng tốc độ quay. Một lúc sau, quạt đã thổi ra từng luồng gió mát.

Hứa Dịch đứng trước quạt cảm nhận làn gió mát, khẽ gật đầu: "Ừm, không tệ, khá mát."

Heinze ở bên cạnh lập tức sốt ruột, vươn tay tắt quạt ma thuật. Anh có chút tức giận nói: "Đến lúc nào rồi mà cậu còn tâm trạng khen nó? Nhanh nghĩ cách đi! Tôi nói cho cậu biết, thứ này không chỉ có một cái đâu. Tôi đã tìm người đi điều tra giúp rồi, trong thành Bontar thì chưa có nhiều, nhưng ngoài thành phố có không ít hàng giả như thế này!"

"Vậy đã điều tra ra nơi sản xuất hàng giả chưa?"

"Chưa." Heinze lập tức chán nản.

"Không cần điều tra nữa." Hứa Dịch khoát tay."Cho dù điều tra ra được cũng vô dụng."

"Sao lại vô dụng! Chúng ta có thể kiện..." Nói đến đây, Heinze đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn đột nhiên nhớ ra, đối với loại sản phẩm thủ công này, đừng nói là vương quốc Lanpari, cho dù là toàn bộ lục địa Saiens cũng không có quy định luật pháp nào để bảo vệ chúng

không bị làm giả. Cho dù hắn có điều tra ra được người làm giả quạt ma thuật là ai, cũng không thể dựa vào luật pháp vương quốc để trừng phạt đối phương, thậm chí còn có thể bị các vị thẩm phán của vương quốc khiển trách hắn nhiều chuyện.

"Nghĩ ra rồi chứ?" Nhìn sắc mặt của Heinze, Hứa Dịch biết hắn đã hiểu được điểm mấu chốt."Kỳ thực, ngay từ khi thiết kế quạt ma thuật, tôi đã nghĩ đến điều này rồi."

Hứa Dịch không hề nói dối Heinze. Ngay từ khi thiết kế quạt ma thuật, hắn đã đọc qua những cuốn sách liên quan và xác định lục địa Saiens này cũng giống như hắn tưởng tượng, hoàn toàn không có khái niệm về quyền sở hữu trí tuệ, bảo hộ bằng sáng chế càng không cần phải nói đến.

Vì vậy, hắn đã sớm dự đoán quạt ma thuật sẽ xuất hiện hàng giả, bởi vì thứ này không phải là thứ có kỹ thuật cao siêu gì, muốn làm giả cũng không khó.

"Cậu đã sớm nghĩ đến rồi, vậy mà không nghĩ cách phòng ngừa sao? Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn đám người hèn hạ kia tùy ý làm giả? Hứa Dịch, cậu nên biết rõ, bọn họ làm giả một cái, chúng ta sẽ bán ít đi một cái, điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ kiếm ít đi một đồng vàng!"

"Thôi nào, đừng kích động như vậy." Hứa Dịch giơ tay lên ấn xuống, ra hiệu cho Heinze bình tĩnh."Yên tâm, tôi đã sớm nghĩ đến rồi, đương nhiên là đã chuẩn bị phương pháp phòng ngừa. Nào, cậu xem."

Hứa Dịch thuận tay cầm lấy một chiếc quạt ma thuật do chính mình thiết kế và sản xuất, chỉ vào đế quạt ra hiệu cho Heinze.

"Cái gì?" Heinze khó hiểu.

"Thấy cái biểu tượng này không?" Hứa Dịch chỉ tay vào một

biểu tượng hình tròn phía trên công tắc ở đế quạt."Đây chính là biểu tượng thương hiệu mà tôi thiết kế cho quạt ma thuật của chúng ta."

Heinze cau mày nhìn biểu tượng hình tròn bên trong có hình một nửa cánh chim, buồn bực hỏi: "Thứ này có tác dụng gì? Cậu nói gì mà biểu tượng thương hiệu... có ý gì?"

"Cái này à... cậu có thể coi nó như một huy hiệu, là huy hiệu độc nhất vô nhị thuộc về quạt ma thuật do chúng ta sản xuất. Và tôi đã sớm đến Hội đồng quý tộc vương quốc để đăng ký bản quyền cho huy hiệu này rồi, nếu không có sự đồng ý của tôi, bất kỳ ai sử dụng huy hiệu này đều sẽ bị Hội đồng quý tộc trừng phạt nghiêm khắc." Hứa Dịch giải thích.

"Hội đồng quý tộc vương quốc đăng ký huy hiệu?" Heinze trợn mắt nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt kinh ngạc."Trời đất! Cậu vậy mà vì một huy hiệu nhỏ bé như vậy mà đến Hội đồng quý tộc đăng ký? Cậu... chờ đã, cậu đăng ký huy hiệu cấp mấy?"

Hứa Dịch cười tủm tỉm giơ ba ngón tay.

"Bốp—" Heinze vỗ một cái vào trán, đau đớn kêu lên: "Mặc dù hiện tại Hội đồng quý tộc đã không còn yêu cầu nghiêm ngặt đối với việc đăng ký huy hiệu, nhưng mà huy hiệu cấp ba... mỗi năm chỉ riêng thứ này đã phải nộp cho Hội đồng quý tộc ba trăm đồng vàng rồi?"

"Ừm, đúng là nhiều như vậy. Kỳ thực, tôi thấy Hội đồng quý tộc vẫn chưa đủ linh hoạt, nhất định phải yêu cầu tôi nộp đủ số năm mới cho phép nâng cấp huy hiệu, nếu không thì tôi đã muốn trực tiếp đăng ký huy hiệu bạch kim cao cấp nhất rồi."

"Huy hiệu bạch kim?" Heinze đột nhiên cao giọng, kêu lên: "Đó là phải nộp một nghìn đồng vàng một năm! Cậu nhất định là điên rồi!"

"Không, tôi rất tỉnh táo." Hứa Dịch ấn Heinze ngồi xuống, đồng thời đưa cho hắn một ly trà."Huy hiệu này, kỳ thực là thứ duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra để bảo vệ lợi ích của chúng ta. Có sự bảo hộ của huy hiệu, chúng ta có thể in nó lên mỗi chiếc quạt ma thuật do chúng ta sản xuất. Những người khác, dù có thể làm giả quạt ma thuật, nhưng vì sợ vi phạm quy định của Hội đồng quý tộc, mà không dám in huy hiệu này lên sản phẩm của họ."

Heinze uống một ngụm trà, lắc đầu: "Tôi vẫn không hiểu ý của cậu. Cho dù chúng ta có thêm cái huy hiệu này so với bọn họ, thì có tác dụng gì chứ?"

"Tác dụng lớn lắm!" Hứa Dịch khẳng định."Huy hiệu này có thể phân biệt quạt ma thuật do chúng ta sản xuất với hàng giả, mà sự khác biệt này, chính là thương hiệu!"

Heinze vẫn vẻ mặt mơ hồ: "Thương hiệu thì sao? Có ăn được không?"

Hứa Dịch lắc đầu, thầm nghĩ giải thích giá trị của thương hiệu cho người của thế giới này quả thực là có chút quá sớm.

Hơn nữa, nói suông thì rất khó để người ta hiểu rõ hoàn toàn, chỉ khi thể hiện trong sự việc cụ thể mới dễ dàng được người ta hiểu hơn.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch vẫy tay với Heinze.

"Này, Heinze, trong thành Bontar có... ừm... thứ gì đó giống như báo chí không?"

Ông lão Alfalia rất tức giận.

Đối với ông lão kiếm sống bằng nghề săn bắn như ông, hai đồng vàng là số tiền ông phải vào núi săn bắn ròng rã nửa tháng mới có được, bình thường ông tuyệt đối không nỡ chi ra một khoản tiền lớn như vậy.

Chương 31: Thương hiệu (2/2)

Nếu không phải vì hai ngày trước, đứa cháu trai yêu quý của ông bị say nắng ngất xỉu, ông tuyệt đối sẽ không quyết định bỏ tiền ra mua chiếc quạt ma thuật đắt đỏ này.

Mặc dù chiếc quạt ma thuật này quả thực rất tốt, vừa khởi động đã có thể thổi ra gió mát, khiến cho đứa cháu trai cười toe toét, thế nhưng... chết tiệt! Cái quạt ma thuật chết tiệt này mới quay được hai ngày đã dừng lại không quay nữa!

Ông lão Alfalia thậm chí còn cố ý chạy đi mua mấy viên tinh thể ma thuật, thế nhưng cho dù thay viên nào vào cũng đều vô dụng, quạt ma thuật vẫn bất động.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa cháu trai đỏ bừng vì nóng bức, ông lão Alfalia không nhịn được nữa, một tay xách quạt ma thuật, đi thẳng vào thành Bontar.

Lúc trước người bán quạt ma thuật cho ông có nói, chiếc quạt ma thuật này là hắn ta mua từ một cửa hàng trong thành Bontar tên là cửa hàng tạp hóa Heinze. Vậy bây giờ quạt ma thuật có vấn đề, không tìm được tên thương nhân chết tiệt kia, thì trực tiếp đến cửa hàng tạp hóa Heinze chắc là cũng không thành vấn đề.

Ông lão Alfalia không thường xuyên đến thành Bontar, sau khi vào thành phải mất một lúc lâu mới tìm được cửa hàng tạp hóa Heinze. Thế nhưng khi ông đến trước cửa hàng, ông lại sững sờ.

Bởi vì lúc này trước cửa tiệm đã chật kín người, nhìn sơ qua, e là không dưới trăm người.

Điều khiến ông lão Alfalia càng thêm tò mò là, những người

này gần như ai nấy trong tay đều xách theo một chiếc quạt ma thuật.

"Này, chàng trai trẻ, đây là chuyện gì vậy? Sao lại có nhiều người như thế?" Ông lão Alfalia tò mò kéo một nam thanh niên trong đám đông hỏi.

Nam thanh niên nhìn ông lão Alfalia từ trên xuống dưới, thấy chiếc quạt ma thuật trong tay ông, lập tức lộ ra vẻ mặt hiểu ra.

"Ông ơi, quạt ma thuật của ông cũng bị hỏng à?"

"Đúng vậy, sao thế? Những người này đều giống tôi à?"

"Đúng vậy. Tên gian thương chết tiệt!" Nam thanh niên hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất."Tôi khó khăn lắm mới quyết định mua một chiếc quạt ma thuật, không ngờ mới dùng một buổi tối đã không quay nữa! Làm tôi tối hôm qua ngủ đến nửa đêm toát hết cả mồ hôi, nửa đêm về sau căn bản không ngủ được!"

Giọng nói của nam thanh niên rất lớn, mấy người bên cạnh nghe rõ ràng, nhao nhao phụ họa theo.

"Đúng vậy, quạt ma thuật tôi mua cũng vậy, mới quay được một buổi tối đã không chạy nữa, tôi thay tinh thể ma thuật cũng không được."

"Của tôi còn đỡ hơn cậu, dùng được hai ngày, nhưng trưa nay lấy ra dùng thì không được nữa."

"Vậy xem ra tôi là đen đủi nhất, tôi mới dùng chưa đến hai tiếng đồng hồ, đang thổi mát mẻ thì đột nhiên không chạy nữa. Mẹ kiếp, đây chính là ba đồng vàng tôi tích cóp đấy!"

"Hả? Cậu bỏ ra ba đồng vàng? Không phải chỉ cần hai đồng vàng thôi sao?"

"Hai đồng? Tên gian thương chết tiệt kia sao lại đòi tôi ba đồng?"

"Cậu bị lừa rồi..."...

Nghe mọi người xung quanh bàn tán xôn xao, ông lão Alfalia lại hơi yên tâm.

Nếu chỉ có quạt ma thuật nhà ông có vấn đề, biết đâu tên gian thương kia sẽ chối bay chối biến, lúc đó vấn đề của ông sẽ khó giải quyết.

Bây giờ nhiều người cùng gặp vấn đề như vậy, nếu tên gian thương chết tiệt kia còn không chịu giải quyết, e rằng sẽ chọc giận dân chúng.

Đang nghĩ như vậy, cánh cửa cửa hàng tạp hóa Heinze kẽo kẹt một tiếng, chậm rãi mở ra. Đám đông vây quanh lập tức ùa vào, ồn ào:

"Này, quạt ma thuật của tôi bị hỏng, các người có sửa không?"

"Của tôi cũng bị hỏng! Tôi yêu cầu đổi cho tôi cái mới ngay!"

"Đúng vậy! Đổi cái mới ngay!"

"Gian thương! Thứ đồ hai đồng vàng, vậy mà mới dùng một ngày đã hỏng! Coi chừng tôi đến Hội đồng quản lý thương mại kiện các người!"...

Cửa tiệm tạp hóa mở toang, Heinze vẻ mặt có chút kỳ quái đi ra.

Nhìn đám đông trước mặt đang sôi sục, Heinze không khỏi kinh ngạc.

"Hứa Dịch này, làm sao cậu ta biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện này?"

Hình ảnh Hứa Dịch nói chuyện với hắn ngày hôm qua hiện lên trong đầu, Heinze giơ tay lên, dùng sức ấn xuống, cao giọng hô: "Mọi người bình tĩnh, có vấn đề gì thì từ từ nói! Tôi là chủ tiệm này, Heinze, nếu là vấn đề của tiệm chúng tôi, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa cho mọi người!"

"Anh nói giải quyết? Được thôi, vậy anh nói cho tôi biết, cái quạt ma thuật này là anh bán ra từ tiệm này, bây giờ mới dùng một ngày đã hỏng, anh nói xem phải làm sao?" Một gã to con cao giọng hét lên.

"Còn có thể làm sao, bồi thường! Thứ đồ hai đồng vàng, sao có thể dễ dàng hỏng như vậy được!" Một người khác cũng cao giọng phụ họa.

"Đúng vậy! Bồi thường!"

"Cho dù không bồi thường thì cũng phải sửa cho tôi, con hổ cái nhà tôi đang ở nhà kêu nóng đấy!"...

"Mọi người im lặng!" Heinze lớn tiếng nói, át đi tiếng ồn ào của đám đông. Nhìn trái nhìn phải, ông chỉ vào gã to con vừa rồi hét lớn tiếng nhất: "Đưa quạt ma thuật của anh cho tôi xem."

Gã to con lập tức nhét chiếc quạt ma thuật trong tay cho Heinze. Nhiều người đang nhìn như vậy, hắn ta không sợ Heinze dám lừa gạt.

Ai ngờ Heinze nhận lấy chiếc quạt ma thuật nhìn một lúc, lại lắc đầu với hắn ta: "Xin lỗi, chiếc quạt ma thuật này không phải bán ra từ tiệm chúng tôi, tôi không thể giải quyết giúp anh."

"Hả? Đùa tôi hả?" Thấy Heinze chối bay chối biến, gã to con lập tức nổi giận."Tôi đã hỏi thăm rồi, trong thành Bontar này chỉ có tiệm của anh bán quạt ma thuật. Không phải bán ra từ đây, chẳng lẽ là từ trên trời rơi xuống sao?"

"Đúng vậy, ngoài tiệm của anh ra thì không còn chỗ nào khác bán, anh còn dám không thừa nhận?"

"Tên khốn này muốn quỵt nợ!"

"Gian thương! Đánh chết nó!"...

Nhìn thấy đám đông giận dữ, Heinze thoáng sợ hãi, nhưng sau đó hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, há miệng hô lớn: "Chiếc quạt ma thuật này quả thực không phải bán ra từ tiệm chúng tôi, bởi vì trên đó không có dấu hiệu của tiệm chúng tôi!"

Chương 32: Sửa chữa miễn phí (1/2)

Đám đông lập tức im lặng, nhìn nhau dò xét.

"Thương hiệu? Cái gì thế?"

"Đúng vậy, cái gì vậy? Ngươi từng nghe qua chưa?"

"Quỷ mới nghe qua..."

"Hắn ta chắc không phải đang lừa bịp chúng ta đấy chứ?"...

Mọi người bàn tán xôn xao, không bao lâu sau, tên tráng hán kia không nhịn được nữa, hướng về phía Heinze gầm lên: "Này, tên gian thương, ngươi nói Thương hiệu là có ý gì? Tại sao trên này không có cái gì gọi là Thương hiệu của các ngươi thì không phải là do các ngươi bán ra? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám lừa gạt chúng ta quỵt nợ, thì đừng trách ta không khách khí!"

Heinze cười ha ha, xua xua tay: "Không không không, sao có thể như vậy được. Ta ở đây kinh doanh đều là hợp pháp, sao có thể quỵt nợ được chứ. Đương nhiên rồi, không phải thứ chúng ta bán ra, cũng không thể cứ thế đổ hết lên đầu chúng ta được chứ? Nào, mọi người xem."

Heinze nhận lấy từ tay Alex một chiếc Quạt ma thuật đã được chuẩn bị sẵn, giơ cao lên một chút, để cho mọi người đều nhìn thấy, sau đó chỉ vào huy hiệu phía trên công tắc ở đế quạt.

"Mọi người nhìn thấy không? Ở đây có huy hiệu hình nửa cánh chim này, đây chính là Thương hiệu của Quạt ma thuật do chúng ta sản xuất, gọi là Thương hiệu Tân Phi. Chỉ cần có huy hiệu này,

thì mới là Quạt ma thuật do chúng ta bán ra, nếu không có, vậy đều là hàng giả, hàng nhái bán ở ngoài!"

Nghe hắn nói vậy, mọi người đều đồng loạt nhìn xuống chiếc quạt trên tay mình.

"Ơ? Thật sự là không có a."

"Đúng vậy, của ta cũng không có."

"Chẳng lẽ hắn nói là sự thật? Những chiếc Quạt ma thuật này thật sự không phải là do bọn họ bán ra?"

"Không đúng a, ta đã hỏi thăm rồi, toàn bộ thành Bontar chỉ có chỗ hắn ta bán Quạt ma thuật thôi."

"Điều này cũng không đúng, chiếc Quạt ma thuật này của ta không phải mua ở cửa hàng này, là một gã chạy đến thôn chúng ta bán, nói là chuyên mua từ cửa hàng này sau đó vận chuyển đến thôn chúng ta bán lại."

"Ồ? Vậy giống ta rồi. Tên bán Quạt ma thuật cho ngươi trông như thế nào?"

"Để ta nghĩ... Tên đó tuổi không lớn, nhưng da rất đen, đúng rồi, mũi hắn ta đặc biệt to."

"Ồ, vậy không giống rồi, đến thôn chúng ta bán Quạt ma thuật là một người đàn ông trung niên."...

Nghe được những lời bàn tán trong đám đông, Heinze khẽ gật đầu. Xem ra lần này kẻ làm giả Quạt ma thuật hẳn là một nhóm người, sau khi làm giả thành công một lô, mới phân tán đến các thôn xóm để bán.

Mọi người bàn tán một hồi, nhưng lại đồng thời lộ vẻ lo lắng.

"Này, theo như lời tên này nói, chiếc Quạt ma thuật này không

phải do hắn ta bán ra, vậy chúng ta phải làm sao? Chiếc Quạt ma thuật này đã tiêu tốn của ta hai đồng vàng, bây giờ hỏng rồi, ta phải đi tìm ai đây?"

"Đúng vậy, tổng không thể cứ thế lãng phí hai đồng vàng chứ?"

"Haiz, cũng tại ta lười biếng ham rẻ. Vừa rồi ta đã hỏi rồi, Quạt ma thuật bọn họ bán ra mỗi chiếc giá bán chính là hai đồng vàng, các ngươi thử nghĩ xem, tên kia nếu đã là bán lại, làm sao có thể vẫn chỉ bán hai đồng vàng? Vậy chẳng phải hắn ta chạy một chuyến công cốc, kiếm lời gì chứ?"

"Cũng đúng a..."

"Như vậy không được, theo như ngươi nói, chúng ta bị lừa rồi? Hai đồng vàng này cứ thế mất trắng?"

"Chứ sao nữa? Chẳng lẽ chúng ta còn có thể đi gây sự với ông chủ ở đây sao? Trên chiếc Quạt ma thuật này không có cái gì mà hắn ta nói... Thương hiệu, vậy thì không phải do hắn ta bán ra a."

"Nhưng mà..."...

Nhìn mọi người đều mang vẻ mặt lo lắng, Heinze thầm nghĩ thời cơ đã đến, lập tức cao giọng hô lên: "Mọi người xin hãy yên lặng, ta còn một việc muốn tuyên bố."

Mọi người lập tức im lặng, muốn nghe xem lúc này hắn còn muốn nói gì.

"Ta biết lần này mọi người bị kẻ lừa đảo che mắt, ta cũng hiểu tâm trạng của mọi người. Nhưng ta phải tuyên bố ở đây một chút, Quạt ma thuật Thương hiệu Tân Phi hiện tại chỉ có bán duy nhất tại cửa hàng chúng ta. Bất kỳ nơi nào khác mua được, đều là hàng giả, hàng nhái, mong mọi người chú ý."

"Hừ... Bây giờ nói những thứ này có ích gì? Chúng ta đều đã bị

lừa rồi."

"Chính là, toàn nói nhảm, tên này cũng sẽ không bồi thường tiền vàng cho chúng ta."

"Hừ, tên này nói cho cùng cũng là một tên gian thương, chẳng lẽ hắn ta còn có lòng tốt gì sao?"...

Heinze khẽ mỉm cười, tiếp tục cao giọng nói: "Tuy nhiên, sự việc lần này chung quy là do Quạt ma thuật mà ra, Hội trưởng Thương hội Tân Phi của chúng ta đã nói, lần này mọi người phải chịu tổn thất, tuy rằng chúng ta không thể bồi thường cho mọi người, nhưng lại có thể giúp mọi người giải quyết một số vấn đề. Lần này Quạt ma thuật mà mọi người mua, bất kể có phải là Thương hiệu Tân Phi hay không, chỉ cần bị hỏng, đều có thể đến cửa hàng chúng ta để được sửa chữa miễn phí một lần! Nghe rõ đây, chỉ cần không cần thay thế linh kiện, sửa chữa là hoàn toàn miễn phí!"

Heinze vừa dứt lời, đám đông lập tức sôi trào.

"Thật sao? Ngươi nói thật chứ?"

"Miễn phí a! Hắn ta vậy mà nói sửa chữa miễn phí!"

"Không thể nào? Không phải hắn ta nói Quạt ma thuật chúng ta mua không phải mua ở chỗ hắn ta sao? Tại sao còn muốn giúp chúng ta sửa chữa miễn phí?"

"Ngươi ngốc a, không nghe người ta vừa rồi nói sao, Hội trưởng của bọn họ nói muốn giúp chúng ta giải quyết vấn đề."

"Oa! Vị Hội trưởng này thật sự là người tốt a! Đúng rồi, Thương hội của bọn họ gọi là gì nhỉ? Hình như là Tân... Thương hội Tân Phi?"

"Đúng, Thương hội Tân Phi. Vừa rồi tên quản lý này còn nói

Quạt ma thuật bọn họ bán ra gọi là Thương hiệu Tân Phi, xem ra là lấy tên của Thương hội để đặt."

"Tốt, ta nhớ kỹ rồi. Tân Phi, Tân Phi, sau này ta mua Quạt ma thuật sẽ chỉ chọn cái này, những thứ hàng giả, hàng nhái khác cút hết đi!"

"Ừm, ta cũng vậy! Chỉ cần lần này hắn ta có thể sửa chữa tốt chiếc Quạt ma thuật này cho ta, sau này đừng nói là Quạt ma thuật, cho dù là thứ khác, chỉ cần là do Thương hội Tân Phi này bán, ta đều sẽ đến đây mua!"

Chương 33: Sửa chữa miễn phí (2/2)

...

Nghe thấy mọi người liên tục nhắc đến "Tân Phi", biểu cảm trên mặt Heinze trở nên vô cùng kỳ quái.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là "ý thức thương hiệu" mà Hứa Dịch đã nói sao?

Mặc dù đến giờ hắn vẫn chưa hiểu rõ ràng danh từ này có ý nghĩa gì, nhưng từ phản ứng của những người xung quanh có thể thấy, lần này hắn và Hứa Dịch không chỉ không phải chịu tổn thất quá lớn, thậm chí còn thu được một số lợi ích tạm thời chưa thể nhìn ra hiệu quả.

"Kinh doanh một Thương hiệu rất khó, cần phải kiên trì trong thời gian dài, chỉ cần lơ là một chút, rất có thể sẽ bị hủy hoại trong chốc lát. Cho nên Heinze, sau này phải nhớ kỹ, bất kể là thời cơ nào, chỉ cần có cơ hội, thì phải nắm chắc để tuyên truyền thật tốt cho Thương hiệu của chúng ta." Nhân lúc vừa mới sửa chữa xong một chiếc Quạt ma thuật, Hứa Dịch quay đầu lại dặn dò Heinze.

"Ừm, ta biết rồi." Heinze gật đầu đáp ứng.

Nhìn những người sau khi sửa chữa xong Quạt ma thuật liền tràn đầy nụ cười, không ngừng cảm tạ rời đi, Heinze như có điều suy ngẫm.

Sau khi trải qua chuyện này, những người này hẳn là sẽ có ấn

tượng sâu sắc đối với "Thương hiệu Tân Phi", nói cách khác, trong lòng bọn họ, hẳn là đã có ý thức về Thương hiệu nhất định rồi.

Thấy Heinze chìm vào trầm tư, Hứa Dịch mỉm cười xoay người, hoạt động một chút tay chân có chút cứng ngắc, gật đầu với người đã chờ đợi ở phía đối diện: "Được rồi, ông hãy bế Quạt ma thuật của mình lại đây đi."

Ông lão Alfalia cẩn thận đặt chiếc Quạt ma thuật lên bàn trước mặt Hứa Dịch, sau khi ngồi xuống lại không nhìn chằm chằm vào chiếc Quạt ma thuật mà Hứa Dịch đang nghịch, ngược lại ông lão chăm chú nhìn Hứa Dịch, trên mặt đầy vẻ tò mò.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của ông lão Alfalia, Hứa Dịch có chút ngại ngùng, vừa kiểm tra Quạt ma thuật, vừa cười nói: "Ông ơi, ông nhìn cháu làm gì vậy? Trên mặt cháu không mọc hoa chứ?"

"A? A... Không có gì không có gì." Ông lão Alfalia vội vàng xua xua tay, cười ha hả nói: "Ta chỉ là có chút tò mò. Này, tiểu tử, cháu nói xem, ông chủ Thương hội của các cháu là nghĩ như thế nào?"

"Nghĩ như thế nào là sao ạ?" Hứa Dịch ngạc nhiên hỏi ngược lại.

"Ta chính là muốn nói... Quạt ma thuật mà chúng ta bị lừa mua rõ ràng không liên quan gì đến các cháu, tại sao ông chủ của các cháu còn muốn sửa chữa miễn phí cho chúng ta?"

"Ồ, ông hỏi chuyện này à. Rất đơn giản, Hội trưởng của chúng cháu nói, một Thương hội không chỉ phải biết kiếm tiền, mà còn phải gánh vác trách nhiệm xã hội. Lần này tuy rằng ông và những người này bị lừa mới mua phải những chiếc Quạt ma thuật kém chất lượng, nhưng chuyện này cũng có liên quan đến việc chúng cháu trước đó không tuyên truyền rõ ràng, mới khiến cho mọi người bị lừa. Cho nên, chúng cháu cũng có trách nhiệm. Lần sửa

chữa miễn phí này, coi như là bồi thường của chúng cháu."

Ông lão Alfalia nhíu mày suy nghĩ một hồi, lắc đầu: "Ta không hiểu. Kỳ thật các cháu cho dù hoàn toàn không quan tâm cũng không sao, đã nói những chiếc Quạt ma thuật này không phải do các cháu bán, chúng ta muốn gây sự với các cháu cũng không được."

"Hắc hắc, đây chính là điều cháu vừa mới nói, đây là trách nhiệm xã hội mà chúng cháu nên làm."

"Cái gì mà trách nhiệm xã hội không trách nhiệm xã hội, ta không hiểu." Ông lão Alfalia xua xua tay.

Hứa Dịch cười ha ha: "Ông không cần phải hiểu, chỉ cần biết có chuyện như vậy là được rồi." Nói xong liền đẩy chiếc Quạt ma thuật trong tay về phía ông lão Alfalia: "Cho ông, sửa xong rồi. Ông xem thử xem được chưa?"

"A? Nhanh vậy đã sửa xong rồi?" Ông lão Alfalia ngạc nhiên nhận lấy Quạt ma thuật, nhìn trái nhìn phải, rồi nhấn công tắc.

Chậm trễ vài giây sau, cánh quạt của Quạt ma thuật quả nhiên bắt đầu xoay chuyển, không bao lâu sau liền thổi ra một luồng gió mát.

Ông lão Alfalia lập tức vui mừng hớn hở: "Tốt quá! Tốt quá! Như vậy là có quạt thổi rồi, về nhà sau cháu trai sẽ không quấy nữa! Cảm ơn cháu a, tiểu tử!"

"Không cần khách sáo, đây là điều cháu nên làm." Hứa Dịch mỉm cười khách sáo một câu, rồi bổ sung dặn dò: "Đúng rồi, pháp trận bên trong chiếc Quạt ma thuật này có khuyết điểm, thiết kế quạt cũng có chút vấn đề, cho nên không thể vận hành trong thời gian dài, cần phải mở một khoảng thời gian thì cho nó nghỉ ngơi một chút, nếu không sẽ lại xuất hiện vấn đề. Theo như cháu phán

đoán, đại khái chỉ có thể kiên trì chưa đến hai tiếng đồng hồ, thì phải dừng lại một khoảng thời gian."

"Vẫn không thể sử dụng liên tục a?" Tâm trạng ông lão Alfalia vừa mới vui vẻ lên lập tức trở nên buồn bực."Cái thứ đồ chơi gì thế này? Vậy mà tốn của ta hai đồng vàng."

Bực bội một hồi lâu, ông lão Alfalia lại hỏi Hứa Dịch: "Vậy cái mà các cháu bán ở đây... Đúng rồi, Quạt ma thuật Thương hiệu Tân Phi thì sao? Có phải cũng giống như thứ đồ chơi này, dùng một lúc thì phải nghỉ một lúc không?"

"Đương nhiên là không rồi." Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu."Quạt ma thuật chúng cháu bán ra chất lượng tuyệt đối không có vấn đề, cho dù vận hành liên tục trọn vẹn ba ngày cũng không sao. Ông có thể đến trong thành Bontar để hỏi thăm một chút, trong thành những người đã mua Quạt ma thuật Thương hiệu Tân Phi của chúng cháu, cho đến nay vẫn chưa có ai gặp vấn đề. Đương nhiên, cũng không thể vận hành liên tục trong thời gian quá dài, nếu không thì thứ gì cũng không chịu nổi, ông nói có đúng không?"

"Đạo lý này ta hiểu. Nhưng mà như vậy cũng tốt hơn cái thứ đồ chơi này nhiều rồi a." Ông lão Alfalia buồn bực vỗ đầu một cái."Biết sớm như vậy, ta còn ở bên ngoài mua lung tung làm gì, vào trong thành đến chỗ các cháu mua chẳng phải tốt hơn sao!"

Hứa Dịch cười ha ha: "Bây giờ ông biết cũng chưa muộn, chỉ cần sau này để ý đến Thương hiệu của chúng cháu là được rồi."

Ông lão Alfalia gật đầu lia lịa: "Thương hiệu Tân Phi phải không? Ta nhớ kỹ rồi!"

Chương 34: Bu lông ra đời (1/2)

Tiễn vị khách cuối cùng bị lừa rời đi, Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm, duỗi lưng một cái.

"Phù, cuối cùng cũng xong, mệt chết tôi rồi."

Heinze đúng lúc đưa cho Hứa Dịch một ly trà nóng, cười nói: "Thật ra nếu cậu đã đoán trước được tình hình hôm nay, thì nên gọi cả đám học sinh kia đến, chỉ dựa vào một mình cậu, đương nhiên là mệt rồi."

Hứa Dịch lắc đầu: "Làm vậy không được, việc học ở học viện đối với bọn họ rất quan trọng, tôi không thể làm chậm trễ bọn họ được. Hơn nữa, lúc trước khi ký kết khế ước với bọn họ đã nói rõ ràng, không thể xung đột với thời gian lên lớp của bọn họ. Chưa kể, việc sản xuất Quạt Ma Thuật cũng có liên quan mật thiết đến bọn họ, lỡ như bọn họ mệt mỏi quá, ảnh hưởng đến sản xuất thì không tốt."

Heinze liếc Hứa Dịch một cái: "Cậu thì không mệt sao?"

"Hì hì, cường độ này không tính là gì, trước kia..." Hứa Dịch đột nhiên dừng lại.

Anh vốn định nói trước kia lúc mình ở viện nghiên cứu, đã từng thử qua liên tục ba ngày chỉ ngủ bốn tiếng đồng hồ. So với lúc đó, hiện tại căn bản chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng anh lập tức phản ứng lại, hiện tại mình đã không còn ở thế giới cũ, chỉ sợ cũng không thể nào quay lại bầu không khí

nghiên cứu cuồng nhiệt trước kia nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Dịch không khỏi thoáng qua một tia phiền muộn.

Thấy Hứa Dịch đột nhiên trầm mặc, vẻ mặt có chút ngơ ngẩn, Heinze có chút khó hiểu, nhưng cũng biết không tiện hỏi nhiều, bèn im lặng theo.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại tiếng Alex dọn dẹp đồ đạc.

Một lúc lâu sau, Hứa Dịch đột nhiên lắc đầu thật mạnh, hướng Heinze lộ ra một nụ cười.

"Xin lỗi, tôi lơ đãng rồi. Đúng rồi, vừa rồi tôi nói đến đâu rồi?"

"Cậu nói đến việc không thể để đám học sinh kia mệt mỏi, ảnh hưởng đến sản xuất."

"Ồ, đúng rồi. Nói đến đây, Heinze, cậu tranh thủ thời gian đến Học Viện Ma Pháp Nam Tước Rictor một chuyến, tốt nhất là có thể chiêu mộ thêm một số học sinh. Hoặc cũng có thể để những học sinh đã được thuê kia về giúp đỡ tuyên truyền một chút, hiệu quả có thể sẽ tốt hơn. Quạt Ma Thuật bản thứ hai tôi sắp nghiên cứu chế tạo xong rồi, nói không chừng sẽ kịp bắt đầu sản xuất vào cuối tháng này, đến lúc đó ước chừng cần một lượng lớn nhân lực."

"Ừm, tôi biết rồi." Heinze thuận tay ghi lại những lời Hứa Dịch nói vào cuốn sổ nhỏ mang theo bên người.

Nhìn thấy động tác của hắn, Hứa Dịch nhịn không được bật cười, bởi vì cử chỉ này của Heinze, quả thực giống như một thư ký xứng chức vậy.

Heinze bị Hứa Dịch cười đến có chút khó hiểu, nhưng lật cuốn sổ ra, lại nhớ tới một chuyện khác.

"Đúng rồi, Hứa Dịch, tôi đã hỏi thăm rồi, trong Thành Bontar thật sự không có thứ gì giống như tờ báo mà cậu nói. Gần nhất, đại khái chính là tờ công báo mà phủ thành chủ phát hành mỗi một khoảng thời gian. Nhưng thứ đó chỉ phát cho các lão gia quý tộc trong thành, người bình thường căn bản không xem được."

"Vậy à, vậy thì thôi, tôi lại nghĩ cách khác để đăng quảng cáo vậy." Hứa Dịch phẩy tay, ý bảo chuyện này tạm thời gác lại."Nói đến nhân lực, Heinze, tôi cảm thấy chúng ta nên trực tiếp thuê một nhóm thợ rèn."

"Hả?" Heinze bị suy nghĩ nhảy vọt của Hứa Dịch làm cho ngẩn người."Thuê thợ rèn? Tại sao? Nếu là vì rèn vỏ quạt, giao cho tiệm rèn trong thành không phải tốt hơn sao?"

"Làm vậy quá bị động rồi. Lỡ như tiệm rèn trong thành xảy ra vấn đề, chúng ta rất khó xử lý ổn thỏa." Hứa Dịch lắc đầu phủ định."Đương nhiên, quan trọng nhất là chúng ta cần nhân lực chuyên nghiệp. Vỏ quạt do những tiệm rèn trong thành này rèn thật ra tôi vẫn luôn không hài lòng, chất lượng không đạt yêu cầu của tôi, chỉ là vì tạm thời không tìm được sản phẩm thay thế nên mới vẫn luôn dùng. Trải qua chuyện hôm nay, chẳng lẽ cậu còn chưa phát hiện ra, nguyên nhân chúng ta dễ dàng khiến những người kia tin tưởng Quạt Ma Thuật bọn họ mua không phải xuất xứ từ chỗ chúng ta, chính là vì Quạt Ma Thuật chúng ta sản xuất có chất lượng tốt hơn sao? Cho nên nói, muốn đảm bảo giá trị của một thương hiệu, nhất định phải đảm bảo chất lượng."

Heinze nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay, phát hiện Hứa Dịch nói không sai.

Nếu không phải trên phương diện chất lượng có chênh lệch rõ ràng, khiến những người kia không thể không thừa nhận Quạt Ma Thuật bọn họ mua và Quạt Ma Thuật thương hiệu Tân Phi không phải là một, e rằng chuyện này không dễ dàng giải quyết như vậy.

"Nhưng chúng ta đi đâu tìm được một lượng lớn thợ rèn phù hợp?" Heinze cau mày.

"Thật ra chúng ta không nhất thiết phải tìm những người có tay nghề đặc biệt cao siêu, mà là cần những thợ rèn chuyên môn, phù hợp. Cậu hiểu ý tôi chứ?" Hứa Dịch hỏi.

"Ý của cậu là... Chúng ta chỉ cần thuê một số thợ rèn biết rèn, chuyên môn rèn vỏ quạt cho chúng ta là được rồi?"

"Đúng, chính là ý này. Thậm chí..." Hứa Dịch khẽ mỉm cười, trong mắt thoáng qua một tia sáng kỳ dị."Sau này phát triển đến một trình độ nhất định, ngay cả những thợ rèn chuyên môn này cũng không cần quá nhiều."

Rời khỏi Cửa Hàng Tạp Hóa, Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn sắc trời, nghĩ thầm hôm nay mình lại xin nghỉ một ngày, tính ra tuần này đã xin nghỉ ba ngày, gần một nửa thời gian không đi làm ở Tháp Pháp Thuật.

"Các đồng nghiệp ở phòng nghiên cứu chắc chắn đang đoán già đoán non tôi không muốn làm nữa rồi nhỉ? Nói không chừng còn nói tôi quá ngu ngốc, từ bỏ cơ hội nghiên cứu ma pháp bên cạnh Đại Pháp Sư Camillo." Hứa Dịch cười tự giễu."Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đại Pháp Sư Camillo ngược lại là vẫn luôn không bày tỏ thái độ gì, đổi lại là người khác, nói không chừng đã bị ông ta đuổi khỏi Tháp Pháp Thuật rồi."

Vừa suy đoán thái độ thật sự của Đại Pháp Sư Camillo, Hứa Dịch vừa bước nhanh rẽ qua mấy góc đường, một lần nữa đi đến trước Xưởng Rèn Núi Lửa.

Cũng như mọi khi, vừa bước vào tiệm rèn, một luồng nhiệt phả vào mặt.

"Này, Lanu đại sư, tiếp đây." Hứa Dịch không thèm nhìn, ném

chai rượu cầm trên tay vào trong tiệm rèn.

Chương 35: Bu lông ra đời (2/2)

Một cánh tay rắn chắc từ trong luồng nhiệt vươn ra, vững vàng tiếp được chai rượu.

"Tên nhóc thối, không thấy ta đang làm việc sao? Lỡ như làm... Ể? Rượu ngon!"

Lanu vừa mắng một câu, đã bị mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ chai rượu hấp dẫn, không nói hai lời liền giơ lên uống một ngụm lớn.

"Hự... Quả nhiên là rượu ngon!" Lanu thỏa mãn thở ra một hơi rượu, thuận tiện còn ợ một cái, lúc này mới nhìn về phía Hứa Dịch."Này, nhóc con, đây hẳn là rượu ủ ba mươi năm của Trang Viên Sachi nhỉ? Một chai này ít nhất cũng phải năm đồng vàng. Nhóc con ngươi sẽ không vô duyên vô cớ lấy lòng ta, nói đi, lại có yêu cầu gì rồi?"

"Gì mà yêu cầu kỳ quái?" Hứa Dịch kêu oan: "Lanu, chẳng lẽ ngài vẫn luôn bất mãn với những yêu cầu tôi đưa ra trước kia sao? Đừng quên chính ngài cũng đồng ý, sau khi cải biến theo những yêu cầu của tôi, hiệu quả của hai cái máy kia đã tốt hơn rất nhiều."

"Hừ! Ta đúng là có nói như vậy, nhưng mỗi lần yêu cầu của nhóc con đều khiến ta phải vất vả một phen."

Hứa Dịch cười khan hai tiếng, nhìn sang bên cạnh, ánh mắt rơi vào hai cái máy có hình dạng kỳ quái được đặt ở góc tiệm rèn.

"Oa! Lanu, tôi chỉ mới hai ngày không đến, ngài vậy mà đã

hoàn thành rồi?"

Hứa Dịch hưng phấn chạy tới, đi vòng quanh hai cái máy mấy vòng, vẻ mặt như nhìn thấy bảo bối.

"Hừ! Ta Lanu là ai chứ? Bất quá chỉ là hai cái máy thôi, có gì khó khăn?" Lanu hừ lạnh, uống một ngụm rượu ngon.

Lúc này Hứa Dịch đã bắt đầu cẩn thận kiểm tra hai cái máy từ đầu đến đuôi.

Một trong số đó chính là Máy Mài Răng Ma Thuật mà mấy ngày trước anh tìm Lanu nhờ ông giúp đỡ chế tạo, cái còn lại là Máy Đánh Đầu Ma Thuật được bổ sung sau đó.

Hai cái máy này là thiết bị quan trọng để chế tạo bu lông. Chỉ cần hai cái máy này đều có thể vận hành thành công, việc sản xuất hàng loạt bu lông mà Hứa Dịch dự tính sẽ trở thành hiện thực.

Đừng xem thường bu lông, thứ này nhìn thì có vẻ tầm thường, nhưng trong hệ thống công nghiệp lại có mặt ở khắp mọi nơi, gần như là một trong những vật liệu không thể thiếu.

Trên Trái Đất, dù là máy móc công nghiệp hay sản phẩm công nghiệp lớn hay nhỏ, phức tạp hay đơn giản, gần như đều có bu lông.

Việc sản xuất hàng loạt bu lông thành công đánh dấu bước tiến vững chắc của Hứa Dịch trên con đường công nghiệp hóa Lục Địa Saiens!

"Lanu, hai cái máy này giờ có thể dùng được chưa?" Hứa Dịch quay đầu hỏi.

"Nói nhảm, ta đã nói với ngươi là làm xong rồi, chẳng lẽ còn không dùng được sao?"

"Tốt lắm." Hứa Dịch nhặt một thanh sắt nhỏ trong tiệm rèn, đặt vào khuôn của Máy Đánh Đầu, rồi ấn công tắc.

Không có động tĩnh gì.

"Ngu ngốc! Ngươi còn chưa bỏ Tinh Thể Ma Thuật vào, làm sao có thể động được!" Phía sau vang lên tiếng gầm rú của Lanu.

Hứa Dịch vỗ đầu một cái, lúc này mới phát hiện do quá mức hưng phấn, anh ta đã quên mất chuyện quan trọng nhất.

Hứa Dịch vội vàng lấy ra một khối thủy tinh cao cấp đã chuẩn bị từ sớm, bỏ vào nguồn động lực của Máy Đánh Đầu, ấn công tắc một lần nữa.

Cái đột trong Máy Đánh Đầu đột nhiên phát ra một tiếng nổ "ầm", toàn bộ cái đột bay ra với tốc độ cao, hung hăng va vào đỉnh thanh sắt trong khuôn.

"Keng——"

Bên trong Máy Đánh Đầu bộc phát ra một tiếng vang giòn tan kỳ quái, khiến cả Máy Đánh Đầu rung chuyển dữ dội. Tiếng vang vọng ra khiến mặt đất trong tiệm rèn cũng rung lên theo, thanh thế thật sự đáng sợ.

Hứa Dịch không khỏi sững sờ.

Chỉ là đánh một cái đầu bu lông thôi sao, cần gì phải làm long trời lở đất như vậy?

Một lát sau anh mới phản ứng lại, ấn công tắc điều khiển một lần nữa, cái đột lại trượt về vị trí ban đầu.

Hứa Dịch lấy thanh sắt trong khuôn ra, vui mừng phát hiện một đầu của thanh sắt đã bị ép thành hình tròn dưới áp lực cực lớn của cái đột. Trên cùng còn có một rãnh hình chữ thập, đúng là

một cái đầu bu lông tiêu chuẩn.

"Cũng không tệ lắm." Hứa Dịch hài lòng gật đầu."Lại thử Máy Mài Răng xem sao."

So với Máy Đánh Đầu đơn giản thô bạo, Máy Mài Răng phức tạp hơn rất nhiều.

Mặc dù Hứa Dịch đã đơn giản hóa rất nhiều, nhưng Máy Mài Răng Ma Thuật này vẫn phải sử dụng đến bốn pháp trận. Riêng việc vẽ pháp trận đã tiêu hao rất nhiều tinh lực của Hứa Dịch, càng không cần phải nói đến việc phải dung hợp hoàn mỹ bốn pháp trận này với toàn bộ cái máy.

Nhưng khi nhìn thấy bu lông được khắc lên từng vòng ren dưới sự cắt gọt của lưỡi dao, Hứa Dịch lại hoàn toàn quên mất sự vất vả khi nghiên cứu cái máy này. Toàn thân anh tràn đầy cảm giác thành tựu.

Đây chính là Lục Địa Saiens, một thế giới không có chút cơ sở công nghiệp nào!

Chế tạo thành công một cái bu lông ở thế giới này là một thành tựu vĩ đại!

Là người tham gia quan trọng nhất để hoàn thành công trình vĩ đại này, Hứa Dịch hoàn toàn có đủ lý do để tự hào!

Lanu đứng bên cạnh, chứng kiến một thanh sắt bình thường sau khi được gia công bởi hai cái máy thì biến thành một cái bu lông tinh xảo đẹp mắt, trong lòng cũng tràn đầy kinh ngạc.

Ban đầu, Lanu chỉ cảm thấy hai cái máy do tên nhóc này thiết kế rất kỳ quái, mới ôm tâm thái muốn thử thách mà giúp anh chế tạo ra.

Mà hiện tại nhìn thấy sự thần kỳ của hai cái máy này, Lanu lại

đột nhiên cảm thấy, hai cái máy này nói không chừng còn quan trọng hơn bất kỳ đồ sắt nào mà ông từng rèn trước đây.

"Rốt cuộc tên nhóc này đã nghĩ ra hai cái máy này như thế nào?" Ánh mắt Lanu nhìn Hứa Dịch đầy tò mò.

Chương 36: Lời mời (1/2)

Cách thành Bontar về phía tây bắc không xa, một con đường nhỏ uốn lượn dẫn vào một khu rừng rậm rạp. Đi khoảng hai km, du khách sẽ đến một trang viên rộng lớn.

Bên trong trang viên, cây cối xanh um, xen lẫn các loại hoa cỏ, bao quanh hơn mười ngôi nhà. Nơi đây không hề lộn xộn mà ngược lại rất ngăn nắp, gọn gàng.

Thi thoảng lại có những chú chim sặc sỡ bay lượn, hót vang, khiến cho cả trang viên thêm phần yên tĩnh, thanh bình.

Phía tây trang viên là một ngọn núi nhỏ. Một dòng suối trong vắt chảy từ đỉnh núi xuống, mang theo hơi nước mát lạnh cho trang viên, đồng thời cũng tạo thành một hồ nước nhỏ dưới chân núi.

Nước suối mát lạnh, hồ nước chảy róc rách, tự nhiên cũng mang theo hơi lạnh. Bên hồ nước dựng một ngôi nhà gỗ nhỏ, Tử tước Leslie đang ngâm chân và bắp chân trong hồ nước, tận hưởng sự mát mẻ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở khe khẽ đầy thoải mái.

Bên cạnh ông ta, một chiếc quạt ma thuật đang quay đều đều. Những luồng gió mát từ chiếc quạt thổi ra, khiến mái tóc buông xõa của ông ta không ngừng lay động.

Nhắm mắt tận hưởng một lúc, Tử tước Leslie bỗng lắc đầu: "Vật này vẫn không ổn, không bằng trận pháp băng giá mát mẻ."

Quản gia Wenlai vẫn luôn đứng hầu bên cạnh lập tức cúi người đáp: "Vâng, thưa Tử tước. Quý tộc trong thành Bontar không

ai mua chiếc quạt ma thuật này, mọi người đều cho rằng đây là thứ của thường dân, tôi khuyên ngài đừng nên tiếp tục sử dụng nữa, e là có phần..."

"Ồ? Bọn ngu ngốc đó đều nghĩ như vậy sao?" Tử tước Leslie quay đầu nhìn Quản gia Wenlai, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu.

Nhìn thấy nụ cười lười biếng trên mặt Tử tước Leslie, Quản gia Wenlai thầm thở dài trong lòng.

Tử tước năm nay mới ngoài ba mươi, đang độ tuổi sung sức, lại thêm tướng mạo tuấn tú, cử chỉ nho nhã. Trong nhóm quý tộc ở thành Bontar, ông ta rất được các tiểu thư quý tộc hoan nghênh. Chỉ tiếc là đến giờ ông ta vẫn chưa có ý định kết hôn, khiến Bá tước Anweimar lo lắng không thôi.

"Tử tước đại nhân, ý của ngài là?" Quản gia Wenlai đương nhiên sẽ không để lộ suy nghĩ trong lòng, mà rất biết điều nói lời nịnh nọt.

"Sao? Ngươi cũng không hiểu sao?" Tử tước Leslie chỉ vào chiếc quạt ma thuật."Vật này tuy hiệu quả không bằng trận pháp băng giá, nhưng ngươi đừng quên, chi phí của nó cũng kém xa trận pháp băng giá. Những gia đình bình thường trong thành Bontar không đủ khả năng bố trí trận pháp băng giá, nhưng không có nghĩa là họ không mua nổi chiếc quạt ma thuật này. Chỉ cần bỏ ra hai đồng vàng là có thể mang về cho mình một luồng gió mát, điều này có gì không thể chấp nhận chứ?"

Quản gia Wenlai khẽ gật đầu: "Đúng là như vậy. Trong khoảng thời gian này, quạt ma thuật bán rất chạy ở thành Bontar, thậm chí rất nhiều người ở các làng ngoài thành cũng vào thành mua."

"Wenlai, ngươi nghĩ làm ra một cái này tốn bao nhiêu tiền?" Tử tước Leslie đột nhiên hỏi.

Wenlai không hề do dự, lập tức đáp: "Tôi đã tính toán sơ bộ, chi phí cho một chiếc quạt ma thuật không quá một đồng vàng."

"Hừ hừ, chi phí chỉ có một đồng vàng, nhưng bán ra lại được hai đồng vàng. Nói cách khác, cứ bán được một chiếc quạt ma thuật, tên Hứa Dịch kia sẽ kiếm được một đồng vàng. Vậy ngươi có biết, đến nay hắn đã bán được bao nhiêu chiếc rồi không?"

"Cái này... tôi không rõ. Nhưng ước chừng cũng phải hơn hai ngàn chiếc rồi?" Quản gia Wenlai không chắc chắn lắm.

"Cho dù hắn bán được hai ngàn chiếc, vậy cũng là hai ngàn đồng vàng. Tên tiểu tử này chỉ trong vòng một tháng đã kiếm được hai ngàn đồng vàng, quả thật là có bản lĩnh." Giọng nói của Tử tước Leslie tràn đầy sự thán phục.

Quản gia Wenlai nhíu mày, nói: "Tử tước đại nhân, tuy rằng tôi thừa nhận hắn rất có năng lực, nhưng đây chỉ là trường hợp đặc biệt. Quạt ma thuật chỉ có mùa hè mới bán chạy, một năm nhiều nhất cũng chỉ bán được ba tháng. Hơn nữa mỗi gia đình cũng không cần mua quá nhiều, đợi đến khi nào gia đình nào có khả năng mua đều đã mua rồi, hắn không thể nào dựa vào cái này mà kiếm được nhiều tiền như vậy nữa."

"Wenlai, ngươi đúng là già rồi." Tử tước Leslie thở dài lắc đầu."Ngươi không hiểu, trong thành Bontar không có ai mua nữa, hắn hoàn toàn có thể bán thứ này sang các thành phố khác, thậm chí là bán sang các quốc gia khác. Lục địa Saiens rộng lớn như vậy, gia đình muốn mua quạt ma thuật này nhiều vô số kể, chỉ cần hắn có thể vận chuyển thứ này đến nơi khác, nhất định sẽ bán được. Ta thậm chí có thể khẳng định với ngươi, từ đầu tên tiểu tử này đã có ý định này rồi, nếu không ngươi nghĩ tại sao hắn lại thuê của ta một lúc một hecta đất? Chỉ cần duy trì quy mô hiện tại của hắn, căn bản không cần nhiều đất như vậy, tùy tiện tìm một xưởng nhỏ trong thành là được rồi."

Quản gia Wenlai kinh ngạc nói: "Hắn lại có dã tâm lớn như vậy sao?"

"Hừ hừ, có dã tâm mới là chuyện tốt. Nếu không, ngươi nghĩ ta sẽ nói chuyện với ngươi về một tên thương nhân nhỏ bé không đáng để mắt tới sao?" Tử tước Leslie cười khẽ."Kỳ thực điều thực sự khiến ta chú ý đến hắn, là chuyện lần trước một đám người vây công cửa hàng của hắn."

"Ồ, chuyện đó tôi cũng rất ngạc nhiên. Ban đầu tôi còn tưởng sẽ náo loạn lớn, không ngờ bọn họ lại xử lý êm đẹp, cuối cùng ngược lại khiến đám người kia đều hài lòng rời đi." Giọng nói của Quản gia Wenlai không tự chủ được mà mang theo một tia tán thưởng."Tên Heinze kia tôi đã gặp qua, không phải là người có năng lực như vậy, cho nên người xử lý chuyện này, hẳn là Hứa Dịch rồi."

Chương 37: Lời mời (2/2)

"Chỉ như vậy thì cũng không có gì, điều khiến ta chú ý, là cái gì mà hắn đề cập đến... Đúng rồi, thương hiệu! Wenlai, ngươi có hiểu ý nghĩa của từ này không?"

Quản gia Wenlai mờ mịt lắc đầu.

"Nói thật ta cũng không hiểu. Nhưng ta có thể cảm nhận được, thứ này nhất định rất quan trọng. Hiện tại các thương nhân khác trong thành Bontar còn chưa hiểu ý nghĩa mà nó đại diện, nhưng ta tin, sau này bọn họ nhất định sẽ hiểu." Giọng điệu của Tử tước Leslie vô cùng chắc chắn, có vẻ như rất tin tưởng vào kết luận của mình.

Quản gia Wenlai nhíu mày suy nghĩ một chút, nhịn không được hỏi: "Tử tước đại nhân, ngài nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn nói gì? Bất kể Hứa Dịch muốn làm gì, dường như cũng không liên quan gì đến ngài? Tuy rằng hắn đã nhường cho ngài một thành cổ phần, nhưng theo tôi tính toán, một năm nhiều nhất cũng chỉ có thể mang lại thu nhập vài trăm đồng vàng, không cần ngài phải bận tâm như vậy chứ?"

Tử tước Leslie cười ha hả: "Wenlai, nói ngươi già rồi ngươi còn không tin. Đi, ngày mai ngươi tự mình đi một chuyến, thay ta gửi thiệp mời cho Hứa Dịch, nói ta mời hắn đến đây làm khách."

Quản gia Wenlai trợn tròn mắt kinh ngạc.

Ông ta không nghe nhầm chứ? Tử tước đại nhân xưa nay không thích có khách khứa quấy rầy, vậy mà lại tự mình mời người khác đến nhà làm khách?

Lúc này, Hứa Dịch không hề cảm thấy vinh hạnh chút nào. Sau khi thử nghiệm máy đánh chữ ma thuật và máy mài răng ma thuật hơn trăm lần ở chỗ thầy Lanu, hắn lại đưa ra một đống ý kiến điều chỉnh cho thầy Lanu.

Hắn nhận được vô số lời phàn nàn của thầy Lanu, nhưng cũng nhận được tin tốt là ông sẽ điều chỉnh xong trong vòng ba ngày.

Quá trình này gần như đã rút hết sức lực của Hứa Dịch. Hắn lê thân thể mệt mỏi về căn nhà nhỏ thuê, nằm vật ra giường ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, Hứa Dịch bừng tỉnh. Ngay lập tức, mùi thịt hầm thơm phức phảng phất trong mũi.

Vểnh tai lên nghe, Hứa Dịch còn nghe thấy tiếng trò chuyện từ trong bếp.

Là giọng nữ!

Hứa Dịch giật mình. Chẳng lẽ lúc hắn ngủ, có người lẻn vào?

Lật người ngồi dậy, Hứa Dịch đi đến bếp thò đầu nhìn vào. Hai bóng người, một lớn một nhỏ, đang quay lưng về phía hắn, bận rộn trước lò lửa.

Hắn nhận ra cả hai đều rất quen thuộc.

"Stella, sao cô lại đến đây?" Hứa Dịch ngạc nhiên hỏi.

Stella đang đảo muỗng xào rau, kinh ngạc quay đầu lại, mỉm cười với Hứa Dịch: "Tỉnh rồi à. Đi rửa mặt đi, chuẩn bị ăn cơm."

Hứa Dịch khó hiểu nhìn cô, rồi liếc nhìn đứa bé nô lệ mà mình mua được đang đứng bên cạnh Stella, nhịn không được nhíu mày.

"Này, vết thương của nhóc còn chưa khỏi, sao cũng chạy ra đây?"

Tuy đã ở chỗ Hứa Dịch nhiều ngày, nhưng đứa bé nô lệ vẫn rụt rè, nghe vậy liền rụt người lại, cúi đầu rời khỏi bếp, trở về phòng mà Hứa Dịch đã chuẩn bị cho.

"Hứa Dịch, anh hung dữ với con bé làm gì? Là tôi gọi nó đến giúp một tay mà." Thấy Hứa Dịch quát nạt người giúp việc nhỏ của mình, Stella không khỏi bất mãn nói.

"Cô không thấy trên người nó còn vết thương sao, vậy mà còn để nó giúp? Nhỡ đâu vết thương bị rách ra thì phiền phức lắm."

"Yên tâm đi, tôi đã kiểm tra vết thương trên người nó rồi, đã gần khỏi hẳn rồi, không ảnh hưởng gì đâu." Stella đã xào xong một đĩa thức ăn, bĩu môi ra hiệu cho Hứa Dịch bưng đĩa thức ăn còn lại và một nồi canh hầm ra ngoài.

Lúc bày biện bát đũa, Stella nhỏ giọng hỏi Hứa Dịch: "Này, Hứa Dịch, đứa bé gái này là sao vậy?"

"Bé gái? Ai cơ?" Hứa Dịch ngạc nhiên hỏi lại.

"Tất nhiên là nó rồi." Stella chỉ vào căn phòng nhỏ mà đứa bé nô lệ đang ở.

"Ồ, là một đứa bé nô lệ mà tôi mua được. Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, để sau này tôi kể cho cô nghe... Chờ đã, cô nói bé gái?" Hứa Dịch đột nhiên trợn to mắt.

"Đúng vậy? Sao thế?" Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hứa Dịch, Stella cũng ngẩn người.

"Nó không phải là con trai sao?" Hứa Dịch kinh ngạc.

"Con trai gì chứ? Rõ ràng là con gái mà! Mắt anh có vấn đề à?" Stella không khách khí mắng.

Hứa Dịch lập tức chết lặng.

Lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé nô lệ này, nó đang bị ba tên to con dùng roi da quất đến chết đi sống lại, khiến Hứa Dịch theo bản năng coi nó là bé trai. Hắn không thể tin nổi trên đời lại có người ra tay tàn nhẫn với một bé gái như vậy.

Sau khi mua nó từ tay Quản gia Wenlai, vì trên người nó có vết thương, nên luôn quấn băng gạc. Hơn nữa, Hứa Dịch cũng không có nhiều thời gian tiếp xúc với nó, nên tự nhiên cũng không để ý đến vấn đề này.

Không ngờ, đứa bé mà hắn vẫn luôn cho là con trai, hóa ra lại là con gái!

Chương 38: Vivian (1/2)

"Cái này..." Hứa Dịch không nhịn được gãi đầu, thầm nghĩ bản thân đúng là sơ suất.

Thật ra nói như vậy cũng không thể trách Hứa Dịch, anh ở Trái Đất vốn dĩ tiếp xúc với con gái không nhiều, thêm vào đó ngày thường luôn ở cùng máy móc và dữ liệu lạnh băng, cho nên trong phương diện này rất chậm chạp.

Hơn nữa, tiểu nô lệ này dáng người quá gầy yếu, phát dục cũng không tốt, căn bản nhìn không ra đặc trưng của con gái.

Nếu không phải có tình huống đặc biệt, rất có thể Hứa Dịch sẽ vẫn luôn hiểu lầm như vậy.

Nhìn thấy thần sắc lúng túng trên mặt Hứa Dịch, Stella lại đột nhiên cười rộ lên.

"Này, Hứa Dịch, ban đầu tôi thấy trong phòng cậu có một cô bé nhỏ như vậy, còn tưởng cậu giống như đám quý tộc kia, có sở thích kỳ quái. Bây giờ xem ra, là tôi hiểu lầm cậu rồi."

Hứa Dịch không nhịn được trợn mắt.

Cái gì gọi là sở thích kỳ quái? Cho dù bản thân có ý nghĩ đó, cũng không đến mức đối với một đứa bé như cây giá đỗ động tâm chứ?

"Đừng nói tôi, trước tiên nói xem sao cô lại chạy đến nhà tôi?" Hứa Dịch bực bội hỏi ngược lại."Làm sao cô biết tôi ở đây? Hơn nữa nếu cô cảm thấy tôi là loại người đó, sao còn ở lại đây? Còn nữa, nấu cơm cho tôi là có ý gì?"

"Cậu thật nhiều chuyện." Stella lầm bầm."Nhờ cậu mà mô hình đàn piano kia tôi đã hoàn thành. Tôi đến tìm cậu vốn là muốn mời cậu đi ăn tối để cảm ơn, không ngờ vừa đến đã thấy cậu ngủ rồi. Nhìn cậu mệt mỏi như vậy, tôi không nỡ đánh thức cậu. Nghĩ đi nghĩ lại, chi bằng nấu cho cậu bữa cơm. Thế nào? Nhìn nơi này bừa bộn như vậy, chắc là chưa từng có ai nấu cơm cho cậu nhỉ? Có phải rất cảm ơn tôi không?"

Gương mặt Stella xinh đẹp, nụ cười kiều mỵ càng khiến Hứa Dịch sáng mắt, không nhịn được sững sờ.

"Ừm... Tôi nói này, cô muốn mời tôi ăn cơm, lại dùng nguyên liệu tôi mua, dùng dụng cụ nhà tôi, đây cũng quá tiết kiệm rồi chứ?"

"Hừ, tôi đích thân xuống bếp nấu cơm, đây chính là đãi ngộ mà ngay cả ông nội cũng khó mà hưởng thụ được, bằng lòng đi." Stella hừ lạnh, chỉ vào căn phòng bên trong."Gọi cả cô bé kia ra ăn cơm đi. Tuy rằng với thân phận nô lệ của cô bé ấy vốn không nên cùng ăn cơm với chúng ta, nhưng tôi thấy hình như cậu cũng không xem cô bé ấy là nô lệ."

"Đó là đương nhiên, trên thế giới này vốn không nên tồn tại nô lệ." Hứa Dịch thở dài, lắc đầu, đi về phía căn phòng.

Nghe thấy câu cảm thán theo bản năng của Hứa Dịch, Stella hơi sững sờ, ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Hứa Dịch, sáng rực.

"Đúng rồi, Hứa Dịch, lần này đến đây ngoài việc muốn mời cậu ăn cơm để cảm ơn, còn có một chuyện muốn thông báo cho cậu." Trong lúc ăn cơm, Stella đột nhiên nói.

"Hửm? Chuyện gì? Chẳng lẽ là vì khoảng thời gian này tôi xin nghỉ phép quá nhiều, Đại Pháp Sư Camillo không hài lòng, quyết định đuổi việc tôi?" Hứa Dịch không mấy để tâm hỏi ngược lại.

"Đi đi, ai nói muốn đuổi việc cậu?" Stella trừng mắt, chỉ vào Hứa Dịch nói: "Nói cho cậu biết, ông nội rất coi trọng cậu. Tuy rằng cậu từ chối làm học trò của ông ấy, nhưng ông ấy nói thiên phú ma pháp của cậu đủ cao, lại luôn có những ý tưởng mới lạ. Ở lại Tháp Pháp Thuật nói không chừng sẽ mang đến cho ông ấy cảm hứng, sao có thể nỡ đuổi việc cậu."

"Vậy thì tốt. Không phải đuổi việc tôi, vậy có chuyện gì cần cô đến thông báo cho tôi?"

"Nghe cho kỹ đây. Hứa Dịch, tuy rằng tôi không biết tại sao cậu lại không để tâm đến việc nâng cao thực lực ma pháp của bản thân, nhưng tôi phải nghiêm túc nói cho cậu biết, đã là một Pháp Sư, vậy thì ở Lục Địa Saiens, đẳng cấp Pháp Sư gần như quyết định tất cả đối với cậu." Sắc mặt Stella trở nên vô cùng nghiêm túc, có thể thấy được lời cô ấy nói hiện tại rất trịnh trọng."Còn chưa đến ba tháng nữa là đến thời gian khảo hạch chứng nhận thống nhất của Hội Pháp Sư hàng năm, ông nội với tư cách là Đại Pháp Sư tam tinh được Hội Pháp Sư công nhận, trong tay có ba suất đề cử, ông ấy quyết định cho cậu một suất, đề cử cậu tham gia khảo hạch chứng nhận tư cách của Hội Pháp Sư. Cậu có hiểu ý nghĩa trong đó không?"

Hứa Dịch rất thành thật lắc đầu: "Không hiểu."

Stella lập tức không giữ được vẻ mặt nghiêm túc, cuống quít nói: "Ngốc quá! Cái này mà cũng không hiểu? Nếu là người được Đại Pháp Sư đề cử, Hội Pháp Sư khi tiến hành khảo hạch chứng nhận tư cách, sẽ nới lỏng tiêu chuẩn một chút. Nói cách khác, chỉ cần cậu có suất đề cử này, muốn thông qua khảo hạch chứng nhận tư cách sẽ dễ dàng hơn nhiều so với Pháp Sư bình thường!"

"Sau đó thì sao? Trở thành một Pháp Sư có thực lực và đẳng cấp không tương xứng?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

Stella ngẩn người, nhất thời không nói nên lời.

Bởi vì cô đột nhiên nhận ra, câu hỏi ngược lại của Hứa Dịch đã đánh trúng trọng tâm, khiến cô không thể phản bác.

Nhìn thấy Stella á khẩu không nói nên lời, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, đưa tay về phía Stella: "Đưa cho tôi."

"Đưa cái gì?" Stella ngơ ngác hỏi.

"Thứ đại diện cho suất đề cử ấy? Không thể nào tôi cứ thế chạy đến Hội Pháp Sư, nói với họ rằng tôi là người được Đại Pháp Sư Camillo đề cử, rồi họ sẽ tin tưởng được chứ?"

Chương 39: Vivian (2/2)

Stella kinh ngạc hỏi: "Không phải cậu không muốn suất đề cử này sao?"

"Ai nói tôi không muốn?"

"Nhưng mà vừa rồi cậu nói..."

"Nói thì nói như vậy, nhưng tôi cũng hiểu rõ ý nghĩa của khảo hạch này." Hứa Dịch cười nói."Năm nay tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi, cũng không phải đứa trẻ cả đầu óc đều là chủ nghĩa lý tưởng như cô, sao có thể bỏ qua cơ hội thuận lợi như vậy được? Nói đi cũng phải nói lại, đây cũng là tấm lòng của Đại Pháp Sư Camillo... Ừm, còn cả của cô nữa, nếu tôi từ chối, chẳng phải là phụ lòng tốt của hai người sao?"

Stella ngây ngốc nhìn Hứa Dịch một lúc, đột nhiên vỗ mạnh bàn một cái, đứng phắt dậy, tức giận bỏ lại một câu: "Cậu mới là trẻ con!" rồi trực tiếp rời đi không ngoảnh đầu lại.

Nhìn bóng lưng biến mất của Stella, Hứa Dịch bất đắc dĩ lắc đầu.

"Xem ra câu nói này là cấm kỵ của cô ấy, sau này không thể tùy tiện nói trước mặt cô ấy."

Quay đầu nhìn thấy tiểu nô lệ bên cạnh đang ngây ngốc nhìn mình, vẻ mặt luống cuống, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, nói với cô bé: "Xin lỗi, mấy ngày nay tôi bận quá, đều không có thời gian trò chuyện tử tế với em. Thế nào? Ở đây còn quen không?"

Tiểu nô lệ trước lắc đầu, rồi như nhớ ra điều gì, gật đầu lia

lịa.

Hứa Dịch hơi nhíu mày: "Em... Không nói chuyện được sao?"

Tiểu nô lệ gật đầu.

"Đây là ý gì? Em nói được hay không?"

Tiểu nô lệ chậm rãi há miệng, một lúc lâu sau mới thốt ra mấy âm tiết: "Nói... Nói được... Chuyện..."

Giọng nói khàn đặc, ngập ngừng của cô bé cho thấy cô đã rất lâu không nói chuyện. Bây giờ, mở miệng nói chuyện có vẻ rất khó khăn với cô.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, múc một muỗng canh thịt đổ vào bát của cô bé.

"Ở đây em không cần phải sợ hãi. Dù tôi mua em về, nhưng sẽ không xem em là nô lệ, cũng sẽ không đánh em. Em cứ yên tâm."

Tiểu nô lệ nhìn canh thịt trong bát, khẽ gật đầu.

"Em... Em biết... Biết, anh... Là... Là người tốt."

"Ha, bị phát thẻ người tốt rồi." Hứa Dịch khẽ cười một tiếng."Đúng rồi, em tên gì? Tôi vẫn chưa hỏi."

"Vivi... Vivian..."

"Vivian? Quả là một cái tên hay." Hứa Dịch khen ngợi, thấy trên mặt tiểu nô lệ thoáng qua vẻ đau khổ, trong lòng biết cái tên này có lẽ đã gợi lại cho cô bé một số ký ức buồn, liền lắc đầu, không hỏi thêm nữa.

Anh biết cuộc sống trước đây của tiểu nô lệ này nhất định rất khó khăn, khiến tâm lý cô bé có bóng ma rất nặng, muốn hóa giải cần phải nỗ lực từng chút một trong thời gian dài, không thể nóng

vội.

Ăn cơm xong, tiểu nô lệ chủ động bắt đầu dọn dẹp bát đĩa, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, cũng không ngăn cản hành động của cô bé.

Hiện tại, việc để cô bé làm chút việc sẽ giúp cô bé dễ dàng hòa nhập vào cuộc sống mới hơn, đối với cô bé mà nói, đó là chuyện tốt.

Hứa Dịch vận động vài cái theo lệ, liền trở lại phòng làm việc.

Máy Đánh Đầu Ma Thuật và Máy Mài Răng Ma Thuật đã được nghiên cứu chế tạo thành công, vậy thì đại diện cho Quạt Ma Thuật biến tốc bản thứ hai sắp chính thức được đưa vào sản xuất hàng loạt. Trước đó, Hứa Dịch còn có một đống vấn đề cần giải quyết.

Tuy rằng chỉ so với Quạt Ma Thuật bản thứ nhất nhiều hơn ba chữ "biến tốc", nhưng trong đó liên quan đến việc thay đổi pháp trận và thiết kế tổng thể của quạt rất phức tạp, rất nhiều dữ liệu cần phải tính toán lại.

Vừa hay trong đó liên quan đến rất nhiều thứ mà anh căn bản không thể giao cho người khác hoàn thành, bởi vì hiện tại chỉ có một mình anh đồng thời tinh thông pháp trận và kiến thức liên quan đến công nghiệp cơ khí, hơn nữa chỉ có một mình anh có thể kết hợp hoàn mỹ hai thứ này lại với nhau.

"Nhân tài khó tìm!" Nghĩ đến vô số vấn đề cần giải quyết, Hứa Dịch không nhịn được thở dài.

Nếu thế giới này có nhiều nhân tài được đào tạo bài bản và có hệ thống kiến thức hoàn chỉnh như Trái Đất, công việc của anh nhất định sẽ không vất vả như vậy.

Nhưng ngược lại, nếu Lục Địa Saiens có nhiều nhân tài giỏi

giang như Trái Đất, Hứa Dịch cũng không thể chỉ dựa vào một Quạt Ma Thuật có hàm lượng kỹ thuật không cao mà kiếm được một khoản tiền lớn.

"Quả nhiên, muốn được cả hai thì không thể."

Hứa Dịch cười khổ lắc đầu, đang muốn vực dậy tinh thần bắt đầu nghiên cứu thì một cái khay đột nhiên được đưa tới từ bên cạnh.

Nhìn ly trà nóng hổi bốc hơi nghi ngút trên khay, Hứa Dịch mỉm cười nói: "Vivian, em không cần để ý đến anh, tự mình đi ngủ đi."

Vivian đặt ly trà bên cạnh tay Hứa Dịch, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Phục vụ chủ nhân là chức trách của em."

Hứa Dịch mỉm cười, cũng lười khuyên nhủ cô bé nữa, quay đầu vùi đầu tiếp tục công việc.

Vivian ban đầu còn có chút ngại ngùng cúi đầu đứng hầu bên cạnh Hứa Dịch, một lúc sau, lại ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch đang tập trung làm việc, vẻ mặt đầy tò mò.

Vị chủ nhân mới này quả nhiên đối xử với mình tốt hơn chủ nhân trước rất nhiều.

Tại sao anh ta lại phải vất vả như vậy?

Chương 40: Phần thưởng bằng tiền mặt (1/2)

Bên trong nhà máy vừa mới được xây dựng chưa đầy ba ngày trên mảnh đất thuê của Tử tước Leslie, lúc này đây đang diễn ra một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Thực ra, gọi nơi này là nhà máy quả thực là quá khen, bởi vì cái gọi là Nhà máy này hiện tại chỉ có một tòa nhà, hơn nữa chỉ là một ngôi nhà gỗ đơn sơ một tầng, chiếm diện tích chưa đến năm trăm mét vuông.

Nói chính xác hơn, nó chỉ là một Xưởng nhỏ mà thôi.

Tất nhiên, điều này cũng là không thể tránh khỏi. Từ lúc thuê được mảnh đất này từ tay Tử tước Leslie đến nay cũng mới chỉ có chưa đầy mười ngày, Heinze có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy đã tập hợp được đủ nhân lực xây dựng nên một ngôi nhà gỗ rộng lớn như vậy, đã được coi là có năng lực hơn người rồi.

"Nếu tư duy của anh ta linh hoạt hơn một chút, tầm nhìn xa hơn một chút, thì có thể coi là một CEO rất phù hợp." Hứa Dịch nhìn Heinze đang bận rộn giám sát sản xuất ở đằng xa, trong lòng có chút tiếc nuối.

Nhân tài khó tìm, không chỉ ở các nhà nghiên cứu, mà còn ở các nhà quản lý.

Hiện tại, Hứa Dịch chỉ yên tâm giao phó công việc quản lý cho Heinze.

Phải nói rằng Heinze làm rất tốt, từ sản xuất, bán hàng đến công việc hậu cần, anh ta đều chu toàn, khiến tiến độ tổng thể luôn được đảm bảo, diễn ra suôn sẻ.

Thế nhưng, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Heinze trước giờ dù sao cũng chỉ là một ông chủ cửa hàng tạp hóa bình thường, tầm nhìn hạn hẹp. Anh ta có thể hoàn thành xuất sắc những việc vụn vặt nhưng lại thiếu đi nhận thức cao hơn, khiến anh ta không thể chủ động đưa ra những thay đổi và ứng phó.

Rất nhiều lúc, Hứa Dịch phải chú ý đến tình hình chung, chỉ điểm cho Heinze một số việc, khiến Hứa Dịch cũng tiêu tốn rất nhiều tâm sức vào những việc này.

Nếu có thể tìm được một nhân tài quản lý phù hợp hơn Heinze, không chỉ có thể giải phóng Hứa Dịch để anh tập trung vào nghiên cứu và kế hoạch dài hạn, mà còn có thể giải phóng Heinze để anh tập trung vào sản xuất và quản lý hậu cần, như vậy có thể nâng cao hiệu quả công việc lên rất nhiều.

"Tìm người tài như vậy ở đâu bây giờ?" Hứa Dịch có chút phiền não.

"Chủ tịch, có thể bàn bạc với ngài một việc được không ạ?" Một giọng nói non nớt đột nhiên vang lên bên cạnh, cắt ngang dòng suy nghĩ của Hứa Dịch.

Hứa Dịch quay đầu lại nhìn, hơi sững sờ: "Olin, cháu đã hoàn thành công việc của mình rồi sao?"

Cậu bé dáng người hơi mập mạp này là một trong ba mươi học sinh mà anh thuê từ Học viện Ma pháp Nam tước Rictor lần này. Khác với hai mươi chín học sinh có gia cảnh bình thường thậm chí là nghèo khó khác, cậu học sinh tên là Olin Zetaman lại là

con trai ruột của Tử tước Zetaman ở Thành phố Bontar, một Quý tộc con nhà danh giá chính hiệu.

Lúc đầu khi nhìn thấy thông tin của cậu ta, Hứa Dịch đã cảm thấy rất kỳ lạ. Với gia thế của cậu ta, tại sao lại cần phải chạy đến chỗ anh để làm công việc bán thời gian này?

Câu trả lời của Olin khiến Hứa Dịch có chút cạn lời. Cậu ta nói bản thân mình một là muốn trải nghiệm cuộc sống, hai là rất hứng thú với Quạt ma thuật, muốn nhân tiện đến đây để nghiên cứu một chút.

Lúc đó Hứa Dịch đã nghĩ, cậu nhóc này căn bản là xuất phát từ tâm lý muốn thử cho vui nên mới đến đăng ký. Một khi phát hiện công việc trong Nhà máy rất nhàm chán vô vị, e rằng sẽ không thể kiên trì được.

Hứa Dịch vốn định từ chối cậu ta, nhưng lại không có lý do chính đáng. Đây là những học sinh đầu tiên anh tuyển dụng từ Học viện Ma pháp Nam tước Rictor, mà Olin lại là thiên tài ma pháp nổi tiếng trong học viện. Nếu không đưa ra được lý do chính đáng mà từ chối cậu ta, sẽ ảnh hưởng đến công tác tuyển dụng sau này.

Hơn nữa, ngay cả Olin, một học sinh có gia thế giàu có, tài năng ma pháp xuất chúng như vậy cũng bằng lòng đến đây làm việc bán thời gian, thì đối với những học sinh khác trong học viện cũng là một sự kích thích.

Bạn xem, ngay cả Olin cũng bằng lòng đến, vậy thì những người khác như các bạn còn có gì mà không bằng lòng chứ?

Vì vậy, Hứa Dịch mang theo một chút lo lắng đã tuyển dụng Olin.

Không ngờ từ lúc bắt đầu làm việc đến nay đã hơn một tuần trôi qua, Olin không chỉ kiên trì được, mà còn hoàn thành một cách

nghiêm túc tất cả những công việc được giao. Hơn nữa, bởi vì tài năng ma pháp xuất chúng của cậu ta, nên pháp trận mà cậu ta hoàn thành còn tinh xảo hơn so với những học sinh khác, hiệu quả cũng tốt hơn một chút.

Những biểu hiện này khiến Hứa Dịch không khỏi thay đổi cách nhìn về cậu ta.

"Phần của buổi sáng cháu đã hoàn thành hết rồi ạ." Olin lớn tiếng đáp.

Hứa Dịch liếc nhìn nơi những học sinh kia đang bận rộn, phát hiện cũng có mấy học sinh đã hoàn thành công việc của buổi sáng hôm nay, đang nghỉ ngơi, bèn gật đầu: "Ừm, rất tốt. Vậy thì cháu tìm ta muốn bàn bạc chuyện gì? Là có yêu cầu gì về công việc sao? Cứ nói thẳng ra, chỉ cần là yêu cầu hợp lý, ta đều sẽ đồng ý."

"Nói đến yêu cầu về công việc thì đúng là cũng có, ví dụ như trong này quá nóng, cháu tha thiết yêu cầu ngài bố trí một pháp trận băng giá lớn ở đây. Nếu không, sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất công việc và sự nhiệt tình của chúng cháu."

Chương 41: Phần thưởng bằng tiền mặt (2/2)

Hứa Dịch lập tức cười khổ, lắc đầu nói: "Điều này e rằng tôi không thể đồng ý được. Nhà cháu cũng có pháp trận băng giá lớn, chắc cháu cũng biết bố trí và duy trì thứ đó tốn kém bao nhiêu tiền chứ? Hiện tại ta không thể nào gánh nổi. Nhưng mà cứ nhịn một chút, chờ ta nghiên cứu ra Điều hòa ma thuật, thì tình hình sẽ tốt hơn nhiều."

"Điều hòa ma thuật?" Mắt Olin sáng lên, phấn khích hỏi dồn: "Đó là thứ gì vậy ạ? Là một loại Máy móc ma thuật mới sao? Chủ tịch, ngài có thể nói rõ hơn cho cháu được không? Cháu rất hứng thú!"

Hứa Dịch biết mình nhất thời lỡ lời, vội vàng xua tay: "Thứ này hiện tại chỉ là một ý tưởng, còn chưa chính thức bắt đầu nghiên cứu, ít nhất là mùa hè năm nay không kịp đâu, cháu đừng hỏi nữa."

"Ồ... Vậy là bí mật ạ." Olin thất vọng gật đầu, nhưng cũng rất ngoan ngoãn không hỏi thêm nữa.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, nghe giọng điệu của cháu hình như không phải đến tìm ta để đưa ra yêu cầu, vậy rốt cuộc cháu muốn bàn bạc chuyện gì?" Hứa Dịch vội vàng chuyển chủ đề.

Nghe thấy câu hỏi này, Olin đột nhiên lộ ra vẻ mặt phấn khích, từ trong ngực lấy ra một bản vẽ đưa tới.

"Chủ tịch, ngài xem, đây là pháp trận gió xoáy mà cháu đã

nghiên cứu ra vào tối hôm qua, ngài xem thử thế nào ạ?"

"Pháp trận gió xoáy?" Hứa Dịch kỳ quái liếc nhìn Olin một cái, thầm nghĩ công việc hiện tại của cậu nhóc này chính là vẽ pháp trận gió xoáy, tại sao còn phải về nhà nghiên cứu thứ này?

Tất nhiên anh cũng sẽ không ngu ngốc đến mức dập tắt sự tích cực của Olin, nhận lấy bản vẽ liếc mắt nhìn, đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng, chăm chú quan sát.

Qua một lúc lâu, Hứa Dịch ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Olin: "Pháp trận gió xoáy này là do một mình cháu nghiên cứu ra sao?"

Olin ưỡn ngực, vẻ mặt tự hào nói: "Chính là một mình cháu, không có ai giúp đỡ ạ."

Hứa Dịch như thể lần đầu tiên quen biết Olin, đánh giá cậu ta từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên đưa tay vỗ vỗ vai cậu ta, khen ngợi: "Tốt lắm, thảo nào trưởng phòng Hiller lại nói cháu là thiên tài ma pháp hiếm có ở Học viện Ma pháp Nam tước Rictor, bảo ta hãy chăm sóc cháu thật tốt."

Olin cười hì hì, chỉ vào bản vẽ trong tay Hứa Dịch: "Chủ tịch, ngài vẫn chưa nói pháp trận này thế nào ạ? Cháu cảm thấy nếu như sửa đổi theo cách này, thì hẳn là sẽ tốt hơn một chút so với pháp trận gió xoáy trước đó, nhưng mà cháu không chắc chắn lắm."

Hứa Dịch cười ha ha: "Cháu không thấy ta đã khen ngợi cháu như vậy rồi sao? Câu trả lời đương nhiên là khẳng định rồi. Nói cho cháu biết, sự thay đổi này của cháu mặc dù ta chưa từng làm thí nghiệm, nhưng có thể suy đoán ra, chỉ bằng sự thay đổi này thôi, đã có thể khiến cho công suất tiêu thụ của Quạt ma thuật giảm xuống một chút so với trước đây rồi."

"Hả? Chỉ giảm xuống một chút thôi ạ?" Olin vô cùng thất

vọng."Chủ tịch, chỉ có thể nói pháp trận mà ngài thiết kế thực sự quá xuất sắc, gần như không có chút khuyết điểm nào, cháu dốc hết sức lực cũng chỉ có thể thực hiện một chút thay đổi nhỏ như vậy."

Hứa Dịch vỗ mạnh vào vai Olin một cái, nghiêm mặt nói: "Nhất định không được xem thường một chút thay đổi này. Ta có thể nghiêm túc nói cho cháu biết, đối với Máy móc ma thuật mà nói, bất kỳ một chút thay đổi nhỏ nào, không, nói chính xác là cải tiến, đều có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Đừng xem thường một chút thay đổi này của cháu, bởi vì nó có thể khiến cho tốc độ tiêu hao Tinh thể ma thuật của Quạt ma thuật giảm xuống, cũng chính là khiến cho những người mua Quạt ma thuật khi sử dụng nó sẽ tiết kiệm tiền hơn. Mà đối với chúng ta mà nói, cũng có nghĩa là khiến cho mọi người càng thêm sẵn lòng mua Quạt ma thuật. Quan trọng hơn là, điều này đại diện cho Thương hiệu Quạt ma thuật Tân Phi của chúng ta có chất lượng cao hơn. Ý nghĩa mà nó đại diện, không phải là thứ mà cháu hiện tại có thể hiểu được."

Olin bị Hứa Dịch nói cho đến ngây người, thầm nghĩ mình chỉ thực hiện một chút thay đổi nhỏ, tại sao bị Chủ tịch nói như vậy, lại giống như là có ý nghĩa trọng đại lắm vậy nhỉ?

Chuyển ý nghĩ, cậu ta lại vui mừng.

Cậu ta thay đổi pháp trận gió xoáy này chỉ là xuất phát từ hứng thú, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, có thể nhận được sự công nhận của Hứa Dịch cũng đã đủ khiến cậu ta thỏa mãn rồi.

Hứa Dịch đột nhiên kéo lấy tay Olin, kéo cậu đến chỗ những học sinh khác đang làm việc.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của hai mươi chín học sinh còn lại và Heinze, Hứa Dịch giơ cao tay Olin lên, cao giọng nói: "Mọi người nghe cho kỹ đây, Olin vừa rồi đã đề xuất với ta một phương án thay đổi đối với pháp trận gió xoáy. Sau khi ta xác nhận,

phương án thay đổi này có tác dụng tích cực đối với Quạt ma thuật. Vì vậy, ta tuyên bố, bởi vì phương án thay đổi mà Olin đề xuất, cậu ấy sẽ nhận được phần thưởng nghiên cứu đặc biệt của Thương hội, phần thưởng chính là... mười đồng vàng!"

Chương 42: Khách quý (1/2)

Hứa Dịch vừa dứt lời, mọi người xung quanh liền ồ lên kinh ngạc.

"Mười đồng vàng? Nhiều vậy sao!"

"Trời đất! Olin, thằng nhóc này đã sửa đổi cái gì vậy? Sao lại được thưởng mười đồng vàng một lúc thế?"

"Biết thế này mình cũng nghiên cứu một chút rồi, mình rất tự tin vào pháp trận."

"Đúng vậy, mười đồng vàng đấy! Nếu mình có thể nhận được phần thưởng này, mình có thể để mẹ nghỉ ngơi một thời gian rồi..."...

Phải biết rằng những học sinh ở đây mỗi khi vẽ được một pháp trận chỉ kiếm được hai đồng bạc, muốn có được mười đồng vàng thì phải vẽ đủ năm trăm pháp trận!

Đối với những học sinh có gia cảnh khó khăn không như Olin, mười đồng vàng là một con số rất lớn.

Nghe học sinh bàn tán xôn xao, Hứa Dịch nháy mắt với Heinze đang ngẩn người. Heinze lập tức hiểu ý, vội vàng đi sang một bên, một lúc sau, trên tay cầm một túi giấy nhỏ được gói vội vàng đi tới, đưa thẳng cho Olin.

"Olin, đây là phần thưởng của cậu, cậu có thể kiểm tra lại."

"Không cần đâu ạ, Hội trưởng, cháu chỉ vì hứng thú của bản thân mới nghiên cứu pháp trận, phần thưởng này... cháu không cần." Olin lắc đầu xua tay, từ chối nhận phần thưởng.

Tuy rằng cậu thường rất kiêu ngạo, nhưng cũng biết bản thân vì gia thế mà vốn đã có khoảng cách với các bạn học. Nếu nhận phần thưởng này trước mặt mọi người, cậu càng có khả năng sẽ khiến bản thân và mọi người hoàn toàn tách biệt.

Đây không phải là một trải nghiệm vui vẻ gì.

"Cầm lấy đi. Đây là quy định của thương hội, không phải chỉ dành riêng cho cậu." Hứa Dịch cầm lấy túi giấy, nhét vào lòng Olin."Nào, kiểm tra xem bên trong có phải là mười đồng vàng không?"

Thấy Hứa Dịch kiên quyết, Olin đành xấu hổ mở túi giấy ra, đổ hết số đồng vàng bên trong ra, đếm từng đồng một.

Nhìn những đồng vàng sáng lấp lánh trong tay Olin, những học sinh khác không khỏi sáng rực mắt.

Hứa Dịch mỉm cười, lại lớn tiếng nói: "Nghe cho kỹ đây, tôi vừa nói rồi, quy định này không chỉ nhắm vào riêng Olin, bất kỳ ai trong số các cháu, chỉ cần có thể đưa ra phương án cải tiến Quạt ma thuật, đều có thể nhận được phần thưởng này!"

"Hội trưởng, phương pháp nào cũng được sao?" Một nam sinh cao lớn giơ tay hỏi.

"Chỉ cần liên quan đến Quạt ma thuật, có ý nghĩa cải tiến Quạt ma thuật là được." Hứa Dịch nghiêm mặt nói."Tất nhiên, đây là trong trường hợp không ảnh hưởng đến công việc chính của các cháu. Nếu các cháu chỉ lo nghĩ đến những thứ này, mà quên mất công việc mình nên hoàn thành, ảnh hưởng đến tiến độ sản xuất, như vậy không những sẽ bị tôi trừ lương, thậm chí theo khế ước, tôi còn có thể trực tiếp sa thải các cháu."

Lời cảnh cáo này là phải nói trước, nếu không nhỡ đâu những học sinh này nhất thời nóng đầu, chỉ lo nghiên cứu phương án cải

tiến, mà quên mất công việc cơ bản nhất của mình, vậy thì được một mất mười.

Các học sinh nhìn nhau, bỗng nhiên đồng loạt cúi đầu, nghiêm túc bắt đầu làm việc.

So với lúc trước, nhiệt tình làm việc của bọn họ dường như tăng cao hơn rất nhiều.

Heinze liếc nhìn Olin đã quay trở lại vị trí của mình vùi đầu vào công việc, khẽ hỏi Hứa Dịch: "Mười đồng vàng? Có đáng không?"

Hứa Dịch khẽ cười: "Tất nhiên là đáng. Heinze, cậu nhớ kỹ, những nghiên cứu cải tiến như thế này, đối với bất kỳ loại hàng hóa nào đều có ý nghĩa rất lớn. Sau này chính sách này phải tiếp tục duy trì, và không giới hạn trong việc sửa đổi pháp trận. Sau này có lẽ chúng ta sẽ đưa cả quy trình sản xuất Quạt ma thuật vào, như vậy nếu có cải tiến về thiết kế hình dáng của Quạt ma thuật, cũng phải thưởng cho bọn họ, và khuyến khích bọn họ làm như vậy."

Heinze khó hiểu hỏi: "Những thứ này không phải đều do cậu hoàn thành sao? Chẳng lẽ cậu cảm thấy thứ mình nghiên cứu ra còn không bằng đám học sinh này sao?"

"Tôi dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ là một người. Sức mạnh của một người có hạn, nhưng trí tuệ của quần chúng là vô hạn. Cậu ngàn vạn lần đừng coi thường những học sinh này, biết đâu trong số bọn họ, sau này sẽ xuất hiện một kỹ sư cơ khí ma pháp vĩ đại."

Heinze nhìn những học sinh đối diện đang hăng say làm việc, khẽ lắc đầu.

Sao ông ta có thể không nhìn ra được chứ?

Heinze đang định bàn bạc với Hứa Dịch về công việc tiếp theo, thì cửa lớn của nhà gỗ bỗng vang lên một tiếng gọi lớn: "Hứa Dịch tiên sinh."

Cả hai đều giật mình, người có thể xưng hô trang trọng như vậy với Hứa Dịch, dường như chỉ có lão quản gia của Tử tước Leslie.

Quay đầu lại, người đột nhiên xuất hiện ở cửa lớn nhà gỗ chính là Quản gia Wenlai.

Hứa Dịch vội vàng nghênh đón.

"Quản gia Wenlai, sao ngài lại đến đây? Có chuyện gì sao?"

Quản gia Wenlai nhìn vào trong nhà gỗ hai lần, rồi mới từ trong ngực lấy ra một tấm thiệp mời viền vàng đưa cho Hứa Dịch.

"Hứa Dịch tiên sinh, tôi thay mặt chủ nhân Tử tước Leslie đại nhân, thành ý mời ngài dùng bữa tại trang viên Tử tước vào buổi trưa hôm nay."

Hứa Dịch giật mình, nhìn Heinze, có chút khó hiểu.

Vị Tử tước Leslie này, ngay cả lúc cho thuê đất cũng không lộ diện, sao đột nhiên lại muốn mời Hứa Dịch đến nhà dùng bữa?

Hứa Dịch khá bất ngờ khi biết mình sẽ gặp Tử tước Leslie.

Đã thuê đất của Tử tước Leslie, Hứa Dịch tự nhiên phải tìm hiểu một chút về vị tử tước đại nhân này.

Qua nhiều lần hỏi han, Hứa Dịch biết Tử tước Leslie rất có tiếng tăm trong giới quý tộc ở Thành phố Bontar. Năm nay, ông ta hình như vừa tròn ba mươi tuổi. Người ta nói rằng, ông ta có dung mạo tuấn tú, gia thế hùng hậu, rất được lòng các quý phu nhân tiểu thư trong giới quý tộc Thành phố Bontar, là một tay chơi có

tiếng ở đó.

Hứa Dịch vốn tưởng rằng gã này hẳn là có khuôn mặt trắng trẻo, cử chỉ phóng khoáng nhưng thực chất phù phiếm, e rằng tính cách cũng rất kiêu ngạo, tuyệt đối không phải là người dễ gần.

Nhưng sau khi thực sự gặp mặt, Hứa Dịch lại phát hiện ấn tượng của mình về ông ta có chút sai lệch.

Chương 43: Khách quý (2/2)

Gã trước mặt quả thực có dung mạo tuấn tú, nhưng ngũ quan đoan chính, lông mày rậm mắt to, thoạt nhìn lại toát ra vẻ chính trực. Màu da không phải là màu trắng bệch mà giới quý tộc ưa chuộng, ngược lại là màu đồng cổ, thậm chí hơi ngăm đen.

Cả người cao lớn, vóc người cân đối, không cần nói cũng biết bình thường rất thích vận động rèn luyện, tuyệt đối không phải là những công tử bột quý tộc yếu ớt kia có thể so sánh.

Chỉ cần nhìn Tử tước Leslie một cái, Hứa Dịch lập tức thu hồi sự khinh thường trong lòng.

Vị Tử tước Leslie này, e rằng không giống với mấy tên công tử bột quý tộc ngông cuồng hống hách mà trước đây tình cờ gặp phải.

Trong lúc Hứa Dịch đang đánh giá Tử tước Leslie, gã cũng đang đánh giá Hứa Dịch, hơn nữa có vẻ rất hứng thú với Hứa Dịch. Gã nghiêm túc nhìn Hứa Dịch từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó mới chỉ vào chiếc bàn nhỏ bên cạnh: "Mời ngồi."

Hứa Dịch làm theo lễ nghi của thường dân cung kính hành lễ, sau đó mới ngồi ngay ngắn đối diện Tử tước Leslie.

Nhìn thấy biểu hiện của Hứa Dịch, Tử tước Leslie cười ha ha: "Không cần câu nệ như vậy, tôi không giống như mấy lão già kia câu nệ những lễ nghi phiền phức đó, cậu cứ tự nhiên là được. Cậu xem, tôi cũng không phải đang tiếp đãi cậu ở phòng khách, cho nên không tính là trường hợp chính thức gì, cậu cứ coi như là bạn bè mời đến nhà ăn cơm trưa là được rồi."

Hứa Dịch nhìn gã, có chút kỳ quái tại sao gã lại khách sáo với

mình như vậy.

Đơn thuần từ thân phận mà nói, Hứa Dịch chỉ là một thường dân vô cùng bình thường, còn đối phương lại là tử tước chính hiệu của vương quốc Lanpari, là quý tộc thực sự.

Mặc dù Hứa Dịch là Pháp sư, nhưng trên mảnh đại lục này, Pháp sư không phải là điều gì quá hiếm hoi, Pháp sư bình thường cũng không được người ta coi trọng.

Ở Thành phố Bontar, chỉ có những Đại Pháp Sư như Camillo mới được mọi người tôn trọng.

Huống chi Hứa Dịch còn chưa thông qua khảo hạch chứng nhận tư cách của Hội Pháp sư, nên càng không đáng nhắc tới.

Xét từ góc độ thương nghiệp, Hứa Dịch thuê đất của Tử tước Leslie, lẽ ra phải là gã khách sáo với Hứa Dịch mới đúng.

"Tử tước đại nhân, không biết ngài đột nhiên triệu kiến tôi, là có chuyện gì quan trọng sao?" Hứa Dịch nhịn không được hỏi.

"Chuyện đó nói sau, nào, chúng ta ăn cơm trước đã." Tử tước Leslie phất tay, không trả lời.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, dứt khoát buông lỏng tâm tư, dưới sự chiêu đãi của Tử tước Leslie bắt đầu thưởng thức bữa trưa.

Đúng như Tử tước Leslie đã nói, nơi gã tiếp đãi Hứa Dịch không phải là phòng khách của Trang viên, mà là trong một căn nhà gỗ nhỏ ven hồ nước. Thức ăn dùng để chiêu đãi cũng không phải là quá thịnh soạn trang trọng, chỉ là mấy món ăn thanh đạm mà thôi.

Tất nhiên, mấy món ăn này được làm vô cùng tinh xảo, là thứ mà bất kỳ tửu lâu nào trong Thành phố Bontar cũng không thể

sánh bằng.

Trong bữa ăn, Tử tước Leslie tỏ ra vô cùng nhiệt tình, vừa chiêu đãi Hứa Dịch, vừa trò chuyện rôm rả, nói chuyện đủ thứ trên đời với Hứa Dịch, vậy mà nửa ngày cũng không trùng lặp, thể hiện đầy đủ kiến thức uyên bác hơn người thường của gã.

Mãi cho đến khi bữa trưa kết thúc, người hầu dọn hết bát đĩa xuống, dâng lên hai ly nước ép trái cây được ướp lạnh vừa phải, Tử tước Leslie mới ngừng trò chuyện. Ông nhìn Hứa Dịch, đột nhiên nói: "Hứa Dịch, nghe Quản gia Wenlai nói, xưởng Quạt ma thuật của cậu đã khai trương rồi?"

"Đúng vậy." Trong lòng Hứa Dịch khẽ động, nhấp một ngụm nước ép, vừa làm ẩm cổ họng vừa sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Sau một lúc, anh gật đầu đáp.

"Tôi còn nghe nói, xưởng của cậu mỗi ngày sản xuất rất nhiều Quạt ma thuật. Cậu có thể nói cho tôi biết hiện tại một ngày có thể xuất xưởng bao nhiêu chiếc Quạt ma thuật không?" Hỏi xong câu hỏi này, Tử tước Leslie liền phất tay."Tất nhiên, nếu là bí mật thì không nói cho tôi biết cũng được."

Hứa Dịch mỉm cười: "Đây không phải là bí mật gì. Sản lượng hiện tại tạm thời là một trăm năm mươi chiếc mỗi ngày, không nhiều cũng không ít."

"Ồ? Một ngày một trăm năm mươi chiếc... Để tôi tính xem, các cậu đã khai trương được ba ngày rồi, vậy là bốn trăm năm mươi chiếc."

"Hôm nay nếu vẫn thuận lợi như vậy, quả thực là con số này không sai." Hứa Dịch gật đầu.

"Vậy thì tôi có thắc mắc." Tử tước Leslie nhìn Hứa Dịch đầy ẩn ý, tiếp tục hỏi: "Mỗi ngày đều có thể xuất xưởng một trăm năm

mươi chiếc, một tháng chẳng phải sẽ sản xuất ra tận bốn ngàn năm trăm chiếc sao? Cậu cảm thấy ngần ấy Quạt ma thuật, bán hết được sao? Thành phố Bontar tổng cộng chỉ có ba ngàn hộ gia đình, tôi xem ra không phải nhà nào cũng sẽ mua mấy chiếc Quạt ma thuật về đâu."

"Đa tạ Tử tước đại nhân quan tâm." Hứa Dịch cười nói: "Thực ra đúng như ngài đã nói, lượng tiêu thụ Quạt ma thuật ở thành phố Bontar đã gần như bão hòa, rất khó bán thêm Quạt ma thuật nữa."

"Ồ? Vậy mà cậu còn sản xuất nhiều Quạt ma thuật như vậy? Không sợ bán không hết sao?"

"Trong Thành phố Bontar không có người mua, nhưng bên ngoài Thành phố Bontar còn có rất nhiều người cần." Hứa Dịch cười đáp."Tử tước đại nhân, nói thật, kỳ thực đơn đặt hàng trong tay chúng tôi hiện tại đã vượt quá năm ngàn chiếc, trong đó chỉ có một phần rất nhỏ là đến từ Thành phố Bontar, đại đa số đều là đến từ các làng mạc bên ngoài thành phố. Hơn nữa mỗi ngày trôi qua, số lượng đơn đặt hàng đều tăng lên rất nhiều, ví dụ như sáng nay, tôi vừa mới nhận được một đơn đặt hàng Quạt ma thuật lên đến tận một ngàn chiếc." Nói đến đây, Hứa Dịch hơi dừng lại một chút, nhìn sắc mặt của Tử tước Leslie, sau đó mới nhấn mạnh giọng điệu nói: "Điều đáng nói là, đơn đặt hàng này là đến từ Thành phố Kalma."

Chương 44: Hợp tác (1/2)

"Thành phố Kalma?" Tử tước Leslie và Quản gia Wenlai đứng hầu bên cạnh, nhanh chóng trao đổi ánh mắt, ngạc nhiên nói: "Không ngờ các cậu đã bán Quạt ma thuật đến tận thành phố khác rồi, thật sự ngoài dự đoán."

Hứa Dịch cười ha ha, lắc đầu: "Nói chính xác thì không phải chúng tôi bán qua đó, mà là họ tìm đến tận cửa."

"Ồ? Câu này là sao?" Tử tước Leslie tò mò hỏi.

"Tử tước đại nhân, ngài vừa nói rồi đấy, cư dân trong Thành phố Bontar có hạn, cho dù có cộng thêm dân làng ở bên ngoài thì nhu cầu về Quạt ma thuật cũng có giới hạn. Vì vậy, chúng tôi đã sớm có kế hoạch quảng bá Quạt ma thuật ra bên ngoài Thành phố Bontar. Nhưng trên thực tế, chúng tôi không muốn quảng bá sớm như vậy, bởi vì thời cơ chưa thích hợp."

"Tại sao không thích hợp?" Tử tước Leslie có chút khó hiểu."Đã có người muốn mua, chẳng lẽ cậu không muốn bán sao?"

"Không, không phải vậy, đây chỉ là một cân nhắc lâu dài của tôi."

Hứa Dịch đặt ly nước xuống, quyết định giải thích rõ ràng cho Tử tước Leslie.

Qua cuộc tiếp xúc ngắn ngủi hôm nay, ấn tượng của hắn về Tử tước Leslie đã thay đổi rất nhiều, cảm thấy hắn ta không giống như những cậu ấm cô chiêu quý tộc ăn chơi trác táng khác, mà có suy nghĩ và kiến thức riêng. Hứa Dịch muốn giao lưu sâu hơn với người như vậy.

"Mặc dù nhìn bề ngoài, chúng tôi nhất định phải bán Quạt ma thuật ra thị trường rộng lớn hơn, điều này cũng rất có lợi cho sự phát triển của chúng tôi. Nhưng thực ra không thể nóng vội nhất thời, bởi vì sản lượng phải đồng bộ tăng lên cùng với doanh số. Nếu không, một khi sản lượng không theo kịp, nhận đơn hàng nhưng không thể hoàn thành, không chỉ gây ra sự sụt giảm về doanh số và thị trường, nghiêm trọng hơn là còn ảnh hưởng rất lớn đến uy tín của chúng tôi. Nếu mất uy tín, nền tảng của chúng tôi sẽ bị tổn hại, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển trong tương lai."

Tử tước Leslie suy nghĩ một chút, cau mày hỏi: "Vậy tại sao các cậu không thể tăng sản lượng? Là do thiếu nhân lực sao? Nhưng tôi nghe Wenlai nói xưởng của các cậu chỉ có ba mươi học sinh được thuê từ Học viện Ma pháp Nam tước Rictor đang làm việc, hoàn toàn không được coi là đang sản xuất hết công suất. Cậu vừa nói hiện tại một ngày các cậu có thể sản xuất được một trăm năm mươi chiếc Quạt ma thuật, vậy tôi nghĩ nếu các cậu chịu khó tuyển thêm người, ít nhất một ngày cũng có thể sản xuất được hai trăm chiếc chứ?"

"Tử tước đại nhân, ngài quên mất một vấn đề rất quan trọng." Hứa Dịch khẽ lắc đầu.

"Vấn đề gì?"

"Đó chính là chất lượng. Quy trình sản xuất Quạt ma thuật tuy nói ra thì rất đơn giản, nhưng cho đến nay, số người thực sự có khả năng thao tác rất ít, hay nói chính xác hơn là chỉ có một mình tôi có thể hoàn thành việc chế tạo toàn bộ chiếc Quạt ma thuật. Những học sinh được thuê tuy có thể đảm nhận công việc vẽ pháp trận quan trọng nhất, nhưng khi liên quan đến một số công đoạn lắp đặt và gỡ lỗi cụ thể, ngoài tôi ra không ai có thể hoàn thành. Điều này đã tạo ra một thực tế khiến tôi rất bất lực, đó là sản lượng của Quạt ma thuật, trên thực tế hoàn toàn phụ thuộc vào

hiệu quả công việc của tôi. Nhưng sức lực của một mình tôi dù sao cũng có hạn, hiện tại sản lượng đã đến giới hạn, căn bản không có cách nào để nâng cao."

Tử tước Leslie nhìn chằm chằm Hứa Dịch hồi lâu: "Điều này không đúng. Vì cậu có thể giao công việc vẽ pháp trận quan trọng nhất cho những học sinh đó, không thể nào những công việc khác lại không thể giao cho người khác làm được. Tôi thấy... là cậu sợ để lộ bí mật cốt lõi, cho nên căn bản không muốn làm như vậy đúng không?"

"Tử tước đại nhân, ngài đã đánh giá thấp tôi rồi." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Tôi vừa mới nói rồi đấy, kỹ thuật của Quạt ma thuật không phức tạp, đối với tôi mà nói hoàn toàn không phải là bí mật gì cả. Chỉ là phần công việc hiện tại tôi đang phụ trách liên quan đến rất nhiều kiến thức rắc rối, nhất thời khó mà dạy cho người khác được. Nhưng tôi tin rằng tình trạng này sẽ không kéo dài quá lâu, các học sinh đó đã dần nắm được một số gợi ý, tin rằng thêm một thời gian nữa, bọn họ có thể hoàn toàn tiếp quản công việc của tôi. Đến lúc đó, ngài sẽ thấy sản lượng Quạt ma thuật tăng vọt." Nói đến đây, Hứa Dịch dừng một chút, nở nụ cười thần bí."Ngoài ra, tôi không ngại tiết lộ cho ngài một bí mật thực sự, đó là nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thế hệ mới của Quạt ma thuật sắp ra đời."

Tử tước Leslie bỗng sững sờ: "Thế hệ mới? Còn có Quạt ma thuật khác sao? Có gì khác so với những chiếc Quạt ma thuật cậu bán trước đây?"

"Cụ thể có gì khác biệt, e rằng không thể nói rõ trong vài câu được, đợi đến khi thế hệ Quạt ma thuật mới ra đời, ngài tự nhiên sẽ biết." Hứa Dịch cố ý úp úp mở mở."Và tôi cũng có thể nói cho ngài biết, thế hệ Quạt ma thuật mới sử dụng thiết kế quy trình và quy trình sản xuất hoàn toàn khác, sản lượng sẽ vượt xa Quạt ma thuật đang được sản xuất. Và đến lúc đó, chính là lúc chúng ta đưa

Quạt ma thuật đến với thị trường rộng lớn hơn."

Tử tước Leslie nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc, chậm rãi lắc đầu cười nói: "Lúc đầu khi tôi xem bản kế hoạch mà Quản gia Wenlai đưa cho, tôi còn tưởng cậu chỉ là một kẻ ba hoa khoác lác, bây giờ xem ra, quả thực là tôi đã đánh giá thấp cậu rồi. Rất tốt, vì cậu đã không làm tôi thất vọng, vậy chúng ta có thể nói chuyện kỹ hơn. Wenlai, lấy hợp đồng ra đây."

Quản gia Wenlai cung kính cúi người, xoay người rời đi.

"Hợp đồng?" Hứa Dịch nhìn Tử tước Leslie, vẻ mặt tự tin, hơi nhíu mày.

Chương 45: Hợp tác (2/2)

Chẳng lẽ tên này muốn giở trò gì sao?

Không lâu sau, quản gia Wenlai cầm một tập tài liệu trở lại, Tử tước Leslie nhận lấy tập tài liệu đặt thẳng trước mặt Hứa Dịch.

"Xem đi, nếu có vấn đề gì cứ hỏi."

Hứa Dịch khó hiểu cầm lấy tập tài liệu xem, phát hiện đây là một bản hợp đồng thuê đất, đối tượng chính là mảnh đất hắn đang thuê.

Tuy nhiên, so với bản hợp đồng trước đó, bản hợp đồng này chi tiết và ưu đãi hơn rất nhiều.

Trong bản hợp đồng trước, Hứa Dịch và Heinze chỉ được quyền thuê đất trong thời hạn một năm từ Tử tước Leslie, và hầu như không có bất kỳ quyền hạn nào khác. Tử tước Leslie có thể hạn chế họ đủ đường, thậm chí đuổi họ đi bất cứ lúc nào.

Còn trên bản hợp đồng này, Hứa Dịch có toàn quyền sử dụng đất, Tử tước Leslie chỉ có quyền sở hữu.

Nói cách khác, Hứa Dịch muốn làm gì trên mảnh đất đó đều không thành vấn đề, thậm chí không cần thông qua sự đồng ý của Tử tước Leslie.

Đồng thời, Tử tước Leslie còn gia hạn bản hợp đồng từ một năm lên thành năm năm, đồng thời chủ động giảm tiền thuê, một hecta trung bình một năm chỉ cần năm mươi đồng vàng tiền thuê!

Hứa Dịch xem kỹ bản hợp đồng, xác nhận không có gì bỏ sót, mới buông xuống. Suy nghĩ một chút, anh mở miệng hỏi: "Tử tước

đại nhân, ngài có điều kiện gì sao?"

Trong đôi mắt Tử tước Leslie lóe lên một tia tán thưởng, ông mỉm cười nói: "Nếu tôi không đưa ra bất kỳ điều kiện gì, cậu có tin không?"

Hứa Dịch cười mà không nói.

"Haha, được rồi, không nói đùa nữa. Đương nhiên là có điều kiện, nhưng tôi nghĩ cậu sẽ không từ chối đâu."

"Mời Tử tước đại nhân nói rõ."

"Ừm, điều kiện này rất đơn giản, đó là tôi muốn góp vốn. Chú ý, không phải là góp vốn đơn giản như cậu đã từng tặng tôi một phần cổ phần, mà là tôi muốn thực sự tham gia vào, sau này dù cậu sản xuất Quạt ma thuật hay sản xuất thứ gì khác, tôi đều có quyền được biết và góp ý kiến. Đương nhiên, tôi cũng sẽ không vô cớ chen vào. Ngoài việc cung cấp đất đai, tôi còn có thể rót vốn đầu tư vào Thương hội Tân Phi của cậu, ngoài ra tôi còn có thể dựa vào các mối quan hệ của mình để giúp các cậu mở rộng thị trường, ví dụ như tôi hoàn toàn có thể mang Quạt ma thuật này đến kinh đô Anweimar để bán. Thế nào, cậu thấy điều kiện này như thế nào?"

Bề ngoài Hứa Dịch không hề dao động, im lặng một lúc, sau đó nghiêm mặt hỏi: "Tử tước đại nhân, tôi muốn hỏi ngài một chút, khi ngài đưa ra điều kiện này, là với tư cách một quý tộc, hay là với tư cách một thương nhân bình thường?"

"Ồ? Điều này có gì khác biệt sao?" Nghe Hứa Dịch hỏi kỳ lạ, Tử tước Leslie cảm thấy rất thú vị.

"Rất khác biệt." Hứa Dịch gật đầu."Nếu ngài đưa ra ý kiến này với tư cách là một quý tộc, thì theo quy định liên quan của Hội đồng quý tộc vương quốc, ngài phải đặt cổ phần này dưới sự giám

sát của Hội đồng quý tộc, không được che giấu bất cứ điều gì. Như vậy, rất nhiều chuyện của thương hội chúng tôi e rằng sẽ phải công khai với Hội đồng quý tộc. Điều này là điều tôi không thể đồng ý, vậy tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi với ngài."

"Vậy nếu là với thân phận thương nhân bình thường thì sao?"

"Nếu là thân phận thương nhân bình thường..." Hứa Dịch nở nụ cười ranh mãnh."Vậy thì trong thương trường, điều kiện ngài đưa ra rất hấp dẫn. Nhưng tôi phải nói rõ với ngài, muốn có được một phần cổ phần của Thương hội Tân Phi thì không thành vấn đề, nhưng cổ phần của ngài chỉ có thể chiếm một phần nhỏ. Nói cách khác, ngài chỉ có quyền đề xuất trong thương hội, nhưng không có quyền quyết định. Ý ngài như thế nào?"

Quản gia Wenlai đứng bên cạnh nhướng mày, tức giận nói: "Láo xược! Tử tước đại nhân chịu bỏ vốn vào cái Thương hội nhỏ bé của cậu, đó là vinh hạnh của cậu! Cậu dám nói Tử tước đại nhân không có quyền quyết định? Thật to gan!"

Sắc mặt Hứa Dịch không đổi, căn bản không để ý đến Quản gia Wenlai, vẫn giữ nụ cười nhìn Tử tước Leslie.

Tử tước Leslie không hề lộ ra vẻ mặt bất ngờ, ngược lại gật đầu hỏi: "Tôi hiểu ý cậu. Nhưng Hứa Dịch, cậu làm sao đảm bảo cậu sẽ không đưa ra quyết định sai lầm? Nói cách khác, làm sao có thể đảm bảo lợi ích của tôi?"

Hứa Dịch mỉm cười, rồi nháy mắt với Tử tước Leslie nói: "Tử tước đại nhân, kỳ thực ngài là tin tưởng tôi đúng không?"

Tử tước Leslie sững người, rồi cười ha hả.

"Tốt! Tốt! Hứa Dịch, cậu thật sự là một người thú vị. Wenlai, được rồi, đưa bản hợp đồng khác cho cậu ấy xem."

Hứa Dịch nhận lấy bản hợp đồng mà Wenlai đưa tới, quả

nhiên đây là một bản thỏa thuận góp vốn.

Trên thỏa thuận ghi rõ Tử tước Leslie sẽ dùng lãnh địa làm cổ phần gia nhập Thương hội Tân Phi, đồng thời nâng tỷ lệ cổ phần ban đầu từ một phần lên ba phần.

Thỏa thuận cũng ghi rõ, Tử tước Leslie không có quyền quyết định đối với các quyết sách của Thương hội, mọi việc của Thương hội vẫn do Hứa Dịch quyết định, Tử tước Leslie không được can thiệp.

Ngoài ra, cần đặc biệt lưu ý rằng đây là một thỏa thuận riêng tư, tức là không được luật pháp Vương quốc bảo vệ.

Tuy nhiên, chính vì vậy, Hứa Dịch lại càng yên tâm.

Đọc kỹ bản thỏa thuận xong, Hứa Dịch ngẩng đầu, nhìn Tử tước Leslie đang mỉm cười, đưa tay phải ra.

"Tử tước đại nhân, hợp tác vui vẻ."

Tử tước Leslie cũng cười đưa tay ra, nắm chặt tay Hứa Dịch.

"Hợp tác vui vẻ."

Chương 46: Đàn ông cũng biết ghen tuông (1/2)

Rời khỏi Trang viên của Tử tước Leslie, trời đã quá trưa. Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, quyết định không nên mạo hiểm quay về Nhà máy dưới cái nắng như thiêu như đốt này. Anh bảo người đánh xe ngựa do Quản gia Wenlai phái đến đưa mình thẳng về Thành phố Bontar.

Dưới thời tiết nóng bức, Thành phố Bontar vẫn gần như chìm trong yên lặng như thường lệ. Hứa Dịch nhìn quanh trên xe ngựa, phát hiện ra trong nhiều ngôi nhà và cửa hàng đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Quạt ma thuật đang quay, không khỏi bật cười.

Chỉ chưa đầy một tháng, Quạt ma thuật đã trở nên phổ biến cả trong và ngoài Thành phố Bontar. Hiện tại, ngoại trừ những gia đình giàu có đến mức có thể bố trí pháp trận băng giá lớn, thì nhà nào mà không có một hai cái Quạt ma thuật thì thật sự là không ngẩng mặt lên được với hàng xóm láng giềng.

Theo thống kê của Heinze, cho đến nay, Thương hội Xin Fei đã bán được tổng cộng 2. 371 chiếc Quạt ma thuật hiệu Xin Fei.

Không tính đến các chi phí, lợi nhuận ròng đạt hơn 2. 200 đồng vàng.

Sau khi trừ đi phần chia cho Heinze và Tử tước Leslie vì sở hữu một phần mười cổ phần, thu nhập của Hứa Dịch lên tới hơn 1. 500 đồng vàng!

Đây chỉ là thu nhập ròng trong vòng một tháng.

Cần biết rằng, thu nhập bình quân đầu người mỗi tháng ở Thành phố Bontar chỉ hơn mười đồng vàng, thu nhập cả năm cũng chỉ khoảng chưa đến hai trăm đồng vàng.

Với mức lương 30 đồng vàng mỗi tháng, Rem tại Tháp pháp thuật Camillo được coi là người có thu nhập cao trong toàn bộ Thành phố Bontar.

Nhưng so với Hứa Dịch hiện tại, chắc chắn là kém hơn rất nhiều.

Chẳng trách Heinze thường xuyên khuyên Hứa Dịch nên nghỉ việc ở Tháp pháp thuật và tập trung điều hành Thương hội.

Lý do khiến sản lượng Quạt ma thuật không thể tăng lên được là do Hứa Dịch thiếu thời gian.

Mặc dù công việc của anh ấy ở Tháp pháp thuật không quá nặng nhọc, nhưng nó vẫn tiêu tốn của anh ấy rất nhiều năng lượng.

Theo quan điểm của Heinze, đây là một sự lãng phí lớn.

Tuy nhiên, Hứa Dịch kiên quyết từ chối đề nghị của Heinze. Heinze thiếu tầm nhìn, còn Hứa Dịch thì không.

Sau khi xuống xe ngựa, Hứa Dịch ném cho người đánh xe một đồng vàng, rồi xách theo hành lý bước vào Tháp pháp thuật.

Trên đường đi, anh gặp không ít đồng nghiệp trong Tháp pháp thuật. Khi nhìn thấy Hứa Dịch, họ đều nở nụ cười chào anh.

Gần đây, Quạt ma thuật do Hứa Dịch thiết kế và chế tạo đã bán rất chạy ở Thành phố Bontar. Mặc dù các Pháp sư trong Tháp pháp thuật không quan tâm đến chuyện đời thường, nhưng ít nhiều họ cũng đã nghe nói đến, gián tiếp cũng biết đến chàng trai tóc đen trước đây hoàn toàn xa lạ này.

Trong mắt các Pháp sư trong Tháp pháp thuật, Hứa Dịch có phần hơi thiếu chuyên nghiệp.

Là một Pháp sư, không chuyên tâm nghiên cứu ma pháp, lại chạy đi làm cái thứ Quạt ma thuật gì đó, thật là mất mặt!

Hứa Dịch coi như không thấy những ánh mắt kỳ quái xen lẫn trong nụ cười của mọi người, giữ nụ cười trên môi, đi thẳng về phòng nghiên cứu của mình.

Vừa thấy Hứa Dịch bước vào, mấy người đồng nghiệp trẻ tuổi trong phòng nghiên cứu lập tức reo hò, xông thẳng đến, không chút khách khí giật lấy mấy gói đồ trên tay Hứa Dịch, nhanh chóng mở ra.

"Lại là nước đậu xanh? Này Hứa Dịch, không có gì mới mẻ hơn sao?" Một đồng nghiệp còn không quên phàn nàn.

Hứa Dịch cười ha hả: "Sao? Chán rồi à? Vậy thì tốt, lần sau tôi nhớ đổi món mới."

"Đừng nghe cậu ta nói bậy, có đồ ăn là tốt rồi." Một nữ đồng nghiệp khác đẩy người đồng nghiệp vừa phàn nàn ra."Hứa Dịch, mỗi lần cậu đều mang nhiều đồ như vậy về, khiến chúng tôi rất ngại."

"Không có gì, chỉ là một số thứ lặt vặt không đáng giá thôi. Tôi luôn xin nghỉ phép, công việc của phòng nghiên cứu khiến mọi người phải gánh vác thêm, đây cũng coi như là một lời xin lỗi của tôi."

"Haha, cậu khách sáo quá..."

"Hừ! Cậu cũng biết điều đó đấy." Một tiếng hừ lạnh đột nhiên cắt ngang bầu không khí hòa hợp bên này."Hứa Dịch, đừng tưởng rằng kiếm được chút tiền nhờ Quạt ma thuật mà có thể vênh váo ở đây. Đừng quên, cậu rốt cuộc vẫn là một Pháp sư. Chúng ta là

Pháp sư, vẫn phải dựa vào thực lực ma pháp để phân cao thấp. Tháng sau chính là kỳ thi sát hạch tư cách của Hội pháp sư, tôi nghe nói cậu đến giờ vẫn chưa vượt qua bài kiểm tra cấp thấp nhất? Nếu tháng sau cậu vẫn không vượt qua được, thì thật là một trò cười đấy!"

Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người nói chuyện chính là Zimiro, người đứng thứ hai về thực lực ma pháp trong phòng nghiên cứu.

Từ khi Hứa Dịch bước vào phòng nghiên cứu, Zimiro luôn nhìn anh bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

Ban đầu Hứa Dịch không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau đó mới nghe được từ các đồng nghiệp rằng, hóa ra Zimiro vẫn luôn để ý đến Stella. Biết được Hứa Dịch vào Tháp pháp thuật nhờ sự giúp đỡ của Stella, Zimiro liền cho rằng giữa hai người có quan hệ đặc biệt, nên luôn tỏ ra khó chịu với Hứa Dịch.

Đối với loại người này, Hứa Dịch biết rõ càng để ý đến hắn ta thì hắn ta càng được nước lấn tới, bèn luôn làm lơ, coi như hắn ta không tồn tại.

Thời gian trôi qua, Zimiro có lẽ cảm thấy tự mình nhảy nhót một mình không có gì thú vị, thêm vào đó Hứa Dịch cũng không thể hiện ra có quan hệ gì đặc biệt với Stella, hắn ta dần dần im lặng.

Không ngờ hôm nay hắn ta lại đột nhiên nhảy ra.

"Này, Zimiro, cậu nói chuyện khó nghe quá đấy!" Nữ đồng nghiệp bênh vực Hứa Dịch lập tức bất mãn nói: "Mặc dù Hứa Dịch vẫn chưa vượt qua kỳ thi sát hạch tư cách, nhưng chúng ta là đồng nghiệp với nhau lâu như vậy, còn không rõ thực lực của Hứa Dịch sao? Theo tôi thấy, tháng sau cậu ấy nhất định sẽ vượt qua bài kiểm tra!"

Chương 47: Đàn ông cũng biết ghen tuông (2/2)

"Hừ! Luti, chỉ vì Hứa Dịch mỗi lần đều mang chút quà nhỏ cho cậu là cậu đã bị mua chuộc rồi sao? Cậu nói cậu ấy nhất định có thể vượt qua bài kiểm tra? Vậy thì sao? Tôi thấy thực lực của cậu ta cùng lắm chỉ là một Pháp sư sơ cấp thôi? Chẳng lẽ cậu cảm thấy một Pháp sư sơ cấp là rất lợi hại sao?"

"Cậu..."

Hứa Dịch đưa tay ngăn Luti vẫn còn muốn tranh luận, liếc nhìn Zimiro, mỉm cười nói: "Tiền bối Zimiro, thực lực ma pháp của tôi kém xa cậu, tôi không cần phải bàn luận thêm nữa."

Zimiro không ngờ Hứa Dịch lại thừa nhận mình không bằng hắn ta trước mặt bao nhiêu người như vậy, sững sờ một lúc, cũng không tiện tiếp tục dây dưa nữa, chỉ đành ậm ừ một tiếng, ngồi xuống lại, không rõ là bắt đầu tập trung vào công việc của mình hay không.

"Cái loại người gì vậy chứ!" Luti khinh thường liếc nhìn Zimiro, khẽ hừ một tiếng, sau đó lại cau mày nói nhỏ với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, sao cậu lại phải nói mình không bằng hắn ta? Chẳng phải là đang tiếp thêm cho khí thế ngạo mạn của hắn ta sao?"

"Vấn đề là tôi thật sự không bằng hắn ta." Hứa Dịch cười cười, không hề tỏ ra tức giận."Luti, tôi là một kỹ sư, yêu cầu cơ bản nhất chính là phải thực tế, không thể có bất kỳ sự giả dối nào."

Luti trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Cậu đúng là rất bình tĩnh đấy."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, nhìn trái nhìn phải, nhưng không thấy bóng dáng của Rem và Vina.

"Hai người họ hôm nay cùng xin nghỉ phép, chắc là đi hẹn hò rồi." Luti cười híp mắt nói."Nói đến Rem, anh chàng đó cũng không phải là người cứng nhắc, cuối cùng cũng biết mời Vina đi hẹn hò."

"Vậy à... Thật là tiếc quá, hôm nay tôi còn có việc muốn tìm Vina nữa." Hứa Dịch bất đắc dĩ nói.

"Cậu lại có việc muốn tìm Vina?" Luti nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt nghi ngờ, đột nhiên ghé sát lại, nhỏ giọng nói: "Này, Hứa Dịch, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu đấy, sau này tốt nhất cậu đừng tùy tiện tìm Vina một mình. Mặc dù Rem không nói rõ ra, nhưng tôi có thể nhìn ra, anh ấy không vui vì chuyện này."

Hứa Dịch ngẩn người: "Tôi tìm Vina chỉ là vì chuyện công việc thôi mà."

"Vậy cũng không được." Luti kiên quyết nói."Đàn ông cũng biết ghen tuông đấy, cậu cẩn thận một chút."

Hứa Dịch có chút dở khóc dở cười, suy nghĩ một chút, chỉ có thể lắc đầu cười khổ: "Được rồi, sau này tôi sẽ chú ý."

Vì Vina không có ở đây, Hứa Dịch mất mục tiêu đến phòng nghiên cứu. Anh trở về chỗ ngồi, nhanh chóng xử lý công việc tồn đọng. Gần đến giờ tan sở, Hứa Dịch do dự một chút rồi rời khỏi phòng nghiên cứu, bước lên cầu thang ma pháp.

Tầng cao nhất của Tháp pháp thuật vẫn mát mẻ như thường. Sau khi Hứa Dịch báo tên, cánh cửa phòng nghiên cứu của Đại pháp sư Camillo tự động trượt mở, nhường không gian bên trong.

"Hứa Dịch, hôm nay lại không xin nghỉ phép sao?" Đại pháp sư Camillo dường như vừa hoàn thành một nghiên cứu ma pháp, đang trong thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi. Nhìn thấy Hứa Dịch

bước vào, ông thậm chí còn có hứng thú nói đùa một câu.

Hứa Dịch có chút ngại ngùng cười cười. Anh biết gần đây mình xin nghỉ phép quá nhiều, đến cả Đại pháp sư Camillo cũng biết.

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì?" Đại pháp sư Camillo hỏi.

"Có hai chuyện. Chuyện thứ nhất là đặc biệt đến để cảm ơn ngài."

"Cảm ơn ta chuyện gì?" Đại pháp sư Camillo cau mày.

"Cảm ơn ngài đã cho tôi suất đề cử tham gia kỳ thi sát hạch tư cách của Hội pháp sư."

"Cho cậu?" Đại pháp sư Camillo nhíu mày, sau đó như nhớ ra điều gì đó, gật đầu."Không có gì, thiên phú ma pháp của cậu không tệ, đề cử cậu cũng coi như là khá phù hợp. Dù sao suất này cũng không có tác dụng gì quá lớn, cùng lắm chỉ là để cậu thuận tiện hơn một chút thôi, không cần phải đặc biệt đến cảm ơn ta. Nói chuyện còn lại đi."

"Dù sao thì, vẫn phải cảm ơn ngài." Hứa Dịch trịnh trọng cúi chào Đại pháp sư Camillo để bày tỏ lòng biết ơn, sau đó lấy từ trong ngực ra một bản vẽ đưa qua."Chuyện còn lại là có một số vấn đề muốn nhờ ngài chỉ giáo."

"Lại là pháp trận?" Đại pháp sư Camillo nhận lấy bản vẽ, liếc mắt nhìn, khẽ ồ lên: "Cái này... hình như là pháp trận băng giá?"

"Quả nhiên là Đại pháp sư, liếc mắt một cái đã nhận ra." Hứa Dịch lập tức nịnh nọt một câu."Đúng vậy, đây quả thật là pháp trận băng giá, chính xác mà nói là phiên bản cải tiến của pháp trận băng giá."

"Ta có thể nhìn ra được, nhưng mà cậu cải tiến pháp trận băng

giá này để làm gì?" Đại pháp sư Camillo chỉ vào bản vẽ."Sao ta lại phát hiện, sự cải tiến của cậu đối với pháp trận băng giá này có chút giống với pháp trận gió xoáy mà cậu đã cải tiến trước đó nhỉ?"

Hứa Dịch lập tức cảm thấy bội phục, vui mừng nói: "Đại pháp sư, ngài thật sự là lợi hại, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra phần cốt lõi nhất của pháp trận này. Đúng vậy, mục đích tôi cải tiến pháp trận băng giá này, cũng giống như mục đích cải tiến pháp trận gió xoáy trước đó, chính là muốn pháp trận băng giá này cũng có thể duy trì năng lượng đầu ra lâu dài. Ngài xem hiệu quả của pháp trận này như thế nào?"

"Ừm... Nhìn chung thì cải tiến rất tốt, nhưng mà có một số chỗ e rằng có chút vấn đề nhỏ..." Đại pháp sư Camillo đột nhiên ngẩng phắt đầu lên."Hứa Dịch, cậu sẽ không định dùng pháp trận băng giá này để làm thứ gì đó chứ? Giống như cái thứ Quạt ma thuật kia?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, thứ tôi muốn làm, chính là điều hòa ma thuật."

Chương 48: Máy thử nghiệm (1/2)

Thời gian thoắt cái đã bước sang tháng Tám, cũng là lúc mùa hè oi ả nhất bắt đầu.

Thời tiết ngày càng nóng bức. Mặt trời vừa ló dạng, xưởng sản xuất Quạt ma thuật đã trở nên ngột ngạt như lò lửa, khiến cho ba mươi học sinh đang miệt mài làm việc ở đây đều ướt đẫm mồ hôi.

Mặc dù ở mỗi góc xưởng đều được bố trí một chiếc Quạt ma thuật chạy hết công suất, nhưng cũng chẳng thể xua tan đi cái nóng hầm hập này.

"Phó Hội trưởng, hay là ngài đề xuất với Hội trưởng, cho lắp đặt một pháp trận băng giá lớn ở đây đi ạ?" Olin vừa lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, vừa nhịn không được mà than thở với Heinze.

Xuất thân từ một gia đình quý tộc, được sống trong nhung lụa từ nhỏ, Olin chưa từng phải chịu khổ cực như thế này.

"Olin, cậu đúng là công tử bột mà. Cậu có biết một pháp trận băng giá lớn tốn kém bao nhiêu tiền không?" Chưa đợi Heinze lên tiếng, một học sinh bên cạnh đã lên tiếng phản bác."Chúng ta một tháng chỉ nhận được vài đồng vàng, cho dù ba mươi người gộp lại cũng chỉ đủ chi trả cho lượng tiêu hao hàng tháng của pháp trận băng giá lớn, cậu nghĩ Hội trưởng sẽ đồng ý sao?"

"Tôi biết chứ, nhưng cũng phải cố gắng tranh thủ chứ." Olin chẳng hề để tâm đến giọng điệu mỉa mai của người bạn học kia. Từ sau lần cải tiến pháp trận được Hứa Dịch đặc biệt khen

thưởng, tâm trạng Olin luôn vui vẻ, tính cách cũng trở nên phóng khoáng hơn.

"Khụ... Mọi người đừng lo lắng, lát nữa tôi sẽ báo cáo việc này với Hội trưởng, đồng thời cố gắng thuyết phục ngài ấy lắp đặt một pháp trận băng giá lớn. Tôi tin là khi nhìn thấy mọi người làm việc vất vả như vậy, Hội trưởng nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết." Nhìn thấy mọi người mồ hôi nhễ nhại, Heinze vội vàng lên tiếng an ủi.

Hiện tại, nhờ vào việc Quạt ma thuật bán chạy, xưởng sản xuất này mỗi ngày thu về lợi nhuận hơn một trăm đồng vàng. Tính ra, việc lắp đặt một pháp trận băng giá lớn ở đây cũng không phải là không thể.

Xét cho cùng, những học sinh này chính là lực lượng chính sản xuất Quạt ma thuật. Hiện tại thời tiết quá nóng bức, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất làm việc của họ. Là người quản lý xưởng sản xuất này, Heinze không thể không xem xét đến vấn đề này.

Đối với câu trả lời của Heinze, các học sinh không tỏ ra phấn khích cho lắm, ngay cả Olin cũng chỉ cười trừ, lắc đầu tỏ vẻ không tin tưởng.

Người bạn học kia nói đúng, chi phí lắp đặt pháp trận băng giá quá đắt đỏ, đứng từ góc độ của một thương nhân, chắc chắn sẽ không dễ dàng lắp đặt thứ này cho những người làm công.

Ít nhất thì bọn họ chưa từng nghe nói thương hội nào lại lắp đặt thứ xa xỉ như vậy trong xưởng của mình.

Tất nhiên, nghĩ thì cứ nghĩ vậy, nhưng khi nhìn thấy Hứa Dịch xuất hiện trong xưởng, các học sinh vẫn le lói một tia hy vọng.

Thế nhưng, câu trả lời của Hứa Dịch đã ngay lập tức dập tắt

tia hy vọng mong manh đó.

"Lắp đặt pháp trận băng giá lớn? Không được, quá lãng phí, hoàn toàn không cần thiết!" Hứa Dịch lắc đầu, đáp lời dứt khoát.

Các học sinh nhìn nhau, đồng loạt thở dài, cúi đầu tiếp tục công việc.

"Hội trưởng, tôi cứ tưởng ngài khác với những thương nhân khác, giờ xem ra cũng chẳng khác gì." Olin thất vọng tràn trề, nhịn không được mà oán trách.

Hứa Dịch cười ha hả, xua tay nói: "Mọi người đừng vội thất vọng, tuy tôi nói lắp đặt pháp trận băng giá lớn quá lãng phí, nhưng tôi đâu có nói là không giúp mọi người giải quyết vấn đề này."

Các học sinh tò mò nhìn Hứa Dịch, thầm nghĩ trong lòng: "Thời tiết nóng như vậy, ngài không lắp đặt pháp trận băng giá lớn thì còn có thể giải quyết bằng cách nào?".

Hứa Dịch chỉ vào chiếc hộp sắt hình chữ nhật mà anh vừa mang đến, ra hiệu cho Heinze hợp tác lắp đặt nó lên một bức tường trong xưởng. Sau đó, anh tiện tay lấy ra một viên Tinh thể ma thuật nhét vào khe hở bên dưới hộp sắt.

Nhìn thấy hành động của Hứa Dịch, tất cả học sinh đều sáng mắt lên.

Chẳng lẽ đây là một cỗ máy ma thuật mới do Hứa Dịch nghiên cứu chế tạo?

"Hội trưởng, đây là cái gì vậy ạ?" Olin không nhịn được hỏi.

"Đừng vội, lát nữa mọi người sẽ biết." Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Hứa Dịch ấn vào một chỗ giống như công tắc bên dưới chiếc hộp sắt kỳ lạ.

"Tíng——"

Một tiếng động khe khẽ vang lên, bên trong hộp sắt đầu tiên là một luồng ánh sáng trắng sữa nhàn nhạt sáng lên, sau đó là một luồng ánh sáng xanh nhạt cũng sáng lên. Tiếp theo, tiếng vo vo nhỏ xíu phát ra từ bên trong hộp sắt.

Phía dưới hộp sắt có vài khe hở rất kỳ lạ, ở miệng khe hở còn treo một dải vải mỏng. Ban đầu, mọi người đều không hiểu thứ này có tác dụng gì, nhưng một lúc sau, họ phát hiện dải vải này bắt đầu lay động, rõ ràng là có gió thổi ra từ khe hở.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các học sinh lại một lần nữa thất vọng.

"Hội trưởng, đây chẳng phải là Quạt ma thuật biến hình hay sao, có tác dụng gì chứ?"

"Đúng vậy, xung quanh chúng ta có biết bao nhiêu Quạt ma thuật rồi, nhưng chỉ quạt gió thôi thì cũng chẳng mát mẻ hơn là bao."

"Chính xác, ngài cứ lắp đặt cho chúng tôi một pháp trận băng giá lớn đi, nếu không chúng tôi sẽ bị chết nóng mất."...

Hứa Dịch chỉ cười tủm tỉm, không giải thích gì thêm.

Một lát sau, Heinze và các học sinh cảm thấy có điều gì đó khác lạ.

Chương 49: Máy thử nghiệm (2/2)

"Ơ? Không đúng, sao gió lại mát thế này?"

"Đúng vậy, kỳ lạ thật đấy. Rõ ràng nóng như vậy, sao gió thổi ra từ cái này lại mát lạnh?"

"Thật sự mát thật đấy! Tuyệt quá! Thoải mái hơn hẳn rồi!"

"Haha, sướng quá! Cái này chẳng khác gì pháp trận băng giá lớn cả!"...

Sau khi tận hưởng làn gió mát rượi từ chiếc hộp sắt kỳ lạ kia một lúc, các học sinh không nhịn được tò mò, nhao nhao hỏi Hứa Dịch:

"Hội trưởng, rốt cuộc đây là thứ gì vậy ạ?"

"Đúng vậy, tại sao gió thổi ra từ nó lại mát như vậy?"

"Giá mà mọi quạt ma thuật đều giống như cái này thì tốt biết mấy. Như vậy mọi người sẽ không cần phải lắp đặt cái gì gọi là pháp trận băng giá lớn nữa."

"Thứ này..." Hứa Dịch kéo dài giọng, sau khi đã khiến các học sinh tò mò đến cực điểm, anh lại úp úp mở mở nói: "Tạm thời chưa nói cho các cậu biết."

"Này, Hội trưởng, ngài trêu chọc chúng tôi đấy à?"

"Đúng đấy, sao ngài lại cố tình treo chúng tôi như vậy chứ, ít nhất cũng phải cho chúng tôi biết thứ này tên là gì chứ?"

"Haizz, không phải tôi không muốn nói cho các cậu biết, mà là thứ này vẫn chưa hoàn thiện. Đây chỉ là chiếc máy thử nghiệm đầu tiên mà tôi nghiên cứu chế tạo ra, bây giờ mang đến đây cho các cậu dùng trước. Một là để cải thiện môi trường làm việc cho các cậu, hai là giao cho các cậu một nhiệm vụ, đó là thường xuyên quan sát tình trạng vận hành của cỗ máy ma thuật này. Cho dù nó xuất hiện bất kỳ vấn đề hay biến động gì, đều phải ghi chép lại. Tôi cần thu thập dữ liệu vận hành thực tế của nó, sau đó mới có thể tiến hành cải tiến, hiểu chưa?"

"Ra vậy, chúng tôi đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

"Đúng vậy! Hội trưởng yên tâm, vì nó đã giúp chúng tôi mát mẻ hơn nhiều, tôi nhất định sẽ coi nó như bảo bối mà cung phụng!"

"Không, không, tôi không phải muốn các cậu coi nó như bảo bối mà sử dụng, mà là hãy cố gắng hành hạ nó, càng hành hạ càng tốt. Bởi vì thứ tôi cần chính là phản ứng của nó khi đối mặt với các tình huống đặc biệt, từ đó kiểm tra các loại tính năng của nó. Thời gian tạm thời là ba ngày, ba ngày sau tôi sẽ thu thập dữ liệu của các cậu. Nếu mọi việc suôn sẻ, thứ này sẽ được đưa vào sản xuất hàng loạt, đến lúc đó tôi sẽ lắp đặt thêm cho các cậu vài cái ở đây, đảm bảo các cậu sẽ không còn thấy nóng nữa."

"Tuyệt vời!"

"Hội trưởng, ngài thật tốt bụng!"

"Không, là một ông chủ tốt bụng!"...

Nhìn thấy các học sinh reo hò vui mừng, Hứa Dịch mỉm cười, quay sang nói nhỏ với Heinze: "Heinze, mấy ngày nay tôi phải đi xa một chuyến, mọi việc ở đây phải làm phiền anh rồi."

"Đi xa? Đi đâu?" Heinze ngạc nhiên hỏi.

Ánh mắt Hứa Dịch nhìn về phía Tây xa xôi: "Tôi muốn đến bộ lạc người lùn nơi thầy Lanu sinh ra. Thầy Lanu nói nếu đi nhanh thì một ngày là đến, vì vậy tôi dự tính đi ba ngày. Nhưng nếu lỡ có việc gì trì hoãn, mọi việc ở đây vẫn phải nhờ anh lo liệu. Ngoài ra, anh còn phải thay tôi đến Tháp pháp thuật Camillo một chuyến, báo với Đại pháp sư Camillo một tiếng, xin phép cho tôi nghỉ thêm hai ngày."

Heinze nghi ngờ hỏi: "Sao tự nhiên lại đến bộ lạc người lùn?"

"Anh còn nhớ lần trước tôi đã nói với anh không? Tôi vẫn luôn không hài lòng với tay nghề của những thợ rèn trong thành Bontar, người duy nhất đạt yêu cầu chỉ có thầy Lanu, nhưng thầy Lanu chỉ có một mình, căn bản không thể đáp ứng nhu cầu của tôi. Tôi đã suy nghĩ kỹ càng, quyết định bàn bạc với thầy Lanu, rồi quyết định đến bộ lạc người lùn nơi thầy ấy sinh ra một chuyến. Nếu có thể chiêu mộ được một số thợ thủ công người lùn từ bộ lạc người lùn, thì sẽ giúp ích rất nhiều cho kế hoạch sau này của tôi."

"Mặc dù tay nghề của thợ thủ công người lùn thường tốt hơn so với thợ thủ công là con người, nhưng cậu cũng không cần phải quá khắt khe như vậy chứ? Cậu xem, những chiếc vỏ quạt ma thuật này đều do thợ thủ công là con người trong thành rèn ra, tôi thấy chẳng có vấn đề gì cả."

"Haha, Heinze, đây không phải là tôi khắt khe, mà là tiêu chuẩn của anh quá thấp. Chẳng lẽ anh không phát hiện ra, mặc dù những chiếc vỏ quạt này nhìn bề ngoài có vẻ rất đẹp, nhưng trên thực tế, ở một số chi tiết nhỏ luôn có sự khác biệt sao? Điều này dẫn đến việc mỗi chiếc Quạt ma thuật mà chúng ta sản xuất ra đều có sự khác biệt ít nhiều về hình thức. Đừng xem thường những khác biệt nhỏ nhặt này, hiện tại có thể chưa nhìn ra, nhưng sau này, khi tôi muốn đưa xưởng sản xuất này vào hoạt động theo dây chuyền, thì sự khác biệt nhỏ nhặt này sẽ trở thành vấn đề chết người."

"Hoạt động theo dây chuyền?" Mặc dù Heinze hiện tại đã không còn cảm thấy kinh ngạc trước những từ ngữ mới mẻ mà Hứa Dịch thỉnh thoảng thốt ra, nhưng vẫn không khỏi sững sờ."Lại là cái gì vậy?"

"Chuyện này đợi khi nào điều kiện chín muồi tôi sẽ giải thích cho anh sau, anh chỉ cần nhớ kỹ một điều, đó là tất cả các công đoạn sản xuất đều phải được quy định nghiêm ngặt, tiêu chuẩn thống nhất, tuyệt đối không được qua loa đại khái."

Thấy Hứa Dịch nói nghiêm túc, Heinze chỉ đành gật đầu đồng ý.

"Được rồi, tôi đi đây. Hy vọng khi trở về, tôi có thể mang theo một nhóm thợ thủ công người lùn."

Chương 50: Thép hợp kim (1/2)

Theo đường chim bay, Bộ lạc người lùn của thầy Lanu cách Thành phố Bontar chưa đến hai trăm cây số.

Tuy nhiên, nếu tính theo toàn bộ hành trình, quãng đường phải đi gần gấp rưỡi.

May mắn thay, hơn hai trăm cây số đầu tiên có thể đi bằng xe ngựa với tốc độ nhanh. Chỉ khi vào ngọn núi nơi Bộ lạc người lùn sinh sống, đoạn đường cuối cùng dài hơn hai mươi cây số phải đi bộ.

Đúng như thầy Lanu đã nói, toàn bộ hành trình mất cả một ngày.

Hứa Dịch khởi hành từ Thành phố Bontar vào buổi sáng, mãi cho đến khi trời tối đen, dưới sự chỉ dẫn của thầy Lanu đi cùng, anh mới nhìn thấy những đốm lửa phía trước.

"Thấy chưa? Những đốm lửa đó đều là hỏa lò, hỏa lò trong Bộ lạc người lùn của chúng tôi là không bao giờ tắt!" Nói đến đây, thầy Lanu ưỡn cái bụng vốn đã không nhỏ của mình ra, vẻ mặt đầy tự hào.

Tiếc là lúc này Hứa Dịch đã bị hành trình cả ngày trời hành hạ đến mức không còn chút sức lực nào để nói chuyện, nên cũng không có ý tứ hùa theo ông.

Chuyến thăm đột ngột của Hứa Dịch khiến những người lùn trong bộ lạc phần nào có chút bất ngờ, nhưng vì anh đến cùng với thầy Lanu, nên ngay lập tức được những người lùn nhiệt tình chào đón, và ngay lập tức tổ chức một bữa tiệc chào mừng long trọng.

Người lùn thích rượu, tiếp đãi khách khứa tự nhiên cũng lấy rượu làm chủ.

Hứa Dịch chẳng nhớ nổi mình đã uống bao nhiêu rượu, cũng chẳng nhớ nổi mình đã ngủ say như thế nào. Khi anh tỉnh dậy, mở mắt ra thì trời đã sáng rõ, là sáng sớm ngày hôm sau.

Hứa Dịch lắc đầu, phát hiện đầu óc không đau như anh tưởng tượng, chỉ hơi choáng váng.

Xem ra người lùn không chỉ thích rượu, mà kỹ thuật ủ rượu của họ cũng rất tuyệt vời. Tối qua uống nhiều như vậy, mà hôm sau không hề bị đau đầu.

Tất nhiên, cũng phải kể đến tửu lượng của Hứa Dịch rất tốt.

Ở Trái đất, với tư cách là một trong những Kỹ sư cơ khí hàng đầu trong công ty kỹ thuật cơ khí lớn nhất cả nước, cho dù Hứa Dịch có kiểm soát bản thân nghiêm khắc đến đâu, thì cũng không thể từ chối vô số bữa tiệc. Tửu lượng của anh cũng là do đó mà luyện ra.

Kỹ thuật chưng cất rượu của thế giới này không bằng Trái đất, nơi có trình độ khoa học kỹ thuật phát triển cao, nồng độ rượu tự nhiên cũng kém xa, gián tiếp khiến tửu lượng của Hứa Dịch tăng lên.

"Này, Hứa Dịch phải không? Anh tỉnh rồi à?" Một giọng nói thô kệch vang lên bên cạnh.

Hứa Dịch quay đầu lại, nhìn thấy một người lùn nam có chiếc mũi to đặc biệt.

"Anh là..." Hứa Dịch gãi gãi đầu, nhớ mang máng về người lùn nam này nhưng không thể nhớ tên.

"Haha, cứ gọi tôi là Kambi." Người lùn vỗ mạnh vào vai Hứa

Dịch, cười lớn."Ban đầu tôi cứ tưởng con người tửu lượng không tốt lắm, không ngờ anh lại uống được như vậy, tối hôm qua anh đã đánh bại hai người mới gục, được lắm được lắm!"

Hứa Dịch cười ha ha, thầm nghĩ người lùn thích rượu, liền coi người uống được rượu là anh hùng hảo hán. Tửu lượng anh thể hiện tối hôm qua đã trở thành một viên gạch lót đường không tồi.

"Thầy Lanu đâu? Sao không thấy ông ấy?" Hứa Dịch hỏi.

"Thằng nhóc Lanu đi gặp tộc trưởng rồi, nói là có chuyện muốn nói. À, suýt chút nữa thì quên mất, nó nói anh dậy rồi thì cũng có thể đi gặp tộc trưởng. Sao nào? Bây giờ anh có muốn đi không? Nhưng mà anh vừa mới dậy, hay là ăn chút gì lót dạ rồi hẵng đi."

Hứa Dịch sờ sờ bụng, quả thật cảm thấy trống rỗng, bèn gật đầu.

Kambi rất nhanh đã mang đến hai cái bánh nướng không biết làm bằng nguyên liệu gì. Hứa Dịch ăn vội vàng xong, liền nhờ Kambi dẫn đường, đi yết kiến tộc trưởng.

Bộ lạc người lùn mà thầy Lanu xuất thân không phải là bộ lạc lớn, theo lời Kambi, toàn bộ lạc cộng lại cũng chỉ có hơn năm trăm người.

Hứa Dịch dựa theo những gì mình quan sát được mà ước tính, người lùn nam trưởng thành trong bộ lạc này cộng lại có thể cũng chỉ hơn một trăm người.

Điều này khiến anh có chút thất vọng, lần này anh đến đây chính là để chiêu mộ càng nhiều thợ thủ công người lùn càng tốt, thế nhưng người lùn nam trưởng thành của bộ lạc này cộng lại cũng chỉ có hơn một trăm người, cho dù mỗi người đều có trình độ tương đương với thầy Lanu, thì vẫn là chưa đủ.

"Ai nói với anh là người lùn chúng tôi chỉ có người lùn nam trưởng thành mới biết rèn?" Tộc trưởng người lùn Sluka khịt mũi coi thường câu hỏi của Hứa Dịch."Nói cho anh biết, người lùn chúng tôi từ khi sinh ra đã gắn bó với rượu ngon và lò lửa, cho dù là những đứa trẻ trong tộc, thì tay nghề cũng cao siêu hơn nhiều so với những người thợ thủ công của loài người các anh!"

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Sluka, cùng với ánh mắt vô cùng tán thành của thầy Lanu và Kambi bên cạnh, Hứa Dịch biết điều không phản bác, suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy tộc trưởng đại nhân, xin hỏi ngài có thể cho phép tôi thuê một số bậc thầy có tay nghề cao trong tộc, để hỗ trợ thầy Lanu hoàn thành công việc mà tôi giao phó cho ông ấy không?"

"Về yêu cầu của anh, Lanu vừa nói với tôi rồi." Sluka gật đầu."Nói một cách hợp lý, tôi không có lý do gì để ngăn cản anh. Nhưng anh có từng nghĩ đến một vấn đề, nếu anh rút một lượng lớn tộc nhân từ đây đi, cuộc sống của những tộc nhân còn lại nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Hơn nữa, anh làm sao đảm bảo những tộc nhân đến thành phố của loài người làm việc có thể sống đủ tốt và nhận được thù lao xứng đáng?"

Chương 51: Thép hợp kim (2/2)

Hứa Dịch nhìn thầy Lanu một cái, Lanu khẽ gật đầu.

Trên đường đến đây, thầy Lanu đã nói với Hứa Dịch về vấn đề này. Đây cũng là vấn đề mà rất nhiều Bộ lạc người lùn phải đối mặt.

Mặc dù các chủng tộc trên Lục địa Saiens chung sống tương đối hòa bình, nhưng vì là những chủng tộc khác nhau, việc sống chung với nhau chắc chắn sẽ nảy sinh nhiều vấn đề.

Ví dụ như thầy Lanu, mặc dù là bậc thầy rèn được công nhận trong Thành phố Bontar, nhưng vì là người lùn, cuộc sống của thầy trong Thành phố Bontar gặp rất nhiều bất tiện.

Mặc dù những nghi ngại này do Sluka đưa ra, nhưng cũng là tâm tư chung của phần lớn người lùn.

Chính vì những nghi ngại này, người lùn hiện nay vẫn sống theo từng bộ lạc nhỏ, thay vì chung sống với loài người.

Hứa Dịch đã chuẩn bị sẵn sàng, không chút hoang mang nói: "Xin tộc trưởng yên tâm, tôi muốn mời những người bạn lùn đến làm việc, tự nhiên sẽ giải quyết những vấn đề này cho họ. Về vấn đề sinh hoạt, tôi đã trao đổi với thầy Lanu, tin rằng thầy Lanu đã chuyển lời cho ngài."

"Ừm, anh muốn khoanh vùng một khu vực đặc biệt gần Nhà máy để tộc nhân sinh sống, đồng thời xây nhà cửa và giải quyết vấn đề sinh hoạt cho họ, điều này rất tốt. Nhưng còn những mặt khác thì sao? Anh có chắc chắn rằng tộc nhân của tôi sẽ không bị loài người các anh bài xích và ức hiếp không?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tộc trưởng, nói thật lòng, loài người chúng tôi là một chủng tộc rất thực tế, chỉ cần đối phương mang lại lợi ích cho chúng tôi, chúng tôi sẽ chung sống hòa thuận, không quan tâm đối phương là chủng tộc gì. Tôi nghĩ ngài nên đồng ý với điều này chứ?"

Sluka hừ lạnh một tiếng: "Tôi đương nhiên biết."

"Đã như vậy, vậy ngài còn có gì phải bận tâm nữa? Ngài xem, thầy Lanu chính là một ví dụ rất hay. Ông ấy tuy là người lùn, nhưng vì tay nghề rèn xuất chúng, có thể mang đến sự tiện lợi và lợi ích cho rất nhiều người trong Thành phố Bontar, vậy nên ông ấy ở trong Thành phố Bontar đương nhiên nhận được sự tôn trọng của rất nhiều người. Có lẽ cuộc sống của ông ấy có một số bất tiện, nhưng những bất tiện này cũng không thực sự ảnh hưởng đến cuộc sống của ông ấy phải không?"

Thầy Lanu rất phối hợp cười ha ha, gật đầu nói: "Quả thật là như vậy. Bọn người ở Thành phố Bontar kia không dám đắc tội với tôi đâu. Có rất nhiều thứ mà đám thợ thủ công loài người ở Thành phố Bontar không làm được, bọn họ chỉ có thể tìm đến tôi để làm, làm sao có thể gây phiền phức cho tôi được."

Sluka trầm ngâm một lát, nói tiếp: "Được rồi, trước tiên không bàn đến vấn đề này nữa. Anh mang đi một lượng lớn tộc nhân tráng niên của chúng tôi, vậy những tộc nhân còn lại thì sao? Anh phải biết rằng, người lùn chúng tôi tuy yêu thích rượu ngon và rèn, nhưng cũng cần phải sinh sống, cho dù là săn bắn hay thu hoạch, đều cần những tộc nhân này ra sức, anh mang bọn họ đi, ảnh hưởng đối với bộ lạc chúng tôi là quá lớn."

"Tộc trưởng đại nhân, tôi có một đề nghị, ngài không ngại thì nghe thử xem."

"Nói đi."

"Tôi dự định xây dựng một phòng nghiên cứu ở đây, hy vọng những người bạn lùn của quý bộ lạc có thể giúp tôi nghiên cứu một số thứ. Đương nhiên, mỗi tháng tôi đều sẽ cung cấp một khoản kinh phí nghiên cứu cố định, tạm thời ấn định là năm trăm đồng vàng. Nếu phòng nghiên cứu có thành quả nghiên cứu cụ thể, tôi sẽ căn cứ vào thành quả mà khen thưởng tương ứng. Tộc trưởng đại nhân, ngài thấy đề nghị này thế nào?"

Lời vừa dứt, ba người lùn có mặt đều sững sờ.

"Năm trăm đồng vàng?" Thầy Lanu trợn tròn mắt."Hứa Dịch, sao trước đó anh không nói với tôi là anh muốn xây dựng phòng nghiên cứu ở đây?"

"Phòng nghiên cứu? Con người, người lùn chúng tôi chỉ giỏi nhất là rèn, anh muốn chúng tôi giúp anh nghiên cứu cái gì?" Là tộc trưởng, Sluka lại quan tâm đến một khía cạnh khác.

"Xin hãy yên tâm, nghiên cứu mà tôi cần chính là liên quan đến rèn, chủ yếu là một số nghiên cứu về vật liệu rèn. Vừa hay hôm nay tôi đã mang đến một bản kế hoạch nghiên cứu, tộc trưởng đại nhân không ngại thì xem qua." Hứa Dịch từ trong ngực lấy ra một phần tài liệu đưa qua.

Sluka nhận lấy tài liệu liếc mắt nhìn, hơi sững sờ: "Thép hợp kim? Đây là thứ gì?"

"Tài liệu cụ thể đều viết ở trên đó cả, tộc trưởng đại nhân có thể từ từ nghiên cứu sau." Hứa Dịch cười đáp."Bây giờ, xin hỏi tộc trưởng đại nhân, ngài còn vấn đề gì nữa không? Nếu còn chỗ nào chưa rõ, xin ngài cứ việc nói thẳng, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của ngài."

Sluka, thầy Lanu và Kambi trao đổi ánh mắt với nhau vài lần, khẽ thở dài: "Được rồi, con người, tôi thừa nhận là đã bị anh thuyết phục rồi. Về cơ bản tôi đồng ý với điều kiện của anh, đồng

ý để anh chiêu mộ người trong bộ lạc, nhưng về chi tiết cụ thể, chúng ta còn cần phải thương lượng kỹ càng."

Hứa Dịch nở một nụ cười vui vẻ: "Đó là đương nhiên."

Chương 52: Tôi chỉ là một đứa trẻ con (1/2)

"Hứa Dịch, kỳ thực cho dù cậu không bồi thường nhiều như năm trăm đồng vàng, tộc trưởng cuối cùng cũng sẽ đồng ý với điều kiện của cậu." Trên xe ngựa trở về, thầy Lanu đột nhiên thở dài nói với Hứa Dịch.

"Ồ? Sao thầy lại nói vậy?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ cậu không nhìn ra sao? Điều kiện sống trong bộ lạc đã vô cùng khó khăn rồi." Thầy Lanu cười khổ một tiếng, lắc đầu."Kỳ thực từ rất sớm trước đây tôi đã từng đề nghị với tộc trưởng, để tộc nhân ra ngoài thế giới loài người các cậu bôn ba một phen, dựa vào kỹ nghệ rèn đúc của người lùn chúng tôi, rất có khả năng sẽ cải thiện cuộc sống của tộc nhân lên rất nhiều."

"Đề nghị này rất hay mà, tại sao tộc trưởng Sluka lại không đồng ý?" Hứa Dịch tò mò hỏi.

Thầy Lanu nhìn Hứa Dịch, do dự một lát rồi đáp: "Bởi vì người lùn chúng tôi trước đây đã bị loài người lừa gạt quá nhiều lần, tộc trưởng căn bản không tin tưởng loài người."

Lần này đến lượt Hứa Dịch cười khổ.

"Vậy tại sao lần này tộc trưởng lại đồng ý? Chẳng lẽ ông ấy không sợ tôi cũng đang lừa ông ấy sao?"

"Bởi vì đã không còn cách nào khác." Thầy Lanu bất đắc dĩ nói."Hiện tại đại lục Saiens đã hoàn toàn do loài người thống trị, hầu như tất cả những nơi có tài nguyên phong phú đều do loài

người chiếm giữ. Cho dù là người lùn chúng tôi, tộc Elf hay thậm chí những tộc thú nhân cường tráng kia cũng đều phải cách xa loài người, tự mình tìm một nơi chưa bị chiếm đóng mà sinh sống. Thế nhưng những nơi này tài nguyên vốn đã không phong phú, chúng tôi lại không có năng lực sáng tạo như loài người, khiến cho điều kiện sống của tộc nhân ngày càng kém, số lượng cũng ngày càng ít. Hứa Dịch, cậu có biết không? Lúc tôi còn nhỏ, bộ lạc chúng tôi có thể có hơn một ngàn người lùn, bây giờ lại chỉ còn hơn năm trăm người."

"Lúc thầy còn nhỏ?" Hứa Dịch đánh giá Lanu, thầm nghĩ tuổi thọ của tộc người lùn có thể dài hơn loài người rất nhiều, cái gọi là lúc còn nhỏ trong miệng thầy Lanu, chỉ sợ là chuyện của mấy trăm năm trước rồi.

Thầy Lanu không để ý đến suy nghĩ của Hứa Dịch, tiếp tục nói: "Năm ngoái, tộc chúng tôi mất đi ba vị bô lão, nhưng lại không có đứa trẻ nào được sinh ra, khiến tộc lạc mất đi ba người. Tộc trưởng lo lắng nếu tình trạng này tiếp diễn, tộc lạc sẽ dần dần biến mất. Nhưng người lùn chúng tôi trên đại lục Saiens không có sức mạnh để chống lại loài người, không thể như mấy ngàn năm trước, phát động chiến tranh để giành lại tài nguyên. Muốn hòa nhập vào tộc quần loài người lại rất khó khăn. Cậu có lẽ không biết, tôi phải trải qua bao nhiêu gian khổ mới có thể sinh tồn ở thành phố Bontar, thậm chí suýt mất mạng."

Hứa Dịch im lặng nhìn thầy Lanu, khẽ gật đầu.

Dù không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng chỉ cần tưởng tượng cũng có thể biết, một người dị tộc như thầy Lanu, muốn hòa nhập hoàn toàn vào đô thị của loài người và sinh tồn thuận lợi, cần phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực gian khổ.

"Lần này, tộc trưởng thực sự không muốn đồng ý để cậu đưa đi nhiều lao động trẻ tuổi trong tộc, nhưng không còn cách nào khác, điều kiện cậu đưa ra quá ưu đãi. Chưa kể đến những thứ

khác, chỉ riêng việc cậu đưa ra năm trăm đồng vàng, đã có thể giúp tộc giải quyết nhiều vấn đề cấp bách. Huống hồ cậu còn đồng ý trả cho mỗi tộc nhân được thuê tám đồng vàng mỗi tháng, với số tiền công này, gia đình họ ít nhất sẽ không phải lo lắng về cuộc sống. Cậu nói xem, với điều kiện như vậy, tộc trưởng làm sao có thể từ chối?"

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, không nhịn được hỏi: "Cuộc sống của người lùn thật sự đã khó khăn đến vậy sao? Tộc trưởng dựa vào đâu mà tin tưởng tôi? Ông ấy không sợ tôi lừa ông ấy sao?"

"Cậu vẫn chưa hiểu ra sao? Cho dù cậu có đang lừa ông ấy, nhưng năm trăm đồng vàng cậu lấy ra là thật." Thầy Lanu đảo mắt nói."Hơn nữa, dù sao cậu cũng là người do tôi mang đến. Tôi và cậu nhóc này tiếp xúc tuy không lâu, nhưng dựa vào kinh nghiệm sống lâu năm trong xã hội loài người của tôi, cũng có thể nhìn ra được, cậu nhóc này không phải loại người dối trá giả tạo, ít nhất cậu là thật lòng muốn thực hiện những lời mình đã nói. Chỉ dựa vào điểm này, tôi cảm thấy đáng để tin tưởng cậu một lần."

Hứa Dịch ngượng ngùng gãi đầu, cười hì hì nói: "Thì ra tôi lại là người đáng tin cậy như vậy."

Thầy Lanu trừng mắt nhìn Hứa Dịch một cái: "Cậu nhóc cũng đừng mừng sớm quá, cụ thể như thế nào, còn phải xem đến lúc đó cậu đối xử với tộc nhân của tôi ra sao. Tôi nói cho cậu biết, đến lúc đó nếu cậu dám lừa gạt bọn họ, cho dù phải liều mạng già này, tôi cũng sẽ khiến cậu đẹp mặt!"

Chương 53: Tôi chỉ là một đứa trẻ con (2/2)

Hứa Dịch liên tục xua tay: "Làm gì có chuyện đó. Thầy Lanu, thầy và tộc nhân của thầy đều là bảo bối của tôi, tôi còn phải nâng niu chiều chuộng không hết, sao có thể lừa gạt mọi người được. Nói thật với thầy, thầy Lanu, thầy và tộc nhân của thầy sắp sửa tiến hành một công việc quan trọng, sẽ thay đổi toàn bộ đại lục Saiens. Tương lai những người lùn các thầy rất có thể sẽ ghi tên mình vào lịch sử của toàn bộ đại lục Saiens. Đến lúc đó các thầy sẽ là chuyên gia mà toàn bộ đại lục đều phải kính ngưỡng, còn cần phải lo lắng đến vấn đề cuộc sống cơ bản nhất sao?"

Thầy Lanu trừng mắt: "Cậu nhóc đừng có mà nói lời ngon tiếng ngọt! Cái gì mà thay đổi toàn bộ đại lục, ghi vào lịch sử, tôi đây không quan tâm. Bây giờ tôi quan tâm nhất chính là, những căn nhà cậu đã hứa xây cho tộc nhân của tôi ở đâu?"

Hứa Dịch cười ha ha, thầm nghĩ muốn cho thầy Lanu hiện tại tin tưởng những điều này quả thực không thực tế.

Nhưng cậu có thể khẳng định, chỉ cần mọi chuyện tiến hành thuận lợi, thầy Lanu và tộc nhân của ông, nhất định sẽ trở thành động lực quan trọng nhất thay đổi lịch sử đại lục Saiens.

Trở về thành phố Bontar sau ba ngày xa cách, đèn đêm đã bắt đầu sáng lên. Tiến vào thành, thầy Lanu dặn dò Hứa Dịch vài câu rồi tự mình nhảy xuống xe ngựa rời đi.

Hứa Dịch bảo người đánh xe đưa mình về căn nhà thuê. Vừa mới nhảy xuống xe ngựa, anh phát hiện trước cửa nhà mình có một bóng người đang ngồi, dáng người có chút quen mắt.

Đi đến gần nhìn một cái, Hứa Dịch không khỏi sững sờ.

"Stella? Trễ thế này rồi, sao cô lại ngồi trước cửa nhà tôi?"

Stella vốn đang ôm hai chân, vùi đầu vào giữa hai đầu gối. Nghe thấy giọng nói của Hứa Dịch, cô chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nhìn rõ khuôn mặt của cô, Hứa Dịch giật mình.

Dưới ánh đèn, sắc mặt Stella tái nhợt, khuôn mặt gầy gò hơn trước, hoàn toàn mất đi vẻ xinh đẹp rạng rỡ, đôi mắt to cũng gần như không còn chút thần sắc nào, cả người như bị rút hết sinh khí.

"Này, Stella, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hứa Dịch lo lắng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Stella, trầm giọng hỏi.

Stella mấp máy môi, nhưng không nói gì, một lúc lâu sau, mới chậm rãi lắc đầu.

Hứa Dịch nhíu mày, không để ý nhiều, đỡ Stella dậy, mở cửa, đi vào nhà.

Vừa mới vào nhà, đèn trong phòng ngủ của Vivian lập tức sáng lên, sau đó giọng nói rụt rè của cô vang lên:

"Là... ai vậy?"

"Là tôi! Cô cứ ngủ tiếp đi, không cần dậy đâu." Hứa Dịch đáp, đỡ Stella ngồi xuống ghế, xoay người rót cho cô một ly nước ấm, sau đó ngồi xuống đối diện cô. Anh dừng một chút, dịu dàng hỏi: "Stella, nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải... bị... bị người ta bắt nạt?"

Stella đột nhiên lộ ra một nụ cười gượng gạo, nhìn Hứa Dịch một cái, bưng ly trà trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

Bởi vì uống quá nhanh, cô bị sặc đến mức ho dữ dội.

Hứa Dịch nhíu mày thật chặt.

Mặc dù cậu không hiểu biết nhiều về con gái, nhưng nhìn từ biểu hiện hiện tại của Stella, cô nhất định là đã phải chịu một đả kích rất lớn nào đó. Nếu không, với tính cách hoạt bát đáng yêu thường ngày của cô, tuyệt đối sẽ không dễ dàng trở nên như vậy.

"Stella, có phải... món quà không tặng được?" Hứa Dịch phỏng đoán hỏi.

Lần trước gặp Stella chính là lần cô đến tìm cậu vào buổi tối, nói muốn cảm ơn cậu, nhưng sau đó lại bị câu nói "Cô vẫn chỉ là một đứa trẻ con" của Hứa Dịch chọc giận bỏ đi.

Trong cuộc trò chuyện trước đó, Stella đã từng nói, mô hình đàn piano mà cô nhờ Hứa Dịch làm đã hoàn thành, mà sinh nhật của người mà cô thầm mến cũng sắp đến, cô sẽ đến vương đô Anweimar của vương quốc Lanpari một chuyến, tự tay tặng món quà cho người đó.

Mấy ngày nay Stella cứ thất hồn lạc phách như vậy, có lẽ vấn đề nằm ở đây.

Nghe Hứa Dịch hỏi, Stella đặt ly trà xuống, ngây người nhìn Hứa Dịch một lúc, đột nhiên hỏi: "Hứa Dịch, anh nói xem, tôi có phải là trẻ con không?"

Hứa Dịch sửng sốt, chẳng lẽ Stella vẫn còn để ý câu nói của cậu lần trước?

Nhưng nhìn dáng vẻ của cô, lại không giống.

Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, không biết nên trả lời như thế nào.

Hiện tại tinh thần của Stella rõ ràng là không ổn định, lỡ như trả lời sai, rất có thể sẽ tạo thành hậu quả khó lường.

"Chuyện này... phải xem xét từ khía cạnh nào. Từ góc độ của tôi mà nói, cô..."

"Thôi, không cần nói nữa, anh nói đúng, tôi chính là trẻ con! Hơn nữa còn là một đứa trẻ con ngốc nghếch!" Stella đột nhiên cao giọng nói lớn.

"Tại sao lại nói như vậy?" Hứa Dịch nhíu mày hỏi.

"Nếu tôi không phải là một đứa trẻ con ngây thơ cái gì cũng không hiểu, thì sao có thể thích loại người cặn bã đó chứ!" Stella đột nhiên nghiến răng nghiến lợi mắng một câu.

Chương 54: Người đàn ông trung niên (1/2)

"Kẻ tồi tệ?" Hứa Dịch sững người, sắc mặt nhanh chóng trở nên u ám."Stella, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra? Nếu có ai bắt nạt cô, cứ nói với ta, ta nhất định sẽ tìm cách báo thù cho cô!"

"Cậu?" Stella cười nhạt, nhẹ nhàng lắc đầu."Cậu không thể đâu, gia tộc hắn rất có thế lực, cậu không thể làm gì được hắn đâu."

"Rất có thế lực sao?" Hứa Dịch nhướng mày, cười khẩy: "Nếu đã như vậy, vậy thì cần phải nghiên cứu cho kỹ một chút. Nào, nói cho ta biết, kẻ bắt nạt cô là ai? Quan trọng nhất là, cô... có bị tổn hại gì không?"

Thấy ánh mắt Hứa Dịch đang quan sát mình, trên khuôn mặt tái nhợt của Stella hiện lên một tia đỏ ửng, bực bội liếc Hứa Dịch một cái: "Nghĩ gì thế? Cô không có việc gì! Cậu đừng quên, ông nội cô là Đại Pháp Sư, hắn ta chưa đủ can đảm để làm gì tôi đâu."

"Nói cũng phải." Hứa Dịch gật đầu."Theo như cô nói, cô chỉ vì nhận ra bản chất tồi tệ của hắn, nên... thất tình?"

"Phì! Tôi căn bản chưa từng hẹn hò với hắn, lấy đâu ra thất tình?" Stella phản bác.

Hứa Dịch cười ha hả: "Yêu đơn phương thất bại cũng có thể coi là thất tình."

Nhìn thấy Stella đã khôi phục lại phần nào sức sống, Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Stella chỉ đơn thuần là phát hiện ra người mình thầm thương trộm nhớ là một kẻ tồi tệ, từ đó hình tượng tốt đẹp trong lòng sụp đổ, tinh thần bị đả kích mà thôi.

Chuyện này rất bình thường, nhiều cô gái trẻ cũng gặp phải, chỉ cần bản thân cô ấy không bị tổn hại gì là tốt rồi. Sau một thời gian, mọi chuyện sẽ tự nhiên trở lại bình thường.

"Hừ! Cậu còn cười được!" Stella hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Hứa Dịch.

Tuy có chút tức giận, nhưng Stella lại phát hiện, sau khi trò chuyện với Hứa Dịch một lúc, cô lại kỳ lạ thay không còn cảm thấy trống rỗng như trước nữa. Cả thế giới như sụp đổ, giờ đây cô lại cảm thấy như được sống lại.

Ngừng một lát, Stella nghiêm mặt nói với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, chuyện tiếp theo tôi nói, cậu tuyệt đối không được nói cho ông nội tôi biết, được không?"

Hứa Dịch biết rõ lúc này Stella rất cần một người lắng nghe cô trút bầu tâm sự, giải tỏa ưu phiền, liền vô cùng trịnh trọng gật đầu, chăm chú nhìn Stella, im lặng chờ cô lên tiếng.

"Món quà đó... tôi vẫn chưa tặng..."

Dưới màn đêm bao phủ, trong căn nhà nhỏ của Hứa Dịch chỉ có một ngọn nến le lói.

Dưới ánh nến, Stella chậm rãi kể lại những gì đã trải qua trong khoảng thời gian này.

Đây thực ra là một câu chuyện không quá bất ngờ đối với Hứa Dịch.

Người mà Stella thầm thương trộm nhớ là một nam sinh cùng lớp với cô ở Học viện Hoàng gia Lanpari. Nam sinh này xuất thân

từ một gia đình quý tộc lớn ở thành Anweimar, tự nhiên là gia thế hiển hách. Cộng thêm bản thân có ngoại hình tuấn tú, cử chỉ nho nhã, lại có thiên phú ma pháp cực kỳ xuất sắc, ở Học viện Hoàng gia Lanpari được công nhận là "nam thần", được rất nhiều nữ sinh âm thầm ái mộ.

Stella cũng là một trong số đó.

Nói cho đúng, đây chỉ là một câu chuyện tình đơn phương bình thường, nhưng Stella lại là một cô gái rất cố chấp. Dù đã tốt nghiệp Học viện Hoàng gia Lanpari, trở về thành Bontar, từ đó cách xa người con trai kia, cô vẫn luôn nhớ nhung.

Lần này nhân dịp sinh nhật của anh, Stella đã nhờ Hứa Dịch làm giúp một mô hình đàn piano tinh xảo, sau đó mang theo món quà chứa chan tâm ý này trực tiếp đến thành Anweimar, dự định sẽ đích thân tặng quà cho anh trong bữa tiệc sinh nhật, đồng thời nhân cơ hội này tỏ tình.

Ai ngờ Stella vừa đến thành Anweimar, liền nghe được một tin dữ - người con trai trong lòng cô, vậy mà đã đính hôn!

Stella tự nhiên là đau lòng khôn xiết, nhưng cô vẫn dự định sẽ tặng món quà, chỉ là chuẩn bị che giấu tâm ý của mình, và chân thành chúc phúc cho người con trai trong lòng từ nay hạnh phúc.

Nếu mọi chuyện dừng lại ở đây, có thể coi là một câu chuyện buồn nhưng kết thúc cũng khá viên mãn.

Tuy nhiên, những gì xảy ra tiếp theo lại khiến người ta bất ngờ.

Trong bữa tiệc, Stella tìm thấy vị nam thần kia. Cô định tặng quà, nói vài lời chúc phúc rồi rời đi.

Nhưng khi nhìn thấy Stella, vị nam thần lại lén lút nói với cô rằng, thực ra hắn vẫn luôn thích Stella.

Stella vừa mừng vừa sợ, nhưng nhớ rằng nam thần đã đính hôn, nên khéo léo nhắc nhở hắn.

Thế nhưng sau một hồi ngon ngọt của nam thần, Stella lại không hiểu sao lại tin tưởng hắn, thậm chí trong hai ngày tiếp theo còn lén lút hẹn hò với hắn hai lần.

"Rồi sau đó tên đó đã làm gì tồi tệ?" Nghe đến đây, Hứa Dịch vẻ mặt kỳ quái nhìn Stella."Chẳng lẽ hắn ta đối với cô... dùng vũ lực?"

Stella đỏ mặt: "Dùng vũ lực hắn ta còn chưa dám. Nhưng hắn... hắn... tóm lại hắn là một tên tồi tệ! Rõ ràng đã đính hôn rồi, đã có vị hôn thê, vậy mà vẫn cứ đòi hỏi cô những chuyện như thế. Cô từ chối hắn, hắn ta vậy mà còn nói cô căn bản không thích hắn! Hừ! Ai quy định thích một người là phải dâng hiến cả thân thể cho hắn ta chứ? Tên khốn này, sau đó cô vô tình nghe được cuộc trò chuyện của mấy người bạn học, thì ra tên này hồi còn ở học viện đã từng tán tỉnh rất nhiều nữ sinh, sau đó lại không thừa nhận, đúng là một tên khốn nạn!"

Chương 55: Người đàn ông trung niên (2/2)

"Bộp bộp bộp——"

Hứa Dịch bỗng nhiên vỗ tay.

"Stella, chúc mừng cô."

Stella trợn mắt nhìn Hứa Dịch: "Tôi đã thảm hại như vậy rồi, cậu còn chúc mừng tôi? Rốt cuộc cậu đến an ủi tôi hay là đến mỉa mai tôi đây?"

"Không không không, ta thật lòng chúc mừng cô." Hứa Dịch cười nói."Stella, có thể nhận ra bộ mặt thật của tên khốn nạn kia trước khi gây ra tổn thất lớn hơn, chẳng lẽ điều này không đáng để chúc mừng sao? Hơn nữa ta rất khâm phục sự kiên trì và lý trí tỉnh táo của cô. Tên đó đã có thể lừa gạt được nhiều nữ sinh như vậy, vậy thì chắc chắn hắn ta rất có khiếu trong việc đối phó với con gái. Cô có thể giữ mình trong sạch dưới sự dụ dỗ của hắn, thật sự rất đáng quý."

Stella hơi đỏ mặt, khẽ hừ một tiếng: "Tôi mới không dễ dàng hạ thấp bản thân mình như vậy."

Hứa Dịch cười ha hả: "Nói hay lắm. Nhưng mà Stella, đã biết hắn ta là một tên khốn nạn rồi, sao cô còn phải tự hành hạ bản thân mình, biến mình thành bộ dạng tiều tụy như vậy chứ? Hoàn toàn không đáng mà."

"Tôi chỉ là... chỉ là nhất thời chưa nghĩ thông thôi." Stella lẩm bẩm.

"Vậy bây giờ thì sao? Nghĩ thông rồi chứ?"

Stella nhìn Hứa Dịch, rồi lại nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ một lúc, mới lấy từ trong ba lô ra một chiếc hộp tinh xảo.

Mở hộp ra, bên trong là mô hình đàn piano do chính tay cô làm.

Stella nhìn chằm chằm vào mô hình đàn piano một lúc, bỗng nhiên hít sâu một hơi, giơ tay đấm xuống.

"Ầm——"

Mô hình đàn piano này vô cùng tinh xảo, tự nhiên cũng rất mong manh. Cú đấm của Stella lại mang theo một ma pháp hệ hỏa cấp thấp, kết quả một quyền đánh xuống, mô hình đàn piano lập tức vỡ tan, thậm chí ngay cả mảnh vỡ cũng bị thiêu rụi thành tro bụi.

"Được rồi, bây giờ cô và tên đó không còn bất kỳ quan hệ gì nữa." Stella ngẩng đầu, mái tóc vàng óng ả bay bay theo gió.

Chỉ trong nháy mắt, cô đã khôi phục lại vẻ hoạt bát xinh đẹp như trước.

Hứa Dịch không khỏi mỉm cười an ủi.

Stella quả nhiên là một cô gái mạnh mẽ, dễ dàng lấy lại tinh thần như vậy.

Điều này cũng chứng minh cô thực ra không hề động lòng với cái gọi là "nam thần" kia, nhiều nhất cũng chỉ là sự ngưỡng mộ tự nhiên của một cô gái trẻ tuổi đối với những điều tốt đẹp mà thôi.

Như vậy cũng tốt, phần lớn các cô gái đều sẽ trải qua giai đoạn này, Stella có thể vượt qua như vậy, cũng coi như là làm

phong phú thêm trải nghiệm cuộc sống của cô, khiến cô trở nên trưởng thành hơn.

"Hứa Dịch, tối nay tôi không về nữa."

Đang lúc Hứa Dịch còn đang cảm thán trong lòng, câu nói bất ngờ của Stella suýt chút nữa khiến hắn phun nước.

"Hả? Cô không về? Cô định ở lại đây qua đêm sao?" Hứa Dịch trợn mắt, không thể tin nổi nhìn Stella."Cô có biết mình đang nói gì không? Ta là đàn ông độc thân, cô là con gái lại ở chỗ ta qua đêm, chẳng lẽ không sợ người ta dị nghị sao? Nếu Đại Pháp Sư Camillo mà biết được, ông ấy không dùng ma pháp trực tiếp đánh bay ta mới là lạ đấy!"

"Chậc, tôi còn chẳng lo lắng, cậu lo lắng cái gì?" Stella khinh thường liếc Hứa Dịch một cái."Chẳng phải cậu vẫn luôn nói tôi là con nít sao, vậy tôi là con nít ở nhà cậu qua đêm thì có thể có chuyện gì chứ? Hơn nữa nhà cậu còn có Vivian nữa, tính là đàn ông độc thân gì chứ? Yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ ngủ chung với Vivian, sẽ không làm phiền cậu đâu, người đàn ông trung niên." Nói đến đây, Stella duỗi người, đi thẳng vào phòng tắm."Mấy ngày rồi chưa tắm, người ngợm bẩn chết đi được. Này, người đàn ông trung niên, cậu có thể cho tôi mượn tạm một bộ quần áo được không? Mấy ngày nay tôi bận đến nỗi quên cả giặt quần áo, không còn đồ để thay rồi."

Nhìn Stella bước vào phòng tắm một cách tự nhiên, Hứa Dịch chỉ biết bất đắc dĩ chớp chớp mắt. Anh quay đầu nhìn sang, phát hiện Vivian đang hé cửa phòng ngủ, lén lút nhìn sang bên này, liền vẫy tay với cô bé.

"Lại đây, Vivian, cô đi tiếp Stella đi, chỉ cho cô ấy cách sử dụng phòng tắm nhà mình. Đúng rồi, mấy bộ quần áo lần trước tôi mua cho cô còn bộ nào chưa mặc không? Lấy một bộ ra cho Stella thay tạm đi, mấy hôm nữa tôi lại mua cho cô mấy bộ khác."

Vivian ngoan ngoãn gật đầu, quay về phòng lấy một bộ quần áo đưa vào phòng tắm.

Không lâu sau, tiếng nước chảy và tiếng hát vui vẻ của Stella vang lên từ phòng tắm.

Hứa Dịch không khỏi lắc đầu.

"Con bé này, nhìn đâu ra giống như vừa mới thất tình chứ? Hừ, còn dám nói ta là người đàn ông trung niên? Ta năm nay mới hai mươi bảy tuổi thôi đấy! Nhìn già như vậy sao? Này, Vivian, cô thấy tôi giống người đàn ông trung niên không?"

Vivian tội nghiệp ngơ ngác nhìn Hứa Dịch, căn bản không biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Chương 56: Nhu cầu nhân lực (1/2)

Sau một ngày dài di chuyển vất vả và loay hoay với chuyện của Stella đến tận khuya, Hứa Dịch ngủ đến tận trưa hôm sau.

Khi anh mở mắt ra, ánh nắng đã tràn ngập căn phòng, có vẻ như đã gần đến giữa trưa.

"Chủ nhân, ngài dậy rồi ạ?" Giọng nói rụt rè của Vivian vang lên bên tai."Sắp đến giờ ăn trưa rồi, ngài muốn ăn gì ạ?"

Hứa Dịch bật dậy, nhìn quanh nhưng không thấy Stella đâu.

"Chị Stella đã quay về rồi ạ, chị ấy nói nếu hôm nay chủ nhân đến Tháp Pháp Thuật thì hãy tìm chị ấy, chị ấy có chuyện muốn nói với ngài."

"Ồ? Có chuyện muốn nói với mình? Sao tối qua cô nàng không nói luôn?" Hứa Dịch liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với Vivian: "Hôm nay không cần nấu cơm đâu, chúng ta ra ngoài ăn, tiết kiệm thời gian."

"Chủ nhân, hay là tôi ở nhà..." Vivian ngạc nhiên nói."Ngài cứ ra ngoài ăn đi ạ, tôi ở nhà ăn tạm gì cũng được."

"Ít lời thừa thãi, đây là mệnh lệnh." Hứa Dịch nói một cách nghiêm nghị.

Sau một thời gian chung sống với Vivian, Hứa Dịch biết cô bé này có lẽ vì làm nô lệ quá lâu nên luôn quen đặt mình ở vị trí thấp kém. Muốn thay đổi quan niệm của cô bé e là cần thời gian rất lâu.

"Vâng ạ." Nghe thấy giọng điệu cứng rắn của Hứa Dịch, Vivian ngoan ngoãn đồng ý.

Hứa Dịch dẫn Vivian ra khỏi nhà, đưa cô bé đến một cửa hàng quần áo trong thành Bontar mua cho cô hai bộ đồ mới, sau đó mới tìm một quán ăn để dùng bữa trưa.

Vừa ăn, Hứa Dịch vừa sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

Hiện tại, anh có rất nhiều việc phải làm, vì vậy cần phải sắp xếp chúng theo thứ tự ưu tiên.

Điều quan trọng nhất, tất nhiên là đảm bảo việc sản xuất và bán quạt ma thuật, nếu không có đủ vốn thì anh chẳng thể làm được gì cả.

Mặc dù quạt ma thuật vẫn bán rất chạy, Hứa Dịch biết rõ, thị trường ở thành Bontar và các khu vực lân cận sẽ sớm bão hòa. Doanh số bán hàng trong tương lai sẽ nhanh chóng giảm xuống và đi ngang, không thể tiếp tục mang lại lợi nhuận khổng lồ như hiện tại.

Để đối phó với tình hình này, Hứa Dịch đã chuẩn bị hai phương án. Thứ nhất, anh sẽ nâng cấp quạt ma thuật, liên tục tung ra sản phẩm mới.

Anh tin rằng, khi phiên bản quạt ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ thứ hai được đưa vào sản xuất chính thức, chắc chắn sẽ tạo nên một làn sóng mới, bởi vì con người luôn theo đuổi những điều mới mẻ.

Thứ hai, Hứa Dịch sẽ liên tục mở rộng thị trường. Ngoài thành Kalma, các thương nhân từ một số thành phố khác gần thành Bontar cũng đã đến đặt hàng với số lượng lớn.

Theo thông tin họ mang đến, khi quạt ma thuật được truyền bá vào những thành phố đó, nó ngay lập tức đã tạo nên một cơn sốt.

Những chiếc quạt ma thuật đầu tiên mà các thương nhân này mang về đều được bán hết sạch trong thời gian ngắn. Vì vậy, lần thứ hai đến, họ đã trực tiếp đặt hàng với số lượng lớn gấp nhiều lần so với lần đầu tiên.

Tuy nhiên, do sản lượng của nhà máy quạt ma thuật tạm thời chưa thể tăng lên, Heinze chỉ đồng ý nhận đơn hàng 5. 000 chiếc.

Điều này khiến Heinze rất tiếc nuối. Nếu biết trước, anh đã mạnh dạn hơn, mở rộng nhà máy lên gấp mấy lần, sản lượng cũng tăng lên gấp bội thì đã có thể nhận hết tất cả các đơn hàng.

Hứa Dịch lại không hề vội vàng. Quy trình sản xuất quạt ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ phiên bản thứ hai đã được anh lên kế hoạch trong đầu.

Chỉ cần mọi việc suôn sẻ, quạt ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ phiên bản thứ hai đi vào hoạt động dây chuyền, sản lượng của nhà máy sẽ tăng lên gấp bội. Đến lúc đó, đừng nói là đơn hàng một vạn chiếc, cho dù là hai vạn, ba vạn thậm chí là nhiều hơn nữa, cũng có thể dễ dàng xử lý.

Tất nhiên, để thực hiện hoạt động dây chuyền, cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Đây chính là điều Hứa Dịch quan tâm nhất.

Mặc dù Lanu đã chế tạo ra máy dập ma thuật và máy mài răng ma thuật, giúp sản xuất ốc vít hàng loạt, đồng nghĩa với việc sản xuất lắp ráp dây chuyền quạt ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ đã khả thi, nhưng vẫn chưa đủ.

Để nâng cấp quy trình đúc nguyên khối lạc hậu của quạt ma thuật phiên bản đầu tiên lên thành quy trình lắp ráp dây chuyền hiện đại, cần phải gia công tiêu chuẩn hóa từng bộ phận của quạt ma thuật.

Gia công tiêu chuẩn hóa, chỉ dựa vào sức người thì hiển nhiên

là rất khó hoàn thành.

Cho dù tộc nhân của Lanu đều có tay nghề rèn giỏi như Lanu, họ cũng không thể đáp ứng được yêu cầu này.

Muốn đạt được điều này, điều quan trọng nhất chính là máy móc rèn.

Ví dụ như vỏ quạt ma thuật, chỉ dựa vào sức người để rèn, một xưởng rèn trong thành Bontar mỗi ngày nhiều nhất cũng chỉ có thể rèn ra được không quá ba mươi chiếc.

Hiện tại, để đảm bảo sản xuất quạt ma thuật, Hứa Dịch gần như đã bao trọn tất cả các xưởng rèn trong thành Bontar.

Mặc dù luôn có việc để làm, khiến cho những người thợ rèn rất vui mừng, nhưng điều này thực sự đã gián tiếp ảnh hưởng đến trật tự của thành Bontar, rõ ràng không phải là kế hoạch lâu dài.

Tuy nhiên, sản lượng vỏ quạt ma thuật hiện tại chỉ đủ đáp ứng nhu cầu sản xuất của nhà máy, việc nâng cao hơn nữa gần như là không thể.

Hứa Dịch vẫn chưa hài lòng với tay nghề của những người thợ này, vỏ quạt ma thuật họ rèn ra có tiêu chuẩn không đồng nhất. Nếu đặt vào những nhà máy có tiêu chuẩn nghiêm ngặt trên Trái đất, hơn một nửa trong số đó có thể bị coi là hàng lỗi.

Nếu muốn sản xuất hàng loạt quạt ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ trên dây chuyền, những chiếc vỏ quạt này hoàn toàn không thể sử dụng được.

"Nói cho cùng, vẫn là thiếu hụt nghiêm trọng nền tảng công nghiệp nặng." Nghĩ đến đây, Hứa Dịch không khỏi thở dài.

Việc xây dựng hệ thống công nghiệp đương nhiên không thể tách rời sự phát triển và hoàn thiện của công nghiệp nặng. Nhưng

đối với lục địa Saiens, đừng nói là công nghiệp nặng, ngay cả công nghiệp nhẹ cũng chỉ là ngành nghề ít ỏi, nền tảng thực sự quá kém.

Chương 57: Nhu cầu nhân lực (2/2)

"Hy vọng là những người lùn kia đến đây có thể cải thiện được tình hình."

Hứa Dịch lấy ra một cuốn sổ nhỏ, bắt đầu lên kế hoạch sơ bộ cho những việc này.

Theo thỏa thuận với tộc trưởng Sluka, ba ngày sau, một trăm người lùn có tay nghề rèn tinh xảo sẽ đến thành Bontar, gia nhập vào đội ngũ của Hứa Dịch.

Để đảm bảo cuộc sống cho những người lùn này, Hứa Dịch phải xây dựng một khu dân cư gần nhà máy, sau đó còn phải xây thêm hai nhà xưởng.

Một trong số đó là phân xưởng đúc máy móc, nơi những người lùn sẽ làm việc chính, còn lại là phân xưởng dùng làm nơi lắp ráp quạt ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ.

Vì chỉ còn hơn một tháng nữa là kết thúc mùa hè, thời gian gấp rút, nên hai nhà xưởng có thể tạm thời làm đơn giản, xây dựng theo tiêu chuẩn của phân xưởng sản xuất quạt ma thuật trước đó.

Nhưng khu dân cư của những người lùn thì không thể qua loa được, anh đã hứa với tộc trưởng Sluka về điều kiện, hơn nữa còn vỗ ngực cam đoan trước mặt Lanu.

Hơn nữa, những người lùn này chính là những người thợ đúc máy móc quan trọng nhất trong lòng Hứa Dịch, có thể nói không

ngoa, nền tảng xây dựng hệ thống công nghiệp của toàn bộ lục địa Saiens đều nằm trong tay những người lùn này, không đối xử tốt với họ thì thật là có lỗi.

"Có quá nhiều việc phải làm, nhưng nhân lực lại quá thiếu." Hứa Dịch cau mày nhìn những dòng chữ chi chít ghi trong cuốn sổ nhỏ."Chưa nói đến việc khác, chỉ riêng việc xây dựng nhà xưởng và ký túc xá cho công nhân cũng cần một lượng lớn nhân lực, không biết Heinze có thể giải quyết việc này hay không?"

Đang nghĩ đến chuyện này, Hứa Dịch bỗng liếc nhìn Vivian đang cúi đầu ăn cơm đối diện, hai mắt anh bỗng sáng lên.

"Có rồi!"

"Cậu muốn mua thêm nô lệ từ tôi?" Tử tước Leslie kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, hoàn toàn không ngờ rằng anh chàng này lại chạy đến vào giữa trưa, vừa gặp mặt đã đưa ra yêu cầu như vậy."Cậu mua về để làm gì?"

"Bởi vì bây giờ tôi cần rất nhiều nhân lực." Hứa Dịch nói."Nhà máy sắp mở rộng sản xuất, cần một lượng lớn công nhân, tôi nhất thời không thể thuê được nhiều người như vậy, chỉ có thể tìm ngài để nghĩ cách."

Sắc mặt Tử tước Leslie hơi khó coi: "Nghe giọng điệu của cậu, có vẻ như cần số lượng không ít. Nói cho tôi biết, cậu muốn bao nhiêu người?"

Hứa Dịch giơ một ngón tay, mỉm cười nói: "Cho tôi một trăm người trước đã."

"Một trăm?" Tử tước Leslie trợn tròn mắt, không khách khí mắng: "Cậu coi đó là lợn à? Muốn một trăm là có một trăm? Tôi nói cho cậu biết, tất cả nô lệ dưới trướng tôi cộng lại cũng chỉ có hơn ba trăm người, đưa cho cậu một trăm người, tôi làm ăn cái gì?

Nói thật với cậu, tôi còn đang nghĩ xem kiếm đâu ra thêm nô lệ đây. Cậu không thấy đất đai trong lãnh địa của tôi còn nhiều vùng đất hoang chưa được canh tác sao? Nếu tôi có đủ nhân lực, căn bản sẽ không bỏ hoang nhiều đất như vậy, càng không có chuyện cho cậu thuê đất."

Hứa Dịch không hề nao núng, cười tủm tỉm hỏi: "Vậy ý của Tử tước đại nhân là, ngài cần những nô lệ đó, chỉ là để cho họ canh tác?"

"Nói nhảm, nếu không thì còn dùng đám người đó làm gì? Bọn họ chỉ là nô lệ thôi." Tử tước Leslie mắng một câu, bỗng liếc nhìn Vivian vẫn luôn đứng sau lưng Hứa Dịch."Đúng rồi, cô bé này hình như là nô lệ mà lần trước cậu chưa được tôi đồng ý đã cướp từ tay Wenlai phải không? Sao nào? Nếm được mùi vị ngọt ngào từ cô ta rồi, nên muốn mua thêm nô lệ về dùng?"

Bị ánh mắt của Tử tước Leslie quét qua, Vivian lập tức sợ hãi cúi đầu.

Trong mắt cô, Tử tước Leslie, chủ nhân cũ của cô, là người cao cao tại thượng, căn bản không phải là người mà một nô lệ nhỏ bé như cô có thể nhìn thẳng.

Hứa Dịch cau mày, nghiêm mặt nói: "Tử tước đại nhân, trước hết, tôi không phải là cướp đoạt, mà là đã thương lượng điều kiện với Quản gia Wenlai, hai bên đạt được nhất trí mới mua Vivian. Lúc đó ngài cũng đã ký tên vào văn bản đồng ý. Thứ hai, Vivian bây giờ là người của tôi, mong ngài chú ý lời nói của mình, đừng sử dụng loại ngôn ngữ xúc phạm như vậy."

Nghe thấy Hứa Dịch vì mình mà dám phản bác trực tiếp Tử tước Leslie, Vivian giật mình, không nhịn được đưa tay kéo áo Hứa Dịch, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Tử tước Leslie hơi sững người, nhưng không hề tỏ ra tức giận

vì bị phản bác, ngược lại còn liếc nhìn Hứa Dịch và Vivian một cái, cười lớn.

"Hứa Dịch, cậu đúng là một kẻ kỳ lạ. Vì một nô lệ mà dám cả gan cãi lại tôi. Cậu nói cô bé này là người của cậu... Nhưng tôi thấy cô ta vẫn còn trong trắng mà? Theo cậu lâu như vậy mà vẫn có thể giữ được thân, chẳng lẽ Hứa Dịch cậu là một tên đàn ông tốt bụng ngoài dự đoán của tôi?"

Không ngờ Tử tước Leslie lại nói ra những lời thô tục như vậy, Hứa Dịch và Vivian đều không nhịn được đỏ mặt.

"Khụ... Tử tước đại nhân, ý tôi không phải vậy, chỉ là... Thôi bỏ đi, tranh cãi vấn đề này không có ý nghĩa gì. Tôi chỉ muốn nhắc nhở Tử tước đại nhân, ngài đã đánh giá quá thấp giá trị của nô lệ. Mặc dù họ là nô lệ, nhưng chỉ cần tay chân lành lặn, đầu óc bình thường, thì đều có giá trị nguồn nhân lực đầy đủ, chỉ là ngài chưa khai thác ra mà thôi. Nói thật, có lẽ ngài không thích nghe, nhưng hơn ba trăm nô lệ đó ở trong tay ngài, giá trị tạo ra e rằng còn lâu mới bằng việc giao bọn họ cho tôi."

Tử tước Leslie lập tức bị chọc cười.

"Được, vậy tôi muốn nghe xem, nếu giao bọn họ cho cậu, cậu sẽ làm thế nào để phát huy giá trị của bọn họ?"

Chương 58: Xưởng trưởng và trợ lý xưởng trưởng (1/2)

Heinze nhìn thấy từ xa Hứa Dịch dẫn theo một đám đông nam nữ ăn mặc rách rưới, hùng hổ đi về phía nhà máy, liền giật mình.

Chẳng lẽ anh chàng này bị "bang phái ăn mày" trong Thành phố Bontar để mắt tới?

Chờ đến khi đám người đi gần, Heinze mới phát hiện ra có gì đó không đúng, bởi vì phía trước những người ăn mặc rách rưới đó, ngoài Hứa Dịch ra, còn có một ông lão ăn mặc sang trọng, cử chỉ toát ra vẻ quý phái.

"Quản gia Wenlai? Sao ngài lại tới đây?" Heinze kinh ngạc hỏi.

Quản gia Wenlai gật đầu với Heinze, không trả lời câu hỏi của ông ta, quay sang nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, tôi đã đưa người tới rồi. Từ giờ trở đi, một trăm nô lệ này hoàn toàn do cậu sử dụng, bất kể cậu phân phó họ làm gì cũng được. Tuy nhiên, Tử tước đại nhân cũng đã nói, một trăm nô lệ này chỉ là cho cậu mượn dùng, không phải tặng cho cậu, cũng sẽ không bán cho cậu, và ngài ấy hy vọng sẽ thấy cậu hoàn thành lời hứa với ngài ấy, nếu không, một trăm nô lệ này ngài ấy sẽ thu hồi bất cứ lúc nào."

Hứa Dịch cười nói: "Được, đa tạ Quản gia Wenlai đã đích thân đưa bọn họ tới đây."

Quản gia Wenlai quay đầu lại phân phó gì đó với đám đông nam nữ phía sau, những người đó liền ùa ra sau lưng Hứa Dịch, vẻ mặt cung kính.

"Được rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành." Quản gia Wenlai lại gật đầu với Heinze, sau đó nghiêm túc nói với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, tuy Tử tước đại nhân không nói cho tôi biết tại sao lại giao một trăm nô lệ này cho cậu sử dụng, nhưng là quản gia của Tử tước đại nhân, tôi phải nhắc nhở cậu, một trăm nô lệ này đối với Tử tước đại nhân cũng rất quan trọng, hiện tại Tử tước đại nhân đã giao bọn họ cho cậu, điều đó đại diện cho sự tín nhiệm của Tử tước đại nhân đối với cậu, hy vọng cậu đừng để Tử tước đại nhân thất vọng."

Hứa Dịch mỉm cười: "Yên tâm, nếu Tử tước đại nhân không tin tưởng tôi, thì sao có thể đồng ý yêu cầu của tôi chứ?"

Quản gia Wenlai khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Chờ Quản gia Wenlai lên xe ngựa ở đằng xa rời đi, Heinze không nhịn được sự tò mò trong lòng, hỏi Hứa Dịch: "Này, Hứa Dịch, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Những người này đều là nô lệ? Còn là nô lệ của Tử tước Leslie? Sao ngài ấy lại giao những nô lệ này cho cậu sử dụng? Cậu đã bàn điều kiện gì với ngài ấy?"

Hứa Dịch giơ tay lên, ngăn cản sự truy hỏi của Heinze.

"Chuyện này để sau hẵng nói, lần trước tôi bảo cậu xây dựng những căn nhà đó thế nào rồi? Trước tiên hãy sắp xếp cho những nô lệ này, để họ ở tạm."

Heinze nghi ngờ liếc nhìn Hứa Dịch, quay đầu lại hét lớn vào trong nhà xưởng, không lâu sau, cháu trai của Heinze là Alex chạy ra.

Nghe Heinze dặn dò vài câu, Alex lập tức gọi những nô lệ đó đi về phía mấy căn nhà gỗ lớn ven sông.

"Cậu cũng gọi Alex tới giúp đỡ à?" Hứa Dịch nhìn Alex đang

dẫn đầu một đám nô lệ, có chút bất ngờ nói.

"Hầy... Tôi cũng không thể tự mình làm hết được, nên đành gọi cậu ta tới giúp đỡ." Heinze có chút ngại ngùng đáp."Tuy thằng nhóc này không được thông minh lắm, nhưng làm việc còn coi là chăm chỉ, tôi để nó giúp tôi quản lý nơi này, cũng đỡ được kha khá sức lực."

Hứa Dịch mỉm cười, vỗ vai Heinze nói: "Là lỗi của tôi, đã dồn hết mọi việc lên vai cậu. Thật ra bây giờ công việc ngày càng nhiều, tôi sớm nên tìm cho cậu một người giúp đỡ để chia sẻ gánh nặng. Cậu để Alex tới giúp đỡ cũng tốt, ít nhất nó là người nhà, có thể yên tâm."

"Ừm, tôi cũng nghĩ vậy. Đương nhiên, nếu Hội trưởng có người thích hợp, tôi sẽ lập tức để thằng nhóc này quay về trông coi cửa hàng tạp hóa."

"Thôi khỏi. Đã tới rồi thì cứ để nó làm việc cho tốt. Vậy đi, nhân cơ hội này chúng ta phân chia lại chức vụ. Bây giờ Heinze, cậu chủ yếu phụ trách quản lý sản xuất và mọi việc lớn nhỏ ở đây, vậy cậu chính là Xưởng trưởng của nhà máy này. Lương bổng... tạm thời ấn định là ba mươi đồng vàng mỗi tháng."

"Hả? Sao được?" Heinze sửng sốt, liên tục xua tay."Tôi cũng có cổ phần mà, quản lý công việc ở đây cũng là việc tôi nên làm, sao có thể nhận thêm tiền được?"

"Cổ phần và công việc cậu làm là hai chuyện khác nhau. Đã bỏ công sức ra thì phải được hưởng, cậu quản lý nơi này phải bỏ ra rất nhiều thời gian và tâm huyết, mỗi tháng ba mươi đồng vàng thật ra là rất ít. Tuy nhiên, hiện tại chúng ta mới chỉ bắt đầu, nên tạm thời chỉ có thể định ra như vậy. Chờ sau này phát triển rồi, lương bổng của cậu nhất định sẽ còn tăng lên." Không đợi Heinze phản bác, Hứa Dịch vỗ vai ông ta."Cứ quyết định như vậy đi!"

"Chuyện này... Vậy... Làm sao có thể..." Heinze xoa xoa tay, vẻ mặt ngượng ngùng, cuối cùng cũng không nói thêm lời phản đối nào nữa.

Hứa Dịch mỉm cười, tiếp tục nói: "Còn Alex, thì định là chức vụ Trợ lý Xưởng trưởng, lương bổng..."

"Không không không, không được, thằng nhóc này có thể tới giúp đỡ đã là phúc phận của nó rồi, còn dám nhận lương bổng gì nữa. Cậu hoàn toàn không cần phải cân nhắc đến nó, thật đấy!" Heinze vội vàng nói.

Hứa Dịch cười ha ha, chỉ vào Heinze: "Bản thân cậu mỗi tháng nhận ba mươi đồng vàng, lại để nó một đồng cũng không có, nó có chịu không? Thôi, chuyện này tôi quyết định rồi, cứ mỗi tháng nhận mười đồng vàng trước đã, làm tốt thì bất cứ lúc nào cũng có thể tăng. Cậu thấy thế nào?"

Heinze cười hì hì hai tiếng, không phản đối.

Nhìn thấy vẻ mặt vui mừng không thể kìm nén của ông ta, trong lòng Hứa Dịch có chút buồn cười.

Heinze muốn tìm kiếm một chút phúc lợi cho cháu trai của mình, đây cũng là chuyện thường tình, Hứa Dịch cũng không có thành kiến gì với chuyện này.

Như ông ta đã nói, Alex cũng coi như là người nhà, có thể yên tâm sử dụng.

Chương 59: Xưởng trưởng và trợ lý xưởng trưởng (2/2)

Hơn nữa làm như vậy, sẽ khiến Heinze càng thêm tâm huyết và tận tâm với nhà máy này, cũng coi như là một chuyện tốt.

Còn về phần lương bổng của ông ta và Alex cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

"Đúng rồi, Hứa Dịch, cậu vẫn chưa nói về chuyện của những nô lệ này?" Sau khi vui mừng qua đi, Heinze vẫn không quên hỏi về chuyện của những nô lệ kia.

"Ồ, bọn họ là tôi tạm thời mượn nhân lực từ Tử tước Leslie. Sắp tới nhà máy của chúng ta sẽ tăng cường đầu tư mở rộng sản xuất, cần một lượng lớn công nhân, những nô lệ này vừa nghe lời lại dễ sử dụng, đương nhiên là lựa chọn rất phù hợp. Đúng rồi, cậu liên hệ thêm với mấy đội xây dựng trong Thành phố Bontar, tranh thủ thời gian nhanh chóng xây thêm mấy căn nhà nữa, những người thợ Dwarf mà tôi liên lạc mấy hôm nữa cũng sẽ tới, đến lúc đó phải sắp xếp chỗ ở cho bọn họ."

"Được, những chuyện này tôi ghi nhớ rồi, còn gì nữa không?"

"Còn gì nữa..." Hứa Dịch liếc nhìn Heinze, lắc đầu."Tạm thời không còn gì nữa. Vấn đề chủ yếu hiện tại là giải quyết vấn đề sinh hoạt của những nô lệ và người Dwarf này. Heinze, cậu ngàn vạn lần đừng vì thân phận nô lệ và Dwarf của bọn họ mà lơ là, bọn họ là nhân tố quan trọng để thương hội của chúng ta phát triển lớn mạnh."

"Chuyện này tôi hiểu, nhất định sẽ cố gắng hết sức sắp xếp ổn

thỏa." Heinze nghiêm túc gật đầu.

Hứa Dịch thở dài, thầm nghĩ nhân lực của mình thật sự vẫn còn quá ít.

Heinze trên danh nghĩa là Xưởng trưởng, nhưng lại kiêm nhiệm cả quản lý nhân sự và hậu cần, gần như một tay nắm giữ toàn bộ mọi việc lớn nhỏ của nhà máy.

Hiện tại nhà máy còn nhỏ, quy mô sản xuất không lớn, ông ta đã cần phải tìm Alex tới giúp đỡ, chờ sau này phát triển hơn nữa, ông ta dù thế nào cũng không thể dựa vào một mình mình để hoàn thành tất cả mọi việc.

Nhưng loại nhân tài về quản lý này rất nhiều lúc còn khó tìm hơn cả nhân tài nghiên cứu, nhất thời bán hội thật sự là không có cách nào giải quyết.

Sau khi bàn giao một số việc cho Heinze, Hứa Dịch đi vào phân xưởng.

Bởi vì hôm nay là ngày phải lên lớp, ba mươi học sinh được thuê hiện tại đều đang lên lớp ở học viện, trong phân xưởng liền có vẻ hơi vắng lặng.

Hứa Dịch nhìn phân xưởng trống trải, không nhịn được lại cảm thán một câu về sự thiếu hụt nguồn nhân lực.

Đối với những học sinh đó mà nói, rốt cuộc thì việc học ở Học viện Ma pháp Nam tước Rictor vẫn quan trọng hơn, cho dù đã ký kết khế ước, bọn họ cũng sẽ không xem công việc ở đây là trọng tâm, mà chỉ xem như một cách thức vừa học vừa làm mà thôi.

Tuy nhiên, đối với một nhà máy mà nói, tính ổn định và tính kế thừa của nhân viên sản xuất là cực kỳ quan trọng.

Mặc dù Hứa Dịch có thể chiêu mộ một lượng lớn học sinh để

hoàn thành công việc này, nhưng các học sinh chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi tư tưởng truyền thống của Lục địa Saiens, cho rằng trở thành Ma pháp sư cường đại còn quan trọng hơn so với việc làm công ở đây, nên rất khó có thể kiên trì lâu dài ở đây như Hứa Dịch tưởng tượng.

"Hai giải pháp, một là giăng lưới rộng. Ma pháp trên Lục địa Saiens cực kỳ hưng thịnh, số lượng Ma pháp sư rất nhiều, nhất định có một số Ma pháp sư không được như ý. Vì cuộc sống, những người này nhất định cần một công việc. Công việc ở đây dù sao cũng coi như là phù hợp với chuyên môn, chắc chắn sẽ có người tới. Còn về giải pháp khác..." Hứa Dịch trầm ngâm, chìm vào suy tư.

Giải pháp khác, chính là giảm bớt yêu cầu đối với việc vẽ ma pháp trận.

Tuy hiện tại ma pháp trận mà quạt ma lực cần là Phong Toàn pháp trận cấp thấp, cho dù là những học sinh còn đang học tập ở học viện cũng có thể hoàn thành, nhưng trong kế hoạch của Hứa Dịch, sau này còn có rất nhiều sản phẩm công nghiệp khác ra đời, những thứ đó cần ma pháp trận e rằng sẽ không chỉ giới hạn ở ma pháp trận cấp thấp.

Mà muốn hoàn thành ma pháp trận cấp cao, nhất định phải có yêu cầu tương ứng đối với thực lực của Ma pháp sư.

Đến giai đoạn đó, đương nhiên rất khó có thể tùy tiện chiêu mộ một lượng lớn Ma pháp sư để hoàn thành những công việc này.

Đối với việc này, Hứa Dịch có thể làm, chính là cố gắng giảm bớt yêu cầu về ma lực đối với những ma lực cơ giới này, giảm bớt uy lực và đẳng cấp của ma pháp trận mà chúng cần, càng làm cho yêu cầu vẽ ma pháp trận được giảm xuống càng tốt.

Nhưng đây là một công trình cực kỳ đồ sộ, cần một lượng lớn thời gian và tâm huyết để nghiên cứu.

Chỉ riêng với Phong Toàn pháp trận mà quạt ma lực cần, hiện tại Hứa Dịch muốn cải tiến nó đã rất khó khăn, sau này muốn sản xuất ra bất kỳ một sản phẩm mới nào, đều sẽ phải đối mặt với vấn đề tương tự.

Chỉ dựa vào một mình Hứa Dịch, tuyệt đối không có khả năng giải quyết hết được.

Hứa Dịch cau mày, vừa đi đi lại lại trong phân xưởng, vừa suy nghĩ làm cách nào để giải quyết vấn đề này.

Đi đến gần bàn làm việc nơi các học sinh vẽ ma pháp trận, bỗng một luồng gió mát thổi tới, khiến tinh thần anh tỉnh táo.

Ngẩng đầu lên nhìn, liền phát hiện ra chiếc máy điều hòa ma lực thử nghiệm trên tường vẫn đang bật.

"Không có ai mà sao còn bật? Không phải là lãng phí sao?" Hứa Dịch lẩm bẩm một câu, sau đó mới nhớ ra, đây là do anh đã dặn dò, phải sử dụng chiếc điều hòa ma lực này nhiều hơn, để kiểm tra số liệu liên quan.

"Không biết những người đó đã tổng kết ra vấn đề gì chưa, để tôi thu thập lại rồi đi tìm Đại Ma pháp sư Camillo..." Nghĩ đến đây, Hứa Dịch nheo mắt lại, nhỏ giọng lẩm bẩm."Xem ra, phải đi tìm Đại Ma pháp sư Camillo nói chuyện đàng hoàng mới được."

Chương 60: Người Đại Diện (1/2)

Hứa Dịch rời khỏi phòng nghiên cứu của Đại Pháp Sư Camillo với vẻ mặt chán nản.

Lúc nãy, khi nhìn thấy chiếc Điều Hòa Ma Thuật, Hứa Dịch chợt nhớ đến khoảng thời gian anh nghiên cứu về nó. Anh đã từng nhiều lần đến xin ý kiến của Đại Pháp Sư Camillo và nhận được rất nhiều lời khuyên hữu ích về việc cải tiến pháp trận băng giá. Từ đó, anh nảy ra ý định mời Đại Pháp Sư Camillo làm cố vấn nghiên cứu cho mình. Với thực lực ma pháp siêu việt của một Đại Pháp Sư, rất nhiều vấn đề có thể được giải quyết dễ dàng.

Khi Hứa Dịch tìm đến Đại Pháp Sư Camillo, ban đầu cuộc nói chuyện diễn ra khá suôn sẻ. Đại Pháp Sư Camillo thậm chí còn đồng ý với yêu cầu của Hứa Dịch, sẵn sàng giúp anh hoàn thành một số nghiên cứu pháp trận mà với thực lực hiện tại của anh còn chưa thể thực hiện được. Thế nhưng, khi Hứa Dịch đề cập đến việc sẽ trả một khoản tiền vàng làm thù lao, Đại Pháp Sư Camillo lập tức thay đổi sắc mặt. Ông ta đập bàn giận dữ, chỉ thẳng ra cửa đuổi Hứa Dịch đi mà không cho anh cơ hội giải thích.

"Tên Đại Pháp Sư Camillo này, có thù oán gì với tiền bạc sao?" Hứa Dịch không khỏi thắc mắc trong lòng.

Mặc dù anh biết Đại Pháp Sư Camillo không thích việc kết hợp nghiên cứu ma pháp với thương mại, nhưng anh không ngờ ông ta lại phản đối kịch liệt đến vậy.

"Này, chú, sao lại ủ rũ thế kia? Ai nợ tiền chú à?" Một giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh.

"Không ai nợ tiền tôi cả, với lại tôi mới hai mươi bảy tuổi, đừng có gọi tôi là chú nữa được không?" Hứa Dịch trừng mắt nhìn Stella.

Một đêm trôi qua, trên gương mặt Stella đã không còn chút dấu vết nào của sự buồn bã đêm qua, thay vào đó là vẻ năng động, tràn đầy sức sống của một cô gái trẻ.

Tất nhiên, vóc dáng gầy gò của cô vẫn còn đó, điều này không thể nào hồi phục hoàn toàn chỉ sau một đêm được.

"Ai bảo anh cứ tự nhận mình là còn trẻ?" Stella hừ một tiếng, liếc nhìn phòng nghiên cứu dành riêng cho Đại Pháp Sư sau lưng Hứa Dịch, nhỏ giọng hỏi: "Sao thế? Anh lại chọc giận ông nội tôi rồi à?"

Hứa Dịch buồn bã kể lại tình huống vừa gặp phải cho Stella nghe, khiến cô nàng không chút kiêng dè mà cười lớn.

"Haha, đáng đời! Anh đã biết ông nội tôi không thích như vậy rồi còn cố tình nhắc đến chuyện thù lao trước mặt ông ấy, không phải tự chuốc lấy sao?"

"Haiz, làm sao tôi biết ông ấy lại ghét đến mức đó chứ." Hứa Dịch thở dài, không nhịn được hỏi: "Stella, rốt cuộc là vì sao Đại Pháp Sư lại phản đối như vậy? Rõ ràng những Đại Pháp Sư khác đều không từ chối mà."

"Muốn biết à?" Stella nở một nụ cười ranh mãnh."Không trả giá thì đừng hòng."

Hứa Dịch nhún vai, nhìn sắc trời bên ngoài Tháp Pháp Thuật: "Vẫn chưa đến giờ ăn tối, tôi mời cô đi uống trà chiều nhé?"

Sau khi gọi hai ly nước giải khát tại một quán ăn nhỏ gần Tháp Pháp Thuật, Stella mới kể cho Hứa Dịch nghe nguyên nhân.

Hóa ra trước đây Đại Pháp Sư Camillo từng có vài đệ tử, trong đó có hai người ông rất kỳ vọng, cho rằng chỉ cần họ chịu khó, sớm muộn gì cũng trở thành Pháp Sư hùng mạnh, thậm chí còn có thể vượt qua cả ông.

Tuy nhiên, sau này, những đệ tử này đều không chịu nổi cám dỗ của tiền tài, tuổi còn trẻ đã bị một số thương hội lớn dùng bổng lộc hậu hĩnh chiêu mộ, trở thành hộ vệ cho họ, từ đó bỏ bê nghiên cứu ma pháp, nhiều năm trôi qua không có chút tiến bộ nào.

Đại Pháp Sư Camillo cảm thấy vô cùng đau lòng trước hoàn cảnh của họ, đồng thời cũng căm phẫn hành động của những thương hội kia. Dần dần, ông hình thành thái độ như hiện tại.

"Sau khi chứng kiến chiếc Quạt Ma Thuật của ông, ông nội tôi đã nhận định anh có thiên phú ma pháp rất tốt và kỳ vọng rất nhiều vào anh. Kết quả, anh không những từ chối lời đề nghị thu nhận làm đệ tử của ông ấy mà còn tự mình lập ra thương hội, đương nhiên khiến ông ấy rất thất vọng. Nói thật nhé, nếu không phải ông nội tôi vẫn còn hy vọng vào anh, cộng thêm việc thực lực ma pháp của anh vẫn luôn tiến bộ, thì có lẽ anh đã bị đuổi khỏi Tháp Pháp Thuật từ lâu rồi, làm sao có thể cho anh tùy ý gặp mặt, thậm chí còn giúp anh giải quyết vấn đề về ma pháp chứ? Bây giờ anh lại còn đến bàn chuyện hợp tác thương mại, anh nói xem ông ấy có thể không tức giận sao? Cho nên tôi mới nói anh là đáng đời đấy, đừng có mà không tin."

Đối với lời tổng kết của Stella, Hứa Dịch chỉ biết mím môi, không nói gì.

"Thật đáng tiếc, tôi vốn định mời Đại Pháp Sư làm Viện Trưởng Nghiên Cứu cho thương hội của chúng ta, thậm chí còn muốn mời ông ấy làm Đại Diện cho sản phẩm của thương hội nữa, theo như lời cô nói, chẳng phải là không còn hy vọng gì sao?" Hứa Dịch bất lực nói.

"Anh nằm mơ à?" Stella trừng mắt nhìn Hứa Dịch, sau đó lại tò mò hỏi: "Nhưng mà cái gì mà Viện Trưởng Nghiên Cứu với lại làm Đại Diện là sao? Sao tôi chưa từng nghe qua vậy?"

"Viện Trưởng Nghiên Cứu á... Thực ra là người giúp tôi nghiên cứu về pháp trận cần thiết cho việc chế tạo Máy Móc Ma Thuật. Bởi vì ông nội cô là Đại Pháp Sư, thực lực mạnh nhất, nên đương nhiên có thể trở thành Viện Trưởng. Ừm, Viện Trưởng có nghĩa là người đứng đầu, là lão đại, chắc cô hiểu rồi chứ."

"Vậy còn Đại Diện? Từ này tôi mới nghe lần đầu đấy, nghĩa là gì?"

Chương 61: Người Đại Diện (2/2)

"Đại Diện á... Nói ra thì hơi phức tạp một chút." Hứa Dịch lục lại trong đầu những thông tin về người nổi tiếng làm đại diện trên Trái Đất, suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Cái gọi là Đại Diện, chính là mời một người đến làm người đại diện cho sản phẩm của thương hội chúng ta. Nói cách khác, chúng ta sẽ dùng hình ảnh của người này để thay thế cho hình ảnh của sản phẩm, biến họ thành đại diện hình ảnh cho sản phẩm. Sau đó, khi mọi người nhìn thấy người này, họ sẽ nghĩ ngay đến sản phẩm mà họ đại diện. Nói chung, người được chọn làm Đại Diện phải có ngoại hình ưa nhìn, tốt nhất là có chút danh tiếng, như vậy mọi người thông qua việc biết đến người này, cũng gián tiếp biết đến sản phẩm, coi như là một hình thức tuyên truyền kết hợp."

"Vậy nếu sản phẩm đại diện không tốt, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của người Đại Diện sao?" Stella lập tức phản bác.

Hứa Dịch khựng lại: "Cô phản ứng nhanh thật đấy. Đúng vậy, đây vốn là một hình thức kết hợp hai chiều, sản phẩm và người Đại Diện đều có ảnh hưởng lẫn nhau. Không chỉ sản phẩm có vấn đề sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của người Đại Diện, mà người Đại Diện có vấn đề cũng sẽ ảnh hưởng đến sản phẩm. Cho nên, dù là người Đại Diện hay là thương hội lựa chọn người Đại Diện đều phải cân nhắc thật kỹ lưỡng."

"Anh chọn ông nội tôi làm Đại Diện thì đúng là có ý tốt đấy." Stella khẽ hừ một tiếng."Ông nội tôi là Đại Pháp Sư, rất nổi tiếng ở Vương Quốc Lanpari, nếu mọi người biết ông ấy đột nhiên làm Đại

Diện cho cái gì đó, chắc chắn đều sẽ tò mò muốn biết đó là cái gì. Hơn nữa, ông nội tôi luôn luôn chính trực, hình ảnh thì khỏi phải bàn."

"Cho nên tôi mới nghĩ đến việc mời ông ấy làm Đại Diện chứ." Hứa Dịch xòe tay, tiếc nuối nói: "Nhưng mà nhìn thái độ hiện tại của Đại Pháp Sư, e là chuyện Đại Diện này không cần thiết phải nhắc đến nữa, chắc chắn ông ấy sẽ không đồng ý."

"Ông ấy mà đồng ý mới là lạ." Stella gật đầu, liếc nhìn Hứa Dịch, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Hứa Dịch, anh đã muốn mời người khác làm Đại Diện cho mình, chắc chắn phải trả thù lao cho người ta chứ?"

"Đó là điều đương nhiên, làm gì có ai đi làm không công chứ?"

"Vậy tôi có thể hỏi, anh định trả bao nhiêu thù lao?"

"Cái này không cố định, phải xem người Đại Diện là ai mới quyết định được. Nói chung, danh tiếng càng lớn, hình ảnh càng tốt thì thù lao càng cao. Nếu là Đại Pháp Sư, tôi vốn định trả cho ông ấy một ngàn đồng vàng mỗi năm..."

"Một ngàn đồng vàng?" Chưa để Hứa Dịch nói hết câu, Stella đã trợn tròn mắt, khoa trương kêu lên: "Nhiều vậy sao? Chỉ là Đại Diện thôi mà?"

"Đúng vậy, có gì lạ sao?"

Stella nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ quái."Này, Hứa Dịch, cái Quạt Ma Thuật của anh hình như cũng chưa bán được bao nhiêu mà, sao lại mở miệng ra là một ngàn đồng vàng cho ông nội tôi vậy? Anh có nhiều tiền như vậy sao?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Đây là chỗ cô không hiểu rồi. Đây gọi là đầu tư quảng cáo, hơn nữa là một khoản đầu tư rất có lời. Một ngàn đồng vàng này thoạt nhìn có vẻ nhiều, nhưng nếu xét đến lợi

ích mà Đại Pháp Sư mang lại, thực ra chẳng đáng là bao." Nói đến đây, Hứa Dịch không khỏi thở dài một hơi."Đáng tiếc là Đại Pháp Sư căn bản sẽ không đồng ý, tôi có nói gì cũng vô ích. Đúng rồi, Stella, cô còn quen biết Đại Pháp Sư nào khác không? Giới thiệu cho tôi được không?"

Stella cau mày suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Qua ông nội tôi cũng quen biết vài vị Đại Pháp Sư, nhưng mà Hứa Dịch, tôi nói thật nhé, những vị Đại Pháp Sư đó e là đều không coi trọng cái thương hội nhỏ bé của anh đâu, anh đừng nên hy vọng nữa."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Hứa Dịch tự giễu cười."Thương hội của tôi bây giờ chẳng có gì cả, những vị Đại Pháp Sư cao quý kia không coi trọng cũng là chuyện bình thường." Gạt chuyện này sang một bên, Hứa Dịch đột nhiên nhớ đến một chuyện khác."Đúng rồi, Stella, Vivian nói lúc cô đi có nhờ cô ấy chuyển lời, bảo tôi tìm cô, cô có chuyện muốn nói với tôi, là chuyện gì vậy?"

"Ừm, đúng là có chuyện, nhưng mà bây giờ tôi phát hiện, hình như chuyện này đã được giải quyết rồi." Stella cười nói."Ban đầu tôi định tìm anh hỏi xem, có thể tìm cho tôi chút việc gì đó để làm hay không. Bây giờ tôi ở bên cạnh ông nội mỗi ngày đều rất rảnh rỗi, chẳng có gì thú vị, còn anh thì lúc nào cũng bận rộn, nên nghĩ có lẽ anh có thể tìm việc cho tôi làm."

Hứa Dịch nhìn Stella một cách nghiêm túc, thầm nghĩ liệu có phải cô nàng đột nhiên muốn tìm việc làm là vì muốn xoa dịu vết thương lòng hay không?

"Nếu cô muốn tìm việc làm thì không thành vấn đề. Ví dụ như lúc nãy tôi nói muốn mời ông nội cô làm Viện Trưởng Nghiên Cứu, thực ra là vì tôi dự định thành lập một phòng nghiên cứu pháp trận riêng cho thương hội. Nếu cô có hứng thú, có thể đến đây nghiên cứu về pháp trận, hỗ trợ tôi hoàn thành sản phẩm mới."

"Công việc này tôi rất có hứng thú, ban đầu tôi cũng định nhờ

anh sắp xếp cho tôi công việc kiểu như vậy. Nhưng mà sau khi nghe anh nói lúc nãy, tôi lại cảm thấy, có một công việc khác thú vị hơn." Stella nheo đôi mắt to, cười híp mắt nói.

"Công việc gì?"

Stella từ từ ngồi thẳng người, nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Anh khẽ hé môi, nhẹ nhàng nói: "Hứa Dịch, anh thấy sao nếu tôi làm Đại Diện cho thương hội của anh?"

Chương 62: Lợi thế năng lượng (1/2)

"Nhìn cho kỹ này, đầu to này để về phía bên này, sau đó cẩn thận đặt vào trong rãnh này." Hứa Dịch cầm lấy một phôi ốc vít, đặt vào trong máy búa."Tiếp theo nhất định phải nhớ cho kỹ, sau khi đặt vào, phải đứng cách xa cái máy này một chút, hơn nữa tuyệt đối không được cho tay vào, nếu không một khi máy bắt đầu hoạt động, sẽ nghiền nát cả bàn tay của các cậu đấy, hiểu chưa?"

Vây quanh Hứa Dịch là một trăm nô lệ mà Tử tước Leslie tạm thời cho anh mượn, nghe thấy lời dặn dò nghiêm túc của Hứa Dịch, tất cả đều gật đầu lia lịa tỏ vẻ đã hiểu.

"Tốt, tiếp theo sẽ nhấn vào công tắc này." Hứa Dịch đưa tay ấn nhẹ vào công tắc của máy búa.

Ánh sáng màu xanh nhạt và ánh sáng màu đỏ sẫm tượng trưng cho dòng chảy ma lực lóe lên, đầu búa của máy búa đột nhiên hạ xuống.

"Ầm——"

Tiếng nổ đột ngột khiến đám nô lệ xung quanh giật mình, mấy nô lệ nhát gan thậm chí còn ôm đầu ngồi xổm xuống, cả người run rẩy.

"Đừng sợ, đây không phải là nổ tung, tất cả đứng dậy nhìn cho kỹ!" Hứa Dịch quát lớn một tiếng, cố gắng để đám nô lệ khôi phục lại trật tự.

Dưới ánh mắt chăm chú của đám nô lệ, Hứa Dịch lấy phôi đã

hoàn thành công đoạn này ra khỏi rãnh của máy búa, giơ lên cho mọi người xem.

"Thấy chưa, đầu to này đã được đóng thành một rãnh hình chữ thập, điều này có nghĩa là công đoạn này đã hoàn thành. Tiếp theo các cậu cần làm là dùng dụng cụ kiểm tra xem rãnh chữ thập này có đạt tiêu chuẩn hay không." Hứa Dịch lại lấy ra một thanh sắt đầu nhọn hình chữ thập, cắm vào đỉnh đầu của ốc vít, vừa khít không lệch một chút nào."Thấy chưa, có thể vừa khít để cái chốt này vào, vậy thì đại diện cho đạt tiêu chuẩn, có thể mang qua tiến hành công đoạn tiếp theo."

Đám nô lệ gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

Đối với những nô lệ có thân phận địa vị như bọn họ mà nói, ma pháp căn bản là thứ hoàn toàn không có bất kỳ liên quan gì đến bọn họ, càng không cần phải nói đến cái máy trước mặt này trông phức tạp như vậy, thần kỳ như vậy, nếu là bình thường, bọn họ căn bản không dám tưởng tượng mình vậy mà có cơ hội được chạm vào cái máy này, thậm chí còn có thể điều khiển nó.

Tuy nhiên, kể từ khi đến đây, Heinze dưới sự dặn dò của Hứa Dịch, đối xử bình đẳng với những nô lệ này, chăm sóc cuộc sống hàng ngày của những nô lệ này rất chu đáo, khiến những nô lệ này trong lòng đều rất biết ơn Hứa Dịch và Heinze, vì vậy khi Hứa Dịch chỉ vào ba nô lệ bảo bọn họ ra thử điều khiển, mặc dù ba người này trong lòng có chút sợ hãi cái máy này, nhưng vẫn ngoan ngoãn tiến lên bắt đầu điều khiển.

Thực ra thao tác của máy búa rất đơn giản, hơn nữa những nô lệ này cũng đều có trí lực bình thường, dưới sự hướng dẫn tận tình của Hứa Dịch, bọn họ đã khắc phục được nỗi sợ hãi đối với máy móc, rất nhanh đã nắm được quy trình gia công của máy này.

Nhìn thấy ba nô lệ được chọn ra đã dần dần thành thạo, Hứa Dịch hài lòng gật đầu, ra hiệu cho bọn họ tiếp tục làm, sau đó dẫn

những nô lệ còn lại đến trước một cái máy khác.

"So với cái máy vừa rồi, thao tác của cái máy tạo ren ma lực này phiền phức hơn một chút, cho nên các cậu phải nhìn cho kỹ, không được sai sót một chút nào."

Hứa Dịch tiếp tục chọn ra năm nô lệ, hướng dẫn chi tiết cho bọn họ quy trình thao tác của máy tạo ren ma lực, đồng thời đảm bảo bọn họ không có nghi vấn gì.

Sau khi giới thiệu xong máy tạo ren ma lực, Hứa Dịch dẫn những nô lệ còn lại đến trước cái máy cuối cùng.

Cái máy này là do Hứa Dịch và Thầy Lanu hợp tác, mới nhất nghiên cứu chế tạo thành công một cái máy ép ma lực cỡ nhỏ.

"Cái máy này thao tác tương đối đơn giản, nhưng tính nguy hiểm cao hơn nhiều so với hai cái máy vừa rồi, chỉ cần sơ ý một chút, nghiền nát cả người các cậu thành bánh thịt cũng không thành vấn đề, cho nên các cậu nhất định phải chú ý nghiêm ngặt." Xét thấy những nô lệ này đối với tính nguy hiểm của máy móc ma lực căn bản không có nhận thức, Hứa Dịch phải tiêm phòng cho bọn họ trước, đồng thời đưa ra yêu cầu nghiêm khắc cũng như quy trình làm việc theo quy phạm, đảm bảo không xảy ra tai nạn.

"Nhìn cho kỹ này, trước tiên đặt tấm sắt mỏng này vào đây. Nhất định phải chú ý, phải để tấm sắt này và toàn bộ khuôn hoàn toàn dán vào nhau, không được có bất kỳ khe hở nào. Tiếp theo, là khép khuôn lại, sau đó lùi ra một chút, nhấn công tắc ở đây."

"Pằng——"

Hai mô-đun khổng lồ bên trong máy ép ma lực cỡ nhỏ ép chặt vào nhau, tấm sắt mỏng vốn bằng phẳng dưới áp lực ép cực lớn trong nháy mắt biến thành một vỏ quạt hình bán nguyệt.

Cái máy ép ma lực cỡ nhỏ này, tự nhiên là dùng để sản xuất

hàng loạt vỏ quạt.

Hiện tại trong phân xưởng mới xây dựng được hai ngày này, đã có rải rác tới năm cái máy móc ma lực đủ loại, phụ trách chế tạo các linh kiện khác nhau của quạt ma lực biến tốc phiên bản thứ hai.

Có sự trợ giúp của những cái máy này, yêu cầu về tay nghề của công nhân giảm đi rất nhiều, vì vậy lần này Hứa Dịch thậm chí có thể gạt bỏ những tiệm rèn trong Thành phố Bontar, chỉ dựa vào những nô lệ mà Tử tước Leslie đưa tới là có thể hoàn thành việc sản xuất quạt ma lực.

Tất nhiên, bộ phận động lực cốt lõi của quạt ma lực - đế ma pháp trận vẫn cần những học sinh kia hoàn thành.

Sau khi dạy xong cho những nô lệ này cách thức điều khiển những cái máy này, Hứa Dịch lại phân tán những nô lệ này ra, lần lượt dạy bọn họ cách lắp ráp những linh kiện này thành một chiếc quạt ma lực hoàn chỉnh.

Chương 63: Lợi thế năng lượng (2/2)

Nếu nói lắp ráp toàn bộ chiếc quạt ma lực là một quy trình công nghệ rất phức tạp, vậy thì sau khi phân tán toàn bộ quy trình này thành mấy chục công đoạn, liền trở nên vô cùng đơn giản.

Một bộ phận nô lệ chỉ cần học cách lắp ghép mấy linh kiện theo một kiểu dáng nhất định, một bộ phận nô lệ khác chỉ cần xâu từng sợi dây sắt mảnh lại với nhau, lắp ráp thành lưới bảo vệ, còn có một bộ phận nô lệ công việc càng đơn giản hơn, đó là vặn ốc vít...

Những nô lệ này cơ bản chưa được giáo dục văn hóa gì, khả năng lĩnh hội tự nhiên sẽ không quá cao, nhưng chỉ cần trí tuệ bình thường, nắm vững những công đoạn đơn giản này là không thành vấn đề.

Hứa Dịch bận rộn cả buổi sáng, những nô lệ này đã lần lượt quen thuộc với công đoạn của mình, toàn bộ phân xưởng lập tức bước vào không khí làm việc khẩn trương.

Hứa Dịch nhìn thành quả của mình với vẻ hài lòng, gật đầu.

Tiếp theo chỉ cần căn cứ vào hiệu suất làm việc của những nô lệ này, không ngừng điều chỉnh số lượng công nhân phụ trách các công đoạn, để cho toàn bộ dây chuyền sản xuất hoạt động trôi chảy hơn là được.

Còn về phần công việc này, đương nhiên là do Heinze - vị quản đốc này sắp xếp, không cần Hứa Dịch phải tự mình quản lý.

Nhìn những nô lệ điều khiển máy móc ngày càng thành thạo, Hứa Dịch bỗng nhiên phát hiện, hình như mình đã bỏ qua một ưu thế của Lục địa Saiens.

So với hệ thống công nghiệp phát triển cao của Trái đất, có lẽ Lục địa Saiens có rất nhiều mặt còn kém xa.

Nhưng có một ưu thế mà Trái đất không thể bằng được Lục địa Saiens.

Đó chính là năng lượng.

Năng lượng trên Trái đất chủ yếu là dầu mỏ, than đá, thủy điện, phong điện, năng lượng mặt trời, năng lượng hạt nhân...

Trong số những nguồn năng lượng này, cho dù là dầu mỏ, than đá được sử dụng rộng rãi nhất, hay năng lượng hạt nhân đang trong giai đoạn phát triển, đều có một khuyết điểm chết người, đó là ô nhiễm cực kỳ nghiêm trọng.

Bất kỳ quốc gia công nghiệp hóa nào trên Trái đất, trong quá trình công nghiệp hóa đều sẽ khiến môi trường bị ô nhiễm và phá hoại, cuối cùng còn phải tốn rất nhiều nhân lực vật lực để cải tạo lại môi trường.

Còn thủy điện, phong điện và năng lượng mặt trời ít gây ô nhiễm hơn, nhưng do tỷ lệ sử dụng năng lượng thấp, nên không thể trở thành dòng chính.

Ngược lại, những cỗ máy ma lực mà Hứa Dịch hiện đang nghiên cứu đều sử dụng ma pháp trận làm động lực, mà thứ khiến ma pháp trận duy trì hoạt động chính là tinh thể ma lực.

Cho dù là ma pháp trận nào, sau khi tiêu hao hết ma lực chứa đựng bên trong, tinh thể ma lực cũng chỉ biến thành một viên đá bình thường, mà sẽ không gây ra bất kỳ ô nhiễm nào.

Thậm chí tinh thể ma lực cấp cao nhất, hoàn toàn được ngưng tụ từ ma lực, nếu ma lực tiêu hao hết, thì toàn bộ tinh thể ma lực cũng sẽ theo đó biến mất, không để lại bất kỳ dấu vết nào, tự nhiên cũng không có bất kỳ ô nhiễm nào.

Ngoài ra, tinh thể ma lực còn có một ưu thế lớn hơn, đó là tỷ lệ chuyển hóa năng lượng cực cao.

Chỉ một viên tinh thể ma lực chất lượng rất kém cũng đủ để duy trì hoạt động của quạt ma lực suốt ba ngày, còn nếu thay bằng quạt điện để bàn thông thường trên Trái đất, thì cần phải tiêu hao ít nhất ba kW/h điện.

Mà nếu quy đổi ba kW/h điện này thành năng lượng tương ứng, theo tiêu chuẩn chung trên Trái đất, thì cần phải tiêu hao trên một kg than đá, đồng thời còn tạo ra lượng khí thải carbon dioxide lên tới gần bốn kg.

Cho dù là tỷ lệ chuyển hóa năng lượng hay mức độ ô nhiễm, tinh thể ma lực đều có ưu thế vô song.

Hơn nữa hiện tại do nền tảng công nghiệp của Lục địa Saiens còn thấp kém, trên thực tế quạt ma lực mà Hứa Dịch nghiên cứu chế tạo ra về mặt tiêu hao năng lượng còn vượt xa những chiếc quạt điện trên Trái đất đã qua nhiều lần cải tiến công nghệ.

Nếu như có thể đạt tới tiêu chuẩn công nghệ của Trái đất về mặt này, như vậy mức tiêu hao tinh thể ma lực sẽ càng thấp hơn.

Còn về tinh thể ma lực? Trên Lục địa Saiens gần như chỗ nào cũng có, chỉ riêng bên ngoài Thành phố Bontar đã có tới ba mỏ tinh thể ma lực quy mô lớn.

Hơn nữa bởi vì tinh thể ma lực quá phổ biến, cho nên ngoại trừ những mỏ tinh thể ma lực sản xuất ra tinh thể chất lượng siêu cao, thì những mỏ tinh thể ma lực bình thường căn bản không ai

hỏi han tới.

"Heinze, đi mua mấy cái mỏ tinh thể ma lực đi." Hứa Dịch đột nhiên nói với Heinze đang quan sát tình hình làm việc của đám nô lệ bên cạnh.

"Hả? Sao đột nhiên lại muốn mua mỏ tinh thể ma lực?" Mặc dù đã sớm quen với lối suy nghĩ nhảy vọt của Hứa Dịch, Heinze vẫn ngẩn người."Nếu muốn tinh thể ma lực, chúng ta trực tiếp mua từ các thương hội khác là được rồi, nếu tự mình khai thác, e rằng chi phí còn cao hơn."

"Không, nhất định phải mua mấy cái mỏ, thậm chí tận khả năng của chúng ta, mua càng nhiều càng tốt." Hứa Dịch nghiêm mặt nói."Nhớ kỹ, thứ như năng lượng, chỉ có dùng càng ngày càng ít, cho dù như thế nào, có thể nắm giữ trong tay mình mới là lựa chọn tốt nhất."

Heinze cau mày nhìn Hứa Dịch, không biết tại sao cậu lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Nhưng hắn cũng hiểu, tầm nhìn xa của mình về mặt này kém xa Hứa Dịch, cậu đã quyết định như vậy, vậy chắc chắn là có lý do của cậu.

"Được, tôi sẽ đi làm ngay."

Hứa Dịch nắm chặt vai Heinze, trầm giọng dặn dò: "Nhớ kỹ, chuyện này nhất định phải nhanh, hơn nữa tận lực giữ bí mật, hiểu chưa?"

Heinze nhịn không được thầm lẩm bẩm trong lòng.

Giữ bí mật? Chuyện vốn không đáng nhắc tới này, có gì cần phải giữ bí mật sao?

Chương 64: Ý nghĩa của việc nghiên cứu đầu tư (1/2)

Có câu nói rất hay: "Lí tưởng thì đầy đặn, hiện thực thì xương xẩu".

Hứa Dịch ban đầu nghĩ rằng, dựa vào sự hiểu biết của mình về quá trình công nghiệp hóa ở thế giới cũ, anh có thể đi trước một bước để giành lấy tài nguyên, mua lấy mười, tám hoặc thậm chí nhiều hơn nữa Mỏ tinh thể ma thuật. Như vậy, giá Mỏ tinh thể ma thuật chắc chắn sẽ tăng vọt, chỉ cần dựa vào những Mỏ tinh thể ma thuật này là có thể yên tâm sống.

Ai ngờ đâu, anh nhanh chóng bị giáng một đòn mạnh vào hiện thực tàn khốc.

Hiện thực đó chính là... không có tiền!

"Hội trưởng, hiện tại số tiền lưu động còn lại của thương hội chỉ còn ba trăm sáu mươi mốt đồng vàng. Theo kết quả điều tra của tôi, muốn mua được một Mỏ tinh thể ma thuật rẻ nhất trong Thành phố Bontar cũng cần đầu tư ít nhất ba nghìn đồng vàng." Sebas mặt không chút thay đổi báo cáo hiện thực tàn khốc này với Hứa Dịch, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Hứa Dịch khó coi đến mức nào.

"Ít nhất ba nghìn đồng vàng?" Hứa Dịch cau mày tính toán."Nói như vậy, ít nhất cũng phải một tháng nữa mới có thể xem xét chuyện này sao?"

"Hội trưởng, điều đó vẫn là không thể." Sebas lắc đầu."Mặc dù nếu tất cả các hoạt động của thương hội đều diễn ra suôn sẻ, quả

thực có thể có thu nhập ròng hơn năm nghìn đồng vàng. Nhưng thưa Hội trưởng, là một thương hội đủ tiêu chuẩn, ít nhất phải giữ cho mình đủ tiền mặt lưu động. Nếu không, trong trường hợp bất trắc xảy ra, e rằng sẽ khiến thương hội phải đối mặt với cuộc khủng hoảng nghiêm trọng. Ngoài ra, xin thứ cho tôi mạo muội, phương hướng đầu tư của ngài quá nhiều. Chỉ riêng số tiền dùng cho nghiên cứu đã chiếm hơn một phần ba thu nhập của thương hội, đây không phải là một phương án vận hành quỹ thương hội lành mạnh."

"Ồ?" Hứa Dịch liếc nhìn Sebas, cười nói: "Đây là ý của anh hay là ý của Tử tước đại nhân?"

Sebas này thực ra là người được Tử tước Leslie giới thiệu đến.

Theo lời Tử tước Leslie, mặc dù theo thỏa thuận với Hứa Dịch, ông ta không có quyền quyết định đối với các quyết sách của thương hội, nhưng ông ta có quyền đề xuất và quyền được biết. Vì vậy, ông ta đã cử một người vào thương hội, coi như là đại diện của mình.

Heinze rất lo lắng về điều này, cho rằng đây là quân cờ mà Tử tước Leslie cài vào thương hội. Cho dù Tử tước Leslie bây giờ nói hay đến đâu, sau này nhất định sẽ thông qua quân cờ này để gây ảnh hưởng đến quyết sách của thương hội, thậm chí có thể dần dần kiểm soát thương hội.

Phản ứng của Hứa Dịch hoàn toàn khác với Heinze.

Vì Tử tước Leslie đã sở hữu ba phần mười cổ phần của Thương hội Tân Phi, nên việc ông ta cử một người đại diện vào thương hội là yêu cầu hợp tình hợp lý, căn bản không có lý do gì để từ chối.

Hơn nữa hiện tại bọn họ còn rất nhiều việc cần đến Tử tước Leslie, nếu như ngay từ đầu đã từ chối yêu cầu hợp lý của Tử tước

Leslie như vậy, e rằng thỏa thuận hợp tác trước đó sẽ tan thành mây khói.

Về phần Heinze lo lắng Tử tước Leslie sẽ thông qua Sebas để khống chế Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch chỉ cười khẩy.

Tử tước Leslie dù sao cũng là một vị Tử tước của vương quốc, là quý tộc chính thống, ở một thành phố nhỏ như Thành phố Bontar này, ngoại trừ Thành chủ ra thì là nhân vật hàng đầu, thậm chí bởi vì gia tộc đứng sau, e rằng địa vị ở Thành phố Bontar cũng không kém Thành chủ là bao.

Ngược lại, Thương hội Tân Phi của bọn họ mặc dù nhờ Quạt ma pháp bán chạy mà kiếm được bộn tiền, nhưng nếu chỉ tính riêng về thực lực của thương hội thì ở Thành phố Bontar cũng không tính là mạnh, về mặt khác thì càng không có gì nổi trội.

Một quý tộc có thế lực hùng mạnh như Tử tước Leslie, nếu thật lòng muốn ra tay với Thương hội Tân Phi, căn bản không cần phải phiền phức như vậy, hoàn toàn có một trăm cách thức trực tiếp và đơn giản hơn để nuốt chửng Thương hội Tân Phi.

Vì vậy, Hứa Dịch vui vẻ tiếp nhận Sebas, thậm chí sau khi biết được trước đây Sebas từng làm quản lý tài chính ở một thương hội, liền giao toàn bộ công tác quản lý tài chính của Thương hội Tân Phi cho anh ta.

Sự thật chứng minh, Sebas này quả thực là một nhân tài hiếm có, chỉ mất hai ngày đã thống kê được toàn bộ chi tiết tài chính của Thương hội Tân Phi, sắp xếp đâu ra đấy, hoàn toàn không giống như trước đây chỉ có Hứa Dịch và Heinze đối chiếu sổ sách lộn xộn như vậy.

Heinze rất lo lắng về việc Sebas nắm giữ tài chính của thương hội, nhưng trong lòng Hứa Dịch lại mừng thầm, cảm thấy Tử tước Leslie đã làm một việc tốt, đưa đến cho mình một nhân tài hiếm

có.

Tất nhiên, đôi khi Hứa Dịch vẫn kiêng dè Tử tước Leslie đứng sau Sebas, cho nên mới hỏi ra câu hỏi này.

Nghe Hứa Dịch hỏi vậy, Sebas khom người hành lễ: "Là ý kiến cá nhân của thuộc hạ, không liên quan gì đến Tử tước đại nhân."

Hứa Dịch gật đầu nói: "Cũng được, ý kiến của ai không quan trọng. Sebas, anh cảm thấy số tiền nghiên cứu chiếm hơn một phần ba thu nhập là quá nhiều sao? Thực ra tôi thấy vẫn còn quá ít. Bởi vì hiện tại thu nhập của thương hội thực ra cũng không cao, cho nên cái gọi là hơn một phần ba này, cộng lại cũng chỉ có hơn một nghìn đồng vàng. Trên thực tế, số tiền nghiên cứu này theo tôi là rất thấp. Theo thu nhập của thương hội ngày càng tăng, tôi sẽ tiếp tục đầu tư nhiều tiền hơn nữa vào nghiên cứu, nói không chừng còn nhiều hơn anh tưởng tượng."

Chương 65: Ý nghĩa của việc nghiên cứu đầu tư (2/2)

Sebas trầm ngâm một lát, cau mày nói: "Hội trưởng, tôi không hiểu tại sao ngài lại đưa ra quyết định như vậy. Hiện tại, tình hình bán Quạt ma pháp rất khả quan, và triển vọng cũng rất tốt, ngài không cần phải đầu tư quá nhiều tiền vào nghiên cứu. Mặc dù tôi cũng đồng ý rằng, muốn tiếp tục chiếm lĩnh thị trường, việc nghiên cứu và phát triển thế hệ Quạt ma pháp mới là điều cần thiết, nhưng thực ra không cần phải vội vàng như vậy? Ngoài ra, còn một điều nữa, rất nhiều nghiên cứu mà ngài đầu tư vào... e rằng không liên quan gì đến Quạt ma pháp?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ vấn đề cuối cùng này e rằng mới là nghi vấn thực sự trong lòng Sebas, hơn nữa cũng là nghi vấn của Tử tước Leslie.

Câu hỏi này Hứa Dịch thật sự không dễ trả lời, bởi vì nhìn từ thực tế, hơn phân nửa số tiền đầu tư vào nghiên cứu của anh đều được sử dụng cho những nghiên cứu không liên quan gì đến Quạt ma pháp.

Ví dụ như ở bộ lạc Người lùn của Thầy Lanu, trong một tháng, anh đã đầu tư hết năm trăm đồng vàng. Đồng thời, sau khi những người thợ thủ công Người lùn đã thỏa thuận đến, Hứa Dịch lại đầu tư vào bọn họ hai trăm đồng vàng, và có xu hướng tăng dần.

Ngoài ra, Viện nghiên cứu pháp thuật mà anh mới thành lập, mặc dù hiện tại chỉ có Stella là nhà nghiên cứu chính thức, nhưng đã đầu tư vào đó hơn một trăm đồng vàng.

Tổng cộng gần một nghìn đồng vàng, nhìn bề ngoài thì quả

thực không liên quan gì đến Quạt ma pháp.

Hơn nữa, những nghiên cứu này không phải trong thời gian ngắn có thể nhìn thấy thành quả. Cho dù Hứa Dịch có muốn giải thích rằng những nghiên cứu này có liên quan mật thiết đến việc tạo dựng hệ thống công nghiệp sau này, e rằng trên mảnh đất này cũng không có ai hiểu được.

"Sebas, tôi hỏi anh một câu, anh thấy tại sao Quạt ma pháp của thương hội chúng ta lại bán chạy như vậy?" Hứa Dịch suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại.

"Định vị chính xác." Rõ ràng là Sebas đã nghiên cứu kỹ về vấn đề này, không chút do dự trả lời: "So với giá thành đắt đỏ của trận pháp băng sương quy mô lớn, Quạt ma pháp chỉ có giá hai đồng vàng, hiển nhiên dễ được đại đa số các gia đình không có khả năng bố trí trận pháp băng sương quy mô lớn, mà lại cần ứng phó với mùa hè nóng bức chấp nhận hơn. Hơn nữa, mức tiêu hao của Quạt ma pháp cực thấp, sau khi mua về, mỗi tháng số tiền bỏ ra cho việc này thậm chí không đến mười đồng bạc, vừa vặn là mức mà tất cả các gia đình mua Quạt ma pháp đều có thể chi trả. Vì vậy, đối với những gia đình này, hiệu quả của Quạt ma pháp tuy không bằng trận pháp băng sương quy mô lớn, nhưng lại vừa đủ đáp ứng nhu cầu của họ. Vì vậy, sau khi nhìn thấy Quạt ma pháp ra đời, những gia đình này liền không chút do dự mua, cũng chính vì vậy mà Quạt ma pháp bán chạy như vậy."

"Nói rất hay." Hứa Dịch tán thưởng gật đầu."Vậy tôi hỏi anh, Quạt ma pháp rất khó chế tạo sao?"

"Nói là không khó cũng không đúng." Sebas lắc đầu."Thực ra Quạt ma pháp vừa mới ra đời không lâu, đã xuất hiện hàng nhái, chỉ là chất lượng của hàng nhái không bằng sản phẩm của thương hội chúng ta sản xuất, cho nên không tạo ra được bao nhiêu ảnh hưởng. Hơn nữa, cách xử lý của Hội trưởng lúc bấy giờ cực kỳ xuất sắc, khiến thương hội chúng ta vượt qua cuộc khủng hoảng

đó một cách suôn sẻ."

Nói đến đây, trong mắt Sebas nhìn Hứa Dịch thoáng qua một tia khâm phục.

Khái niệm "thương hiệu" mà Hứa Dịch đưa ra trong sự kiện đối phó với hàng nhái, quả thực khiến Sebas vô cùng bội phục.

Trước khi được Tử tước Leslie phái đến đây, Sebas đã tìm hiểu một chút về Thương hội Tân Phi. Anh ta ngạc nhiên phát hiện, sau sự kiện hàng nhái đó, doanh số bán Quạt ma pháp của Thương hội Tân Phi không những không giảm mà còn tăng, hơn nữa rất nhiều người khi muốn mua Quạt ma pháp, điều đầu tiên họ hỏi lại là có phải là Thương hiệu Tân Phi hay không, nếu không phải thì sẽ không mua. Điều này trực tiếp khiến những xưởng nhỏ muốn làm giả Quạt ma pháp hoàn toàn từ bỏ ý định này.

Mặc dù cũng có một số kẻ muốn in dấu hiệu Thương hiệu Tân Phi lên Quạt ma pháp giả, nhưng Hứa Dịch lại nhân cơ hội này hủy bỏ chế độ cửa hàng độc quyền, tức là Quạt ma pháp Thương hiệu Tân Phi chỉ bán tại cửa hàng duy nhất ở Thành phố Bontar, những nơi khác bán đều là hàng giả.

Điều này gần như đã triệt để cắt đứt đường sống của hàng giả, đến nỗi hiện tại Thành phố Bontar trong và ngoài đều bị Quạt ma pháp Thương hiệu Tân Phi độc chiếm.

"Vì không khó chế tạo, điều đó có nghĩa là chúng ta rất khó ngăn cản người khác cũng chế tạo Quạt ma pháp."

Nói đến đây, trên mặt Hứa Dịch thoáng qua một tia bất đắc dĩ. Thế giới này không có luật bảo hộ bằng sáng chế, cho dù anh có phát minh ra Quạt ma pháp, nhưng lại không có biện pháp bảo hộ tương ứng, nếu người khác muốn làm giả, căn bản không tốn chút sức lực nào.

"Mặc dù ở Thành phố Bontar chúng ta đã không còn vấn đề gì, nhưng ở bên ngoài Thành phố Bontar, không ai biết Thương hiệu Tân Phi là gì, cho nên ở những nơi khác, chúng ta không có lợi thế. Chắc anh cũng đã biết, ở Thành phố Saltan cách đây không đến một trăm dặm, đã xuất hiện một nhà máy cũng sản xuất Quạt ma pháp, hơn nữa tình hình bán hàng của bọn họ ở Thành phố Saltan cũng rất khả quan."

Chương 66: Mỹ Nhân Như Họa (1/2)

"Vì vậy, ngài hội trưởng, tôi đề nghị chúng ta nên sớm mở rộng thị trường sang các thành phố khác. Tôi đã xem xét qua, quạt ma thuật do nhà máy ở Thành phố Saltan sản xuất có chất lượng kém xa so với quạt ma thuật Thương hiệu Tân Phi, tôi tin rằng chỉ cần chúng ta bắt đầu bán ở Thành phố Saltan, chúng ta nhất định sẽ chiếm được thị trường ở đó." Sebas nghiêm túc nói.

"Hừ hừ, chiếm thì nhất định phải chiếm, nhưng không thể nóng vội trong nhất thời. Thành phố Saltan dù sao cũng là địa bàn của người khác, cho dù chất lượng của chúng ta có tốt hơn, nhưng nếu đột nhiên đi qua đó, e rằng cũng không dễ dàng chiếm được thị trường. Bây giờ, tôi đang chờ đợi một cơ hội tốt. Mà cơ hội này, kỳ thực là có được từ những nghi vấn mà cậu đang giữ trong lòng."

Sebas ngẩn người, anh ta bị Hứa Dịch lảng tránh nửa ngày, suýt chút nữa đã quên mất những nghi vấn trước đó, không ngờ Hứa Dịch lại chủ động nhắc lại.

"Ngài hội trưởng, những nghiên cứu mà ngài đầu tư không liên quan gì đến quạt ma thuật cả."

Hứa Dịch duỗi ngón trỏ tay phải ra lắc lắc: "Không, không, không, Sebas, trong toàn bộ hệ thống công nghiệp, không có nghiên cứu nào là không liên quan đến các lĩnh vực khác. Quạt ma thuật tuy nhìn có vẻ đơn giản, nhưng nó lại liên quan đến rất nhiều mặt. Bây giờ cậu thấy những nghiên cứu mà tôi đầu tư không liên quan gì đến quạt ma thuật, nhưng khi những nghiên

cứu này có kết quả, cậu sẽ phát hiện ra rằng chúng có liên quan rất lớn đến quạt ma thuật, thậm chí mỗi một nghiên cứu đều có khả năng khiến quạt ma thuật có những thay đổi to lớn, long trời lở đất. Hơn nữa... ai nói với cậu rằng Thương hội Tân Phi của chúng ta chỉ sản xuất quạt ma thuật?"

Đôi mắt Sebas không khỏi mở to, nghe ý của Hứa Dịch, chẳng lẽ ngài ấy còn muốn phát triển sản phẩm mới?

Anh ta đang muốn hỏi, nhưng Hứa Dịch không cho anh ta cơ hội, đứng dậy chỉ ra ngoài: "Được rồi, chúng ta ra ngoài xem thử, lâu như vậy rồi, Stella chắc cũng xong việc rồi."

Sebas chỉ đành bất đắc dĩ đi theo sau Hứa Dịch.

Vừa đi, Sebas vừa tiêu hóa những lời Hứa Dịch vừa nói trong đầu.

"Hệ thống công nghiệp? Đó là cái gì? Nghe ngài ấy nói có vẻ rất quan trọng. Ngoài ra, sản phẩm mới mà ngài ấy nói là cái gì? Liệu có tạo nên một làn sóng như quạt ma thuật không? Tử tước đại nhân nhất định sẽ rất hứng thú với điều này, mình..."

Cuộc trò chuyện giữa Hứa Dịch và Sebas diễn ra trong một căn phòng, rời khỏi phòng, bên ngoài là một đại sảnh tương đối trống trải.

Lúc này, ở giữa đại sảnh, Stella đang đứng thẳng người, đối diện với cô là một chiếc quạt ma thuật được đặt ở vị trí ngang với khuôn mặt cô, đang thổi ra luồng gió mát lạnh.

Chiếc quạt ma thuật này rõ ràng khác với quạt ma thuật Thương hiệu Tân Phi trước đây, toàn bộ kiểu dáng tròn trịa hơn, kích thước cũng nhỏ hơn một chút, trông tinh xảo hơn.

Đây chính là chiếc quạt ma thuật thế hệ thứ hai có thể điều chỉnh tốc độ gió đã được nghiên cứu thành công và chính thức đưa

vào sản xuất.

Stella đối diện với chiếc quạt ma thuật hôm nay mặc một chiếc váy dài màu trắng tinh khôi, theo làn gió mát thổi qua, mái tóc vàng óng ả của Stella cũng theo đó mà nhẹ nhàng đung đưa, kết hợp với tà váy bay bay trong gió, khiến cả người cô toát lên vẻ thanh thoát, bay bổng.

Stella vốn đã xinh đẹp, giờ phút này lại tạo dáng như vậy, càng thêm phần thần thái, nhìn nghiêng, quả thực là dung nhan rạng rỡ, xinh đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, Stella quay đầu lại nhìn thấy Hứa Dịch, nở một nụ cười tinh nghịch với anh, khiến trái tim Hứa Dịch cũng không khỏi đập mạnh hai cái.

"Haiz, cô nàng này nếu được đưa đến Trái Đất, e rằng sẽ thực sự trở thành minh tinh." Hứa Dịch thầm nghĩ.

Làm động tác ra hiệu cho Stella tập trung, Hứa Dịch đi đến một góc khác của đại sảnh.

Đối diện với mặt bên của Stella là một họa sĩ, lúc này trên tấm vải bố khổng lồ trước mặt ông ta, một bức tranh hoàn chỉnh đã gần hoàn thành.

"Ừm, vẽ rất đẹp!" Hứa Dịch liếc mắt nhìn, lập tức khen ngợi.

Bức tranh này ngoài việc miêu tả đầy đủ chiếc quạt ma thuật và Stella, còn được phối thêm khung cảnh đồng cỏ ngoài trời. Bố cục toàn bộ bức tranh rất tuyệt vời, thể hiện một cách sống động hình ảnh và thần thái của Stella, khiến người ta vừa nhìn đã không khỏi bị thu hút.

Hứa Dịch đứng bên cạnh họa sĩ một lúc, họa sĩ cuối cùng cũng hoàn thành nét vẽ cuối cùng, thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt vốn đang đầy thần thái lập tức trở nên vô cùng mệt mỏi, có thể thấy được

việc vẽ bức tranh này đã tiêu tốn của ông ta không ít tâm sức.

"Bậc thầy Anlisos, vất vả cho ông rồi." Hứa Dịch bưng một ly đồ uống lạnh đã được chuẩn bị từ trước đưa cho ông ta.

Bậc thầy Anlisos lúc này mới phát hiện ra Hứa Dịch, nhận lấy ly đồ uống lạnh, nở một nụ cười tự tin, chỉ vào bức tranh hỏi: "Hội trưởng Hứa Dịch, ngài thấy thế nào?"

Hứa Dịch không tiếc lời giơ ngón tay cái lên: "Rất tuyệt vời, bậc thầy Anlisos quả nhiên là họa sĩ giỏi nhất Thành phố Bontar của chúng ta, bức tranh này quả thực là hoàn mỹ."

Đương nhiên là hoàn mỹ rồi, vị họa sĩ này là do Hứa Dịch bỏ ra cái giá cắt cổ là năm mươi đồng vàng mới mời được, nếu ông ta mà còn không vẽ đẹp bức tranh này, vậy thì năm mươi đồng vàng của Hứa Dịch chẳng phải là lãng phí sao.

Bậc thầy Anlisos cười ha hả: "Hội trưởng Hứa Dịch, kỳ thực bức tranh này có thể xuất sắc như vậy, công lao lớn nhất là của tiểu thư Stella, tôi chỉ là miêu tả lại vẻ đẹp của cô ấy một cách chân thực mà thôi. Chẳng lẽ ngài không cảm thấy, tiểu thư Stella chỉ cần đứng ở đó, bản thân cô ấy đã là một bức tranh rồi sao?"

Hứa Dịch quay đầu lại, nhìn Stella đang đi về phía bên này, khẽ gật đầu: "Điều này, tôi thực sự không thể đồng ý hơn."

Bậc thầy Anlisos và Hứa Dịch nhìn nhau, cùng phá lên cười đầy ẩn ý.

Chương 67: Mỹ Nhân Như Họa (2/2)

"Này, Hứa Dịch, hai người đang nói gì vậy? Cười vui vẻ như vậy." Stella bước tới hỏi.

"Bậc thầy Anlisos đang khen cô xinh đẹp đấy." Hứa Dịch cười nói.

"Cảm ơn lời khen của bậc thầy Anlisos." Stella nở một nụ cười ngọt ngào với bậc thầy Anlisos, sau đó quay sang hỏi Hứa Dịch: "Vậy còn anh? Anh không thấy tôi xinh đẹp sao?"

Hứa Dịch không nhịn được bật cười, thầm nghĩ cô nhóc này quả nhiên là thích được khen đẹp.

"Tất nhiên là tôi cũng đồng ý rồi." Hứa Dịch dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc đáp."Trên thế giới này, ai dám không đồng ý cô xinh đẹp? Nói cho tôi biết, tôi đi móc mắt hắn ta! Dù sao hắn ta có mắt cũng vô dụng!"

Stella phì cười, nhẹ nhàng đấm Hứa Dịch một cái: "Anh nói quá rồi đấy."

Tuy nói vậy, nhưng biểu cảm trên mặt cô rõ ràng để lộ ra sự vui mừng trong lòng.

Hứa Dịch lại liếc nhìn bức tranh, đột nhiên nói với Stella: "Stella, tôi có một linh cảm mãnh liệt rằng cô sẽ sớm nổi tiếng, hơn nữa còn rất nổi tiếng, cô có cảm thấy áp lực không?"

"Tại sao?" Stella kinh ngạc hỏi."Không phải chỉ là quay cái gì mà quảng cáo theo như anh nói sao, tại sao tôi lại trở nên rất nổi

tiếng?"

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ với tư cách là quảng cáo đầu tiên của quạt ma thuật thế hệ thứ hai có thể điều chỉnh tốc độ gió, lần này anh đã chuẩn bị quảng bá hết mình, với dung mạo và khí chất của Stella, không nổi tiếng mới lạ.

Mấy người nói chuyện phiếm thêm vài câu, bậc thầy Anlisos và Sebas rời đi để thanh toán thù lao, đồng thời bắt đầu sắp xếp việc phát hành quảng cáo này, để lại Hứa Dịch và Stella, hai người nhìn nhau, Hứa Dịch làm động tác mời với Stella.

"Tiểu thư Stella xinh đẹp, liệu tôi có vinh hạnh được mời cô dùng bữa trưa cùng không?"

Stella cố tình làm mặt lạnh: "Xin lỗi, vị tiên sinh này, tôi thường không nhận lời mời của người khác, trừ khi người đó là một ông chú đẹp trai."

Hứa Dịch trợn tròn mắt kinh ngạc, chỉ vào bản thân: "Ông chú đẹp trai? Chẳng phải là tôi sao?"

Khuôn mặt Stella không còn giữ được vẻ lạnh lùng nữa, lại phì cười, hì hì nói: "Cuối cùng anh cũng chịu thừa nhận mình là ông chú rồi sao? Vậy thì ông chú đẹp trai này, xin hỏi anh định mời tôi ăn gì đây?"

"Ừm... một bát mì thanh tôi thoát tục như em được không?"

"Thôi đi, mì thì thanh tôi thoát tục cái gì? Còn giống tôi nữa chứ?"

"Ha, đó là do em không hiểu rồi. Sợi mì mảnh mai, mềm dẻo và đầy sức sống..."...

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Hứa Dịch và Stella đến một quán ăn nhỏ gần đó, thành thạo tìm chỗ ngồi xuống.

Những ngày gần đây vì công việc, hai người thường xuyên ăn cơm cùng nhau, quán ăn nhỏ này đã đến vài lần, sớm đã quen thuộc.

"Đúng rồi, Hứa Dịch, chuyện lần trước tôi nói với anh, anh đã suy nghĩ kỹ chưa?" Vừa ngồi xuống, Stella đã hỏi.

"Chuyện gì?" Hứa Dịch ngẩn người, sau đó mới nhớ ra."Ồ, là mấy người bạn học của em phải không? Lần trước tôi đã nói rồi, rất hoan nghênh bọn họ mà, chẳng lẽ em còn chờ câu trả lời của tôi, không liên lạc với bọn họ sao?"

Lần trước Stella và Hứa Dịch đột nhiên nói đến chuyện, tuy cô đã tốt nghiệp Học viện Hoàng gia Lanpari, nhưng vẫn luôn giữ liên lạc với rất nhiều bạn học, bây giờ những người bạn học đó biết Stella đang làm việc tại Viện Nghiên cứu Pháp thuật mới thành lập của Hứa Dịch, chuyên nghiên cứu vấn đề ma pháp trận của ma pháp cơ giới, liền có mấy người cũng bày tỏ sự hứng thú với việc này, hỏi Hứa Dịch có muốn nhận bọn họ hay không.

Hứa Dịch đương nhiên là tỏ vẻ rất hoan nghênh, hiện tại anh đau đầu nhất chính là vấn đề thiếu hụt nhân tài, đặc biệt là mảng nghiên cứu ma pháp trận, ngoại trừ anh ra, gần như không tìm được ai giúp đỡ.

Stella đến, quả thực đã giúp anh chia sẻ không ít công việc, nhưng Stella dù sao cũng chỉ có một mình, vẫn còn lâu mới đủ.

Bây giờ có thể có thêm mấy người bạn học của Stella, Hứa Dịch đương nhiên là rất vui lòng.

"Tất nhiên là không phải, tôi đã liên lạc với bọn họ rồi, có ba người xác định muốn đến, nhưng mà..." Stella ấp úng, có vẻ hơi ngại ngùng."Bọn họ muốn tôi hỏi anh về vấn đề đãi ngộ..."

"Đãi ngộ?" Hứa Dịch nhìn Stella đang e dè, không nhịn được

bật cười."Stella, tôi còn chưa gặp mặt bọn họ, cũng không biết thực lực của bọn họ như thế nào, làm sao biết nên cho bọn họ đãi ngộ thế nào đây?"

"Điều này tôi cũng hiểu, nhưng mà... nhưng mà ít nhất anh cũng phải cho bọn họ một lời đảm bảo tối thiểu chứ? Nếu không, bọn họ lặn lội đường xa đến đây, lỡ như đãi ngộ mà anh đưa ra không làm bọn họ hài lòng, vậy chẳng phải là uổng công sao." Stella nhìn Hứa Dịch với ánh mắt đầy mong đợi."Anh xem, thù lao mà anh trả cho tôi là mười lăm đồng vàng một tháng, cho bọn họ chắc chắn không thể ít hơn chứ?"

"Ừm... như vậy đi, Stella, em liên lạc lại với ba người bọn họ, nói là tôi với tư cách là hội trưởng Thương hội Tân Phi mời bọn họ đến đây, trong khoảng thời gian này, tất cả chi phí của bọn họ, bao gồm phí đi lại, ăn ở, và bất kỳ chi phí nào khác, đều do Thương hội Tân Phi của chúng ta chi trả. Nếu như cả hai bên đều hài lòng, vậy thì bọn họ có thể thử việc một tháng, thù lao trong một tháng này là mười đồng vàng, nếu sau thời gian thử việc, cả hai bên vẫn hài lòng, vậy thì bọn họ sẽ chính thức trở thành nghiên cứu viên của viện nghiên cứu, thù lao một tháng cũng giống như em, là mười lăm đồng vàng. Nếu như viện nghiên cứu có thành quả gì, thương hội sẽ căn cứ vào tình hình cụ thể để thưởng thêm, còn về số tiền cụ thể là bao nhiêu, thì phải xem thành quả lớn hay nhỏ. Em thấy thế nào?"

Stella liên tục gật đầu: "Rất tốt, vậy cứ quyết định như vậy đi, lát nữa tôi sẽ viết thư cho bọn họ."

Hứa Dịch mỉm cười, đang định nói thêm vài câu, đột nhiên ánh mắt liếc thấy cửa quán ăn, lông mày không khỏi hơi nhíu lại.

Chương 68: Bàn về hợp tác (1/2)

Bốn người bước vào từ cửa quán ăn, đi đầu tiên ở vị trí trung tâm là một người đàn ông trung niên béo ú, có thể dùng từ tròn vo để hình dung, còn ba người đi theo sau hắn ta, lại khiến Hứa Dịch có chút bất ngờ, không ngờ lại là Zimiro, Rem và Vina.

Điều khiến Hứa Dịch càng thêm kinh ngạc chính là thái độ của Zimiro.

Tên này bởi vì thực lực ma pháp của bản thân đứng thứ hai trong phòng nghiên cứu, cho nên luôn rất kiêu ngạo, vậy mà lúc này ở trước mặt người đàn ông trung niên béo ú này, lại hơi khom lưng, trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt, tuy không đến mức khúm núm cúi đầu, nhưng cũng rất cung kính, so với ấn tượng thường ngày của Hứa Dịch về hắn ta gần như hoàn toàn trái ngược.

Còn Rem tuy không biểu hiện rõ ràng như Zimiro, nhưng thái độ đối với người đàn ông trung niên cũng có chút lấy lòng, hoàn toàn không giống như vẻ ngoài hớn hở thường ngày trong phòng nghiên cứu.

Chỉ có Vina vẫn giữ nguyên vẻ ngoài lạnh lùng thường ngày, thậm chí Hứa Dịch còn nhìn thấy rõ ràng vài phần khinh thường trong mắt cô.

Không biết là cô đang khinh thường người đàn ông trung niên kia, hay là khinh thường Zimiro và Rem.

Stella thấy phản ứng kỳ lạ của Hứa Dịch, bèn quay đầu nhìn

về phía cửa, sau đó cũng sửng sốt.

Diện tích quán ăn nhỏ này không lớn, chỗ Hứa Dịch và Stella ngồi cách cửa không xa, bọn họ nhìn thấy Zimiro bốn người, thì Vina đi cuối cùng cũng đồng thời nhìn thấy bọn họ.

"Hứa Dịch, Stella, sao hai người cũng ở đây?" Vina kinh ngạc hỏi.

Zimiro vốn đang khuyên người đàn ông trung niên kia đổi chỗ ăn trưa, lúc này nghe thấy Vina đột nhiên gọi tên Hứa Dịch và Stella, nhất thời sững sờ.

Quay đầu nhìn lại, thấy Hứa Dịch và Stella đang ngồi đối diện nhau trên một chiếc bàn, bên cạnh không có ai khác, sắc mặt liền hơi trầm xuống.

Tên Hứa Dịch chết tiệt này! Hắn ta đang làm cái quái gì vậy? Lại dám hẹn hò ăn trưa riêng với tiểu thư Stella ở cái nơi này? Chết tiệt!

"Ồ, Vina, sao mọi người lại chạy đến đây thế?" Hứa Dịch giơ tay lên chào hỏi Vina và Rem, lại cố ý lờ đi Zimiro."Nơi này cách Tháp Ma pháp một quãng xa đấy, mọi người sẽ không phải cố tình chạy đến chỗ này ăn trưa chứ?"

Vina liếc Rem một cái, Rem cười gượng gạo, đáp: "Chúng tôi... là đi cùng khách đến đây."

"Khách?" Hứa Dịch đánh giá người đàn ông trung niên kia, phát hiện ra hắn ta toát ra vẻ tinh anh, hoàn toàn không nhìn ra chút nào là Pháp sư."Vị này chắc không phải là khách của Tháp Ma pháp chứ nhỉ? Giới thiệu cho tôi làm quen một chút được không?"

"Giới thiệu một chút thì được thôi, nhưng mà Hứa Dịch, chỉ bằng cậu thì e là không đủ tư cách đâu nhỉ?" Zimiro xen vào, cười lạnh đáp."Nói cho cậu biết, vị này là Fasak hội trưởng đến từ

thành phố Saltan xa xôi. Thương hội Fasak mà Fasak hội trưởng sở hữu là một trong những thương hội lớn nhất nhì ở thành phố Saltan, không phải là loại thương hội nhỏ bé nào đó có thể so sánh được." Nói đến đây, Zimiro cố tình liếc Hứa Dịch một cái, ý tứ không cần nói cũng hiểu."Hứa Dịch, cậu muốn làm quen, ít nhất cũng phải đợi đến khi nào thực lực ma pháp của cậu đạt đến trình độ như tôi hiện tại đã rồi hẵng hay."

Nghe thấy câu trả lời của Zimiro, nhìn bộ dạng vênh váo tự đắc của hắn ta, Hứa Dịch không những không hề tức giận, ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

Tên này lúc nào cũng nói muốn theo đuổi Stella, vậy mà lúc này trước mặt Stella, lại có hành động ngu xuẩn như vậy, chẳng lẽ hắn ta còn mong Stella sẽ vì hắn ta quen biết một hội trưởng thương hội lớn nào đó mà nhìn hắn ta bằng con mắt khác hay sao?

Quả nhiên, Stella khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Hội trưởng thương hội lớn thì có gì ghê gớm? Không biết là ông ta so với ông nội tôi thì ai lợi hại hơn? Zimiro, anh cũng đừng có ở trước mặt Hứa Dịch mà khoe khoang thực lực ma pháp của mình, tôi nói cho anh biết, anh ấy chỉ là học ma pháp muộn hơn anh một chút thôi, chỉ cần cho anh ấy đủ thời gian, đảm bảo sẽ lợi hại hơn anh nhiều!"

Zimiro vạn lần không ngờ, Stella vậy mà lại trước mặt mọi người, không chút khách khí phản bác mình, hơn nữa còn không hề kiêng dè gì mà bênh vực Hứa Dịch.

Lại liên tưởng đến việc vừa rồi hai người này vậy mà lại hẹn hò ăn trưa riêng với nhau, Zimiro chỉ cảm thấy trong lòng trào dâng một cỗ uất ức, ánh mắt nhìn Hứa Dịch lập tức trở nên vô cùng sắc bén.

Hứa Dịch cười tủm tỉm nhìn thẳng vào mắt hắn ta, không hề né tránh, thậm chí trong mắt còn mang theo một tia trêu tức.

"Zimiro, tôi có đủ tư cách làm quen với Fasak hội trưởng hay không, hình như là do Fasak hội trưởng tự mình quyết định, chứ không phải là do anh quyết định."

Zimiro hừ lạnh một tiếng: "Cậu cho rằng người cao quý như Fasak hội trưởng, sẽ lãng phí thời gian làm quen với một kẻ tầm thường như cậu, đến cả bài kiểm tra năng lực Pháp sư còn chưa qua sao?" Nói xong liền quay sang người đàn ông béo ú kia, chỉnh đốn lại biểu cảm trên mặt, làm động tác mời: "Fasak hội trưởng, chúng ta vẫn nên đổi chỗ khác dùng bữa trưa đi, ở đây e là sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng. Trong thành phố Bontar chúng ta vẫn còn rất nhiều khách sạn không tệ, bây giờ chúng ta đi cũng chưa muộn."

Fasak hội trưởng lại như thể hoàn toàn không nghe thấy lời của Zimiro, mà cẩn thận đánh giá Hứa Dịch từ trên xuống dưới vài lần, sau đó mới mở miệng hỏi trước ánh mắt nghi ngờ của những người khác: "Xin hỏi... cậu có phải là Hứa Dịch tiên sinh của Thương hội Tân Phi?"

Chương 69: Bàn về hợp tác (2/2)

Lời vừa nói ra, mọi người đều ngẩn người.

Nhìn bộ dạng này, Fasak hội trưởng mà trong miệng Zimiro có thân phận địa vị vô cùng tôn quý, vậy mà lại quen biết Hứa Dịch?

Hứa Dịch cũng hơi sững sờ, sau đó cười nói: "Đúng vậy, tôi là Hứa Dịch. Fasak hội trưởng, ngài quen biết tôi?"

Nghe thấy câu trả lời chắc chắn của Hứa Dịch, Fasak hội trưởng cười ha hả, trực tiếp chìa hai tay về phía Hứa Dịch, vô cùng khách sáo nói: "Tuy trước đây chưa từng gặp mặt, nhưng đại danh của Hứa Dịch hội trưởng, tôi đã nghe như sấm bên tai, sớm đã muốn làm quen với ngài. Thật không giấu gì, lần này tôi đến thành phố Bontar, ngoài một số việc nhỏ ra, thì việc quan trọng nhất, chính là đến để bàn bạc kỹ càng với Hứa Dịch hội trưởng, không biết Hứa Dịch hội trưởng..." Nói đến đây, Fasak hội trưởng dừng một chút, liếc nhìn Stella."Không biết bây giờ có rảnh không, có thể nể mặt cho tôi mời ngài dùng trà chiều không?"

Fasak hội trưởng vậy mà lại khách sáo với Hứa Dịch như vậy, thậm chí có thể nói là cung kính, khiến cho mấy người đứng bên cạnh đều ngây người.

Ánh mắt Stella, Rem và Vina không ngừng đảo qua đảo lại giữa Hứa Dịch và Fasak hội trưởng, tràn đầy tò mò.

Zimiro thì mặt mày tái mét, hoàn toàn không ngờ, Fasak hội trưởng mà mình coi là chỗ dựa vững chắc, vậy mà lại đột nhiên khách sáo với Hứa Dịch mà mình luôn xem thường như vậy.

Điều này chẳng khác nào trực tiếp cho hắn ta một cái tát tai vào mặt!

Hơn nữa còn là trước mặt Stella!

"Fasak hội trưởng, ngài khách sáo rồi, không biết là ngài muốn bàn chuyện gì với tôi?" Hứa Dịch không vội vàng đồng ý, mà thăm dò hỏi trước.

"Ha ha, chỉ là bàn về một số việc hợp tác thôi, tôi nghĩ Hứa Dịch hội trưởng nhất định sẽ rất hứng thú." Fasak hội trưởng đáp.

"Ồ?" Hứa Dịch bất ngờ liếc nhìn Fasak hội trưởng, suy nghĩ một chút, nói với Stella: "Stella, xem ra tôi có việc bận rồi, tạm thời không thể ở cùng em được."

Stella xua tay tỏ vẻ không sao cả: "Việc công quan trọng hơn, anh cứ đi đi."

Hứa Dịch gật đầu, đứng dậy mỉm cười ra hiệu với Rem và Vina, sau đó liền rời đi cùng với Fasak hội trưởng.

Lúc rời đi, Fasak hội trưởng thậm chí còn không thèm chào hỏi Zimiro ba người một tiếng nào.

Stella liếc nhìn Zimiro đang đứng ngây người, cười lạnh một tiếng, sau đó lại liếc nhìn Rem và Vina, cũng chỉ gật đầu ra hiệu, rồi bỏ đi.

Rem và Vina nhìn nhau, đồng thời thở dài một tiếng, cũng cùng nhau rời đi, chỉ để lại một mình Zimiro mặt mày xám xịt trong quán ăn nhỏ.

Rời khỏi quán ăn nhỏ, Fasak hội trưởng và Hứa Dịch tùy tiện tìm một quán cà phê yên tĩnh, vừa mới ngồi xuống, Fasak hội trưởng liền mở miệng nói: "Hứa Dịch hội trưởng, vất vả lắm mới gặp được cậu, thời gian quý báu, tôi cũng không vòng vo nữa. Dự

án mà tôi muốn hợp tác với cậu, là liên quan đến quạt ma thuật."

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ Thương hội Tân Phi hiện tại chỉ có một mặt hàng là quạt ma thuật, muốn hợp tác thì đương nhiên là liên quan đến quạt ma thuật rồi.

"Không biết là Fasak hội trưởng muốn hợp tác như thế nào? Nếu như là muốn mua số lượng lớn từ chỗ chúng tôi rồi mang về thành phố Saltan bán, vậy thì rất đơn giản, đối với việc này Thương hội Tân Phi chúng tôi đã có quy trình hoàn chỉnh, ngài chỉ cần trực tiếp đến mua là được." Hứa Dịch nói.

Fasak hội trưởng khẽ lắc đầu: "Đương nhiên là không đơn giản như vậy. Nếu chỉ là như vậy, tôi cũng đâu cần phải tự mình đến tìm cậu chứ?"

Hứa Dịch gật đầu: "Vậy thì xin mời Fasak hội trưởng nói rõ ý định của mình.""Là như thế này." Fasak Hội trưởng khẽ ho một tiếng, dường như đang sắp xếp từ ngữ."Nếu từ Thương hội Tân Phi nhập sỉ số lượng lớn Quạt ma thuật về bán lại, tuy rằng có thể kiếm lời được kha khá, nhưng thực tế lại không hề hiệu quả, bởi vì chi phí vận chuyển trên đường đi rất lớn, theo tôi thấy hoàn toàn là được chả bằng mất. Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ càng, tôi hy vọng có thể hợp tác với quý Thương hội, trực tiếp ở thành phố Saltan chúng tôi mở một nhà máy sản xuất Quạt ma thuật."

Hứa Dịch hơi nhướng mày, thầm nghĩ vị Fasak Hội trưởng này suy nghĩ xa hơn so với thương nhân bình thường.

Phương pháp này tuy rằng khá phiền phức, nhưng chỉ cần thuận lợi, căn bản là một lần vất vả muôn đời nhàn nhã, lợi nhuận so với việc ở đây mua sỉ lớn hơn nhiều.

"Fasak Hội trưởng, nếu tôi nhớ không nhầm, thành phố Saltan của các người đã có một Thương hội đang sản xuất Quạt ma thuật, đương nhiên, không phải là Quạt Ma thuật Tân Phi của chúng tôi.

Nhưng theo tôi được biết, Quạt ma thuật được bày bán trong thành phố Saltan rõ ràng đã bị Thương hội này độc chiếm, làm sao ông có thể đảm bảo ở thành phố Saltan mở một nhà máy sản xuất Quạt ma thuật, là có thể bán ra ngoài được?" Hứa Dịch hỏi.

Khuôn mặt tròn trịa của Fasak Hội trưởng lộ ra một nụ cười có vẻ rất ôn hòa: "Nếu chỉ sản xuất loại Quạt ma thuật giống như vậy, vậy thì đương nhiên là không được. Nhưng nếu là Tân Phi, hơn nữa lại là Quạt Ma thuật Tân Phi thế hệ mới, tôi nghĩ điều này không thành vấn đề."

Chương 70: Thương hội hàng đầu tạo ra tiêu chuẩn (1/2)

Heinze nhìn gã béo đang sờ mó khắp nơi trong xưởng sản xuất, trong lòng không khỏi thắc mắc.

"Này, Hứa Dịch, gã này là ai vậy? Sao cậu lại để hắn ta xem xét khắp nơi trong xưởng như thế? Như vậy chẳng phải chúng ta không còn bí mật gì nữa sao?" Nhìn thấy gã béo kia còn định thử vận hành máy gia công ma pháp, Heinze cuối cùng không nhịn được nữa, liền hỏi Hứa Dịch.

"Bí mật?" Hứa Dịch giả vờ kinh ngạc nhìn Heinze."Bí mật gì cơ?"

"Còn nói nhảm gì nữa, đương nhiên là quy trình sản xuất quạt ma pháp này rồi, đây đều là bí mật của thương hội chúng ta đấy!" Heinze sốt ruột nói."Những thứ này mà để lộ ra ngoài, chẳng phải người khác cũng sẽ nhanh chóng chế tạo ra quạt ma pháp thế hệ thứ hai giống chúng ta sao!"

"Heinze, cậu căng thẳng quá rồi." Hứa Dịch vỗ vai Heinze, ra hiệu cho anh ta bình tĩnh lại, sau đó chỉ vào những nô lệ đang bận rộn lắp ráp quạt ma pháp trong xưởng nói: "Cậu xem, trong xưởng có nhiều người như vậy, cậu nghĩ còn bí mật gì nữa sao?"

"Sao có thể giống nhau được, họ đều là người làm thuê của chúng ta!" Heinze trừng mắt."Hơn nữa bọn họ đều là nô lệ của Tử tước Leslie, cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám tùy tiện tiết lộ chuyện trong này."

"Vấn đề là những thứ này sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ ra ngoài,

phải không?" Hứa Dịch nhún vai, thản nhiên nói: "Hơn nữa tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc phải giữ bí mật những thứ này, bởi vì điều này căn bản không quan trọng."

"Sao có thể không quan trọng!" Heinze không nhịn được vung tay lên."Cho dù cuối cùng không giữ được, nhưng có thể giữ được thêm một chút thời gian, chúng ta có thể dựa vào đó mà đi trước người khác một bước, điều đó đồng nghĩa với việc có thêm lợi nhuận, chẳng lẽ điều này còn không quan trọng sao?"

Hứa Dịch nhún vai, thầm nghĩ muốn giải thích cho Heinze, kẻ luôn có suy nghĩ thiển cận này hiểu được hoài bão to lớn của mình thật sự quá mất công, nên dứt khoát không giải thích nữa, trực tiếp đi đến bên cạnh Hội trưởng Fasak lúc này đã chuẩn bị bắt đầu vận hành máy gia công ma pháp.

"Này, Hội trưởng Fasak, vận hành cái máy này rất nguy hiểm đấy, tôi khuyên ngài tốt nhất đừng nên thử."

Hội trưởng Fasak quay đầu lại, cười hì hì với Hứa Dịch: "Yên tâm đi, tôi vừa rồi đã quan sát bên cạnh một lúc rồi, không có vấn đề gì đâu."

Thấy ông ta hào hứng như vậy, Hứa Dịch cũng không tiện quét hứng, bèn đứng bên cạnh xem, phòng trường hợp phát hiện có gì không ổn, cũng có thể kịp thời kéo ông ta ra.

Tuy nhiên, Hội trưởng Fasak tuy nhìn có vẻ béo, nhưng người lại rất linh hoạt, chỉ quan sát bên cạnh một lúc, thao tác máy gia công ma pháp lại rất ra dáng, rất nhanh đã gia công xong một chiếc đinh vít.

Nhìn chiếc đinh vít sau khi gia công xong, từng đường vân đều vô cùng tinh xảo, Hội trưởng Fasak không khỏi liên tục tấm tắc khen ngợi.

"Tuyệt vời! Thật sự là quá tuyệt vời! Hội trưởng Hứa, tuy đây chỉ là một thứ nhỏ bé, nhưng nếu để một người thợ rèn làm, e rằng chỉ riêng một thứ nhỏ bé này cũng phải mất của ông ta cả ngày trời, nhưng sử dụng cái máy này, lại chỉ cần chưa đến một phút! Điều này thật sự là quá khó tin!"

Hứa Dịch cười hì hì, thầm nghĩ ông chưa được chứng kiến uy lực của những chiếc máy công cụ điều khiển số hiện đại trên Trái Đất, nếu không chắc chắn sẽ phải há hốc mồm kinh ngạc.

"Hội trưởng Fasak, bây giờ ngài đã tham quan xong xưởng lắp ráp này rồi, ngài có cảm nghĩ gì không?" Hứa Dịch cười hỏi.

Nghe được câu hỏi này, Hội trưởng Fasak lại im lặng, lắc đầu nhìn tình hình trong xưởng một lúc lâu, sau đó mới thở dài một hơi nói: "Hội trưởng Hứa, tôi phải nói là, xưởng của cậu thật sự đã khiến tôi mở mang tầm mắt. Ban đầu tôi cứ nghĩ sản xuất một chiếc quạt ma pháp là một việc vô cùng phức tạp, nhưng đến xưởng của cậu xem qua, lại phát hiện ra sản xuất quạt ma pháp lại đơn giản như vậy, chỉ cần một số người làm thuê căn bản không có bất kỳ kỹ năng đặc biệt nào, là có thể dễ dàng và có trật tự như vậy lắp ráp một chiếc quạt ma pháp. Nói thật, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc xưởng nhỏ bé của cậu lại có thể có năng suất cao như vậy. Để tôi đoán xem, xưởng của cậu một ngày có khi nào sản xuất được hơn ba trăm chiếc quạt ma pháp không?"

Hứa Dịch giơ ngón tay cái với ông ta: "Hội trưởng Fasak, quả nhiên ngài rất tinh tường. Đúng vậy, xưởng này mỗi ngày quả thật có thể sản xuất ra ba trăm chiếc quạt ma pháp. Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn ở quạt ma pháp thế hệ thứ hai có thể điều chỉnh tốc độ, còn quạt ma pháp thế hệ thứ nhất do vấn đề thiết kế công nghệ, ngược lại không thể có sản lượng cao như vậy."

Hứa Dịch không nói cho ông ta biết, thực ra thời gian làm việc mỗi ngày của xưởng này được kiểm soát nghiêm ngặt trong vòng tám tiếng, nếu tăng ca, một ngày sản xuất năm trăm chiếc quạt ma

pháp cũng không thành vấn đề.

Chỉ là Hứa Dịch yêu cầu chất lượng tương đối cao, nên kiểm soát sản lượng một cách nghiêm ngặt, không có chuyện làm ẩu cho xong việc.

Hội trưởng Fasak lại quay đầu nhìn mấy chiếc máy đang hoạt động hết công suất dưới sự điều khiển của những nô lệ, trầm ngâm nói: "Hội trưởng Hứa, thật ra mà nói, nơi cốt lõi nhất trong xưởng của cậu chính là mấy chiếc máy này phải không?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Hội trưởng Fasak, quả nhiên ngài rất có mắt nhìn. Thế nào? Ngài có cảm nghĩ gì về mấy chiếc máy này?"

"Cảm nghĩ?" Hội trưởng Fasak đột nhiên lộ ra nụ cười gượng gạo."Hội trưởng Hứa, thật ra trước khi đến đây, tôi rất tự tin vào việc hợp tác với cậu, thậm chí còn cho rằng cậu sẽ ngoan ngoãn hợp tác với tôi, bởi vì điều này chỉ có lợi cho cậu, không có bất kỳ hại gì. Nhưng bây giờ nhìn thấy mấy chiếc máy này, tôi lại phát hiện, vị trí giữa chúng ta dường như đã đảo ngược rồi. Tôi phải thừa nhận, bây giờ cậu đã hoàn toàn nắm thế chủ động. Nói thật, cảm giác này tôi rất không thích."

Hứa Dịch cười ha hả: "Hội trưởng Fasak, ngài thật sự quá khiêm tốn rồi, đã nói là hợp tác, thì vốn dĩ không có chuyện ai trên ai dưới, cũng không có chuyện ai chủ động ai bị động. Hợp tác mà, chính là mọi người cùng có lợi, sau đó đạt được kết quả đôi bên cùng có lợi, ngài nói có đúng không?"

Chương 71: Thương hội hàng đầu tạo ra tiêu chuẩn (2/2)

"Đôi bên cùng có lợi?" Đôi mắt nhỏ bé bị mỡ thịt chen chúc của Hội trưởng Fasak sáng lên."Từ này nghe thật mới mẻ, nhưng lại rất có lý. Đúng vậy, kết quả hoàn hảo nhất của việc hợp tác chính là đôi bên cùng có lợi. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, cậu thấy bây giờ chúng ta nên hợp tác như thế nào, mới có thể đạt được kết quả đôi bên cùng có lợi này?"

Hứa Dịch cười tủm tỉm chỉ vào mấy chiếc máy kia: "Hội trưởng Fasak, không biết ngài có hứng thú mua mấy chiếc máy như thế này về không?"

Hội trưởng Fasak giật nảy mình: "Hội trưởng Hứa, cậu... ý cậu là... cậu vậy mà lại đồng ý bán những chiếc máy này cho tôi?"

"Tại sao lại không?" Hứa Dịch xòe tay ra."Nếu không phải muốn bán những chiếc máy này cho ngài, vậy ngài nghĩ xem tại sao tôi lại đưa ngài đến đây?"

"Nhưng mà những chiếc máy này..." Hội trưởng Fasak đảo mắt, chuyển chủ đề: "Được rồi, đã nói là Hội trưởng Hứa cậu đồng ý bán, tôi đương nhiên rất vui lòng mua. Bất quá Hội trưởng Hứa, chỉ có những chiếc máy này, e rằng vẫn chưa thể cấu thành sự hợp tác giữa chúng ta được nhỉ?"

"Đương nhiên, không chỉ là máy móc, còn có nhân lực. Những chiếc máy này tôi tin là ngài không thể nào tìm được công nhân có thể vận hành chúng ở Thành phố Saltan, cho nên tôi không chỉ bán máy móc cho ngài, mà còn muốn giúp ngài đào tạo công nhân, đồng thời cũng sẽ dạy luôn quy trình lắp ráp quạt ma pháp thế hệ

thứ hai có thể điều chỉnh tốc độ trong xưởng này, cho đến khi nào nhà máy của ngài có thể vận hành suôn sẻ giống như xưởng này. Ngài thấy điều kiện này thế nào?"

Hội trưởng Fasak nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá Hứa Dịch một lúc, đột nhiên nói: "Hội trưởng Hứa, cậu không phải đang nói đùa đấy chứ?"

Hứa Dịch mỉm cười nói: "Tôi có thể đùa với ngài vào lúc này sao?"

Hội trưởng Fasak gật đầu, suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: "Hội trưởng Hứa, tôi phải nói là, điều kiện này thật sự quá hậu hĩnh, đến mức tôi có một thoáng chốc nghi ngờ cậu đang lừa tôi. Đưa ra điều kiện hậu hĩnh như vậy, vậy yêu cầu của cậu chắc cũng không thấp, chi bằng nói ra nghe thử xem."

"Yêu cầu của tôi sao... Nói cao thì cũng không cao, nhưng nếu nói thấp e rằng cũng không thấp, tất cả đều tùy thuộc vào việc Hội trưởng Fasak ngài nhìn nhận như thế nào." Hứa Dịch đáp.

"Ồ? Còn có yêu cầu kỳ lạ như vậy sao? Hội trưởng Hứa cứ nói."

"Yêu cầu của tôi chính là..."...

Hai ngày sau, Hội trưởng Fasak kết thúc cuộc gặp với Hứa Dịch, lên xe ngựa rời khỏi Thành phố Bontar.

Nhìn xe ngựa biến mất ở đường chân trời xa xa, Heinze cau mày nói: "Hứa Dịch, làm như vậy có thật sự ổn không? Tuy rằng mỗi chiếc quạt ma pháp bọn họ sản xuất ra chúng ta đều có thể thu được mười đồng bạc, nhưng như vậy chẳng khác nào chúng ta đã hoàn toàn từ bỏ Thành phố Saltan, tính toán kỹ lưỡng một chút, ngược lại chúng ta còn bị thiệt hại lớn hơn phải không? Hơn nữa lần này chúng ta chẳng khác nào đã chuyển giao toàn bộ kỹ thuật

về quạt ma pháp mà chúng ta hiện đang sở hữu, sau này chắc chắn sẽ xuất hiện rất nhiều nhà máy sản xuất quạt ma pháp giống như bọn họ, đến lúc đó không gian phát triển của chúng ta sẽ bị hạn chế rất nhiều đấy."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Không, Heinze, tầm nhìn của cậu nên xa hơn một chút. Quạt ma pháp là thứ không khó sao chép, không thể duy trì được lâu dài. Chúng ta muốn luôn chiếm vị trí dẫn đầu, cần phải không ngừng đổi mới, mà điều này lại được xây dựng trên cơ sở chúng ta không ngừng nghiên cứu. Chỉ cần có thể luôn dẫn đầu về mặt kỹ thuật, như vậy chúng ta có thể luôn dẫn đầu. Có một câu bây giờ tôi có thể nói cho cậu biết, cậu nhớ kỹ."

Heinze chăm chú nhìn Hứa Dịch, anh ta biết, mỗi lần Hứa Dịch dùng giọng điệu này nói ra, đều là những lời rất quan trọng.

"Thương hội hạng ba làm sản phẩm. Giống như Hội trưởng Fasak, cho dù có xây dựng được nhà máy, thì cuối cùng cũng chỉ là thêm một doanh nghiệp hạng ba sản xuất quạt ma pháp mà thôi, không thể tạo ra ảnh hưởng quá lớn."

"Thương hội hạng hai làm thương hiệu. Khái niệm thương hiệu trước đây tôi đã giải thích cho cậu rồi, nhưng chắc hẳn đến bây giờ cậu vẫn chưa thể hiểu hoàn toàn. Cậu và tôi đã cộng tác với nhau lâu như vậy, còn chưa thể hiểu hoàn toàn, vậy thì trên toàn bộ Lục địa Saiens này, có lẽ không có bao nhiêu người hiểu được ý nghĩa của thương hiệu. Hoặc là bọn họ biết, nhưng lại không biết cụ thể nên làm như thế nào. Mà điểm này, chính là điều mà Thương hội Tân Phi chúng ta đang làm. Thương hiệu Tân Phi ít nhất là trong phạm vi Thành phố Bontar đã là một thương hiệu rất có uy tín, chỉ cần chúng ta không tự mình phá hoại bảng hiệu, như vậy thương hiệu này có thể tiếp tục tồn tại mãi mãi."

"Cuối cùng cũng là điều quan trọng nhất, thương hội hàng đầu tạo ra tiêu chuẩn. Đây là mục tiêu hiện tại tôi đang nỗ lực, chỉ là

mục tiêu này rất khó, chúng ta có lẽ phải mất một khoảng thời gian rất dài mới có thể chạm đến mục tiêu này. Nhưng một khi đã đạt được, như vậy Thương hội Tân Phi chúng ta có thể nói là có thể đứng vững trên Lục địa Saiens. Hội trưởng Fasak có lẽ cho rằng mua được những cỗ máy ma pháp kia từ chỗ tôi là rất hời, nhưng theo tôi thấy, thực tế ông ta đã rơi vào tiêu chuẩn của tôi rồi. Mặc dù Thương hội Fasak hiện tại lớn mạnh hơn chúng ta rất nhiều, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn sẽ bị chúng ta bỏ xa."

Heinze nhìn Hứa Dịch chằm chằm, không hiểu tại sao cậu ta lại có sự tự tin lớn như vậy.

Xét về quy mô, Thương hội Fasak đứng đầu ở Thành phố Saltan lớn gấp mấy chục lần Thương hội Tân Phi nhỏ bé của bọn họ, đừng nói là vượt qua, cho dù muốn tiếp cận cũng vô cùng khó khăn.

Tuy nhiên, những lời Hứa Dịch vừa nói tuy nghe không hiểu lắm, nhưng Heinze lại có cảm giác rất lợi hại, ít nhất điều này chứng minh trong lòng Hứa Dịch đã sớm có kế hoạch lâu dài, vậy thì hành động của cậu ta chắc chắn không phải là làm bừa.

Nhìn khuôn mặt tự tin của Hứa Dịch, trong lòng Heinze khẽ động.

"Có lẽ tên này, thật sự có thể khiến Thương hội Tân Phi trở thành thương hội lớn mạnh nhất nhì Lục địa Saiens cũng nên."

Chương 72: Định vị sản phẩm trung và cao cấp

Hứa Dịch đã giải thích rất nhiều điều với Heinze, nhưng lại không giải thích một điểm mấu chốt nhất.

Không phải cậu không muốn giải thích, mà là giải thích rồi Heinze cũng không hiểu, nói thẳng ra là cả lục địa Saien này cũng không ai hiểu được.

Bởi vì điểm mấu chốt này liên quan đến việc Hứa Dịch đang ấp ủ kế hoạch xây dựng một hệ thống công nghiệp.

Trong quá trình công nghiệp hóa, sự phát triển của công nghiệp nhẹ chỉ là bề nổi, còn sự phát triển của công nghiệp nặng mới là cốt lõi.

Quạt ma pháp dù có sản xuất ra được một vạn chiếc, mười vạn chiếc, thì cũng chỉ là một sản phẩm phát triển mà thôi, chỉ có thể nói công nghiệp nhẹ trên lục địa Saien có chút phát triển.

Nhưng nếu con số một vạn, mười vạn đó được chuyển đổi thành các loại máy móc sản xuất, thì đó hoàn toàn là một câu chuyện khác.

Lý do Hứa Dịch chọn bán máy dập ma pháp, máy tiện ren ma pháp... những loại máy công cụ ma pháp này cho hội trưởng Fasak, thậm chí còn đồng ý bán cả kỹ thuật chế tạo quạt biến tần thế hệ thứ hai, ngoài việc cân nhắc về mặt thương mại, quan trọng nhất là muốn bắt đầu phổ biến những loại máy công cụ ma pháp này trên lục địa Saien.

Những loại máy công cụ ma pháp sơ cấp này, đại diện cho nền tảng của công nghiệp nặng, có năng lực sản xuất rất mạnh, tin rằng sẽ sớm trở nên phổ biến trên lục địa Saien.

Việc phổ biến và ứng dụng máy công cụ cũng đồng nghĩa với việc phát triển công nghiệp nặng đã bước một bước dài đầy ý nghĩa, có vai trò cực kỳ quan trọng đối với việc Hứa Dịch xây dựng một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên lục địa Saien.

Những điều này, ngoài cậu, một kỹ sư cơ khí xuyên không từ Trái đất đến, thì còn ai có thể hiểu được?

Tuy nhiên, có một điều Hứa Dịch phải thừa nhận, đó là mặc dù công nghiệp nặng là nòng cốt của hệ thống công nghiệp, nhưng nếu muốn kiếm tiền nhanh chóng thì công nghiệp mới với những đổi mới không ngừng mới là lựa chọn tốt nhất, vì vậy, đồng thời với việc nghiên cứu các loại máy móc ma pháp mới cùng những người thợ lùn, Hứa Dịch cũng không hề lơ là việc nghiên cứu sản phẩm mới.

Tối hôm đó, Hứa Dịch lại gặp Tử tước Leslie tại trang viên.

"Hứa Dịch, nghe nói gần đây cậu rất bận, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến gặp ta vậy?" Tử tước Leslie dường như rất thích cái hồ nước trong trang viên, mặc dù mặt trời đã lặn, thời tiết không còn oi bức, nhưng ông ta vẫn tiếp Hứa Dịch trong căn nhà gỗ bên hồ.

"Tử tước đại nhân, nếu tôi nói đến gặp ngài cũng là công việc của tôi, ngài có tin không?" Hứa Dịch cười nói.

"Ồ?" Tử tước Leslie liếc nhìn Hứa Dịch, sau đó ánh mắt rơi vào chiếc hộp sắt dài kỳ lạ bên cạnh cậu."Là vì thứ này sao?"

"Tử tước đại nhân thật tinh mắt." Hứa Dịch khen ngợi một câu, liếc nhìn quản gia Wenlai đầu tóc bạc phơ, lắc đầu, quay sang Tử tước Leslie nói: "Tử tước đại nhân, giúp tôi một tay, treo thứ

này lên."

Quản gia Wenlai cau mày, định lên tiếng thì bị Tử tước Leslie giơ tay ngăn lại.

Tử tước Leslie đứng dậy với vẻ thích thú, nhìn Hứa Dịch: "Cần ta làm gì?"

Hứa Dịch nhìn quanh căn nhà gỗ, thấy trên một bức tường có một giá sắt đang treo một bức tranh, bèn chỉ vào đó nói: "Giúp tôi đặt thứ này lên đó."

Cả hai đều là thanh niên trai tráng, treo thứ này lên đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Sau khi treo xong theo lời Hứa Dịch, Tử tước Leslie đi quanh quan sát một vòng, nhịn không được hỏi: "Hứa Dịch, bây giờ cậu nên nói cho ta biết thứ này rốt cuộc là cái gì rồi chứ?"

Hứa Dịch cười khẽ: "Đừng vội, sau khi dùng thử thứ này thì ngài sẽ có nhận thức trực quan." Nói xong, cậu ấn vào công tắc bên dưới hộp sắt, xoay người đóng cửa sổ và cửa ra vào của căn nhà gỗ lại.

Tử tước Leslie và quản gia Wenlai nhìn thấy hành động của Hứa Dịch, đều cảm thấy khó hiểu.

"Hứa Dịch, cậu rốt cuộc đang làm..." Tử tước Leslie vừa định hỏi thì đột nhiên cảm thấy một làn gió mát lạnh phả vào mặt, xua tan đi cái nóng bức do Hứa Dịch đóng cửa sổ và cửa ra vào.

Khác với quạt ma pháp, làn gió này vốn dĩ đã mát lạnh, thổi vào người không giống như gió do quạt ma pháp thổi ra, càng về sau càng khiến người ta cảm thấy nóng bức.

Không lâu sau, không khí trong căn nhà gỗ đã trở nên hoàn toàn mát mẻ do làn gió mát liên tục thổi, không còn chút nào cảm

giác nóng bức của mùa hè.

Cảm nhận làn gió mát một lúc lâu, Tử tước Leslie nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: "Nói cho ta biết, thứ này rốt cuộc là cái gì?"

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tử tước Leslie, Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ vị Tử tước đại nhân này quả nhiên không phải kẻ tầm thường, có vẻ như đã nhìn ra sự phi phàm của thứ này.

"Thứ này gọi là điều hòa ma pháp, Tử tước đại nhân thấy cái tên này thế nào?"

"Điều hòa ma pháp? Điều hòa?" Tử tước Leslie nhẩm đi nhẩm lại."Điều hòa, có nghĩa là điều chỉnh không khí?"

"Tử tước đại nhân quả nhiên phi phàm, nhanh như vậy đã hiểu được ý nghĩa của cái tên này." Hứa Dịch khen ngợi."Đúng vậy, chính là điều chỉnh không khí. Chiếc điều hòa ma pháp này có thể tạo ra một không gian mát mẻ như vậy trong thời tiết nóng bức này, tôi nghĩ cái tên này không hề quá đáng chút nào, đúng không?"

"Đương nhiên là không quá đáng." Ánh mắt Tử tước Leslie lại hướng về phía chiếc điều hòa ma pháp, ông ta chăm chú nhìn một lúc lâu, vẻ mặt càng ngày càng thêm tán thưởng."Hứa Dịch, chiếc điều hòa ma pháp này là sản phẩm mới mà cậu nghiên cứu ra sao?"

"Vâng."

"Sao cậu lại mang đến đây?" Tử tước Leslie có chút khó hiểu."Đã nghiên cứu thành công rồi, cậu nên nhanh chóng chuẩn bị sản xuất và bán ra ngoài. Ta có thể khẳng định, chỉ cần giá bán của thứ này không vượt quá chi phí bố trí trận pháp băng sương

quy mô lớn, thì chắc chắn sẽ bán chạy."

"Lý do tôi mang đến đây, thứ nhất là vì Tử tước đại nhân là cổ đông lớn của thương hội chúng ta, có sản phẩm mới đương nhiên phải để ngài xem qua trước. Thứ hai là vì vấn đề định vị sản phẩm."

"Vấn đề định vị? Định vị gì?" Tử tước Leslie và quản gia Wenlai đều khó hiểu nhìn Hứa Dịch.

"Trước khi sản xuất và bán một sản phẩm, điều đầu tiên chúng ta cần làm là nhắm mục tiêu định vị sản phẩm, hay nói một cách đơn giản và dễ hiểu là trước tiên phải xác định xem sản phẩm này nên bán cho những ai." Hứa Dịch chậm rãi giải thích.

Tử tước Leslie chỉ vào mình: "Ý cậu là, ta chính là loại người mà cậu nhắm đến cho chiếc điều hòa ma pháp này?"

"Vâng." Hứa Dịch mỉm cười gật đầu."Đối với chiếc điều hòa ma pháp này, tạm thời tôi định vị nó là sản phẩm trung và cao cấp, tức là không phù hợp với gia đình bình thường sử dụng, mà chỉ phù hợp với những người có thân phận địa vị như Tử tước đại nhân, đương nhiên, quan trọng nhất là phải có đủ khả năng tài chính. Vì vậy, tôi mang đến đây trước tiên là muốn nghe Tử tước đại nhân chia sẻ cảm nhận sau khi sử dụng. Bây giờ ngài đã dùng thử điều hòa ma pháp rồi, vậy ngài thấy chiếc điều hòa ma pháp này có đáng mua không?"

"Ừm..." Tử tước Leslie vuốt cằm, trầm ngâm một lúc, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Trước tiên cậu phải cho ta biết, ta phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới mua được chứ?"

Hứa Dịch giơ hai ngón tay.

Tử tước Leslie cau mày: "Không thể nào vẫn là hai đồng vàng, vậy chẳng phải bằng giá quạt ma pháp sao. Theo như những gì cậu

vừa nói, vậy hẳn là... hai mươi đồng vàng?"

Hứa Dịch gật đầu.

"Mức giá này cũng coi như được, nếu là ta thì cảm thấy hoàn toàn có thể chấp nhận được." Tử tước Leslie quay đầu nhìn chiếc điều hòa ma pháp trên tường."Còn một vấn đề nữa, thứ này tiêu hao nhiều tinh thể ma pháp không? Chắc cậu cũng biết, rất nhiều gia đình không phải là không có tiền bố trí trận pháp băng sương quy mô lớn, mà là không đủ khả năng chi trả cho việc tiêu hao của nó, bởi vì thứ đó thực sự quá ngốn tinh thể ma pháp."

Hứa Dịch mỉm cười: "Tử tước đại nhân, đây chính là ưu điểm lớn nhất của điều hòa ma pháp. Một chiếc điều hòa ma pháp như thế này, mặc dù tốc độ tiêu hao tinh thể ma pháp nhanh hơn nhiều so với quạt ma pháp, nhưng cho dù ngài để nó hoạt động liên tục cả ngày, thì cũng chỉ cần tiêu hao lượng tinh thể ma pháp trị giá mười ba đến mười lăm đồng bạc mà thôi. Đương nhiên, nếu ngài muốn tăng công suất của nó, sử dụng tinh thể ma pháp chất lượng cao, thì mức tiêu hao tự nhiên sẽ cao hơn một chút."

Nghe Hứa Dịch trả lời, Tử tước Leslie và quản gia Wenlai đứng bên cạnh đồng thời trợn tròn mắt.

"Vậy mà lại tiêu hao ít như vậy sao? Một ngày dù có là mười lăm đồng bạc, thì một tháng cũng chưa đến năm đồng vàng, vậy ít hơn trận pháp băng sương quy mô lớn đến mấy chục lần!"

Hứa Dịch nở nụ cười tự tin: "Nếu mức tiêu hao không ít hơn trận pháp băng sương quy mô lớn đến mấy chục lần, thì tôi nghiên cứu ra nó làm gì?"

Tử tước Leslie nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc lâu, khẽ gật đầu: "Tốt lắm, Hứa Dịch, bây giờ ta có thể nói cho cậu biết, nếu những gì cậu nói đều là sự thật, thì ta dám khẳng định, chiếc điều hòa ma pháp này nhất định sẽ bán chạy! Đương nhiên, nó không

thể bán được số lượng lớn như quạt ma pháp. Nhưng ta nghĩ, lợi nhuận của thứ này, e rằng cũng phải nhiều hơn quạt ma pháp rất nhiều, đúng không?"

Hứa Dịch cười khẽ: "Tử tước đại nhân sáng suốt. Lợi nhuận của thứ này sao... Quả thực là cao hơn quạt ma pháp đến mấy lần. Tuy nhiên, muốn bán chạy thì e rằng vẫn cần Tử tước đại nhân giúp đỡ."

"Ồ? Cần ta giúp gì?" Tử tước Leslie nhìn Hứa Dịch với vẻ thích thú."Cứ nói đừng ngại, dù sao ta cũng là cổ đông lớn, những gì ta có thể ra sức thì cậu cứ việc nói."

"Điều tôi muốn Tử tước đại nhân làm thực ra rất đơn giản..."

Chương 73: Yến tiệc (1/2)

Màn đêm lại buông xuống, bên ngoài một dinh thự rộng lớn ở phía tây thành phố Bontar, vô số cỗ xe ngựa sang trọng đậu kín lối vào. Những quý tộc trong trang phục lộng lẫy, toát lên vẻ sang trọng trong từng cử chỉ, đi lại trò chuyện rôm rả, khiến cho dinh thự vốn yên tĩnh bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Nếu có ai quen thuộc với giới quý tộc Bontar ở đây, chắc chắn sẽ dễ dàng nhận ra rằng, hầu hết những người đang có mặt trong dinh thự này đều là những quý tộc lớn nhỏ trong thành phố. Thậm chí, nếu tinh ý một chút, còn có thể nhìn thấy ở khu vực sâu nhất của dinh thự, một người đàn ông trung niên vạm vỡ, gương mặt nghiêm nghị đang trò chuyện vui vẻ với chủ nhân của dinh thự.

Người đàn ông trung niên này chính là người quyền lực nhất thành phố Bontar, Bá tước Sean Satsuma, Thành chủ của thành phố!

Còn vị chủ nhân dinh thự trẻ tuổi, đẹp trai đang trò chuyện với ngài Thành chủ chính là Tử tước Leslie, người nổi tiếng là được lòng rất nhiều tiểu thư phu nhân trong giới quý tộc Bontar.

Tử tước Leslie vốn là người thích sự yên tĩnh, vậy mà hôm nay lại đột nhiên tổ chức yến tiệc, khiến cho giới quý tộc Bontar không khỏi ngạc nhiên.

Mặc dù lý do mà Tử tước Leslie đưa ra cho bữa tiệc này có phần... buồn cười, là để chúc mừng cho người cháu trai ở xa tận thành phố Anweimar vừa chào đời, nhưng giới quý tộc vốn rất thích yến tiệc, cũng rất thích thông qua yến tiệc để thắt chặt mối quan hệ với nhau, cho nên lý do gì cũng không quan trọng, quan

trọng là Tử tước Leslie đã tổ chức yến tiệc. Vì vậy, tất cả những quý tộc nhận được thiệp mời đều không ai từ chối, đều đến tham dự đúng hẹn.

Ngoài những quý tộc này ra, trong số khách mời còn có một số ít không phải là quý tộc, nhưng nếu để ý kỹ một chút sẽ phát hiện ra những vị khách không phải quý tộc này đều là những nhân vật có máu mặt trong thành phố Bontar, tuyệt đối không có ai là thường dân tầm thường.

Đối với điều này, không ai cảm thấy bất ngờ.

Tử tước Leslie đại nhân tổ chức yến tiệc, làm sao có thể để lọt lưới một thường dân không liên quan?

Vì vậy, Hứa Dịch rất biết điều tự mình nấp vào một góc, cố gắng không thu hút sự chú ý của mọi người.

Với thân phận của cậu, thật sự không có tư cách góp mặt ở đây.

Thương hội Tân Phi mặc dù nhờ vào quạt ma pháp mà kiếm được bộn tiền, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một thương hội nhỏ mới thành lập, ở thành phố Bontar, những thương hội nhỏ như vậy không có một trăm cũng có tám mươi, Hứa Dịch chen vào đó tự nhiên không tính là gì.

Còn dựa vào thân phận Ma Pháp sư?

Đừng đùa! Hứa Dịch đến bây giờ ngay cả bài kiểm tra chứng nhận của Công hội Ma Pháp sư cũng chưa vượt qua, nói trắng ra thì thậm chí còn không được tính là Ma Pháp sư chính thức, lấy tư cách gì để tham gia yến tiệc này?

Tuy rằng Hứa Dịch lớn lên cũng coi như ưa nhìn, nhưng ở trong hoàn cảnh này, tự nhiên cũng sẽ không khiến cho quá nhiều người chú ý, theo lý mà nói, cậu muốn trốn tránh cũng không

thành vấn đề, nhưng oái oăm thay, bên cạnh cậu, một chiếc lá xanh tầm thường, lại có một đóa hoa rực rỡ, xinh đẹp như ánh trăng trên bầu trời đêm, khiến người ta không thể không chú ý tới.

"Chán chết đi được." Stella thở dài, than thở với Hứa Dịch."Hứa Dịch, em còn tưởng rằng Tử tước Leslie đột nhiên tổ chức yến tiệc thì sẽ thú vị lắm, không ngờ cũng nhàm chán như những bữa tiệc khác."

Hứa Dịch nhịn không được liếc cô nàng một cái: "Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, đây chỉ là một bữa tiệc bình thường thôi mà, em cứ khăng khăng không tin anh thì anh biết làm thế nào?"

"Hừ! Anh còn có mặt mũi mà nói em sao?" Stella bĩu môi."Trước đây là ai cứ luôn miệng nói với em rằng yến tiệc của giới quý tộc đều nhàm chán muốn chết, có thời gian tham gia yến tiệc chi bằng về nhà nghiên cứu ma pháp trận?"

Hứa Dịch đưa tay xoa xoa mặt: "Được rồi, là anh."

"Vậy mà anh lại chạy đến tham gia yến tiệc, em đương nhiên cảm thấy kỳ lạ rồi. Ban đầu em còn tưởng rằng bữa tiệc này có gì đó đặc biệt, mới có thể thu hút cả anh đến đây, không ngờ lại chẳng có gì đặc biệt cả, hại em mừng hụt một trận." Stella giả vờ tức giận nói.

Hứa Dịch nhìn Stella từ trên xuống dưới, cô nhóc này hôm nay rõ ràng là đã được ăn diện kỹ lưỡng, chiếc váy dài màu tím nhạt được cắt may vừa vặn tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của cô, mái tóc vàng được búi lên một cách ngẫu hứng, để lộ phần cổ thon dài trắng nõn, càng khiến cho cô toát lên vẻ cao quý, thanh lịch. Trái ngược với điều đó, ngũ quan gần như hoàn mỹ trên gương mặt cô lại toát lên vẻ đẹp tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, hai khí chất khác biệt hòa quyện vào nhau, khiến cho cô càng thêm phần quyến rũ, cũng khó trách mỗi khi có người đi ngang qua đây, đều nhịn không được liếc nhìn cô vài lần.

Chỉ mới đứng ở đây chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, đã có hơn mười nam thanh niên đến bắt chuyện.

Nếu không phải vì Hứa Dịch đang đứng bên cạnh, e rằng con số này còn tăng lên gấp bội.

"Nói có gì đặc biệt, đương nhiên là có." Hứa Dịch nhấp một ngụm nước trái cây, bất đắc dĩ giải thích với Stella."Stella, em còn nhớ mấy hôm trước chúng ta vừa nghiên cứu ra thứ gì không?"

Stella khẽ giật mình: "Ý anh là điều hòa ma pháp?"

"Đúng vậy." Hứa Dịch gật đầu.

Từ sau khi Stella gia nhập Viện nghiên cứu, cô liền tự nhiên mà tham gia vào quá trình nghiên cứu điều hòa ma pháp.

Phải nói rằng, điều hòa ma pháp có thể được nghiên cứu chế tạo thành công nhanh như vậy, Stella đã góp một phần công sức rất lớn.

"Điều hòa ma pháp thì có liên quan gì đến bữa tiệc này?" Stella càng thêm khó hiểu.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Em không cảm thấy, trong căn phòng này có nhiều người như vậy, nhưng lại không hề nóng bức sao?"

Được Hứa Dịch nhắc nhở, Stella lập tức sực tỉnh, kinh ngạc nhìn sang hai bên, một lúc sau liền phát hiện ra, trên những bức tường xung quanh đại sảnh dùng để tiếp đãi khách khứa, đã được treo hai chiếc điều hòa ma pháp, đang không ngừng thổi ra những luồng gió mát lạnh, khó trách trong đại sảnh này không hề cảm thấy nóng nực.

"Hứa Dịch, chẳng lẽ anh và Tử tước Leslie đã thông đồng với nhau từ trước?" Stella nhịn không được hỏi.

"Gì mà thông đồng? Đây gọi là hợp tác." Hứa Dịch phản bác."Stella, kỳ thực, theo quy trình chính thức, lẽ ra chuyện này phải có cả em, người đại diện tham gia, nhưng anh thấy em hình như không thích thú lắm với việc đứng trước mặt nhiều người như vậy để chào bán sản phẩm, nên anh đã bỏ ý định đó."

Chương 74: Yến tiệc (2/2)

"Hừ, em mới không chạy đến trước mặt người khác rồi nói, này, chào anh, mua sản phẩm của chúng tôi đi? Làm như vậy ngu ngốc lắm." Stella khinh thường nói."Lúc đầu anh nói với em về người đại diện cũng không bao gồm những việc này mà."

"Đúng vậy, cho nên anh đã từ bỏ ý định rất hấp dẫn này, hơn nữa làm như vậy quả thật là lãng phí." Hứa Dịch lại liếc nhìn Stella một cái, cười nói: "Để cho một mỹ nữ xuất chúng như em đi làm nhân viên bán hàng, bị người khác biết được, chắc chắn sẽ mắng anh là phung phí của trời."

Nghe Hứa Dịch nói vậy, Stella lập tức vui vẻ ra mặt, xoay một vòng trước mặt Hứa Dịch, đắc ý nói: "Có phải anh thấy em hôm nay rất xinh đẹp không?"

"Không, không phải hôm nay, mà là anh luôn cảm thấy em rất xinh đẹp. Đương nhiên, hôm nay đặc biệt xinh đẹp."

Stella càng thêm đắc ý, khẽ ngẩng đầu lên, khẽ hừ một tiếng: "Coi như anh biết nói chuyện." Dừng một chút, cô lại hỏi: "Đúng rồi, đã nói là anh và Tử tước Leslie thông đồng với nhau, vậy tại sao lại không thấy Tử tước Leslie giúp anh chào bán điều hòa ma pháp này?"

Hứa Dịch nhịn không được bật cười: "Tử tước Leslie đường đường là một vị Tử tước, sao có thể trực tiếp chạy đến chào bán sản phẩm? Chuyện như vậy, đương nhiên là do loại người đầy mùi tiền như anh làm rồi." Nói xong, cậu nhìn Stella, nói tiếp: "Bây giờ anh phải đi làm nhân viên bán hàng rồi, nếu em không muốn đi thì cứ ở đây đợi anh nhé."

Stella đảo mắt một vòng, bước nhanh đuổi theo Hứa Dịch.

"Để em xem tên gian thương này bán hàng như thế nào."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn quanh đại sảnh, sau đó dừng lại ở chỗ một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài uy nghiêm.

"Tử tước Zetaman và phu nhân, chào hai vị."

Tử tước Zetaman và phu nhân quay người lại, nhìn người thanh niên đột nhiên xuất hiện trước mặt, có chút khó hiểu.

"Xin hỏi anh là..."

"Tôi tên là Hứa Dịch, là Hội trưởng Thương hội Tân Phi, còn đây là bạn đồng hành của tôi..."

"Cô ấy là Stella phải không, cháu gái của Đại Ma Pháp sư Camillo, trước đây tôi đã gặp cô ấy vài lần." Tử tước Zetaman lên tiếng trước.

Stella vội vàng hành lễ với hai người: "Ông nội cháu vẫn luôn nói Tử tước Zetaman là người chính trực, là một trong số ít quý tộc mà ông ấy tương đối thưởng thức, hôm nay được gặp ngài, cháu thật sự đồng tình với đánh giá của ông nội cháu."

Tử tước Zetaman cười to, tự nhiên sẽ không xem lời này là thật, khi quay sang Hứa Dịch, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Vừa rồi anh nói, anh là Hội trưởng Thương hội Tân Phi?"

"Vâng, thưa Tử tước."

"Thương hội Tân Phi... Thương hội Tân Phi... Cái tên này hình như tôi đã nghe qua ở đâu rồi." Tử tước Zetaman cau mày suy nghĩ một lúc, quay đầu lại hỏi phu nhân, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời rõ ràng.

"Tử tước, có lẽ ngài đã nghe cái tên này từ cậu con trai Olin của ngài đấy?" Hứa Dịch nhắc nhở.

Tử tước Zetaman sững người một lúc, sau đó bỗng nhiên nhớ ra.

"Đúng rồi, chính là Olin đã nhắc đến. À, được anh nhắc nhở, tôi đã nhớ ra rồi. Nghe Olin nói, hình như nó đang làm việc ở một xưởng... à không, là một nhà máy nào đó thuộc Thương hội Tân Phi của anh? Hình như là đang sản xuất cái gì đó... Đúng rồi, quạt ma pháp? Có phải không?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Tử tước, thật ra tôi còn tưởng rằng sau khi ngài nhớ ra chuyện này sẽ tức giận."

Tử tước Zetaman ngẩn người: "Tại sao tôi phải tức giận?"

"Bởi vì tôi cứ nghĩ, ngài biết con trai mình lại đi làm công ở một nhà máy bình thường, sẽ cảm thấy mất mặt, cho nên trước khi đến gặp ngài, tôi đã do dự một lúc lâu, lấy hết can đảm mới dám đến đây."

Stella đứng bên cạnh suýt nữa thì bật cười.

Vừa rồi, sau khi nhìn thấy Tử tước Zetaman, Hứa Dịch căn bản là không hề do dự mà đi thẳng đến đây, nào có nửa điểm do dự hay cần phải lấy hết can đảm?

Tử tước Zetaman cười to: "Hội trưởng Hứa Dịch, anh đã nghĩ quá rồi. Olin cái gì cũng tốt, chỉ là tôi vẫn luôn lo lắng nó không chịu được khổ, không có kiên nhẫn, không ngờ bây giờ nó lại có thể làm việc ở nhà máy của anh lâu như vậy, có thể thấy nó đã trưởng thành hơn rất nhiều, tôi chỉ cảm thấy vui mừng, sao có thể cảm thấy mất mặt được?"

"Đúng vậy, dạo này mỗi lần Olin về nhà tuy rằng đều rất mệt mỏi, nhưng tôi có thể nhìn ra, thật ra nó rất vui vẻ." Phu nhân Tử

tước Zetaman cũng lên tiếng."Nói thật, nó lớn như vậy rồi, những lúc vui vẻ từ tận đáy lòng như vậy thật sự rất hiếm thấy. Hội trưởng Hứa Dịch, tuy rằng tôi không biết cụ thể nó đang làm công việc gì ở chỗ anh, nhưng có thể khiến cho nó toàn tâm toàn ý và vui vẻ như vậy, tôi là mẹ của nó, thật sự muốn cảm ơn anh."

"Đâu có, đâu có..." Hứa Dịch liên tục xua tay."Tử tước và phu nhân, hai vị thật sự quá khách sáo rồi, thật ra Olin cũng đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Thật không dám giấu giếm, bộ phận quan trọng nhất trong quạt ma pháp mà thương hội chúng tôi sản xuất chính là ma pháp trận, mà Olin chính là người phụ trách mảng này. Nó không chỉ hoàn thành việc vẽ ma pháp trận, mà còn đưa ra rất nhiều ý kiến cải tiến, tôi còn đặc biệt thưởng cho nó nữa. Gần đây, công việc của nó là nghiên cứu và sản xuất điều hòa ma pháp, cũng giúp đỡ tôi rất nhiều, nói ra thì phải là tôi cảm ơn Tử tước và phu nhân đã nuôi dạy được một người con trai ưu tú như vậy mới đúng."

Dù ở thế giới nào, bậc làm cha mẹ nghe thấy người khác khen con cái mình trước mặt, đều sẽ cảm thấy vui vẻ, Tử tước Zetaman và phu nhân tự nhiên cũng không ngoại lệ.

"Haha, Hội trưởng Hứa Dịch, anh thật sự đã quá khen Olin rồi. Đúng rồi, vừa rồi anh nói gần đây nó đang phụ trách nghiên cứu cái gì mà điều hòa ma pháp? Đó là thứ gì vậy? Có liên quan gì đến quạt ma pháp không?"

Nhìn thấy vẻ mặt tò mò của Tử tước Zetaman, Stella nhịn không được liếc nhìn Hứa Dịch một cái.

Tên này, vậy mà đã câu được cá rồi sao?

Quả nhiên, Hứa Dịch thản nhiên đáp: "Nói đến điều hòa ma pháp, kỳ thực trong căn phòng này có..."

Chương 75: Máy móc nông nghiệp (1/2)

Đêm khuya, bữa tiệc tại Trang viên Tử tước Leslie cuối cùng cũng kết thúc. Các vị khách đã lần lượt ra về, trả lại sự yên tĩnh cho nơi này.

Trong đại sảnh còn vương lại chút lộn xộn sau bữa tiệc, Tử tước Leslie nhìn Hứa Dịch đang trò chuyện cùng Stella, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng không hề che giấu.

Đúng như Stella dự đoán, bữa tiệc này được tổ chức theo yêu cầu của Hứa Dịch, mục đích quan trọng nhất chính là để quảng bá cho loại điều hòa ma pháp mới được anh nghiên cứu chế tạo.

Hứa Dịch định vị điều hòa ma pháp là sản phẩm trung và cao cấp, hướng đến đối tượng khách hàng là những người có thân phận, địa vị, và quan trọng nhất là phải giàu có ở thành phố Bontar.

Mà trong bữa tiệc lần này, nhờ sự sắp xếp cố ý của Tử tước Leslie, có thể nói tất cả các vị khách đều đáp ứng được yêu cầu đó.

Yêu cầu của Hứa Dịch đối với Tử tước Leslie chỉ có vậy, anh không yêu cầu ông ta phải trực tiếp tham gia, vì vậy Tử tước Leslie không biết cụ thể Hứa Dịch sẽ làm như thế nào, nhưng ông ta biết, Hứa Dịch nhất định sẽ thu hoạch được rất nhiều từ bữa tiệc này.

Bởi vì trong bữa tiệc, không ít vị khách khi đến trò chuyện cùng Tử tước Leslie, đều cố ý hay vô tình nhắc đến hai chiếc điều hòa ma pháp có phần nổi bật kia. Sau khi biết được giá cả và mức tiêu hao năng lượng hàng ngày của điều hòa ma pháp, những vị

khách này gần như đều bộc lộ ý muốn mua hàng.

Ngay cả Thành chủ đại nhân Sean Satsuma Bá tước cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, Tử tước Leslie vô cùng chắc chắn rằng, không bao lâu nữa, loại điều hòa ma pháp này sẽ trở nên thịnh hành trong giới quý tộc thành phố Bontar, mà người khởi xướng nên xu hướng thịnh hành này, trong mắt các quý tộc kia, chính là ông ta, Tử tước Leslie.

"Nếu đám người kia biết được tất cả những chuyện này đều nằm trong tính toán của Hứa Dịch, không biết sẽ nghĩ như thế nào nhỉ?", Tử tước Leslie thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Hứa Dịch kết thúc cuộc trò chuyện với Stella, đi về phía này.

"Tử tước đại nhân, bữa tiệc tối nay rất thành công, tôi phải cảm ơn ngài mới được.", Hứa Dịch cười nói.

"Cậu khách sáo rồi, dù sao tôi cũng là cổ đông lớn của Tân Phi thương hội mà.", Tử tước Leslie lắc đầu."Nhưng mà, có một vấn đề tôi muốn hỏi cậu. Hứa Dịch, số lượng quý tộc và người giàu có ở thành phố Bontar chỉ có bấy nhiêu thôi, số lượng điều hòa ma pháp cậu có thể bán ra cũng có hạn, e là lợi nhuận không bằng quạt ma pháp đâu?"

"Chuyện này ngài không cần phải lo lắng.", Hứa Dịch cười khẽ."Điều hòa ma pháp đã được định vị là sản phẩm trung và cao cấp, vậy nên phương án bán hàng tự nhiên cũng khác với quạt ma pháp. Tôi đã ký kết thỏa thuận với Fasak thương hội của thành phố Saltan, một thời gian nữa sẽ mở một cửa hàng chuyên doanh ở đó, chuyên dùng để bán các mặt hàng của Tân Phi thương hội chúng ta, đến lúc đó, điều hòa ma pháp hiệu Tân Phi cũng sẽ theo đó mà tiến vào thị trường thành phố Saltan."

"Thành phố Saltan?", Tử tước Leslie bỗng nghĩ đến điều gì đó."Đúng rồi, hình như trong bữa tiệc hôm nay có hai vị tiểu quý tộc đến từ thành phố Saltan để thăm người thân, chẳng lẽ cậu cũng đã tiếp xúc với bọn họ rồi sao?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Phản ứng của ngài thật nhanh nhạy."

Ánh mắt Tử tước Leslie nhìn Hứa Dịch trong nháy mắt trở nên ngưng trọng hơn vài phần.

Tên nhóc này, nếu ngay cả điểm này cũng đã tính toán trước, vậy thì thật là đáng sợ.

Nhưng nghĩ lại, Tử tước Leslie lại không nhịn được mà bội phục sự nhìn xa trông rộng của bản thân.

May mà ông ta đã sớm nhận ra sự khác thường của Hứa Dịch từ những sự việc trước đó, và quyết định hợp tác với anh, nếu không bỏ lỡ cơ hội này, e rằng sẽ đánh mất rất nhiều cơ hội khác.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc quạt ma pháp bán chạy, trong vòng chưa đầy một tháng ngắn ngủi, Tử tước Leslie đã thu về hơn một ngàn đồng vàng lợi nhuận.

Ngay cả với gia sản của Tử tước Leslie, một ngàn đồng vàng cũng không phải là một con số nhỏ.

Hơn nữa, Tử tước Leslie tin chắc rằng, cùng với sự phát triển và lớn mạnh của Tân Phi thương hội, lợi nhuận mà 30% cổ phần của ông ta mang lại cũng sẽ dần dần tăng lên, cuối cùng nhất định sẽ vượt xa con số một ngàn đồng vàng.

"Tử tước đại nhân, ngoài chuyện điều hòa ma pháp ra, còn một chuyện nữa muốn thương lượng với ngài.", Hứa Dịch lại nói.

"Ồ? Chuyện gì? Cứ nói đừng ngại."

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, nói: "Tử tước đại nhân, sắp đến tháng Chín rồi, lãnh địa của ngài có phải sắp bước vào giai đoạn thu hoạch mùa thu rồi không?"

Tử tước Leslie ngẩn người, không ngờ Hứa Dịch lại đột ngột chuyển chủ đề sang chuyện này.

"À, đúng vậy, sắp thu hoạch rồi, sao cậu lại hỏi chuyện này?"

Hứa Dịch cười khẽ: "Ngài còn nhớ lần trước tôi mua của ngài cô bé nô lệ kia không? Lúc đó tôi mua cô bé ấy, là vì cô bé ấy làm mất một con bò cày, việc này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến vụ thu hoạch mùa thu, vì vậy đám hộ vệ kia suýt nữa thì đánh chết cô bé ấy."

Tử tước Leslie đương nhiên đã nghe quản gia Wenlai báo cáo về chuyện này từ lâu, liếc nhìn Hứa Dịch một cái, hừ lạnh nói: "Sao? Chẳng lẽ bây giờ cậu muốn đòi lại công bằng cho cô bé nô lệ kia? Tôi nói cho cậu biết, muốn nuôi dưỡng thành công một con bò cày đủ tiêu chuẩn là vô cùng khó khăn, giá trị của một con bò cày còn cao hơn một tên nô lệ nhiều. Cô ta dám làm mất một con bò cày, đánh chết cũng là đã rẻ cho cô ta rồi."

Hứa Dịch thầm thở dài trong lòng, thầm nghĩ cho dù quan hệ giữa anh và Tử tước Leslie đã coi như là rất thân thiết, nhưng vẫn không thể nào thay đổi được sự lạnh lùng trong lòng Tử tước Leslie đối với nô lệ.

Chương 76: Máy móc nông nghiệp (2/2)

Đương nhiên, thái độ đối xử với nô lệ của Tử tước Leslie cũng là chuyện thường tình ở lục địa Saiens, Hứa Dịch hiện tại không có năng lực cũng không có ý định thay đổi hình thái xã hội này, anh nhắc đến chuyện này tự nhiên là có mục đích khác.

"Ý của ngài là, bò cày rất khó có được, lại vô cùng quan trọng đối với ruộng đồng, cho nên giá trị cực kỳ cao, đúng không?", Hứa Dịch hỏi.

"Đương nhiên là vậy rồi. Này Hứa Dịch, rốt cuộc cậu muốn nói gì thì nói thẳng ra đi?", Tử tước Leslie có chút sốt ruột.

Hứa Dịch cười khẽ: "Vậy Tử tước đại nhân, nếu tôi có thể tìm được một công cụ thay thế cho bò cày, ngài bằng lòng bỏ ra bao nhiêu tiền để mua?"

Tử tước Leslie nghi hoặc nhìn Hứa Dịch một cái: "Chẳng lẽ cậu lại phát minh ra loại máy móc ma pháp có thể làm việc trên ruộng? Chuyện này e là không thực tế đâu? Công việc trên ruộng đồng phức tạp như vậy, có loại máy móc nào có thể thay thế được vai trò của bò cày?"

"Coi như tôi chỉ đang ví von thôi. Tử tước đại nhân, nếu loại máy móc này có thể thay thế công việc của bò cày, hiệu quả công việc thậm chí còn vượt xa, ngài có thể chấp nhận mức giá như thế nào?"

Tử tước Leslie suy nghĩ một chút, giơ năm ngón tay ra: "Năm mươi đồng vàng một chiếc, có bao nhiêu tôi lấy bấy nhiêu."

Hai mắt Hứa Dịch sáng lên: "Tử tước đại nhân, ngài nói thật chứ?"

"Nói nhảm!", Tử tước Leslie bực bội nói: "Cậu cũng biết đấy, lãnh địa của tôi có hơn phân nửa đang bỏ hoang, đó là vì không đủ nhân lực để canh tác, không còn cách nào khác nên mới bỏ hoang. Nếu có loại máy móc ma pháp mà cậu nói, tôi đương nhiên là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tốt nhất là có thể trồng trọt trên toàn bộ lãnh địa. Hơn nữa tôi dám khẳng định, không chỉ riêng tôi, thành phố Bontar, thậm chí là toàn bộ Vương quốc Lanpari, thậm chí là toàn bộ lục địa Saiens, gần như tất cả các quý tộc đều rất cần loại đồ vật này. Nếu cậu thực sự có thể nghiên cứu chế tạo ra loại máy móc ma pháp này, tôi dám đảm bảo nó nhất định sẽ bị tranh nhau mua."

Nói đến đây, Tử tước Leslie nhịn không được hỏi thêm một câu: "Này, Hứa Dịch, chẳng lẽ cậu thực sự đã nghiên cứu chế tạo ra nó rồi? Chuyện này không phải là chuyện đùa được đâu."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lắc đầu: "Đương nhiên là vẫn chưa, hiện tại chỉ là một ý tưởng thôi. Nhưng mà, bây giờ nhận được câu trả lời đầy phấn khích như vậy từ ngài, tôi lại càng có hứng thú nghiên cứu chế tạo ra thứ này."

Nhìn nụ cười có phần bí ẩn trên mặt Hứa Dịch, trong lòng Tử tước Leslie sáng tỏ.

"Tên nhóc này, rất có thể là đã nghiên cứu chế tạo ra nó rồi."

Thực ra, Tử tước Leslie đã trách nhầm Hứa Dịch rồi.

Mặc dù ngay từ khi nhìn thấy Vivian suýt chút nữa bị đánh chết vì làm mất một con bò cày, Hứa Dịch đã hạ quyết tâm nghiên cứu chế tạo máy móc nông nghiệp, nhưng trước đó, anh không chỉ không có thời gian, mà còn không có đủ tài chính và nhân lực để nghiên cứu những thứ này, vì vậy thứ đó vẫn luôn chỉ tồn tại

trong ý tưởng của anh, căn bản không có nửa điểm nào trở thành hiện thực.

Nay đã khác xưa, thời gian của Hứa Dịch tuy rằng vẫn không mấy dư dả, nhưng nhân lực có thể sử dụng dưới tay lại nhiều hơn không ít, trong đó quan trọng nhất chính là một trăm người lùn đến từ bộ lạc của Lanu đại sư.

Có được sự hỗ trợ của những người lùn có tay nghề rèn không hề thua kém Lỗ Lan đại sư này, Hứa Dịch mới có thể đồng ý với Fasak hội trưởng, trực tiếp cung cấp cho ông ta một loạt máy móc chế tạo tương ứng của quạt ma pháp thế hệ thứ hai.

Nhưng khối lượng công việc của lô máy móc này không lớn, những người lùn kia không mất bao nhiêu thời gian đã hoàn thành toàn bộ, hiện tại bọn họ ngoài việc nghiên cứu một số kiến thức máy móc mà Hứa Dịch giao cho ra, phần lớn thời gian vẫn đang trong trạng thái rảnh rỗi, vì vậy Hứa Dịch liền nghĩ đến máy móc nông nghiệp.

Thật ra, theo Hứa Dịch thấy, đối với một thế giới có trình độ khoa học kỹ thuật và sản xuất còn chưa cao như lục địa Saiens, máy móc nông nghiệp ngược lại là thứ cấp thiết nhất.

Đúng như Tử tước Leslie đã nói, chỉ riêng lãnh địa của ông ta đã có hơn phân nửa diện tích đang bỏ hoang vì không đủ nhân lực.

Mà mở rộng ra toàn bộ lục địa Saiens, có thể tưởng tượng được diện tích đất đai bỏ hoang trên toàn bộ lục địa này là bao nhiêu.

Tuy nhiên, trái ngược với điều đó, sản lượng lương thực của lục địa Saiens vẫn luôn ở mức cực kỳ thấp, điều này trực tiếp dẫn đến việc mức sống trung bình của người dân trên toàn bộ lục địa này rất thấp, thậm chí ngay cả trong thành phố Bontar nhỏ bé này, hàng năm vẫn có người chết đói.

Mà trong một lần trò chuyện cùng Heinze, Hứa Dịch được biết, chỉ mới mười một năm trước, lục địa Saiens còn xảy ra một trận nạn đói trên diện rộng do khí hậu khắc nghiệt, lúc đó có thể nói là xác người la liệt khắp nơi, thậm chí còn gây ra sự hỗn loạn trên toàn bộ lục địa, khiến cho một số quốc gia nhỏ bé bị diệt vong trong một đêm.

Vẻ mặt kinh hãi của Heinze khi nhắc đến chuyện này, đến nay Hứa Dịch vẫn còn nhớ rõ.

Là người xuyên không đến từ Trái Đất với nền văn minh đã phát triển cao độ, Hứa Dịch chưa từng chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Nhưng chỉ cần tưởng tượng, anh cũng biết cảnh tượng đó đáng sợ đến mức nào.

Vì vậy, anh càng thêm kiên định với ý nghĩ nghiên cứu chế tạo máy móc nông nghiệp.

"Nếu có thể nhờ đó mà cải thiện được mức sống của người dân trên lục địa này, có lẽ có thể coi là việc tôi xuyên không đến thế giới này đã thực sự có ý nghĩa."

Hứa Dịch nhìn bầu trời đêm đầy sao, thầm nhủ.

Chương 77: Hội trưởng Hứa Dịch Kỳ Lạ (1/2)

Một chiếc xe ngựa chạy nhanh trên con đường lớn phía bắc thành Bontar, chẳng mấy chốc đã đến gần thành phố.

Cửa sổ xe ngựa bỗng nhiên được mở ra, một cô gái trẻ với khuôn mặt tròn trịa thò đầu ra, nhìn thoáng qua bức tường thành không mấy hùng vĩ của thành Bontar ở phía xa, lớn tiếng gọi: "Nhìn kìa, đó là thành Bontar, chúng ta sắp đến rồi!"

Bên trong xe ngựa, một cô gái khác cũng thò đầu ra, nhìn về phía thành Bontar ở đằng xa, nhưng ánh mắt lại dừng lại ở một nơi khác.

"Ơ? Kia là cái gì?" Cô gái có vẻ ngoài thanh tú này chỉ vào một tòa nhà cao lớn dựng bên ngoài thành Bontar mà hỏi.

Cô gái mặt tròn theo hướng cô ấy chỉ nhìn lại, phát hiện ở phía xa bên ngoài thành Bontar, một cây cột to lớn dựng đứng, trên đỉnh cao hơn cả tường thành chống đỡ một tấm biển hình chữ nhật lớn khác thường.

Mặt tấm biển hướng về phía con đường này dường như có vẽ một bức tranh, ban đầu nhìn từ xa không rõ lắm, đợi đến khi xe ngựa đến gần, hai cô gái mới phát hiện, bên trái bức tranh này là một thiết bị hình tròn có bệ đỡ bằng sắt.

Cỗ máy kỳ lạ trong bức tranh dường như đang quay với tốc độ cao, chỉ có thể nhìn thấy một bóng mờ, căn bản không nhìn rõ bên trong rốt cuộc là cái gì.

"Đây có phải là cái gì mà quạt ma pháp kia không?" Cô gái mặt tròn trừng lớn hai mắt, tò mò nhìn cỗ máy có hình dạng kỳ quái trên bức tranh.

"Chắc là vậy, cậu xem nó rõ ràng đang thổi gió mà." Cô gái thanh tú đáp lại một câu, ánh mắt từ bên trái bức tranh chuyển sang bên phải, bỗng nhiên kinh ngạc kêu lên."A, đây chẳng phải là Stella sao?"

"Stella? Ở đâu?" Cô gái mặt tròn cũng nhìn sang, phát hiện bên phải bức tranh khổng lồ này lại vẽ một cô gái trẻ xinh đẹp với mái tóc vàng óng ả.

Tuy chỉ là góc nghiêng, nhưng cô gái tóc vàng này có ngũ quan tinh xảo, đường nét khuôn mặt vô cùng mềm mại, lại thêm một bộ váy trắng bay nhẹ nhàng, khiến người ta vừa nhìn đã không muốn rời mắt.

"Thật sự là Stella!" Cô gái mặt tròn rất nhanh đã nhận ra."Sao chân dung của cô ấy lại xuất hiện trên này? Lộ liễu quá rồi đấy chứ?"

"Chắc là có liên quan đến quạt ma pháp." Cô gái thanh tú trầm ngâm nói."Cậu xem, trên tấm biển đó còn có chữ kìa. Hình như viết là..."

"Quạt ma pháp Thương hiệu Tân Phi, mang đến cho bạn một làn gió mát mẻ trong mùa hè. Câu này là có ý gì?" Cô gái mặt tròn giành đọc, nhưng vẫn không hiểu gì.

"Không biết. Nhưng mà lần trước Stella có nói cô ấy còn làm người đại diện cho cái gì mà Thương hội Tân Phi, chẳng lẽ đây là quảng cáo của cô ấy?" Cô gái thanh tú nói.

Cô gái mặt tròn nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Không hiểu nổi. Thôi kệ đi, dù sao lát nữa là gặp được cô ấy rồi, đến lúc

đó hỏi lại cô ấy vậy."

"Ừm, xem ra cũng chỉ có thể như vậy." Cô gái thanh tú gật đầu, cao giọng nói với người đánh xe phía trước: "Bác tài, bác có thể đưa chúng cháu thẳng đến Thương hội Tân Phi được không ạ?"

Người đánh xe là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nghe vậy liền hỏi lại: "Thương hội Tân Phi? Nơi đó có hai chỗ, một là cửa hàng chuyên doanh của họ trong thành, một là nhà máy ở ngoại ô, hai cô muốn đến chỗ nào?"

"Còn phân biệt như vậy nữa sao?" Hai cô gái kinh ngạc nhìn nhau, cô gái thanh tú nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Bác có biết hội trưởng của họ thường ở đâu không ạ?"

"Cái này thì tôi không biết. Nhưng mà nghe nói cửa hàng chuyên doanh của họ thường chỉ có một anh chàng bán hàng, bình thường không có ai khác, chắc là vị hội trưởng kia thường ở nhà máy." Người đánh xe suy đoán.

"Vậy thì tốt rồi, bác đưa chúng cháu thẳng đến nhà máy được không ạ?" Cô gái thanh tú nói.

"Được thì được, nhưng mà đoạn đường gần nhà máy của họ dạo này đang sửa chữa, tôi chỉ có thể đưa hai cô đến gần đó thôi, đoạn đường còn lại phải tự đi bộ."

"Vâng, vậy cũng được ạ."

Thấy cô gái thanh tú đồng ý, người đánh xe liền giật nhẹ roi ngựa, xe ngựa lập tức rẽ phải, đi vòng từ bên ngoài thành Bontar về hướng tây thành.

Con đường nhỏ bên ngoài thành tất nhiên không bằng đường lớn bằng phẳng, xe ngựa xóc nảy một hồi, khiến hai cô gái trong xe bị xóc đến choáng váng.

Tuy nhiên tình trạng này không kéo dài lâu, một lát sau xe ngựa khẽ rung lên, tiếp theo lại trở nên cực kỳ êm ái, gần như không cảm nhận được chút xóc nảy nào.

Cô gái mặt tròn không nhịn được tò mò trong lòng, lại thò đầu ra khỏi cửa sổ, nhìn xuống dưới, phát hiện con đường xe ngựa đang đi quả nhiên bằng phẳng khác thường, nhìn một cái không thấy một chút gồ ghề nào, mặt đường thậm chí còn tốt hơn cả con đường lớn lúc trước rất nhiều.

Cô gái mặt tròn kinh ngạc trong lòng, nhịn không được nói với người đánh xe: "Bác tài, sao con đường này lại bằng phẳng như vậy? Giá mà con đường chúng ta đi lúc trước cũng bằng phẳng như con đường này thì tốt rồi."

Người đánh xe cười ha ha: "Con đường này là do Thương hội Tân Phi bỏ tiền ra sửa chữa lại đấy, trước kia không bằng phẳng chút nào đâu. Nghe nói để sửa con đường này, Thương hội Tân Phi đã bỏ ra không ít tiền."

"Ồ? Thương hội của họ còn phụ trách sửa đường nữa sao? Chẳng phải việc này là do thành chủ quản lý sao?"

"Lẽ ra thì phải là do ngài thành chủ quản lý, nhưng mà cái gì đó... à đúng rồi, là hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi không hài lòng với con đường này, sau đó người ta tự bỏ tiền túi ra sửa đường, ngài thành chủ cũng không thể ngăn cản được đúng không? Cho nên con đường mà hai cô đang nhìn thấy này, chính là con đường đã được sửa chữa lại đấy."

"Tại sao vị hội trưởng Hứa Dịch kia lại không hài lòng? Chẳng lẽ không đi được sao?" Cô gái mặt tròn kỳ quái hỏi.

"Sao có thể như vậy được, con đường này dù sao cũng là con đường chính bên ngoài thành Bontar của chúng ta, sao có thể đến người cũng không đi được. Nói thật thì con đường này trước kia

tuy không bằng phẳng như vậy, nhưng cũng rất tốt rồi, căn bản không cần phải sửa chữa lại. Nhưng mà vị hội trưởng Hứa kia cứ không hài lòng, vậy thì biết làm sao? Hơn nữa tôi còn nghe nói, cho dù là con đường hiện tại thì người ta vẫn chưa hài lòng lắm, nói là sau này có điều kiện, sẽ cho sửa cái gì mà... cái gì mà... à đúng rồi, sửa đường xi măng. Tôi cũng không biết đường xi măng là cái thứ gì, nhưng mà có thể khiến vị hội trưởng Hứa Dịch kia hài lòng, chắc là còn tốt hơn con đường hiện tại rất nhiều."

Chương 78: Hội trưởng Hứa Dịch Kỳ Lạ (2/2)

"Còn tốt hơn con đường hiện tại rất nhiều? Vậy thì phải bằng phẳng đến mức nào?" Cô gái mặt tròn líu lưỡi."Vị hội trưởng Hứa Dịch kia chắc không phải là đang khoác lác đấy chứ? Làm gì có con đường nào bằng phẳng như vậy?"

Người đánh xe cười hì hì: "Cái đó thì tôi không biết. Những nhân vật lớn như họ nghĩ gì, đâu phải là người đánh xe nhỏ bé như tôi có thể tưởng tượng ra được."

Cô gái mặt tròn lẩm bẩm một câu, rụt người về trong xe, cau mày nói với cô gái thanh tú: "Này, Evita, cậu nói xem vị hội trưởng Hứa Dịch kia có khi nào lại bắt chúng ta nghiên cứu cách sửa đường không?"

Cô gái thanh tú bật cười, đưa tay ra điểm điểm lên trán cô gái mặt tròn: "Akali, cậu toàn nói linh tinh! Chúng ta đều là ma pháp sư, cho dù có đồng ý với hội trưởng Hứa Dịch ở lại, thì cũng là nghiên cứu ma pháp trận, sao có thể liên quan gì đến sửa đường được?"

Cô gái mặt tròn tên Akali bĩu môi lắc đầu: "Tớ không biết. Nhưng mà tớ luôn cảm thấy vị hội trưởng Hứa Dịch này e là có chút kỳ quái, rõ ràng là con đường bằng phẳng như vậy rồi mà còn không hài lòng, nhất định phải sửa chữa lại. Ông ta chê tiền của mình nhiều quá hay sao?"

Evita bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ Akali này lúc nào cũng thích suy đoán lung tung, cũng không biết đến bao giờ mới sửa được cái tật xấu này.

Tuy nhiên, mặc dù cô không giống như Akali thích suy đoán lung tung, nhưng trong lòng cũng tràn đầy tò mò về vị hội trưởng Hứa Dịch này.

Tại sao ông ta lại coi trọng con đường này như vậy? Rõ ràng con đường này tốt hay xấu căn bản không liên quan gì đến ông ta mới đúng.

Chẳng lẽ nói, con đường này có liên quan đến những thứ mà thương hội của họ sản xuất? Nhưng mà như vậy cũng không hợp lý.

Hay là vị hội trưởng Hứa Dịch này yêu cầu quá mức nghiêm khắc, không cho phép con đường gần nhà máy của mình xuất hiện bất kỳ vấn đề gì?

Nếu quả thật là như vậy, vậy thì vị hội trưởng Hứa Dịch này e là không dễ chung sống rồi, lát nữa gặp ông ta, mình phải cẩn thận một chút mới được.

Trong lúc đầu óc Evita và Akali đang suy nghĩ miên man, xe ngựa đã đi được một đoạn đường, bỗng nhiên giảm tốc độ, sau đó dừng lại.

"Hai vị tiểu thư, con đường phía trước đang sửa chữa, ngoại trừ xe ngựa chở hàng của Thương hội Tân Phi ra thì không cho xe ngựa nào khác đi qua, cho nên phiền hai vị tự mình xuống đi bộ qua đó vậy." Giọng nói của người đánh xe vang lên.

Evita và Akali nhìn nhau, vén rèm xe lên, Akali trực tiếp nhảy xuống, Evita thì vịn vào càng xe chậm rãi bước xuống.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy con đường phía trước đang được sửa chữa toàn bộ, chỉ chừa lại một con đường hẹp chưa đầy ba mét để cho xe cộ qua lại.

Nhìn tình hình thi công, con đường này sau khi sửa chữa xong,

e là sẽ đạt đến độ rộng hơn mười mét, vô cùng kinh người.

Cần biết rằng ở Vương quốc Lanpari, ngay cả hai con đường chính nối liền toàn bộ vương quốc cũng chỉ rộng mười mấy mét.

Nhìn về phía xa xa, một con sông rộng lớn chảy ngang qua, trên một bãi đất trống bên bờ sông, mấy tòa nhà khổng lồ nằm xen kẽ nhau, thỉnh thoảng lại có thể nhìn thấy người ra vào từ trong những tòa nhà đó.

Cho dù là mấy tòa nhà kia, hay là công trường sửa đường ở đây, đều là một cảnh tượng náo nhiệt, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi cái nóng bức hiện tại.

Hai cô gái lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, nhịn không được nhìn thêm một lúc, sau đó mới nhớ đến mục đích của mình lần này.

Akali đảo mắt, đi đến bên cạnh những người đang sửa đường, vốn định đưa tay ra vỗ vỗ một người để hỏi thăm, nhưng lại phát hiện người này từ trên xuống dưới đều bị bụi đất bao phủ, liền thu tay lại, cao giọng gọi: "Này, xin chào. Cho hỏi một chút, đây có phải là Thương hội Tân Phi không?"

Người nọ quay đầu lại, Akali sợ hết hồn.

Thì ra cả khuôn mặt người này cũng đầy bụi đất, lại bị mồ hôi chảy xuống tạo thành mấy vệt dài, trông có vẻ hơi dữ tợn.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy trước mặt là một cô bé, người nọ lộ ra nụ cười, lập tức hóa giải vẻ dữ tợn kia.

"Đúng vậy, đây là Thương hội Tân Phi, cô tìm ai?"

Nụ cười của người nọ rất rạng rỡ, giọng nói cũng cực kỳ hào sảng ngay thẳng, trong nháy mắt hóa giải sự căng thẳng trong lòng Akali.

"Vâng, chúng cháu đến tìm hội trưởng Hứa Dịch, phiền anh thông báo một tiếng được không ạ? Cứ nói là chúng cháu được Stella giới thiệu đến." Akali nói lớn.

Nghe được câu này, người nọ rõ ràng sửng sốt, đánh giá Akali, sau đó lại liếc nhìn Evita ở phía xa, kinh ngạc nói: "Hai cô chính là bạn học của Stella?"

Lần này đến lượt Akali và Evita sửng sốt, Akali nhịn không được hỏi: "Sao anh biết chúng cháu là bạn học của Stella? Chẳng lẽ anh và hội trưởng Hứa Dịch rất thân? Ông ấy nói cho anh biết sao?"

Người nọ cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Đúng vậy, tôi và Hứa Dịch rất thân, hơn nữa tôi dám đảm bảo, trên thế giới này không có ai thân với tôi hơn ông ấy. Bởi vì... tôi chính là Hứa Dịch."

Chương 79: Bài kiểm tra phỏng vấn (1/2)

Cùng với việc quy mô của Nhà máy ngày càng mở rộng, Hứa Dịch đương nhiên cũng có nhiều việc phải xử lý hơn, thời gian ở Nhà máy cũng nhiều hơn, sau đó anh trực tiếp quyết định xây thêm một căn phòng nhỏ làm văn phòng.

Hứa Dịch dẫn Akali và Evita vào văn phòng, trước tiên là đi rửa mặt, sau đó rót cho hai người một cốc nước, lúc này mới ngồi xuống, bắt đầu quan sát kỹ hai người.

Hai cô gái này có lẽ trạc tuổi Stella, cô gái tên Akali có vẻ hoạt bát hơn, còn Evita thì trầm tĩnh hơn.

Điều này có thể thấy rõ ràng qua cách ăn mặc của họ.

Mặc dù đều mặc áo choàng ma pháp, nhưng tà áo choàng ma pháp của Akali lại cao hơn đầu gối, để lộ hoàn toàn hai bắp chân, rõ ràng là đã được cải tạo đặc biệt.

Ngoài ra, chiếc áo choàng ma pháp trên người cô còn được tô điểm thêm một số đồ trang trí nhỏ, khiến cho cả người trông thêm phần tươi tắn, sống động.

Ngược lại, chiếc áo choàng ma pháp trên người Evita lại hoàn toàn giữ nguyên kiểu dáng truyền thống, chỉnh tề, tà áo che gần hết gót chân, cũng không có bất kỳ cải tạo nào khác.

Điểm khác biệt duy nhất có lẽ là bông hoa nhỏ màu xanh nhạt cài trên ngực, thể hiện đầy đủ sự thật Evita dù sao cũng chỉ là một cô gái trẻ.

Trong khi Hứa Dịch đang quan sát hai người, Akali và Evita cũng đang tò mò đánh giá anh.

Trong thư Stella viết cho họ, đã mô tả không ít lần về vị Hứa Dịch Hội trưởng này.

Theo lời Stella, vị Hứa Dịch Hội trưởng này hẳn là một "người đàn ông trung niên có chút đẹp trai", nhưng lần đầu tiên hai người gặp Hứa Dịch, lại chỉ nhìn thấy một người đầy bụi đất, bẩn thỉu đến mức gần như không nhìn rõ mặt, làm sao có thể nhìn ra được đẹp trai.

Tuy nhiên, khi Hứa Dịch tiếp đãi họ, đã tranh thủ đi rửa mặt, để lộ dung nhan thật, hai người lại âm thầm đồng ý với đánh giá của Stella.

À... Chính xác mà nói là nửa câu sau của lời đánh giá.

Vị Hứa Dịch Hội trưởng này quả thật trông rất đẹp trai, ngũ quan đoan chính, lông mày thanh tú, sống mũi cao thẳng, nhưng rõ ràng là còn rất trẻ, nhìn qua cũng chỉ lớn hơn họ vài tuổi, sao có thể gọi là người đàn ông trung niên được?

So với Akali chủ yếu tập vào ngoại hình của Hứa Dịch, Evita lại chú ý nhiều hơn đến hành động của Hứa Dịch.

Evita luôn tin rằng, điều thể hiện tính cách thực sự của một người, thường đến từ một số hành vi cử chỉ nhỏ nhặt của người đó.

Vì vậy, từ lần đầu tiên gặp Hứa Dịch, Evita đã quan sát những điều này, cô muốn thông qua việc quan sát những động tác nhỏ nhặt này để phán đoán xem Hứa Dịch rốt cuộc là người có tính cách như thế nào.

Nếu thật sự tốt như Stella đã nói, vậy thì cô ấy mới cân nhắc ở lại đây làm việc.

Nếu không, cho dù Stella có kéo họ đến đây, thì cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Kết quả quan sát khiến Evita vô cùng hài lòng.

Lúc nãy mới gặp mặt, vì người Hứa Dịch đầy bụi đất, nên đã cố ý giữ một khoảng cách nhất định với hai người, tránh làm bẩn hai người, chỉ riêng hành động này đã khiến Evita nảy sinh chút hảo cảm với anh.

Mà sau khi đến văn phòng này, Hứa Dịch không vội vàng nói chuyện với hai người, mà là trước tiên đi vào một căn phòng nhỏ khác để rửa mặt, đồng thời còn thay một bộ quần áo, thể hiện sự tôn trọng của anh đối với hai người.

Sau đó, khi anh đưa nước cho hai người, Evita đặc biệt chú ý đến ngón tay của anh, phát hiện người đàn ông này không chỉ ngón tay thon dài, móng tay còn được cắt tỉa vô cùng gọn gàng, hơn nữa hoàn toàn không để lộ một chút nào ra ngoài, kẽ móng tay cũng được rửa sạch sẽ vô cùng, có thể thấy anh ta đã làm rất cẩn thận, kỹ lưỡng trong lúc rửa mặt vừa rồi.

Vì những điều này, đánh giá của Evita dành cho Hứa Dịch lại tăng thêm một bậc.

Ngoài ra, Evita còn đang quan sát các động tác khác của Hứa Dịch.

Con người khi đi bộ, cúi người, vung tay, thậm chí là những động tác nhỏ đi kèm khi nói chuyện, thường sẽ để lộ ra tính cách thực sự của người này, rất khó che giấu.

Mà Evita thông qua khoảng thời gian quan sát này, bước đầu phán đoán, vị Hứa Dịch Hội trưởng này hẳn là một người cẩn thận tỉ mỉ, nhưng đồng thời cũng có tính cách phóng khoáng, hào sảng.

"Không hổ là người có thể thành công mở Thương hội, hơn

nữa còn phát triển nhanh như vậy." Evita âm thầm thán phục."Stella coi trọng anh ta như vậy, quả nhiên là bởi vì anh ta có rất nhiều ưu điểm."

"Hai vị, tôi có thể hỏi hai vị một câu hỏi trước được không?" Hứa Dịch đột nhiên lên tiếng.

"Cứ hỏi đi, chúng tôi có hỏi tất trả lời." Akali cười híp mắt nói."Đương nhiên, nếu Hội trưởng ngài hỏi những câu hỏi quá riêng tư, vậy thì đừng trách chúng tôi đổi ý đấy."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ cô nàng Akali này thật sự rất hoạt bát.

"Câu hỏi này thật ra cũng có chút riêng tư, bởi vì tôi muốn hỏi, hai vị đều tốt nghiệp Học viện Hoàng gia Lanpari giống như Stella, vậy hẳn có thể coi là thiên tài ma pháp hiếm có trong Vương quốc, tại sao lại chọn đến chỗ tôi làm việc?"

"Không không không, Hội trưởng, ngài có phải là hiểu lầm rồi không? Chúng tôi chỉ là đến xem một chút, cũng không nói nhất định sẽ ở lại làm việc." Akali liên tục xua tay nói.

Evita khẽ đẩy Akali một cái, ra hiệu cho cô nàng kiềm chế một chút.

Dù sao thì lần này họ cũng là được mời đến, cho dù là phí đi đường hay chi phí ăn ở đều do Thương hội Tân Phi chi trả, dù sao cũng phải khách sáo với đối phương một chút.

Hứa Dịch lại không hề để tâm, cười ha ha, nói tiếp: "Được rồi, vậy tôi đổi cách nói, hai vị đã đến đây rồi, vậy chắc chắn là có hứng thú với công việc ở đây rồi nhỉ? Bây giờ tôi muốn hỏi là, tôi nên thể hiện ra thứ gì, mới có thể giữ chân hai vị được đây?"

Chương 80: Bài kiểm tra phỏng vấn (2/2)

"Chuyện này còn không đơn giản sao, chỉ cần ngài trả cho chúng tôi thù lao Ba mươi đồng vàng một tháng, chúng tôi nhất định sẽ không nói hai lời mà ở lại ngay." Akali thẳng thắn đáp.

Hứa Dịch lắc đầu: "Điều này e là tôi bất lực. Hiện tại Stella cũng là nghiên cứu viên của Viện nghiên cứu, thù lao của cô ấy một tháng chỉ có mười lăm đồng vàng, tôi không thể nào trả cho hai vị thù lao cao gấp đôi cô ấy được."

"Hội trưởng, ngài đừng nghe cô ấy nói bậy." Evita cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng."Stella đã nói rõ điều kiện của ngài trong thư rồi, lần này chúng tôi đến đây, chính là muốn xem thử ở đây cụ thể sẽ để chúng tôi làm công việc gì. Nếu nội dung công việc chúng tôi cảm thấy phù hợp, vậy thì chúng tôi sẽ chọn ở lại."

Lần này đến lượt Akali trừng mắt nhìn Evita.

Tên này, làm gì mà lại tỏ ra yếu thế như vậy? Lát nữa chẳng phải là mặc cho tên Hội trưởng này sắp đặt sao?

"Nội dung công việc? Tôi đây vừa hay có mấy bản vẽ, hai vị xem qua là có thể hiểu sơ bộ về công việc rồi." Hứa Dịch cúi người lấy ra mấy bản vẽ từ trong ngăn kéo bàn làm việc, đưa cho hai người.

Akali và Evita tò mò lần lượt nhận lấy mấy bản vẽ, xem qua, phát hiện trên những bản vẽ này đều là một số pháp trận.

Tuy nhiên, khác với pháp trận tiêu chuẩn mà họ đã học ở Học viện Lanpari, những pháp trận này chỉ là một số cấu tạo sơ lược, hơn nữa bên cạnh bản vẽ còn ghi chú một số yêu cầu.

Ví dụ như bản vẽ mà Evita đang cầm trên tay, vốn dĩ phải là một pháp trận gió xoáy, thế nhưng trên bản vẽ lại có ba yêu cầu.

Một là yêu cầu pháp trận gió xoáy này giảm tốc độ gió xoáy, hai là yêu cầu pháp trận này cần được duy trì hoạt động bình thường ít nhất mười tiếng đồng hồ dưới sự hỗ trợ của Tinh thể ma pháp, ba là yêu cầu tốc độ gió xoáy do pháp trận này tạo ra phải ổn định.

Ba yêu cầu này thoạt nhìn thì rất đơn giản, nhưng Evita suy nghĩ kỹ một chút, lại không khỏi nhíu mày.

Sửa đổi pháp trận không phải là chuyện gì khó khăn, trong đó bất kỳ yêu cầu nào Evita đều tự tin mình có thể làm được, thế nhưng ba yêu cầu cộng lại, lại khiến cô cảm thấy vô cùng khó khăn.

"Hội trưởng, bình thường Stella chính là dựa theo những yêu cầu này để sửa đổi pháp trận sao?" Evita hỏi Hứa Dịch.

"Ừm, gần như là vậy. Đương nhiên, thông thường đều là tôi đưa ra yêu cầu, sau đó hai chúng tôi cùng nhau nghiên cứu xem nên sửa đổi như thế nào." Hứa Dịch nói."Hai vị xem qua những bản vẽ này, xem thử có thể đưa ra ý kiến sửa đổi gì không?"

Evita và Akali nhìn nhau, thầm nghĩ đây hẳn là một bài kiểm tra dành cho hai người họ.

Hai người cũng không do dự, xin Hứa Dịch giấy bút, liền cúi đầu nghiên cứu những bản vẽ này.

Nhìn thấy dáng vẻ tập trung của hai người, Hứa Dịch mỉm cười, rót đầy nước vào cốc trước mặt hai người, sau đó thông báo

cho hai người một tiếng, rời khỏi văn phòng, nhường không gian yên tĩnh này cho hai người đang miệt mài suy nghĩ.

Bên ngoài văn phòng, trên khu đất trống ban đầu đã mọc lên một dãy nhà.

Trong đó, ngoài xưởng sản xuất Quạt ma pháp được xây dựng đầu tiên, còn có một tòa nhà lớn hơn một vòng, nhưng lại được xây bằng đá.

Đây chính là Xưởng sản xuất và nghiên cứu máy công cụ ma pháp mà những người thợ thủ công người lùn thường ngày làm việc.

Lúc đầu, khi xây dựng xưởng này, Heinze tỏ ra rất khó hiểu, bởi vì ông ta hoàn toàn không có khái niệm gì về từ "Máy công cụ ma pháp", căn bản không biết là làm gì.

Thế nhưng, một thời gian trước, khi Hứa Dịch và Hội trưởng Fasak ký kết hợp đồng, bán cho ông ta năm chiếc Máy công cụ ma pháp, Heinze liền lập tức thay đổi thái độ.

Bởi vì theo như lời Hứa Dịch nói, chi phí cho năm chiếc Máy công cụ ma pháp này cộng lại cũng chỉ có hai mươi bảy đồng vàng, nhưng anh bán cho Hội trưởng Fasak lại là hai trăm đồng vàng!

Lợi nhuận trong đó vậy mà cao gấp tám lần!

Hơn nữa, việc bán những chiếc Máy công cụ ma pháp này chỉ mới là bắt đầu, sau này cho dù là sửa chữa hay thay thế linh kiện cho năm chiếc máy công cụ đó, Hội trưởng Fasak cũng chỉ có thể tìm đến Thương hội Tân Phi để giải quyết, thậm chí ngay cả việc đào tạo nhân viên vận hành máy công cụ cũng cần Thương hội Tân Phi hỗ trợ.

Mà những thứ này cũng đều phải trả tiền, còn về giá cả... Cho

dù là Heinze, người luôn tự cho rằng mình đủ tàn nhẫn, sau khi xem qua bản hợp đồng đó, cũng cảm thấy Hứa Dịch thật sự là quá tàn nhẫn.

Đối với điều này, Hứa Dịch chỉ giải thích một câu.

"Không có cách nào, đây chính là sức mạnh của độc quyền."

Tuy nhiên, cho dù là như vậy, Hội trưởng Fasak vẫn trò chuyện rất vui vẻ với Hứa Dịch, thậm chí nhìn biểu cảm của ông ta, dường như bản thân còn chiếm được lợi thế lớn.

Vì vậy, Heinze chỉ có thể âm thầm cảm thán, tài năng kiếm tiền của Hứa Dịch này thật sự là ông ta không thể sánh bằng.

Cũng bởi vì lợi nhuận khổng lồ mà năm chiếc Máy công cụ ma pháp bán ra mang lại, khiến cho Xưởng sản xuất và nghiên cứu máy công cụ ma pháp này bỗng chốc trở nên hot.

Được khen ngợi và khích lệ, tinh thần của những người lùn trong khoảng thời gian này đều rất hăng hái, gần như mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm ngủ nghỉ, đều ngâm mình trong xưởng này, tuyên bố muốn dốc hết sức hoàn thành nhiệm vụ mà Hứa Dịch giao phó.

Đương nhiên, nguyên nhân trực tiếp nhất chính là lời hứa của Hứa Dịch - chế tạo thành công Máy gặt ma pháp, mỗi người thưởng một đồng vàng.

Chương 81: Hạn chế về nguyên liệu (1/2)

Khi Hứa Dịch bước vào xưởng sản xuất và nghiên cứu máy móc ma thuật, cả trăm người lùn trong xưởng đều đang miệt mài làm việc.

Cả trăm người lùn này hiện đang đảm nhiệm những công việc khác nhau, một bộ phận tiếp tục sản xuất máy mài răng ma thuật và năm loại máy móc ma thuật cần thiết cho việc sản xuất quạt ma thuật, một bộ phận khác chịu trách nhiệm nghiên cứu chế tạo loại máy móc ma thuật mới mà Hứa Dịch giao cho.

Giai đoạn này, trọng tâm nghiên cứu là máy gặt ma thuật.

Sau cuộc trò chuyện với Tử tước Leslie lần trước, Hứa Dịch tin chắc rằng triển vọng của máy móc nông nghiệp ở Lục địa Saiens là rất lớn, vì vậy sau khi trở về, anh đã bắt tay vào nghiên cứu.

Vì sắp đến mùa thu hoạch, Hứa Dịch nhắm đến mục tiêu đầu tiên là máy gặt cỡ nhỏ dùng trong nông nghiệp.

Nghiên cứu này được chia thành hai hướng đồng thời, một mặt là Hứa Dịch và Stella cùng nhau nghiên cứu về phương diện pháp trận đại diện cho động lực truyền động của máy gặt, mặt khác là những người lùn này chịu trách nhiệm về kết cấu cơ khí bên ngoài của máy gặt.

Trong đó, công việc của Hứa Dịch là quan trọng nhất, anh phải kết hợp hoàn hảo động lực của pháp trận với toàn bộ máy gặt, và để làm được điều này, cần phải có rất nhiều dữ liệu thực nghiệm hỗ trợ, vì vậy những ngày này anh gần như ngày nào cũng chạy đi

chạy lại giữa xưởng sản xuất ở ngoại thành và viện nghiên cứu trong Thành phố Bontar.

Tất nhiên, sự chăm chỉ đã được đền đáp, sau một thời gian nghiên cứu, chiếc máy gặt ma thuật cỡ nhỏ đã bắt đầu thành hình, hiện đang ở trong xưởng này, những người lùn phụ trách nghiên cứu loại máy móc ma thuật mới đã chế tạo ra một chiếc máy gặt ma thuật có hình dáng gần giống với máy gặt trên Trái Đất, đang không ngừng được điều chỉnh.

Thấy Hứa Dịch đến, người lùn Kambi được Hứa Dịch bổ nhiệm làm quản đốc xưởng đi tới.

"Này, Hứa... à không, Hội trưởng, anh lại đến xem tình hình máy gặt ma thuật à?" Kambi giơ cánh tay ngắn mập chào Hứa Dịch.

"Thôi nào, Kambi, cứ gọi tên tôi là được." Hứa Dịch mỉm cười gật đầu."Đúng rồi. Anh không thấy lúa trên cánh đồng của Tử tước đại nhân đã bắt đầu ngả vàng rồi sao? Xem ra chưa đầy một tháng nữa là đến mùa thu hoạch rồi. Nếu chúng ta không nhanh chóng chế tạo xong máy gặt ma thuật trước khi lúa chín thì ít nhất cũng phải đợi thêm nửa năm nữa."

"Yên tâm đi, mấy ngày nay anh em cũng đang tăng ca làm việc chăm chỉ. Anh xem, thứ này thực ra đã làm xong rồi, chỉ là luôn có một số vấn đề nhỏ phát sinh, nếu không thì có thể đưa xuống ruộng luôn rồi."

"Bây giờ phát hiện ra vấn đề còn hơn là sau này khi sử dụng mới phát sinh vấn đề."

Hứa Dịch cùng Kambi đi đến bên cạnh những người lùn đang điều chỉnh máy gặt ma thuật, cẩn thận hỏi han một phen, phát hiện ra vấn đề họ gặp phải hiện tại là máy chạy tốc độ cao một thời gian thì sẽ xuất hiện tình trạng vận hành không trơn tru rõ

rệt.

Không cần kiểm tra, Hứa Dịch cũng biết, nhất định là do ổ trục bị hỏng.

Quả như dự đoán, mở ra xem, trục động lực của máy gặt ma thuật xuất hiện rõ ràng sự mài mòn, dẫn đến bề mặt trục quay xuất hiện tình trạng lồi lõm không bằng phẳng, đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến sự vận hành.

Hứa Dịch thực sự rất bất lực về điều này, bởi vì đây hoàn toàn là do vấn đề vật liệu của ổ trục gây ra.

Do hạn chế về kỹ thuật luyện kim hiện tại trên Lục địa Saiens, hiện tại vẫn chưa xuất hiện loại thép hợp kim vừa có khả năng chống mài mòn vừa có khả năng chịu kéo giãn phù hợp để chế tạo ổ trục.

Cho dù là gang trắng hay gang xám, dùng để chế tạo loại ổ trục cần phải ma sát quay tốc độ cao liên tục này đều sẽ tỏ ra không đủ.

Mặc dù quạt ma thuật trước đây cũng cần ổ trục tốc độ cao, nhưng vì công suất đầu ra của quạt ma thuật không lớn, áp lực tạo ra cũng không lớn, nên dùng ổ trục bằng sắt đơn giản vẫn có thể ứng phó được, nhưng thay vào máy gặt ma thuật cần động lực mạnh hơn thì rất dễ xảy ra vấn đề.

Vấn đề vật liệu Hứa Dịch tạm thời không thể giải quyết, anh suy nghĩ kỹ một hồi, chỉ có thể áp dụng một phương án dung hòa, để những người lùn bổ sung thêm một con lăn bi bằng sắt vào giữa ổ trục, như vậy có thể giảm ma sát một cách hiệu quả, giúp kéo dài tuổi thọ của ổ trục.

Tất nhiên, điều này cũng sẽ khiến động lực đầu ra bị suy giảm tương đối, vì vậy Hứa Dịch buộc phải xem xét lại phương án sửa

đổi pháp trận, để đảm bảo pháp trận có thể xuất ra đủ động lực.

"Haiz, nói đi nói lại, vẫn là hệ thống công nghiệp trên lục địa này quá đơn điệu. Nếu như trên Trái Đất, chỉ riêng vật liệu thép hợp kim đã có hơn chục loại để lựa chọn, thì cần gì phải phiền phức như vậy?" Nhìn những người lùn vì một sửa đổi nhỏ của mình mà lại bắt đầu bận rộn, Hứa Dịch không khỏi lắc đầu than thầm trong lòng.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch tự nhiên nghĩ đến phòng nghiên cứu vật liệu mà anh đã lập ra ở Bộ lạc Người lùn.

Mặc dù lúc đó anh hứa hẹn chi phí nghiên cứu năm trăm đồng vàng một tháng phần lớn là để có được một trăm bậc thầy rèn người lùn này, nhưng trong lòng anh vẫn le lói một tia hy vọng.

Nếu những người lùn của Bộ lạc Người lùn thực sự có thể đạt được đột phá trong nghiên cứu vật liệu, thì việc đầu tư năm trăm đồng vàng mỗi tháng này là quá đáng giá.

Chương 82: Hạn chế về nguyên liệu (2/2)

Tất nhiên, là một chuyên gia kỹ thuật cơ khí, Hứa Dịch biết rất rõ rằng nghiên cứu vật liệu không có chút mánh khóe nào, chỉ có thể từng bước một cải tiến, căn bản là không thể nóng vội.

"Thôi vậy, cái gọi là kỹ sư cơ khí, vốn dĩ là để giải quyết những vấn đề này. Hoàn thành nhiệm vụ trong điều kiện có hạn chế, mới là ý nghĩa tồn tại của những người như tôi." Nghĩ đến đây, Hứa Dịch theo thói quen tự cổ vũ bản thân trong lòng.

Ngay sau đó, anh lại nghĩ, vì sửa đổi nhỏ này, anh phải sửa đổi pháp trận cho phù hợp. Mà vừa nghĩ đến việc sửa đổi pháp trận, Hứa Dịch liền tự nhiên nghĩ đến hai cô gái đang ở trong văn phòng lúc này.

"Hỏng rồi, mải mê với công việc ở đây, suýt chút nữa thì quên mất hai người họ." Hứa Dịch vỗ đùi, kéo Kambi lại dặn dò vài câu, vội vàng rời khỏi xưởng, trở về văn phòng.

"Xin lỗi, tôi có việc bận..." Hứa Dịch đẩy cửa văn phòng, định nói lời xin lỗi, nhưng đột nhiên nhìn thấy Akali và Evita đều đang gục đầu trên bàn, tập trung tinh thần nghiên cứu sửa đổi bản vẽ pháp trận trước mặt, liền lập tức dừng lời.

Mãi đến khi Hứa Dịch đứng ở cửa một lúc lâu, Akali có lẽ hơi mệt, liền duỗi người một cái, sau đó mới phát hiện ra Hứa Dịch.

"Ơ? Hội trưởng, khi nào thì anh về vậy?" Akali ngạc nhiên hỏi.

Nghe Akali nói vậy, Evita cũng giật mình, quay đầu nhìn Hứa

Dịch.

Hứa Dịch mỉm cười: "Mới về được một lúc, nhưng thấy hai người đều đang tập trung như vậy nên tôi không muốn làm phiền."

"Có gì mà làm phiền chứ." Akali giơ nắm tay nhỏ gõ gõ đầu, than thở: "Hội trưởng, những bản vẽ anh đưa cho chúng tôi thực sự rất rắc rối, tôi và Evita đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn chưa hoàn thành được cái nào. Anh có thấy chúng tôi quá ngốc, đến những vấn đề này cũng không giải quyết được không?"

"Sao có thể như vậy được." Hứa Dịch cười ha hả."Nói thật với hai người nhé, những vấn đề này lúc trước tôi cũng phải mất mấy ngày mới giải quyết được, nếu hai người có thể giải quyết hết trong thời gian ngắn như vậy, tin hay không thì tôi sẽ giữ hai người lại cho dù phải trả lương một trăm đồng vàng một tháng?"

Akali không nhịn được liếc Hứa Dịch một cái: "Anh biết rõ là chúng tôi không làm được, còn cố ý nói mức lương cao như vậy để trêu ngươi chúng tôi."

Evita lại chú ý đến một việc khác: "Hội trưởng, ý của anh là những bản vẽ này thực ra là những vấn đề mà anh đã giải quyết rồi? Vậy... có thể cho tôi xem phương án giải quyết không?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Điều này e rằng không được, bởi vì phương án giải quyết cuối cùng hiện tại có thể coi là bí mật của Thương hội chúng tôi, không dễ gì cho người khác xem."

Evita thất vọng ồ một tiếng, cúi đầu xuống.

"Tất nhiên, nếu hai người chính thức gia nhập Thương hội của chúng tôi, thì những bí mật này đối với hai người cũng không còn là bí mật nữa." Hứa Dịch lại cười nói.

Akali ủ rũ nói: "Hội trưởng, những bản vẽ anh đưa khó như vậy, bây giờ có lẽ chúng tôi muốn gia nhập Thương hội của anh,

anh cũng sẽ không cần chúng tôi nữa đâu nhỉ?"

"Chưa chắc." Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu."Có thể cho tôi xem hướng giải quyết của hai người trước được không?"

Nhận lấy bản vẽ mà hai người đưa cho, Hứa Dịch nghiêm túc xem một lúc, không khỏi hài lòng gật đầu.

Mặc dù hai người họ không đưa ra được phương án giải quyết hoàn chỉnh, nhưng từ những suy nghĩ mà họ để lại trên những bản vẽ này, Hứa Dịch hoàn toàn có thể nhìn ra họ quả thực xứng đáng là sinh viên tốt nghiệp của Học viện Hoàng gia Lanpari, hiểu biết rất rõ về pháp trận, hướng suy nghĩ và phương án thử nghiệm giải quyết cũng đã đạt đến trình độ khá cao, thậm chí rất gần với phương án giải quyết cuối cùng mà Hứa Dịch nghiên cứu ra.

Hơn nữa, từ hướng suy nghĩ của hai người, cũng có thể thấy được tính cách của hai người quả thực có sự khác biệt.

So sánh ra, suy nghĩ của Akali hoạt bát hơn, cũng phóng khoáng hơn, trong phương án có một số ý tưởng rất táo bạo, thậm chí có thể gọi là kỳ quái.

Còn Evita thì có phần cứng nhắc hơn một chút, nhưng có thể thấy được cơ bản của cô ấy rất vững chắc, mỗi bước trong hướng giải quyết đều có cơ sở vững chắc, bố cục tổng thể gần như hoàn mỹ.

Nếu cho Evita đủ thời gian, tin rằng cuối cùng cô ấy sẽ đưa ra được một phương án khả thi.

Xem xong những bản vẽ này, tâm trạng Hứa Dịch vô cùng vui vẻ.

Hai người bạn học của Stella này tuy không phải là Pháp sư có thực lực mạnh mẽ gì, nhưng đúng như Stella đã nói, hai người họ đủ khả năng đảm nhiệm công việc hiện tại của Viện nghiên cứu.

Nếu có họ gia nhập, cộng thêm Stella nữa, Hứa Dịch sẽ có thêm ba trợ thủ đắc lực, chắc chắn sẽ nâng cao đáng kể hiệu quả nghiên cứu pháp trận của anh.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch đặt những bản vẽ này xuống, nhìn vào ánh mắt mong chờ của hai người, nở một nụ cười rạng rỡ, nói: "Tôi phải nói rằng, hai người đều rất xuất sắc, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu công việc của Viện nghiên cứu Pháp thuật Thương hội Tân Phi của chúng tôi. Bây giờ tôi muốn nghiêm túc hỏi hai người một câu. Xin hỏi hai người, có nguyện ý gia nhập Thương hội Tân Phi của chúng tôi không?"

Chương 83: Ngày Lĩnh Lương (1/2)

Nắng nóng vẫn tiếp diễn, thoắt cái đã đến trung tuần tháng Tám.

Hôm nay, không khí trong các phân xưởng của Thương hội Tân Phi tràn ngập niềm vui, hầu như trên khuôn mặt ai nấy đều rạng rỡ nụ cười chân thành.

Lý do ư? Rất đơn giản, bởi vì hôm nay là ngày lĩnh lương.

Theo quy định do Hứa Dịch đặt ra khi thành lập Nhà máy, ngày mười lăm hàng tháng là ngày lĩnh lương cố định, và lần này là lần đầu tiên Nhà máy chính thức phát lương sau tròn một tháng đi vào hoạt động, nên nghi thức đương nhiên phải long trọng hơn một chút.

Sebas đến Nhà máy từ sớm, trình báo cáo tài chính tháng trước đã được thống kê cẩn thận cho Hứa Dịch và Heinze xem qua.

Hứa Dịch luôn tin tưởng vào việc dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng, nên chỉ lướt qua báo cáo tài chính một cách qua loa, không mấy để tâm. Ngược lại, Heinze lại xem xét kỹ lưỡng từ đầu đến cuối, gần như phải xác minh từng con số với Sebas mới thôi.

Đối với hành vi của Heinze, Hứa Dịch có chút bất lực, nhưng cũng không phản đối.

Là cổ đông lớn thứ ba của Thương hội Tân Phi, chỉ sau anh và Tử tước Leslie, Heinze có đủ tư cách và lý do để làm như vậy, hơn

nữa việc có anh ta giám sát, kiểm tra cũng giúp Hứa Dịch tiết kiệm được không ít công sức.

Buổi sáng trôi qua trong sự hồi hộp và phấn khích, thoắt cái đã đến giữa trưa, toàn bộ công nhân của hai phân xưởng sản xuất tập trung lại, bắt đầu xếp hàng lần lượt tiến lên nhận phần lương của mình.

Người đầu tiên bước lên là Kambi lùn.

Là quản đốc của Xưởng sản xuất và nghiên cứu Máy móc ma pháp, lương của Kambi đương nhiên phải cao hơn những người lùn khác, thuộc cùng một bậc với Heinze, tạm định là hai mươi đồng vàng mỗi tháng.

Người tiếp theo bước lên là Alex.

Là trợ lý của Heinze, Alex có mức lương mười đồng vàng, cao hơn một chút so với công nhân bình thường.

Tiếp theo là những người lùn khác ngoài Kambi.

Ngoại trừ một số ít người lùn bị ảnh hưởng bởi những việc vặt hoặc ốm đau, những người lùn còn lại đều nhận đủ tám đồng vàng tiền lương hàng tháng.

Khi mở túi tiền mà Sebas đưa cho, phát hiện bên trong có tám đồng vàng sáng bóng, những người lùn này đều cười toe toét, thậm chí có người còn nhảy múa ngay tại chỗ vì vui mừng.

Đúng như lời than thở của thầy Lanu, cuộc sống của người lùn hiện tại rất khó khăn, trước đây khi còn sống trong bộ lạc, tuy không đến nỗi phải nhịn đói, nhưng ngoài rượu ngon có thể tự ủ để thưởng thức, thì bất kỳ vật dụng sinh hoạt nào khác đều rất khan hiếm.

Kể từ khi đến làm việc tại Nhà máy này, họ không chỉ được

Nhà máy bao ăn ở, không phải lo lắng về cuộc sống, mà giờ đây còn được nhận tám đồng vàng mỗi tháng!

Mặc dù tám đồng vàng không phải là quá nhiều, nhưng nó có thể mua được rất nhiều nhu yếu phẩm cần thiết, nếu mang về bộ lạc, cũng đủ để cuộc sống của cha mẹ, vợ con họ trở nên tốt đẹp hơn một chút.

Nghĩ đến nụ cười rạng rỡ của người thân khi nhận được những thứ đó, trong lòng những người lùn thẳng thắn này tràn đầy hạnh phúc.

Lại nghĩ đến cuộc sống như bây giờ là nhờ gia nhập Nhà máy này mới có được, ánh mắt của những người lùn nhìn Hứa Dịch càng thêm phần biết ơn và kính trọng.

So với người lùn, mức lương của những học sinh được thuê từ Học viện Ma pháp Nam tước Rictor thấp hơn một chút, chỉ từ năm đến sáu đồng vàng.

Lý do là vì họ vẫn còn là học sinh, thời gian làm việc mỗi ngày có hạn, đương nhiên không thể so sánh với những người lùn làm việc cả ngày trong xưởng Máy móc ma pháp.

Thứ hai là vì công việc của họ chỉ là vẽ pháp trận đơn giản, tuy có liên quan đến ma pháp, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là một công việc lặp đi lặp lại đơn giản, hàm lượng kỹ thuật không cao, nên lương đương nhiên cũng không thể cao được.

Ban đầu, Hứa Dịch còn lo lắng những học sinh này khi nhìn thấy lương của người khác cao hơn mình sẽ có chút mất cân bằng tâm lý, nhưng sau khi nhận được lương, những học sinh này đều lộ ra vẻ mặt vô cùng vui mừng, không hề có chút bất mãn nào.

Ngay cả Olin, một đứa trẻ xuất thân từ gia đình quý tộc, cũng cười toe toét khi cầm trong tay sáu đồng vàng tiền lương ít ỏi của

mình, cứ như thể đó không phải là sáu đồng vàng mà là sáu trăm đồng vàng vậy.

Hứa Dịch nghĩ ngợi, không khỏi bật cười.

Thực ra phản ứng của các học sinh cũng không sai, suy cho cùng họ cũng chỉ là những học sinh còn đang học tập tại Học viện, việc có thể tự mình lao động kiếm tiền lương đã đủ khiến họ cảm thấy vui mừng rồi.

Hơn nữa, năm, sáu đồng vàng đối với họ mà nói thực ra đã là khá nhiều, phải biết rằng học phí một học kỳ của Học viện Ma pháp Nam tước Rictor cũng chỉ có hai mươi lăm đồng vàng.

Điều này có nghĩa là chỉ cần họ kiên trì, những học sinh này thậm chí có thể tự mình trang trải học phí.

Đối với những học sinh này, phần lớn đều là con em của những gia đình bình thường, thậm chí là khó khăn, thì điều này có thể giảm bớt gánh nặng rất lớn cho gia đình họ, chắc hẳn cha mẹ họ biết được cũng sẽ rất hài lòng.

Phát xong lương cho học sinh, tiếp theo thực ra còn một bộ phận công nhân chưa được phát lương, đó là một trăm Nô lệ.

Chương 84: Ngày Lĩnh Lương (2/2)

Nhưng việc phát lương cho một trăm Nô lệ này lại khiến Hứa Dịch đau đầu một thời gian.

Theo lẽ thường, những Nô lệ này đã làm việc trong Nhà máy, thì đương nhiên phải được trả lương, nhưng Nô lệ dù sao cũng là Nô lệ, cho dù Hứa Dịch có không muốn chấp nhận sự thật này đến đâu, thì cũng phải thừa nhận rằng, Nô lệ ở Lục địa Saiens không hề có địa vị gì, thông thường sẽ không ai đồng ý trả lương cho Nô lệ.

Nguyên nhân quan trọng hơn là hiện tại quyền sở hữu những Nô lệ này vẫn nằm trong tay Tử tước Leslie, Hứa Dịch chỉ là mượn về dùng mà thôi.

Cho dù Hứa Dịch có muốn trả lương cho họ, thì cũng phải giao cho Tử tước Leslie, còn Tử tước Leslie có muốn phát cho những Nô lệ này hay không, thì phải xem tâm trạng của ông ta thế nào.

Vì vậy, Hứa Dịch và Heinze đã thảo luận với nhau trước mặt Sebas một hồi lâu, cuối cùng quyết định không phát tiền cho những Nô lệ này, mà thay vào đó là phát phúc lợi.

Xét thấy hiện tại vẫn đang trong mùa hè nóng bức, Hứa Dịch quyết định phát cho mỗi Nô lệ một chiếc Quạt ma pháp thế hệ thứ hai có thể điều chỉnh tốc độ gió, ngoài ra còn phát cho mỗi người một phiếu may quần áo của Cửa hàng May Mặc Metagen ở Thành phố Bontar, dựa vào phiếu này, những Nô lệ này có thể đến Cửa hàng May Mặc Metagen đặt may một bộ quần áo, tổng giá trị không quá một đồng vàng.

Ngoài ra còn có một ít thịt, trái cây và một số vật dụng linh tinh khác.

Tất cả các khoản phúc lợi cộng lại có giá trị khoảng bốn đồng vàng.

Theo suy nghĩ thực tế trong lòng Hứa Dịch, giá trị lao động của những Nô lệ này ít nhất cũng phải được trả sáu đồng vàng một tháng, vì vậy lẽ ra phải có thêm một chút phúc lợi, nhưng ý nghĩ này đã bị Heinze ngăn cản.

Dù sao thì những Nô lệ này vẫn thuộc về Tử tước Leslie, nếu Hứa Dịch cho họ quá nhiều lợi ích, e rằng Tử tước Leslie sẽ nảy sinh một số suy nghĩ đặc biệt.

Ngay cả những phúc lợi ít ỏi trong mắt Hứa Dịch này, thực chất đã là một việc làm khá cấm kỵ rồi.

Những Nô lệ này đứng bên cạnh nhìn những người lùn và những học sinh kia nhận lương, tuy trong lòng rất ghen tị, nhưng lại biết rõ với thân phận Nô lệ của mình, căn bản không thể nào được nhận lương như bọn họ, nên chỉ biết ngoan ngoãn đứng nhìn, không nói gì.

Thực ra, họ đã rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Kể từ khi đến Nhà máy này, họ không chỉ không còn bị mắng chửi, đánh đập, mà còn được ăn uống đầy đủ ba bữa mỗi ngày, thậm chí không cần phải lo lắng đến việc bị đói.

Tuy mỗi ngày đều có việc phải làm, nhưng so với những công việc nặng nhọc khi còn ở dưới trướng Tử tước Leslie, thì những công việc này lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hơn nữa, mỗi ngày họ chỉ phải làm việc trong vòng tám tiếng đồng hồ ngắn ngủi, ngoài ra không còn bất kỳ công việc dư thừa nào khác được giao cho họ.

Ngay cả lần trước, khi Hứa Dịch yêu cầu họ giúp đỡ vì thiếu người để sửa đường, thì mỗi Nô lệ còn được nhận thêm một cân thịt để bù đắp.

Có thể nói, cuộc sống hiện tại chỉ là giấc mơ mà những Nô lệ này từng mơ ước trước đây, họ chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình có thể sống một cuộc sống thoải mái và sung túc như vậy.

Nếu có thể, họ thực sự muốn Tử tước Leslie bán mình cho Hứa Dịch.

Theo hầu hạ vị chủ nhân này, có lẽ là kết cục tốt đẹp nhất trong lòng mỗi Nô lệ.

Vì vậy, khi Sebas tuyên bố cho những Nô lệ này lên nhận phúc lợi, tất cả Nô lệ đều sững sờ.

Phúc lợi? Đó là cái gì? Là cho chúng tôi sao?

Mãi cho đến khi Sebas lớn tiếng nói lặp lại một lần nữa và gọi tên một Nô lệ, thì những Nô lệ này mới xác nhận rằng mình không nghe nhầm.

Tên Nô lệ được gọi tên run rẩy bước đến trước mặt Sebas, Heinze mỉm cười nhét vào tay anh ta một chiếc Quạt ma pháp, phiếu may quần áo và các phúc lợi khác như thịt, v. v.

Tên Nô lệ ngây người nhìn những thứ trong tay một lúc lâu, bỗng nhiên cười toe toét, nhưng hai mắt lại không tự chủ được mà rơi lệ, nghẹn ngào, nhất thời không biết nên biểu đạt thế nào cho phải.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hứa Dịch không khỏi khẽ thở dài.

Chế độ Nô lệ chết tiệt này, thực sự nên bị xóa bỏ sớm đi.

Vất vả lắm mới phát xong phúc lợi cho một trăm Nô lệ, Hứa Dịch lại cao giọng tuyên bố, chiều nay tạm thời được nghỉ, lập tức lại gây ra một trận reo hò vang dội.

Giờ đây, tiền lương đã trong tay, cho dù là người lùn hay những học sinh kia, thì ai mà chẳng muốn ra ngoài khoe khoang một phen, đương nhiên là không thể nào nhịn được nữa.

Việc Hứa Dịch tuyên bố cho nghỉ vào lúc này, quả thực là gãi đúng chỗ ngứa của họ, khiến uy tín của anh trong lòng họ tăng vọt.

Nhìn mấy chục học sinh túm tụm lại vui mừng chạy ra ngoài, ngay cả Olin cũng bị cuốn theo trong đó không ngoại lệ, Hứa Dịch không khỏi bật cười.

Cảnh tượng này khiến anh nhớ lại thời còn học đại học, cùng đám bạn cùng phòng chạy ra ngoài trường quậy phá.

Quay đầu lại nhìn, những người lùn cũng lần lượt giải tán, chỉ còn lại những Nô lệ dường như có chút bối rối, Hứa Dịch trầm ngâm một lát, kéo Heinze sang một góc.

"Heinze, bắt đầu tuyển dụng đi."

Chương 85: Đổi sang một sản phẩm mới (1/2)

Có lẽ là do các vị thần cuối cùng cũng đã được trả lương, vừa qua buổi trưa, một cơn mưa lớn đã trút xuống ầm ầm.

Những hạt mưa to bằng ngón tay út không chỉ rơi xuống người mà còn đập vào mái nhà gỗ dày tạo nên những tiếng ầm ầm.

"Đây là lần đầu tiên mưa lớn như vậy, sợ là sẽ bị dột sao?" Hứa Dịch ngẩng đầu, cau mày lo lắng nhìn mái nhà.

"Dột thì có thể dột một chút, nhưng chắc không có vấn đề gì lớn." Heinze ở bên cạnh thản nhiên đáp.

Lúc này, bên ngoài đã trở nên tối đen như mực vì cơn mưa bất chợt, nhìn qua cửa sổ gần như không thể nhìn thấy gì cách đó mười mét.

Hiện tại trong xưởng, các công nhân đã rời đi từ lâu, chỉ còn lại Hứa Dịch, Heinze, Sebas và Kambi, nên có vẻ vô cùng trống trải và yên tĩnh.

Những giọt mưa lớn đập vào mái nhà, âm thanh vang vọng trong xưởng như tiếng trống.

"Không, dột là vấn đề lớn." Hứa Dịch lắc đầu."Heinze, những thứ chúng ta sản xuất đều là máy móc chính xác, nếu bị mưa làm ướt, nhẹ thì bị gỉ, nặng thì trực tiếp làm hỏng pháp trận bên trong, dẫn đến toàn bộ máy móc bị hỏng, vì vậy vấn đề này nhất định phải được coi trọng."

Heinze bất lực ngẩng đầu: "Không đến mức đó chứ? Đây đều

là đồ sắt, bị mưa làm ướt một chút cũng không sao."

Người lùn Kambi cũng buồn bực nhìn Hứa Dịch, không hiểu tại sao anh lại làm quá vấn đề lên như vậy.

Là bậc thầy thợ rèn, Kambi cả đời đã rèn biết bao nhiêu là đồ sắt, ông ta không cho rằng những thứ đồ sắt đen sì đó sẽ bị hỏng chỉ vì một chút mưa.

Chỉ có Sebas như thường lệ, nét mặt không hề thay đổi.

Hứa Dịch cũng rất bất lực, thầm nghĩ nếu thế giới này đừng nói là thép không gỉ, ngay cả thép đúng nghĩa cũng chưa xuất hiện, kỹ thuật chống gỉ lại càng thô sơ, dẫn đến tuổi thọ của rất nhiều đồ sắt bị giảm sút.

Quay đầu nhìn những chiếc quạt ma thuật đã hoàn thành ở góc xưởng, Hứa Dịch lắc đầu.

Không còn cách nào khác, anh chỉ là một kỹ sư cơ khí, tuy có hiểu biết một chút về nghiên cứu vật liệu, nhưng không quá am hiểu, không thể đưa ra công thức nhựa hoàn chỉnh, nếu không nếu có thể để vỏ ngoài của những chiếc quạt ma thuật này được làm bằng nhựa, thì không chỉ có thể chống gỉ tốt, mà còn có thể giảm đáng kể trọng lượng của quạt ma thuật, hơn nữa có thể làm cho vẻ ngoài đẹp hơn, quan trọng nhất là có thể giảm đáng kể chi phí, đến lúc đó lợi nhuận thu được chỉ có cao hơn.

May mắn là khi thiết kế những cỗ máy ma thuật này, Hứa Dịch đã tính đến vấn đề chống thấm nước, đã xử lý chống thấm nước nghiêm ngặt cho các bộ phận động lực cốt lõi, lẽ ra không dễ bị nước thấm vào làm hỏng như vậy.

Hơn nữa, việc vẽ pháp trận được thực hiện bằng nguyên liệu ma thuật đặc biệt, một khi pháp trận được tạo ra, thì trừ khi vật liệu mà pháp trận bám vào bị phá hủy, nếu không bản thân pháp

trận rất khó bị phá hủy, điểm này ngược lại không cần quá lo lắng.

"Cho dù không tính đến nguyên nhân của những sản phẩm này, thì sau này mấy xưởng này cũng phải sửa sang lại, nếu không một khi bị dột nặng, ngay cả việc sản xuất của công nhân cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn." Hứa Dịch vẫn kiên trì ý kiến của mình."Heinze, anh mau chóng sắp xếp đi."

Thấy Hứa Dịch kiên trì, Heinze cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

"Được rồi, vấn đề này tạm gác lại, vừa rồi chúng ta đang nói đến đâu rồi?" Hứa Dịch lại hỏi.

Là người phụ trách chính của thương hội hiện tại, bốn người họ ở lại sau khi các công nhân đã về, là để họp bàn, tổng kết tình hình hoạt động của thương hội trong tháng vừa qua, đồng thời cũng lên kế hoạch cho sự phát triển và công việc tiếp theo của thương hội.

"Vừa rồi Kambi nói công việc của xưởng máy công cụ ma thuật của họ mọi việc đều suôn sẻ, chỉ là rất nhiều người lùn phàn nàn rằng công việc quá nhàn hạ, không có việc gì làm." Heinze đáp.

"Đúng vậy, rất nhiều anh em đều nói ở đây không làm gì mà mỗi tháng lại được nhận nhiều tiền như vậy, thật ngại quá." Kambi gãi đầu, cũng có chút ngượng ngùng cười nói.

Hứa Dịch bật cười.

Những người lùn này thật thà quá, để cho họ làm việc nhàn hạ mà còn không muốn, vậy mà còn vì thế mà chê lương của mình cao quá.

"Kambi, ông hãy để cho họ yên tâm, hiện tại nhiệm vụ của các ông chưa nặng, đó là vì những kẻ bên ngoài kia vẫn chưa nhận thức được tầm quan trọng của máy công cụ. Các ông cứ chờ xem, đợi đến khi nhà máy của thương hội Fasak ở thành phố Saltan

được xây dựng xong, tôi dám đảm bảo, nhất định sẽ có rất nhiều đơn đặt hàng máy công cụ bay đến, đến lúc đó các ông đừng có trách công việc quá bận rộn là được."

Kambi cười toe toét, thản nhiên xua tay: "Làm sao có thể? Người lùn chúng tôi là người chịu khó nhất. Chỉ cần có rượu ngon, làm bao nhiêu việc cũng không thành vấn đề."

"Nói đến rượu... Kambi, tuy tôi biết người lùn các ông đặc biệt yêu thích rượu ngon, nhưng khi làm việc tốt nhất là đừng nên uống rượu, bởi vì máy công cụ mà các ông sản xuất đều cần độ chính xác cao, chỉ cần xảy ra một chút sai sót thôi cũng sẽ gây ra vấn đề lớn, vì vậy khi làm việc nhất định phải giữ tỉnh táo. Thương hội Tân Phi của chúng ta hiện tại dù sao cũng chỉ là một thương hội nhỏ, trong quá trình phát triển nhất định phải chú ý đến chất lượng sản phẩm."

Kambi gật đầu: "Được rồi, lát nữa tôi sẽ cảnh cáo bọn họ, chỉ được uống rượu sau khi tan sở, không được uống rượu trong giờ làm việc."

Chương 86: Đổi sang một sản phẩm mới (2/2)

Hứa Dịch cau mày: "Chỉ cảnh cáo thôi có lẽ là chưa đủ. Như vậy đi, đặt ra một quy định. Nếu phát hiện ai uống rượu trong giờ làm việc, thì lần đầu tiên phát hiện phạt năm mươi đồng bạc, lần thứ hai phát hiện phạt hai đồng vàng, lần thứ ba phát hiện trực tiếp khấu trừ toàn bộ lương tháng."

"Như vậy thì nghiêm trọng quá đấy?" Kambi líu lưỡi."Hội trưởng, những anh em kia đều nghiện rượu như mạng, tôi sợ quy định này vừa đưa ra, e rằng một đống người sẽ không nhận được lương."

"Chính vì tôi biết các ông nghiện rượu như mạng, cho nên mới yêu cầu nghiêm khắc như vậy." Hứa Dịch nghiêm mặt nói."Dù thế nào đi nữa, chất lượng sản phẩm phải được đặt lên hàng đầu, nếu vì lý do cá nhân mà dẫn đến sản phẩm sản xuất ra có vấn đề, như vậy bị trừng phạt cũng là điều nên làm."

Thấy Hứa Dịch nói nghiêm túc, Kambi cũng chỉ đành bất lực cúi đầu.

"Được rồi, tôi sẽ nói rõ với bọn họ."

"Tất nhiên, quy định này cũng không phải chỉ nhắm vào các anh em người lùn. Heinze, quy định này cũng có hiệu lực đối với xưởng quạt ma thuật."

Heinze đương nhiên biết Hứa Dịch làm vậy là để cân bằng, lập tức đáp ứng.

"Kambi, ông cũng đừng có ủ rũ như vậy, ngoài hình phạt ra còn có khen thưởng nữa. Ông hãy đi nói với các anh em người lùn, cứ nói là chỉ cần bọn họ hoàn thành tốt nhiệm vụ, tôi có thể lấy danh nghĩa thương hội đề xuất mua số lượng lớn với trang viên Sachi, sau này bọn họ muốn uống rượu ngon, cứ việc dựa vào thành tích của mình mà xin thương hội."

Kambi lập tức hai mắt sáng lên: "Cậu nói thật chứ?"

"Tôi có thể đem chuyện này ra đùa giỡn sao?"

Vẻ ủ rũ trên mặt Kambi lập tức biến mất, ông ta cười ha hả.

"Tốt, tốt, cái này hay! Tôi dám đảm bảo, anh em mà nghe nói có rượu ngon của trang viên Sachi để uống, thì động lực làm việc nhất định sẽ đặc biệt dồi dào!"

"Vậy thì tốt." Hứa Dịch mỉm cười gật đầu, quay sang Heinze nói: "Được rồi, nói xong chuyện của xưởng máy công cụ ma thuật rồi, bây giờ đến lượt xưởng quạt ma thuật."

Heinze lập tức ưỡn ngực, oai phong nói: "Xưởng quạt ma thuật của chúng tôi không cần phải lo lắng, những công nhân nô lệ kia rất nghe lời, tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ rối loạn nào."

Kambi lập tức trừng mắt nhìn Heinze, rõ ràng là đang mỉa mai mà.

Hứa Dịch cười khổ xua tay, tuy người lùn đã làm việc ở đây được một tháng rồi, nhưng vì lý do chủng tộc nên giữa họ và con người vẫn có chút ngăn cách.

Chỉ là loại ngăn cách này cần có thời gian rất dài mới có thể xóa bỏ, cũng không thể nóng vội được.

"Không, Heinze, vấn đề của xưởng quạt ma thuật không nằm ở công nhân, mà là ở việc sản xuất tiếp theo."

Heinze ngẩn người: "Sản xuất không có vấn đề gì mà, mọi việc đều rất suôn sẻ."

"Ý tôi không phải là vấn đề sản xuất có suôn sẻ hay không, mà là anh có nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng hay không, đó chính là quạt ma thuật rất có thể sẽ phải ngừng sản xuất?"

"Hả?" Heinze giật mình, đột nhiên đứng bật dậy."Ngừng sản xuất? Tại sao lại ngừng sản xuất? Quạt ma thuật bán chạy như vậy, tại sao phải ngừng sản xuất?"

Kambi và Sebas ở bên cạnh cũng đều ngơ ngác nhìn Hứa Dịch.

Chỉ riêng quạt ma thuật biến tốc thế hệ thứ hai đưa vào sản xuất chưa đầy nửa tháng, đã bán được hơn sáu nghìn chiếc, mang về cho thương hội số tiền thu nhập khổng lồ hơn năm nghìn đồng vàng, tại sao doanh số tốt như vậy, mà Hứa Dịch lại đột nhiên nói muốn ngừng sản xuất?

Hứa Dịch chỉ ra ngoài cửa sổ: "Bởi vì mùa hè sắp qua rồi."

Ba người lập tức chợt hiểu ra.

Đúng vậy, bây giờ đã là trung tuần tháng tám, mùa hè sắp qua rồi, thời tiết nóng nực nhiều nhất cũng chỉ kéo dài không quá một tháng.

Mà một khi thời tiết không còn nóng nực, người mua quạt ma thuật tự nhiên sẽ giảm mạnh, thậm chí sẽ gần như bằng không.

Đến lúc đó, không có ai mua quạt ma thuật, tự nhiên cũng không cần thiết phải tiếp tục sản xuất nữa.

Vừa nghĩ thông suốt điểm này, Heinze lập tức sốt ruột.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Hứa Dịch, quạt ma thuật hiện tại là thứ kiếm tiền nhiều nhất của chúng ta, nhỡ đâu ngừng sản xuất,

chúng ta còn dựa vào cái gì để kiếm tiền đây? Cậu mau nghĩ cách đi, nếu không, chúng ta tổng không thể đợi đến mùa hè năm sau mới bắt đầu làm việc chứ? Nhưng mà mùa hè năm sau nhất định sẽ có thêm nhiều thương hiệu quạt ma thuật linh tinh xuất hiện, đến lúc đó chúng ta e là sẽ không bán được tốt như vậy nữa đâu!"

Kambi kéo Heinze một cái: "Anh vội cái gì, đã là Hội trưởng nêu ra vấn đề này, thì chứng tỏ cậu ấy đã sớm có cách giải quyết rồi, anh cứ nghe là được."

Heinze hất tay Kambi ra, tức giận nói: "Anh đương nhiên là không vội rồi! Xưởng máy công cụ ma thuật của các anh lúc nào cũng có việc để làm, còn chúng tôi thì sao?" Nói xong liền quay sang Hứa Dịch, giục giã: "Hứa Dịch, cậu có cách giải quyết rồi đúng không? Nếu có thì mau nói ra đi, tôi sắp chết vì lo lắng rồi đây này!"

Hứa Dịch vỗ vai anh ta, ra hiệu cho anh ta bình tĩnh lại.

"Cách giải quyết đương nhiên là có. Đã là quạt ma thuật không thể sản xuất được nữa, vậy thì chúng ta đổi sang sản xuất một loại sản phẩm khác không bị ảnh hưởng bởi mùa."

Nghe thấy có hy vọng, Heinze lập tức hai mắt sáng lên: "Sản phẩm gì?"

Hứa Dịch cười khà khà, lấy từ trong ngực ra một tấm bản vẽ: "Đây, chính là cái này."

Chương 87: Nhà nghiên cứu của Viện nghiên cứu (1/2)

Sau cuộc họp với Heinze và những người khác, trời đã về chiều. Cơn mưa bão đã dịu đi một chút so với lúc đầu, những đám mây đen che khuất bầu trời cũng hé lộ ra một tia sáng le lói.

Hứa Dịch do dự một chút, rồi vẫn quyết định đội mưa trở về thành phố Bontar.

Điểm đến đầu tiên của anh không phải là nhà, mà là một tòa nhà nhỏ yên tĩnh ở phía tây thành phố Bontar.

Đây chính là nơi tọa lạc của Viện nghiên cứu Pháp thuật thuộc thương hội Tân Phi.

Thực ra, theo kế hoạch ban đầu của Hứa Dịch, Viện nghiên cứu Pháp thuật này nên được đặt cùng với nhà máy, để thuận tiện cho việc trao đổi thông tin giữa hai bên.

Tuy nhiên, sau khi xem xét tình hình đặc biệt của lục địa Saiens, nơi mà các Pháp sư luôn có phần tự cao tự đại, cộng thêm việc nhà nghiên cứu đầu tiên được mời về là Stella, một cô gái trẻ đẹp, nên Hứa Dịch đã quyết định thuê một tòa nhà nhỏ khác làm Viện nghiên cứu.

Sau đó, Akali và Evita cũng gia nhập Viện nghiên cứu. Hứa Dịch vốn định tìm chỗ ở khác cho họ, nhưng không ngờ hai người lại thích môi trường của tòa nhà nhỏ này, nên đã đề nghị được ở lại luôn tại Viện nghiên cứu.

Tất nhiên, Hứa Dịch không phản đối, vì vậy hiện tại, tòa nhà

nhỏ yên tĩnh này không chỉ là Viện nghiên cứu Pháp thuật, mà còn có thể coi là ký túc xá của Viện nghiên cứu.

Cánh cửa vừa mở ra, để lộ khuôn mặt tròn trịa của Akali.

Có lẽ vì không ngờ Hứa Dịch lại đến thăm vào lúc trời đang mưa to như vậy, Akali giật mình, sau đó mới hoàn hồn, vội vàng mời Hứa Dịch vào nhà.

Bước vào trong, Hứa Dịch đảo mắt nhìn quanh, nhận thấy căn phòng được coi là phòng khách này cực kỳ bừa bộn. Không chỉ có bản vẽ vứt lung tung khắp nơi, các loại nguyên liệu ma thuật cũng được đặt ngổn ngang. Ngoài ra, còn có vài bộ quần áo của con gái vứt bừa bãi trên sàn nhà, trong đó thậm chí còn có cả...

Nhận thấy ánh mắt của Hứa Dịch lướt qua, Akali đỏ mặt, luống cuống nhặt quần áo trên sàn nhà lên, chạy vội vào phòng ngủ trong cùng cất đi. Khi cô ấy quay ra, nụ cười trên mặt đã trở nên vô cùng gượng gạo.

Hứa Dịch mỉm cười, tỏ vẻ không mấy bận tâm.

Thực ra, khi còn học đại học, anh đã từng có vinh dự được đến thăm ký túc xá nữ vài lần khi còn là cán bộ trực nhật. Anh phát hiện ra rằng ký túc xá nữ không hề sạch sẽ gọn gàng như anh tưởng tượng, mà cũng bừa bộn không kém gì ký túc xá nam, thậm chí có phòng còn bừa bộn hơn nhiều.

Từ đó, Hứa Dịch biết rằng, con gái và con trai cũng không khác nhau là mấy, đều có người lười biếng và người siêng năng.

Akali vốn là một cô gái có tính cách xuề xòa, việc cô ấy biến nơi này thành một bãi chiến trường cũng không nằm ngoài dự đoán của Hứa Dịch.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Hứa Dịch, Akali lại hiểu lầm là anh đang cười nhạo mình. Dù mặt càng đỏ hơn, nhưng cô vẫn

không nhịn được mà hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng, sao ngài lại đột ngột đến đây? Có chuyện gì sao?"

"Ừm, có chút việc. Evita đâu? Gọi cô ấy ra đây, tôi có một nhiệm vụ nghiên cứu muốn giao cho hai người." Hứa Dịch nói.

Nghe nói là chuyện công việc, Akali liền quên mất sự xấu hổ, ra hiệu cho Hứa Dịch đợi một lát, rồi chạy lên lầu.

Nhìn theo bóng lưng vội vã của cô, Hứa Dịch không khỏi lắc đầu.

Cô nhóc Akali này, đúng là mới tốt nghiệp học viện, thật sự không hiểu biết gì về cách cư xử.

Dù sao mình cũng là người đứng đầu, đến đây rồi, cô ấy chẳng những không rót cho mình cốc trà, mà còn bỏ mặc mình ở đây.

Hứa Dịch tiện tay nhặt vài bản vẽ rơi trên sàn nhà lên xem, khẽ gật đầu.

Những bản vẽ này đều liên quan đến Máy gặt ma thuật mà họ đang nghiên cứu. Nhìn vào pháp trận được vẽ trên bản vẽ, có thể thấy nó đã bắt đầu đạt đến yêu cầu của Hứa Dịch.

Có vẻ như Akali và Evita đã rất nỗ lực trong thời gian qua, nếu không thì không thể nào đạt được tiến độ như vậy trong thời gian ngắn như vậy.

Với tốc độ hiện tại, họ sẽ sớm hoàn thành việc nghiên cứu pháp trận cốt lõi của Máy gặt ma thuật. Như vậy, xưởng chế tạo máy móc ma thuật sẽ có đủ thời gian để kết hợp pháp trận và tiến hành một lượng lớn thí nghiệm thực tế.

Tiếng bước chân lại vang lên từ trên cầu thang, Hứa Dịch quay đầu nhìn lại, ánh mắt bỗng sáng lên.

Akali là một cô gái có tính cách xuề xòa, vì vậy ở trong Viện nghiên cứu này, nơi mà đối với cô ấy cũng giống như nhà của mình, cô ấy không mấy chú trọng đến hình tượng, không chỉ biến phòng khách thành một mớ hỗn độn, mà bản thân cô ấy cũng không chải chuốt gì.

Evita thì hoàn toàn khác. Mặc dù mặc một bộ đồ ngủ rộng rãi đơn giản, nhưng cô ấy lại rất gọn gàng, chỉn chu từ đầu đến chân, không hề có chút luộm thuộm nào.

Cô ấy vốn đã có ngoại hình thanh tú, khí chất dịu dàng, kết hợp với bộ trang phục này, so với Akali, cô ấy càng trở nên nổi bật hơn.

Ánh mắt Hứa Dịch thoáng qua một tia tán thưởng, vẫy tay về phía hai người: "Lại đây, cho hai người xem nhiệm vụ nghiên cứu tiếp theo."

Evita khẽ nhíu mày: "Hội trưởng, chúng tôi vẫn đang nghiên cứu pháp trận của Máy gặt ma thuật mà."

"Không xung đột đâu. Nhiệm vụ này có thể đợi sau khi hai người nghiên cứu xong Máy gặt ma thuật rồi hãy bắt đầu. Hơn nữa, nó đơn giản hơn Máy gặt ma thuật rất nhiều, không tốn nhiều thời gian đâu. Nào, hai người xem đi." Hứa Dịch mỉm cười, trải bản vẽ mà anh đã cho Heinze và hai người kia xem lúc nãy ra.

Chương 88: Nhà nghiên cứu của Viện nghiên cứu (2/2)

Evita và Akali cùng ghé sát đầu vào, quan sát kỹ bản vẽ, đồng thời gật đầu.

"Quả thực đơn giản hơn nhiều." Akali chỉ tay lên bản vẽ, ngẩng đầu hỏi: "Hội trưởng, ngài có thể cho biết thứ này dùng để làm gì không? Pháp trận đơn giản như vậy, tôi e rằng nó không phải là thứ gì quá lợi hại đâu nhỉ?"

"Đúng vậy, thứ này rất đơn giản, nhưng hai người đừng xem thường nó. Biết đâu sau này nhà nhà đều dùng đến nó đấy." Hứa Dịch cười tủm tỉm đáp."Nào, để tôi giải thích cho hai người..."...

Khoảng một khắc sau, Akali và Evita cuối cùng cũng nghe xong lời giải thích của Hứa Dịch, đồng thời nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc.

"Hội trưởng, đầu óc của ngài rốt cuộc được cấu tạo như thế nào vậy? Tại sao ngài luôn có nhiều ý tưởng kỳ lạ như vậy?" Nhìn động tác của Akali, có vẻ như cô ấy định đưa tay lên sờ đầu Hứa Dịch, nhưng đã bị lý trí ngăn cản.

"Akali, đừng nói bậy!" Evita trách mắng cô ấy một câu."Hội trưởng đương nhiên là khác với người thường, nếu không thì Stella cũng sẽ không..."

Evita đột nhiên dừng lại.

"Stella cũng sẽ không làm sao?" Hứa Dịch tò mò hỏi."Có phải con bé đó đã nói gì với hai người sau lưng tôi không? Có phải là

nói xấu tôi không?"

"Không, không, đương nhiên là không phải." Evita vội vàng xua tay."Cô ấy chỉ là... chỉ là... Tóm lại là không phải nói xấu ngài, thật đấy! Ngài hãy tin tôi! Hội trưởng là người tốt, Stella sao có thể nói xấu ngài được chứ?"

"Đây là cô đang phát cho tôi một tấm thẻ người tốt cỡ đại sao?" Hứa Dịch uất ức sờ mũi."Thôi bỏ đi, mặc kệ con bé đó nói gì. Hai người hãy nhanh chóng nghiên cứu đi, cố gắng hoàn thành sớm thứ này. Theo kế hoạch, tôi dự định sẽ bắt đầu sản xuất sản phẩm này vào đầu tháng sau, hai người thấy trước đó có thể nghiên cứu thành công không?"

"Đầu tháng sau? Vậy là còn nửa tháng nữa..." Akali nghiêng đầu suy nghĩ."Chắc là không thành vấn đề. Pháp trận của Máy gặt ma thuật chúng tôi chỉ cần một tuần là có thể giải quyết xong, thứ này đơn giản như vậy, tôi nghĩ một tuần là đủ rồi."

Evita cũng khẽ gật đầu: "Tôi cũng nghĩ là không thành vấn đề."

"Vậy thì tốt, như vậy tôi yên tâm rồi." Hứa Dịch đứng dậy, nhìn quanh, rồi hỏi: "Đúng rồi, thời gian qua hai người sống ở đây thế nào? Có thiếu thứ gì không? Nếu cần gì thì cứ nói, đừng ngại. Nếu có gì không tiện nói với tôi, hai người có thể nói với Stella, để con bé giúp hai người giải quyết."

"Không thiếu gì ạ, chúng tôi sống ở đây rất tốt." Evita xua tay, nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, ngài định về rồi sao? Bây giờ ngoài trời vẫn còn mưa to lắm, hay là ngài nán lại đây một lát đi? Nhân tiện cùng chúng tôi nghiên cứu vấn đề, mấy hôm nay chúng tôi gặp phải không ít vấn đề, nhưng đều không liên quan đến pháp trận, có lẽ là những vấn đề liên quan đến nguyên lý cơ khí mà ngài đã nói trước đây. Chúng tôi không hiểu rõ lắm về những thứ này, nếu ngài có thể giải thích một chút thì tốt quá, tôi nghĩ sau này khi nghiên cứu những thứ này, chúng tôi sẽ làm tốt

hơn."

"Đúng vậy, quả thực có rất nhiều chỗ cảm thấy rất kỳ lạ." Akali cũng nói."Ví dụ như pháp trận cuồng phong trên Máy gặt ma thuật, tại sao nhất định phải nhỏ như vậy? Như vậy sẽ khiến uy lực của cuồng phong giảm đi rất nhiều. Còn nữa, tại sao pháp trận này lại yêu cầu nhất định phải đảm bảo tốc độ của cuồng phong không được thấp? Điều này rất khó kiểm soát, ma pháp hệ Phong vốn nổi tiếng là bất ổn định, mặc dù cách ngài sử dụng pháp trận tạo gió xoáy trong Quạt ma thuật rất hay, nhưng tôi nghĩ có lẽ có thể thay đổi một chút..."

Nhìn hai người với vẻ mặt đầy mong đợi, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: "Vậy được, nhân cơ hội này, tôi sẽ giải thích cho hai người một số vấn đề cơ bản mà tôi đã xem xét khi thiết kế những cỗ máy ma thuật này. Như vậy, sau này khi nghiên cứu pháp trận, hai người có thể cân nhắc thêm đến những vấn đề này, việc nghiên cứu cũng sẽ thuận tiện hơn."

"Trước tiên, tôi sẽ giải thích cho hai người thế nào là máy móc ma thuật. Cái gọi là máy móc ma thuật, chữ "ma" ở đây không phải là chỉ ma lực mà các Pháp sư sở hữu, mà là động lực ma thuật. Nói một cách dễ hiểu, chính là sử dụng sức mạnh của ma pháp làm động lực. Cốt lõi của máy móc ma thuật là sử dụng ma pháp được hình thành thông qua pháp trận để vận hành, vì vậy pháp trận chính là động lực cốt lõi của máy móc ma thuật. Còn về phần máy móc, cho dù là Quạt ma thuật hay những cỗ máy công cụ kia, đều có thể gọi chung là máy móc. Điều quan trọng nhất của máy móc ma thuật chính là làm thế nào để kết hợp động lực ma thuật và bản thân máy móc, khiến cho ma lực có thể vận hành máy móc một cách hoàn hảo, hoàn thành công việc đã định. Và điều này, lại liên quan đến một số kiến thức về cơ khí. Để tôi bắt đầu từ Quạt ma thuật, thứ tương đối đơn giản, để giải thích cho hai người..."

Chương 89: Sự ra đời của Máy gặt Ma thuật (1/2)

Có lẽ vì đã kìm nén quá lâu, cơn mưa dai dẳng rả rích suốt nửa tháng trời cuối cùng cũng chịu thua.

Cho đến khi trời quang mây tạnh, mặt trời ló rạng rỡ cả ngày, người ta mới ngỡ ngàng nhận ra thời tiết không còn oi bức như trước nữa.

Dù sao thì cũng đã cuối tháng 8, thời điểm cuối cùng của mùa hè.

Lượng mưa dồi dào trong thời gian này đã thúc đẩy sự phát triển mạnh mẽ của lúa mì trên các cánh đồng bên ngoài Thành phố Bontar. Chỉ sau hai ngày nắng ráo, tất cả các cánh đồng đã chuyển từ màu vàng xanh xen kẽ sang màu vàng óng. Nhìn xa xa, những con sóng vàng dập dềnh trong gió, tạo nên một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Đối với Lục địa Saiens, nơi năng suất chưa phát triển, thậm chí còn chưa đáp ứng được nhu cầu cơ bản của mọi người, thì sản xuất lương thực hàng năm là cực kỳ quan trọng. Bất kể quốc gia hay cá nhân nào cũng sẽ gác lại mọi việc trong ngày thu hoạch quan trọng để tập trung thu hoạch.

Vương quốc Lanpari nằm ở phía tây nam của Lục địa Saiens, mỗi năm có hai vụ thu hoạch, trong đó vụ thu mùa là quan trọng nhất. Vì vậy, vào mùa lúa mì chín, cả nước đều bước vào cảnh thu hoạch, Thành phố Bontar tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, năm nay dường như có chút khác biệt so với những

năm trước.

Ở ngoại ô phía Tây Thành phố Bontar, có một vùng đất rộng lớn là lãnh địa của Tử tước Leslie. Vì được gieo sớm hơn một chút nên lúc này đã có gần một nửa diện tích lúa mì đã chín hoàn toàn và đang được thu hoạch khẩn trương.

Theo truyền thống hàng năm, vào thời điểm này, Tử tước Leslie thường sẽ cử tất cả nô lệ của mình, đồng thời huy động tất cả lính canh xuống ruộng hỗ trợ thu hoạch, thậm chí nhiều khi cả trẻ em cũng tham gia.

Xét cho cùng, việc thu hoạch lúa mì hoàn toàn phụ thuộc vào sức người, có thêm một người góp sức đồng nghĩa với việc thu hoạch sẽ sớm kết thúc hơn.

Vào thời điểm này, mọi người thường cầu trời đừng đột ngột mưa lớn liên miên như trước, nếu không, e rằng vụ mùa năm nay sẽ mất trắng.

Tuy nhiên, năm nay thực sự khác biệt. Mặc dù Tử tước Leslie vẫn làm lễ tế thần cùng với người nhà như mọi năm, nhưng ông ta không tuyên bố cho tất cả nô lệ và người hầu xuống ruộng bắt đầu thu hoạch, tự tay cắt bó lúa mì đầu tiên để làm gương, mà trực tiếp lùi sang một bên, bày ra vẻ xem náo nhiệt.

Điều này khiến các quý tộc Thành phố Bontar đang xem xung quanh càng thêm khó hiểu.

Lẽ ra hôm nay Tử tước Leslie đặc biệt mời bọn họ đến xem lễ thu hoạch ở lãnh địa đã là rất kỳ quặc rồi, bây giờ Tử tước Leslie lại còn như thế này nữa... Rốt cuộc Tử tước Leslie đang giở trò gì vậy?

Đúng lúc mọi người đang nghi hoặc thì phía sau Tử tước Leslie đột nhiên vang lên một tiếng gầm rú, lập tức thu hút sự chú ý của

tất cả mọi người.

Dưới ánh mắt của mọi người, một cỗ máy kỳ quái được một người đàn ông lực lưỡng điều khiển lao ra từ phía sau Tử tước Leslie.

Cỗ máy này có hình dáng rất kỳ lạ, phía trước là một hộp sắt hình chữ nhật khổng lồ, phía trước hộp có một khe hở, để lộ bên trong là thứ gì đó giống như cái cào sắt đang quay liên tục theo tiếng gầm rú của cỗ máy, trông rất dữ tợn.

Phần giữa của cỗ máy là một khung sắt khổng lồ, bên ngoài được bao phủ bởi những tấm sắt, bên trong liên tục phát ra những tiếng ầm ầm, dường như có thứ gì đó đang rung chuyển không ngừng bên trong.

Bên dưới khung sắt là hai bánh xe bằng sắt thô khổng lồ cao bằng nửa người. Nhìn từ bên ngoài, bánh xe này rõ ràng cũng đã được cải tạo đặc biệt, không chỉ bản bánh xe rộng bằng cánh tay trẻ em mà trên bề mặt còn có nhiều đường gân, có vẻ như là để tăng cường độ bám đường của bánh xe.

Tuy nhiên, đối với nhiều người, điều này rõ ràng là thừa thãi.

Nhìn từ việc bánh xe dễ dàng lún sâu một tấc vào đất, có thể thấy trọng lượng của cỗ máy này ít nhất cũng phải vài trăm cân.

Phần đuôi của toàn bộ cỗ máy khá đơn giản, chỉ có hai tay cầm, vừa đủ để người đàn ông lực lưỡng kia nắm chặt điều khiển, khiến cỗ máy này có thể di chuyển bình thường theo ý muốn của anh ta.

"Tử tước Leslie, thứ này rốt cuộc là để làm gì vậy?", một quý tộc đứng bên cạnh Tử tước Leslie không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tử tước Leslie mỉm cười: "Nói ra thì mất hay, cậu xem thì biết".

Nghe câu trả lời này, các quý tộc xung quanh đang chờ đợi câu trả lời chỉ có thể bất lực tập trung sự chú ý trở lại cỗ máy kia.

Lúc này, người đàn ông lực lưỡng đã cẩn thận điều khiển cỗ máy kỳ quái này đi vào ruộng lúa mì, quay đầu nhìn Tử tước Leslie, thấy Tử tước Leslie gật đầu ra hiệu, liền lấy từ trong túi áo ra một miếng vải trắng che mũi miệng, sau đó trùm một chiếc túi vải có lẽ là để đựng lương thực vào một khe hở nào đó phía sau cỗ máy, rồi đưa tay ấn vào một thứ gì đó giống như công tắc trên tay cầm, cỗ máy lại phát ra một tiếng gầm rú, chậm rãi tiến về phía ruộng lúa mì.

Các quý tộc đang xem đều giật mình, cỗ máy này trông hung dữ như vậy, cứ xông thẳng vào như thế, chẳng phải sẽ cán nát hết lúa mì đã khó khăn lắm mới chín sao?

Cho dù lãnh địa của Tử tước Leslie có rộng lớn đến đâu, nhưng lúa mì ông ta có thể trồng được cũng chỉ có bấy nhiêu, lãng phí như vậy thì thật không nên.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hộp sắt phía trước của cỗ máy đã cuốn vào một hàng lúa mì ngoài cùng của ruộng lúa mì.

Chương 90: Sự ra đời của Máy gặt Ma thuật (2/2)

Cái cào sắt quay với tốc độ cao không chút lưu tình nuốt chửng lúa mì một cách dễ dàng, trực tiếp biến mất vào trong cỗ máy.

Bên trong thùng máy khổng lồ phát ra những tiếng ầm ầm kỳ dị, không lâu sau, một số quý tộc tinh mắt đã phát hiện ra khe hở phía sau cỗ máy dường như có thứ gì đó phun ra, khiến chiếc túi vải vốn trống rỗng trở nên đầy đặn hơn một chút.

Theo cỗ máy tiếp tục tiến về phía trước trong ruộng lúa mì, khe hở phía sau không ngừng phun ra thứ gì đó, chiếc túi vải cũng dần dần đầy lên.

Khi cỗ máy đi được hai vòng trong ruộng lúa mì dưới sự điều khiển của người đàn ông lực lưỡng, chiếc túi vải đã được lấp đầy, người đàn ông lực lưỡng liền dừng cỗ máy lại.

Tử tước Leslie vung tay lên, hai tên nô lệ từ phía sau lao tới, gỡ chiếc túi vải xuống khỏi cỗ máy, thay một chiếc túi vải khác vào.

Người đàn ông lực lưỡng tiếp tục điều khiển cỗ máy thu hoạch lúa mì trên ruộng, hai tên nô lệ thì khiêng chiếc túi vải đã đầy đến trước mặt Tử tước Leslie.

Chưa kịp đợi Tử tước Leslie ra hiệu, các quý tộc xung quanh đã vây quanh.

Một quý tộc thò đầu nhìn vào, lập tức kinh hô một tiếng, đưa

tay vào trong túi vải chộp lấy một nắm, vậy mà lại chộp được đầy một tay hạt lúa mì màu đỏ sẫm!

Nhìn thấy cảnh tượng này, các quý tộc khác đang xem không nhịn được nữa, từng người đưa tay vào, không ngoài dự đoán, mỗi người đều chộp được một nắm hạt lúa mì.

Nhìn nắm hạt lúa mì gần như không còn vỏ trấu trên tay, các quý tộc không dám tin vào mắt mình.

"Điều này... sao có thể? Rõ ràng vẫn là bông lúa mì trên ruộng, sao lại biến thành hạt lúa mì trong nháy mắt?", một quý tộc lẩm bẩm tự nói.

"Đúng vậy, đây là làm thế nào vậy? Tử tước Leslie, ngài sẽ không phải là đã sớm chuẩn bị sẵn một túi hạt lúa mì để lừa chúng tôi chứ?", một quý tộc khác rõ ràng càng không dám tin.

Tử tước Leslie cũng lười giải thích với bọn họ, giơ tay chỉ cỗ máy vẫn đang thu hoạch trên ruộng lúa mì.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy lúc này cỗ máy kia đã chất đầy chiếc túi vải trống rỗng vừa thay lúc nãy.

Chờ hai tên nô lệ khiêng chiếc túi vải đến, mọi người vây quanh xem, phát hiện bên trong chiếc túi vải này quả nhiên cũng chứa đầy hạt lúa mì.

Thực ra, nói Tử tước Leslie lừa bọn họ, thì ai cũng không tin.

Đầu tiên, Tử tước Leslie căn bản không cần phải làm như vậy, thứ hai, các quý tộc ở đây ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết về ruộng đồng, tự nhiên rất rõ ràng hạt lúa mì trong hai chiếc túi vải này rõ ràng là lúa mì mới thu hoạch, tuyệt đối không thể là Tử tước Leslie lấy lúa mì cũ ra lừa bọn họ.

Nhưng mà... Rốt cuộc là làm thế nào vậy?

Rõ ràng lúc nãy những bông lúa mì kia vẫn còn mọc trên ruộng, bị cỗ máy kỳ quái kia nuốt vào bụng, sau khi nhả ra đã biến thành hạt lúa mì?

"Tôi nói này... Tử tước Leslie, đây có phải là phép thuật gì không?", một quý tộc không nhịn được nói.

Tử tước Leslie cười ha ha: "Cậu nói đúng, điều này quả thực có chút liên quan đến ma pháp. Nhưng nói là hoàn toàn do ma pháp biến thành thì cũng không đúng, các cậu đã từng nghe nói đến ma pháp nào tiện lợi như vậy chưa?"

Mọi người cùng lắc đầu.

"Được rồi, tôi nói cho các cậu biết, thứ này gọi là Máy gặt Ma thuật, là dùng để thu hoạch lúa mì. Thế nào? Bây giờ các cậu đã xem qua, có cảm nghĩ gì không?", Tử tước Leslie nhìn mọi người xung quanh với vẻ thích thú.

Mọi người nhìn nhau, một quý tộc đảo mắt, tiến đến trước mặt Tử tước Leslie cười nói: "Tử tước Leslie, mọi người đều là bạn bè lâu năm, ngài nói cho tôi biết, cỗ máy này ngài còn nhiều không? Có thể cho tôi mượn hai cái dùng thử không?"

Nghe người này nói, các quý tộc xung quanh lập tức phản ứng lại.

"Đúng vậy, cũng cho tôi mượn dùng thử, lúa mì trên lãnh địa của tôi cũng đến mùa thu hoạch rồi. Cỗ máy này của ngài thần kỳ như vậy, thật sự rất dễ sử dụng!"

"Đúng vậy, mọi người đều là bạn bè lâu năm, cũng cho tôi mượn dùng thử đi?"

"Mượn gì mà mượn? Đám người các ngươi thật tham lam. Tử tước Leslie, tôi không cần mượn, nếu ngài còn nhiều, cứ ra giá đi, bán cho tôi hai cái là được".

"Đúng đúng, bán cho tôi cũng được. Có thứ này, thu hoạch lúa mì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Nhìn tốc độ này, e rằng chỉ cần một tiếng đồng hồ là có thể thu hoạch xong mảnh đất rộng lớn này rồi".

"Tôi thấy e rằng một tiếng đồng hồ cũng không cần. Không nói nữa, thứ này thật sự quá dễ sử dụng, Tử tước Leslie, nếu ngài còn nhiều, cứ ra giá bán cho tôi, bao nhiêu cái tôi cũng mua!"

"Nam tước Rover, lãnh địa của cậu chỉ có chút xíu, mua nhiều như vậy làm gì? Hơn nữa cỗ máy này thần kỳ như vậy, tôi thấy chắc chắn sẽ không có nhiều. Tử tước Leslie, ngài nhất định phải bán cho tôi trước! Đừng quên, vụ xuân năm ngoái, tôi đã cho ngài mượn một trăm nô lệ để giúp ngài đấy". ...

Nhìn dáng vẻ nhiệt tình của các quý tộc xung quanh, Tử tước Leslie cười khẽ, quay người chỉ về phía một người phía sau.

"Muốn mua cỗ máy này cũng được, nhưng đừng tìm tôi, các cậu nên tìm cậu ta. Cỗ máy này của tôi cũng là do cậu ta bán đấy".

Các quý tộc ngạc nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy Hứa Dịch đang mỉm cười.

Nụ cười đó, giống như con hổ đói ba ngày nhìn thấy một đống thịt mỡ được đưa đến tận miệng vậy.

Chương 91: Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng (1/2)

"Này, Kambi, không phải cậu vừa than thở là không có việc gì làm sao? Nói cho cậu một tin tốt, bây giờ chúng ta có việc rồi, hơn nữa là rất nhiều việc!" Hứa Dịch cười híp mắt vỗ mạnh vào vai Kambi một cái, nhưng vì da thịt của Người lùn dày, nên tay anh lại bị đau.

"Việc gì? Là Máy gặt Ma thuật sao?" Kambi mắt sáng lên, lập tức hỏi.

Hứa Dịch giơ một xấp đơn đặt hàng trong tay lên, cười hì hì nói: "Đúng vậy, chính là Máy gặt Ma thuật. Tới mười bảy chiếc, hơn nữa phải làm xong trong vòng một tuần, cậu thấy thế nào?"

Kambi vừa rồi còn đang vui mừng, nghe được con số này thì lập tức ỉu xìu.

"Mười bảy chiếc? Còn phải trong vòng một tuần?" Kambi mặt ủ mày chau lắc đầu."Như vậy có hơi quá đáng rồi! Bây giờ cho dù chúng ta có tăng ca, thì một ngày cũng không làm ra nổi một chiếc."

"Này, việc này tôi không quản. Tóm lại đơn đặt hàng tôi đã nhận rồi, nếu các cậu không thể hoàn thành nhiệm vụ, thì đừng trách tôi tháng sau trừ lương của các cậu." Hứa Dịch lộ ra bộ mặt của một tên tư bản bóc lột, nhét đơn đặt hàng vào trong ngực Kambi, vừa ngâm nga vừa rời khỏi Xưởng Máy công cụ Ma thuật.

Tâm trạng của anh không thể nào không tốt được.

Tới tận mười bảy chiếc Máy gặt Ma thuật!

Theo giá bán bảy mươi đồng vàng một chiếc, đây chính là một khoản thu nhập lên tới một nghìn một trăm chín mươi đồng vàng!

Mà theo như Sebas tính toán, chi phí cho mỗi chiếc Máy gặt Ma thuật cộng lại thậm chí còn chưa đến mười đồng vàng.

Nói cách khác, mỗi một chiếc Máy gặt Ma thuật bán ra, Thương hội Tân Phi đã kiếm được tới sáu mươi đồng vàng!

Đây chính là tỷ suất lợi nhuận sáu trăm phần trăm! Dùng từ lợi nhuận kếch xù cũng không đủ để hình dung!

Ban đầu Hứa Dịch còn định theo như Tử tước Leslie nói, ấn định mức giá "năm mươi đồng vàng", nhưng sau đó Tử tước Leslie lại đề nghị Hứa Dịch hoàn toàn có thể tăng giá bán lên một chút, ngài ấy đảm bảo, vẫn sẽ bán được.

Sự thật chứng minh đề nghị của Tử tước Leslie rất chính xác.

Sau khi tận mắt chứng kiến sự thần kỳ của Máy gặt Ma thuật, ngay lập tức đã có tới hơn hai mươi vị quý tộc bày tỏ ý định mua Máy gặt Ma thuật.

Mặc dù Hứa Dịch đã đưa ra mức giá cao bảy mươi đồng vàng một chiếc, nhưng những quý tộc này vẫn không chút do dự đồng ý.

Điều này thậm chí khiến Hứa Dịch có chút hối hận không biết mức giá này có phải là quá thấp hay không.

Sau đó sở dĩ chỉ nhận mười bảy đơn đặt hàng, hoàn toàn là bởi vì Hứa Dịch cân nhắc đến năng lực sản xuất của Xưởng Máy công cụ Ma thuật tạm thời vẫn chưa đủ, nên đã từ chối một vài vị quý

tộc.

Bởi vì bị Hứa Dịch từ chối, mấy vị quý tộc kia còn tỏ ra khá là khó chịu, cho rằng đây là Hứa Dịch coi thường bọn họ.

May mà Tử tước Leslie đã đứng ra dàn xếp, nói rằng sẽ cho bọn họ thuê chiếc Máy gặt Ma thuật mà ngài ấy đang có, lúc này mới hóa giải được.

"Nhìn như vậy, năng lực sản xuất của Xưởng Máy công cụ Ma thuật vẫn còn chưa đủ, xem ra phải tăng cường nghiên cứu chế tạo máy móc hơn nữa, nếu không sau này nhận được ngày càng nhiều đơn đặt hàng, nhưng lại không có cách nào hoàn thành, chẳng phải là chỉ có thể trơ mắt nhìn miếng thịt béo đến miệng lại chạy mất sao?" Hứa Dịch có chút tiếc nuối nghĩ.

Còn về việc Kambi than phiền rằng bọn họ không thể hoàn thành đơn hàng, Hứa Dịch đương nhiên sẽ không để tâm.

Một ngày chỉ có thể hoàn thành một chiếc gì đó, đó là bởi vì trước đó Máy gặt Ma thuật vẫn còn đang trong giai đoạn nghiên cứu chế tạo.

Bây giờ đã nghiên cứu chế tạo thành công, chính thức đưa vào sản xuất, đương nhiên không thể nào vẫn duy trì hiệu suất sản xuất thấp như vậy.

Mười bảy chiếc, một tuần, đây là con số mà Hứa Dịch đã tính toán kỹ lưỡng, với năng lực của Kambi và những Người lùn kia, chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Đương nhiên, một tuần này chắc chắn sẽ khá là mệt mỏi.

Nhưng ai bảo Kambi trước đó lại nói Người lùn bọn họ rất chăm chỉ, còn than phiền Hứa Dịch giao cho bọn họ quá ít việc chứ.

Vừa suy nghĩ trong đầu xem bước tiếp theo nên làm thế nào để nâng cao năng lực sản xuất của Xưởng Máy công cụ Ma thuật, Hứa Dịch vừa thong thả bước đến phân xưởng sản xuất Quạt ma thuật.

Bước vào cuối tháng Tám, phân xưởng sản xuất Quạt ma thuật rõ ràng nhàn nhã hơn trước rất nhiều.

Khoảng thời gian trước, phân xưởng này gần như lúc nào cũng hoạt động hết công suất, những nô lệ kia thậm chí còn phải tăng ca rất nhiều ngày.

Mà sau khi hoàn thành đơn hàng lớn nhất của Thành phố Karma, lên tới ba nghìn chiếc Quạt ma thuật, thì phân xưởng Quạt ma thuật bỗng chốc nhàn nhã hẳn.

Đúng như Hứa Dịch dự đoán trước đó, gần đến cuối hè, số hộ gia đình có ý định mua Quạt ma thuật giảm mạnh, nhu cầu về Quạt ma thuật giảm mạnh, đơn đặt hàng đương nhiên cũng sẽ không còn ào ạt kéo đến như trước nữa.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua phân xưởng đã yên tĩnh hơn rất nhiều, liền nhìn thấy Heinze đang ngồi xổm ở một góc, mặt mũi sầu não, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mãi cho đến khi Hứa Dịch đi đến bên cạnh ông ta, cũng ngồi xổm xuống, Heinze mới phản ứng lại.

"A? Hứa Dịch, cậu đến từ lúc nào vậy?"

"Vừa mới đến." Hứa Dịch mỉm cười, hỏi ngược lại: "Sao vậy? Đang nghĩ gì thế? Trông mặt mày ủ rũ thế."

"Có thể không ủ rũ sao." Heinze cười khổ một tiếng, chỉ vào phân xưởng trước mặt."Cậu xem, bây giờ đơn đặt hàng Quạt ma thuật bỗng chốc giảm đi nhiều như vậy, hơn nữa rất có thể tháng sau một chiếc cũng không bán được, cậu nói xem tôi có thể không ủ rũ sao? Cứ tiếp tục như vậy, tháng sau phân xưởng này nói

không chừng sẽ phải đóng cửa ngừng sản xuất."

"Đây không phải là kết quả mà chúng ta đã dự đoán trước sao." Hứa Dịch thản nhiên nói.

Heinze quay đầu nhìn Hứa Dịch một cách nghiêm túc, đột nhiên nói: "Hứa Dịch, cậu nói thật đi, có phải là định từ bỏ phân xưởng Quạt ma thuật này rồi không?"

Hứa Dịch ngẩn người: "Ai nói với ông là tôi muốn từ bỏ?"

"Vậy còn sản phẩm mới mà cậu nói thì sao?" Heinze chìa tay về phía Hứa Dịch."Đừng tưởng là tôi không biết, cậu đã giúp Kambi bọn họ ở Xưởng Máy công cụ Ma thuật nghiên cứu chế tạo ra cái thứ gọi là Máy gặt Ma thuật gì đó, bây giờ hình như bán rất chạy. Cộng thêm những chiếc Máy công cụ mà bọn họ vẫn luôn làm, bây giờ Xưởng Máy công cụ Ma thuật của bọn họ ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi. Nhìn lại phân xưởng Quạt ma thuật của chúng ta, chỉ có thể ngày càng ít việc, cuối cùng nói không chừng sẽ phải đóng cửa đại cát. Cậu nói xem, đây chẳng phải là cậu quá thiên vị sao?"

Chương 92: Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng (2/2)

Hứa Dịch nhất thời dở khóc dở cười.

"Tôi nói Heinze này, ông một mình ở đây suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Cho dù là phân xưởng Quạt ma thuật, hay là Xưởng Máy công cụ Ma thuật, đều là bộ phận quan trọng nhất của Thương hội chúng ta, sao tôi có thể chỉ quan tâm đến bên này mà từ bỏ bên kia được? Đúng là bây giờ Xưởng Máy công cụ Ma thuật có rất nhiều việc, nhưng ông cho rằng tôi sẽ vì thế mà từ bỏ phân xưởng Quạt ma thuật thì ông đã lầm to rồi! Nói thật cho ông biết, phân xưởng này từ hôm nay kỳ thực nên đổi tên rồi, không gọi là phân xưởng Quạt ma thuật nữa, mà nên gọi là phân xưởng Máy móc Ma thuật Gia dụng."

"Phân xưởng Máy móc Ma thuật Gia dụng?" Heinze ngẩn người."Cái này là có ý gì?"

"Ý là, phân xưởng này sau này không chỉ sản xuất Quạt ma thuật nữa, mà là sản xuất tất cả các loại Máy móc Ma thuật dùng trong đời sống gia đình. Lần trước tôi còn bảo mọi người sản xuất ba mươi chiếc Điều hòa Ma thuật cơ mà? Ông quên rồi à?"

"Việc này tôi đương nhiên không quên. Nhưng mà Hứa Dịch, cái Điều hòa Ma thuật kia hoàn toàn không giống như cậu nói là bán chạy đâu, ba mươi chiếc bán hết rồi, căn bản là không có đơn đặt hàng mới nào cả."

Hứa Dịch nhịn không được trợn mắt nhìn ông ta: "Nói nhảm,

Điều hòa Ma thuật tận hai mươi đồng vàng một chiếc, làm sao mà dễ bán được. Hơn nữa, lúc đó mùa hè đã qua hơn nửa rồi, một món Hàng hóa xa xỉ như Điều hòa Ma thuật thì làm sao có nhiều người mua được. Nhưng mà ông không cần phải lo lắng, Điều hòa Ma thuật không giống như Quạt ma thuật chỉ có thể dùng vào mùa hè, mùa đông cũng có thể dùng được."

"Dùng vào mùa đông? Cậu đừng có đùa nữa." Heinze trừng lớn mắt."Cái thứ đó thổi ra gió mát như vậy, mùa đông mà dùng thì chẳng phải là đông người ta chết rét sao?"

"Tôi nói Heinze này, sao đầu óc ông lại cứng nhắc như vậy chứ?" Hứa Dịch có chút bất đắc dĩ thở dài."Ai nói với ông là Điều hòa Ma thuật chỉ có thể thổi gió lạnh? Cái gọi là điều hòa, chính là điều tiết không khí, nó có thể khiến cho không khí trở nên mát mẻ, đương nhiên cũng có thể khiến cho không khí trở nên ấm áp. Nói cho ông biết, đợi đến lúc trời lạnh, chúng ta sẽ bắt đầu bán Điều hòa Ma thuật có thể sưởi ấm, tôi dám đảm bảo đến lúc đó nhất định sẽ bán chạy."

Heinze mắt sáng rực lên: "Cậu nói thật sao? Thật sự có phương pháp khiến cho không khí trở nên ấm áp?"

"Từ trước đến nay tôi có bao giờ lừa ông chưa?"

"Vậy thì tốt quá! Nếu như vậy, đến lúc đó chúng ta lại có thể kiếm bộn rồi!" Heinze kích động đứng bật dậy.

Hứa Dịch bất đắc dĩ thở dài, cho dù anh có dùng mọi cách để truyền đạt lý niệm kinh doanh của mình cho Heinze, thì Heinze vẫn luôn thiển cận như vậy, xem ra ông ta nhiều nhất cũng chỉ thích hợp làm một người quản lý nhà xưởng, không thể phát triển hơn được nữa.

Đây cũng là điều bất đắc dĩ, tầm nhìn của một người có liên quan đến môi trường sống, trước khi gặp Hứa Dịch, Heinze chỉ là

một ông chủ tiệm tạp hóa nhỏ bé, sao có thể có tầm nhìn hơn người được chứ.

Heinze kích động một hồi, bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì đó, lập tức lại ủ rũ.

"Nhưng mà Hứa Dịch, mùa hè đã kết thúc rồi, còn cách mùa đông tới tận mấy tháng nữa, khoảng thời gian này chúng ta làm gì?"

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta: "Ông quên thứ mà tôi đã nói với ông lần trước rồi sao? Nói cho ông một tin tốt, Stella bọn họ đã sắp nghiên cứu hoàn thành Pháp trận cốt lõi rồi, tiếp theo chỉ cần tôi bỏ ra chút thời gian kết hợp Pháp trận và bản vẽ kết cấu máy móc, sau đó thử nghiệm thêm một chút, là có thể chính thức đưa vào sản xuất. Nếu nhanh thì không đến hai mươi ngày là có thể hoàn thành."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!" Nghe nói phân xưởng sẽ không thực sự ngừng hoạt động, Heinze thở phào nhẹ nhõm, lần này đã hoàn toàn yên tâm.

Nhìn dáng vẻ lo được lo mất của ông ta, Hứa Dịch lại một lần nữa bất đắc dĩ thở dài.

Lần này không phải là thở dài vì Heinze, mà là thở dài vì hệ thống công nghiệp lạc hậu của Lục địa Saiens.

Những nhà máy sản xuất quạt ở thế giới cũ của anh đâu đến nỗi mùa hè qua đi là không có việc gì làm.

Bây giờ không có ai mua, thì cứ sản xuất ra rồi cất trữ, sang năm hè bán một thể là được.

Hơn nữa cho dù có chuyển đổi sản xuất thì cũng rất dễ dàng, hệ thống công nghiệp hùng mạnh của thế giới cũ có thể đảm bảo những nhà máy sản xuất quạt này chỉ cần cải tạo dây chuyền sản

xuất một chút là có thể sản xuất các sản phẩm khác, tuyệt đối sẽ không đến mức chỉ biết bám víu vào mỗi quạt.

Nhưng ở Lục địa Saiens, bởi vì nguyên nhân về nguyên liệu, nếu như sản xuất Quạt ma thuật ra rồi để đó một năm, e rằng sang năm đến mùa hè sẽ xuất hiện một đống lớn sản phẩm lỗi thời.

Hơn nữa bây giờ tất cả các thiết bị Máy công cụ trong phân xưởng Quạt ma thuật này, cho đến công nhân đều là được thiết kế riêng cho Quạt ma thuật, nếu muốn chuyển đổi sản xuất, thì còn phải thiết kế lại Máy công cụ và đào tạo nhân viên.

Nói cách khác, trong hai mươi ngày tiếp theo, Hứa Dịch vẫn phải tiếp tục bận rộn.

"Haiz, xây dựng một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh, nói thì dễ, nhưng trên thực tế làm còn khó hơn cả lên trời." Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lại nhịn không được cười khổ một tiếng."Ồ không, nếu nói đến việc lên trời, thì ở cái thế giới mà Pháp Sư nhan nhản này ngược lại không khó..."

Chương 93: Nồi cơm Ma thuật

Bên trong căn nhà nhỏ là Viện Nghiên cứu Ma thuật, Hứa Dịch, Stella, Akali và Evita đang vây quanh một chiếc bàn nhỏ. Cả bốn người đều nhìn chằm chằm vào một vật hình trụ đặt trên bàn, mắt không chớp lấy một cái.

Những làn khói trắng bốc lên từ khe hở phía trên của hình trụ, bay lên, lượn lờ trên khuôn mặt của bốn người, ngưng tụ thành những giọt nước nhỏ trên tóc họ. Tuy nhiên, cả bốn người đều không để ý, vẫn nhìn chằm chằm vào vật bằng sắt đen kịt này như như thể có điều gì đó đặc biệt thu hút trên đó.

"Em ngửi thấy mùi thơm rồi!" Akali đột nhiên kêu lên phấn khích."Mọi người ngửi thấy không?"

"Ừm, em cũng ngửi thấy rồi." Stella cũng lộ vẻ vui mừng, quay đầu nhìn Hứa Dịch."Anh Hứa Dịch, chắc là được rồi nhỉ?"

Hứa Dịch hít một hơi thật sâu, nhưng không trả lời mà quay sang Evita: "Em Evita, trong số chúng ta thì tay nghề nấu nướng của em là cao nhất, hay là em xem thử xem được chưa?"

"Hả? Nhưng lần này khác với mọi khi mà..." Evita giật mình, khẽ xua tay muốn từ chối.

"Không sao, chỉ là thay đổi hình thức thôi, nguyên lý cơ bản vẫn như vậy, em ngửi thử xem, nếu ổn rồi thì chúng ta nghiệm thu thành quả thôi." Hứa Dịch nói.

"Ồ... Vậy được rồi." Evita đáp, vén tóc bên tai, ghé sát vào phía trên hình trụ, hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt thưởng thức một chút, rồi đứng thẳng dậy gật đầu với ba người đang tràn đầy

mong đợi."Ừm, chắc là được rồi."

"Vậy còn chờ gì nữa, mở nồi thôi!" Akali reo lên, đưa tay định mở nắp hình trụ.

Hứa Dịch giật mình, vội vàng nắm lấy tay Akali đã đưa ra, ngăn cản động tác của cô.

"Em muốn bị bỏng chết à?" Hứa Dịch quát.

Akali lúc này mới bừng tỉnh, xấu hổ le lưỡi với Hứa Dịch.

Nhìn thấy tay phải của mình vẫn bị bàn tay to lớn của Hứa Dịch nắm lấy, Akali lại đỏ mặt.

Mặc dù cô có tính cách cởi mở và hoạt bát, nhưng lớn lên đến bây giờ, cô chưa bao giờ có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào với người khác giới ngoài gia đình.

Tuy nhiên, Hứa Dịch không nghĩ nhiều như vậy, sau khi ngăn Akali lại, anh liền buông tay cô ra, điều này khiến Akali thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng có chút thất vọng nho nhỏ.

Hứa Dịch tìm một miếng giẻ lót vào lòng bàn tay, sau đó mới đưa tay mở nắp hình trụ ra.

Vừa mở ra, một làn khói trắng dày đặc kèm theo mùi thơm nồng nàn bốc lên, khiến cả phòng tràn ngập hương thơm.

Chờ khói tan hết, bốn người nhìn kỹ, liền thấy một khối cơm trắng tinh khiết nhồi đầy bên trong hình trụ, trông vô cùng hấp dẫn.

Stella dùng chiếc thìa đã cầm trên tay từ trước, múc một thìa nhỏ, thổi hai hơi, rồi đưa vào miệng.

"Ừm, nấu vừa tới, vị rất ngon. Nào, anh Hứa Dịch, anh thử xem."

Stella lại múc một thìa nhỏ, rất tự nhiên đưa đến bên miệng Hứa Dịch.

Hứa Dịch há miệng nuốt xuống, nhai hai cái, cảm nhận được hạt cơm trong miệng mềm dẻo, thơm ngon, vừa dẻo vừa dai, chỉ cần ăn một miếng đã khiến người ta thèm ăn, thậm chí còn khiến Hứa Dịch cảm thấy, chỉ cần ăn cơm không thôi cũng có thể ăn được hai bát lớn.

Cơm ngon như vậy, Hứa Dịch chỉ mới được ăn khi còn rất nhỏ, sau này cơm anh ăn hầu như đều mất đi hương vị đó.

"Ừm, quả nhiên là được rồi." Hứa Dịch cười ha hả."Rất tốt, điều này cũng có nghĩa là, thí nghiệm của chúng ta đã chính thức thành công! Nào, Akali, Evita, hai em cũng thử xem, thứ này có thể nghiên cứu thành công, công lao của hai em cũng rất lớn. Nào... Sao vẻ mặt của hai em lại kỳ lạ vậy?"

Akali và Evita nhìn Hứa Dịch, rồi lại nhìn Stella, nhìn nhau cười, sau đó lấy một chiếc thìa khác, mỗi người cũng nếm thử hai miếng, lập tức gật đầu hài lòng.

"Tuyệt quá! Anh Hội trưởng, cái này... cái này... cái này gọi là gì nhỉ?" Akali nhất thời không nhớ ra.

"Nồi cơm Ma thuật." Hứa Dịch bổ sung.

"À đúng rồi, Nồi cơm Ma thuật, vậy bây giờ có tính là hoàn toàn thành công chưa?"

"Nói hoàn toàn thành công thì cũng chưa hẳn, kỳ thực vẫn còn rất nhiều chỗ có thể cải tiến." Hứa Dịch nhìn hình trụ đen kịt trên bàn, thầm nghĩ thứ này tuy hình dáng là do mình làm theo Nồi cơm điện ở Địa Cầu, nhưng thật sự mà nói thì vẫn còn kém xa.

Ít nhất thì Nồi cơm điện ở Địa Cầu có cách nhiệt hoàn chỉnh, không đến mức mở ra còn sợ bị bỏng tay.

Nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ, khi đưa vào sản xuất cụ thể thì chỉ cần thay đổi một chút là được.

Đúng vậy, Nồi cơm Ma thuật này chính là sản phẩm mà Hứa Dịch chuẩn bị cho xưởng Quạt ma thuật sản xuất tiếp theo.

Ngay từ khi hè vừa mới qua được một nửa, Hứa Dịch đã suy nghĩ đến vấn đề mà Heinze vẫn luôn lo lắng trong những ngày qua, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Hứa Dịch đã có dự tính lâu dài hơn, liền định vị lại xưởng Quạt ma thuật thành Nhà máy Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Đúng như tên gọi, sản phẩm mà xưởng này sản xuất sau này, tất cả đều là Máy móc Ma thuật gia dụng hướng đến các gia đình bình thường.

Tuy rằng do điều kiện hạn chế ở Lục địa Saiens, rất nhiều đồ điện gia dụng ở Địa Cầu không thể bê nguyên si sang đây được, nhưng chỉ riêng những thứ có thể mô phỏng theo đã có rất nhiều.

Trong đó, Nồi cơm điện là một ví dụ.

So với Quạt ma thuật, kỳ thực Nồi cơm Ma thuật được mô phỏng theo nguyên lý của Nồi cơm điện này có công nghệ đơn giản hơn, toàn bộ quá trình nghiên cứu chỉ mất chưa đầy một tuần đã tuyên bố hoàn thành.

Cũng chính là trong quá trình nghiên cứu Nồi cơm Ma thuật, Hứa Dịch đã phát hiện ra một ưu điểm khác của Máy móc Ma thuật, đó chính là Máy móc Ma thuật do nguồn động lực sử dụng là Ma pháp do Pháp trận tạo ra, không cần giống như những thiết bị điện ở Địa Cầu, trước tiên phải xem xét đến việc chuyển hóa năng lượng điện, mà có thể trực tiếp tạo ra động lực tương ứng cần thiết.

Ví dụ như Nồi cơm Ma thuật này, so với Nồi cơm điện phải sử

dụng ống nhiệt để chuyển hóa năng lượng điện thành nhiệt năng, thì bên trong Nồi cơm Ma thuật trực tiếp sử dụng một Pháp Trận Liệt Diễm cấp thấp, sau khi bật công tắc, dưới sự hỗ trợ của Tinh thể Ma lực, Pháp Trận Liệt Diễm này trực tiếp tạo ra nhiệt năng, có thể bao bọc hoàn toàn lõi nồi, không chỉ tỏa nhiệt đủ nhanh, mà còn do đặc tính của Pháp trận, khiến hiệu suất sử dụng nhiệt năng cực cao.

Ở Địa Cầu, có rất nhiều người theo đuổi cách nấu cơm bằng củi đốt nguyên bản, cho rằng như vậy ngon hơn cơm nấu bằng Nồi cơm điện, chính là vì nhiệt lượng của lửa do củi tạo ra cao hơn, trực tiếp hơn, hiệu quả tốt hơn so với nhiệt năng chuyển hóa từ năng lượng điện.

Mà Nồi cơm Ma thuật này lại không tồn tại vấn đề này, thậm chí do Stella, Akali và Evita dày công nghiên cứu, nhiệt lượng do Pháp trận Liệt Diễm bên trong Nồi cơm Ma thuật tạo ra bao phủ toàn diện lõi nồi, khiến lõi nồi được làm nóng đều hơn, cơm nấu ra hầu như không có khuyết điểm.

Hứa Dịch lại ăn thêm mấy miếng cơm, cảm thấy rất hài lòng.

Đem thứ này giao cho Heinze, chắc là ông ấy sẽ không còn như oán phụ mà mỗi ngày đều u oán nhìn mình nữa.

"Anh Hội trưởng, mau ngồi xuống ăn cơm đi ạ." Bên kia Evita đã nhanh tay nhanh chân dọn ra một cái bàn, bày biện mấy món ăn đã chuẩn bị từ trước.

"Ồ, được." Hứa Dịch mỉm cười ngồi xuống bên bàn, nhìn thấy trên bàn bày biện bốn món ăn nhỏ tinh xảo cùng một bát canh thịt chỉ cần nhìn thôi đã thấy thèm ăn, không khỏi cười nói: "Em Evita, tay nghề nấu nướng của em đúng là không tồi, sau này ai mà cưới được em thì thật là hạnh phúc."

Evita đang múc cơm bỗng khựng lại, khuôn mặt ửng đỏ.

"Này, chú à, chú đang quấy rối đấy nhé." Stella gõ gõ lên bàn trước mặt Hứa Dịch, hừ lạnh nói: "Tôi nói cho chú biết, Evita ở trường chúng tôi rất được hoan nghênh, biết bao nhiêu nam sinh vì cô ấy mà thần hồn điên đảo. Nếu để bọn họ biết chú dám quấy rối nữ thần trong lòng bọn họ, thì có tin là đám người đó sẽ xông lên xử lý chú không?"

Hứa Dịch bật cười: "Đáng sợ vậy sao? Được rồi, tôi ngoan ngoãn ăn cơm, không nói lung tung nữa."

Evita mặt đỏ bừng bưng cơm đến, trước tiên đặt một bát trước mặt Hứa Dịch.

"Anh Hội trưởng, anh đừng nghe Stella nói bậy. Nói đến được hoan nghênh, Stella mới là người được hoan nghênh nhất Học viện Hoàng gia Lanpari chúng em, em kém xa chị ấy."

"Đúng vậy. Nếu không phải Stella đã có người trong lòng, chỉ cần cô ấy tùy tiện mở miệng, nam sinh nguyện ý theo đuổi cô ấy e là phải xếp hàng dài từ đây đến tận cổng thành phố Bontar." Akali cảm thán một câu, quay sang hỏi Stella: "Đúng rồi, Stella, nãy giờ tôi quên hỏi cậu, không phải cậu vẫn luôn thích anh chàng Vincent đó sao? Bây giờ thế nào rồi? Sau khi tốt nghiệp cậu có đi tìm anh ta nữa không? Tôi thấy ít nhất cậu cũng nên nói cho anh ta biết là cậu thích anh ta chứ?"

"Vincent?" Trong lòng Hứa Dịch khẽ động, chẳng lẽ đây chính là nam sinh mà trước đây Stella thích, sau đó nhận ra bộ mặt thật của anh ta, mắng là "đồ khốn" sao?

"Tìm rồi, nhưng mà người ta đã đính hôn rồi, chẳng lẽ tôi còn chạy đến cướp hôn phu của người khác sao?" Stella thản nhiên nhún vai, ra vẻ không thèm để tâm.

Hứa Dịch quan sát kỹ biểu cảm của Stella, phát hiện ra tuy cô tỏ vẻ thản nhiên, nhưng ẩn sâu trong đó vẫn là một tia u ám.

Xem ra, chuyện này đối với cô ấy không phải là có thể quên đi trong chốc lát.

"Đính hôn rồi? Sao tôi chưa nghe nói nhỉ. Anh ta đính hôn với ai vậy? Cô gái đó chắc không xinh đẹp bằng cậu đâu nhỉ? Hay là Stella cậu đi cướp anh ta về đi. Tôi thấy với điều kiện của cậu..."

"Akali." Thấy Akali hình như định hỏi tiếp, Hứa Dịch đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời cô.

"Hả? Sao vậy? Anh Hội trưởng?" Akali ngẩn người, hỏi ngược lại.

"Ừm... Còn cả Evita nữa, hai em, có hứng thú đóng quảng cáo không?"

"Đóng quảng cáo?"

Akali và Evita nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu Hứa Dịch có ý gì.

Chương 94: Lòng người bối rối (1/2)

"Hứa Dịch, thật ra anh không cần phải nói đỡ cho tôi đâu, tôi không sao." Stella nở một nụ cười nhẹ nhõm với Hứa Dịch đang ở bên cạnh.

Lúc này, hai người đã ăn trưa xong ở Viện Nghiên cứu Ma pháp, Stella định quay về Tháp Ma pháp, Hứa Dịch cũng có việc muốn tìm Đại Pháp sư Camillo, nên cùng nhau đi trên đường về Tháp Ma pháp Camillo.

"Thật sự không sao chứ?" Hứa Dịch cau mày nhìn Stella, vẻ mặt nghi ngờ."Vừa rồi anh thấy sắc mặt em không tốt lắm."

"Chỉ là..." Stella suy nghĩ một chút, hơi bực bội xua tay."Chuyện này dù sao cũng khiến người ta không vui, tôi chỉ là nhớ lại thấy buồn nôn thôi."

"Chỉ cần em không còn tình cảm với tên đó là được." Hứa Dịch nhún vai nói.

"Ai mà còn tình cảm với loại người kém cỏi đó chứ!" Stella trừng mắt nhìn Hứa Dịch."Anh coi tôi là đồ ngốc sao? Trước đây thích hắn, là do tôi không nhìn rõ bộ mặt thật của hắn, bị vẻ ngoài của hắn lừa gạt mà thôi. Bây giờ nghĩ lại, tôi thật sự thấy bản thân lúc đó thật ngây thơ, vậy mà lại vì vẻ ngoài của một người mà đi thích hắn. Chuyện này... được rồi, lúc đó tôi đúng là đồ ngốc."

Hứa Dịch cười ha ha: "Làm một lần kẻ ngốc cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Ít nhất thông qua chuyện này, em đã biết được không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, so với vẻ ngoài thì nội tâm

mới là quan trọng nhất. Dù sao thì người có ngoại hình và nội tâm đều xuất chúng như anh, thật sự là quá ít gặp."

Stella lộ ra vẻ mặt muốn nôn: "Anh có thể đừng nói nữa được không? Tôi vừa mới ăn cơm trưa xong, bây giờ không muốn nôn ra đâu."

Hứa Dịch hừ lạnh một tiếng, bày ra vẻ mặt khinh thường: "Tôi nói thật em còn không tin, thật sự là trẻ nhỏ khó dạy. Thôi được rồi, người đàn ông xuất sắc như tôi, giống như ánh trăng sáng ngời, muốn giấu cũng giấu không được, không thiếu kẻ mắt mù như em phát hiện ra đâu."

"Anh mới là kẻ mắt mù." Stella trừng mắt nhìn Hứa Dịch, đột nhiên bật cười.

Tiếng cười này một khi đã không nhịn được nữa, liền giống như nước vỡ đê, càng lúc càng không thể kìm nén, Stella lúc đầu chỉ bụm miệng cười, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, dứt khoát ôm bụng, vậy mà cười đến mức không đứng thẳng người nổi.

Hứa Dịch lúc đầu còn giữ vẻ mặt nghiêm túc, sau đó cũng không nhịn được cười to theo cô.

Vào buổi trưa hè này, hai người đột nhiên không hiểu sao lại cười phá lên giữa đường, tự nhiên thu hút ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh.

Hai người bọn họ bây giờ ở Thành phố Bontar cũng coi như là người nổi tiếng, những người xung quanh sau khi phát hiện ra là bọn họ, liền không tự chủ được mà chỉ trỏ bàn tán.

Hứa Dịch rất nhanh liền phát hiện ra điểm này, vội vàng kéo cánh tay Stella bỏ chạy.

Chạy một mạch đến trước Tháp Ma pháp Camillo, Hứa Dịch

mới buông cánh tay Stella ra, thở hổn hển chỉ vào Tháp Ma pháp trước mặt nói: "Được rồi, em mau vào tìm ông nội em đi, anh phải về phòng nghiên cứu một chuyến. Đúng rồi, em giúp anh chuyển lời cho Đại Pháp sư Camillo, nói là lát nữa anh có việc muốn tìm ông ấy, mong ông ấy dành cho anh chút thời gian."

"Sao đột nhiên anh lại khách sáo như vậy?" Stella liếc nhìn Hứa Dịch."Ông nội không phải đã sớm nói với anh rồi sao, anh muốn gặp ông ấy lúc nào cũng được mà?"

Hứa Dịch cười khổ lắc đầu: "Trước đây thì không sao, nhưng lần trước bị ông ấy mắng một trận, bây giờ anh không dám chắc ông ấy có còn đối xử đặc biệt với anh nữa hay không."

Stella hừ lạnh một tiếng: "Đó là anh đáng đời."

Nói đến đây, Stella đột nhiên nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng, quay đầu nhìn về phía tòa Tháp Ma pháp cao ngất uy nghiêm trước mặt, vẻ mặt trở nên có chút tiếc nuối.

"Hứa Dịch, thật ra... thật ra không cần phải nói là anh, ngay cả em cũng luôn muốn khuyên nhủ ông nội. Nếu ông ấy còn cố chấp như vậy nữa, e rằng Tháp Ma pháp này..."

"Tháp Ma pháp làm sao vậy?" Hứa Dịch nhạy bén nhận ra một tia buồn bã trong giọng nói của Stella, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Tháp Ma pháp này còn có thể xảy ra vấn đề sao? Không đến mức đó chứ, dù sao Camillo tiên sinh cũng là Đại Pháp Sư, trên toàn vương quốc đều có địa vị."

Stella lắc đầu: "Không phải vấn đề này. Nhưng mà chuyện này tạm thời cũng không tiện nói với anh, đợi em và ông nội nói chuyện rõ ràng, sẽ tìm cơ hội nói rõ với anh. Nói không chừng... đến lúc đó còn phải nhờ anh giúp đỡ."

Thấy Stella nói nghiêm túc như vậy, Hứa Dịch cau mày.

Nghe giọng điệu của cô, Đại Pháp sư Camillo giống như đang gặp rắc rối.

"Đừng nói là nhờ, có chỗ nào anh có thể giúp được thì em cứ nói. Stella, lúc trước nếu không phải em phá lệ tuyển anh vào Tháp Ma pháp này, e rằng lúc đó để kiếm sống anh đã phải bất đắc dĩ đi làm việc khác, rất có thể từ đó bỏ lỡ Ma pháp, càng không cần phải nói đến việc như bây giờ có thể thành lập một Thương hội. Cho nên nói bây giờ anh có thể có được những thứ này, em đã đóng vai trò quyết định. Đã như vậy, em còn khách sáo với anh làm gì?"

Stella khẽ mỉm cười: "Vậy anh có biết, lúc trước tại sao em lại phá lệ tuyển anh vào không?"

"Ồ? Tại sao?"

"Bởi vì... lúc đó anh khi bước vào cửa đã giúp em giữ cửa." Stella chớp chớp mắt, sau khi ném lại câu nói này, liền xoay người rời đi.

"Chỉ vì chuyện này thôi sao?" Hứa Dịch sờ sờ mũi, lắc đầu cười khổ.

Khi Hứa Dịch bước vào phòng nghiên cứu, lập tức gây ra một trận xôn xao.

Chương 95: Lòng người bối rối (2/2)

Từ sau khi công việc của Thương hội Tân Phi ngày càng nhiều, số lần Hứa Dịch xin nghỉ cũng ngày càng nhiều, đến sau này thậm chí là cách rất nhiều ngày mới xuất hiện một lần, hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều chỉ ở lại một lúc rồi lại rời đi.

Điều này khiến cho các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu thậm chí đã quên mất anh thật ra cũng là một thành viên của phòng nghiên cứu này.

Kỳ lạ hơn là, nếu đổi lại là người khác, lúc này e rằng đã sớm bị Đại Pháp sư Camillo đuổi khỏi Tháp Ma pháp này rồi, mà đối với Hứa Dịch, Đại Pháp sư Camillo lại không hề có bất kỳ biểu hiện gì, cứ như thể hoàn toàn không biết Hứa Dịch đang làm gì.

Vì vậy, thời gian lâu dần, các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu đều biết, địa vị của Hứa Dịch trong lòng Đại Pháp sư Camillo quả nhiên là khác biệt.

Thêm vào đó, theo sản phẩm mà Thương hội Tân Phi tung ra thị trường ngày càng nhiều, Thương hội cũng ngày càng lớn mạnh, địa vị của Hứa Dịch trong lòng các đồng nghiệp cũng theo đó mà nước lên thì thuyền lên.

Bây giờ Hứa Dịch xuất hiện trong phòng nghiên cứu, tự nhiên sẽ không giống như lúc ban đầu bị mọi người ngó lơ, cũng sẽ không giống như trước đây bị một bộ phận đồng nghiệp thù ghét, mà gần như là nhận được sự chào đón nồng nhiệt nhất trí.

"Này, Hứa Dịch, hôm nay sao đột nhiên lại rảnh rỗi quay lại

vậy?" Luti là người đầu tiên chạy tới, tươi cười chào đón Hứa Dịch."Nếu anh còn không quay lại, chúng tôi đều sắp quên mất còn có một người đồng nghiệp như anh rồi đấy."

"Luti cậu đang nói bậy bạ gì vậy? Chúng ta có thể quên ai chứ không thể quên Hứa Dịch được, dù sao thì, trước đây chúng ta cũng đã cùng nhau nỗ lực vì Quạt ma thuật đó một thời gian dài. Cậu nói đúng không, Hứa Dịch?" Người đồng nghiệp này tự nhiên là một trong mười người đồng nghiệp đã hỗ trợ Hứa Dịch vẽ Pháp trận Quạt ma thuật trước đây.

"Đúng vậy, chuyện này sao có thể quên được." Một người đồng nghiệp khác cũng cười lớn đi tới bên cạnh Hứa Dịch, vỗ vai Hứa Dịch, đột nhiên hạ giọng hỏi: "Này, Hứa Dịch, gần đây Thương hội của các cậu còn loại công việc nào như vậy không? Nếu có thì giới thiệu cho tôi làm với."

Vừa nghe thấy câu hỏi này, cả phòng nghiên cứu đột nhiên im lặng.

Hứa Dịch đảo mắt nhìn một vòng, phát hiện các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu ngoại trừ mấy người ra, những người còn lại vậy mà đều dùng ánh mắt mong chờ nhìn anh.

Ngay cả mấy người đồng nghiệp không nhìn về phía này, cũng rất rõ ràng là đang chăm chú lắng nghe, tuyệt đối không giống như vẻ ngoài tỏ ra là không quan tâm.

Hứa Dịch thầm kinh ngạc trong lòng.

Những đồng nghiệp này trước đây đối với công việc vẽ Pháp trận rất là khinh thường, sao bây giờ đột nhiên lại tỏ ra nhiệt tình như vậy?

Giải thích duy nhất, chỉ có thể nói là ở đây đã xảy ra biến cố mà anh còn chưa biết.

"Loại công việc này nói thì cũng có, nhưng mà với thực lực Ma pháp của mọi người, e là có chút lãng phí tài năng rồi." Hứa Dịch cười đáp lại một câu, đồng thời cẩn thận quan sát phản ứng của mỗi người.

Tuy nhiên, sau khi cẩn thận quan sát, Hứa Dịch lại phát hiện ra một sự thật khiến anh càng thêm kinh ngạc.

"Ơ? Sao không thấy Zimiro, Reno và Vina? Ba người bọn họ không thể nào lại cùng xin nghỉ phép giống như anh chứ?"

"Anh không biết sao?" Luti kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, sau đó bừng tỉnh."À đúng rồi, anh đã rất nhiều ngày không đến, đương nhiên là không biết rồi. Ba người bọn họ đã không còn làm việc ở đây nữa, nghe nói hình như là chạy đến một Thương hội ở Thành phố Saltan, làm việc cho Thương hội đó."

"Làm việc cho Thương hội?" Hứa Dịch lập tức kinh ngạc."Với thực lực của ba người bọn họ, không thể nào lại chạy đi làm hộ vệ cho Thương hội nào đó chứ? Không nói đến Zimiro, với tính cách kiêu ngạo của Reno và Vina, hai người bọn họ sao có thể đồng ý?"

"Không, đương nhiên không phải làm hộ vệ, sao bọn họ có thể cam tâm chạy đi làm hộ vệ cho Thương hội được." Luti lắc đầu."Tôi nghe nói, hình như bọn họ đi làm nghiên cứu gì đó... Đúng rồi, Hứa Dịch, hình như còn có chút liên quan đến Thương hội Tân Phi của các anh."

"Có liên quan gì đến Thương hội chúng tôi?" Hứa Dịch càng thêm kinh ngạc.

"Cụ thể là gì thì tôi không biết. Tôi chỉ biết Thương hội đó đưa ra mức lương rất cao, dù sao thì trước khi đi Zimiro có nói là cao hơn nhiều so với mức lương của anh ấy ở đây."

"Thật sao?" Hứa Dịch cau mày trầm tư.

Thực lực của Zimiro trong phòng nghiên cứu này xếp thứ hai, mức lương tự nhiên cũng là cao nhất, thậm chí còn nhiều hơn cả Reno, mỗi tháng là bốn mươi đồng vàng.

Nếu Thương hội mà anh ấy đến làm việc đưa ra mức lương cao hơn nhiều so với ở đây, vậy thì quả thực không phải là một con số nhỏ.

Nếu đưa ra mức lương tương tự cho Reno và Vina, vậy thì việc hai người bọn họ đồng ý cũng không có gì kỳ lạ.

"Đúng rồi, ba người bọn họ bị Thương hội đó đào đi rồi, vậy còn mọi người? Sao không đến đào mọi người?" Hứa Dịch lại hỏi.

Không ngờ vừa nghe thấy anh hỏi câu này, vẻ mặt của các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu đều đồng thời trở nên kỳ quái.

Hứa Dịch lập tức hiểu ra, e rằng những người này không có ngoại lệ, tất cả đều đã từng bị người ta đào.

Lý do mà hiện tại bọn họ vẫn còn ở lại đây, đáp án duy nhất, chính là điều kiện vẫn chưa thương lượng xong.

Chương 96: Vị Đại Pháp Sư Nghèo Khó (1/2)

Một giờ sau, Hứa Dịch gặp Đại Pháp Sư Camillo tại tầng cao nhất của Tháp Ma Pháp.

Nhìn chằm chằm vào vị Đại Pháp Sư một lúc, Hứa Dịch không khỏi thầm thở dài trong lòng.

Lần cuối cùng cậu gặp Đại Pháp Sư Camillo là gần hai mươi ngày trước, vậy mà chỉ trong vòng hai mươi ngày ngắn ngủi, trông ông ấy đã già đi trông thấy.

Ngoài vẻ mệt mỏi, tiều tụy, điều dễ nhận thấy nhất là mái tóc nâu sẫm trước đây của Đại Pháp Sư giờ đã điểm bạc.

Để có thể khiến một Đại Pháp Sư luôn tràn đầy năng lượng và nhiệt huyết như ông ấy trở nên tiều tụy như vậy, chắc hẳn ông ấy đã phải chịu áp lực rất lớn trong thời gian qua.

Nhìn thấy Hứa Dịch, dường như Đại Pháp Sư Camillo đã quên mất chuyện gì đó, ông vẫn ân cần gật đầu với Hứa Dịch như lần đầu tiên gặp mặt, ra hiệu cho cậu ngồi xuống.

"Hứa Dịch, lần này đến tìm ta lại có chuyện gì vậy?", dù vẻ mặt mệt mỏi nhưng giọng điệu của Đại Pháp Sư Camillo vẫn nghiêm nghị."Nói trước cho cậu biết, nếu lại đến để bàn chuyện hợp tác kinh doanh thì cậu có thể đi được rồi đấy."

Hứa Dịch trầm ngâm một lúc rồi cười nói: "Đại Pháp Sư, có lẽ ngài sẽ thất vọng. Lần này đến đây, ban đầu cháu chỉ muốn hỏi ngài một số vấn đề về Ma Pháp, vì cháu đang gặp một số khó

khăn, tạm thời chưa thể giải quyết được. Nhưng bây giờ cháu lại đổi ý rồi, cháu muốn nói chuyện với ngài về việc hợp tác kinh doanh."

Đại Pháp Sư Camillo nhướng mày, tức giận nói: "Vậy thì cậu đi cho khuất mắt ta đi! Cả lũ các cậu, đứa nào đứa nấy đều chỉ biết đến tiền, còn có tư cách gì làm Pháp Sư nữa? Hả?"

Hứa Dịch vẫn giữ nụ cười, sắc mặt không đổi.

"Đại Pháp Sư, cháu nghĩ ngài nói vậy không đúng. Tham tiền tài là không đúng, nhưng dường như điều đó không liên quan gì đến việc có tư cách làm Pháp Sư hay không?"

"Hừ! Kẻ chỉ biết kiếm tiền, không biết nghiên cứu Ma Pháp, chẳng lẽ lại có tư cách sao?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Đại Pháp Sư, cháu có một câu hỏi muốn hỏi ngài. Ngài nói xem, nghiên cứu Ma Pháp có cần tiền không?"

Đại Pháp Sư Camillo sững người, sắc mặt thay đổi, lúc đầu là tức giận, sau đó là nghi ngờ, cuối cùng là bất lực.

"Nghiên cứu Ma Pháp tất nhiên là cần tiền, hơn nữa không chỉ cần, mà còn cần rất rất nhiều tiền...", Đại Pháp Sư Camillo thở dài, vẻ mặt có chút chán nản.

"Vậy nên, làm Pháp Sư không những không nên đối lập với việc kiếm tiền, mà ngược lại nên kết hợp thật tốt. Đại Pháp Sư, ngài nói có đúng không?"

Đại Pháp Sư Camillo liếc nhìn Hứa Dịch, lạnh lùng nói: "Cậu đến đây để chế nhạo ta sao?"

"Không, Đại Pháp Sư, ngài hiểu lầm rồi, cháu tuyệt đối không có ý chế nhạo ngài. Cháu chỉ là... nghe nói ngài đang gặp một số khó khăn, muốn xem có thể giúp gì được cho ngài không."

Đại Pháp Sư Camillo nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc, nhưng chỉ thấy sự chân thành trên khuôn mặt cậu, bèn khẽ hừ một tiếng: "Là Stella nói cho cậu biết sao?"

"Stella đúng là có nói với cháu một chút, ngoài ra cháu cũng nghe được một số điều từ các đồng nghiệp khác." Hứa Dịch dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Đại Pháp Sư, cháu nghĩ, bây giờ ngài có nên thay đổi suy nghĩ của mình, thử chấp nhận việc kết hợp Ma Pháp với kinh doanh không?"

"Ta ghét thương nhân, càng ghét việc để mùi tiền của bọn họ làm vấy bẩn Ma Pháp thuần khiết." Đại Pháp Sư Camillo lạnh lùng nói.

"Nhưng ngài không ghét tiền, đúng không?", Hứa Dịch hỏi.

Đại Pháp Sư Camillo khẽ hừ một tiếng, nhưng không phản bác.

Hứa Dịch lập tức nhân cơ hội nói: "Vậy là đúng rồi, tiền chỉ là một công cụ, ngài ghét chỉ là những kẻ sử dụng công cụ này để làm tổn thương ngài, chứ không phải ghét bản thân đồng tiền. Tiền bạc bản thân không có thiện ác, dùng tốt thì nó là một công cụ rất hữu dụng, dùng không tốt thì nó cũng sẽ mang đến sự hủy hoại to lớn. Đại Pháp Sư Camillo, ngài thấy đấy, nếu cho ngài đủ tiền, ngài sẽ dùng nó vào việc gì?"

"Nói nhảm, nếu ta có đủ đồng vàng, chắc chắn sẽ dồn hết vào nghiên cứu Ma Pháp.", Đại Pháp Sư Camillo trả lời dứt khoát.

"Nhưng bây giờ ngài không có đủ đồng vàng, đúng không?"

Sắc mặt Đại Pháp Sư Camillo lập tức thay đổi, nửa ngày không nói nên lời.

Nhìn thấy ông ấy như vậy, Hứa Dịch khẽ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, e rằng khó khăn mà Đại Pháp Sư Camillo gặp phải còn

nghiêm trọng hơn cậu biết.

Lúc ở phòng nghiên cứu phát hiện Zimiro, Reno và Vina đều rời khỏi Tháp Ma Pháp của Camillo, Hứa Dịch cũng không quá ngạc nhiên, nhưng sau đó phát hiện các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu đều có vẻ bồn chồn, lộ rõ ý định rời khỏi Tháp Ma Pháp, Hứa Dịch lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Sau đó, thông qua việc dò hỏi, cuối cùng Hứa Dịch đã nhận được một câu trả lời hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cậu.

Hóa ra, Đại Pháp Sư Camillo hết tiền rồi!

Mặc dù Đại Pháp Sư Camillo luôn không được dư dả cho lắm, khiến các Pháp Sư làm việc trong Tháp Ma Pháp không khỏi phàn nàn, nhưng việc duy trì hoạt động bình thường của Tháp Ma Pháp vẫn không thành vấn đề.

Thế nhưng gần đây, nhiều Pháp Sư phát hiện, hoạt động bình thường của Tháp Ma Pháp dường như đã xuất hiện vấn đề.

Đầu tiên là rất nhiều Nguyên Liệu Ma Pháp cần thiết cho nghiên cứu bắt đầu khan hiếm, sau đó là một số yêu cầu vốn được coi là hợp lý của các Pháp Sư bị từ chối, cuối cùng và cũng là quan trọng nhất, Pháp Sư Camillo vậy mà lại lần đầu tiên nợ lương mọi người!

Chương 97: Vị Đại Pháp Sư Nghèo Khó (2/2)

Tuy chỉ nợ hai ngày là đã bổ sung đầy đủ, nhưng lần nợ lương này lại khiến mọi người cảnh giác.

Trong giới Pháp Sư, rất nhiều bí mật đều không tính là bí mật, vì vậy rất nhanh sau đó mọi người đều biết được, Đại Pháp Sư Camillo hiện đang gặp khó khăn rất lớn, e rằng nguồn vốn sẽ eo hẹp hơn trước rất nhiều, thậm chí có thể không duy trì nổi Tháp Ma Pháp này nữa.

Sau khi nghe tin này, các Pháp Sư trong Tháp Ma Pháp ngoài việc kinh ngạc ra, tự nhiên đều bắt đầu tìm kiếm lối thoát cho mình.

Zimiro, Reno và Vina đã rời đi trước, các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu đương nhiên cũng không thể ngồi yên, đến nỗi khi Hứa Dịch, người được mọi người coi là ông chủ lớn xuất hiện, các đồng nghiệp đều tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Sau khi biết được những điều này, Hứa Dịch lập tức tìm đến Stella, người đã cùng cậu trở về Tháp Ma Pháp, sau một hồi tra hỏi, cuối cùng cũng moi được sự thật từ miệng Stella.

Hóa ra những gì các đồng nghiệp nghe được là sự thật, nguồn vốn của Đại Pháp Sư Camillo hiện tại quả thực đang gặp vấn đề lớn.

Nói chung, nếu không tính đến thu nhập riêng của các Đại Pháp Sư, thì Pháp Sư cấp bậc Đại Pháp Sư thường sẽ có hai nguồn thu nhập ổn định.

Thứ nhất là từ Hiệp Hội Pháp Sư.

Khi một Pháp Sư đột phá giới hạn, đạt đến cấp bậc Đại Pháp Sư, sẽ có đủ tư cách hưởng trợ cấp đặc biệt của Hiệp Hội Pháp Sư.

Khoản trợ cấp này có quy định cấp bậc nghiêm ngặt, phương thức đánh giá chủ yếu là cấp bậc thực lực của Đại Pháp Sư, tiếp theo là số năm trở thành Đại Pháp Sư.

Đại Pháp Sư Camillo hiện là Đại Pháp Sư tam tinh, theo quy định, mỗi năm sẽ được hưởng trợ cấp đặc biệt của Hiệp Hội Pháp Sư là hai trăm đồng vàng. Ngoài ra, do ông đã là Đại Pháp Sư được hai mươi ba năm, nên sẽ có thêm năm mươi đồng vàng trợ cấp. 6njr6

Cộng lại là hai trăm năm mươi đồng vàng.

Nguồn thu nhập thứ hai là từ quốc gia mà các Pháp Sư đang sinh sống.

Bởi vì Pháp Sư là lực lượng quan trọng ở mỗi quốc gia, Pháp Sư cấp bậc Đại Pháp Sư lại càng quý giá, cho nên dù là quốc gia nào cũng sẽ dành cho Đại Pháp Sư sự hỗ trợ đặc biệt về tài chính.

Vương quốc Lanpari tuy chỉ là một quốc gia nhỏ trên Lục Địa Saiens, nhưng Đại Pháp Sư Camillo vẫn nhận được sự hỗ trợ tài chính lên tới hai nghìn đồng vàng mỗi năm từ Hoàng Gia Lanpari.

Vì Đại Pháp Sư Camillo không giống như nhiều Đại Pháp Sư khác, hợp tác với một số Thương Hội, đồng ý bảo vệ những Thương Hội đó để đổi lấy sự hỗ trợ về tài chính, cho nên khoản thu nhập hai nghìn hai trăm năm mươi đồng vàng này gần như tương đương với toàn bộ thu nhập hàng năm của Đại Pháp Sư Camillo.

Nếu không có gì thay đổi, hai nghìn hai trăm năm mươi đồng vàng này là đủ để chi trả cho các khoản chi tiêu hàng ngày của

Tháp Ma Pháp ở thành phố Bontar nhỏ bé này.

Thế nhưng, năm nay lại có sự thay đổi.

Chủ thể của sự thay đổi tập trung ở khoản hỗ trợ tài chính của Vương Quốc Lanpari.

Thông thường, trước mỗi mùa thu hoạch, Hoàng Gia Lanpari sẽ cấp vốn cho các Đại Pháp Sư trong nước, tuy nhiên, hơn nửa tháng trước, Hoàng Gia Lanpari đột nhiên tuyên bố, do tài chính trong nước eo hẹp, hoàng thất buộc phải hạ tiêu chuẩn hỗ trợ tài chính cho các Đại Pháp Sư.

Cụ thể đối với Đại Pháp Sư Camillo, khoản hỗ trợ tài chính hai nghìn đồng vàng mỗi năm của ông đã bị giảm xuống còn một nghìn đồng vàng, tức là bị cắt giảm một nửa!

Đại Pháp Sư Camillo vốn đã phải chắt bóp để duy trì Tháp Ma Pháp này, giờ đột nhiên bị cắt giảm một nghìn đồng vàng hỗ trợ, gần như có thể nói là sụp đổ ngay lập tức.

Một nghìn đồng vàng tương đương với một nửa thu nhập hàng năm của Đại Pháp Sư Camillo, đột nhiên bị mất đi một khoản lớn như vậy, không chỉ nhiều nghiên cứu Ma Pháp không thể tiếp tục do thiếu kinh phí, mà ngay cả lương của nhiều Pháp Sư cấp dưới cũng không thể chi trả nổi.

"Ông nội thậm chí còn nói với tôi rằng, có khả năng ông ấy sẽ đóng cửa Tháp Ma Pháp." Stella nói đến đây thì nở nụ cười bất lực."Tuy rằng theo góc độ của tôi, tôi lại cảm thấy như vậy có lẽ sẽ tốt hơn. Bởi vì nếu không còn vướng bận Tháp Ma Pháp, ông nội sẽ sống thoải mái hơn. Nhưng tôi cũng biết, năm đó ông nội đã phải bỏ ra rất nhiều công sức mới xây dựng được Tháp Ma Pháp này, ông ấy đã đổ rất nhiều tâm huyết vào đây, giờ lại bắt ông ấy phải đóng cửa, e rằng ông ấy sẽ không thể chấp nhận được."

Sau khi nghe Stella nói xong, Hứa Dịch chỉ suy nghĩ một lúc rồi kiên quyết đến tầng cao nhất của Tháp Ma Pháp, xin gặp Đại Pháp Sư Camillo.

Và trước mặt vị trưởng lão bề ngoài nghiêm khắc, cổ hủ nhưng thực chất lại rất sáng suốt này, Hứa Dịch cũng không hề có ý định che giấu suy nghĩ và mục đích của mình, rất thẳng thắn và trực tiếp chỉ ra sự thật phũ phàng này cho Đại Pháp Sư Camillo.

Đại Pháp Sư Camillo, ngài hết tiền rồi!

Chương 98: Pháp sư và địa vị của thương nhân (1/2)

"Đúng vậy, hiện tại tôi không có đủ đồng vàng, thậm chí không thể duy trì hoạt động của Tháp ma pháp này." Nghe Hứa Dịch lạnh lùng vạch trần, Đại Pháp sư Camillo không tỏ ra quá đau lòng, chỉ khẽ thở dài, thừa nhận hiện thực phũ phàng này."Nhưng mà Hứa Dịch, ta không thích Ma pháp dính dáng đến mùi đồng nát của tiền bạc, đây là nguyên tắc của ta, cậu cũng đừng phí tâm thay đổi suy nghĩ của ta."

Hứa Dịch khẽ cau mày: "Đại Pháp sư, cho cháu hỏi, tại sao ngài lại cảm thấy... Ma pháp và tiền bạc kết hợp với nhau, nhất định sẽ dính dáng đến mùi đồng nát? Theo cháu thấy, đây hoàn toàn là sai lầm. Giống như cháu vừa nói, tiền bạc là vô tội, còn việc sử dụng nó như thế nào, hoàn toàn là do ý chí của người sử dụng nó. Ngài cảm thấy Ma pháp và tiền bạc kết hợp không tốt, cháu lại cảm thấy hoàn toàn ngược lại. Nếu kết hợp Ma pháp và tiền bạc một cách thích hợp, có thể sẽ tạo ra những thay đổi rất tuyệt vời."

"Tuyệt vời?" Đại Pháp sư Camillo hừ lạnh một tiếng."Để cho một kẻ có thiên phú Pháp sư mạnh mẽ như cậu biến thành một tên thương nhân tầm thường, đây chính là cái gọi là thay đổi tuyệt vời sao?"

Hứa Dịch nhíu mày càng sâu hơn: "Đại Pháp sư, định kiến của ngài quá nghiêm trọng rồi. Có lẽ theo truyền thống của Lục địa Saiens, địa vị của Pháp sư cao hơn thương nhân rất nhiều. Nhưng theo cháu thấy, những gì mà các thương nhân trên Lục địa Saiens làm, lại còn mạnh mẽ hơn cả Pháp sư."

"Nói bướng!" Đại Pháp sư Camillo đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn, tức giận đứng dậy, chỉ vào Hứa Dịch quát: "Cậu dám nói Pháp sư còn không bằng những tên thương nhân bẩn thỉu đó sao? Những tên thương nhân đó có thể làm gì? Chúng chỉ biết mờ mắt vì tiền tài, cướp đoạt tiền bạc trên tay người khác, cho dù là trong mắt hay trong đầu đều đã bị đồng vàng bẩn thỉu lấp đầy, chúng thậm chí còn không màng đến danh dự của bản thân! Những kẻ như vậy, cậu lại đem ra so sánh với Pháp sư? Cậu đang sỉ nhục ta sao?"

"Vậy Đại Pháp sư, các Pháp sư đang làm gì?" Hứa Dịch cười lạnh nói: "Không ngừng nghiên cứu Ma pháp có uy lực mạnh hơn, sau đó giết người nhanh hơn, hiệu quả hơn sao?"

"Cậu..." Đại Pháp sư Camillo vốn định tiếp tục mắng Hứa Dịch nói bậy, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì ông ta đột nhiên phát hiện ra, Hứa Dịch nói một chút cũng không sai.

Đúng vậy, địa vị của Pháp sư trên Lục địa Saiens rất cao, nhưng đây là vì sao? Đương nhiên là bởi vì lực lượng của Pháp sư vượt xa người thường, mà thể hiện rõ ràng nhất chính là trên chiến trường, lực sát thương do Pháp sư sử dụng Ma pháp tạo ra vượt xa binh lính bình thường.

Trong lịch sử Lục địa Saiens, giữa các quốc gia khác nhau đã xảy ra vô số lần chiến tranh, trong những cuộc chiến tranh này, mỗi lần Pháp sư đều có thể phát huy tác dụng vô cùng quan trọng.

Thậm chí có một số Pháp sư đặc biệt cường đại, ví dụ như Ma đạo sư thậm chí là Đại Ma đạo sư, chỉ cần một hai người là có thể thay đổi cục diện của một trận chiến, từ đó ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc chiến.

Vì vậy lâu dần, các Pháp sư trên Lục địa Saiens không ngừng

bị người đời kính sợ, tôn sùng, địa vị cũng theo đó không ngừng được nâng cao.

Nhưng cho dù địa vị của Pháp sư có cao đến đâu, cũng không thể thay đổi một sự thật, đó chính là Hứa Dịch nói hoàn toàn chính xác, việc mà Pháp sư vẫn luôn làm, chính là không ngừng nghiên cứu Ma pháp có uy lực mạnh hơn.

Còn tại sao phải nghiên cứu Ma pháp cường đại? Đương nhiên là vì có thể phát huy tác dụng mạnh mẽ hơn trên chiến trường.

Nói thẳng ra, chính là giết người nhanh hơn, hiệu quả hơn.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt vốn dĩ đỏ bừng vì lời Hứa Dịch nói của Đại Pháp sư Camillo trong nháy mắt trở nên trắng bệch, tay chỉ vào Hứa Dịch cũng bắt đầu run rẩy dữ dội, sau một lúc, ông ta phịch một tiếng ngồi phịch xuống ghế, nửa ngày không nói nên lời.

Hứa Dịch thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu, thầm nghĩ nếu không phải tình huống đặc biệt, cậu cũng không muốn nói thẳng như vậy trước mặt Đại Pháp sư Camillo.

Nhưng đây cũng quả thực là suy nghĩ thật lòng của cậu.

Cậu có thể hiểu tại sao Pháp sư lại có địa vị cao như vậy trên Lục địa Saiens, nhưng điều này không có nghĩa là cậu sẽ đồng ý với điều đó.

Theo Hứa Dịch thấy, có được lực lượng cường đại đương nhiên rất quan trọng, bởi vì như vậy có thể bảo vệ bản thân và những thứ mình quan tâm vào lúc cần thiết.

Nhưng ngoài ra, điều quan trọng hơn chính là cuộc sống thường ngày.

Nhân loại từ chỗ hoang dã tiến đến văn minh, chính là bởi vì nhân loại muốn theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn.

Bởi vì động lực này, nhân loại đã phát minh ra đủ loại công cụ, từ thời kỳ đồ đá xa xưa cho đến thời đại văn minh phát triển cao độ trên Trái đất.

Cùng với sự phát triển của nền văn minh nhân loại, nhân loại cũng từ chỗ ăn không đủ no lúc ban đầu trở thành được ăn ngon mặc đẹp, thậm chí có thể lên trời xuống biển, thậm chí là bay vào vũ trụ du ngoạn.

Nếu như đánh mất điều này, vậy thì nền văn minh nhân loại cũng sẽ đánh mất động lực tiến lên phía trước, chỉ sợ lúc này vẫn sẽ không khác gì dã thú.

Sức mạnh của Ma pháp rất cường đại, nhưng Hứa Dịch lại càng muốn dùng sức mạnh của Ma pháp vào việc nâng cao chất lượng cuộc sống của mọi người hơn.

Vì vậy cậu đã kết hợp sức mạnh của Ma pháp, lợi dụng kiến thức cơ khí của mình, phát minh ra Quạt ma thuật, khiến cho người dân Thành phố Bontar có thể tận hưởng làn gió mát mẻ trong mùa hè oi bức.

Chương 99: Pháp sư và địa vị của thương nhân (2/2)

Sau đó cậu lại phát minh ra Máy gặt Ma thuật, khiến cho hiệu suất thu hoạch lúa mì được nâng cao lên rất nhiều, cũng khiến cho Tử tước Leslie cùng một đám quý tộc có đủ tự tin để trồng lúa mì với diện tích lớn hơn vào năm sau, từ đó gián tiếp nâng cao sản lượng lương thực của Thành phố Bontar.

Tiếp theo, cậu còn muốn phát minh ra nhiều loại Máy móc Ma thuật hơn nữa, giúp đỡ người dân thế giới này có được cuộc sống tốt đẹp hơn thông qua những Máy móc Ma thuật này.

Thậm chí cậu còn hy vọng có thể xây dựng một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên Lục địa Saiens, để cho người dân Lục địa Saiens cũng có thể sống cuộc sống mà người dân bình thường trên Trái đất có thể sống.

Hứa Dịch biết muốn hoàn thành lý tưởng này vô cùng khó khăn, nhưng cậu sẽ không lùi bước.

Bởi vì trong quá trình phát minh ra những Máy móc Ma thuật này, cậu không chỉ tìm lại được cảm giác say mê nghiên cứu kiến thức cơ khí đã đánh mất hơn ba năm của mình, mà còn có thêm một phần vui sướng khi thay đổi thế giới.

Mà hiện tại, điều đầu tiên cậu cần thay đổi, chính là tư tưởng của Đại Pháp sư Camillo.

"Đại Pháp sư, xin thứ cho cháu nói thẳng, các thương nhân tuy rằng như ngài nói, cho dù là trong mắt hay trong đầu đều đã bị đồng vàng lấp đầy, nhưng chính vì như vậy, bọn họ mới nghĩ hết

cách để sản xuất hàng hóa, bán hàng hóa. Cũng chính bởi vì những lợi ích này thúc đẩy, vật phẩm trên Lục địa Saiens mới có thể lưu thông lẫn nhau, mọi người mới không đến nỗi luôn phải đối mặt với tình cảnh thiếu thốn cái này cái kia. Có lẽ trong số bọn họ có rất nhiều kẻ xấu xa, vì kiếm đồng vàng mà bán đứng cả lương tâm của mình, nhưng chúng ta không thể phủ nhận sự thay đổi mà bọn họ mang đến phải không?"

Đại Pháp sư Camillo im lặng, sắc mặt không ngừng biến hóa, qua hồi lâu, đột nhiên thở dài một hơi, nhìn về phía Hứa Dịch.

"Hứa Dịch, ta thừa nhận cậu nói có phần đúng, nhưng điều này không liên quan đến những gì cậu thật sự muốn nói phải không? Nói đi, rốt cuộc cậu muốn nói gì?"

Hứa Dịch nghiêm túc quan sát sắc mặt của Đại Pháp sư Camillo, phát hiện ông ta dường như đã khôi phục lại sự bình tĩnh, liền nhịn không được cười lên.

Đại Pháp sư Camillo dù sao cũng là lão nhân từng trải đầy khôn ngoan, quả nhiên không phải dễ dàng gì là có thể bị đánh gục.

"Đại Pháp sư, chúng ta hãy quay lại vấn đề thực tế đi. Ngài hiện tại không có đủ đồng vàng để duy trì tiêu hao của Tháp ma pháp, vậy ngài có muốn hợp tác với cháu không? Cháu hoàn toàn có thể cung cấp cho ngài đủ đồng vàng. Hắc hắc, không giấu gì ngài, thu nhập của cháu gần đây cũng không tệ." Hứa Dịch cười nói.

"Hừ, lại là muốn ta hợp tác kinh doanh với cậu." Đại Pháp sư Camillo hừ lạnh một tiếng, xua tay."Không cần nói nữa, ta đã nói đây là nguyên tắc của ta, sẽ không thay đổi."

"Đại Pháp sư, chi bằng nghe cháu nói hết đã." Hứa Dịch nói tiếp."Cháu nghĩ nguyên nhân ngài chán ghét việc kết hợp Ma pháp

và thương nghiệp, một là bởi vì một khi đã kết hợp với thương nghiệp, sẽ ảnh hưởng đến việc nghiên cứu Ma pháp của ngài, hai là cảm thấy việc giúp đỡ thương nhân kiếm tiền của người thường sẽ khiến ngài cảm thấy bất an trong lòng, cháu nói có đúng không?"

Đại Pháp sư Camillo lại hừ một tiếng, nhưng không có ý phản đối.

"Rất tốt, nếu như đây là điều ngài lo lắng, vậy thì cháu có thể nói cho ngài biết, ngài hợp tác với cháu, hoàn toàn không có hai vấn đề này."

"Chuyện có ảnh hưởng đến việc nghiên cứu Ma pháp của ta hay không thì không bàn đến, chẳng lẽ ta hợp tác với cậu, cậu sẽ không đi kiếm tiền của người thường sao?" Đại Pháp sư Camillo trầm giọng hỏi."Cậu nghĩ ta sẽ tin tưởng lý do ngây thơ như vậy của cậu sao?"

Nghe ra được ngữ khí đã có phần dịu xuống của Đại Pháp sư Camillo, Hứa Dịch cười hắc hắc, từ trong ngực lấy ra một bản vẽ, đặt lên bàn trước mặt Đại Pháp sư Camillo.

"Cháu đương nhiên sẽ không nói là không kiếm tiền của người thường, nhưng nếu cháu nói cho ngài biết, những người đó hận không thể để cháu kiếm tiền của bọn họ, ngài sẽ nghĩ như thế nào?"

"Cậu đang nói đùa sao?" Đại Pháp sư Camillo trừng mắt."Trên thế giới này làm gì có ai hận không thể để người khác kiếm tiền của mình chứ?"

"Rất đơn giản, bởi vì bọn họ cần một số thứ, mà thứ này ngoại trừ cháu ra, không ai có thể cho bọn họ. Những thứ này lại đặc biệt quan trọng đối với bọn họ, ngài cảm thấy gặp phải tình huống như vậy, bọn họ còn để ý đến việc cháu kiếm một chút tiền sao?"

Hứa Dịch cười nói.

"Làm sao có thể có thứ như vậy?" Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch một cái, nhưng vẫn nhịn không được nhìn về phía bản vẽ kia.

Liếc mắt nhìn hai cái, Đại Pháp sư Camillo kinh ngạc nói: "Đây là thứ gì? Sao nhìn kỳ quái vậy? Nó dùng để làm gì?"

Hứa Dịch thầm nghĩ từ khi mình bắt đầu phát minh ra Máy móc Ma thuật, câu hỏi này cũng không biết đã nghe bao nhiêu lần rồi.

"Ừm, thứ này chính là thứ rất đặc biệt mà cháu vừa nói với ngài đó. Có thứ này rồi, sẽ giải quyết được rất nhiều vấn đề đã khiến bọn họ đau đầu rất lâu. Cho dù bọn họ có biết rõ cháu sẽ dựa vào thứ này để kiếm tiền, cũng nhất định sẽ vô cùng cảm kích cháu trong lòng." Vô thức gian, Hứa Dịch đã đi đến bên cạnh Đại Pháp sư Camillo, cúi người xuống bản vẽ bắt đầu giải thích."Đầu tiên, thứ này gọi là Máy xới đất Ma thuật..."

Chương 100: Chuyển biến tư duy

Lần này, khi Hứa Dịch rời khỏi Phòng Nghiên cứu Riêng của Đại Pháp sư Camillo, cậu không còn vẻ mặt ủ rũ như lần trước, mà thay vào đó là dáng vẻ ngẩng cao đầu, tự tin với nụ cười rạng rỡ.

Stella đã đợi bên ngoài suốt hai tiếng đồng hồ, trong lòng vô cùng lo lắng. Lúc này, nhìn thấy Hứa Dịch bước ra, cô lập tức chạy tới, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt đầy mong đợi hỏi: "Thế nào? Thế nào? Ông nội nói gì?"

Hứa Dịch mỉm cười giơ ngón trỏ và ngón giữa tay phải về phía Stella, tạo thành hình chữ "V" tượng trưng cho chiến thắng. Sau đó, cậu chợt nhớ ra Stella căn bản không hiểu ý nghĩa của cử chỉ này, liền vội vàng nói: "Yên tâm đi, ngài Đại Pháp Sư đã đồng ý rồi."

"Đồng ý rồi?" Stella kinh ngạc kêu lên, nhìn Hứa Dịch từ trên xuống dưới với vẻ mặt tò mò."Ông nội vậy mà đồng ý! Này Hứa Dịch, cậu rốt cuộc đã nói gì để thuyết phục ông vậy? Không lẽ cậu đã dùng Ma pháp hệ Bóng tối mê hoặc ông ấy?"

"Sao tôi có thể biết loại Ma pháp đó chứ?" Hứa Dịch bất mãn trừng mắt nhìn Stella."Hơn nữa ông cậu là Đại Pháp Sư đấy, tôi chỉ là một kẻ chưa vượt qua nổi kỳ thi sát hạch Pháp Sư, mà dám dùng Ma pháp với ông ấy, chẳng phải muốn chết sớm sao?"

"Vậy cậu đã làm thế nào để ông đồng ý? Ông ấy ghét nhất là thương nhân, càng không muốn hợp tác với bọn họ." Stella khó hiểu hỏi tiếp.

"Chuyện này..." Hứa Dịch ậm ừ, bất đắc dĩ thở dài."Ngài Đại Pháp Sư cũng là không còn cách nào khác. Nói cho cùng, Pháp Sư cũng cần phải ăn cơm. Vấn đề mà ông cậu đang phải đối mặt rất thực tế, chính là không có tiền. Tuy ông ấy cố chấp, nhưng so với tòa Tháp ma pháp này, thứ ngưng tụ toàn bộ tâm huyết của ông ấy, thì chút cố chấp đó chẳng là gì. Hơn nữa hợp tác với tôi còn hơn là hợp tác với những thương nhân khác. Dù sao tôi cũng là một thương nhân có lương tâm, lại còn có thân phận Pháp Sư, ngài Đại Pháp Sư cũng dễ dàng chấp nhận hơn một chút."

Khuôn mặt Stella thoáng qua một tia ảm đạm, khẽ gật đầu, thở dài nói: "Đúng vậy, nếu không phải là không còn cách nào khác, ông nội nhất định sẽ không đồng ý chuyện này." Nói xong, cô quay đầu nhìn cánh cửa Phòng Nghiên cứu Riêng của Đại Pháp sư Camillo."Tôi vào xem ông ấy thế nào."

Nhìn Stella đẩy cửa bước vào, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, xoay người rời khỏi Tháp ma pháp.

Vừa rồi nói chuyện với Đại Pháp sư Camillo suốt hai tiếng đồng hồ, có thể nói là Hứa Dịch thu hoạch rất nhiều.

Trong đó, thu hoạch quan trọng nhất chính là cuối cùng đã thiết lập được mối quan hệ hợp tác với Đại Pháp sư Camillo.

Đã là nghiên cứu Máy móc Ma thuật, vậy Ma pháp đương nhiên chiếm tỷ lệ cực kỳ quan trọng.

Trước đây, những Máy móc Ma thuật mà Hứa Dịch nghiên cứu đa số đều có thể coi là máy móc hạng nhẹ, Pháp trận sử dụng cũng không phải là Pháp trận cấp cao gì, với thực lực hiện tại của cậu là có thể hoàn thành.

Thế nhưng, khi Hứa Dịch chuẩn bị nghiên cứu Máy xới đất Ma thuật, cậu đã gặp phải vấn đề mà cậu đã dự liệu từ trước, đó chính là thực lực Ma pháp của bản thân cậu vẫn chưa đủ.

Vì Máy xới đất Ma thuật cần phải hoàn thành công việc xới đất trên diện rộng, nên động lực cần thiết vượt xa những Máy móc Ma thuật mà Hứa Dịch đã nghiên cứu trước đây. Sau khi tính toán kỹ lưỡng, Hứa Dịch xác định rằng nếu Máy xới đất Ma thuật này sử dụng Pháp trận hệ Gió làm động lực, thì ít nhất cũng cần phải có Pháp trận hệ Gió cấp 6 mới có thể đáp ứng được yêu cầu.

Tuy thực lực Ma pháp của Hứa Dịch vẫn luôn tiến bộ vượt bậc, nhưng dù sao thời gian vẫn còn ngắn, hiện tại cũng chỉ mới ở khoảng giữa Pháp Sư cấp 3 và cấp 4, có cố gắng lắm cũng chỉ có thể nắm giữ một số Ma pháp và Pháp trận cấp 4, còn đối với Pháp trận cấp 6 thì cậu hoàn toàn bó tay.

Ngay cả Stella, Evita và Akali, ba người có thực lực Ma pháp cao hơn Hứa Dịch một chút, nhưng cũng không thể nào hoàn thành Pháp trận cấp 6. Bất đắc dĩ, Hứa Dịch đành phải mặt dày tìm đến Đại Pháp sư Camillo nhờ giúp đỡ.

Nói ra, Hứa Dịch còn phải cảm ơn Hoàng gia Lanpari. Nếu không phải lần này bọn họ đột nhiên cắt giảm kinh phí của Đại Pháp sư Camillo, khiến ngài Đại Pháp Sư gặp phải khủng hoảng kinh tế, thì lần này Hứa Dịch e rằng sẽ bị ông ấy đuổi thẳng cổ, làm sao có thể thuyết phục được Đại Pháp sư Camillo đồng ý hợp tác với mình.

Hứa Dịch cũng không nóng vội, cậu biết rõ ràng cho dù Đại Pháp sư Camillo đã đồng ý hợp tác, nhưng thành kiến với thương nhân trong lòng ông ấy cũng sẽ không dễ dàng biến mất như vậy. Vì vậy, lần này cậu chỉ lấy ý tưởng về Máy xới đất Ma thuật ra để Đại Pháp sư Camillo cùng nghiên cứu, chứ không hề đưa ra thêm yêu cầu nào khác.

Phải nói rằng, Đại Pháp Sư chính là Đại Pháp Sư, không chỉ thực lực Ma pháp vượt xa Hứa Dịch và những người khác, mà ngay cả tầm nhìn, kiến thức và cảnh giới cũng vượt xa bọn họ.

Sau khi Hứa Dịch giải thích cặn kẽ về ý tưởng thiết kế Máy xới đất Ma thuật, Đại Pháp sư Camillo chỉ nói một câu, đã khiến Hứa Dịch ngẩn người hồi lâu.

"Đã là để xới đất, vậy tại sao lại phải dùng Pháp trận hệ Gió, mà không dùng Pháp trận hệ Đất?"

Lúc đó, nghe được câu này, Hứa Dịch ngẩn người một lúc, sau đó vỗ mạnh vào trán mình một cái.

Ngu ngốc!

Đại Pháp sư Camillo nói không sai chút nào, đã là Máy xới đất Ma thuật, công dụng là xới đất, vậy thì sử dụng Pháp trận hệ Đất mới là đơn giản trực tiếp nhất, cũng là có hiệu quả tốt nhất, hơn hẳn việc sử dụng Pháp trận hệ Gió làm động lực để thúc đẩy chức năng xới đất.

Lúc đó, Hứa Dịch liền hiểu ra, cậu đã hoàn toàn bị tư duy định kiến của mình giới hạn.

Bởi vì ở thế giới cũ, hầu hết tất cả các loại máy móc đều sử dụng các loại năng lượng chuyển hóa thành động lực, sau đó mới sử dụng động lực để thúc đẩy máy móc vận hành. Vì vậy, khi nghiên cứu Máy móc Ma thuật, Hứa Dịch vẫn luôn suy nghĩ theo hướng này.

Máy móc Ma thuật đầu tiên mà Hứa Dịch nghiên cứu ở Lục địa Saiens là Quạt ma thuật, và từ đó cậu đã phát hiện ra rằng Pháp trận hệ Gió gần như có thể mô phỏng hoàn toàn động cơ ở Trái Đất. Vì vậy, sau này khi nghiên cứu, cậu đều xuất phát từ góc độ mô phỏng những cỗ máy ở Trái Đất, và thứ được sử dụng nhiều nhất chính là Pháp trận hệ Gió.

Tuy nhiên, sau khi được Đại Pháp sư Camillo nhắc nhở, Hứa Dịch đột nhiên phát hiện ra rằng cậu đã đi vào một lối mòn.

Lục địa Saiens nói cho cùng vẫn khác với Trái Đất, mà điểm khác biệt lớn nhất chính là Ma pháp.

Tuy không thể so sánh với hệ thống công nghiệp phát triển cao ở Trái Đất, nhưng Ma pháp lại có những ưu thế riêng.

Trước đây, Hứa Dịch đã từng cảm thán về hiệu quả chuyển hóa Tinh thể Ma lực thành động lực của Pháp trận, bây giờ cậu lại phát hiện ra rằng Ma pháp cũng có ưu thế linh hoạt và đa dạng.

Lấy Máy xới đất Ma thuật này làm ví dụ, nếu theo tư duy thiết kế của Hứa Dịch, thì nó cũng tương tự như máy xới đất ở Trái Đất, sử dụng động lực do Pháp trận hệ Gió mang lại để vận hành.

Vì cân nhắc đến việc chiếc máy xới đất này sẽ hoạt động trên nhiều vùng đất hoang hóa lâu ngày, đất đai cứng rắn, nên khi thiết kế, Hứa Dịch đã tính toán yêu cầu về động lực tương đối cao, cuối cùng xác định là ít nhất phải là Pháp trận hệ Gió cấp 6.

Thế nhưng, sau khi được Đại Pháp sư Camillo nhắc nhở, Hứa Dịch nhanh chóng thay đổi tư duy, sử dụng Pháp trận hệ Đất để suy nghĩ, lại phát hiện ra rằng chỉ cần một Pháp trận hệ Đất cấp 2 - Pháp Trận Liệt Địa là có thể hoàn toàn đáp ứng được yêu cầu này.

Thậm chí chỉ cần thiết kế tinh xảo hơn một chút, hiệu quả còn tốt hơn rất nhiều so với thiết kế trước đây của Hứa Dịch!

Mà trong quá trình này, điều khiến Hứa Dịch coi trọng nhất không phải là thiết kế của Máy xới đất Ma thuật có thể được đơn giản hóa đi rất nhiều, chi phí cũng có thể giảm đi rất nhiều, mà là tư duy của cậu bỗng chốc trở nên rộng mở.

Nếu như trước đây Hứa Dịch chỉ là sử dụng kiến thức phong phú về máy móc mà mình nắm giữ ở Trái Đất, sau đó mượn sức mạnh của Ma pháp để mô phỏng từng cỗ máy một, thì sau này,

Hứa Dịch đã phát hiện ra sự đa dạng của Ma pháp, cậu hoàn toàn có thể thay đổi toàn bộ tư duy thiết kế, kết hợp Ma pháp và kiến thức cơ khí đặc biệt mà mình có một cách hoàn hảo.

Nói cách khác, những Máy móc Ma thuật mà Hứa Dịch đã nghiên cứu trước đây, chỉ có thể coi là máy móc Năng lượng Ma thuật.

Còn chiếc Máy xới đất Ma thuật phiên bản mới này, sau khi được thảo luận và nghiên cứu thiết kế cùng với Đại Pháp sư Camillo, mới chính là sản phẩm thực sự kết hợp giữa Ma pháp và máy móc! Đại diện cho sự kết hợp thực sự giữa hai nền văn minh Lục địa Saiens và Trái Đất!

Nghĩ đến đây, bước chân của Hứa Dịch bất giác trở nên nhẹ nhàng hơn.

Trái tim nghiên cứu của một kỹ sư cơ khí đã bùng cháy mãnh liệt, cậu nóng lòng muốn quay trở lại Nhà máy, cùng với những Người lùn do Kambi dẫn đầu, những người phụ trách nghiên cứu chế tạo Máy công cụ, bắt tay vào công việc nghiên cứu chế tạo Máy xới đất Ma thuật kiểu mới.

Thế nhưng, khi Hứa Dịch bước chân lên con đường nhỏ dẫn đến Nhà máy, nhìn từ xa, cậu bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, trên khoảng đất trống trước hai nhà xưởng, lúc này vậy mà lại tụ tập đầy người, đen kịt một mảng, đến cả một khe hở cũng không có.

Nhìn cảnh tượng ồn ào, náo nhiệt trước mắt, trong lòng Hứa Dịch đột nhiên trầm xuống.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

Chương 101: Tuyển dụng công nhân

Hứa Dịch chỉ lo lắng trong giây lát rồi chợt bừng tỉnh.

"Ồ, nhớ ra rồi, hôm nay là ngày bắt đầu tuyển công nhân."

Cách đây khá lâu, Hứa Dịch đã dặn dò Heinze, để mở rộng sản xuất, nâng cao năng suất, cần phải tuyển thêm công nhân.

Chỉ là thời gian trước, đơn đặt hàng Quạt Ma thuật Thế hệ thứ hai, Máy công cụ Ma thuật và Máy gặt Ma thuật Nhỏ đều rất nhiều, khiến cho hai phân xưởng, toàn bộ Nhà máy đều hoạt động hết công suất, khiến Heinze căn bản không có thời gian bận tâm đến chuyện này.

May mà mùa hè đã qua, đơn đặt hàng Quạt ma thuật giảm dần, Heinze mới dần rảnh rỗi, sau một thời gian chuẩn bị, cuối cùng cũng ấn định hôm nay chính thức bắt đầu tuyển dụng.

Chuyện này hôm qua Heinze đã báo cáo với Hứa Dịch, chỉ là Hứa Dịch vì cuối cùng đã đạt được quan hệ hợp tác với Đại Pháp sư Camillo, lại thêm vì một câu nói của Đại Pháp sư Camillo mà khiến tư duy đại khai, khiến cậu vô cùng phấn khích, lúc này mới nhất thời quên mất.

"Không ngờ người đến ứng tuyển lại đông như vậy, chẳng lẽ Thành phố Bontar nhiều người nhàn rỗi như vậy sao? Nhưng mà cũng không đúng..." Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện lúc này mặt trời đã ngả về tây."Bây giờ đã là buổi chiều rồi, sao ở đây vẫn còn nhiều người như vậy? Chẳng lẽ cả buổi sáng nay Heinze đều đang lãng phí thời gian?"

Hứa Dịch buồn bực đi về phía Nhà máy, lại phát hiện cả con đường phía trước và khoảng đất trống trước phân xưởng đều chật kín người, cậu căn bản không thể đến gần cửa phân xưởng.

Bất đắc dĩ, Hứa Dịch chỉ có thể vỗ vỗ người chắn phía trước, muốn đối phương nhường đường, lại bị thanh niên nhìn dáng vẻ chỉ hơn hai mươi tuổi hung hăng trừng mắt liếc.

"Làm gì đấy! Lão lão thật thật xếp hàng đi!"

Hứa Dịch chỉ có thể cười khổ, thầm nghĩ Heinze có thể khiến những người này biết xếp hàng đã là tốt rồi, nhưng mà ông ta không thể bảo những người này xếp ngay ngắn một chút sao?

Nhìn trái nhìn phải, Hứa Dịch phát hiện Alex ở ngoài rìa khoảng đất trống dường như đang phụ trách duy trì trật tự, vội vàng đi tới.

"Hội trưởng, ngài đã về rồi sao?" Nhìn thấy Hứa Dịch đột nhiên xuất hiện, Alex kinh hỉ kêu lên.

Hứa Dịch lập tức thầm kêu khổ.

Quả nhiên, nghe thấy Alex kêu lên một tiếng "Hội trưởng", những người đến ứng tuyển xung quanh đồng loạt quay đầu lại.

Những ánh mắt này rơi vào người Hứa Dịch, lại rõ ràng thêm vô số phần nghi ngờ.

Hứa Dịch trông cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, sao có thể là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi này được?

Nhân lúc những người này còn đang nghi ngờ, Hứa Dịch kéo lấy cánh tay Alex, chui vào trong đám người.

Những người này đều quen biết Alex, thấy anh ta dẫn đường, tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng cũng tự giác nhường ra một con

đường, khiến Hứa Dịch cuối cùng cũng thuận lợi đi vào Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Tình hình trong phân xưởng tốt hơn bên ngoài một chút, nhưng cũng chen chúc không ít người.

Ngoại trừ công nhân vốn có của phân xưởng, còn có hai mươi người lạ mặt, đang thực hành một số thao tác trên dây chuyền lắp ráp Quạt ma thuật, xem ra hẳn là đang tiến hành thi thực hành.

Hứa Dịch và Alex vừa bước vào, đã bị Heinze đang giám sát thi tuyển liếc thấy, ông ta kinh ngạc nghênh đón, thấp giọng hỏi: "Sao cậu lại quay về? Không phải nói hôm nay phải tiến hành nghiên cứu lần cuối Nồi cơm Ma thuật sao?"

Hứa Dịch liếc Heinze một cái, nhịn không được khẽ cười thành tiếng.

Từ sau khi Quạt ma thuật gần như ngừng sản xuất, Heinze đối với sản phẩm mới Nồi cơm Ma thuật mà Hứa Dịch đã hứa với ông ta vô cùng quan tâm, đến mức khi Hứa Dịch nói hôm nay phải tiến hành nghiên cứu lần cuối Nồi cơm Ma thuật, ông ta liền bao biện nhận hết mọi việc tuyển dụng, để Hứa Dịch yên tâm phụ trách nghiên cứu.

"Yên tâm đi, Nồi cơm Ma thuật đã nghiên cứu thành công rồi, ngày mai có thể chính thức bước vào giai đoạn sản xuất thử nghiệm, chưa đến một tuần là có thể chính thức đưa vào sản xuất." Hứa Dịch vỗ vai Heinze cười nói.

Quả nhiên, vừa nghe Hứa Dịch nói vậy, Heinze lập tức vui mừng gật đầu.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Vừa rồi tôi còn đang lo lắng cậu bảo tôi tuyển một trăm công nhân, đến lúc đó tuyển vào rồi lại không có việc gì làm thì phải làm sao."

Hứa Dịch bất đắc dĩ trợn trắng mắt, thầm nghĩ Heinze này e là lúc nào cũng không thay đổi được tâm lý lo được lo mất này.

Cậu đương nhiên biết rõ vấn đề về tính cách này rất khó thay đổi, liền từ bỏ suy nghĩ vấn đề này, chỉ vào những người lạ mặt đang thao tác trên dây chuyền lắp ráp hỏi: "Heinze, ông sẽ không phải là để những người đến ứng tuyển này mỗi người đều thực hành một lần rồi mới quyết định có tuyển dụng hay không chứ?"

Heinze ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch: "Chẳng lẽ không nên sao? Không để bọn họ thử thì làm sao biết được tuyển bọn họ vào rồi có làm được hay không? Nhỡ đâu không làm được, còn phải sa thải lại, chẳng phải là lãng phí thời gian sao."

"Không đến mức đó chứ? Đây đều là những công việc đơn giản nhất, chỉ cần không phải kẻ ngốc, thì sẽ có người không học được sao?" Hứa Dịch nhất thời kinh ngạc."Ông xem Tử tước Leslie cho chúng ta mượn một trăm nô lệ kia, người nào cũng học rất nhanh, chẳng lẽ những người này còn không bằng đám nô lệ kia sao?"

Heinze cau mày nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt khó hiểu.

"Này Hứa Dịch, tôi phát hiện hình như cậu rất coi thường đám nô lệ đó thì phải? Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có mà không tin, đám nô lệ kia tuy thân phận thấp kém, nhưng bọn họ đã có thể được Tử tước Leslie thu nhận làm nô lệ, vậy thì không có kẻ ngốc nào trong đó, đương nhiên là học nhanh hơn. Ngược lại những người chạy đến ứng tuyển này lại có không ít kẻ ngốc, buổi sáng đã có không ít người bị tôi đuổi đi vì ngay cả lắp ráp cơ bản nhất cũng không học được, thậm chí còn có hai người bị thương khi học cách vận hành Máy tạo ren Ma thuật, cậu nói so với đám nô lệ kia, rốt cuộc là ai ngốc?"

Hứa Dịch nhất thời im lặng, quay đầu nhìn mấy cái Máy công cụ Ma thuật mà trong mắt cậu vô cùng thô sơ trong phân xưởng và dây chuyền lắp ráp còn thô sơ hơn, thầm nghĩ những công việc này

nếu đặt ở Địa Cầu, đó chính là công việc mà công nhân bình thường nhất, bình thường nhất trong Nhà máy cũng có thể tùy ý nắm vững, trừ khi người đó thật sự là kẻ ngốc, nếu không thì sao có thể không nắm vững được?

Một lát sau, cậu bừng tỉnh.

Sự chênh lệch giữa Lục địa Saiens và Địa Cầu còn có một thể hiện quan trọng, đó chính là trình độ văn hóa của người dân.

Chế độ xã hội của lục địa này vẫn đang ở giai đoạn giữa xã hội nô lệ và xã hội phong kiến, năng suất lao động vẫn còn thấp kém, người dân bình thường có thể ăn no bụng đã là không dễ, càng không cần phải nói đến việc có thêm tinh lực và kinh tế để tiếp nhận giáo dục, cho nên trình độ văn hóa của người dân nhìn chung tương đối thấp.

Còn ở Địa Cầu, đại đa số quốc gia đều đã thực hiện giáo dục phổ cập cơ bản, cơ hội tiếp nhận giáo dục của người dân lớn hơn Lục địa Saiens rất nhiều.

Những người đã được tiếp nhận giáo dục, nhìn chung sẽ vượt trội hơn những người chưa được tiếp nhận giáo dục về khả năng lĩnh hội và khả năng học tập, khi vào Nhà máy, đương nhiên sẽ dễ dàng học hỏi và nắm vững các kỹ năng cơ bản trong Nhà máy hơn.

Nếu dùng ngôn ngữ thịnh hành ở Địa Cầu để nói, thì đây chính là ưu thế về nguồn nhân lực của Địa Cầu so với Lục địa Saiens.

Rất nhiều chuyện mà Hứa Dịch cho là lẽ đương nhiên ở Địa Cầu, đặt ở Lục địa Saiens e rằng lại là chuyện khác.

Liên tưởng đến cú sốc tư tưởng vừa nhận được ở chỗ Đại Pháp sư Camillo, Hứa Dịch như có điều ngộ ra, khẽ gật đầu, nghiêm túc nói: "Ừm, ông nói đúng. Tóm lại công việc này giao cho ông rồi, vậy thì cứ theo ý ông mà làm. Bất quá Heinze, ông tốt

nhất là tăng tốc tiến độ một chút, bên ngoài còn nhiều người đang chờ kìa. Hơn nữa chúng ta tạm thời chỉ cần tuyển dụng một trăm người, hẳn là không khó gom đủ chứ?"

"Cũng không khó..." Sắc mặt Heinze đột nhiên trở nên hơi mất tự nhiên, ngập ngừng một lát, bỗng nhiên hạ thấp giọng nói với Hứa Dịch: "Cái này... Hứa Dịch, nói thật với cậu, cậu đừng giận. Nghe nói Nhà máy chúng ta tuyển công nhân, có rất nhiều người quen cũ muốn tôi giúp đỡ giới thiệu người của bọn họ vào. Những người quen đó đều là người tôi quen biết đã lâu, tôi không tiện từ chối..."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, vỗ vai Heinze một cái nói: "Quên nói với ông rồi, lần tuyển dụng này tổng cộng một trăm suất, trong đó mười suất do ông tự quyết định, tôi sẽ không quản. Đương nhiên, ông phải đảm bảo công nhân tuyển vào có thể hoàn thành công việc bình thường, không được ảnh hưởng đến tiến độ của toàn bộ phân xưởng, hiểu chưa?"

Heinze lập tức hai mắt sáng lên, liên tục gật đầu: "Tôi hiểu, tôi hiểu! Hội trưởng đại nhân, ngài thật sự là quá... quá tốt rồi!"

Hứa Dịch thản nhiên tiếp nhận lời nịnh nọt rõ ràng không được thành thạo lắm này của Heinze, thầm nghĩ Heinze này quả thật rất chi li, nếu đổi lại là công ty ở Địa Cầu, một cổ đông lớn như Heinze, đừng nói chỉ là một phần mười suất tuyển dụng, e là sẽ nuốt trọn tất cả các suất.

Hứa Dịch cũng không để ý lắm đến việc Heinze đưa ra yêu cầu này, quan hệ giữa người với người, cho dù là ở Lục địa Saiens hay Địa Cầu đều rất quan trọng.

Chương 102: Sản phẩm nhái thế hệ thứ hai

Sau khi quan sát quá trình tuyển dụng một lúc, Hứa Dịch lặng lẽ rời đi và đến Xưởng Máy móc Ma thuật.

Vì Máy xới đất Ma thuật cần được thiết kế lại hoàn toàn nên anh phải đến thảo luận lại với những người lùn phụ trách việc rèn.

Khác với Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng do Heinze lãnh đạo đang gần như ngừng hoạt động, những người lùn do Kambi dẫn đầu lại vô cùng bận rộn trong thời gian này.

Sau khi chứng kiến hiệu quả thu hoạch mạnh mẽ của Máy gặt Ma thuật Nhỏ, tất cả các quý tộc có lãnh địa cần canh tác ở Thành phố Bontar đều đã đặt hàng với Thương hội Tân Phi. Mặc dù 17 đơn đặt hàng ban đầu đã được hoàn thành, nhưng tiếp theo đó là 31 đơn đặt hàng nữa cần những người lùn gấp rút sản xuất.

Mặc dù hiệu quả sản xuất của những người lùn đang dần được cải thiện nhưng để hoàn thành số đơn đặt hàng này, họ vẫn phải tăng tốc.

Trong hơn nửa tháng qua, đứng đầu là Kambi, tất cả những người lùn trong Xưởng Máy móc Ma thuật gần như đều tự động tăng ca đến tận đêm khuya.

Vì vậy, Hứa Dịch đề nghị chuẩn bị thêm tiền làm thêm giờ cho những người lùn nhưng đã bị Kambi kiên quyết từ chối.

Bởi vì theo quan điểm của những người lùn, việc hoàn thành

những đơn đặt hàng này vốn là công việc của họ, cho dù thời hạn có ngắn hơn một chút, buộc họ phải tăng ca, nhưng công việc là công việc, họ không thể hoàn thành trong thời hạn, đó là do năng lực của họ còn hạn chế. Vì vậy, việc yêu cầu Thương hội trả thêm tiền làm thêm giờ rõ ràng là một sự xúc phạm đối với họ.

Hứa Dịch cho biết anh không thể hiểu được logic của những người lùn, nhưng Kambi trừng mắt nhìn anh, khiến anh không thể nào giữ vững ý kiến của mình, đành phải bỏ đề nghị này, thay vào đó đặt mua rượu ngon của Trang viên Satchi để bù đắp cho họ.

Đề nghị này đã được những người lùn nhiệt liệt hoan nghênh, nhưng dưới sự giám sát của Kambi, những người lùn cũng phải kiểm soát chặt chẽ việc thưởng thức rượu ngon của mình, chỉ đợi đến khi hoàn thành đơn đặt hàng mới được thoải mái uống.

Nghĩ đến vẻ mặt thất vọng của những người lùn khi nghe Kambi quyết định, Hứa Dịch không khỏi buồn cười.

Phải nói rằng những người lùn này thật thà và chính trực quá.

Nếu tất cả những người lùn đều có tính cách như vậy thì việc thất bại trong cuộc chiến tranh chủng tộc với Nhân loại cách đây hàng nghìn năm cũng không có gì lạ.

Tất nhiên, là Hội trưởng Thương hội, điều Hứa Dịch quan tâm nhất là một vấn đề khác.

Hiện tại, không chỉ Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng do Heinze lãnh đạo cần tuyển dụng lao động mà e rằng Xưởng Máy móc Ma thuật cũng cần tuyển thêm người.

Theo tình hình hiện tại của Xưởng Máy móc Ma thuật, những người mới tuyển dụng e rằng tạm thời chỉ có thể là người lùn.

Chờ đến khi những người lùn này sống ở đây lâu hơn một chút, khoảng cách giữa họ và Nhân loại cơ bản biến mất thì việc

tuyển thêm Nhân loại vào mới khả thi.

Hứa Dịch vừa suy nghĩ về vấn đề này vừa bước vào Xưởng Máy móc Ma thuật.

Vừa bước vào cổng xưởng, anh đã nghe thấy giọng nói ồm ồm của Kambi.

"Này, cậu xem này, đây là Máy gặt Ma thuật mà chúng ta mới sản xuất trong thời gian này. Tôi nói cho cậu biết, thứ này thật sự rất dễ sử dụng! Tôi đã tận mắt chứng kiến, một mẫu đất trồng lúa mì, chỉ cần chưa đầy một tiếng đồng hồ là có thể thu hoạch hết. Cậu nói có nhanh không?"

Hứa Dịch thầm nghĩ, những gì Kambi nói đều đúng, nhưng trong phân xưởng này, người lùn nào mà chưa từng tham gia rèn Máy gặt Ma thuật Nhỏ? Ông ấy đang giải thích cho ai nghe vậy?

Ngước mắt lên nhìn, Hứa Dịch bèn nhìn thấy bên cạnh thân hình thấp bé nhưng chắc nịch của Kambi, có một người đàn ông trung niên béo ú, có thể dùng từ tròn trịa để hình dung.

"Hội trưởng Fasak? Khi nào thì ngài đến vậy?" Hứa Dịch nhìn thoáng qua, kinh ngạc nói.

Nghe thấy giọng nói của Hứa Dịch, Kambi và Hội trưởng Fasak cùng nhau quay đầu lại.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch, khuôn mặt tròn trịa của Hội trưởng Fasak lập tức nở nụ cười rạng rỡ, dang rộng vòng tay chào đón.

"Haha, Hội trưởng Hứa, tôi đang định đến Thành phố Bontar tìm cậu, không ngờ cậu đã trở lại rồi, thật là tốt quá."

Hứa Dịch ôm ông ta một cái, lập tức buông ra, nhìn Hội trưởng Fasak từ trên xuống dưới, thấy ông ta có vẻ gầy hơn lần trước, thắc mắc nói: "Hội trưởng Fasak, nếu ngài muốn đến, sao

không báo trước một tiếng? Tôi cũng có thể ra ngoài thành đón ngài."

Hội trưởng Fasak cười lớn: "Hội trưởng Hứa, cậu thật là khách sáo, với mối quan hệ hiện tại của chúng ta thì cần gì phải câu nệ như vậy?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ vị Hội trưởng Fasak này thật sự rất biết cách xích gần khoảng cách.

Mối quan hệ hiện tại của hai bên? Nói một cách nghiêm túc thì thực ra chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi.

Lần trước, Hứa Dịch đã bán cho ông ta 5 chiếc Máy công cụ, đồng thời cử một vài công nhân lành nghề đến Thành phố Saltan, hỗ trợ Thương hội Fasak xây dựng một dây chuyền sản xuất Quạt ma thuật thế hệ thứ hai có thể điều chỉnh tốc độ hoàn chỉnh, trong thời gian đó, hai bên đã trao đổi rất nhiều lần, nói về mối quan hệ thì cũng coi như là khá hòa hợp.

Nhưng ngoài ra, còn thân thiết đến mức nào? Điều đó thì chưa chắc.

Khi Hứa Dịch bán 5 chiếc Máy công cụ này cho Thương hội Fasak, anh đã ghi rõ trong hợp đồng rằng việc sửa chữa, thay thế linh kiện và bảo trì hàng ngày... cho 5 chiếc Máy công cụ này chỉ có thể do Thương hội Tân Phi thực hiện, mỗi lần phục vụ đều phải trả phí riêng, hơn nữa phí còn không hề rẻ.

Nếu nói Hội trưởng Fasak không nhận ra Hứa Dịch đã kiếm được rất nhiều lợi nhuận từ đó thì quả là không thể nào.

Chỉ là hiện tại chỉ có Thương hội Tân Phi mới có thể hoàn thành những dịch vụ này, Hội trưởng Fasak biết rõ mình sẽ bị Hứa Dịch kiếm lời rất nhiều nhưng cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, thậm chí còn phải cố gắng duy trì mối quan hệ tốt đẹp với

Hứa Dịch.

Xét cho cùng, Quạt ma thuật cũng bán rất chạy ở Thành phố Saltan, dựa vào dây chuyền sản xuất Quạt ma thuật thế hệ thứ hai mà Hứa Dịch bán cho, Thương hội Fasak đã cho ra mắt Quạt Ma thuật Thế hệ thứ hai ở Thành phố Saltan, không tốn chút công sức nào đã đánh bật Quạt ma thuật thế hệ thứ nhất được bán ở Thành phố Saltan trước đó, chiếm lĩnh một lượng lớn thị trường, chỉ mất nửa tháng đã kiếm được hơn 5. 000 đồng vàng lợi nhuận ròng.

Hứa Dịch và Hội trưởng Fasak lại khách sáo với nhau vài câu, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Hội trưởng Fasak bỗng nhiên vụt tắt, ông ta khẽ thở dài nói: "Hội trưởng Hứa, thực ra lần này tôi đột ngột đến thăm cậu là có việc muốn nhờ."

"Không có việc gì thì ngài đến đây làm gì?" Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Hứa Dịch, anh nói: "Hội trưởng Fasak, ngài khách sáo rồi. Với mối quan hệ tốt đẹp giữa chúng ta thì cần gì phải dùng chữ 'nhờ', có chuyện gì cứ nói thẳng, chỉ cần giúp được, tôi nhất định sẽ không từ chối."

"Hội trưởng Hứa quả nhiên là người sảng khoái. Nào, để tôi cho cậu xem một thứ."

Hội trưởng Fasak dẫn Hứa Dịch đến một góc xưởng, lục lọi trong một cái bọc lớn đặt ở góc tường, lấy ra một chiếc Quạt ma thuật.

"Mời cậu xem."

Hứa Dịch khó hiểu cầm lấy, lật qua lật lại xem xét, lắc đầu: "Đây chẳng phải là Quạt Ma thuật Thế hệ thứ hai sao? Hội trưởng Fasak, ngài muốn tôi xem cái gì?"

Hội trưởng Fasak chỉ vào chỗ logo ở đế của Quạt ma thuật: "Chú ý xem chỗ này."

Hứa Dịch nhìn kỹ, phát hiện chiếc Quạt ma thuật này cũng có logo, nhưng logo này là một con sư tử tỏa ánh sáng vàng, rõ ràng không phải là Tân Phi.

"Hội trưởng Fasak, nếu tôi nhớ không lầm thì logo của Thương hội Fasak các ngài hình như là một con đại bàng phải không?"

Hội trưởng Fasak khẽ gật đầu: "Đúng vậy, vì vậy logo trên Quạt ma thuật mà chúng tôi sản xuất lần trước cũng là một con đại bàng."

Hứa Dịch lập tức hiểu ra, giơ Quạt Ma thuật Thế hệ thứ hai trong tay lên hỏi: "Vậy ý ngài là chiếc Quạt ma thuật này không phải do Thương hội các ngài sản xuất mà là người khác làm giả?" Sau đó cau mày."Điều này thật kỳ lạ. Ở Thành phố Saltan, ngoài Thương hội Fasak các ngài ra, còn có Thương hội nào khác có thể sản xuất ra Quạt Ma thuật Thế hệ thứ hai sao?"

"Đúng vậy. Huy hiệu sư tử này đại diện cho Thương hội Leo, Thương hội lớn nhất ở Thành phố Saltan chúng tôi." Hội trưởng Fasak trầm giọng đáp.

Hứa Dịch trầm ngâm.

Chiếc Quạt ma thuật này trông có vẻ không có vấn đề gì, chỉ là một chiếc Quạt ma thuật thế hệ thứ hai có thể điều chỉnh tốc độ bình thường, ngoại trừ logo ở đế khác nhau, còn lại gần như giống hệt với Quạt ma thuật do Thương hội Tân Phi và Thương hội Fasak sản xuất.

Tuy nhiên, đây chính là vấn đề.

Quạt ma thuật do Thương hội Fasak sản xuất giống với Quạt Ma thuật Tân Phi là bởi vì dây chuyền sản xuất Quạt ma thuật mà Thương hội Fasak sử dụng vốn là mua từ Thương hội Tân Phi, hơn nữa còn do Thương hội Tân Phi hỗ trợ họ xây dựng nên, hoàn toàn

có thể coi là cùng chung nguồn gốc, đương nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng Hứa Dịch biết rất rõ, anh chưa từng tiếp xúc với cái Thương hội Leo gì đó, đương nhiên cũng không bán dây chuyền sản xuất nào khác cho Thương hội Leo.

Nếu đã như vậy thì Thương hội Leo này lấy đâu ra chiếc Quạt ma thuật gần như giống hệt như vậy?

Chương 103: Chênh lệch chất lượng

"Tôi đã điều tra, xưởng sản xuất Quạt ma thuật của Thương hội Leo cũng có năm cỗ Máy công cụ Ma thuật..." Thấy Hứa Dịch vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ, Hội trưởng Fasak bỗng nhiên nói thêm một câu đầy ẩn ý.

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta một cái, bình tĩnh nói: "Hội trưởng Fasak, có gì cứ nói thẳng."

Khuôn mặt tròn trịa của Hội trưởng Fasak lúc này đã không còn nụ cười thân thiết như lúc nãy, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm Hứa Dịch, bắn ra hai tia sáng sắc bén.

"Hội trưởng Hứa, tuy rằng khế ước mà tôi ký với quý Thương hội không nói rõ, nhưng quý Thương hội bán Máy công cụ Ma thuật cho các Thương hội khác trong Thành phố Saltan, có phải nên báo trước cho tôi một tiếng hay không?"

Hứa Dịch khẽ nhíu mày, thầm nghĩ Thương hội Tân Phi của chúng tôi vốn là bán Máy công cụ Ma thuật, bán cho ai chẳng lẽ còn cần phải được ông đồng ý hay sao?

Đương nhiên Hứa Dịch cũng rất rõ ràng, điểm này ở Địa Cầu là hành vi thương mại rất bình thường, nhưng ở Lục địa Saiens, lại không thể đánh đồng một cách đơn giản như vậy.

Suy nghĩ một chút, Hứa Dịch giơ tay ra hiệu cho Hội trưởng Fasak bình tĩnh đừng nóng vội, sau đó đưa tay sờ sờ vào phần đế của Quạt ma thuật.

Một lát sau, trên mặt Hứa Dịch lộ ra nụ cười hiểu ý đã sớm dự liệu được.

"Hội trưởng Fasak, trước tiên tôi phải nhắc nhở ông, Máy công cụ Ma thuật là máy móc do Thương hội Tân Phi của chúng tôi tự nghiên cứu chế tạo, chỉ cần người khác trả giá hợp lý, chúng tôi có lý do bán nó cho bất kỳ ai..." Nhìn thấy sắc mặt Fasak lập tức sa sầm, Hứa Dịch cười nói tiếp: "Đương nhiên, chúng ta bây giờ là quan hệ hợp tác, thân là đối tác, tôi đương nhiên phải vì lợi ích của Thương hội Fasak mà suy nghĩ, cho nên chúng tôi bình thường sẽ không bán Máy công cụ Ma thuật sản xuất Quạt ma thuật cho các Thương hội khác trong Thành phố Saltan."

"Vậy thì cỗ Quạt ma thuật này là chuyện gì xảy ra?" Hội trưởng Fasak cau mày chỉ vào Quạt ma thuật trong tay Hứa Dịch."Nếu chỉ dựa vào rèn thủ công, mỗi cỗ Quạt ma thuật đều sẽ tốn rất nhiều thời gian, giá thành cũng rất cao. Nhưng giá bán Quạt ma thuật của Thương hội Leo lại thấp hơn Quạt ma thuật của Thương hội Fasak chúng tôi mười đồng bạc, nếu không phải dùng Máy công cụ Ma thuật rèn đúc hàng loạt, tôi dám khẳng định Thương hội Leo nhất định sẽ lỗ chết. Đương nhiên, tôi không tin đám người Thương hội Leo kia lại ngu ngốc như vậy."

"Hội trưởng Fasak, tôi nghĩ ông đã bỏ sót một việc." Hứa Dịch cười nói."Nếu Quạt ma thuật có thể sao chép, vậy thì Máy công cụ Ma thuật cũng có thể sao chép."

"Sao chép Máy công cụ Ma thuật?" Đôi mắt nhỏ của Hội trưởng Fasak đột nhiên trợn to."Không thể nào! Năm cỗ Máy công cụ Ma thuật kia tinh xảo phức tạp như vậy, sao có thể tùy tiện sao chép được?"

Hứa Dịch nhún vai: "Tuy rằng tôi cũng không muốn thừa nhận, nhưng nếu tôi đoán không lầm, thì đây chính là sự thật. Năm cỗ Máy công cụ Ma thuật mà ông nói Thương hội Leo sở hữu, hẳn là do bọn họ sao chép."

"Nhưng... nhưng Máy công cụ Ma thuật dễ dàng sao chép như vậy sao?" Hội trưởng Fasak nhìn chằm chằm Hứa Dịch, dường như không tin lắm.

"Đương nhiên không dễ dàng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể."

Hứa Dịch thuận tay cầm lấy một dụng cụ, ba hai cái đã tháo rời cỗ Quạt ma thuật trong tay thành từng bộ phận.

Đúng như cậu dự đoán, cỗ Quạt ma thuật này không chỉ ngoại hình giống hệt Quạt Ma thuật Tân Phi, mà ngay cả cấu tạo bên trong, thậm chí mỗi một bộ phận đều gần như giống hệt.

Nói cách khác, cỗ Quạt ma thuật này hoàn toàn là hàng nhái của Quạt Ma thuật Tân Phi.

"Nhìn ra vấn đề gì chưa?" Thấy động tác của Hứa Dịch, Hội trưởng Fasak nhịn không được hỏi.

Hứa Dịch thuận tay cầm lấy một trục đỡ cánh quạt trên mặt đất xem xét hai cái, cười khẩy: "Tôi đã nhìn ra rất nhiều vấn đề. Hội trưởng Fasak, Thương hội Leo kia bắt đầu bán loại Quạt ma thuật này chắc chưa được nửa tháng nhỉ?"

Hội trưởng Fasak ngẩn người, suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Đúng vậy, quả thật chưa được nửa tháng. Sao cậu biết?"

Hứa Dịch chỉ vào những bộ phận trên mặt đất: "Là chúng nói cho tôi biết."

"Chúng?" Ánh mắt Hội trưởng Fasak rơi vào những bộ phận nằm rải rác trên mặt đất, không hiểu gì cả.

Hứa Dịch nghiêng đầu nhìn Hội trưởng Fasak: "Lần này ông đến, hẳn là cũng có mang Quạt ma thuật do Thương hội các ông sản xuất đến chứ?"

"Có." Hội trưởng Fasak lại lục trong cái bọc to kia lấy ra một cỗ Quạt ma thuật đưa tới.

Hứa Dịch cầm trên tay ước lượng một chút, bỗng nhiên nhíu mày: "Hội trưởng Fasak, khi sản xuất cỗ Quạt ma thuật này, có phải các ông không làm đúng theo tiêu chuẩn mà lúc trước tôi đưa cho ông không?"

Hội trưởng Fasak ngẩn người, lập tức kêu oan: "Đương nhiên là có! Hội trưởng Hứa, thứ này là do Thương hội Tân Phi của cậu nghiên cứu chế tạo, sao tôi có thể không làm theo tiêu chuẩn mà cậu đưa ra được?"

"Tôi thấy chưa chắc đâu?" Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng, nhìn trái nhìn phải, cầm lấy một chiếc Quạt Ma thuật Tân Phi đang quay ở góc xưởng, sau đó đặt cùng với cỗ Quạt ma thuật mà Hội trưởng Fasak mang đến, rồi lắp Tinh thể Ma lực có kích thước và phẩm chất giống nhau vào hai cỗ Quạt ma thuật, đồng thời ấn công tắc.

Hai tia sáng xanh nhạt lóe lên, cánh quạt của hai cỗ Quạt ma thuật bắt đầu chuyển động, phát ra tiếng vo vo.

Hứa Dịch kéo Hội trưởng Fasak đứng trước hai cỗ Quạt ma thuật thổi gió mát một lúc, bỗng nhiên quay đầu hỏi: "Nhìn ra chưa?"

Sắc mặt Hội trưởng Fasak lúc này đã trở nên khó coi.

Hai cỗ Quạt ma thuật này tuy rằng nhìn từ bên ngoài gần như giống hệt nhau, nhưng sau khi vận hành lại có sự khác biệt rất rõ ràng.

Đầu tiên là tốc độ khởi động.

Quạt Ma thuật Tân Phi sau khi ấn công tắc, chỉ trong nháy mắt, cánh quạt đã bắt đầu chuyển động, trong nháy mắt đã có gió

mát thổi ra.

Còn cỗ Quạt ma thuật do Thương hội Fasak sản xuất lại mất gần năm giây, cánh quạt mới bắt đầu chuyển động, một lúc sau mới cảm nhận được gió mát.

Tiếp theo là tính ổn định.

Tốc độ quay của cánh quạt Quạt Ma thuật Tân Phi rất ổn định, mắt thường gần như không nhìn ra bất kỳ dao động nào.

Còn Quạt ma thuật của Thương hội Fasak lại thỉnh thoảng xuất hiện tình trạng giật lag, giống như có thứ gì đó cản trở cánh quạt chuyển động.

Ngoài hai điểm này, Quạt Ma thuật Tân Phi trong suốt quá trình chỉ có tiếng vo vo rất nhỏ do cánh quạt quạt gió, còn Quạt ma thuật của Thương hội Fasak không chỉ tiếng cánh quạt lớn hơn, bên trong Quạt ma thuật còn thỉnh thoảng vang lên tiếng ọp ẹp, thậm chí khi cánh quạt quay được một lúc, nơi phát ra âm thanh cũng dần dần nhiều hơn, kèm theo sự rung lắc không ngừng của Quạt ma thuật, khiến người ta nghi ngờ nó có thể sụp đổ bất cứ lúc nào hay không.

"Hội trưởng Fasak, nếu ông là khách hàng, hai cỗ Quạt ma thuật này đặt trước mặt ông, ông sẽ chọn mua cỗ nào?" Hứa Dịch lại hỏi.

Sắc mặt Hội trưởng Fasak u ám, lớp mỡ trên mặt giật giật, nặn ra nụ cười gượng gạo đáp: "Đương nhiên là chọn Quạt Ma thuật Tân Phi của cậu." Không đợi Hứa Dịch nói tiếp, ông ta lại hỏi: "Nhưng Hội trưởng Hứa, tại sao lại như vậy? Tôi rất coi trọng Quạt ma thuật này, toàn bộ quá trình sản xuất đều được chế tạo nghiêm ngặt theo quy trình và tiêu chuẩn mà cậu đưa cho tôi, ngay cả năm cỗ Máy công cụ Ma thuật sản xuất linh kiện cũng là mua từ chỗ cậu, tại sao cuối cùng lại có sự chênh lệch lớn như vậy?"

"Rất đơn giản, chênh lệch nằm ở hai điểm, một là nguyên liệu, hai là nhân lực." Hứa Dịch duỗi hai ngón tay ra lắc lắc, bỗng nhiên hỏi: "Hội trưởng Fasak, người công nhân kỹ thuật mà tôi phái đến, có phải ông hoàn toàn không coi trọng hay không?"

"Làm sao có thể! Năm người đó là do cậu phái đến dạy quy trình sản xuất, sao tôi có thể không coi trọng?" Hội trưởng Fasak lập tức nói: "Từ khi bọn họ đến, tôi đều cho ăn ngon mặc đẹp, hoàn toàn không xem bọn họ là nô lệ!"

Hứa Dịch khẽ lắc đầu: "Ông có thể đảm bảo những người dưới quyền ông cũng không xem bọn họ là nô lệ sao?"

"Chuyện này..." Hội trưởng Fasak lập tức nghẹn họng, có chút không chắc chắn nói: "Tôi đã long trọng tuyên bố với bọn họ rồi, hẳn là không đâu... Khụ, Hội trưởng Hứa, cậu vẫn nên nói về vấn đề nguyên liệu đi. Tôi không hiểu lắm, nguyên liệu chế tạo Quạt ma thuật chẳng phải là sắt sao, chẳng lẽ còn có gì khác biệt hay sao?"

Hứa Dịch thở dài, thầm nghĩ muốn giải thích cho ông ta ở Địa Cầu chỉ riêng Gang thô đã có thể chia thành hơn mười loại, không biết ông ta có khiếp sợ đến mức mỡ trên mặt rớt xuống mấy miếng hay không?

Đương nhiên, ở Lục địa Saiens có nền tảng công nghiệp vô cùng mỏng manh này, cho dù Hứa Dịch nói ra những điều này, e rằng cũng không ai hiểu.

Bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể chậm rãi dùng ngôn từ mà Hội trưởng Fasak có thể hiểu để giải thích rõ ràng cho ông ta.

"Cùng là sắt, nhưng cũng có sự khác biệt..."

Chương 104: Hi vọng

Hội trưởng Fasak cuối cùng cũng hài lòng rời khỏi Thành phố Bontar.

Điều khiến ông ta yên tâm ra đi đương nhiên không chỉ là việc Hứa Dịch đã giúp ông ta giải quyết vấn đề về Quạt ma thuật, và hứa sẽ cử thêm một số kỹ thuật viên hỗ trợ ông ta nâng cao chất lượng Quạt ma thuật của Thương hội Fasak.

Đối với một thương nhân lão luyện như Hội trưởng Fasak, điều khiến ông ta hài lòng đương nhiên là đủ lợi ích.

Và điều mang lại những lợi ích này chính là một bản hợp đồng hợp tác chi tiết hơn bản hợp đồng trước đó, được ký kết giữa Hứa Dịch đại diện cho Thương hội Tân Phi và Thương hội Fasak.

Theo bản hợp đồng này, Thương hội Tân Phi sau này sẽ cung cấp cho Thương hội Fasak sự hỗ trợ kỹ thuật đầy đủ hơn, đồng thời một khi Thương hội Tân Phi có sản phẩm Máy móc Ma thuật mới, Thương hội Fasak có thể được hưởng quyền hợp tác ưu tiên.

Ví dụ như lần này Hội trưởng Fasak đến Thành phố Bontar là do nghe nói Thành phố Bontar gần đây xuất hiện một loại Máy gặt Ma thuật Nhỏ, lần này ông ta đến đây ngoài việc giải quyết chuyện Quạt ma thuật ra, chủ yếu là muốn từ Hứa Dịch đây có được thông tin liên quan đến Máy gặt Ma thuật Nhỏ.

Hứa Dịch rất thẳng thắn tiết lộ cho ông ta mọi thông tin về Máy gặt Ma thuật Nhỏ, tuy nhiên lại từ chối yêu cầu giúp đỡ Thương hội Fasak xây dựng dây chuyền sản xuất Máy gặt Ma thuật Nhỏ.

Mặc dù điều này khiến Hội trưởng Fasak bất mãn, nhưng Hứa Dịch cũng đành bó tay.

Máy gặt Ma thuật Nhỏ khác với Quạt ma thuật, yêu cầu về kỹ thuật chế tạo cao hơn gấp mấy lần, hiện tại ngay cả trong Thương hội Tân Phi, cũng chỉ có những Người lùn mới có thể hoàn thành việc chế tạo.

Hiện tại Hứa Dịch vẫn chưa chế tạo ra một bộ Máy móc Ma thuật hoàn chỉnh để thay thế nhân lực sản xuất Máy gặt Ma thuật Nhỏ, mà anh đương nhiên cũng không thể chuyển nhượng những Người lùn này cho người khác, đương nhiên là không thể giúp Thương hội Fasak xây dựng dây chuyền sản xuất.

Yêu cầu của Hội trưởng Fasak không thể được đáp ứng, đành phải lui một bước, đề nghị với Hứa Dịch giành lấy quyền đại lý độc quyền Máy gặt Ma thuật Nhỏ hiệu Tân Phi tại Thành phố Saltan.

Đối với yêu cầu này, Hứa Dịch đã đồng ý ngay lập tức.

Với quy mô và danh tiếng hiện tại của Thương hội Tân Phi, muốn trực tiếp tiến vào Thành phố Saltan là điều không thực tế, ngược lại thông qua Hội trưởng Fasak, một Thương hội có đủ thực lực và địa vị ở Thành phố Saltan để thâm nhập vào sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Để Thương hội Fasak làm đại lý Máy gặt Ma thuật Nhỏ, mặc dù sẽ mất đi một phần lợi nhuận, nhưng lại có thể nhờ đó mà thương hiệu Tân Phi và Thương hội Tân Phi tạo dựng được tiếng tăm ở Thành phố Saltan, nhìn chung vẫn rất có lợi.

Ngoài ra, Hứa Dịch còn kiên quyết từ chối đề nghị của Hội trưởng Fasak về quyền mua độc quyền Máy công cụ Ma thuật.

Mặc dù lời từ chối này khiến Hội trưởng Fasak rất bất mãn,

nhưng Hứa Dịch không có ý định nhượng bộ dù chỉ một chút.

Điều anh cân nhắc không chỉ là Thành phố Saltan này, mà là từ góc độ lâu dài hơn.

Nếu đồng ý yêu cầu của Hội trưởng Fasak, vậy thì sau này tất cả các sản phẩm của Thương hội Tân Phi có thể sẽ bị hạn chế vì điều này.

Có tiền lệ của Thương hội Fasak, sau này nếu Thương hội Tân Phi muốn bán sản phẩm ra toàn bộ Lục địa Saiens, thì những Thương hội khác đưa ra yêu cầu tương tự sẽ rất khó từ chối.

Và như vậy, sự phát triển của Thương hội Tân Phi chắc chắn sẽ bị hạn chế rất nhiều, thậm chí còn bị người khác khống chế.

Đây là điều mà Hứa Dịch dù thế nào cũng không thể chấp nhận.

Ban đầu, Hội trưởng Fasak vẫn muốn tranh cãi, thậm chí trong lời nói còn ẩn chứa ý đe dọa, nhưng thái độ của Hứa Dịch khá cứng rắn, không nhượng bộ chút nào, cuối cùng Hội trưởng Fasak cũng đành bất lực.

Xét cho cùng, hiện tại chỉ có Thương hội Tân Phi là nơi có thể sản xuất Máy công cụ Ma thuật, hơn nữa Hội trưởng Fasak đã nhìn thấy lợi ích to lớn từ đó, nếu thực sự đàm phán với Hứa Dịch đổ vỡ, mất đi cơ hội hợp tác với Thương hội Tân Phi, vậy thì ngược lại Thương hội Fasak sẽ phải gánh chịu tổn thất nặng nề.

Vì vậy, sau hai ngày thương lượng, hai bên cuối cùng đã đạt được thỏa thuận.

Mặc dù nhiều yêu cầu của Hội trưởng Fasak không được đáp ứng, nhưng thông qua cuộc đàm phán này, ông ta vẫn có thể đánh giá rằng Thương hội Fasak có thể thu được lợi nhuận khổng lồ từ đó, lúc rời đi đương nhiên là rất hài lòng.

So với Hội trưởng Fasak tâm mãn ý túc, trong lòng Hứa Dịch lại không được thoải mái như vậy.

Tiễn Hội trưởng Fasak xong, Hứa Dịch trở về văn phòng, nhìn chiếc Quạt ma thuật vẫn luôn quay trên bàn làm việc, chìm vào trầm tư.

Chiếc Quạt ma thuật đang quay hiện tại không phải là hiệu Tân Phi, cũng không phải là hiệu Fasak, mà là chiếc Quạt ma thuật do Thương hội Leo sản xuất mà Fasak đã đích thân mang đến.

Phải nói là chất lượng của chiếc Quạt ma thuật này không cao, không chỉ hoàn toàn không thể so sánh với Quạt Ma thuật Tân Phi, thậm chí so với Quạt ma thuật của Thương hội Fasak cũng kém hơn một chút.

Hai ngày nay, khi đàm phán với Hội trưởng Fasak, Hứa Dịch đã đặt nó trên bàn làm việc và để nó quay liên tục.

Bây giờ mới chỉ qua hai ngày, chiếc Quạt ma thuật này đã có dấu hiệu lỏng lẻo rõ ràng, khiến cho khi cánh quạt quay tốc độ cao, toàn bộ chiếc Quạt ma thuật không ngừng rung lắc, đồng thời phát ra tiếng lách cách, như thể sắp sửa tan giá.

Mà lý do Hứa Dịch có thể thuyết phục được Hội trưởng Fasak, thì màn trình diễn của chiếc Quạt ma thuật này cũng đóng một vai trò vô cùng quan trọng.

Tận mắt chứng kiến chiếc Quạt ma thuật do Thương hội Leo sản xuất lại kém cỏi như vậy, khiến cho nỗi lo lắng trong lòng Hội trưởng Fasak tiêu tan ngay lập tức.

Khác với niềm vui mừng như trút được gánh nặng của Hội trưởng Fasak, khi nhìn thấy chiếc Quạt ma thuật này, trong lòng Hứa Dịch lại tràn đầy kinh hỉ hơn là lo lắng.

Mặc dù chất lượng của chiếc Quạt ma thuật này rất kém, thậm

chí nói là hàng nhái cũng có phần miễn cưỡng, nhưng chiếc Quạt ma thuật này lại đại diện cho một sự thật, đó chính là ngoài Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi ra, trên Lục địa Saiens đã có người và Thương hội khác bắt đầu để mắt đến Máy móc Ma thuật.

Điều Hứa Dịch vẫn luôn lo lắng chính là nền tảng công nghiệp trên Lục địa Saiens quá mỏng manh, mà do địa vị của Pháp Sư tương đối cao, dẫn đến đại đa số mọi người không coi trọng ngành công nghiệp Ma pháp.

Là một kỹ sư cơ khí, Hứa Dịch rất khó chấp nhận một thế giới có nền tảng công nghiệp mỏng manh như vậy, vì vậy anh rất hy vọng có thể xây dựng lại một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên Lục địa Saiens.

Nhưng việc xây dựng hệ thống công nghiệp là một công trình vô cùng to lớn, chỉ dựa vào một mình anh thì tuyệt đối không thể hoàn thành, chỉ có nhiều người cùng tham gia, cùng sáng tạo, mới có hy vọng hoàn thành lý tưởng này.

Hiện tại đã có sự xuất hiện của Thương hội Leo, cũng có nghĩa là người dân trên Lục địa Saiens cuối cùng cũng bắt đầu nhận thức được tầm quan trọng của ngành công nghiệp Ma pháp.

Mặc dù mục đích sản xuất chiếc Quạt ma thuật này của Thương hội Leo đương nhiên chỉ là vì kiếm tiền, nhưng chỉ cần bọn họ tham gia vào, thì chứng tỏ đã có ý thức này, cũng có nghĩa là có hy vọng.

Đương nhiên, điều này thực ra cũng không phải là chuyện gì quá bất ngờ.

Thương hội Tân Phi chỉ dựa vào Quạt ma thuật mà trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã kiếm được khoản lợi nhuận khổng lồ lên tới hơn một vạn đồng vàng, thu nhập như vậy đương nhiên sẽ khiến người khác chú ý và ghen tị, vậy nên việc theo sau đó, cũng

bước chân vào lĩnh vực nghiên cứu Máy móc Ma thuật cũng không có gì lạ.

Hứa Dịch không lo lắng Thương hội Leo sẽ tạo thành bất kỳ mối đe dọa nào cho mình, bởi vì từ chiếc Quạt ma thuật này có thể thấy, nghiên cứu về Máy móc Ma thuật của Thương hội Leo vẫn chỉ đang ở giai đoạn bắt chước cơ bản nhất.

Mặc dù bọn họ thậm chí có thể làm nhái được Máy công cụ Ma thuật khiến Hứa Dịch có chút kinh ngạc, nhưng từ kỹ thuật chế tạo thô sơ của chiếc Quạt ma thuật này hoàn toàn có thể suy đoán ra, những chiếc Máy công cụ Ma thuật nhái đó chắc chắn cũng có sự chênh lệch rất lớn, hoàn toàn không thể so sánh với Máy công cụ Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất.

Hứa Dịch bỗng thở dài một hơi, đưa tay sờ lên đế của chiếc Quạt ma thuật.

"Nhìn từ phong cách Pháp trận, rất có thể là do Vina làm ra. Mấy hôm trước nghe Luti nói, cô ấy với Rem và Zimiro cùng nhau đến một Thương hội ở Thành phố Saltan, chắc là Thương hội Leo này." Hứa Dịch quay đầu nhìn về hướng Đông Bắc ngoài cửa sổ, Thành phố Saltan nằm ở hướng đó."Nếu là nghiên cứu Máy móc Ma thuật, thì rõ ràng là Thương hội Tân Phi của chúng ta tốt hơn. Lý do Vina chọn Thương hội Leo, e là vì Rem không cam tâm đứng dưới trướng mình. Còn Zimiro..."

Hứa Dịch cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào chiếc Quạt ma thuật trên bàn làm việc, trong mắt hiện lên vẻ chế giễu.

"Chọn một Thương hội nóng vội muốn thành công như vậy, đáng đời cậu."

"Cạch-"

Chiếc Quạt ma thuật trên bàn làm việc bỗng rung lắc dữ dội,

tấm lưới bảo vệ bên ngoài cánh quạt vậy mà lại theo đó rơi thẳng xuống, đập mạnh xuống mặt bàn, phát ra tiếng động giòn tan.

Chương 105: Quảng cáo mới

Lúc này đã là hạ tuần tháng chín, cái nóng mùa hè dần dần bắt đầu rút đi, trong không khí thổi đến làn gió nhẹ thậm chí còn bắt đầu mang theo một tia mát mẻ.

Trên những tán cây ven đường, những chiếc lá vốn xanh um tươi tốt cũng bắt đầu điểm xuyết một chút vàng úa, bị gió thổi qua, thỉnh thoảng lại có một hai chiếc lá rơi xuống.

Tuy nhiên, trong tiết trời mùa thu mát mẻ như vậy, Freeman vẫn toát mồ hôi đầm đìa, chiếc áo ngắn cậu đang mặc ướt sũng, dính chặt vào người rất khó chịu.

Cũng không còn cách nào khác, bất kể ai kéo theo hơn hai trăm cân lúa mì từ Làng Ireland đến Thành phố Bontar, liên tục chạy gần ba mươi cây số, e rằng đều phải toát mồ hôi đầm đìa.

Thực ra ban đầu cậu không cần phải khiến bản thân vất vả như vậy, bởi vì từ ngày thu hoạch, Thương hội Maddie chuyên kinh doanh lương thực ở Thành phố Bontar đã cử người đến tận làng thu mua, hầu hết lúa mì mà nông dân trong làng thu hoạch được đều bán cho họ.

Mấy năm trước Freeman cũng làm như vậy, nhưng năm nay cậu lại chọn tự mình vận chuyển số lúa mì đã thu hoạch được đến Thành phố Bontar để bán.

Lý do rất đơn giản, năm nay cậu đột nhiên nghe nói, nếu bán trực tiếp cho thương lái ở Làng Ireland thì mỗi cân sẽ bị ép giá thấp hơn ba mươi tư đồng xu so với bán ở Thành phố Bontar.

Nếu tính ra hơn hai trăm cân lúa mì, như vậy sẽ bị lỗ mất gần

bảy, tám mươi đồng bạc.

Có lẽ đối với những quý tộc trong Thành phố Bontar, bảy, tám mươi đồng bạc căn bản là thứ mà bọn họ có đánh rơi xuống đất cũng lười nhặt lên, ngay cả người dân Làng Ireland phần lớn cũng sẽ không quá để ý, vì vậy bọn họ gần như đều lựa chọn bán lúa mì ngay tại làng cho Thương hội Maddie.

Tuy nhiên, đối với một gia đình nghèo khó như Freeman, với ba đứa con đang chờ đồ ăn, thì bảy, tám mươi đồng bạc là một khoản tiền không thể xem thường.

Những người dân làng khác cảm thấy quá vất vả, nhưng Freeman vẫn kiên trì tự mình kéo số lúa mì này đến Thành phố Bontar, chỉ để có thể bán được thêm bảy, tám mươi đồng bạc.

Một cơn gió mát đột nhiên thổi đến, khiến Freeman lập tức cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều.

Cậu tạm thời đặt xe đẩy xuống, lấy khăn lau mồ hôi, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Dù sao thì bức tường thành của Thành phố Bontar đã ở phía xa, lúc này vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến buổi trưa, cũng không cần phải quá vội vàng.

Ngẩng đầu lau mồ hôi trên mặt, ánh mắt Freeman vô thức nhìn về phía Thành phố Bontar ở xa xa, lại đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng.

Bên ngoài bốn bức tường thành của Thành phố Bontar, vẫn luôn dựng một tấm biển quảng cáo khổng lồ cao lớn, không chỉ người dân trong Thành phố Bontar từ lâu đã quen thuộc, mà ngay cả những người nông dân bình thường ở các làng mạc bên ngoài thành phố như Freeman cũng biết rõ ràng, mỗi lần đến Thành phố Bontar vì có việc, Freeman đều nhịn không được mà nhìn tấm biển

quảng cáo đó thêm vài lần.

Không vì điều gì khác, chỉ là vì muốn nhìn thêm vài lần cô gái xinh đẹp và cao quý trên đó.

Thế nhưng lần này, khi Freeman theo thói quen nhìn về phía tấm biển quảng cáo đó, lại phát hiện ra hình ảnh trên biển đã thay đổi.

Trước đây trên tấm biển đó, ngoài cô gái xinh đẹp kia ra, còn có hình ảnh của Quạt Ma thuật Tân Phi.

Lúc đó, lần đầu tiên nhìn thấy bức tranh trên biển quảng cáo, Freeman đã bị thu hút sâu sắc.

Ngoài việc ghi nhớ cô gái xinh đẹp kia, cậu còn ghi nhớ chiếc Quạt Ma thuật Tân Phi này, và âm thầm hạ quyết tâm trong lòng, chỉ cần sau này gia đình khá giả hơn một chút, nhất định phải mua một chiếc Quạt Ma thuật Tân Phi mang về, để ba đứa con trong nhà cũng có thể tận hưởng làn gió mát mẻ này trong những ngày hè oi bức.

Tuy nhiên, lúc này trên bức tranh khổ lớn trên tấm biển quảng cáo khổng lồ đó, cô gái xinh đẹp quen thuộc với Freeman vẫn còn đó, nhưng ngoài cô ấy ra, còn có thêm hai cô gái trẻ khác.

Mặc dù hai cô gái này không xinh đẹp bằng cô gái kia, nhưng cũng được coi là xinh đẹp, hơn nữa một người hoạt bát tươi sáng, một người dịu dàng thanh tú, lại mang đến cho người ta cảm giác khác nhau.

Trong tranh, ba cô gái đang vây quanh một chiếc bàn, nhìn từ mấy đĩa thức ăn trên bàn, có lẽ là đang chuẩn bị ăn cơm.

Thế nhưng ở ngay chính giữa bàn, lại đặt một cái vật dụng bằng sắt hình trụ tròn kỳ quái, trong đó cô gái có dáng vẻ hoạt bát, khuôn mặt tròn trịa đang cầm thìa, múc từ trong cái vật dụng bằng

sắt kỳ quái này ra một thìa cơm còn đang bốc khói nghi ngút.

"Cái thứ này là cái gì?" Freeman khó hiểu nhìn bức tranh, suy nghĩ một chút, đoán ra được điều gì đó."Bức tranh trước đó là quảng cáo mà Thương hội Tân Phi làm cho Quạt Ma thuật Tân Phi, vậy thì bức tranh này hẳn là quảng cáo rồi? Nhưng mà cái thứ kỳ quái này là cái gì? Tại sao bên trong lại có cơm đã nấu chín?"

Trên biển quảng cáo ngoài tranh vẽ ra còn có hai dòng chữ, đáng tiếc Freeman không biết chữ, cuối cùng dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, cậu kéo một người đàn ông trung niên trông có vẻ có chút học thức đi ngang qua hỏi.

"Trên đó viết gì vậy ạ?" Người đàn ông trung niên thuận theo hướng Freeman chỉ nhìn lướt qua, bật cười."Ồ, cái đó à. Nói cho cậu biết nhé, đó là biển quảng cáo mới mà Thương hội Tân Phi mới thay cách đây hai ngày, là quảng cáo cho sản phẩm mới Nồi cơm Ma thuật của thương hội bọn họ."

"Nồi cơm Ma thuật? Là cái thứ tròn tròn trên đó sao? Dùng để làm gì ạ?" Freeman càng thêm tò mò.

"Cái này cũng không nhìn ra sao? Cậu xem, bên trong đó không phải có cơm sao, cho nên nói cái Nồi cơm Ma thuật này, chính là có thể để cho người ta dùng nó để nấu cơm." Người đàn ông trung niên chỉ vào biển quảng cáo, đọc từng chữ một."Hai hàng chữ trên đó, hàng đầu tiên là 'Nồi cơm Ma thuật hiệu Tân Phi, để bạn tận hưởng cơm ngon thuần khiết nhất'. Hàng bên dưới là 'Cuộc sống khỏe mạnh, tránh xa khói bếp'. Hiểu ý chưa?"

Freeman thành thật lắc đầu: "Cháu không hiểu."

Người đàn ông trung niên nhịn không được trợn mắt: "Cái này có gì mà không hiểu? Dùng cái Nồi cơm Ma thuật này, không cần phải dùng củi để nhóm lửa, là có thể trực tiếp nấu cơm chín, không chỉ nhanh hơn dùng củi lửa, mà còn không có khói. Sao

nào? Tiện lợi chứ?"

"Không cần củi lửa? Vậy làm sao nấu chín được ạ?" Freeman kinh ngạc nói.

Người đàn ông trung niên cười lớn: "Xem ra cậu vẫn chưa hiểu rồi. Thôi được rồi, không có đồ ở đây để trình diễn cho cậu xem, tôi nói cậu cũng sẽ không hiểu đâu. Nếu cậu thật sự tò mò, thì tự mình đi mua một cái về dùng thử là biết ngay. Nói cho cậu biết, tôi là người đầu tiên mua một cái về, bây giờ mỗi ngày vợ tôi nấu cơm nhàn nhã hơn nhiều."

Nhìn người đàn ông trung niên vừa cười lớn vừa rời đi, Freeman bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ cái Nồi cơm Ma thuật này tuy là đồ tốt, nhưng cậu mua không nổi, tốt đến mấy cũng vô dụng.

Nói chuyện bên đường một lúc, Freeman cảm thấy mình đã khôi phục lại chút sức lực, bèn súc miệng, kéo xe bán tải lên, tiếp tục kéo xe lúa mì đầy ắp tiến vào Thành phố Bontar.

Nửa tiếng sau, Freeman đến Thương hội Maddie, dễ dàng men theo dòng người tìm được nơi thu mua lúa mì, sau đó bán hết số lúa mì, cuối cùng thu được hai đồng vàng, ba mươi bảy đồng bạc và bảy mươi sáu đồng xu.

Cất kỹ số tiền kiếm được không dễ dàng gì này, Freeman liếc nhìn quán rượu bên cạnh Thương hội Maddie, nuốt nước miếng một cái thật mạnh, lấy từ trong túi vải mà vợ đã chuẩn bị sẵn từ sáng sớm ra một chiếc bánh nướng, định bụng sẽ vừa ăn bánh nướng vừa uống nước sôi miễn phí của Thương hội Maddie để giải quyết bữa trưa.

Vừa mới uống được một ngụm nước, chuẩn bị cắn miếng bánh nướng, thì đột nhiên nghe được đoạn đối thoại của hai người vội vã đi ngang qua.

"Này, cậu có tham gia cuộc thi ăn thùng uống vại của Thương hội Tân Phi không?"

"Tham gia chứ, tiếc là tôi chỉ ăn được ba bát là không nhịn nổi nữa. Haizz..."

"Mới có ba bát? Cậu kém quá vậy? Tôi ăn được những năm bát đấy!"

"Hứ, năm bát thì đã sao, lần tôi đi, cái gã giành chiến thắng kia ăn được những chín bát! Cơm trong ba cái Nồi cơm Ma thuật đều bị hắn ăn hết sạch!"

"Lợi hại vậy sao? Tên đó chắc là heo đấy nhỉ?"

"Biết đâu được..."...

Tai Freeman khẽ động, cuộc thi ăn thùng uống vại? Lại là cái gì vậy?

Freeman tò mò kéo một người làm trong Thương hội lại hỏi thăm một chút, lúc này mới biết thì ra cái gọi là cuộc thi ăn thùng uống vại này, là một cuộc thi so xem ai ăn được nhiều cơm hơn do Thương hội Tân Phi tổ chức từ sáng nay.

Cuộc thi này không hạn chế người tham gia, bất kể là ai, chỉ cần muốn tham gia đều được.

Mà trong cuộc thi, tất cả những người tham gia đều có thể tùy ý ăn cơm do Thương hội Tân Phi cung cấp, ai ăn được nhiều nhất sẽ giành chiến thắng.

Cuộc thi kéo dài cả ngày cuối cùng sẽ chọn ra một người chiến thắng, người chiến thắng này không chỉ có thể nhận được một chiếc Nồi cơm Ma thuật làm phần thưởng, mà còn nhận được thẻ hội viên đặc biệt do Thương hội Tân Phi cung cấp, sau này bất kể mua bất kỳ sản phẩm nào ở Thương hội Tân Phi, đều sẽ được

hưởng một số ưu đãi nhất định.

Freeman không quá để ý đến phần thưởng cuối cùng, thứ cậu để ý chính là có thể ăn cơm miễn phí.

Cúi đầu nhìn chiếc bánh nướng khô khốc trong tay, Freeman suy nghĩ một chút, dứt khoát gói chiếc bánh nướng lại nhét vào trong ngực, sau đó hỏi người làm công việc kia xem hướng tổ chức cuộc thi của Thương hội Tân Phi, rồi sải bước đi tới.

Chương 106: Cuộc thi ăn

Khi Freeman đến khu phố thương mại, anh thấy con phố vốn đã rộng rãi nay lại càng đông đúc hơn, tiếng hò reo cổ vũ vang lên không ngớt.

Dù khỏe mạnh lực lưỡng, Freeman vẫn phải mất một lúc mới chen vào được bên trong.

Giữa đám đông là một khoảng đất trống, vài chiếc bàn được xếp thành hàng, mười người với ngoại hình khác nhau ngồi cạnh nhau, trước mặt mỗi người đều có một chiếc Nồi cơm Ma thuật mà Freeman đã nhìn thấy trên tấm biển ở ngoại thành.

Nồi cơm Ma thuật chứa đầy cơm trắng, tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, mười người tham gia thi nhau bưng bát cơm đầy ắp, to bằng cả khuôn mặt, cố gắng ăn thật nhanh.

Cuộc thi dường như mới chỉ bắt đầu, cả mười người đều ăn với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc mười bát cơm đã hết sạch.

Tuy nhiên, đến bát thứ hai, kết quả đã rõ ràng.

Ba người trong số đó chỉ ăn được một nửa đã không thể ăn thêm được nữa, đành tuyên bố bỏ cuộc.

Một lúc sau, hai người nữa cũng không thể tiếp tục.

Trong số năm người còn lại, chỉ có hai người ăn hết bát thứ hai mà vẫn tỏ ra thoải mái, ba người còn lại rõ ràng đã có phần chật vật.

Quả nhiên, ba người đó chỉ ăn được một nửa bát thứ ba đã giơ tay xin hàng, hai người còn lại hít một hơi thật sâu rồi ăn hết sạch

cả bát thứ ba.

Hai người cuối cùng đấu tay đôi, đám đông khán giả càng thêm phấn khích, không ngừng cổ vũ cho hai người, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Ăn hết bát thứ tư, động tác của cả hai đã chậm lại.

Ăn được một nửa bát thứ năm, cuối cùng cũng có một người không chịu nổi, phun miếng cơm trong miệng ra, người còn lại tuy khó khăn nhưng vẫn chậm rãi ăn hết bát cơm.

Đến đây, cuộc thi coi như kết thúc, một thanh niên bước ra thông báo người còn lại giành chiến thắng, đồng thời trao chiếc Nồi cơm Ma thuật trước mặt anh ta cho anh ta.

Freeman ngạc nhiên hỏi người bên cạnh: "Không phải nói người chiến thắng cuối cùng mới được tặng Nồi cơm Ma thuật sao? Chẳng lẽ đây đã là trận đấu cuối cùng rồi?"

Người bên cạnh liếc nhìn Freeman, khinh thường nói: "Thương hội Tân Phi sao có thể keo kiệt như vậy? Nói cho anh biết, bất kể là người chiến thắng ở vòng nào, đều có thể nhận được một chiếc Nồi cơm Ma thuật. Người chiến thắng cuối cùng không chỉ có Nồi cơm Ma thuật, mà nghe nói còn có quà tặng đặc biệt nữa. Sao nào? Anh muốn tham gia không?"

Freeman gật đầu.

Vừa lúc đó, người thanh niên có lẽ là người dẫn chương trình đang thông báo bắt đầu vòng thi tiếp theo, Freeman vội vàng chen ra ngoài, nhanh chóng ngồi xuống cạnh bàn.

Nhìn vẻ mặt do dự của những người xung quanh, Freeman không khỏi có chút khinh thường trong lòng.

Bọn người này, rõ ràng có cơm ngon miễn phí để ăn mà còn

không chịu ăn, thật là lãng phí.

Chẳng mấy chốc, mười người đã tập trung đông đủ, mười chiếc Nồi cơm Ma thuật được bê lên bàn.

Dưới sự hướng dẫn của người thanh niên, mười thí sinh bao gồm cả Freeman xoay nắp Nồi cơm Ma thuật, mở Nồi cơm Ma thuật ra, mùi thơm ngào ngạt của cơm tỏa ra, khiến đám đông xung quanh lại một lần nữa ồ lên kinh ngạc.

Freeman hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy mùi thơm xộc vào mũi, khiến anh không khỏi nuốt nước miếng, bụng cũng reo lên ùng ục.

Chiếc Nồi cơm Ma thuật này quả nhiên là một thứ tốt, rõ ràng chỉ nhìn thấy người ta đổ gạo và nước vào, vậy mà chỉ mất một lúc đã có thể nấu ra được bát cơm thơm ngon như vậy, thậm chí còn thơm hơn cả cơm nấu bằng nồi lớn ở nhà.

"Bắt đầu!"

Người thanh niên hô vang, Freeman lập tức dùng muôi múc đầy cơm vào bát trước mặt, chỉ thổi hai hơi đã há miệng nuốt xuống.

Từ sáng đến giờ, Freeman chỉ uống nước dọc đường, không ăn gì cả.

Vác hơn hai trăm cân gạo đi một quãng đường dài như vậy, thể lực tiêu hao tự nhiên là rất lớn.

Lúc này bụng Freeman đã sớm trống rỗng, đừng nói là một bát cơm trắng, cho dù là cỏ dại có lẽ anh cũng có thể nuốt trôi một bát.

Đám đông xung quanh chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, bát cơm lớn trước mặt Freeman đã hết sạch.

Đúng lúc Freeman định tiếp tục múc bát thứ hai thì bị người thanh niên phụ trách chủ trì ngăn lại.

"Sao vậy? Không cho ăn nữa sao?" Freeman ngạc nhiên nhìn người thanh niên, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

Alex không khỏi toát mồ hôi lạnh trên mặt.

Từ sáng nay đến giờ, cuộc thi ăn đã có hơn mười ba nhóm với hơn một trăm người tham gia, đây là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy người ăn nhanh như vậy.

Một bát cơm lớn như vậy, cho dù để cậu ta nhịn đói một ngày cũng chưa chắc đã ăn hết, vậy mà anh chàng da đen trước mặt này lại nuốt chửng trong nháy mắt, thật không biết miệng và bụng anh ta được làm bằng gì.

"Không, không phải không cho ăn, chỉ là mời anh đợi các thí sinh khác một chút, để chúng tôi tiện thống kê." Alex giữ nụ cười, giải thích với Freeman.

"Ồ." Freeman đành phải đặt bát cơm xuống, nhìn sang các thí sinh khác bên cạnh."Này, sao mọi người không ăn nhanh lên, chẳng lẽ không muốn thắng sao?"

Chín thí sinh còn lại nhìn nhau, thầm nghĩ chúng tôi đương nhiên là muốn thắng, nhưng nhìn thấy khí thế của anh như vậy, chúng tôi còn hy vọng gì để thắng đây?

Một lát sau, hai thí sinh đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, trực tiếp bỏ cuộc.

Bảy thí sinh còn lại có chút không phục, lần lượt ăn hết bát cơm đầu tiên.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy Freeman như gió cuốn mây tan ăn hết bát cơm thứ hai, bảy thí sinh còn lại đã không còn chút khẩu vị

nào, chứ đừng nói đến việc giành chiến thắng.

Vì vậy, Freeman chỉ ăn đúng hai bát đã giành chiến thắng trong vòng thi này.

Nhìn các thí sinh khác lần lượt rời đi, Freeman vẫn còn có chút kỳ quái.

"Này, sao mọi người đều đi rồi? Cơm ngon như vậy, mọi người không định ăn thêm chút nào sao?"

Mọi người xung quanh im lặng.

Họ đã thấy rất nhiều người tham gia cuộc thi ăn, nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy một người như vậy.

Alex có chút dở khóc dở cười đưa chiếc Nồi cơm Ma thuật trước mặt Freeman cho anh, cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chúc mừng anh đã giành chiến thắng trong vòng thi này. Chiếc Nồi cơm Ma thuật này là phần thưởng cho người chiến thắng, mời anh nhận cho. Ngoài ra, xin vui lòng cho biết tên của anh và có mặt vào lúc sáu giờ chiều để tham gia vòng chung kết."

Freeman ngơ ngác nhìn chiếc Nồi cơm Ma thuật trong tay, thầm nghĩ mình chỉ chạy đến ăn hai bát cơm là có thể nhận được một chiếc Nồi cơm Ma thuật?

Trên đời này còn có chuyện tốt như vậy sao?

Sự thật chứng minh, chuyện tốt mà Freeman gặp phải không chỉ có vậy.

Sau khi tìm được một công việc ngắn hạn trong thành phố và nhận được ba đồng bạc tiền công, Freeman đã đến địa điểm thi đấu đúng giờ vào lúc sáu giờ chiều, và giành chiến thắng trong vòng chung kết với số lượng cơm kỷ lục khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc: mười ba bát cơm.

Và nhờ chiến thắng này, dưới sự dẫn dắt của Alex, Freeman thậm chí còn được gặp Hứa Dịch, Hội trưởng Thương hội Tân Phi trong truyền thuyết!

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua người Freeman, cuối cùng dừng lại trên bụng anh, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Rõ ràng nghe Alex nói anh chàng này đã ăn hết mười ba bát cơm trong vòng chung kết vừa rồi, vậy mà bây giờ bụng anh ta chỉ hơi phồng lên một chút, hoàn toàn không nhìn ra mười ba bát cơm kia được giấu ở đâu.

"Có lẽ đây chính là thiên phú dị bẩm?" Hứa Dịch thầm nghĩ, sau đó nghiêm mặt, khẽ ho một tiếng nói: "Chào anh, tôi là Hứa Dịch, anh là Freeman phải không? Nghe nói anh đến từ Làng Ireland?"

Mặc dù có chút ngạc nhiên khi Hứa Dịch còn trẻ như vậy, nhưng nghĩ đến thân phận Hội trưởng Thương hội Tân Phi của đối phương, Freeman không khỏi có chút căng thẳng, nghe thấy câu hỏi này, anh hơi sững sờ, sau đó mới bối rối đáp: "Vâng, vâng, tôi đến từ Làng Ireland. Tôi... Tôi ăn rất khỏe..."

Hứa Dịch cười ha ha: "Điều này thì không cần anh nói, tôi đã biết rồi."

Freeman lập tức lúng túng, khuôn mặt đen nhẻm hiếm khi ửng đỏ.

"Thôi, không nói chuyện này nữa. Vì anh đã giành chiến thắng chung cuộc trong cuộc thi này, nên Thương hội Tân Phi chúng tôi sẽ theo quy định của cuộc thi để trao cho anh một số phần thưởng đặc biệt. Nhưng trước đó, tôi có thể hỏi anh một câu hỏi được không?" Hứa Dịch lại nói.

"À, Hội trưởng cứ hỏi, cứ hỏi ạ."

"Haha, không cần căng thẳng như vậy. Câu hỏi này anh hãy bình tĩnh suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời tôi." Hứa Dịch dừng một chút, thấy Freeman nhìn mình với vẻ mặt căng thẳng, biết muốn anh ta hoàn toàn không căng thẳng là điều không thể, bèn gật đầu nói tiếp: "Nghe kỹ này, câu hỏi này thực ra là một câu hỏi lựa chọn. Freeman, bây giờ trước mặt anh có hai phần thưởng để lựa chọn, một là năm mươi đồng vàng..."

Chương 107: Giải phóng sức sản xuất (1/2)

"Năm mươi đồng vàng! Nhiều như vậy sao!" Freeman bật dậy, tay chân run lên vì kích động.

Mặc dù anh ta đoán rằng sẽ có một số phần thưởng tốt đẹp nếu giành chiến thắng cuối cùng, nhưng anh ta không bao giờ ngờ rằng mình lại có thể nhận được phần thưởng cao tới năm mươi đồng vàng!

Đối với một gia đình nghèo khó như anh, nếu có năm mươi đồng vàng này, đồng nghĩa với việc anh có thể thoát khỏi cuộc sống túng quẫn hiện tại.

Không chỉ có thể sửa lại ngôi nhà đã dột nát nhiều chỗ, mà đồ đạc trong nhà cũng có thể thay mới hoàn toàn, ngoài ra còn có thể mua cho vợ hai bộ váy mới, mua cho con. một vài món đồ chơi mà chúng hằng mơ ước...

Hứa Dịch nhìn vẻ mặt Freeman thay đổi liên tục, không lên tiếng ngắt lời anh ta.

Từ lời kể của Alex, cộng với trang phục trên người Freeman, anh có thể đoán được gia đình người đàn ông này nhất định rất khó khăn.

Năm mươi đồng vàng đối với Hứa Dịch hiện tại đương nhiên không là gì, nhưng đối với Freeman nhất định là một cú sốc rất lớn.

Nghĩ lại lúc Hứa Dịch mới xuyên không đến Lục địa Saiens, vì

lạc lõng nên suýt chết đói.

Lúc đó nếu có người đột nhiên cho anh ta năm mươi đồng vàng, e rằng sự xúc động của anh ta cũng không kém gì Freeman bây giờ.

Một lúc sau, Freeman mới bình tĩnh lại một chút, nhìn Hứa Dịch, nuốt nước bọt một cách khó khăn, chậm rãi hỏi: "Hội... Hội trưởng, ngài nói thật sao? Ngài không gạt tôi chứ? Tôi thật sự có thể nhận được phần thưởng năm mươi đồng vàng sao?"

Hứa Dịch gật đầu chắc nịch: "Đương nhiên là thật. Ta nghĩ ngươi là người Bontar, hẳn là không thể không biết Thương hội Tân Phi của chúng ta. Ngươi nghĩ, ta sẽ vì năm mươi đồng vàng mà hủy hoại danh dự của Thương hội sao?"

"Không không không, đương nhiên là không, đương nhiên là không!" Freeman liên tục xua tay."Hội trưởng, ngài đừng hiểu lầm, ta chỉ là nhất thời... nhất thời có chút không dám tin mà thôi, tuyệt đối không phải là muốn hoài nghi ngài."

Hứa Dịch khẽ cười: "Ta hiểu. Vậy Freeman, bây giờ ngươi có quyết định chọn phần thưởng này không?"

"Ta quyết..." Freeman vừa nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại."Chờ... chờ đã. Hội trưởng, vừa rồi ngài nói có hai phần thưởng cho ta lựa chọn, ta có thể hỏi phần thưởng còn lại là gì không?"

Nhìn thấy ánh sáng phát ra từ mắt Freeman, Hứa Dịch không khỏi bật cười, thầm nghĩ Freeman này tuy nhìn có vẻ thật thà nhưng cũng không hề ngu ngốc.

"Đương nhiên là có thể. Bất quá ta nghĩ phần thưởng thứ hai sẽ không khiến ngươi kích động như vậy, bởi vì phần thưởng này không phải là đồng vàng hiện vật, mà là cho ngươi một cơ hội."

"Cơ hội?" Freeman gãi đầu, khó hiểu nhìn Hứa Dịch."Hội trưởng, đây... đây là ý gì?"

"Freeman, nghe nói ngươi từ Làng Ireland đến Bontar bán lúa mì, vậy ngươi hẳn là có chú ý đến những cánh đồng lúa mì gần Thành phố Bontar chứ?" Hứa Dịch không đáp mà hỏi ngược lại.

"Cánh đồng lúa mì sao?" Freeman nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu."Ừm, ta có nhìn thấy một số ở ven đường. Nói đến cái này, Hội trưởng, những cánh đồng lúa mì gần Thành phố Bontar hình như được thu hoạch rất sớm, ta thấy rơm rạ trên ruộng đều bị đốt từ lâu rồi."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Ngươi có thể chú ý đến điểm này là rất tốt. Bất quá nếu ta nói cho ngươi biết, những cánh đồng lúa mì bên ngoài Thành phố Bontar đã được thu hoạch từ mười mấy ngày trước, ngươi sẽ nghĩ như thế nào?"

"Làm sao có thể!" Freeman sững sờ một lúc rồi lắc đầu nguầy nguậy."Mười mấy ngày trước lúa mì mới chín, làm sao có thể trong một hai ngày đã thu hoạch xong? Hội trưởng, những người như ngài không hiểu chuyện đồng áng, ngài không biết, thu hoạch lúa mì rất phiền phức, mấy mẫu ruộng nhà ta phải mất hơn một tuần mới làm xong."

Hứa Dịch giơ ngón trỏ tay phải ra lắc lắc: "Không, ta rất hiểu. Hơn nữa việc thu hoạch ở những cánh đồng lúa mì ngoài thành, Thương hội Tân Phi của chúng ta đều tham gia vào."

Freeman vẻ mặt kỳ quái nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng, ta nhớ Thương hội Tân Phi của các ngài là bán Quạt ma thuật, chẳng lẽ còn quản cả việc thu hoạch lúa mì?"

"Bởi vì chúng ta không chỉ bán Quạt ma thuật, mà còn bán Máy gặt Ma thuật Nhỏ." Hứa Dịch mỉm cười nhận lấy một bức tranh từ tay Alex, mở ra trước mặt Freeman."Nhìn xem, chính là cái này."

Freeman thò đầu nhìn.

Bức tranh này mô tả cảnh thu hoạch lúa mì trên cánh đồng, nhưng khác với cảnh mấy người cầm dao cắt lúa mì trên ruộng mà Freeman quen thuộc, bức tranh này chỉ có một người đàn ông lực lưỡng đẩy một thứ kỳ quái đi trên ruộng.

Thứ kỳ quái này phía trước há miệng nuốt chửng lúa mì vào, phía sau lại lộ ra một cái miệng nhỏ, không ngừng phun ra hạt lúa mì.

Freeman nhìn một hồi, cau mày hỏi: "Hội trưởng, thứ này là thật sao? Thu hoạch lúa mì sao lại đơn giản như vậy?"

"Chính là đơn giản như vậy." Hứa Dịch trực tiếp nhét bức tranh cho Freeman, sau đó nghiêm túc nói: "Bây giờ, Freeman, chúng ta nói lại chuyện vừa rồi. Phần thưởng thứ hai mà ngươi có thể lựa chọn là một cơ hội, mà cơ hội này, chính là có liên quan đến chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ này, cũng có liên quan đến Máy xới đất Ma thuật Nhỏ mà chúng ta sắp tung ra..."...

"Tại sao?" Tử tước Leslie hơi nhíu mày, nhìn Hứa Dịch đang cúi đầu xem xét một số tài liệu đối diện."Ngươi nên biết, cho dù hiện tại thu hoạch vụ thu cơ bản đã kết thúc, nhưng chỉ cần Máy gặt Ma thuật Nhỏ của ngươi được sản xuất ra, trong Thành phố Bontar vẫn sẽ có rất nhiều quý tộc tranh nhau muốn. Còn Máy xới đất Ma thuật Nhỏ, càng là thứ mà rất nhiều người đã sớm gửi đơn đặt hàng cho ngươi. Bây giờ hai loại Máy móc Ma thuật đang bán chạy như vậy, cộng lại có thể bán với giá cao tới một trăm hai mươi đồng vàng, ngươi lại cứ thế tặng không cho một người nông dân bình thường hoàn toàn không có quan hệ gì với ngươi? Hứa Dịch, rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Chương 108: Giải phóng sức sản xuất (2/2)

Hứa Dịch ngẩng đầu, nở một nụ cười thoải mái với Tử tước Leslie, lắc đầu: "Không phải tặng, mà là cho mượn, việc này không thể nhầm lẫn được."

Tử tước Leslie khẽ hừ một tiếng: "Cho mượn? Cho người khác mượn mà không lấy một đồng nào, vậy có khác gì tặng không?"

"Đương nhiên là có khác." Hứa Dịch quan sát sắc mặt Tử tước Leslie, cảm thấy vị Tử tước này hình như rất coi trọng vấn đề này, suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên giải thích rõ ràng với ông ta."Tử tước đại nhân, kỳ thật đây là một phần trong Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân mà ta đã đề ra. Về Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân này, trước đây ta đã từng thảo luận với Sebas, ta nghĩ hắn hẳn là đã báo cáo với ngài rồi mới đúng."

"Hắn quả thật có nhắc đến với ta, bất quá kế hoạch này lúc ngươi nói với hắn cũng chỉ là một ý tưởng, căn bản không có bất kỳ kế hoạch cụ thể nào, bây giờ tại sao đột nhiên lại quyết định làm như vậy? Tặng... được rồi, cho tên nông dân kia mượn Máy gặt Ma thuật Nhỏ và Máy xới đất Ma thuật Nhỏ thì có ích gì cho kế hoạch này?"

"Có ích rất lớn." Hứa Dịch rất rõ ràng, Tử tước Leslie là một người rất có chủ kiến và có tầm nhìn xa, muốn thuyết phục ông ta thì không thể dùng ngữ khí mơ hồ được."Tử tước đại nhân, trước khi giải thích cụ thể, ta muốn hỏi ngài mấy vấn đề."

Nghe Hứa Dịch nói vậy, Tử tước Leslie lập tức biết, Hứa Dịch đối với chuyện này quả thật là đã có suy nghĩ lâu dài và sâu sắc,

liền yên tâm, thả lỏng người, dựa vào ghế, ung dung ra hiệu với Hứa Dịch.

"Ngươi hỏi đi."

"Tốt. Vấn đề thứ nhất, Tử tước đại nhân, ngài cảm thấy, tác dụng của Máy gặt Ma thuật Nhỏ và Máy xới đất Ma thuật Nhỏ nằm ở đâu?"

"Cái này còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên là dùng trên ruộng rồi."

"Vậy vấn đề thứ hai, giới hạn phạm vi trong Thành phố Bontar, những quý tộc hiện tại lấy ngài làm đại diện sở hữu tổng cộng bao nhiêu phần trăm diện tích đất canh tác trong phạm vi Thành phố Bontar?"

"Cái này... ta nhớ năm kia mới thống kê một lần, hẳn là chiếm khoảng ba phần mười." Tử tước Leslie nghĩ nghĩ rồi đáp.

"Rất tốt, đã các ngươi những quý tộc này chiếm ba phần mười, vậy bảy phần mười còn lại thì sao? Đều ở trong tay ai?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Nói nhảm, không phải ở trong tay quý tộc chúng ta, đương nhiên là thuộc sở hữu của Hoàng thất Vương quốc, ruộng đất trong tay quý tộc chúng ta đều là do Hoàng thất ban thưởng xuống."

"Lời này e rằng không được chính xác cho lắm." Hứa Dịch lắc đầu."Mặc dù trên lý thuyết mà nói, tất cả đất đai trong Vương quốc đều thuộc sở hữu của Hoàng thất Vương quốc, nhưng trên thực tế Hoàng thất đương nhiên không thể có đủ tinh lực và nhân lực để tự mình khai hoang trồng trọt tất cả ruộng đất này, cho nên trên thực tế những ruộng đất này hiện tại đã được phân chia cho những nông hộ bình thường còn lại trong Vương quốc. Trên lý

thuyết, bọn họ đều là thuê ruộng đất của Hoàng thất để trồng trọt, nhưng trên thực tế, những ruộng đất này hiện tại hoàn toàn có thể coi là do những nông hộ này khống chế."

Tử tước Leslie trầm ngâm một lát, chậm rãi gật đầu: "Ngươi nói như vậy cũng có lý. Bất quá việc này có liên quan gì đến những gì ngươi nói?"

"Có liên quan rất lớn." Hứa Dịch tiếp tục giữ vững ngữ khí khẳng định."Tử tước đại nhân, hiện tại tất cả Máy gặt Ma thuật Nhỏ mà Thương hội Tân Phi của chúng ta sản xuất ra đều được bán cho những quý tộc lấy ngài làm đại diện, không có một chiếc nào rơi vào tay những nông hộ kia. Nói cách khác, chỉ có ba phần mười ruộng đất do quý tộc các ngươi nắm giữ mới có thể hưởng thụ sự tiện lợi mà Máy gặt Ma thuật Nhỏ mang lại, còn những nông hộ kia chỉ có thể tiếp tục dựa vào sức người để hoàn thành công việc thu hoạch nặng nhọc như trước."

Tử tước Leslie cau mày: "Sao? Những nông hộ kia không mua nổi Máy gặt Ma thuật Nhỏ, chẳng lẽ ngươi còn muốn trách chúng ta những quý tộc này hay sao?"

"Trách hay không trách đều vô nghĩa." Hứa Dịch xua tay."Ta chỉ đang trình bày một sự thật mà thôi. Sự thật hiện tại bày ra trước mắt chúng ta chính là, lấy Thành phố Bontar làm ví dụ, chỉ có ba phần mười ruộng đất của quý tộc mới có thể hoàn thành thu hoạch nhanh chóng, bảy phần mười ruộng đất còn lại lại không có cách nào làm được như vậy. Mà điều ta muốn làm, chính là giúp những nông hộ này cũng được hưởng lợi ích của việc thu hoạch nhanh chóng."

"Cho nên ngươi dứt khoát tặng không Máy gặt Ma thuật Nhỏ và Máy xới đất Ma thuật Nhỏ cho tên nông dân bình thường tên Freeman kia?" Tử tước Leslie vẫn không hiểu."Nhưng mà Hứa Dịch, ngươi tặng một chiếc thì có tác dụng gì? Theo diện tích mà Thành phố Bontar quản hạt, ta thấy cho dù ngươi tặng một trăm

chiếc cũng không đủ. Hơn nữa, chuyện này có lợi ích gì cho ngươi? Đối với Thương hội Tân Phi thì có lợi ích gì?"

"Tử tước đại nhân, ta nhắc lại một lần nữa, không phải tặng, mà là cho mượn. Mặc dù hiện tại ngài không nhìn thấy lợi ích, nhưng ta dám khẳng định, sau này chỉ riêng trong hạng mục kinh doanh này, Thương hội của chúng ta đã có thể thu được lợi nhuận khổng lồ, xin ngài hãy tin tưởng ta." Hứa Dịch mỉm cười nói: "Ngoài ra, chuyện này đối với cá nhân ta mà nói có ý nghĩa rất lớn, mà đối với Thương hội Tân Phi mà nói thì càng có lợi ích cực lớn."

Tử tước Leslie lắc đầu khó hiểu: "Ta không nhìn ra được có lợi ích gì."

Hứa Dịch cười khẽ, trên mặt lộ ra vẻ kỳ dị.

"Tử tước đại nhân, ngài đã từng nghe qua một từ, gọi là giải phóng sức sản xuất chưa?"

Chương 109: Máy Cày Ma Thuật (1/2)

Cuộc trò chuyện với Tử tước Leslie diễn ra rất suôn sẻ.

So với nhiều quý tộc kiêu ngạo và cứng đầu, Tử tước Leslie có một ưu điểm rất nổi bật, đó là ngay cả khi có điều gì đó mà ngài ấy chưa thể hiểu được ngay lập tức, ngài ấy sẽ không trực tiếp phủ nhận mà thay vào đó là kiên nhẫn lắng nghe và cố gắng chấp nhận và thử nghiệm.

Ví dụ, khi Hứa Dịch nói về việc giải phóng sức lao động, Tử tước Leslie hoàn toàn không hiểu và nói rằng ngài ấy không hiểu gì cả. Tuy nhiên, ngài ấy đã không bác bỏ Hứa Dịch vì điều đó, mà thay vào đó là kiên nhẫn lắng nghe Hứa Dịch giải thích thêm, cho đến khi Hứa Dịch lấy ví dụ về một trăm nô lệ mà cậu đã mượn từ ngài ấy, thì Tử tước Leslie mới phần nào hiểu được.

Một trăm nô lệ đó, khi còn thuộc quyền sở hữu của Tử tước Leslie, chỉ có thể làm một số công việc rất đơn giản và nặng nhọc, giá trị tạo ra cực kỳ hạn chế, thậm chí để nuôi sống họ, Tử tước Leslie còn phải bù lỗ một phần nhỏ vàng mỗi năm.

Nhưng sau khi cho Hứa Dịch mượn, chỉ sau hơn hai tháng, nếu tính theo mức lương thông thường, họ có thể mang lại cho Tử tước Leslie khoản thu nhập khổng lồ lên tới hơn một nghìn đồng vàng.

Chưa kể đến việc họ đóng một vai trò cực kỳ quan trọng trong nhà máy, tạo ra lợi nhuận khổng lồ cho toàn bộ Thương hội Tân Phi. Tử tước Leslie cũng là một cổ đông lớn của Thương hội Tân Phi, lợi nhuận mà Thương hội thu được, tất nhiên ngài ấy cũng

được hưởng một phần.

Vì vậy, cho dù Tử tước Leslie có không muốn thừa nhận đến đâu, thì ngài ấy cũng không thể không thừa nhận rằng những gì Hứa Dịch đã nói trước đó là hoàn toàn đúng, những nô lệ này dưới quyền của ngài ấy, giá trị tạo ra kém xa so với việc ở dưới quyền Hứa Dịch.

Nghĩ đến điều này, Tử tước Leslie ngay lập tức tỏ ra rất quan tâm đến kế hoạch hỗ trợ nông hộ mà Hứa Dịch đề xuất, mặc dù vẫn chưa biết kế hoạch cụ thể của Hứa Dịch là gì, nhưng ngài ấy đã quyết định sẽ hỗ trợ hết mình cho kế hoạch của Hứa Dịch.

So sánh ra, mặc dù hiện tại Hứa Dịch có khối tài sản kếch xù nhờ Thương hội Tân Phi, nhưng ở Thành phố Bontar, cậu vẫn chỉ được coi là một thương nhân nhỏ, nhiều việc làm không được dễ dàng cho lắm.

Còn Tử tước Leslie thì hoàn toàn khác, là một quý tộc có tiếng ở Thành phố Bontar, cộng thêm ảnh hưởng của gia tộc đứng sau, tiếng nói của ngài ấy ở Thành phố Bontar không thể so sánh với Hứa Dịch, có được sự hỗ trợ đắc lực của ngài ấy, kế hoạch của Hứa Dịch sẽ dễ dàng thực hiện hơn rất nhiều.

Ba ngày sau, chiếc Máy Cày Ma Thuật Nhỏ đầu tiên ra đời, và theo thông lệ, nó đã được trình diễn trên cánh đồng của Tử tước Leslie.

Lần này khác với lần trước xem Tử tước Leslie thu hoạch lúa mì, các quý tộc Thành phố Bontar được mời đến không hề nghi ngờ gì, vui vẻ đến tham dự, bởi vì họ đã biết trước rằng lần này sẽ trình diễn công dụng của Máy Cày Ma Thuật Nhỏ.

Mặc dù hiện tại họ mới chỉ biết đến cái tên Máy Cày Ma Thuật Nhỏ, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của họ.

Trong vụ thu hoạch lúa mì vừa qua, những quý tộc này đã được hưởng lợi rất nhiều từ sự tiện lợi mà Máy Gặt Ma Thuật Nhỏ mang lại, những cánh đồng vốn cần mười ngày nửa tháng thậm chí lâu hơn mới thu hoạch xong, dưới tác dụng của Máy Gặt Ma Thuật Nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ mất hai ngày là hoàn thành toàn bộ việc thu hoạch, hiệu quả được nâng cao vô cùng khủng khiếp.

Và lần này, khi Tử tước Leslie nói với họ rằng Thương hội Tân Phi sẽ cho ra mắt một loại Máy Móc Ma Thuật mới, có thể hoàn thành công việc cày xới đất sau thu hoạch nhanh hơn nữa, thì những quý tộc này không một ai nghi ngờ, thậm chí ngay cả khi chưa biết hình dạng của chiếc Máy Móc Ma Thuật này như thế nào, họ đã nhanh chóng đặt hàng với Thương hội Tân Phi.

Giờ đây, chiếc Máy Cày Ma Thuật Nhỏ cuối cùng đã ra đời, những quý tộc này tất nhiên muốn được tận mắt chứng kiến đầu tiên.

Nhưng khi họ đến cánh đồng được chỉ định, họ ngạc nhiên phát hiện ra rằng, ngoài những quý tộc như họ, còn có một số người rõ ràng là thường dân, thậm chí một số người còn ăn mặc rất giản dị, da đen sạm, giống như nông dân.

Nhìn thấy cảnh tượng này, một số quý tộc lập tức tỏ ra không hài lòng.

Rõ ràng đây là một cuộc tụ họp giữa các quý tộc, Hội trưởng Thương hội Tân Phi là Hứa Dịch tham gia còn có thể hiểu được, nhưng tại sao lại để những thường dân này, thậm chí cả những kẻ nhà quê này trà trộn vào đây?

Tuy nhiên, dù sao thì lần này là do Tử tước Leslie mời họ đến, nghĩ đến việc Tử tước Leslie có thể có ý đồ khác, những quý tộc này dù trong lòng có bất mãn, nhưng cũng sẽ không bộc lộ ra ngoài.

Ngược lại, những thường dân đó tỏ ra rất lúng túng, đặc biệt là một số nông dân bình thường, cả đời chưa từng gặp qua nhiều quý tộc như vậy, đột nhiên để họ đứng chung với nhiều quý tộc như vậy, liền cảm thấy cả người không được tự nhiên.

May mắn thay, lúc này, một cỗ máy kỳ quái được đặt bên cạnh cánh đồng đã thu hút sự chú ý của mọi người, khiến tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào cỗ máy đó.

Cỗ máy này rõ ràng là Máy Cày Ma Thuật Nhỏ, nhưng hình dáng của nó còn kỳ lạ hơn cả Máy Gặt Ma Thuật Nhỏ.

Phần đầu của cỗ máy là một hàng trụ tròn xếp song song với nhau, mỗi trụ tròn ở phía dưới đều phát ra ánh sáng màu nâu vàng nhạt.

Xung quanh những quý tộc đang xem có một số người am hiểu về Ma Pháp, liền nhìn ra được, những trụ tròn này e rằng đều được gắn Pháp Trận hệ Thổ.

Nghĩ đến việc cỗ máy này được gọi là Máy Cày Ma Thuật Nhỏ, vậy thì việc trên đó được gắn Pháp Trận hệ Thổ cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng phần sau của cỗ máy lại khiến người ta thực sự không hiểu nổi.

Phần sau này được bao bọc bởi một hộp sắt chắc chắn, ngoài việc có thể nhìn thấy dường như có thứ gì đó bên trong từ khe hở, thì không thể nhìn thấy gì khác, khiến người ta không khỏi muốn mở hộp sắt đó ra để xem cho rõ.

Sự nghi ngờ trong lòng mọi người không kéo dài được bao lâu, một lúc sau, Tử tước Leslie thấy mọi người đã đến đông đủ, liền trực tiếp tuyên bố bắt đầu.

Chương 110: Máy Cày Ma Thuật (2/2)

Một người đàn ông lực lưỡng bước tới, nắm lấy tay cầm phía sau cỗ máy, sau khi nhấn công tắc, trên hàng trụ tròn phía trước cỗ máy, mấy chùm sáng màu nâu vàng lóe lên, sau đó đột ngột hạ xuống, nện mạnh xuống cánh đồng cứng như đá sau khi thu hoạch lúa mì.

Ngay khi phần dưới của trụ tròn chạm vào đất, mọi người liền nghe thấy một tiếng ầm ầm trầm thấp từ trong đất, sau đó liền nhìn thấy trên mảnh đất cứng rắn ban đầu xuất hiện vô số vết nứt, sau đó lật tung dữ dội.

"Pháp thuật Địa Liệt?" Một nam quý tộc trẻ tuổi bên cạnh cánh đồng sáng mắt, kinh ngạc lên tiếng.

"Nam tước Hainath, ngài có thể nhận ra Pháp Trận trên đó sao?" Một quý tộc bên cạnh ngạc nhiên hỏi.

"Ừm, nếu ta không nhìn nhầm, trên những trụ tròn đó, mỗi trụ đều được gắn Pháp Trận Địa Liệt." Nam quý tộc trẻ tuổi được gọi là Nam tước Hainath gật đầu đáp."Mặc dù Pháp Trận Địa Liệt chỉ là Pháp Trận hệ Thổ cấp hai, nhưng có thể nghĩ ra cách ứng dụng Pháp Trận này như vậy, hơn nữa còn có thể khống chế phạm vi ảnh hưởng của Pháp Trận một cách tinh vi như vậy, thậm chí còn có thể khiến cho Pháp Trận trên mười mấy trụ tròn không ảnh hưởng lẫn nhau, phát huy tác dụng một cách hoàn mỹ, có thể thấy người thiết kế Pháp Trận này và cỗ Máy Móc Ma Thuật này nhất định là người nghiên cứu rất sâu về Pháp Trận."

"Ha ha, Nam tước Hainath, đây là lần đầu tiên ngài đến Thành

phố Bontar của chúng ta, chắc ngài không biết, người thiết kế ra cỗ Máy Móc Ma Thuật này chính là Hội trưởng Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch. Cậu ấy quả thực là một Pháp Sư, hơn nữa nghe nói ngay cả Đại Pháp Sư Camillo cũng từng khen ngợi tài năng Ma Pháp của cậu ấy, có thể thiết kế ra Pháp Trận như vậy cũng không có gì lạ."

"Ngươi nói cậu ta là Pháp Sư?" Nam tước Hainath sửng sốt."Đã là Pháp Sư, tại sao lại đi mở Thương hội? Mà không phải là chuyên tâm nghiên cứu Ma Pháp? Cậu ta có tài năng Ma Pháp mạnh mẽ như vậy, nếu dốc toàn lực nghiên cứu Ma Pháp, nhất định sẽ trở thành một Pháp Sư rất lợi hại!"

Vị quý tộc bên cạnh nhún vai: "Điều này thì ta không biết. Nhưng mỗi người đều có chí hướng riêng, biết đâu Hội trưởng Hứa thích nghiên cứu những thứ này thì sao?"

Nam tước Hainath cau mày lắc đầu, không nói gì nữa.

Trên cánh đồng, chiếc Máy Cày Ma Thuật Nhỏ vẫn đang không ngừng tiến về phía trước.

Phía trước, trụ tròn hạ xuống, Pháp Trận Địa Liệt trên trụ tròn dễ dàng chấn vỡ đất cứng, biến thành từng mảng đất vụn, còn hộp sắt phía sau cũng để lộ ra nanh vuốt ẩn giấu bên trong, là một chiếc cào sắt dữ tợn.

Cùng với tốc độ quay tốc độ cao của cào sắt, những chiếc đinh sắt dày đặc trên cào không ngừng cuộn tròn trong đất vụn, ngay lập tức đánh tan tất cả đất vụn.

Chờ sau khi Máy Cày Ma Thuật Nhỏ rời khỏi mảnh đất này, mảnh đất cứng rắn ban đầu liền biến thành một đống đất vụn vô cùng tơi xốp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, cho dù là quý tộc hay là những

nông dân thường dân, đều không nhịn được đồng loạt phát ra tiếng kinh ngạc.

Nếu chỉ dựa vào sức người, muốn hoàn thành công việc cày xới đất tương tự, không những phải tiêu hao rất nhiều sức lực và thời gian, mà càng không thể nào làm cho đất vụn trở nên tơi xốp như vậy, hiệu quả kém hơn rất nhiều.

Hơn nữa, đất càng tơi xốp, công việc gieo trồng tiếp theo sẽ càng dễ dàng hoàn thành, cây trồng được gieo xuống cũng sẽ hấp thụ dinh dưỡng trong đất tốt hơn, đối với sự sinh trưởng của cây trồng sau này tất nhiên cũng có ích.

Cho nên, có sự trợ giúp của chiếc Máy Cày Ma Thuật Nhỏ này, không những có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức, mà còn đạt được hiệu quả gieo trồng tốt hơn.

Một đám người nhìn chằm chằm vào chiếc Máy Cày Ma Thuật Nhỏ, chưa đầy mười phút đã cày xới xong gần một mẫu ruộng, lại nhìn đất đai vô cùng tơi xốp trong ruộng, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Mấy vị quý tộc phản ứng nhanh nhạy lập tức xông đến trước mặt Hứa Dịch đang đứng bên cạnh Tử tước Leslie, nôn nóng kêu lên.

"Hội trưởng Hứa, chiếc Máy Cày Ma Thuật Nhỏ mà ta đã đặt đâu? Đã làm xong chưa? Bây giờ ngươi giao cho ta luôn đi!"

"Giao cái gì mà giao? Hội trưởng Hứa, bây giờ ta lập tức phái người đến Thương hội của ngươi lấy, nhà ta còn rất nhiều ruộng đang chờ cày xới."

"Này, đừng tưởng chỉ có các ngươi đặt hàng, ta chính là người đầu tiên đặt hàng, Hội trưởng Hứa, ngươi phải nhớ trước sau rõ ràng."...

Nhìn thấy động tác của mấy người này, những quý tộc khác lập tức phản ứng lại, cùng nhau xông đến trước mặt Hứa Dịch, cũng bắt đầu ồn ào.

Nhìn thấy những quý tộc này lại ồn ào như vậy, những nông dân thường dân bên cạnh kinh ngạc hồi lâu, cuối cùng mới phản ứng lại.

Nhìn nhau một cái, những thường dân này đều lộ ra vẻ mặt ảm đạm.

Chiếc Máy Cày Ma Thuật Nhỏ này tuy công hiệu rất kinh người, nhưng hiển nhiên giá cả cũng rất đắt đỏ, đừng nói là bọn họ không mua nổi, cho dù có mua nổi, ngay cả những quý tộc này cũng ra sức tranh giành như vậy, làm sao có thể đến lượt bọn họ.

Nghĩ đến đây, những thường dân này thở dài, lắc đầu định rời đi.

Họ hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao Tử tước Leslie lại mời cả bọn họ đến, nơi này, căn bản không phải là nơi mà những thường dân như bọn họ nên đến.

Tuy nhiên, ngay khi những thường dân này vừa mới định bước đi, một người đàn ông ăn mặc, cử chỉ và thần thái đều rất nho nhã lễ độ từ bên cạnh bước ra, mỉm cười với mọi người: "Xin mọi người dừng bước, tôi là Sebas, quản lý tài chính của Thương hội Tân Phi, xin hỏi mọi người, có phải mọi người cũng có ý muốn sở hữu Máy Cày Ma Thuật Nhỏ hay không?"

Những người dân thường sững sờ, nhìn Sebas với vẻ mặt rất chân thành, do dự một lúc, sau đó đồng loạt gật đầu.

Phải nói rằng, chiếc Máy Cày Ma Thuật Nhỏ này đã mang đến cho họ một cú sốc quá lớn, nói là không muốn thì chắc chắn là giả.

Thấy mọi người gật đầu, Sebas mỉm cười, nói tiếp: "Nếu vậy,

tôi nghĩ mọi người nhất định sẽ rất quan tâm đến Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân mà Thương hội chúng tôi mới đưa ra gần đây..."

Chương 111: Paparazzi

"Ngài là người được ông Reves giới thiệu đến?" Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn chàng quý tộc trẻ tuổi được Tử tước Leslie dẫn đến, không ngờ lại nghe thấy từ miệng anh ta một cái tên đã lâu không gặp.

Nam tước Hainas khẽ cúi chào, mỉm cười đáp: "Đúng vậy, khi nghe nói tôi muốn đến Thành phố Bontar, chú Reves có dặn tôi nhất định phải tìm cơ hội tiếp xúc với Thương hội Tân Phi. Chú Reves còn nói, lần trước không có cơ hội hợp tác Quạt ma thuật với ngài khiến ông ấy rất tiếc nuối, nếu như Thương hội của ngài còn có sản phẩm mới nào khác, có cơ hội nhất định phải hợp tác lần nữa."

Khuôn mặt có vẻ ngoài bình thường nhưng lại toát lên vẻ tinh minh của Reves hiện lên trong đầu Hứa Dịch.

Đối với vị khách hàng lớn vừa mở miệng đã muốn đặt hàng một nghìn chiếc Ma Lực Phong Sa, Hứa Dịch rất có ấn tượng.

Lúc đó Thương hội Tân Phi mới thành lập, Quạt ma thuật cũng vừa mới được nghiên cứu thành công, hoàn toàn không giống như bây giờ đã nổi tiếng khắp Thành phố Bontar, thậm chí một số thành phố lân cận cũng đã có chút danh tiếng.

Thế nhưng trong hoàn cảnh đó, Reves vậy mà dám mở miệng đặt hàng số lượng lớn như vậy, có thể thấy được tầm nhìn xa trông rộng và khí phách của ông ta.

Điều càng khiến Hứa Dịch bất ngờ hơn là, sau vài tháng, ông ta vậy mà vẫn còn nhớ đến Thương hội nhỏ bé của bọn họ, thậm chí còn phái người đến tiếp xúc.

Hứa Dịch đánh giá Nam tước Hainas từ trên xuống dưới, thầm nghĩ anh chàng này tuy trẻ tuổi, nhưng dù sao cũng là một Nam tước, hơn nữa còn có thể thông qua Tử tước Leslie tìm đến mình, chứng tỏ địa vị của anh ta ở Thành phố Anweimar cũng không nhỏ.

Người như vậy mà vẫn phải gọi Reves là chú, có thể thấy Reves này quả thực là một nhân vật lớn.

"Reves... tiên sinh làm sao chắc chắn chúng tôi sẽ có sản phẩm mới?" Hứa Dịch tò mò hỏi.

Nam tước Hainas mỉm cười: "Tôi cũng từng hỏi chú Reves như vậy, ông ấy trả lời tôi rằng, tuy chỉ gặp Hội trưởng Hứa một lần, nhưng ông ấy có thể nhìn ra Hội trưởng Hứa là người có hoài bão, tuyệt đối sẽ không chỉ thỏa mãn với một sản phẩm Quạt ma thuật."

Hứa Dịch ngượng ngùng sờ mũi, thần sắc hơi lúng túng.

"Tôi dễ bị người khác nhìn thấu như vậy sao?"

Tử tước Leslie ngồi bên cạnh cười ha hả: "Hứa Dịch, nếu không phải nhìn ra cậu có dã tâm và năng lực, cậu cho rằng tôi sẽ bằng lòng hợp tác với cậu sao?"

Hứa Dịch bất đắc dĩ dang hai tay: "Chẳng lẽ trên mặt tôi viết đầy hai chữ dã tâm sao?"

Nam tước Hainas cũng cười theo: "Hội trưởng Hứa thật hài hước. Có dã tâm cũng không phải chuyện xấu gì đúng không? Ngài đã mở một Thương hội độc đáo như vậy, nếu không có dã... ừm, tôi thích cách nói của chú Reves hơn, hùng chí bừng bừng, nếu không có hùng tâm tráng chí, làm sao có thể khiến Thương hội này tiếp tục phát triển?"

"Được rồi, tôi thừa nhận, tôi có dã... rất hùng chí bừng bừng,

ừm, tôi cũng thích cách nói này. Thương hội Tân Phi của chúng tôi bây giờ chỉ mới bắt đầu, sau này tôi nhất định sẽ khiến nó trở thành Thương hội hàng đầu của Vương quốc Lanpari, thậm chí là toàn bộ Lục địa Saiens!" Hứa Dịch gật đầu thật mạnh.

"Tôi tin tưởng." Nam tước Hainas mỉm cười gật đầu."Bất quá Hội trưởng Hứa, tôi rất tò mò, nghe nói ngài vốn là một Pháp Sư rất xuất sắc, hơn nữa từ chiếc Máy xới đất Ma thuật Nhỏ vừa rồi, ít nhất tôi có thể nhìn ra trình độ Pháp trận hệ Thổ của ngài rất cao. Đã như vậy, tại sao ngài không tiếp tục nghiên cứu Ma pháp, trở thành một Pháp Sư cường đại, mà lại chọn nghiên cứu Máy móc Ma thuật? Tôi nghĩ ngài nên rõ ràng, cho dù Thương hội Tân Phi có trở thành Thương hội lớn nhất Lục địa Saiens, nhưng thân là một thương nhân, vẫn không bằng trở thành một Pháp Sư cường đại được người khác tôn kính?"

"Cậu không phải là người đầu tiên hỏi tôi câu này." Hứa Dịch liếc nhìn Tử tước Leslie. Hơn một tháng trước, Tử tước Leslie cũng từng hỏi anh câu hỏi này."Câu hỏi này không dễ trả lời, tôi chỉ có thể nói với cậu, đó là sở thích cá nhân của tôi."

Nam tước Hainas cau mày, rõ ràng là không hài lòng với câu trả lời này.

"Hội trưởng Hứa, chỉ dựa vào sở thích cá nhân, e rằng không thể khiến ngài từ bỏ con đường Pháp Sư đầy hứa hẹn, chuyển sang làm một thương nhân?"

Hứa Dịch nhún vai, thầm nghĩ tôi không thể nói với cậu lý tưởng của tôi là tạo ra một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên Lục địa Saiens được?

Ngay cả khi Tử tước Leslie hỏi, Hứa Dịch cũng chỉ nói rằng so với việc nghiên cứu Ma pháp, anh lại thích nghiên cứu Máy móc Ma thuật hơn.

Kiểu trả lời về sở thích cá nhân và chí hướng này tuy không thể khiến người ta hiểu và hài lòng, nhưng cũng khiến người ta không thể phản bác.

Cho đến hiện tại, Hứa Dịch cũng chỉ tiết lộ một chút suy nghĩ thật sự của mình trước mặt Đại Pháp sư Camillo và Stella.

Còn Nam tước Hainas này? Quan hệ còn kém xa lắm.

"Nam tước Hainas, tôi nghĩ cậu nên hỏi Reves tiên sinh câu hỏi này, có lẽ ông ấy sẽ dễ hiểu hơn cậu một chút. Đúng rồi, vừa rồi cậu nói Reves tiên sinh muốn hợp tác thêm với Thương hội Tân Phi của chúng tôi, không biết ông ấy có đề cập đến ý định hợp tác cụ thể nào không?" Hứa Dịch nhanh chóng chuyển chủ đề.

"Cái đó thì không có." Nam tước Hainas dù sao cũng còn trẻ, rất dễ bị Hứa Dịch dời đi lực chú ý, lắc đầu nói: "Chú Reves chỉ bảo tôi đến xem trước, cố gắng gặp ngài một lần, đưa ra ý tưởng này. Còn về việc hợp tác cụ thể như thế nào... Tôi không am hiểu lắm về phương diện này, chi bằng Hội trưởng Hứa nói xem có thể hợp tác ở những điểm nào?"

Hứa Dịch cau mày: "Tôi nói? Thật ra tôi không biết gì về Reves tiên sinh, thậm chí ngay cả ông ấy làm nghề gì tôi cũng không biết, làm sao biết nên hợp tác như thế nào?"

Nam tước Hainas trợn mắt kinh ngạc: "Ngài vậy mà không biết thân phận của chú Reves? Chẳng lẽ lần trước ông ấy không nói cho ngài biết sao?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Ông ấy chỉ đưa cho tôi một tấm danh thiếp, trên danh thiếp chỉ có tên và địa chỉ của ông ấy, những thứ khác tôi đều không biết."

"Danh thiếp chú Reves đưa cho ngài có ghi địa chỉ? Là địa chỉ ở đâu?"

"Để tôi nghĩ xem, hình như là số 23 Đại lộ Sloan, Thành phố Anweimar... hay là số 24 nhỉ? Ngại quá, tôi không mang theo danh thiếp bên mình, không nhớ rõ lắm."

Vừa dứt lời, Hứa Dịch phát hiện sắc mặt Tử tước Leslie và Nam tước Hainas đồng thời trở nên kỳ quái.

Trong ánh mắt Tử tước Leslie chỉ có thêm một tia kinh ngạc, còn Nam tước Hainas nhìn Hứa Dịch giống như nhìn quái vật.

"Chú Reves vậy mà lại đưa cho ngài danh thiếp riêng! Trời đất ơi! Không ngờ chú Reves lại coi trọng ngài như vậy! Khó trách ông ấy lại đặc biệt bảo tôi đến gặp ngài một lần."

Tuy có chút khó hiểu, nhưng từ phản ứng của hai người, Hứa Dịch cũng có thể đoán được, tấm danh thiếp mà Reves đưa cho anh lúc đó hẳn là thứ không dễ có được.

Điều này cũng khiến anh cảm thấy kỳ lạ, Reves rõ ràng chỉ gặp anh một lần, tại sao lại coi trọng anh như vậy?

Chẳng lẽ lão già này biết trước tương lai, biết anh nhất định sẽ nghiên cứu ra nhiều Máy móc Ma thuật hơn, từ đó thay đổi cả đại lục?

"Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ tôi cần phải làm quen lại với ngài." Sau khi kinh ngạc qua đi, Nam tước Hainas đổi sang vẻ mặt nghiêm túc."Chú Reves luôn nổi tiếng là người biết nhìn người, ông ấy đã coi trọng ngài như vậy, như vậy nhất định ngài có điểm gì đáng để ông ấy coi trọng. Ừm... như vậy đi, tôi sẽ ở lại Thành phố Bontar khoảng nửa tháng, trong khoảng thời gian nửa tháng này, Hội trưởng Hứa, tôi có thể tìm hiểu thêm về ngài và Thương hội Tân Phi từ nhiều phương diện hơn được không?"

Hứa Dịch không khỏi ngạc nhiên: "Cậu muốn tìm hiểu như thế nào?"

"Ví dụ như, tôi có thể ở bên cạnh ngài cả ngày, quan sát hành động của ngài, cũng có thể thường xuyên đến Nhà máy trực thuộc Thương hội của ngài, quan sát hoạt động của các ngài, cũng có thể đi khắp Thành phố Bontar để hỏi thăm, xem mọi người đánh giá Thương hội của ngài như thế nào..."

Hứa Dịch chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Cách làm của Nam tước Hainas này, sao lại giống mấy tên paparazzi trên Địa Cầu như vậy?

"Điều này e rằng..." Hứa Dịch vừa định từ chối, lại chợt liếc thấy Tử tước Leslie bên cạnh khẽ gật đầu với mình, lập tức nuốt xuống những lời định nói.

"E rằng thế nào?" Heinze vẻ mặt mong chờ hỏi.

Hứa Dịch nhìn sắc mặt Tử tước Leslie, suy nghĩ một chút rồi cười nói: "E rằng sẽ làm chậm trễ thời gian của cậu?"

"Không không không, bây giờ tôi rất hứng thú với ngài và Thương hội Tân Phi. Làm như vậy có thể giúp tôi hiểu rõ hơn về các ngài, đợi sau khi tôi trở về Anweimar, khi chú Reves hỏi, tôi có thể giải thích chi tiết hơn cho ông ấy."

"Là như vậy sao..." Hứa Dịch giả vờ trầm ngâm do dự một hồi, sau đó mới khẽ gật đầu."Vậy được rồi, đã có ý này, vậy tôi xin thay mặt cá nhân tôi và Thương hội Tân Phi nhiệt liệt hoan nghênh cậu."

Chương 112: Nhật báo Bontar (1/2)

"Tôi không hoan nghênh!" Heinze sa sầm mặt mày, biểu lộ rõ sự khó chịu trong lòng."Hứa Dịch, lúc cậu đồng ý cho gã này đến, sao không báo với tôi một tiếng? Cậu có biết, hiện tại chúng ta đang dốc toàn lực sản xuất Nồi cơm Ma thuật, ngày nào tôi cũng bận tối mắt tối mũi, vậy mà cậu lại nhét một cậu ấm nhà quý tộc vào đây, còn muốn chúng tôi sản xuất cho tốt nữa hay không?"

Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn về phía xa, nơi Nam tước Hainas đang ở trong phân xưởng với vẻ mặt tò mò, chạy đông chạy tây như một con mèo, không khỏi nói: "Không đến mức đó chứ? Tôi đã nói rồi mà, không cần để ý đến anh ta, cứ coi như anh ta không tồn tại là được. Anh cũng không cần coi anh ta là cậu ấm nhà quý tộc gì cả, dù sao anh ta cũng tự nói chúng ta không cần phải khách sáo với anh ta."

"Cậu nói thì dễ!" Heinze tức giận nói."Dù sao anh ta cũng là cậu ấm nhà quý tộc đến từ Thành phố Anweimar, hơn nữa nghe cậu nói chắc chắn là xuất thân từ gia đình đại quý tộc. Trong phân xưởng này hiện tại có nhiều Máy công cụ Ma thuật và linh kiện như vậy, lỡ như để anh ta va phải đụng phải xảy ra chuyện gì, thậm chí là bị thương một chút, vậy thì Nhà máy của chúng ta còn mở được nữa không? Cho dù anh ta không xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần anh ta đứng ở đây thôi, cũng đã ảnh hưởng đến công việc bình thường của chúng ta rồi! Cậu xem, anh ta còn chạy đi quấy rầy công nhân của chúng ta... Trời ơi! Anh ta vậy mà còn muốn tự mình thao tác Máy tạo ren Ma thuật!"

Hứa Dịch và Heinze vội vàng chạy nhanh đến, kéo Nam tước

Hainas đang hăm hở muốn thử lại.

"Cái này... khụ, Nam tước Hainas, anh tham quan phân xưởng Nhà máy thì được, nhưng tự mình thao tác thì thôi bỏ đi?" Hứa Dịch nhận được ám chỉ đầy đủ từ Tử tước Leslie, biết Nam tước Hainas này lai lịch không nhỏ, liền hết sức hòa nhã với anh ta."Thao tác Máy công cụ Ma thuật này vẫn có chút nguy hiểm, nếu không được đào tạo mà muốn thao tác một cách tùy tiện, rất có thể sẽ bị thương. Anh xem, cái đầu đập này một cái là có thể đập bẹp đầu đinh sắt, tôi nghĩ đập gãy ngón tay thậm chí là cánh tay của anh chắc cũng không phải là chuyện khó gì đâu nhỉ?"

Nam tước Hainas có chút kỳ quái: "Không đến mức đó chứ? Tôi thấy những công nhân này thao tác rất đơn giản mà."

"Đó là bởi vì họ đã là công nhân lành nghề rồi. Anh phải biết, lúc mấy cái Máy công cụ Ma thuật này mới được vận chuyển đến, ban đầu những công nhân phụ trách thao tác đều bị thương, trong đó có một công nhân thậm chí còn bị gãy cả cánh tay." Nói đến đây, Hứa Dịch liều mạng nháy mắt ra hiệu với mấy công nhân đang ở bên cạnh Máy tạo ren Ma thuật này.

Mấy công nhân kia hiểu ý, vội vàng nhao nhao phụ họa.

"Đúng vậy đúng vậy, Tucci kia bây giờ cánh tay vẫn chưa dùng sức được."

"Chính là, thứ này nguy hiểm lắm, lần đó tôi suýt chút nữa thì bị cuốn vào, may mà phản ứng nhanh, nếu không, có khi cả bàn tay đã không còn."

"Đúng vậy, Máy công cụ Ma thuật này không phải muốn nghịch là nghịch được đâu, người không thành thạo mà thao tác rất có thể sẽ bị thương."...

Nghe mấy công nhân nói đến đáng sợ như vậy, Nam tước

Hainas do dự một chút, chỉ đành thở dài, bất đắc dĩ từ bỏ.

"Vậy được rồi, tôi không tự mình thao tác nữa, chỉ nhìn mọi người thao tác thôi."

Hứa Dịch và Heinze vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Nam tước Hainas từ trong ngực móc ra một cuốn sổ nhỏ và một cây bút, trước mặt hai người ghi chép lại.

"Thao tác Máy công cụ Ma thuật có tính nguy hiểm nhất định, thậm chí có công nhân vì vậy mà bị thương."

Hứa Dịch thò đầu nhìn thấy ghi chép trên cuốn sổ, trên mặt co giật một trận.

Không ngờ những thứ mình chỉ thuận miệng bịa ra để lừa gạt anh ta, lại bị anh ta nghiêm túc ghi lại.

May mà hiện tại trên Lục địa Saiens vẫn chưa có cái gì gọi là công đoàn công nhân, nếu không chỉ dựa vào ghi chép này, phân xưởng của mình e là phải đóng cửa chỉnh đốn.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch bỗng nhiên nghĩ đến, tuy rằng mình đã coi như là tương đối chú ý đến phúc lợi đãi ngộ của công nhân, nhưng ở phương diện biện pháp an toàn cũng như bồi thường sau khi xảy ra chuyện vẫn chưa làm đủ chu toàn.

Hiện tại công nhân trong phân xưởng vẫn chưa xảy ra tai nạn lao động nào, cho nên vẫn chưa bộc lộ ra nguy cơ tiềm ẩn này, nhưng một khi đã xảy ra chuyện, nếu không có biện pháp thích hợp để sắp xếp ổn thỏa, e là thật sự sẽ gây ra chuyện lớn.

Trước kia công nhân trong phân xưởng chỉ có đám nô lệ của Tử tước Leslie là còn đỡ, hiện tại lại tuyển thêm một trăm công nhân bình thường, vấn đề này không thể không coi trọng.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch trước mặt Nam tước Hainas, liền dặn

dò Heinze đâu ra đấy.

Nhìn thấy Nam tước Hainas ghi chép những lời dặn dò của mình vào cuốn sổ nhỏ, Hứa Dịch không khỏi nở một nụ cười.

Nam tước Hainas ghi chép những thứ này, hiển nhiên là sẽ mang về đưa cho Reves xem.

Nếu những thứ này có thể khiến Reves hứng thú thậm chí là coi trọng, vậy thì đối với ý tưởng sau này của Hứa Dịch cũng có chút trợ giúp.

Tham quan xong Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, Hứa Dịch lại cùng Nam tước Hainas đến Xưởng Máy công cụ Ma thuật.

Nhìn thấy trong phân xưởng này vậy mà toàn là Người lùn, Nam tước Hainas tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Kể từ sau chiến tranh chủng tộc mấy ngàn năm trước, các chủng tộc khác đã ngày càng ít xuất hiện trong xã hội Nhân loại.

Cho dù là ở thủ đô Thành phố Anweimar của Vương quốc Lanpari, cũng không thấy được mấy Người lùn, càng khỏi nói chi là một hơi nhìn thấy tận một trăm Người lùn.

Nam tước Hainas không nhịn được sự hưng phấn trong lòng, túm lấy Kambi dẫn đầu liền bắt đầu hỏi đông hỏi tây, chỉ là những vấn đề này không phải tất cả đều liên quan đến Máy công cụ Ma thuật mà phân xưởng này sản xuất, ngược lại càng nhiều hơn là liên quan đến cuộc sống thường ngày của Bộ lạc Người lùn.

Nhìn dáng vẻ hăng hái hỏi thăm chuyện tầm phào bát quái của Nam tước Hainas, Hứa Dịch không khỏi lắc đầu, trong lòng lần nữa khẳng định.

Nam tước Hainas này nếu được đặt ở Địa Cầu, nghề nghiệp

thích hợp nhất với anh ta nhất định là paparazzi.

Nghĩ đến paparazzi, trong đầu Hứa Dịch bỗng lóe sáng.

Chương 113: Nhật báo Bontar (2/2)

Nhớ hơn một tháng trước, anh từng hỏi Heinze Thành phố Bontar có Báo hay không, nhận được câu trả lời là nơi này chỉ có Phủ Thành chủ cách một khoảng thời gian sẽ phát hành công báo, mà không có Báo đàng hoàng.

Bây giờ nhìn thấy dáng vẻ như paparazzi của Nam tước Hainas, Hứa Dịch không tự chủ được liên tưởng đến những tờ báo lá bán đứng trên Địa Cầu, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến, đã nhiên thế giới này hiện tại vẫn chưa có Báo, vậy tại sao anh không tự mình sáng lập một tờ?

Ở Địa Cầu, trước khi internet xuất hiện, Báo luôn là công cụ then chốt nắm giữ tiếng nói của công chúng, nếu có thể nắm giữ Báo, vậy gần như tương đương với việc nắm giữ dư luận quần chúng, thậm chí có thể dẫn dắt định hướng của dân tâm ở một mức độ nhất định.

Giả như hiện tại Hứa Dịch có thể thành công làm ra một tờ Báo, tuyệt đối có thể tạo thành ảnh hưởng chấn động.

Đương nhiên, ở Lục địa Saiens nơi mà quan niệm giai cấp vẫn còn rất nghiêm trọng này, vọng tưởng muốn nắm giữ dân tâm là hành vi muốn tìm chết, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc thông qua Báo để có được một số lợi ích khác, ví dụ như quảng cáo...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Dịch nhìn Nam tước Hainas vốn có chút bất đắc dĩ trong nháy mắt liền biến đổi.

Thời gian thoắt cái đã trôi qua hơn mười ngày, chính thức bước vào tháng mười mùa thu vàng.

Lá cây lúc này đã nhuộm vàng hơn phân nửa, người đi đường cũng dần dần bắt đầu khoác thêm áo dài bên ngoài, gió mát thổi đến cũng bắt đầu mang theo một tia se lạnh, còn hơi nóng đã sớm biến mất không thấy.

Hôm nay đối với Thành phố Bontar mà nói là một ngày bình thường, nhưng sáng sớm, người dân trong thành lại ngửi thấy một mùi vị khác thường.

"Bán báo đây! Bán báo đây! Nhật báo Bontar mới ra lò! Trong ngoài thành, tin tức lớn nhỏ, đều có trên Nhật báo Bontar!"

Một cậu bé chừng mười một mười hai tuổi vừa đi trên đường lớn vừa lớn tiếng rao hàng.

Nghe thấy tiếng rao của cậu, người đi đường từng người dừng bước, hướng ánh mắt tò mò về phía cậu bé.

"Này, nhóc con, Nhật báo Bontar là cái gì? Tin tức lớn nhỏ gì? Làm cái gì vậy?" Một người đàn ông to lớn đứng gần cậu bé nhất trầm giọng hỏi.

Cậu bé không hề căng thẳng, cười tủm tỉm từ trong túi vải trước ngực lấy ra một tờ Báo được xếp chồng từ mấy tờ giấy đưa qua."Chú xem, đây chính là Nhật báo Bontar, trên đó ghi lại rất nhiều chuyện xảy ra trong ngoài Thành phố Bontar, chú có muốn mua một tờ xem thử không? Rất rẻ, một tờ chỉ cần một đồng bạc."

"Để ta xem qua đã rồi quyết định mua hay không." Người đàn ông to lớn vừa định đưa tay chụp lấy, lại bị cậu bé nhanh nhẹn né tránh.

"Vị khách này, Báo này quan trọng nhất chính là những thứ được ghi lại trên đó, nếu chú xem xong rồi, cháu không thể bán

cho chú được nữa. Thế nào? Chỉ cần một đồng bạc, chú có thể xem tùy thích."

Người đàn ông to lớn trừng mắt nhìn cậu bé, nhưng dưới ánh mắt của mọi người xung quanh, cuối cùng cũng chỉ đành ngoan ngoãn móc ra một đồng bạc ném cho cậu bé, sau đó làm ra vẻ vênh váo mở Báo ra xem.

So với những ngôi làng bên ngoài Thành phố Bontar, trình độ học vấn của người dân trong Thành phố Bontar tự nhiên cao hơn một chút, người đàn ông to lớn này trông có vẻ thô tục, nhưng cũng biết chữ, vừa mở Báo ra, liền lớn tiếng đọc.

"Trang nhất, Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân, tốt! Cách đây một thời gian, Thương hội Tân Phi, nơi đã nghiên cứu và phát triển Máy gặt Ma thuật Nhỏ và Máy xới đất Ma thuật Nhỏ, đột nhiên tuyên bố sẽ khởi động một kế hoạch hỗ trợ dành cho nông dân bình thường ở Thành phố Bontar, nhằm giúp nông dân bình thường hoàn thành việc canh tác ruộng đồng một cách thuận tiện và nhanh chóng hơn. Sau một tháng thử nghiệm, hiện tại kế hoạch này đã đạt được thành công bước đầu. Ba ngôi làng bao gồm Làng Ireland bên ngoài Thành phố Bontar là những điểm thử nghiệm đầu tiên của kế hoạch hỗ trợ này, những người nông dân bình thường ở đó đã được hưởng đầy đủ sự tiện lợi mà kế hoạch này mang lại. Đối với kế hoạch hỗ trợ này, Thành chủ Thành phố Bontar, Bá tước Sean Satsuma, cũng gọi đây là một kế hoạch tốt vì lợi ích của người dân, đồng thời khen ngợi Thương hội Tân Phi là một Thương hội có lương tâm..."

Nghe người đàn ông to lớn đọc đến đây, mọi người xung quanh xôn xao bàn tán.

"Cái gì mà Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân tôi cũng từng nghe nói qua, nhà tôi có một người họ hàng sống ở Làng Ireland, nghe nói trong làng bọn họ có một người từ Thương hội Tân Phi thuê một cái Máy xới đất Ma thuật Nhỏ, sau đó chỉ mất ba ngày đã làm xong

đất của toàn bộ Làng Ireland, hơn nữa dựa vào thứ này mà ba ngày kiếm được bốn đồng vàng còn dư nữa."

"Sao lại kiếm được nhiều như vậy?"

"Rất đơn giản, anh ta dùng cái Máy xới đất Ma thuật Nhỏ đó giúp người ta xới đất, một mẫu đất lấy hai đồng bạc. Làng Ireland tổng cộng có hơn hai trăm mẫu ruộng, đều bị anh ta một mình bao hết, anh nói anh ta kiếm được bao nhiêu?"

"Vậy người của Làng Ireland đều để anh ta giúp xới đất, không tự mình làm sao?"

"Anh ngốc à, tự mình xới đất, một mẫu đất phải mất bao lâu? Lại còn mệt muốn chết. Để anh ta giúp, một mẫu đất còn chưa đến mười phút, lại chỉ tốn hai đồng bạc, tại sao không làm? Thời gian và sức lực tiết kiệm được làm gì mà chẳng được?"

"Nói cũng có lý... Nghe nói gần đây Thành chủ quyết định sửa đường, Thương hội Tân Phi kia cũng đang tuyển công nhân, chỗ nào cũng thuê công nhân, có thời gian rảnh đi làm cái này thế nào cũng kiếm được nhiều hơn hai đồng bạc."

"Chính là đạo lý này..."...

Nghe thấy những lời bàn tán của đám đông xung quanh, người đàn ông to lớn càng thêm đắc ý, đọc càng hăng say hơn.

Tuy nhiên cũng có rất nhiều người không kiên nhẫn nghe anh ta đọc tiếp, dứt khoát đi đến trước mặt cậu bé, trực tiếp ném cho cậu một đồng bạc, tự mình cầm lấy một tờ Báo đọc.

Không bao lâu, số Báo trước ngực cậu bé đã bị mua hết sạch, còn lại rất nhiều người căn bản không mua được.

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của mọi người, cậu bé buông tay đang đếm bạc, cười tủm tỉm hô lớn: "Sau này mỗi ngày đều sẽ có

Nhật báo Bontar được đưa đến, mọi người nếu muốn mua thì hãy đến sớm!"

Chương 114: Tiệc tối tại Phủ Thành chủ (1/2)

Một chiếc xe ngựa từ Trang viên của Tử tước Leslie chạy ra, rất nhanh đã tiến vào con đường bằng phẳng thông hướng đến Thành phố Bontar.

Bên trong xe ngựa, Tử tước Leslie tay đang cầm một tờ 《 Nhật báo Bontar 》 lật xem.

Xem một hồi lâu, Tử tước Leslie tán thưởng gật gật đầu: "Thứ này thật sự không tệ, ta dám khẳng định, thứ này nhất định sẽ thịnh hành. Hứa Dịch, về sau ngươi trên này quảng cáo liền thuận tiện hơn nhiều."

Ngồi đối diện Tử tước Leslie, Hứa Dịch dừng động tác lật xem tư liệu trong tay, ngẩng đầu cười cười: "Tử tước đại nhân, tuy rằng ngài nói không sai, ta làm ra thứ này đích xác chủ yếu là vì thuận tiện về sau quảng cáo, nhưng ở trước mặt Nam tước Hainas, ngài ngàn vạn lần không thể nói như vậy, hắn nhất định sẽ tức giận."

Tử tước Leslie ha ha cười: "Không sai, tên kia hiện tại đối với thứ này đầu tư như vậy, ta xem ngươi nếu chạy đi nói với hắn muốn ở trên đăng quảng cáo, hắn không chừng ngay cả mặt mũi người sáng lập như ngươi cũng sẽ không nể đâu?"

Hứa Dịch nhún nhún vai: "Cái đó ngược lại không sao, dù sao ta làm ra tờ báo này chính là vì tìm cho hắn chút việc để làm, miễn cho hắn cả ngày vây quanh ta và Công xưởng, làm phiền đến Hainas ngày nào cũng phải than phiền với ta."

Tử tước Leslie cười càng thêm lớn tiếng: "Hứa Dịch, nếu Hainas nghe được câu nói thật lòng này của ngươi, khẳng định sẽ bị ngươi chọc tức chết. Hắn chính là phiền phức như vậy sao?"

"Không không không, Tử tước đại nhân, lời này ngài không thể nói lung tung. Nam tước Hainas làm sao có thể phiền phức? Chỉ là... Ừm, hắn đối với ta và Thương hội Tân Phi quá mức quan tâm, sẽ hơi ảnh hưởng đến công tác của chúng ta thôi. Hiện tại ta chuyên môn vì hắn nghiên cứu chế tạo ra Máy in Ma pháp, hơn nữa cung cấp đầy đủ tài chính và địa điểm vì hắn sáng lập tờ 《 Nhật báo Bontar 》 này, Nam tước Hainas có thể nói là đối với ta vô cùng cảm kích, nếu nghe được lời này của ngài ngược lại đối với ta sinh ra hiểu lầm, vậy ta liền thiệt lớn."

Tử tước Leslie lắc đầu: "Hainas vẫn là quá trẻ tuổi, dễ dàng như vậy đã bị ngươi lừa gạt. Vốn là dựa theo lịch trình, hiện tại hắn hẳn là trở về Anweimar, hiện tại ngươi làm ra cái 《 Nhật báo Bontar 》 này, hắn chơi đến vui vẻ, thế liền ngay cả chuyện trở về cũng quên mất. Hôm trước ta và hắn gặp mặt, hắn thậm chí còn nói với ta muốn vẫn luôn lưu lại nơi này, đem 《 Nhật báo Bontar 》 làm cho càng ngày càng tốt, thật sự là không biết hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì."

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ kỳ thật rất đơn giản, 《 Nhật báo Bontar 》 loại vật phẩm mới lạ trên Lục địa Saiens này, không chỉ thỏa mãn tâm lý bát quái của Nam tước Hainas, hơn nữa còn thỏa mãn tâm lý nhiệt huyết của một thanh niên hai mươi tuổi như hắn, cảm thấy dựa vào tờ báo này bản thân liền có thể nắm trong tay rất nhiều chuyện, tự nhiên đối với nó là tràn đầy nhiệt tình.

Đương nhiên, Hứa Dịch sở dĩ đem hắn đẩy lên vị trí chủ biên của 《 Nhật báo Bontar 》, cũng không chỉ là vì tìm cho hắn chút việc để làm, không để hắn đến làm phiền mình đơn giản như vậy.

Đối với 《 Nhật báo Bontar 》, Hứa Dịch suy nghĩ rất rõ ràng,

tuy rằng đối với Lục địa Saiens mà nói là một vật phẩm mới lạ, nhưng hắn tin tưởng rất nhanh sẽ có rất nhiều người nhìn ra năng lượng khổng lồ mà vật phẩm mới lạ này mang đến.

Mà với thân phận địa vị hiện tại của Hứa Dịch, hắn tuyệt không thích hợp nắm giữ thứ này, cho nên lúc sáng lập 《 Nhật báo Bontar 》, tuy rằng hắn cung cấp ý tưởng, tài chính và địa điểm, nhưng lại đem quyền sở hữu tờ báo này đặt ở dưới danh nghĩa của Tử tước Leslie, hơn nữa cùng Nam tước Hainas nói chuyện một phen, đem hắn lừa gạt đi làm chủ biên.

Hiện tại nhìn từ bề ngoài, 《 Nhật báo Bontar 》 cùng Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi không có bất kỳ quan hệ nào, nhưng trên thực tế tờ báo này nhất định sẽ chịu ảnh hưởng của Hứa Dịch, nhất định sẽ ở một mức độ nào đó thiên hướng Thương hội Tân Phi.

"Kỳ thật ngài hoàn toàn có thể nói với Nam tước Hainas, coi như hắn trở về Anweimar, cũng giống nhau có thể đảm nhiệm chủ biên của báo, cùng lắm thì tự mình sáng lập một tờ 《 Nhật báo Anweimar 》 là được." Hứa Dịch cười nói.

Tử tước Leslie mang theo thâm ý liếc nhìn Hứa Dịch một cái, khẽ lắc đầu: "Ngươi cho rằng Anweimar giống như nơi này sao? Muốn ở Anweimar làm một việc cũng không dễ dàng như vậy, đặc biệt là thứ nhạy cảm như báo chí. Ngươi tin hay không, giả như là ở Anweimar, tờ báo này coi như thật sự có thể xuất hiện, cuối cùng cũng nhất định sẽ biến thành thứ hoàn toàn khác với những gì ngươi tưởng tượng?"

"Điều này ta tự nhiên là tin." Hứa Dịch một bộ dáng vẻ hiểu rõ, liên tục gật đầu.

Tử tước Leslie nhìn về phía ngoài cửa sổ xe hướng bắc, ngẩn người một lúc lâu, bỗng nhiên khẽ thở dài, lại quay đầu lại, khôi phục vẻ mặt thản nhiên, hướng Hứa Dịch hỏi: "Thôi, không nói

những chuyện này nữa. Ngươi nghĩ kỹ lát nữa gặp Bá tước đại nhân muốn nói như thế nào chưa?"

Hứa Dịch chỉ chỉ tư liệu trong tay, lại chỉ chỉ đầu mình: "Đều chuẩn bị kỹ càng."

"Vậy thì tốt." Tử tước Leslie gật gật đầu."Đây là lần đầu tiên ngươi được Bá tước đại nhân tiếp kiến, nhất định phải tận lực lưu lại cho hắn ấn tượng tốt. Nếu có thể nhận được sự ủng hộ của hắn, cho dù là đối với ngươi hay là đối với Thương hội, đều sẽ là một trợ giúp cực lớn."

"Điều này ta đương nhiên minh bạch."

Xe ngựa lộc cộc lộc cộc một đường chạy vào Thành phố Bontar, sau đó không hề dừng lại hướng Bắc thành xoay đầu, cuối cùng dừng ở trước mặt Phủ Thành chủ chính giữa Bắc thành.

Chương 115: Tiệc tối tại Phủ Thành chủ (2/2)

Hứa Dịch và Tử tước Leslie nhảy xuống xe ngựa, một người đàn ông trung niên mặc trang phục quản gia nghênh đón.

"Tử tước Leslie, Thành chủ đại nhân đã chờ đợi đã lâu." Hẳn là quản gia của Phủ Thành chủ, người đàn ông trung niên cười tủm tỉm nghênh đón Tử tước Leslie, sau đó liếc mắt nhìn Hứa Dịch một cái."Vị này chắc hẳn là Hứa hội trưởng? Mời theo ta."

Vị quản gia này đối đãi với Tử tước Leslie và Hứa Dịch có sự phân biệt rất rõ ràng, lúc chào hỏi Tử tước Leslie vô cùng nhiệt tình, thậm chí còn mang theo một tia cung kính, mà lúc đối mặt với Hứa Dịch lại lạnh nhạt hơn rất nhiều, giống như chào hỏi một người qua đường.

Hứa Dịch tự nhiên sẽ không bởi vậy mà sinh ra cảm giác mất mát gì, với thân phận địa vị hiện tại của hắn, có thể được Thành chủ đại nhân tiếp kiến vốn là dựa vào mặt mũi của Tử tước Leslie.

Ngược lại Tử tước Leslie đối với Hứa Dịch lại coi trọng hơn rất nhiều, chuyên môn hướng Hứa Dịch giới thiệu: "Hứa Dịch, vị này là quản gia của Bá tước đại nhân, Ette, về sau ngươi có thể sẽ gặp ông ấy rất nhiều lần, nhớ kỹ."

Hứa Dịch mỉm cười hướng quản gia Ette gật đầu ra hiệu.

Quản gia Ette lại có chút kinh ngạc nhìn Tử tước Leslie một cái, lúc nhìn về phía Hứa Dịch, liền lộ ra một tia nụ cười, so với vừa rồi thân thiết hơn một chút.

Sau khi chào hỏi đơn giản, Hứa Dịch rất tự giác lui về phía sau Tử tước Leslie nửa bước, đi theo quản gia Ette hướng Phủ Thành chủ đi vào.

Phủ Thành chủ này cũng không giống như Hứa Dịch dự liệu lớn như vậy, chỉ đi một lát, liền đã đến trước một đại sảnh thoạt nhìn giống như phòng khách.

Nhưng quản gia Ette lại không dẫn hai người vào trong, mà là xoay người, hướng bên cạnh dẫn đường.

"Thành chủ đại nhân đã ở nhà ăn chuẩn bị xong bữa tối, hai vị mời theo ta."

Nghe được lời giải thích của quản gia Ette, Hứa Dịch nhịn không được nhìn Tử tước Leslie thêm vài lần.

Tuy rằng sớm đã biết quan hệ giữa Tử tước Leslie và Thành chủ Bá tước Sean Satsuma không tệ, nhưng hiện tại từ thái độ của quản gia Ette đối với hắn, và việc Thành chủ đại nhân trực tiếp mời hai người bọn họ đến nhà ăn, chỉ sợ quan hệ giữa bọn họ còn thân thiết hơn so với Hứa Dịch dự liệu trước đó rất nhiều.

Xem ra thế lực gia tộc sau lưng Tử tước Leslie quả nhiên không yếu, bằng không chỉ bằng một Tử tước nhỏ bé như hắn, là tuyệt đối không có khả năng cùng một Thành chủ đường đường, một Bá tước cao quý có được quan hệ cá nhân tốt như vậy.

Rất nhanh, hai người liền ở dưới sự dẫn dắt của quản gia Ette đi đến nhà ăn, hơn nữa nhìn thấy Bá tước Sean Satsuma đã ngồi vào bàn.

Vừa nhìn thấy hai người, Bá tước Satsuma lập tức phát ra một trận cười to sang sảng, khoát tay liền để hai người ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, Hứa Dịch bỗng nhiên cảm giác được một cỗ gió lạnh có chút quái dị từ phía sau lưng thổi tới, kinh ngạc

quay đầu lại, liền nhìn thấy trên tường nhà ăn đang treo một cái Điều hòa Ma pháp, lúc này đang phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, hướng bên này thổi gió mát.

Chú ý tới động tác của Hứa Dịch, Bá tước Satsuma lại cười to một tiếng: "Hứa hội trưởng, còn nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên gặp mặt là ở bữa tiệc tối do Leslie tổ chức vào buổi tối hôm đó chứ? Nếu ta đoán không lầm, tên nhóc này lúc ấy tổ chức tiệc tối căn bản là thông đồng với ngươi, là muốn giúp ngươi tuyên truyền cái Điều hòa Ma pháp này đúng không? Nếu không, với tính tình của tên nhóc này, làm sao có thể rảnh rỗi tìm nhiều người như vậy đến làm phiền hắn."

Hứa Dịch và Tử tước Leslie trao đổi một ánh mắt kinh ngạc, cười nói: "Thành chủ đại nhân quả nhiên anh minh. Đúng vậy, bữa tiệc tối hôm đó đích xác là ta nhờ Tử tước đại nhân hỗ trợ, mục đích cũng đích xác là vì tuyên truyền Điều hòa Ma pháp. Đương nhiên, hiệu quả rất tốt phải không?"

"Đương nhiên là tốt, ngươi không thấy ngay cả ta cũng không chịu nổi sao, một hơi mua liền mấy cái trở về." Bá tước Satsuma duỗi ngón tay ra chỉ Tử tước Leslie."Lúc ấy ta liền cảm thấy, ngay cả tên nhóc tâm cao khí ngạo này cũng bằng lòng giúp ngươi, như vậy Hứa Dịch ngươi nhất định là một người rất có năng lực. Không nghĩ tới lúc ấy ta còn dự liệu ít quá, lúc này mới chỉ qua hơn hai tháng, Thương hội Tân Phi của các ngươi đã làm ra nhiều thứ mới lạ như vậy, làm cho ta mở rộng tầm mắt."

"Thành chủ đại nhân ngài quá khen, đó chỉ là ta lúc rảnh rỗi không có việc gì suy nghĩ lung tung ra một ít thứ nhỏ, thật sự là không tính là gì." Hứa Dịch vội vàng khiêm tốn nói.

"Thứ nhỏ sao?" Bá tước Satsuma liếc mắt nhìn Hứa Dịch một cái, khẽ mỉm cười, lại không nói thêm gì nữa, quay đầu hướng quản gia Ette đang hầu bên cạnh gật đầu ra hiệu.

Quản gia Ette vỗ vỗ tay, một đám nữ bộc bưng khay thức ăn đủ màu sắc nối đuôi nhau đi ra.

Nữ bộc đi cuối cùng lại cùng những nữ bộc phía trước không giống nhau, khay mà cô ấy bưng, thế mà lại đặt một cái Nồi cơm Ma pháp!

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Hứa Dịch và Tử tước Leslie, Bá tước Satsuma lại phát ra một trận cười dài.

"Làm sao? Hai vị không thích ăn cơm sao?"

Tử tước Leslie nhún nhún vai, động tác ung dung: "Bá tước đại nhân, ngài biết ta đối với việc ăn cái gì đều không quá kén chọn."

Hứa Dịch lại nhíu mày một cách khó có thể nhận ra.

Vị Thành chủ đại nhân này từ lúc bắt đầu liền không ngừng hướng mình thể hiện sự hiểu biết của hắn đối với Thương hội Tân Phi, như vậy đây rốt cuộc là đang tỏ ý tốt? Hay là đang cảnh cáo?

Chương 116: Cuộc gặp gỡ (1/2)

Mặc dù chỉ có ba người, nhưng bữa tối tại Phủ Thành chủ vẫn kéo dài hơn một giờ đồng hồ.

Sau khi dùng bữa xong, Hứa Dịch và Tử tước Leslie được Bá tước Satsuma mời đến một phòng khách nhỏ để ngồi. Sau khi trò chuyện một lúc, Bá tước Satsuma nhanh chóng chuyển chủ đề sang Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, cậu đã để thằng bé Leslie cầu xin ta gặp mặt, bây giờ đã gặp được ta rồi, cậu không thể nào cứ im lặng như lúc nãy trên bàn ăn được chứ?"

Tử tước Leslie nghe vậy liền nháy mắt với Hứa Dịch. Hứa Dịch gật đầu, sắp xếp lại suy nghĩ rồi mỉm cười nói: "Thành chủ đại nhân, đây là lần đầu tiên tôi được ngài tiếp kiến, trong lòng có chút hồi hộp nên khó tránh khỏi im lặng."

Bá tước Satsuma xua tay: "Lúc thằng bé Leslie giới thiệu cậu với ta đâu phải nói như vậy. Nó nói cậu là một người rất có chủ kiến, hơn nữa nhìn vào sự phát triển của Thương hội Tân Phi của các cậu, ta cũng tin tưởng vào đánh giá của nó. Cậu nói gặp ta sẽ hồi hộp? Ta thấy không giống như vậy."

Hứa Dịch lại mỉm cười, quyết định gạt bỏ chủ đề này, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Vâng, vậy thì dù tôi có hồi hộp hay không thì bây giờ cũng không thể hồi hộp được nữa. Thành chủ đại nhân, lần này nhờ Tử tước đại nhân cầu kiến, đương nhiên là có việc cần ngài giúp đỡ."

"Có việc là tốt rồi, nếu không có việc gì thì cậu sẽ rảnh rỗi đến gặp một lão già như ta sao? Ta đâu phải mỹ nữ." Bá tước Satsuma

gật đầu nói."Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì? Nếu như thằng bé Leslie, muốn ta giúp cậu quảng bá sản phẩm của Thương hội thì không được đâu. Thành phố Bontar có nhiều Thương hội như vậy, ta không thể thiên vị được."

Hứa Dịch không khỏi bật cười, không ngờ vị Bá tước Satsuma này lại là người hài hước như vậy.

Như vậy thì tốt rồi, nếu như ông ta là một lão quý tộc cứng nhắc thì e rằng chuyện muốn thương lượng với ông ta hôm nay sẽ rất khó được đồng ý.

"Đương nhiên là không phải. Ngài là Thành chủ của Thành phố Bontar, nếu chỉ mời ngài làm công việc quảng bá thì thật là lãng phí."

"Ồ? Vậy ý cậu là ta còn có tác dụng lớn hơn sao?" Bá tước Satsuma hứng thú nhìn Hứa Dịch.

"Hề... Thành chủ đại nhân, tôi nghĩ ngài hẳn là có chút hiểu biết về Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân mà Thương hội chúng tôi đã đưa ra cách đây không lâu chứ?" Hứa Dịch hỏi.

Bá tước Satsuma gật đầu: "Không chỉ là có chút hiểu biết, ta còn nghiên cứu rất kỹ. Phải nói rằng, kế hoạch mà Thương hội các cậu đưa ra rất xuất sắc. Nếu như có thể thực hiện thuận lợi thì ta nghĩ sẽ giúp ích rất nhiều cho cuộc sống của những người nông dân bình thường ở Thành phố Bontar chúng ta."

"Cải thiện cuộc sống của những người nông dân bình thường thực ra chỉ là mục đích ban đầu." Hứa Dịch nói tiếp."Lý do mà Thương hội chúng tôi muốn thúc đẩy kế hoạch này, mục đích quan trọng hơn là muốn thông qua việc phổ biến Máy móc Ma thuật nông nghiệp do Thương hội chúng tôi sản xuất, nâng cao đáng kể năng lực trồng trọt của những người nông dân bình thường, giúp họ khai hoang trồng trọt thêm nhiều ruộng đất, từ đó cung cấp sản

lượng lương thực cao hơn, đồng thời cải thiện cuộc sống của họ, cũng sẽ giải phóng họ khỏi ruộng đất hơn nữa, để họ có thêm thời gian để làm nhiều công việc khác."

"Ví dụ như vào Nhà máy của Thương hội các cậu làm việc?" Bá tước Satsuma nhướn mày hỏi.

Hứa Dịch cười hề hề: "Thành chủ đại nhân, công việc trong Nhà máy của Thương hội chúng tôi bây giờ rất được săn đón, tôi nghĩ nếu như những người nông dân đó có sự lựa chọn thì nhất định sẽ đồng ý."

Bá tước Satsuma khẽ gật đầu: "Chuyện này ta cũng có nghe nói qua. Nghe nói công nhân bình thường trong Nhà máy của Thương hội các cậu mỗi tháng ít nhất cũng có thể kiếm được sáu đồng vàng, số tiền này ở Thành phố Bontar chúng ta coi như là khá nhiều rồi."

"Thật ra nếu để tôi nói thật lòng thì mức lương này vẫn còn hơi thấp. Tôi thà trả lương cho công nhân nhiều hơn một chút để họ có thể làm việc lâu dài trong Thương hội chúng tôi. Có lẽ ngài không biết, thời gian này Thương hội Leo của Thành phố Saltan đã dùng mức lương cao để đào rất nhiều công nhân của Thương hội chúng tôi, khiến chúng tôi không thể không tuyển dụng lại công nhân, sau đó đào tạo lại họ, vì vậy đã làm chậm tiến độ sản xuất."

"Thương hội của Thành phố Saltan?" Bá tước Satsuma nhíu mày."Lại có Thương hội của thành phố khác chạy đến Bontar chúng ta để đào người? Rồi các cậu để mặc cho bọn họ đào người đi như vậy sao?"

Hứa Dịch dang hai tay ra, vẻ mặt bất lực: "Không còn cách nào khác, Thương hội Leo đưa ra mức lương cao ngất ngưởng là mười đồng vàng một tháng, không ít công nhân đã không chịu nổi cám dỗ này nên đã bị đào đi."

Bá tước Satsuma khẽ hừ một tiếng: "Mười đồng vàng? Bọn họ thật sự dám bỏ ra số vốn lớn như vậy. Nhưng mà cái Thương hội Leo kia tại sao lại muốn đào người của các cậu?"

"Bởi vì Thương hội Leo cũng giống như Thương hội chúng tôi, đều sản xuất Máy móc Ma thuật." Hứa Dịch giải thích.

"Thì ra là vậy... Vậy các cậu có biện pháp ứng phó gì không? Tại sao cậu không tăng lương cho công nhân?" Bá tước Satsuma lại hỏi.

"Chuyện này... Thành chủ đại nhân, mặc dù tôi rất muốn trực tiếp tăng lương cho công nhân, nhưng là một Thương hội có kế hoạch lâu dài, việc vội vàng tăng lương cho công nhân không phải là một quyết sách đúng đắn, bởi vì làm như vậy sẽ phá vỡ toàn bộ kế hoạch của chúng tôi, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của Thương hội sau này, cho nên hiện tại chúng tôi chỉ có thể thông qua những phương diện khác, ví dụ như cho công nhân nhiều phúc lợi đãi ngộ hơn để bù đắp. Đương nhiên, những công nhân bị đào đi chỉ là một bộ phận nhỏ, phần lớn công nhân vẫn bằng lòng ở lại Thương hội chúng tôi hơn."

"Thương hội các cậu có dự định gì ta không quản, nhưng ta hy vọng cậu có thể xử lý tốt chuyện này. Thương hội Tân Phi của các cậu hiện tại là Thương hội phát triển nhanh nhất và có tiềm lực nhất ở Thành phố Bontar chúng ta, ta không hy vọng các cậu dễ dàng bị đánh bại như vậy." Bá tước Satsuma xua tay nói.

Hứa Dịch hơi bất ngờ, mở to hai mắt.

Từ ý tứ trong lời nói của Bá tước Satsuma, rõ ràng ông ta rất khẳng định và ủng hộ Thương hội Tân Phi.

Chương 117: Cuộc gặp gỡ (2/2)

Đây quả là một tin tốt lớn đối với Hứa Dịch.

Có vị Thành chủ Thành phố Bontar này ủng hộ, ít nhất là ở Thành phố Bontar, Thương hội Tân Phi sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức.

"Thành chủ đại nhân xin yên tâm, mặc dù bản thân Thương hội Leo mạnh hơn Thương hội Tân Phi chúng tôi rất nhiều lần, nhưng ở mảng Máy móc Ma thuật này, tôi dám đảm bảo, bọn họ nhất định không phải là đối thủ của chúng tôi!" Hứa Dịch vô cùng khẳng định nói.

Bá tước Satsuma nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc, hài lòng gật đầu.

"Rất tốt. Vậy chúng ta nói tiếp chủ đề vừa rồi, cậu nói việc thúc đẩy Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân, mục đích chính là để giải phóng những người nông dân bình thường khỏi ruộng đất, để họ làm những công việc khác, ý nghĩ này ta có thể hiểu được, nhưng cậu có biết hay không, đối với Thành phố Bontar, thậm chí là đối với cả Vương quốc Lanpari, ruộng đất mới là thứ căn bản nhất. Nếu như không có đủ lương thực sản xuất ra thì bất cứ thứ gì cũng chỉ là giả dối. Khi con người đói bụng thì chuyện gì cũng có thể làm ra được."

Thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Bá tước Satsuma, Hứa Dịch cũng nghiêm túc hẳn lên, trịnh trọng gật đầu nói: "Tôi hiểu nỗi lo lắng của ngài. Nhưng Thành chủ đại nhân, tôi nghĩ tất cả những điều này đều là bởi vì ngài không hiểu rõ về Cỗ máy Ma thuật Canh tác nên mới có nỗi lo lắng như vậy. Về phương diện này, tôi nói có lẽ

ngài sẽ nghi ngờ, vậy thì để Tử tước đại nhân giải thích với ngài một chút."

Ánh mắt Bá tước Satsuma chuyển sang Tử tước Leslie đang ngồi bên cạnh.

Tử tước Leslie đã sớm chuẩn bị, không chút hoang mang đặt tách trà trong tay xuống, mỉm cười gật đầu: "Bá tước đại nhân, về điểm này, tôi có thể làm chứng cho Hứa Dịch. Lấy tình hình trong lãnh địa của tôi làm ví dụ. Vào mùa thu hoạch năm nay, tổng cộng có khoảng bảy héc-ta ruộng lúa mì cần thu hoạch trong lãnh địa của tôi, nếu như là những năm trước, bảy héc-ta ruộng lúa mì này cần phải huy động toàn bộ nô lệ, thị vệ vân vân nhân lực của tôi mới có thể thu hoạch xong trong vòng nửa tháng, nhưng năm nay tôi đã mua hai chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ từ Thương hội Tân Phi, vậy mà chỉ mất chưa đến hai ngày đã hoàn thành toàn bộ công việc thu hoạch, hơn nữa từ đầu đến cuối cũng chỉ sử dụng chưa đến hai mươi nô lệ."

Hai hàng lông mày Bá tước Satsuma nhướng lên: "Cậu nói thật sao? Chỉ mất hai ngày? Sử dụng chưa đến hai mươi nô lệ đã hoàn thành?"

"Bá tước đại nhân, sao tôi có thể lừa ngài được chứ? Không chỉ riêng tôi, ngài còn có thể hỏi thăm những quý tộc khác trong Thành phố Bontar, chỉ cần là người có ruộng lúa mì cần thu hoạch trong lãnh địa thì ai cũng mua Máy gặt Ma thuật Nhỏ, điều này cũng giúp bọn họ tiết kiệm được rất nhiều thời gian và sức lao động. Lãnh địa của Bá tước đại nhân không ở đây, nếu như ở đây thì tôi cũng cực lực đề cử ngài mua hai chiếc, bởi vì thứ này thật sự rất hữu dụng."

Bá tước Satsuma nghiêng đầu nghiêm túc đánh giá Hứa Dịch một lúc, chậm rãi gật đầu: "Trước đây ta chỉ nghe nói qua một chút, không ngờ tình hình thực tế lại kinh người như vậy. Hứa Dịch, cho dù không nói đến những thứ khác, chỉ riêng chiếc Máy

gặt Ma thuật Nhỏ này thôi thì Thương hội Tân Phi của các cậu đã lập được công lớn rồi."

Tử tước Leslie cười hề hề nói: "Bá tước đại nhân, ngài đừng vội, tôi còn chưa nói xong đâu. Ngoài Máy gặt Ma thuật Nhỏ ra, Thương hội Tân Phi còn cho ra mắt Máy xới đất Ma thuật Nhỏ, nâng cao đáng kể hiệu quả xới đất trước khi gieo trồng. Bây giờ có sự trợ giúp của Máy xới đất Ma thuật Nhỏ, tôi đã quyết định sẽ khai hoang toàn bộ hai mươi mốt héc-ta đất có thể sử dụng để làm đất canh tác trong lãnh địa, đến mùa thu hoạch sẽ gieo trồng toàn bộ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì sang năm có thể thu hoạch được sản lượng lương thực cao gấp mấy lần so với năm nay."

Lần này Bá tước Satsuma lại không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc gì, ngược lại còn nhíu mày.

"Leslie, trồng trọt đâu phải là chuyện đơn giản như vậy. Cho dù theo như cậu nói, có Máy gặt Ma thuật Nhỏ thì có thể nâng cao tốc độ thu hoạch, có Máy xới đất Ma thuật Nhỏ thì có thể nâng cao hiệu quả xới đất, nhưng trồng trọt đâu chỉ là thu hoạch và xới đất, còn có ươm giống, gieo hạt, nhổ cỏ, chống hạn vân vân rất nhiều việc phải làm, cậu vội vàng khai hoang nhiều ruộng đất như vậy, chắc chắn là đủ nhân lực sao?"

Tử tước Leslie cười mà không đáp, nhìn về phía Hứa Dịch.

"Thành chủ đại nhân, cái gọi là Cỗ máy Ma thuật Canh tác, không chỉ có Máy gặt Ma thuật Nhỏ và Máy xới đất Ma thuật Nhỏ này thôi đâu. Thương hội Tân Phi chúng tôi sau đó còn sẽ phát triển Máy xúc Ma thuật Nhỏ, Máy bơm Ma thuật Nhỏ, Máy đào hố Ma thuật Nhỏ, Máy san lấp Ma thuật Nhỏ vân vân một loạt Máy móc Ma thuật, mục tiêu cuối cùng là dùng Máy móc Ma thuật thay thế toàn bộ sức người, giải phóng sức người khỏi ruộng đất. Ngay ngày hôm qua, tôi còn thảo luận với Tử tước Leslie, dự định sẽ quy hoạch lại, thiết kế lại những ruộng đất trong lãnh địa của cậu ấy,

khiến cho lãnh địa của cậu ấy trở thành vùng đất canh tác thích hợp hơn cho việc vận hành Cỗ máy Ma thuật Canh tác, cũng thích hợp hơn cho việc trồng lúa."

"Chờ đã, thích hợp hơn cho việc trồng lúa?" Bá tước Satsuma ngẩn người."Thành phố Bontar chủ yếu trồng lúa mì mà, Leslie chuyển sang trồng lúa làm gì? Ở đây đâu phải là nơi có nguồn nước đặc biệt phong phú như Thành phố Karma, e rằng không có lời đâu?"

Tử tước Leslie mỉm cười: "Bá tước đại nhân, thật ra nguồn nước của Thành phố Bontar không tệ, chỉ là trước đây rất khó tận dụng mà thôi. Bây giờ có sự trợ giúp của Máy móc Ma thuật thì muốn tận dụng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa ngày nào cũng ăn bánh mì thì rất dễ ngán phải không? Thỉnh thoảng cũng phải đổi khẩu vị chứ."

Bá tước Satsuma quay đầu nhìn Hứa Dịch, đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta nhớ ra rồi, sản phẩm mới mà Thương hội Tân Phi của các cậu đang quảng bá gần đây chính là Nồi cơm Ma thuật. Thứ này, là thứ cần mọi người đều phải ăn cơm nhất. Không trách được cậu lại xúi giục thằng bé Leslie trồng lúa, e rằng cậu còn muốn cả Thành phố Bontar chúng ta đều chuyển sang trồng lúa phải không?"

Hứa Dịch cười mà không nói.

Chương 118: Tài năng của Vivian (1/2)

Trò chuyện với Bá tước Satsuma rất vui vẻ, thời gian tự nhiên cũng trôi qua lâu hơn một chút, đợi đến khi Hứa Dịch về đến nhà thì trăng đã lên cao, đã là nửa đêm.

Mở cửa, Vivian không giống như thường lệ chờ sẵn ở trong, trong nhà cũng tối om, yên tĩnh, không một tiếng động.

"Chắc là đợi không được, con bé tự ngủ rồi." Hứa Dịch thầm nghĩ.

Đợi anh cởi giày, vào trong nhà, lại kinh ngạc phát hiện, trên bàn phòng khách, có một bóng người gục xuống.

Mượn ánh trăng nhìn kỹ, không phải Vivian thì là ai?

Nhìn từ mấy đĩa thức ăn được đậy kín trên bàn, có thể là cô bé đã ở nhà nấu nướng xong xuôi từ sớm, và chờ Hứa Dịch về ăn tối, đợi đến sau cùng đợi không được, bản thân lại ngủ thiếp đi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Vivian, trong lòng Hứa Dịch thoáng qua một tia áy náy.

Hôm nay bởi vì Tử tước Leslie đột ngột thông báo nên mới quyết định đi tham gia buổi dạ tiệc ở Phủ Thành chủ, dẫn đến anh không kịp trở về báo cho Vivian một tiếng, lại để cô bé này khổ sở chờ đợi.

"Lúc nào cũng nói với Leslie, Bá tước Satsuma cái gì mà giải phóng sức sản xuất, bản thân lại hạn chế một cô bé đang tuổi xuân xanh như Vivian trong căn nhà nhỏ này, thật sự là không ra làm

sao." Hứa Dịch lắc đầu thở dài một tiếng, khom người nhẹ nhàng bế Vivian lên.

So với lúc vừa được Hứa Dịch mua về gầy gò đến cực độ, Vivian hiện tại tuy vẫn mảnh khảnh, nhưng rõ ràng là nặng hơn không ít, khiến Hứa Dịch bế lên lại có chút mệt.

Một là bởi vì Vivian hiện tại đang ở độ tuổi phát triển nhanh chóng, hai là điều kiện sống ở chỗ Hứa Dịch dù sao cũng tốt hơn so với lúc làm nô lệ dưới trướng Tử tước Leslie rất nhiều, khiến cho tình trạng thân thể cô bé nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Ngoài việc trên người có da có thịt ra, những bộ phận khác trên cơ thể Vivian cũng bắt đầu phát triển rõ rệt, lúc Hứa Dịch ôm cô bé, rất dễ dàng cảm nhận được một số bộ phận đầy đặn trên người cô bé, khiến anh lại nảy sinh một tia tà niệm.

Cũng may Hứa Dịch không phải là thanh niên mười mấy hai mươi tuổi bốc đồng, mặc dù biết cho dù anh đưa ra yêu cầu kia với Vivian, Vivian cũng tuyệt đối sẽ không hoặc là không dám từ chối, nhưng anh vẫn cố gắng đè nén tia tà niệm này xuống, ôm Vivian vào phòng ngủ của cô bé đặt xuống ngủ ngon lành.

Trở lại phòng khách, Hứa Dịch tiện tay châm một ngọn nến.

Ánh nến vừa sáng lên, trong đầu Hứa Dịch đột nhiên giống như có thứ gì đó lóe lên, sau đó liền vỗ mạnh vào đầu mình một cái.

"Ngu ngốc, lúc nào cũng nghĩ xem nên phát minh ra loại Máy móc Ma thuật gì, đây không phải là có sẵn một thứ để mình làm sao. He he, nghiên cứu phát triển thứ này ra, Heinze nhất định sẽ rất hài lòng."

Từ khi bắt đầu tập trung nghiên cứu Máy móc Ma thuật, trong đầu Hứa Dịch thường xuyên nảy ra đủ loại ý tưởng, có cái bởi vì

nền công nghiệp trên Lục địa Saiens còn yếu kém nên tạm thời chỉ có thể cất giữ trong đầu không thể thực hiện được, có cái lại hoàn toàn có thể thực hiện, sau đó được Hứa Dịch lần lượt ghi chép lại chỉ chờ thời cơ thích hợp để tung ra.

Bây giờ đột nhiên nghĩ đến ý tưởng này, Hứa Dịch liền theo thói quen, lấy cuốn sổ bên mình ra chuẩn bị ghi chép lại.

Vừa mới ngồi vào bàn, Hứa Dịch lại kinh ngạc phát hiện, trên bàn mà Vivian vừa gục xuống, vậy mà lại có mấy tờ giấy vẽ hình vẽ đặt chung với nhau, trên mặt đất bên cạnh cũng có mấy tờ rơi vãi.

Hứa Dịch cầm mấy tờ giấy này lên xem xét kỹ lưỡng, phát hiện hình vẽ được vẽ trên mấy tờ giấy này vậy mà lại là sơ đồ của đủ loại Máy móc Ma thuật!

Hứa Dịch lập tức sa sầm mặt xuống, những sơ đồ này là anh thỉnh thoảng vẽ ra khi nghiên cứu ở nhà, không ngờ trí nhớ của Vivian lại xuất sắc như vậy, vậy mà chỉ cần nhìn lướt qua bên cạnh, là có thể vẽ lại hoàn toàn.

Những sơ đồ này nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng trên thực tế đã hoàn toàn có thể coi là bí mật thương mại của Thương hội Tân Phi, nếu rơi vào tay những người cũng rất quan tâm đến lĩnh vực Máy móc Ma thuật như Thương hội Leo, thì tổn thất gây ra cho Thương hội Tân Phi còn lớn hơn việc bán ít đi vài trăm Máy móc Ma thuật rất nhiều.

Hứa Dịch bình tĩnh suy nghĩ thật kỹ, rất nhanh liền loại bỏ suy đoán Vivian thực ra là gián điệp thương mại khiến người ta lạnh lòng.

Từ sau khi được Hứa Dịch mua về, Vivian gần như chưa từng bước chân ra khỏi nhà, mà người ngoài tiếp xúc với cô bé cho đến nay cũng chỉ có một mình Stella.

Stella là tuyệt đối sẽ không làm gián điệp thương mại, như vậy cho dù Vivian muốn làm, cũng không có đủ điều kiện để làm.

Hơn nữa thân phận của Vivian vẫn là nô lệ của Hứa Dịch, theo luật pháp của Vương quốc Lanpari, bất kể Hứa Dịch đối xử với cô bé như thế nào, cho dù là đánh chết cô bé cũng không có vấn đề gì.

Với tính cách của Vivian, cô bé cũng không có gan này.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch yên tâm, bắt đầu nghiêm túc xem xét những sơ đồ trong tay.

Phải nói là, tuy Vivian còn chưa biết chữ, nhưng tài năng hội họa lại cực cao, những sơ đồ này vậy mà không khác gì so với sơ đồ Hứa Dịch vẽ ra.

Mà ngoài những sơ đồ này ra, Vivian vậy mà còn vẽ rất nhiều hình dáng bên ngoài hoàn chỉnh của Máy móc Ma thuật.

Xem ra, cô bé hoàn toàn là dựa theo những sơ đồ này suy đoán ra, sau đó vẽ hoàn thành.

Tuy về hình dáng bên ngoài có chút khác biệt so với những Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi cuối cùng sản xuất ra, nhưng nhìn chung lại không khác biệt lắm.

Chương 119: Tài năng của Vivian (2/2)

Thậm chí... Hứa Dịch không thể không thừa nhận, nếu chỉ nói về hình dáng bên ngoài, những Máy móc Ma thuật mà Vivian vẽ ra còn đẹp hơn một chút...

"Chẳng lẽ cô bé này lại là một nhà thiết kế hình dáng bên ngoài máy móc bẩm sinh?" Hứa Dịch nhìn mấy hình dáng bên ngoài này, sắc mặt cực kỳ kỳ quái.

Là thiên tài kỹ sư cơ khí trên Địa Cầu, Hứa Dịch đã gặp qua rất nhiều người có tài năng cực cao, anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai, trên thế giới này thật sự có thiên tài khiến người khác phải câm nín.

Thế nhưng anh dù thế nào cũng không thể liên hệ Vivian, cô bé nô lệ lúc nào cũng mang dáng vẻ đáng thương này với thiên tài, càng không cần phải nói đến việc gán ghép cô bé với cơ khí thô cứng.

Hơn nữa trước Hứa Dịch, Lục địa Saiens căn bản không có chuyện Máy móc Ma thuật, ma xui quỷ khiến thế nào cô bé này lại có tài năng này...

Những chuyện không thể giải thích nổi, Hứa Dịch cũng chỉ có thể dùng tư duy học sinh khoa học tự nhiên mạnh mẽ của mình quy vấn đề về sự kiện có xác suất nhỏ tạm thời để sang một bên, lắc đầu, ngoan ngoãn ghi chép ý tưởng vừa lóe lên trong đầu xuống, sau đó dọn dẹp bàn một chút, cũng lười tắm rửa, thân thể mệt mỏi đi thẳng vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Dịch như thường lệ thức giấc trong

tiếng động Vivian làm bữa sáng.

Ý nghĩ đầu tiên của Hứa Dịch là nên đổi nhà, nếu không ngày nào Vivian cũng làm bữa sáng đánh thức mình dậy, nhỡ đâu ngày nào đó mình muốn ngủ nướng một giấc cũng không được.

Ý nghĩ thứ hai chính là những bản vẽ đã nhìn thấy tối hôm qua.

Ngẩn người một lúc, Hứa Dịch lật người dậy, vội vàng rửa mặt, tinh thần sảng khoái.

Đợi anh rửa mặt xong, Vivian vừa hay đã bưng bữa sáng chuẩn bị lên bàn.

Sống ở chỗ Hứa Dịch hơn hai tháng, Vivian đã hình thành một sự ăn ý nhất định với Hứa Dịch.

Hứa Dịch lấy một miếng bánh mì, nhìn Vivian đang chờ mình ăn trước, suy nghĩ một chút rồi nói: "Vivian, tối hôm qua cháu không ăn cơm tối à?"

Vivian nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng, chủ nhân không về, cháu liền chờ ngài. Chỉ là sau đó lại ngủ thiếp đi, ngay cả lúc nào ngài trở về cũng không biết, còn làm phiền chủ nhân ôm cháu vào."

"Nhớ kỹ, sau này nếu ta bỏ lỡ giờ ăn cơm mà vẫn chưa về, thì cháu không cần chờ ta nữa. Công việc hiện tại của ta rất bận, số lần ăn cơm ở bên ngoài có thể sẽ rất nhiều, nếu cháu lần nào cũng chờ ta như vậy, bản thân sẽ thường xuyên bị đói, hiểu chưa?" Hứa Dịch nhắc nhở.

"Nhưng mà... Nhưng mà chủ nhân còn chưa ăn cơm, làm sao cháu có thể tự mình ăn được?" Vivian mở to đôi mắt, khó hiểu nhìn Hứa Dịch.

"Đây là mệnh lệnh, cháu nghe theo là được."

"Ồ." Vivian ngoan ngoãn đồng ý.

"Ngoài ra..." Hứa Dịch lấy những bản vẽ đã được anh cất đi tối hôm qua ra, giơ lên trước mặt Vivian."Những thứ này là do cháu vẽ à?"

Trên mặt Vivian thoáng qua một tia xấu hổ, cúi đầu xuống: "Xin lỗi, chủ nhân, cháu không được ngài cho phép, đã tự ý dùng giấy và bút của ngài..."

"Chuyện đó không quan trọng. Nào, ngẩng đầu lên, trả lời câu hỏi của ta cho đàng hoàng." Hứa Dịch quan sát sắc mặt của Vivian một cách cẩn thận, phát hiện trên mặt cô bé thật sự chỉ có vẻ ngại ngùng, mà không có vẻ khác thường nào khác, yên tâm.

Anh tuyệt đối không tin một cô bé chưa trải sự đời như vậy lại có diễn xuất tốt như vậy, như vậy Vivian chắc là không có vấn đề gì.

"Vivian, cháu vẽ những bức tranh này, có phải bởi vì ở nhà cảm thấy buồn chán, nên dùng việc vẽ vời để giết thời gian?"

Hứa Dịch rút ra một bức tranh từ trong số đó, trên đó vậy mà lại là chân dung của anh.

Bức chân dung này còn có một bức chân dung khác của Stella, cùng với vài bức tranh phong cảnh, là Hứa Dịch sau đó lại phát hiện ra, càng khiến anh xoá bỏ hoài nghi đối với Vivian.

"Ta phải nói tài năng hội họa của cháu rất tuyệt vời, cháu xem, vẽ ta giống như vậy, giống hệt ảnh chụp." Hứa Dịch chỉ vào bức chân dung của mình khen ngợi.

"Ảnh chụp?" Vivian ngơ ngác nhìn Hứa Dịch."Đó là cái gì?"

"Ờ... Là một thứ in hình ảnh trực tiếp lên giấy, cháu chưa từng thấy." Hứa Dịch xua tay."Không cần quan tâm đến chuyện đó,

Vivian, trả lời câu hỏi của ta, có phải cháu cảm thấy ở đây cả ngày rất buồn chán không?"

"Không, không buồn chán, cháu ở đây rất vui vẻ, thật đấy!" Vivian cuống quýt xua tay, ra sức phủ nhận.

"Nói thật!" Hứa Dịch trầm giọng nói.

Vivian giật mình, nghẹn nửa ngày, mới ngập ngừng đáp: "Là... Là có một chút buồn chán... Ở đây mỗi ngày đều có quá ít việc cần làm, cháu... Có chút không quen."

"Vậy thì đúng rồi. Vì buồn chán, thì cháu nên nói với ta sớm một chút mới phải. Vivian, cháu đã sống chung với ta hơn hai tháng rồi, chẳng lẽ còn không biết ta là người như thế nào sao?"

"Chủ nhân là người tốt, cháu... Cháu chỉ là nô lệ, ngài không cần quan tâm đến cháu." Vivian cúi đầu, nhút nhát nói.

"Cho dù cháu chỉ là nô lệ, thì cũng là nô lệ của ta. Như vậy đi, Vivian, vì cháu cảm thấy có quá ít việc cần làm, có chút buồn chán, vậy ta sẽ tìm cho cháu một ít việc để làm, như vậy cháu sẽ không buồn chán nữa."

Vivian ngơ ngác ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hứa Dịch lộ ra nụ cười nham hiểm giống như đang dụ dỗ cô bé vậy, nhẹ nhàng hỏi: "Vivian, cháu có muốn đi học không?"

Chương 120: Buổi học đầu tiên (1/2)

Học sinh của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor có chút kỳ lạ. Lẽ ra chương trình học trong học viện mỗi ngày đều được sắp xếp từ sớm, nhưng hôm nay lại đột nhiên xuất hiện thêm một tiết học.

Tên của tiết học này rất kỳ quặc, gọi là "Cơ sở lý thuyết về Máy móc Ma thuật".

Tiết học này lại là tiết học công khai rất hiếm hoi, dành cho tất cả học sinh toàn trường. Nói cách khác, chỉ cần muốn thì bất kỳ học sinh nào của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor đều có thể tham gia.

Những học sinh đang ở tuổi thanh xuân đương nhiên là tràn đầy tò mò. Cho nên mặc dù tiết học này không bắt buộc phải tham gia, nhưng khi đến giờ học, toàn trường lại có đến hơn một nửa số học sinh cùng nhau đổ xô vào giảng đường lớn dùng để giảng dạy.

Các lãnh đạo của học viện không ngờ rằng tiết học này lại thu hút đông đảo học sinh đến nghe giảng như vậy. Mặc dù đã sắp xếp lớp học là giảng đường lớn nhất của học viện, nhưng hơn một nửa số học sinh tràn vào, khiến giảng đường chật kín chỗ ngồi, không còn chỗ trống nào để chen chân.

Olin Zetaman là một trong những học sinh đầu tiên xông vào giảng đường, lúc này đang ngồi ở hàng đầu tiên, cùng với mấy học sinh xung quanh lớn tiếng bàn tán.

"Evan, tôi dám cá với cậu, lát nữa thầy giáo ra giảng bài, chắc

chắn là Hội trưởng Hứa Dịch. Cậu có dám cá với tôi không?" Olin khiêu khích nói với một nam sinh dáng người cao ráo bên tay phải.

Nam sinh được gọi là Evan khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Cậu đang nói nhảm. Cả cái Thành phố Bontar này, ngoài Hội trưởng Hứa ra, còn ai hiểu biết về Máy móc Ma thuật nữa? Chẳng lẽ cậu còn có thể tìm ra một người khác hay sao? Tôi mà cá với cậu, trừ phi đầu óc tôi có vấn đề."

"Đúng vậy, Olin, vụ cá cược của cậu quá vớ vẩn, tôi thấy chúng ta còn không bằng cá xem lát nữa Hội trưởng Hứa sẽ giảng gì đi." Một nam sinh cách đó không xa cũng phụ họa nói.

"Cơ sở lý thuyết về Máy móc Ma thuật... Nghe tên tiết học này, chắc chỉ là giới thiệu đơn giản thôi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Hội trưởng Hứa đến giảng bài. Nếu anh ấy giảng quá sâu, e rằng ở đây sẽ có nhiều người không hiểu." Ngồi bên tay trái Olin là một nữ sinh tóc vàng óng mượt, cô chỉ vào đám học sinh phía sau đang mang vẻ mặt mong đợi và nghi ngờ, nói nhỏ.

"Đó là, ngoài chúng ta ra, những người này có ai hiểu biết gì về Máy móc Ma thuật đâu." Olin vênh váo nói.

Nếu Hứa Dịch ở đây, anh sẽ phát hiện ra những học sinh đang túm tụm lại với Olin, chính là những người đã làm thêm ở Xưởng vẽ Pháp trận mấy tháng nay.

So với những học sinh khác trong Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, bọn họ quả thật có quyền nói câu này.

Tuy nhiên, Olin nói hơi lớn tiếng, khiến một số học sinh cách đó không xa nghe thấy, lập tức khiến họ bất mãn.

"Này, Olin, cậu vênh váo cái gì? Không phải chỉ là ở Thương hội Tân Phi làm công mấy ngày thôi sao, thật sự cho rằng mình hiểu biết về Máy móc Ma thuật lắm à? Tôi nghe nói ở đó bọn cậu

cũng chỉ vẽ những Pháp trận đơn giản nhất thôi, nói gì mà hiểu biết về Máy móc Ma thuật, tôi thấy bọn cậu nhiều nhất cũng chỉ biết sơ sơ thôi." Một nam sinh khịt mũi nói.

Olin không chút yếu thế quay đầu lại, ngẩng cổ lên nói: "Cho dù chỉ biết sơ sơ, vậy cũng biết nhiều hơn cậu. Sao? Không phục à?"

Nam sinh kia lập tức nổi giận, chỉ vào Olin quát lớn: "Tên nhóc này, có giỏi thì tan học đừng có chạy!"

Olin khẽ hừ một tiếng: "Không chạy thì không chạy, ai sợ ai?"

Thấy hai người sắp sửa cãi nhau to hơn, đúng lúc này một giáo viên bước vào giảng đường, các học sinh lập tức nhận ra đây là chủ nhiệm Hiller nổi tiếng nghiêm khắc, liền lập tức im lặng.

Olin và nam sinh kia trừng mắt nhìn nhau, rồi tạm thời ngưng chiến, cùng dồn sự chú ý lên phía trước.

Hiller đưa mắt nhìn quanh, thấy giảng đường lớn đã yên tĩnh trở lại, lúc này mới hài lòng gật đầu. Sau đó, ông khẽ ho một tiếng, cao giọng nói: "Các em học sinh, chúng ta hãy cùng nhiệt liệt chào mừng Hội trưởng Thương hội Tân Phi, anh Hứa Dịch!"

Olin và mấy học sinh bên cạnh trao đổi ánh mắt,"Quả nhiên là vậy", sau đó dùng sức vỗ tay.

Hứa Dịch đi lên bục giảng từ phía bên, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Olin và những người khác đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Anh mỉm cười gật đầu chào họ, sau đó giơ tay phải lên. Các học sinh liền yên lặng, nhao nhao dùng ánh mắt tò mò nhìn anh.

Khoảng thời gian này, Thương hội Tân Phi liên tục cho ra mắt những Máy móc Ma thuật mới lạ, có thể nói là đã thu hút vô số ánh nhìn trong Thành phố Bontar, nổi bật vô cùng.

Đối với những Máy móc Ma thuật này, rất nhiều Pháp sư theo trường phái truyền thống chỉ trích là trò hề, thậm chí là sự sỉ nhục đối với Ma pháp. Nhưng đối với những học sinh của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, những người đang trong thời kỳ phản nghịch, lại cảm thấy rất thú vị. Điều này khiến họ rất hứng thú với vị Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, người đã tự tay phát minh ra những Máy móc Ma thuật này, Hứa Dịch.

Mặc dù từ sớm đã nghe qua lời đồn của Olin và những người khác rằng Hứa Dịch chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Hứa Dịch, các học sinh vẫn giật mình vì tuổi trẻ của anh.

Trong mắt những học sinh này, học tập Ma pháp là một việc vô cùng gian nan. Việc nắm vững Pháp trận một cách thuần thục, thậm chí tùy ý cải biến Pháp trận, rồi kết hợp với những cỗ máy móc bằng sắt thép lạnh lẽo kia, lại càng là một việc gần như không thể tưởng tượng nổi.

Vị Hội trưởng Hứa Dịch này thoạt nhìn cũng không lớn hơn bọn họ là bao, vậy mà không chỉ sở hữu trình độ Ma pháp cao siêu như vậy, lại còn có nhiều ý tưởng kỳ quái khiến người ta phải kinh ngạc đến thế.

Đối diện với ánh mắt tò mò đánh giá của các học sinh, Hứa Dịch mở miệng.

"Các em học sinh, tôi biết mọi người đều không thích nghe lời nói nhảm, vậy thì tôi xin đi thẳng vào vấn đề chính. Hôm nay tôi nhờ thầy Hiller giúp đỡ sắp xếp tiết học này, kỳ thực không phải là với vai trò một giáo viên đến để dạy bảo mọi người điều gì, mà là đến để trò chuyện với mọi người. Còn trò chuyện về cái gì? Đương nhiên là Máy móc Ma thuật. Tên của tiết học này là Cơ sở lý thuyết về Máy móc Ma thuật, vậy thì tôi sẽ nói về cái cơ sở này."

Chương 121: Buổi học đầu tiên (2/2)

"Tôi nghĩ hiện tại mọi người ít nhiều gì cũng biết một chút về sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi, cũng nên hiểu rõ Máy móc Ma thuật là thứ gì. Đối với thứ gọi là Máy móc Ma thuật này, các bạn thân là học sinh của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, hiển nhiên là hiểu biết về Ma pháp hơn, còn đối với danh từ máy móc lại có phần xa lạ, cho nên hôm nay trọng điểm tôi muốn nói chính là máy móc."

"Cái gọi là máy móc, chính là một loại công cụ. Lợi dụng công cụ này, con người có thể hoàn thành một số công việc một cách nhẹ nhàng và ít tốn sức hơn, cũng có thể giảm bớt độ khó của một số công việc. Lấy một ví dụ đơn giản nhất, khi đào đất, tôi nghĩ tất cả mọi người sẽ không trực tiếp dùng tay để đào, mà sẽ lựa chọn một chiếc xẻng, bởi vì sau khi có xẻng, việc đào đất sẽ trở nên dễ dàng hơn, cũng thuận tiện hơn. Vậy thì chiếc xẻng, kỳ thực chính là một cỗ máy móc."

"Đương nhiên, xẻng chỉ là một cỗ máy móc vô cùng đơn giản, còn máy móc mà tôi muốn nói, lại tương đối phức tạp hơn một chút. Các em học sinh hẳn là biết, Thương hội Tân Phi chúng tôi cách đây không lâu vừa cho ra mắt một sản phẩm là Nồi cơm Ma thuật. Đây là một Máy móc Ma thuật gia dụng thông thường, công dụng cụ thể, chính là dùng để nấu cơm. Khi chưa có Nồi cơm Ma thuật, nếu như trong nhà mọi người muốn ăn cơm hoặc cháo, vậy thì chắc chắn phải dùng củi nhóm lửa, sau đó nấu chín gạo trong nồi. Còn sau khi có Nồi cơm Ma thuật, chỉ cần cho gạo và một lượng nước vừa đủ vào Nồi cơm Ma thuật, sau đó ấn công tắc, kiên nhẫn chờ đợi một khoảng thời gian, là cơm sẽ tự động chín.

Thế nào? So với việc nhóm lửa nấu cơm, có phải như vậy thuận tiện hơn không?"

"Máy móc Ma thuật, cũng có thể gọi là Ma pháp Máy móc. Bởi vì trong đó máy móc là cơ sở, Ma pháp là động lực dùng để vận hành máy móc. Các em học sinh đều là người học Ma pháp, hẳn là rất rõ ràng, sức mạnh của Ma pháp là vô cùng to lớn. Vậy thì các em có từng nghĩ tới, ngoài việc lợi dụng Ma pháp để sát thương kẻ địch, còn có thể dùng vào những việc khác hay không? Tôi đã từng nghĩ, vì vậy tôi đã thiết kế ra Máy móc Ma thuật. Hôm nay ở đây tôi không muốn thảo luận về việc Ma pháp nên được dùng để làm gì, chỉ muốn giới thiệu cho mọi người biết Máy móc Ma thuật có thể dùng để làm gì. Ví dụ như Nồi cơm Ma thuật có thể dùng để nấu cơm, Máy gặt Ma thuật Nhỏ có thể thu hoạch lương thực một cách nhẹ nhàng hơn, Quạt ma thuật có thể thổi ra gió mát... Những việc mà Ma pháp có thể làm được có rất rất nhiều, hiện tại Thương hội Tân Phi chúng tôi cũng chỉ mới bắt đầu, sau này tôi tin chắc rằng mọi người nhất định sẽ được thấy đủ loại Máy móc Ma thuật của các gia tộc khác. Và tôi tin rằng, những Máy móc Ma thuật này cũng sẽ từng chút từng chút một thay đổi cuộc sống của mọi người."

"Tại sao Máy móc Ma thuật lại có thể làm được những điều này? Đó chính là chủ đề của tiết học hôm nay. Ma pháp có thể được sử dụng làm động lực, vận hành máy móc để hoàn thành những công việc mà sức người khó lòng làm được, điều này liên quan đến một số kiến thức chuyên ngành. Và những kiến thức này, chính là lý thuyết về Máy móc Ma thuật. Khái niệm cơ bản trong đó, chính là ma pháp làm động lực, máy móc là biểu hiện. Cụ thể là..."...

Lúc đầu, các học sinh chỉ ôm một tia nghi ngờ, chưa thực sự tập trung lắng nghe.

Thế nhưng theo như Hứa Dịch giảng giải càng lúc càng sâu,

biểu cảm trên mặt các học sinh lại dần dần trở nên tập trung.

Những lý thuyết mà Hứa Dịch đang giảng, đối với các học sinh mà nói là hoàn toàn mới mẻ.

Những học sinh trẻ tuổi vốn dĩ đang ở trong giai đoạn háo hức tiếp thu thông tin từ thế giới bên ngoài, những điều mới mẻ và thú vị như lý thuyết về Máy móc Ma thuật, đương nhiên sẽ khiến bọn họ cảm thấy hứng thú.

Vì vậy, Hứa Dịch càng giảng càng hăng say, các học sinh nghe cũng càng ngày càng say sưa.

Cho đến khi chủ nhiệm Hiller lần thứ ba đi vào nhắc nhở, Hứa Dịch mới bừng tỉnh, phát hiện sắc trời bên ngoài đã chuyển sang màu vàng úa, thì ra đã sớm qua giờ tan học.

Hứa Dịch chỉ đành tuyên bố tiết học hôm nay đến đây là kết thúc.

Các học sinh nghe vẫn còn chưa đã, nhao nhao yêu cầu Hứa Dịch giảng thêm một chút nữa.

Đối với việc này, Hứa Dịch chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Hôm nay chỉ có thể đến đây thôi. Sau này tôi vẫn sẽ đến tiếp tục giảng bài, nếu các em có hứng thú, vẫn có thể đến nghe giảng."

Các học sinh lúc này mới chịu buông tha cho Hứa Dịch, sôi nổi thảo luận với nhau rồi rời khỏi giảng đường lớn.

Nhìn dáng vẻ nhiệt tình của các học sinh, chủ nhiệm Hiller đứng bên cạnh thở dài, lắc đầu nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, tôi thật sự không nên đồng ý để cậu đến giảng tiết học này. Cậu xem, nhiều học sinh như vậy đều bị cậu khơi dậy hứng thú, tôi rất lo lắng sau này bọn họ có phân tâm khi lên lớp hay không."

Hứa Dịch cười hì hì: "Làm sao có thể chứ. Thầy Hiller, tiết học

của tôi hôm nay vẫn luôn liên quan đến Ma pháp mà. Các em học sinh có hứng thú với việc này là chuyện tốt, sau này bọn họ nhất định sẽ càng thêm hứng thú với việc học tập Ma pháp. Thầy nên cảm thấy vui mừng mới đúng."

"Thầy chắc chắn là bọn họ hứng thú với Ma pháp, chứ không phải là hứng thú với Máy móc Ma thuật hơn sao?" Hiller hừ lạnh nói.

Hứa Dịch cười ha ha, thầm nghĩ bản thân đã vung tay quyên góp cho Học viện Ma thuật Nam tước Rictor năm trăm đồng vàng, lúc nhét Vivian vào Học viện Ma thuật Nam tước Rictor mới đổi lấy được cơ hội giảng bài lần này. Nếu như không thể nhân cơ hội này gieo vào trong lòng các học sinh mầm mống trở thành kỹ sư Máy móc Ma thuật, vậy thì năm trăm đồng vàng này chẳng phải là lãng phí quá sao?

Là một thương nhân, làm sao có thể làm ra chuyện thua lỗ như vậy chứ?

Chương 122: Gieo một hạt giống (1/2)

Kể từ khi đạt được thỏa thuận hợp tác với Đại Pháp sư Camillo, Hứa Dịch đến Tháp Ma pháp Camillo thường xuyên hơn trước rất nhiều.

Đặc biệt là mấy ngày gần đây, vì cuộc thảo luận với ngài Thành chủ về việc phát triển Cỗ máy Ma thuật Canh tác, Hứa Dịch càng siêng năng hơn.

Cỗ máy Ma thuật Canh tác cần động lực mạnh, mà nguồn cung cấp động lực mạnh nhất đương nhiên là Ma pháp càng mạnh. Hiện tại, trong số các Pháp Sư hợp tác với Hứa Dịch, ngoại trừ Đại Pháp sư Camillo, những người khác đều chưa có năng lực này.

Hứa Dịch dần dần chia Viện nghiên cứu thành hai bộ phận. Một bộ phận gồm Stella, Evita và Akali, ba người họ chủ yếu phụ trách nghiên cứu Pháp trận cần thiết cho Máy móc Ma thuật gia dụng động lực nhẹ. Bộ phận còn lại tạm thời chỉ có một mình Đại Pháp sư Camillo, chủ yếu phụ trách Máy móc Ma thuật hạng nặng cần động lực mạnh.

Hiện tại, chỉ có Hứa Dịch có khả năng kết hợp Ma pháp và máy móc, nên cậu phải tham gia vào cả hai lĩnh vực nghiên cứu.

Đây rõ ràng không phải là tình trạng lý tưởng.

Nghiên cứu kỹ thuật cơ khí không thể chỉ dựa vào một mình Hứa Dịch, cần phải có thêm nhiều Pháp Sư khác có năng lực tương đương để lực lượng nghiên cứu mới có thể phát triển mạnh mẽ.

Vì vậy, trong thời gian gần đây, Hứa Dịch luôn cố gắng truyền đạt một số kiến thức cơ bản về lý luận cơ khí cho ba người Stella và Đại Pháp sư Camillo trong quá trình nghiên cứu.

Bốn người đều là Pháp Sư xuất sắc, nên khả năng học tập và khả năng tiếp thu đều rất tốt, việc tiếp thu những kiến thức mới này trở nên dễ dàng hơn.

Hiện tại, khi Hứa Dịch đưa ra một thiết tưởng về Máy móc Ma thuật mới, bọn họ thậm chí đã có thể thỉnh thoảng đưa ra một số ý kiến tham khảo của riêng mình.

Tuy nhiên, chỉ có bốn người bọn họ thì còn lâu mới đủ.

Cho nên Hứa Dịch mới nghĩ đến việc chạy đến Học viện Ma thuật Nam tước Rictor mở một buổi công khai như vậy, mục đích chính là gieo vào trong lòng những học sinh này một hạt giống, để bọn họ có nhận thức sơ bộ về sự kết hợp giữa Ma pháp và máy móc.

Sau này, nếu có cơ hội, Hứa Dịch vẫn sẽ tiếp tục mở buổi công khai ở Học viện Ma thuật Nam tước Rictor.

Thậm chí, nếu có thể, cậu còn muốn biến môn học này thành môn học thông thường của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor.

Giả sử chỉ một phần mười sinh viên tốt nghiệp học viện đầu tư vào nghiên cứu Máy móc Ma thuật, đó cũng là một lực lượng đáng kể.

"Này, Hội trưởng Hứa, lại đến rồi à."

Hứa Dịch vừa bước vào Tháp ma pháp, một Pháp Sư đối diện liền nhiệt tình chào hỏi cậu.

"Chào buổi sáng. Đại Pháp sư có ở đây không?" Hứa Dịch mỉm cười đáp lại.

Vòng tròn Pháp Sư không lớn, phạm vi Tháp ma pháp càng nhỏ hơn, tin tức Hứa Dịch hợp tác với Đại Pháp sư Camillo nhanh chóng lan truyền trong Tháp ma pháp.

Hiện tại, hầu hết các Pháp Sư trong Tháp ma pháp đều biết Đại Pháp sư Camillo hợp tác với Hứa Dịch, mỗi năm nhận được một ngàn đồng vàng thù lao từ cậu.

Khoảng thời gian này, Tháp ma pháp có thể hoạt động bình thường, có thể nói là nhờ một ngàn đồng vàng Hứa Dịch mạnh mẽ rót vào.

Nói trắng ra, Hứa Dịch gần như là ân nhân của các Pháp Sư trong Tháp ma pháp này.

Vì vậy, khi đối mặt với Hứa Dịch, những Pháp Sư trước đây từng khinh thường cậu trong lòng nay đều nhiệt tình hơn rất nhiều.

"Đại Pháp sư vẫn như thường lệ đang nghiên cứu Ma pháp ở tầng cao nhất, ngài ấy chắc chắn sẽ rất vui khi gặp cậu." Pháp Sư kia trả lời với nụ cười rạng rỡ.

"Được rồi, cảm ơn." Hứa Dịch gật đầu cảm ơn, nhưng không bước lên cầu thang Ma pháp đi lên tầng cao nhất, mà đến thẳng phòng nghiên cứu của mình.

Vừa đẩy cửa ra, anh nhìn thấy mọi người trong phòng đều ghé vào bàn, nghiêm túc nghiên cứu Ma pháp.

Tuy nhiên, nhìn kỹ, họ không nghiên cứu Ma pháp thông thường, mà đang nghiên cứu các loại Pháp trận.

Trên tường phòng nghiên cứu, một bản vẽ khổng lồ được treo, hoa văn hóa ra là một cỗ máy kỳ lạ.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Luti ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Nhìn

thấy Hứa Dịch, cô lập tức nhảy dựng lên.

"Hứa Dịch, cậu đến rồi!"

Lời chào này lập tức khiến mọi người giật mình, những người khác ngẩng đầu lên, nhiệt tình chào hỏi Hứa Dịch.

Hứa Dịch mỉm cười đáp lễ từng người một, sau đó hỏi Luti: "Thế nào? Tiến độ nghiên cứu thế nào rồi?"

Vẻ vui mừng trên khuôn mặt Luti vì nhìn thấy Hứa Dịch lập tức biến thành vẻ đau khổ, cô lắc đầu thở dài: "Không thế nào cả. Chúng tôi đã nghiên cứu ra Pháp trận cần thiết cho từng bộ phận của Máy xúc Ma thuật, nhưng làm cách nào cũng không giải quyết được vấn đề kết hợp chúng lại với nhau mà không xảy ra xung đột. Còn việc đạt được như cậu nói, hình thành một chỉnh thể hoạt động, thì căn bản là không có đầu mối."

Chương 123: Gieo một hạt giống (2/2)

"Trước tiên hãy để tôi xem kết quả nghiên cứu của mọi người."

"Được."

Hứa Dịch nhận lấy tài liệu Luti thu thập được, nghiêm túc xem xét.

Đạt được ý định hợp tác với Đại Pháp sư Camillo, đương nhiên không phải tất cả các nghiên cứu mà Hứa Dịch cần đều do một mình Đại Pháp sư Camillo hoàn thành. Đối với một Đại Pháp sư như ông, các Pháp Sư trong Tháp ma pháp đều có thể coi là trợ thủ, vì vậy khi đối mặt với một số nhiệm vụ nghiên cứu mà Hứa Dịch đưa ra, ông sẽ giao những phần không cần tự mình ra tay cho những Pháp Sư này hoàn thành.

Xét thấy Hứa Dịch từng làm việc trong phòng nghiên cứu này, hơn nữa các Pháp Sư trong phòng nghiên cứu này cũng từng hợp tác với Hứa Dịch về Máy móc Ma thuật, nên Đại Pháp sư Camillo thường giao những công việc nghiên cứu này cho phòng nghiên cứu này.

Bởi vì mỗi lần hoàn thành một nhiệm vụ nghiên cứu, Hứa Dịch đều trả thêm cho Đại Pháp sư Camillo một ít đồng vàng làm thù lao, và Đại Pháp sư Camillo lại chia một phần trong đó cho các Pháp Sư trong phòng nghiên cứu này, nên hiện tại các Pháp Sư trong phòng nghiên cứu này rất được các Pháp Sư khác trong Tháp ma pháp hâm mộ.

Sau khi xem kết quả nghiên cứu của Luti và những người khác

một lúc, Hứa Dịch nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Những Pháp Sư này tuy thực lực Ma pháp cao hơn ba người Stella, nhưng chính vì vậy, khái niệm của họ về Ma pháp đã có xu hướng cứng nhắc, khi nghiên cứu những Pháp trận này, cơ bản vẫn bố trí theo Pháp trận truyền thống.

Mà Máy xúc Ma thuật mà Hứa Dịch giao cho họ nghiên cứu lần này có thể coi là Máy móc Ma thuật phức tạp nhất mà Thương hội Tân Phi nghiên cứu phát triển cho đến nay, nếu vẫn dùng Pháp trận truyền thống để ứng phó, đương nhiên sẽ phát hiện ra đủ loại vấn đề.

Kỳ thật điều này cũng trách Hứa Dịch có chút đánh giá cao bọn họ quá, bởi vì trước đây, cho dù là thảo luận với Đại Pháp sư Camillo hay là với ba người Stella, Hứa Dịch đều luôn ở bên cạnh chỉ điểm, cho nên rất ít khi gặp phải những vấn đề này. Các Pháp Sư trong phòng nghiên cứu lại là tự mình nghiên cứu, thiếu đi sự hun đúc của Hứa Dịch, đương nhiên rất khó thay đổi tương ứng.

Nếu bản thiết kế mà Hứa Dịch đưa cho bọn họ lúc đó có thể chi tiết hơn một chút, như vậy vấn đề sẽ ít hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch giãn lông mày, gọi tất cả mọi người trong phòng nghiên cứu lại, trải từng tấm bản vẽ ra, bắt đầu giải thích chi tiết cho bọn họ.

Hứa Dịch giải thích rất chi tiết, thậm chí ngay cả một số chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ qua, thể hiện toàn bộ ý tưởng của mình trước mặt các Pháp Sư này.

Hiện tại cậu hy vọng, chính là có thể cố gắng thay đổi tư tưởng của bọn họ, để bọn họ có thể nhanh chóng trở thành những Kỹ sư Máy móc Ma thuật đủ tư cách, để dễ dàng tham gia vào nghiên cứu Máy móc Ma thuật hơn.

Nếu họ thay đổi, các Pháp Sư khác trong Tháp ma pháp nhìn thấy lợi ích, rất có khả năng cũng sẽ theo đó mà thay đổi.

Thay đổi Pháp Sư trong một Tháp ma pháp, tiếp theo có thể thay đổi Pháp Sư trong toàn bộ Thành phố Bontar, sau đó là thay đổi Pháp Sư của toàn bộ Vương quốc Lanpari, cuối cùng thay đổi tất cả Pháp Sư trên toàn bộ Lục địa Saiens.

Đến lúc đó, việc tạo ra một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên Lục địa Saiens sẽ không còn là một giấc mơ nữa.

Giải thích rõ ràng mọi mặt trên Máy xúc Ma thuật không phải là chuyện dễ dàng, trong đó khó nhất chính là giải thích rõ ràng lý luận cơ khí được thiết kế trên cỗ Máy móc Ma thuật này.

Rất nhiều lúc Hứa Dịch thậm chí phải phổ cập cho họ những kiến thức vật lý và kiến thức hình học cơ bản nhất, những kiến thức này trên Địa Cầu chỉ là kiến thức tiểu học, nhưng lại thường khiến những Pháp Sư được người khác trên Lục địa Saiens tôn kính phải kinh ngạc không thôi.

Mất hơn ba tiếng đồng hồ, Hứa Dịch mới giải thích rõ ràng hết ý tưởng của mình.

Nhìn thấy mọi người xung quanh rốt cuộc cũng lộ ra vẻ mặt hiểu ra, Hứa Dịch mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói lý ra những Pháp Sư này tuổi tác đều không lớn, lý giải kiến thức mới hẳn là dễ dàng mới đúng, thế nhưng Hứa Dịch giao lưu với họ, lại phát hiện còn khó khăn hơn nhiều so với giao lưu với Đại Pháp sư Camillo.

Khi thảo luận về Máy móc Ma thuật với Đại Pháp sư Camillo, rất nhiều thứ Hứa Dịch căn bản không cần giải thích, Đại Pháp sư Camillo tự mình có thể hiểu được, thậm chí còn có thể nêu ví dụ minh họa.

Cần biết, Đại Pháp sư Camillo đã là một ông lão gần sáu mươi tuổi rồi.

Sau khi nhắc lại yêu cầu và điểm chính một lần nữa, Hứa Dịch rời khỏi phòng nghiên cứu, bước lên cầu thang ma pháp, đi lên tầng cao nhất của Tháp ma pháp.

Đại Pháp sư Camillo đang ở trong phòng nghiên cứu trên tầng cao nhất, thực hiện nghiên cứu ma pháp.

Nhìn thấy Hứa Dịch đi vào, Đại Pháp sư Camillo ngẩng đầu nhìn cậu, đột nhiên nói: "Một tin tốt, một tin xấu, Hứa Dịch, cậu muốn nghe tin nào trước?"

Chương 124: Nếu cậu là Đại Ma Đạo Sư (1/2)

Hứa Dịch khẽ giật mình, thầm nghĩ Đại Pháp Sư từ ngày có mình cung cấp đầy đủ đồng vàng, quả nhiên tâm trạng tốt hơn hẳn so với trước, bây giờ lại còn rảnh rỗi trêu chọc mình.

"Ừm... Nghe tin xấu trước đi, tôi luôn thích để dành thứ tốt đến cuối cùng."

"Đó không phải là một thói quen tốt. Thứ tốt để lâu, cũng có khả năng bị người khác cướp mất." Đại Pháp Sư Camillo lắc đầu, nói ra một câu khiến Hứa Dịch không hiểu gì."Nhưng mà đã cậu muốn nghe tin xấu trước, vậy tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cậu. Nghe cho kỹ đây, tin xấu chính là Hiệp Hội Pháp Sư đã trực tiếp bác bỏ đề nghị xin cấp bằng sáng chế Pháp Trận của cậu."

Hứa Dịch thở dài, trên mặt cũng không có quá nhiều thất vọng.

"Họ có nói lý do không?"

"Lý do thì có. Bởi vì Hiệp Hội Pháp Sư là sản phẩm do các Pháp Sư liên kết thành lập, từ trước đến nay, Hiệp Hội luôn chủ trương các Pháp Sư nên hợp tác, cùng nhau nghiên cứu Ma Pháp, cùng nhau tiến bộ, thúc đẩy Ma Pháp ngày càng phát triển lớn mạnh. Cho nên đề nghị của cậu đã vi phạm tôn chỉ cơ bản của Hiệp Hội Pháp Sư, đương nhiên không thể nào thông qua." Đại Pháp Sư Camillo giải thích.

"Cùng nhau nghiên cứu, cùng nhau tiến bộ?" Hứa Dịch nhịn không được cười khẩy một tiếng."Lời nói đùa này mà cũng có

người tin sao? Hiện tại các Pháp Sư trên Lục Địa Saiens, có ai mà không phải là đang âm thầm tự mình nghiên cứu Ma Pháp, vất vả lắm mới có đột phá, chắc chắn sẽ giấu kỹ, sợ bị Pháp Sư khác biết được. Bọn họ như vậy mà ông nói với tôi là các Pháp Sư muốn hợp tác... Hừ..."

Đại Pháp Sư Camillo nhíu mày, dùng sức gõ gõ lên bàn: "Hứa Dịch, chú ý thái độ của cậu cho tôi. Bất kể trong lòng cậu nghĩ như thế nào, tôn chỉ của Hiệp Hội Pháp Sư chính là như vậy. Đề nghị này là do một Đại Pháp Sư như tôi đưa ra, cho nên chỉ bị bác bỏ, không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì, nếu là do cậu đưa ra, rất có thể cậu sẽ bị tước quyền tham gia kỳ thi sát hạch tư cách. Cậu có hiểu rõ tính nghiêm trọng của chuyện này không?"

Hứa Dịch ngẩn người: "Đại Pháp Sư, cháu chỉ nhờ ngài thay cháu nộp bản đề nghị lên thôi, cũng không bảo ngài phải đứng ra chịu trách nhiệm mà."

"Chuyện này không sao, cứ coi như là công việc tôi làm vì một ngàn đồng vàng kia đi." Đại Pháp Sư Camillo lắc đầu, thản nhiên nói."Được rồi, nghe xong tin xấu rồi, bây giờ tôi sẽ nói cho cậu nghe tin tốt. Mặc dù đề nghị của cậu không được thông qua, nhưng tôi đã đề cử cậu với Hiệp Hội Pháp Sư và đã được thông qua. Kỳ thi sát hạch tư cách vào tháng sau, cậu có thể tham gia với tư cách được Đại Pháp Sư đặc biệt đề cử. Nếu như trong kỳ thi sát hạch thể hiện xuất sắc, cậu có thể nhận được đánh giá cao hơn so với những Pháp Sư khác tham gia kỳ thi sát hạch."

Hứa Dịch cười khổ một tiếng: "Tin tốt này so với tin xấu thì kém xa rồi. Đại Pháp Sư, ngài cũng biết cháu không có hứng thú gì với việc trở thành Cao Cấp Pháp Sư, có được đánh giá cao hơn hay không, đối với cháu mà nói cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Đại Pháp Sư Camillo trừng mắt, hừ lạnh một tiếng: "Cậu nhóc này, tôi cảnh cáo cậu, đừng có tự cho mình là đúng. Tôi biết hiện tại cậu dựa vào việc nghiên cứu Máy Móc Ma Thuật kiếm được

không ít tiền, cho nên không còn nhiệt tình với việc trở thành Pháp Sư cường đại nữa. Nhưng mà tôi phải nói cho cậu biết, ở trên Lục Địa Saiens này, trở thành Pháp Sư cường đại là vô cùng quan trọng. Nếu như cậu có thể trở thành Đại Pháp Sư giống như tôi, hoặc là Ma Đạo Sư còn lợi hại hơn cả tôi, cậu sẽ phát hiện ra, rất nhiều chuyện làm sẽ dễ dàng hơn so với hiện tại rất nhiều! Lấy ví dụ như bản đề nghị kia của cậu, tôi là Đại Pháp Sư, cho nên đưa ra đề nghị này cho dù không được thông qua cũng không có vấn đề gì. Nhưng nếu là do cậu đưa ra, rất có thể sẽ bị Hiệp Hội Pháp Sư tước bỏ tư cách tham gia kỳ thi sát hạch. Nhưng nếu người đưa ra là một Ma Đạo Sư, vậy thì cho dù đề nghị này thật sự vi phạm tôn chỉ nhất quán của Hiệp Hội Pháp Sư, cũng sẽ không giống như bây giờ trực tiếp bị bác bỏ, mà là sẽ được nghiên cứu kỹ lưỡng. Nếu như là do một vị Đại Ma Đạo Sư đưa ra... Cậu nhóc, cậu có biết chuyện này sẽ gây ra hậu quả gì không?"

Hứa Dịch vẻ mặt ngơ ngác: "Hậu quả gì ạ?"

Đại Pháp Sư Camillo lại hừ lạnh một tiếng: "Cậu nhóc này căn bản là không biết Đại Ma Đạo Sư đại diện cho cái gì. Mấy ngàn năm nay trên Lục Địa Saiens chỉ xuất hiện chưa đến mười vị Đại Ma Đạo Sư, bất kỳ ai trong số đó cũng là nhân vật lớn chỉ cần dậm chân một cái là có thể khiến cả đại lục rung chuyển. Nếu như đề nghị này là do Đại Ma Đạo Sư đưa ra, vậy thì vấn đề sẽ không chỉ là có được thông qua hay không, mà sẽ có vô số người nghiên cứu thâm ý ẩn giấu đằng sau đề nghị của vị Đại Ma Đạo Sư kia, cuối cùng sẽ tạo thành hậu quả gì, e là không ai có thể lường trước được."

Hứa Dịch nghe đến ngây người, thầm nghĩ vị Đại Ma Đạo Sư này đúng là lợi hại thật.

Nói như vậy, lực ảnh hưởng này e là còn mạnh hơn cả các vị lãnh đạo quốc gia trên Địa Cầu.

Nhìn thấy biểu cảm của Hứa Dịch, Đại Pháp Sư Camillo cười

khẩy: "Thế nào? Cậu nhóc? Bây giờ thì biết, trở thành Pháp Sư cường đại là rất cần thiết rồi chứ? Tôi không nói đến chuyện xa vời như Đại Ma Đạo Sư, nếu như cậu có thể trở thành Ma Đạo Sư còn lợi hại hơn cả tôi, vậy thì ít nhất ở Vương Quốc Lanpari này, lời cậu nói đảm bảo còn có trọng lượng hơn cả Quốc Vương. Đề nghị của cậu tuy rằng ở Hiệp Hội Pháp Sư chưa chắc đã được thông qua, nhưng tôi dám khẳng định, Hoàng Thất Vương Quốc nhất định sẽ dốc toàn lực ủng hộ cậu. Thế nào? Động lòng rồi chứ? Có muốn trở thành Pháp Sư cường đại không?"

Chương 125: Nếu cậu là Đại Ma Đạo Sư (2/2)

Hứa Dịch ngẩn người một lúc, bỗng nhiên giơ tay lên. Một quả cầu lửa nhỏ màu đỏ sẫm lóe sáng từ lòng bàn tay, bay về phía Đại Pháp Sư Camillo.

Đại Pháp Sư Camillo giật mình, nhướng mày. Một màn chắn bảo vệ màu lam nhạt trong suốt xuất hiện trước người ông.

Quả cầu lửa va vào màn chắn bảo vệ, khiến nó rung lắc dữ dội, dâng lên từng đợt gợn sóng như sóng nước. Sau đó, quả cầu phát ra tiếng nổ "bụp" trầm đục rồi biến mất.

Đại Pháp Sư Camillo thu hồi màn chắn bảo vệ, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch.

"Diễm Bạo Thuật! Cậu nhóc này, khi nào cậu lại nắm giữ được Diễm Bạo Thuật vậy?"

Hứa Dịch cười khẩy: "Thế nào? Đại Pháp Sư, uy lực của Diễm Bạo Thuật này thế nào?"

Đại Pháp Sư Camillo nheo mắt nhìn Hứa Dịch một lúc, chậm rãi gật đầu.

"Rất không tệ. Diễm Bạo Thuật có thể coi là một Ma Pháp rất khó nắm giữ trong số các Ma Pháp hệ Hỏa cấp bốn, không ngờ cậu lại có thể thi triển nhanh như vậy, thậm chí còn có thể thay đổi kích thước, có thể thấy cậu đã nắm giữ rất tốt rồi." Nói đến đây, Đại Pháp Sư Camillo thở dài, lắc đầu nói: "Hứa Dịch, cậu đã có thiên phú Ma Pháp xuất sắc như vậy, tại sao không chịu chuyên

tâm nghiên cứu Ma Pháp cho đàng hoàng? Tôi càng ngày càng khẳng định, chỉ cần cậu chịu chuyên tâm, tương lai nhất định sẽ trở thành Ma Đạo Sư còn lợi hại hơn cả tôi. Đến lúc đó, cậu muốn làm gì mà chẳng dễ dàng hơn bây giờ? Cho dù cậu thích nghiên cứu Máy Móc Ma Thuật, thì đợi đến lúc trở thành Ma Đạo Sư rồi nghiên cứu cũng chưa muộn mà."

Hứa Dịch nhún vai: "Cháu đã nói rồi, người người đều có chí hướng riêng. Có lẽ Đại Pháp Sư và tất cả các Pháp Sư trên Lục Địa Saiens đều cho rằng trở thành Pháp Sư cường đại mới là mục tiêu cuối cùng, nhưng cháu vẫn kiên trì cho rằng, dùng Ma Pháp để cải thiện cuộc sống của mọi người còn quan trọng hơn. Có lẽ ngài nói đúng, nếu như cháu có thể trở thành nhân vật cấp bậc Ma Đạo Sư, việc nghiên cứu và thúc đẩy Máy Móc Ma Thuật sẽ càng dễ dàng hơn, nhưng mà Đại Pháp Sư, ngài lại quên mất một vấn đề quan trọng, đó chính là thời gian. Ngài cảm thấy, với thiên phú của cháu, nếu như chịu chuyên tâm nghiên cứu Ma Pháp, đại khái cần bao nhiêu năm mới có thể trở thành Ma Đạo Sư?"

"Cái này..." Đại Pháp Sư Camillo trầm ngâm một lát, lắc đầu."Chuyện này rất khó nói. Trở thành Pháp Sư cường đại không chỉ cần thời gian, mà còn cần một chút may mắn nữa. Nếu thuận lợi, với thiên phú của cậu, có lẽ ba mươi năm sau có khả năng trở thành Ma Đạo Sư cường đại. Đương nhiên, tốc độ này ở trên Lục Địa Saiens đã được coi là rất nhanh rồi."

"Ba mươi năm sau? Lúc đó cháu cũng gần sáu mươi tuổi rồi. Đại Pháp Sư, ngài cảm thấy cháu có thể sống đến bao nhiêu tuổi? Ba mươi năm sau mới bắt đầu nghiên cứu Máy Móc Ma Thuật, vậy thì còn có thể nghiên cứu được bao nhiêu năm nữa?"

Đại Pháp Sư Camillo im lặng không nói.

"Tinh lực và thời gian của một người đều có hạn, Đại Pháp Sư, cháu đã xác định sẽ nghiên cứu Máy Móc Ma Thuật, vậy thì rất khó có thể tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu Ma Pháp. Đương nhiên,

trong lúc nghiên cứu Máy Móc Ma Thuật, thực lực Ma Pháp của cháu cũng đang tăng lên nhanh chóng, không phải sao?"

Một lúc lâu sau, Đại Pháp Sư Camillo thở dài một tiếng, cười khổ nói: "Được rồi, đây là lần cuối cùng tôi khuyên cậu, sau này tôi sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa. Cậu không phải là đứa trẻ như Stella, có suy nghĩ và chí hướng của riêng mình, tôi không có cách nào và lý do gì để ngăn cản cậu. Bất quá, với tư cách là một người sống lâu hơn cậu, tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu một câu, ở trên đại lục này, trở thành Pháp Sư cường đại bất cứ lúc nào cũng đều có ích. Cậu nói cậu trong lúc nghiên cứu Máy Móc Ma Thuật cũng có thể nâng cao thực lực Ma Pháp, như vậy rất tốt, đừng quên điều này, sau này sẽ rất có ích cho cậu."

Hứa Dịch nghiêm túc gật đầu: "Vâng, cháu hiểu rồi, đa tạ ngài đã chỉ điểm. Ngoài ra... Stella vẫn luôn nói với cháu là con bé không phải trẻ con, nếu như ngài nói câu này với con bé, cẩn thận con bé sẽ giận đấy."

Đại Pháp Sư Camillo bỗng nhiên nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ quái, hỏi: "Hứa Dịch, cậu cảm thấy Stella không phải trẻ con sao?"

Hứa Dịch ngẩn người, suy nghĩ một chút rồi đáp: "Nhìn từ khoảng cách tuổi tác giữa cháu và con bé, có lẽ có thể coi là trẻ con. Nhưng mà cháu cảm thấy khách quan mà nói, con bé cho dù nhìn từ phương diện nào cũng không thể coi là trẻ con được nữa. Hơn nữa gần đây con bé... Khụ... Con bé đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng trưởng thành hơn trước rất nhiều, càng không thể coi là trẻ con được nữa."

"Cậu nói con bé trưởng thành hơn rất nhiều?" Đại Pháp Sư Camillo nheo mắt, nhìn chằm chằm Hứa Dịch với biểu cảm kỳ quái một lúc, bỗng nhiên nói: "Cậu nhóc, nhớ kỹ lời tôi vừa nói. Cái gì tốt nhất đừng nên để đến cuối cùng, bởi vì như vậy rất có thể sẽ bị người khác cướp mất."

Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Đại Pháp Sư Camillo, đầu óc đầy vẻ khó hiểu.

Hôm nay Đại Pháp Sư Camillo sao lại nói năng kỳ quái như vậy?

Chương 126: Miễn giảm thuế (1/2)

Vào giữa tháng mười, lẽ ra đã đến mùa gieo trồng vụ thu, nhưng lãnh địa của Tử tước Leslie lại hoàn toàn không có dấu hiệu của mùa vụ. Thay vào đó là tiếng ầm ầm vang dội khắp nơi.

Nhìn ra xa, hàng chục cỗ Máy móc Ma thuật lớn nhỏ, hình dạng khác nhau đang chạy qua chạy lại trên các cánh đồng, thay đổi hoàn toàn diện mạo của vùng đất hoang vu.

Đây là quyết định của Tử tước Leslie. Sau khi nhận được sự hỗ trợ về số lượng lớn Máy móc Ma thuật từ Hứa Dịch, ông quyết định khai hoang toàn bộ đất đai có thể trồng trọt trong lãnh địa của mình, đồng thời tiến hành cải tạo diện rộng theo đề nghị của Hứa Dịch.

Trước đây, do diện tích đất nông nghiệp của Tử tước Leslie đều do nhân công canh tác nên việc quy hoạch ruộng đất được thực hiện khá tùy tiện. Nay quyết định khai hoang toàn diện, Hứa Dịch đề nghị ngài nên quy hoạch lại, gom tất cả ruộng đất thành từng mảnh lớn, sau đó chia thành từng ô vuông hoàn toàn bằng nhau. Đồng thời, Hứa Dịch đề nghị đào lại rãnh thoát nước rộng rãi hơn ở mỗi ô ruộng, thuận tiện cho việc cấy lúa và chống hạn sau này.

Ngoài ra, Hứa Dịch còn đề nghị Tử tước Leslie san bằng tất cả ruộng đất thành một vùng đất bằng phẳng, như vậy sẽ rất thuận tiện cho việc cơ giới hóa sau này.

Nói thật, Tử tước Leslie trước đây cũng đã từng nghĩ đến việc cải tạo lại mảnh đất của mình. Tuy nhiên, do nhân lực có hạn, cho

dù ngài có ý tưởng này nhưng lại hoàn toàn không có đủ nhân lực để hoàn thành việc này.

Chỉ dựa vào hơn ba trăm nô lệ và chưa đến một trăm hộ vệ dưới quyền, dốc toàn lực mỗi năm cũng chỉ khai hoang được chưa đến bảy héc ta ruộng đất.

Năm nay, với sự trợ giúp của các loại Máy móc Ma thuật Canh tác do Hứa Dịch nghiên cứu phát triển, ý tưởng này cuối cùng đã có thể trở thành hiện thực.

Đầu tiên, Tử tước Leslie dùng Máy xới đất Ma thuật Nhỏ làm vỡ vụn lớp đất mặt cao hơn, sau đó vận chuyển đất vụn đến những nơi trũng thấp để san lấp.

Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, ruộng đất của Tử tước Leslie về cơ bản đã biến thành một mảnh đất bằng phẳng rộng lớn.

Lúc này, đến lượt Máy xúc Ma thuật Nhỏ do Thương hội Tân Phi mới nghiên cứu chế tạo thành công ra sân.

Đầu tiên, Tử tước Leslie dùng Máy xới đất Ma thuật Nhỏ làm tơi xốp đất trong phạm vi đã vẽ, sau đó dùng Máy xúc Ma thuật Nhỏ đào từng chút một trên ruộng theo mốc đánh dấu. Chỉ trong chốc lát, một hố lớn có chiều rộng và chiều sâu gần nửa mét đã được đào xong.

Theo động tác lùi dần đều của Máy xúc Ma thuật Nhỏ, cần cơ khí phía trước co duỗi nhịp nhàng, hố sâu này kéo dài một mạch, rất nhanh đã tạo thành một rãnh thẳng tắp, sâu hoắm trên ruộng.

"Rất tốt, với tốc độ này, xem ra chỉ cần một ngày là có thể cải tạo xong toàn bộ một héc ta ruộng đất này rồi." Hôm nay, đến bên cạnh mảnh ruộng này không chỉ có Tử tước Leslie và Hứa Dịch, mà ngay cả Bá tước Sean Satsuma cũng nghe tin đến xem. Nhìn thấy hiệu quả làm việc siêu cao của những cỗ Máy móc Ma thuật

trên ruộng, Bá tước Satsuma không khỏi lên tiếng khen ngợi."Nếu làm hoàn toàn bằng nhân công thì e rằng một tuần cũng chưa chắc đã hoàn thành."

"Thưa Bá tước, thực ra tôi không hài lòng với tốc độ này." Hứa Dịch lại lắc đầu nói."Hiện tại, công suất của Máy xúc Ma thuật Nhỏ mà chúng tôi thiết kế ra vẫn còn quá thấp. Theo tôi hình dung, kỳ thực Máy xúc Ma thuật thực sự căn bản không cần đến sự trợ giúp của Máy xới đất Ma thuật, hoàn toàn có thể tự mình đào được một rãnh trên mặt đất. Thậm chí mục tiêu cuối cùng của tôi là lợi dụng máy xúc để đào cả đá lên, điều đó thì cỗ Máy xúc Ma thuật Nhỏ mà ngài nhìn thấy hiện tại không thể so sánh được."

"Ồ? Cả đá cũng đào được? Cậu không phải đang nói đùa đấy chứ?" Bá tước Satsuma kinh ngạc nói.

"Không, đương nhiên là tôi không nói đùa. Nếu không phải bị hạn chế bởi vật liệu cơ khí, chúng ta hoàn toàn có thể bố trí Pháp trận mạnh hơn trên cỗ Máy móc Ma thuật này để làm động lực đầu ra, như vậy, hiệu quả của Máy xúc Ma thuật sẽ được nâng cao không ít, cuối cùng đạt được mục tiêu đào đá cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ." Hứa Dịch trả lời chắc nịch.

Điều này đương nhiên không phải là nói khoác, sau một thời gian dài nghiên cứu cùng Đại Pháp sư Camillo, Hứa Dịch hiện tại đã rất hiểu rõ uy lực của Ma pháp cấp cao là cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí cấm chú trong truyền thuyết hoàn toàn có thể sánh ngang với bom nguyên tử trên Trái Đất.

Nếu so sánh như vậy, chỉ cần ứng dụng chính xác sức mạnh của những phép thuật này lên Máy móc Ma thuật, việc Máy móc Ma thuật có được năng lực hoàn toàn sánh ngang với những loại máy móc công trình trên Trái Đất cũng không phải là chuyện viển vông.

Đáng tiếc hiện tại do bị hạn chế bởi công nghệ chế tạo sắt thô

sơ trên Lục địa Saiens, những cỗ Máy móc Ma thuật này không thể chịu được công suất quá lớn, vì vậy Hứa Dịch chỉ có thể tạm thời gác lại những ý tưởng này trong lòng.

"Người trẻ tuổi có mục tiêu lớn lao là chuyện tốt, nhưng phải từng bước một, không thể nóng vội." Bá tước Satsuma cười vỗ vai Hứa Dịch an ủi."Những cỗ Máy móc Ma thuật mà cậu thiết kế ra đã khiến tôi rất kinh ngạc rồi, trước đây, tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng được có thể hoàn thành công trình cải tạo ruộng đất với diện tích lớn như vậy trong thời gian ngắn như vậy. Không hổ là Leslie, lần trước cậu ta tự tin nói với tôi rằng muốn khai hoang toàn bộ ruộng đất của mình, bây giờ xem ra, e rằng rất có hy vọng."

Hứa Dịch bỗng nhiên cười hề hề: "Thưa Bá tước, kỳ thực Tử tước đang dùng ruộng đất của mình để giúp tôi làm thí nghiệm đấy ạ. Mặc dù Thương hội Tân Phi của chúng tôi đã nghiên cứu phát triển ra nhiều loại Máy móc Ma thuật như vậy, nhưng nếu không được kiểm chứng hiệu quả thực tế thì cũng không được."

"Ừm, đây mới là thái độ mà một Thương hội có trách nhiệm nên có. Còn về phần Leslie... Tôi thấy cậu ta chỉ hận không thể để cậu làm những thí nghiệm này trong lãnh địa của cậu ta, cậu không biết các quý tộc khác trong thành hiện tại ghen tị với cậu ta đến mức nào đâu." Bá tước Satsuma mỉm cười nói.

Hứa Dịch không nhịn được cười ha hả, cậu đã tự mình trải nghiệm chuyện này vô số lần rồi.

Sau khi biết Hứa Dịch sẽ cung cấp rất nhiều Máy móc Ma thuật mới được nghiên cứu phát triển để giúp Tử tước Leslie hoàn thành việc cải tạo ruộng đất, các quý tộc khác trong Thành phố Bontar cũng lần lượt gửi đến cho Hứa Dịch yêu cầu tương tự. Tuy nhiên, năng lực sản xuất của Xưởng Máy hiện tại có hạn, trước mắt chỉ có thể đáp ứng nhu cầu của Tử tước Leslie, căn bản không thể đáp ứng yêu cầu của các quý tộc khác.

Chương 127: Miễn giảm thuế (2/2)

Hơn nữa, dù Thương hội Tân Phi hiện tại có thể sản xuất nhiều Máy móc Ma thuật Canh tác như vậy, Hứa Dịch vẫn không dám tùy tiện đáp ứng yêu cầu của bất kỳ quý tộc nào.

Tử tước Leslie thì còn đỡ, bởi vì trước đây, khi Hứa Dịch lần lượt giới thiệu Điều hòa Ma thuật, Máy gặt Ma thuật Nhỏ và Máy xới đất Ma thuật Nhỏ, đều bắt đầu từ ngài ấy. Các quý tộc khác đều biết mối quan hệ giữa Tử tước Leslie và Hứa Dịch không tầm thường. Nhưng nếu Hứa Dịch dám tùy tiện đáp ứng thêm bất kỳ quý tộc nào khác, chắc chắn sẽ đắc tội với tất cả các quý tộc còn lại.

Hứa Dịch không ngốc, sao có thể làm chuyện vô ơn như vậy?

Đương nhiên, đồng thời với việc từ chối những quý tộc này, Hứa Dịch cũng hứa với họ rằng, vào mùa xuân năm sau, Thương hội Tân Phi nhất định sẽ sản xuất đủ Máy móc Ma thuật, để đáp ứng nhu cầu của tất cả các gia đình quý tộc.

Mặc dù còn vài tháng nữa mới đến mùa xuân năm sau, nhưng Hứa Dịch hiện tại đã nhận được tổng giá trị đơn đặt hàng lên tới gần mười nghìn đồng vàng. Toàn bộ đơn đặt hàng này đều dành cho các loại Máy móc Ma thuật Canh tác, đủ để đảm bảo đám người lùn do Kambi dẫn đầu sẽ bận rộn suốt cả mùa đông.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến Hứa Dịch vô cùng lo lắng. Xưởng Máy công cụ Ma thuật không chỉ là để sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác, Hứa Dịch càng hy vọng bọn họ có thể dốc toàn lực nghiên cứu Máy công cụ Ma thuật. Bởi vì đối với sự phát triển

công nghiệp mà nói, Máy công cụ là nền tảng của nền tảng, bất kỳ một cỗ máy nào cũng rất khó có thể tách rời khỏi Máy công cụ.

Nếu Máy công cụ không được phát triển đầy đủ, sự phát triển của toàn bộ ngành công nghiệp cũng sẽ bị hạn chế, đây không phải là điều Hứa Dịch muốn thấy.

Nhưng Hứa Dịch lại không thể từ chối những đơn đặt hàng này, vì vậy thời gian này cậu vẫn luôn phải đối mặt với một sự lựa chọn khó khăn.

Muốn phát triển ngành công nghiệp Ma pháp, nhất định phải cố gắng kiếm nhiều tiền, bởi vì nghiên cứu ngành công nghiệp Ma pháp cần phải tiêu tốn một lượng lớn đồng vàng, bất kỳ một nghiên cứu nào cũng cần đầu tư rất nhiều vật tư và nhân lực.

Tuy nhiên, muốn kiếm nhiều tiền thì nhất định phải chuyển trọng tâm, do đó sẽ trì hoãn việc nghiên cứu về ngành công nghiệp Ma pháp, quả thực là có chút "gậy ông đập lưng ông".

"Nói cho cùng, vẫn là do thiếu nhân tài." Hứa Dịch thở dài trong lòng, quay sang hỏi Bá tước Satsuma: "Đúng rồi, thưa Bá tước, chuyện lần trước nhờ ngài giúp đỡ, không biết đã có manh mối gì chưa?"

Bá tước Satsuma ngẩn người, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, khẽ cau mày: "Cậu nói là chuyện giúp cậu chiêu mộ thợ thủ công? Chuyện này... hơi khó đấy. Yêu cầu của cậu đối với thợ thủ công quá cao, trong Thành phố Bontar chúng ta không có nhiều người đáp ứng được, vậy thì ở các thành phố khác cũng rất ít người đáp ứng được. Hơn nữa, những thợ thủ công đáp ứng yêu cầu của cậu ở thành phố của họ nhất định cũng là nhân tài hiếm có, chắc chắn sẽ không dễ dàng đổi chỗ, chạy đến Thành phố Bontar của chúng ta, cho nên... Tôi cũng rất khó xử."

Hứa Dịch bất đắc dĩ thở dài, kỳ thực cậu cũng rất rõ ràng Bá

tước Satsuma nói không sai, nếu thợ thủ công đủ tiêu chuẩn mà dễ chiêu mộ như vậy thì cậu cũng không phải lo lắng như vậy.

Xem ra, vẫn là nên đặt hy vọng vào đám người lùn thôi.

Lần trước khi nhắc đến chuyện này với Kambi, Kambi nói rằng ông ấy có thể nghĩ cách giúp cậu liên lạc với các bộ lạc người lùn khác, nếu có thể, sẽ giúp Thương hội Tân Phi chiêu mộ thêm nhiều thợ thủ công người lùn.

"Tuy nhiên, Hứa Dịch, cậu cũng đừng vội thất vọng. Chuyện chiêu mộ thợ thủ công cho cậu thì tôi không giúp được gì, nhưng ở một số việc khác tôi có thể giúp cậu." Bá tước Satsuma đột nhiên nói.

"Ồ?" Hứa Dịch có chút bất ngờ nhìn Bá tước Satsuma.

Bá tước Satsuma chỉ vào những cỗ Máy móc Ma thuật đang hăng say làm việc trên ruộng, nói: "Tôi đã báo cáo những cỗ Máy móc Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi của các cậu phát minh lên Cơ quan Nông nghiệp Vương quốc, đồng thời còn viết riêng một phong thư cho Quốc vương bệ hạ, đề cập đến những thứ này. Cả Cơ quan Nông nghiệp và Quốc vương bệ hạ đều rất tán thưởng, cuối cùng quyết định miễn trừ một phần thuế đối với Máy móc Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi của các cậu sản xuất, đồng thời còn tuyên truyền rộng rãi những cỗ Máy móc Ma thuật Canh tác này trong nội bộ Vương quốc. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể Quốc vương bệ hạ sẽ sớm triệu kiến cậu vì chuyện này, cậu tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý trước đi."

Hứa Dịch lập tức hai mắt sáng lên.

Miễn trừ toàn bộ thuế?

Phải biết rằng thuế thương mại của Vương quốc Lanpari là rất cao, đối với những Thương hội nhỏ như Thương hội Tân Phi, mức

thuế thương mại cao nhất thậm chí có thể vượt quá bốn mươi phần trăm!

Theo giá bán bảy mươi đồng vàng một chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ, nếu được miễn toàn bộ thuế, Thương hội Tân Phi có thể kiếm thêm gần hai mươi đồng vàng!

Điều này tương đương với việc Quốc vương và Cơ quan Nông nghiệp tặng không cho Thương hội Tân Phi một khoản tiền lớn.

Đương nhiên, miễn toàn bộ thuế là điều không thể, bởi vì sẽ khiến tất cả các Thương hội khác trong Vương quốc bất mãn, Quốc vương không đến nỗi ngu ngốc như vậy.

Nhưng chỉ cần có thể miễn giảm một phần, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi cũng sẽ thu được lợi ích rất lớn.

Quan trọng hơn là câu nói phía sau, Quốc vương và Cơ quan Nông nghiệp sẽ tuyên truyền những cỗ Máy móc Ma thuật Canh tác này trong nội bộ Vương quốc!

Điều này chẳng khác nào một chiến dịch quảng cáo chính thức!

Có sự ủng hộ và tuyên truyền của Quốc vương và Cơ quan Nông nghiệp Vương quốc, Máy móc Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi sẽ dễ dàng được bán đến mọi nơi trong Vương quốc Lanpari.

Đến lúc đó, chỉ bằng việc bán những cỗ Máy móc Ma thuật Canh tác này, Thương hội Tân Phi rất có thể sẽ trở thành Thương hội hạng nhất trong Vương quốc Lanpari!

Chương 128: Hợp kim mới (1/2)

"Đương nhiên rồi, Hứa Dịch, Quốc vương bệ hạ và Nông nghiệp thự cũng hy vọng, nhân tiện miễn trừ thuế vụ, những Cỗ máy Ma thuật Canh tác của Tân Phi thương hội các cậu cũng có thể hạ giá một chút, chí ít có thể để cho tất cả quý tộc có lãnh địa trong vương quốc đều mua được." Bá tước Satsuma bổ sung.

"Mời ngài Thành chủ đại nhân chuyển cáo Quốc vương bệ hạ, cứ nói đây là việc Tân Phi thương hội chúng tôi nên làm. Có lẽ ngài cũng nên nói cho Quốc vương bệ hạ về Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân mà thương hội chúng tôi đang thực hiện, như vậy bệ hạ sẽ biết thương hội chúng tôi là một thương hội có trách nhiệm với xã hội." Hứa Dịch cười tủm tỉm nói.

"Cái gì gọi là trách nhiệm với xã hội? Sao trong miệng cậu lúc nào cũng xuất hiện mấy từ kỳ quái vậy?" Bá tước Satsuma vẻ mặt khó hiểu nhìn Hứa Dịch."Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân mà các cậu đang thực hiện ta đương nhiên cũng đã báo cáo cho Quốc vương bệ hạ, bệ hạ cũng cực kỳ tán thưởng, và nói rằng khi triệu kiến cậu muốn nghe cậu giải thích cặn kẽ, cậu cũng nên chuẩn bị cho tốt."

"Vâng, cháu nhất định sẽ khiến Quốc vương bệ hạ hoàn toàn tán thành kế hoạch này, tốt nhất là có thể nhân rộng kế hoạch này trong nội bộ vương quốc." Hứa Dịch gật đầu nói.

"Khi gặp Quốc vương bệ hạ thì có thể đề xuất ý kiến, nhưng nhớ kỹ, nói năng phải cẩn thận. Nếu cậu còn ăn nói hàm hồ như trước mặt ta và Leslie, lỡ mà gây ra họa gì thì đừng trách ta không

nhắc nhở cậu." Bá tước Satsuma nghiêm túc nói."Hứa Dịch, hiện tại cậu và Tân Phi thương hội của các cậu có thể coi là đối tượng được người người trong Thành phố Bontar chú ý, cho dù làm gì, cậu cũng phải cẩn thận một chút."

Hứa Dịch có chút bất ngờ nhìn Bá tước Satsuma, thầm nghĩ câu nói này của ngài Thành chủ e là không phải nói bừa, mà là một lời nhắc nhở thiện ý.

"Đúng rồi, ta suýt quên mất, cậu còn là một Pháp Sư. Tháng sau kỳ thi của Hiệp Hội Pháp Sư sẽ được tổ chức tại Anweimar, cậu nên quay về tham gia chứ?" Bá tước Satsuma lại hỏi.

"Vâng, cháu đã bàn bạc với Đại Pháp sư Camillo rồi, đến lúc đó sẽ đi tham gia."

"Vậy thì tốt, nếu tháng sau cậu đã đến Thành phố Anweimar, vậy thì đừng chạy đi chạy lại nữa. Hôm nay ta về sẽ viết thư cho Quốc vương bệ hạ, nói cho ngài ấy biết việc này, đến lúc đó khi cậu tham gia kỳ thi của Hiệp Hội Pháp Sư thì Quốc vương bệ hạ sẽ nhân tiện triệu kiến cậu."

Hứa Dịch vội vàng mỉm cười cảm tạ: "Đa tạ ngài Thành chủ đại nhân đã suy nghĩ cho cháu như vậy."

Bá tước Satsuma hừ lạnh một tiếng: "Ta đây là vì nể mặt những Cỗ máy Ma thuật Canh tác mà cậu phát minh ra nên mới chiếu cố cậu như vậy, nếu năm sau những cánh đồng của Leslie mà không thu hoạch được gì tốt, đến lúc đó xem ta còn khách sáo với cậu nữa không?"

Hứa Dịch cười ha ha: "Mời ngài Thành chủ đại nhân yên tâm, cho dù có phải liều mạng, cháu cũng nhất định sẽ khiến cho ruộng đồng của ngài Tử tước đại nhân được bội thu!"

Hai ngày sau, Hứa Dịch đến Bộ lạc Người lùn nơi Thầy Lanu

xuất thân.

Lần này khác với lần trước khi đến gặp Thầy Lanu, bởi vì Hứa Dịch bỏ vốn, Người lùn ra sức, đã tu sửa một con đường bằng phẳng từ Bộ lạc Người lùn nối liền với con đường lớn bên ngoài, lần này Hứa Dịch có thể trực tiếp ngồi xe ngựa đi vào Bộ lạc Người lùn.

Rất nhiều đứa trẻ Người lùn trong bộ lạc lần đầu tiên nhìn thấy xe ngựa, chúng không nhịn được liền vây lại.

Hứa Dịch đem kẹo bánh đã chuẩn bị từ trước chia cho bọn trẻ, lập tức khiến lũ trẻ reo hò vui mừng.

Tộc trưởng Người lùn Sluka cười lớn nghênh đón: "Hứa hội trưởng, lâu như vậy cậu không đến, tôi còn tưởng cậu đã quên chúng tôi những người bạn Người lùn này rồi chứ."

Hứa Dịch cũng cười lớn cúi người ôm chặt Sluka, sau đó chỉ vào Kambi đang đi bên cạnh nói: "Làm sao có thể chứ, Kambi và những người anh em Người lùn này tôi ngày nào cũng gặp mặt, mỗi lần nhìn thấy bọn họ, tôi đều sẽ nhớ đến những người bạn Người lùn còn ở đây. Thời gian trước thực sự là quá bận, cho nên mới không qua đây. Sao rồi? Khoảng thời gian này mọi người vẫn khỏe chứ?"

"Nhờ phúc của Hứa hội trưởng cậu, hiện tại cuộc sống của bộ lạc chúng tôi so với trước kia đã tốt hơn nhiều rồi. Bọn trẻ không chỉ mỗi ngày đều được ăn no, mà còn có thể mặc thêm mấy bộ quần áo mới." Sluka cười lớn nói.

"Không không, Trưởng phòng Sluka, những đồng vàng đó không phải là tài trợ, mà là kinh phí nghiên cứu, ông hiểu không? Kinh phí nghiên cứu." Hứa Dịch cố ý lặp lại một lần.

Trên khuôn mặt chất phác của Sluka thoáng hiện lên một tia

lúng túng, có chút ngượng ngùng gãi gãi cái đầu to, hạ thấp giọng nói: "Cái này... Hứa hội trưởng, không giấu gì cậu, khoảng thời gian này chúng tôi tuy rằng làm theo công thức cậu đưa đã làm rất nhiều lần thí nghiệm, nhưng không một lần nào có thể nung ra được thứ gọi là Thép hợp kim mà cậu nói... Cậu xem..."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ nghiên cứu vật liệu nếu mà dễ dàng thành công như vậy, thì hiện tại cậu cũng sẽ không đau đầu như vậy.

Vỗ vỗ vai Sluka an ủi: "Không sao, nghiên cứu thứ này rất tốn thời gian, tôi vốn đã không trông cậy vào việc các ông trong thời gian ngắn ngủi hai tháng đã thực sự nghiên cứu ra được. Sau này các ông cứ tiếp tục thử nghiệm là được, không cần phải gấp gáp."

Mặt Sluka ửng đỏ.

Chương 129: Hợp kim mới (2/2)

Người lùn đều có tính cách chất phác, Hứa Dịch càng tỏ ra không để ý, bọn họ càng cảm thấy áy náy.

Kambi đứng bên cạnh nhìn mà sốt ruột, nhưng cũng biết mình không tiện nói gì thay tộc trưởng, chỉ có thể liên tục gãi đầu, thở dài.

Nhìn thấy phản ứng của hai người lùn, Hứa Dịch nhịn không được mỉm cười, thầm nghĩ chuyện này nếu đặt ở Địa Cầu, chắc chắn cơ quan phụ trách nghiên cứu sẽ tìm đủ lý do để thoái thác, nói là gặp phải đủ loại khó khăn, và yêu cầu nhà đầu tư tiếp tục tăng thêm vốn đầu tư.

Thế mà đặt trên đầu những Người lùn này, vẻn vẹn năm trăm đồng vàng đã khiến bọn họ áy náy như vậy rồi.

Kỳ thực lúc đầu Hứa Dịch đưa ra mỗi tháng trả năm trăm đồng vàng là vì muốn thu hút thợ thủ công Người lùn về Tân Phi thương hội. Hiện tại, với Kambi dẫn đầu, một trăm Người lùn kia mỗi tháng tạo ra giá trị không chỉ năm trăm đồng vàng.

Hơn nữa, những thợ thủ công Người lùn này hiện tại có thể sử dụng Máy công cụ Ma thuật tiên tiến nhất và nắm giữ một loạt kỹ thuật chế tạo Máy móc Ma thuật. Giá trị của họ đã vượt xa việc có thể dùng đồng vàng để đo lường.

Kambi từng nói với Hứa Dịch rằng có mấy thương hội lén lút liên lạc với anh ta, đề nghị trả cho anh ta và những Người lùn dưới quyền mỗi người hai mươi đồng vàng mỗi tháng để họ đến

làm việc. Tuy nhiên, Kambi đã thẳng thừng từ chối.

Nhìn thấy Sluka và Kambi có chút lúng túng, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, phất tay: "Vậy đi, Trưởng phòng Sluka, ông dẫn tôi đi xem thành quả nghiên cứu của mọi người. Biết đâu tôi có thể đưa ra một vài ý kiến."

Trưởng phòng Sluka liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, Hứa hội trưởng là người hiểu rõ nhất về những thứ này. Cậu đi xem thử, nói không chừng sẽ có ý kiến hay hơn."

Hứa Dịch và Kambi được Sluka dẫn đầu đi vào một hang động khổng lồ. Vừa mới bước vào, một luồng nhiệt đã phả vào mặt họ.

Nhìn kỹ lại, không gian bên trong hang động cao hơn mười mét này thậm chí còn lớn hơn một sân bóng đá tiêu chuẩn. Bên trong hang động được dùng đá xây lên đủ loại lò luyện lớn nhỏ khác nhau. Lúc này, hơn phân nửa số lò luyện này đang bốc ra ngọn lửa hừng hực. Những người lùn bên cạnh đang không ngừng thêm thứ gì đó vào lò luyện.

"Hứa hội trưởng, cậu xem, lúc đầu chúng tôi làm thí nghiệm theo công thức cậu đưa, nhưng luôn không thành công. Sau đó, mọi người trong tộc bắt đầu thử nghiệm cho thêm những thứ khác nhau vào trong gang lỏng. Sau đó, liền xuất hiện đủ loại... ừm... coi như là thứ cậu nói là hợp kim đi, nhưng lại không có cái nào đạt được yêu cầu về Thép hợp kim mà cậu nói." Sluka có chút xấu hổ giới thiệu.

"Ồ? Đủ loại hợp kim? Ở đâu vậy? Để tôi xem thử." Hứa Dịch hứng thú hỏi.

"Kia kìa, đều chất đống ở đây này." Sluka dẫn Hứa Dịch đến một góc hang động, chỉ vào núi sắt chất đống như núi trước mặt.

Hứa Dịch liếc mắt nhìn núi sắt chất cao gấp đôi mình, ánh mắt

bất giác rơi vào Quả cầu sắt phản chiếu ánh lửa lấp lánh ở giữa.

Leo lên nhặt Quả cầu sắt xuống xem xét, Hứa Dịch kinh ngạc phát hiện, ngoài việc có lẽ là do luyện không đạt tiêu chuẩn nên lẫn vào một số tạp chất, toàn bộ bề ngoài của nó lại rất nhẵn bóng. Hơn nữa, bề mặt hiện lên một màu bạc sáng bóng, không có một chút gỉ sét nào của sắt.

Hứa Dịch ước lượng Quả cầu sắt, bất ngờ phát hiện nó còn rất nhẹ. Đưa tay gõ nhẹ một cái, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh rỗng nào, chứng tỏ bên trong vẫn là đặc ruột.

"Thứ này vẫn là sắt sao?" Hứa Dịch có chút khó hiểu.

Bảo Sluka lấy một cái búa sắt, sau đó dùng sức gõ xuống. Quả cầu sắt chỉ bị biến dạng nhẹ ở bề mặt, không có bất kỳ dấu hiệu nứt vỡ nào, có thể thấy được độ cứng của nó rất tốt.

"Trời ạ, đây là hợp kim gì vậy? Tính năng vậy mà lại mạnh như vậy?" Hứa Dịch nhịn không được trong lòng hưng phấn, hỏi Sluka: "Trưởng phòng Sluka, Quả cầu sắt này làm bằng gì vậy?"

Sluka nhận lấy Quả cầu sắt từ tay Hứa Dịch xem xét một chút, tìm thấy một dấu hiệu hình vẽ ở dưới đáy Quả cầu sắt, vẫy tay gọi một Người lùn có bộ râu cực dài lại.

"Muru, Quả cầu sắt này là do cậu nung ra phải không? Hiện tại Hứa hội trưởng rất hứng thú, cậu nói xem, là làm thế nào mà nung ra được?"

Người lùn tên là Muru hai mắt sáng lên, mong đợi nhìn Hứa Dịch: "Hứa hội trưởng, thứ này có hữu dụng không?"

Hứa Dịch gật đầu: "Tuy rằng hiện tại vẫn chưa có cách nào kiểm tra hết tất cả tính năng của nó, nhưng mà nhìn sơ qua, hẳn là sẽ hữu dụng."

Muru lập tức vui mừng nói: "Vậy thì tốt quá! Chúng tôi vất vả lâu như vậy, thử nghiệm qua mấy ngàn loại công thức, vậy mà vẫn luôn không tạo ra được thứ gọi là Thép hợp kim gì đó mà cậu nói, còn tưởng là không được rồi chứ, không ngờ hiện tại vậy mà lại có một loại hữu dụng!"

Sluka trừng mắt liếc anh ta một cái: "Đừng nói nhảm nữa, Hứa hội trưởng hỏi cậu là làm thế nào mà tạo ra được, trả lời cho tốt là được rồi."

Muru lúc này mới đè nén sự hưng phấn trong lòng, nhận lấy Quả cầu sắt xem xét một chút, nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại một hồi, chậm rãi đáp: "Thứ này là lúc đó tôi làm thí nghiệm vô tình làm đổ một lọ bột Cỏ Bạc lá vào..."

Chương 130: Cậu muốn tạo phản sao? (1/2)

Cùng với hồi ức, chú lùn Muru đã thuật lại toàn bộ quá trình rèn ra Quả cầu sắt này.

Trong lúc ông kể, Hứa Dịch không ngừng hỏi chi tiết, thậm chí đến cả nhiệt độ lò lửa lúc đó cao bao nhiêu cũng không bỏ qua.

"Cái này... nhiệt độ?" Muru gãi gãi mái tóc rối bù, có chút khó hiểu."Hội trưởng Hứa, ý ngài là lửa lớn cỡ nào phải không? Cái này tôi không nói rõ được, chỉ có thể nói cho ngài biết là tôi nhóm lửa theo kiểu bình thường, cũng không phải là quá lớn."

Hứa Dịch có chút bất đắc dĩ, lục địa Saiens không giống như Địa Cầu, mọi quy trình đều có ghi chép dữ liệu chi tiết. Điều này thực sự là một thiếu sót lớn trong việc thúc đẩy tiến trình công nghiệp hóa, xem ra anh nhất định phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này.

Tất nhiên, vấn đề này có thể gác lại, hiện tại quan trọng nhất vẫn là Quả cầu sắt trong tay.

Hỏi Muru vài lần, Hứa Dịch không nhận được câu trả lời như ý muốn, cuối cùng đành yêu cầu Muru diễn tập lại quy trình hôm đó.

Nghe nói Hội trưởng Hứa của Thương hội Tân Phi quan tâm đến Quả cầu sắt mà Muru rèn ra, những người lùn khác đang tiến hành thí nghiệm luyện kim cũng vây lại.

Trước mặt mọi người, Muru suy nghĩ một lúc, nhóm lên một lò

lửa sáng rực.

Nửa đoạn đầu chỉ là quy trình luyện kim bình thường, Hứa Dịch không nhìn ra điểm gì đặc biệt. Chỉ khi nước sắt trong lò bắt đầu sôi trào, Muru cầm một hộp bột lóe lên ánh bạc đổ vào, tình hình trong lò liền lập tức thay đổi.

Hộp bột Cỏ Bạc lá vừa được đổ vào, lập tức hòa vào nước sắt trong lò. Ngay sau đó, nước sắt vốn đã sôi trào dữ dội vì nhiệt độ cao lại càng sôi sùng sục hơn, màu đỏ rực của nước sắt cũng bắt đầu xen lẫn một tia sáng bạc.

Quá trình luyện sắt thực sự rất nhàm chán, Sluka ban đầu còn lo lắng Hứa Dịch sẽ thấy chán, thế nhưng ông lại phát hiện, Hứa Dịch từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào nước sắt trong lò, mắt gần như không chớp, thần tình tập trung. Sluka không khỏi thầm nghĩ:

Vị Hội trưởng Hứa này, tại sao lại quan tâm đến thứ hợp kim kỳ quái này như vậy?

Hứa Dịch đến Bộ lạc Người lùn lúc này đã là buổi chiều, mà đợi đến khi lò nước sắt này luyện chế thành công, thì trời đã tối.

Trong khoảng thời gian đó, Hứa Dịch vẫn luôn canh giữ bên cạnh lò lửa, ngoại trừ việc đi vệ sinh một lần, thì gần như không nhúc nhích.

Ngoài ra, anh còn lấy một cuốn sổ ghi chép, ghi lại toàn bộ quá trình, cũng như thứ tự và số lượng nguyên liệu mà Muru sử dụng.

Chờ đến khi nước sắt nguội, dần dần hình thành một quả cầu trong khuôn, Hứa Dịch cẩn thận so sánh quả cầu sắt lần này với quả cầu sắt mà anh phát hiện trước đó. Xác định hai quả cầu sắt không có quá nhiều khác biệt, anh mới xác nhận Muru đã khôi phục lại quá trình luyện kim lần trước.

Thấy trời đã tối, Sluka vốn định mời Hứa Dịch trở về bộ lạc cùng dùng bữa tối, nhưng bị Hứa Dịch trực tiếp từ chối.

Vất vả lắm mới phát hiện ra một loại hợp kim mới, Hứa Dịch đang trong trạng thái hưng phấn. Với tư cách là một kỹ sư cơ khí, niềm đam mê công việc đang bùng nổ, anh tự nhiên không nỡ rời đi vào lúc này.

Vì vậy, Sluka bèn gọi tộc nhân mang bữa tối đến. Người lùn vừa ăn tối cùng Hứa Dịch, vừa tiến hành các loại thử nghiệm đối với quả cầu sắt theo yêu cầu của anh.

Trải qua một loạt thử nghiệm, Hứa Dịch cuối cùng xác định hợp kim này có sự thay đổi kỳ lạ do được thêm bột Cỏ Bạc lá. Về độ cứng, hợp kim này có lẽ hơi kém, nhưng về độ dẻo và độ dẻo dai lại rất gần với hợp kim nhôm thông thường trên Địa Cầu, tốt hơn hẳn so với gang thô được luyện chế phổ biến trên lục địa Saiens.

Quan trọng hơn, hợp kim được trộn với bột Cỏ Bạc lá chất đống trong góc đã gần hai tháng, nhưng lại không hề xuất hiện một chút gỉ sét nào.

Thậm chí không cần bất kỳ xử lý chống gỉ nào, nó đã tự động có đặc tính của thép không gỉ!

Hứa Dịch cầm Quả cầu sắt đã hơi biến dạng do trải qua các bài kiểm tra hiệu suất khác nhau, trong lòng vô cùng phấn khích.

Lần này anh đến Bộ lạc Người lùn, kỳ thực là vì Trưởng phòng Sluka đã liên lạc được với Người lùn của những bộ lạc khác. Anh đến để cố gắng kéo thêm một số Người lùn về gia nhập Xưởng Máy công cụ Ma thuật, không ngờ những Người lùn trong dự kiến chưa gặp được, lại ngoài ý muốn phát hiện ra một loại hợp kim mới lạ như vậy.

Mặc dù chưa qua bất kỳ giám định nào, Hứa Dịch có thể khẳng định, loại hợp kim mới này, tạm thời được anh đặt tên là Hợp kim Bạc lá, có độ cứng cao nên khó ứng dụng trên các loại Máy móc Ma thuật cỡ lớn. Tuy nhiên, trên các loại Máy móc Ma thuật gia dụng loại nhẹ, nó chắc chắn sẽ có công dụng rất rộng rãi.

Ví dụ như Nồi cơm Ma thuật mà Thương hội Tân Phi gần đây đã nghiên cứu phát triển và đang tích cực quảng bá, nếu thay bằng loại hợp kim này, trọng lượng của Nồi cơm Ma thuật sẽ giảm đi rất nhiều.

Chỉ riêng điểm này thôi, cũng đủ để khiến Nồi cơm Ma thuật được yêu thích hơn.

Sau khi hoàn thành nhiều bài kiểm tra đối với Hợp kim Bạc lá, Hứa Dịch lập tức yêu cầu Trưởng phòng Sluka và những Người lùn trong bộ lạc tiến hành nhiều thử nghiệm hơn nữa đối với loại hợp kim này.

Ví dụ như thay đổi hàm lượng bột Cỏ Bạc lá được thêm vào, thay đổi nhiệt độ lò lửa, thêm vào một số nguyên liệu khác...

Chương 131: Cậu muốn tạo phản sao? (2/2)

Đồng thời, anh cũng công khai trao tặng 20 đồng vàng cho Muru với danh nghĩa Thương hội Tân Phi, để ghi nhận công lao phát minh ra một loại hợp kim mới.

Với hiểu biết của mình về thử nghiệm vật liệu trên Địa Cầu, Hứa Dịch tin rằng bất kỳ thay đổi nhỏ nào cũng có thể thay đổi tính chất cuối cùng của hợp kim.

Sự xuất hiện của Hợp kim Bạc lá là do một sự tình cờ, nếu có thêm một vài sự tình cờ như vậy nữa, anh nhất định sẽ hết sức ủng hộ.

Ngoài Hợp kim Bạc lá, Hứa Dịch lại lục tìm trong đống Quả cầu sắt bị bỏ đi, phát hiện ra một Quả cầu sắt có phần đặc biệt.

Quả cầu sắt này tuy không bắt mắt như Hợp kim Bạc lá, hiệu suất cũng không quá xuất sắc, nhưng sau khi thử nghiệm, Hứa Dịch kinh ngạc phát hiện, nó có độ cứng và khả năng chống mài mòn vượt xa gang thô thông thường.

Mà đối với máy móc hạng nặng, đặc biệt là Máy công cụ cỡ lớn, thì loại thép hợp kim này lại cực kỳ cần thiết.

Hứa Dịch lại một lần nữa đưa ra yêu cầu với Trưởng phòng Sluka, để Người lùn trong bộ lạc đồng thời tiến hành nghiên cứu sâu hơn về loại thép hợp kim này.

Lần này, Trưởng phòng Sluka lại không đồng ý dứt khoát như vừa rồi, ngược lại lộ vẻ mặt khó xử.

"Hội trưởng Hứa, hiện tại e là tộc nhân trong bộ lạc không đủ. Nếu cậu không đưa Kambi và những người khác đi, thì việc đồng thời tiến hành nghiên cứu hai mặt này cũng không thành vấn đề, nhưng bây giờ cậu cũng thấy đấy, tộc nhân trong bộ lạc có thể làm những việc này đều ở đây cả rồi, chỉ còn lại mười mấy người này, tôi e là không thể hoàn thành yêu cầu của cậu."

Hứa Dịch nhìn trái nhìn phải, phát hiện Trưởng phòng Sluka không hề nói quá.

Kể từ khi anh đưa Kambi cùng một trăm Người lùn khác rời khỏi bộ lạc, hiện tại những Người lùn còn lại trong bộ lạc này hầu hết đều là người già, yếu, phụ nữ và trẻ em. Những người có thể tiến hành luyện kim cường độ cao chỉ còn lại mười mấy người.

"Hay là như vậy đi, Trưởng phòng Sluka, ngày mai Bộ lạc Angola không phải sẽ cử người đến đàm phán với tôi sao? Đến lúc đó tôi sẽ nói chuyện này với họ, tốt nhất là có thể thuyết phục bộ lạc của họ tiếp nhận việc nghiên cứu một trong hai loại hợp kim này. Tất nhiên, tốt nhất là Trưởng phòng Sluka có thể liên lạc được với nhiều anh em Người lùn hơn. Bây giờ bên tôi đang rất thiếu nhân lực, chủ yếu là thợ thủ công Người lùn lành nghề, có bao nhiêu tôi nhận bấy nhiêu." Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói.

Sluka không đồng ý ngay, mà cau mày nhìn Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, cậu định để trong Nhà máy của cậu toàn là Người lùn sao?"

Hứa Dịch ngẩn ra: "Tất nhiên là không rồi, hiện tại trong Nhà máy của tôi vẫn là Nhân loại nhiều hơn."

Sluka lắc đầu: "Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ tôi phải nhắc nhở cậu, nếu trong Nhà máy của cậu có quá nhiều Người lùn chúng tôi, e là sẽ xảy ra vấn đề."

Hứa Dịch có chút khó hiểu: "Xảy ra vấn đề? Có thể xảy ra vấn đề gì? Tôi chỉ để anh em Người lùn đến chỗ tôi làm việc, có thể có vấn đề gì?"

Sluka thở dài: "Hội trưởng Hứa, tôi biết cậu có ý tốt, nhưng Nhân loại các cậu chưa chắc ai cũng giống như cậu. Quan trọng hơn là, những người đứng đầu Nhân loại các cậu chưa chắc đã nghĩ như vậy. Người lùn chúng tôi có một số ít xuất hiện trong xã hội Nhân loại các cậu thì không sao, nhưng nếu một đám Người lùn cùng xuất hiện, tôi e rằng như vậy sẽ gây rắc rối cho cậu và cả Người lùn chúng tôi."

Hứa Dịch không khỏi nhíu mày: "Chiến tranh chủng tộc đã là chuyện của mấy nghìn năm trước rồi, chẳng lẽ Trưởng phòng Sluka vẫn còn lo lắng chuyện này sao?"

Trưởng phòng Sluka xua tay: "Xảy ra chiến tranh chủng tộc một lần nữa là điều không thể, tôi chỉ lo lắng sẽ khiến những người đứng đầu Nhân loại các cậu cảnh giác, đến lúc đó anh em Người lùn chúng tôi e là không những không mang lại lợi ích cho cậu, mà ngược lại còn gây thêm rắc rối."

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, cuối cùng không thể không thừa nhận Trưởng phòng Sluka nói không sai.

Lục địa Saiens hiện tại tuy hoàn toàn do Nhân loại đứng đầu, các chủng tộc khác căn bản không có tư cách cạnh tranh với Nhân loại, nhưng khoảng cách chủng tộc vẫn tồn tại.

Hứa Dịch chiêu mộ một trăm hoặc vài trăm Người lùn làm việc cho mình thì không có vấn đề gì, nhưng nếu chiêu mộ đến hàng nghìn thậm chí là hàng vạn Người lùn, rất có thể sẽ khiến những nhân vật lớn trong Vương quốc Lanpari cảnh giác.

Dưới trướng có nhiều người dị tộc như vậy, liệu cậu có ý định tạo phản?

"Haiz, xem ra dù ở thế giới nào, thương nghiệp cũng không thể nào hoàn toàn thoát khỏi yếu tố chính trị." Hứa Dịch thầm than trong lòng, suy nghĩ một chút, gật đầu với Trưởng phòng Sluka: "Cảm ơn Trưởng phòng đã nhắc nhở, tôi sẽ chú ý vấn đề này. Nhưng tôi nghĩ giai đoạn hiện tại hẳn là sẽ chưa xuất hiện vấn đề này, hơn nữa Thương hội của tôi hiện tại quả thực rất thiếu nhân lực, vì vậy chuyện này còn mong ông để ý nhiều hơn. Thực sự không được, kỳ thực tôi cũng không thể nói là hoàn toàn không có chuẩn bị."

Hội trưởng Sluka khẽ gật đầu: "Được rồi, Hội trưởng Hứa, cậu là một Nhân loại thông minh, tôi tin cậu sẽ có cách giải quyết. Còn về anh em Người lùn của những bộ lạc khác thì không cần phải lo lắng..." Nói đến đây, Hội trưởng Sluka lộ ra nụ cười gượng gạo, thần sắc bất đắc dĩ."Cuộc sống của họ bây giờ, cũng không khá hơn bộ lạc chúng tôi trước đây là bao."

Chương 132: Bộ lạc Angola (1/2)

Bộ lạc Người lùn Angola cách bộ lạc Người lùn Norma do Trưởng phòng Sluka lãnh đạo chưa đầy một trăm cây số. Nhận được tin Hứa Dịch đã đến, sáng sớm hôm sau, đại diện của bộ lạc Angola đã có mặt.

Hứa Dịch không ngờ người đứng đầu đoàn đại biểu lại chính là tộc trưởng của bộ lạc Angola - Monto. Hai người đi bên cạnh ông ta cũng là hai vị trưởng lão có uy tín nhất bộ lạc.

Nhìn thấy đội hình này, Hứa Dịch hiểu rõ bộ lạc Angola rất coi trọng cuộc đàm phán này, vì vậy anh càng thêm thận trọng.

Tuy nhiên, quá trình đàm phán lại diễn ra hoàn toàn khác với dự đoán của anh.

Toàn bộ quá trình đàm phán diễn ra rất đơn giản. Sau khi Hứa Dịch đưa ra điều kiện đã chuẩn bị từ trước với tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão, cả ba người đều không giấu nổi vẻ mặt kích động, gần như không cần suy nghĩ đã đồng ý ngay lập tức, khiến Hứa Dịch trong nháy mắt sinh ra ảo giác có phải mình đưa ra điều kiện quá tốt rồi hay không.

Thế nhưng điều kiện này là Hứa Dịch so sánh với đãi ngộ mà anh đã đưa ra cho Trưởng phòng Sluka, ngoại trừ việc đồng ý xây dựng một con đường từ đây thông sang bộ lạc Angola ra thì không có bất kỳ điều kiện ưu đãi nào khác.

Thực ra đây là Hứa Dịch hoàn toàn lấy lòng dạ con người để suy đoán tâm lý Người lùn. Người lùn là một chủng tộc rất chất

phác, thậm chí có thể nói là thẳng thắn, cách thức xử lý việc rất khác với con người.

Hứa Dịch lấy việc đàm phán của con người làm suy đoán, cảm thấy tộc trưởng Monto rất có thể sẽ mặc cả, sau đó hai bên đôi co một hồi cuối cùng mới đàm phán thành công.

Ai ngờ tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão lại cảm thấy điều kiện này rất hài lòng, căn bản ngay cả suy nghĩ mặc cả cũng chưa từng xuất hiện.

Đương nhiên, tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão đồng ý sảng khoái như vậy cũng là có lý do.

Bộ lạc Angola và nơi này cách nhau không xa, là anh em Người lùn cùng tộc, hai bên tự nhiên sẽ thường xuyên qua lại, cho nên rất hiểu rõ tình hình của bộ lạc Norma.

Trước đây, bộ lạc Norma và bộ lạc Angola đều là anh em hoạn nạn, điều kiện sinh hoạt của hai bên đều không tốt lắm.

Thế nhưng từ hơn hai tháng trước, sau khi một con người đến đây một chuyến, Người lùn của bộ lạc Angola lại phát hiện điều kiện sinh hoạt của Người lùn bộ lạc Norma đột nhiên tốt lên.

Ban đầu, bởi vì một trăm Người lùn trưởng thành của bộ lạc Norma bị Hứa Dịch đưa đi, Người lùn bộ lạc Angola còn tưởng là bộ lạc Norma không trụ được nữa, cuối cùng vẫn quyết định bán anh em trong tộc cho con người để làm nô lệ, thế nhưng lại phát hiện hoàn toàn không phải như vậy.

Từ những gì nghe ngóng được, những Người lùn bị đưa đi hiện tại đang làm việc trong nhà máy của con người, không chỉ được ăn ngon, ngủ kỹ, mỗi tháng còn có thể nhận được thù lao cao tới tám đồng vàng!

Quan trọng hơn là, thậm chí trong nhà máy còn có rượu ngon

để uống! Hơn nữa còn là rượu ngon của Trang viên Satchi!

Nhìn thấy đồng bào của bộ lạc Norma dần dần thoát khỏi cuộc sống nghèo khổ, không chỉ có đủ lương thực, còn có quần áo mới, thậm chí cả nhà cửa trong bộ lạc cũng được sửa sang lại, Người lùn của bộ lạc Angola tự nhiên có chút đứng ngồi không yên.

Sau khi biết được tất cả những thay đổi này đều là vì con người tên Hứa Dịch, tộc trưởng Monto liền nảy sinh ý định cũng muốn đi gặp Hứa Dịch một lần.

Nếu như con người tên Hứa Dịch này có thể giúp đỡ bộ lạc Angola giống như đã giúp đỡ bộ lạc Norma, thay đổi cuộc sống của tộc nhân, như vậy ông ta - tộc trưởng này mới coi như là thật sự phát huy được tác dụng.

Ai ngờ còn chưa kịp để tộc trưởng Monto hạ quyết tâm, Sluka đã tìm đến cửa, hơn nữa vừa vào đã nói thẳng ra nhu cầu của Hứa Dịch.

Nghe nói Hứa Dịch muốn chiêu mộ một nhóm thợ thủ công Người lùn, tộc trưởng Monto chẳng cần suy nghĩ, lập tức đồng ý.

So với bộ lạc Norma, bộ lạc Angola còn lớn hơn, tổng dân số gần như gấp đôi.

Bộ lạc Norma có thể cung cấp một trăm thợ thủ công Người lùn, bộ lạc Angola lại có thể cung cấp hai trăm người.

Thậm chí tộc trưởng Monto cắn răng, trực tiếp đề nghị với Hứa Dịch rằng ông ta có thể cung cấp ba trăm tộc nhân trưởng thành đến làm việc tại nhà máy của Thương hội Tân Phi.

Trưởng phòng Sluka ở bên cạnh lập tức giật mình: "Monto, ông điên rồi sao? Tổng cộng tộc nhân trưởng thành trong tộc của các ông mới có bao nhiêu? Ông một hơi để ba trăm người rời khỏi bộ lạc, sau này cuộc sống của bộ lạc phải làm sao?"

Tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão nhìn nhau, cười ha ha: "Không thành vấn đề, tộc nhân ở lại trong tộc cũng đâu phải là không thể động, cùng lắm thì vất vả hơn một chút. Hơn nữa, vừa rồi Hứa Hội trưởng đã thương lượng xong với chúng tôi về thù lao làm việc trong nhà máy của tộc nhân rồi, chỉ cần kiên trì một khoảng thời gian, chờ tộc nhân nhận được thù lao, tự nhiên sẽ dễ thở hơn rất nhiều. Ông nói có đúng không, Hứa Hội trưởng?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Tộc trưởng Monto cứ yên tâm, Thương hội Tân Phi của chúng tôi và Người lùn hợp tác rất vui vẻ, tuyệt đối sẽ không chậm trễ thù lao. Bất quá vừa rồi Trưởng phòng Sluka nói rất có lý, nếu tộc trưởng Monto một hơi đưa đến ba trăm người, cuộc sống trong bộ lạc chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn..."

Thấy Hứa Dịch dường như muốn từ chối, tộc trưởng Monto vội vàng xua tay: "Không không không, sẽ không, không thành vấn đề. Thật sự, không thành vấn đề! Tình hình trong bộ lạc tôi còn rõ ràng hơn Hứa Hội trưởng, cho dù đưa đi ba trăm người cũng không có vấn đề gì."

Chương 133: Bộ lạc Angola (2/2)

Nhìn thấy tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão vẻ mặt bồn chồn, Hứa Dịch nhịn không được thầm thở dài trong lòng.

Lần trước khi cùng Thầy Lanu đến bộ lạc Norma thương lượng với Trưởng phòng Sluka, anh đã phát hiện điều kiện sinh hoạt của Người lùn rất kém, khiến Trưởng phòng Sluka bị năm trăm đồng vàng mà Hứa Dịch hứa hẹn dễ dàng lung lay. Bây giờ nhìn phản ứng của tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão, anh đoán rằng đây không chỉ là vấn đề của riêng bộ lạc Norma, mà là tất cả Người lùn đều đang phải đối mặt với tình cảnh khó khăn như vậy.

"Tộc trưởng Monto, ông đừng vội, nghe tôi nói." Hứa Dịch chậm rãi nói: "Kỳ thực tôi có suy nghĩ khác. Mặc dù Thương hội chúng tôi hiện tại đang cần gấp một lượng lớn thợ thủ công Người lùn lành nghề để hỗ trợ hoàn thành công việc, nhưng nếu một lúc tiếp nhận ba trăm Người lùn, với năng lực hiện tại của Thương hội chúng tôi e rằng rất khó sắp xếp ổn thỏa. Tạm thời mà nói, chỉ có thể sắp xếp khoảng một trăm người."

"Mới có một trăm người? Vậy thì ít quá..." Tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng.

"Nghe tôi nói hết đã." Hứa Dịch mỉm cười, nói tiếp: "Ngoài một trăm thợ thủ công Người lùn được nhà máy trực thuộc Thương hội chúng tôi thuê trực tiếp, tôi còn cần thuê thêm một nhóm thợ thủ công Người lùn có kinh nghiệm hơn về luyện kim để nghiên cứu vật liệu mới. Không biết tộc trưởng Monto có hứng thú với việc này không?"

"Nghiên cứu vật liệu? Đó là cái gì?" Tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão đều tỏ ra mơ hồ.

Hứa Dịch liếc nhìn Trưởng phòng Sluka ở bên cạnh, Trưởng phòng Sluka lập tức hiểu ý, khẽ ho một tiếng, bắt đầu giải thích cho ba người.

Mất khoảng nửa tiếng đồng hồ, tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão mới lộ ra vẻ mặt chợt hiểu.

"Nói như vậy... Cái nghiên cứu vật liệu gì đó này, chính là không ngừng thử nghiệm phương pháp luyện sắt?" Tộc trưởng Monto hỏi.

"Đại khái là ý đó, đương nhiên cụ thể sẽ có rất nhiều yêu cầu tỉ mỉ hơn." Hứa Dịch gật đầu nói.

Tộc trưởng Monto suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Hứa Hội trưởng, ý của ngài chẳng lẽ là muốn tộc nhân trong bộ lạc của chúng tôi cũng giống như anh em Người lùn ở đây, giúp Thương hội Tân Phi của các ngài hoàn thành cái gì mà... nghiên cứu vật liệu kia?"

"Đúng vậy. Nghiên cứu vật liệu phải trải qua rất nhiều lần thử nghiệm, bên Trưởng phòng Sluka tuy rằng có một số người, nhưng tôi cảm thấy vẫn còn lâu mới đủ, cho nên muốn tìm thêm một số anh em Người lùn nữa đến hỗ trợ hoàn thành những nghiên cứu này. Không biết tộc trưởng Monto có hứng thú không?"

Tộc trưởng Monto nhíu mày hỏi: "Thế nhưng thứ này... có thể mang đến lợi ích gì cho bộ lạc của chúng tôi?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ giải thích cho bọn họ về giá trị quý báu của việc nắm giữ một thành quả nghiên cứu khoa học chắc chắn được coi là hàng đầu trên Lục địa Saiens thì đúng là lãng phí nước bọt, bèn thẳng thắn giơ một bàn tay ra, nói: "Lợi ích? Tộc trưởng Monto cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không để tộc nhân

của ngài phải chịu thiệt thòi."

"Nghiên cứu ra bất kỳ thành quả nào mà tôi công nhận, thù lao năm trăm đồng vàng."

"Năm trăm đồng vàng?!" Tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão đều trợn tròn mắt, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Vừa rồi khi thương lượng với Hứa Dịch về thù lao làm việc cho Thương hội Tân Phi của tộc nhân, bất quá cũng chỉ là tám đồng vàng một tháng, tuy rằng người đông, nhưng số lượng không lớn, nghe cũng không có gì đặc biệt.

Bây giờ Hứa Dịch lại một mở miệng chính là năm trăm đồng vàng, lập tức khiến ba Người lùn này chấn động.

Tộc trưởng Monto nhịn không được liếc nhìn Trưởng phòng Sluka bên cạnh, ánh mắt rơi vào bộ đồ vải sang trọng trên người Trưởng phòng Sluka rõ ràng là do thợ may cao cấp của con người dệt may, lộ ra một tia hâm mộ.

Sluka này, ba tháng trước khi gặp ông ta còn chỉ mặc một bộ quần áo vải thô rách nát, bây giờ đã có thể thay thành quần áo đẹp như vậy, hiển nhiên là nhờ việc hợp tác với thương nhân con người trước mặt này.

Nhìn thấy những thay đổi kinh người trên đường khi vừa vào bộ lạc Norma, tộc trưởng Monto lập tức hạ quyết tâm, gật đầu thật mạnh với Hứa Dịch.

"Được! Quyết định như vậy đi!"

Hứa Dịch lập tức lộ ra nụ cười chân thành, nắm chặt tay tộc trưởng Monto.

Kỳ thực, tộc trưởng Monto tuy rằng vì thù lao phong phú mà Hứa Dịch đồng ý mà cảm thấy hưng phấn, bản thân Hứa Dịch

cũng rất phấn khởi.

Lần này đến bộ lạc Người lùn có thể nói là thu hoạch lớn, không chỉ tạm thời giải quyết được vấn đề thiếu hụt nhân lực ngày càng nghiêm trọng, mà còn ngoài ý muốn phát hiện ra đột phá trọng đại về nghiên cứu vật liệu.

Nếu như Người lùn của bộ lạc Angola cũng có thể giống như Muru và những người đồng loại, thành công nghiên cứu ra một số loại hợp kim mới, như vậy đối với kế hoạch thúc đẩy tiến trình công nghiệp hóa Lục địa Saiens của Hứa Dịch sẽ có tác dụng trợ giúp cực lớn.

Ngoài ra, Hứa Dịch cũng thông qua việc tiếp xúc với hai bộ lạc Người lùn này, thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với tộc người này.

Hiện tại, tuy rằng tổng số Người lùn trên Lục địa Saiens đã không còn nhiều, nhưng vẫn sở hữu lượng thợ thủ công cao cấp đông đảo nhất.

Có lẽ điều này đối với những người khác không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng đối với Hứa Dịch mà nói, đây chính là một kho báu khổng lồ.

Nếu có thể nắm giữ hoàn toàn kho báu này trong tay, Hứa Dịch sẽ tự tin hơn rất nhiều.

Chương 134: Thăm dò mạch khoáng sản (1/2)

Có lẽ vì tận mắt chứng kiến sự thay đổi của Bộ lạc Norma, tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão đều tràn đầy hy vọng vào việc hợp tác với Hứa Dịch. Do đó, toàn bộ cuộc đàm phán, à không, có thể coi là cuộc trao đổi bình thường diễn ra rất suôn sẻ.

Chỉ mất một ngày ngắn ngủi, Hứa Dịch đã cùng tộc trưởng Monto thương lượng xong hầu hết các chi tiết.

Đối với một trăm người lùn thợ thủ công mà Bộ lạc Angola cung cấp, Hứa Dịch đưa ra mức đãi ngộ giống như Kambi và những người lùn khác, đó là tiền lương tám đồng vàng mỗi tháng.

Tuy nhiên, các phúc lợi khác lại kém hơn một chút.

Đó là bởi vì Kambi và những người lùn khác đã làm việc trong Thương hội Tân Phi hơn hai tháng, hiện tại đã là những công nhân kỹ thuật lành nghề, còn những người lùn của Bộ lạc Angola mới đến, tự nhiên không thể có được mức đãi ngộ như vậy.

Đối với điều này, tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão đều không có ý kiến gì, dù sao chỉ riêng việc mỗi tộc nhân có thể nhận được tám đồng vàng tiền lương mỗi tháng đã đủ khiến bọn họ hài lòng.

Hơn nữa, Hứa Dịch còn hứa sẽ xây dựng một phòng thí nghiệm vật liệu ở Bộ lạc Angola, không chỉ cung cấp kinh phí nghiên cứu cố định một trăm đồng vàng mỗi tháng, mà chỉ cần nghiên cứu ra một kết quả và được Thương hội Tân Phi cuối cùng áp dụng, bọn họ còn có thể nhận được năm trăm đồng vàng thù

lao.

Đối với Bộ lạc Angola vốn đã nghèo khó từ lâu, cho dù là tộc nhân đi làm việc ở Thương hội Tân Phi nhận được tám đồng vàng tiền lương cố định mỗi tháng, hay là năm trăm đồng vàng có thể nhận được sau khi nghiên cứu ra thành quả, đều giống như cơn mưa đúng lúc, khiến bọn họ chỉ cảm thấy vô cùng mãn nguyện, lại làm sao có thể đưa ra yêu cầu gì hơn vào lúc này.

Người lùn vốn đã chất phác thẳng thắn, bây giờ cảm thấy Hứa Dịch đưa ra những điều kiện này, quả thực là đến để cứu giúp bọn họ.

Vì vậy, tộc trưởng Monto và hai vị trưởng lão nhất quyết phải đưa Hứa Dịch đến Bộ lạc Angola để bày tỏ lòng cảm tạ.

Hứa Dịch không chịu nổi sự nhiệt tình của họ, cuối cùng chỉ có thể đi theo, cùng với Trưởng phòng Sluka và Kambi đến Bộ lạc Angola.

Có lẽ vì dân số đông gấp đôi Bộ lạc Norma, nên so với Bộ lạc Norma, điều kiện sống của người lùn ở Bộ lạc Angola có khá hơn một chút, nhưng cũng chỉ khá hơn một chút, vẫn chỉ ở mức độ miễn cưỡng không chết đói.

Tuy nhiên, so với Bộ lạc Norma hiện tại thì lại là một trời một vực.

Sau khi đi dạo một vòng ở Bộ lạc Angola, nhìn một cậu bé người lùn cầm một viên kẹo Hứa Dịch mang đến ăn ngon lành, anh cuối cùng không nhịn được hỏi Trưởng phòng Sluka: "Tôi rất tò mò, tại sao cuộc sống của người lùn lại khó khăn như vậy? Người lùn rõ ràng rất siêng năng, chịu khó, còn có kỹ thuật rèn đúc tuyệt vời, lẽ ra không nên sống cuộc sống như thế này mới đúng chứ?"

Trưởng phòng Sluka và tộc trưởng Monto nhìn nhau, cùng

cười khổ.

Một lúc lâu sau, Trưởng phòng Sluka mới thở dài nói: "Hội trưởng Hứa, vấn đề này, thật ra nên hỏi các người Nhân loại."

"Ồ?" Hứa Dịch tò mò nhìn Trưởng phòng Sluka."Tại sao?"

"Rất đơn giản. Kể từ sau cuộc chiến tranh chủng tộc cách đây mấy nghìn năm, Nhân loại đại thắng, sau đó liền chiếm cứ hết tất cả những nơi tốt đẹp trên Lục địa Saiens. Cho dù là chúng tôi người lùn cũng vậy, hay là Orc, tộc người lùn và Goblin, đều chỉ có thể sống trên mảnh đất cằn cỗi, căn bản không có đủ lương thực. Mà muốn có được lương thực từ tay Nhân loại, thì chỉ có thể trả giá rất đắt. Hội trưởng Hứa, cậu đến từ Thành phố Bontar, tôi hỏi cậu, một cân lúa mì ở Thành phố Bontar bán với giá bao nhiêu?"

Hứa Dịch sững người, suy nghĩ một chút, đáp: "Nếu tôi nhớ không lầm, giá hiện tại là mười bốn đồng bạc một cân."

"Cậu xem, chỉ cần mười bốn đồng bạc là có thể mua được một cân!" Trưởng phòng Sluka khịt mũi, giọng nói đầy bất mãn."Cậu có biết, các người Nhân loại bán cho chúng tôi một cân lúa mì với giá bao nhiêu không?"

Hứa Dịch nhíu mày, cậu ta cũng biết cái giá này nhất định rất vô lý.

Quả nhiên, Trưởng phòng Sluka giơ một ngón tay thô kệch lên.

"Hẳn một đồng vàng! Chỉ có thể mua một cân lúa mì! Hội trưởng Hứa, cậu có biết không? Sức ăn của chúng tôi người lùn lớn hơn các người Nhân loại rất nhiều, một người một bữa có thể ăn hết nửa cân lúa mì. Nói cách khác, một đồng vàng, chỉ đủ cho một người lùn chúng tôi ăn một ngày!" Nói đến đây, giọng nói của Trưởng phòng Sluka đã mang theo một tia tức giận, rõ ràng là ông ta đã sớm bị giá lúa mì cao ngất ngưởng mà Nhân loại bán ra chèn

ép một bụng lửa giận."Sở thích duy nhất của chúng tôi người lùn là rượu ngon, nhưng mà muốn ủ rượu ngon thì cần dùng nhiều lúa mì hơn. Vì để tiết kiệm số lúa mì vất vả lắm mới đổi được từ tay Nhân loại, Bộ lạc Norma chúng tôi đã sớm cấm ủ rượu rồi. Hội trưởng Hứa, cậu có biết không, lần trước cậu đến bộ lạc chúng tôi, vẫn là lần đầu tiên tôi uống rượu sau hai năm?"

Hứa Dịch không nhịn được cười khổ, thầm nghĩ đối với người lùn nghiện rượu như mạng thì hai năm không được uống rượu quả thực là một chuyện rất đau khổ.

Chẳng trách lúc trước khi Hứa Dịch đồng ý cung cấp rượu ngon của Trang viên Satchi làm phần thưởng cho những người lùn thợ thủ công, thì nhiệt tình làm việc của họ lập tức tăng vọt.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lại có chút kỳ quái.

"Điều này không đúng, Trưởng phòng Sluka, theo như anh nói, vậy các anh lấy gì để kiếm đồng vàng, hay nói cách khác là lấy gì để đổi lấy lương thực thiết yếu cho cuộc sống?"

"Rất đơn giản, dùng quặng để đổi." Trưởng phòng Sluka tùy ý chỉ vào ngọn núi cao bên ngoài Bộ lạc Angola."Trong ngọn núi kia có rất nhiều quặng sắt, còn có Mỏ Tinh thể Ma thuật. Nhân loại cảm thấy nơi này quá xa, khai thác không có lời, nên vẫn luôn không quản, vì vậy chúng tôi người lùn liền dựa vào việc thu thập những quặng sắt và Tinh thể Ma lực này để bán cho Nhân loại đổi lấy lương thực."

"Nếu tôi đoán không lầm, giá bọn họ thu mua quặng sắt và Tinh thể Ma lực nhất định rất thấp nhỉ?" Hứa Dịch trầm ngâm hỏi.

Chương 135: Thăm dò mạch khoáng sản (2/2)

"Rất thấp, nhưng mà còn có cách nào khác sao?" Trưởng phòng Sluka thở dài."Đây cũng là bởi vì Nhân loại cảm thấy khai thác những mỏ này không có lời nên mới không để ý tới. Giả sử ngày nào đó Nhân loại nhìn trúng những mỏ này, lại phái binh đuổi chúng tôi đi, vậy thì chúng tôi thật sự không biết nên tiếp tục sinh tồn như thế nào nữa. Bây giờ ngược lại phải cảm ơn Nhân loại ít nhất còn chừa cho chúng tôi một con đường sống." Nói đến đây, Trưởng phòng Sluka cười tự giễu.

Hứa Dịch im lặng nhìn sang tộc trưởng Monto bên cạnh, tộc trưởng Monto cũng cười khổ, gật đầu với Hứa Dịch: "Tình hình bộ lạc chúng tôi trước kia tuy có khá hơn Bộ lạc Norma một chút, nhưng nói chung cũng gần như vậy. Nói cho cùng, chúng tôi không phải là Nhân loại, mà Nhân loại mới là người thống trị Lục địa Saiens."

Nhìn thấy vẻ mặt của hai vị tộc trưởng, Hứa Dịch không khỏi có chút xấu hổ. Là một Nhân loại, lại ở đây thảo luận với hai người lùn về việc Nhân loại chèn ép người lùn, thật sự khiến cậu ta có chút không được tự nhiên.

Tuy nhiên, thông tin mà Trưởng phòng Sluka vừa tiết lộ đã thu hút sự chú ý của Hứa Dịch. Cậu ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào ngọn núi cao kia một lúc, rồi đột nhiên hỏi: "Trưởng phòng Sluka, người lùn các anh không chỉ giỏi rèn đúc, mà còn giỏi đào mỏ sao?"

"Ừm, đúng vậy. Chúng tôi người lùn không có sở trường gì

khác, nhưng mà về khoản khai hoang luyện quặng quả thật rất có thiên phú. Một người Nhân loại các cậu bỏ ra một ngày khai thác quặng, có khi còn không bằng chúng tôi người lùn khai thác được trong thời gian một bữa cơm." Trưởng phòng Sluka đáp.

"Vậy vẫn có gì đó không đúng, đã người lùn các anh có năng lực như vậy, tại sao không có Thương hội Nhân loại nào thuê người lùn các anh khai thác mỏ?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Từng có. Nhưng mà trước kia những Thương hội Nhân loại đó đưa ra mức lương cho anh em người lùn chúng tôi rất thấp, đương nhiên quan trọng nhất là Nhân loại luôn kỳ thị chúng tôi. Làm việc trong mỏ của Nhân loại rất dễ bị bắt nạt, còn không bằng về tự mình làm. Thời gian dài trôi qua, bây giờ cũng không còn anh em người lùn nào bằng lòng ra ngoài làm việc cho Nhân loại nữa." Trưởng phòng Sluka liếc nhìn Hứa Dịch, nói tiếp: "Nói thật, Hội trưởng Hứa, nếu không phải lần trước tôi thật sự không còn cách nào khác, thì căn bản sẽ không đồng ý với Lanu, để cậu đưa một trăm người anh em của tôi đi."

Hứa Dịch gật đầu, điểm này lần trước Thầy Lanu đã từng đề cập với cậu ta rồi.

"Đương nhiên, sau đó Kambi và những người anh em khác đều nói sống rất tốt ở Thương hội Tân Phi của cậu, Hội trưởng Hứa không chỉ cho anh em ăn ngon ngủ kỹ, còn cho bọn họ uống rượu, tôi cũng dần dần yên tâm." Trưởng phòng Sluka lại đổi một giọng điệu khen ngợi."Phải nói là, Hội trưởng Hứa cậu và những người Nhân loại khác không giống nhau, không có thành kiến gì với chúng tôi người lùn."

Hứa Dịch nhún vai: "Nói một câu có lẽ các anh không thích nghe, tôi là một thương nhân Nhân loại thuần túy. Tôi chỉ quan tâm đối phương có mang lại lợi ích cho tôi hay không, mà không quan tâm đến chủng tộc của đối phương."

Trưởng phòng Sluka và tộc trưởng Monto đồng thời cười ha hả, Trưởng phòng Sluka thậm chí còn nhón chân vỗ vỗ vào vai Hứa Dịch một cách khó khăn: "Giả sử tất cả Nhân loại đều thẳng thắn như Hội trưởng Hứa cậu, thì cuộc sống của chúng tôi người lùn đã tốt hơn nhiều rồi."

Hứa Dịch không nhịn được trợn trắng mắt, không ngờ mình nói như vậy, lại còn đổi lấy một lời đánh giá thẳng thắn.

Lại nhìn ngọn núi cao ở phía xa một cái, Hứa Dịch lại nói: "Trưởng phòng Sluka, đã anh nói người lùn các anh rất giỏi khai thác mỏ, vậy nhất định rất giỏi thăm dò mạch khoáng sản nhỉ?"

"Ừm, nếu nói đến thăm dò mạch khoáng sản, chúng tôi người lùn nói thứ hai, thì trên toàn Lục địa Saiens không có chủng tộc nào dám nói mình là nhất!" Trưởng phòng Sluka tự hào nói.

"Vậy thì tốt. Tôi vừa hay có một ý tưởng, cần các anh tìm ra vài cao thủ thăm dò mạch khoáng sản giúp đỡ." Hứa Dịch nói.

"Không thành vấn đề." Tộc trưởng Monto bên cạnh giành nói trước Trưởng phòng Sluka, vỗ ngực nói."Nói đến cao thủ thăm dò mạch khoáng sản, Bộ lạc Angola chúng tôi có rất nhiều. Không cần nói đến người khác, chính tôi là cao thủ."

Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Đương nhiên không cần tộc trưởng Monto đích thân ra tay, tôi hy vọng Trưởng phòng Sluka và tộc trưởng Monto mỗi người chọn ra năm người trong tộc, sau đó dựa theo yêu cầu của tôi tiến hành thăm dò tất cả các nơi trong Vương quốc Lanpari, tốt nhất là có thể tìm ra tất cả các mạch khoáng sản. Hai vị thấy, như vậy có khả thi không?"

"Tất cả các nơi trong Vương quốc Lanpari?" Hai vị tộc trưởng nhìn nhau, đồng thời nhíu mày."Điều này e là có chút khó khăn, nhưng mà cũng không phải là không thể làm được, chỉ là thời gian có hơi lâu."

"Hai vị ước chừng một chút, đại khái cần bao lâu để hoàn thành việc thăm dò?" Hứa Dịch hỏi tiếp.

"Nếu chỉ là thăm dò quặng sắt và Mỏ Tinh thể Ma thuật, thì tộc nhân chúng tôi đều có kinh nghiệm phong phú. Với mười người, tôi nghĩ đại khái chỉ cần chưa đến nửa năm là có thể hoàn thành." Tộc trưởng Monto nói."Nhưng mà nếu bao gồm cả những mạch khoáng sản khác, vậy thì khó nói..."

Hứa Dịch lập tức mừng rỡ: "Chưa đến nửa năm? Vậy thì tốt quá! Được, cứ quyết định như vậy. Trưởng phòng Sluka, tộc trưởng Monto, hai vị hãy chọn ra năm người lùn có kinh nghiệm nhất về thăm dò mạch khoáng sản trong tộc. Hãy nói với họ rằng, Thương hội Tân Phi chúng tôi không chỉ cung cấp đầy đủ vật tư cho họ, mà sau khi thăm dò xong, còn trả cho mỗi người một trăm đồng vàng thù lao."

"Một trăm đồng vàng? Nhiều quá!" Lời Hứa Dịch vừa dứt, hai vị tộc trưởng liên tục xua tay."Chỉ là chuyện nhỏ, không cần thù lao đâu, huống chi là một trăm đồng vàng nhiều như vậy."

"Anh em người lùn vất vả một chuyến, đương nhiên phải trả thù lao rồi."

"Nhưng mà một trăm đồng vàng cũng nhiều quá..."...

Đúng lúc ba người đang tranh cãi không ngớt, một người lùn của Bộ lạc Angola vội vàng chạy đến trước mặt tộc trưởng Monto, lớn tiếng nói: "Tộc trưởng, vị khách tộc Elf kia lại đến rồi!"

Chương 136: Nữ Elf (1/2)

Cả ba người đều sững sờ, đặc biệt là Hứa Dịch trợn tròn mắt kinh ngạc.

Chủng tộc Elf?

Thật sự là Chủng tộc Elf!

Hứa Dịch xuyên không đến Lục địa Saiens đã hơn ba năm, cũng không tính là ngắn. Trong suốt thời gian đó, hắn đã từng gặp qua Chủng tộc Người lùn ở thành thị Nhân loại, từng gặp qua Orc trong công xưởng, nhưng chưa từng gặp qua một Elf nào.

Tương truyền hơn ba ngàn năm trước, Chủng tộc Elf từng là chủ nhân của Lục địa Saiens, nhưng sau đó Nhân loại nhanh chóng vươn lên, cuối cùng thông qua chiến tranh chủng tộc đã đánh bại Chủng tộc Elf, tự mình lên nắm quyền cai trị Lục địa Saiens.

Từ đó về sau, Chủng tộc Elf gần như biến mất khỏi đại lục này. Cho dù Nhân loại đi vào rừng rậm, nơi Chủng tộc Elf sinh sống, cũng hiếm khi gặp được bất kỳ Elf nào.

Rất nhiều lúc, Chủng tộc Elf thậm chí đã trở thành truyền thuyết, nhiều người phỏng đoán rằng Chủng tộc Elf đã tuyệt chủng!

Thế nhưng hiện tại, trong Bộ lạc Người lùn này, Hứa Dịch lại có thể gặp được một Elf!

Từ khi tộc trưởng Monto hạ lệnh cho tên Người lùn kia dẫn vị khách Elf vào, Hứa Dịch liền không tự chủ được mà duỗi dài cổ nhìn chằm chằm vào lối vào Bộ lạc Angola, mắt gần như không

chớp lấy một cái.

Lát sau, một Elf dáng người mảnh mai, cao bằng hai Người lùn, gần bằng Hứa Dịch, chậm rãi đi vào dưới sự dẫn dắt của tên Người lùn kia.

Ánh mắt Hứa Dịch nhanh chóng lướt qua người nữ Elf này, sau đó không nhịn được mà âm thầm tán thưởng trong lòng.

Đôi tai dài nhọn thể hiện thân phận Elf của nàng, bộ ngực cao ngất cho thấy nàng là một nữ Elf, đôi mắt màu xanh biếc như hai dòng suối, cùng với ngũ quan hài hòa nhưng lại có chút kiên nghị khiến cho dung mạo xinh đẹp của nàng toát ra một tia anh khí. Thêm vào đó, đôi chân thon dài trắng nõn nà lộ ra bên ngoài, lập tức khiến người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Hứa Dịch sớm đã nghe nói Chủng tộc Elf đều là trai xinh gái đẹp, ban đầu còn không tin, bây giờ nhìn thấy nữ Elf xinh đẹp này, liền không chút do dự lựa chọn tin tưởng.

Nữ Elf này từ xa đã phát hiện ra Hứa Dịch nổi bật giữa đám Người lùn, sau khi đi tới, cũng không nhịn được mà đánh giá Hứa Dịch từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Tuy nhiên, Elf luôn chú trọng lễ nghi. Mặc dù rất tò mò về Hứa Dịch, nữ Elf vẫn khép nép hành lễ với tộc trưởng Monto trước, sau đó mới mở miệng nói: "Tộc trưởng Monto đáng kính, chào ngài, nguyện ánh sáng của Elune mãi chiếu sáng ngài."

Tộc trưởng Monto chỉ khẽ gật đầu đáp lễ, trầm giọng nói: "Chào cô, nguyện cho đôi chân của cô mãi mãi đứng trên lòng bàn tay của Messiah."

Hứa Dịch đây là lần đầu tiên nhìn thấy kiểu chào hỏi cổ xưa như vậy, không khỏi càng thêm tò mò đánh giá nữ Elf.

Quả nhiên giống như lời đồn, Elf không chỉ có ngoại hình xinh

đẹp, khí chất cũng là tuyệt vời. Nữ Elf này da trắng nõn nà, dáng người cao ráo, khí chất càng thêm xuất sắc. Tuy rằng vẻ mặt bình tĩnh, lại tự nhiên mà toát ra một cỗ ý vị thanh lãnh, khiến người ta cảm thấy nàng dường như khó gần, nhưng lại nhịn không được muốn thân cận.

Sau khi chào hỏi với tộc trưởng Monto xong, nữ Elf lập tức lại nói: "Tộc trưởng Monto đáng kính, xin hỏi chuyện lần trước ngài đã suy nghĩ kỹ chưa? Tình hình bộ tộc chúng tôi hiện tại đã rất tệ, hy vọng ngài có thể đồng ý thỉnh cầu của tôi, giúp đỡ chúng tôi. Cả bộ tộc chúng tôi, nhất định sẽ ghi nhớ ân tình lần này của ngài."

Tuy giọng nói của nàng vẫn trong trẻo dễ nghe, rất êm tai, nhưng dù Hứa Dịch không hiểu nàng nói gì, anh cũng cảm nhận được sự lo lắng ẩn chứa trong lời nói của nàng.

Rõ ràng, câu "tình hình bộ tộc đã rất tệ" của nàng không phải là nói suông.

Tộc trưởng Monto lộ vẻ khó xử: "Chuyện này... Yanis tiểu thư, tuy tôi rất coi trọng tình hữu nghị lâu dài giữa Người lùn và Chủng tộc Elf, cũng rất muốn giúp các người giải quyết vấn đề này, nhưng cô cũng thấy đấy, bộ tộc chúng tôi cũng đang đối mặt với nhiều khó khăn. Hơn nữa, sắp có một nhóm lớn tộc nhân tráng niên rời khỏi đây, e rằng không thể điều động đủ nhân lực để giúp các người. Hay là cô đến bộ lạc Người lùn khác hỏi thử xem?"

Nghe được câu trả lời của tộc trưởng Monto, trên mặt nữ Elf Yanis hiện lên một tia thất vọng, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh.

"Vâng, đa tạ tộc trưởng Monto đã chịu lắng nghe thỉnh cầu của tôi. Nguyện ngài được ánh sáng của Elune bảo hộ, luôn khỏe mạnh."

Nói xong câu đó, nữ Elf Yanis liền xoay người bỏ đi.

Hứa Dịch ở một bên nhìn mà há hốc mồm.

Mặc dù sớm đã nghe nói Elf là một chủng tộc kiêu ngạo, nhưng hắn vẫn không nghĩ tới, nữ Elf này lại chỉ chạy đến nói một câu, bị từ chối liền lập tức bỏ đi!

Tên này, rốt cuộc có hiểu gì về kỹ năng giao tiếp không?

Với thái độ như nàng ta, nếu có thể làm thành chuyện mới là lạ.

Nếu tất cả Elf đều giống nàng ta, việc Elf bị Nhân loại đánh đuổi khỏi ngai vàng Lục địa Saiens cũng chẳng có gì lạ.

Trong đầu Hứa Dịch đủ loại suy nghĩ chợt lóe, anh đột nhiên bước nhanh hai bước, chắn trước mặt Yanis.

Yanis dừng bước, nhìn Hứa Dịch bất ngờ xuất hiện trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Nhân loại, anh có chuyện gì sao?"

Hứa Dịch nở nụ cười tự cho là thân thiện và thiện ý nhất, cười nói: "Tiểu thư Elf xinh đẹp, tôi có thể hỏi một chút, cô và bộ tộc của cô cần sự giúp đỡ gì không? Có lẽ tôi có thể giúp một tay."

Yanis khẽ nhíu mày, nghiêm túc nhìn Hứa Dịch một lúc rồi lắc đầu.

"Xin lỗi, tôi không tin tưởng Nhân loại."

Nói xong, nàng chẳng nói thêm lời nào, định vòng qua Hứa Dịch rời đi.

Hứa Dịch không ngờ Yanis lại thẳng thắn đến vậy, ngẩn người một lúc mới phản ứng lại. Vừa định chắn trước mặt nàng, lại thấy trên người Yanis lóe lên một đạo ánh sáng màu xanh lục, cả người liền biến mất ở ngoài cửa lớn Bộ lạc Angola.

Chương 137: Nữ Elf (2/2)

"Elf Ma pháp, ẩn thân thuật." Trưởng phòng Sluka đi tới bên cạnh Hứa Dịch, nhìn về hướng Yanis biến mất nói: "Trừ phi thực lực Ma pháp của cậu mạnh hơn cô ta rất nhiều, nếu không thì không thể phát hiện ra cô ta, càng không cần phải nghĩ đến việc đuổi theo."

Tộc trưởng Monto cũng đi tới, rất nghiêm túc nói với Hứa Dịch: "Hứa hội trưởng, Elf rất khó tiếp cận, tôi khuyên cậu nên từ bỏ ý định theo đuổi cô ta thì hơn."

Nhìn vẻ mặt kỳ quái trên mặt hai vị tộc trưởng, Hứa Dịch biết bọn họ nhất định là hiểu lầm cái gì, nhưng cũng lười giải thích, liền hỏi tộc trưởng Monto: "Tộc trưởng Monto, vừa rồi cô ấy nói có việc muốn nhờ các ngài giúp đỡ, còn nói bộ tộc của cô ấy hiện tại tình hình không ổn... Ngài có biết bọn họ gặp phải vấn đề gì không?"

"Ừm... Đây đã là lần thứ ba cô ấy đến đây. Hai lần trước tôi đều chỉ nói là sẽ suy nghĩ, nhưng lần này bởi vì đã đồng ý phái một trăm tộc nhân đến Nhà máy của cậu, nên đành phải trực tiếp từ chối." Tộc trưởng Monto nói."Còn về vấn đề mà bộ tộc bọn họ gặp phải... Thật ra thì đúng là rất nghiêm trọng. Bộ lạc Elf mà cô ấy thuộc là sống ở Rừng Rainfall cách nơi này hơn hai trăm cây số, vốn có một con sông chảy qua Rừng Rainfall, cung cấp toàn bộ nước sinh hoạt cho bộ tộc bọn họ, nhưng gần đây con sông đó bắt đầu cạn nước, thậm chí gần như khô cạn, khiến cho cuộc sống của bộ tộc gặp rất nhiều khó khăn."

"Ồ? Còn có chuyện như vậy? Là nguyên nhân gì dẫn đến?" Hứa Dịch tò mò hỏi.

"Bộ tộc bọn họ cũng đã cho người đi điều tra, nguyên nhân khiến con sông đó xuất hiện biến hóa như vậy, hình như là do bùn đất dưới đáy sông ngày càng nhiều, dẫn đến dòng sông thượng nguồn đã xuất hiện một phần đổi dòng, tự nhiên khiến cho lượng nước chảy qua hạ lưu bộ tộc bọn họ giảm bớt."

"Vậy bọn họ muốn nhờ các ngài giúp đỡ, chẳng lẽ là hy vọng Người lùn các ngài giúp bọn họ nạo vét bùn đất sao?"

Tộc trưởng Monto lắc đầu, cười khổ nói: "Elf tuy rằng giỏi Ma pháp, nhưng thể lực phổ biến đều bình thường, muốn tiến hành công trình lớn như vậy chỉ có thể tìm Người lùn chúng tôi giúp đỡ. Nhưng hiện tại chúng tôi lấy đâu ra nhân lực để giúp bọn họ, nên đành phải từ chối."

Trưởng phòng Sluka ở một bên hừ lạnh một tiếng: "Lũ Elf đó cũng chẳng có gì tốt đẹp, chúng ta cho dù ra sức giúp bọn họ giải quyết vấn đề, cũng chỉ nhận lại được mấy câu cảm ơn lạnh nhạt, ngay cả rượu cũng không cho uống mấy hớp, giúp làm gì?"

Tộc trưởng Monto thở dài nói: "Đúng vậy, nếu cuộc sống của chúng ta tạm ổn, thì nể mặt bạn bè cũ, giúp đỡ một chút cũng không sao. Nhưng hiện tại, ngay cả tộc nhân của mình chúng ta cũng sắp không lo nổi, lấy đâu ra tâm trí để ý đến bọn họ."

Hứa Dịch không để ý đến hai vị tộc trưởng oán trách lẫn nhau về việc Elf trước kia có chỗ nào làm không tốt, mà cau mày suy nghĩ nhìn chằm chằm về hướng Yanis biến mất.

Elf gặp khó khăn, đối với người khác có lẽ là chuyện không liên quan đến mình, nhưng đối với Hứa Dịch lại không giống.

Hắn nhạy bén cảm giác được đây rất có thể là một cơ hội, một cơ hội tốt để tiếp xúc với Elf.

Giống như Hứa Dịch đã nói trước mặt hai vị tộc trưởng, là

một thương nhân Nhân loại có năng lực, Hứa Dịch khi nhìn người khác phần lớn là trước tiên xem xét đối phương có thể mang đến lợi ích gì cho mình, chứ không coi trọng chủng tộc.

Elf dù có vấn đề gì, Hứa Dịch biết, bọn họ sở hữu nhiều ưu thế mà chủng tộc khác không có, vậy nên tự nhiên có thể khai thác được nhiều lợi ích.

Nếu có thể tận dụng cơ hội Elf gặp nguy hiểm lần này để kéo gần quan hệ với họ, nói không chừng sau này Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi đều có thể thu được lợi ích lớn.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lấy quyển sổ ghi chép mang theo bên người ra, vẽ vài bức tranh lên một trang giấy, sau đó viết một đoạn ghi chú chi tiết bên cạnh, cuối cùng xé xuống đưa cho tộc trưởng Monto.

"Tộc trưởng Monto, vị Elf kia đã đến đây ba lần, vậy ngài hẳn là có chút hiểu biết về cô ấy và bộ tộc của cô ấy nhỉ?" Hứa Dịch hỏi.

"Biết một chút." Tộc trưởng Monto khó hiểu nhận lấy tờ giấy Hứa Dịch đưa tới, liếc mắt nhìn một cái liền phát hiện không hiểu."Đây là cái gì?"

"Đây là giải pháp tôi thiết kế để giải quyết vấn đề đổi dòng thượng nguồn con sông của bộ tộc họ. Ngài đưa cho cô ấy hoặc bộ tộc của cô ấy xem, họ sẽ hiểu."

"Thật sao?" Tộc trưởng Monto và trưởng phòng Sluka ghé đầu vào nhau, nghiêm túc nhìn tờ giấy một lúc, vẫn có chút không hiểu, đành phải từ bỏ."Nhưng mà Hứa Dịch, tại sao cậu lại muốn giúp họ? Vừa rồi thái độ của Yanis đối với cậu cũng không tốt."

Hứa Dịch cười hắc hắc: "Tôi tin tưởng, cô ấy sau khi nhìn thấy thứ này, nhất định sẽ thay đổi thái độ với tôi."

Chương 138: Thiệp mời của Liên minh Thương mại (1/2)

Tham quan Bộ lạc Angola xong, Hứa Dịch nán lại thêm nửa ngày để hướng dẫn Trưởng phòng Sluka và tộc trưởng người Monto một số chi tiết về công việc nghiên cứu vật liệu giao cho họ tiếp theo, rồi mới cáo từ rời đi.

Kambi không đi cùng cậu, mà ở lại để chờ tộc trưởng người Monto sắp xếp xong một trăm người lùn, sau đó sẽ dẫn họ đi.

Về phần Hứa Dịch, đương nhiên phải trở về Thành phố Bontar trước để sắp xếp một số việc cần thiết.

Do đã sửa xong con đường từ Bộ lạc Norma ra đại lộ bên ngoài, nên chuyến đi này không còn mất cả ngày như trước. Tuy nhiên, Hứa Dịch xuất phát từ Bộ lạc Norma vào buổi trưa, khi cậu trở về Thành phố Bontar thì trời đã tối đen.

Mặc dù đã muộn, Hứa Dịch vẫn trực tiếp đến Nhà máy ở ngoại thành.

Hai phân xưởng vẫn sáng đèn, hiển nhiên là đang tăng ca.

Trong thời gian này, tăng ca đã trở thành chuyện thường ngày ở hai phân xưởng.

Phân xưởng Máy móc Ma thuật của người lùn đang nỗ lực sản xuất vì các quý tộc đặt hàng trước một số lượng lớn Máy móc Ma thuật Canh tác. Còn Phân xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng do Heinze phụ trách cũng bận rộn không kém vì Nồi cơm Ma thuật bán chạy như tôm tươi.

Thực ra, việc tung ra Nồi cơm Ma thuật cũng có một số tình tiết thú vị.

Ban đầu, khi Hứa Dịch thiết kế Nồi cơm Ma thuật chỉ là một tia sáng lóe lên trong đầu, lúc đó cậu chưa nghĩ toàn diện lắm. Đến khi Nồi cơm Ma thuật thực sự được sản xuất ra, cậu mới phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng: lương thực chính ở vùng phụ cận Thành phố Bontar là lúa mì, mà thức ăn được làm từ lúa mì cũng là thức ăn chính trong và ngoài Thành phố Bontar.

Chức năng của Nồi cơm Ma thuật hiện tại rất đơn giản, chỉ dùng để nấu cơm, nhưng về cơ bản không thể chế biến thức ăn làm từ bột mì. Vì vậy, sau khi tung ra thị trường, doanh số bán hàng ở Thành phố Bontar không được khả quan như Hứa Dịch dự đoán.

Sau khi phát hiện ra vấn đề này, Hứa Dịch lập tức thay đổi chiến lược bán hàng, đẩy mạnh tiêu thụ Nồi cơm Ma thuật sang một số thành phố lân cận, đặc biệt là Thành phố Karma nổi tiếng với sản lượng gạo.

Sự thay đổi chiến lược này rất đúng đắn. Sau khi nhận thấy sự tiện lợi và nhanh chóng của Nồi cơm Ma thuật, một lượng lớn đơn đặt hàng đã bay đến Thương hội Tân Phi.

Chỉ riêng ở Thành phố Karma, trước đó vì Quạt ma thuật mà một số Thương hội đã hợp tác với Thương hội Tân Phi đặt hàng tổng cộng bảy nghìn chiếc Nồi cơm Ma thuật.

Cộng với đơn đặt hàng của một số thành phố khác, và một phần nhu cầu của Thành phố Bontar, Phân xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng phải hoàn thành 16. 000 chiếc Nồi cơm Ma thuật trong vòng một tháng!

Mặc dù quy trình sản xuất Nồi cơm Ma thuật đơn giản hơn nhiều so với Quạt ma thuật, tốc độ sản xuất cũng nhanh hơn,

nhưng đây vẫn là một nhiệm vụ cực kỳ nặng nề.

Tuy nhiên, đối với Heinze, người luôn lo lắng vì không có việc gì làm, đây lại là một điều vô cùng hạnh phúc.

Trong khoảng thời gian này, Heinze gần như ngày nào cũng ở trong phân xưởng để giám sát sản xuất, thậm chí còn ngủ lại phân xưởng, rất ít khi về Thành phố Bontar. Điều này khiến vợ của Heinze phải đến tìm nhiều lần và phàn nàn với Hứa Dịch.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng công nhân làm việc hăng say trong phân xưởng, Heinze lại vô cùng phấn khích, làm sao có thể nghe lời khuyên bảo của người khác được.

Hứa Dịch khuyên nhủ hai lần không có kết quả, đành phải mặc kệ ông ta.

Bản thân xưởng trưởng Heinze đã liều mạng như vậy, những công nhân bên dưới tự nhiên cũng không dám lười biếng.

Không cần phải nói đến một trăm nô lệ mượn được từ Tử tước Leslie, một trăm công nhân được tuyển dụng sau đó cũng ngày nào cũng miệt mài sản xuất, bất kể anh bước vào phân xưởng lúc nào, thứ anh nhìn thấy mãi mãi là một khung cảnh làm việc hăng say.

Đương nhiên, lý do khiến các công nhân hăng hái làm việc như vậy là vì Hứa Dịch đã hứa với họ thông qua Heinze rằng, tăng ca sẽ được trả thêm tiền!

Đây thực sự là một động thái rất mới.

Trước đây, những công nhân này vốn không có khái niệm tăng ca.

Trong suy nghĩ của họ, đến đây làm việc thì phải nghe theo ông chủ, nếu không sẽ không được nhận lương.

Tuy nhiên, cách làm của Thương hội Tân Phi khiến họ mở mang tầm mắt.

Trước đó, do doanh số bán Nồi cơm Ma thuật chưa khả quan nên nhiệm vụ sản xuất của phân xưởng chưa thực sự nặng nề, vì vậy họ luôn làm việc đúng tám tiếng mỗi ngày.

Những công nhân này lúc đó cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng còn rất nhiều việc phải làm, tại sao mỗi ngày lại phải nghỉ ngơi lâu như vậy?

Nhiều công nhân thậm chí còn lo lắng bất an khi nghi ngờ, một Thương hội kỳ lạ như vậy, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Đợi đến một thời gian sau, cùng với việc Nồi cơm Ma thuật được mở rộng thị trường tiêu thụ ở một số thành phố lân cận, đơn đặt hàng ùn ùn kéo đến, Heinze liền tuyên bố phải tăng ca, lúc này các công nhân mới trút bỏ được nỗi lo lắng trong lòng, cảm thấy Thương hội Tân Phi này rốt cuộc cũng không khác gì các Thương hội khác.

Tuy nhiên, Heinze lại tuyên bố sẽ trả thêm tiền tăng ca cho họ, khiến các công nhân càng thêm hoang mang.

Chương 139: Thiệp mời của Liên minh Thương mại (2/2)

Tiền tăng ca là gì vậy? Chẳng phải chúng ta đã thống nhất mức lương rồi sao? Hay là chỉ cần hoàn thành công việc, Thương hội còn phải trả thêm tiền cho chúng ta?

Dĩ nhiên, có thêm tiền thì ai mà chẳng thích, huống chi số tiền tăng ca này không hề nhỏ, tính ra còn lời hơn cả làm việc bình thường.

Vì vậy, các công nhân không những không phản đối việc tăng ca, mà còn mong chờ được tăng ca.

Đến giờ tăng ca mỗi tối, Heinze nhận thấy rằng, dù đã lao động mệt nhọc cả ngày, nhưng khi tăng ca, nhiệt tình làm việc của họ dường như còn cao hơn.

Heinze cảm thấy rất khó hiểu trước tình huống này, nhưng Hứa Dịch lại thấy bình thường.

Những chế độ này là do cậu bê nguyên si từ Trái đất sang, so với Lục địa Saiens, chế độ của Trái đất chắc chắn phải tiên tiến và hợp lý hơn nhiều.

Về mặt nâng cao tinh thần làm việc của người lao động, so với những Thương hội coi người lao động như công cụ ở Lục địa Saiens, rõ ràng chế độ của Thương hội Tân Phi ưu việt hơn nhiều.

Ví dụ điển hình nhất là hiện tại hiệu quả công việc trong Phân xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng rất cao, hơn nữa rất ít khi xảy ra vấn đề, chứng tỏ các công nhân đều rất tập trung tinh

thần, dồn hết tâm sức vào công việc.

Theo tiến độ hiện tại, việc hoàn thành đơn hàng sẽ không thành vấn đề.

Khi Hứa Dịch bước vào Phân xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, Heinze đang kiểm tra công đoạn lắp ráp cuối cùng của Nồi cơm Ma thuật với vẻ mặt vô cùng tập trung. Mãi đến khi Hứa Dịch đi đến bên cạnh, vỗ vai ông ta, Heinze mới hoàn hồn.

"Cậu về rồi à?" Có lẽ vì đã hét quá nhiều trong phân xưởng nên giọng Heinze hơi khàn."Mọi việc thế nào rồi?"

"Xong rồi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một tuần nữa, một trăm người lùn sẽ theo Kambi đến đây. Ông..." Hứa Dịch đột nhiên dừng lại.

Cậu vốn định bảo Heinze lập tức chuẩn bị bố trí chỗ ở cho một trăm người lùn, nhưng nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của Heinze, cậu lại không nói nên lời.

"Tôi thì sao?" Thấy Hứa Dịch đột nhiên im lặng, Heinze khó hiểu hỏi.

"Không có gì." Hứa Dịch lắc đầu, đưa mắt nhìn quanh phân xưởng, rồi vỗ vai Heinze, thở dài: "Ông vất vả rồi. Nhiệm vụ sản xuất lớn như vậy, những ngày qua chắc ông mệt lắm nhỉ? Heinze, tôi khuyên ông nên chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, giao bớt việc trong phân xưởng cho Alex đi. Nếu ông thực sự kiệt sức, Rhea chắc chắn sẽ mắng chết tôi."

Heinze hừ lạnh một tiếng: "Bà ấy thì biết cái gì? Ngoan ngoãn ở nhà chăm con là được rồi, còn dám quản nhiều như vậy?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ từ thái độ của Rhea đối với Heinze, có lẽ trước đây địa vị của ông ta ở nhà không cao. Bây giờ Heinze vì góp vốn vào Thương hội Tân Phi mà kiếm được

nhiều tiền hơn, nên khi đối mặt với Rhea, lưng ông ta cũng thẳng hơn không ít.

"Dù sao thì cũng phải chú ý sức khỏe. Hiện tại, nhân tài quản lý của Thương hội chúng ta quá ít, thiếu ông một người, Nhà máy sẽ không thể duy trì được."

Đây chính là câu nói mà Heinze thích nghe nhất. Ông ta lập tức ưỡn ngực, vỗ mạnh vào ngực, hùng hồn nói: "Yên tâm đi, tôi khỏe lắm, sẽ không có vấn đề gì đâu. Nhưng cậu nói đúng, công việc của tôi bây giờ rất quan trọng, tôi sẽ chú ý giữ gìn sức khỏe."

"Vậy thì tốt."

Sau khi trò chuyện thêm vài câu với Heinze về công việc trong phân xưởng, Hứa Dịch chuẩn bị rời đi, Heinze đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

"Đúng rồi, Hứa Dịch, hôm trước Liên minh Thương mại trong thành có gửi đến một tấm thiệp mời, hình như là muốn mời cậu tham gia bữa tiệc gì đó."

"Thiệp mời của Liên minh Thương mại?" Hứa Dịch sững sờ, sau đó bật cười."Heinze, xem ra Thương hội Tân Phi của chúng ta đã trở thành Thương hội lớn ở Thành phố Bontar rồi."

Heinze cười ha hả: "Đúng vậy, nếu không phải là Thương hội lớn được bọn họ công nhận thì chắc chắn sẽ không mời cậu - hội trưởng tham gia bữa tiệc của bọn họ. Sao nào? Cậu có đi không?"

"Đi chứ! Sao lại không đi?" Hứa Dịch mỉm cười gật đầu."Trở thành Thương hội lớn được Liên minh Thương mại công nhận là một việc rất có ý nghĩa. Chuyện tốt như vậy, sao tôi có thể bỏ lỡ được?"

Heinze cũng cười híp mắt, liên tục gật đầu: "Đúng đúng, Thương hội Tân Phi của chúng ta mới thành lập được ba tháng mà

đã được Liên minh Thương mại trong thành công nhận, không cần nói đến toàn Vương quốc Lanpari chắc chắn là nhà đầu tiên, e rằng trên toàn Lục địa Saiens cũng hiếm thấy. Nói ra ai mà chẳng ghen tị."

Nói xong, Heinze tìm tấm thiệp mời đã được cất kỹ ra, Hứa Dịch nhận lấy xem, phát hiện ra tấm thiệp mời này quả thực là do Liên minh Thương mại ở Thành phố Bontar gửi đến, hơn nữa tên người gửi ghi trên đó lại là tên của hội trưởng đương nhiệm của Liên minh Thương mại.

Điều này cho thấy Liên minh Thương mại rất coi trọng Thương hội Tân Phi.

Phẩy tay ra hiệu cho Heinze tiếp tục làm việc, Hứa Dịch vừa xem tấm thiệp mời trên tay, vẻ mặt vui mừng vừa rồi dần biến mất, thay vào đó là đôi lông mày hơi nhíu lại.

"Bọn chúng đúng là nhạy bén thật, nhanh như vậy đã đánh hơi thấy rồi."

Chương 140: Đèn Tinh thể Ma thuật (1/2)

Thời tiết cuối tháng mười đã bắt đầu se lạnh, người đi đường ở thành phố Bontar đã bắt đầu khoác lên mình áo khoác dài, quấn chặt lấy bản thân.

So với đường phố, nhiệt độ trong nhà đương nhiên ấm hơn một chút, nhưng dù vậy, đây cũng không phải là thời tiết có thể tiếp tục mặc áo ngắn váy ngắn. Stella, Evita và Akali đều đã thay những chiếc váy dài ở nhà rộng rãi, che đi vóc dáng xinh đẹp của mình.

Hứa Dịch liếc nhìn ba người, trong lòng thoáng qua một tia thất vọng.

Tuy nhiên, cảm xúc khó hiểu này ngay lập tức bị anh kìm nén, tập trung trở lại quả cầu thủy tinh trên bàn.

Lục địa Saiens không phải là nơi có kỹ thuật chế tạo kém cỏi, ví dụ như kỹ thuật chế tạo thủy tinh rất xuất sắc. Quả cầu thủy tinh trước mặt trong suốt, không hề có một chút tạp chất nào, độ dày đều nhau, bề mặt cực kỳ nhẵn bóng. Cho dù mang đến Địa Cầu, nó cũng có thể được coi là một sản phẩm thủy tinh xuất sắc.

"Đây là Đèn Tinh thể Ma thuật sao?" Hứa Dịch nhìn quả cầu một lúc, hỏi Stella: "Thứ này mà bán đến hai trăm đồng vàng sao?"

Stella gật đầu: "Vâng, đây là do em phải nhờ ông nội giúp đỡ mới có được, nếu không thì có tiền cũng không mua được."

Hứa Dịch nhất thời im lặng.

Thứ này nói trắng ra là có tác dụng như một bóng đèn, vậy mà dám hét giá đến hai trăm đồng vàng, thậm chí muốn mua cũng không mua được. Anh thực sự không thể nào hiểu nổi.

Tối hôm đó, khi Hứa Dịch đang thắp nến trong nhà, một ý tưởng lóe lên trong đầu anh. Anh chợt nghĩ, vì việc thắp nến rất phiền phức, vậy tại sao không nghiên cứu ra bóng đèn điện?

Trên thực tế, ý tưởng này đã nhen nhóm từ lâu khi anh xuyên không đến đây, nhưng sau đó dần dần bị lãng quên.

Bây giờ nghĩ lại, Hứa Dịch không kìm nén được sự phấn khích trong lòng, lập tức quyết định bắt tay vào nghiên cứu phát triển.

Tuy nhiên, khi anh trình bày ý tưởng này với Stella và hai người còn lại, anh đã bị dội một gáo nước lạnh.

Hóa ra, trên Lục địa Saiens này, Đèn Ma pháp đã xuất hiện từ lâu rồi!

Tuy nhiên, khi Hứa Dịch hỏi ba người về lý do Đèn Ma pháp đã có từ lâu nhưng lại không phổ biến rộng rãi, thậm chí anh chưa từng thấy một chiếc nào, anh nhận được một câu trả lời khiến anh càng bất ngờ hơn.

Đèn Ma pháp quá đắt!

Nghe nói Pháp trận bên trong Đèn Ma pháp cực kỳ phức tạp, Pháp Sư bình thường khó lòng hoàn thành.

Hơn nữa, Pháp trận này chỉ có thể phát sáng, không hề có uy lực nào, nên từ khi được phát minh ra, hầu như không có Pháp Sư nào nghiên cứu nó nữa.

Vì vậy, Đèn Ma pháp trở thành một thứ có giá trị sử dụng cực kỳ thấp. Ngoại trừ một số người giàu có muốn khoe khoang, người bình thường sẽ không nghĩ đến việc mua một chiếc Đèn Ma pháp.

Cứ như vậy, Đèn Ma pháp dần trở nên hiếm hoi, giá cả cũng tăng cao, thiết kế càng lúc càng tinh xảo, hoàn toàn khác biệt so với những chiếc bóng đèn điện rẻ tiền mà Hứa Dịch từng thấy ở Địa Cầu.

Sau khi biết được những thông tin này, mặc dù Hứa Dịch không hiểu tại sao các Pháp Sư trên Lục địa Saiens lại không coi trọng việc ứng dụng Ma pháp, nhưng anh vẫn rất coi trọng Đèn Ma pháp. Anh yêu cầu Stella tìm cách mua một chiếc về để nghiên cứu.

Lần trước khi nghiên cứu Máy xới đất Ma thuật Nhỏ, Hứa Dịch đã có những khám phá mới. Mặc dù trình độ công nghiệp của Lục địa Saiens kém xa Địa Cầu, nhưng do tính độc đáo của Ma pháp, nó lại có những ưu thế nhất định so với Địa Cầu ở một số khía cạnh.

Nếu có thể lấy cảm hứng từ Tinh thể Ma thuật, giúp anh giảm thiểu đáng kể chi phí sản xuất, Hứa Dịch sẵn sàng từ bỏ ý tưởng cải tiến hoàn toàn theo cấu tạo của những chiếc đèn huỳnh quang trên Địa Cầu.

"Mọi người đã nghiên cứu nó chưa?" Hứa Dịch chỉ vào Đèn Tinh thể Ma thuật và hỏi.

Ba người nhìn nhau, Stella có chút khó xử chỉ vào Đèn Tinh thể Ma thuật nói: "Đèn Tinh thể Ma thuật này là một khối, căn bản không thể tháo rời. Nếu muốn nghiên cứu Pháp trận bên trong, trừ khi đập vỡ lớp vỏ thủy tinh bên ngoài..."

"Vậy thì đập vỡ nó đi, có chuyện gì sao?" Hứa Dịch có chút khó hiểu nói.

"Hả? Đập vỡ? Đây là thứ đã bỏ ra hai trăm đồng vàng để mua đấy!" Akali há hốc mồm, chỉ vào Đèn Tinh thể Ma thuật, vẻ mặt khó tin.

"Mua về là để cho mọi người nghiên cứu, cứ để đó thì có tác dụng gì?" Hứa Dịch nhìn trái nhìn phải, thuận tay cầm lấy một cục đá trên bàn, đập mạnh vào Đèn Tinh thể Ma thuật.

Thấy Hứa Dịch thật sự muốn đập xuống như vậy, Akali và Evita đều lộ ra vẻ mặt không đành lòng.

Đèn Tinh thể Ma thuật này được làm rất tinh xảo, kiểu dáng cực kỳ đẹp mắt, khiến hai người vừa nhìn đã rất thích. Bây giờ Hứa Dịch lại muốn đập nát thứ đồ vật đẹp đẽ này trước mặt họ, thật sự là khiến họ không thể nào nhìn thẳng được.

"Chờ đã!" Stella đột nhiên đưa tay chặn tay Hứa Dịch đang hạ xuống.

"Sao vậy? Stella, em cũng không nỡ hai trăm đồng vàng đấy chứ? Em ở bên anh lâu như vậy rồi, em nên rõ ràng, chỉ cần nghiên cứu ra thành quả phù hợp, giá trị tạo ra sẽ không chỉ là hai trăm đồng vàng." Hứa Dịch cau mày nhìn Stella nói.

"Đạo lý em đương nhiên hiểu." Stella lấy cục đá trong tay Hứa Dịch xuống."Đập vỡ nó đương nhiên là cần thiết, nhưng cũng không thể tùy tiện đập xuống như anh chứ? Nhỡ đâu làm hỏng toàn bộ Đèn Tinh thể Ma thuật thì sao? Phá hủy Pháp trận bên trong, anh bảo chúng ta nghiên cứu cái gì? Chẳng lẽ lại đi mua một cái khác sao?"

Hứa Dịch sững người: "Anh suýt nữa thì quên mất chuyện này."

Akali và Evita thấy Stella ngăn cản Hứa Dịch, vốn đang vui mừng vì đã giữ được món đồ chơi đẹp đẽ này, nhưng khi nghe thấy những lời Stella nói sau đó, cả hai nhất thời nhìn nhau.

Tuy nhiên, chiếc Đèn Tinh thể Ma thuật này là do Hứa Dịch bỏ tiền ra mua, họ không có quyền lên tiếng về cách xử lý nó, chỉ có

thể trơ mắt nhìn Hứa Dịch và Stella xem xét Tinh thể Ma lực một lúc, cuối cùng chọn một góc độ nhẹ nhàng đập xuống.

"Xoảng—"

Lớp vỏ thủy tinh bên ngoài Đèn Tinh thể Ma thuật bị cú đập này đập vỡ, vỡ tan tành, cuối cùng cũng để lộ ra hình dáng thật bên trong.

Ngay khi lớp vỏ thủy tinh bị đập vỡ, Hứa Dịch đưa mũi lại gần ngửi ngửi, nhưng ngoài việc hít phải một mũi bụi, anh không ngửi thấy bất kỳ mùi lạ nào.

Sau khi hắt hơi một cái thật mạnh, Hứa Dịch xác định lớp vỏ thủy tinh bên ngoài Đèn Tinh thể Ma thuật chỉ có tác dụng trang trí và khuếch tán ánh sáng, không giống như lớp vỏ thủy tinh của những chiếc bóng đèn điện trên Địa Cầu, vốn được dùng để bảo quản khí trơ bên trong.

Tất nhiên, thế giới này e rằng cũng không có kỹ thuật bơm khí trơ vào trong lớp vỏ thủy tinh kín.

Chờ Stella cẩn thận bóc từng chút một lớp vỏ thủy tinh bao bọc bên ngoài Đèn Tinh thể Ma thuật, ánh mắt của bốn người đồng thời đổ dồn vào phần đế của chiếc đèn.

Quả nhiên, trên đế có khắc một Pháp trận vô cùng phức tạp. Chỉ cần nhìn vào các đường nét của Pháp trận, có thể biết nó phức tạp hơn nhiều so với Pháp trận cấp thấp mà Hứa Dịch và những người khác đã sử dụng khi thiết kế Máy móc Ma thuật trước đó.

Akali nhìn một lúc, có chút do dự nói: "Hội trưởng, Pháp trận này phức tạp như vậy, e rằng với năng lực hiện tại của chúng ta không thể nghiên cứu được?"

Chương 141: Đèn Tinh thể Ma thuật (2/2)

Stella cũng gật đầu: "Ừm, em thấy có chút vấn đề, hay là anh mang nó đến cho ông nội xem đi, ông ấy chắc chắn sẽ hiểu."

Hứa Dịch cũng nhìn chằm chằm vào Pháp trận này quan sát một lúc lâu, phát hiện Akali và Stella nói đúng, Pháp trận này quả thực quá phức tạp, đã vượt quá trình độ Ma pháp hiện tại của anh.

Vừa định gật đầu đồng ý với Stella, anh chợt nhớ ra Evita vẫn chưa lên tiếng, liền quay đầu nhìn cô: "Evita, em thấy sao? Có hiểu không?"

Evita trầm ngâm một lúc, có vẻ không chắc chắn lắm nói: "Mặc dù em cũng không hiểu, nhưng em luôn cảm thấy Pháp trận này hình như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi."

"Ồ? Em có ấn tượng sao? Chẳng lẽ trước đây em đã từng tiếp xúc với Pháp trận này?" Hứa Dịch vội vàng hỏi.

"Không, em chưa từng học Pháp trận phức tạp như vậy. Chỉ là... em cảm thấy hình dạng và phong cách của Pháp trận này rất giống với một Pháp trận mà em đã từng nhìn thấy ở đâu đó, biết đâu có chút liên quan." Evita đáp.

"Vậy em còn nhớ Pháp trận mà em đã nhìn thấy không?"

Evita tập trung suy nghĩ một lúc, cầm lấy giấy bút, vẽ lên giấy một Pháp trận.

Ba người còn lại nhìn Pháp trận Evita vẽ, sau đó so sánh với Pháp trận trên đế Đèn Tinh thể Ma thuật, rồi đồng thời gật đầu.

"Quả thực rất giống. Mặc dù Pháp trận trên Đèn Tinh thể Ma thuật này phức tạp hơn nhiều, nhưng có thể thấy chúng rất giống nhau." Stella nói.

Hứa Dịch nhìn Pháp trận mà Evita vẽ một lúc, suy nghĩ một chút, nói với Evita: "Evita, em có thể bố trí Pháp trận này không?"

Evita khẽ gật đầu.

"Vậy thì tốt, bây giờ em hãy bố trí Pháp trận này ra, chúng ta cùng xem hiệu quả của nó như thế nào."

Akali vỗ tay: "Đây là một cách hay, Evita, em mau bố trí đi."

Evita gật đầu, lấy ra một số Nguyên liệu Ma thuật và bắt đầu bố trí Pháp trận ngay trên sàn phòng khách.

Pháp trận này không phức tạp bằng Pháp trận trên đế Đèn Tinh thể Ma thuật, Evita chỉ mất mười mấy phút đã bố trí xong.

Hứa Dịch ra hiệu cho ba người lùi lại, sau đó truyền một tia Ma lực vào Pháp trận. Ngay lập tức, một tia sáng màu xanh nhạt lóe lên trên Pháp trận, rồi một tia sáng trắng cực kỳ chói mắt bùng phát từ trong Pháp trận, chiếu sáng cả phòng khách thành một màu trắng xóa.

Tuy nhiên, tia sáng trắng này chỉ lóe lên rồi biến mất.

Bốn người ngây người nhìn Pháp trận, đợi một lúc, không thấy bất kỳ thay đổi nào khác, không khỏi bối rối.

"Vậy là xong rồi sao?" Akali chỉ vào Pháp trận trừng mắt nói."Có lầm không vậy, chỉ phát ra một tia sáng, thứ này có thể làm gì chứ?"

Stella trầm ngâm nói: "Cái này e rằng là Pháp trận của Ma pháp hệ Lôi, kết hợp với Ma pháp nâng cao của hệ Phong. Nhưng

Pháp trận này rất kỳ lạ, chỉ có thể phóng ra tia điện của Ma pháp hệ Lôi, nhưng lại không cảm nhận được bất kỳ uy lực mạnh mẽ nào của Ma pháp hệ Lôi, xem ra đây là một Pháp trận thất bại. Evita, em biết Pháp trận này từ đâu vậy?"

"Là vô tình nhìn thấy trong một cuốn sách." Vẻ mặt Evita cũng có chút thất vọng."Ban đầu còn tưởng rằng nó có chút tác dụng, không ngờ lại kém cỏi như vậy."

Người duy nhất không hề tỏ ra thất vọng là Hứa Dịch, ngược lại, anh còn tỏ ra rất phấn khích.

Nghe được cuộc trò chuyện của ba người, Hứa Dịch cười ha ha, đứng thẳng người, vỗ vai Evita nói: "Không, không, Evita, chính vì nó là một Pháp trận thất bại, cho nên nó mới rất hữu dụng. Nếu Pháp trận này không thất bại, thể hiện ra uy lực mạnh mẽ của Ma pháp hệ Lôi, thì làm sao chúng ta có thể sử dụng nó để làm đèn huỳnh quang được? Được rồi, bây giờ anh tuyên bố với ba người một nhiệm vụ nghiên cứu, đó là nghiên cứu kỹ lưỡng Pháp trận này, mục tiêu cuối cùng là cải tiến nó thành có thể phát sáng ổn định, hiểu chưa?"

Stella, Akali và Evita nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

So với Pháp trận phức tạp trên Đèn Tinh thể Ma thuật, Pháp trận mà Evita vẽ dễ hiểu hơn nhiều.

"Tất nhiên, Pháp trận bên trong Đèn Tinh thể Ma thuật này, tốt nhất là mọi người cũng nên nghiên cứu một chút. Nếu có gì không hiểu, hãy đi hỏi Đại Pháp sư Camillo. Hiện tại ông ấy là cố vấn nghiên cứu đặc biệt của Thương hội Tân Phi chúng ta, mọi người phải nắm bắt cơ hội để hỏi ông ấy những vấn đề về Ma pháp."

Stella thì không cần phải nói, Akali và Evita sau khi nghe Hứa Dịch nói xong, đều lộ ra vẻ mặt phấn khích.

Có thể bất cứ lúc nào cũng có thể hỏi một Đại Pháp sư, đối với việc nâng cao thực lực Ma pháp của họ, sẽ là một sự giúp đỡ cực kỳ quan trọng.

Hứa Dịch dặn dò thêm vài câu rồi chuẩn bị rời đi.

Mấy ngày nay Kambi ở lại Bộ lạc Norma chờ đợi những người lùn của Bộ lạc Angola, Hứa Dịch phải dành nhiều tâm sức cho công việc sản xuất của Xưởng Máy công cụ Ma thuật, cộng thêm các công việc khác, mỗi ngày anh đều rất bận rộn, đến nỗi không có thời gian ở lại đây ăn trưa.

Vừa bước ra khỏi cửa, Akali đột nhiên đuổi theo từ trong phòng, gọi Hứa Dịch lại.

"Hội trưởng, anh... anh có phải là ngày kia sẽ đi dự yến tiệc của Liên minh Thương mại không?"

"Ừm, sao em biết?" Hứa Dịch có chút kinh ngạc.

"Là Stella nói cho em biết." Akali chỉ vào cánh cửa phòng phía sau, sau đó lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, ấp úng nói: "Hội trưởng, có thể... có thể nhờ anh một việc được không?"

Đây là lần đầu tiên Hứa Dịch nhìn thấy dáng vẻ e lệ này trên người cô gái hoạt bát này, khiến anh không khỏi phì cười.

"Chuyện gì vậy? Nói ra nghe xem. Nếu có thể giúp đỡ, anh nhất định sẽ không để em thất vọng."

Thấy Hứa Dịch đồng ý sảng khoái như vậy, Akali lập tức hai mắt sáng lên, vội vàng hỏi: "Nghe Stella nói, anh đi tham dự yến tiệc lần này hình như vẫn chưa có bạn đồng hành?"

Hứa Dịch sững người, ngạc nhiên nhìn Akali: "Đúng là chưa có. Sao vậy? Chẳng lẽ em muốn làm bạn đồng hành của anh sao?"

Akali cười hì hì: "Hội trưởng, anh thật sự là sáng suốt, đúng vậy, em muốn làm bạn nữ của anh cùng đi tham dự yến tiệc, anh có đồng ý không?"

Hứa Dịch có chút kỳ quái: "Sao em lại đột nhiên muốn tham gia cái yến tiệc gì đó? Loại yến tiệc này rất nhàm chán."

"Cái này mà... Em chỉ muốn đi xem thử một chút. Sao nào? Hội trưởng, anh đồng ý với em nhé?" Akali lộ ra vẻ mặt cầu xin.

"Đưa em đi thì không thành vấn đề, nhưng mà Akali, trong trường hợp này, em với tư cách là bạn nữ của anh xuất hiện, không sợ người khác hiểu lầm em là bạn gái của anh sao?" Hứa Dịch trêu chọc nói.

Akali ưỡn ngực, cười khúc khích nói: "Chỉ cần anh đồng ý, em rất sẵn lòng làm bạn gái của anh. Nhưng mà... thôi bỏ đi, nếu em thật sự làm bạn gái của anh, vậy thì có người sẽ giận mất. Hội trưởng, nói như vậy là anh đồng ý đưa em đi tham dự yến tiệc rồi?"

Hứa Dịch gật đầu: "Được rồi, nếu em đã muốn đi như vậy, vậy thì anh sẽ đưa em đi."

"Tuyệt quá! Hội trưởng, anh thật sự là người tốt!" Akali reo lên, dang rộng hai tay ôm chầm lấy Hứa Dịch một cái, rồi đột ngột buông ra, chạy như thỏ về phòng.

Nhìn bóng dáng cô biến mất, Hứa Dịch không khỏi lắc đầu bật cười.

Những cô gái nhỏ này, thật sự là không biết trong đầu đang nghĩ gì nữa.

Chương 142: Chuyển nhượng nô lệ (1/2)

"Hứa Dịch, cậu thật sự muốn tham gia cái buổi tiệc nhàm chán đó sao?" Tử tước Leslie cau mày nhìn Hứa Dịch đang ngồi đối diện, vẻ mặt có chút khó hiểu."Chẳng lẽ cậu không nhận ra là bọn họ đang không có ý tốt sao? Thương hội Tân Phi của cậu hiện giờ tuy rằng phát triển không tệ, nhưng khoảng cách để trở thành một Thương hội lớn thực sự vẫn còn rất xa, đám người đó bây giờ chạy đến lôi kéo cậu, chẳng qua là nhìn thấy những kỹ thuật mà cậu đang nắm giữ mà thôi."

"Tử tước đại nhân, ngài cũng có ba thành cổ phần trong Thương hội Tân Phi, cho nên không phải 'Thương hội Tân Phi của cậu', mà nên nói là 'Thương hội Tân Phi của chúng ta'." Hứa Dịch mỉm cười nói.

"Được rồi, đã là Thương hội Tân Phi của 'chúng ta', vậy ta càng có quyền lên tiếng hơn. Ta nói rõ cho cậu biết, ta phản đối cậu tham gia buổi tiệc đó, càng phản đối cậu và đám người già gian xảo đó dây dưa với nhau." Tử tước Leslie nghiêm túc nói."Tuy rằng ta không thích tự phụ, nhưng ta nghĩ cậu phải thừa nhận, ở Thành phố Bontar này, ta, Tử tước Leslie, vẫn có chút ảnh hưởng, chỉ cần cậu không tự tìm đường chết, ta có thể bảo đảm Thương hội Tân Phi an ổn phát triển lớn mạnh. Cho nên cậu căn bản không cần để ý đến bọn họ, ngoan ngoãn tự mình nghiên cứu thêm mấy cái Máy móc Ma thuật hữu dụng là được rồi, cần gì phải lăn tăn làm gì?"

"Tôi đương nhiên tin tưởng ngài có năng lực này. Nhưng mà Tử tước đại nhân, dường như ngài hiểu biết về thương nghiệp có chút nông cạn." Hứa Dịch không chút khách khí nói.

Tử tước Leslie khịt mũi: "Ồ? Vậy cậu nói cho ta biết, hiểu biết không nông cạn thì nên như thế nào? Bản thân chỉ là một con cá nhỏ, lại nhảy vào bầy cá mập tìm chết sao?"

Hứa Dịch khẽ cười nói: "Có lẽ ngài nói đúng, so với những Thương hội lớn trong Liên minh Thương mại, Thương hội Tân Phi của chúng ta quả thật chỉ có thể coi là một con cá nhỏ. Nhưng mà Tử tước đại nhân, bất kỳ Thương hội nào cũng không thể độc lập tồn tại. Những sản phẩm mà Thương hội Tân Phi chúng ta hiện đang sản xuất thoạt nhìn giống như là độc nhất vô nhị, không có chi nhánh, nhưng ngài cần phải chú ý, Thương hội chúng ta vẫn có mối liên hệ mật thiết với những Thương hội khác. Ví dụ như nguyên liệu quan trọng nhất để sản xuất Máy móc Ma thuật - sắt, hiện tại chúng ta chỉ có thể mua từ Thương hội Falcao, bởi vì các mỏ sắt gần Thành phố Bontar gần như đều bị bọn họ khống chế, chúng ta không có cách nào khác."

Tử tước Leslie gật đầu, trầm giọng nói: "Ta nghe nói, nửa tháng trước, Thương hội Falcao đã tăng giá bán Gang thô lên một thành, có phải không?"

"Đúng vậy. Gần đây Thương hội chúng ta nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, tự nhiên cần một lượng lớn Gang thô, Thương hội Falcao nhân cơ hội tăng giá cũng là chuyện rất bình thường." Hứa Dịch cười gật đầu.

"Cậu còn cười được sao?" Tử tước Leslie nhìn khuôn mặt vẫn đang treo nụ cười của Hứa Dịch, không hiểu sao lại cảm thấy rất tức giận."Lần này Thương hội Falcao tăng giá một thành, lần sau nếu lại tăng thêm một thành nữa thì sao? Chẳng lẽ cậu còn định nhắm mắt làm ngơ sao?"

"Không nhắm mắt làm ngơ thì còn có thể làm gì? Tử tước đại nhân, tôi nghĩ ngài rõ hơn tôi, chủ nhân đứng sau Thương hội Falcao là ai, đúng không?" Hứa Dịch vẫn thản nhiên nói.

Tử tước Leslie khẽ giật mình, sau đó xụi lơ như xì hơi, bực bội xua tay.

Ông ta đương nhiên rõ hơn Hứa Dịch, Thương hội Falcao bề ngoài thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng lại có gia tộc Yolai hùng mạnh làm chỗ dựa, Thương hội này chiếm tới bốn thành buôn bán quặng sắt của Vương quốc Lanpari.

Gia tộc Yolai là một trong những gia tộc lớn nhất nhì Vương quốc Lanpari, đừng nói là Thương hội Tân Phi nhỏ bé, cho dù là gia tộc đứng sau Tử tước Leslie muốn xung đột với họ, cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Sắt là nguyên liệu cơ bản nhất để sản xuất Máy móc Ma thuật, không thể không dùng. Nếu như Thương hội Falcao sau này không ngừng tăng giá bán, cậu định xử lý như thế nào?" Tử tước Leslie nhịn không được hỏi.

Trên mặt Hứa Dịch không hề có vẻ gì là lo lắng, ngược lại còn bưng tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó mới chậm rãi nói: "Tử tước đại nhân, chuyện này ngài không cần lo lắng. Giá Gang thô tăng là chuyện nằm trong dự liệu của tôi, nếu không tăng tôi ngược lại sẽ thấy kỳ quái. Bất quá, việc tăng giá cũng có giới hạn nhất định. Nơi cần dùng đến Gang thô rất nhiều, Thương hội cần mua Gang thô cũng rất nhiều, không phải chỉ có mình Thương hội Tân Phi chúng ta. Nếu như Thương hội Falcao tăng giá quá cao, căn bản không cần Thương hội Tân Phi chúng ta ra mặt, tự nhiên sẽ có những Thương hội lớn khác thay chúng ta ra mặt. Thương hội Falcao dù có quá đáng đến đâu, cũng không đến mức bán Gang thô cho Thương hội khác và bán cho Thương hội Tân Phi chúng ta với giá khác nhau chứ?"

"Chuyện này bọn họ chắc chắn không dám. Nhưng mà Hứa Dịch, như vậy chẳng phải là cậu quá bị động sao?"

"Tôi đương nhiên cảm thấy vậy, cho nên tôi mới đồng ý tham

gia buổi tiệc." Hứa Dịch mỉm cười, lái câu chuyện trở lại vấn đề chính."Có một số việc, nếu cậu không tham gia vào, căn bản sẽ không có quyền lên tiếng, đương nhiên chỉ có thể bị động."

"Nhưng cậu không sợ sau khi gia nhập vào, sẽ bị bọn họ nuốt chửng sao?" Tử tước Leslie cau mày nói.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tử tước đại nhân, nếu tôi dễ dàng bị nuốt chửng như vậy, đối với ngài cũng coi như là một tin tốt, có thể nói cho ngài biết trước là tôi không đáng để đầu tư, đúng không?"

Tử tước Leslie khịt mũi lạnh lùng, gật đầu với Quản gia Wenley vẫn luôn im lặng đứng hầu bên cạnh. Quản gia Wenley liền xoay người đi lấy một phần văn kiện.

Chương 143: Chuyển nhượng nô lệ (2/2)

"Đây là khế ước chuyển nhượng của những nô lệ đó, cậu xem đi." Tử tước Leslie nhận lấy văn kiện ném trước mặt Hứa Dịch.

Hứa Dịch có chút kinh ngạc nhìn Tử tước Leslie: "Tử tước đại nhân, không ngờ ngài lại đồng ý!"

Mấy hôm trước, đúng vào ngày Nhà máy phát lương, Hứa Dịch khi phát lương cho đám nô lệ của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng lại có chút khó xử.

Bởi vì quyền sở hữu những nô lệ này thuộc về Tử tước Leslie, mỗi lần Hứa Dịch phát lương cho bọn họ đều rất khó xử lý.

Đưa trực tiếp đồng vàng chắc chắn không được, cho phúc lợi đãi ngộ tương ứng cũng có chút phiền phức, lại phải xin ý kiến của Tử tước Leslie.

Hứa Dịch liền thử đề nghị với Tử tước Leslie, bán hết số nô lệ này cho ông ta, cũng đỡ phiền phức.

Lúc đó Tử tước Leslie không đồng ý, Hứa Dịch tưởng rằng không có hy vọng, không ngờ bây giờ ông ta lại trực tiếp đưa ra một bản khế ước chuyển nhượng.

"Vừa rồi cậu cũng đã nói rồi, ta đây là đang đầu tư vào cậu. Một trăm tên nô lệ này chính là một phần của việc đầu tư, hy vọng cậu có thể xứng đáng với sự đầu tư của ta." Tử tước Leslie lạnh lùng nói.

Hứa Dịch nhanh chóng xem qua khế ước, không phát hiện vấn

đề gì, liền ký tên mình lên đó.

Bây giờ chỉ cần bản khế ước này được Tòa án Tư pháp Vương quốc chứng nhận, sẽ có hiệu lực ngay lập tức. Từ nay về sau, một trăm tên nô lệ này sẽ hoàn toàn thuộc về Hứa Dịch.

Tử tước Leslie nhận lấy khế ước từ tay Hứa Dịch xem qua, nhưng lại không lập tức ký tên, mà nhìn chằm chằm Hứa Dịch, giơ ngón trỏ tay phải lên.

"Một trăm tên nô lệ này có thể chuyển nhượng cho cậu, nhưng có một điều kiện, ta không ghi rõ trong bản khế ước này, mà là giao ước giữa chúng ta. Cậu nghe cho kỹ đây."

Hứa Dịch không có gì bất ngờ, khẽ gật đầu.

"Một tháng sau, sẽ có ba trăm tên nô lệ vào Nhà máy. Cậu nhất định phải để cho ba trăm tên nô lệ này hoàn toàn học được kỹ thuật và quy trình sản xuất tất cả Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi hiện đang sản xuất. Trong đó bao gồm Quạt ma thuật, Nồi cơm Ma thuật, Điều hòa Ma thuật, những thứ mà cậu gọi là Máy móc Ma thuật gia dụng. Đồng thời cũng bao gồm Máy gặt Ma thuật Nhỏ, Máy xới đất Ma thuật Nhỏ... một loạt Máy móc Ma thuật cỡ lớn. Hiểu ý ta chứ?"

Hứa Dịch nheo mắt nhìn Tử tước Leslie, một lúc lâu sau, chậm rãi mở miệng hỏi: "Tử tước đại nhân, tôi có thể hỏi, ba trăm tên nô lệ này đến từ đâu?"

Tử tước Leslie lạnh lùng nói: "Tốt nhất cậu đừng hỏi những câu hỏi thừa thãi này, không có lợi gì cho cậu đâu. Ta chỉ hỏi cậu, có đồng ý điều kiện này hay không?"

Hứa Dịch dang hai tay ra, cười khổ nói: "Tôi có thể không đồng ý sao? Cho dù không nhìn mặt mũi cổ đông lớn là ngài, chỉ cần nhìn vào một trăm tên nô lệ mà ngài chuyển nhượng, điều

kiện này tôi cũng phải đồng ý. Không thành vấn đề, tôi sẽ dặn dò Heinze và Kambi, bảo bọn họ dạy dỗ thật tốt ba trăm tên nô lệ này, không được giấu nghề. Đương nhiên, Tử tước đại nhân, tôi không thể bảo đảm ba trăm tên nô lệ này đều có thể nắm giữ hoàn toàn, dù sao người với người cũng khác nhau."

Tử tước Leslie gật đầu: "Chuyện này ta hiểu, cậu chỉ cần dạy dỗ bọn họ thật tốt là được."

"Vậy thì tốt, tôi còn một vấn đề, bọn họ sẽ ở lại đây bao lâu? Nếu thời gian quá ngắn, tôi e là bọn họ sẽ không nắm vững được gì. Nếu ở lại thời gian dài hơn, tốt nhất ngài hãy cho tôi biết thời gian chính xác, để tôi còn sắp xếp trước, nếu không một khi bọn họ rời đi, e rằng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ công việc của Nhà máy."

"Hiện tại tạm thời ấn định là nửa năm, còn nửa năm sau nếu có gì thay đổi, ta sẽ báo trước cho cậu." Tử tước Leslie nói.

"Được, tôi hiểu rồi."

Nhìn Tử tước Leslie ký tên lên khế ước, Hứa Dịch nở nụ cười chân thành.

Nghe Tử tước Leslie muốn cài vào ba trăm tên nô lệ, ban đầu Hứa Dịch có chút kinh ngạc, nhưng sau khi nghe yêu cầu của ông ta, anh lại có chút muốn cười.

Tử tước Leslie yêu cầu Hứa Dịch dạy cho ba trăm tên nô lệ này nắm vững kỹ thuật sản xuất các loại Máy móc Ma thuật hạng nhẹ và hạng nặng, nhưng lại quên mất một kỹ thuật quan trọng nhất, cần phải nắm vững nhất, đó chính là kỹ thuật chế tạo Máy công cụ Ma thuật.

Phải biết rằng hiện tại Thương hội Tân Phi tuy đã có nhiều dây chuyền sản xuất, đồng thời sản xuất gần mười loại Máy móc

Ma thuật, nhưng nền tảng của nó chính là những chiếc Máy công cụ Ma thuật đơn giản kia, không ngừng gia công các loại linh kiện.

Nếu nắm giữ được kỹ thuật chế tạo Máy công cụ Ma thuật, tức là nắm giữ được kỹ thuật cốt lõi của Thương hội Tân Phi.

Hứa Dịch đoán rằng ba trăm tên nô lệ này có thể là do gia tộc đứng sau Tử tước Leslie phái tới, mục đích chính là để bọn họ làm nền tảng, sao chép ra một Thương hội Tân Phi khác, tạo lợi ích cho gia tộc của Tử tước Leslie.

Với thế lực khổng lồ của gia tộc đứng sau Tử tước Leslie, chỉ cần họ nắm giữ được kỹ thuật, sau đó tiến hành đầu tư, quy mô hoàn toàn có thể vượt qua Thương hội Tân Phi trong nháy mắt.

Tuy nhiên, Hứa Dịch vẫn không hiểu tại sao Tử tước Leslie lại không yêu cầu anh dạy cho ba trăm tên nô lệ kia cách chế tạo Máy công cụ Ma thuật.

Tử tước Leslie không phải là người ngu ngốc, ông ta rất hiểu rõ Thương hội Tân Phi và không thể không nhìn ra tác dụng to lớn của Máy công cụ Ma thuật.

"Chẳng lẽ ông ta cố ý?" Hứa Dịch suy đoán trong lòng."Nhưng tại sao lại làm như vậy?"

Chương 144: Yến tiệc (1/2)

Gió thu vẫn còn se lạnh, Thành phố Bontar về đêm càng thêm phần lạnh lẽo hơn ban ngày. Người đi đường thưa thớt hơn hẳn so với một tháng trước, khiến cả thành phố trông có vẻ ảm đạm.

Tuy nhiên, trước một dinh thự ở phía đông bắc Thành phố Bontar, hơn ba mươi chiếc xe ngựa đang đậu.

Những chiếc xe ngựa này tuy có kích thước và hình dạng khác nhau, nhưng đều vô cùng sang trọng. Không chỉ mỗi chiếc xe ngựa đều được trang trí bằng những vật liệu đắt tiền mà ngay cả những con ngựa kéo xe cũng rất oai vệ, chứng tỏ chúng không phải là ngựa thường.

Chỉ cần nhìn những chiếc xe ngựa này, người ta có thể biết rằng chủ nhân của chúng nhất định là những người cực kỳ giàu có, bất kỳ ai trong số họ đều có thể là nhân vật có tiếng tăm trong Thành phố Bontar.

Bên trong dinh thự, tiếng cười nói rôm rả xen lẫn tiếng ca múa thỉnh thoảng lại vọng ra, xem ra bên trong đang tổ chức yến tiệc.

Một bữa tiệc quy tụ nhiều nhân vật có tiếng tăm trong Thành phố Bontar như vậy quả thực là rất hiếm.

Bất ngờ, một chiếc xe ngựa đen bóng lao tới từ góc đường.

Chiếc xe ngựa này trông rất bình thường, bên ngoài chỉ có một chiếc đèn lồng cũ kỹ, không có bất kỳ đồ trang trí nào khác. Con ngựa kéo xe cũng có bộ lông loang lổ, không hề có vẻ gì là oai vệ.

Nhìn từ chiếc xe ngựa, người ngồi trên đó rõ ràng không phải

nhân vật lớn gì. Xe ngựa còn chưa đến cổng dinh thự đã bị lính canh chặn lại.

Lính canh định quát mắng vài câu, đuổi chiếc xe ngựa đi thì rèm xe ngựa bất ngờ được vén lên. Một nam thanh niên nhảy xuống.

Y phục trên người nam thanh niên không hề sang trọng, cũng không đeo bất kỳ phụ kiện đắt tiền nào. Nhưng khí chất đường hoàng, cử chỉ toát lên vẻ tự tin, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không phải là thường dân. Lính canh sửng sốt một chút, đành tạm thời nuốt lời quát mắng sắp buột ra khỏi miệng.

Nam thanh niên nhìn lính canh một cái, quay đầu đưa tay về phía xe ngựa. Một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn từ trong xe ngựa thò ra. Nam thanh niên dìu cô gái xuống. Cô gái dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt bầu bĩnh, vẻ ngoài đáng yêu, khí chất hoạt bát cũng chui ra khỏi xe ngựa.

Nhìn thấy cô gái này, lính canh sửng sốt một chút rồi bỗng nhiên phản ứng lại, thất thanh nói: "Cô là tiểu thư Akali!"

Akali vừa nhảy xuống xe ngựa, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của lính canh, cô liền nở một nụ cười ngọt ngào với anh ta.

"Anh biết tôi sao?"

"Tất nhiên, tất nhiên!" Lính canh liên tục gật đầu, vẻ mặt kích động."Tiểu thư Akali, tấm biển quảng cáo mà cô làm cho Thương hội Tân Phi vẫn luôn được dựng ở ngoài cổng thành, tôi đã xem qua vô số lần rồi. Không ngờ hôm nay lại được gặp người thật, thật là... thật là..."

Nam thanh niên bên cạnh đương nhiên chính là Hứa Dịch. Nhìn thấy tên lính canh này lại lộ ra vẻ mặt như fan cuồng trước

mặt Akali, anh không khỏi bật cười.

"Akali, em nổi tiếng rồi đấy, đã có fan hâm mộ rồi."

"Fan hâm mộ là gì?" Akali khó hiểu nhìn Hứa Dịch.

"À... fan hâm mộ ấy à... chính là những người quan tâm và yêu thích em. Người lính canh này nhìn thấy em lại kích động, vui mừng như vậy, vậy thì anh ta chính là fan hâm mộ của em rồi."

"Nghe có vẻ ghê gớm nhỉ." Akali đảo mắt, lại nở một nụ cười ngọt ngào hơn với tên lính canh kia."Anh lính canh, chúng tôi đến tham gia yến tiệc, anh có thể cho chúng tôi vào được không?"

Lính canh ngẩn người, lúc này mới phản ứng lại, nhìn sang Hứa Dịch bên cạnh, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Vị này nhất định là Hứa Dịch, Hứa hội trưởng của Thương hội Tân Phi phải không? Mời vào, mời vào."

Hứa Dịch và Akali được lính canh dẫn vào, vừa bước vào cổng dinh thự, liền cảm nhận được vô số ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía mình.

So với những người ở đây, ai nấy đều vô cùng lộng lẫy, khoác trên mình y phục đắt tiền, đeo trang sức lấp lánh, trông vô cùng giàu sang, thì cách ăn mặc của Hứa Dịch và Akali lại quá đỗi bình thường.

Hôm nay tuy rằng Hứa Dịch đã ăn mặc chỉnh tề khi ra ngoài, nhưng trên người vẫn là một bộ đồ vải thô, ngoài sạch sẽ ra thì không hề có chút gì là đắt tiền.

Còn so với Hứa Dịch, Akali rõ ràng là đã được ăn mặc kỹ lưỡng, nhưng cô vốn chỉ là con gái nhà thường dân, điều kiện bình thường, tự nhiên không thể có nhiều trang sức lộng lẫy đeo trên người, quần áo cũng chỉ là một chiếc váy dài bình thường, bên

ngoài khoác một chiếc khăn choàng màu tím nhạt giản dị.

Tất nhiên, Akali ở một số chi tiết nhỏ rõ ràng là đã được thiết kế kỹ lưỡng.

Ví dụ như mái tóc của cô hơi buông xõa, sau đó được búi gọn gàng sau gáy, để lộ phần cổ trắng nõn một cách vừa phải.

Thêm vào đó là một chiếc kẹp tóc nhỏ xinh, kết hợp với khuôn mặt bầu bĩnh, khiến cô trông thật hoạt bát, dễ thương.

Tuy rằng về mặt sang trọng chắc chắn là không bằng những tiểu thư quý tộc có mặt ở đây, nhưng lại mang đến cho bữa tiệc một phong cách khác lạ, ngược lại càng thu hút ánh nhìn của mọi người hơn.

Trong hội trường im lặng vài giây, bỗng nhiên một tràng cười lớn vang lên. Một người đàn ông trung niên có khuôn mặt gầy gò, dáng người cũng gầy gò bước ra.

"Vị này nhất định là Hứa Dịch, Hứa hội trưởng của Thương hội Tân Phi phải không?" Người đàn ông trung niên sải bước đến trước mặt Hứa Dịch, nắm chặt tay anh, cười lớn nói."Lâu nay đã nghe danh Hứa hội trưởng, hôm nay mới được gặp mặt. Hứa hội trưởng quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, khiến tôi không khỏi cảm thán."

Hứa Dịch khẽ nhíu mày, người đàn ông trung niên này liên tục nhấn mạnh anh trẻ tuổi là có ý gì?

Đương nhiên trên mặt Hứa Dịch sẽ không để lộ ra chút nào, mà là lộ ra vẻ nghi hoặc vừa phải, hỏi: "Xin hỏi ngài là..."

Chưa kịp để người đàn ông trung niên kia trả lời, bên cạnh lại có một người đàn ông trung niên mập mạp bước ra, cười giải thích với Hứa Dịch: "Hứa hội trưởng, vị này chính là Manhattan Lanke, hội trưởng của Thương hội Salanke, cũng là Hội trưởng Liên minh

Thương mại Thành phố Bontar hiện nay của chúng tôi."

Hứa Dịch nhận ra người đàn ông trung niên này, tên là Muen Cruz, là hội trưởng của Thương hội Amli.

Thương hội Amli chuyên về mảng công trình xây dựng, Hứa Dịch gần đây đang chuẩn bị mở rộng nhà xưởng nên có tiếp xúc với Hội trưởng Lanke, hai người coi như quen biết.

Nghe ông ta giới thiệu, Hứa Dịch lập tức lộ vẻ kinh ngạc, nắm chặt tay Hội trưởng Lanke, lắc mạnh nói: "Thì ra là Hội trưởng Lanke, tôi đã sớm nghe danh ngài, không ngờ hôm nay lại được gặp mặt, thật sự khiến tôi rất xúc động."

Chương 145: Yến tiệc (2/2)

Hội trưởng Lanke lại cười lớn: "Hứa hội trưởng quá khen rồi. Hiện tại trong Thành phố Bontar này, còn có Thương hội nào nổi tiếng hơn Thương hội Tân Phi của các anh nữa chứ? Danh tiếng của Hứa hội trưởng, e rằng đến cả những người nông dân bình thường ở các thôn làng ngoại thành cũng đều biết đến."

Nghe được câu này, bữa tiệc vừa mới khôi phục lại chút náo nhiệt bỗng chốc lại im lặng.

Ánh mắt của tất cả mọi người lại tập trung vào Hứa Dịch, chỉ có điều trong ánh mắt tò mò lúc nãy giờ lại thêm vài phần ghen tị.

Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân mà Thương hội Tân Phi đưa ra vào tháng trước đã gây được tiếng vang lớn.

Tổng cộng có hai mươi ba hộ nông dân được hưởng lợi từ kế hoạch này. Nhờ sử dụng Cỗ máy Ma thuật Canh tác được thuê và mượn một nửa từ Thương hội Tân Phi, họ đã thu hút được rất nhiều sự chú ý trong giai đoạn thu hoạch và gieo trồng vụ thu.

Nhờ có Cỗ máy Ma thuật Canh tác, hiệu quả thu hoạch và gieo trồng vụ thu năm nay ở ngoại ô Thành phố Bontar rõ ràng cao hơn nhiều so với những năm trước. Hơn nữa, còn có rất nhiều hộ nông dân tiếp tục khai hoang thêm ruộng đất, gieo trồng thêm nhiều hạt giống.

Nếu mọi việc suôn sẻ, sản lượng lương thực của Thành phố Bontar vào năm sau sẽ tăng lên đáng kể.

Vì vậy, ngài Bá tước Sean Satsuma, Thành chủ đại nhân đã đặc biệt đăng một bài báo trên 《 Nhật báo Bontar 》, bày tỏ sự tán

thưởng của Phủ Thành chủ đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi. Đồng thời, ngài cũng cho biết sẽ ủng hộ hết mình Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân do Thương hội Tân Phi đề xuất, nỗ lực nâng cao sản lượng lương thực của Thành phố Bontar.

Thương hội trong Thành phố Bontar rất nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên có một Thương hội được đích danh Thành chủ đại nhân khen ngợi. Điều này tự nhiên đã gây chấn động lớn vào thời điểm đó.

Nghĩ đến việc 《 Nhật báo Bontar 》 hiện tại đang rất hot trong Thành phố Bontar, gần như đã trở thành tờ báo mà người dân Bontar xem hàng ngày, dường như cũng có mối quan hệ mật thiết với Thương hội Tân Phi, ánh mắt của các thương nhân có mặt nhìn Hứa Dịch càng thêm phần kỳ quái và phức tạp.

Cậu nhóc này rốt cuộc là từ đâu chui ra vậy? Chỉ trong vòng hơn ba tháng ngắn ngủi, đã sáng lập nên Thương hội Tân Phi từ con số 0, hiện tại càng trở thành một Thương hội lớn có chỗ đứng trong Thành phố Bontar.

Hứa Dịch tự nhiên sẽ không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, mà là nghiêm túc đánh giá vị Hội trưởng Lanke này.

Theo truyền thống, Liên minh Thương mại của mỗi thành phố sẽ đề cử một người đại diện làm hội trưởng, người có thể trở thành hội trưởng Liên minh Thương mại, đương nhiên là người có uy tín cực cao trong giới Thương hội của Thành phố Bontar.

Vị Manhattan Lanke, hội trưởng này đã tại vị trên cương vị hội trưởng Liên minh Thương mại Thành phố Bontar ba nhiệm kỳ liên tiếp, kéo dài sáu năm, tự nhiên là có uy tín và năng lực hơn người, đâu phải là hội trưởng của một Thương hội Tân Phi nhỏ bé như anh có thể so sánh được.

Một nhân vật lớn như ông ta lại tự tay viết thiệp mời cho mình, hiện tại còn tỏ ra nhiệt tình như vậy, chắc chắn là có nguyên nhân.

Hứa Dịch cười nói: "Hội trưởng Lanke ngài quá khen rồi. Thương hội Tân Phi của chúng tôi chỉ có thể làm ăn nhỏ với những hộ nông dân bình thường, sao có thể sánh bằng Thương hội Salanke của ngài được. Ngài xem những vị khách quý ở đây, ai mà không có trên người một hai món đồ của Thương hội Salanke chứ?"

Nghiệp vụ kinh doanh chính của Thương hội Salanke là hàng hóa xa xỉ, khách hàng mục tiêu không phải là quý tộc thì cũng là thương nhân giàu có, tỷ suất lợi nhuận cực cao. Nhờ mối quan hệ tốt đẹp được xây dựng với các quý tộc và thương nhân lớn, Thương hội Salanke có danh tiếng rất lớn ở cả trong Thành phố Bontar lẫn một số thành phố lân cận.

Hội trưởng Lanke lắc đầu, chỉ vào Hứa Dịch nói: "Hứa hội trưởng, trên người cậu hình như không có lấy một món đồ nào của Thương hội Salanke chúng tôi." Nói xong liền nhìn Akali bên cạnh một cái, lộ ra nụ cười hiểu ý, quay người vẫy tay ra phía sau.

Một nam thanh niên có vẻ ngoài bình thường bưng một chiếc hộp gỗ đi tới, mở ra trước mặt Hứa Dịch, lập tức một luồng ánh sáng huỳnh quang phát ra.

Akali nhìn chăm chú, không khỏi thốt lên một tiếng khe khẽ.

Bên trong hộp là một chiếc vòng cổ bằng ngọc trai, mỗi viên ngọc trai đều to bằng ngón tay cái, tròn trịa, đầy đặn và đều nhau.

Chiếc vòng cổ ngọc trai như vậy quả là trân phẩm hiếm có, giá bán e rằng thấp nhất cũng phải hơn năm trăm đồng vàng.

Hội trưởng Lanke cười nói: "Hôm nay là lần đầu tiên Hứa hội

trưởng đến tham gia yến tiệc của Liên minh Thương mại chúng tôi, là hội trưởng của liên minh, chuẩn bị một chút quà là điều tôi nên làm. Hứa hội trưởng có lẽ không hứng thú với đồ của Thương hội Salanke chúng tôi, nhưng tôi nghĩ vị tiểu thư xinh đẹp này nhất định sẽ rất thích."

Không cần phải hỏi, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Akali, Hứa Dịch liền biết cô thật sự rất thích chiếc vòng cổ này.

Suy nghĩ một chút, Hứa Dịch mỉm cười lấy chiếc vòng cổ từ trong hộp gỗ ra, nói với Akali đang còn ngẩn người: "Lại đây, anh đeo cho em."

Akali ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại, vội vàng xua tay.

"Không không, món quà này quá quý giá, em..."

Chưa kịp để cô nói xong, Hứa Dịch đã mở chiếc vòng cổ ra, hai tay vòng qua, đeo nó lên cổ Akali.

Bị Hứa Dịch ôm lấy bất ngờ như vậy, ngửi thấy hơi thở truyền đến từ cánh tay anh, Akali lập tức cứng người.

Đến khi cô phản ứng lại, Hứa Dịch đã đeo xong chiếc vòng cổ cho cô.

"Ừm, rất đẹp, rất hợp với em." Hứa Dịch nhìn Akali đã đỏ bừng mặt, khen một câu, rồi quay đầu nhìn về phía Hội trưởng Lanke."Cảm ơn món quà của Hội trưởng Lanke."

Nhìn thấy hành động của Hứa Dịch, Hội trưởng Lanke dường như rất hài lòng, xua tay nói: "Không có gì, Hứa hội trưởng khách sáo rồi. Nào, Hứa hội trưởng, cậu lần đầu tiên đến đây, chúng ta tìm chỗ nào đó trò chuyện một chút nhé? Tôi rất tò mò về cậu đấy."

Hứa Dịch mỉm cười: "Tôi cũng đã ngưỡng mộ Hội trưởng

Lanke từ lâu rồi, mời ngài."

Chương 146: Chúng ta là bạn bè sao? (1/2)

Cùng Hội trưởng Lanke đi đến một căn phòng nhỏ phía sau, Hứa Dịch mới phát hiện ra rằng đã có năm người khác ngồi ở đây, hoàn toàn không phải là cuộc trò chuyện riêng tư giữa hai người như cậu tưởng.

Ánh mắt lướt qua khuôn mặt của những người trong phòng, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ Hội trưởng Lanke này cũng không vòng vo với cậu, trực tiếp gọi những người này đến, có lẽ là định tối nay sẽ lật bài ngửa?

Nhưng sau một hồi suy nghĩ, cho dù là Hứa Dịch hay là Thương hội Tân Phi, trong mắt Hội trưởng Lanke và những người ngồi đây, e rằng đều không đáng nhắc tới, vậy thì dây dưa với cậu căn bản là không cần thiết, chi bằng nói thẳng ra.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hứa Dịch không khỏi hiện lên một tia cười chế giễu.

"Mời, Hội trưởng Hứa, mời ngồi." Hội trưởng Lanke làm động tác mời Hứa Dịch, rồi chỉ vào những người đang ngồi."Giới thiệu với cậu một chút, mấy vị này là..."

Hứa Dịch giơ tay ngăn Hội trưởng Lanke, cười nói: "Hội trưởng Lanke, mấy vị này đều là những thương nhân có uy tín nhất Bontar, nếu tôi mà không biết bọn họ thì còn tư cách gì mà mở thương hội? Ngài nói xem có đúng không? Hội trưởng Morgan?"

Người bị ánh mắt Hứa Dịch nhìn chằm chằm là một người đàn

ông trung niên có vóc dáng trung bình, mái tóc đã điểm vài sợi bạc. Ông ta chính là Hội trưởng Thương hội Falcao - Fuller Morgan, người mà Hứa Dịch vừa mới nhắc đến với Tử tước Leslie.

Thấy Hứa Dịch chủ động bắt chuyện, Hội trưởng Morgan tỏ ra kinh ngạc, sau đó cười lớn nói: "Hội trưởng Hứa, cậu đang nói đùa sao. Nói về danh tiếng, bây giờ trong Bontar còn có thương hội nào qua mặt được Thương hội Tân Phi của cậu? Tên tuổi của Hội trưởng Hứa thường xuyên xuất hiện trên "Nhật báo Bontar", đừng nói là những đồng nghiệp như chúng tôi, e rằng ngay cả thường dân trong Bontar cũng không ai không biết."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, nhún vai nói: "Thật ra tôi muốn làm ăn một cách đàng hoàng, không muốn để ý đến những chuyện linh tinh khác. Nhưng Nam tước Hynes lại luôn nói Thương hội Tân Phi của chúng tôi có tin tức để khai thác, luôn muốn đưa tin về Thương hội Tân Phi và một số chuyện của tôi, tôi cũng không còn cách nào khác."

Nghe được những lời này, sắc mặt của những người khác đều hơi thay đổi.

Lúc "Nhật báo Bontar" - thứ mới mẻ này mới xuất hiện, những người này cũng không để ý lắm. Nhưng khi "Nhật báo Bontar" nhanh chóng trở nên phổ biến trong Bontar, thậm chí đã bán được đến hai thành phố lân cận, thì tất cả mọi người đều lập tức nhận ra ảnh hưởng to lớn mà nó mang lại.

Lấy Thương hội Tân Phi làm ví dụ, bởi vì "Nhật báo Bontar" luôn đưa tin về một số động thái của Thương hội Tân Phi, khiến cho danh tiếng của Thương hội Tân Phi ở Bontar tăng vọt. Không chỉ trong Bontar không ai không biết, không người không hay, mà ngay cả bên ngoài Bontar cũng vậy.

Hơn nữa, mỗi lần Thương hội Tân Phi tung ra sản phẩm mới,"Nhật báo Bontar" đều có một bài báo cáo chi tiết, không chỉ

nói rõ công dụng của sản phẩm mới, mà còn hết lời khen ngợi, cho rằng sản phẩm của Thương hội Tân Phi đã mang lại nhiều tiện lợi cho cuộc sống của người dân.

Sau một thời gian như vậy, dù là quý tộc hay thường dân trong và ngoài Bontar, hiện tại đều rất công nhận Thương hội Tân Phi. Trước đây còn có người không biết chuyện gì đã mua Máy móc Ma thuật nhái của thương hội khác, nhưng hiện tại tuyệt đối sẽ không có ai làm như vậy nữa.

Một khi có người nảy ra ý nghĩ này, chắc chắn sẽ bị mọi người xung quanh mắng là đồ ngu ngốc.

"Máy móc Ma thuật hiệu Tân Phi mới là tốt nhất, mua mấy thứ Máy móc Ma thuật linh tinh không biết từ đâu chui ra kia, chắc chắn là lỗ nặng!"

Điều này hiện tại đã trở thành nhận thức chung của tất cả mọi người trong và ngoài Bontar.

Hơn nữa, ngay cả những thương nhân lớn có mặt ở đây, trong nhà hiện tại cũng đã sắm sửa một số Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi, và bọn họ cũng phải thừa nhận rằng, chất lượng Máy móc Ma thuật hiệu Tân Phi quả thực tốt hơn nhiều so với hàng nhái khác.

Cách đây một thời gian,"Nhật báo Bontar" còn đưa tin về một sự kiện ở Saltan, nói rằng Thương hội Leo ở Saltan cũng học theo Thương hội Tân Phi sản xuất Máy móc Ma thuật, nhưng không chỉ Quạt Ma thuật Leo sản xuất trước đó xuất hiện vấn đề nghiêm trọng về chất lượng, do cánh quạt bị rơi ra khiến nhiều người bị thương, mà gần đây Nồi cơm Ma thuật Leo sản xuất còn xảy ra nổ, trực tiếp khiến một gia đình thường dân ở Saltan vì vậy mà xuất hiện một người chết ba người bị thương nặng.

Mặc dù Thương hội Leo được xem là thương hội lớn nhất

Saltan, nhưng những sự cố liên tiếp gần đây đã khiến họ đau đầu. Danh tiếng của thương hội ở Saltan ngày càng giảm sút, thậm chí còn dẫn đến việc hàng trăm người bao vây thương hội.

Ngược lại, Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất cho đến nay chưa xảy ra bất kỳ một vụ tai nạn nào. Hơn nữa, mỗi chiếc Máy móc Ma thuật Tân Phi đều rất bền, tỷ lệ xuất hiện vấn đề về chất lượng cũng cực kỳ thấp.

Thậm chí, nếu có vấn đề về chất lượng, Thương hội Tân Phi còn thiết lập "trung tâm dịch vụ hậu mãi" ở Bontar. Chỉ cần là Máy móc Ma thuật Tân Phi bị hỏng, trong vòng một năm đều có thể đến đây sửa chữa miễn phí, khiến cho những người mua Quạt Ma thuật Tân Phi càng thêm yên tâm.

Chương 147: Chúng ta là bạn bè sao? (2/2)

Sự đối lập rõ ràng giữa Thương hội Tân Phi và Máy móc Ma thuật Tân Phi đã khiến chúng nhanh chóng chiếm được cảm tình của người dân Bontar và các thành phố lân cận chỉ sau hơn ba tháng.

Nồi cơm Ma thuật mới ra mắt của Thương hội Tân Phi chưa kịp quảng bá rộng rãi ở các thành phố khác, các thương nhân đã chủ động tìm đến để bán sản phẩm của Tân Phi.

Người dân ở những thành phố này nghe nói Nồi cơm Ma thuật là sản phẩm của Thương hội Tân Phi, họ liền tin tưởng và mua hàng rất dứt khoát.

Kết quả này đạt được là nhờ vào chất lượng cao và sự dễ sử dụng của Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất, nhưng vai trò của "Nhật báo Bontar" trong việc tuyên truyền cũng rất quan trọng.

Mấy người ngồi đây đều là thương nhân lớn ở Bontar, làm sao có thể không nhận ra điều này.

Morgan đảo mắt, cười híp mắt nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, nghe nói cậu và Tổng biên tập "Nhật báo Bontar" - Nam tước Hynes có quan hệ rất tốt?"

Hứa Dịch xua tay: "Chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Mấy người còn lại nhịn không được thầm trợn trắng mắt với Hứa Dịch.

Bạn bè bình thường? Cậu đang đùa à!

Nếu chỉ là bạn bè bình thường,"Nhật báo Bontar" có thường xuyên đưa tin về Thương hội Tân Phi sao? Hơn nữa, luôn luôn là đưa tin tích cực, hoàn toàn không có tiêu cực?

Phải biết rằng các thương hội đằng sau những người ngồi đây cũng đã tìm đến Nam tước Hynes, muốn ông ta đưa tin tích cực về thương hội của mình, nhưng đều bị Nam tước Hynes thẳng thừng từ chối.

Lý do mà Nam tước Hynes đưa ra là "Nhật báo Bontar" trong khoảng thời gian này đang tập trung vào Thương hội Tân Phi, những thương hội khác không có gì đáng để đưa tin, sẽ không thu hút người xem!

Mọi người đương nhiên cảm thấy lý do này cũng là vớ vẩn, bởi vì người bình thường có thể không biết, nhưng những người như bọn họ đều biết rõ, bề ngoài thì có vẻ như "Nhật báo Bontar" không có bất kỳ quan hệ gì với Thương hội Tân Phi và Hứa Dịch, nhưng trên thực tế, việc thành lập "Nhật báo Bontar" có liên quan mật thiết đến Hứa Dịch.

Chưa nói đến việc khác,"Nhật báo Bontar" có thể in ra hàng nghìn bản mỗi ngày là bởi vì Hứa Dịch đã thiết kế một chiếc Máy in Ma thuật mới cho "Nhật báo Bontar", nâng cao đáng kể tốc độ in báo.

Nếu nói Hứa Dịch không đầu tư vào "Nhật báo Bontar", thì không ai tin.

Hội trưởng Morgan nhịn không được khẽ hừ một tiếng: "Hội trưởng Hứa, cậu như vậy là quá không coi bọn tôi là bạn bè rồi. Cho dù để bọn tôi biết cậu và Nam tước Hynes có quan hệ rất tốt thì cũng có sao đâu? Dù sao thì hiện tại những người ngồi đây đều là bạn cũ của Liên minh Thương mại, cậu sắp gia nhập Liên minh,

đều là bạn bè, cậu hà tất phải giấu diếm bọn tôi những điều này?"

"Bạn bè?" Hứa Dịch lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Hội trưởng Morgan lắc đầu nói: "Hội trưởng Morgan, thì ra ngài coi tôi là bạn bè sao? Tôi còn tưởng ngài chưa bao giờ nghĩ như vậy, nếu không thì tại sao lại đột nhiên tăng giá quặng sắt lên tận một thành?"

Vừa dứt lời, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên căng thẳng.

Hội trưởng Morgan sững sờ, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, ông ta hoàn toàn không ngờ rằng, Hứa Dịch lại dám trước mặt mọi người ở đây nói ra chuyện này, hơn nữa còn thẳng thắn như vậy, không hề che giấu.

"Cái này..." Hội trưởng Morgan cười gượng nói: "Hội trưởng Hứa, chuyện làm ăn hình như không liên quan gì đến tình bạn riêng của chúng ta? Việc tăng giá quặng sắt là quyết định chung của thương hội, không phải một mình tôi có thể quyết định. Hơn nữa, lần tăng giá này cũng không phải là nhằm vào riêng Thương hội Tân Phi của cậu, mong Hội trưởng Hứa đừng suy nghĩ nhiều."

"Vậy sao? Vậy thì tình bạn riêng giữa tôi và Nam tước Hynes, đương nhiên cũng không liên quan gì đến việc "Nhật báo Bontar" đưa tin về Thương hội Tân Phi của chúng tôi, dù sao thì "Nhật báo Bontar" cũng không phải là do một mình Nam tước Hynes quyết định." Hứa Dịch mỉm cười nói.

Hội trưởng Morgan nhất thời nghẹn họng, nheo mắt nhìn Hứa Dịch, tuy trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng rõ ràng là đã lạnh lùng hơn.

Hội trưởng Lanke đột nhiên ho nhẹ một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng.

"Hội trưởng Hứa, tối nay mời cậu đến tham gia bữa tiệc này,

tôi nghĩ cậu hẳn là đã đoán được một chút rồi."

Hứa Dịch gật đầu: "Nếu tôi đoán không lầm, Hội trưởng Lanke muốn kết nạp Thương hội Tân Phi của chúng tôi vào Liên minh Thương mại?"

Hội trưởng Lanke mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy. Thật ra, với quy mô hiện tại của Thương hội Tân Phi, nói thật là vẫn chưa đủ tiêu chuẩn để gia nhập Liên minh Thương mại của chúng tôi. Tuy nhiên, Hội trưởng Hứa không phải là thương nhân bình thường, Thương hội Tân Phi cũng không phải là thương hội bình thường. Sau khi thương nghị, chúng tôi quyết định đặc cách kết nạp Thương hội Tân Phi trở thành thành viên. Không biết ý Hội trưởng Hứa như thế nào?"

Chương 148: Trơ trẽn (1/2)

Hứa Dịch lập tức cười nói: "Được liên hiệp đặc biệt tiếp nhận, thật sự là khiến tôi thụ sủng nhược kinh. Bất quá, Hội trưởng Lanke, tôi đối với Liên minh Thương mại chỉ là có chút nghe nói qua, lại không rõ lắm liên hiệp cụ thể có thể làm những gì? Ví dụ như, Thương hội Tân Phi chúng tôi gia nhập liên hiệp sau, có thể được hưởng những quyền lợi gì? Lại cần phải thực hiện những nghĩa vụ gì?"

Hội trưởng Lanke ha ha cười, khoát tay nói: "Hội trưởng Hứa, cậu không cần phải căng thẳng như vậy. Kỳ thật Liên minh Thương mại chúng tôi chỉ là đem những thương hội lớn hơn một chút trong Thành phố Bontar liên hợp lại, sau đó mọi người cùng nhau hợp tác phát triển, như vậy so với đơn thương độc mã sẽ mạnh hơn không ít, cậu đồng ý điểm này chứ?"

"Điều này tôi đương nhiên đồng ý. Nhưng mà Hội trưởng Lanke, cái gọi là hợp tác phát triển này, cụ thể lại là cái gì?" Hứa Dịch truy vấn.

"Cụ thể mà nói, chính là các thương hội gia nhập Liên minh Thương mại đều phải có quan hệ hợp tác chặt chẽ với nhau, không được phép tiến hành cạnh tranh bất chính, ví dụ như ác ý hạ giá, cướp đoạt tài nguyên các loại. Ngoài ra, còn phải tiến hành chia sẻ tài nguyên và thông tin, các hội viên sẽ cùng hưởng ưu đãi. Ví dụ như Thương hội Tân Phi của cậu nếu như gia nhập Liên minh Thương mại, như vậy có thể ở Thương hội Falcao mua quặng thô khi được hưởng một ít ưu đãi."

Hội trưởng Morgan khẽ gật đầu: "Không sai. Nếu như Hội trưởng Hứa, Thương hội Tân Phi của cậu cũng gia nhập Liên minh

Thương mại, Thương hội Falcao chúng tôi đối với Thương hội Tân Phi bán ra quặng thô có thể có một phần ưu đãi. Tạm thời tôi không thể cho cậu con số ưu đãi cụ thể, nhưng tôi có thể cam đoan, hẳn là có thể tiếp cận nửa thành."

"Nửa thành?" Hứa Dịch nhịn không được cười.

Lúc trước Thương hội Falcao tăng giá có thể một hơi tăng một thành, hiện tại ưu đãi lại chỉ có nửa thành.

So với giá bán ban đầu, vẫn là tăng lên không ít.

Nghĩ nghĩ, Hứa Dịch bỏ qua vấn đề này, chuyển hướng sang Hội trưởng Lanke hỏi: "Đây coi như là chia sẻ tài nguyên, vậy chia sẻ thông tin thì sao?"

"Về phần chia sẻ thông tin, nói ra thì phức tạp hơn nhiều." Hội trưởng Lanke trầm ngâm một lát, chỉ vào một người đàn ông mập mạp mặt mày hồng hào, cười rộ lên giống hệt Di Lặc Phật trong truyền thuyết trên Địa Cầu ngồi bên cạnh ông ta nói: "Lấy Thương hội Armani của Hội trưởng Vincent và Thương hội Salanke của tôi làm ví dụ, Thương hội Armani chủ yếu kinh doanh vải vóc, trong đó có một bộ phận kinh doanh vải vóc cao cấp sẽ có điểm chung với mặt hàng xa xỉ của Thương hội Salanke chúng tôi, cho nên Thương hội Armani sẽ tiến hành chia sẻ thông tin với Thương hội Salanke chúng tôi, tìm hiểu nhu cầu của những khách hàng cao cấp kia, hợp tác chế tạo ra quần áo và trang sức phụ kiện quý giá có thể phối hợp với nhau."

Hứa Dịch khẽ gật đầu: "Tôi đại khái đã hiểu, nói chung, đây cũng coi như là chia sẻ tài nguyên, chỉ bất quá tài nguyên này là thông tin khách hàng mà thôi."

Hội trưởng Lanke cười nói: "Hội trưởng Hứa quả nhiên là thông minh hơn người, khó trách có thể khiến Thương hội Tân Phi trong thời gian ngắn như vậy đã phát triển lớn mạnh."

"Hội trưởng Lanke, ngài quá khen rồi. Bất quá Hội trưởng Lanke, sản phẩm Thương hội Tân Phi chúng tôi hiện tại sản xuất đều là một ít máy móc ma pháp, đối tượng đều là những khách hàng cá nhân bình thường, dường như cũng không có tài nguyên gì có thể chia sẻ. Đương nhiên, nếu như là mọi người ở đây muốn mua sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi, tôi có thể tự mình làm chủ cho mọi người một mức giá ưu đãi hài lòng."

"Hội trưởng Hứa nói đùa rồi." Hội trưởng Lanke khẽ lắc đầu cười."Tài nguyên có giá trị nhất của Thương hội Tân Phi các cậu không phải là những máy móc ma pháp kia, mà là..." Nói đến đây, Hội trưởng Lanke dừng một chút, nghiêm mặt nói: "Kỹ thuật cần thiết để sản xuất ra những máy móc ma pháp kia. Hội trưởng Hứa, cậu hiểu ý tôi chứ?"

Hứa Dịch nhịn không được cười lạnh trong lòng. Cậu đương nhiên hiểu ý của Hội trưởng Lanke. Theo như lời Hội trưởng Lanke nói, các thương hội trong Liên minh Thương mại phải tiến hành chia sẻ tài nguyên, mà hiện tại ông ta lại đem kỹ thuật sản xuất máy móc ma pháp của Thương hội Tân Phi định nghĩa là tài nguyên, rõ ràng là muốn cậu đem những kỹ thuật này ra chia sẻ. Đối với ý nghĩ này của Hội trưởng Lanke, Hứa Dịch chỉ có hai chữ để đánh giá: trơ trẽn!

Không sai, chính là trơ trẽn!

Ở Địa Cầu, đối với một doanh nghiệp, điều gì là quan trọng nhất? Có người có thể sẽ nói là tiền vốn, có người sẽ nói là nhân tài, còn có người sẽ nói là quản lý, nhưng Hứa Dịch lại rất rõ ràng, đối với một doanh nghiệp, kỹ thuật cốt lõi mới là thứ quan trọng nhất.

Chỉ cần có kỹ thuật cốt lõi, doanh nghiệp đó liền có hy vọng, cho dù là tiền vốn hay nhân tài đều có thể tìm kiếm sau. Chỉ có kỹ thuật cốt lõi, một khi mất đi, chính là trực tiếp mất đi căn bản, từ nay về sau chỉ sợ không còn hy vọng xoay người.

Hiện tại, Hội trưởng Lanke này vậy mà vừa mở miệng đã muốn Hứa Dịch đem kỹ thuật cốt lõi của Thương hội Tân Phi giao ra để chia sẻ. Nếu như đặt ở Địa Cầu, không bị người ta mắng cho một trận mới lạ.

Đương nhiên, nơi này là Lục địa Saiens, Hứa Dịch hiện tại cũng không có vốn liếng để mắng Hội trưởng Lanke, cho nên cậu chỉ là tạm thời im lặng.

Ánh mắt lướt qua mặt Hội trưởng Lanke cùng năm người còn lại, Hứa Dịch thấy rõ sự tham lam gần như không che giấu trên mặt họ.

Hứa Dịch lại cười lạnh trong lòng. Dù sớm biết bữa tiệc tối nay không phải là bữa tiệc tốt đẹp, những người này cũng chẳng có ý tốt gì với cậu và Thương hội Tân Phi, nhưng cậu vẫn không ngờ bộ mặt của họ lại trần trụi đến vậy, gần như không che đậy chút nào.

Chương 149: Trơ trẽn (2/2)

Là hội trưởng của Liên minh Thương mại, Manhattan Lanke vừa mở miệng đã trực tiếp muốn Hứa Dịch đưa ra kỹ thuật cốt lõi. Có vẻ như đây là điều mà những người này đã sớm thống nhất.

Nghĩ lại, Hứa Dịch cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

So với những người này, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi chỉ là một con tôm nhỏ. Nếu như bọn họ không còn chút kiêng kỵ nào, nói không chừng đã trực tiếp nuốt chửng Thương hội Tân Phi, đâu còn ở đây nói nhảm với cậu.

Đối diện với ánh mắt tham lam lại mang theo mong đợi của mọi người, Hứa Dịch chậm rãi nói: "Hội trưởng Lanke, xin hỏi ngài đang nói đến những kỹ thuật nào?"

Hội trưởng Lanke ha ha cười: "Cái này phải xem Hội trưởng Hứa tự mình cân nhắc rồi. Đương nhiên, là hội trưởng của Liên minh Thương mại, tôi luôn tuân theo tôn chỉ là các hội viên của liên hiệp nên chia sẻ tất cả tài nguyên của mình, như vậy mới có thể khiến mọi người cùng nhau phát triển lớn mạnh. Hội trưởng Hứa, cậu đồng ý với quan điểm của tôi chứ?"

Hứa Dịch nhịn không được mắng một câu trơ trẽn trong lòng.

Lời này của Hội trưởng Lanke, rõ ràng là muốn Hứa Dịch đem tất cả kỹ thuật của Thương hội Tân Phi ra chia sẻ.

Thật sự làm theo như lời ông ta nói, với nhân lực vật lực của những thương hội đứng sau những người này vượt xa Thương hội Tân Phi, chỉ sợ nhẹ nhàng cũng có thể ép chết Thương hội Tân Phi, sau đó đến cặn cũng không còn.

"Tôi rất tán thành quan điểm này. Bất quá Hội trưởng Lanke, chúng ta đều là thương nhân, đã bỏ ra thứ gì đó, nếu như không nhận được chút gì, vậy thì thật sự là trái với tôn chỉ của thương nhân rồi, ngài nói đúng chứ?" Hứa Dịch nói.

Hội trưởng Lanke lập tức hiểu rõ, Hứa Dịch đang bắt đầu đưa ra điều kiện.

Tuy nhiên ông ta không hề kinh ngạc, ngược lại còn vui mừng trong lòng.

Ông ta không sợ Hứa Dịch đưa ra điều kiện, chỉ sợ cậu không nói.

Giả như hôm nay đàm phán căng thẳng, Hứa Dịch quay đầu bỏ đi, thì bởi vì Thương hội Tân Phi có Tử tước Leslie đứng sau, lại có quan hệ giữa cậu và Nam tước Hainas, thêm vào đó Thành chủ đại nhân cũng đặc biệt quan tâm đến Thương hội Tân Phi, nên cho dù muốn ra tay với Thương hội Tân Phi, họ cũng phải kiêng kỵ rất nhiều.

Hiện tại Hứa Dịch có ý định hợp tác với họ là tốt rồi. Chỉ cần kéo Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi vào, dựa vào năng lực của những người có mặt ở đây, chia cắt Thương hội Tân Phi căn bản không thành vấn đề, thậm chí còn có thể khiến Tử tước Leslie và Thành chủ đại nhân không thể bắt bẻ gì.

"Đương nhiên. Tôn chỉ của liên hiệp là cùng nhau phát triển, hội viên chia sẻ ra thứ gì đó, đương nhiên phải nhận được hồi báo. Ví dụ như Hội trưởng Hứa nếu như có thể đem những kỹ thuật của Thương hội Tân Phi chia sẻ ra, như vậy tôi có thể thay mặt Thương hội Salanke cam đoan, sẽ đem toàn bộ thông tin mỏ trang sức của Thương hội Salanke chúng tôi chia sẻ cho Thương hội Tân Phi, hơn nữa còn có thể giúp đỡ Thương hội Tân Phi tiến vào ngành trang sức, cậu thấy thế nào?"

Hứa Dịch chỉ có thể lần nữa cười lạnh trong lòng.

Chia sẻ thông tin mỏ trang sức? Dẫn dắt tiến vào ngành trang sức?

Đùa gì vậy! Thương hội Tân Phi ở ngành nghề trang sức này chẳng có chút căn cơ nào, cho dù biết được thông tin mỏ trang sức thì có thể làm gì? Những mỏ trang sức kia khẳng định đều nằm trong tay những quý tộc lớn của Vương quốc Lanpari, không có quan hệ cứng rắn, căn bản không khai thác được!

Về phần dẫn dắt tiến vào ngành trang sức càng là nói nhảm, Thương hội Tân Phi đối với ngành nghề này không hề hiểu biết, cũng không có bất kỳ quan hệ khách hàng nào, cho dù có thể làm ra trang sức, cũng tuyệt đối không bán ra được.

Lời này của Hội trưởng Lanke nghe thì có vẻ không tệ, nhưng rõ ràng là đào sẵn một cái hố lớn để Hứa Dịch nhảy vào.

"Nếu như Hội trưởng Hứa đồng ý, tôi sẽ cố gắng hết sức để Thương hội đồng ý giảm giá quặng thô bán cho Thương hội Tân Phi một thành, khiến giá bán còn rẻ hơn trước kia, Hội trưởng Hứa thấy thế nào?" Hội trưởng Morgan ở bên cạnh bổ sung.

Hai người này đã mở miệng, bốn người còn lại cũng nhao nhao lên tiếng, đưa ra một loạt điều kiện ưu đãi cho Hứa Dịch, nói đến mức hoa cả mắt.

Tuy nhiên Hứa Dịch lại vẫn không chút thay đổi sắc mặt, mãi cho đến khi tất cả mọi người đều nói xong, lúc này mới khẽ gật đầu cười nói: "Thành ý của mọi người tôi đã lĩnh hội đầy đủ rồi. Để tôi chia sẻ kỹ thuật chế tạo máy móc ma pháp ra cũng không phải là không được..." Thấy những người này lộ ra vẻ vui mừng, Hứa Dịch cười khẽ, lời nói xoay chuyển: "Nhưng mà, tôi cảm thấy những điều kiện này không tốt lắm, có thể đổi lại không?"

Hội trưởng Lanke làm một động tác mời với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa nếu như có ý kiến gì khác, cứ việc nói ra. Mọi người đều là bạn bè của liên hiệp, có lời gì cứ nói."

"Vậy thì tốt, tôi có một bản kế hoạch, mời mọi người xem qua." Hứa Dịch từ trong ngực móc ra một phần văn kiện đã chuẩn bị từ trước đưa cho Hội trưởng Lanke.

Nhìn thấy bản kế hoạch Hứa Dịch lấy ra, sắc mặt mọi người đều hơi thay đổi.

Tên nhóc này, vậy mà đã sớm có chuẩn bị!

Hội trưởng Lanke sắc mặt hơi trầm xuống, nhận lấy bản kế hoạch lật xem, sắc mặt lại càng ngày càng kinh ngạc.

Chờ đến khi ông ta xem xong, thần sắc trên mặt đã trở nên cực kỳ kinh dị, ngẩng đầu lên run run bản kế hoạch trên tay, hướng Hứa Dịch hỏi: "Hội trưởng Hứa, đây là ý nghĩ thật sự của cậu? Chỉ đơn giản như vậy?"

Hứa Dịch nhún vai: "Chỉ đơn giản vậy thôi."

Chương 150: Hay là em gả cho anh nhé? (1/2)

Bánh xe ngựa lăn trên phiến đá lát đường, phát ra tiếng động đều đều, vang vọng trong màn đêm.

Trong xe ngựa lúc này cũng yên tĩnh như màn đêm bên ngoài. Akali vốn hoạt bát, không hiểu sao từ lúc lên xe ngựa lại im lặng, cúi đầu suy nghĩ điều gì đó. Còn Hứa Dịch thì dựa lưng vào thành xe, nhắm mắt, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Cuộc gặp mặt đầu tiên với Hội trưởng Lanke và những người khác thoạt nhìn có vẻ như ai cũng vui vẻ, hai bên đều bày tỏ sự hài lòng với kết quả cuộc gặp.

Tuy nhiên, Hứa Dịch biết rõ, để đạt được kết quả này không hề dễ dàng.

Từ màn trình diễn vừa rồi của Hội trưởng Lanke và những người khác, có thể thấy rõ ràng bọn họ đã sớm có ý định nuốt chửng Thương hội Tân Phi.

Nhưng cách hành xử của bọn họ thật sự quá khó coi, còn chưa đợi Hứa Dịch đồng ý gia nhập Liên minh Thương mại đã đề nghị anh giao nộp kỹ thuật của Thương hội Tân Phi để chia sẻ.

Nếu Hứa Dịch không có dự tính khác, e rằng đã sớm đập bàn bỏ đi rồi.

Nghĩ đến vẻ mặt vui mừng của Hội trưởng Lanke và những người khác khi nghe anh đồng ý chuyển giao kỹ thuật, Hứa Dịch không khỏi cười lạnh trong lòng.

Bọn họ nói nghe hay ho lắm, rằng chỉ cần anh đồng ý để Thương hội Tân Phi gia nhập Liên minh Thương mại thì sẽ được hưởng rất nhiều lợi ích, sẽ được hợp tác với các thương hội lớn khác trong Liên minh với nhiều ưu đãi. Nhưng nếu phân tích kỹ thì sẽ phát hiện ra đây rõ ràng là một cái hố lớn đang chờ anh nhảy vào.

Nếu Hứa Dịch thật sự ngu ngốc đến mức giao nộp toàn bộ kỹ thuật của Thương hội Tân Phi, thì với sự chênh lệch về thực lực giữa Thương hội Tân Phi và những thương hội lớn này, chẳng mấy chốc Thương hội Tân Phi sẽ bị nuốt chửng.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lại cảm thấy có chút kỳ lạ, đáng lẽ những kẻ này đều là hội trưởng của các thương hội lớn, chắc chắn không phải hạng người thiển cận, vậy tại sao bọn họ lại cho rằng Hứa Dịch ngu ngốc như vậy?

Suy nghĩ kỹ một lúc, Hứa Dịch bỗng hiểu ra.

Những kẻ này không phải cho rằng Hứa Dịch ngu ngốc, mà là bọn họ chắc chắn cho rằng những điều kiện mà bọn họ đưa ra là một cám dỗ rất lớn đối với Hứa Dịch.

Đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, việc được gia nhập Liên minh Thương mại đã là một vinh dự vô cùng lớn, huống chi là được hợp tác với những thương hội lớn này, quả thực là may mắn vô cùng. Nếu đổi lại là bất kỳ một thương hội nhỏ nào khác như Thương hội Tân Phi, chắc chắn sẽ không từ chối cám dỗ này.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng, tầm nhìn của Hứa Dịch về tiềm năng của Máy móc Ma thuật vượt xa bất kỳ ai trên Lục địa Saiens. Lý tưởng của anh là tạo ra một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên Lục địa Saiens, làm sao có thể bị cám dỗ nhỏ nhoi trước mắt này cản trở?

Bọn họ đào sẵn một cái hố lớn chờ Hứa Dịch nhảy vào, nhưng

chắc chắn không ngờ rằng, Hứa Dịch lại đào một cái hố lớn hơn cho bọn họ.

Bản kế hoạch mà Hứa Dịch đưa ra cuối cùng, trong mắt Hội trưởng Lanke, quả thực rất đơn giản. Bởi vì trong bản kế hoạch này, Hứa Dịch đề nghị Thương hội Tân Phi sẽ chia sẻ kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật cho tất cả các thành viên trong Liên minh. Thậm chí, nếu các thương hội thành viên khác có ý định sản xuất Quạt Ma thuật, Thương hội Tân Phi sẽ hỗ trợ kỹ thuật, giúp đỡ họ xây dựng dây chuyền sản xuất Quạt Ma thuật hoàn chỉnh.

Điều kiện duy nhất mà Hứa Dịch đưa ra chỉ là, sau này mỗi khi bán ra một chiếc Quạt Ma thuật, các thành viên khác phải trả cho Thương hội Tân Phi 5 đồng bạc.

So với giá bán 2 đồng vàng một chiếc Quạt Ma thuật, lợi nhuận hơn 1 đồng vàng, thì 5 đồng bạc gần như không đáng kể.

Vì vậy, Hội trưởng Lanke rất ngạc nhiên, ông ta cảm thấy điều kiện mà Hứa Dịch đưa ra quá đơn giản.

Ông ta đương nhiên biết rõ, việc yêu cầu Thương hội Tân Phi chuyển giao kỹ thuật chế tạo Máy móc Ma thuật là một yêu cầu quá đáng, Hứa Dịch nhất định sẽ đưa ra rất nhiều điều kiện, nhưng ông ta không ngờ rằng, Hứa Dịch chỉ đưa ra một điều kiện đơn giản như vậy.

Trong mắt Hội trưởng Lanke, bản kế hoạch này của Hứa Dịch chẳng khác nào tuyên bố Thương hội Tân Phi từ bỏ thị trường Quạt Ma thuật béo bở.

Bởi vì chỉ cần Thương hội Tân Phi chia sẻ kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật, với thực lực hùng hậu của những thương hội có mặt ở đây, bọn họ có thể dễ dàng hất cẳng Thương hội Tân Phi ra khỏi thị trường này.

Mặc dù với điều kiện này, Thương hội Tân Phi có thể thu được 5 đồng bạc cho mỗi chiếc Quạt Ma thuật được bán ra, nhưng so với lợi nhuận khổng lồ của bản thân Quạt Ma thuật, thì 5 đồng bạc này chẳng khác nào chút nước canh thừa sau khi miếng thịt béo bở đã bị giành mất.

Sau khi xem kỹ bản kế hoạch mà Hứa Dịch đưa ra và hỏi han Hứa Dịch một số điều, Hội trưởng Lanke và 5 vị hội trưởng của các thương hội lớn khác lập tức bày tỏ sự nhiệt tình với bản kế hoạch này, đồng thời tuyên bố tiếp nhận Thương hội Tân Phi gia nhập Liên minh Thương mại.

Mặc dù Hứa Dịch chỉ giao nộp kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật, nhưng bọn họ cũng hiểu, việc Hội trưởng Lanke muốn Hứa Dịch giao nộp toàn bộ kỹ thuật chế tạo Máy móc Ma thuật là quá tham lam, cho dù Hứa Dịch có ngu ngốc đến đâu cũng không thể đồng ý.

Hiện tại, việc anh có thể giao nộp kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật đã là bước tiến rất quan trọng.

Có bước đầu tiên, sẽ có bước thứ hai, bước thứ ba.

Dù sao Hứa Dịch hiện tại đã gia nhập Liên minh Thương mại, sau này bọn họ có rất nhiều thời gian và cơ hội để từ từ nuốt trọn từng kỹ thuật mà Thương hội Tân Phi đang nắm giữ.

Lúc cụng ly chúc mừng cuối cùng, Hội trưởng Lanke và những người khác cười rất vui vẻ, nhưng Hứa Dịch còn cười vui vẻ hơn.

Bọn họ cho rằng mình đã chiếm được lợi thế lớn khi có được kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật, nhưng bọn họ không biết rằng, trong mắt Hứa Dịch, bọn họ đã rơi vào cái hố mà anh đào sẵn.

Thực ra, trước bọn họ, đã có một thương hội có được kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật, đó chính là Thương hội Fasak ở Thành phố Saltan.

Hiện tại, với sự giúp đỡ của Thương hội Tân Phi, Thương hội Fasak đã xây dựng được một dây chuyền sản xuất Quạt Ma thuật hoàn chỉnh, có thể nói là đã nắm giữ được rất nhiều kỹ thuật cốt lõi về Quạt Ma thuật. Trong mùa hè vừa qua, bọn họ đã bán được hơn 3. 000 chiếc Quạt Ma thuật, thu về lợi nhuận hơn 3. 000 đồng vàng.

Chương 151: Hay là em gả cho anh nhé? (2/2)

Và đây là lợi nhuận mà bọn họ thu được dưới sự cạnh tranh gay gắt của Thương hội Leo. Hiện tại, sau khi Thương hội Leo liên tiếp gặp phải một số vụ tai nạn nghiêm trọng về chất lượng sản phẩm, doanh số bán Quạt Ma thuật của Thương hội Fasak chắc chắn sẽ tăng mạnh trong năm tới.

Bề ngoài, Thương hội Fasak dường như đã có được nguồn lợi nhuận ổn định nhờ kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật mà họ có được từ Thương hội Tân Phi, còn Thương hội Tân Phi dường như đã mất đi thị trường rộng lớn ở Saltan.

Nhưng trong mắt Hứa Dịch, mọi chuyện hoàn toàn không phải như vậy.

Dây chuyền sản xuất Quạt Ma thuật của Thương hội Fasak hoàn toàn được xây dựng dựa trên những chiếc Máy công cụ Ma thuật mà Thương hội Tân Phi bán cho bọn họ. Chỉ riêng việc bán những chiếc Máy công cụ Ma thuật này, Thương hội Tân Phi đã thu về được hàng trăm đồng vàng lợi nhuận từ Thương hội Fasak. Hơn nữa, so với việc bán ra, việc bảo trì và sửa chữa những chiếc Máy công cụ Ma thuật này sau này còn mang lại nhiều lợi nhuận hơn cho Thương hội Tân Phi.

Quan trọng hơn là, vì Thương hội Fasak sử dụng Máy công cụ Ma thuật do Thương hội Tân Phi cung cấp, nên những chiếc Quạt Ma thuật mà Hội trưởng Fasak sản xuất chỉ có thể tuân theo tiêu chuẩn mà Thương hội Tân Phi đặt ra.

Ví dụ như, ốc vít được sử dụng trong Hệ thống Điều tốc Ma

thuật thế hệ thứ hai của Quạt Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất hiện tại có hai loại tiêu chuẩn, một loại nhỏ hơn có đường kính 3 mm, một loại lớn hơn có đường kính 5 mm. Vậy thì ốc vít được sử dụng trong Quạt Ma thuật do Thương hội Fasak sản xuất chỉ có thể sử dụng hai loại tiêu chuẩn này, bởi vì Máy tạo ren Ma thuật mà bọn họ sử dụng là do Thương hội Tân Phi sản xuất, bọn họ căn bản không thể thay đổi quy cách của ốc vít.

Hơn nữa, toàn bộ cấu trúc của Quạt Ma thuật đều do Hứa Dịch thiết kế tỉ mỉ, nếu tự ý thay đổi rất có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Tóm lại, mặc dù Thương hội Fasak kiếm được rất nhiều lợi nhuận từ Quạt Ma thuật, nhưng bọn họ cũng vì Quạt Ma thuật mà bị ràng buộc vào tiêu chuẩn của Thương hội Tân Phi. Sau này, nếu không thể tự mình đạt được bước đột phá lớn về kỹ thuật, bọn họ chỉ có thể bị Thương hội Tân Phi dắt mũi.

Tuy nhiên, việc tự mình nghiên cứu và đạt được bước đột phá lớn về kỹ thuật là điều không hề dễ dàng.

Hứa Dịch có thể thiết kế ra những chiếc Máy móc Ma thuật này là nhờ vào những kiến thức lý thuyết và thực tiễn về cơ khí mà anh mang đến từ Trái đất, kết tinh từ hàng trăm năm nghiên cứu của nhân loại. Lục địa Saiens trước đây chưa từng có nền tảng này, làm sao có thể sánh bằng Hứa Dịch dù chỉ là một chút?

Hiện tại, Hội trưởng Lanke và những người khác muốn có được kỹ thuật liên quan đến Máy móc Ma thuật từ Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch đương nhiên sẽ không từ chối.

Đương nhiên anh không thể nào giao nộp toàn bộ kỹ thuật liên quan đến Máy móc Ma thuật cho bọn họ, vì vậy anh ném ra kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật như một miếng mồi ngon để thỏa mãn lòng tham của bọn họ.

Bọn họ ban đầu ăn miếng mồi này chắc chắn sẽ cảm thấy rất ngon miệng, còn về sau có bị gãy răng hay không... thì Hứa Dịch không dám đảm bảo.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch không nhịn được bật cười khanh khách.

Akali đang cúi đầu suy nghĩ điều gì đó, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười kỳ lạ của Hứa Dịch, không khỏi nhìn sang anh, tò mò hỏi: "Hội trưởng, anh cười gì vậy?"

"Hả? À... Không có gì, tôi đang nghĩ chút chuyện." Hứa Dịch hoàn hồn, xoa xoa mặt, nhìn Akali, bỗng nhiên nhớ ra cô bé này từ nãy đến giờ vẫn im lặng, không khỏi có chút kỳ quái."Đúng rồi, em đang nghĩ gì vậy? Sao lại im lặng như vậy, không giống phong cách của em chút nào."

"Em..." Akali mở miệng, bỗng nhiên thở dài, cúi đầu, một lúc sau mới buồn bã nói: "Hội trưởng, em chỉ là bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống của em và những người giàu có kia cách nhau quá xa, nhưng em lại rất ngưỡng mộ cuộc sống của họ, anh nói xem phải làm sao bây giờ..."

Hứa Dịch không khỏi bật cười, xem ra Akali đã bị sốc trong bữa tiệc rồi.

Là một cô gái xuất thân từ gia đình bình thường, việc một cô bé ở độ tuổi như Akali sau khi tận mắt chứng kiến cuộc sống xa hoa của người giàu có mà bị sốc và khao khát cũng không có gì lạ.

Nghĩ ngợi một lúc, Hứa Dịch đáp: "Có hai cách, một là tự mình trở thành người giàu có, hai là gả cho một người giàu có, em chọn cách nào?"

Akali ngẩng phắt đầu nhìn Hứa Dịch, cau mày nói: "Hội trưởng, anh nói chuyện thẳng thắn thật đấy. Em còn tưởng anh sẽ

an ủi em rằng cuộc sống của người giàu có cũng không tốt đẹp như vậy, họ cũng có rất nhiều phiền não, không ngờ anh lại nói thẳng toẹt ra như vậy."

Hứa Dịch nhún vai: "Những lời ngon ngọt đó chỉ có những cậu nhóc mới nói với con gái thôi. Mặc dù là sự thật, nhưng là một người đàn ông 27 tuổi, đã bị Stella gọi là ông chú, tôi cảm thấy bây giờ nói những lời đó không còn ý nghĩa gì nữa."

Akali không nhịn được bật cười, liếc Hứa Dịch một cái, lại hỏi: "Vậy ông chú, anh cảm thấy nói như thế nào mới có ý nghĩa?"

Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: "Dù sao thì chúng ta cũng phải thừa nhận rằng cuộc sống của người giàu có ít nhất là về mặt vật chất tốt hơn người bình thường rất nhiều, em ngưỡng mộ cuộc sống của họ cũng là chuyện bình thường, đó là lẽ thường tình. Tuy nhiên, trừ khi em sinh ra trong một gia đình giàu có, nếu không thì tiền sẽ không tự nhiên rơi xuống từ trên trời. Vì vậy, muốn có cuộc sống vật chất như người giàu có, chỉ có thể dùng hai cách mà tôi đã nói. Em chọn cách nào?"

Akali đảo mắt, bỗng nhiên nở một nụ cười ngọt ngào với Hứa Dịch.

"Hội trưởng, hay là em gả cho anh nhé?"

Chương 152: Vị khách kỳ lạ (1/2)

Hai ngày sau, Kambi cuối cùng cũng dẫn theo một trăm người lùn của Bộ lạc Angola đến Thành phố Bontar.

Hứa Dịch trực tiếp sắp xếp những người lùn này vào ký túc xá công nhân đã được xây dựng từ trước, đồng thời yêu cầu Kambi với tư cách là người phụ trách Xưởng Máy móc Ma thuật sắp xếp công việc phù hợp cho họ. Anh cũng yêu cầu Kambi và một trăm người lùn của Bộ lạc Norma giúp đỡ những người lùn mới đến làm quen với công việc trong xưởng càng sớm càng tốt, để họ có thể nhanh chóng bắt tay vào làm việc.

Nhiệm vụ sản xuất của Xưởng Máy móc Ma thuật hiện tại rất nặng nề, và có thể thấy trước rằng nhiệm vụ sản xuất trong tương lai sẽ chỉ còn nặng nề hơn, vì vậy việc để những người lùn của Bộ lạc Angola làm quen với công việc càng sớm thì càng tốt.

"Nhìn thấy chưa? Từ đây, đến bờ sông, rồi đến cạnh nhà xưởng đó, kéo dài về phía tây 500 mét, tôi muốn xây dựng một nhà xưởng đủ lớn trên mảnh đất này, và nóc nhà xưởng phải đủ cao, tối thiểu cũng phải cao bốn mét. Có làm được không?", Hứa Dịch lúc này đang đứng trên khoảng đất trống bên ngoài Xưởng Máy móc Ma thuật, dặn dò điều gì đó với một người đàn ông trung niên mặc áo vải lanh màu xanh, nước da ngăm đen bên cạnh.

Người đàn ông trung niên nhìn phạm vi mà Hứa Dịch đang chỉ, suy nghĩ một lúc, hơi nhíu mày: "Hội trưởng Hứa, yêu cầu của anh hơi cao, e rằng việc xây dựng nhà xưởng này sẽ hơi khó khăn."

"Không nói đến việc khó hay không, anh cứ nói là có xây dựng

được hay không? Nếu không được, tôi chỉ có thể tìm người khác xây dựng thôi.", Hứa Dịch nói.

Người đàn ông trung niên lập tức vỗ ngực, nói: "Chắc chắn là không thành vấn đề. Nếu Thương hội Amli chúng tôi không xây dựng được, thì những người khác chắc chắn cũng không xây dựng được!"

Hứa Dịch gật đầu: "Vậy thì tốt."

Người đàn ông trung niên này tên là Wayne Riley, là một quản sự của Thương hội Amli, chuyên phụ trách các công trình xây dựng bên ngoài của Thương hội Amli.

Thông thường, với một công trình nhỏ như xây dựng một nhà xưởng của Hứa Dịch, thì căn bản không cần đến quản sự như ông ta đích thân ra mặt.

Thế nhưng lần này, sau khi Thương hội Tân Phi đề xuất yêu cầu xây dựng nhà xưởng mới cho Thương hội Amli, Hội trưởng Moon Cruz của Thương hội Amli đã tìm đến Riley, yêu cầu ông ta đích thân phụ trách công trình này.

Từ thái độ thận trọng của Hội trưởng Cruz, Riley biết rằng Hội trưởng rất coi trọng Thương hội Tân Phi này, vì vậy khi đối mặt với Hứa Dịch, ông ta luôn tỏ ra rất lịch sự, thậm chí là cung kính.

"Quản sự Riley, tôi yêu cầu nhà xưởng này phải đủ chắc chắn, bởi vì sau này rất có thể sẽ có hơn bốn, năm trăm công nhân làm việc cùng lúc trong đó, nếu xảy ra sự cố, đó là tính mạng của mấy trăm người, anh có thể đảm bảo không?", Hứa Dịch lại nói.

Riley lộ vẻ mặt bị xúc phạm, đỏ mặt nói: "Hội trưởng Hứa, anh không tin tưởng tôi sao?"

Hứa Dịch mỉm cười, vỗ vai Riley nói: "Không phải tôi không tin tưởng anh, chỉ là muốn nói cho anh biết tầm quan trọng của

vấn đề này, hy vọng anh có thể giám sát kỹ lưỡng, cho dù là vật liệu hay là kỹ thuật thi công, tôi đều muốn tốt nhất, tiền bạc không thành vấn đề. Hiểu ý tôi chứ?"

Riley gật đầu lia lịa: "Yên tâm đi, Hội trưởng Cruz đã đích thân dặn dò tôi, khi xây dựng nhà xưởng này nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sơ suất nào, tôi nhất định sẽ chú ý."

Hứa Dịch cười: "Rất tốt, Hội trưởng Cruz là bạn tốt của tôi, tôi tin tưởng lời hứa của ông ấy."

Nhìn Riley bắt đầu khảo sát và đo đạc theo phạm vi mà mình đã chỉ, Hứa Dịch nhìn về phía xa, cau mày.

Lúc đầu, khi thuê được một héc-ta đất này từ Tử tước Leslie, Heinze đã cảm thấy có phải là quá lớn hay không, với quy mô của Thương hội Tân Phi lúc bấy giờ, căn bản không cần đến một mảnh đất lớn như vậy, chỉ cần một mẫu là đủ.

Lúc đó, Hứa Dịch đã trực tiếp bác bỏ ý kiến này của Heinze, anh biết rất rõ, theo sự phát triển và lớn mạnh của Thương hội Tân Phi, diện tích đất mà nhà máy chiếm dụng chắc chắn sẽ ngày càng lớn, một mẫu đất là hoàn toàn không đủ.

Tuy nhiên, ngay cả Hứa Dịch cũng không ngờ rằng tốc độ phát triển của Thương hội Tân Phi lại nhanh như vậy. Máy móc Ma thuật vừa ra đời đã được người dân ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận vô cùng hoan nghênh, đến mức đơn đặt hàng mà Thương hội Tân Phi nhận được ngày càng nhiều, đương nhiên phải mở rộng nhà máy cho phù hợp.

Ban đầu, Hứa Dịch còn cho rằng một héc-ta là đủ, nhưng giờ nhìn lại, dường như vẫn còn hơi thiếu.

Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng do Heinze phụ

trách thì không sao, bởi vì Máy móc Ma thuật Gia dụng thường là máy móc nhỏ, không chiếm nhiều diện tích.

Nhưng Xưởng Máy công cụ Ma thuật của Kambi và những người lùn khác thì hoàn toàn khác.

Ngay cả những Máy móc Ma thuật được gắn mác "nhỏ" như Máy gặt Ma thuật Nhỏ, thì diện tích mà bất kỳ chiếc máy nào chiếm dụng cũng gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần so với Quạt Ma thuật, Nồi cơm Ma thuật, chưa kể đến những Máy công cụ Ma thuật chiếm dụng diện tích lớn hơn.

Vì vậy, Xưởng Máy công cụ Ma thuật là nơi đầu tiên mà Hứa Dịch lựa chọn để mở rộng.

Căn cứ vào sản lượng hiện tại của Xưởng Máy công cụ Ma thuật, cũng như nhu cầu rất có thể phải đối mặt trong tương lai, Hứa Dịch đã trực tiếp mở rộng Xưởng Máy công cụ Ma thuật này lên gấp mười lần.

Nếu như xưởng mới này được xây dựng xong và tuyển dụng đủ thợ thủ công, thì sản lượng của xưởng này có thể tăng lên gấp mười lần.

Chương 153: Vị khách kỳ lạ (2/2)

Đến lúc đó, có lẽ không chỉ đáp ứng nhu cầu của Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, mà còn có thể mở rộng phạm vi hoạt động của Thương hội Tân Phi đến những thành phố xa hơn.

Điều mà Hứa Dịch mong chờ nhất bây giờ chính là cuộc gặp với Quốc Vương Bệ Hạ.

Hai ngày trước, Thành chủ đại nhân đã phái người đến thông báo cho Hứa Dịch rằng Quốc Vương Bệ Hạ rất quan tâm đến Máy móc Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi và quyết định triệu tập Hứa Dịch.

Khi Hứa Dịch đến Thành phố Anweimar để tham gia kỳ thi sát hạch tư cách của Hiệp hội Pháp sư, anh phải báo cáo ngay lập tức và chờ đợi được Quốc Vương Bệ Hạ triệu tập bất cứ lúc nào.

Hứa Dịch đã sống ở Lục địa Saiens hơn ba năm, anh biết rất rõ tầm quan trọng của nông nghiệp đối với lục địa có năng suất thấp này.

Hiện tại, Máy móc Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất có thể nâng cao năng suất của đất nông nghiệp, gián tiếp làm tăng sản lượng lương thực, thì chắc chắn sẽ được giới thượng lưu của Vương quốc coi trọng.

Hứa Dịch thậm chí có thể khẳng định rằng, chỉ cần Quốc Vương Bệ Hạ xác định được sự tiện lợi mà Máy móc Ma thuật Canh tác mang lại, thì ông ấy chắc chắn sẽ ra sức thúc đẩy việc sử

dụng những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác này.

Đến lúc đó, Thương hội Tân Phi chắc chắn sẽ nhận được một lượng lớn đơn đặt hàng Máy móc Ma thuật Canh tác, nếu không chuẩn bị trước, lỡ như không thể đáp ứng yêu cầu của Quốc Vương Bệ Hạ, thì Thương hội Tân Phi không những bỏ lỡ một cơ hội cực kỳ tốt, mà còn có thể biến việc tốt thành việc xấu.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch không khỏi cười khổ.

Heinze luôn nói rằng anh suy nghĩ quá nhiều, quá xa, nhưng Heinze không biết rằng, nếu không suy nghĩ nhiều hơn, xa hơn, thì làm sao có thể dễ dàng tạo dựng được một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên lục địa không có nền tảng này.

Ví dụ như khi Heinze biết được Hứa Dịch thực sự đã giao nộp kỹ thuật chế tạo Quạt Ma thuật cho Liên minh Thương mại, lần đầu tiên nổi trận lôi đình với Hứa Dịch, cho rằng Hứa Dịch hoàn toàn là tự đào mồ chôn mình, thì Hứa Dịch căn bản không thể giải thích với ông ấy.

Bởi vì Hứa Dịch không thể nào khiến Heinze tin rằng những Thương hội lớn mà hiện tại bọn họ chỉ có thể ngước nhìn này sau này sẽ bị Thương hội Tân Phi kiềm chế, cũng không thể nói cho Heinze biết rằng một lý do quan trọng khác khiến anh làm như vậy là hy vọng rằng sẽ có nhiều người và thế lực hơn trên lục địa này tham gia vào ngành Công nghiệp Ma thuật, hỗ trợ anh hoàn thành việc tạo dựng hệ thống công nghiệp.

Heinze sẽ không hiểu được suy nghĩ của Hứa Dịch, và cũng sẽ không có ai khác trên Lục địa Saiens có thể hiểu được suy nghĩ của anh.

Vì vậy, mặc dù Hứa Dịch rất muốn mở lòng với Hội trưởng Lanke và những người khác, thậm chí có thể chia sẻ tất cả kỹ thuật mà mình biết, hy vọng mọi người cùng nhau tạo dựng hệ

thống công nghiệp, tạo ra một tương lai tươi đẹp, nhưng anh chỉ có thể giữ những suy nghĩ này trong lòng, đồng thời đấu trí đấu dũng với Hội trưởng Lanke và những người khác, lo lắng rằng Thương hội Tân Phi còn non yếu sẽ thực sự bị những gã khổng lồ này nuốt chửng.

"Bỗng nhiên phát hiện ra, có phải mình có khuynh hướng tự ngược đãi hay không?", Hứa Dịch không nhịn được tự giễu cười.

Sau khi cười xong, Hứa Dịch hít sâu một hơi, tự vỗ mạnh vào trán, lắc đầu, ném những suy nghĩ hỗn loạn bất chợt nảy ra khỏi đầu.

Mặc dù có rất nhiều khó khăn, nhưng một khi đã xác định được mục tiêu, thì anh phải tiếp tục từng bước một.

Nếu ngay cả một chút cứng rắn của máy móc cũng không học được, thì còn tư cách gì để làm kỹ sư cơ khí.

Đột nhiên có tiếng bước chân vội vã từ phía sau truyền đến, Hứa Dịch quay đầu lại nhìn, thấy Alex đang cầm một bản vẽ chạy tới.

"Hội trưởng, có khách tìm anh." Alex thở hổn hển dừng lại trước mặt Hứa Dịch, đưa bản vẽ trong tay cho anh."Vị khách này rất kỳ lạ, cô ấy không chịu lộ mặt, chỉ nói với tôi là đưa cái này cho anh, anh sẽ đi gặp cô ấy."

Hứa Dịch nhận lấy bản vẽ, liếc nhìn, cười khẩy: "Nhanh như vậy đã đến rồi, xem ra là rất nóng lòng." Anh ngẩng đầu lên hỏi Alex: "Khách đâu? Ở đâu?"

"Cô ấy nói là không muốn gặp ai ngoài Hội trưởng, tôi đã sắp xếp cho cô ấy đợi ở văn phòng." Alex đáp.

"Ừm, cậu làm rất tốt, quay lại làm việc đi, tôi đi gặp vị khách này."

Alex nhìn Hứa Dịch, do dự một chút, có chút lo lắng nói: "Hội trưởng, vị khách này kỳ lạ như vậy, tôi thấy... tôi thấy anh tốt nhất là đừng đi gặp cô ấy một mình, lỡ như xảy ra chuyện gì..."

Hứa Dịch cười, trừng mắt nhìn Alex: "Cậu quên tôi còn là Pháp sư sao?"

"Nhưng mà trình độ Ma pháp của anh không..." Alex nói được một nửa thì vội vàng ngậm miệng lại.

Hứa Dịch bất lực xua tay với cậu ta: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, quay về vị trí của mình đi, tôi đi gặp cô ấy."

Sau khi đuổi Alex đi, Hứa Dịch đi thẳng đến văn phòng.

Vừa đẩy cửa ra, anh đã nhìn thấy một người cả người được bao bọc trong một chiếc áo choàng dài, đang ngồi trên ghế trong văn phòng.

Mặc dù đang đối diện với cửa văn phòng, nhưng vì đầu và mặt đều bị che kín mít, nên căn bản không nhìn rõ được diện mạo của người này.

Hứa Dịch đánh giá người này từ trên xuống dưới, mỉm cười nói: "Không phải cô nói là không tin tưởng Nhân loại sao? Yanis tiểu thư thân mến?"

Chương 154: Tham vọng của Hainas (1/2)

Vị khách bí ẩn đứng dậy, mở chiếc mũ trùm đầu che kín toàn bộ khuôn mặt, để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp pha chút anh khí, cùng với đôi tai nhọn dài đặc trưng.

Chính là nữ Elf Yanis mà Hứa Dịch đã gặp ở Bộ lạc Angola lần trước.

"Bây giờ tôi cũng không tin tưởng Nhân loại." Yanis dường như không nghe ra ý trêu chọc trong giọng nói của Hứa Dịch, sắc mặt vẫn bình tĩnh."Nếu không phải Trưởng lão nói rằng bản vẽ anh đưa ra rất có thể giúp giải quyết vấn đề của Bộ lạc chúng tôi, thì tôi đã không bị phái đến đây."

Hứa Dịch mỉm cười, không muốn lãng phí thời gian vào những lời vô nghĩa, mời Yanis ngồi xuống, đồng thời theo yêu cầu của cô rót cho cô một ly nước lọc, sau đó ngồi xuống đối diện cô, lấy ra bản vẽ mà Alex vừa đưa đến.

Bản vẽ này chính là bản vẽ mà Hứa Dịch đã để lại cho Tộc trưởng Monto trước khi rời khỏi Bộ lạc Angola lần trước, bảo ông ấy chuyển cho Yanis, vì vậy vừa nhìn thấy bản vẽ này, lại nghe Alex nói vị khách này thậm chí không muốn lộ mặt, Hứa Dịch lập tức đoán được vị khách này hẳn là Yanis.

"Yanis tiểu thư, ý cô là, bản vẽ này không chỉ cô đã xem qua, mà còn mang về cho Trưởng lão của Bộ lạc xem qua?" Hứa Dịch hỏi.

"Đúng vậy. Sau khi xem xong, Trưởng lão cảm thấy phương

pháp mà anh đề xuất có khả năng thực hiện rất cao, vì vậy đã bảo tôi đến hỏi anh, phương pháp này cụ thể nên thực hiện như thế nào?" Yanis gật đầu.

Hứa Dịch cầm bản vẽ lên nhìn lướt qua, thầm nghĩ phương án mà mình đưa ra chính là tổng hợp từ rất nhiều trường hợp tương tự trên Trái đất, đương nhiên là có tính khả thi rất cao.

"Rất tiếc, Yanis tiểu thư, tôi e rằng không thể cho cô biết cụ thể nên làm như thế nào." Hứa Dịch lắc đầu."Tôi chỉ nghe Tộc trưởng Monto kể qua một chút về những khó khăn mà các người gặp phải, sau đó dựa theo kinh nghiệm của bản thân đưa ra một phương pháp giải quyết đại khái, nhưng bởi vì tôi không nắm rõ tình hình cụ thể, vì vậy cũng không thể đưa ra phương án giải quyết cụ thể hơn. Trừ khi tôi có thể đến khảo sát thực tế, mới có khả năng xác định được nên làm như thế nào."

Yanis trầm ngâm một lát, hỏi: "Ý anh là, muốn đến Bộ lạc chúng tôi xem xét tình hình cụ thể?"

"Chính xác." Hứa Dịch khẳng định.

Yanis im lặng một lúc, lắc đầu.

"Điều này e rằng không được, Bộ lạc chúng tôi đã hơn trăm năm nay không có Nhân loại nào bước vào, cũng không hoan nghênh Nhân loại bước vào."

"Vậy thì tôi chỉ có thể bất lực rồi." Hứa Dịch dang hai tay, bất đắc dĩ nói: "Yanis tiểu thư, tôi nghĩ cô phải thừa nhận rằng, việc giải quyết vấn đề của dòng sông là một công trình lớn, tôi tuyệt đối không thể nào chỉ dựa vào tưởng tượng mà đưa ra cho cô một phương án giải quyết cụ thể, nếu các người ngay cả việc khảo sát thực tế cũng không cho phép tôi đi, vậy thì tôi chỉ có thể xin lỗi."

Yanis lại im lặng một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy, đưa ngón

trỏ và ngón giữa tay phải đặt lên ngực, hơi cúi người hành lễ với Hứa Dịch: "Nếu đã như vậy, vậy thì tôi xin phép cáo từ. Chúc anh đêm nay được Alune ban phước giấc ngủ ngon."

Nói xong, Yanis cứ thế quay đầu bỏ đi.

Hứa Dịch há miệng, định gọi cô lại, nhưng nghĩ lại thì thôi.

Chủng tộc Elf chính là có tính cách như vậy, cho dù anh có gọi Yanis lại cũng không thay đổi được suy nghĩ hiện tại của cô, vậy thì chi bằng để Chủng tộc Elf tự mình quyết định.

Dù sao thì Hứa Dịch cũng không hề vội vàng, người vội vàng là Chủng tộc Elf.

Sau khi ngồi trong văn phòng suy nghĩ một lúc, Hứa Dịch đứng dậy rời khỏi văn phòng, một lần nữa dặn dò Quản sự Riley một số yêu cầu của mình đối với nhà xưởng mới, sau đó lên xe ngựa, đi đến một tiểu viện ở phía bắc Thành phố Bontar.

Vừa bước vào tiểu viện, Hứa Dịch đã nghe thấy tiếng gầm rú của Nam tước Hainas.

"Miller, nhanh lên! Nếu chúng ta không thể giải quyết xong tất cả bản thảo trước bữa tối, thì tối nay đừng hòng ngủ!"

"McCauley, đừng ngẩn người ra nữa, còn không mau mang những bản thảo đã chuẩn bị xong đi in? Ngồi ngây ra đó làm gì?"

"Megan, những kẻ đi thu thập tin tức vẫn chưa về sao? Sắp đến giờ chốt bản thảo cuối cùng rồi, bọn họ mà còn không về thì đừng hòng nhận lương hôm nay!"...

Nghe giọng nói hùng hậu xen lẫn khàn đặc này, Hứa Dịch phát hiện mình hoàn toàn không thể nào liên hệ giọng nói này với Nam tước Hainas lúc mới gặp còn mang vẻ non nớt.

Xem ra những ngày tháng làm Tổng biên tập của "Nhật báo Bontar" đã khiến Nam tước Hainas thay đổi rất nhiều.

Bước vào tiểu lâu trong sân, Hứa Dịch thấy bên trong là một khung cảnh bận rộn.

Hơn mười nam nữ thanh niên, người thì vùi đầu viết lách, người thì đang sắp xếp tài liệu, người thì chạy đi chạy lại, truyền đạt gì đó...

Đứng giữa đám người, vừa lớn tiếng chỉ huy, vừa xem xét bản thảo trong tay, chính là Nam tước Hainas.

Không biết có phải vì quá bận rộn hay không, Nam tước Hainas hiện tại râu ria xồm xoàm, trông có vẻ thô kệch, quần áo trên người cũng có chút xộc xệch, hơn nữa còn có không ít chỗ dính mực in không biết từ đâu bay tới, cả người so với vẻ ngoài gọn gàng, ngăn nắp khi Hứa Dịch mới gặp lần đầu quả thực khác biệt một trời một vực.

"Này, Nam tước, vẫn còn bận rộn sao?" Hứa Dịch giơ tay lên chào hỏi Nam tước Hainas.

Chương 155: Tham vọng của Hainas (2/2)

Nghe thấy tiếng động, Nam tước Hainas ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Dịch, lập tức nhướng mày, mừng rỡ.

"Hội trưởng Hứa, anh đến thật là tốt quá, tôi đang định tìm anh đây!"

"Ồ? Anh tìm tôi? Có chuyện gì sao?" Hứa Dịch có chút ngạc nhiên."Chẳng lẽ Máy in Ma thuật bị hỏng?"

"Không không, Máy in Ma thuật là bảo bối của chúng ta, sao có thể dễ dàng bị hỏng như vậy. Tuy nhiên, tôi tìm anh quả thực có liên quan đến Máy in Ma thuật, cái này... Hội trưởng Hứa, anh xem, doanh số bán "Nhật báo Bontar" của chúng ta ngày càng tăng, chỉ dựa vào một chiếc Máy in Ma thuật thì đã hơi quá tải, anh có thể chế tạo thêm cho tôi một chiếc... không, tốt nhất là hai chiếc, à không, tốt nhất là ba chiếc! Thế nào? Ba chiếc Máy in Ma thuật? Đối với anh mà nói hẳn là không khó lắm nhỉ?"

"Anh chắc chắn là ba chiếc?" Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Nam tước Hainas.

Chiếc Máy in Ma thuật mà anh thiết kế thực chất là được cải tiến dựa trên kỹ thuật in ấn bằng chữ rời của Trái đất, bởi vì ngôn ngữ trên Lục địa Saiens là ngôn ngữ chữ cái, nên so với kỹ thuật in ấn bằng chữ rời của Trung Quốc cổ đại trên Trái đất thì đơn giản hơn nhiều, lại sử dụng thêm pháp trận hệ Phong làm động lực để điều khiển việc sắp xếp chữ cái, thì một giờ có thể in được tới hai nghìn tờ giấy.

"Nhật báo Bontar" tổng cộng mười trang, cho dù tính cả mặt trước và mặt sau, thì cũng chỉ có hai mươi trang.

Nói cách khác, một chiếc Máy in Ma thuật hoạt động hết công suất, trong vòng một giờ có thể in xong một trăm tờ "Nhật báo Bontar".

Mà Hứa Dịch biết Nam tước Hainas sẽ chốt nội dung "Nhật báo Bontar" của ngày hôm sau trước bữa tối, vậy tính từ sáu giờ tối đến sáu giờ sáng hôm sau, có tới mười hai tiếng đồng hồ để in "Nhật báo Bontar".

Cho dù trừ đi thời gian nghỉ ngơi ở giữa và một số thời gian tiêu hao bất ngờ khác, thì cũng đủ để in một nghìn tờ "Nhật báo Bontar".

Hiện tại Nam tước Hainas lại muốn Hứa Dịch tăng thêm ba chiếc Máy in Ma thuật, điều đó có nghĩa là sản lượng in ấn của "Nhật báo Bontar" rất có thể sẽ vượt quá ba nghìn tờ!

Đây là một con số đáng kinh ngạc, phải biết rằng tổng dân số trong Thành phố Bontar hiện tại cũng không đến ba vạn người, tính theo hộ gia đình, e rằng cũng chỉ có khoảng năm nghìn hộ.

Với trình độ giáo dục của người dân trong Thành phố Bontar, hiển nhiên không thể nào nhà nhà đều mua "Nhật báo Bontar", thậm chí có thể đạt được một phần mười đã là tốt lắm rồi, như vậy một chiếc Máy in Ma thuật là đủ.

"Đúng vậy, chính là ba chiếc." Nam tước Hainas gật đầu chắc nịch."Hứa Dịch, đã lâu rồi anh không đến đây, e rằng không biết, hiện tại "Nhật báo Bontar" chỉ riêng trong Thành phố Bontar mỗi ngày đã có thể bán được gần một nghìn tờ, còn ở ngoại ô, tôi cũng đã phái người đến từng thôn xóm để lập điểm bán hàng, mặc dù hiện tại mỗi ngày mỗi thôn xóm chỉ bán được một hai tờ, nhưng rõ ràng là đang dần dần tăng lên. Tôi có thể khẳng định, không cần

bao lâu nữa, những thôn xóm ở ngoại ô cũng có thể bán được rất nhiều "Nhật báo Bontar". Bởi vì người ở ngoại ô nhiều hơn người trong Thành phố Bontar rất nhiều, biết đâu sau này doanh số bán "Nhật báo Bontar" ở ngoại ô cũng có thể vượt quá một nghìn tờ."

"Điều này cũng không đủ để anh yêu cầu ba chiếc Máy in Ma thuật cùng lúc chứ?" Hứa Dịch khó hiểu nói.

Nam tước Hainas cười khà khà: "Hứa Dịch, anh có biết, ngoài "Nhật báo Bontar", tôi còn thành lập thêm hai chi nhánh ở Thành phố Saltan và Thành phố Karma không?"

Hứa Dịch sững sờ, kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy?"

Nam tước Hainas đắc ý cười: "Chính là nhanh như vậy. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi đảm bảo trong vòng một tuần nữa,"Nhật báo Saltan" và "Nhật báo Karma" sẽ ra mắt! Đến lúc đó, tôi sẽ nắm trong tay cả ba thành phố này! Và anh cứ chờ xem, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đưa những tờ báo này đến mọi ngóc ngách của Vương quốc Lanpari, thậm chí là lan rộng ra toàn bộ Lục địa Saiens!"

Nhìn dáng vẻ đắc ý, tràn đầy nhiệt huyết của Nam tước Hainas, Hứa Dịch không khỏi cảm thán trong lòng.

Lần đầu tiên gặp Nam tước Hainas, Hứa Dịch cảm thấy anh ta chỉ là một công tử bột được gia giáo tốt mà thôi, không ngờ sau đó anh ta lại bộc lộ bản chất thích buôn chuyện, rồi sau khi Hứa Dịch giúp anh ta tạo ra "Nhật báo Bontar", anh ta lại thay đổi chóng mặt, trở thành một người đam mê tin tức đầy nhiệt huyết và năng lượng như vậy.

"Nhật báo Bontar" có thể phát triển nhanh như vậy, có liên quan rất lớn đến việc Nam tước Hainas đã dồn rất nhiều tâm huyết vào đó.

Dựa vào gia thế và mối quan hệ của mình, Nam tước Hainas đã không gặp phải bất kỳ trở ngại nào khi sáng lập "Nhật báo Bontar", và thứ mới mẻ này cũng rất được mọi người hoan nghênh, vì vậy nó mới có thể phát triển đến mức độ này trong thời gian ngắn như vậy.

"Ừm... Thực ra, Hainas, tên của báo không nhất thiết phải là Nhật báo, anh hoàn toàn có thể đặt những cái tên khác biệt như "Tin tức buổi sáng Saltan" hoặc "Tiên phong báo Karma"..." Hứa Dịch kịp thời đưa ra một vài gợi ý nhỏ, thấy Nam tước Hainas lộ vẻ vui mừng, nhưng đột nhiên anh chuyển chủ đề."Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Hainas, anh thật sự định ở lại Bontar, không quay về Anweimar nữa sao?"

Chương 156: Quyết định (1/2)

Nghe thấy câu hỏi này, Hainas, người vừa rồi còn đang rất phấn khích, bỗng nhiên cứng đờ người, một lúc sau, cả người như xì hơi, ủ rũ ngồi phịch xuống ghế.

"Hứa Dịch, tôi còn tưởng cậu đến để cổ vũ tôi, không ngờ lại lôi ra chủ đề mất hứng này." Nam tước Hainas trông có vẻ mệt mỏi, tìm một chiếc ghế ngồi xuống, phất tay một cách khó chịu: "Chuyện này Leslie và Ngài Bá tước đều đã nói chuyện với tôi rồi, khuyên tôi lập tức trở về Anweimar, người nhà cũng đã đến giục giã, nhưng cứ nghĩ đến việc trở về sẽ phải ở lì trong cái thành phố nhàm chán Anweimar đó, mỗi ngày hít thở bầu không khí ngột ngạt, đối mặt với những con người u ám đó, tôi lại chẳng muốn quay về chút nào."

Nói đến đây, Nam tước Hainas dừng lại, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt say sưa.

"Cậu thử nghĩ xem, cuộc sống ở đây tuyệt vời biết bao. Mặc dù mỗi ngày ngủ ít hơn một chút, ăn uống cũng không bằng ở nhà, nhưng tôi luôn tràn đầy nhiệt huyết, cảm thấy mình tràn trề sức lực. Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa bao giờ thấy có việc gì khiến mình phấn khích đến vậy, có thể khiến mình say mê dấn thân vào như vậy. Tôi thậm chí còn cảm thấy rằng, những gì tôi đang làm là sự nghiệp vĩ đại mà tôi nên cống hiến cả đời, so với việc trở thành những chính trị gia đạo đức giả, hay những thương nhân thối nát kia, tôi thà chết còn hơn."

"Hứa Dịch, cậu có biết không, chỉ mới hôm kia,"Nhật báo Bontar" của chúng ta đã đưa tin về một vụ việc xảy ra ở ngoại ô, một tên tiểu quý tộc đã cưỡng hiếp con gái của một gia đình nông

dân bình thường, kết quả là cô gái ấy đã xấu hổ tự tử. Thông thường, những chuyện như thế này sẽ bị ém nhẹm, tên tiểu quý tộc kia sẽ không bị sao cả, còn cô gái đáng thương kia sẽ chết oan uổng. Nhưng bây giờ vụ việc đã được "Nhật báo Bontar" của chúng ta đưa ra ánh sáng, Ngài Bá tước sau khi biết chuyện đã vô cùng tức giận, lập tức phái người bắt tên tiểu quý tộc đó lại, đồng thời căn cứ theo quy định của Hội đồng Quý tộc Vương quốc, cho người đánh hắn ta hai mươi roi trước mặt mọi người, đồng thời bắt hắn ta bồi thường cho gia đình nông dân kia ba mươi đồng vàng. Tôi có thể khẳng định rằng, nếu không có "Nhật báo Bontar" chúng ta đứng ra bênh vực lẽ phải, vụ việc này sẽ không bao giờ có kết quả tốt đẹp như vậy."

Nhìn dáng vẻ chính trực của Nam tước Hainas, Hứa Dịch chỉ biết cười khổ.

Bị đánh hai mươi roi, bồi thường ba mươi đồng vàng, vậy đã được coi là bênh vực lẽ phải? Đã được coi là kết quả tốt đẹp?

Đó là một mạng người đấy!

Tuy nhiên, Hứa Dịch biết rất rõ, những gì Nam tước Hainas nói đều là sự thật, đây chính là hiện thực của Lục địa Saiens.

Địa vị của quý tộc cao hơn thường dân rất nhiều, cho dù quý tộc có cưỡng hiếp thường dân, thì cũng chỉ bị trừng phạt như vậy mà thôi.

Thậm chí, nếu không có "Nhật báo Bontar" đưa tin, khiến cho Bá tước Satsuma - Thành chủ đại nhân chú ý, thì tên tiểu quý tộc kia căn bản sẽ không bị trừng phạt gì cả.

Hứa Dịch không có khả năng thay đổi hiện thực này, vì vậy anh chỉ có thể giữ im lặng.

Trái ngược với sự im lặng của Hứa Dịch, Nam tước Hainas

càng nói càng hăng, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể cho Hứa Dịch nghe về những việc mà "Nhật báo Bontar" đã làm trong thời gian qua, nào là vạch trần tội ác của tên tiểu quý tộc kia, nào là tuyên truyền về tấm gương hiếu thảo của một người con bình dân với cha mẹ già tàn tật, nào là tiết lộ một số thông tin của Thành chủ đại nhân thông qua "Nhật báo Bontar"...

Hứa Dịch kiên nhẫn lắng nghe, đợi đến khi anh ta dừng lại nghỉ ngơi một chút, mới trầm ngâm nói: "Hainas, tôi thừa nhận những gì cậu nói đều đúng,"Nhật báo Bontar" quả thực là sự nghiệp vĩ đại mà cậu có thể cống hiến cả đời, thậm chí nó còn vĩ đại hơn cậu tưởng tượng rất nhiều. Tuy nhiên, tôi phải nhắc nhở cậu rằng, sự nghiệp mà cậu muốn theo đuổi sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn, nếu chỉ dựa vào sức lực của một mình cậu, tôi có thể khẳng định là cậu sẽ không thể nào tiếp tục được."

Sắc mặt Hainas sa sầm: "Sao? Cậu cũng muốn khuyên tôi quay về hợp tác với đám người trong gia tộc như Leslie sao? Cậu có tin hay không, nếu để bọn họ nhúng tay vào, tờ báo này sẽ lập tức thay đổi?"

"Tất nhiên là tôi tin." Hứa Dịch mỉm cười."Thực ra, Hainas, cho dù bây giờ bọn họ không nhúng tay vào, thì rất nhiều người vẫn cho rằng "Nhật báo Bontar" không phải là thứ gì đó trong sáng, vĩ đại, bởi vì..." Hứa Dịch chỉ vào mình."Bên trong có tôi, một tên thương nhân thối nát tham lam."

Hainas sững người, sau đó nhớ đến những lời mình vừa nói lúc kích động, liền cười ngượng ngùng với Hứa Dịch.

"Đừng hiểu lầm, tôi không có ý nói cậu. So với những kẻ kia, Hứa Dịch cậu có thể coi là một thương nhân rất có lương tâm. Lần trước,"Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân" mà Thương hội Tân Phi của các cậu đưa ra đã khiến cho hai mươi ba hộ nông dân tham gia kế hoạch đều thay đổi cuộc sống, đồng thời giúp cho hiệu quả thu hoạch và gieo trồng vụ thu ở ngoại ô tăng lên đáng kể, đây là một

việc tốt. Nếu cậu không cho không những chiếc Máy móc Ma thuật đó cho hai mươi ba hộ nông dân kia, thì bọn họ chắc chắn không đủ khả năng mua."

"Cậu cũng đừng nghĩ tôi cao thượng như vậy."Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân" này, nếu nhìn từ góc độ thương mại, thì tôi rất có lời. Mặc dù hai mươi ba hộ nông dân kia hiện tại không cần phải trả tiền, nhưng sau này khi kiếm được tiền, họ vẫn phải trả. Hơn nữa, tôi còn mượn tay bọn họ để quảng cáo cho những chiếc Máy móc Ma thuật đó, và hiệu quả rất tốt. Tôi dám khẳng định, đến mùa thu hoạch vào năm sau, Máy móc Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi chúng ta chắc chắn sẽ bán chạy như tôm tươi." Hứa Dịch cười nói.

Chương 157: Quyết định (2/2)

"Đồ tốt như vậy, tất nhiên là bán được càng nhiều càng tốt." Nam tước Hainas cười ha hả."Tôi thậm chí còn mong muốn nhìn thấy Máy móc Ma thuật Canh tác của các cậu xuất hiện trên mọi cánh đồng của Vương quốc Lanpari, như vậy, người dân Vương quốc Lanpari chúng ta sẽ không bao giờ phải lo lắng về vấn đề lương thực nữa."

Nhìn thấy Nam tước Hainas lại một lần nữa chìm đắm trong ảo tưởng của mình, Hứa Dịch bất lực lắc đầu, quyết định kéo anh ta trở về thực tại.

"Chúng ta vẫn nên quay lại vấn đề vừa rồi. Cậu nói tôi khác với những thương nhân khác, nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy. Bất cứ ai đọc "Nhật báo Bontar" đều có thể nhận thấy,"Nhật báo Bontar" luôn đưa tin về Thương hội Tân Phi của chúng ta, trong mắt bọn họ, đây chính là đang quảng cáo cho Thương hội Tân Phi, có nghĩa là "Nhật báo Bontar" chính là do Thương hội Tân Phi chúng ta mở ra..."

"Ai nói bậy bạ vậy?" Nam tước Hainas tức giận nói."Chẳng lẽ là những Thương hội khác trong Thành phố Bontar? Đám khốn kiếp đó, bọn họ căn bản không biết, nếu không phải cậu ngăn cản, tôi đã sớm đưa thêm nhiều tin tức về Thương hội Tân Phi lên báo rồi. Bởi vì trong mắt tôi, những chiếc Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi sản xuất là thứ có thể thay đổi hoàn toàn cuộc sống của con người! Đám người đó chỉ biết ghen tị với thành tựu của cậu, mà không nhìn thấy giá trị thực sự ẩn chứa trong các sản phẩm của Thương hội Tân Phi, đúng là thiển cận!"

Hứa Dịch cười khổ, một lần nữa ngăn cản cơn thịnh nộ của

Nam tước Hainas, nghiêm túc nói: "Bất kể bọn họ nói như vậy vì lý do gì, thì đó cũng là sự thật. Hainas, mặc dù tôi rất khâm phục việc cậu kiên trì giữ vững lập trường của "Nhật báo Bontar", nhưng cậu cũng phải thừa nhận rằng, cậu không thể nào hoàn toàn không bị bất kỳ ai, bất kỳ điều gì ảnh hưởng. Vậy thì cậu cảm thấy, trong trường hợp buộc phải lựa chọn, cậu muốn giữ vững lập trường của tờ báo trong tầm kiểm soát của mình, hay là để nó nằm ngoài tầm kiểm soát?"

Nam tước Hainas dù sao cũng xuất thân từ gia đình quý tộc lớn, mặc dù có chút lý tưởng hóa, nhưng không có nghĩa là anh ta ngây thơ, sau khi nghe Hứa Dịch nói xong, anh ta trầm ngâm suy nghĩ một lúc, khẽ gật đầu.

"Hứa Dịch, tôi hiểu ý cậu. Nhưng điều này thì có liên quan gì đến việc cậu khuyên tôi quay về Anweimar?"

Hứa Dịch cười ha hả: "Tất nhiên là có liên quan. Hainas, cậu cảm thấy, nếu cậu không quay về Anweimar, thì bao lâu nữa Anweimar sẽ xuất hiện "Nhật báo Anweimar"?"

Hainas hừ lạnh một tiếng: "Đám lão già đó mặc dù luôn chậm chạp trong việc quyết định mọi việc, nhưng chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội. Cho dù tôi không quay về, tôi dám đảm bảo trong vòng năm nay, bọn họ sẽ cho ra đời "Nhật báo Anweimar"."

"Đúng vậy. Đã như vậy, tại sao cậu không nhân lúc này quay về, lợi dụng ưu thế am hiểu về báo chí hơn, có nhiều kinh nghiệm hơn, để giành trước công chiếm thị trường?" Hứa Dịch nghiêm túc nói."Tôi nghĩ cậu nên biết rõ, báo chí cũng giống như tin tức, ai xuất hiện trước sẽ chiếm ưu thế. Cậu không thể nào kiểm soát được tình hình ở Anweimar, vậy thì cậu có thể thử chủ động gây ảnh hưởng đến nó. Cho dù cậu có không muốn dựa vào thế lực của gia tộc, thì cậu cũng phải thừa nhận rằng, thế lực của gia tộc lớn hơn một mình cậu rất nhiều."Nhật báo Anweimar" nằm trong tay gia tộc cậu, ít nhất cũng tốt hơn là nằm trong tay gia tộc khác,

đúng không?"

Hainas cúi đầu suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên nhìn Hứa Dịch với ánh mắt kỳ lạ: "Tại sao cậu lại quan tâm đến chuyện này như vậy? Nói thật, hiện tại cậu chỉ là một thương nhân nhỏ bé, cho dù có chuyện gì xảy ra, thì cũng không liên quan gì đến cậu."

"Sao lại không liên quan?" Hứa Dịch giả vờ trợn mắt."Hainas, cậu quên rồi sao? Máy in Ma thuật là do Thương hội Tân Phi chúng ta nghiên cứu và sản xuất. Là Hội trưởng, tôi tất nhiên phải mở rộng thị trường cho sản phẩm của Thương hội mình. Cậu thử nghĩ xem, nếu như Anweimar cũng xuất hiện báo chí, vậy thì toàn bộ Vương quốc Lanpari chắc chắn sẽ xuất hiện báo chí, thậm chí toàn bộ Lục địa Saiens cũng sẽ xuất hiện báo chí. Đến lúc đó, Máy in Ma thuật của Tân Phi chúng ta sẽ bán được vô số! Tôi sẽ kiếm được bao nhiêu tiền đây!"

Hainas lườm Hứa Dịch một cái: "Xem ra tôi đã nhầm, cậu cũng không khác gì bọn họ, cũng là một tên thương nhân thối nát hám lợi."

Hứa Dịch cười, không thèm để ý, lại hỏi: "Vậy thì Nam tước Hainas cao quý, tràn đầy tinh thần chính nghĩa, ngài có bằng lòng quay về Thành phố Anweimar, dùng "Nhật báo Anweimar" để thay đổi cái thành phố thối nát đó hay không?"

Hainas quay đầu nhìn xung quanh căn phòng, thở dài một hơi.

"Tôi sẽ quay về, nhưng tôi cũng sẽ quay lại đây. Nơi này mới là nơi tôi thuộc về, cho dù có quay về Thành phố Anweimar, tôi cũng chỉ là một khách qua đường mà thôi." Dừng một chút, anh ta lại hỏi Hứa Dịch: "Tôi nghe nói một thời gian nữa cậu sẽ đến Anweimar để tham gia kỳ thi sát hạch tư cách của Hiệp hội Pháp sư?"

"Ừ." Hứa Dịch gật đầu.

"Tốt, đến lúc đó tôi sẽ đi cùng cậu. Vừa hay nhân khoảng thời gian còn lại để sắp xếp lại mọi việc ở đây."

Hứa Dịch nhún vai, tỏ vẻ không có ý kiến.

Chương 158: Cỏ huỳnh quang

Rời khỏi tòa soạn báo "Nhật báo Bontar", Hứa Dịch lại đến Viện nghiên cứu ở phía tây thành phố.

Sau khi gõ cửa, người mở cửa lại là Evita, không phải Akali, người đã chọn ở tầng một.

Nhìn thấy Hứa Dịch, Evita có chút ngạc nhiên, xen lẫn một chút vui mừng.

"Hội trưởng, sao ngài lại đến đây?"

Hứa Dịch chỉ vào bụng mình, cười nói: "Hôm nay Vivian và những người khác trong học viện tổ chức cho học sinh đi chơi, không có ai nấu cơm cho tôi. Tôi lại không muốn đến quán ăn, nên muốn đến đây ăn ké một bữa, không phiền chứ?"

Evita mỉm cười: "Tất nhiên là không phiền, mời ngài vào."

Hứa Dịch cười, lắc đầu. Nếu là Akali, chắc chắn cô nàng sẽ trêu chọc anh vài câu, nhưng tính cách của Evita hoàn toàn khác với Akali, cô nàng luôn tỏ ra điềm đạm hơn nhiều.

Sau khi bước vào, Hứa Dịch nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Akali đâu, bèn hỏi: "Akali đâu?"

"Hôm nay cô ấy ra ngoài rồi." Evita đáp.

"Ra ngoài?" Hứa Dịch ngạc nhiên."Sao vậy? Cô ấy có việc gì sao?"

Evita mỉm cười: "Hội trưởng, ngài quên hôm nay là Chủ nhật sao? Ngài đã nói rồi, mỗi Chủ nhật sẽ cho chúng tôi nghỉ mà."

"Ồ? Đúng rồi, ta quên mất, còn định đến xem tiến độ nghiên cứu của các cô nữa chứ." Hứa Dịch vỗ trán, thầm nghĩ mình đúng là bận đến mức quên cả ngày tháng. Nhìn Evita, anh mới nhận ra cô nàng đang mặc một chiếc tạp dề vải thô bên ngoài."Hôm nay là Chủ nhật, sao cô còn mặc cái này? Chẳng lẽ vẫn đang làm việc?"

Nói đến công việc, đôi mắt Evita sáng lên: "Hội trưởng, tôi có một số phát hiện mới, muốn cùng ngài nghiên cứu. Hôm nay ngài đến thật đúng lúc, hay là xem qua phát hiện mới của tôi trước nhé?"

"Ồ? Phát hiện mới? Liên quan đến phương diện nào? Là Điều hòa Ma thuật sao?" Hứa Dịch hỏi.

Mùa đông sắp đến, gần đây Hứa Dịch đã giao cho Stella và hai người một nhiệm vụ nghiên cứu mới, đó là phiên bản Điều hòa Ma thuật mới.

Phiên bản Điều hòa Ma thuật đầu tiên là loại chỉ làm mát cho mùa hè, bây giờ thời tiết dần trở lạnh, Hứa Dịch muốn họ nghiên cứu loại Điều hòa Ma thuật có thể làm mát và sưởi ấm.

Tất nhiên, điều đầu tiên cần giải quyết là vấn đề Pháp trận sưởi ấm.

Ai ngờ Evita lại lắc đầu: "Không, là về Đèn Ma thuật."

Hứa Dịch có chút bất ngờ: "Nhanh vậy sao? Mới có mấy ngày mà các cô đã giải quyết được vấn đề duy trì năng lượng cho Pháp trận Tia chớp rồi?"

Evita lại lắc đầu: "Mặc dù chúng tôi đã có một số tiến triển, nhưng vẫn chưa thể nói là đã giải quyết được vấn đề này. Tôi muốn nói đến một phát hiện mới khác."

"Vậy rốt cuộc là gì?" Hứa Dịch khó hiểu hỏi.

"Nói thì e rằng ngài không hiểu rõ, hay là tôi dẫn ngài đi xem." Evita ra hiệu cho Hứa Dịch, đi về phía cầu thang dẫn lên tầng hai.

Hứa Dịch do dự một chút, sau đó cũng hiểu ra, tự giễu cười, đi theo sau.

Anh đã đến Viện nghiên cứu này không ít lần, nhưng đây là lần đầu tiên lên tầng hai.

Khác với sự bừa bộn ở tầng một, không gian tầng hai lại vô cùng gọn gàng, ngăn nắp, nhìn đâu cũng thấy mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng, ngay cả các vật liệu thí nghiệm trên bàn làm việc cũng được bày biện đâu ra đấy, không hề có chút lộn xộn nào.

Ngoài ra, Evita thậm chí còn đặt một vài chậu cây trong không gian không mấy rộng rãi, mặc dù đã vào đông, nhưng những chậu cây này vẫn xanh mướt, mang đến cho căn phòng một sức sống kỳ lạ.

Hứa Dịch nhìn xung quanh, còn nhìn thấy trên tường treo một vài món đồ trang trí dường như được làm từ vải vụn.

Mặc dù chất liệu đơn giản, nhưng hoa văn tinh xảo, kiểu dáng tinh tế mà vẫn toát lên vẻ đáng yêu, không hề thua kém những món đồ trang trí được làm bởi những người thợ thủ công chuyên nghiệp trong các cửa hàng.

"Evita, đây đều là do cô tự tay làm sao?" Hứa Dịch chỉ vào bông hoa được ghép từ vải vụn trên tường bên phải.

Evita đỏ mặt, khẽ gật đầu.

"Cô đúng là khéo tay." Hứa Dịch khen ngợi một câu, sau đó bật cười."Những thứ này chắc chỉ có cô mới làm được, còn Akali và Stella, tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi."

Gương mặt Evita càng đỏ hơn, muốn nói đỡ cho Akali và Stella

vài câu, nhưng lại thấy không biết nói gì.

Với tính cách của hai người họ, làm sao có thể kiên nhẫn ngồi ghép từng mảnh vải vụn thành những món đồ trang trí phức tạp như vậy được.

May mà Hứa Dịch cũng không tiếp tục xoáy sâu vào vấn đề này, anh lại hỏi Evita: "Được rồi, cô nói có phát hiện mới, vậy mau lấy ra cho tôi xem đi."

Evita lúc này mới hoàn hồn, cầm lấy một thứ giống như que gỗ nhỏ trên bàn làm việc, đưa cho Hứa Dịch.

Hứa Dịch nhìn lướt qua, ngạc nhiên hỏi: "Đây không phải là cỏ huỳnh quang sao? Đây là phát hiện mới của cô? Thứ này có liên quan gì đến Đèn Ma thuật?"

Evita khẽ gật đầu: "Hội trưởng, lần trước khi đưa cho chúng tôi Đèn Tinh thể Ma thuật, ngài không phải đã nói có một phương pháp là nung nóng dây kim loại đến nhiệt độ rất cao, dây kim loại sẽ phát sáng, sau đó có thể dùng để chế tạo Đèn Ma thuật sao?"

"Ừm, tôi đã nói vậy. Nhưng tôi cũng nói rồi, hiện tại vẫn chưa thể tạo ra loại dây kim loại đó, vì vậy tạm thời chưa có cách nào chế tạo loại Đèn Ma thuật đó." Hứa Dịch nhìn chằm chằm vào cây cỏ huỳnh quang trong tay Evita, cau mày nói: "Chẳng lẽ cô muốn nói thứ này có thể thay thế dây kim loại? Thứ này chỉ sợ hơi nóng lên một chút là cháy thành tro."

"Nói thay thế cũng không sai, nhưng không phải dùng phương pháp nung nóng như ngài nói." Evita mỉm cười, quay lại bàn làm việc, chỉ vào một Pháp trận đã được bố trí sẵn trên bàn, nói: "Hội trưởng, ngài xem, đây là Pháp trận Tia chớp mà chúng tôi đã nghiên cứu và cải tiến trong mấy ngày qua, mặc dù vẫn chưa đạt đến mức độ có thể phát sáng ổn định như ngài nói, nhưng đã có thể duy trì phát sáng trong gần một phút."

Hứa Dịch gật đầu khen ngợi: "Rất tốt. Nếu các cô có thể khiến Pháp trận này liên tục phát sáng dưới sự hỗ trợ của Tinh thể Ma lực, vậy thì việc chế tạo Đèn Ma thuật coi như thành công rồi."

Evita nhìn Hứa Dịch, do dự một chút, sau đó như hạ quyết tâm nói: "Hội trưởng, thật ra... thật ra ngài không cảm thấy, cho dù chúng ta có cải tiến thành công Pháp trận này, khiến nó có thể liên tục phát sáng như ngài nói, thì nó cũng không thích hợp để chế tạo Đèn Ma thuật sao?"

"Ồ? Tại sao?" Hứa Dịch có chút bất ngờ hỏi.

"Bởi vì ánh sáng nó phát ra quá mạnh. Tôi và Akali đã thử nghiệm vào ban đêm, ánh sáng do Pháp trận này phát ra quả thực có thể chiếu sáng cả căn phòng, nhưng ánh sáng quá chói, lúc đó chúng tôi thậm chí còn không thể mở mắt ra được. Tôi nghĩ nếu dùng nó để chiếu sáng thì e rằng không thực tế lắm."

"Vậy sao?" Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, chậm rãi gật đầu."Những gì cô nói cũng có lý. Nhưng tôi nghĩ vấn đề này cũng không khó giải quyết, chỉ cần giảm bớt uy lực của Pháp trận, giảm cường độ ánh sáng của tia chớp là được."

"E rằng không được." Evita lắc đầu."Chúng tôi đã hỏi Đại Pháp sư Camillo, ngài ấy nói rằng, Ma pháp hệ Lôi là Ma pháp cấp cao của Ma pháp hệ Phong, có yêu cầu nhất định về cường độ Nguyên tố Ma pháp. Mặc dù Pháp trận Tia chớp này chỉ có thể phát ra ánh sáng mà không có uy lực của tia chớp, là một Pháp trận hệ Lôi thất bại, nhưng nó vẫn được coi là Ma pháp hệ Lôi, cũng có yêu cầu về cường độ Nguyên tố Ma pháp. Pháp trận Tia chớp này hiện tại đã giảm yêu cầu xuống mức thấp nhất rồi, nếu giảm uy lực của Pháp trận nữa, sẽ khiến Pháp trận này hoàn toàn thất bại, thậm chí không thể phát sáng được nữa."

"Đại Pháp sư Camillo nói vậy sao?" Hứa Dịch cau mày.

Hiện tại anh nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng Ma pháp cấp bốn, hoàn toàn không hiểu biết gì về Ma pháp hệ Lôi cấp cao, đương nhiên chỉ có thể nghe theo ý kiến chuyên môn của Đại Pháp sư Camillo.

"Vậy theo như lời Đại Pháp sư Camillo, chẳng phải là nghiên cứu Pháp trận này lãng phí thời gian sao, hoàn toàn vô dụng?"

"Cũng không thể nói là vô dụng, Hội trưởng, ngài xem." Evita mỉm cười, giơ cây cỏ huỳnh quang trong tay lên, sau đó đặt nó vào giữa Pháp trận.

Khi Evita đặt ngón tay lên Pháp trận, một luồng Ma lực được truyền vào, Pháp trận lóe lên một tia sáng xanh nhạt, sau đó được kích hoạt ngay lập tức.

Hứa Dịch nhìn chằm chằm vào sự thay đổi của Pháp trận, cảm nhận được Nguyên tố Ma pháp không ngừng hội tụ về trung tâm Pháp trận, chỉ trong nháy mắt, một lượng lớn Nguyên tố Ma pháp đã hội tụ ở trung tâm Pháp trận.

Theo như những gì Evita đã trình bày trước đó, lúc này, ở trung tâm Pháp trận sẽ có một tia chớp được kích hoạt, sau đó phát ra ánh sáng chói lọi.

Hứa Dịch nheo mắt, đang chuẩn bị nghênh đón tia chớp chói lọi đó, thì lại thấy trung tâm Pháp trận lóe sáng, sau đó dường như bị cây cỏ huỳnh quang kia hút hết vào trong, hoàn toàn biến mất.

"Cái..." Hứa Dịch vừa định lên tiếng, thì thấy cây cỏ huỳnh quang mỏng manh kia đột nhiên phát sáng, một lúc sau, nó tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ mà rực rỡ.

Lúc này, Evita thu tay lại, ánh sáng của Pháp trận biến mất, nhưng cây cỏ huỳnh quang vẫn tiếp tục phát sáng.

Chưa kịp để Hứa Dịch phản ứng, Evita đã kéo tất cả rèm cửa

sổ lại.

Mặc dù ánh sáng bên ngoài đã bị che khuất hoàn toàn, nhưng căn phòng vẫn sáng sủa nhờ ánh sáng phát ra từ cây cỏ huỳnh quang, có thể nhìn rõ mọi ngóc ngách.

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cây cỏ huỳnh quang một lúc, nhận thấy mặc dù ánh sáng nó phát ra rất rực rỡ, nhưng không hề chói mắt, ngược lại còn có chút dịu nhẹ.

"Đây là phát hiện mới của cô?" Hứa Dịch hỏi Evita.

Evita khẽ gật đầu: "Tôi đã từng đọc được một ghi chép trên sách, nói rằng trên cao nguyên Pamir của Đế quốc Kendra có một đồng cỏ bạt ngàn toàn là cỏ huỳnh quang, mỗi khi có sấm sét, đồng cỏ đó sẽ tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, rất đẹp. Mấy ngày nay, khi nghiên cứu Pháp trận Tia chớp này, tôi đột nhiên nhớ đến ghi chép đó, liền đoán xem liệu cỏ huỳnh quang có tác dụng gì không, sau đó đã làm một số thí nghiệm. Hội trưởng, ngài thấy hiệu quả này thế nào?"

Hứa Dịch cười ha hả, đang định khen ngợi Evita vài câu, thì một giọng nói có chút cà lơ phất phơ vang lên từ cửa ra vào.

"Này, Evita thân yêu, ban ngày ban mặt, cô kéo rèm lại, ở trong phòng với Hội trưởng đáng kính của chúng ta làm gì vậy?"

Chương 159: Hay là hắn thích đàn ông? (1/2)

Hứa Dịch khựng lại, quay đầu nhìn, thấy Akali không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cửa, lúc này đang dựa vào cửa, nhìn anh và Evita với vẻ mặt cười như không cười.

"Akali, cô nói bậy bạ gì đấy!" Evita quát Akali một tiếng, sau đó nhanh chóng đi đến bên cửa sổ, kéo tất cả rèm cửa lên.

Nhìn Evita, cả khuôn mặt ửng hồng dưới ánh nắng mặt trời, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ da mặt Evita đúng là mỏng thật.

Quay đầu lại nhìn Akali, ánh mắt lướt qua cổ cô, Hứa Dịch có chút bất ngờ khi phát hiện trên cổ cô có một sợi dây chuyền.

Sợi dây chuyền này tuy nhìn cũng khá tinh xảo, nhưng rõ ràng kém xa sợi dây chuyền mà Hội trưởng Lanke tặng Akali trong bữa tiệc hôm trước.

Hứa Dịch chỉ vào cổ Akali, thắc mắc hỏi: "Nếu thích đeo dây chuyền như vậy, sao không đeo sợi mà Hội trưởng Lanke tặng cô? Sợi đó hợp với cô hơn mà?"

"Sợi của Hội trưởng Lanke..." Vẻ mặt Akali có chút mất tự nhiên, sau đó lướt qua một tia cười khổ khó phát hiện, cúi đầu đi xuống lầu.

Hứa Dịch càng thêm khó hiểu, anh chỉ hỏi về sợi dây chuyền đó thôi mà, sao phản ứng của Akali lại kỳ lạ như vậy.

"Mấy ngày nay cô ấy có chuyện gì sao?" Hứa Dịch ngạc nhiên

hỏi Evita.

Evita vẻ mặt ngơ ngác lắc đầu: "Không có gì mà. Hội trưởng, hóa ra sợi dây chuyền đó không phải ngài tặng cô ấy sao?"

"Tôi?" Hứa Dịch cũng lắc đầu."Sợi dây chuyền đó là Hội trưởng Lanke của Thương hội Salanke tặng cô ấy, không liên quan gì đến tôi."

"Hóa ra là của Thương hội Salanke, thảo nào đẹp như vậy." Evita khẽ gật đầu, nhìn Hứa Dịch một cái, rồi lại cười nói: "Hội trưởng, Hội trưởng Lanke chắc chắn là vì ngài mới tặng Akali sợi dây chuyền đó, cho nên nói là ngài tặng cô ấy cũng không sai."

"Không không không, không thể nói như vậy được." Hứa Dịch liên tục xua tay."Hội trưởng Lanke tặng cô ấy và tôi trực tiếp tặng cô ấy, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, không thể nói bừa như vậy được."

"Đúng vậy, Hội trưởng ngài không phải là bạn trai của tôi, cũng không đồng ý lời cầu hôn của tôi, vậy thì sợi dây chuyền này đương nhiên không thể coi là ngài tặng tôi rồi." Giọng nói của Akali lại vang lên từ cửa.

Hứa Dịch quay đầu lại, thấy Akali lần này đi lên, trên tay cầm thêm một chiếc hộp, chính là chiếc hộp dùng để đựng dây chuyền mà Hội trưởng Lanke tặng Akali hôm đó.

Thấy ánh mắt Hứa Dịch quét tới, Akali bước lên hai bước, đưa chiếc hộp trong tay cho Hứa Dịch.

"Hội trưởng, ngài trả lại sợi dây chuyền này cho Hội trưởng Lanke giúp tôi đi, nói là tôi không xứng đáng đeo nó."

Hứa Dịch nhíu mày, không đưa tay nhận lấy chiếc hộp, mà nhìn Akali một cách nghiêm túc, thấy tuy bề ngoài cô tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng từ khóe mắt giật giật và cánh mũi phập phồng có thể

thấy, trong lòng cô nhất định đang rất không bình tĩnh.

Hứa Dịch nhìn Evita với ánh mắt dò hỏi, Evita khẽ lắc đầu.

Nghĩ một lát, Hứa Dịch thăm dò lên tiếng: "Akali, đây là quà Hội trưởng Lanke tặng cô, nếu trả lại cho ông ấy, như vậy rất bất lịch sự, e là sẽ khiến ông ấy hiểu lầm cô có ý kiến gì với ông ấy, tôi thấy..."

"Tôi không quan tâm! Dù sao tôi cũng không xứng đáng đeo nó!" Akali lớn tiếng cắt lời Hứa Dịch.

Hứa Dịch không ngờ phản ứng của Akali lại kịch liệt như vậy, không khỏi ngẩn người, lại nhìn biểu cảm của Akali một lúc, rồi mới thở dài trong lòng, đưa tay nhận lấy chiếc hộp.

"Được rồi, nếu cô đã kiên quyết không cần, vậy tôi nhận vậy. Nhưng mà không thể trả lại cho Hội trưởng Lanke được, không thể để ông ấy hiểu lầm."

"Ngài có trả lại cho Hội trưởng Lanke hay không cũng được, dù sao tôi cũng không cần!" Akali nói một cách cứng rắn.

Nhìn Akali với vẻ mặt bướng bỉnh, Hứa Dịch không khỏi cười khổ, thầm nghĩ cho dù là ở Trái Đất hay ở lục địa này, những cô gái chưa đến hai mươi tuổi này quả nhiên là người có tâm tư khó đoán nhất.

Ban đầu anh còn muốn thảo luận kỹ hơn với Evita về sự kết hợp giữa cỏ huỳnh quang và Pháp trận Tia chớp, nhân tiện ở lại ăn cơm trưa, nhưng bây giờ bầu không khí này rõ ràng không thích hợp để anh tiếp tục ở lại.

Nghĩ một hồi, Hứa Dịch nói sơ qua ý tưởng của mình cho Evita, để Evita tiếp tục nghiên cứu về cỏ huỳnh quang, tốt nhất là có thể đảm bảo cỏ huỳnh quang phát sáng liên tục, ổn định, hơn nữa còn có thể thay đổi cường độ ánh sáng, thậm chí có thể điều

chỉnh tùy ý.

Evita gật đầu đồng ý.

Trong lúc Hứa Dịch dặn dò, Akali vẫn luôn đứng im lặng bên cạnh, không nói một lời, bầu không khí trong phòng vô cùng ngượng ngùng.

Chờ đến khi dặn dò xong ý tưởng của mình, Hứa Dịch lập tức chào tạm biệt hai người.

Trước khi đi, nhìn Akali một cái, Hứa Dịch dừng một chút, vẫn không nhịn được nói: "Akali, nếu cô có ý kiến gì thì cứ nói thẳng với tôi. Chúng ta cũng quen biết nhau được mấy tháng rồi, cô nên biết tôi không phải là người khó nói chuyện. Đương nhiên nếu cô cảm thấy khó nói với tôi, thì cô còn có hai người bạn tốt là Evita và Stella, cô có thể nói với họ. Tóm lại... cô và Evita rời nhà đến Thành phố Bontar, làm việc ở Thương hội Tân Phi của chúng ta, tôi không muốn các cô ở đây sống không vui vẻ, hiểu không?"

Akali cắn môi, vẫn không nói gì.

Hứa Dịch thở dài, nháy mắt với Evita, chỉ chỉ Akali.

Evita khẽ gật đầu, ra hiệu cho Hứa Dịch yên tâm.

Hứa Dịch lúc này mới xua tay, từ chối ý định tiễn anh của Evita, xoay người rời đi.

Nghe thấy tiếng Hứa Dịch đi xuống cầu thang, rồi lại nghe thấy tiếng Hứa Dịch đóng cửa chính ở tầng một, biểu cảm của Akali đột nhiên sụp đổ, hai hàng nước mắt tuôn rơi, sau đó lao thẳng đến, nằm úp sấp trên giường Evita, vừa nức nở vừa đập mạnh vào giường.

Chương 160: Hay là hắn thích đàn ông? (2/2)

Evita lắc đầu thở dài, đi đến bên giường ngồi xuống, đưa tay vỗ vỗ lưng Akali, nhẹ giọng nói: "Thôi đi, cậu biết rõ là không thể mà, sao còn cố chấp như vậy?"

Một lúc sau, Akali dần dần ngừng nức nở, đột nhiên dụi đầu loạn xạ trên chăn, sau đó quay đầu, nhìn Evita với vẻ mặt vẫn còn bướng bỉnh.

"Không thử sao biết không thể?"

Evita cười khổ nói: "Nhưng bây giờ cậu đã thử rồi, cảm thấy có thể sao?"

Akali lại ủ rũ nói: "Hình như đúng là không thể... Này, Evita, cậu thấy tôi kém Stella nhiều lắm sao?"

Evita nhìn Akali một lúc, nghiêm túc gật đầu: "Đúng là kém hơn nhiều. Ít nhất Stella sẽ không bao giờ khóc nhè như cậu. Hơn nữa... cậu phải thừa nhận, Stella xinh đẹp hơn cậu."

"Hừ! Xinh đẹp cũng đâu phải là tất cả." Akali lẩm bẩm một câu."Nói thêm nữa, theo tôi quan sát, Hội trưởng dường như cũng không có gì đặc biệt với cô ấy."

Evita không nhịn được gõ lên trán Akali một cái: "Cậu bị ngốc à? Stella xinh đẹp hơn cậu, tính cách còn tốt hơn cậu, thời gian ở chung với Hội trưởng cũng lâu hơn cậu, như vậy mà Hội trưởng còn không có ý gì với cô ấy, vậy thì cậu dựa vào đâu mà cho rằng Hội trưởng sẽ có ý gì với cậu?"

"Biết đâu Hội trưởng lại thích kiểu người như tôi thì sao?" Akali không phục cãi lại một câu, đảo mắt một cái, đột nhiên hỏi với vẻ mặt thần bí: "Evita, cậu nói xem, Hội trưởng năm nay đã 27 tuổi rồi, mà vẫn chưa kết hôn, hơn nữa chúng ta cũng chưa từng thấy ngài ấy có quan hệ thân thiết với cô gái nào, ngay cả người đẹp như Stella ngài ấy cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, hay là... ngài ấy thích đàn ông?"

"Hắt xì-"

Hứa Dịch hắt hơi một cái thật mạnh, không nhịn được xoa xoa mũi, sau đó ngẩng đầu nhìn trời.

Một trong những mục đích anh đến Viện nghiên cứu là để ăn tối, lúc đó đi đã khá muộn, bây giờ rời khỏi đó được một lúc rồi, lúc này trời đã bắt đầu tối dần.

Bây giờ đã là đầu tháng mười một, khí hậu của Lục địa Saiens đã bước vào mùa đông.

Vì nằm ở khu vực trung tâm lục địa hơi chếch về phía tây nam, mùa đông ở Vương quốc Lanpari không lạnh như phương bắc, nhưng lúc này, khi màn đêm buông xuống trên đường phố Thành phố Bontar, vẫn có thể cảm nhận được cái lạnh.

Hứa Dịch chỉnh lại quần áo, quấn chặt người hơn một chút.

"Đúng rồi, suýt chút nữa quên mất, Vivian hình như vẫn chưa có quần áo mùa đông, xem ra phải tranh thủ thời gian đi mua cho con bé mấy bộ. Nhưng mà quần áo con gái tôi không rành lắm, vẫn là phải nhờ Stella bọn họ giúp mới được." Nghĩ đến đây, Hứa Dịch tự nhiên lại nghĩ đến Akali.

Sờ sờ chiếc hộp trong ngực, Hứa Dịch không khỏi cười khổ.

Vì lúc ở Trái Đất anh suốt ngày vùi đầu vào nghiên cứu máy móc, căn bản không có thời gian và tâm trí để yêu đương, mà sau

khi đến thế giới này, mấy năm nay anh đều bận rộn làm quen với thế giới này và cố gắng sinh tồn ở thế giới này, càng không thể nào có mối quan hệ sâu sắc với các cô gái ở thế giới này, cho nên anh hoàn toàn không hiểu nổi tại sao Akali lại có phản ứng kỳ lạ như vậy.

Nhưng anh biết rất rõ, những cô gái ở độ tuổi như Akali, vốn dĩ là lúc tâm tư khó hiểu nhất, anh không đoán ra được cũng không có gì lạ.

Anh cũng không định đoán, bởi vì so với tâm tư của các cô gái, hiện tại có rất nhiều việc cần anh suy nghĩ.

Cho dù là nghiên cứu và phát triển Máy móc Ma thuật mới, hay là các bước để tạo ra hệ thống công nghiệp, đều cần anh tiêu tốn rất nhiều thời gian và tâm sức.

Ngoài ra, Thương hội Tân Phi còn phải đối mặt với cuộc khủng hoảng do phát triển tốc độ cao, thậm chí thực lực Ma pháp cá nhân mà trước đây Hứa Dịch không coi trọng cũng đã đến lúc phải nâng cao, hai điều này cũng cần Hứa Dịch đầu tư thời gian và tâm sức.

Rất nhiều lúc, Hứa Dịch thậm chí còn ước gì mình có thể chia thành nhiều người, mỗi người chuyên tâm vào một lĩnh vực, như vậy mới có thể khiến cho những lĩnh vực này đều có thể phát triển tốt hơn.

Nhưng sự thật là điều này đương nhiên là không thể, mà trong số những lĩnh vực này, có rất nhiều công việc không ai có thể thay thế Hứa Dịch, vì vậy anh chỉ có thể tập trung hết sức lực và thời gian của mình, không dám lãng phí dù chỉ một chút.

May mà Hứa Dịch lúc ở Trái Đất đã là một người cuồng công việc, chỉ cần là công việc nghiên cứu máy móc mà anh cảm thấy hứng thú, anh sẽ càng làm càng hăng say.

"Thật ra nói đi nói lại, vẫn là vấn đề cũ, nhân tài khó tìm." Hứa Dịch gõ gõ trán, thầm nghĩ vấn đề này đúng là nan giải.

Nhận thức về Ma pháp ở Lục địa Saiens vẫn chỉ dừng lại ở mức độ phá hoại và giết chóc, tuy rằng cũng có ứng dụng Ma pháp thực tế như Đèn Tinh thể Ma thuật, nhưng đó chỉ là số ít trường hợp ngẫu nhiên, căn bản không được phổ biến.

Nếu Hứa Dịch muốn tạo ra một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên Lục địa Saiens theo ý tưởng của mình, thì trước tiên phải từng chút một thay đổi tư tưởng và nhận thức của người dân trên Lục địa Saiens thông qua những Máy móc Ma thuật mang tính ứng dụng thực tế.

Tin tốt là, ít nhất ở Thành phố Bontar, người dân đã có nhận thức tương đối đầy đủ về Máy móc Ma thuật.

"Giá mà có nhiều Pháp sư hiểu biết về ứng dụng Ma pháp hơn thì tốt rồi, tốt nhất là tất cả Pháp sư trên lục địa đều đến nghiên cứu ứng dụng Ma pháp, như vậy thì tôi đã không phải vất vả như vậy rồi. Đáng tiếc... Hả?"

Ánh mắt Hứa Dịch đột nhiên rơi vào ven đường.

Hai bóng người quen thuộc lọt vào tầm mắt, bước vào một quán ăn nhỏ ven đường.

Chương 161: Nỗi đau của Vina (1/2)

Hứa Dịch do dự một lát, rồi bước theo vào trong.

Cặp đôi quen thuộc kia lúc này đang được người phục vụ dẫn đến một bàn ăn cạnh cửa sổ, vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp gọi món, thì Hứa Dịch đã đi đến trước mặt họ.

"Chào Rem, Vina, hai người không phải đang ở Thành phố Saltan sao?" Hứa Dịch vừa nói vừa giơ tay lên chào hỏi.

Rem và Vina ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch, sau khi ngẩn người ra một lúc, Vina thở dài nói: "Thành phố Bontar quả nhiên là một nơi chật chội, đi đâu cũng có thể gặp người quen. Nhưng mà Hứa Dịch, bây giờ tôi là người không muốn gặp cậu nhất."

Vẻ mặt Rem cũng có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn Hứa Dịch lảng tránh, dường như không dám nhìn thẳng vào anh.

"Ồ? Tại sao lại không muốn gặp tôi?" Hứa Dịch thản nhiên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, tò mò hỏi Vina: "Tôi đã làm gì có lỗi với cô sao, Vina?"

"Không, hoàn toàn ngược lại, là tôi đã làm chuyện có lỗi với cậu." Sau vài tháng, Vina dường như đã đánh mất vẻ sắc sảo khi còn ở Tháp Pháp sư Camillo, cả người trông có vẻ tiều tụy hơn, nhưng giọng nói vẫn dứt khoát, không hề né tránh.

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, khẽ mỉm cười: "Hình như tôi có nghe nói, hai người đến Thương hội Leo ở Thành phố Saltan để nghiên cứu Máy móc Ma thuật, cô nói hai người đã làm chuyện có

lỗi với tôi, chẳng lẽ là chuyện này?"

Vina khẽ gật đầu, định nói gì đó thì bị Rem đưa tay ngăn lại.

"Vina, đừng nói nữa, chẳng lẽ cô còn cảm thấy chúng ta chưa đủ mất mặt sao?" Vẻ mặt Rem đầy đau khổ.

Vina liếc nhìn Rem, thản nhiên nói: "Chính vì mất mặt nên mới phải nói ra. Đã gặp được Hứa Dịch ở đây, chi bằng nói rõ mọi chuyện cho cậu ấy biết. Nếu không được cậu ấy tha thứ và giúp đỡ, chúng ta sẽ phải sống trong dằn vặt cả đời. Anh muốn như vậy sao?"

Cánh tay giơ lên của Rem khựng lại giữa chừng, vẻ mặt liên tục biến đổi, cuối cùng thở dài một hơi, buông tay xuống, ngả người ra sau ghế, nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Hứa Dịch cảm thấy kỳ lạ, theo như những gì anh nghe được, Rem và Vina được trọng dụng khi đi theo Zimiro đến Thương hội Leo, tại sao bây giờ hai người lại xuất hiện ở Thành phố Bontar với vẻ mặt như người mất hồn thế này?

"Hứa Dịch, cậu đã biết chúng tôi đến Thương hội Leo, chắc cũng biết chúng tôi làm gì ở đó rồi nhỉ?" Vina lại hỏi.

Hứa Dịch gật đầu: "Cũng biết một chút. Thương hội Leo chắc là để hai người phụ trách nghiên cứu Máy móc Ma thuật đúng không? Tôi đã xem qua Quạt Ma thuật do Thương hội Leo sản xuất, có thể coi là sản phẩm gần giống với Quạt Ma thuật của Tân Phi chúng tôi nhất hiện nay, hơn nữa còn là Quạt Ma thuật Điều tốc Thế hệ thứ hai, điều này khiến tôi rất bất ngờ. Ban đầu tôi còn nghĩ rằng, nếu không có sự hỗ trợ kỹ thuật của Tân Phi chúng tôi, các Thương hội khác không thể nào tự mình chế tạo ra Quạt Ma thuật Thế hệ thứ hai."

Rem đột nhiên khẽ hừ một tiếng: "Đó cũng không phải là thứ

gì quá khó, sao lại không thể chế tạo được?"

Hứa Dịch mỉm cười, không nói gì, Vina trừng mắt nhìn Rem, quát: "Rem, im miệng! Anh còn muốn mất mặt đến mức nào nữa?"

Khóe miệng Rem giật giật hai cái, lại mím chặt môi, lần này dường như không định nói gì nữa.

Vina quay lại nhìn Hứa Dịch, dừng một chút rồi nói tiếp: "Ban đầu chúng tôi cũng cảm thấy loại Quạt Ma thuật kiểu mới này quả thực không phải thứ gì quá khó, hơn nữa chúng tôi cũng đã sao chép thành công Máy công cụ Ma thuật, chế tạo loại Quạt Ma thuật này không thành vấn đề. Trên thực tế, dưới sự nỗ lực của chúng tôi, quả thực đã giúp Thương hội Leo chế tạo ra loại Quạt Ma thuật có thể điều chỉnh tốc độ gió tương tự, Thương hội Leo thậm chí còn thưởng cho tôi và Rem mỗi người một trăm đồng vàng. Nhưng mà..."

Nói đến đây, Vina vốn luôn bình tĩnh, thậm chí có thể nói là không chút biểu cảm, bỗng nhiên lộ ra vẻ đau khổ sâu sắc.

"Hứa Dịch, cậu có biết những vụ tai nạn liên quan đến Quạt Ma thuật và... và Nồi cơm Ma thuật ở Thành phố Saltan và Thương hội Leo không?"

Hứa Dịch khẽ gật đầu, những vụ tai nạn này thậm chí còn được đăng báo trên "Nhật báo Bontar", đủ thấy mức độ ảnh hưởng của nó lớn đến nhường nào.

Vẻ mặt Vina càng thêm đau khổ, tự giễu cười nói: "Nếu không phải chúng tôi không biết tự lượng sức mình, nghiên cứu ra Quạt Ma thuật và Nồi cơm Ma thuật, thì những vụ tai nạn này đã không bao giờ xảy ra. Hứa Dịch, cậu có biết không, bây giờ mỗi khi nhắm mắt lại, những người bị thương thậm chí là thiệt mạng vì tai nạn ở Thành phố Saltan lại hiện lên trong đầu tôi, khiến tôi rất khó ngủ. Đáng lẽ ra họ có thể sống yên ổn ở Thành phố Saltan, nhưng

vì tin tưởng vào Máy móc Ma thuật do tôi nghiên cứu, mà gặp phải tai nạn như vậy. Tôi... tôi xin lỗi họ."

Hứa Dịch nhìn Vina với vẻ mặt đầy đau khổ, và Rem cũng mang vẻ mặt tương tự, anh đã hiểu ra phần nào.

Có vẻ như hai người họ cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm cho những vụ tai nạn này, đến mức phải mang trong mình cảm giác tội lỗi sâu sắc.

Nhưng điều kỳ lạ là, vừa rồi Vina còn nói cô ấy đã làm chuyện có lỗi với Hứa Dịch, đây là vì sao?

"Hứa Dịch, cậu có biết Máy công cụ Ma thuật của Thương hội Leo là chuyện gì không?" Vina hỏi ngược lại.

Hứa Dịch cau mày, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cấu trúc của Máy công cụ Ma thuật phức tạp hơn nhiều so với Quạt Ma thuật và Nồi cơm Ma thuật, Máy công cụ Ma thuật của Thương hội Leo không phải mua từ Tân Phi chúng tôi, mà là do họ tự nghiên cứu và phát triển. Nhưng Quạt Ma thuật và Nồi cơm Ma thuật do hai người nghiên cứu đều xuất hiện vấn đề về chất lượng, vậy thì Máy công cụ Ma thuật của Thương hội Leo chỉ có thể còn kém hơn. Tuy nhiên, tôi chưa từng nghe nói về việc Máy công cụ Ma thuật của Thương hội Leo gặp sự cố, điều này chứng tỏ rằng, công nghệ của Máy công cụ Ma thuật này không phải do hai người tự nghiên cứu ra. Nói cách khác..." Hứa Dịch nhìn Vina và Rem với ánh mắt sắc bén."Vina, công nghệ của Máy công cụ Ma thuật, là do hai người ăn cắp từ Tân Phi chúng tôi?"

Chương 162: Nỗi đau của Vina (2/2)

"Nói ăn cắp thì khó nghe quá!" Rem, người im lặng bấy lâu, lúc này không nhịn được lên tiếng."Hứa Dịch, tôi thừa nhận, chúng tôi quả thực đã có được một số thông tin về Máy công cụ Ma thuật từ Tân Phi, nhưng Máy công cụ Ma thuật của Thương hội Leo cũng có thêm một số cải tiến của riêng chúng tôi, không thể coi là sao chép hoàn toàn Máy công cụ Ma thuật của Tân Phi."

Hứa Dịch liếc nhìn Rem, lắc đầu, không định tiếp tục thảo luận vấn đề này với anh ta.

Ở Lục địa Saiens, không có khái niệm bản quyền trí tuệ, cũng không có chuyện bằng sáng chế, vì vậy, theo nghĩa chặt chẽ, cho dù Rem và Vina thực sự ăn cắp công nghệ Máy công cụ Ma thuật từ Tân Phi, thì về mặt pháp lý cũng không có vấn đề gì.

Nhưng về mặt pháp lý không có vấn đề, về mặt đạo đức thì lại không ổn.

Ở Lục địa Saiens, những kỹ thuật do cá nhân nghiên cứu ra thường được coi là bí mật, rất được coi trọng, nếu người khác chưa được sự đồng ý của người đó mà tự ý ăn cắp, học lỏm những kỹ thuật độc quyền này, thì đương nhiên sẽ bị người khác khinh thường.

Đó là lý do tại sao Vina cảm thấy cô ấy đã làm chuyện có lỗi với Hứa Dịch.

Như Hứa Dịch đã phân tích vừa rồi, lý do Thương hội Leo có thể tự mình chế tạo Máy công cụ Ma thuật, rõ ràng là vì Rem và

Vina đã ăn cắp công nghệ Máy công cụ Ma thuật từ Tân Phi.

Nếu không, Thương hội Leo vốn không có nền tảng gì về nghiên cứu Máy móc Ma thuật, tuyệt đối không thể nào trực tiếp nghiên cứu và phát triển ra loại Máy công cụ Ma thuật phức tạp hơn, đòi hỏi kỹ thuật cơ khí tinh xảo hơn.

"Để tôi nhớ xem... Vina, tôi nhớ trước khi rời khỏi Thành phố Bontar, cô đã từng nói với tôi rằng cô muốn đến thăm xưởng sản xuất của Thương hội chúng tôi, có phải cô đã có được thông tin liên quan đến Máy công cụ Ma thuật vào lúc đó không?" Hứa Dịch hỏi.

"Đúng vậy." Vina gật đầu."Hứa Dịch, thật ra lúc đó tôi chỉ là tò mò, muốn xem thử loại Máy móc Ma thuật phức tạp hơn Quạt Ma thuật trông như thế nào, hoàn toàn không có ý định ăn cắp công nghệ. Chỉ là sau đó... sau khi chúng tôi đến Thương hội Leo, chúng tôi phải đối mặt với rất nhiều áp lực, cuối cùng tôi mới nghĩ đến việc lấy những thứ mình biết ra."

Vina đột nhiên đứng dậy, cúi đầu thật sâu trước Hứa Dịch.

"Hứa Dịch, xin lỗi cậu."

Nhìn thấy hành động của Vina, Rem định ngăn cản, nhưng sau khi đưa tay ra, dường như nghĩ đến điều gì đó, anh ta lại dừng lại.

Hứa Dịch nhìn Vina đang cúi đầu, trong lòng không khỏi cảm thán.

Nghĩ lại lúc còn ở Tháp Pháp sư Camillo, Vina luôn tỏ ra kiêu ngạo trong phòng nghiên cứu vì thực lực Ma pháp và tài năng của bản thân, dường như không bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai.

Bây giờ cô ấy lại cúi đầu xin lỗi anh, người có thực lực Ma pháp thấp nhất trong phòng nghiên cứu lúc đó, thật sự khiến người ta bất ngờ.

Nhìn Vina một lúc, Hứa Dịch xua tay: "Không cần đâu, tôi không thích nghe người khác nói xin lỗi, điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Cô hãy nói cho tôi biết tại sao hai người lại đột nhiên xuất hiện ở Thành phố Bontar đi."

Vina không phải là người dài dòng, nghe Hứa Dịch nói xong, cô ấy lại ngồi xuống, dừng một chút rồi đáp: "Không có gì, đã xảy ra nhiều vụ tai nạn như vậy, thì phải có người đứng ra chịu trách nhiệm. Chúng tôi là Pháp sư chủ chốt phụ trách nghiên cứu Máy móc Ma thuật, đương nhiên phải là người nhận trách nhiệm này. Một tuần trước, chúng tôi đã bị Thương hội Leo sa thải."

Hứa Dịch gật đầu, không lấy làm ngạc nhiên.

Cách xử lý của Thương hội Leo cũng giống như nhiều công ty trên Trái Đất.

"Nói cách khác, bây giờ hai người đều đang thất nghiệp?" Hứa Dịch hỏi.

Vina và Rem nhìn nhau, khẽ thở dài: "Chúng tôi không thể ở lại Thành phố Saltan được nữa. Quay về Thành phố Bontar chỉ vì chúng tôi vốn là người Bontar. Nhưng chúng tôi đã rời khỏi Đại Pháp sư Camillo, bây giờ chắc chắn không thể quay lại nữa. Tôi và Rem đã bàn bạc, vài ngày nữa, sau khi bình tĩnh lại, chúng tôi sẽ rời khỏi đây, đến một thành phố xa hơn để xem sao."

"Tôi hiểu suy nghĩ không muốn quay lại Tháp Pháp sư Camillo của hai người, nhưng tại sao hai người lại muốn rời khỏi Thành phố Bontar để đến nơi khác?" Hứa Dịch nói."Cho dù ở Thành phố Bontar, với thực lực và kiến thức của hai người, hai người vẫn có thể tìm được một công việc rất phù hợp."

Vina lắc đầu: "Không thể nào. Ở Thành phố Bontar chỉ có thể tiến hành nghiên cứu Ma pháp dưới trướng Đại Pháp sư Camillo, mà bây giờ chúng tôi không thể tiếp tục nghiên cứu Máy móc Ma

thuật nữa, ở lại Bontar cũng vô nghĩa."

"Đương nhiên không phải là vô nghĩa." Hứa Dịch mỉm cười."Chỉ cần hai người đồng ý, tôi có thể thay mặt Thương hội Tân Phi chào đón hai người. Thế nào? Hai người có muốn đến không?"

Vina và Rem ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch.

Chương 163: Thỏa thuận bảo mật (1/2)

"Hứa Dịch, trong đầu anh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?" Stella không chút khách khí dùng tay nâng mặt Hứa Dịch lên, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt khó hiểu."Rõ ràng Vina đã thừa nhận ăn cắp kỹ thuật Máy công cụ Ma thuật từ anh, vậy mà anh còn muốn thuê cô ta vào Viện nghiên cứu? Anh không sợ cô ta sau này sẽ ăn cắp những kỹ thuật quan trọng hơn sao?"

"Nếu cái gì cũng sợ, vậy tôi chẳng cần phải nghiên cứu kỹ thuật gì nữa, dù sao ai cũng có thể ăn cắp mà, phải không? Ví dụ như Evita và Akali, thậm chí là cô." Hứa Dịch chỉ vào Stella nói.

"Nói bậy!" Stella vỗ vào tay Hứa Dịch một cái."Ba chúng tôi sao có thể giống Vina được? Anh và Vina trước đây vốn không thân thiết, ba chúng tôi bây giờ ít nhất cũng coi như là bạn tốt của anh rồi."

"Bạn tốt sao?" Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ trước lợi ích đủ lớn, đừng nói là bạn tốt, cho dù là người thân thậm chí là vợ chồng phản bội nhau cũng chẳng có gì lạ.

Tuy nhiên, Stella cũng nhắc nhở Hứa Dịch, trước đây anh chưa từng đặt ra các biện pháp và điều khoản bảo mật liên quan, nếu Evita và Akali vì lý do gì đó mà bán những kỹ thuật hiện tại họ đang nắm giữ, anh cũng không có bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào.

Giai đoạn hiện tại, vì Máy móc Ma thuật mà họ nghiên cứu còn tương đối sơ khai, chưa liên quan đến kỹ thuật quá cao siêu, nên cũng không có gì đáng ngại. Nhưng chờ đến sau này, khi họ đã ở

đây lâu hơn, nắm giữ ngày càng nhiều kỹ thuật cốt lõi, nếu lúc đó xảy ra chuyện như vậy, sẽ là một đòn giáng mạnh vào Thương hội Tân Phi.

Chưa kể, chỉ riêng những Thương hội lớn trong Thành phố Bontar lúc này nhất định rất muốn có được những kỹ thuật cốt lõi này.

Nếu họ biết đến sự tồn tại của Evita và Akali, biết hai cô gái này đã nắm giữ rất nhiều kỹ thuật tương đối quan trọng trong Thương hội Tân Phi, nhất định sẽ dùng giá cao mua chuộc hai người, khiến họ bán đứng những thứ này.

"Này, Stella, cô thấy tôi và mọi người bổ sung một điều khoản bảo mật thì sao?" Hứa Dịch hỏi Stella.

"Liên quan đến Máy móc Ma thuật sao?" Stella hỏi ngược lại. Thấy Hứa Dịch gật đầu, Stella mỉm cười, đưa tay vuốt ve mái tóc vàng óng ả, tạo dáng tự mãn nói: "Sao? Bây giờ anh mới nghĩ đến chuyện này sao? Hội trưởng đáng kính, anh có biết, trong Thành phố Bontar đã có rất nhiều Thương hội tìm đến Ông nội tôi, thậm chí là tôi, hỏi chúng tôi biết bao nhiêu về kỹ thuật Máy móc Ma thuật, họ có thể trả giá cao để mua."

"Ồ? Họ trả giá cao bao nhiêu? Nếu đủ cao, tôi cũng có thể bán cho họ." Hứa Dịch cười nói.

Stella liếc Hứa Dịch một cái, hừ lạnh nói: "Chú à, chú không lo lắng sao? Tôi thì không sao, nhưng Ông nội hiện tại biết những thứ rất quan trọng đối với Thương hội, nhỡ đâu Ông nội động lòng, chú không sợ sẽ tổn thất nặng nề sao?"

"Tất nhiên là tôi không lo lắng. Ngài Đại Pháp sư là người như thế nào, sao có thể đồng ý làm loại chuyện tiểu nhân như vậy?" Hứa Dịch cười liếc Stella một cái, bổ sung: "Tất nhiên, một tiểu thư cao quý xinh đẹp như Stella, hiển nhiên cũng sẽ không làm

loại chuyện này."

Stella hơi ngẩng đầu, khẽ hừ một tiếng: "Coi như anh hiểu chuyện. Nhưng nói thật, anh nên thêm điều khoản bảo mật, ví dụ như khi Tháp Ma pháp của Ông nội ký hợp đồng với Pháp sư, trong khế ước có thỏa thuận bảo mật, không cho phép các Pháp sư tiết lộ kết quả nghiên cứu Ma pháp trong Tháp Ma pháp, nếu vi phạm, không chỉ bị trục xuất khỏi Tháp Ma pháp, mà còn bị Ông nội kiện lên Hiệp hội Pháp sư, nghiêm trọng hơn sẽ bị tước bỏ tư cách Pháp sư."

"Đáng tiếc là những thứ như Máy móc Ma thuật hiện tại vẫn chưa được Hiệp hội Pháp sư bảo hộ, hình phạt cũng chỉ là một số tiền, e là chưa đủ sức răn đe." Hứa Dịch bất đắc dĩ nói.

Đây chính là vấn đề mà Hứa Dịch đang phải đối mặt.

Trên Lục địa Saiens không có khái niệm bảo hộ quyền sở hữu trí tuệ, Hiệp hội Pháp sư cũng không có biện pháp bảo vệ việc ứng dụng Ma pháp, vậy nên con đường trừng phạt duy nhất có thể, chính là dựa theo Luật Vương quốc để phán xử.

Nhưng Luật Vương quốc chỉ nhằm bảo vệ tài sản của Thương hội, mà không xác định kỹ thuật là tài sản của Thương hội, vì vậy rất nhiều Thương hội khi gặp phải tình huống này, phần lớn đều âm thầm trả thù.

Hứa Dịch không muốn làm loại chuyện này, nhưng nếu không có hình phạt đủ mạnh, khả năng kỹ thuật của Thương hội Tân Phi bị tiết lộ là rất cao.

Stella suy nghĩ một hồi, phát hiện quả thực không có cách nào hay hơn, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Vậy thì quy định số tiền bồi thường cao một chút, tốt nhất là khiến người đó có bán cả nhà cũng không trả nổi, như vậy họ sẽ sợ."

Hứa Dịch nhún vai: "Tạm thời chỉ có thể như vậy." Nói xong liếc nhìn Stella, do dự một chút rồi hỏi: "Stella, tôi hoàn toàn tin tưởng cô và Ngài Đại Pháp sư, có ký hay không ký điều khoản bảo mật cũng được. Nhưng Evita và Akali... Tôi không phải là không tin tưởng họ, chỉ là tôi và họ không quá thân thiết, tôi lo lắng nếu để họ bổ sung ký kết thỏa thuận bảo mật, liệu họ có suy nghĩ gì không..."

"Yên tâm đi, sẽ không đâu. Họ đều là bạn tốt của tôi, tôi rất hiểu họ, họ không phải là người nhỏ mọn như vậy. Nếu anh cảm thấy tự mình nói ra không hay lắm, tôi có thể thay anh nói với họ, cứ giao cho tôi." Stella vỗ ngực cam đoan.

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Vậy thì tốt quá. Được rồi, chúng ta đi gặp Ông nội cô thôi."

Nơi hai người nói chuyện là ở phòng ngoài cùng tầng cao nhất của Tháp Ma pháp, đẩy cửa bên cạnh ra là vào đến phòng nghiên cứu riêng của Đại Pháp sư Camillo.

Thấy hai người cùng nhau bước vào, Đại Pháp sư Camillo mỉm cười, vẫy tay với Hứa Dịch: "Lại đây, Hứa Dịch, xem Pháp trận này."

Chương 164: Thỏa thuận bảo mật (2/2)

"Ồ? Ngài Đại Pháp sư lại có phát minh mới sao?" Hứa Dịch tiến lại gần, liếc nhìn Pháp trận trên bàn làm việc, nhất thời không biết nên nói là mình xem hiểu hay không.

Nói là xem hiểu, là vì Hứa Dịch liếc mắt một cái đã nhận ra Pháp trận này vậy mà lại cùng lúc bao hàm cả Pháp trận Hàn Băng và Pháp trận Liệt Diễm, hơn nữa còn để hai loại Ma pháp châm có thuộc tính hoàn toàn trái ngược nhau xen lẫn vào nhau, khiến cho hai Pháp trận vốn không quá phức tạp trở nên cực kỳ phức tạp.

Nói là không hiểu, là vì Hứa Dịch căn bản không biết Pháp trận này có thể coi là một Pháp trận hay không.

"Cái này... Ngài Đại Pháp sư, Pháp trận này có thể khởi động bình thường sao?" Hứa Dịch nhịn không được hỏi.

Theo lý thuyết Pháp trận thông thường, một Pháp trận bình thường không thể nào dung nạp Pháp trận khác vào, huống chi là dung nạp một Pháp trận có thuộc tính hoàn toàn trái ngược.

Bởi vì Ma pháp nguyên tố mà Pháp trận tụ tập có liên quan đến thuộc tính của Pháp trận, nếu bị Ma pháp châm có thuộc tính khác quấy nhiễu, nhất định sẽ ảnh hưởng đến vận hành của bản thân, thậm chí dẫn đến không thể khởi động.

Ma pháp là thứ cực kỳ nghiêm ngặt, chỉ cần sai sót một chút, kết quả sẽ khác biệt một trời một vực.

"Thử xem là biết." Đại Pháp sư Camillo chỉ vào Pháp trận.

Hứa Dịch và Stella nhìn nhau, không biết hôm nay Đại Pháp sư Camillo đang giở trò gì.

"Để con thử." Stella đưa tay rót một tia Ma lực vào Pháp trận.

Một luồng sáng xanh nhạt lướt qua Pháp trận, Hứa Dịch và Stella lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh từ Pháp trận tỏa ra.

Bây giờ đã vào đông, đột nhiên có một luồng khí lạnh ập đến, khiến hai người không khỏi rùng mình.

Hứa Dịch nhìn kỹ Pháp trận, phát hiện trên Pháp trận này chỉ có một nửa số trận văn phát ra ánh sáng xanh nhạt, nửa còn lại thì không hề nhúc nhích, như thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi Ma lực.

Nhìn kỹ lại, phát hiện nửa trận văn phát sáng kia rõ ràng tạo thành một Pháp trận Hàn Băng.

Còn nửa trận văn không bị ảnh hưởng, chính là Pháp trận Liệt Diễm.

Hứa Dịch lập tức hiểu ra.

"Ngài Đại Pháp sư, chẳng lẽ ngài đã chồng Pháp trận Hàn Băng và Pháp trận Liệt Diễm lên nhau? Nhưng như vậy sẽ không xung đột sao? Bây giờ chỉ mới khởi động Pháp trận Hàn Băng, vậy phải khởi động Pháp trận Liệt Diễm như thế nào?"

Đối mặt với câu hỏi của Hứa Dịch, Đại Pháp sư Camillo không trả lời, mà bảo Stella buông tay ra, sau đó ông điều chỉnh vị trí của một đoạn trận văn trên Pháp trận, rồi lại rót Ma lực vào.

"Vèo-"

Trận văn đại diện cho Pháp trận Liệt Diễm lập tức lóe lên một

tia sáng đỏ, trên Pháp trận bùng lên một ngọn lửa cao chưa đến một cm, bao trùm toàn bộ Pháp trận.

Chỉ trong chốc lát, không gian xung quanh Pháp trận đã nóng hừng hực, xua tan đi cái lạnh trên người Hứa Dịch và Stella.

Hứa Dịch vừa nhìn thấy đã mừng rỡ.

"Ngài Đại Pháp sư, ngài vậy mà đã cải tiến được độ cao ngọn lửa của Pháp trận Liệt Diễm! Thật tuyệt vời! Pháp trận Liệt Diễm như vậy có thể dùng trong Điều hòa Ma thuật rồi!"

Trước đây, khi Hứa Dịch bảo ba người Stella nghiên cứu Pháp trận Liệt Diễm, vì ngọn lửa do Pháp trận Liệt Diễm mô phỏng ra cao đến hơn nửa mét, căn bản không thể nào nhét vừa vào chiếc Điều hòa Ma thuật nhỏ bé, nên Hứa Dịch đã bảo họ cải tiến Pháp trận Liệt Diễm, tốt nhất là có thể đảm bảo nhiệt độ cao mà Pháp trận Liệt Diễm cung cấp, đồng thời cũng có thể nén ngọn lửa xuống một độ cao nhỏ hơn.

Ba người Stella có lẽ là do hạn chế về thực lực Ma pháp, tiến độ nghiên cứu không nhanh, không ngờ bây giờ lại được Đại Pháp sư Camillo giải quyết.

"Không, Pháp trận này không phải do một mình ta nghĩ ra, mà là kết hợp ý tưởng của bọn họ lại." Đại Pháp sư Camillo xua tay, khiêm tốn nói: "Thực ra ta chỉ hơi sửa đổi Pháp trận Liệt Diễm một chút, để ngọn lửa của nó nhỏ hơn thôi."

Đại Pháp sư Camillo nói thì nhẹ nhàng, nhưng Hứa Dịch biết, phần khó nhất của Pháp trận này chính là cải tiến Pháp trận Liệt Diễm.

Nếu không phải là cường giả cấp bậc Đại Pháp sư ra tay, với trình độ Ma pháp của Stella, Evita và Akali, muốn làm được điều này e là phải mất rất nhiều thời gian.

Tất nhiên, Pháp trận này còn có một thiết kế tinh xảo khác, đó là dung hợp Pháp trận Hàn Băng và Pháp trận Liệt Diễm lại với nhau, hơn nữa còn khiến chúng không xung đột, đồng thời có thể vận hành riêng biệt thông qua một thay đổi nhỏ.

Trước đây, khi thiết kế Điều hòa Ma thuật hai chiều nóng lạnh, vì muốn cùng lúc bố trí cả Pháp trận Hàn Băng và Pháp trận Liệt Diễm trong Điều hòa Ma thuật, Hứa Dịch đã thiết kế không gian bên trong Điều hòa Ma thuật rất lớn, dẫn đến toàn bộ Điều hòa Ma thuật hai chiều nóng lạnh lớn hơn gấp đôi so với Điều hòa Ma thuật chỉ làm lạnh, nếu treo trên tường sẽ rất dễ thấy.

Mà bây giờ, sau khi được cải tiến như vậy, không gian bên trong Điều hòa Ma thuật hai chiều nóng lạnh đã được tiết kiệm rất nhiều, cuối cùng có thể vẫn sẽ lớn hơn Điều hòa Ma thuật chỉ làm lạnh một chút, nhưng cũng chỉ lớn hơn một chút mà thôi.

"Đúng rồi, Ngài Đại Pháp sư, chẳng phải ngài đã nói là không có hứng thú với những thứ nhỏ nhặt này, bảo tôi đừng làm phiền ngài sao? Tại sao bây giờ..." Hứa Dịch chỉ vào Pháp trận, tò mò hỏi.

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn anh, đáp: "Mấy ngày nữa cậu phải đến Anweimar tham gia khảo hạch rồi, ta nghe Stella nói mấy hôm nay cậu cứ bận tâm chuyện Điều hòa Ma thuật, nên giúp cậu giải quyết vấn đề này, để cậu có thể yên tâm đi khảo hạch. Hiểu chưa?"

Tuy Đại Pháp sư Camillo nói rất bình thản, nhưng trong lòng Hứa Dịch lại dâng lên một tia ấm áp.

Vị Đại Pháp sư này thật sự rất quan tâm đến anh.

Tuy nhiên, muốn thật sự không còn vướng bận gì, nào phải chuyện dễ dàng như vậy?

Chương 165: Chủ nhân, cứu tôi với! (1/2)

Tiếng chuông tan học đã điểm từ lâu, những học sinh khác trong lớp đều đã rời khỏi chỗ ngồi, người thì ra ngoài thư giãn, người thì túm tụm lại trò chuyện rôm rả.

Mỗi tiết học ở Học viện Ma thuật Nam tước Rictor đều kéo dài một tiếng rưỡi, thời gian nghỉ giải lao cũng dài hơn, lên đến hai mươi phút, học sinh đương nhiên phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Chỉ có Vivian là ngoại lệ.

Ngoại trừ việc đi vệ sinh, Vivian hoàn toàn không rời khỏi bàn học của mình, cô cúi đầu chăm chú xem lại ghi chú trong lớp, đọc đi đọc lại nhiều lần, cố gắng ghi nhớ những kiến thức này vào đầu và cố gắng hết sức để hiểu chúng.

Sau khi được Hứa Dịch đưa đến học viện này, Vivian luôn học tập chăm chỉ như vậy.

Vì cha mẹ đều là nô lệ, Vivian từ khi sinh ra đã bị coi là nô lệ, vì vậy trong mười bốn năm trước khi được Hứa Dịch mua về, Vivian đã sống như một nô lệ.

Mặc dù Tử tước Leslie đối xử với nô lệ của mình tốt hơn nhiều so với các quý tộc khác, nhưng nô lệ vẫn là nô lệ, cái gọi là đối xử tốt chỉ giới hạn ở việc không dễ dàng ngược đãi và giết hại, và tất nhiên là không thể cho Vivian có cơ hội được học hành.

Sau khi đổi sang Hứa Dịch làm chủ, Vivian nhận thấy cuộc

sống của mình đã thay đổi rất nhiều, cô không chỉ được ăn no ngủ kỹ mỗi ngày mà công việc của cô chỉ là một số công việc nhà nhẹ nhàng.

Hơn nữa, thái độ của Hứa Dịch đối với nô lệ còn tốt hơn Tử tước Leslie gấp nhiều lần.

Vivian biết rằng sau khi bị Hứa Dịch mua về, cô đã chuẩn bị tâm lý cho điều đó, cô nghĩ rằng Hứa Dịch, giống như nhiều người có sở thích đặc biệt, đã phải lòng cơ thể chưa phát triển của mình.

Tuy nhiên, Hứa Dịch đã sống với cô ấy hai tháng nhưng chưa một lần nào động chạm vào người cô, chứ đừng nói là thực sự làm gì cô ấy.

Điều này khiến Vivian vừa mừng vừa lo.

Cuối cùng cũng gặp được một người chủ tốt như Hứa Dịch, nếu anh ta thực sự muốn cơ thể của mình, có lẽ sau này sẽ không bán mình cho người khác nữa?

Tất nhiên, điều này cũng chưa chắc, Vivian nghe nói có người mua nữ nô lệ về chơi chán rồi lại bán cho những kẻ hèn hạ nhất, từ đó phải chịu số phận bi thảm hơn.

Tuy nhiên, dù thế nào đi chăng nữa, Vivian, người đang lo lắng bất an, cũng không ngờ rằng Hứa Dịch lại để mình đi học.

Đi học, đối với Vivian mà nói, là một từ ngữ từng tràn đầy mong đợi trong lòng, nhưng cuối cùng lại phải từ bỏ vì hiện thực phũ phàng.

Cô biết mình chỉ là một nô lệ hèn mọn, ở Lục địa Saiens, ngay cả thường dân cũng không phải ai cũng được học hành, huống chi là một nô lệ hèn mọn như cô, chết đi cũng chẳng ai quan tâm.

Vì vậy, khi nghe Hứa Dịch hỏi cô có muốn đi học hay không,

cô đã sững sờ một lúc lâu, sau khi xác nhận đi xác nhận lại, cô mới vui mừng đồng ý.

Trong nháy mắt, Vivian đã học ở Học viện Ma thuật Nam tước Rictor được hơn một tháng.

Học viện Ma thuật Nam tước Rictor tuy có tên là học viện ma thuật nhưng trên thực tế không chỉ dạy ma thuật.

Ban đầu, học viện này do Nam tước Rictor thành lập, chuyên dạy ma thuật, nhưng sau hàng trăm năm phát triển, hiện nay học viện này đã trở thành học viện tổng hợp lớn nhất Thành phố Bontar.

Ngoài việc dạy ma thuật, nó còn dạy các kiến thức cơ bản khác như ngôn ngữ, lịch sử, văn hóa, v. v. , thậm chí cả hội họa.

Vì Vivian chưa được học hành nên Hứa Dịch đã đăng ký cho cô một khóa học ngôn ngữ cơ bản, để cô bắt đầu học từ những điều cơ bản nhất là đọc và viết.

Ngoài ra, anh còn đăng ký cho cô một lớp học vẽ.

Mặc dù Vivian chưa bao giờ được học hành nhưng trí tuệ của cô không hề kém cỏi, cộng với niềm khao khát kiến thức vô hạn nên chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi, cô đã nắm vững được hầu hết các kỹ năng đọc viết.

Mặc dù cô ấy vẫn chưa thể hiểu hết ý nghĩa nhưng việc đọc cơ bản đã không còn là vấn đề.

So với môn ngữ văn, Vivian còn xuất sắc hơn ở môn hội họa.

Hứa Dịch phát hiện ra tài năng hội họa của Vivian qua những bức tranh cô vẽ lúc rảnh rỗi, và sau khi đến Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, dưới sự hướng dẫn của giáo viên dạy vẽ, tài năng của cô ngay lập tức bộc lộ.

Chỉ trong vòng một tuần, Vivian đã chinh phục được giáo viên, khiến giáo viên dạy vẽ vốn nghiêm khắc phải gọi cô là thiên tài hội họa hiếm có trong nhiều thập kỷ.

Bây giờ Vivian thậm chí còn nổi tiếng ở Học viện Ma thuật Nam tước Rictor vì tài năng hội họa siêu phàm của mình.

Đáng tiếc, danh tiếng này không mang lại cho cô quá nhiều lợi ích mà ngược lại còn mang đến cho cô một số rắc rối.

Kết thúc buổi ôn tập sau giờ học, Vivian rời khỏi lớp học ngôn ngữ, trên đường đến lớp học vẽ, cô bị ba người chặn lại.

"Này, Vivian thân mến, liệu tối nay cô có thể dành chút thời gian ăn tối với tôi không?" Chàng trai trẻ đứng giữa ba người nhìn Vivian, hỏi bằng giọng điệu trơn tru.

Vivian liếc nhìn anh ta, nhận ra anh ta là Enrique của khoa Ma thuật.

"Xin lỗi, tối nay tôi không rảnh." Vivian dứt khoát từ chối.

Kể từ khi gặp Vivian trong lớp học vẽ và tận mắt chứng kiến tài năng hội họa siêu phàm của cô, Enrique dường như đã phải lòng Vivian và theo đuổi cô một cách dai dẳng.

Tuy nhiên, Vivian cảm thấy mình cuối cùng cũng có được cơ hội học tập quý giá, làm sao có thể lãng phí thời gian để hẹn hò với Enrique, vì vậy cho dù Enrique đưa ra yêu cầu gì, Vivian đều trực tiếp từ chối, không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào.

Chương 166: Chủ nhân, cứu tôi với! (2/2)

"Không sao nếu tối nay cô không rảnh, ngày mai cô sẽ rảnh chứ?" Enrique dường như không muốn bỏ cuộc.

"Ngày mai cũng không được." Vivian lại lắc đầu, nghiêm túc nói với Enrique: "Làm ơn hãy từ bỏ đi được không?"

Ở bên Hứa Dịch lâu ngày, được Hứa Dịch dìu dắt nhiều lần, Vivian hiện tại đã không còn rụt rè như trước mà dám trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Sắc mặt Enrique thay đổi, anh không ngờ Vivian lại từ chối thẳng thừng như vậy, thậm chí không chừa một chút đường sống nào.

Trước mặt hai người bạn của mình, Enrique đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ, không nhịn được lên tiếng lạnh lùng.

"Vivian, tôi chỉ muốn ăn tối và trò chuyện với cô, cô không cần phải nhẫn tâm như vậy chứ?"

Vivian chớp mắt, không hiểu ý của Enrique.

Xét cho cùng, cô ấy chỉ là một cô gái chưa đầy mười lăm tuổi, và vì trước đây cô ấy luôn sống như một nô lệ, cô ấy không giỏi về các mối quan hệ và càng không hiểu được lòng tự trọng nhàm chán của những chàng trai trẻ này.

Tuy nhiên, thái độ của cô càng khiến Enrique tức giận hơn.

Enrique sa sầm mặt mày, nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên nắm lấy

cánh tay Vivian, trầm giọng dữ tợn nói: "Tôi nói cho cô biết, dù cô có muốn hay không thì hôm nay cô cũng phải đồng ý! Nếu không, đừng trách tôi bất lịch sự!"

Nhìn thấy hai người bạn đồng hành của Enrique cũng đang tiến lại gần, Vivian bỗng nhớ lại cảnh tượng trước đây khi còn ở nhà Tử tước Leslie, vì làm sai việc gì đó mà bị lính canh đánh đập, cô sợ hãi, người hơi run lên.

Nhìn thấy Vivian lộ vẻ sợ hãi, Enrique lập tức đắc ý cười ha hả, kéo Vivian định đi ra khỏi học viện.

Làm sao sức lực của Vivian có thể so sánh với Enrique, mặc dù cực kỳ miễn cưỡng nhưng vẫn bị anh ta kéo đi.

Nếu là những cô gái khác, lúc này nhất định sẽ ồn ào kêu cứu, nhưng Vivian từ nhỏ đã là nô lệ, sớm quen với thân phận hèn mọn của mình, quen bị người khác ức hiếp, tuy trong lòng và thể xác đều rất phản kháng nhưng căn bản không có ý định cầu cứu.

Chỉ là trong lòng cô lại vang lên một tiếng kêu gào.

"Chủ nhân, cứu tôi với!"

Enrique đang kéo Vivian đi đột nhiên dừng lại, một bóng người chắn trước mặt anh ta.

"Này, ông chú, ông muốn lo chuyện bao đồng sao? Tôi nói cho ông biết, tốt nhất là ông đừng nên..." Enrique vừa nói được một nửa thì một quả cầu lửa bay vụt tới.

Enrique giật mình, vội vàng buông tay Vivian, dựng lên một tấm khiên nước chắn trước mặt.

Phải nói rằng trình độ ma thuật của Enrique không tệ, trong trường hợp này, anh ta vẫn có thể dựng lên một tấm khiên nước hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, quả cầu lửa này trông có vẻ không có gì đặc biệt nhưng uy lực của nó lại cực kỳ lớn, tấm khiên nước của Enrique trong nháy mắt đã bị phá vỡ, quả cầu lửa phát nổ ngay ngực anh ta, trực tiếp đánh bay anh ta ra ngoài.

Enrique vừa ngã xuống đất, một quả cầu nước từ trên trời rơi xuống, dập tắt ngọn lửa trên ngực anh ta, đồng thời dội nước lạnh lên khắp người anh ta.

Bây giờ đã là đầu tháng mười một, tiết trời đầu đông vốn đã se lạnh, lúc này toàn thân bị nước lạnh ngâm, tự nhiên là một trận lạnh giá ập đến, Enrique, người suýt chút nữa đã ngất xỉu vì bị quả cầu lửa đánh trúng, lập tức tỉnh lại.

Nhìn người đàn ông đang bước tới trước mặt mình, nhìn xuống mình, Enrique vừa kinh hãi vừa sợ hãi, vội vàng hét lớn: "Ngươi dám đánh ta! Ngươi có biết cha ta là ai không? Ngươi dám đối xử với ta như vậy, tin hay không ta sẽ bảo cha ta tìm người đánh ngươi thành tàn phế!"

Hứa Dịch cúi đầu nhìn Enrique, người đang vô cùng chật vật vì bị quả cầu lửa thiêu rụi một ít tóc, lại bị nước thấm ướt, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Ồ? Cha ngươi là ai? Nói ta nghe thử xem."

"Ta... Cha ta là Hội trưởng Thương hội Falcao! Ta nói cho ngươi biết, ta quen rất nhiều Pháp sư lợi hại, chỉ cần tìm đại một người là có thể đánh ngươi thành tàn phế!" Nói đến cha mình, Enrique như thể đột nhiên lấy lại được dũng khí.

"Hóa ra là con trai của Hội trưởng Morgan, vậy thì thật là khó xử lý à..." Hứa Dịch ra vẻ khó khăn.

Enrique còn tưởng rằng anh sợ hãi, lập tức nhảy lên khỏi mặt đất, chỉ vào Hứa Dịch, vênh váo nói: "Thế nào? Bây giờ biết sợ rồi

chứ gì? Hừ! Ta nói cho ngươi biết, ngươi dám làm ta ra nông nỗi này, đừng hòng ta tha cho ngươi. Ngươi cứ chờ đấy, ta nhất định sẽ nói chuyện này cho cha ta biết, ngươi hãy đợi đấy!"

Hứa Dịch tán thưởng gật đầu: "Cũng không tệ, biết mình đánh không lại ta, phải đi tìm cha giúp đỡ. Ban đầu ta còn muốn cho ngươi một bài học, đáng tiếc nể mặt Hội trưởng Morgan, ta không thể ra tay được nữa. Dù sao thì Hội trưởng Morgan cũng từng nói chúng ta là bạn tốt, ra tay với con trai của bạn tốt, thật sự là có chút ỷ lớn hiếp nhỏ."

Enrique sững người, nghe giọng điệu của người này, chẳng lẽ quen biết cha mình? Thậm chí cha mình còn nói là bạn tốt với anh ta?

Nếu thật sự là như vậy thì phiền phức rồi, những người được cha mình gọi là bạn tốt, thường là những người có quan hệ làm ăn với ông.

Cha anh coi trọng lợi ích của Thương hội hơn bất cứ thứ gì, nếu nói chuyện hôm nay cho cha anh biết, đừng nói là để cha anh giúp anh ta trả thù, mà còn có thể bị cha anh mắng cho một trận.

"Ngươi... Ngươi là ai?" Enrique do dự một chút, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi.

"Không tệ, cuối cùng cũng biết hỏi tên ta rồi." Hứa Dịch cười toe toét."Nghe cho kỹ đây, ta tên Hứa Dịch, là Hội trưởng Thương hội Tân Phi."

Enrique lập tức mặt mày tái mét.

Chương 167: Quỹ hỗ trợ học tập (1/2)

"Vivian, tên nhóc đó có vẻ như đã đeo bám con khá lâu rồi nhỉ?" Nhìn Enrique và hai tên kia bỏ chạy, Hứa Dịch quay đầu lại, cau mày hỏi Vivian.

Hôm nay anh đến Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, ngoài việc dạy một buổi về Lý thuyết Cơ bản Máy móc Ma thuật, anh còn có một số việc quan trọng khác cần làm.

Ai ngờ vừa tan học, đi dạo trong khuôn viên trường, lại nhìn thấy Vivian đang nói chuyện với ba chàng trai trẻ.

Ban đầu, Hứa Dịch còn tưởng ba chàng trai đó là bạn học của Vivian, còn đang vui mừng vì Vivian đã kết bạn được trong thời gian ngắn như vậy, thậm chí còn đoán xem có phải trong số đó có người đang theo đuổi Vivian hay không. Nhưng một lúc sau, anh bỗng thấy một trong số ba người đó nắm lấy tay Vivian, kéo cô ra khỏi cổng trường.

Mặc dù Vivian không hề kêu cứu, nhưng cả nét mặt lẫn hành động của cô đều toát lên vẻ chống cự quyết liệt.

Hứa Dịch thấy vậy sao có thể nhịn được, Vivian đã sống cùng anh vài tháng nay, anh coi Vivian như người nhà, nên không nói hai lời, lập tức tung ra một quả cầu lửa, đánh bay Enrique, không cho hắn ta cơ hội giải thích.

Tuy nhiên, điều khiến Hứa Dịch bất ngờ là Enrique lại là con trai của Hội trưởng Thương hội Falcao, Fuller Morgan.

Vì Thương hội Tân Phi đã gia nhập Liên minh Thương mại, Thương hội Falcao và Thương hội Tân Phi hiện đang trong giai đoạn "tuần trăng mật", mối quan hệ giữa Hứa Dịch và Fuller Morgan tạm thời vẫn khá tốt đẹp. Nếu Hội trưởng Morgan biết Hứa Dịch ra tay dạy dỗ con trai mình, chắc là sẽ không trách tội Hứa Dịch, nhưng chắc chắn sẽ có chút ngại ngùng giữa hai bên.

"Vâng." Nghe Hứa Dịch hỏi, Vivian cúi đầu đáp.

"Vậy sao con không nói với ta sớm hơn?" Hứa Dịch nắm lấy cánh tay vừa bị Enrique nắm của Vivian, nhìn kỹ, thấy trên cánh tay cô đã hằn lên một vết bầm tím, đủ thấy lúc nãy Enrique đã dùng lực mạnh đến mức nào."Nếu hôm nay ta không ở đây, lỡ như tên nhóc đó làm chuyện gì quá đáng thì sao?"

Vivian cúi gằm mặt, một lúc lâu sau mới lí nhí nói: "Con... Con sợ ngài lo lắng."

Hứa Dịch thở dài, xoa đầu cô: "Ngốc ạ, nếu con thực sự xảy ra chuyện gì, ta lo lắng cũng đã muộn rồi. Lần sau nếu gặp phải chuyện như vậy, nhất định phải nói cho ta biết, hiểu chưa?"

Vivian gật đầu nhẹ, đáp: "Vâng."

Hứa Dịch bỗng bật cười: "Nói đi cũng phải nói lại, Vivian, con đã tiến bộ hơn rồi đấy."

"Hả?" Vivian ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, khó hiểu.

"Con đã biết sợ ta lo lắng cho con, điều này chứng tỏ trong lòng con đã coi ta như người nhà rồi, biết rằng ta sẽ lo lắng cho con. Tốt, tốt lắm. Xem ra việc đưa con đến đây học tập là đúng đắn, mới chưa đầy hai tháng mà con đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi." Hứa Dịch cười tủm tỉm nói.

Nhìn nụ cười trên mặt Hứa Dịch, chút sợ hãi còn sót lại trong lòng Vivian cũng tan biến, cô nở một nụ cười ngọt ngào với Hứa

Dịch, khuôn mặt ửng đỏ.

"Hay là thế này, hôm nay đã xảy ra chuyện này rồi, con hãy xin phép giáo viên nghỉ buổi học hôm nay, về nhà nghỉ ngơi trước đi. Tối nay nếu ta rảnh, chúng ta sẽ ra ngoài ăn tối, con thấy thế nào?"

Khác với dự đoán của Hứa Dịch, Vivian nghe anh đề nghị vậy, lại lắc đầu.

"Không, con không sao. Con còn muốn... Con còn muốn ở lại học viện thêm một lúc nữa, có thể học thêm được chút nào hay chút đó." Vivian nhìn Hứa Dịch với ánh mắt đầy mong đợi.

"Ồ? Con thích học tập đến vậy sao?" Hứa Dịch cảm thán, suy nghĩ một chút rồi đồng ý với yêu cầu của Vivian.

Sau khi biết tên anh, chắc hẳn Enrique cũng không dám đến gây phiền phức cho Vivian nữa.

Trong trường hợp xấu nhất, Hứa Dịch cũng có thể yêu cầu Chủ nhiệm Hiller để mắt đến Vivian hơn một chút, dù sao Học viện Ma thuật Nam tước Rictor cũng đã nhận của anh rất nhiều đồng vàng, ít nhiều cũng phải có chút ưu đãi chứ.

Sau khi hỏi han thêm vài câu về tình hình học tập của Vivian, Vivian nói rằng lớp học vẽ sắp bắt đầu, rồi chào tạm biệt Hứa Dịch.

Còn Hứa Dịch lại một lần nữa đến văn phòng giáo vụ, gặp Chủ nhiệm Hiller.

Lần này Hứa Dịch đến Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, ngoài việc dạy một buổi về Lý thuyết Cơ bản Máy móc Ma thuật, anh còn có một việc quan trọng khác cần làm, đó là ký kết một thỏa thuận khác với Học viện Ma thuật Nam tước Rictor.

Trong giờ giải lao của buổi học Lý thuyết Cơ bản Máy móc Ma

thuật, một số sinh viên của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, bao gồm cả Olin, đã bí mật bày tỏ với Hứa Dịch rằng họ rất hứng thú với việc học Máy móc Ma thuật, và sau khi tốt nghiệp, họ muốn gia nhập Thương hội Tân Phi để tiếp tục nghiên cứu về Máy móc Ma thuật.

Tất nhiên, Hứa Dịch rất hoan nghênh điều này, lý do anh chi rất nhiều tiền để mở lớp học Lý thuyết Cơ bản Máy móc Ma thuật tại Học viện Ma thuật Nam tước Rictor là để khơi dậy sự quan tâm của các sinh viên đang theo học Ma pháp tại học viện, khuyến khích họ tham gia vào nghiên cứu Máy móc Ma thuật.

Mặc dù Hứa Dịch sở hữu kiến thức lý thuyết cơ khí đã được nghiên cứu rất sâu trên Trái đất, nhưng lý thuyết Máy móc Ma thuật vẫn là một chủ đề hoàn toàn mới đối với anh.

Anh không thể nào tự mình nghiên cứu kỹ lưỡng khía cạnh lý thuyết này, cần phải có sự tham gia của một lượng lớn Pháp sư, kết hợp sức mạnh của nhiều người hơn, mới có thể nhanh chóng và hiệu quả hơn trong việc tạo ra một lý thuyết Máy móc Ma thuật hoàn chỉnh.

Chương 168: Quỹ hỗ trợ học tập (2/2)

Mặc dù hiện tại đã có hơn chục sinh viên bày tỏ sự quan tâm đến lĩnh vực này, nhưng Hứa Dịch vẫn cảm thấy quá ít, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, anh quyết định thảo luận chi tiết với Chủ nhiệm Hiller, người đại diện cho phía Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, và quyết định thành lập một quỹ hỗ trợ học tập mang tên Thương hội Tân Phi tại học viện.

Quỹ hỗ trợ học tập này được chia thành hai loại, một loại dành cho những đứa trẻ có hoàn cảnh khó khăn trong học viện, chỉ cần các em nộp đơn xin hỗ trợ, sau khi được xác minh, các em có thể nhận được quỹ hỗ trợ học tập của Thương hội Tân Phi, giúp các em chi trả một phần học phí và sinh hoạt phí.

Loại còn lại dành riêng cho Khoa Ma pháp, số tiền hỗ trợ cao hơn loại trước, yêu cầu cũng cao hơn.

Sinh viên Khoa Ma pháp nhận được loại hỗ trợ học tập thứ hai có thể được Thương hội Tân Phi hỗ trợ toàn bộ chi phí trong thời gian học tập tại học viện, bao gồm toàn bộ học phí, sinh hoạt phí với tiêu chuẩn cao, và một phần kinh phí hỗ trợ bổ sung, giúp sinh viên có điều kiện nghiên cứu Ma pháp tốt hơn.

Đổi lại, sinh viên nhận được loại hỗ trợ học tập thứ hai phải trở thành nhân viên của Thương hội Tân Phi sau khi tốt nghiệp, thời hạn tối thiểu là ba năm.

Còn sau ba năm, sinh viên muốn làm gì, Thương hội Tân Phi sẽ không hạn chế.

Nghe Hứa Dịch đề xuất về quỹ hỗ trợ học tập, Chủ nhiệm Hiller vừa mừng vừa lo.

Mừng là nếu quỹ hỗ trợ học tập mà Thương hội Tân Phi cam kết trở thành hiện thực, thì có nghĩa là rất nhiều sinh viên trong học viện vì hoàn cảnh khó khăn mà không thể tiếp tục theo học sẽ có cơ hội tiếp tục đến trường nhờ quỹ hỗ trợ này.

Cho dù là đối với những đứa trẻ đó hay đối với Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, thì đây đều là một điều tốt.

Lo lắng là nếu làm như vậy, chắc chắn các sinh viên của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor sẽ có thiện cảm với Thương hội Tân Phi hơn rất nhiều.

Đặc biệt là những sinh viên Khoa Ma pháp xin thành công loại hỗ trợ học tập thứ hai, bất kể nguyện vọng bản thân họ như thế nào, sau khi tốt nghiệp đều phải đến Thương hội Tân Phi làm việc ba năm, điều này gián tiếp tương đương với việc Học viện Ma thuật Nam tước Rictor đã đào tạo một lứa Pháp sư cho Thương hội Tân Phi.

Bản thân Chủ nhiệm Hiller là một Pháp sư kỳ cựu, ông luôn cho rằng điều quan trọng nhất của một Pháp sư là nâng cao thực lực Ma pháp của bản thân, nỗ lực để trở nên mạnh mẽ hơn.

Còn việc ứng dụng Ma pháp, đặc biệt là Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi, chỉ là những thứ tà đạo, không đủ để trở thành con đường chính đáng của Pháp sư.

Nếu không phải vì không thể từ chối khoản tài trợ mà Hứa Dịch đề xuất, thì ông thậm chí còn không đồng ý cho Hứa Dịch đến đây mở lớp học Lý thuyết Cơ bản Máy móc Ma thuật.

Nỗi lo lắng của Chủ nhiệm Hiller cuối cùng cũng bị đánh tan bởi một câu nói của Hứa Dịch.

"Việc đăng ký quỹ hỗ trợ học tập hoàn toàn là tự nguyện, Thương hội Tân Phi chúng tôi tuyệt đối sẽ không ép buộc các sinh viên phải chấp nhận, cũng sẽ không để học viện ép buộc họ phải chấp nhận, vậy nên so với trước đây cũng không có gì khác biệt, ngược lại còn có thể cho các sinh viên quyền được lựa chọn. Hơn nữa, nếu những sinh viên đó thậm chí còn không có khả năng chi trả cho việc học của mình, thì cho dù không nhận quỹ hỗ trợ học tập của chúng tôi, kết quả cuối cùng cũng chỉ là không thể tiếp tục con đường Pháp sư. Ông thấy đấy, so sánh hai điều này, thì điều nào tốt hơn cho những đứa trẻ đó?"

Chủ nhiệm Hiller bị thuyết phục bởi những gì Hứa Dịch nói, vì vậy ông tự mình đi thuyết phục các lãnh đạo khác của học viện, cuối cùng đã thúc đẩy việc ký kết thỏa thuận này giữa Học viện Ma thuật Nam tước Rictor và Hứa Dịch.

Hôm nay Hứa Dịch đến đây là để ký kết thỏa thuận này.

Quá trình đàm phán đã kết thúc từ trước đó, sau khi gặp Chủ nhiệm Hiller, Hứa Dịch lại gặp Viện trưởng, sau đó rất suôn sẻ, hai bên đã ký kết thỏa thuận với tư cách là đại diện của Thương hội Tân Phi và Học viện Ma thuật Nam tước Rictor.

Toàn bộ quá trình diễn ra không có bất kỳ sự cố nào, điểm bất hòa duy nhất có lẽ là nụ cười gượng gạo của Chủ nhiệm Hiller khi nhìn vào thỏa thuận đã được ký kết.

"Hội trưởng Hứa, nếu học viện của chúng tôi có đủ kinh phí hỗ trợ, tôi tuyệt đối sẽ không để những đứa trẻ đó đi theo con đường này."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Chủ nhiệm Hiller, có lẽ bây giờ ông cảm thấy việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật là một con đường tà đạo, không phải là con đường chính đáng. Nhưng tôi tin rằng, không lâu nữa đâu, ông sẽ phát hiện ra rằng, việc kết hợp Ma pháp và cơ khí, để Ma pháp phục vụ con người một cách thành công, cải

thiện cuộc sống của con người, mới chính là con đường chính đáng. Đến lúc đó, những sinh viên tốt nghiệp từ học viện, gia nhập Thương hội Tân Phi của chúng tôi để nghiên cứu Máy móc Ma thuật, nhất định sẽ tạo ra giá trị vượt xa so với việc trở thành một Pháp sư truyền thống."

Chủ nhiệm Hiller liếc nhìn Hứa Dịch, thở dài: "Hy vọng là vậy."

Chương 169: Giá như ta có một lãnh địa

Mỗi khi đến ngày giữa tháng, các công nhân của Thương hội Tân Phi đều trở nên vô cùng phấn khởi.

Lý do rất đơn giản, bởi vì giữa tháng là ngày lĩnh lương.

Làm việc vất vả cả tháng trời, đến lúc được nhận thành quả lao động của mình, ai mà chẳng vui vẻ hơn thường ngày.

Hơn nữa, sáng sớm ngày hôm nay, Heinze và Kambi còn lần lượt thông báo một tin vui cho công nhân của hai phân xưởng.

Sau khi tan ca hôm nay, không những không cần tăng ca, Thương hội còn tổ chức một bữa tiệc lớn tại hai phân xưởng, tất cả công nhân đều có thể tham gia miễn phí.

Trong bữa tiệc không chỉ có thịt cá, mà còn có cả rượu ngon!

Nghe nói rượu được mang đến từ Trang viên Satchi nổi tiếng, không chỉ công nhân của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng hò reo vang dội, mà ngay cả các tộc nhân Người lùn của Xưởng Máy công cụ Ma thuật cũng đồng loạt reo hò, suýt chút nữa thì làm rung chuyển cả căn phòng.

Được tiếp thêm tinh thần phấn khởi, hiệu suất làm việc của hai phân xưởng trong ngày hôm nay tăng vọt, thậm chí còn tăng hơn 20% so với thường ngày, vậy mà công việc lẽ ra phải tăng ca mới xong, thì nay lại hoàn thành trong giờ hành chính.

Gần đến giờ ăn tối, Heinze và Kambi đã cho công nhân tan ca sớm nửa tiếng, sau đó tập trung tất cả mọi người lại để bắt đầu

phát lương.

Do Thương hội Tân Phi nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, tháng trước hai phân xưởng đã phải tăng ca rất nhiều lần, vì vậy khi phát lương tháng này, cộng thêm tiền tăng ca, tiền lương của mỗi công nhân đều cao hơn bình thường rất nhiều.

Lương của các tộc nhân Người lùn ở Xưởng Máy công cụ Ma thuật ban đầu được ấn định là 8 đồng vàng một tháng, nhưng hiện tại tiền lương thực tế họ nhận được ít nhất cũng phải hơn 12 đồng vàng, thậm chí có người còn nhận được hơn 14 đồng vàng.

Mức lương này, ở Thành phố Bontar đã được coi là khá cao rồi, ngay cả những công nhân lâu năm của nhiều Thương hội lớn cũng chưa chắc đã nhận được.

Còn đối với các tộc nhân Người lùn trước đây vẫn luôn sống trong cảnh nghèo khó, thì đây quả là một khoản tiền khổng lồ.

Ngoài ra, do Thương hội Tân Phi bao ăn bao ở cho các tộc nhân Người lùn, nên cũng tương đương với việc giúp họ tiết kiệm được một khoản kha khá.

Nếu như ở trong Bộ lạc Người lùn, do Nhân loại và Người lùn khi buôn bán luôn tìm cách nâng giá hàng lên cao, nên nhìn bề ngoài thì mỗi tháng Người lùn tiêu thụ vật tư không nhiều, nhưng nếu quy đổi ra đồng vàng thì cũng là một khoản không nhỏ.

Nói chung, thu nhập mỗi tháng của các tộc nhân Người lùn chỉ sợ là hơn 20 đồng vàng.

So sánh ra thì, tiền lương thực tế mà công nhân của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng nhận được không nhiều bằng các tộc nhân Người lùn, nhưng thấp nhất cũng phải hơn 10 đồng vàng, cao nhất gần 13 đồng vàng.

Hơn nữa, vì công nhân của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật

Gia dụng đều là Nhân loại, nên khi Thương hội Tân Phi trả lương và phúc lợi cho họ, sẽ không có nhiều kiêng kỵ, vì vậy ngoài tiền lương, công nhân Nhân loại của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng còn được hưởng rất nhiều phúc lợi về vật chất.

Ví dụ như dầu muối tương dấm dùng trong sinh hoạt, gạo và bột mì, trái cây mà bình thường công nhân không nỡ mua, còn có...

Tuy những thứ này đều không đắt, nhưng đều là những thứ thiết yếu đối với công nhân, hiệu quả mà nó mang lại đôi khi không kém gì việc tăng lương.

Nếu như trước đây, một số công nhân Nhân loại mới được tuyển dụng còn chưa thực sự yên tâm về Thương hội Tân Phi, một Thương hội mới nổi, thì hiện tại, sau gần hai tháng làm việc ở Thương hội Tân Phi, những công nhân Nhân loại này đã không còn chút nghi ngờ nào nữa.

Làm việc ở đây không chỉ có lương ổn định, còn có đủ loại phúc lợi trước đây chưa từng nghĩ tới, ngay cả công việc cũng nhẹ nhàng hơn nhiều nơi khác, hơn nữa ông chủ tuyệt đối sẽ không vô cớ chửi mắng, đối với rất nhiều công nhân Nhân loại mà nói, nơi đây quả thực giống như thiên đường vậy.

Bây giờ đừng nói là nghi ngờ Thương hội Tân Phi, e là Hứa Dịch có nói muốn sa thải ai, người đó nhất định sẽ lập tức khóc lóc van xin, không muốn rời đi.

Trong tổng số ba trăm công nhân hiện tại của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, có một trăm người khá đặc biệt.

Nhìn những công nhân Nhân loại khác lần lượt vui vẻ bước lên nhận lương, một trăm người này lại co rúm lại một chỗ, tuy trong mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ, nhưng trong lòng lại không hề mong đợi.

Một trăm công nhân Nhân loại này, dĩ nhiên chính là một trăm nô lệ mà Tử tước Leslie đã chuyển nhượng cho Hứa Dịch.

Sau khi biết nhóm người mình bị Tử tước Leslie chuyển nhượng cho Hứa Dịch, trong lòng mỗi người một trăm nô lệ này đều vô cùng vui mừng.

Bởi vì bọn họ đều biết rõ, đi theo Hứa Dịch, còn tốt hơn nhiều so với ở lại dưới trướng Tử tước Leslie.

Tất nhiên, bọn họ vẫn luôn ghi nhớ thân phận nô lệ của mình, không dám có bất kỳ hy vọng xa vời nào về tiền lương.

Người của bọn họ đều thuộc về Hứa Dịch, vậy thì làm việc cho Hứa Dịch là lẽ đương nhiên, được cho cơm ăn đã là tốt lắm rồi, sao có thể đòi hỏi tiền nong?

Vì vậy, khi một nô lệ nghe thấy Sebas, người phụ trách phát lương, gọi tên mình, sau đó đi đến trước mặt Sebas, lại phát hiện Sebas đưa cho mình không phải là một ít đồ dùng sinh hoạt như dự đoán, mà là một túi tiền, anh ta lập tức ngây người.

"Cái... Cái này... là cho tôi sao?" Bazak run rẩy chỉ vào túi tiền, vẻ mặt khó tin.

"Đúng, là của anh, cầm lấy đi. Người tiếp theo..." Sebas ném túi tiền cho Bazak, rồi lớn tiếng gọi nô lệ tiếp theo bước lên.

Bazak ngơ ngác cầm túi tiền quay trở về nhóm nô lệ, mấy nô lệ bên cạnh không nhịn được tò mò, giục anh ta mở túi tiền ra.

Bazak run rẩy hai tay, mất một lúc lâu mới mở được túi tiền, lập tức một luồng ánh sáng vàng rực rỡ tỏa ra từ trong túi.

Nằm gọn trong túi tiền, không phải là những đồng vàng sáng bóng thì là gì!

Những nô lệ xung quanh nhao nhao thò đầu ra, nhìn vào trong túi tiền, không khỏi đồng thời thốt lên kinh ngạc.

Những nô lệ này nhỏ nhất cũng đã hơn hai mươi tuổi, thế nhưng sống ngần ấy năm, đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy đồng vàng, hơn nữa đồng vàng này còn là của chính bọn họ!

"Một... hai... ba... bảy... tám, tám đồng vàng!" Bazak đếm xong số đồng vàng trong túi, không nhịn được phấn khích hét lên.

Thần linh ơi! Hắn, Bazak, vậy mà lại có thể sở hữu tới tám đồng vàng!

Chắc chắn là thần linh hiển linh rồi! À không, đây là ân huệ của ngài Hứa Dịch!

Bazak đột nhiên chạy nhanh hai bước, đến trước mặt Hứa Dịch, người đang đứng sau lưng Sebas xem sổ sách, bịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu lia lịa.

Hứa Dịch giật mình, vội vàng kéo anh ta dậy, nhìn trán Bazak bê bết máu, ngạc nhiên hỏi: "Anh làm gì vậy?"

"Tôi... tôi... tôi muốn cảm tạ ngài Hứa Dịch! Ngài nhất định là thần minh vĩ đại giáng thế!" Bazak nói năng có chút lộn xộn.

Hứa Dịch vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, không ngờ chỉ là phát cho anh ta số tiền lương mà anh ta đáng được nhận, mà đã khiến anh ta kích động đến vậy.

Khua tay ngăn cản những nô lệ khác đang định làm theo, Hứa Dịch lắc đầu, cũng lười giải thích gì thêm với Bazak, gọi hai nô lệ khác đỡ anh ta xuống cầm máu, sau đó phất tay ra hiệu cho Sebas tiếp tục phát lương.

Heinze đứng bên cạnh bỗng nhíu mày, đi đến bên cạnh Hứa Dịch, trầm giọng nói: "Hứa Dịch, tôi đã nói rồi, tốt nhất là đừng

nên phát lương cho đám nô lệ này. Cậu làm vậy sẽ tạo ra tiền lệ xấu, e là sẽ khiến các quý tộc khác trong Vương quốc bất mãn."

Hứa Dịch liếc mắt nhìn anh ta, cười khẽ: "Yên tâm đi, chẳng phải lần trước tôi đã nói rồi sao, hiện tại tôi còn chưa phải là quý tộc, chỉ là đang làm theo cách của một thương nhân thôi. Những vị quý tộc kia sẽ không để ý đến việc một thương nhân nhỏ bé như tôi làm gì đâu, dù sao cũng chẳng liên quan đến bọn họ."

"Vậy cậu không muốn sau này trở thành quý tộc sao?" Heinze lại hỏi.

Hứa Dịch gập sổ sách lại, trầm ngâm một lúc, nghiêm mặt nói: "Tôi muốn, hơn nữa còn rất muốn, hận không thể ngay lập tức trở thành một quý tộc quyền thế. Trên lục địa này, thân phận quý tộc có thể giúp tôi làm rất nhiều việc một cách dễ dàng hơn. Ít nhất, tôi có thể sở hữu một lãnh địa của riêng mình, muốn làm gì thì làm, chứ không phải như bây giờ, chỉ là muốn mở rộng nhà xưởng thôi mà cũng phải bó tay bó chân."

Heinze quay đầu, nhìn ra công trường đã được xây dựng sơ bộ bên ngoài xưởng thông qua cửa sổ.

Theo ý tưởng ban đầu của Hứa Dịch, anh muốn nhân cơ hội xây dựng Phân xưởng mới này, sẽ tiến hành quy hoạch lại toàn bộ khu đất này, đặt nền móng cho việc mở rộng quy mô sau này.

Nhưng Heinze lại nhắc nhở anh, hiện tại khu đất bọn họ đang sử dụng là Lãnh địa của Tử tước Leslie, lỡ như sau này Tử tước Leslie đổi ý, thì tất cả tâm huyết mà Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi bỏ ra trên mảnh đất này đều có khả năng tan thành mây khói.

Vì vậy, Hứa Dịch bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời xây dựng một phân xưởng mới, còn kế hoạch xây dựng khu công nghiệp trong lòng anh lại phải đè xuống.

Ánh mắt Hứa Dịch cũng nhìn theo Heinze ra phía công trường, khẽ thở dài: "Giá như ta có một lãnh địa, ta nhất định sẽ xây dựng trên đó một khu công nghiệp hoàn chỉnh, đẹp đẽ, còn hơn cái cảnh lộn xộn này nhiều."

Heinze cười khổ: "Đáng tiếc, cậu không phải là quý tộc."

Hứa Dịch bỗng chớp chớp mắt, cười với Heinze: "Bây giờ không phải, không có nghĩa là sau này cũng không phải, biết đâu sau khi tôi từ Anweimar trở về, cậu sẽ phát hiện ra tôi đã trở thành một quý tộc rồi thì sao."

Heinze sửng sốt, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt khó hiểu, trong lòng không khỏi giật mình.

Nghe Hứa Dịch nói, lần này anh đến Anweimar tham gia kỳ thi sát hạch tư cách của Hiệp hội Pháp sư, còn được Quốc Vương Bệ Hạ triệu kiến, chẳng lẽ anh đã biết được nội tình gì sao?

Thế nhưng Hứa Dịch lại không có ý định giải thích, thấy Sebas đã phát lương xong cho công nhân, liền gọi Alex đến, bảo anh ta sắp xếp cho công nhân dọn dẹp địa điểm, chuẩn bị cho bữa tiệc tối, còn mình thì gọi Heinze, Kambi và Sebas đến văn phòng.

Chương 170: Nâng cao hiệu suất (1/2)

"Tôi nghĩ ba người các anh đều đã biết, ngày mai tôi sẽ rời khỏi đây, đến Anweimar một chuyến." Đợi bốn người ngồi xuống, Hứa Dịch đi thẳng vào vấn đề.

Heinze, Kambi và Sebas nhìn nhau, đồng loạt gật đầu.

"Lần này khác với lần trước đi Bộ lạc Người lùn, tính cả thời gian đi đường, ít nhất cũng phải mất mười ngày, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn trì hoãn, thì có thể hơn nửa tháng. Vì thời gian đi khá dài, nên về công việc của Thương hội trong khoảng thời gian này, chúng ta phải sắp xếp trước." Hứa Dịch gật đầu với Sebas."Sebas, anh hãy nói về tình hình tài chính của Thương hội trong khoảng thời gian này trước đi."

"Vâng, Hội trưởng." Trải qua một khoảng thời gian chung đụng, Sebas đối với Hứa Dịch đã không còn giống như trước kia chỉ là bề ngoài cung kính, mà bắt đầu có chút thật sự coi anh là cấp trên của mình, nghe vậy lập tức đáp một tiếng, sau đó lật sổ sách trong tay ra, tùy ý liếc mắt nhìn hai cái, nói tiếp: "Bởi vì khoảng thời gian gần đây Thương hội chúng ta nhận được rất nhiều đơn đặt hàng về Máy móc Ma thuật, cộng thêm việc sản xuất thuận lợi, nên lợi nhuận luôn rất ổn định, tình hình tài chính của Thương hội rất tốt. Chỉ tính riêng số liệu thống kê của tháng trước, đã đạt lợi nhuận một vạn một ngàn bốn trăm hai mươi ba đồng vàng. Tháng này tuy còn chưa thống kê ra, nhưng dựa theo tình hình hiện tại suy đoán, ít nhất trong vòng ba tháng tới, lợi nhuận của Thương hội còn tiếp tục tăng lên."

Heinze và Kambi tuy cũng coi như là quản lý cấp cao của Thương hội Tân Phi, nhưng đối với tình hình tài chính tổng thể của Thương hội cũng chỉ có một khái niệm đại khái, không rõ con số cụ thể, bây giờ nghe Sebas lại một hơi đọc ra con số khổng lồ hơn một vạn đồng vàng, nhất thời cười toe toét.

Đặc biệt là Heinze, trong Thương hội Tân Phi anh ta có hai thành cổ phần, số lợi nhuận này nếu chia cổ tức, thì có nghĩa là một tháng anh ta sẽ có thu nhập hơn hai ngàn đồng vàng!

So với lúc trước mở cửa hàng tạp hóa, con số khổng lồ này chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng của anh ta, căn bản chưa từng dám mơ tưởng trở thành hiện thực.

Đương nhiên, đi theo Hứa Dịch lâu như vậy, tầm nhìn của anh ta dần dần trở nên không còn thiển cận như vậy nữa, đương nhiên không thể nào thật sự hy vọng lấy số lợi nhuận này ra chia cổ tức.

"Đương nhiên, ngoài lợi nhuận ra, chi tiêu của Thương hội cũng rất lớn." Sebas dừng một chút rồi nói tiếp."Trong đó khoản chi lớn nhất là tiền lương của công nhân, tổng cộng tháng này là năm ngàn bảy trăm sáu mươi mốt đồng vàng. Cộng thêm các khoản phúc lợi khác, tổng chi phí cho công nhân trong tháng này là sáu ngàn ba trăm bốn mươi bảy đồng vàng."

"Nhiều như vậy?" Nghe được con số này, Heinze và Kambi đồng thời há hốc mồm.

Quả nhiên là không quản gia không biết gạo dầu đắt đỏ, hai người bọn họ tuy biết tiền lương của công nhân tổng cộng hẳn là rất nhiều, nhưng bây giờ Sebas lại đọc ra con số lớn như vậy, vẫn khiến hai người bọn họ giật mình.

"Chính là nhiều như vậy." Hứa Dịch nhìn hai người một cái, gật đầu nói: "Cho nên bây giờ hai người các anh phải nghĩ cách nâng cao hiệu suất sản xuất của công nhân, cố gắng trong cùng

một khoảng thời gian sản xuất ra được nhiều sản phẩm đạt tiêu chuẩn hơn."

Kambi và Heinze nhìn nhau, vẻ mặt khó xử.

"Cái này... Công nhân đã rất cố gắng rồi, muốn nâng cao hiệu suất nữa... E là sẽ phản tác dụng." Heinze suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ý của tôi không phải là ép buộc bọn họ, mà là thông qua những biện pháp khác để nâng cao hiệu suất sản xuất." Hứa Dịch nói."Lấy ví dụ, Heinze, anh còn nhớ lần trước tôi đã đề nghị với anh chuyện gì không?"

Heinze nhớ lại một chút: "Ý cậu là lần trước cậu bảo tôi chuyển Máy công cụ Ma thuật sản xuất ốc vít ra sau lưng công nhân lắp ráp sao?"

"Đúng vậy. Tuy đây chỉ là một thay đổi rất nhỏ, nhưng lại khiến cho Máy Tạo Ren Ma Thuật Loại Nhỏ sau khi sản xuất ra ốc vít, có thể nhanh chóng đưa cho công nhân lắp ráp sử dụng, gián tiếp nâng cao một phần nhỏ hiệu suất sản xuất. Theo ví dụ này, kỳ thật hai người hoàn toàn có thể nghĩ ra nhiều cách hơn để nâng cao hiệu suất của công nhân."

Heinze và Kambi như có điều suy nghĩ gật đầu.

Hứa Dịch lại nói: "Đương nhiên, phương pháp nâng cao hiệu suất sản xuất không thể dựa vào công nhân là chính. Hiện tại tôi đã bắt đầu hợp tác với Đại Pháp sư Camillo nghiên cứu Máy công cụ Ma thuật thế hệ mới, nếu nghiên cứu chế tạo thành công, hiệu suất của Máy công cụ Ma thuật thế hệ mới sẽ cao hơn Máy công cụ Ma thuật chúng ta đang sử dụng hiện tại gấp mấy lần, cũng có thể nâng cao hiệu suất sản xuất lên rất nhiều. Đồng thời tôi còn hợp tác với Stella nghiên cứu chế tạo ra một số dụng cụ Máy móc Ma thuật loại nhỏ, dùng để giúp công nhân hoàn thành công việc ở

nhiều khía cạnh hơn. Ví dụ như hiện tại Stella bọn họ đang nghiên cứu chính là một Máy Khoan Ma Thuật Loại Nhỏ, nếu chế tạo ra được, công nhân phụ trách lắp ráp khi lắp ốc vít có thể trực tiếp sử dụng dụng cụ, mà không cần phải tự tay vặn từng cái một, tốc độ cũng có thể tăng lên gấp mấy lần."

Heinze và Kambi kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Sao trước kia cậu không nói cho chúng tôi biết?"

Tuy Sebas không hỏi, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Hứa Dịch.

Là người đại diện do Tử tước Leslie phái đến Thương hội Tân Phi, đương nhiên anh ta cần phải nắm rõ động tĩnh hiện tại của Thương hội Tân Phi, để báo cáo lại cho Tử tước Leslie.

Bây giờ Hứa Dịch lại một hơi đọc ra anh đang nghiên cứu nhiều thứ mới như vậy, mà trước kia anh ta lại không hề hay biết.

Nếu Tử tước Leslie biết được, nhất định sẽ không vui.

Hứa Dịch xua tay, cười nói: "Bởi vì trước kia những thứ này chỉ là đang trong giai đoạn ý tưởng, nói ra cũng vô ích. Hiện tại Pháp trận và kết cấu cơ bản của những Máy móc Ma thuật này đã có khung cơ bản, chờ tôi từ Anweimar trở về, tôi tin Đại Pháp sư Camillo và Stella bọn họ sẽ cho tôi một câu trả lời hài lòng, đến lúc đó tôi mới tìm hai người tiến hành nghiên cứu kết cấu cuối cùng, xác nhận hoàn thành. Trước đó, hai người cứ kiên nhẫn chờ đợi đi."

Chương 171: Nâng cao hiệu suất (2/2)

Heinze và Kambi gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Ở chung với Hứa Dịch mấy tháng, bọn họ đã quen với việc Hứa Dịch đưa ra quyết sách, còn bọn họ chỉ phụ trách chấp hành.

Sebas suy nghĩ một chút, thăm dò hỏi: "Hội trưởng, về Máy công cụ Ma thuật kiểu mới và Máy Khoan Ma Thuật Loại Nhỏ mà ngài nói, có cần báo cáo cho Tử tước đại nhân một tiếng không?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Chuyện này không cần anh phải nói, ngày mai tôi sẽ cùng Tử tước đại nhân xuất phát đi Anweimar, trên đường đi tôi sẽ tìm thời gian nói cho ngài ấy biết."

Ba người lại sửng sốt.

Hứa Dịch lại đi cùng Tử tước Leslie, chuyện này nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

"Tử tước đại nhân đã lâu rồi không về nhà, lần này nhân cơ hội tôi đi Anweimar, tiện thể về nhà thăm nhà, ngài ấy dự định dẫn tôi về nhà chơi." Hứa Dịch giải thích.

Kambi còn chưa có phản ứng gì đặc biệt, sắc mặt Heinze và Sebas lại không nhịn được hơi biến đổi.

Hứa Dịch nói rất nhẹ nhàng, nhưng hai người lại rất rõ ràng, hành động này của Tử tước Leslie rõ ràng là đang bày tỏ ngài ấy đã thật sự tiếp nhận Hứa Dịch, và dự định giới thiệu Hứa Dịch cho gia tộc của mình.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì điều này có nghĩa là sau này Hứa Dịch rất có thể sẽ bị gia tộc đứng sau Tử tước Leslie thu nạp vào phạm vi thế lực của mình.

Ánh mắt Sebas nhìn Hứa Dịch lập tức trở nên thân thiết hơn, bởi vì nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này mọi người đều là người một nhà.

Heinze lại hơi nhíu mày, sau đó giãn ra.

Tuy anh ta cảm thấy Thương hội Tân Phi từ nay về sau trở thành thuộc hạ của một gia tộc lớn có chút đáng tiếc, nhưng đây lại là chuyện bất đắc dĩ.

Trên Lục địa Saiens, nếu không có quý tộc lớn đứng sau lưng ủng hộ, thương nhân và Thương hội bình thường căn bản không thể nào thật sự đứng vững gót chân.

Đã Hứa Dịch ngay từ đầu đã lựa chọn Tử tước Leslie, vậy thì tốt nhất là không nên thay đổi, nếu không nhất định sẽ bị tất cả mọi người vứt bỏ, kết cục cuối cùng nhất định sẽ rất khó coi.

Hứa Dịch nhìn thấy sắc mặt hai người biến hóa, khẽ mỉm cười.

Suy nghĩ của hai người không khó đoán, nhưng Hứa Dịch lại chưa chắc đã thật sự giống như bọn họ nghĩ, hoàn toàn đầu nhập vào gia tộc đứng sau Tử tước Leslie.

Đương nhiên, có được sự ủng hộ nhất định là điều chắc chắn cần thiết, nhưng giữ lại sự tự chủ nhất định cũng là điều Hứa Dịch kiên trì.

Còn về việc làm sao để đạt được sự cân bằng ở giữa, chính là vấn đề mà Hứa Dịch phải đối mặt.

"Sebas, báo cáo vẫn chưa xong, tiếp tục đi." Hứa Dịch nói với

Sebas.

"Vâng, Hội trưởng." Có lẽ là đã coi Hứa Dịch là người một nhà, Sebas lúc này đối mặt với Hứa Dịch càng thêm cung kính hơn mấy phần, lớn tiếng đáp một tiếng, cúi đầu nhìn sổ sách, lại hơi dừng một chút, lúc này mới hơi do dự nói: "Ngoài chi phí cho công nhân ra, khoản chi lớn nhất đều đến từ các khoản đầu tư của Hội trưởng. Trong đó bao gồm năm trăm đồng vàng cố định mỗi tháng cho Người lùn, và khoản đầu tư nghiên cứu vật liệu không cố định, tạm thời ấn định là hai trăm đồng vàng mỗi tháng. Ngoài ra còn có khoản đầu tư một ngàn đồng vàng mỗi năm cho Đại Pháp sư Camillo, tính trung bình mỗi tháng là tám mươi ba đồng vàng. Sau đó là khoản đầu tư cho viện nghiên cứu của Tiểu thư Stella ba người, khoản này ít hơn một chút, tổng chi phí tháng trước là năm mươi bảy đồng vàng. Cộng thêm kế hoạch quỹ hỗ trợ học tập dành cho Học viện Ma thuật Nam tước Rictor mà Hội trưởng ngài đề xuất trước đó hai ngày, mỗi tháng tôi ước tính sơ bộ, đại khái là khoảng một trăm đồng vàng. Tính ra như vậy, các khoản chi mà Hội trưởng ngài đề xuất tạm thời không thể thống kê cụ thể, nhưng mỗi tháng hẳn là khoảng một ngàn đồng vàng."

"Nhiều quá!"

"Ít quá!"

Heinze ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch: "Mỗi tháng đầu tư một ngàn đồng vàng mà cậu còn chê ít? Hứa Dịch, lợi nhuận của Thương hội chúng ta mỗi tháng cũng chỉ có hơn một vạn đồng vàng, trừ đi tiền lương của công nhân chỉ còn lại chưa đến sáu ngàn đồng vàng, cậu lại dùng thêm một ngàn đồng vàng, vậy thì chỉ còn lại năm ngàn đồng vàng!"

"Sao? Anh cảm thấy lợi nhuận ròng năm ngàn đồng vàng là ít?" Hứa Dịch liếc mắt nhìn Heinze một cái."Nói thật, tôi thật sự cảm thấy khoản đầu tư một ngàn đồng vàng là quá ít. Nếu để tôi lựa chọn, tôi thậm chí hy vọng có thể đầu tư toàn bộ lợi nhuận của

Thương hội vào nghiên cứu."

"Cậu điên rồi? Vậy chúng ta còn kiếm tiền làm gì?" Heinze nhịn không được lớn tiếng nói.

Là cổ đông lớn của Thương hội Tân Phi, anh ta có thể chấp nhận Hứa Dịch lấy ra một phần lợi nhuận để đầu tư vào các nghiên cứu khác nhau, nhưng anh ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận ý nghĩ Hứa Dịch đầu tư toàn bộ lợi nhuận của Thương hội vào nghiên cứu.

Hứa Dịch nhún vai, anh sớm biết tầm nhìn của Heinze luôn hạn hẹp, cho nên cũng không cảm thấy bất ngờ khi anh ta có phản ứng này.

"Tử tước Leslie có ý kiến gì?" Hứa Dịch hỏi Sebas.

Sebas do dự một chút, nhìn Heinze một cái, miễn cưỡng cười nói: "Tử tước đại nhân nói bản thân ngài ấy đã đồng ý với Hội trưởng là không tham dự vào quyết sách của Thương hội, ngài muốn làm gì ngài ấy đều không có ý kiến."

"Thật sao?" Hứa Dịch mỉm cười, xoay người xòe hai tay với Heinze, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Heinze hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Hứa Dịch nhìn Heinze một cái, đột nhiên lộ ra nụ cười thần bí, vẫy tay với ba người.

"Kỳ thật tôi có một kế hoạch, đảm bảo sẽ khiến Thương hội kiếm được rất nhiều tiền, các anh có muốn nghe không?"

Tinh thần Heinze chấn động, anh ta rất rõ ràng năng lực của Hứa Dịch, đã Hứa Dịch nói như vậy, vậy thì chứng minh anh thật sự có kế hoạch khả thi.

Vì vậy Heinze lập tức tập trung tinh thần, lại gần, nghiêm túc lắng nghe.

Chương 172: Ngài Tử tước oai phong lẫm liệt (1/2)

Hai ngày sau, một đoàn xe ngựa gồm bảy chiếc chậm rãi tiến vào thủ đô Anweimar của Vương quốc Lanpari.

Vừa qua cổng thành, đến ngã rẽ đầu tiên, Nam tước Hainas đã nhảy xuống khỏi chiếc xe ngựa đầu tiên.

"Leslie, Hứa Dịch, tôi về nhà trước một mình đây, khi nào rảnh tôi sẽ đến tìm hai người. À đúng rồi, Hứa Dịch, biết đâu cha tôi sẽ muốn gặp cậu đấy."

"Vậy thì tôi thật sự rất vinh hạnh." Hứa Dịch cười nói.

Nam tước Hainas lại cau mày, lắc đầu: "Cha tôi ông ấy... Thôi bỏ đi, dù sao cậu khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, gặp gỡ thêm nhiều người hẳn là chuyện tốt đối với cậu. Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, tôi đi trước một bước, hẹn gặp lại." Nói xong liền vẫy tay với Hứa Dịch và Tử tước Leslie trong xe ngựa, rồi bước về phía góc đường.

"Anh ta định đi bộ về sao?" Hứa Dịch nhìn Nam tước Hainas ung dung đi giữa dòng người đông đúc, có chút kinh ngạc.

"Phủ Hầu tước Toil cách đây không xa." Tử tước Leslie thuận miệng giải thích một câu, sau đó phân phó với người đánh xe một tiếng, đoàn xe lại tiếp tục hướng về phía khác.

Là thủ đô của Vương quốc Lanpari, sự nhộn nhịp của thành phố Anweimar không thể so sánh với thành phố Bontar nhỏ bé, đoàn xe di chuyển trong thành phố không được thuận lợi, mất gần

nửa tiếng đồng hồ mới đi qua được ba con phố.

"Nếu không mang theo nhiều đồ như vậy, hai chúng ta nhảy xuống xe ngựa, đi bộ qua đó còn nhanh hơn." Hứa Dịch vén rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài dòng người đông đúc chen chúc, thầm nghĩ trên Trái Đất ở các thành phố lớn có tình trạng tắc đường, không ngờ đến thế giới này cũng gặp phải.

"Không còn cách nào khác, Anweimar là thành phố lớn nhất Vương quốc, người đương nhiên nhiều hơn thành phố Bontar rất nhiều. Hơn nữa sắp đến ngày thi sát hạch chứng nhận của Hiệp hội Pháp sư rồi, bây giờ người trong thành còn đông hơn bình thường, không chen chúc mới lạ." Tử tước Leslie cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt không có vẻ gì là sốt ruột, ngược lại còn mang theo nụ cười."Hồi nhỏ tôi thường hay lén lút chạy ra đường chơi một mình, nhìn thấy cảnh tượng này, thật sự rất hoài niệm."

Hứa Dịch nhún vai, thầm nghĩ bản thân không thể nào có được sự đồng cảm như Tử tước Leslie.

Đoàn xe vẫn đang di chuyển chậm chạp trên đường lớn, may mà điểm đến đã không còn xa, Hứa Dịch cũng không vội, thả lỏng tâm trạng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Đúng như Tử tước Leslie đã nói, bởi vì sắp đến kỳ thi sát hạch của Hiệp hội Pháp sư, trong thành phố Anweimar có rất nhiều Pháp sư mặc áo choàng, có người đi một mình, cũng có người tụ tập theo nhóm ba người, thậm chí còn có một nhóm trẻ em trông chỉ mới mười mấy tuổi tụ tập lại với nhau.

"Những đứa trẻ này hẳn là được tổ chức nào đó của Học viện Ma pháp thống nhất đưa đến." Tử tước Leslie liếc mắt nhìn nhóm trẻ em mặc đồng phục ở phía trước bên phải xe ngựa, sau đó quay đầu nhìn Hứa Dịch, trên mặt lộ ra nụ cười có chút kỳ quái."Này, Hứa Dịch, nghe nói mấy hôm trước cậu đã lập ra cái gì mà quỹ hỗ trợ học tập ở Học viện Ma thuật Nam tước Rictor? Cậu định lừa

hết đám học sinh đó đến Thương hội làm việc cho cậu sao?"

"Gì mà lừa?" Hứa Dịch trừng mắt nhìn Tử tước Leslie một cái."Những điều kiện đó tôi đều nói rõ ràng rành mạch, sao có thể coi là lừa gạt? Hơn nữa, tốt nghiệp sau đó đến Thương hội Tân Phi của chúng ta làm việc cũng không phải là vùi dập bọn họ, tiền lương tuyệt đối sẽ không ít, còn có thể cho bọn họ không gian phát triển lớn như vậy, chuyện tốt như thế, rất nhiều người muốn cũng không được." Nói xong lại chỉ vào đám trẻ em bên ngoài xe ngựa."Nói cho anh biết, nếu có thể, tôi thậm chí còn muốn thành lập Quỹ hỗ trợ học tập Tân Phi ở mỗi một Học viện Ma pháp, tốt nhất là có thể để cho tất cả những đứa trẻ học Ma pháp đều biết đến sự tồn tại của Thương hội Tân Phi."

Tử tước Leslie nhìn Hứa Dịch một cách sâu xa: "Cậu định bắt đầu từ những đứa trẻ này, để thay đổi cách nhìn của các Pháp sư sao?"

"Anh nhìn ra rồi à?" Hứa Dịch mỉm cười, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ."Không còn cách nào khác, muốn thay đổi suy nghĩ của các Pháp sư trưởng thành thật sự quá khó, tôi chỉ có thể lên kế hoạch lâu dài."

"Thật ra cũng không khó như cậu tưởng tượng đâu." Tử tước Leslie trầm ngâm nói."Cứ nghĩ mà xem, nếu cậu có thể thuyết phục được Đại Pháp sư Camillo, vậy hiển nhiên cũng có thể thuyết phục được những Pháp sư khác. Nói trắng ra là, chỉ cần cậu có thể cho bọn họ đủ lợi ích, muốn thay đổi suy nghĩ của bọn họ tuyệt đối không phải là không có khả năng. Đương nhiên, nếu cậu muốn thay đổi suy nghĩ của cả Hiệp hội Pháp sư... Với thực lực hiện tại của cậu, e là không thực tế lắm."

Hứa Dịch thở dài: "Tử tước đại nhân, ngài đang nói nhảm đấy."

Tử tước Leslie cười: "Dù sao tôi cũng không nhúng tay vào việc

quản lý và quyết sách của Thương hội, cho nên chỉ là nói ra suy nghĩ của mình thôi, còn nghe như thế nào là chuyện của cậu."

Hứa Dịch bất mãn liếc trắng Tử tước Leslie một cái, đang định phản bác anh ta hai câu, thì phía trước xe ngựa đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết và vài tiếng kinh hô, cắt ngang lời anh.

Nghe theo tiếng kêu nhìn lại, liền thấy phía trước xe ngựa đột nhiên trống ra một khoảng, một người đàn ông mặc áo choàng đen bẩn thỉu lăn mấy vòng, vừa vặn chắn trước xe ngựa.

Nếu không phải người đánh xe phản ứng đủ nhanh, kéo dây cương lại, e rằng bây giờ anh ta đã bị vó ngựa giẫm lên rồi.

Trong đám đông lại bước ra ba thanh niên ăn mặc sang trọng, liếc mắt nhìn người đàn ông trên mặt đất một cái, người thanh niên ở giữa hung hăng đá vào ngực anh ta một cái, miệng mắng chửi: "Đã bảo mày tránh đường cho bản thiếu gia rồi, vậy mà còn dám không nghe theo? Mày nói xem có phải mày muốn ăn đòn không? Hả?"

Chương 173: Ngài Tử tước oai phong lẫm liệt (2/2)

Vừa nói, tên thanh niên vừa đá vào người anh ta.

Người đàn ông kia cũng không biết là không dám phản kháng, hay là căn bản không còn sức lực để phản kháng, mặc dù mỗi cú đá giáng xuống người đều khiến anh ta đau đớn đến mức không nhịn được cong người lại, nhưng cũng chỉ ú ớ rên rỉ, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào khác.

Hứa Dịch cau mày, liếc nhìn ba tên thanh niên, sau đó nhìn người đàn ông trên mặt đất, trong lòng do dự.

Cảnh tượng này khiến anh không khỏi động lòng trắc ẩn, tuy nhiên ba tên thanh niên này ăn mặc sang trọng, lại dám ngang nhiên hành hung người khác ngay trên đường phố Anweimar, e rằng không chừng là con cháu nhà quý tộc nào đó, nếu tùy tiện ra tay, nói không chừng sẽ rước họa vào thân.

Đang lúc Hứa Dịch do dự, hai tên thanh niên còn lại cũng gia nhập vào hàng ngũ đánh đập.

Ba người cùng ra tay, sau mấy cú đá, người đàn ông trên mặt đất đột nhiên há miệng, vậy mà lại phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả phiến đá trên mặt đất, trông vô cùng đáng sợ.

Trong đám đông người xem vang lên một tràng kinh hô, hiển nhiên cũng bị dọa sợ. Có vài người cũng lộ ra vẻ mặt do dự, nhưng vẫn không ai đứng ra, hiển nhiên cũng giống như Hứa Dịch có chút kiêng kỵ.

Tuy nhiên Hứa Dịch lúc này thật sự không nhịn được nữa, thân hình vừa động, liền chuẩn bị nhảy xuống xe ngựa.

Thế nhưng anh vừa mới đứng dậy, Tử tước Leslie bên cạnh đã túm lấy anh.

"Hứa Dịch, cậu muốn xen vào chuyện bao đồng này sao?" Tử tước Leslie hỏi.

Hứa Dịch liếc nhìn anh ta một cái, lạnh lùng nói: "Tử tước đại nhân, có lẽ quý tộc như ngài đã quen với chuyện này rồi, nhưng tôi vẫn không thể nào quen được."

Tử tước Leslie bật cười: "Tôi chỉ hỏi cậu một câu thôi, sao cậu lại trút giận lên người tôi? Người đánh người đâu phải là tôi."

Hứa Dịch im lặng không nói.

Tử tước Leslie lắc đầu, khẽ thở dài: "Ban đầu tôi cứ tưởng với biểu hiện của cậu ở thành phố Bontar, cậu không phải là người bốc đồng như vậy, không ngờ lại nhìn lầm rồi."

Hứa Dịch cau mày: "Tử tước đại nhân, rốt cuộc ngài muốn nói gì? Nếu không có gì thì đừng làm chậm trễ việc tôi cứu người. Chờ thêm một lúc nữa, người kia không chừng sẽ bị đánh chết mất."

Tử tước Leslie cười, đứng dậy ấn Hứa Dịch trở lại chỗ ngồi, sau đó vén rèm xe ngựa trực tiếp nhảy xuống, lạnh lùng quát lớn về phía ba tên thanh niên: "Victor, Muru, Urgot, hai năm không gặp, không ngờ ba đứa nhóc các ngươi vẫn là cái loại hỗn láo này, còn không mau dừng tay cho ta!"

"Ai mẹ nó dám lớn giọng với bản thiếu gia, muốn chết..." Tên thanh niên ở giữa vừa mới đá xong một cái, nghe thấy vậy mà có người dám lớn tiếng quát mắng mình, lập tức nổi giận ngẩng đầu lên, tuy nhiên vừa mới mắng được một câu, lại đột nhiên khựng lại, vẻ mặt ngông cuồng ban nãy cũng giống như nhìn thấy quỷ,

trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Hai tên thanh niên còn lại cảm thấy có gì đó không ổn, đồng thời ngẩng đầu nhìn sang, sau khi nhìn thấy Tử tước Leslie, vẻ mặt cũng lập tức trở nên trắng bệch như tên thanh niên ở giữa.

Tử tước Leslie cười khẩy, nhìn tên thanh niên ở giữa nói: "Victor, gan ngươi không nhỏ nhỉ, vậy mà dám nói ta muốn chết? Là tự ngươi lại đây nhận lỗi, hay là để ta tự mình qua đó dạy dỗ ngươi đây?"

Tên thanh niên được gọi là Victor toàn thân run rẩy, sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng vẫn là khổ sở đi đến trước mặt Tử tước Leslie.

Hứa Dịch đứng gần đó, nghe thấy rất rõ ràng lúc anh ta đi tới, đã hạ giọng cầu xin Tử tước Leslie một câu.

"Huynh trưởng Leslie, ở đây đông người, nể mặt em một chút..."

Tử tước Leslie hừ lạnh một tiếng, gật đầu, đột nhiên giơ chân đá vào bụng Victor một cái.

"Bùm——"

Cú đá này hiển nhiên không nhẹ, Victor đau đớn cúi gập người, nhưng miệng lại không dám kêu đau, một lúc lâu sau mới thẳng người dậy, trên mặt đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tử tước Leslie lại ngoắc tay với hai tên thanh niên còn lại, hai tên thanh niên nhìn nhau, cười khổ rồi ngoan ngoãn đi tới.

"Bùm bùm——"

Tử tước Leslie cũng không nói nhảm, mỗi người cho một cú đá vào bụng, nghe tiếng động là biết tuyệt đối không nhẹ hơn cú đá

vừa rồi dành cho Victor.

Đá xong, Tử tước Leslie phẩy tay với ba người: "Được rồi, cút hết đi."

Ba người như được đại xá, xoay người chạy vào đám đông, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Đám đông người xem ban nãy còn tưởng rằng hôm nay sẽ có người mất mạng, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một người, ba tên công tử nhà giàu ban nãy còn vô cùng ngông cuồng, trong nháy mắt đã giống như chuột thấy mèo, chuyện này cứ thế được giải quyết dễ dàng.

Thấy không còn gì để xem nữa, mọi người lần lượt giải tán, nhưng lại không ai để ý đến người đàn ông nằm trên mặt đất.

Hứa Dịch nhảy xuống xe ngựa, đang định đưa tay đỡ người đàn ông kia dậy, lại thấy anh ta đã tự mình chống người ngồi dậy, vậy mà lại không thèm nhìn Tử tước Leslie, người vừa mới cứu mình một cái, mà lê thân thể chậm rãi rời đi.

Tử tước Leslie thấy Hứa Dịch vẫn nhìn theo bóng lưng người đàn ông kia, liền bất mãn nói: "Này, Hứa Dịch, cậu sẽ không định nói với tôi là, cậu muốn làm người tốt đến cùng, đi theo anh ta tìm một phòng khám chữa thương, tiện thể cho anh ta ít tiền chứ? Tên này ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói, e là không đáng để cậu phải làm như vậy đâu."

Hứa Dịch nhìn người đàn ông kia biến mất trong một con hẻm nhỏ, lúc này mới quay đầu lại, vẻ mặt đầy nghi hoặc nói: "Kỳ lạ, tại sao vừa rồi tôi lại cảm nhận được một luồng ma lực kỳ lạ trên người anh ta nhỉ? Không giống Ma pháp, mà giống Pháp trận hơn."

Tử tước Leslie ngẩn người: "Cậu nói anh ta là Pháp sư? Không thể nào? Một Pháp sư sao có thể lưu lạc đến mức này?"

Hứa Dịch lắc đầu, đương nhiên anh không thể nào biết được nguyên nhân cụ thể.

Chương 174: Đăng ký (1/2)

Chút chuyện ngoài ý muốn trên đường cũng không làm chậm trễ quá nhiều thời gian, ngược lại còn khiến cho đám đông giải tán bớt, giúp cho đoàn xe di chuyển nhanh hơn một chút.

Mười mấy phút sau, đoàn xe cuối cùng cũng đến đích đến của chuyến đi này - Văn phòng đại diện của thành phố Bontar tại Anweimar.

Tất nhiên, đây là cách gọi của Hứa Dịch đối với nơi này, trên thực tế đây là một biệt viện của Thành chủ thành phố Bontar, Bá tước Sean Satsuma tại Anweimar.

Bá tước Sean Satsuma vốn có nơi ở tại Anweimar, nhưng từ khi được điều ra ngoài làm Thành chủ thành phố Bontar, ông đã bán nơi ở cũ, đổi lấy một căn nhà nhỏ hơn.

Ngoài việc thỉnh thoảng được sử dụng làm nơi ở của Ngài Bá tước khi ông trở về Anweimar, thì khoảng thời gian còn lại, căn nhà nhỏ này được sử dụng làm nơi ở tạm thời cho những người từ thành phố Bontar đến Anweimar làm việc theo lệnh của Ngài Bá tước, vì vậy nên mới được Hứa Dịch gọi là Văn phòng đại diện của thành phố Bontar tại Anweimar.

Lần này Hứa Dịch đến Anweimar chủ yếu là để tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách của Hiệp hội Pháp sư, không đủ tư cách để ở đây, nhưng tình cờ lần này Quốc vương bệ hạ muốn triệu kiến Hứa Dịch, vì vậy để tỏ lòng kính trọng, Ngài Bá tước đã yêu cầu Hứa Dịch đến ở đây ngay khi vừa vào Anweimar, để tiện cho việc Quốc vương bệ hạ triệu kiến bất cứ lúc nào.

Đây là lần đầu tiên Hứa Dịch đến Anweimar, không quen biết

ai, tất nhiên sẽ không từ chối đề nghị của Ngài Bá tước.

Hơn nữa, điều này cũng có thể giúp Hứa Dịch dễ dàng từ chối sự giúp đỡ của Nam tước Hainas và Tử tước Leslie hơn, tránh nợ thêm ân tình của người khác.

Quản gia trong văn phòng rõ ràng là đã nhận được thông báo của Bá tước Satsuma từ trước, khi nhìn thấy bức thư tay của Bá tước Satsuma mà Hứa Dịch đưa đến, lại nhìn thấy Tử tước Leslie đi cùng, ông lập tức tỏ ra vô cùng nhiệt tình với Hứa Dịch, sau đó nghênh đón anh vào trong.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy sáu chiếc xe ngựa phía sau, quản gia và những người hầu dưới quyền ông đều có chút kinh ngạc.

Sáu chiếc xe ngựa này rõ ràng là xe chở hàng, nhưng được che chắn rất kỹ lưỡng, căn bản không nhìn thấy bên trong là thứ gì.

Nhìn từ bên ngoài, những thứ bên trong dường như có góc cạnh rõ ràng, trông có vẻ hung dữ.

"Tìm một nơi an toàn để cất những thứ này, nhất định không được để mất, tốt nhất là không nên để người khác đến gần, hiểu chưa?", Hứa Dịch chỉ vào những thứ trên xe ngựa, nghiêm túc dặn dò quản gia."À đúng rồi, khi dỡ hàng thì cẩn thận một chút, đừng làm hỏng đấy."

Thấy Hứa Dịch nói rất nghiêm túc, quản gia liên tục gật đầu.

Trong thư tay của Bá tước Satsuma có yêu cầu đối xử với Hứa Dịch như chính ông, vị quản gia này rất được Ngài Bá tước tin tưởng, nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy Ngài Bá tước dặn dò như vậy, nên đương nhiên biết rằng chàng trai trẻ trông có vẻ bình thường này chắc chắn rất được Ngài Bá tước coi trọng, nên tất nhiên là vô cùng cung kính với Hứa Dịch.

Sau khi những người hầu theo lời dặn dò của Hứa Dịch cẩn

thận chuyển số hàng hóa trên sáu chiếc xe ngựa còn lại vào kho trong sân, Tử tước Leslie từ chối lời giữ lại của Hứa Dịch và quản gia, sau đó rời đi.

Hứa Dịch dùng bữa trưa thịnh soạn trong văn phòng, sau đó ngủ một giấc, khi tỉnh dậy thì trời đã chiều.

Thấy trời vẫn còn sớm, Hứa Dịch quyết định ra ngoài đi dạo.

Vẫy tay từ chối lời đề nghị sắp xếp người đi theo của quản gia, Hứa Dịch rời khỏi văn phòng, thong thả dạo bước trên đường phố Anweimar.

Tất nhiên, anh không phải là đi dạo một cách vô định.

Vừa đi trên đường, Hứa Dịch vừa nhìn đông ngó tây.

Khác với những người đi dạo khác, Hứa Dịch không chú ý đến những cô gái xinh đẹp trên đường, cũng không phải là những món đồ tinh xảo trong các cửa hàng ven đường, mà là nhìn khắp mọi nơi, không bỏ sót bất kỳ ngóc ngách nào, trọng tâm quan sát là liệu có cỗ máy ma thuật nào được giấu ở đây hay không.

Theo như Hứa Dịch biết, thành phố Bontar cách Anweimar chưa đầy bốn trăm km, theo tiêu chuẩn của Trái đất thì chẳng khác nào hàng xóm, lẽ ra có tin tức gì cũng sẽ thông báo cho nhau.

Nhưng trên thực tế, do hạn chế về giao thông và phương thức truyền tin, khoảng cách bốn trăm km này đã khiến cho cỗ máy ma thuật vốn đã rất phổ biến ở thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, lại không hề xuất hiện ở Anweimar, dù chỉ là một cái.

"Xem ra nơi này vẫn còn là một vùng đất hoang sơ chưa được khai phá." Hứa Dịch thầm cảm thán, không biết nên vui hay nên buồn.

Vui mừng là ở Anweimar không hề thấy bóng dáng của cỗ máy

ma thuật nào, chỉ cần có thể quảng bá cỗ máy ma thuật của Thương hội Tân Phi đến đây, chắc chắn sẽ có thị trường rộng lớn để khai thác.

Thất vọng là thế giới này phản ứng hơi chậm chạp với những thay đổi mà anh mang đến, vậy mà đã vài tháng trôi qua, Anweimar vẫn chưa có dấu hiệu thay đổi nào.

"Nhiệm vụ nặng nề và chặng đường phía trước còn dài." Hứa Dịch thở dài, kết thúc chuyến khảo sát thị trường ngắn ngủi này, sau đó hỏi đường đến Hiệp hội Pháp sư ở một cửa hàng ven đường, rồi nhanh chóng đi đến đó.

Nếu như ở những nơi khác trong Anweimar chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn thấy các Pháp sư mặc áo choàng, thì khi Hứa Dịch đến Hiệp hội Pháp sư nằm ở phía tây Anweimar, anh phát hiện ra rằng nơi này đâu đâu cũng thấy các Pháp sư mặc đủ loại áo choàng, ngược lại rất khó nhìn thấy người bình thường.

Hứa Dịch liếc mắt nhìn, liền nhìn thấy nhóm thanh niên mặc đồng phục mà anh đã gặp trên đường lúc nãy đang đứng tụ tập cách đó không xa.

Lúc này, bọn họ đang tập trung nghe một Pháp sư trung niên khoảng bốn mươi tuổi nói gì đó.

Nhìn dáng vẻ này, có lẽ vị Pháp sư trung niên này là giáo viên dẫn đoàn của bọn họ, đang dặn dò những học sinh này một số điều cần lưu ý.

Nhìn thấy vẻ mặt phấn khích của những đứa trẻ này, trong đầu Hứa Dịch bất chợt hiện lên cảnh tượng mình đi dã ngoại cùng trường khi còn học tiểu học và trung học cơ sở, anh không khỏi mỉm cười, nhìn thêm hai lần nữa, sau đó mới bước vào Hiệp hội Pháp sư.

Có quá nhiều người, Hứa Dịch phải mất rất nhiều công sức mới chen vào được bên trong.

Khác với hầu hết các Pháp sư đến tham gia kỳ thi sát hạch, Hứa Dịch không chen chúc ở quầy đăng ký đông nghịt người, mà nhìn trái nhìn phải, sau đó đi đến trước một cánh cửa dẫn vào phòng trong.

Chương 175: Đăng ký (2/2)

"Muốn đăng ký thì đến đó xếp hàng, nơi này không phải là nơi cậu có thể tùy tiện vào." Người canh cửa là một lão Pháp sư râu tóc bạc phơ, nhìn thấy Hứa Dịch đi tới, ông không khách khí mà quát lớn.

Hứa Dịch mỉm cười chào lão Pháp sư, sau đó lấy từ trong ngực ra một bức thư đưa cho ông.

Lão Pháp sư nghi ngờ nhận lấy bức thư, mở ra xem qua, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, ánh mắt càng thêm nghi hoặc.

"Này, cậu nhóc, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?", lão Pháp sư hỏi.

Hứa Dịch ngẩn người: "Hai mươi bảy, sao vậy?"

"Đã hai mươi bảy tuổi rồi..." Lão Pháp sư lộ ra vẻ mặt thất vọng."Lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn chưa vượt qua kỳ thi sơ cấp, xem ra thiên phú chắc hẳn là rất kém, tại sao Camillo lại lãng phí suất đề cử quý giá như vậy cho cậu ta chứ?"

Hứa Dịch có chút cạn lời, thầm nghĩ Đại Pháp sư Camillo cho ai suất đề cử thì có liên quan gì đến ông ta chứ?

May mà lão Pháp sư chỉ lẩm bẩm hai câu, cũng không hỏi nhiều, sau đó lại nhìn bức thư giới thiệu, rồi nhìn Hứa Dịch, thở dài một hơi, nhường đường.

Hứa Dịch nhận lại thư giới thiệu, lại chào lão Pháp sư một cái, sau đó đi vào từ lối đi mà ông đã nhường.

Bên trong yên tĩnh hơn bên ngoài rất nhiều, Hứa Dịch đi theo

chỉ dẫn của lão Pháp sư, rất nhanh chóng tìm thấy phòng nộp đơn đăng ký ở góc rẽ đầu tiên.

Gõ cửa bước vào, bên trong ngoài một nữ Pháp sư khoảng ba mươi tuổi ra, còn có một thiếu niên trông chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Nữ Pháp sư ngồi sau bàn, thiếu niên đứng trước bàn, dường như đang nghe nữ Pháp sư dặn dò điều gì đó.

Thấy Hứa Dịch bước vào, cả hai đều có chút sững sờ.

Hứa Dịch vội vàng đưa thư giới thiệu, nữ Pháp sư nhận lấy xem qua, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc giống hệt lão Pháp sư lúc nãy.

Tuy nhiên, khác với lão Pháp sư, nữ Pháp sư không nói gì, chỉ lạnh lùng đưa cho Hứa Dịch một tờ đơn, bảo anh điền xong, sau đó đóng dấu lên đó, rồi ném cho Hứa Dịch một huy hiệu.

"Hai ngày nữa sẽ chính thức bắt đầu kỳ thi sát hạch, đến lúc đó cậu hãy dùng huy hiệu này để vào trường thi, đừng làm mất đấy.", nữ Pháp sư dặn dò.

Hứa Dịch gật đầu ra hiệu đã hiểu, đợi một lúc, thấy nữ Pháp sư không còn gì dặn dò thêm, anh liền chào cô, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Chưa kịp đi đến cửa, thiếu niên kia đột nhiên cười khẩy một tiếng: "Này, ông chú, ông là ai của Đại Pháp sư Camillo vậy? Cháu trai hay cháu ngoại? À đúng rồi, nghe nói Đại Pháp sư Camillo có một cô cháu gái rất xinh đẹp, chẳng lẽ ông là người yêu của cháu gái ông ấy sao?"

Hứa Dịch dừng bước, cau mày quay đầu lại nhìn thiếu niên kia, thấy cậu ta vẻ mặt khinh khỉnh, hờ hững, sau đó lại nhìn nữ Pháp sư, vậy mà cô ta lại đang cúi đầu viết gì đó trên bàn, cứ như

thể không hề nghe thấy lời nói của thiếu niên này.

Liên tưởng đến cảnh tượng nữ Pháp sư và thiếu niên nói chuyện vui vẻ lúc nãy, Hứa Dịch lập tức hiểu ra, xem ra nữ Pháp sư này có quan hệ đặc biệt gì đó với thiếu niên này.

Hứa Dịch nhìn thiếu niên, bình tĩnh nói: "Tại sao cậu lại hỏi như vậy?"

Thiếu niên cười lớn: "Chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao. Ông chú, ông lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn chưa vượt qua kỳ thi sơ cấp, trình độ ma pháp thấp như vậy, chắc chắn là thiên phú cũng rất kém. Vậy mà vẫn có thể nhận được thư giới thiệu của Đại Pháp sư Camillo, nếu nói không có quan hệ gì với Đại Pháp sư Camillo thì sao có thể như vậy được?"

"Ra là vậy." Hứa Dịch gật đầu."Nếu đã nói như vậy, cậu còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có thể đứng ở đây, xem ra cũng là có quan hệ đặc biệt với vị Đại Pháp sư nào đó rồi?"

"Vớ vẩn!" Thiếu niên lập tức nổi giận."Tôi, Anko Allen, là thiên tài! Thiên tài, ông hiểu không? Nói cho ông biết, tôi đã vượt qua kỳ thi sơ cấp từ năm năm trước rồi, năm nay chỉ cần vượt qua kỳ thi này, tôi sẽ là Pháp sư cấp bốn! Pháp sư cấp bốn mười bảy tuổi! Thiên tài như tôi, được Đại Pháp sư đặc biệt đề cử là chuyện đương nhiên, sao có thể giống như kẻ bất tài như ông, còn phải đi cửa sau chứ?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Anko Allen phải không? Tôi thừa nhận, mười bảy tuổi đã có thể trở thành Pháp sư cấp bốn quả thực là rất giỏi. Nhưng mà cậu nhóc, tôi phải nhắc nhở cậu một câu, cho dù cậu là Pháp sư thiên tài đến đâu, thì trước tiên cũng phải học cách cư xử cho lễ phép. Nếu không, người khác sẽ nghĩ rằng cậu không được dạy dỗ đấy."

Nói xong, Hứa Dịch không để ý đến thiếu niên kia nữa, mà rời

đi.

Thiếu niên sững người một lúc, sau đó mới phản ứng lại, càng thêm tức giận.

"Tên này dám nói tôi không được dạy dỗ! Tôi nhất định sẽ không tha cho hắn ta!"

Lúc này, nữ Pháp sư đã ngẩng đầu lên, liếc nhìn ra cửa, khẽ cau mày, quay đầu lại nói với thiếu niên: "Anko, anh ta chỉ là một Pháp sư tập sự tham gia kỳ thi sơ cấp thôi, em so đo với anh ta làm gì?"

Anko Allen trừng mắt, tức giận nói: "Em mặc kệ! Hắn ta dám sỉ nhục em như vậy, em nhất định phải cho hắn ta một bài học." Nói xong, cậu ta không khách khí mà cầm lấy tờ đơn mà Hứa Dịch vừa điền lúc nãy trên bàn, liếc nhìn, cười lạnh: "Hừ! Hứa Dịch? Lần này tôi sẽ khiến cho ông ngay cả kỳ thi sơ cấp cũng không vượt qua nổi! Để cho ông biết kết cục của việc dám sỉ nhục thiên tài như tôi!"

Nữ Pháp sư đau đầu nhìn Anko Allen đang tức giận, muốn ngăn cản, nhưng biết rằng có ngăn cản cũng vô ích.

Cậu nhóc này có thiên phú ma pháp xuất chúng, gia thế lại hùng hậu, từ nhỏ đã được nuông chiều, hình thành tính cách kiêu ngạo, ương bướng, không bao giờ nghe lời khuyên bảo của người khác.

Bây giờ chỉ có thể cầu mong cho Hứa Dịch kia may mắn, hy vọng anh ta sẽ không bị Allen hành hạ quá thảm.

Dù sao anh ta cũng là người có thư giới thiệu của Đại Pháp sư Camillo, nếu anh ta có chuyện gì, e rằng cũng khó ăn nói với Đại Pháp sư Camillo.

Chương 176: Tuyển dụng (1/2)

Hứa Dịch cũng chẳng hơi đâu chấp nhặt với một thiếu niên chưa thành niên, sau khi bỏ lại một câu nói, anh liền rời khỏi nội thất của Hiệp hội Pháp sư.

Lão Pháp sư canh cửa nhìn thấy Hứa Dịch đi ra, lại lắc đầu, dường như vẫn còn cảm thấy khó hiểu và tiếc nuối vì Đại Pháp sư Camillo lại lãng phí suất đề cử quý giá cho Hứa Dịch.

Hứa Dịch chỉ có thể cười với ông, cũng không có cách nào giải thích.

Tình hình trong đại sảnh cũng không khác gì so với lúc Hứa Dịch vừa bước vào, vẫn là một mảnh người đông đúc, ồn ào náo nhiệt.

Tuy nhiên, sau khi Hứa Dịch bước ra khỏi cửa nội thất, anh phát hiện ra có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía mình.

Chỉ những người có suất đề cử đặc biệt mới có thể vào nội thất để được hưởng ưu đãi đăng ký ưu tiên, điều này rất nhiều người đến đăng ký đều biết rõ, nhìn thấy Hứa Dịch đi vào rồi lại đi ra, tự nhiên khiến họ tò mò.

Khác với sự nghi ngờ trong lòng Lão Pháp sư và nữ Pháp sư kia, hiện tại những Pháp sư chú ý đến Hứa Dịch này đều không hiểu rõ tình hình của Đại Pháp sư Camillo, cho nên chỉ đơn thuần là hâm mộ hoặc ghen tị với việc Hứa Dịch có thể nhận được một suất đề cử đặc biệt.

Đối mặt với những ánh mắt nóng bỏng này, Hứa Dịch không hề có ý định trốn tránh, ngược lại còn nghênh đón ánh mắt của

mọi người, cẩn thận quan sát lại.

Nhìn từ tình hình trong đại sảnh, những Pháp sư đến đăng ký tham gia kỳ thi sát hạch phần lớn vẫn là người trẻ tuổi, chỉ có số ít Pháp sư trông lớn tuổi hơn Hứa Dịch.

Điều này cũng không có gì lạ, Hiệp hội Pháp sư của Vương quốc Lanpari chỉ chịu trách nhiệm sát hạch chứng nhận cho Pháp sư cấp năm và cấp dưới, mà Pháp sư cấp năm và cấp dưới trong giới Pháp sư chỉ có thể coi là tầng lớp tương đối thấp, phần lớn vẫn là người trẻ tuổi.

Những Pháp sư lớn tuổi hơn, hoặc là thực lực Ma pháp đã rất cao cường, hoặc là bị hạn chế bởi thiên phú, thực lực Ma pháp đã sớm định hình, đương nhiên không thể nào rảnh rỗi đến mức chạy đến tham gia kỳ thi sát hạch gì đó.

Diện tích đại sảnh này khoảng hai trăm mét vuông, Hứa Dịch quan sát một chút, ước tính số lượng Pháp sư chen chúc trong này phải đến hai trăm người, cộng thêm những Pháp sư trên quảng trường bên ngoài và những người anh nhìn thấy trong thành phố Anweimar, hiện tại chỉ riêng trong thành phố Anweimar này, e rằng đã có hơn một nghìn Pháp sư.

Lần trước khi trò chuyện với Đại Pháp sư, Hứa Dịch đã từng tò mò hỏi ông, rốt cuộc Vương quốc Lanpari hiện tại có bao nhiêu Pháp sư.

Đại Pháp sư Camillo nói rằng ông không có số liệu cụ thể, nhưng theo thống kê của Hiệp hội Pháp sư vào năm ngoái, số lượng Pháp sư trong Vương quốc Lanpari hiện tại đã vượt quá năm nghìn người.

Nếu tính cả những người chưa được thống kê, con số này rất có thể gần sáu nghìn người.

Còn về toàn bộ Lục địa Saiens, ba năm trước Hiệp hội Pháp sư đã từng công bố một số liệu, lúc đó số lượng Pháp sư được thống kê trên toàn lục địa là tám vạn bảy nghìn bốn trăm sáu mươi bảy người.

Tính cả những người chưa được thống kê, tổng số rất có thể vượt quá mười vạn người.

Đương nhiên, tổng thể Pháp sư cũng là một cấu trúc hình kim tự tháp tiêu chuẩn.

Trong số hơn mười vạn Pháp sư trên Lục địa Saiens, hiện tại chỉ có hai mươi bảy Ma đạo sư, hơn năm trăm Đại Pháp sư từ một sao đến năm sao, còn lại đều là Pháp sư bình thường từ sơ cấp đến cửu cấp.

Ở Vương quốc Lanpari, những Đại Pháp sư ba sao như Đại Pháp sư Camillo đã có thể coi là những Đại Pháp sư hàng đầu, còn phần lớn giống như những người trước mắt này, chỉ là những Pháp sư bình thường không được coi trọng.

Khi Hứa Dịch đang đánh giá những Pháp sư này, điều anh nghĩ đến không phải là sự tàn khốc của ngành Pháp sư, mà là đang nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề.

Đối với những Đại Pháp sư hùng mạnh như Đại Pháp sư Camillo, Vương quốc Lanpari sẽ cung cấp kinh phí đặc biệt để hỗ trợ, nhưng những Pháp sư bình thường dưới cấp Đại Pháp sư lại không có loại thu nhập này.

Vậy những Pháp sư này dựa vào đâu để sinh sống?

Theo những gì Hứa Dịch biết được ở thành phố Bontar, Tháp Ma pháp của Đại Pháp sư Camillo tổng cộng chỉ thuê chưa đến hai mươi Pháp sư, ngoài ra là các Thương hội thuê một số Pháp sư làm hộ vệ.

Ngoài ra, những Pháp sư cấp dưới, thậm chí là cấp thấp hơn, với số lượng đông đảo nhất, e rằng ngay cả cơ hội như vậy cũng không có.

Vậy con đường cuối cùng của những Pháp sư này, những người có thực lực Ma pháp vốn đã thấp kém, lại còn bị hạn chế bởi thiên phú không thể nào nâng cao, là gì?

Thật sự giống như Stella đã nói, tìm vài người bạn đồng hành, đi phiêu lưu khắp lục địa?

Phải biết rằng con đường này cũng vô cùng nguy hiểm, mỗi năm có vô số nhà thám hiểm bỏ mạng vì nó.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Dịch nhìn những Pháp sư trong đại sảnh lại thêm một phần thương cảm, ngoài ra còn có sự mong đợi và hưng phấn.

Theo sự phát triển và lớn mạnh của Thương hội Tân Phi, hiện tại sản lượng của hai phân xưởng đang dần tăng lên, chỉ dựa vào những học sinh được thuê từ Học viện Ma thuật Nam tước Rictor để vẽ Pháp trận thì dần dần không thể nào đáp ứng nổi.

Vì vậy, Chủ nhiệm Hiller đã từng phàn nàn với Hứa Dịch, nói rằng anh đã đưa gần một nửa số học sinh của phân viện Ma pháp đi làm thêm, thậm chí còn ảnh hưởng đến sự sắp xếp của học viện.

Hứa Dịch tự nhiên cũng biết rõ điều này, nhiệm vụ chính của học sinh dù sao vẫn là học tập, không thể nào dành phần lớn thời gian để làm thêm cho Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch phải tìm người khác để thay thế bọn họ.

Vấn đề là thành phố Bontar là một thành phố nhỏ, không có nhiều Pháp sư trong thành, Hứa Dịch căn bản không có cách nào tuyển dụng thêm người.

Trước đây Hứa Dịch cũng từng lo lắng về điều này, bây giờ

nhìn thấy đại sảnh đầy ắp Pháp sư, Hứa Dịch đột nhiên phát hiện ra rằng, vấn đề nan giải đã khiến anh đau đầu bấy lâu nay, bỗng nhiên dường như có thể giải quyết được!

Hứa Dịch kìm nén sự phấn khích trong lòng, trầm ngâm một lát, trên mặt nở nụ cười hiền hòa, bước đến gần một Pháp sư đang đánh giá mình.

"Xin chào, tôi là Hứa Dịch, đến từ thành phố Bontar, cho hỏi anh đến từ đâu vậy?", Hứa Dịch hỏi nam Pháp sư trẻ tuổi trông chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi.

Nam Pháp sư trẻ tuổi rõ ràng không ngờ Hứa Dịch lại trực tiếp bước tới chào hỏi, ngẩn người một lúc, sau đó mới miễn cưỡng cười gật đầu với Hứa Dịch.

Chương 177: Tuyển dụng (2/2)

"Anh... Xin chào, tôi là Caesar, đến từ thành Welles."

"Thành Welles? Đó là một thành phố rất đẹp." Hứa Dịch lập tức khen ngợi."Tôi nghe nói thành Welles có rất nhiều sông ngòi, toàn bộ thành phố như được xây dựng trên mặt nước, có phải vậy không?"

"Ừm... Quả thực rất đẹp." Caesar qua loa trả lời một câu, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi Hứa Dịch: "Anh nói anh đến từ thành phố Bontar, tôi biết thành phố Bontar chỉ có một mình Đại Pháp sư Camillo, là ông ấy đề cử anh đến sao?"

Hứa Dịch quay đầu nhìn lối đi vừa rồi mình đi vào, sau đó quay đầu lại nhìn Caesar đang nghi ngờ, khẽ gật đầu.

"Đúng vậy, quả thực là Đại Pháp sư Camillo đề cử tôi đến tham gia kỳ thi sát hạch."

"Vậy... Anh là họ hàng gì của Đại Pháp sư Camillo? À, xin lỗi, tôi không có ý nghi ngờ anh, chỉ là... Chỉ là trên ngực anh không có huy hiệu Pháp sư, tôi nghĩ anh hẳn là chưa vượt qua kỳ thi sơ cấp phải không?", Caesar lại hỏi.

Hứa Dịch cúi đầu nhìn bộ ngực trống trơn của mình, sau đó nhìn ngực Caesar, phát hiện trên ngực Caesar đeo một huy hiệu Pháp sư được chế tác tinh xảo, hoa văn trên huy hiệu, phía dưới là hai đường gợn sóng tượng trưng cho sóng nước, chứng tỏ anh ta là Pháp sư cấp hai đã được Hiệp hội Pháp sư chứng nhận.

"Đúng vậy, tôi quả thực chưa vượt qua kỳ thi sơ cấp." Hứa Dịch gật đầu."Tôi nghĩ anh nhất định rất kỳ lạ tại sao tôi lại được

Đại Pháp sư Camillo đặc biệt đề cử phải không?"

Caesar cười cười, không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.

"Lý do tôi nhận được sự đề cử đặc biệt của Đại Pháp sư Camillo, không phải vì tôi có quan hệ đặc biệt gì với ông ấy, đương nhiên cũng không phải vì thiên phú Ma pháp của tôi đặc biệt xuất chúng, mà là vì...", Hứa Dịch dừng một chút, cố ý úp úp mở mở, thấy Caesar đã hoàn toàn tập trung sự chú ý, anh mới cười đáp: "Vì tôi có một số hiểu biết độc đáo về nghiên cứu Cỗ máy Ma thuật."

"Xin lỗi, anh nói... Cỗ máy Ma thuật? Đó là thứ gì?", Caesar khó hiểu hỏi.

"Là thế này..."

Dưới sự giải thích của Hứa Dịch, Caesar rất nhanh đã hiểu được Cỗ máy Ma thuật là thứ gì.

"Ý anh là, anh nghiên cứu Ma pháp không phải để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, mà là để nghiên cứu những Cỗ máy Ma thuật này?", Caesar nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt khó hiểu.

Người này cũng không lớn hơn mình mấy tuổi, vậy mà đã là Hội trưởng của một Thương hội ở thành phố Bontar, hơn nữa sản phẩm của cái Thương hội Tân Phi gì đó của anh ta lại là Cỗ máy Ma thuật kỳ quái gì đó, điều này càng kỳ lạ hơn.

Cái Cỗ máy Ma thuật này, có thể làm gì?

"Anh không cảm thấy, có thể khiến cho tất cả mọi người đều được hưởng sự tiện lợi mà Ma pháp mang lại, là một điều rất tuyệt vời sao?", Hứa Dịch cố gắng dụ dỗ Caesar."Thương hội Tân Phi của chúng tôi hiện tại đang rất cần những Pháp sư xuất sắc như anh, cùng nhau cống hiến sức lực cho sự nghiệp này. Sao nào?

Caesar, anh có muốn gia nhập Thương hội của chúng tôi không?"

Caesar nhất thời không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Hứa Dịch.

Hiện tại anh ta chỉ là một Pháp sư cấp hai, chưa có đủ thực lực để lọt vào mắt xanh của bất kỳ Thương hội nào, bây giờ Hứa Dịch đột nhiên xuất hiện, mời anh ta gia nhập cái Thương hội Tân Phi gì đó, thành thật mà nói, anh ta cũng có chút động lòng.

Nhưng nghĩ đến việc Thương hội Tân Phi này chỉ ở một nơi nhỏ bé như thành phố Bontar, sản phẩm lại là Cỗ máy Ma thuật kỳ quái gì đó, anh ta liền cảm thấy hơi kháng cự.

"Cái này... Xin lỗi, hiện tại tôi chỉ muốn tập trung nghiên cứu Ma pháp, thực lực của tôi còn chưa đủ..."

Hứa Dịch đột nhiên giơ một ngón tay lên."Mỗi tháng mười đồng vàng."

Caesar suýt chút nữa thì bị sặc nước miếng.

Mỗi tháng mười đồng vàng? Mặc dù Caesar chưa từng được Thương hội nào mời chào, nhưng anh ta biết rất nhiều Thương hội khi mời những Pháp sư mà họ coi trọng gia nhập, ít nhất cũng sẽ đưa ra mức lương hai mươi đồng vàng mỗi tháng.

Đương nhiên, những Pháp sư có thể lọt vào mắt xanh của Thương hội, đủ tư cách làm hộ vệ, hiển nhiên không phải là Pháp sư cấp hai yếu ớt như anh ta, e rằng ít nhất cũng phải là Pháp sư cấp năm.

Lẽ ra mức giá mà Hứa Dịch đưa ra đối với một Pháp sư cấp hai là rất hợp lý, nhưng Caesar do dự một lúc vẫn từ chối.

"Xin lỗi, hiện tại tôi không thiếu tiền. So với việc kiếm tiền, tôi vẫn thích nắm bắt thời gian để nâng cao trình độ Ma pháp của

mình hơn." Caesar nghiêm túc nói."Hội trưởng Hứa, cảm ơn ý tốt của anh. Nếu sau này có cơ hội hợp tác, tôi sẽ xem xét Thương hội Tân Phi của anh."

Hứa Dịch thất vọng trong lòng, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, khẽ gật đầu: "Được rồi, nếu Caesar đã không muốn, tôi đương nhiên sẽ không miễn cưỡng. Nhưng cánh cửa Thương hội Tân Phi của chúng tôi sẽ luôn rộng mở chào đón anh, bất cứ lúc nào anh thay đổi ý định, đều có thể đến thành phố Bontar, tôi sẽ luôn hoan nghênh anh."

Caesar mỉm cười gật đầu.

Dù sao thì việc tiếp xúc với vị Hội trưởng Hứa này cũng rất vui vẻ.

Nhìn Caesar rời đi, Hứa Dịch phát hiện ra mình đã phạm phải một sai lầm.

Nhìn từ trang phục trên người Caesar, gia cảnh của anh ta rõ ràng rất khá giả, vậy nên trong trường hợp không có áp lực kinh tế, với nhận thức phổ biến hiện nay của Lục địa Saiens, đương nhiên anh ta sẽ coi trọng việc nâng cao thực lực bản thân hơn, việc từ chối lời mời của Hứa Dịch cũng không có gì lạ.

Hứa Dịch cũng không quá thất vọng, sau khi phát hiện ra vấn đề này, anh liền chuyển mục tiêu sang những Pháp sư có điều kiện không tốt lắm.

Sau khi hỏi thêm bảy người nữa, kết quả thu được không được như ý muốn.

Có lẽ là do chưa đủ khả năng tiếp nhận Cỗ máy Ma thuật, một thứ mới mẻ, bảy Pháp sư này mặc dù nhìn qua điều kiện đều bình thường, nhưng chỉ có ba người tỏ ra hứng thú với lời đề nghị của Hứa Dịch, người thật sự đồng ý đến thành phố Bontar xem thử chỉ

có một người.

Bốn người còn lại, phản ứng cũng không khác gì Caesar là mấy.

Đối với điều này, Hứa Dịch chỉ có thể bất đắc dĩ.

Muốn thay đổi tình trạng này, trừ phi phải thay đổi tư tưởng của các Pháp sư trên Lục địa Saiens.

Mà điều này, rõ ràng là anh hiện tại không thể làm được.

"Ơ? Anh là Hứa Dịch phải không? Hứa Dịch! Thật sự là anh!"

Đúng lúc này, một giọng nói đầy kinh ngạc đột nhiên vang lên bên cạnh Hứa Dịch.

Chương 178: Bạn học cũ (1/2)

Hứa Dịch ngạc nhiên quay đầu lại, phát hiện ra ba người thanh niên trạc hai mươi tuổi không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình, người vừa gọi là một thanh niên tóc đỏ hoe đứng ở giữa.

Hơi sững người một lúc, Hứa Dịch cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng, đấm một cái vào vai người thanh niên tóc đỏ hoe: "Elvin, không ngờ lại là cậu! Sao cậu cũng đến đây?"

Người thanh niên tên Elvin cười lớn, ôm chầm lấy Hứa Dịch, bĩu môi nói: "Cậu nói thừa rồi! Kỳ thi sát hạch của Hiệp hội Pháp sư, Pháp sư nào lại bỏ qua chứ? Cậu không phải cũng đến đây sao?"

Nói đến đây, Elvin đánh giá Hứa Dịch từ trên xuống dưới, vẻ mặt ngạc nhiên: "Ơ? Hứa Dịch, nhìn cậu bây giờ có vẻ như là có tiền nhỉ? Chẳng trách lại đến tham gia kỳ thi sát hạch, trước đây mỗi lần rủ cậu đến cậu đều nói mình không có tiền."

Hứa Dịch mỉm cười: "Cũng tạm."

Elvin này là bạn học cùng phòng với anh hồi còn ở Học viện Senkohel, mặc dù Hứa Dịch lớn tuổi hơn mấy người bạn cùng phòng một chút, nhưng dù sao cũng là thanh niên, rất dễ hòa đồng, hơn nữa Hứa Dịch chín chắn, điềm đạm hơn mấy người kia, kiến thức lại rộng, thiên phú Ma pháp lại cao, sau này gần như trở thành người dẫn dắt của mấy người kia.

Nghĩ đến mấy người bạn cùng phòng khác, Hứa Dịch nhìn hai người thanh niên bên cạnh Elvin, hỏi: "Sau khi tốt nghiệp cậu có liên lạc với Roy và những người khác không?"

Elvin nhún vai: "Sau khi tốt nghiệp mỗi người một ngả, muốn liên lạc cũng không liên lạc được. Nếu không phải hôm nay tình cờ gặp cậu ở đây, tôi cũng không biết cậu đang làm gì. Đúng rồi, bây giờ cậu đang làm gì? Tìm được việc gì tốt à? Mới có mấy tháng mà đã có tiền đến tham gia kỳ thi sát hạch rồi."

Hứa Dịch cười mà không đáp, quay sang nhìn hai người thanh niên kia: "Không giới thiệu bạn mới của cậu cho tôi à?"

"Ồ, suýt chút nữa thì quên mất." Elvin vỗ đầu, chỉ vào người thanh niên vạm vỡ, mặt vuông chữ điền bên trái: "Hai người họ đều là bạn đồng hành của tôi, anh ấy tên là Runy." Sau đó lại chỉ vào người thanh niên gầy gò, hơi thấp bên phải."Đây là Bob. Này, Runy, Bob, đây là bạn học cùng lớp với tôi hồi còn ở Senkohel, tên hơi kỳ lạ, gọi là Hứa Dịch. Nhưng mà người rất tốt, trước đây chúng tôi là bạn tốt ở học viện."

Runy và Bob bắt tay Hứa Dịch, Hứa Dịch liếc nhìn huy hiệu trên ngực hai người, phát hiện huy hiệu Pháp sư trên ngực Runy giống hệt của Caesar lúc nãy, còn huy hiệu Pháp sư trên ngực Bob chỉ có một đường gợn sóng, chứng tỏ anh ta chỉ là một Pháp sư sơ cấp cấp thấp nhất.

Còn Elvin thì giống hệt Hứa Dịch, trên ngực không hề có huy hiệu đại diện cho cấp bậc Pháp sư.

Thấy ánh mắt Hứa Dịch nhìn xuống ngực mình, Runy và Bob nhìn xuống ngực Hứa Dịch, thấy không có huy hiệu, biểu cảm không khỏi có chút kỳ lạ.

Elvin tinh ý nhận ra điều này, vội vàng giải thích: "Này, hai người đừng có mà xem thường Hứa Dịch nhé. Tuy rằng anh ấy không đeo huy hiệu, nhưng thiên phú rất tốt, hồi còn ở học viện đã gần như có thực lực của Pháp sư cấp ba rồi. Chỉ là mỗi lần chúng tôi rủ anh ấy đến tham gia kỳ thi sát hạch, anh ấy đều nói mình không có tiền, từ chối."

"Không có tiền?" Runy và Bob nhìn Hứa Dịch với ánh mắt càng thêm kỳ quái, Runy nhịn không được hỏi: "Elvin, chẳng lẽ học sinh của Học viện Senkohel các cậu đều giống như các cậu, không muốn tham gia kỳ thi sát hạch của Hiệp hội Pháp sư sao?"

"Này, đừng so sánh tôi với Hứa Dịch. Anh ấy là không có tiền, còn tôi là trước đây không thi đậu, hoàn toàn khác nhau có được không?" Elvin kêu lên.

Hứa Dịch vỗ vai Elvin: "Thôi được rồi, bất kể trước đây thế nào, lần này đã đến rồi, vậy thì hãy cố gắng thi đậu đi. Elvin, nhìn cậu bây giờ, chắc là nắm chắc thi đậu Pháp sư cấp hai rồi nhỉ?"

"Gần như vậy, chắc là không thành vấn đề." Elvin tự tin đáp. Nói xong liếc nhìn Hứa Dịch: "Đừng có mà chỉ nói tôi, cậu trước đây ở học viện được các giáo viên khen là thiên tài Ma pháp hiếm có, nửa năm không gặp, chắc là thực lực lại tăng tiến không ít nhỉ? Nói cho tôi biết, lần này cậu định trực tiếp thi đậu Pháp sư cấp bốn luôn à?"

Nghe Elvin hỏi vậy, Runy và Bob tuy rằng lộ ra vẻ chú ý, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc.

Tuổi tác của Hứa Dịch nhìn qua lớn hơn bọn họ mấy tuổi, Ma pháp mạnh hơn bọn họ một chút cũng là chuyện bình thường.

"Ừm, gần như vậy." Hứa Dịch rất tùy ý gật đầu."Chuyện này không quan trọng, quan trọng là Elvin, sao cậu lại nghĩ đến chuyện đi mạo hiểm? Không thấy nguy hiểm sao?"

Elvin thở dài: "Nguy hiểm thì có cách nào khác? Tôi lại không phải là người có thiên phú đặc biệt tốt như cậu, có thể nhanh chóng trở thành Pháp sư cấp cao, từ nay về sau không lo cơm ăn áo mặc. Không đi mạo hiểm, cậu nói xem tôi có thể làm gì? Với chút Ma pháp ít ỏi của tôi, ngay cả làm trợ thủ cho các Đại Pháp sư cũng không đủ tư cách."

Runy và Bob ở bên cạnh cũng lộ vẻ mặt ảm đạm, hiển nhiên bọn họ cũng đang phải đối mặt với vấn đề giống như Elvin.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua mặt ba người, thầm nghĩ vấn đề mình vừa nghĩ đến xem ra không phải là suy đoán viển vông, mà là thực sự tồn tại.

"Elvin, nếu tôi nói, có một công việc có thể khiến cho các cậu không phải đối mặt với nguy hiểm, lại có thời gian rảnh rỗi để nghiên cứu Ma pháp, hơn nữa bản thân công việc này cũng có liên quan đến Ma pháp, có thể đồng thời nâng cao thực lực của bản thân, các cậu có muốn làm không?" Hứa Dịch nói.

Chương 179: Bạn học cũ (2/2)

Elvin cười khẩy một tiếng: "Này, Hứa Dịch, nửa năm không gặp, cậu cũng học được cách nói khoác rồi à? Làm gì có chuyện tốt như vậy chứ, cậu muốn an ủi tôi cũng không cần phải nói dối như vậy đâu."

Runy ở bên cạnh lại có vẻ động lòng, hỏi: "Công việc mà cậu nói, có thể cho bao nhiêu tiền?"

Hứa Dịch lại giơ một ngón tay: "Cụ thể có thể nhận được bao nhiêu còn phải xem tình hình, nhưng ít nhất cũng sẽ không thấp hơn mười đồng vàng một tháng."

"Mười đồng vàng một tháng? Đúng là không nhiều, nhưng không có nguy hiểm, lại có đủ thời gian rảnh rỗi, điều kiện cũng coi như không tệ." Elvin sờ cằm, tỏ vẻ hài lòng."Này, Hứa Dịch, cậu nói nghe cũng hay đấy, nhưng mà cậu đang nói đùa phải không? Công việc tốt như vậy, cậu cho tôi à?"

Hứa Dịch mỉm cười, nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, là tôi cho."

Mãi đến khi trăng lên giữa trời, Hứa Dịch mới chậm rãi quay trở lại văn phòng.

Quản gia đã chuẩn bị bữa tối từ sớm, nhưng vì Hứa Dịch về quá muộn nên đã nguội lạnh, nhưng nghĩ đến việc Hứa Dịch là người được Ngài Bá tước đặc biệt dặn dò phải tiếp đãi chu đáo, quản gia liền muốn sai người xuống bếp làm lại một bữa khác, tuy nhiên hành động này đã bị Hứa Dịch ngăn lại.

Lúc nãy khi dạo phố trong thành, Hứa Dịch đã tiện thể tìm một

quán ăn ven đường giải quyết bữa tối, tự nhiên là không cần phải ăn nữa.

"Quản sự Ram, sau này không cần phải khách sáo như vậy, khoảng thời gian này tôi có khả năng sẽ thường xuyên ăn cơm ở bên ngoài, rất ít khi ăn ở đây, sau này ông không cần phải cố ý để phần cho tôi." Hứa Dịch dặn dò quản gia.

Quản sự Ram suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Hôm nay Hứa Dịch đến đây là cùng với Tử tước Leslie, xem ra ngoài việc được Ngài Bá tước đặc biệt quan tâm, anh còn có quan hệ khác ở đây, tuyệt đối không phải người bình thường như vẻ bề ngoài.

"Đúng rồi, Hội trưởng Hứa, tôi đã theo lời dặn dò của Ngài Bá tước, báo cáo tin tức ngài đã đến Thành phố Anweimar cho Cơ quan Nông nghiệp và Quan Thị vệ của Quốc Vương Bệ Hạ. Nếu không có gì bất ngờ, trong vòng hai ngày tới sẽ có thông báo. Mấy ngày nay ngài tốt nhất là đừng nên rời khỏi đây quá xa, nếu muốn ra ngoài, tốt nhất là báo cho tôi biết ngài muốn đi đâu, để tôi có thể nhanh chóng tìm được ngài." Quản sự Ram lại nói.

"Được, tôi sẽ chú ý." Hứa Dịch có chút bất lực, thế giới này không có điện thoại, muốn tìm người bất cứ lúc nào quả thực rất phiền phức.

Lại trò chuyện với Quản sự Ram thêm vài câu, Hứa Dịch liền chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Trên đường đi, Hứa Dịch nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay, cảm thấy khá hài lòng.

Kết quả khảo sát sơ bộ về Thành phố Anweimar cho thấy nơi đây vẫn là một thị trường trống, như vậy chỉ cần chờ Nam tước Hainas thành công sáng lập ra tờ "Nhật báo Anweimar" hoặc "Tin

tức buổi sáng Anweimar" gì đó, là có thể dựa vào chút lợi thế ban đầu để dễ dàng chiếm lĩnh thị trường này.

So với Thành phố Bontar nhỏ bé, Anweimar rõ ràng là một thị trường lớn hơn rất nhiều, chỉ riêng số người mà Hứa Dịch nhìn thấy khi dạo phố hôm nay, đã gần bằng tổng số người ở trong và ngoài Thành phố Bontar.

Quạt ma thuật có thể bán được hơn mười nghìn chiếc ở Thành phố Bontar, vậy thì ở Thành phố Anweimar ước tính có thể bán được gần năm mươi nghìn chiếc.

Đương nhiên, Hứa Dịch hiện tại đã quyết định sẽ giao kỹ thuật chế tạo cơ bản của Quạt ma thuật ra ngoài, thị trường Quạt ma thuật vào mùa hè năm sau nhất định sẽ phải đối mặt với rất nhiều đối thủ cạnh tranh.

Nhưng Hứa Dịch không hề lo lắng về điều này, chỉ riêng về mặt Quạt ma thuật, anh có rất nhiều phương án có thể dễ dàng đánh bại những đối thủ cạnh tranh này.

Huống chi những kỹ thuật này đều là do anh giao ra, tương đương với việc nắm giữ mạch máu của những đối thủ cạnh tranh này trong tay, muốn phản đòn lại là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ngoài ra, điều khiến Hứa Dịch hài lòng nhất trong ngày hôm nay chính là anh đã thành công khơi dậy sự hứng thú của tổng cộng tám Pháp sư, bao gồm Elvin, Runy và Cooper, khiến bọn họ nảy sinh mong muốn đến Thành phố Bontar để xem thử Thương hội Tân Phi.

Tám Pháp sư này có lẽ không quan trọng, nhưng từ trên người bọn họ lại thể hiện ra một xu hướng mà Hứa Dịch rất vui mừng nhìn thấy, đó chính là thực sự có rất nhiều Pháp sư có thực lực thấp kém và không nhìn thấy tương lai như Elvin, nguyện ý tìm kiếm một con đường khác.

Sự xuất hiện của Thương hội Tân Phi, nói không chừng sẽ mang đến cho những Pháp sư này một phương hướng nỗ lực mới.

"Đúng là như vậy, đâu phải Pháp sư nào cũng có thể trở thành Đại Pháp sư hùng mạnh hay thậm chí là Ma đạo sư, tìm một công việc khác để sống tốt thì có gì không tốt?" Nghĩ đến vẻ mặt kỳ quái của ba người Elvin khi nghe nói anh vậy mà lại mở một Thương hội, hơn nữa còn sản xuất Máy móc Ma thuật, Hứa Dịch không nhịn được bật cười.

Vừa nghĩ đến Máy móc Ma thuật, Hứa Dịch liền nghĩ đến những thứ được cất trong nhà kho, anh dừng bước, quay người đi về phía nhà kho.

Những thứ này chính là mấu chốt liên quan đến sự thành bại của chuyến đi đến Thành phố Anweimar lần này, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Vừa nhìn thấy một góc nhà kho, Hứa Dịch bỗng nhiên phát hiện trong bóng tối phía trước có một tia lửa lóe lên, sau đó một đám lửa bùng cháy dữ dội, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ nhà kho.

Chương 180: Cơ quan Nông nghiệp kiêu ngạo (1/2)

Sáng sớm hôm sau, Tử tước Leslie vội vã đến hiện trường vụ cháy. Nhìn nhà kho đã bị thiêu rụi thành tro, sắc mặt ông âm trầm như nước.

"Tổn thất thế nào?", một lúc lâu sau, Tử tước Leslie mới lên tiếng hỏi Hứa Dịch đang đứng bên cạnh.

"May mà tôi phát hiện kịp thời nên không có thiệt hại gì đáng kể." Hứa Dịch đáp, lông mày hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Tối hôm qua, tận mắt chứng kiến tia lửa nhỏ bùng lên rồi chỉ trong nháy mắt đã biến thành ngọn lửa dữ dội bao trùm toàn bộ nhà kho, nhìn thế nào cũng không giống hỏa hoạn thông thường, ngược lại giống như có người cố ý phóng hỏa.

Nhưng Hứa Dịch mới đến Thành phố Anweimar tối hôm qua, ở đây anh hoàn toàn không quen biết ai, đương nhiên cũng không có thù oán với ai, sao lại có người đột nhiên ra tay với những thứ anh mang đến chứ?

Nghe Hứa Dịch nói vậy, Tử tước Leslie trầm mặc một lát, bỗng nhiên phất tay, ra hiệu cho Quản sự Ram và những người hầu khác lui xuống.

Đợi mọi người lui ra xa, Tử tước Leslie khẽ thở dài, nói với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, là tôi liên lụy đến cậu rồi."

Hứa Dịch ngẩn người: "Tử tước đại nhân, sao ngài lại nói vậy?"

Tử tước Leslie nhìn về hướng đông bắc bên ngoài bức tường của dinh thự, trên mặt hiện lên một tia cười khổ.

"Bởi vì có người không hoan nghênh tôi trở về, đây là lời cảnh cáo dành cho tôi."

Hứa Dịch mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra.

Từ giọng điệu của Tử tước Leslie có thể suy đoán ra, trong chuyện này nhất định có rất nhiều nguyên nhân phức tạp, với thân phận và địa vị hiện tại của Hứa Dịch, tốt nhất là không nên nhúng tay vào.

"Xem ra những thứ này để ở đây không an toàn, hay là để tôi tìm một nơi an toàn cất giữ giúp cậu." Tử tước Leslie suy nghĩ một chút rồi nói.

Hứa Dịch lắc đầu: "Không cần đâu. Đã bị đốt một lần rồi, chắc hẳn đối phương cho rằng những thứ này đã bị thiêu rụi, nên sẽ không đến lần thứ hai. Hơn nữa Tử tước đại nhân cũng nói đây là lời cảnh cáo dành cho ngài, như vậy mục đích cảnh cáo đã đạt được, kết quả thế nào cũng không còn quan trọng nữa. Tôi sẽ bảo Quản sự Ram tăng cường phòng bị ở đây, sẽ không có vấn đề gì đâu."

Tử tước Leslie nhíu mày: "Hứa Dịch, những thứ này rất quan trọng đối với việc yết kiến Bệ hạ lần này của cậu, sao tôi thấy cậu không hề lo lắng vậy?"

Hứa Dịch cười: "Trước khi bị đốt, tôi quả thực rất lo lắng, nhưng tối hôm qua nhìn thấy ngọn lửa bùng lên, tôi đột nhiên nghĩ thông. Những thứ này kỳ thực không phải là mấu chốt, mấu chốt là ý nghĩa mà chúng đại diện. Dù những thứ ở đây có thực sự bị thiêu rụi cũng không sao, dù sao Thương hội Tân Phi của chúng ta có thể sản xuất thêm bất cứ lúc nào. Trừ phi đám người kia có thể đốt cháy toàn bộ Thương hội Tân Phi, nếu không thì cũng chẳng có

ý nghĩa gì."

Tử tước Leslie bật cười: "Cậu đúng là thoải mái, nhưng cậu không sợ lúc yết kiến Bệ hạ mà không lấy ra được gì sao?"

"Tôi sợ chứ." Hứa Dịch nghiêm túc gật đầu."Cho nên Tử tước đại nhân, ngài phải giúp tôi một việc."

Tiễn Tử tước Leslie rời đi, Hứa Dịch quay lại nhà kho, nhìn đống đổ nát đen kịt trước mặt, vẻ mặt vốn dĩ thoải mái của anh dần trở nên trầm trọng.

Vừa rồi trước mặt Tử tước Leslie, anh không nói hết sự thật.

Lúc ngọn lửa bùng lên tối hôm qua, Hứa Dịch rõ ràng cảm nhận được một tia dao động ma lực ẩn chứa trong đó, cho thấy rất có thể trong số những kẻ phóng hỏa tối hôm qua có một Pháp sư.

Có thể phái cả Pháp sư đến làm chuyện nhỏ nhặt như phóng hỏa, cho thấy đối phương rất coi trọng chuyện này, rõ ràng là quyết tâm phải thành công.

Nếu không phải Hứa Dịch kịp thời phát hiện, quyết đoán dùng ma pháp hệ Thủy khống chế hỏa thế, đồng thời hóa giải ma lực phá hoại ẩn chứa trong ngọn lửa, e rằng những thứ trong nhà kho dù không bị thiêu rụi hoàn toàn thì cũng sẽ bị hư hại ít nhiều.

Suy nghĩ một hồi, Hứa Dịch đi đến một căn phòng khác ở phía xa.

Căn phòng này vốn là phòng dành cho khách, vì nhà kho bị thiêu rụi, Hứa Dịch bèn bảo Quản sự Ram chuyển tất cả đồ đạc trong nhà kho đến đây.

Đẩy cửa phòng ra, có thể nhìn thấy sáu cỗ máy kỳ quái đứng sừng sững giữa phòng. Vớp ngoài bị lửa hun đen kịt, trông rất xấu.

Sáu cỗ máy này là do Hứa Dịch đặc biệt mang đến từ Thành phố Bontar, bao gồm sáu cỗ máy canh tác ma thuật như Máy gặt ma thuật cỡ nhỏ, Máy xới đất ma thuật cỡ nhỏ, Máy xúc ma thuật cỡ nhỏ.

Lần này được Bệ hạ triệu kiến, Hứa Dịch dự định sẽ đích thân trình diễn sự lợi hại của những cỗ máy này cho Bệ hạ xem.

Những quý tộc ở Thành phố Bontar đều đã bị những cỗ máy này chinh phục, lần lượt đặt hàng với Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch tin rằng Bệ hạ cũng sẽ không ngoại lệ.

Nếu Bệ hạ cũng bị thuyết phục, cho phép thúc đẩy việc sử dụng cỗ máy canh tác ma thuật trên toàn Vương quốc Lanpari, như vậy không chỉ Thương hội Tân Phi thu được lợi nhuận khổng lồ, mà còn giúp Hứa Dịch sớm thực hiện được kế hoạch ban đầu của mình.

Hứa Dịch lấy một chiếc khăn, cẩn thận lau chùi bề mặt của sáu cỗ máy.

Công việc này rất tốn thời gian, nhưng Hứa Dịch không yên tâm giao cho những người hầu không hiểu gì về những cỗ máy này, chỉ đành tự mình động thủ.

Mất hơn nửa tiếng đồng hồ, anh mới lau chùi xong bề mặt của sáu cỗ máy, sau đó lấy ra mấy khối tinh thể ma lực, lần lượt đặt vào sáu cỗ máy, rồi bật công tắc chuẩn bị kiểm tra.

Vừa mới bật công tắc của chiếc Máy gặt ma thuật cỡ nhỏ đầu tiên, chiếc cào phía trước đang kêu vo vo xoay chuyển thì bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

"Hội trưởng Hứa, Hội trưởng Hứa..." Tiếng gọi lớn của Quản sự Ram vọng vào từ cửa sổ.

Hứa Dịch tắt Máy gặt ma thuật cỡ nhỏ, ngạc nhiên đi ra ngoài.

Chương 181: Cơ quan Nông nghiệp kiêu ngạo (2/2)

Vừa ra khỏi cửa, anh đã thấy Quản sự Ram dẫn theo bốn người đi tới.

Bốn người kia đều mặc đồng phục được may rất tinh xảo, trông giống như đến từ cùng một tổ chức.

Quả nhiên, sau khi nghe Quản sự Ram giới thiệu, Hứa Dịch mới biết, bốn người này đều là quan chức của Cơ quan Nông nghiệp, hôm qua biết tin Hứa Dịch đã đến Thành phố Anweimar, sáng sớm hôm nay đã đến gặp Hứa Dịch.

Người dẫn đầu nhóm quan chức Cơ quan Nông nghiệp là một người đàn ông trung niên tóc đã điểm bạc, trông có vẻ ít nhất cũng đã ngoài năm mươi. Sau khi nghe Quản sự Ram giới thiệu xong, ông ta khẽ gật đầu nói: "Hội trưởng Hứa, những cỗ máy canh tác ma thuật mà anh mang đến đâu? Giao cho chúng tôi mang về đi."

Hứa Dịch nhíu mày, giọng điệu của Huân tước Fisher nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng cho dù là biểu cảm hay giọng điệu đều toát lên vẻ khinh thường và thờ ơ không hề che giấu, giống như việc họ đến gặp Hứa Dịch đã là nể mặt Hứa Dịch lắm rồi, việc bảo Hứa Dịch giao đồ ra càng là chuyện đương nhiên.

Ban đầu Hứa Dịch còn tưởng rằng quan chức Cơ quan Nông nghiệp nhận được tin tức vào tối hôm qua, sáng sớm hôm nay đã vội vàng đến gặp anh, chắc hẳn là rất coi trọng những cỗ máy canh tác ma thuật mà anh mang đến, nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải như vậy.

"Huân tước Fisher, hình như tôi chưa từng nói là sẽ giao những thứ này cho Cơ quan Nông nghiệp?" Hứa Dịch nhíu mày nói.

"Không giao, chẳng lẽ anh còn muốn giữ lại sao?" Huân tước Fisher hơi cao giọng, nhìn Hứa Dịch, dường như có chút không kiên nhẫn."Hội trưởng Hứa, anh đã báo cáo là đã mang những cỗ máy canh tác ma thuật kia đến đây, vậy thì đương nhiên phải giao cho chúng tôi, để chúng tôi mang về nghiên cứu kỹ lưỡng. Nếu thực sự có ích cho việc cải tạo đất nông nghiệp, Cơ quan Nông nghiệp nhất định sẽ khen thưởng Thương hội Tân Phi của anh."

"Khen thưởng?" Hứa Dịch lập tức bật cười.

Lần này anh đến đây là với mục đích thúc đẩy việc sử dụng cỗ máy canh tác ma thuật, ban đầu còn tưởng rằng ngay cả Bệ hạ cũng sẽ vì vậy mà triệu kiến anh, Cơ quan Nông nghiệp lẽ ra phải rất coi trọng anh mới đúng, không ngờ bốn quan chức Cơ quan Nông nghiệp này lại tỏ ra thờ ơ như vậy, hoàn toàn không có chút coi trọng nào.

Suy đoán từ thái độ của bọn họ, nếu Hứa Dịch thực sự giao những cỗ máy canh tác ma thuật này cho bọn họ mang về, có khi sẽ bị vứt xó ngay lập tức, không ai hỏi han đến nữa.

"Huân tước, xin thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu. Tôi nhớ Cơ quan Nông nghiệp đã nói trong thư mời, lần này mời tôi đến chủ yếu là muốn nghe kế hoạch cải tạo đất nông nghiệp hoàn chỉnh cũng như Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân của Thương hội Tân Phi chúng tôi, chứ không hề nói là yêu cầu tôi giao những cỗ máy ma thuật này, đúng không? Hơn nữa tôi chưa từng nói là mình sẽ mang cỗ máy canh tác ma thuật đến, các vị biết từ đâu vậy?" Hứa Dịch nhìn chằm chằm Huân tước Fisher hỏi.

Ánh mắt Huân tước Fisher hơi lóe lên, sau đó trừng mắt nhìn Hứa Dịch, cao giọng nói: "Hội trưởng Hứa, đây không phải là

chuyện anh nên hỏi. Bây giờ anh đừng hỏi nhiều như vậy, tôi đại diện cho Cơ quan Nông nghiệp yêu cầu anh lập tức giao những cỗ máy canh tác ma thuật kia ra để chúng tôi nghiên cứu, chẳng lẽ anh không đồng ý sao?"

Hứa Dịch đưa mắt nhìn ba quan chức Cơ quan Nông nghiệp bên cạnh Huân tước Fisher, thấy bọn họ cũng đều hung dữ trừng mắt nhìn mình, giống như thể chỉ cần Hứa Dịch dám không đồng ý, bọn họ sẽ lập tức xông lên ra tay.

Nhìn thấy dáng vẻ của bốn người, Hứa Dịch trầm ngâm.

Anh không phải là sợ, chỉ là cảm thấy có gì đó kỳ lạ trong chuyện này.

Nếu Cơ quan Nông nghiệp không coi trọng anh, vậy thì tuyệt đối sẽ không đến sớm như vậy, nhưng nếu đã coi trọng, sao lại thể hiện thái độ như vậy?

Nghĩ ngợi một hồi, Hứa Dịch lắc đầu: "Huân tước, e rằng tôi không thể đồng ý với yêu cầu của ngài. Tôi còn có cách sử dụng khác cho những cỗ máy này, nếu giao cho ngài, sẽ làm đảo lộn kế hoạch của tôi."

Huân tước Fisher lập tức sa sầm mặt, lạnh lùng nói: "Đảo lộn kế hoạch của anh? Anh không giao những cỗ máy kia cho chúng tôi, đó mới là đang đảo lộn kế hoạch của Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi! Anh cảm thấy, kế hoạch của anh quan trọng, hay kế hoạch của Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi quan trọng?"

Hứa Dịch khẽ cười: "Huân tước, hình như không có gì phải so ở đây? Có lẽ kế hoạch của Cơ quan Nông nghiệp rất quan trọng, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải giao những cỗ máy kia cho ngài mang đi."

"Láo xược!" Huân tước Fisher đột nhiên nổi giận, giơ tay chỉ

thẳng vào mặt Hứa Dịch, quát lớn: "Hứa Dịch, anh chỉ là một tên thương nhân quèn, lại dám tùy ý chống đối yêu cầu của Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi? Anh có biết, nếu không phải nể mặt cái gọi là Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân của Thương hội các người còn có chút khả thi, thì anh căn bản không có tư cách nói chuyện với tôi!"

Hứa Dịch nhíu mày, nắm lấy ngón tay đang chỉ vào mặt mình của Huân tước Fisher, vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh nói: "Huân tước, nếu ngài tiếp tục giữ thái độ này, tôi nghĩ cuộc trò chuyện của chúng ta đến đây là kết thúc."

Giọng điệu bình tĩnh của Hứa Dịch lập tức chọc giận ba quan chức Cơ quan Nông nghiệp còn lại, càng khiến Huân tước Fisher tức giận hơn, nhưng dù sao ông ta cũng lớn tuổi hơn, hành xử chững chạc hơn, giơ tay ngăn cản ba người đồng hành định xông lên, nhìn Hứa Dịch, nghiêm nghị nói: "Hội trưởng Hứa, anh thực sự định kháng lệnh Cơ quan Nông nghiệp sao?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Huân tước, thứ nhất, Thương hội Tân Phi chúng tôi và Cơ quan Nông nghiệp không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới, từ "lệnh" này, hình như không dùng đến đây được? Thứ hai, ngài thực sự có thể đại diện cho Cơ quan Nông nghiệp sao?"

Chương 182: Pháp trận có thể lập trình (1/2)

Nhìn Huân tước Fisher dẫn theo ba tên thuộc hạ phẫn nộ bỏ đi, Quản sự Ram tiến lại gần Hứa Dịch, có chút lo lắng nói: "Hội trưởng Hứa, ngài... ngài đối xử với quan chức của Cơ quan Nông nghiệp như vậy có ổn không? Ngài Bá tước không phải đã dặn dò, hy vọng ngài và Cơ quan Nông nghiệp hợp tác thật tốt, đem những gì ngài đã làm ở Thành phố Bontar mở rộng ra sao?"

Hứa Dịch chỉ về hướng bốn người rời đi: "Ông thấy bọn họ có thái độ hợp tác sao?"

Quản sự Ram nhất thời á khẩu.

Vừa rồi Huân tước Fisher bốn người vừa đến đã bày ra vẻ mặt cao cao tại thượng, hống hách, hoàn toàn xem Hứa Dịch như thuộc hạ, thậm chí còn nói ra lời ra lệnh Hứa Dịch giao ra Cỗ máy Ma thuật Canh tác, rõ ràng là không có nửa điểm thành ý hợp tác.

Phải biết rằng ngay cả Bá tước Satsuma trong thư cũng rất coi trọng Hứa Dịch, giọng điệu cực kỳ khách khí, có thể thấy vị Hội trưởng Hứa này không phải là thường dân bình thường.

Thêm vào đó Tử tước Leslie và anh ta quan hệ mật thiết, như vậy Hứa Dịch không để bốn tên quan chức Cơ quan Nông nghiệp này vào mắt cũng là chuyện bình thường.

"Quản sự Ram, làm sao ông có thể chắc chắn bốn người bọn họ là quan chức của Cơ quan Nông nghiệp?" Hứa Dịch đột nhiên hỏi.

Quản sự Ram sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, Hứa Dịch hiện tại thậm chí đã bắt đầu hoài nghi thân phận của bốn người kia.

Ông ta vội vàng đáp: "Trang phục trên người bọn họ chính là trang phục của Cơ quan Nông nghiệp, hơn nữa còn đeo huy hiệu của Cơ quan Nông nghiệp. Trong Thành phố Anweimar, chưa có ai dám cả gan mạo danh quan chức như vậy."

Hứa Dịch gật đầu, không hỏi thêm nữa, mà quay người trở vào phòng tiếp tục kiểm tra sáu cỗ máy kia.

Kết quả kiểm tra còn coi như khả quan.

Sáu cỗ máy này dù sao cũng đều là đồ sắt, hơn nữa trong quá trình chế tạo Hứa Dịch yêu cầu rất nghiêm ngặt về chất lượng, cộng thêm tay nghề tinh xảo của Người lùn, khiến cho sáu cỗ máy này đều rất chắc chắn, rất khó bị hư hỏng.

Ngoại trừ một chiếc Máy xúc Ma thuật Nhỏ bên trong Pháp trận bị phá hoại không thể khởi động được, năm chiếc còn lại đều có thể coi là hoàn hảo không tổn hại.

Hứa Dịch trong tay không có nguyên liệu phù hợp để sửa chữa, trong biệt viện đương nhiên cũng sẽ không có nguyên liệu tương ứng được chuẩn bị sẵn, vì vậy Hứa Dịch dặn dò Quản sự Ram một tiếng, một lần nữa rời khỏi biệt viện, đi vào đường phố Thành phố Anweimar.

So với hôm qua, hôm nay trên đường phố số lượng Pháp sư mặc Áo choàng Pháp sư lại càng nhiều hơn, bất kể nhìn về hướng nào, đều có thể thấy hai ba người thậm chí là nhiều Pháp sư hơn nữa lọt vào tầm mắt.

Nếu chỉ là hai ngày nay đến thế giới này, nhất định sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác tất cả mọi người trên thế giới này đều là

Pháp sư.

Hứa Dịch chỉ là tìm một Cửa hàng Nguyên liệu Ma thuật mua một ít nguyên liệu bố trí Pháp trận, vậy mà phải xếp hàng hơn nửa tiếng đồng hồ mới mua được, có thể thấy rõ ràng.

Đang định rời khỏi Phố Thương mại chuyên bán các mặt hàng liên quan đến Pháp sư này, thì từ trong một cửa hàng nhỏ phía trước đột nhiên có một người loạng choạng chạy ra.

"Đã nói rồi, không ai thèm cái thứ đồ bỏ đi của ngươi đâu, về sau đừng có đến nữa!" Một thanh niên dáng vẻ tiểu nhị từ trong tiệm xông ra, quát lớn với người kia một câu, còn đá vào mông hắn ta một cái, sau đó mới trở lại tiệm.

Nhìn bóng lưng người kia lê bước rời đi, Hứa Dịch bỗng nhiên cảm thấy có chút quen mắt.

Nghĩ một hồi lâu, Hứa Dịch mới nhớ ra, người này chính là người mà hôm qua anh vừa đến Thành phố Anweimar đã cứu.

Nhìn hắn ta tập tễnh đi về phía ngoài Phố Thương mại, trong lòng Hứa Dịch khẽ động, bèn đi theo.

Người kia rời khỏi Phố Thương mại, rẽ vào một con hẻm nhỏ, tìm một góc vắng vẻ yên tĩnh, cũng không để ý đến mặt đất lát đá lạnh lẽo, trực tiếp ngồi xuống, sau đó từ trong ngực móc ra một thứ đen thui, nhìn giống như bánh mì, chậm rãi gặm.

Rõ ràng là rất đói, nhưng hắn ta lại ăn rất chậm, gặm một miếng bánh mì đen, nhai trong miệng thật lâu mới nuốt xuống, cứ như thể miếng bánh mì đen mà ném xuống đất cũng chẳng ai thèm nhặt này là một bữa tiệc thịnh soạn khó có được.

Hứa Dịch đứng từ xa quan sát một lúc, suy nghĩ một chút, rời khỏi con hẻm, mua một ít đồ, đi đến trước mặt hắn ta.

"Này, chỉ ăn bánh mì sẽ rất khát đấy, uống một cốc sữa bò đi." Hứa Dịch ngồi xổm xuống trước mặt người kia, đưa cho hắn ta một chai sữa bò nóng vừa mua ở cửa hàng ven đường.

Người kia khựng lại, ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, Hứa Dịch lập tức nở nụ cười hiền hậu.

Người kia lại nhìn chai sữa bò nóng trong tay Hứa Dịch, trong mắt lộ ra vẻ khao khát.

Hứa Dịch đưa chai sữa bò nóng đến trước mặt hắn ta, tuy nhiên sau khi yết hầu hắn ta phát ra tiếng ực một cái, lại cúi đầu xuống, không có ý định nhận lấy chai sữa bò nóng.

Hứa Dịch có chút bất ngờ, người này ăn mặc rách rưới, tóc tai bẩn thỉu như ổ gà, nhìn qua giống như đã nhiều ngày không được ăn no, dù nhìn thế nào cũng giống hệt ăn mày, không ngờ lại từ chối sự bố thí của mình.

Nghĩ một lát, Hứa Dịch cười nói: "Này, anh bạn, đây không phải là bố thí cho anh đâu, tôi là thương nhân, muốn đến bàn chuyện làm ăn với anh, chai sữa bò nóng này chỉ là quà gặp mặt thôi."

Người kia lại ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt lấm lem bụi đất lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hứa Dịch chỉ vào ngực hắn ta: "Tôi thấy anh vừa từ trong tiệm kia đi ra, nghe tiểu nhị nói, anh muốn bán thứ trong ngực cho tiệm kia, đúng không? À, đúng rồi, tôi ngoài việc là thương nhân ra, còn là Pháp sư. Tôi có thể cảm nhận được, thứ trong ngực anh có Pháp trận rất kỳ lạ, tôi rất hứng thú với nó, anh có thể lấy ra cho tôi xem thử không? Nếu hài lòng, tôi có thể mua nó."

Chương 183: Pháp trận có thể lập trình (2/2)

Người kia do dự một chút, đột nhiên đưa tay ra, nhận lấy chai sữa bò nóng trong tay Hứa Dịch, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Chai sữa bò nóng này nhiệt độ còn khá cao, hắn ta lập tức bị bỏng không nhẹ.

Hứa Dịch kiên nhẫn chờ hắn ta bình tĩnh lại, sau đó đưa thức ăn đã chuẩn bị từ trước trên tay kia cho hắn ta.

Lần này người kia không từ chối, nhận lấy, vừa uống sữa bò nóng vừa ăn ngấu nghiến.

Mãi cho đến khi uống cạn sạch chai sữa bò nóng, thức ăn cũng ăn hết không còn một mẩu vụn nào, người kia mới thở phào một hơi, sau đó nhìn Hứa Dịch, cuối cùng cũng lên tiếng: "Ngươi... muốn mua?"

Có lẽ bởi vì hắn ta rất ít khi nói chuyện với người khác, mặc dù chỉ là ba chữ, nhưng hắn ta lại nói rất khó khăn.

Hứa Dịch lắc đầu: "Tôi không dám chắc có mua hay không. Tôi là thương nhân, chưa nhìn thấy đồ vật, sẽ không dễ dàng quyết định. Đương nhiên, nếu cảm giác của tôi không sai, tôi nhất định sẽ mua nó."

Người kia gật đầu, đưa tay vào trong ngực sờ soạng một hồi, lấy ra một quả cầu pha lê tròn đưa tới.

Hứa Dịch nhận lấy quả cầu pha lê, cẩn thận đánh giá, phát hiện quả cầu pha lê này nhìn bề ngoài không khác gì đồ chơi bình

thường của trẻ con, bất quá dùng ma lực dò xét một chút, có thể biết được trên đế của quả cầu pha lê có lẽ được gắn một Pháp trận hệ Phong.

"Có thể cho tôi thử một chút không?" Hứa Dịch chỉ vào đế quả cầu pha lê hỏi.

Người kia gật đầu, tò mò nhìn Hứa Dịch, dường như muốn xem anh định làm gì.

Hứa Dịch tập trung tinh thần, một tia ma lực từ lòng bàn tay tiến vào đế quả cầu pha lê.

Pháp trận được gắn trên đế quả cầu pha lê lập tức được kích hoạt, từ trên đế lập tức có một luồng gió nhẹ thổi ra, thổi bay những mảnh vụn được dùng để tượng trưng cho bông tuyết bên trong quả cầu pha lê, trong quả cầu pha lê nhất thời như có tuyết rơi đầy trời.

Lúc đầu, cũng không có gì kỳ lạ, đế quả cầu pha lê thông qua Pháp trận hệ Phong không ngừng thổi ra luồng gió nhẹ ổn định, cũng giống như Pháp trận bình thường khác.

Thế nhưng sau một lúc, luồng gió thổi ra từ trên đế đột nhiên biến đổi, vậy mà từ thổi lên trên biến thành thổi xiên lên trên.

Những mảnh vụn vốn đã bị thổi bay lên không trung bởi vì hướng gió thay đổi nhất thời lại bay múa lên, điên cuồng nhảy múa trong quả cầu pha lê, khiến cho cảnh tượng vốn dĩ còn coi như ổn định trong quả cầu pha lê trong nháy mắt biến thành một màn bão tuyết ập đến.

Lại qua một lúc, Pháp trận trên đế quả cầu pha lê đột nhiên ngừng thổi ra gió nhẹ, mà đột ngột dừng lại, những mảnh vụn đang bay lơ lửng liền tự nhiên rơi xuống.

Khi những mảnh vụn rơi xuống hết, Pháp trận trên đế lại khởi

động, lần này lại chỉ thỉnh thoảng từ những nơi khác nhau trên đế giống như đài phun nước phun ra một luồng khí, không phải là thổi gió liên tục.

Vì vậy, những mảnh vụn trải đầy đế liền theo từng lần phun khí đột ngột bay lên, sau đó lại bay lả tả rơi xuống.

Tần suất phun khí trên đế lúc nhanh lúc chậm, có lúc chỉ có một cửa phun khí phun ra luồng khí, có lúc lại là toàn bộ đế cùng phun ra, những mảnh vụn trong quả cầu pha lê hỗn loạn bay múa đầy trời, nhìn qua vô cùng đẹp mắt.

Quá trình này kéo dài khoảng hai phút, đế lại khôi phục lại trạng thái ban đầu là thổi gió nhẹ lên trên.

Hứa Dịch thu hồi ma lực, bên trong quả cầu pha lê khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Sau này đều sẽ lặp lại quá trình này sao?" Hứa Dịch giơ quả cầu pha lê lên hỏi người kia.

Người kia có chút kinh ngạc, gật đầu hỏi ngược lại: "Ngươi nhìn ra rồi?"

Hứa Dịch mỉm cười, nhìn quả cầu pha lê trong tay một lần nữa, ánh mắt dần trở nên nóng bỏng.

Quả cầu pha lê này nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng Hứa Dịch lại rất rõ ràng, Pháp trận hệ Phong trên đế quả cầu pha lê này, đủ để tạo nên một cuộc cách mạng!

Trước đây, cho dù là Pháp trận mà Hứa Dịch học hay tiếp xúc, đều là đã được xác định hiệu quả khi bố trí Pháp trận, hơn nữa hiệu quả này đều là đơn nhất, sẽ không xảy ra bất kỳ thay đổi nào.

Ví dụ như Pháp Trận Gió Xoáy được sử dụng trong Quạt ma thuật, khi bố trí trên đế Quạt ma thuật, đã xác định uy lực của gió

xoáy lớn bao nhiêu, sau đó nó sẽ làm động lực để đẩy cánh quạt, tốc độ quay của cánh quạt sẽ cố định, lực gió thổi ra cũng cố định.

Còn Quạt Ma thuật Điều tốc Thế hệ thứ hai, trên thực tế là bố trí ba Pháp Trận Gió Xoáy có uy lực khác nhau trên đế Quạt ma thuật.

Khi chuyển đổi tốc độ Quạt ma thuật, chính là chuyển đổi Pháp Trận Gió Xoáy khác nhau mà thôi.

Tuy nhiên, Pháp trận hệ Phong trên đế quả cầu pha lê trong tay Hứa Dịch hiện tại, vậy mà dưới tình huống Hứa Dịch vẫn duy trì truyền vào ma lực như nhau, lại có thể tạo ra nhiều biến hóa khác nhau!

Không chỉ là sự thay đổi của tốc độ gió, còn có sự thay đổi của hướng gió, thậm chí còn có sự thay đổi của cửa gió, sự thay đổi của tần suất, ...

Nếu phải hình dung, Pháp trận hệ Phong trên quả cầu pha lê này, thậm chí đã mang một chút hơi hướng của lập trình!

Chương 184: Cuộc sống của thiếu gia quý tộc cũng chẳng dễ dàng gì

Trong đầu lóe lên hai chữ "lập trình", ánh mắt Hứa Dịch nhìn quả cầu pha lê càng thêm nóng bỏng.

Tên ăn mày trước mặt này hiển nhiên không biết Pháp trận mà hắn ta thiết kế có giá trị lớn đến nhường nào, nhưng Hứa Dịch biết rất rõ, nếu suy đoán của anh là đúng, tên này thực sự có khả năng lập trình cho Pháp trận, khiến nó có khả năng tự động thay đổi trong quá trình vận hành, vậy thì rất có khả năng thay đổi toàn bộ tiến trình của ngành Công nghiệp Ma thuật, thu hẹp khoảng cách công nghiệp hóa giữa Lục địa Saiens và Trái Đất.

"Pháp trận trên này là do ngươi bố trí?" Hứa Dịch hỏi.

Người kia gật đầu, trong mắt lộ ra một tia mong đợi.

"Ngươi... thấy thứ này thế nào?"

Hứa Dịch kìm nén sự phấn khích trong lòng, khẽ gật đầu: "Cũng tạm được. Nhưng nếu ngươi đã có thể bố trí Pháp trận, vậy hẳn là một Pháp sư mới đúng, sao lại thành ra nông nỗi này?"

Ánh mắt người kia lại tối sầm, lắc đầu, không trả lời.

Thấy hắn ta không muốn trả lời, Hứa Dịch cũng không ép buộc, giơ quả cầu pha lê lên hỏi: "Nếu ta bảo ngươi bố trí lại Pháp trận trên này, ngươi có thể làm được không?"

"Đương nhiên không thành vấn đề." Người kia nghe ra ý tứ

khác trong lời nói của Hứa Dịch, giọng nói không khỏi có chút phấn khích.

"Tốt lắm. Giới thiệu lại, ta tên Hứa Dịch, đến từ Thành phố Bontar, là Hội trưởng một Thương hội ở Thành phố Bontar, hiện tại ta muốn thuê ngươi nghiên cứu về Pháp trận, lương tạm thời là mười đồng vàng một tháng, ngươi có đồng ý không?" Hứa Dịch nhìn người kia, nghiêm túc nói.

"Một tháng mười đồng vàng? Nhiều như vậy?" Người kia nhìn Hứa Dịch, có vẻ không tin lắm."Ngươi còn trẻ như vậy, đã là Hội trưởng một Thương hội rồi? Không phải là đang lừa ta đấy chứ?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Ta lừa ngươi làm gì? Nếu chỉ là mua quả cầu pha lê này, ta nghĩ mười đồng vàng cũng đủ rồi."

Người kia im lặng, cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó mới chậm rãi gật đầu.

"Được, ta đồng ý. Nhưng mà... nhưng mà hiện tại ta một đồng cũng không có, cái này..."

"Không thành vấn đề, nếu ngươi đã là nhân viên của Thương hội chúng ta, ta sẽ lo liệu vấn đề sinh hoạt cơ bản cho ngươi." Hứa Dịch nhìn xung quanh, lại nói: "Nhìn ngươi thế này, chắc là ở Thành phố Anweimar cũng không có chỗ ở và người thân nhỉ? Không bằng bây giờ đi theo ta, ta lo liệu chỗ ăn ở cho ngươi, đợi mấy hôm nữa ta giải quyết xong việc ở đây, ngươi theo ta về Thành phố Bontar."

Người kia liên tục gật đầu.

Hiện tại hắn ta thực sự đã không còn đường nào khác, sắp chết đói đến nơi rồi, lúc này Hứa Dịch đột nhiên xuất hiện nói muốn thuê hắn ta, còn cho hắn ta mười đồng vàng một tháng, hắn ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Được rồi, đi thôi." Hứa Dịch đứng dậy, thuận tay kéo người kia lên."Đúng rồi, ta còn chưa biết tên ngươi."

"Santo... Sanchez, ta tên Sanchez."

Hứa Dịch liếc nhìn hắn ta, thầm nghĩ tên này trả lời do dự như vậy, còn đổi lời giữa chừng, không chừng là tên giả.

Nhưng anh cũng không để ý lắm, dù sao mục đích anh thuê người này là để học hỏi phương pháp lập trình cho Pháp trận từ hắn ta, còn hắn ta có che giấu thân phận hay không cũng không quan trọng.

Hứa Dịch vừa định dẫn hắn ta rời khỏi con hẻm, quay về biệt thự để hắn ta dọn dẹp lại bản thân, thì từ cửa hẻm đột nhiên xông vào mấy bóng người, tên đi đầu chỉ vào Sanchez, lớn tiếng quát: "Chính là hắn! Thiếu gia, ngài xem có đúng không?"

Hứa Dịch kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, liền thấy ba bóng dáng quen thuộc.

Victor, Muru, Urgot, không phải là ba tên thiếu gia quý tộc hôm qua chặn xe ngựa, đánh Sanchez một trận sao!

Liếc nhìn Sanchez, Victor cười lạnh một tiếng, quát lớn: "Chính là tên này! Dám để bản thiếu gia mất mặt trước mặt bao nhiêu người như vậy, không cho hắn ta một trận, bản thiếu gia nuốt không trôi cục tức này! Muru, Urgot, hai người cứ đứng xem, đợi ta trút giận xong, đến lượt hai người!"

Muru và Urgot ở bên cạnh không khỏi oán trách: "Này, Victor, ngươi đừng có đánh chết hắn ta đấy, chúng ta cũng muốn trút giận."

Victor nhổ một bãi nước bọt, ra sức xoa xoa lòng bàn tay, cười lạnh: "Yên tâm, ta sao có thể để hắn ta chết dễ dàng như vậy? Không hành hạ hắn ta một trận, sao có thể trút được cơn giận

trong lòng ta! Này, tên ngốc kia, đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau cút đi? Muốn bản thiếu gia đánh ngươi luôn à?"

Câu cuối cùng là hướng về phía Hứa Dịch.

Hứa Dịch nhíu mày, không ngờ vất vả lắm mới tìm được một niềm vui bất ngờ, lại đột nhiên xuất hiện chuyện ngoài ý muốn này.

Quay đầu nhìn Sanchez, thấy hắn ta khẽ run rẩy, hiển nhiên trong lòng có chút sợ hãi.

Hứa Dịch không khỏi vừa buồn cười vừa tức giận.

Sanchez này hôm qua bị ba người Victor đánh thảm như vậy, cũng không thấy hắn ta lộ ra nửa điểm sợ hãi, bây giờ còn chưa bị đánh, đã sợ thành thế này, đúng là khác biệt quá lớn.

Hơn nữa hắn ta dù sao cũng là một Pháp sư, sao lại sợ ba tên thiếu gia quý tộc chỉ được cái trẻ khỏe này chứ?

Hứa Dịch quay đầu nhìn Victor, bước lên một bước, chắn trước mặt Sanchez.

Thấy hành động của Hứa Dịch, Victor sững người, sau đó nổi giận.

"Sao? Bản thiếu gia dạy dỗ một tên ăn mày, ngươi cũng muốn xen vào việc của người khác? Chán sống rồi à?"

Hứa Dịch mỉm cười, hành lễ với Victor: "Victor thiếu gia, người này là bạn của ta, xin ngài nể mặt, tha cho hắn ta được không?"

Victor sững người: "Ngươi quen ta?" Sau đó tức giận nói: "Ngươi là cái thá gì? Tại sao ta phải nể mặt ngươi?"

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, giơ hai tay lên, chậm rãi tiến về

phía Victor.

Đến khi chỉ còn cách Victor khoảng hai mét, thấy Victor bước chân lảo đảo, Hứa Dịch biết không thể đến gần hơn nữa, bèn dừng bước, hạ giọng nói: "Victor thiếu gia, hôm qua ta và Tử tước Leslie đi cùng một chiếc xe ngựa."

Victor tuy kiêu ngạo ngông cuồng, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, sững người một lúc, lập tức hiểu ý Hứa Dịch.

Hắn ta nhìn Hứa Dịch, sau đó liếc nhìn Sanchez phía sau Hứa Dịch, trầm mặt nói: "Ngươi là bạn của Huynh trưởng Leslie, ta có thể nể mặt ngươi, không so đo chuyện ngươi chắn trước mặt ta. Nhưng tên này khiến ba anh em chúng ta mất mặt trước mặt mọi người, chúng ta không thể tha cho hắn ta. Tránh ra!"

Hứa Dịch lộ vẻ mặt khó xử, lại tiến gần Victor một bước, thấp giọng nói: "Victor thiếu gia, nói thật, hiện tại hắn ta đã là nhân viên của Thương hội chúng ta, là ông chủ của hắn ta, ta không thể trơ mắt nhìn hắn ta bị đánh, như vậy cũng quá vô tình, ngài nói có đúng không? Nếu các vị cảm thấy hắn ta khiến các vị mất mặt, ta có thể bảo hắn ta xin lỗi, ta cũng có thể thay hắn ta bồi thường cho các vị, ngài thấy thế nào?"

"Nhân viên? Ông chủ?" Victor ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt khó tin."Này, ngươi không nhầm chứ? Tên này chỉ là một tên ăn mày, từ bao giờ lại thành nhân viên của ngươi? Ngươi thuê hắn ta làm gì? Quét dọn cho ngươi à?"

Hứa Dịch mỉm cười, không trả lời câu hỏi này, thấy giọng điệu của Victor đã dịu đi, liền thò tay vào ngực, lấy ra một túi tiền, nghiêng người, che khuất tầm mắt của mọi người xung quanh, lén đưa cho Victor.

"Một chút lòng thành, xin Victor thiếu gia nhận cho. Nếu ngài không hài lòng, chúng ta có thể thương lượng tiếp, thế nào?"

Victor do dự một chút, liếc nhìn túi tiền căng phồng trên tay Hứa Dịch, cắn răng, đưa tay nhận lấy, cẩn thận mở túi tiền ra xem, lập tức sững người.

Bên trong túi tiền vàng rực rỡ, toàn là đồng vàng sáng loáng!

Tuy không nhìn rõ số lượng cụ thể, nhưng ước chừng cũng phải hơn năm mươi đồng vàng!

Hơi thở của Victor bỗng chốc trở nên dồn dập.

Tuy hắn ta cũng coi như là thiếu gia quý tộc ở Thành phố Anweimar, nhưng Thành phố Anweimar có rất nhiều quý tộc, thiếu gia quý tộc như hắn ta càng nhiều như lông trâu.

Hơn nữa hắn ta còn không có quyền thừa kế tước vị trong gia tộc, là con cháu không được coi trọng, ngày thường ngoài việc nhận được chưa đến hai mươi đồng vàng tiền tiêu vặt từ gia tộc mỗi tháng, căn bản không có thu nhập nào khác.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy một túi đồng vàng lớn như vậy, đương nhiên khiến hắn ta có chút kích động.

Nhìn thấy phản ứng của hắn ta, Hứa Dịch không khỏi cảm thấy buồn cười.

Xem ra cuộc sống của các thiếu gia quý tộc ở Thành phố Anweimar cũng không phải ai cũng sung sướng, nếu đổi lại là đám công tử bột ở kinh thành trên Trái Đất, đừng nói chỉ có chút tiền này, cho dù gấp mười lần, e rằng bọn họ cũng chẳng thèm để vào mắt.

"Victor thiếu gia, đây chỉ là một chút lòng thành của ta, đương nhiên không thể coi như bồi thường, không bằng chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi xuống nói chuyện tử tế?" Hứa Dịch đề nghị.

Victor đảo mắt, khẽ ho một tiếng, lặng lẽ cất túi tiền vào trong

ngực, chỉ vào Sanchez phía sau Hứa Dịch, quát: "Coi như ngươi may mắn, hôm nay bản thiếu gia nể mặt vị..."

Hứa Dịch vội vàng nói: "Ta tên Hứa Dịch, là Hội trưởng Thương hội Tân Phi."

Victor gật đầu, nói tiếp: "Nể mặt vị Hội trưởng Hứa này, tha cho ngươi một lần. Nhưng sau này tốt nhất đừng để bản thiếu gia nhìn thấy ngươi nữa, nếu không cho dù là Hội trưởng Hứa cũng không bảo vệ được ngươi đâu, hiểu chưa?"

Nghe Victor nói vậy, không chỉ Sanchez có chút khó hiểu, mà Muru và Urgot cũng không hiểu gì.

Không phải nói là vất vả lắm mới tìm được tên ăn mày khiến bọn họ mất mặt, muốn đánh hắn ta một trận để trút giận sao? Sao Victor lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Victor cũng lười giải thích, vỗ vai Hứa Dịch, lớn tiếng nói: "Hội trưởng Hứa, đã là bạn của Huynh trưởng Leslie, vậy chính là bạn của chúng ta. Sau này nếu ngươi gặp rắc rối gì ở Thành phố Anweimar, cứ nói tên ba anh em chúng ta. Bất kể rắc rối gì... khụ, rắc rối lớn thì không dám nói, nhưng rắc rối nhỏ thì tuyệt đối không thành vấn đề, đảm bảo giúp ngươi giải quyết!"

Muru và Urgot đồng thời lộ vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, thì ra tên Hứa Dịch không biết từ đâu chui ra này lại là bạn của Tử tước Leslie, thảo nào Victor cũng phải nể mặt hắn ta, đột nhiên thay đổi chủ ý.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Victor thiếu gia, ngài khách sáo rồi. Rắc rối thì tạm thời chưa gặp phải, nhưng hiện tại ta đang muốn tìm người hợp tác làm ăn, không biết Victor thiếu gia có hứng thú không?"

Chương 185: Cơ quan Nông nghiệp lại phái người đến (1/2)

Hai tiếng sau, Hứa Dịch dẫn Sanchez về văn phòng.

Quản sự Ram nhìn thấy Sanchez ăn mặc nhếch nhác như ăn mày đi theo sau Hứa Dịch, trong lòng không khỏi nghi hoặc, nhưng ông ta là người từng trải, tự nhiên sẽ không hỏi nhiều, làm theo lời Hứa Dịch, sai người hầu dẫn Sanchez đi tắm rửa thay quần áo, còn mình thì đi đến bên cạnh Hứa Dịch, nghiêm mặt nói: "Hội trưởng Hứa, vừa rồi thị vệ của Quốc Vương Bệ Hạ phái người đến thông báo, nói Quốc Vương Bệ Hạ sẽ triệu kiến ngài vào lúc 5 giờ chiều ngày mốt, ngài tốt nhất nên sắp xếp thời gian, đến sớm chờ ở đây, đến lúc đó sẽ có người đến đón ngài vào cung."

"Chiều ngày mốt? Nhanh vậy sao." Hứa Dịch gật đầu."Tôi còn tưởng Quốc Vương Bệ Hạ bận trăm công nghìn việc, ít nhất cũng phải để tôi chờ vài ngày mới nhớ đến việc triệu kiến tôi chứ."

Quản sự Ram lập tức cười nói: "Hội trưởng Hứa, ngài quá xem thường bản thân rồi. Người đến thông báo vừa rồi là thư ký trực thuộc của Quốc Vương Bệ Hạ, phái ông ta đến thông báo cho ngài, chứng tỏ Quốc Vương Bệ Hạ rất coi trọng lần triệu kiến này. Tôi cũng đã dò hỏi vị thư ký kia rồi, ông ta nói Quốc Vương Bệ Hạ đã sắp xếp cho ngài vào lúc 5 giờ chiều, rất có thể sẽ giữ ngài ở lại dùng bữa tối. Đây là vinh hạnh hiếm có đấy, ngài nhất định phải chuẩn bị tâm lý cho tốt."

"Ồ? Quốc Vương Bệ Hạ lại coi trọng tôi đến vậy sao? Thật là khiến tôi thụ sủng nhược kinh." Hứa Dịch cười ha hả, sau đó lại nhíu mày."Nếu đã như vậy, thì Cơ quan Nông nghiệp là thế nào?

Quốc Vương Bệ Hạ coi trọng tôi như vậy, Cơ quan Nông nghiệp lại tỏ thái độ khinh mạn với tôi, có hơi kỳ lạ nhỉ?"

"Chuyện này..." Quản sự Ram nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên ghé sát vào tai Hứa Dịch, hạ giọng nói: "Hội trưởng Hứa, Thư ký Cơ quan Nông nghiệp hiện tại là Hầu tước Setec, ông ta và Công tước Stark, cha của Tử tước Leslie, luôn bất đồng chính kiến..."

Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng Hứa Dịch lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của Quản sự Ram.

Tuy nhiên, hiểu thì hiểu, nhưng Hứa Dịch vẫn bất đắc dĩ cười khổ.

Anh vốn chỉ muốn tập trung nghiên cứu Máy móc Ma thuật, không ngừng phổ biến những thứ này, từ đó cải thiện cuộc sống của mọi người, bây giờ còn chưa làm được gì, đã bị cuốn vào cuộc đấu đá của những nhân vật lớn này, thật sự không phải là điều anh mong muốn.

Nhưng đây cũng là điều Hứa Dịch đã sớm dự liệu được.

Đừng nói là ở thế giới này, nơi quý tộc vẫn nắm giữ quyền lực tuyệt đối, ngay cả ở Trái Đất, nơi được cho là đã thực hiện dân chủ bình đẳng, thì thương nhân nếu hoàn toàn không dính dáng gì đến chính trị cũng là điều không thể.

Huống chi là ở quốc gia hùng mạnh nhất Trái Đất, chính trị căn bản là phục vụ cho những thương nhân lớn.

"Nói như vậy, chẳng phải là tôi sẽ không nhận được sự ủng hộ của Cơ quan Nông nghiệp sao?" Hứa Dịch nhíu mày.

Tuy rằng chỉ cần có được sự ủng hộ của Quốc Vương Bệ Hạ, kế hoạch phổ biến Máy móc Canh tác của Hứa Dịch có thể được thực hiện, nhưng người cụ thể làm việc này chắc chắn vẫn là Cơ quan Nông nghiệp Vương quốc, nếu Cơ quan Nông nghiệp vì lý do

chính trị mà cản trở kế hoạch của Hứa Dịch, vậy thì sẽ rất phiền phức.

"Hội trưởng Hứa, ngài không cần phải lo lắng về điều này. Cơ quan Nông nghiệp là bộ phận quan trọng nhất của Vương quốc, không phải là do một mình Hầu tước Setec quyết định." Quản sự Ram an ủi.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, chỉ đành nhún vai: "Hy vọng là vậy."

Đang định dặn dò Quản sự Ram thêm vài việc, thì một người hầu vội vàng chạy đến.

"Quản sự, có hai người tự xưng là quan chức của Cơ quan Nông nghiệp đến cầu kiến Hội trưởng Hứa!"

Quản sự Ram và Hứa Dịch đồng thời ngạc nhiên.

Chẳng phải đã có quan chức của Cơ quan Nông nghiệp đến rồi sao, sao đột nhiên lại xuất hiện thêm hai người nữa?

Năm phút sau, Hứa Dịch gặp hai quan chức của Cơ quan Nông nghiệp ở phòng khách.

Hai người này mặc đồng phục giống hệt bốn quan chức của Cơ quan Nông nghiệp trước đó, chỉ khác là huy hiệu trên ngực hơi khác một chút.

Hai quan chức, một nam một nữ, đều có vẻ rất trẻ, người đàn ông trông chưa đến ba mươi tuổi, người phụ nữ thậm chí chỉ mới ngoài hai mươi, hoàn toàn khác với lão già Huân tước Fisher đã ngoài năm mươi.

Khác với thái độ cao cao tại thượng của Huân tước Fisher, hai người này tỏ ra rất ôn hòa và thân thiện, vừa nhìn thấy Hứa Dịch, viên chức nam đã mỉm cười chủ động đưa tay ra.

"Hội trưởng Hứa Dịch phải không? Tôi là Harvey, đã nghe danh ngài đã lâu, hôm nay được gặp mặt, thật sự rất vui mừng."

Hứa Dịch ngạc nhiên đưa tay ra bắt tay anh ta: "Anh biết tôi?"

Harvey cười ha hả: "Đương nhiên. Đối với Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân mà Thương hội Tân Phi của ngài đề xuất, tôi đã nghiên cứu rất kỹ. Phải nói rằng, Hội trưởng Hứa, kế hoạch của ngài thật sự là một ý tưởng tuyệt vời. Không chỉ có thể giúp đỡ những người nông dân bình thường tự lực cánh sinh, mà còn phổ biến Máy móc Canh tác do Thương hội của ngài sản xuất một cách hiệu quả ở Thành phố Bontar, từ đó nâng cao đáng kể tỷ lệ sử dụng đất canh tác của Thành phố Bontar. Theo như Bá tước Satsuma mô tả, nếu không có gì bất ngờ, sản lượng lương thực của Thành phố Bontar chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể vào năm tới. Là quan chức của Cơ quan Nông nghiệp, tôi rất vui mừng về điều này. Nếu có thể nhân rộng kinh nghiệm của Thành phố Bontar ra toàn Vương quốc, làm cho sản lượng lương thực của Vương quốc tăng lên đáng kể, thì đó chính là giải quyết được một vấn đề lớn của Vương quốc Lanpari chúng ta! Vì vậy, Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi rất quan tâm và coi trọng Hội trưởng Hứa và Thương hội Tân Phi của ngài, đồng thời đã báo cáo kết quả nghiên cứu lên Quốc Vương Bệ Hạ ngay lập tức. Quốc Vương Bệ Hạ cũng rất coi trọng việc này, nên mới quyết định triệu kiến ngài."

Chương 186: Cơ quan Nông nghiệp lại phái người đến (2/2)

Hứa Dịch có chút bất ngờ nhìn anh ta: "Anh nói Cơ quan Nông nghiệp của các anh rất coi trọng? Sao tôi không nhìn ra?"

Harvey hơi sững người, anh ta ngửi thấy mùi bất thường trong lời nói của Hứa Dịch.

"Sao lại nói như vậy?"

Hứa Dịch liếc nhìn Quản sự Ram bên cạnh, dừng một chút, rồi nói tiếp: "Trước khi hai người đến, tức là vào sáng nay, đã có bốn quan chức của Cơ quan Nông nghiệp đến đây, thái độ của bọn họ đối với tôi không hề thân thiện, vừa vào cửa đã yêu cầu tôi giao nộp sáu chiếc Máy móc Canh tác lần này tôi mang đến."

"Đã có quan chức của Cơ quan Nông nghiệp đến rồi?" Harvey ngạc nhiên, quay sang trao đổi ánh mắt với nữ quan chức vẫn im lặng nãy giờ, rồi quay sang Hứa Dịch hỏi: "Hội trưởng Hứa, người dẫn đầu là ai?"

"Ông ta tự xưng là Huân tước Fisher." Hứa Dịch nói.

"Huân tước Fisher?" Harvey khẽ gật đầu, nhưng không nói gì thêm, trầm ngâm một lúc, nghiêm mặt nói: "Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ tôi cần phải giải thích với ngài một chút. Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi phụ trách quản lý rất nhiều khía cạnh, còn việc tiếp xúc với ngài và Thương hội Tân Phi lần này, cộng thêm việc hợp tác có thể xảy ra sau này, hiện tại đều do Ủy ban Cải cách Nông nghiệp trực thuộc Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi toàn quyền phụ trách, hiện tại ủy ban này chỉ có tôi và cô ấy." Harvey

chỉ vào nữ quan chức bên cạnh."Huân tước Fisher đúng là quan chức của Cơ quan Nông nghiệp, nhưng ông ta không phụ trách những việc này, ngài có thể không cần để ý đến ông ta."

Hứa Dịch nhíu mày: "Chỉ có hai người phụ trách? Vậy tôi phải tin tưởng hai người như thế nào?"

Harvey suy nghĩ một chút, lộ ra nụ cười khổ: "Đây là do chúng tôi đã không suy nghĩ chu toàn. Tuy nhiên, Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ sau khi ngài gặp Quốc Vương Bệ Hạ, ngài sẽ biết câu trả lời."

Hứa Dịch dang hai tay ra: "Vậy được rồi, đợi sau khi tôi gặp Quốc Vương Bệ Hạ, tôi sẽ nói chuyện với Cơ quan Nông nghiệp của các anh, bây giờ tôi không biết nên tin ai nữa."

"Chuyện này... Hội trưởng Hứa, thực ra trước khi ngài diện kiến Quốc Vương Bệ Hạ, chúng tôi muốn được quan sát thực tế hoạt động của sáu chiếc Máy móc Canh tác mà ngài mang đến, đồng thời tổng kết thành một bản báo cáo trình lên Quốc Vương Bệ Hạ. Vì vậy, hy vọng ngài có thể hợp tác với chúng tôi, bây giờ hãy mang theo sáu chiếc Máy móc Ma thuật đó cùng chúng tôi đến ngoại thành, tiến hành trình diễn tại chỗ." Harvey nói.

"Tôi dựa vào đâu mà tin tưởng hai người?" Hứa Dịch nhìn chằm chằm Harvey: "Lỡ như hai người cũng giống như Huân tước Fisher kia, chỉ muốn tịch thu mấy chiếc máy này của tôi thì sao?"

Harvey có chút dở khóc dở cười: "Hội trưởng Hứa, ngài đừng..."

"Nếu Cơ quan Nông nghiệp thực sự muốn ngài giao nộp sáu chiếc Máy móc Ma thuật này, ngài có giao nộp không?" Nữ quan chức vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời Harvey.

Cô vừa lên tiếng, Harvey lập tức im bặt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hứa Dịch lập tức hiểu ra, hai người này tuy thoạt nhìn Harvey là người chủ động, nhưng trên thực tế, người thực sự nắm quyền chỉ sợ là nữ quan chức trẻ tuổi hơn này.

Thực ra nói cô là quan chức thì có vẻ hơi già dặn, trên thực tế, nhìn bề ngoài cô chỉ mới ngoài hai mươi, tuy không xinh đẹp động lòng người như Stella, nhưng ngũ quan rất hài hòa, tỷ lệ gần như hoàn hảo, nhìn kỹ sẽ khiến người ta không tự chủ được mà nảy sinh hảo cảm.

Nhưng khí chất của cô lại toát lên sự tự tin và cao quý mạnh mẽ, rõ ràng là xuất thân không tầm thường, hơn nữa từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt.

Một cô gái xuất sắc như vậy, e rằng ngay cả những gia đình quý tộc bình thường cũng khó mà nuôi dạy được, ít nhất cũng phải xuất thân từ một gia đình quý tộc lớn nào đó.

Không trách được Harvey lại nói Ủy ban Cải cách Nông nghiệp này chỉ có anh ta và cô gái này.

Harvey thoạt nhìn đã không hề đơn giản, lai lịch của cô gái này chỉ sợ còn ghê gớm hơn, người chống lưng rất có thể là chính Quốc Vương Bệ Hạ, cho nên mới có thể không thèm để ý đến Huân tước Fisher.

"Nếu Cơ quan Nông nghiệp có lý do chính đáng, ví dụ như muốn nghiên cứu hoạt động của sáu chiếc máy này, cũng như thông qua chúng có thể nâng cao hiệu quả sản xuất nông nghiệp như thế nào, thì tôi có thể lựa chọn giao nộp. Nhưng nếu giống như Huân tước Fisher, vô cớ yêu cầu tôi giao nộp một cách ngang ngược, thì xin thứ cho tôi không thể tuân theo." Hứa Dịch thành thật trả lời.

Cô gái khẽ gật đầu: "Đối với yêu cầu vô lý như vậy, đương

nhiên ngài không cần phải tuân theo. Nhưng Hội trưởng Hứa, bây giờ chúng tôi chỉ hy vọng ngài có thể sử dụng sáu chiếc Máy móc Ma thuật đó để trình diễn cho chúng tôi xem, để chúng tôi có thể quan sát trực tiếp hoạt động của những chiếc Máy móc Ma thuật đó, từ đó có thể giúp Quốc Vương Bệ Hạ dễ dàng hiểu được tác dụng của những chiếc Máy móc Ma thuật đó hơn, tôi nghĩ ngài sẽ không từ chối chứ? Tôi nghĩ ngài đã mang những chiếc Máy móc Ma thuật đó từ Thành phố Bontar đến đây, chắc chắn là không muốn chúng cứ nằm im trong kho, mà không thể phát huy tác dụng thực sự của chúng."

Hứa Dịch trầm ngâm nhìn cô gái, ánh mắt đối phương không hề né tránh, nhìn thẳng vào Hứa Dịch, ánh mắt trong sáng, không hề có chút chột dạ.

"Đôi mắt của cô thật đẹp." Hứa Dịch đột nhiên mỉm cười khen một câu, sau đó đứng dậy."Được rồi, tôi chọn tin tưởng hai người. Tuy nhiên, tôi cũng cần phải nhắc nhở hai người trước, đừng bị những chức năng mạnh mẽ của chúng dọa sợ đấy."

Chương 187: Đầu tư (1/2)

Sáng sớm hôm sau, Tử tước Leslie bước vào phòng khách của văn phòng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, suýt chút nữa thì không dám tin vào mắt mình.

Trong đại sảnh ngoài Hứa Dịch ra, lại còn có ba người mà Tử tước Leslie không thể nào ngờ tới lại xuất hiện ở đây - Victor, Muru và Urgot.

Điều khiến Tử tước Leslie càng thêm kinh ngạc chính là ba người này vậy mà đang trò chuyện vui vẻ với Hứa Dịch, còn bày ra dáng vẻ như những người bạn lâu năm.

Lúc Tử tước Leslie bước vào, Victor đang thao thao bất tuyệt, khoa tay múa chân nói gì đó với Hứa Dịch.

"Ba mươi đồng vàng? Hội trưởng Hứa, anh coi Thành phố Anweimar chúng tôi là cái Thành phố Bontar nhỏ bé đó sao? À, tôi không có ý xem thường anh đâu, anh đừng hiểu lầm. Ý tôi là, chỉ bán ba mươi đồng vàng một cái, anh có phải là quá xem thường những người giàu có ở Thành phố Anweimar chúng tôi rồi không? Nói cho anh biết, chỉ cần cái thứ Điều hòa Ma thuật này thực sự tốt như lời anh nói, đừng nói là ba mươi đồng vàng, cho dù là gấp đôi cũng sẽ có một đống người mua! Hơn nữa, đối với những người thuộc tầng lớp thượng lưu như chúng ta, cái gì là quan trọng nhất? Tiền? Đương nhiên là không phải! Thể diện mới là quan trọng nhất! Anh thử nghĩ xem, ngay cả những quý tộc ở cái nơi nhỏ bé như Thành phố Bontar cũng đã sử dụng thứ đồ chơi mới lạ như Điều hòa Ma thuật rồi, Thành phố Anweimar chúng ta làm sao có thể không có? Vậy thì quá mất mặt! Vì vậy, Hội trưởng Hứa, anh nghe tôi nói chắc chắn không sai đâu. Chúng ta không

nói đến việc trực tiếp tăng giá gấp đôi, từ ba mươi đồng vàng lên năm mươi đồng vàng một cái là chắc chắn không thành vấn đề!" Nói đến đây, Victor còn vỗ mạnh vào ngực."Tôi đảm bảo, chỉ cần với mức giá này, bán được vài trăm cái ở Thành phố Anweimar là chuyện nhỏ!"

Hứa Dịch lại cau mày: "Chỉ vài trăm cái? Thiếu gia Victor, xin thứ cho tôi nói thẳng, tôi nghĩ, anh có vẻ hơi thiếu tầm nhìn rồi đấy, mục tiêu của tôi là bán được vài nghìn, thậm chí là hơn vạn cái ở Anweimar cơ."

"Hả?" Victor há hốc mồm, chớp chớp mắt nhìn Muru và Urgot."Vài nghìn, hơn vạn cái? Cái này... Hội trưởng Hứa, tuy rằng người giàu có ở Thành phố Anweimar chúng tôi rất nhiều, nhưng mấy chục đồng vàng cũng không phải là con số nhỏ, có thể tùy tiện bỏ ra... cũng không có nhiều người như vậy đâu."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Bây giờ có thể không có nhiều người như vậy, nhưng chờ đến khi kinh tế của Vương quốc phát triển, đến lúc đó tự nhiên sẽ có nhiều người như vậy."

Victor gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu: "Hội trưởng Hứa, cái thứ kinh tế phát triển mà anh nói tôi không hiểu, chúng ta đừng nói đến chuyện sau này nữa, chỉ nói đến hiện tại, tôi thấy có thể bán được một nghìn cái ở Thành phố Anweimar đã là không tệ rồi."

"Được rồi, đã Thiếu gia Victor cảm thấy có thể bán được một nghìn cái, vậy chúng ta cứ quyết định theo con số này." Hứa Dịch gật đầu nói."Đương nhiên, muốn cung cấp cho mọi người một lúc một nghìn cái Điều hòa Ma thuật là điều không thực tế, Thương hội chúng tôi hiện tại cũng không sản xuất được nhiều như vậy. Hay là như thế này, trước tiên tôi cho người mang năm mươi cái đến đây. Trước khi mang đến, phiền Thiếu gia Victor, Thiếu gia Muru và Thiếu gia Urgot ra sức tuyên truyền, tốt nhất là sau khi lô Điều hòa Ma thuật đầu tiên được vận chuyển đến có thể bán hết ngay lập tức, coi như là quảng cáo trước, tiện thể xem xét thị

trường một chút. Mọi người thấy thế nào?"

Victor ba người lập tức vui mừng hớn hở, nhưng ngay sau đó Victor lại lộ ra nụ cười ngượng ngùng, nói với Hứa Dịch: "Cái này... Hội trưởng Hứa, theo như giá một cái hai mươi lăm đồng vàng mà anh đưa cho chúng tôi, năm mươi cái là một nghìn hai trăm năm mươi đồng vàng. Cái này... cái này... tuy rằng ba anh em chúng tôi cũng có chút tiền nhàn rỗi, cũng có thể xin gia tộc hỗ trợ một chút, nhưng một hơi bỏ ra nhiều như vậy, e rằng..."

Hứa Dịch cười, xua tay, rất hào phóng nói: "Ba vị thiếu gia đừng xem thường Hứa Dịch tôi như vậy, chỉ là một nghìn hai trăm năm mươi đồng vàng, với thân phận của ba vị thiếu gia, chút tiền này cần gì phải trả trước. Tôi quyết định, số tiền này có thể ghi vào sổ trước, chờ sau khi lô Điều hòa Ma thuật đầu tiên được bán hết, ba vị thiếu gia trả lại cho tôi là được. Tin rằng với năng lực của ba vị thiếu gia, nhất định có thể mở rộng thị trường ở Thành phố Anweimar, và nhanh chóng kiếm đủ số đồng vàng đó."

Victor ba người lập tức sáng mắt lên, hưng phấn hô lên: "Hội trưởng Hứa, lời này là thật sao?"

Hứa Dịch tỏ vẻ mặt không vui: "Thiếu gia Victor, nếu như anh không tin tưởng tôi, vậy thương vụ này chúng ta không làm nữa."

Victor vội vàng nắm lấy cánh tay Hứa Dịch, liên tục nói: "Tin tin tin, tôi đương nhiên tin tưởng Hội trưởng Hứa. Được, cứ quyết định như vậy đi. Anh cho người mang năm... không, vẫn là cho chúng tôi thêm một tuần để chuẩn bị, chờ sau khi chuẩn bị thỏa đáng, anh cho người mang năm mươi cái Điều hòa Ma thuật đến."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Được, tôi có lẽ sẽ ở lại Thành phố Anweimar khoảng một tuần, trong khoảng thời gian này nếu như mọi người có ý kiến gì, có thể đến đây tìm tôi bất cứ lúc nào."

Victor ba người nhìn nhau, đồng thời cười lên.

Nói thêm vài câu nữa, Victor ba người mới cười híp mắt cáo từ rời đi.

Chờ bọn họ rời đi, Tử tước Leslie từ chỗ ẩn nấp đi ra, một lần nữa bước vào phòng khách, đánh giá Hứa Dịch từ trên xuống dưới, giống như là lần đầu tiên quen biết anh vậy.

"Hứa Dịch, tuy rằng tôi vẫn luôn cảm thấy khả năng giao tiếp của cậu rất mạnh, nhưng không ngờ tới, mới chỉ qua một ngày, cậu đã có thể hòa nhập với ba tên kia rồi? Hơn nữa nghe cuộc trò chuyện của các cậu, cậu đây là định hợp tác làm ăn với bọn họ?"

"Ngài Tử tước, ngài đến từ lúc nào vậy?" Hứa Dịch kinh ngạc nhìn ông ta một cái, sau đó nhìn về hướng ba người kia rời đi, cười nói: "Chỉ là trùng hợp thôi. Sao vậy? Ngài Tử tước, ngài cảm thấy hợp tác với bọn họ không tốt sao?"

Chương 188: Đầu tư (2/2)

Tử tước Leslie lắc đầu: "Ba tên kia từ nhỏ đã lêu lổng, không làm việc đàng hoàng, cậu chọn hợp tác với bọn họ, tôi lo lắng sẽ khiến cậu mất cả chì lẫn chài."

Hứa Dịch cười cười, vẻ mặt ung dung: "Tổn thất năm mươi cái Điều hòa Ma thuật tôi vẫn có thể gánh vác được. Hơn nữa đây cũng coi như là đầu tư, nếu như thành công, lợi nhuận thu về là rất lớn. Là một thương nhân, nếu như ngay cả chút rủi ro này cũng không dám mạo hiểm, vậy thì chi bằng ngoan ngoãn nghiên cứu Ma pháp đi."

"Đầu tư?" Tử tước Leslie lại nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt nghi hoặc."Cậu mới chỉ gặp bọn họ có một lần, hoàn toàn không hiểu rõ bọn họ, sao có thể chắc chắn bọn họ đáng để cậu đầu tư?"

Hứa Dịch cười với Tử tước Leslie: "Ngài Tử tước, bọn họ có thể quen biết ngài, còn có tư cách bị ngài dạy dỗ một trận, vậy thì chắc chắn không phải là xuất thân từ gia đình bình thường đúng không?"

Tử tước Leslie lập tức bật cười: "Cậu đây là đang nịnh nọt tôi sao? Được rồi, coi như cậu đoán đúng. Ba tên nhóc này tuy rằng bản thân không nên hồn, nhưng gia tộc sau lưng bọn họ ở Thành phố Anweimar cũng coi như có chút thế lực, cậu tìm ba người bọn họ hợp tác cũng coi như là tìm đúng người rồi. Ba tên này đều có thể coi là địa đầu xà ở đây, quen biết nhiều người, cũng có nhiều mối quan hệ, làm việc lớn khác có thể không được, nhưng giúp cậu quảng bá Điều hòa Ma thuật, mở rộng thị trường gì đó chắc chắn không thành vấn đề. Đương nhiên, tiền đề là bọn họ bằng lòng nghiêm túc làm việc."

Hứa Dịch cười khẽ: "Cứ bán được một cái Điều hòa Ma thuật, bọn họ có thể kiếm được năm đồng vàng, ngài cảm thấy bọn họ có bằng lòng cố gắng làm việc hay không?"

Tử tước Leslie cười khổ: "Ba tên kia bị gia tộc quản rất nghiêm, ngày thường trong tay luôn rất eo hẹp, có việc kiếm tiền, bọn họ nhất định bằng lòng làm. Bất quá Hứa Dịch, tôi cũng phải nhắc nhở cậu, trước kia cũng có Thương hội khác tìm đến bọn họ, nhưng cuối cùng đều bị bọn họ làm hỏng việc. Cho dù bọn họ có bằng lòng cố gắng làm việc, cũng chưa chắc đã làm tốt."

Hứa Dịch lắc đầu: "Tôi đã nói rồi, đây là đầu tư, đầu tư đương nhiên là có rủi ro. Kỳ thực cho dù có làm hỏng việc cũng không sao, chỉ cần bọn họ có thể khiến cho người dân Thành phố Anweimar biết đến thứ gọi là Điều hòa Ma thuật là được."

Tử tước Leslie khẽ gật đầu: "Nói như vậy cũng không sai. Nói cho cùng, những thứ cậu làm ra hiện tại đều là độc nhất vô nhị ở Lục địa Saiens, chỉ cần dựa vào sự mới lạ này thôi cũng sẽ có rất nhiều người bằng lòng thử một chút, căn bản không lo bán không được."

Hứa Dịch đắc ý cười cười, chuyển chủ đề, hỏi: "Đúng rồi, Ngài Tử tước, sao sáng sớm ngài đã đến đây? Có chuyện gì tìm tôi sao?"

"Không, không có chuyện gì đặc biệt. Chỉ là hôm nay cậu phải tham gia kỳ thi sát hạch tư cách của Hiệp hội Pháp sư, là bạn bè, tôi cũng nên đến tiễn cậu một chút."

Hứa Dịch có chút bất ngờ nhìn ông ta, thầm nghĩ cho dù hiện tại mình và Tử tước Leslie đã coi như là rất thân quen, nhưng dù sao thân phận địa vị của hai bên cũng chênh lệch không ít, căn bản không thể nói là quan hệ bạn bè, hơn nữa trước kia ở Thành phố Bontar, quan hệ giữa Tử tước Leslie và anh cũng luôn giữ thái độ không lạnh không nhạt, sao bây giờ đột nhiên lại trở nên nhiệt tình như vậy?

"Ngài Tử tước, ngài khách sáo quá rồi." Hứa Dịch cười nói."Chỉ là một kỳ thi sát hạch tư cách thôi mà, cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng, đâu cần ngài phải đích thân đến tiễn."

"Cậu ngược lại rất tự tin." Tử tước Leslie lắc đầu."Hứa Dịch, tôi hỏi cậu một vấn đề, hy vọng cậu có thể thành thật trả lời."

"Ngài Tử tước cứ hỏi."

"Với trình độ Ma pháp hiện tại của cậu, cậu cảm thấy có thể vượt qua kỳ thi sát hạch Pháp sư cấp mấy?"

Hứa Dịch hơi nhíu mày, có chút khó hiểu nhìn Tử tước Leslie.

Hôm nay Tử tước Leslie thật sự rất kỳ lạ, vậy mà lại hỏi trình độ Ma pháp thực sự của mình.

"Nếu như không có gì bất ngờ, kỳ thi sát hạch Pháp sư cấp bốn hẳn là có thể vượt qua. May mắn một chút, nói không chừng có thể vượt qua cấp năm." Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi đáp.

"Ồ?" Tử tước Leslie có chút bất ngờ."Nói như vậy thực lực của cậu đã gần đạt đến Pháp sư cấp năm rồi?"

"Đúng vậy." Hứa Dịch khẽ gật đầu.

"Vậy thì tốt. Hứa Dịch, tôi có một yêu cầu nho nhỏ, hy vọng cậu có thể đồng ý." Tử tước Leslie trầm ngâm một lát rồi nói: "Sau khi vượt qua kỳ thi sát hạch sơ cấp, tôi muốn cậu trực tiếp tham gia kỳ thi sát hạch Pháp sư cấp năm."

"Trực tiếp cấp năm?" Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Tử tước Leslie."Ngài Tử tước, vừa rồi tôi đã nói là may mắn mới có thể vượt qua kỳ thi sát hạch Pháp sư cấp năm, chứ không có nói là nhất định có thể vượt qua. Kỳ thi sát hạch cấp bậc của Hiệp hội Pháp sư một năm chỉ có một lần, nếu như không thể vượt qua bài kiểm tra cấp 5, vậy thì lần này tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể được

đánh giá là Pháp sư sơ cấp."

"Dù sao cậu cũng không để tâm đến chuyện này cho lắm đúng không?" Tử tước Leslie nói.

Hứa Dịch nhịn không được nhíu mày: "Ngài Tử tước, tại sao ngài lại muốn tôi làm như vậy? Tuy rằng việc được đánh giá là Pháp sư cấp mấy đối với tôi mà nói không quan trọng, nhưng lần này tôi là sử dụng danh ngạch đề cử đặc biệt của Đại Pháp sư Camillo mới đến đây, tôi không muốn phụ lòng mong đợi của ông ấy."

Tử tước Leslie trầm mặc một lát, thở dài một tiếng, xua tay: "Thôi được rồi, chuyện này coi như tôi chưa nói, cậu quên đi."

Hứa Dịch nhìn biểu cảm trên mặt Tử tước Leslie, trong lòng càng thêm khó hiểu.

Vị Tử tước này, hôm nay rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Chương 189: Khảo hạch sơ cấp (1/2)

Hiệp Hội Pháp Sư tuy ở trong Thành phố Anweimar, nhưng vì có nhiều người đăng ký nên địa điểm khảo hạch được bố trí tại một bãi đất trống được dựng lên ở ngoại thành.

Hứa Dịch dựa vào huy hiệu đăng ký thuận lợi tiến vào bãi đất, trên đường đi gặp không ít người chủ động chào hỏi hắn.

Ngày hôm đăng ký, vì muốn chiêu mộ được một số Pháp Sư đến Thương hội Tân Phi làm việc, Hứa Dịch gần như mỗi khi gặp một Pháp Sư đều sẽ bắt chuyện với đối phương.

Tuy rằng người đồng ý rất ít, nhưng thái độ của Hứa Dịch khi nói chuyện rất tốt, khiến cho những người này đều có ấn tượng tốt với hắn, cũng khiến cho những người này khi gặp lại hắn đều sẽ tự nhiên chào hỏi.

"Này, Hứa Dịch, không ngờ quan hệ của cậu tốt như vậy." Thấy Hứa Dịch chen chúc đi tới, Elvin đấm một cái vào vai hắn cười nói.

Hứa Dịch nhún vai: "Không có cách nào, ai bảo tôi đẹp trai."

Elvin cười: "Thôi đi, cậu cái tên ế vợ này, còn có mặt mũi nói mình đẹp trai? Để Roy bọn họ nghe được, nhất định sẽ cười chết."

Hứa Dịch bất đắc dĩ trợn trắng mắt.

Lúc ở Học viện Senkohel, bởi vì Hứa Dịch xuyên việt tới đã hai mươi tư tuổi, tuổi tác lớn hơn mấy người bạn học này rất nhiều, cộng thêm hắn bận rộn hòa nhập thế giới này, căn bản không có

thời gian đi kết giao với nữ sinh, cho nên vẫn luôn bị bọn họ cười nhạo là ế vợ.

Hứa Dịch đối với chuyện này không có cách nào phản bác, cũng chỉ có thể mặc kệ bọn họ.

"Runy và Bob đâu?" Hứa Dịch nhìn trái nhìn phải hỏi.

"Bọn họ cũng không phải giống chúng ta còn phải tham gia khảo hạch sơ cấp, đương nhiên không đến." Elvin đáp.

"Ồ..." Hứa Dịch lúc này mới nhớ tới, khảo hạch của Hiệp Hội Pháp Sư là dựa theo đẳng cấp mà sắp xếp, ngày đầu tiên là khảo hạch sơ cấp, không có bất kỳ hạn chế nào, ngày thứ hai là khảo hạch dành cho Pháp Sư sơ cấp, nếu như thông qua sẽ được đánh giá là Pháp Sư cấp hai.

Ngày thứ ba là khảo hạch dành cho Pháp Sư cấp hai, cứ như vậy, ngày cuối cùng là khảo hạch dành cho Pháp Sư cấp bốn, cũng chính là Khảo nghiệm Cấp 5.

"Được rồi, chúng ta nhanh chóng giải quyết cái khảo hạch sơ cấp này đi, không cảm thấy chúng ta đứng ở đây rất mất mặt sao?" Elvin lại nói.

"Mất mặt?" Hứa Dịch sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại.

Nếu như là Pháp Sư có thiên phú Ma pháp xuất sắc, chỉ cần từ nhỏ tiếp nhận giáo dục Ma pháp, bình thường đến mười mấy tuổi là có thể thông qua khảo hạch sơ cấp trở thành Pháp Sư chính thức.

Như Elvin đến mười chín tuổi còn chưa thông qua khảo hạch sơ cấp, hoàn toàn không thể xưng là thiên phú xuất sắc.

Mà như Hứa Dịch hai mươi bảy tuổi còn chưa thông qua khảo

hạch sơ cấp, càng là sẽ bị cho là thiên phú Ma pháp thấp kém, cả đời này cũng không có khả năng trở thành Đại Pháp Sư cấp bậc cường giả.

Đứng trong một đám thiếu niên mười mấy tuổi cùng tham gia khảo hạch cùng cấp bậc, cũng khó trách Elvin sẽ cảm thấy mất mặt.

Bất quá may mắn là người mất mặt không chỉ có hai người bọn họ, trong bãi đất này trừ bọn họ ra, đồng dạng có không ít Pháp Sư thiên phú bình thường trên hai mươi tuổi, thậm chí còn có một lão nhân râu tóc bạc phơ, thoạt nhìn chỉ sợ đã hơn sáu mươi tuổi chen chúc trong đó.

Nhìn thấy lão nhân này vẫn mặc một thân Áo choàng Pháp sư màu đen, Hứa Dịch không khỏi kính nể.

Đều đã tuổi này rồi còn kiên trì tham gia khảo hạch sơ cấp, vị đại gia này đối với Ma pháp nhất định là tình yêu đích thực.

Rất nhanh, nhân viên công tác của Hiệp Hội Pháp Sư phụ trách trật tự liền tuyên bố khảo hạch bắt đầu.

Bởi vì là khảo hạch sơ cấp, ngoại trừ khảo hạch Ma pháp thực lực của Pháp Sư ra, còn phải khảo hạch Pháp Sư đối với nhận thức cơ bản về Ma pháp và kiến thức tâm đắc các phương diện, cho nên ngoại trừ khảo hạch thực chiến ra, đầu tiên tiến hành lại là thi viết.

Hứa Dịch nhận lấy đề thi, không khỏi bật cười.

Nội dung trên đề thi này kỳ thực sớm tại Học viện Senkohel đã học qua, chỉ là độ khó của vấn đề được nâng cao hơn một chút mà thôi.

Elvin có thể tốt nghiệp từ Học viện Senkohel, thông qua bài thi viết này khẳng định không có vấn đề gì.

Hắn sở dĩ trước kia không thông qua khảo hạch sơ cấp, hiển nhiên là thất bại ở khảo hạch thực chiến.

Khó trách hắn sẽ lựa chọn sau khi tốt nghiệp đi tham gia mạo hiểm, bởi vì trong lúc mạo hiểm có thể tăng lên kinh nghiệm thực chiến của hắn, như vậy khi tham gia khảo hạch thực chiến sẽ rất nhẹ nhàng.

Khó trách lần này hắn biểu hiện tự tin như vậy, phải biết rằng tên này ở trong ký túc xá chính là người có thiên phú Ma pháp thấp nhất.

Vấn đề trên đề thi đối với Elvin đều không có bất kỳ độ khó nào, như vậy đối với Hứa Dịch được xưng là thiên tài ở Học viện Senkohel tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Chỉ tốn chưa đến nửa tiếng đồng hồ, Hứa Dịch liền trả lời xong toàn bộ vấn đề trên đề thi.

Xuất phát từ sự cẩn thận của kỹ sư, Hứa Dịch còn cẩn thận kiểm tra hai lần, xác định không có vấn đề mới giao bài thi lên.

Rời khỏi phòng thi, phát hiện bên ngoài phòng thi lúc này vậy mà đã có một người đứng chờ ở đó.

Nhìn thấy Hứa Dịch đi ra, trên mặt người này lộ ra một tia cười nhạo.

"Một bài thi khảo hạch sơ cấp vậy mà còn phải làm lâu như vậy, cậu còn dám nói mình và Đại Pháp sư Camillo không có quan hệ đặc biệt gì sao?"

Hứa Dịch nhíu mày nhìn thiếu niên thoạt nhìn còn chưa thành niên này, làm ra vẻ mặt trầm tư, suy nghĩ một hồi, mới vỗ mạnh tay một cái, chỉ vào hắn hô: "Tôi nhớ ra rồi! Cậu là người hôm đó lúc đăng ký gặp phải, tên là... Anko Galen?"

"Allen!" Anko Allen vốn cho rằng bất luận kẻ nào chỉ cần gặp qua hắn đều sẽ không quên, lại không nghĩ rằng Hứa Dịch rõ ràng là suy nghĩ một chút mới nhớ tới mình, hơn nữa ngay cả tên cũng nhớ sai, nhất thời nổi giận."Hứa Dịch, tôi nói cho cậu biết, hôm nay cậu chết chắc rồi!"

Hứa Dịch lắc đầu, thầm nghĩ thiếu niên này nhất định là bị người nhà làm hư rồi.

Hắn lười phải đôi co với một đứa nhóc, trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống, kiên nhẫn chờ đợi đợt khảo hạch tiếp theo.

Thế nhưng thái độ này của hắn ngược lại càng chọc giận Allen, hắn trực tiếp đi tới trước mặt Hứa Dịch, chỉ vào mũi Hứa Dịch, cao giọng nói: "Hứa Dịch, cậu có nghe thấy tôi nói gì không? Hôm nay cậu chết chắc rồi!"

Hứa Dịch bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, uể oải hỏi: "Được rồi, tại sao tôi lại chết chắc rồi?"

"Tại sao?" Thấy Hứa Dịch rốt cuộc chịu nói chuyện với mình, Allen ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng, lúc này mới đắc ý nói: "Bởi vì cậu chọc giận tôi! Nói cho cậu biết, cậu vậy mà dám xem thường thiên tài như tôi, vậy thì thiên tài nhất định sẽ không để cho cậu sống yên ổn. Cậu có biết hay không, người có danh ngạch đề cử đặc biệt kỳ thực không cần tham gia thi viết, nhưng tại sao cậu còn muốn tham gia?"

"Ồ?" Hứa Dịch chuyện này thật đúng là có chút ngoài ý muốn."Nhìn bộ dạng của cậu, chuyện này cũng là do cậu giở trò?"

"Đương nhiên! Hừ, tôi chỉ cần nói một câu, đừng nói là hủy bỏ danh ngạch đề cử đặc biệt của cậu, cho dù là trực tiếp tước đoạt quyền lợi tham gia khảo hạch của cậu cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Thế nào? Sợ chưa?"

Chương 190: Khảo hạch sơ cấp (2/2)

"A, tôi thật sự rất sợ." Hứa Dịch làm ra vẻ mặt sợ hãi."Vậy xin hỏi Allen thiếu gia, ngài tại sao phải nương tay, để cho tôi tiếp tục tham gia khảo hạch?"

"Chuyện này cũng không hiểu sao? Bởi vì thiên tài muốn ở khảo hạch thực chiến đánh cho cậu hoa rơi nước chảy, để cho tất cả mọi người đều biết hậu quả của việc dám vũ nhục thiên tài!" Allen gằn giọng nói.

Hứa Dịch nhịn không được cười lên.

Hắn tuy rằng cũng nghe nói qua sẽ có loại nhóc con này, bởi vì từ nhỏ được nuông chiều liền cảm thấy mình phảng phất có thể không kiêng nể gì cả, muốn làm gì thì làm, nhưng chân chính nhìn thấy lại là lần đầu tiên.

Sự thật chứng minh, loại nhóc con này quả thật rất đáng ghét.

"Allen, tôi nhớ cậu lần trước nói cậu là Pháp Sư cấp bốn đúng không?" Hứa Dịch đột nhiên hỏi.

Allen cười hắc hắc, đắc ý nói: "Sao? Sợ rồi? Cậu yên tâm đi, đối phó với tên phế vật ngay cả khảo hạch sơ cấp cũng chưa thông qua như cậu, tôi căn bản không cần dùng đến Ma pháp cấp bốn, chỉ cần dùng Ma pháp cấp hai là có thể dễ dàng xử lý cậu rồi."

"Cậu thật sự chỉ dùng Ma pháp cấp hai?" Hứa Dịch lại hỏi.

Allen nhướng mày: "Thiên tài từ trước đến nay nói được làm được! Cậu cứ chờ đấy, đợi lát nữa khảo hạch thực chiến gặp phải

cậu, tôi tuyệt đối chỉ dùng Ma pháp cấp hai!"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu, nhắm mắt lại không để ý tới Allen nữa.

Allen vốn còn muốn nói thêm vài câu tàn nhẫn, thế nhưng nhìn thấy Hứa Dịch ngay cả mắt cũng nhắm lại, rõ ràng là không muốn để ý tới mình, cũng chỉ có thể tức giận bỏ đi.

Thi viết rất nhanh kết thúc, những người rời khỏi phòng thi có người vui vẻ có người lo lắng, xem ra ngay cả khảo hạch lý thuyết Ma pháp đơn giản như vậy, cũng có rất nhiều người không cách nào thông qua.

Bất quá Elvin lại mang vẻ mặt tươi cười, một bộ dáng ung dung, có thể thấy được hắn hẳn là đã thông qua khảo hạch lý thuyết một cách thuận lợi.

Sau khi thi viết xong, tiếp theo là một loạt các bài kiểm tra khác, bao gồm kiểm tra ma lực, kiểm tra điều khiển và nắm giữ nguyên tố Ma pháp, kiểm tra thiền định, v. v. , cuối cùng, cũng là bài kiểm tra quan trọng nhất, chính là bài kiểm tra thực chiến mà mọi người đều mong chờ.

Trong nhận thức của tất cả Pháp Sư trên Lục địa Saiens, thực lực của Pháp Sư nói cho cùng vẫn là phải dùng thực chiến để kiểm tra, cho nên khảo hạch thực chiến tự nhiên trở thành hạng mục khảo hạch quan trọng nhất.

Đương nhiên, khảo hạch thực chiến cũng không phải là đại hội tỷ võ, sẽ không để cho Pháp Sư tham gia khảo hạch tự mình chém giết lẫn nhau, mà là sẽ để cho bọn họ và Pháp Sư cấp cao do Hiệp Hội Pháp Sư phái ra đối chiến diễn luyện một đoạn thời gian, sau đó do Pháp Sư cấp cao đưa ra đánh giá đối với biểu hiện thực chiến của bọn họ.

Nói chung, Pháp Sư do Hiệp Hội Pháp Sư phái ra phụ trách đánh giá đều là một ít Pháp Sư lớn tuổi kinh nghiệm phong phú, thế nhưng lần này, mọi người lại phát hiện có chỗ khác thường.

Trong một đám Pháp Sư ít nhất cũng bốn mươi tuổi, vậy mà lại xuất hiện mấy vị Pháp Sư trẻ tuổi, trong đó thậm chí còn có một thiếu niên rõ ràng còn chưa thành niên!

Nhìn thấy Anko Allen hướng mình ném tới một ánh mắt đắc ý dào dạt, Hứa Dịch nhịn không được bật cười.

Tên này vì đối phó với mình thật đúng là tốn tâm tư, vậy mà lại vận dụng quan hệ tự mình chạy tới làm giám khảo.

Hơn nữa vì che giấu tai mắt người khác, hắn còn nghĩ đến việc thêm vào mấy vị Pháp Sư tương đối trẻ tuổi cùng nhau phụ trách khảo hạch, tránh cho hắn quá mức nổi bật.

Không cần phải nói, đợi lát nữa khi Hứa Dịch bắt đầu khảo hạch, nhất định sẽ do hắn phụ trách.

Lúc mới bắt đầu, Pháp Sư tham gia khảo hạch không khỏi bởi vì tuổi tác mà hoài nghi mấy vị giám khảo trẻ tuổi kia, thế nhưng khi khảo hạch tiến hành qua mấy vòng, lại không còn ai hoài nghi nữa.

Mấy vị giám khảo này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng thực lực Ma pháp lại là tương đương lợi hại, bất kể những thí sinh này làm thế nào thi triển tài năng, lại căn bản không làm gì được bọn họ.

Trong đó vị giám khảo thoạt nhìn còn chưa thành niên kia càng là biểu hiện kinh người, mặc dù tuổi còn rất nhỏ, nhưng giơ tay nhấc chân, vậy mà lại toàn bộ đều là sử dụng Ma pháp cấp ba hoặc cấp bốn!

Những Ma pháp này ở trong mắt những Pháp Sư cường đại kia có lẽ không tính là gì, nhưng xuất hiện ở trên người một thiếu niên

còn chưa thành niên, lại là cực kỳ kinh người.

Với tuổi tác và trình độ Ma pháp hiện tại của thiếu niên này, hoàn toàn có thể xưng là thiên tài Pháp Sư hiếm thấy trong Vương quốc Lanpari!

Trong tiếng trầm trồ thán phục của mọi người, rất nhanh liền đến lượt Hứa Dịch lên đài tham gia khảo hạch.

Quả nhiên, giám khảo phụ trách hắn chính là Anko Allen.

Nhìn thấy Hứa Dịch đi lên đài, nụ cười trên mặt Anko Allen càng thêm đắc ý, hạ thấp giọng nói: "Hứa Dịch, cậu cứ chờ đấy, bất kể lát nữa cậu biểu hiện như thế nào, tôi đều sẽ cho cậu một lời phê bình thấp nhất, để cho cậu không thông qua được lần khảo hạch này. Đắc tội tôi, tôi để cho cậu ngay cả Pháp Sư sơ cấp cũng không làm được!"

Hứa Dịch một chút cũng không kinh ngạc, ngược lại cười cười nói: "Allen thiếu gia thân mến, cậu còn nhớ rõ lời hứa giữa chúng ta chứ?"

Allen ngẩn người, sau đó mới nhớ tới, hừ lạnh một tiếng nói: "Hừ, Ma pháp cấp hai thì là Ma pháp cấp hai. Chỉ bằng tên phế vật như cậu, chỉ cần dùng Ma pháp cấp hai là có thể khiến cho cậu luống cuống tay chân rồi, tôi tuyệt đối sẽ để cho cậu cái gì cũng không phát huy ra được, sau đó ở trước mặt tất cả mọi người mất mặt!"

Hứa Dịch tự động bỏ qua những lời phía sau của hắn, mỉm cười gật đầu: "Cậu nhớ rõ lời hứa là tốt rồi."

Một lát sau, Allen ra hiệu cho Hứa Dịch khảo hạch bắt đầu, bản thân thì tùy ý vung tay lên, một đạo thủy thuẫn lóe lên ánh sáng màu lam nhạt chắn trước người.

Hứa Dịch nhận ra đạo thủy thuẫn này là Thủy Văn Thuật hệ

thủy cấp hai, thầm nghĩ tên Allen này ngược lại là nói được làm được, nhịn không được cười cười, giơ tay phải lên, một quả cầu lửa bay ra ngoài.

"Chỉ là một Hỏa Cầu Thuật cấp một, còn dám lấy ra mất mặt..." Nụ cười lạnh trên mặt Allen vừa mới hiện lên, lại nhìn thấy quả cầu lửa do Hứa Dịch phát ra đột nhiên tăng tốc, quả cầu lửa vốn có màu đỏ rực lại càng lộ ra từng tia màu tím, thậm chí còn ẩn ẩn có một tia điện mang quấn quanh, nhất thời hoảng sợ biến sắc."Vậy mà lại là Lôi Liệt Hỏa Cầu, chuyện này sao có thể..."

"Ầm ——"

Quả cầu lửa trong nháy mắt liền va chạm vào thủy thuẫn của Allen, thủy thuẫn chỉ là lay động một chút, liền bị quả cầu lửa trực tiếp đánh tan.

Lực trùng kích cực lớn từ quả cầu lửa bộc phát ra, Allen chỉ kịp kêu lên một tiếng ngân nga , cả người liền đã từ trên đài bay ra ngoài.

Chương 191: Tôi có thể nhận được lợi ích gì? (1/2)

Cả hội trường im phăng phắc.

Mọi người ngây người nhìn Hứa Dịch trên đài, trong lòng tự hỏi có phải mình nhìn nhầm hay không?

Rõ ràng anh chàng này cũng giống như bọn họ, cũng là đến tham gia kỳ thi sơ cấp, tại sao chỉ một cái nhấc tay, đã có thể đánh bay vị giám khảo thiên tài ít nhất cũng phải là Pháp sư cấp bốn?

Hứa Dịch liếc mắt nhìn Anko Allen nằm im bất động dưới đài, cười lạnh một tiếng.

Tên nhóc này thực lực Ma pháp tuy không tệ, nhưng khả năng chịu đựng về mặt tâm lý và khả năng chống chịu đòn tấn công lại quá kém, quả cầu lửa này của mình tuy là Ma pháp hệ Hỏa cấp bốn - Lôi Liệt Hỏa Cầu, uy lực mạnh mẽ, nhưng hắn ta đã chống lên một Thuật Thủy Văn cấp hai làm lá chắn phòng ngự, vậy thì quả cầu lửa này căn bản không thể nào tạo thành bao nhiêu thương tổn cho hắn ta.

Thế mà tên nhóc này lại ngất đi như vậy, chỉ sợ là bởi vì quá mức kinh hãi nên tự dọa choáng váng rồi.

"Thiên tài Ma pháp?" Hứa Dịch lắc đầu, quay sang hỏi vị giám khảo đang đứng bên dưới đài: "Như vậy có tính là tôi đã thông qua hay không?"

Vị giám khảo vẻ mặt phức tạp nhìn Anko Allen đang được mấy nhân viên công tác của Hiệp hội Pháp sư khiêng đi, sau đó nhìn

Hứa Dịch, ổn định tinh thần, khẽ gật đầu.

Hứa Dịch dám trước mặt nhiều người như vậy đánh bay cả giám khảo phụ trách kỳ thi, nếu như vậy mà còn không tính là thông qua, vậy thì như thế nào mới tính là thông qua?

"Rất tốt." Hứa Dịch đã đạt được kết quả mình muốn, liền không định tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa, sau khi xuống đài, vỗ vai Elvin đang ngây người, cổ vũ cậu ta hai câu, sau đó đi thẳng ra khỏi trường thi, nhưng lại không trở về Thành phố Anweimar, mà đi về phía ngoại ô xa hơn.

Đi bộ khoảng chưa đến năm km, phía trước xuất hiện một vùng đất bằng phẳng.

Từ khoảng cách rất xa, đã có thể nghe thấy tiếng máy móc gầm rú không ngừng phát ra từ mảnh đất đó.

Lại đến gần hơn một chút, có thể nhìn thấy trên mảnh đất rộng khoảng năm, sáu mẫu này, lúc này có ba chiếc Máy móc Ma thuật đang hoạt động qua lại, khiến cho mảnh đất này trở nên lồi lõm, khắp nơi đều là dấu vết.

Bên cạnh mỗi chiếc Máy móc Ma thuật đều có mấy người vây quanh, vừa đi theo Máy móc Ma thuật di chuyển, vừa ghi chép gì đó vào trong tay.

Mà bên bờ ruộng có một nam một nữ hai người trẻ tuổi đang đứng, chỉ vào chiếc Máy móc Ma thuật đang hoạt động trên ruộng, thấp giọng thảo luận.

"Này, Harvey tiên sinh, Cervini tiểu thư, đã khảo sát một ngày rồi, hai vị đã đưa ra kết luận gì chưa?" Hứa Dịch lớn tiếng chào hỏi hai người đang đứng bên bờ ruộng.

Hai người này chính là hai vị quan chức của Cơ quan Nông nghiệp đã đến tìm Hứa Dịch vào ngày hôm qua, yêu cầu Hứa Dịch

cho bọn họ xem cách thức hoạt động của Máy móc Ma thuật Canh tác.

Hôm qua sau khi Hứa Dịch đồng ý, hai người bọn họ rất nhanh chóng tìm được người, đưa sáu chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác mà Hứa Dịch mang đến ra khỏi Thành phố Anweimar, đến mảnh đất thí nghiệm đã được chuẩn bị kỹ lưỡng này.

Bắt đầu từ chiều hôm qua, hai người bọn họ vẫn luôn khảo sát những chiếc Máy móc Ma thuật này, cho đến tận hôm nay cũng không hề lơi lỏng, thể hiện đầy đủ những gì Harvey đã nói với Hứa Dịch, Cơ quan Nông nghiệp rất coi trọng những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác này.

"Hứa Dịch hội trưởng, buổi chiều tốt lành." Harvey cũng giơ tay lên chào Hứa Dịch, thái độ thậm chí còn nhiệt tình hơn so với ngày hôm qua, trong giọng nói càng lộ ra vẻ hưng phấn."Tuy rằng vẫn chưa đưa ra kết luận cuối cùng, nhưng cá nhân tôi có thể khẳng định, những gì Hứa Dịch hội trưởng nói đều không sai, tôi hoàn toàn bị uy lực của những chiếc máy này dọa sợ! Anh xem..." Harvey chỉ vào mảnh ruộng rộng lớn trước mặt."Một mảnh đất rộng lớn như vậy, tôi chỉ dùng ba người điều khiển ba chiếc máy, chỉ mất chưa đầy một ngày, vậy mà đã hoàn thành công việc vun đất, đào mương và lên luống. Nếu như hoàn toàn dùng sức người, muốn hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy, ít nhất cũng phải cần đến hai mươi tráng niên lao động!"

Vị nữ quan chức tên là Cervini bên cạnh cũng khẽ gật đầu: "Hứa Dịch hội trưởng, hiện tại tôi đã phần nào hiểu được tại sao Bá tước Satsuma lại coi trọng anh và Thương hội Tân Phi như vậy. Năng lực của những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác này quả thực rất ưu việt, chỉ ba chiếc máy đã có thể hoàn thành khối lượng công việc nặng nề như vậy, nếu như có thể phổ biến, nhất định có thể khai hoang được rất nhiều đất hoang trong Vương quốc, từ đó nâng cao sản lượng lương thực trong Vương quốc lên rất nhiều.

Nếu như có thể thực hiện được điều này, nói không chừng sau này trong Vương quốc sẽ không còn nạn đói nữa!"

Nói đến cuối cùng, Cervini vốn dĩ luôn bình tĩnh trong ấn tượng của Hứa Dịch vậy mà cũng có chút kích động.

Hứa Dịch khẽ gật đầu: "Đây chính là mục tiêu mà tôi và Thương hội Tân Phi chúng tôi theo đuổi. Harvey tiên sinh, Cervini tiểu thư, may mà Quốc Vương Bệ Hạ anh minh sáng suốt, phái hai vị đến đây toàn quyền phụ trách chuyện này, nếu không, nếu như giao cho loại người như Huân tước Fisher phụ trách, tôi rất hoài nghi chuyện này sẽ bị bỏ dở, căn bản không có cách nào đạt được kết quả mà tôi mong muốn."

Harvey khẽ mỉm cười, hắn ta làm sao có thể không nghe ra Hứa Dịch đây là đang lần nữa đưa ra cảnh cáo cho bọn họ, gật đầu nói: "Mời Hứa Dịch hội trưởng yên tâm. Nông nghiệp là gốc rễ của Vương quốc, bất kỳ chuyện gì có thể nâng cao sản lượng lương thực, đều sẽ nhận được sự quan tâm và coi trọng của Quốc Vương Bệ Hạ. Hiện tại chuyện này do hai chúng tôi trực tiếp báo cáo với Quốc Vương Bệ Hạ, bất kỳ người nào khác đều không được phép nhúng tay vào. Nếu như còn có người khác giống như Huân tước Fisher đến đây khoa tay múa chân với anh, anh có thể trực tiếp phớt lờ bọn họ."

Chương 192: Tôi có thể nhận được lợi ích gì? (2/2)

Hứa Dịch hơi nhíu mày: "Chuyện này... e rằng rất khó, tôi chỉ là một thương nhân nhỏ bé không có địa vị gì, không giống như hai vị có Quốc Vương Bệ Hạ chống lưng. Nếu như đắc tội với người nào đó, có thể rời khỏi Anweimar an toàn hay không cũng là một vấn đề."

Harvey và Cervini nhìn nhau, cười lên.

"Hứa Dịch hội trưởng, về điểm này anh hoàn toàn không cần phải lo lắng. Hiện tại ai cũng biết anh sắp diện kiến Quốc Vương Bệ Hạ, vậy thì tuyệt đối sẽ không có ai vào lúc này đến tìm anh gây phiền phức. Mà chờ sau khi anh gặp Quốc Vương Bệ Hạ, tôi cam đoan với anh, sau này cũng sẽ không có ai dám tùy tiện đến tìm anh gây phiền phức. Đương nhiên, tiền đề là anh có thể hợp tác thật tốt với chúng tôi trong khoảng thời gian tiếp theo."

Câu nói cuối cùng, lại ẩn chứa ý tứ cảnh cáo.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Được rồi, Harvey tiên sinh, tôi tạm thời tin tưởng lời hứa của anh. Nhưng mà anh nói hợp tác thật tốt... tôi có thể hỏi một chút dự định của hai vị là gì không? Muốn tôi hợp tác với hai vị như thế nào?"

"Chuyện này..." Harvey trầm ngâm một lát, trao đổi ánh mắt với Cervini, nghiêm mặt nói: "Hứa Dịch hội trưởng, vốn dĩ chuyện này nên đợi sau khi anh gặp Quốc Vương Bệ Hạ rồi mới thảo luận với anh, đã anh hỏi rồi, vậy tôi cũng không ngại tiết lộ trước cho anh một chút. Chúng tôi hy vọng anh có thể giao ra kỹ thuật của những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác này, đồng thời hỗ trợ Cơ

quan Nông nghiệp chúng tôi xây dựng một xưởng sản xuất chuyên sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác, cho đến khi phổ biến những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác này ra toàn bộ Vương quốc."

Nghe xong đoạn này, Hứa Dịch lập tức cảm thấy buồn cười.

Xem ra cho dù là chính khách của thế giới nào, đều vô sỉ như nhau.

So với Harvey, sắc mặt của đám người Liên minh Thương mại ở Thành phố Bontar còn dễ nhìn hơn nhiều.

"Tôi có thể hỏi một chút, tôi và Thương hội Tân Phi chúng tôi có thể nhận được lợi ích gì từ chuyện này không?" Hứa Dịch hỏi.

"Hứa Dịch hội trưởng đã bỏ ra nhiều như vậy cho chuyện này, Quốc Vương Bệ Hạ đương nhiên sẽ cho anh đủ bồi thường." Harvey không hề bất ngờ trước câu hỏi của Hứa Dịch, cười tủm tỉm đáp: "Nếu như kế hoạch thành công, Quốc Vương Bệ Hạ sẽ đặc biệt phong tước cho anh, nói cách khác, chỉ cần anh có thể hỗ trợ chúng tôi hoàn thành kế hoạch này, anh sẽ thoát khỏi thân phận bình dân, chính thức trở thành một quý tộc cao quý."

"Chỉ vậy thôi sao?"

Harvey kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Hứa Dịch hội trưởng, từ bình dân trở thành quý tộc, đây chính là đãi ngộ mà rất nhiều người tha thiết ước mơ đấy. Anh phải biết rằng, ngoại trừ thời kỳ chiến tranh, bình thường căn bản sẽ không xuất hiện tình huống đặc biệt phong tước đâu."

Hứa Dịch thở dài, chỉ vào mấy chiếc Máy móc Ma thuật vẫn đang hoạt động trên ruộng, hỏi Harvey: "Anh có biết giá bán của một chiếc Máy móc Ma thuật như vậy là bao nhiêu không?"

Harvey và Cervini đều sững sờ, rõ ràng không ngờ tới Hứa Dịch lại đột nhiên chuyển chủ đề sang chuyện này.

"Chuyện này... xin lỗi, tôi không biết." Harvey suy nghĩ một chút, thành thật lắc đầu.

"Một chiếc Máy xúc Ma thuật Nhỏ, giá bán là năm mươi tám đồng vàng. Một chiếc máy gặt cỡ nhỏ, giá bán là bảy mươi đồng vàng. Một chiếc máy vun đất cỡ nhỏ, giá bán là sáu mươi lăm đồng vàng. Một chiếc máy ủi đất cỡ nhỏ, giá bán là sáu mươi đồng vàng. Một chiếc..."

Hứa Dịch vừa giới thiệu, vừa quan sát sắc mặt của hai người.

Theo từng chiếc máy mà anh giới thiệu, sắc mặt của Harvey và Cervini cũng dần dần trở nên khó coi.

Chờ đến khi Hứa Dịch giới thiệu xong tất cả, nụ cười trên mặt hai người đã biến mất không còn tăm hơi.

Nhìn hai người im lặng, Hứa Dịch mỉm cười, nói tiếp: "Thành phố Bontar chỉ là một thành phố nhỏ trong Vương quốc, nhưng Thương hội Tân Phi chúng tôi đã bán được hơn một trăm chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác, vậy thì nếu như tính toán trên phạm vi toàn bộ Vương quốc, tôi nghĩ hơn một vạn chiếc hẳn là không thành vấn đề. Cho dù mỗi chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác chỉ mang lại cho Thương hội Tân Phi chúng tôi một đồng vàng lợi nhuận, vậy cũng là lợi nhuận khổng lồ hơn một vạn đồng vàng. Thế nhưng Harvey tiên sinh, theo như phương án hợp tác mà anh vừa nói, chẳng khác nào bảo tôi từ bỏ những lợi nhuận này, chỉ đổi lấy một cái danh hiệu Nam tước hữu danh vô thực sao?"

"Không, anh còn có thể nhận được sự coi trọng và hảo cảm của Quốc Vương Bệ Hạ." Harvey vội vàng nói."Tôi nghĩ điểm này đối với anh và Thương hội Tân Phi đều rất quan trọng đúng không?"

Hứa Dịch nhìn hắn ta với vẻ mặt nửa cười nửa không, cho đến khi nhìn thấy trên mặt hắn ta hiện lên vẻ đỏ ửng, mới nói: "Harvey tiên sinh, chúng ta đều không phải trẻ con nữa, đừng nói những lời

vô nghĩa này nữa. Ý tôi rất đơn giản, để chúng tôi hợp tác với Cơ quan Nông nghiệp, hỗ trợ hoàn thành kế hoạch của Cơ quan Nông nghiệp, từ đó cải thiện sản lượng lương thực trong Vương quốc, để cho mọi người đều có cơm ăn, chuyện này không thành vấn đề, tôi cũng có ý nguyện như vậy. Nhưng tương ứng, tôi và Thương hội chúng tôi phải nhận được bồi thường tương ứng. Nếu như phần bồi thường này không thể khiến tôi hài lòng, vậy thì tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi. Có lẽ kế hoạch của Cơ quan Nông nghiệp rất tốt, nhưng so sánh ra, tôi cảm thấy tự mình thực hiện kế hoạch có lẽ sẽ tốt hơn. Harvey tiên sinh, tôi nghĩ anh sẽ không hoài nghi việc Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân của Thương hội Tân Phi chúng tôi có thể được thực hiện trên toàn bộ Vương quốc chứ?"

Chương 193: Hay là cho tôi một mảnh đất đi (1/2)

Mặc dù lúc này thời tiết đã có chút se lạnh, nhưng trên trán Harvey lại không tự chủ được mà rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh, hắn ta cười gượng hai tiếng: "Hội trưởng Hứa, xin thứ cho tôi nói thẳng, nếu như không có sự ủng hộ của Quốc Vương Bệ Hạ và Cơ quan Nông nghiệp, chỉ bằng vào sức lực của Thương hội Tân Phi các người muốn phổ biến Cỗ máy Ma thuật Canh tác, chỉ sợ là sẽ khó khăn hơn rất nhiều."

Hứa Dịch mỉm cười thản nhiên: "Không sao, tôi không vội."

"Cậu..." Harvey lập tức biến sắc.

Thấy hai người sắp sửa nói cứng, Cervini vẫn luôn im lặng ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

"Hội trưởng Hứa, giống như anh vừa nói, mọi người đều không phải trẻ con, cho nên đừng nói lời vô nghĩa nữa." Cervini nhìn chằm chằm Hứa Dịch, nghiêm mặt nói: "Tranh luận vô nghĩa sẽ chẳng có ý nghĩa gì, chúng ta vẫn nên nghiêm túc thảo luận vấn đề thì hơn. Hội trưởng Hứa, anh không hài lòng với đề nghị mà Harvey vừa đưa ra, điều này không có vấn đề gì, vậy bây giờ có thể mời anh nói ra đề nghị của mình được không? Tôi nghĩ trước khi đến Thành phố Anweimar, anh đã có sự chuẩn bị đầy đủ rồi chứ?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, anh ta sớm đã biết trong hai người này mặc dù vẫn luôn là Harvey nói chuyện với mình, nhưng người có quyền quyết định lại là Cervini, bây giờ Cervini đã chịu mở miệng, vậy thì chứng minh anh ta rốt cuộc cũng có cơ hội mặc cả

với đối phương.

"Đề nghị của tôi cũng không phức tạp. Đầu tiên, tôi sẽ không, hoặc là nói chính xác hơn là tạm thời sẽ không giao ra kỹ thuật của Cỗ máy Ma thuật Canh tác. Bởi vì nói thật, tôi không tin tưởng các người, hơn nữa với năng lực của các người, cho dù có giao ra những kỹ thuật này, các người cũng rất khó nắm giữ. Cho nên ý tưởng của tôi là do Thương hội Tân Phi chúng tôi tiếp tục sản xuất Cỗ máy Ma thuật Canh tác, hơn nữa có thể căn cứ theo yêu cầu của Cơ quan Nông nghiệp tiến hành cải tiến và nâng cấp các mặt, để cho những Cỗ máy Ma thuật Canh tác này càng thêm thích ứng với các loại địa hình khác nhau trong Vương quốc. Còn công việc của Cơ quan Nông nghiệp các người rất đơn giản, chỉ cần làm một người trung gian, tuyên truyền những Cỗ máy Ma thuật Canh tác này đến tất cả các quý tộc và nông hộ có đất đai trong Vương quốc, tiến hành phổ biến rộng rãi. Đối với các quý tộc, Cơ quan Nông nghiệp có thể yêu cầu bọn họ mua, còn đối với những nông hộ bình thường không có khả năng mua, thì có thể tiếp tục thực hiện Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Như vậy, tôi nghĩ không cần tốn quá nhiều thời gian, là có thể phổ biến những Cỗ máy Ma thuật Canh tác này ra toàn bộ Vương quốc, khiến cho tỷ lệ sử dụng đất trồng trọt trong Vương quốc trong thời gian ngắn được nâng cao lên rất nhiều."

Harvey trợn to hai mắt, hiển nhiên là cực kỳ không đồng ý với đề nghị của Hứa Dịch, nhưng Cervini không lên tiếng, hắn ta cũng chỉ trừng mắt nhìn Hứa Dịch, không nói gì.

Nghe xong Hứa Dịch thuật lại, Cervini trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Như vậy, Thương hội Tân Phi các người có thể kiếm được một khoản tiền khổng lồ từ việc bán những Cỗ máy Ma thuật Canh tác này đúng không? Vừa rồi anh nói Thương hội các người mỗi một chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác có thể kiếm được một đồng vàng, tôi thấy điều này không đúng lắm? Con số này nhân lên mười lần chỉ sợ là còn ít. Nếu như

Thương hội các người thật sự có thể bán được một vạn chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác trong Vương quốc, Thương hội các người ít nhất sẽ thu được lợi nhuận khổng lồ hơn mười vạn đồng vàng!"

Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Không, Cervini tiểu thư thân mến, cô đoán sai rồi. Con số này không phải nhân lên mười lần, mà là nhân lên hai mươi lần, thậm chí là nhiều hơn."

Harvey nhịn không được kêu lên thất thanh: "Vậy chẳng phải là hơn hai mươi vạn đồng vàng? Thần linh ơi! Thu nhập từ thuế má của Vương quốc Lanpari chúng ta năm ngoái cũng chỉ có chưa đến một trăm vạn đồng vàng!"

Cervini liếc nhìn Harvey một cái, Harvey lập tức ý thức được mình lỡ lời, vội vàng cười gượng gạo, quay đầu sang chỗ khác.

Cervini lại nhìn về phía Hứa Dịch, gật đầu nói: "Lợi nhuận khổng lồ như vậy, khó trách Hội trưởng Hứa anh không đồng ý với đề nghị của chúng tôi. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, nếu như anh vẫn giữ mức giá như vậy, chỉ sợ là cho dù có chúng tôi giúp đỡ, cũng rất khó thật sự phổ biến ra toàn bộ Vương quốc. Hơn nữa việc nâng cao năng suất nông nghiệp là quốc sách cơ bản nhất của Vương quốc, cách làm của anh kỳ thực chính là đang cản trở quốc sách này, sẽ tạo thành hậu quả gì, tôi nghĩ không cần phải đặc biệt nhắc nhở anh."

Câu nói cuối cùng này, rõ ràng chính là đang uy hiếp trắng trợn.

Nhưng mà Hứa Dịch lại không hề lộ ra vẻ mặt căng thẳng, vẫn mỉm cười thản nhiên, lắc đầu nói: "Cervini tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi. Tôi đối với việc nâng cao năng suất nông nghiệp là ủng hộ một trăm phần trăm, cho nên mới đưa ra Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân, mục đích chính là để cho nông dân ở Thành phố Bontar có thể sớm được hưởng thụ sự tiện lợi mà sản xuất cơ giới hóa mang lại, từ đó giải phóng bọn họ khỏi ruộng đồng. Cũng chính là

bởi vì như vậy, tôi mới quyết định đến Thành phố Anweimar thảo luận hợp tác với Cơ quan Nông nghiệp. Nếu không, tại sao tôi không ngoan ngoãn ở lại Thành phố Bontar, yên tâm từ từ bán những Cỗ máy Ma thuật này?"

Cervini khẽ gật đầu: "Không tệ, anh có thể có suy nghĩ như vậy, chứng minh anh quả nhiên không phải là một thương nhân tầm thường thiển cận. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, tôi vẫn không hiểu, tại sao anh lại cố chấp muốn tự mình bán Cỗ máy Ma thuật Canh tác? Chẳng lẽ anh không biết giá bán mấy chục đồng vàng một chiếc, cho dù là đối với một số quý tộc nhỏ, cũng là một khoản chi phí không nhỏ sao?"

"Rất đơn giản, bởi vì quy luật thương mại. Vì Thương hội Tân Phi chúng tôi đã bán Cỗ máy Ma thuật Canh tác ở Thành phố Bontar, hơn nữa đã có giá niêm yết, vậy thì nếu như đột nhiên ở nơi khác xuất hiện Cỗ máy Ma thuật Canh tác giống như đúc, giá bán lại thấp hơn mấy chục đồng vàng, anh bảo những người đã mua Cỗ máy Ma thuật ở Thành phố Bontar nghĩ như thế nào? Bảo Thương hội Tân Phi chúng tôi phải đối mặt với bọn họ như thế nào? Cho nên giá bán này không thể thay đổi. Nhưng mà..."

Hứa Dịch đột nhiên chuyển chủ đề.

"Giá bán không thể thay đổi, nhưng không có nghĩa là những thứ khác không thể thay đổi. Cervini tiểu thư, tôi hy vọng Cơ quan Thuế vụ hủy bỏ việc miễn giảm thuế đối với Cỗ máy Ma thuật Canh tác mà Thương hội chúng tôi sản xuất, đồng thời để cho Cơ quan Nông nghiệp ban hành một văn bản, mỗi một khách hàng mua Cỗ máy Ma thuật Canh tác, đều có thể dựa theo chứng từ để nhận được một phần ưu đãi do Cơ quan Nông nghiệp Vương quốc cung cấp. Phần ưu đãi này có thể trực tiếp là tiền mặt, cũng có thể là giảm một số loại thuế nông nghiệp, tóm lại là có thể khiến cho những nông hộ này nhận được một số lợi ích thiết thực và bồi thường."

Chương 194: Hay là cho tôi một mảnh đất đi (2/2)

Cervini nhíu mày: "Ý tưởng của anh không tệ, nhưng mà... Cơ quan Nông nghiệp kỳ thực cũng không có bao nhiêu tiền..."

"Tiền không phải là vấn đề." Hứa Dịch mỉm cười nói."Số tiền này Thương hội Tân Phi chúng tôi có thể chi trả, còn về danh nghĩa thì có thể tùy tiện nghĩ một cái."

Cervini và Harvey lập tức kinh ngạc.

"Hội trưởng Hứa, anh vừa muốn hủy bỏ việc miễn giảm thuế đối với Cỗ máy Ma thuật Canh tác, lại còn muốn tự mình gánh vác khoản chi phí này, chẳng lẽ anh không định dựa vào Cỗ máy Ma thuật Canh tác để kiếm tiền nữa sao?" Cervini kinh ngạc nói."Điều này không giống với những gì anh vừa nói. Nếu như thật sự không định kiếm tiền, vậy thì anh còn không bằng đồng ý với đề nghị vừa rồi của Harvey."

"Không không không, điều này hoàn toàn không giống nhau." Hứa Dịch liên tục lắc đầu."Nếu như làm theo đề nghị của Harvey tiên sinh, tôi và Thương hội Tân Phi chúng tôi chẳng khác nào hoàn toàn trở thành vật phụ thuộc của Cơ quan Nông nghiệp, căn bản không có bất kỳ quyền chủ động nào. Điều này tôi hoàn toàn không thể nào chấp nhận."

Cervini nhịn không được bật cười.

Nụ cười của cô ta không giống với Stella, nếu như nói Stella cười lên giống như một đóa hoa hồng nở rộ, xinh đẹp vô song, vậy thì nụ cười của cô ta, lại khiến cho người ta cảm thấy có một đóa

hoa sen đang chậm rãi nở rộ.

"Hội trưởng Hứa quả nhiên không phải là người cam chịu đứng sau người khác. Được rồi, Hội trưởng Hứa, anh đã nhường lại lợi nhuận khổng lồ như vậy, vậy thì anh muốn có được thứ gì?" Cervini hỏi."Đừng nói với tôi là anh hoàn toàn vì những người nông dân bình thường kia."

"Tôi đương nhiên không cao thượng như vậy." Hứa Dịch cười đưa ra một ngón tay."Yêu cầu của tôi chỉ có một, đó chính là một mảnh đất thuộc về mình."

Đèn đêm vừa lên, Thành phố Anweimar ngược lại còn náo nhiệt hơn ban ngày, từng tốp hai ba người rủ nhau ra ngoài, đi dạo khắp nơi trên đường phố, khiến cho cả thành phố đều chìm trong sự ồn ào náo nhiệt.

Chỉ là sự ồn ào náo nhiệt này khi đến trước một tòa nhà rộng lớn ở phía tây thành phố, lại giống như đột nhiên bị người ta dùng tay bóp chặt, đột ngột dừng lại.

Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư Vương quốc Lanpari - Pames Allen sa sầm mặt ngồi ở giữa phòng khách, một tay bưng chén trà, nhưng lại không uống một ngụm nào, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Cảm nhận được tâm trạng của lão gia không tốt, đám người hầu trong phủ cũng đều nơm nớp lo sợ, đừng nói là hạ thấp giọng nói chuyện, ngay cả lúc đi đường cũng đều rón rén, cố gắng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tòa nhà rộng lớn này ngày thường còn coi như náo nhiệt, bây giờ lại giống như một vùng đất chết, yên tĩnh vô cùng.

Một lát sau, một người phụ nữ trung niên xinh đẹp nhìn qua chỉ khoảng bốn mươi tuổi từ trong phòng bước ra, nhìn thấy

Pames Allen, lập tức hai mắt đỏ hoe, nước mắt lăn dài trên má.

"Lão gia, Anko nó bị thương nặng như vậy, lão gia nhất định phải báo thù cho nó!" Người phụ nữ trung niên đau khổ cầu xin.

Pames Allen liếc nhìn bà ta một cái, hừ lạnh một tiếng nói: "Báo thù gì chứ? Thằng nhóc này tự mình học nghệ không tinh, muốn đi dạy dỗ người khác lại bị người ta đánh cho một trận, chẳng lẽ chúng ta còn có thể đi tìm người ta gây phiền phức sao? Lần này nó nếu như có thể rút kinh nghiệm cho mình, coi như cũng là giúp nó, miễn cho nó sau này không biết trời cao đất rộng, sớm muộn gì cũng bị người ta đánh chết."

Thấy Pames Allen vậy mà không nghe lời cầu xin của mình, người phụ nữ trung niên lập tức không cam lòng.

Bà ta chỉ có Anko Allen là đứa con trai duy nhất, từ nhỏ đã vô cùng nuông chiều, hôm nay nhìn thấy nó vậy mà bị người ta đánh đến mức hôn mê bất tỉnh được khiêng về, lúc ấy bà ta thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Pames Allen bị bà ta khóc đến mức phiền lòng, không nhịn được quát lớn bà ta hai tiếng, đuổi bà ta về phòng.

Chuyện xảy ra ở hiện trường cuộc thi hôm nay, đám thuộc hạ của Hiệp hội Pháp sư sớm đã kể lại chi tiết cho ông ta nghe.

Dù nhìn thế nào, thì chuyện này cũng là do Anko Allen tự chuốc lấy, Pames Allen cho dù cũng nuông chiều nó giống như vợ mình, nhưng cũng không có cách nào nói gì hơn.

Đương nhiên, trong trường hợp bình thường, ông ta nhất định phải thay bảo bối con trai của mình trút giận, nhất định phải khiến cho tên khốn dám đánh con trai mình không có kết cục tốt đẹp gì.

Nhưng mà mấu chốt nằm ở chỗ, tên khốn dám đánh con trai ông ta, tên là Hứa Dịch.

Pames Allen đối với cái tên này không quen thuộc lắm, lúc đầu chỉ cảm thấy tên nhóc này hẳn là che giấu thực lực, rõ ràng sở hữu thực lực cường đại có thể đánh con trai mình bị thương, vậy mà lại chạy đi tham gia cái gì mà kỳ thi sơ cấp.

Nhưng mà sau khi dò hỏi thăm dò, ông ta lại phát hiện, Hứa Dịch này dường như không hề đơn giản.

Đầu tiên, anh ta đến từ Thành phố Bontar, là được Đại Pháp sư Camillo đặc biệt đề cử đến tham gia kỳ thi sát hạch tư cách của Hiệp hội Pháp sư.

Thứ hai, anh ta cùng với con trai của Công tước Stark - Tử tước Leslie, cùng nhau từ Thành phố Bontar đến Thành phố Anweimar, nghe nói quan hệ với Tử tước Leslie rất thân thiết.

Tiếp theo, nơi ở của Hứa Dịch này ở Thành phố Anweimar vậy mà lại là biệt viện của Thành chủ Thành phố Bontar - Bá tước Satsuma.

Mà Hứa Dịch cũng không phải là quan chức gì ở Thành phố Bontar, chỉ là một thương nhân bình thường, anh ta có thể ở trong biệt viện này, chỉ có thể chứng minh quan hệ của anh ta và Bá tước Satsuma rất tốt.

Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, tên nhóc này ngày mai vậy mà lại được Quốc Vương Bệ Hạ triệu kiến!

Pames Allen nhịn không được đau đầu gõ gõ đầu.

Nếu như chỉ là một Pháp sư cấp thấp bình thường, ông ta có rất nhiều cách để xử lý đối phương, thay bảo bối con trai của mình báo thù, nhưng mà bây giờ Hứa Dịch này vậy mà lại liên quan đến nhiều nhân vật lớn không thể xem thường như vậy, vậy thì xử lý như thế nào lại càng phải cẩn thận hơn.

Xuất phát từ sự cẩn thận và đa nghi của một lão già sắp sáu

mươi tuổi, Pames Allen thậm chí còn hoài nghi Hứa Dịch này căn bản là do một kẻ thù nào đó của mình phái tới, cố ý đánh con trai mình bị thương, sau đó đào một cái bẫy chờ ông ta nhảy vào.

Chỉ cần ông ta dám ra tay với Hứa Dịch này, nói không chừng sẽ phải chịu sự phản kích mạnh mẽ.

"Tên nhóc tên Hứa Dịch này, rốt cuộc là từ đâu chui ra vậy?" Pames Allen nhíu mày, suy nghĩ hồi lâu, nhưng lại không có chút manh mối nào.

Một người hầu bỗng nhiên vội vã đi vào, vẻ mặt kỳ quái.

"Lão gia, có khách muốn cầu kiến."

Pames Allen không vui phất phất tay: "Bây giờ ta không có tâm trạng gặp bất kỳ vị khách nào, bảo hắn ta đi đi."

Người hầu lại không đáp lời rời đi, ngược lại do dự một chút, nói tiếp: "Lão gia, hắn ta nói hắn ta tên là Hứa Dịch."

Pames Allen đột nhiên đứng bật dậy.

Hứa Dịch này, vậy mà lại tự mình tìm đến cửa!

Chương 195: Luận văn (1/2)

Lần này đến Thành phố Anweimar, Hứa Dịch có rất nhiều việc quan trọng cần phải làm, nhưng trong đó việc quan trọng nhất, hiển nhiên là buổi gặp mặt với Quốc Vương Bệ Hạ.

Ngày hôm sau không có kỳ thi của Hiệp hội Pháp sư cần phải tham gia, vì vậy Hứa Dịch trực tiếp hủy bỏ tất cả các lịch trình đã sắp xếp, đồng thời từ chối lời mời của Elvin, Runy và Urgot, yên tâm ở lại trong văn phòng để chuẩn bị.

Ăn sáng xong, Hứa Dịch hiếm khi ngồi trầm tư một lúc, sau đó suy nghĩ tự nhiên chuyển sang cuộc gặp gỡ với Pames Allen vào tối hôm qua.

Ban đầu, khi gặp Anko Allen ở Hiệp hội Pháp sư, Hứa Dịch chỉ coi hắn ta như một đứa trẻ có thiên phú ma pháp, nhưng vì thế mà trở nên quá kiêu ngạo và ngỗ ngược, nhưng sau đó, trong lúc trò chuyện với Tử tước Leslie, anh mới biết được tên nhóc này lại chính là con trai ruột của Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư đương nhiệm của Vương quốc Lanpari - Pames Allen, Hứa Dịch liền nảy ra chút ý đồ.

Sau khi gặp lại tên nhóc này trong buổi kiểm tra ngày hôm qua, Hứa Dịch cố ý chọc giận hắn ta, đồng thời đào sẵn hố để hắn ta nhảy xuống, sau đó không chút nương tay đánh hắn ta bị thương, kỳ thực chính là vì muốn có một lý do chính đáng để đến thăm Pames Allen.

Với thân phận hiện tại của Hứa Dịch, mặc dù có thư giới thiệu đặc biệt của Đại Pháp sư Camillo, nhưng cũng không thể nào tự tiện đến cầu kiến Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư có địa vị cao như

vậy.

Nhưng sau khi đánh con trai ông ta bị thương, Hứa Dịch ngược lại có được tư cách này.

Nghe nói Hứa Dịch muốn cầu kiến, Pames Allen không chút do dự tiếp kiến anh.

Ban đầu, ông ta muốn dạy cho Hứa Dịch một bài học, thay con trai mình xả giận, nhưng Hứa Dịch vừa bước vào cửa đã bày ra thái độ chân thành xin lỗi, cộng thêm món quà mà Hứa Dịch mang theo cực kỳ quý giá, tổng giá trị lên tới hơn ba trăm đồng vàng, khiến Pames Allen có tức giận cũng khó mà trút ra được.

Nói cho cùng, chuyện này từ đầu đến cuối đều là do Anko Allen tự chuốc lấy, không thể trách Hứa Dịch được.

Hứa Dịch đã bày tỏ thái độ như vậy, Pames Allen chỉ có thể kìm nén cơn giận, nghiêm túc nói chuyện với anh.

Có được cơ hội hiếm có được trực tiếp nói chuyện với Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư, Hứa Dịch nhanh chóng khéo léo chuyển chủ đề sang mục đích thực sự của mình, đó là hy vọng Hiệp hội Pháp sư có thể thông qua việc bảo hộ bằng sáng chế cho Pháp trận.

Yêu cầu này Hứa Dịch đã từng thông qua Đại Pháp sư Camillo đề cập với Hiệp hội Pháp sư, nhưng đã bị từ chối thẳng thừng.

Lúc này, Hứa Dịch trực tiếp đề cập trước mặt Pames Allen, đương nhiên sẽ không nói trắng ra như vậy, mà là khéo léo chỉ đề xuất việc bảo hộ cho Pháp trận động lực của Quạt ma thuật, đồng thời đề nghị Thương hội Tân Phi có thể dựa vào đó để mỗi năm nộp một khoản phí nhất định cho Hiệp hội Pháp sư, chứ không trực tiếp đưa ra toàn bộ dự luật bảo hộ bằng sáng chế.

Mặc dù Pames Allen không nói rõ, nhưng Hứa Dịch có thể nhìn

ra, vị Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư này rất quan tâm đến đề nghị nộp phí bảo hộ bằng sáng chế mà anh đưa ra.

Nhìn thấy phản ứng này, Hứa Dịch không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này nữa.

Đây mới chỉ là lần đầu tiên anh tiếp xúc với Pames Allen, không cần thiết phải quyết định những việc có ảnh hưởng sâu rộng như vậy ngay trong lần gặp đầu tiên.

Chỉ cần vị Hội trưởng này đã động lòng là được, Hứa Dịch tin rằng, khi Pames Allen và Hiệp hội Pháp sư biết được dự luật bảo hộ bằng sáng chế này có thể mang lại lợi nhuận khổng lồ cho Hiệp hội Pháp sư, thì căn bản không cần anh phải làm gì nữa, bản thân bọn họ sẽ nghĩ đủ mọi cách để biến dự luật này thành hiện thực.

Điểm này, kỳ thực cũng có thể áp dụng cho cuộc gặp gỡ giữa Hứa Dịch và Quốc Vương Bệ Hạ.

Nói cho cùng, hiện tại Hứa Dịch cũng chỉ là Hội trưởng của một thương hội nhỏ bé ở Thành phố Bontar, mà thân phận Pháp sư sơ cấp vừa mới vượt qua kỳ thi sơ cấp hiển nhiên cũng không thể tăng thêm bao nhiêu lợi thế cho anh, với thân phận của anh, trong trường hợp bình thường căn bản không có khả năng được diện kiến Quốc Vương Bệ Hạ.

Lý do anh được Quốc Vương Bệ Hạ chủ động triệu kiến, đương nhiên là bởi vì Cỗ máy Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất quả thực có tác dụng rất lớn trong việc cải tạo đất đai, nâng cao hiệu quả sản xuất của nông dân.

Mặc dù Thành phố Bontar mới chỉ trải qua một vụ thu hoạch mùa thu, nhưng vai trò của Cỗ máy Ma thuật Canh tác đã không thể xem nhẹ, vì vậy Bá tước Satsuma với tầm nhìn xa đã nhanh chóng báo cáo những thay đổi này lên trên.

Đối với Vương quốc Lanpari, nông nghiệp là cực kỳ quan trọng, bất kỳ thứ gì có thể nâng cao năng suất nông nghiệp, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Quốc Vương Bệ Hạ, vì vậy Hứa Dịch mới có cơ hội được Quốc Vương Bệ Hạ triệu kiến.

Hứa Dịch biết rất rõ, lần triệu kiến này của Quốc Vương Bệ Hạ, rất có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quyết sách sau này của anh và Thương hội Tân Phi.

Có thể nhận được bao nhiêu sự khẳng định và ủng hộ của Quốc Vương Bệ Hạ, sẽ quyết định kế hoạch phát triển trong một khoảng thời gian dài của Thương hội Tân Phi.

Nhưng muốn có được sự khẳng định và ủng hộ của Quốc Vương Bệ Hạ, hiển nhiên phải để Quốc Vương Bệ Hạ nhìn thấy lợi ích rõ ràng.

Chương 196: Luận văn (2/2)

Đối với Quốc Vương Bệ Hạ, lợi ích này chính là sự phát triển thiết thực của nông nghiệp.

"Có lẽ mình cũng nên đề cập đến tầm quan trọng của sự phát triển công nghiệp đối với việc nâng cao sức mạnh quốc gia?" Hứa Dịch vuốt cằm, nhìn bản kế hoạch đã viết được một nửa trước mặt, trong lòng có chút do dự.

Trong bản kế hoạch chuẩn bị trình lên Quốc Vương Bệ Hạ này, hiện tại chỉ đề cập đến việc sử dụng Cỗ máy Ma thuật Canh tác để cải tạo đất đai trong Vương quốc, từ đó nâng cao đáng kể hiệu quả sản xuất nông nghiệp, cuối cùng là nâng cao sản lượng lương thực, chứ chưa đề cập đến những ảnh hưởng sâu xa hơn sau khi giải phóng sức sản xuất nông nghiệp.

Là người xuyên không từ Trái đất, am hiểu lịch sử cách mạng công nghiệp trên Trái đất, Hứa Dịch hoàn toàn có thể dự đoán và suy đoán được những thay đổi này, nhưng đối với những người hiện vẫn đang sống trong chế độ nửa nô lệ, nửa phong kiến trên Lục địa Saiens, đây lại là một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Cách mạng công nghiệp? Bước nhảy vọt về năng suất? Cách tân khoa học kỹ thuật?

Mấy từ này trong ngôn ngữ trên Lục địa Saiens căn bản không có từ ngữ tương ứng, đương nhiên đừng mong người dân trên lục địa này có thể hiểu được ý nghĩa mà những từ ngữ này đại diện.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi, Hứa Dịch quyết định vẫn nên đề cập một chút đến những xu hướng này.

Thể hiện một chút tầm nhìn xa của mình trước mặt Quốc Vương Bệ Hạ cũng là một việc tốt, như vậy có thể nhận được sự coi trọng hơn nữa của Quốc Vương Bệ Hạ.

Đương nhiên, tầm nhìn xa này cũng không thể quá xa.

Có câu tục ngữ nói rằng, đi trước người khác một bước là thiên tài, đi trước người khác mười bước, vậy thì chỉ có thể là kẻ điên.

Một bản kế hoạch chưa đến năm nghìn chữ, nhưng Hứa Dịch lại mất cả buổi sáng mới hoàn thành.

Trong khoảng thời gian đó, anh không chỉ sửa đi sửa lại bản thảo ba lần, mà thậm chí còn cân nhắc kỹ lưỡng từng từ ngữ trong bản kế hoạch, cố gắng hết sức để vừa có thể thể hiện được ý của mình, vừa có thể khiến Quốc Vương Bệ Hạ và các cận thần của ông ta có thể hiểu đầy đủ hàm ý trong đó.

Sau khi hoàn thành bản thảo cuối cùng, Hứa Dịch cẩn thận kiểm tra lại một lượt, xác định không có gì sai sót, lúc này mới cẩn thận sắp xếp bản kế hoạch này.

Nhìn khoảng trống phía trên bản kế hoạch, Hứa Dịch trầm ngâm một lát, cuối cùng viết lên đó tiêu đề "Luận về tầm quan trọng của việc giải phóng sức sản xuất nông nghiệp".

Viết xong tiêu đề, Hứa Dịch không khỏi bật cười.

Thêm tiêu đề này vào, bản kế hoạch này rõ ràng giống như một bài luận văn học thuật.

Mặc dù Hứa Dịch từ khi học đại học đã viết không ít luận văn, nhưng những luận văn trước đây đều liên quan đến kỹ thuật cơ khí, đây là lần đầu tiên anh viết luận văn về lĩnh vực xã hội học.

Cất kỹ bản kế hoạch, Hứa Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời

đã gần trưa.

Lúc này còn một khoảng thời gian nữa mới đến bữa trưa, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, rồi bước ra khỏi phòng, đi về phía một căn phòng khác cách đó không xa.

Đẩy cửa căn phòng nhỏ hơn nhiều này ra, anh nhìn thấy Sanchez đang ngồi trước bàn, cau mày thở dài trước một tờ giấy trắng.

Dưới chân bàn là một đống giấy vò nát, xem ra Sanchez đã đau khổ suy nghĩ rất lâu rồi.

"Thế nào? Vẫn chưa viết ra được sao?" Hứa Dịch mỉm cười hỏi.

Nghe thấy giọng nói của Hứa Dịch, Sanchez bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hứa Dịch, lập tức òa khóc.

Sau hai ngày nghỉ ngơi ở biệt thự, Sanchez không chỉ thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, mà còn tắm rửa sạch sẽ, tóc tai và râu ria cũng được cắt tỉa gọn gàng, cả người như lột xác, ngoại trừ sắc mặt hơi nhợt nhạt do suy dinh dưỡng lâu ngày, những thứ khác đã không khác gì người bình thường.

Nhưng lúc này, hắn ta lại khóc lóc thảm thiết, cộng thêm khuôn mặt gầy gò do đói ăn lâu ngày, trông thật sự rất khó coi, thậm chí có phần đáng sợ.

"Hội trưởng, ngài không phải nói thuê tôi là để tôi chuyên tâm nghiên cứu ma pháp sao? Tại sao lại bắt tôi viết cái thứ lý luận chết tiệt này? Tôi căn bản không biết phải viết như thế nào!" Sanchez thở dài nói.

Hứa Dịch nhặt mấy tờ giấy vò nát trên mặt đất lên mở ra, phát hiện trên những tờ giấy này có tờ viết một đống chữ gần như vô nghĩa, có tờ lại vẽ vài bản phác thảo, nếu chỉ nhìn từng tờ giấy

riêng lẻ, e rằng không ai có thể hiểu được những tờ giấy này rốt cuộc là có ý gì.

Sau khi đối chiếu nội dung trên mấy tờ giấy, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, nhìn chằm chằm Sanchez nói: "Xem ra anh vẫn chưa hiểu ý tôi. Vậy được rồi, tôi nói lại lần nữa. Sanchez, Pháp trận mà anh sử dụng trong quả cầu pha tinh kia, là do anh tự mình nghiên cứu ra phải không?"

Sanchez vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, là do một mình tôi nghiên cứu ra, không có ai giúp đỡ."

"Vì là do anh tự mình nghiên cứu ra, vậy thì anh phải hiểu rõ tất cả các chi tiết của Pháp trận này, đúng không?" Hứa Dịch lại hỏi.

Sanchez lập tức vỗ ngực: "Đương nhiên rồi, Pháp trận này tôi đã suy nghĩ đi nghĩ lại hàng nghìn lần, đường nét của Pháp trận nào tôi cũng nhớ rõ như in."

"Vậy tại sao anh lại không viết ra được?" Hứa Dịch cau mày nhìn hắn ta."Yêu cầu của tôi chỉ là để anh viết ra sự khác biệt giữa Pháp trận này và Pháp trận thông thường, anh đã nắm rõ Pháp trận này như vậy, tại sao lại không viết ra được?"

Thực ra, thứ mà Hứa Dịch muốn có được từ Sanchez, chính là lý do tại sao Pháp trận mà hắn ta thiết kế lại có một chút khả năng cài đặt trước giống như lập trình.

Nếu có thể nghiên cứu kỹ lưỡng và phát huy điểm này, thì chắc chắn có thể khiến cho Cỗ máy Ma thuật mà Hứa Dịch mong muốn có bước nhảy vọt.

Chương 197: Hành trình đến Vương cung (1/2)

Tuy nhiên, mặc dù là người nghiên cứu ra Pháp trận này, Sanchez dường như không hiểu tại sao nó lại hoạt động như vậy.

Hơn nữa, hắn ta hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa to lớn mà Pháp trận này đại diện, và tự nhiên cũng không thể nào hiểu hết ý đồ của Hứa Dịch.

Nhưng Hứa Dịch cũng khó có thể giải thích rõ ràng cho Sanchez, vì vậy Sanchez đã phải đau khổ suy nghĩ cả ngày trời mà vẫn không viết ra được chữ nào.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ, không nói nên lời của Sanchez, Hứa Dịch hít sâu một hơi, thầm nghĩ có lẽ mình đã quá nóng vội.

Các Pháp Sư trên Lục địa Saiens trước đây chưa từng có ý thức về mặt này, ép buộc họ phải có suy nghĩ giống như anh ngay lập tức là điều không thể.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch bình tĩnh lại, dịu giọng nói với Sanchez: "Thôi vậy, đừng bận tâm đến những gì tôi đã nói trước đây. Bây giờ, anh hãy ghi lại tất cả các chi tiết của Pháp trận này một cách đầy đủ nhất. Hay nói cách đơn giản hơn, anh hãy dạy tôi Pháp trận này, để tôi có thể nắm vững nó hoàn toàn, anh hiểu ý tôi chứ?"

Sanchez đảo mắt: "Cái này... Hội trưởng, nếu tôi dạy cho ngài, ngài có còn thuê tôi nữa không?"

Nhìn vẻ mặt lo lắng bất an của Sanchez, cùng với tia xảo quyệt

ẩn giấu trong mắt hắn ta, Hứa Dịch không khỏi nhíu mày.

Tên này, khi còn là ăn mày thì có vẻ như tâm hồn đã chết, chẳng quan tâm gì cả, sao mới ăn no mặc ấm được hai ngày mà đã như biến thành người khác vậy?

Hứa Dịch rất không thích loại người này, nhưng anh biết bây giờ không thể đuổi hắn ta đi ngay được, vì vậy anh chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn ta rồi nói: "Anh sợ cái gì? Anh nghĩ tôi sẽ nuốt lời sao?"

Sanchez im lặng không nói, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt và ánh mắt đảo liên tục của hắn ta đã bộc lộ rõ suy nghĩ trong lòng.

"Thiển cận!" Hứa Dịch thầm khinh thường trong lòng, thò tay vào ngực, lấy ra mười đồng vàng ném lên bàn.

"Cầm lấy, đây là tiền lương tháng đầu tiên tôi ứng trước cho anh. Nếu anh để tôi nắm vững được Pháp trận này, tôi sẽ thưởng thêm cho anh năm đồng vàng nữa. Ngoài ra..." Hứa Dịch cầm lấy một tờ giấy trên bàn, sau đó giật lấy cây bút trong tay Sanchez, nhanh chóng vẽ ra một Pháp trận trên giấy."Đây là Pháp trận Thiêu đốt, anh hãy nghiên cứu nó, sau đó sửa đổi nó theo yêu cầu của tôi. Nếu thành công, anh có thể nhận được phần thưởng mười đồng vàng."

Sanchez lập tức hai mắt sáng lên: "Hội trưởng, yêu cầu của ngài là gì?"

"Rất đơn giản. Anh có thể thấy đây là một Pháp trận Thiêu đốt tiêu chuẩn, sau khi kích hoạt sẽ có những ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên Pháp trận, nhưng yêu cầu của tôi là để những ngọn lửa này tiếp tục cháy trong năm phút sau khi Pháp trận được kích hoạt, sau đó lập tức tắt."

Sanchez sững sờ: "Vậy thì chỉ cần cắt đứt nguồn cung cấp ma

lực là được rồi."

"Nghe tôi nói hết đã. Ý tôi là ngọn lửa tắt, nhưng Pháp trận vẫn hoạt động, sau đó hai phút, ngọn lửa lại bùng lên, tiếp tục cháy trong năm phút, rồi lại tắt. Hiểu ý tôi chứ?" Hứa Dịch nghiêm mặt nói.

Sanchez suy nghĩ một chút, trên mặt lộ vẻ khó xử.

"Cái này... Giữ cho Pháp trận hoạt động mà không để ngọn lửa bùng lên... Hội trưởng, vậy còn nhiệt độ trên Pháp trận thì sao? Ngài không muốn Pháp trận mất đi nhiệt độ luôn chứ? Vậy thì Pháp trận này sẽ hoàn toàn trở thành một Pháp trận khác."

Hứa Dịch không khỏi gật đầu tán thưởng, mặc dù Sanchez có hơi tham lam, tính cách có phần ranh mãnh, nhưng suy nghĩ vẫn rất nhạy bén.

"Không, tôi không yêu cầu Pháp trận mất đi nhiệt độ, mà là giữ nhiệt độ, nhưng không cần nhìn thấy ngọn lửa, hiểu không?"

Sanchez thở phào nhẹ nhõm, trầm ngâm một lúc rồi cười nói: "Vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi. Hội trưởng, cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Tuy nhiên..." Sanchez do dự một chút, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt: "Hội trưởng, ngài xem... Có thể ứng trước cho tôi mười đồng vàng này không? Hoặc là không cần mười đồng, năm đồng vàng cũng được..."

Hứa Dịch nhìn chằm chằm Sanchez một lúc, cho đến khi hắn ta cúi đầu xuống, lúc này mới lấy ra mười đồng vàng, đặt lên bàn.

"Sanchez, chỉ cần anh có thể cống hiến đủ cho Thương hội, thì tiền bạc không thành vấn đề. Nhưng tôi cũng hy vọng, anh đừng giấu giếm tôi điều gì."

"Đương nhiên là không, làm sao tôi có thể giấu giếm ngài điều gì được." Sanchez cười gượng hai tiếng, nhưng động tác trên tay

không hề do dự, trực tiếp quét mười đồng vàng vào túi.

Hứa Dịch cau mày nhìn nụ cười gượng gạo của Sanchez, thầm nghĩ nếu không phải tên này có khả năng điều khiển Pháp trận giống như lập trình, thì anh rất không muốn thuê hắn ta.

Sau bữa trưa, Hứa Dịch tiếp tục thảo luận với Sanchez.

Với tài năng Ma pháp xuất chúng của mình, cùng với nghiên cứu chuyên sâu về Pháp trận, Hứa Dịch đã nhanh chóng nắm vững cơ bản Pháp trận hệ Phong mà Sanchez bố trí trong quả cầu pha lê.

Phải nói rằng, Pháp trận hệ Phong mà Sanchez nghiên cứu ra quả thực có điểm độc đáo, tuy độ phức tạp không cao như Hứa Dịch tưởng tượng, chỉ phức tạp hơn Pháp trận Gió Xoáy tiêu chuẩn một chút, nhưng ở nhiều chi tiết lại có sự khác biệt rõ ràng.

Và chính những khác biệt về chi tiết này đã khiến cho biểu hiện cụ thể của Pháp trận này cũng rất khác biệt.

Tuy nhiên, nắm vững những chi tiết này không có nghĩa là Hứa Dịch đã thực sự nắm vững Pháp trận này.

Mặc dù anh có thể sao chép hoàn chỉnh Pháp trận này, và khiến cho Pháp trận này tạo ra những thay đổi giống như đã được lập trình trước đó trong quả cầu pha lê, nhưng Hứa Dịch vẫn chưa thực sự hiểu rõ, điều gì đã khiến cho Pháp trận này trở nên khác biệt như vậy.

Điều Hứa Dịch cần là đúc kết ra quy luật của những thay đổi được lập trình sẵn của Pháp trận, chứ không phải chỉ học một Pháp trận này.

Chương 198: Hành trình đến Vương cung (2/2)

Một ý nghĩa khác của công nghiệp là phổ biến và sản xuất hàng loạt, những trường hợp đặc biệt riêng lẻ sẽ không giúp ích gì cho việc này.

Nhưng ngay cả bản thân Sanchez cũng không thể nói rõ quy luật này là gì, bởi vì việc hắn ta nghiên cứu ra Pháp trận hệ Phong đặc biệt này cũng là do tình cờ, chứ không phải hắn ta đã có một lý thuyết hoàn chỉnh.

Vì vậy, đồng thời với việc học Pháp trận này, Hứa Dịch còn đốc thúc Sanchez nghiên cứu Pháp trận hệ Hỏa mà anh đưa cho, đồng thời yêu cầu Sanchez nói rõ ràng tất cả dòng suy nghĩ của mình trong quá trình nghiên cứu.

Thông qua nghiên cứu chung với Sanchez, Hứa Dịch tin rằng mình sẽ có cơ hội tìm ra quy luật này, đồng thời hình thành một lý thuyết hợp lý, hoàn chỉnh, sau đó áp dụng vào các Pháp trận khác.

Thời gian trôi qua rất nhanh khi mải mê nghiên cứu, Hứa Dịch mới chỉ có một chút manh mối trong lòng, thì thời gian đã trôi đến chiều, lúc này Vương cung phái người đến, thông báo anh lập tức vào Vương cung, chờ đợi được Quốc Vương Bệ Hạ tiếp kiến.

Sau khi xác nhận người đến quả thực là từ Vương cung, Hứa Dịch lập tức thu dọn đồ đạc, đi theo người đó, rời khỏi văn phòng.

Khi dạo chơi trong Thành phố Anweimar, Hứa Dịch cũng đã từng đi ngang qua Vương cung, nhưng mỗi lần đều chỉ nhìn từ xa, không đến gần.

Giờ đây chính thức được Quốc Vương Bệ Hạ triệu kiến, Hứa Dịch cuối cùng cũng có thể đường hoàng bước vào Vương cung, điều này khiến trong lòng anh có chút kích động.

Không chỉ vì những gì có thể thương lượng sau khi gặp Quốc Vương Bệ Hạ, mà còn vì bản thân việc được vào Vương cung.

Ở Trái đất, mặc dù nhiều quốc gia vẫn còn lưu giữ những cung điện lịch sử, nhưng Hứa Dịch cơ bản không có cơ hội vào, và việc tìm hiểu qua TV và các tài liệu tin tức khác, đương nhiên không bằng tự mình bước vào trải nghiệm.

Chỉ là sau khi bước vào Vương cung của Vương quốc Lanpari nằm ở trung tâm phía bắc Thành phố Anweimar, Hứa Dịch lại có chút thất vọng.

Vương cung này nhìn từ bên ngoài đã thấy diện tích không lớn, đại khái chỉ tương đương với hai, ba sân vận động trên Trái đất, sau khi đi vào, Hứa Dịch càng phát hiện ra nơi này ngoài các công trình kiến trúc, trang trí có phần lộng lệ, tinh xảo hơn một chút, thì trên thực tế cũng không mang đến cho anh quá nhiều bất ngờ, đương nhiên cũng kém xa so với Vương cung nguy nga tráng lệ trong tưởng tượng của Hứa Dịch.

Quan sát Vương cung có phần bình thường này, Hứa Dịch không khỏi âm thầm tính toán trong lòng.

Vương cung đại diện cho thực lực của một Vương quốc, Vương cung của Vương quốc Lanpari không đủ lộng lẫy, phần lớn nguyên nhân có lẽ là do quốc lực của Vương quốc Lanpari.

Là một quốc gia nhỏ bé bình thường ở phía tây nam của Lục địa Saiens, quốc lực của Vương quốc Lanpari không thể so sánh với hai đế quốc hùng mạnh là Đế quốc Malo và Đế quốc Kendra, ngay cả trong số hàng chục Vương quốc ở cấp bậc tiếp theo, thì cũng chỉ có thể coi là ở mức trung bình yếu, quốc lực tự nhiên

không thể coi là mạnh.

Tất nhiên, quốc lực không mạnh không có nghĩa là Vương cung nhất định phải giản dị, ví dụ như ở Trái đất, có rất nhiều tòa nhà chính quyền cấp huyện ở những huyện nghèo được xây dựng cao to, đồ sộ, rất hoành tráng, hoàn toàn không nhìn ra chút nào là nghèo, so với cách làm này, Vương quốc Lanpari mặc dù quốc lực không mạnh, nhưng Vương cung hoàn toàn có thể xây dựng vô cùng nguy nga tráng lệ, khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi.

Lý do tại sao lại như thế này, chủ yếu là vì Hoàng thất Lanpari luôn đề cao sự giản dị, truyền thống để lại là coi trọng hiệu quả thiết thực hơn là bề ngoài.

Thêm vào đó, mười mấy năm trước, Vương quốc Lanpari đã trải qua một cuộc nội chiến lớn, khiến quốc lực suy giảm nghiêm trọng, Quốc Vương Bệ Hạ hiện tại lên ngôi trong cuộc nội chiến càng thêm ra sức trị vì đất nước, không cho phép có bất kỳ sự xa hoa lãng phí nào, Vương cung này đã hơn mười năm không được sửa sang lại, so với trang viên của nhiều quý tộc còn thua kém không ít.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua những bức tường trong Vương cung có nhiều vết loang lổ, thậm chí lớp sơn phủ bên ngoài cũng đã bong tróc, thầm nghĩ nếu Quốc Vương Bệ Hạ thực sự coi trọng thực tế và không thích sự hào nhoáng như lời đồn, thì suy nghĩ của anh sẽ dễ dàng được Quốc Vương Bệ Hạ chấp nhận hơn.

Là một kỹ sư cơ khí, Hứa Dịch càng thêm ngưỡng mộ những nhân vật như vậy, bởi vì trong ngành công nghiệp cơ khí, không cho phép có nửa điểm giả dối.

Nội thị dẫn Hứa Dịch vào Vương cung, không đưa anh đi vào sâu bên trong, sau khi rẽ qua hai hành lang, liền để anh nghỉ ngơi tạm thời trong một căn phòng nhỏ.

"Chờ một chút." Hứa Dịch gọi Nội thị đang định rời đi."Xin hỏi, tại sao lại cho tôi vào Vương cung sớm như vậy, có dặn dò gì đặc biệt không?"

Nội thị đáp lại với vẻ mặt vô cảm: "Không thể tiết lộ. Tôi chỉ làm theo lệnh đưa ngài đến đây."

Nhìn Nội thị có khuôn mặt cứng đờ như đá, Hứa Dịch biết mình không thể hỏi được gì thêm từ hắn ta, bèn phẩy tay ra hiệu cho hắn ta đi.

Điều khiến Hứa Dịch không ngờ là, sau khi Nội thị rời đi, lại không có ai ra tiếp đón anh.

Hứa Dịch ở một mình trong phòng gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đứng dậy.

Vừa đứng dậy, anh kinh ngạc phát hiện, cửa căn phòng nhỏ này không biết từ lúc nào đã bị khóa từ bên ngoài!

Hứa Dịch lập tức sa sầm mặt mày.

Có vẻ như, đây là một cái bẫy.

Chương 199: Chỉ là một quân cờ (1/2)

Vươn tay chạm vào cánh cửa, Hứa Dịch vừa định dùng lực đẩy ra, đột nhiên trong lòng chấn động, vội vàng rụt tay về.

Vừa rồi trong nháy mắt, hắn vậy mà cảm nhận được rõ ràng trên cánh cửa truyền đến một cỗ ba động ma lực kỳ dị.

Cánh cửa bình thường này, vậy mà lại được bố trí một Pháp trận!

Nếu như Hứa Dịch tiếp tục dùng lực đẩy cửa, Pháp trận này nhất định sẽ bị kích hoạt.

Hứa Dịch trầm tư một lát, lần nữa đưa tay ra.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cánh cửa, Hứa Dịch từ đầu ngón tay dò ra một tia ma lực cực kỳ yếu ớt, men theo Pháp trận trên cửa từng chút một thăm dò.

Vì để nghiên cứu chế tạo ra Cỗ máy Ma thuật đạt yêu cầu, hiện tại Hứa Dịch đối với việc nghiên cứu Pháp trận đã đạt đến cảnh giới cực cao, cho nên hắn rất dễ dàng liền thăm dò ra được Pháp trận trên cánh cửa này hắn là một cái Pháp trận Phong cấp ba - Phong bạo Pháp trận.

Pháp trận này một khi bị kích hoạt, sẽ có một luồng khí lưu cường đại từ trong Pháp trận tuôn ra.

Mặc dù uy lực của Pháp trận cấp ba cũng không lớn, cho dù bị khí lưu trực tiếp đánh trúng cũng sẽ không khiến người ta mất mạng, nhưng uy lực khí lưu của Phong bạo Pháp trận đủ để trực

tiếp thổi bay người, cho dù không chết, cũng tất nhiên sẽ bị thương.

Kiểm tra xong cánh cửa, ngón tay Hứa Dịch từ trên cửa chuyển sang trên tường, sau đó men theo bức tường, lợi dụng ma lực dò ra từng chút một thăm dò.

Cuối cùng phát hiện, căn phòng này ngoại trừ cửa ra, vậy mà trên bốn bức tường và hai cánh cửa sổ đều được bố trí Phong bạo Pháp trận!

Nói cách khác, căn phòng không lớn này, hiện tại thoạt nhìn dường như không có gì khác thường, nhưng trên thực tế đã biến thành một nhà giam nhỏ!

Hứa Dịch thu tay thăm dò về, khẽ nhíu mày.

Người bố trí bẫy rập này xem ra không muốn mạng của hắn, mà chỉ muốn nhốt hắn ở chỗ này mà thôi.

Nhưng mà nơi này dù sao cũng là trong Vương cung, đối phương có thể nhốt hắn bao lâu mà không bị người phát hiện đây?

Trong đầu Hứa Dịch ý niệm chợt lóe, lập tức hiểu ra.

Đối phương hẳn là nhắm vào việc Quốc Vương Bệ Hạ sắp triệu kiến hắn.

Hứa Dịch rời khỏi văn phòng đã là khoảng bốn giờ chiều, từ văn phòng đến Vương cung rồi đến nơi này trên đường đi lại mất gần nửa tiếng, cộng thêm ở chỗ này chờ đợi một khoảng thời gian, kỳ thật hiện tại đã gần đến năm giờ, thời gian Quốc Vương Bệ Hạ thông báo triệu kiến hắn.

Người thiết lập bẫy rập không có ý định nhốt chết hắn, mà chỉ muốn nhốt hắn một khoảng thời gian, để hắn không thể đúng giờ yết kiến Quốc Vương Bệ Hạ mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Dịch trầm xuống.

Với thân phận hiện tại của hắn, có thể nhận được cơ hội gặp mặt Quốc Vương Bệ Hạ là vô cùng khó khăn, nếu như cơ hội khó có được như vậy mà hắn lại không thể đúng giờ đến, vậy thì chắc chắn sẽ để lại ấn tượng cực kỳ xấu trong mắt Quốc Vương Bệ Hạ.

Cho dù Hứa Dịch sau đó có thể giải thích, nhưng thứ nhất hắn chưa chắc đã có cơ hội yết kiến Quốc Vương Bệ Hạ lần nữa, mà cho dù có, Quốc Vương Bệ Hạ cũng chưa chắc sẽ tin tưởng hắn.

Bất luận như thế nào, bỏ lỡ lần này, sẽ giáng một đòn mạnh mẽ vào kế hoạch trong lòng Hứa Dịch.

Thời gian cấp bách, trong lòng Hứa Dịch tuy còn rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng không rảnh rỗi suy nghĩ kỹ càng, liếc mắt nhìn cánh cửa phòng vẫn đang đóng chặt, khẽ hừ một tiếng, một chưởng vỗ lên.

Một cỗ ma lực mạnh hơn vô số lần so với lúc nãy thăm dò từ lòng bàn tay tuôn ra, trong nháy mắt liền hóa thành vô số tia nhỏ bao phủ toàn bộ cánh cửa.

Phong bạo Pháp trận bố trí trên cửa trong nháy mắt đã bị ma lực của Hứa Dịch bao phủ hoàn toàn, lại căn bản không có chút dấu hiệu bị kích hoạt nào, ngược lại dưới tác dụng của ma lực Hứa Dịch từng chút một tiêu tan.

Qua một lát, trên cửa lóe lên một đạo quang mang màu xanh nhạt yếu ớt, sau đó một luồng gió nhẹ bỗng nhiên thổi qua, thổi tóc Hứa Dịch khẽ lay động.

Hứa Dịch lộ ra một tia cười lạnh, Phong bạo Pháp trận trên cửa đã bị hắn trực tiếp phá hủy, không cách nào kích hoạt được nữa.

Mất đi sự ngăn cản của Phong bạo Pháp trận, Hứa Dịch chỉ

cần nhắm vào cửa phóng ra một cái Phong Nhận nhỏ, chốt cửa liền bị cắt đứt.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng ứng thanh mở ra.

"Dựa vào Pháp trận cấp ba mà muốn nhốt ta, có phải quá coi thường người rồi không." Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng, bước ra khỏi cửa.

Nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa, ngoài cửa đột nhiên mấy bóng người lóe lên, cùng nhau chắn trước mặt Hứa Dịch.

"Kẻ nào? Dám ở trong Vương cung phóng túng! Bắt lấy hắn cho ta!"

Cùng với một tiếng quát lớn, ba tên tráng hán mặc trang phục thị vệ Vương cung đồng loạt xông về phía Hứa Dịch.

Nhìn thấy ba tên này hung thần ác sát xông tới, Hứa Dịch có chút do dự.

Phá hủy bẫy rập thì không có vấn đề gì, nhưng nếu như ra tay với thị vệ Vương cung, chỉ sợ sẽ thật sự có vấn đề.

Nhưng mà lúc này tình thế đã không cho phép hắn do dự, ba tên thị vệ Vương cung đã xông đến trước mặt, hắn nếu không phản kháng, chỉ có thể bị bắt.

Hứa Dịch trong lòng thở dài, giơ tay lên, chuẩn bị phóng thích Ma pháp.

"Dừng tay!"

Ngay tại lúc này, một tiếng quát khẽ vang lên.

Tay ba tên thị vệ Vương cung đã sắp chạm vào người Hứa Dịch, nghe được tiếng quát khẽ này, lại lập tức dừng lại, bất động.

Hứa Dịch sững sờ, lui về phía sau hai bước, lúc này mới tán đi ma lực đã ngưng tụ xong, nhìn về phía âm thanh truyền đến, sau đó lại sững sờ.

Người đột nhiên xuất hiện và ngăn cản thị vệ Vương cung này, vậy mà lại là Harvey.

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Dịch, Harvey gật đầu với Hứa Dịch ra hiệu, sau đó quay sang một tên thị vệ, từ trang phục có thể nhìn ra hẳn là Thống lĩnh Thị vệ của đám thị vệ này, quát lớn: "Chuyện gì xảy ra?"

Chương 200: Chỉ là một quân cờ (2/2)

Thống lĩnh Thị vệ lập tức hành lễ với Harvey, lớn tiếng đáp: "Báo cáo Tử tước, mấy người chúng tôi vừa lúc ở gần đây tuần tra, nghe thấy có tiếng động khác thường liền chạy tới, sau đó liền nhìn thấy..." Thống lĩnh Thị vệ chỉ vào Hứa Dịch."Hắn từ trong căn phòng này phá cửa xông ra. Chúng tôi đều không quen biết người này, cho rằng hắn là thích khách, cho nên chuẩn bị bắt hắn lại rồi thẩm vấn."

Harvey nhíu mày, suy nghĩ một chút, phất tay: "Được rồi, nơi này không có chuyện của các ngươi nữa, đi đi."

Thống lĩnh Thị vệ có chút do dự: "Tử tước, nhưng mà hắn..."

Harvey trừng mắt: "Hắn là khách của Quốc Vương Bệ Hạ, còn cần ta giải thích với ngươi nữa sao?"

Thân thể Thống lĩnh Thị vệ run lên, vội vàng đứng thẳng người, nghiêm nghị lắc đầu.

"Vậy còn không mau đi? Ngốc nghếch đứng ở chỗ này làm gì?" Harvey lại quát.

Thống lĩnh Thị vệ liếc mắt nhìn Hứa Dịch một cái, mang theo mấy tên thị vệ còn lại vội vàng rời đi.

Chờ bọn họ đi xa, Harvey sa sầm mặt mày đi đến bên cạnh Hứa Dịch, thấp giọng hỏi: "Hội trưởng Hứa, đây là chuyện gì xảy ra?"

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, đem những gì mình chứng kiến

sau khi tiến vào Vương cung thuật lại một lượt.

Nghe xong lời kể của Hứa Dịch, Harvey nhíu mày, hiển nhiên cũng có chút khó hiểu, bất quá hắn chỉ suy nghĩ một chút liền lắc đầu nói: "Bây giờ không có thời gian để ý đến những thứ này. Hội trưởng Hứa, lập tức sẽ đến thời gian Quốc Vương Bệ Hạ triệu kiến ngươi, ngươi đi theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp Quốc Vương Bệ Hạ."

Hứa Dịch gật đầu, đi theo sau Harvey hướng về một hướng khác trong Vương cung.

Im lặng đi được một đoạn, Harvey thấy tả hữu không người, đột nhiên thấp giọng nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, lát nữa gặp Quốc Vương Bệ Hạ, xin ngươi đừng nhắc đến chuyện vừa rồi."

Hứa Dịch nhìn hắn một cái, mỉm cười gật đầu: "Yên tâm đi, ta biết lần này việc nào nên làm, việc nào không nên làm."

Harvey tán thưởng gật đầu: "Hội trưởng Hứa quả nhiên là người hiểu chuyện. Nói cho ngươi một tin tốt, Quốc Vương Bệ Hạ sau khi xem qua báo cáo kết quả thử nghiệm mấy ngày nay của chúng ta, đối với kết quả rất hài lòng, đối với ngươi và Thương hội Tân Phi càng thêm phần khen ngợi. Lát nữa sau khi gặp ngươi, chỉ cần ngươi biểu hiện khiến cho ngài ấy hài lòng, sau này nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi vô cùng hậu hĩnh."

Hứa Dịch cười: "Thưởng ban gì đó cũng không sao, chỉ cần Quốc Vương Bệ Hạ có thể tiếp nhận đề nghị của ta là được."

"Vậy thì phải xem Hội trưởng Hứa ngươi có thể thuyết phục Quốc Vương Bệ Hạ hay không." Harvey cười nói.

Lại đi trong Vương cung một đoạn, Harvey dẫn Hứa Dịch đến trước một khu vườn có diện tích khá lớn, sau đó dừng bước.

"Ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây, lát nữa sẽ có Nội thị dẫn ngươi vào trong, sau đó ngươi có thể gặp Quốc Vương Bệ Hạ."

Harvey suy nghĩ một chút, lại thấp giọng dặn dò một câu: "Nhớ kỹ, đừng nói những lời thừa thãi."

Hứa Dịch liếc mắt nhìn hắn một cái, có chút ngoài ý muốn vì sao hắn lại khẩn trương như vậy.

Nơi này dù sao cũng là Vương cung, chẳng lẽ Harvey thật sự cho rằng có thể giấu diếm chuyện xảy ra ở đây với chủ nhân của Vương cung này sao?

Đương nhiên, Hứa Dịch sẽ không biểu lộ nghi vấn trong lòng ra ngoài, chỉ khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Harvey lúc này mới hướng về phía Nội thị đã sớm chờ sẵn bên cạnh vẫy tay, hướng Nội thị nói rõ thân phận của Hứa Dịch, sau đó Nội thị liền ra hiệu cho Hứa Dịch có thể đi theo hắn vào trong.

Hứa Dịch vừa định bước vào, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, dừng bước.

Dừng một chút, Hứa Dịch đi đến bên cạnh Harvey, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe thấy nói: "Tử tước Harvey, nếu Quốc Vương Bệ Hạ coi trọng Cỗ máy Ma thuật Canh tác như vậy, như vậy biện pháp tốt nhất, kỳ thật chính là thuận theo tự nhiên, không cần làm những chuyện dư thừa. Nếu không thêm vào quá nhiều thứ, rất khó đoán trước được sẽ xuất hiện kết quả gì."

Hai mắt Harvey hơi nheo lại, ánh mắt nhìn Hứa Dịch đột nhiên trở nên sắc bén.

Nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc lâu, Harvey mới dùng giọng nói lạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với vừa rồi nhẹ giọng đáp: "Hội trưởng Hứa, ngươi đã là người thông minh, vậy thì nên biết, rất nhiều chuyện đều không liên quan đến ngươi, ngươi cũng không có năng lực nhúng tay vào."

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ Harvey này quả nhiên thành

phủ không đủ sâu, bị mình tùy tiện thăm dò một câu, vậy mà liền để lộ ra bộ mặt thật vốn được che giấu rất kỹ dưới lớp mặt nạ.

Đương nhiên cũng có khả năng là hắn căn bản khinh thường tiếp tục che giấu trước mặt Hứa Dịch, nói cho cùng, giống như hắn nói, với thân phận địa vị và thực lực hiện tại của Hứa Dịch, rất nhiều chuyện xác thực không có năng lực nhúng tay vào.

Cho nên cho dù hắn biết rõ chuyện hôm nay sau khi tiến vào Vương cung gặp phải rất có thể có liên quan đến tranh đấu giữa một số nhân vật lớn, hắn chỉ là bị người ta lợi dụng làm quân cờ, nhưng hắn vẫn không có bất kỳ biện pháp nào, thậm chí ngay cả ý kiến cũng không thể đưa ra.

Đương nhiên Hứa Dịch đối với chuyện này cũng không để ý lắm, dù sao những nhân vật lớn này muốn tranh đấu như thế nào cũng không liên quan gì đến hắn, hắn chỉ cần đạt được mục đích của mình là được.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch khẽ lắc đầu, đem tất cả suy nghĩ không liên quan ra khỏi đầu, lần nữa tập trung tinh thần.

Nếu như đem việc đạt thành mục tiêu sáng tạo hệ thống công nghiệp coi như một cuộc chiến tranh, như vậy lần gặp mặt Quốc Vương Bệ Hạ này, chắc chắn là một trận chiến vô cùng quan trọng trong giai đoạn đầu của cuộc chiến tranh này.

Chương 201: Ta có một số thứ rất đáng giá (1/2)

"Bệ hạ, bức tranh này vẽ cảnh Máy gặt Ma thuật Nhỏ đang thu hoạch lúa mì." Hứa Dịch trải một bức tranh lên bàn, say sưa giới thiệu với Quốc vương đương nhiệm của Vương quốc Lanpari, Keynes Lanpari bên cạnh: "Ngài xem, lúa mì trên cánh đồng này mọc rất tốt, nếu dùng người thu hoạch thì thường phải mất cả ngày mới thu hoạch xong, sau đó phơi khô mất ba ngày thậm chí một tuần, rồi dùng một đến hai ngày cho trâu bò kéo cối đá để đập, cuối cùng mất khoảng hơn một ngày để sàng sảy, mới coi như thu hoạch xong hoàn toàn. Hơn nữa, một khi thời tiết thay đổi bất thường sẽ bị ảnh hưởng rất lớn."

"Toàn bộ quá trình này cộng lại sẽ mất từ mười ngày đến nửa tháng, hiệu quả lại không tốt, do đó sẽ lãng phí rất nhiều hạt và bông lúa chưa đập hết. Nhưng nếu sử dụng Máy gặt Ma thuật Nhỏ của Thương hội Tân Phi chúng ta, thì chỉ cần chưa đầy một giờ là có thể hoàn thành tất cả các công đoạn cho cánh đồng lúa mì này. Ngài xem, những bông lúa mì này sau khi được cuộn vào đầu Máy gặt Ma thuật Nhỏ, chỉ trong nháy mắt sẽ biến thành hạt lúa mì phun ra từ phía sau, người phụ trách thu hoạch chỉ cần chuẩn bị bao tải là được. Thật là tiết kiệm thời gian và công sức biết bao!"

Quốc vương Keynes Lanpari năm nay bốn mươi tám tuổi, đúng là tuổi sung sức, khuôn mặt vuông vức, dáng vẻ uy nghiêm, trên người không có mỡ thừa, có thể thấy thường ngày rất chú trọng rèn luyện, trông rất khỏe mạnh.

Nghe Hứa Dịch thao thao bất tuyệt giới thiệu, ông chỉ thỉnh thoảng ngắt lời, hỏi vài vấn đề chi tiết, phần lớn thời gian chỉ

chăm chú lắng nghe, trên mặt không ngừng lộ vẻ trầm tư.

Thấy Hứa Dịch giới thiệu Máy gặt Ma thuật Nhỏ đã tạm dừng, Quốc vương Keynes suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Hội trưởng Hứa, anh vẫn luôn nói là loại nhỏ, vậy có phải là nói, Máy gặt Ma thuật này còn có loại lớn hơn?"

Hứa Dịch hơi sững sờ, anh không ngờ Quốc vương sau khi nghe mình nói nửa ngày, bây giờ điều đầu tiên quan tâm lại là vấn đề này.

"Bệ hạ đoán không sai. Thương hội Tân Phi chúng tôi sau này sẽ còn cho ra mắt Máy gặt Ma thuật cỡ trung bình lớn hơn một chút, và cả Máy gặt Ma thuật cỡ lớn nữa. Tất nhiên, trên thực tế trong kế hoạch của tôi, đối với Máy gặt Ma thuật sẽ có rất nhiều loại, để đáp ứng các nhu cầu khác nhau, cũng không nhất định phải giới hạn nghiêm ngặt ở ba loại nhỏ, vừa, lớn."

Quốc vương Keynes khẽ gật đầu: "Tốt, anh có thể có suy nghĩ này, chứng tỏ anh không phải chỉ là nhất thời bốc đồng và nảy ra ý tưởng mới thiết kế ra Máy gặt Ma thuật Nhỏ này. Ta vốn tưởng rằng Thương hội Tân Phi các anh liên tục cho ra mắt các loại Máy móc Ma thuật mới lạ, Máy gặt Ma thuật Nhỏ này chỉ là ý nghĩ nhất thời của anh, còn đang lo lắng anh chưa cân nhắc chu toàn, lần này e rằng chỉ là muốn chạy đến đây để chào hàng những thứ này. Bây giờ xem ra, là ta đã đánh giá thấp anh rồi."

Hứa Dịch ngạc nhiên nói: "Bệ hạ, nghe ngữ khí của ngài, chẳng lẽ ngài đã sớm có kế hoạch lâu dài rồi?"

"Đúng vậy." Quốc vương Keynes khẽ mỉm cười: "Ta hiểu Bá tước Satsuma, rất tin tưởng những gì ông ấy mô tả trong thư, vì vậy ta chưa bao giờ nghi ngờ những Máy móc Ma thuật Canh tác mà Thương hội Tân Phi các anh sản xuất quả thực có năng lực mạnh mẽ. Nhưng ta không thể xác nhận liệu Thương hội Tân Phi các anh có năng lực toàn diện hơn hay không, ví dụ như các loại

Máy gặt Ma thuật mà anh vừa đề cập. Vương quốc Lanpari chúng ta tuy chủ yếu là đồng bằng, nhưng địa hình vẫn rất phức tạp, chỉ một loại Máy móc Ma thuật hiển nhiên không thể sử dụng được trên mọi địa hình. Mà nếu những Máy móc Ma thuật Canh tác này của anh chỉ có thể sử dụng được ở những địa hình như vùng lân cận Thành phố Bontar, thì sẽ mất đi ý nghĩa phổ biến trên diện rộng."

Hứa Dịch lập tức hai mắt sáng lên: "Bệ hạ, vậy ý ngài là đã đồng ý rồi?"

Quốc vương Keynes cười ha hả: "Có thể nâng cao sản lượng lương thực, tại sao ta lại không đồng ý? Thật ra lúc quyết định triệu kiến anh, ta đã quyết định sẽ phổ biến những Máy móc Ma thuật này rồi. Vấn đề duy nhất là, nên phổ biến như thế nào."

Nói đến đây, Quốc vương Keynes ngậm miệng, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt nửa cười nửa không.

Hứa Dịch lập tức hiểu ra, cuộc đàm phán đã bắt đầu.

"Cái này..." Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, mỉm cười nói: "Bệ hạ, tôi vẫn kiên trì nguyên tắc cơ bản của mình, đó là công nghệ của những Máy móc Ma thuật Canh tác này không thể giao cho Cơ quan Nông nghiệp. Nếu ngài nhất định kiên trì, có lẽ tôi không thể từ chối, nhưng việc phổ biến những Máy móc Ma thuật Canh tác này, tôi và Thương hội Tân Phi sẽ không tham gia."

Nói xong, Hứa Dịch hơi căng thẳng nhìn Quốc vương.

Anh biết rất rõ, trong thế giới còn đang ở chế độ nửa nô lệ nửa phong kiến này, quyền uy của Quốc vương là không thể nghi ngờ, nếu như Quốc vương kiên quyết yêu cầu Hứa Dịch giao nộp công nghệ, Hứa Dịch căn bản không thể kháng lệnh, chỉ có thể giao nộp.

Nhưng như vậy, Hứa Dịch coi như trực tiếp mất đi thị trường

rộng lớn của Máy móc Ma thuật Canh tác, Thương hội Tân Phi sẽ chịu tổn thất cực kỳ nặng nề.

Quan trọng hơn là, điều này sẽ tạo ra một tiền lệ rất xấu.

Quốc Vương Bệ Hạ bây giờ có thể ép Hứa Dịch giao nộp công nghệ liên quan đến Máy móc Ma thuật Canh tác, vậy sau này nếu ông ta nhìn trúng công nghệ khác của Thương hội Tân Phi, lại ép buộc Hứa Dịch giao nộp thì sao?

Để tránh hậu hoạn về sau, Hứa Dịch cho dù là trước mặt Harvey, hay là bây giờ trước mặt Quốc vương, đều phải dùng lời lẽ rõ ràng để bày tỏ ý từ chối của mình.

Quốc vương Keynes nhìn Hứa Dịch một lúc, đột nhiên cười nói: "Hội trưởng Hứa, anh cho rằng ta là người tham lam? Hay là cho rằng ta là kẻ ngu ngốc?"

Hứa Dịch sững sờ, vội vàng lắc đầu: "Tất nhiên là không. Ngài là vị Quốc vương anh minh xuất sắc nhất của Vương quốc Lanpari chúng ta, sao tôi có thể cho rằng ngài tham lam hoặc ngu ngốc được?"

Chương 202: Ta có một số thứ rất đáng giá (2/2)

"Nếu đã như vậy, tại sao anh lại cho rằng ta muốn anh giao nộp công nghệ của những Máy móc Ma thuật Canh tác này?" Quốc vương Keynes lại hỏi.

"Cái này... Chẳng lẽ Tử tước Harvey không phải là truyền đạt ý của ngài sao?" Hứa Dịch nói ra đề nghị của Harvey hôm đó.

Quốc vương Keynes khẽ nheo mắt, khẽ hừ một tiếng, xua tay nói: "Đó chỉ là đề nghị của ông ta, ta chưa từng dặn dò như vậy. Bây giờ ta ở đây bảo đảm với anh. Bất kể Thương hội Tân Phi các anh nghiên cứu ra Máy móc Ma thuật mới gì, thì đó đều là của bản thân Thương hội Tân Phi. Ta không có hứng thú gì với công nghệ của Thương hội Tân Phi các anh, ta chỉ quan tâm những Máy móc Ma thuật Canh tác này có thể phát huy tác dụng trên cánh đồng của Vương quốc Lanpari chúng ta hay không, có thể giúp nâng cao sản lượng lương thực của Vương quốc chúng ta hay không. Anh hiểu ý ta chứ?"

Hứa Dịch lập tức mừng rỡ, những lời này của Quốc vương khiến tảng đá đè nặng trong lòng anh cuối cùng cũng được buông xuống.

Có được sự đảm bảo của Quốc vương, coi như có được một lá bùa hộ mệnh, Hứa Dịch không cần phải lo lắng công nghệ mình sở hữu bị người khác dùng quyền thế cướp đoạt nữa.

"Đúng rồi, Bệ hạ, nhân cơ hội này, tôi muốn đề nghị thêm một việc." Hứa Dịch quyết định thừa thắng xông lên, dứt khoát đưa ra luật bảo hộ bằng sáng chế mà anh vẫn luôn nghĩ đến.

Nghe xong Hứa Dịch giải thích chi tiết về luật bảo hộ bằng sáng chế, Quốc vương Keynes suy nghĩ một lúc lâu, khẽ gật đầu: "Ý tưởng này rất hay. Theo như anh nói, sau khi có luật bảo hộ bằng sáng chế này, mỗi Thương hội đều có thể yêu cầu bảo hộ bằng sáng chế đối với công nghệ độc quyền của mình, như vậy họ sẽ không còn phải lo lắng công nghệ độc quyền của mình bị người khác tùy tiện đánh cắp nữa. Như vậy, chắc hẳn những Thương hội lười biếng kia cũng sẽ tự mình nghĩ cách nghiên cứu công nghệ mới nhỉ?"

"Bệ hạ thật anh minh." Hứa Dịch không nhịn được khen một câu.

Quốc vương Keynes này vậy mà có thể nhìn ra tác dụng tích cực nhất mà luật bảo hộ bằng sáng chế mang lại, quả không hổ danh là vị Quốc vương anh minh nhất trong lịch sử Vương quốc Lanpari.

"Ngoài tác dụng này, Thương hội xin bảo hộ bằng sáng chế còn phải nộp một phần phí bảo hộ bằng sáng chế, như vậy ngân khố quốc gia cũng có thể tăng thêm thu nhập, hơn nữa Thương hội xin bảo hộ cũng sẽ tự nguyện nộp." Hứa Dịch bổ sung.

Quốc vương Keynes liếc nhìn Hứa Dịch: "Thứ này là do anh đề nghị, anh vậy mà còn chủ động yêu cầu nộp phí bảo hộ bằng sáng chế?"

Hứa Dịch thẳng người, làm ra vẻ chính trực nói: "Bệ hạ, muốn có thu hoạch, đương nhiên phải bỏ ra! Đây là giác ngộ nên có của một thương nhân!"

Quốc vương Keynes cười ha hả, chỉ vào Hứa Dịch nói: "Anh đây là đang nhắc nhở ta, đã nhận được lợi ích từ Thương hội Tân Phi các anh, thì phải trả giá tương ứng sao?"

Hứa Dịch cười, không đáp lời, nhưng cũng không phủ nhận.

Quốc vương Keynes cười một lúc lâu mới dần dần dừng lại, gật đầu nói: "Muốn có thu hoạch, phải bỏ ra, câu này không sai. Bất quá Hội trưởng Hứa, ta không đồng ý đề nghị trước đó của anh, vì vậy ta cũng sẽ không đồng ý những yêu cầu mà anh đã đưa ra trước đó."

"Tại sao?" Hứa Dịch nhíu mày."Bệ hạ, tôi cảm thấy đề nghị lần trước đưa ra với Tử tước Harvey và Tiểu thư Cervini đã rất hoàn thiện rồi, không chỉ là dung hòa lợi ích của cả hai bên chúng ta là Thương hội Tân Phi và Vương quốc, mà còn cân nhắc đến mức tối đa những vấn đề có thể gặp phải khi phổ biến những Máy móc Ma thuật Canh tác này. Chuyện này, nhất định là do hai bên chúng ta hợp tác mới dễ dàng hoàn thành hơn."

"Anh nói không sai, nhưng ta lại không muốn phiền phức như vậy." Quốc vương Keynes lấy ra một tập tài liệu từ bên cạnh đưa cho Hứa Dịch."Trên này là một số ý tưởng của ta, anh có thể xem qua."

Hứa Dịch nghi hoặc nhận lấy tập tài liệu bắt đầu xem.

Đề nghị trên tập tài liệu này quả thực đơn giản hơn rất nhiều, Quốc vương Keynes đại diện cho Cơ quan Nông nghiệp Vương quốc Lanpari đưa ra một loạt đơn đặt hàng Máy móc Ma thuật Canh tác cho Thương hội Tân Phi, còn Thương hội Tân Phi chỉ cần dựa theo yêu cầu của Cơ quan Nông nghiệp để hoàn thành những đơn đặt hàng này, đồng thời chịu trách nhiệm toàn bộ việc đào tạo kỹ thuật, dịch vụ bảo trì sau bán hàng... cho những Máy móc Ma thuật Canh tác này.

Nói một cách đơn giản, đề nghị này kỳ thật là một bản Hợp đồng thương mại rất bình thường, ngoại trừ bên mua là Cơ quan Nông nghiệp Vương quốc ra, thì không có thêm bất kỳ hơi hướng quan phương nào.

Hoặc nói một cách thẳng thắn hơn, Quốc Vương Bệ Hạ bây giờ

chỉ đang bàn một vụ làm ăn rất bình thường với Hứa Dịch mà thôi.

Tất nhiên, quy mô vụ làm ăn này hơi lớn, bởi vì đơn đặt hàng đầu tiên của Quốc Vương Bệ Hạ đã là một vạn chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ.

Hứa Dịch cẩn thận xem kỹ tập tài liệu mấy lần, lại phát hiện ra một vấn đề.

"Bệ hạ, một chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ hiện tại có giá thị trường là bảy mươi đồng vàng, ngài một hơi đặt mua một vạn chiếc, vậy tổng giá lên tới bảy mươi vạn đồng vàng, ngài... có nhiều tiền như vậy sao?"

Điều này cũng khiến Hứa Dịch không khỏi nghi ngờ, trước đó từ thông tin mà Harvey vô tình để lộ ra, thuế thu được của Vương quốc Lanpari năm ngoái còn chưa đến một trăm vạn đồng vàng, sao có thể một hơi bỏ ra bảy mươi vạn đồng vàng chỉ để mua Máy gặt Ma thuật Nhỏ.

Quốc vương Keynes mỉm cười, xòe hai tay ra, rất thẳng thắn nói: "Không có."

Hứa Dịch không nhịn được ngẩn người, sờ sờ mũi, cười khổ nói: "Bệ hạ, Thương hội chúng tôi làm ăn nhỏ, không bán chịu đâu."

Quốc vương Keynes bị Hứa Dịch chọc cười, lại cười lớn mấy tiếng, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt trêu chọc nói: "Tuy ta không có tiền, nhưng ta có một số thứ rất đáng giá. Hội trưởng Hứa, anh muốn gì?"

Hứa Dịch lập tức hai mắt sáng rực.

Chương 203: Khảo nghiệm Cấp 5 (1/2)

Gặp Quốc Vương Bệ Hạ xong, hai ngày tiếp theo của Hứa Dịch càng thêm bận rộn.

Quốc Vương Bệ Hạ không chỉ đặt mua một vạn chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ từ Hứa Dịch, mà còn đặt mua từ năm nghìn đến một vạn chiếc cho mỗi loại trong số năm loại Máy móc Ma thuật Canh tác khác mà Hứa Dịch mang đến.

Để hoàn thành đơn đặt hàng khổng lồ như vậy, chắc chắn có rất nhiều chi tiết cần phải xử lý, vì vậy trong hai ngày này, Hứa Dịch về cơ bản đã ngồi lại đàm phán với những người được Quốc Vương Bệ Hạ cử đến và các quan chức của Cơ quan Nông nghiệp.

Tất nhiên, hai ngày là không đủ để đàm phán xong mọi thứ, nhưng với sự quan tâm và thúc đẩy của Quốc Vương Bệ Hạ, cuộc đàm phán diễn ra rất suôn sẻ, chỉ trong hai ngày, ý định ban đầu đã được quyết định.

Theo đề nghị của Quốc Vương Bệ Hạ, Vương quốc Lanpari sẽ thay mặt Quốc Vương Bệ Hạ đặt mua sáu loại Máy móc Ma thuật Canh tác từ Thương hội Tân Phi, số lượng từ năm nghìn đến một vạn chiếc mỗi loại.

Tất nhiên, với năng lực sản xuất hiện tại của Thương hội Tân Phi, chắc chắn không thể hoàn thành đơn đặt hàng khổng lồ như vậy. Nhưng vì hiện tại ngoài Thương hội Tân Phi ra, không có Thương hội nào khác có công nghệ sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác, nên cuối cùng quyết định để Thương hội Tân Phi cung cấp theo từng đợt.

Lô hàng đầu tiên là năm trăm chiếc cho mỗi loại Máy móc Ma thuật Canh tác, yêu cầu giao hàng xong trước khi gieo hạt vào mùa xuân năm sau.

Việc đồng ý với đơn đặt hàng này thực sự khiến Hứa Dịch rất đau đầu.

Mặc dù năng lực sản xuất của Xưởng Máy công cụ Ma thuật đã được cải thiện rất nhiều nhờ sự tham gia của một trăm người lùn từ Bộ lạc Angola, nhưng việc hoàn thành đơn đặt hàng tổng cộng ba nghìn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác trước khi gieo hạt vào mùa xuân năm sau vẫn cực kỳ khó khăn.

Lý do Hứa Dịch đồng ý là vì Quốc Vương Bệ Hạ kiên quyết không đồng ý giảm số lượng đơn đặt hàng đầu tiên xuống dưới năm trăm chiếc, bởi vì nếu thấp hơn con số này, sẽ rất khó để thể hiện lợi thế sản xuất quy mô lớn mà Hứa Dịch đã đề cập, và cũng sẽ không thể để Quốc Vương Bệ Hạ hoàn toàn quyết tâm.

Rốt cuộc, đằng sau đơn đặt hàng lên tới hàng chục nghìn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác là khoản tiền khổng lồ lên tới hàng triệu đồng vàng mà Quốc Vương Bệ Hạ và Cơ quan Nông nghiệp phải trả.

Khoản tiền này chắc chắn là không thể chi trả được bằng ngân khố hiện tại của Vương quốc Lanpari, vì vậy Quốc Vương Bệ Hạ đã đề nghị với Hứa Dịch rằng ông sẽ trả bằng tài nguyên trong Vương quốc.

Tất nhiên, Hứa Dịch rất hoan nghênh điều này, mặc dù yêu cầu được cấp một vùng đất của anh đã bị Quốc Vương Bệ Hạ bác bỏ, nhưng yêu cầu được cấp mỏ sắt và mỏ Tinh thể Ma thuật đã được đáp ứng.

Theo thỏa thuận sơ bộ giữa hai bên, Hứa Dịch sẽ được cấp hai mỏ sắt hiện đang nằm trong phạm vi của Thành phố Bontar và ba

mỏ Tinh thể Ma thuật nằm ở phía Tây Bắc của Thành phố Bontar, đã nằm ngoài phạm vi của Thành phố Bontar.

Vì Hứa Dịch hiện không biết nhiều về những mạch khoáng sản này, nên đây chỉ là một thỏa thuận sơ bộ, một khi Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi đã kiểm tra các mạch khoáng sản này và bày tỏ sự hài lòng, thì thỏa thuận này mới có hiệu lực.

Và sau khi tiếp quản những mạch khoáng sản này, Hứa Dịch phải hoàn thành tất cả các loại Máy móc Ma thuật Canh tác quy mô nhỏ theo yêu cầu của đơn đặt hàng trong vòng một năm tới, đồng thời hỗ trợ Cơ quan Nông nghiệp hoàn thành việc cải tạo và triển khai tất cả các vùng đất canh tác trong Vương quốc.

Vì vậy, Hứa Dịch hiện đang phải đối mặt với áp lực rất lớn.

Nếu Thương hội Tân Phi không thể hoàn thành lô hàng đầu tiên trước khi gieo hạt vào mùa xuân năm sau, thì không chỉ không có được các mỏ, mà quan trọng hơn là anh và Thương hội Tân Phi rất có thể sẽ mất đi sự tin tưởng và ủng hộ của Quốc Vương Bệ Hạ.

Nếu kết quả như vậy thực sự xảy ra, chắc chắn sẽ là một đòn giáng mạnh vào Thương hội Tân Phi, đồng thời cũng sẽ gây ra tác động tiêu cực không thể khắc phục đối với kế hoạch dài hạn của Hứa Dịch.

Vì vậy, lô hàng này phải được hoàn thành, và không được có sai sót nào.

Tuy nhiên, là một kỹ sư cơ khí, công việc của Hứa Dịch vốn đã đòi hỏi sự chính xác cực kỳ cao, không cho phép xảy ra sai sót, vì vậy anh đã quen với việc đối mặt với áp lực, và thậm chí đã học được cách tạo động lực từ áp lực.

Mặc dù đơn đặt hàng đầu tiên này và các đơn đặt hàng tiếp

theo về Máy móc Ma thuật Canh tác là rất lớn, nhưng Hứa Dịch cảm thấy rằng anh có thể tận dụng cơ hội này để thực hiện việc cải tạo và mở rộng Xưởng Máy công cụ Ma thuật mà anh đã lên kế hoạch từ lâu, điều này sẽ thúc đẩy sự phát triển và lớn mạnh của Thương hội Tân Phi.

Miễn là nắm bắt được cơ hội này, triển vọng của Thương hội Tân Phi chắc chắn sẽ rất tươi sáng.

Sau hai ngày bận rộn, ngày thứ ba là ngày Hiệp hội Pháp sư tiến hành Khảo nghiệm Cấp 5.

Theo kế hoạch ban đầu của Hứa Dịch, anh ấy đáng lẽ phải tham gia kỳ thi cấp 4 vào ngày hôm qua và cố gắng trở thành Pháp sư cấp 4 trực tiếp từ Pháp sư sơ cấp, nhưng nghĩ đến yêu cầu mà Tử tước Leslie đột nhiên đưa ra ngày hôm đó, Hứa Dịch đã suy nghĩ kỹ và cuối cùng quyết định bỏ qua kỳ thi cấp 4 và trực tiếp tham gia Khảo nghiệm Cấp 5.

Số lượng Pháp sư đến tham gia kỳ thi vào ngày này rõ ràng ít hơn nhiều so với kỳ thi sơ cấp vào ngày đầu tiên, sau khi đến địa điểm thi, Hứa Dịch nhìn xung quanh và thấy rằng chỉ có chưa đến năm mươi người, bao gồm cả anh, thậm chí còn ít hơn số người ở một góc ngẫu nhiên trong ngày đầu tiên.

Không giống như địa điểm thi sơ cấp trước đó, Hứa Dịch không quen biết bất kỳ ai trong số những Pháp sư ở đây.

Rốt cuộc, điều kiện tiên quyết để dám đến tham gia Khảo nghiệm Cấp 5 là phải có thực lực của Pháp sư cấp 4. Mà vốn dĩ đã không có nhiều Pháp sư cấp 4, và việc đột phá lên Pháp sư cấp 5 lại càng khó khăn hơn, nên số lượng Pháp sư đến tham gia Khảo nghiệm Cấp 5 mỗi năm là cực kỳ ít.

Chương 204: Khảo nghiệm Cấp 5 (2/2)

Ở địa điểm thi sơ cấp, một Pháp sư 27 tuổi như Hứa Dịch có vẻ hơi lớn tuổi, và thường bị người khác nhìn bằng ánh mắt khinh thường, nhưng ở địa điểm thi Khảo nghiệm Cấp 5, anh ấy có vẻ tương đối trẻ, dễ khiến người ta cảm thấy có thiên phú hơn, nên tự nhiên thu hút sự chú ý của những người khác.

Mọi người càng ngạc nhiên hơn khi thấy Hứa Dịch thậm chí còn không đeo huy hiệu cấp bậc Pháp sư trên ngực.

Chẳng lẽ tên nhóc này còn chưa phải là Pháp sư sơ cấp mà đã chạy đến tham gia kỳ thi Pháp sư cấp 5?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hứa Dịch đọc tên mình cho nhân viên Hiệp hội Pháp sư phụ trách kỳ thi.

Nghe thấy cái tên, nhân viên phụ trách kỳ thi sửng sốt nhìn Hứa Dịch, sau đó cau mày, trầm giọng nói: "Hứa Dịch, cậu chắc chắn muốn tham gia Khảo nghiệm Cấp 5 sao? Tôi phải nhắc nhở cậu, mặc dù cậu có thư giới thiệu đặc biệt của Đại Pháp sư Camillo, cậu có thể vượt cấp tham gia kỳ thi, nhưng chỉ có một cơ hội này, nếu thất bại, cậu sẽ không bao giờ nhận được thư giới thiệu đặc biệt nữa, và điểm đánh giá của cậu trong Hiệp hội Pháp sư cũng sẽ bị hạ một bậc. Hy vọng cậu hiểu rõ những hậu quả này."

Nghe thấy những lời của nhân viên, mọi người xung quanh mới chợt hiểu ra.

Hóa ra tên nhóc này có thư giới thiệu đặc biệt, không có gì lạ

khi cậu ta có thể chạy đến tham gia Khảo nghiệm Cấp 5.

Ngay lập tức, ánh mắt của mọi người nhìn Hứa Dịch lại thêm một phần khinh thường.

Tên nhóc này thậm chí còn chưa phải là Pháp sư sơ cấp, vậy tại sao cậu ta lại nghĩ rằng mình có thể vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5? Thật là nực cười.

Nhưng ngoài sự khinh thường, điều khiến mọi người băn khoăn hơn là.

Vì tên này nhận được thư giới thiệu đặc biệt của Đại Pháp sư Camillo, nên có lẽ cậu ta có năng khiếu Ma pháp rất mạnh, và vì vậy đã được Đại Pháp sư Camillo đánh giá cao.

Biết đâu cậu ta là học trò Ma pháp bí mật của Đại Pháp sư Camillo, đã âm thầm học Ma pháp, lý do tại sao cậu ta chưa bao giờ tham gia kỳ thi của Hiệp hội Pháp sư trước đây là vì cậu ta muốn gây ấn tượng với mọi người trong kỳ thi này.

Hãy nghĩ về điều đó, một Pháp sư trẻ tuổi lần đầu tiên tham gia kỳ thi của Hiệp hội Pháp sư đã trực tiếp trở thành Pháp sư cấp 5, đây sẽ là một tin tức gây sốc như thế nào.

Hứa Dịch không ngờ rằng những người xung quanh lại có thể nảy ra nhiều suy nghĩ kỳ lạ như vậy trong lòng, thực ra anh không quan tâm lắm đến việc liệu mình có thể vượt qua kỳ thi này hay không, và anh cũng không quan tâm lắm đến việc tham gia kỳ thi của Hiệp hội Pháp sư lần này.

Nếu không phải Đại Pháp sư Camillo và Stella nhiều lần thúc giục, anh thậm chí còn lười tham gia kỳ thi.

Nếu không phải vì yêu cầu của Tử tước Leslie, anh càng không thể chạy đến tham gia Khảo nghiệm Cấp 5.

Trên thực tế, sức mạnh hiện tại của anh chỉ nằm giữa Pháp sư cấp 4 và cấp 5, nếu anh tham gia kỳ thi cấp 4, anh có hơn chín mươi phần trăm tự tin rằng mình có thể vượt qua.

Nhưng nếu tham gia Khảo nghiệm Cấp 5, sự tự tin của anh chỉ có thể giảm xuống còn năm mươi phần trăm hoặc thậm chí thấp hơn.

So với kỳ thi sơ cấp, Khảo nghiệm Cấp 5 có ít nội dung linh tinh hơn, chỉ có hai phần là thi viết và thi thực hành.

Tất nhiên, không cần phải nói nhiều về kỳ thi thực hành, kỳ thi viết là để kiểm tra trình độ lý thuyết Ma pháp của các Pháp sư, điều này cũng rất quan trọng.

Điều khiến Hứa Dịch bất ngờ là nội dung thi viết của Khảo nghiệm Cấp 5 lần này lại là về một số Pháp trận cấp 5.

Để nghiên cứu Máy móc Ma thuật, Hứa Dịch đã nghiên cứu và hiểu biết về Pháp trận vượt xa các Pháp sư cùng cấp, thậm chí đã thảo luận về các loại Pháp trận cấp 5 với Đại Pháp sư Camillo từ rất sớm, và có thể nói là rất am hiểu về các chi tiết, nên những nội dung thi này tự nhiên không làm khó được anh.

Chỉ mất chưa đầy nửa tiếng, Hứa Dịch đã dễ dàng hoàn thành phần thi viết.

Nhìn thấy Hứa Dịch rời khỏi phòng thi một cách thoải mái, ánh mắt của các Pháp sư xung quanh cũng tham gia kỳ thi đột nhiên trở nên kinh ngạc.

Chẳng lẽ tên này là một thiên tài thực sự? Biết đâu sức mạnh thực sự của cậu ta thậm chí còn vượt xa Pháp sư cấp 5?

Tuy nhiên, trong kỳ thi thực hành bắt đầu một giờ sau đó, những Pháp sư vừa bị Hứa Dịch gây sốc đã ngay lập tức thất vọng.

Không phải là Hứa Dịch thể hiện kém, nhưng trong kỳ thi thực hành, Ma pháp mà Hứa Dịch sử dụng luôn được duy trì ở cấp độ Pháp sư cấp 4, ngay cả khi thỉnh thoảng có thể sử dụng một hoặc hai Ma pháp cấp 5, thì rõ ràng là cậu ta chưa thành thạo.

Cho dù nhìn thế nào, sức mạnh thực sự của Hứa Dịch cũng chỉ là Pháp sư cấp 4, và rất khó để cậu ta vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5.

Vì vậy, ánh mắt của mọi người nhìn Hứa Dịch lại trở nên kỳ quái.

Chẳng lẽ tên này thực sự chỉ là kiêu ngạo và tự phụ?

Sau khi kỳ thi thực hành kết thúc, kết quả của Hứa Dịch tuy không phải là thấp nhất trong số bốn mươi bảy Pháp sư tham gia kỳ thi, nhưng rõ ràng là nằm ở nhóm giữa và dưới.

Theo truyền thống của Hiệp hội Pháp sư, số lượng Pháp sư có thể vượt qua kỳ thi mỗi lần là có hạn, vì vậy trong trường hợp bình thường, Hứa Dịch chắc chắn sẽ không thể vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5 lần này.

Cảm nhận được sự chế giễu và giễu cợt trong mắt mọi người, Hứa Dịch vẫn bình tĩnh, không hề nao núng.

Là một kỹ sư cơ khí, anh rất coi trọng sự thật, sức mạnh hiện tại của anh quả thực nằm giữa Pháp sư cấp 4 và cấp 5, nên việc không thể vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5 cũng là điều dễ hiểu, không phải là không thể chấp nhận được.

Hơn nữa, anh vốn dĩ không quan tâm lắm đến kết quả của kỳ thi này.

Tuy nhiên, sau hai tiếng đồng hồ kiên nhẫn chờ đợi, khi kết quả kỳ thi được công bố, tất cả mọi người, bao gồm cả Hứa Dịch, đều sửng sốt.

Cái tên Hứa Dịch hiển nhiên xuất hiện trong danh sách những người đã vượt qua!

Chương 205: Người Đại Diện (1/2)

Trở về văn phòng, Hứa Dịch vẫn còn đang suy nghĩ về cảnh tượng khi nãy công bố danh sách những người vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5.

Có lẽ bởi vì trước đó Hứa Dịch quá nổi bật, mà màn thể hiện của anh trong kỳ thi thực hành lại quá thiếu thuyết phục, nên khi biết anh vậy mà lại vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5, những Pháp sư khác có màn thể hiện rõ ràng xuất sắc hơn Hứa Dịch trong kỳ thi thực hành nhưng lại không vượt qua được kỳ thi thì không nhịn được mà lên tiếng đặt câu hỏi, thậm chí có người còn chất vấn Hiệp hội Pháp sư có phải có uẩn khúc gì hay không.

Đối với những chất vấn này, câu trả lời mà Hiệp hội Pháp sư đưa ra là điểm thi viết của Hứa Dịch đạt điểm cao nhất, hơn nữa trong đáp án của bài thi viết còn thể hiện trình độ lý thuyết vượt xa Pháp sư cấp 4, thậm chí là cả Pháp sư cấp 5 thông thường, thể hiện anh có trình độ và tạo nghệ rất cao về lý thuyết Ma pháp, vì vậy các vị giám khảo phụ trách chấm thi đã nhất trí đồng ý cho Hứa Dịch vượt qua kỳ thi.

Đối với đáp án này, tuy trong lòng những Pháp sư khác không phục, nhưng cũng không thể phản bác, bởi vì Hiệp hội Pháp sư vẫn luôn nhấn mạnh rằng Pháp sư cũng phải có đủ trình độ về lý thuyết Ma pháp, mà Hứa Dịch có thể thể hiện trình độ lý thuyết Ma pháp thậm chí còn vượt qua cả Pháp sư cấp 5, vậy thì việc để anh vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5 cũng có lý.

Tuy nhiên, như vậy thì rất nhiều Pháp sư cấp 4 không vượt

qua được kỳ thi đã sinh ra bất mãn với Hứa Dịch, rất nhiều người nhìn anh với ánh mắt thậm chí còn xen lẫn một tia oán hận.

Một Pháp sư trước khi rời đi còn cố ý đi đến trước mặt Hứa Dịch, hung hăng buông một câu.

"Tên nhóc, đừng tưởng bây giờ ngươi là Pháp sư cấp 5, còn ta chỉ là Pháp sư cấp 4, nhưng ngươi có tin hay không, ta có thể đánh ngươi răng rơi đầy đất?"

Hứa Dịch chỉ mỉm cười nhạt đáp lại.

Theo anh thấy, Ma pháp được ứng dụng vào thực tế mới là vật tận kỳ dụng, còn dùng để đánh nhau thì hoàn toàn là đại tài tiểu dụng.

Pháp sư trên Lục địa Saiens có được Ma pháp, một năng lực kỳ thực gần như ngang bằng, thậm chí có một số mặt còn vượt trội hơn rất nhiều so với khoa học kỹ thuật công nghiệp trên Trái Đất, vậy mà lại luôn chỉ dùng vào việc đánh nhau, thậm chí là chém giết lẫn nhau, chưa từng nghĩ tới việc lợi dụng sức mạnh của Ma pháp để cải thiện cuộc sống của mọi người, thật sự là phung phí của trời.

"Nếu như tất cả Đại Pháp sư đều có thể giống như Đại Pháp sư Camillo bây giờ, dành một phần tinh lực vào việc nghiên cứu ứng dụng Ma pháp, vậy thì ít nhất bây giờ người dân trên Lục địa Saiens cũng đã được ấm no rồi?" Hứa Dịch vừa cảm thán vừa bước vào cửa văn phòng, sau đó bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình.

Sảnh chính của tòa nhà này vốn không lớn, thế nhưng lúc này trên khoảng đất trống sau cánh cửa lớn lại chất đầy một đống sắt vụn, gần như không còn chỗ để đặt chân.

"Hội trưởng, ngài đã về rồi!" Một giọng nói đầy nội lực vang

lên từ đống sắt vụn, sau đó một khuôn mặt tươi cười trẻ trung quen thuộc lộ ra.

"Alex, cậu đến rồi à." Hứa Dịch cười đáp lại, chỉ vào đống Máy móc Ma thuật chất đống trên mặt đất, cau mày nói: "Không phải đã bảo mọi người khi vận chuyển tới thì đóng gói cẩn thận một chút sao, sao lại thành ra thế này? Lúc vận chuyển tới đây, chẳng lẽ cậu cứ thế chất chúng lên xe ngựa, rồi chạy một mạch tới đây à?"

Đống sắt vụn trên mặt đất này, đương nhiên chính là các loại Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất.

Ngoài Cỗ máy Ma thuật Canh tác ra, còn có năm mươi chiếc Điều hòa Ma thuật mới tinh.

Lô Cỗ máy Ma thuật Canh tác này là do sau khi nhà kho bị cháy lần trước, Hứa Dịch đã nhờ Tử tước Leslie phái người đến Thành phố Bontar thông báo cho Thương hội Tân Phi vận chuyển tới, anh dự định sẽ trực tiếp tặng toàn bộ mười tám chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác này cho Cơ quan Nông nghiệp, để Ủy ban Cải cách Nông nghiệp do Harvey và Cervini đứng đầu có thể tiến hành thử nghiệm trên diện tích đất nông nghiệp lớn hơn, từ đó xác định rõ hơn về hiệu suất của những Cỗ máy Ma thuật Canh tác này.

Còn về năm mươi chiếc Điều hòa Ma thuật này, đương nhiên chính là lô hàng đầu tiên đã đồng ý sau khi bàn bạc với Victor và hai người bạn.

"Đương nhiên là không rồi!" Alex vội vàng lắc đầu."Hội trưởng, ngài đã đặc biệt dặn dò phải coi những thứ này như bảo bối mà, sao tôi có thể sơ suất như vậy được. Ngài yên tâm, trên đường vận chuyển, tôi đều bọc vải bông dày cộp bên ngoài mỗi chiếc Máy móc Ma thuật, đến đây mới tháo ra. Ngài xem, những thứ này có phải là trên bề mặt không hề có chút hư hại nào hay không?"

Hứa Dịch cúi người kiểm tra một lượt, phát hiện những chiếc

Máy móc Ma thuật này quả thực không giống như có hư hại gì, lúc này mới hài lòng gật đầu: "Rất tốt, Alex, không phải cậu vẫn luôn nói là không muốn cứ ở mãi Thành phố Bontar sao? Cậu nghiên cứu kỹ một chút về mảng vận chuyển hàng hóa này đi, đến lúc đó tôi sẽ nói với Heinze, để cậu làm quản lý bộ phận vận chuyển của Thương hội chúng ta. Hàng hóa của Thương hội chúng ta rất nhanh sẽ được bán đến các thành phố lớn khác trên khắp lục địa, nếu cậu làm quản lý bộ phận vận chuyển, tôi đảm bảo cậu có thể chạy khắp cả lục địa."

Hai mắt Alex sáng lên: "Thật sao? Hội trưởng, ngài thật sự để tôi làm quản lý bộ phận vận chuyển?"

"Tôi lừa cậu làm gì?" Hứa Dịch khịt mũi coi thường."Hơn nữa đến lúc đó cậu thậm chí không cần phải ngồi xe ngựa, mà là đổi sang ngồi một chiếc xe chạy nhanh hơn, ổn định hơn, thoải mái hơn bây giờ rất nhiều."

"Nhanh hơn, ổn định hơn? Đó là xe gì?" Alex tò mò hỏi.

Hứa Dịch cười khà khà: "Không thể tiết lộ."

Alex bị chặn họng, nhưng biết Hứa Dịch sẽ không nói cho cậu ta biết, chỉ đành bất đắc dĩ gãi đầu.

"Được rồi, cậu dọn dẹp sắp xếp lại chỗ đồ này cho gọn gàng đi, đặc biệt là Điều hòa Ma thuật, lát nữa chắc sẽ có người đến lấy."

Hứa Dịch dặn dò Alex một câu, tìm quản gia Ram, bảo ông phái một người hầu đi thông báo cho Victor.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Victor đã vội vàng chạy vào, hai mắt sáng rực.

Vừa nhìn thấy Điều hòa Ma thuật trên mặt đất, cậu ta sững người một lúc, chỉ vào Điều hòa Ma thuật, vẻ mặt mong chờ hỏi

Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, đây chính là Điều hòa Ma thuật mà ngài đã nói sao?"

Hứa Dịch mỉm cười, không trả lời, mà ra hiệu cho Victor giúp một tay, hai người hợp sức khiêng một chiếc Điều hòa Ma thuật vào trong một căn phòng, đặt lên chỗ móc đã được đóng sẵn trên tường.

Nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của Victor, Hứa Dịch lấy ra một khối Tinh thể Ma lực, lắc lắc ra hiệu cho Victor, sau đó đặt vào trong Điều hòa Ma thuật, rồi đưa tay ấn công tắc, sau đó kéo Victor cùng đứng trước Điều hòa Ma thuật.

Chương 206: Người Đại Diện (2/2)

"Xì..."

Một luồng gió lạnh thổi ra từ phía trước Điều hòa Ma thuật, hai người không nhịn được đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

"Hứa... Hội trưởng Hứa, thứ này... sao lại thổi ra gió lạnh vậy? Lạnh quá!" Victor lùi sang một bên, phát hiện sau khi gió lạnh từ Điều hòa Ma thuật thổi qua, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống một chút.

"À... Ồ, đây là Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh mà, nên tôi cho cậu xem hiệu quả làm lạnh trước." Hứa Dịch cười gượng, quyết định không giải thích cho Victor biết là mình vừa ấn nhầm công tắc.

Đi đến trước Điều hòa Ma thuật, Hứa Dịch quan sát một chút, phát hiện Heinze đã dựa theo thiết kế của mình, dùng màu xanh và màu đỏ đánh dấu trên hai công tắc, mà vừa nãy anh ấn nhầm chính là công tắc có ký hiệu màu xanh tượng trưng cho chế độ làm lạnh.

Ấn lại công tắc có ký hiệu màu đỏ, công tắc màu xanh "cạch" một tiếng bật trở lại.

Cho dù là thiết kế nhỏ bé này, ở trên Lục địa Saiens cũng chưa từng xuất hiện, lúc Hứa Dịch đưa ra, thậm chí còn nhận được lời khen ngợi từ Ram đại sư và Kambi.

Vừa ấn công tắc màu đỏ xuống, Điều hòa Ma thuật lập tức

ngừng thổi gió lạnh. Chờ một lúc sau, một luồng gió ấm áp thổi ra, Victor đang đứng trước Điều hòa Ma thuật đột nhiên bị gió ấm thổi trúng, không nhịn được rùng mình một cái.

Không bao lâu sau, không chỉ phía trước Điều hòa Ma thuật trở nên ấm áp, mà nhiệt độ trong phòng vốn đã giảm xuống rất thấp vì mùa đông lạnh giá cũng dần dần ấm lên.

Victor thậm chí còn cảm thấy hơi nóng, nhịn không được muốn cởi áo khoác dày ra.

Hứa Dịch đưa tay ngăn cản động tác của cậu ta, tắt Điều hòa Ma thuật, cười tủm tỉm hỏi: "Thế nào? Thiếu gia Victor? Cậu thấy hiệu quả của Điều hòa Ma thuật này thế nào?"

Victor không chút do dự giơ ngón tay cái với Hứa Dịch, liên tục khen ngợi: "Tuyệt vời! Quá mạnh mẽ! Hội trưởng Hứa, thật không ngờ, một đống sắt vụn nhỏ bé như vậy mà lại có thể có hiệu quả tốt như vậy! Thứ này quả thực có thể sánh ngang với Pháp trận Băng Sương Đại Hình và Pháp trận Liệt Diễm cỡ lớn!"

"Vậy cậu còn lo lắng không bán được chúng nữa không?" Hứa Dịch lại hỏi.

Victor cười, lắc đầu nguầy nguậy: "Không, bây giờ tôi rất tự tin! Hội trưởng Hứa, kỳ thực mấy hôm trước chúng tôi đã hỏi thăm một số người bạn quý tộc rồi, phần lớn bọn họ đều rất hứng thú với món đồ chơi mới lạ này. Nếu như bọn họ được chứng kiến hiệu quả mạnh mẽ như vậy của Điều hòa Ma thuật, tôi dám khẳng định, bọn họ nhất định sẽ tranh nhau mua cho bằng được! Hội trưởng Hứa, năm mươi chiếc chắc chắn là không đủ, tôi muốn một trăm chiếc! Không! Hai trăm chiếc! Càng nhiều càng tốt!"

Hứa Dịch mỉm cười, cố ý lộ ra vẻ mặt khó xử nói: "Cái này... Thiếu gia Victor, hàng hóa thì có thể cung cấp thêm, nhưng mà tiền hàng..."

Victor ngẩn người, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, vỗ trán một cái: "Đúng rồi, là tôi sơ suất. Hội trưởng Hứa, ngài thật là nghĩa khí, cho chúng tôi năm mươi chiếc trước, tôi không thể được voi đòi tiên chứ? Được rồi, đợi sau khi bán hết năm mươi chiếc Quạt ma thuật này, tôi sẽ đưa tiền hàng đợt đầu cho ngài trước. Sau đó ba chúng tôi sẽ cố gắng gom góp thêm tiền, lấy thêm một lô hàng từ chỗ ngài, ngài thấy thế nào?"

Hứa Dịch lúc này mới nở nụ cười, khẽ gật đầu: "Như vậy rất tốt. Bất quá Thiếu gia Victor, ngày mai tôi phải rời khỏi Thành phố Anweimar, trở về Bontar..."

"Vậy thì sao được!" Victor vội vàng cắt ngang lời Hứa Dịch."Hội trưởng Hứa, chúng ta hợp tác mới chỉ bắt đầu, sắp kiếm được bộn tiền rồi, sao ngài có thể đi được? Ngài mà đi rồi, không nói đến việc sau này tôi phải lấy hàng từ đâu, mà ngay cả tiền hàng đợt đầu tiên chúng tôi cũng không biết phải đưa cho ngài thế nào. Chẳng lẽ ba chúng tôi lại phải chạy đến tận Thành phố Bontar sao?"

"Cái này đương nhiên là không cần, tôi đã có sắp xếp." Hứa Dịch đi ra khỏi phòng, gọi Alex đang sắp xếp hàng hóa bên ngoài vào."Thiếu gia Victor, cậu ấy tên là Alex, là người đại diện mà Thương hội chúng tôi tạm thời cử đến Thành phố Anweimar, có thể thay mặt tôi và Thương hội Tân Phi xử lý mọi việc. Sau khi tôi đi rồi, cậu có việc gì cứ việc tìm cậu ấy. Cho dù là cung cấp Điều hòa Ma thuật hay là thanh toán tiền hàng, đều có thể liên lạc với cậu ấy."

Trước khi đến đây, Alex đã được Heinze dặn dò, biết rõ mình đến đây phải làm những việc gì, vì vậy cũng không bất ngờ, mỉm cười chân thành với Victor nói: "Chào anh."

Victor thì hồ nghi đánh giá Alex một lúc, sau đó mới chậm rãi gật đầu: "Nếu là người mà Hội trưởng Hứa tin tưởng, vậy thì tôi không có ý kiến gì."

Sau khi xác định Alex là người đại diện, Hứa Dịch liền nhân tiện bàn bạc một số chi tiết giao dịch với hai người bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Victor tự mình làm ăn đàng hoàng, cũng là lần đầu tiên Alex tự mình đảm đương một phương, cả hai đều có chút căng thẳng.

So sánh ra, Hứa Dịch năm nay mới hai mươi bảy tuổi ngược lại lại tỏ ra bình tĩnh ung dung, đưa ra những ý kiến mà mình đã sớm nghĩ kỹ, hai người nghe xong chỉ có thể liên tục gật đầu, rất ít khi đưa ra ý kiến khác.

Không bao lâu sau, ba người đã xác định xong tất cả quy trình giao dịch và một số điều khoản cơ bản, Hứa Dịch thậm chí còn lấy ra một bản Khế ước đã sớm soạn thảo xong đưa cho Victor và Alex lần lượt ký tên, sau đó tự mình ký tên lên đó, coi như là chính thức xác định mối quan hệ hợp tác lâu dài giữa hai bên.

Victor cẩn thận cất kỹ Khế ước vào trong ngực, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, đề nghị: "Hội trưởng Hứa, Alex huynh đệ, sắp đến trưa rồi, hay là chúng ta ra ngoài tìm một chỗ, tôi mời hai người ăn một bữa cơm, coi như là chúc mừng chúng ta hợp tác thành công."

Hứa Dịch mỉm cười, vừa định đồng ý, thì giọng nói của quản gia Ram đột nhiên vang lên từ bên ngoài.

"Hội trưởng Hứa, Tử tước Leslie đại nhân đến."

Hứa Dịch sững người, trên mặt thoáng hiện lên một tia u ám khó phát hiện, sau đó cười với Victor nói: "Xin lỗi, Tử tước đại nhân đến rồi, e là tôi không thể đi cùng hai người được. Alex, cậu thay tôi đi uống vài chén với Victor đi. Sau này hai người còn tiếp xúc với nhau dài dài, nhân cơ hội này làm quen với nhau cho tốt."

Victor bất đắc dĩ gật đầu: "Vậy cũng được. Chỉ mong lần sau

Hội trưởng Hứa đến Thành phố Anweimar, hãy để tôi được khoản đãi ngài một phen."

"Nhất định sẽ có cơ hội." Hứa Dịch cười, đi thẳng ra khỏi phòng.

Chương 207: Xin Lỗi (1/2)

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch bước vào phòng khách, Tử tước Leslie đã nở nụ cười rạng rỡ.

"Hứa Dịch, chúc mừng cậu đã chính thức trở thành Pháp sư cấp 5."

Hứa Dịch ngạc nhiên: "Sao ngài biết nhanh vậy?"

Mặc dù Hứa Dịch không nghi ngờ năng lượng của Gia tộc Stark đứng sau Tử tước Leslie ở Thành phố Anweimar, nhưng anh vừa mới kết thúc Khảo nghiệm Cấp 5 chưa lâu, Tử tước Leslie đã vội vàng đến đây, vẫn khiến anh có chút kinh ngạc.

"Một người chưa bao giờ tham gia Khảo nghiệm của Hiệp hội Pháp sư, lần đầu tiên tham gia đã trực tiếp vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5, tin tức trọng đại như vậy mà tôi còn không biết, thì sau này khỏi cần lăn lộn ở Thành phố Anweimar nữa." Tử tước Leslie trả lời với vẻ mặt đầy tự hào.

"Ồ? Hóa ra việc tôi vượt qua Khảo nghiệm Pháp sư cấp 5 lại là một việc khó khăn như vậy sao?" Hứa Dịch không khỏi bật cười.

"Đương nhiên rồi. Cậu phải biết rằng, ngay cả những kẻ trước đây khinh thường cậu, vì tin tức này cũng phải đặc biệt chú ý đến cậu đấy."

Hứa Dịch có chút khó hiểu: "Tử tước đại nhân, Pháp sư cấp 5 tuy không thể nói là đầy đường, nhưng cũng không phải là ít ỏi đến mức đáng thương chứ? Tôi nghĩ chỉ riêng trong Vương quốc Lanpari của chúng ta cũng phải có gần một nghìn Pháp sư cấp 5, tôi có gì đặc biệt đâu? So sánh ra, tôi lại cảm thấy tôi và Máy móc

Ma thuật mới đáng được chú ý hơn. Hơn nữa hai ngày trước tôi còn được Quốc Vương Bệ Hạ triệu kiến vì Cỗ máy Ma thuật Canh tác, chuyện này mới đáng được mọi người quan tâm hơn chứ."

Tử tước Leslie lắc đầu: "Cậu không hiểu rõ tâm lý của một số người. Bọn họ chỉ cảm thấy cậu là một thương nhân nhỏ bé phát minh ra một vài món đồ chơi mới lạ, sau đó may mắn lọt vào mắt xanh của Quốc Vương Bệ Hạ, mới được triệu kiến mà thôi. Đối với tác dụng và ảnh hưởng to lớn của Cỗ máy Ma thuật Canh tác, đám người này căn bản không hiểu, cũng chẳng thèm tìm hiểu. So với điều này, một Pháp sư có thiên phú cao mới là thứ mà bọn họ quan tâm nhất."

Hứa Dịch im lặng một lúc, đột nhiên nói: "Những người này, không bao gồm phụ thân của ngài, Công tước Stark đại nhân chứ?"

Tử tước Leslie nhìn Hứa Dịch với ánh mắt đầy ẩn ý: "Mặc dù phụ thân đại nhân nhìn xa trông rộng hơn so với đám người kia, nhưng Hứa Dịch... vẫn chưa đủ."

"Là do tôi và Thương hội Tân Phi tạo ra ảnh hưởng vẫn chưa đủ lớn, nên vẫn chưa lọt vào mắt xanh của ông ấy sao?" Hứa Dịch cười hỏi.

Tử tước Leslie khẽ gật đầu: "Đại khái là ý đó. Mặc dù phụ thân đại nhân đã có chút hứng thú với cậu sau khi Quốc Vương Bệ Hạ triệu kiến cậu lần này, nhưng điều này vẫn còn lâu mới đủ để thu hút sự chú ý và coi trọng của ông ấy. Cho nên..." Tử tước Leslie giang hai tay ra, bất đắc dĩ và tiếc nuối nói: "Rất tiếc, mặc dù tôi đã cố gắng hết sức, nhưng phụ thân đại nhân vẫn không có ý định gặp cậu."

Hứa Dịch nhún vai, thản nhiên nói: "Tử tước đại nhân không cần phải xin lỗi. Tôi biết rõ, với thân phận và địa vị hiện tại của tôi, muốn nhận được sự chú ý và coi trọng của Công tước đại nhân là điều không thể. Không sao cả, tôi và Thương hội Tân Phi đều

còn rất nhiều tiềm năng phát triển, sau này nhất định sẽ có cơ hội gặp mặt Công tước đại nhân."

"Cậu luôn tự tin như vậy nhỉ." Tử tước Leslie cười nói.

"Đó là một trong những ưu điểm của tôi." Hứa Dịch không khách khí tiếp nhận lời khen ngợi, sau đó hỏi: "Nhưng mà Tử tước đại nhân, tôi rất kỳ lạ. Tại sao Hainas đã nhiều ngày rồi mà vẫn chưa đến gặp tôi? Chẳng lẽ sau khi trở về Thành phố Anweimar, hắn ta liền không nhận bạn bè cũ ở Thành phố Bontar nữa sao?"

Tử tước Leslie bật cười: "Cuối cùng thì cậu cũng không nhịn được mà hỏi ra rồi. Nói cho cậu biết, theo tin tức mà tôi vừa nhận được ngày hôm qua, tên nhóc Hainas kia vừa mới về đến nhà, đã bị cấm túc, một tháng không được ra khỏi cửa, cho nên dù hắn ta có muốn gặp cậu đến đâu cũng không thể nào đến được."

"Cấm túc?" Hứa Dịch kinh ngạc."Tại sao?"

"Đương nhiên là trừng phạt hắn ta ở Thành phố Bontar quá lâu, đến cả thời gian quy định về nhà cũng bỏ lỡ."

Hứa Dịch có chút im lặng: "Hắn ta đâu phải con nít, sao lại bị phạt vì chuyện này?"

Tử tước Leslie nhún vai: "Không còn cách nào khác, nhà bọn họ là như vậy."

"Hèn gì lúc trước khi nhắc đến phụ thân của mình, sắc mặt của Hainas kỳ lạ như vậy."

Sau khi trò chuyện thêm vài câu về những câu chuyện thú vị của Hainas, Tử tước Leslie lấy ra một bức thư từ trong ngực đưa cho Hứa Dịch.

"Tôi còn phải ở lại Thành phố Anweimar thêm một thời gian nữa, ngày mai cậu đã phải quay về rồi, vậy thì phiền cậu mang

bức thư này về đưa cho Wenley."

Sau khi Hứa Dịch nhận lấy bức thư, Tử tước Leslie lại đưa cho anh một chiếc phong bì dày cộp, không biết bên trong chứa thứ gì.

"Là một số văn kiện khế ước, cũng giao cho Wenley." Tử tước Leslie trầm ngâm một lúc, sau đó dặn dò: "Lần này tôi có thể sẽ ở lại Thành phố Anweimar một thời gian khá dài, nếu có chuyện gì, cậu có thể trực tiếp thảo luận với Wenley."

Hứa Dịch cau mày: "Tử tước đại nhân, xin thứ cho tôi nói thẳng, quản gia Wenley tuy rất trung thành với ngài, nhưng tính tình ông ta có chút cổ quái, không được linh hoạt như ngài. Nếu là chuyện bình thường thì không sao, nhưng nếu là một số chuyện đặc biệt, ví dụ như Thương hội cần phải có một số động thái trọng đại, tôi e là... khụ, xin thứ cho tôi nói thẳng, tôi e là ông ta sẽ trì hoãn mất việc."

Tử tước Leslie không nhịn được cười: "Cậu nhóc này, quả nhiên vẫn còn rất nhiều ý kiến với Wenley. Yên tâm đi, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không tham gia vào quyết sách phát triển của Thương hội, cho nên cậu muốn làm gì thì cứ làm. Còn về chuyện trên lãnh địa, tôi đã dặn dò trong thư rồi, đảm bảo sẽ không khiến cậu thất vọng."

Hứa Dịch lúc này mới mỉm cười cất kỹ bức thư và chiếc phong bì: "Như vậy thì tôi yên tâm rồi. Tử tước đại nhân quả nhiên sáng suốt, sắp xếp thỏa đáng."

Tử tước Leslie cười mắng một câu, đứng dậy khỏi ghế: "Được rồi, vậy thôi. Ngày mai tôi còn có việc, lúc cậu đi tôi sẽ không tiễn."

Hứa Dịch lắc đầu: "Chúng ta đâu phải con gái, cần gì phải bày đặt cảnh chia ly đau khổ chứ?"

Tử tước Leslie cười, đi ra ngoài cửa.

Chương 208: Xin Lỗi (2/2)

Vừa mới bước một chân ra khỏi cửa phòng khách, Tử tước Leslie đột nhiên dừng lại, đợi một lúc sau, chậm rãi xoay người nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt trở nên vô cùng phức tạp, dường như đang đấu tranh gì đó trong lòng.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng hắn ta thở dài một tiếng, nhỏ giọng nói: "Hứa Dịch, về chuyện ở Vương cung, kỳ thực tôi nên nói lời xin lỗi với cậu."

Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Tử tước Leslie, vô số suy nghĩ vụt qua trong đầu, cuối cùng hóa thành một nụ cười: "Tử tước đại nhân, ngài nói quá rồi. Kỳ thực Tử tước Harvey nói không sai, đã là quân cờ, thì phải có tự giác của một quân cờ, ngài không cần phải xin lỗi tôi."

Tử tước Leslie kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

Một lúc sau, vẻ mặt của Tử tước Leslie khôi phục lại bình tĩnh, gật đầu với Hứa Dịch, nhưng không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn ta biến mất ở góc rẽ, Hứa Dịch đưa tay sờ lên mặt, lộ ra nụ cười tự giễu.

"Kỳ thực nếu không phải bất đắc dĩ, thì ai mà muốn làm quân cờ chứ?"

Hai ngày sau, Hứa Dịch một lần nữa trở về Thành phố Bontar sau hơn mười ngày xa cách.

Lần này anh vẫn không phải là một mình, chỉ có điều so với

lúc rời khỏi Thành phố Bontar, những người đồng hành đã thay đổi rất nhiều.

Lúc đi, đi cùng anh là Tử tước Leslie và Nam tước Hainas, nhưng lúc về, hai người này đều ở lại Thành phố Anweimar, đi cùng Hứa Dịch là Sanchez mà anh đã vô tình gặp trên đường, ngoài ra còn có hơn mười Pháp sư cấp thấp quyết định đến Thành phố Bontar xem thử Thương hội Tân Phi sau khi bị anh dụ dỗ nhiều lần, trong đó có cả Elvin, Runy và Bob.

Những Pháp sư này có người có cấp bậc cao nhất cũng chỉ là cấp 2, hơn nữa người trẻ nhất trong số đó là Runy cũng đã mười chín tuổi, còn người lớn tuổi nhất là Isaac Fowler năm nay thậm chí đã bốn mươi bảy tuổi.

Nếu nói Elvin ba người còn trẻ tuổi, còn có hy vọng trở thành Pháp sư cường đại, thì những người như Isaac Fowler đã lớn tuổi như vậy mà vẫn chỉ dừng lại ở cấp độ Pháp sư cấp 2, cả đời này e rằng rất khó trở thành Pháp sư cường đại.

Cho nên khi Hứa Dịch thuyết phục bọn họ, chỉ cần đưa ra mức lương đãi ngộ, là có thể dễ dàng thuyết phục được bọn họ.

Ngoài những người chắc chắn sẽ trở thành nhân viên của Thương hội Tân Phi này, còn có một nhân vật rất đặc biệt đi cùng Hứa Dịch.

"Tiểu thư Cervini, khoảng thời gian này cô đã chuẩn bị chỗ ở chưa?" Hứa Dịch nhìn Cervini đang ngồi đối diện, mỉm cười hỏi: "Nếu chưa, có lẽ tôi có thể tìm một nơi thích hợp cho cô."

Lúc này Cervini vẫn mặc đồng phục của Cơ quan Nông nghiệp, trên mặt không trang điểm, thoạt nhìn hoàn toàn không thể gọi là xinh đẹp rạng rỡ, nhưng nếu nhìn kỹ hơn, sẽ bị khí chất tri thức rất hiếm thấy trên người phụ nữ ở Lục địa Saiens của cô thu hút.

Nghe thấy câu hỏi của Hứa Dịch, Cervini nở nụ cười dịu dàng, lắc đầu: "Cảm ơn ý tốt của Hội trưởng Hứa. Nhưng mà lát nữa tôi sẽ đến chào hỏi Bá tước Satsuma trước, tôi nghĩ về vấn đề chỗ ở, Bá tước Satsuma sẽ có sắp xếp thỏa đáng, không cần phải làm phiền Hội trưởng Hứa."

Hứa Dịch khẽ gật đầu: "Sắp xếp của Thành chủ đại nhân đương nhiên là chu đáo hơn tôi nhiều. Vậy thì Tiểu thư Cervini, cô... định khảo sát Thương hội Tân Phi của chúng tôi như thế nào?"

Theo chỉ thị của Quốc Vương Bệ Hạ, lần này Cervini là đại diện cho Quốc Vương Bệ Hạ và Cơ quan Nông nghiệp đến Thành phố Bontar để khảo sát và giám sát Thương hội Tân Phi, đảm bảo Cỗ máy Ma thuật Canh tác mà Thương hội Tân Phi sản xuất cung cấp cho Cơ quan Nông nghiệp sẽ không có bất kỳ vấn đề gì về chất lượng, đồng thời cũng khảo sát kế hoạch cải tạo đất nông nghiệp đã được triển khai ở Thành phố Bontar, cũng như nghiên cứu kế hoạch hỗ trợ nông dân mà Thương hội Tân Phi đang thực hiện, cố gắng thực hiện kế hoạch này trên toàn Vương quốc.

Theo kế hoạch công tác này, Cervini ít nhất cũng sẽ ở lại Thành phố Bontar cho đến sau khi thu hoạch vụ xuân năm sau.

Bây giờ đã là tháng mười hai, còn khoảng năm tháng nữa mới đến vụ xuân năm sau.

Nghĩ đến việc Cervini phải ở lại Thành phố Bontar lâu như vậy, lại còn thường xuyên phải thay mặt Quốc Vương Bệ Hạ khảo sát công việc của Thương hội, Hứa Dịch liền cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nhưng hiện tại Cơ quan Nông nghiệp mà Quốc Vương Bệ Hạ đại diện là khách hàng lớn nhất của Thương hội Tân Phi, dựa theo tôn chỉ khách hàng là thượng đế, Hứa Dịch không những không thể để lộ bất kỳ sự bất mãn nào, mà còn phải cố gắng thể hiện sự

nhiệt tình và hoan nghênh của mình.

"Hội trưởng Hứa, anh nói quá rồi, tôi không phải đến để khảo sát Thương hội Tân Phi của các anh, mà là đến để học hỏi." Cervini mỉm cười."Kỳ thực tôi rất tò mò về Hội trưởng Hứa và Thương hội Tân Phi mà anh đã tạo ra, Hội trưởng Hứa, tại sao anh lại nghĩ đến việc nghiên cứu những thứ Máy móc Ma thuật này?"

Hứa Dịch khựng lại, có chút khó xử nói: "Tiểu thư Cervini, chuyện này nói ra thì dài dòng lắm."

Cervini vẫn giữ nụ cười: "Không sao, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian, tôi rất vui lòng được nghe Hội trưởng Hứa kể cho tôi nghe."

Đúng lúc này, xe ngựa đã dừng lại, Hứa Dịch vén rèm xe lên nhìn, phát hiện xe ngựa đã đến trước cửa Phủ Thành chủ, liền nhảy xuống xe ngựa, đưa tay đỡ Cervini xuống.

"Nếu cô thực sự muốn nghe, sau này tôi có thể từ từ kể cho cô nghe." Hứa Dịch mỉm cười."Còn hôm nay đã mệt mỏi vì cuộc hành trình rồi, hy vọng cô hãy tận hưởng một giấc mơ đẹp."

"Cảm ơn lời chúc của anh." Cervini khẽ cúi chào Hứa Dịch theo đúng chuẩn mực của một tiểu thư quý tộc, sau đó mới đi về phía cổng Phủ Thành chủ.

Bá tước Satsuma đã nhận được tin từ sớm, lúc này đang đứng ở cửa cung kính chờ đợi, nhìn thấy Cervini đi tới, lập tức cười lớn nghênh đón.

Nhìn thấy nụ cười nịnh nọt trên mặt Bá tước Satsuma, trong lòng Hứa Dịch có chút nghi hoặc.

Cho dù Cervini là đại diện cho Cơ quan Nông nghiệp đến Thành phố Bontar để khảo sát, thì Bá tước Satsuma cũng không cần phải khách sáo như vậy chứ?

Tuy nhiên, suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Hứa Dịch, sau đó liền bị anh ném ra sau đầu.

Lên xe ngựa xong, sau khi dặn dò người đánh xe một tiếng, đoàn xe lập tức rẽ hướng, đi về phía Thương hội Tân Phi ở ngoại ô thành.

Chương 209: Thương hội Tân Phi Tạm Bời (1/2)

Rời khỏi Thành phố Bontar đã hơn mười ngày, khi quay trở lại, Hứa Dịch phát hiện, phân xưởng mới mà trước khi đi anh còn chưa kịp xây dựng móng, vậy mà lúc này đã cơ bản thành hình, rất nhiều công nhân đang hối hả làm việc trên công trường, một khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Từ hai phân xưởng bên cạnh công trường lúc này cũng truyền đến đủ loại âm thanh rộn ràng, hiển nhiên hai phân xưởng này cũng đang tiến hành công việc hết sức khẩn trương.

Hứa Dịch vừa mới nhảy xuống khỏi xe ngựa, Wayne Riley, quản sự của Thương hội Amli, người đang chỉ huy công nhân trên công trường, đã nhìn thấy anh, lập tức cười lớn nghênh đón.

"Hội trưởng Hứa, cuối cùng ngài đã trở lại rồi!" Ánh mắt quản sự Riley lướt qua những người đang xuống từ những chiếc xe ngựa khác, sau đó chỉ tay về phía phân xưởng mới đã hoàn thành hơn một nửa bức tường phía ngoài, vẻ mặt đầy tự hào nói: "Nhìn xem, chúng tôi xây dựng có đủ nhanh không?"

Hứa Dịch gật đầu: "Nhanh thì đúng là nhanh thật, nhưng mà nhanh như vậy, chất lượng có đảm bảo không?"

Quản sự Riley lập tức lộ ra vẻ mặt như bị xúc phạm, bất mãn nói: "Hội trưởng Hứa, ngài nói vậy thì oan cho tôi quá. Dự án này là do chính hội trưởng của chúng tôi tự mình giao phó, sao có thể không đảm bảo chất lượng được? Từ đầu đến cuối, để đảm bảo công nhân không xảy ra bất kỳ sai sót nào, tôi đều tự mình giám sát ở đây."

Hứa Dịch cười vỗ vai ông ta: "Đã có lời đảm bảo của quản sự Riley, vậy thì tôi yên tâm rồi. Vậy tôi hỏi ông, phân xưởng mới này ông ước tính còn bao lâu nữa mới hoàn thành? Và bao lâu nữa thì có thể chính thức đưa vào sử dụng?"

Quản sự Riley trầm ngâm một lúc: "Nếu không có gì bất ngờ, nửa tháng nữa có thể hoàn thành, còn về việc chính thức đưa vào sử dụng... cái này thì không dám chắc. Bây giờ đã là mùa đông, thời tiết bắt đầu lạnh, tường không dễ khô, e rằng cần thêm một khoảng thời gian nữa."

"Còn cần thêm một khoảng thời gian nữa sao?" Hứa Dịch cau mày."Nếu tôi muốn đưa vào sử dụng chính thức trong tháng này, ông thấy có được không?"

"Tháng này? Gấp như vậy sao?" Thấy Hứa Dịch vẻ mặt nghiêm túc, quản sự Riley suy nghĩ một chút, gật đầu."Nếu Hội trưởng Hứa ngài thực sự cần gấp, tôi có thể nghĩ cách để tường nhanh khô. Tuy nhiên, làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ ngôi nhà, sẽ làm giảm tuổi thọ của nó."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Giảm thế nào thì cũng không đến mức ba năm đã sập chứ?"

Quản sự Riley lập tức đỏ mặt: "Hội trưởng Hứa, ngài đang nói đùa sao? Ngôi nhà do Riley tôi giám sát xây dựng, sao có thể ba năm đã sập được? Đừng nói ba năm, ba mươi năm tôi cũng dám đảm bảo nó sẽ không có vấn đề gì!"

Hứa Dịch cười, lắc đầu: "Không cần đến ba mươi năm đâu, thậm chí có thể ba năm cũng không cần dùng đến, bởi vì tôi sẽ sớm lên kế hoạch xây dựng lại nơi này, phân xưởng mới này chưa chắc ba năm nữa đã bị dỡ bỏ để xây dựng lại."

Quản sự Riley ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch.

Nếu chỉ định sử dụng trong ba năm, vậy tại sao Hứa Dịch còn yêu cầu phân xưởng mới này phải đảm bảo chất lượng?

Chẳng lẽ Thương hội Tân Phi nhiều tiền đến mức không có chỗ tiêu sao?

"Quản sự Riley, còn một việc nữa muốn nhờ ông. Mấy ngày nay tôi có thể sẽ không có thời gian, vì vậy phiền ông khi nào gặp hội trưởng Cruz thì thay tôi chuyển lời, tôi có việc muốn nói chuyện với ông ấy, phiền ông ấy khi nào rảnh thì báo cho tôi một tiếng, chúng ta hẹn thời gian gặp mặt." Hứa Dịch nói tiếp.

Quản sự Riley gật đầu đồng ý.

Hứa Dịch lại đưa ra một số yêu cầu với quản sự Riley, sau đó mới đi đến trước mặt những Pháp sư đang tò mò đánh giá hai phân xưởng.

"Mọi người, những gì mọi người đang nhìn thấy chính là hai phân xưởng của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Mặc dù chúng trông có vẻ đơn sơ, nhưng những cỗ máy ma thuật đủ loại đều được chế tạo từ hai phân xưởng này. Hiện tại, hai phân xưởng này mỗi tháng có thể tạo ra những cỗ máy ma thuật trị giá hơn mười nghìn đồng vàng cho Thương hội Tân Phi chúng tôi, đồng thời mang lại lợi nhuận khổng lồ cho Thương hội, có thể nói là nền tảng của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Nếu bây giờ hai phân xưởng này bị phá hủy, có lẽ tôi sẽ phải bế tắc."

Hứa Dịch cười lớn, nhưng lại phát hiện những Pháp sư trước mặt đều không có ai cười, ngược lại tất cả đều cau mày, dường như không hài lòng với những gì mình nhìn thấy.

Lý do bọn họ đồng ý với đề nghị của Hứa Dịch, đồng ý theo anh đến Thành phố Bontar, là bởi vì Hứa Dịch đã mô tả Thương hội Tân Phi rất hoành tráng, ai ngờ đến nơi tận mắt chứng kiến, thì ra Thương hội Tân Phi hiện tại cũng chỉ có hai phân xưởng nhỏ

bé như vậy.

Thương hội quy mô như vậy, thì có tương lai gì đáng nói?

Hứa Dịch đảo mắt, rất nhanh đã đoán ra suy nghĩ trong lòng mọi người, cũng không nói gì thêm, mà chỉ lên tiếng chào hỏi mọi người, dẫn đầu đi về phía xưởng sản xuất máy móc ma thuật gia dụng.

Những Pháp sư phía sau do dự một chút, rồi cũng đi theo.

Dù sao đã lặn lội đường xa đến đây, ít nhất cũng phải xem xét kỹ càng rồi mới đưa ra quyết định.

Mọi người vừa bước vào phân xưởng, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Phân xưởng nhỏ bé với diện tích bên trong chưa đến một nghìn mét vuông này, lúc này lại chật ních người, ước chừng phải gần hai trăm người.

Mà hai trăm người này lúc này đều không ai nhàn rỗi, tất cả đều đang hối hả làm việc, không một ai dừng tay.

Điều thu hút sự chú ý của mọi người nhất, chính là hàng chục cỗ máy sắt kỳ quái được đặt ở khắp các góc.

Cùng với thao tác của công nhân bên cạnh máy móc, những cỗ máy sắt này phát ra đủ loại tiếng ầm ầm, sau đó mọi người nhìn thấy những linh kiện bằng sắt được đưa vào đã biến thành một hình dạng khác.

Những linh kiện này vừa được chế tạo xong, lập tức được chuyển đến tay một nhóm công nhân khác, những công nhân này tay chân không ngừng nghỉ, lắp ráp những linh kiện này lại với nhau một cách vô cùng thuần thục, sau đó lại chuyển đến trước mặt nhóm công nhân tiếp theo.

Chương 210: Thương hội Tân Phi Tạm Bời (2/2)

Nhóm công nhân tiếp theo lại thao tác một cách khiến mọi người hoa cả mắt, những linh kiện này sau khi được lắp ráp, lại biến thành một hình dạng khác.

Từng linh kiện được lắp ráp lại với nhau, cho đến khi nhóm công nhân cuối cùng vặn vào một số chiếc đinh có hình dạng kỳ quái, những linh kiện này cuối cùng đã biến thành một thứ có hình dạng hộp sắt hình chữ nhật.

"Cái này... hình như là cái gì mà Điều hòa Ma thuật?" Một Pháp sư đột nhiên chỉ vào hộp sắt, có chút không chắc chắn nói.

"Điều hòa Ma thuật? Đó là thứ gì?" Xung quanh, rất nhiều người lập tức hỏi.

"Tối hôm trước khi rời khỏi Thành phố Anweimar, tôi tình cờ được Tử tước Lanci mời đến nhà làm khách, lúc đó ông ấy đã cho người lắp đặt thứ này trong phòng, nói là món đồ mới mua, gọi là Điều hòa Ma thuật." Vị Pháp sư kia giải thích."Nói thật là rất thần kỳ, lúc đó trong phòng vốn rất lạnh, nhưng Tử tước Lanci đặt một khối Tinh thể Ma lực vào trong Điều hòa Ma thuật này, sau đó bật công tắc lên, Điều hòa Ma thuật này bắt đầu thổi ra những luồng gió rất ấm áp, không lâu sau toàn bộ căn phòng đã ấm lên, cuối cùng tôi thậm chí còn không mặc nổi áo khoác. Nói thật thì hiệu quả của Điều hòa Ma thuật này thậm chí còn tốt hơn cả Pháp trận Liệt Diễm cỡ lớn!"

"Không thể nào?" Một Pháp sư khác nhịn không được phản bác."Bố trí Pháp trận Liệt Diễm cỡ lớn phải tốn rất nhiều tiền, thứ

này mà hiệu quả còn tốt hơn cả Pháp trận Liệt Diễm cỡ lớn, vậy chẳng phải nó đắt đến mức cắt cổ sao?"

Vị Pháp sư kia lắc đầu: "Cũng không hẳn là đắt. Nghe Tử tước Lanci nói, chiếc Điều hòa Ma thuật của ông ấy chỉ tốn ba mươi lăm đồng vàng. Quan trọng hơn là, thứ này tiêu hao Tinh thể Ma lực rất ít. Chúng tôi ở nhà Tử tước Lanci cả một đêm, thứ này chỉ dùng một khối Tinh thể Ma lực nhỏ là đủ, căn bản không cần thay."

"Không phải chứ?" Những người còn lại càng kinh ngạc hơn."Vậy chẳng phải thứ này còn lợi hại hơn cả Pháp trận Liệt Diễm cỡ lớn sao?"

"Đúng vậy, nghe Tử tước Lanci nói, Điều hòa Ma thuật này không chỉ có thể thổi ra gió nóng, mà còn có thể thổi ra gió mát, mùa hè cũng có thể sử dụng." Cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, vị Pháp sư kia nhịn không được có chút đắc ý, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại những gì mình đã chứng kiến ở nhà Tử tước Lanci tối hôm đó.

Hứa Dịch đứng bên cạnh nhịn không được nở nụ cười kỳ quái.

"Ba mươi lăm đồng vàng? Tên Victor này, đúng là rất biết hét giá."

Trước đó khi bàn bạc với Hứa Dịch, Victor từng nói với Hứa Dịch rằng cậu ta sẽ định giá Điều hòa Ma thuật là ba mươi đồng vàng một chiếc, ai ngờ hôm nay từ miệng vị Pháp sư này, lại biết được cậu ta đã tăng giá!

Tuy nhiên, cậu ta có tăng giá hay không thì Hứa Dịch cũng sẽ không can thiệp, dù sao giá nhập hàng mà anh đưa cho Victor là cố định hai mươi lăm đồng vàng một chiếc, Victor có thể bán với giá cao, đó cũng là bản năng của cậu ta.

Thấy các Pháp sư thảo luận sôi nổi, Hứa Dịch cũng không để ý đến bọn họ nữa, đi đến bên cạnh Heinze, người đã liếc mắt nhìn anh vô số lần.

"Này, Hứa Dịch, những người này hình như đều là Pháp sư, chẳng lẽ là cậu lôi kéo được từ Thành phố Anweimar sao?" Thấy Hứa Dịch đi tới, Heinze lập tức nhỏ giọng hỏi.

"Ừ. Chỉ là không biết trong số bọn họ sẽ có bao nhiêu người quyết định ở lại." Hứa Dịch gật đầu.

"Để tôi xem nào. Một... hai... tổng cộng chỉ có mười ba người, cho dù tất cả đều ở lại thì cũng quá ít." Heinze có chút thất vọng.

"Số lượng không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là có người ở lại." Hứa Dịch mỉm cười, không giống như Heinze, anh không hề thất vọng."Cho dù chỉ có một Pháp sư cuối cùng lựa chọn ở lại làm việc cho Thương hội Tân Phi chúng ta, thì đó cũng là một bước đột phá lớn, bởi vì điều này đại diện cho một ý nghĩa biểu tượng to lớn, có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, thứ ba, và nhiều hơn nữa."

Heinze lại cẩn thận quan sát những Pháp sư vẫn đang thảo luận sôi nổi, cau mày, vẻ mặt thất vọng không hề giảm bớt.

"Những người này hình như đều chỉ là Pháp sư sơ cấp và trung cấp? Bọn họ thì có tác dụng gì? Cũng chẳng mạnh hơn đám học sinh là bao."

Hứa Dịch nhịn không được trợn mắt: "Cậu nghĩ rằng những Pháp sư cấp cao kia sẽ đồng ý đến làm việc cho cái Thương hội nhỏ bé, chẳng có chút danh tiếng nào như chúng ta sao? Nói cho cậu biết, để có thể lôi kéo được bọn họ đến đây, tôi đã tốn rất nhiều công sức rồi. Thôi được rồi, Thương hội chúng ta hiện tại còn chưa phải là Thương hội số một Thành phố Bontar, đừng nên yêu cầu quá cao. Những người này tuy thực lực ma pháp bình

thường, nhưng ít nhất sẽ không giống như đám học sinh, phải dành phần lớn thời gian cho việc học tập, hơn nữa kinh nghiệm bố trí Pháp trận cũng phong phú hơn nhiều, hiệu quả làm việc chắc chắn sẽ cao hơn đám học sinh rất nhiều."

Nghe Hứa Dịch giải thích như vậy, Heinze cuối cùng cũng nở nụ cười.

"Ừ, cũng đúng. Đám học sinh kia quá thiếu ổn định, giao việc cho bọn họ tôi luôn cảm thấy không yên tâm. Nếu sau này có thể thuê được nhiều Pháp sư hơn để thay thế công việc của đám học sinh, cho dù phải trả lương cao hơn một chút cũng đáng." Heinze gật gù."Đúng rồi, cậu đưa ra mức lương bao nhiêu cho bọn họ?"

Hứa Dịch giơ hai ngón trỏ bắt chéo nhau: "Một tháng tối thiểu mười đồng vàng, cụ thể là bao nhiêu thì còn phải xem năng suất làm việc."

Heinze lộ vẻ kinh ngạc: "Không phải chứ? Một tháng chỉ có mười đồng vàng, những Pháp sư cao quý này cũng bằng lòng đi theo cậu sao?"

Hứa Dịch nhún vai: "Không còn cách nào khác, Pháp sư cũng là người, cũng phải ăn cơm chứ."

Chương 211: Kỹ sư Máy móc Ma thuật Người lùn (1/4)

Có lẽ là bị Điều hòa Ma thuật làm cho chấn động, sau khi được Hứa Dịch dẫn đi tham quan hai phân xưởng, trong số mười ba Pháp sư thì có chín người lập tức bày tỏ nguyện vọng muốn ở lại gia nhập Thương hội Tân Phi.

Trong số bốn người còn lại từ chối lời mời, điều khiến Hứa Dịch thất vọng nhất chính là trong đó có cả Elvin và Bob.

"Thật ngại quá, Hứa Dịch, thật ra tôi cũng rất muốn cùng cậu phấn đấu, nhưng mà..." Elvin có chút ngượng ngùng."Ước mơ từ nhỏ của tôi chính là trở thành một Pháp sư hùng mạnh, bây giờ tôi còn trẻ, nên vẫn chưa muốn từ bỏ..."

Hứa Dịch khó hiểu hỏi: "Ở đây cũng có thể nghiên cứu Ma pháp mà, cậu xem Runy còn ở lại kia kìa, cấp bậc Pháp sư của cậu ta còn cao hơn cậu đấy."

Elvin gãi đầu, cười: "So với ở đây, tôi vẫn thích nâng cao bản thân thông qua việc nghiên cứu Ma pháp hơn. Còn Runy cậu ta... gia đình cậu ta không khá giả, nên luôn mong muốn có được một nguồn thu nhập ổn định, tôi và Bob đều không giống cậu ta. Nể mặt tôi, hy vọng cậu đối xử tốt với cậu ta."

Thấy Elvin đã quyết tâm, Hứa Dịch chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, khẽ gật đầu: "Được rồi, tôi sẽ quan tâm đến cậu ta."

Tạm biệt bốn Pháp sư quyết định rời đi, bao gồm cả Elvin và Bob, Hứa Dịch cũng không kịp đau lòng, liền dẫn chín Pháp sư còn lại tìm Sebas, thay mặt Thương hội Tân Phi ký kết Khế ước thuê

mướn với bọn họ.

Từ hôm nay trở đi, chín Pháp sư này chính thức trở thành nhân viên chính thức của Thương hội Tân Phi, công việc của bọn họ chính là hoàn thành việc bố trí Pháp trận trên các loại Máy móc Ma thuật.

Mặc dù chỉ có chín người, nhưng bởi vì bọn họ được thuê toàn thời gian, thời gian làm việc mỗi ngày ở Thương hội Tân Phi dài hơn nhiều so với đám học sinh của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, hơn nữa dù sao bọn họ cũng nghiên cứu Ma pháp lâu hơn, nên kinh nghiệm bố trí Pháp trận cũng phong phú hơn đám học sinh rất nhiều.

Chỉ cần làm quen với công việc, Hứa Dịch có thể khẳng định khối lượng công việc mà bọn họ có thể hoàn thành mỗi ngày sẽ vượt xa đám học sinh kia.

Sau khi ký kết Khế ước, Hứa Dịch liền để Sabas dẫn bọn họ đến Thành phố Bontar.

Để chào đón những Pháp sư này, Hứa Dịch đã đặc biệt thông báo trước cho Heinze thuê hai căn nhà ở Thành phố Bontar làm nơi ở tạm thời cho bọn họ.

Tất nhiên, sau này nhân viên của Thương hội Tân Phi sẽ ngày càng nhiều, chỉ dựa vào hai căn nhà này chắc chắn là không đủ. Hứa Dịch đã sớm có ý định xây dựng thêm một vài khu ký túc xá cho nhân viên ở gần nhà máy, cung cấp chỗ ở cho những nhân viên của Thương hội đến từ nơi khác.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho những Pháp sư này, Hứa Dịch đến xưởng sản xuất máy công cụ Ma thuật, triệu tập Kambi và một số Người lùn chủ chốt khác, tổ chức một cuộc họp nhỏ.

"Ba nghìn chiếc?" Nghe được con số mà Hứa Dịch đưa ra,

Kambi và những Người lùn khác đều lộ ra vẻ mặt vừa mừng vừa lo.

Mừng đương nhiên là vì có đơn hàng lớn như vậy, đồng nghĩa với việc Người lùn lại có nhiều việc để làm, vẫn có thể nhận được một khoản tiền lương hậu hĩnh mỗi tháng.

Lo lắng là vì con số này quá lớn, với năng lực sản xuất hiện tại của xưởng sản xuất máy công cụ Ma thuật, e rằng căn bản không thể hoàn thành trước thời hạn gieo trồng vụ xuân.

"Hội trưởng, ngài hẳn là rất rõ năng lực hiện tại của chúng tôi, tại sao lại nhận đơn hàng này?" Kambi nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt nghi hoặc hỏi."Hay là ngài định tuyển thêm một số anh em Người lùn nữa, nâng cao sản lượng? Nhưng mà bây giờ thời gian gấp rút như vậy, mà việc nắm vững kỹ thuật rèn những chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác này lại rất tốn thời gian, cho dù bây giờ ngài có tuyển dụng đủ anh em Người lùn, tôi e là cũng không kịp."

Hứa Dịch cười khổ đáp: "Tất nhiên là tôi biết. Nhưng không còn cách nào khác, con số này là yêu cầu thấp nhất của Quốc Vương Bệ Hạ, nếu không hoàn thành, e là đơn hàng này sẽ bị hủy bỏ."

Kambi càng thêm khó hiểu: "Điều này là không đúng, Quốc Vương Bệ Hạ hẳn là biết hiện tại chỉ có Thương hội Tân Phi chúng ta mới có thể chế tạo Cỗ máy Ma thuật Canh tác, cho dù chúng ta không hoàn thành, ông ta còn có thể tìm người khác giúp ông ta chế tạo hay sao?"

"Ông ta đương nhiên là không tìm được. Nhưng Quốc Vương Bệ Hạ lại nói, nếu chúng ta không thể hoàn thành yêu cầu này, ông ta sẽ buộc chúng ta giao nộp kỹ thuật chế tạo, sau đó tập trung toàn lực quốc gia để chế tạo. Cậu thấy, tôi có quyền lựa chọn sao?"

Kambi và mấy Người lùn khác nhìn nhau, một lúc lâu sau,

Kambi mới khịt mũi một cái.

"Quốc vương của các ngài thật sự là vô lý."

Hứa Dịch nhún vai: "Thôi được rồi, không nói đến những thứ này nữa, dù sao bây giờ tôi đã nhận đơn hàng này rồi, chúng ta hãy nghĩ xem nên hoàn thành như thế nào đi."

Kambi gãi đầu khó xử: "Hội trưởng, tôi có thể để anh em tăng ca, đồng thời đốc thúc mọi người cố gắng nâng cao hiệu suất. Nhưng mà sự cải thiện như vậy cũng có hạn, vẫn rất khó hoàn thành đơn hàng lớn như vậy. Hơn nữa, ngoài những đơn hàng này, trước đó chúng ta đã nhận được đơn đặt hàng của các quý tộc ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, cũng là yêu cầu chúng ta sản xuất Cỗ máy Ma thuật Canh tác. Hơn nữa, trước khi ngài đi không phải còn nói, vì muốn hợp tác với những Thương hội lớn trong thành, chuẩn bị giúp bọn họ chế tạo một số máy công cụ Ma thuật sao? Nhiều việc như vậy... tôi cảm thấy chúng ta không làm hết nổi."

Mấy Người lùn khác nhìn nhau, đồng loạt thở dài, lắc đầu lia lịa, hiển nhiên cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

"Dựa vào việc bóc lột sức lao động của mọi người đương nhiên không phải là lựa chọn tốt, cho nên tôi có dự định khác." Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một bản vẽ, trải ra trước mặt các Người lùn."Nào, mọi người xem thử, đây là bản vẽ một loại máy công cụ Ma thuật mới mà tôi đã tranh thủ vẽ trong lúc trên đường, mọi người xem thử có thể dùng bao lâu để rèn ra?"

Người lùn nhao nhao xúm lại, nhìn chằm chằm vào bản vẽ một lúc, Kambi ồ lên một tiếng: "Hội trưởng, máy công cụ Ma thuật này có một số điểm hơi giống với Máy dập Ma thuật Nhỏ."

Chương 212: Kỹ sư Máy móc Ma thuật Người lùn (2/4)

Hứa Dịch gật đầu: "Đúng vậy, máy công cụ Ma thuật này gọi là Máy rèn Ma thuật kiểu trục cán, tác dụng là dùng để sản xuất các bộ phận kim loại như thanh truyền. Có thứ này, khi sản xuất thanh truyền của Cỗ máy Ma thuật Canh tác, các cậu sẽ không cần phải hoàn toàn dựa vào mài dũa thủ công nữa."

Kambi nhìn chằm chằm vào bản vẽ một lúc, miệng không khỏi tấm tắc khen: "Hội trưởng, tuy rằng hiện tại tôi không thể nào hiểu hết bản vẽ này, nhưng nhìn qua là biết rất lợi hại. Nếu thật sự giống như ngài nói, có thể dựa vào máy công cụ Ma thuật này để sản xuất thanh truyền, vậy thì hiệu suất của chúng tôi sẽ được nâng cao lên rất nhiều."

Hứa Dịch cười khẩy: "Không chỉ có Máy rèn Ma thuật kiểu trục cán, ngoài cái này ra, còn có Máy rèn Ma thuật kiểu áp lực cơ khí, Máy rèn Ma thuật kiểu ép vân vân. Tóm lại, mục tiêu của tôi chính là, tận khả năng sử dụng máy công cụ Ma thuật để thay thế cho việc thao tác thủ công với số lượng lớn của các cậu. Mặc dù kỹ thuật thao tác thủ công của Người lùn các cậu rất cao siêu, nhưng nếu muốn nâng cao sản lượng, tiến hành sản xuất hàng loạt, thì vẫn là sử dụng Máy móc Ma thuật nhiều hơn thì tốt hơn."

Kambi nhịn không được hỏi: "Hội trưởng, đã có thứ tốt như vậy, tại sao ngài không lấy ra sớm hơn?"

Hứa Dịch chỉ vào bản vẽ trên mặt đất: "Nếu không phải là để cho các cậu tiếp xúc với những máy công cụ Ma thuật đơn giản này trước, mà trực tiếp đưa bản vẽ này cho cậu, cậu có hiểu

không?"

Kambi chỉ có thể gãi đầu một lần nữa, cười ngượng ngùng: "Không hiểu."

"Đúng vậy, cho nên cơm phải ăn từng miếng một, đường phải đi từng bước một. Tôi cũng muốn một hơi thiết kế ra tất cả Máy móc Ma thuật, sau đó mọi người chỉ cần nhẹ nhàng nhấn nút là có thể sản xuất ra tất cả những thứ mình muốn, nhưng điều này hiển nhiên là không thực tế. Đây là bởi vì kỹ thuật rèn của Người lùn các cậu rất cao siêu, năng lực lĩnh ngộ về kỹ thuật rèn cũng rất mạnh, tôi mới có thể lấy bản vẽ những máy công cụ Ma thuật này ra cho các cậu xem, nếu đổi lại là người khác, e rằng tôi căn bản không dám lấy ra."

Nghe được những lời này của Hứa Dịch, Người lùn đều lộ ra vẻ mặt tự hào, Kambi vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, Hội trưởng, ngài cứ việc giống như trước kia, giao bản vẽ cụ thể cho chúng tôi, chúng tôi đảm bảo sẽ chế tạo ra thứ này... thứ này..."

"Máy rèn Ma thuật kiểu trục cán." Hứa Dịch nhắc nhở một câu.

"Đúng, chế tạo ra Máy rèn Ma thuật kiểu trục cán!" Kambi hào khí nói.

"Hội trưởng, ý của ngài là muốn xưởng sản xuất máy công cụ Ma thuật của chúng ta cũng giống như xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật gia dụng, sử dụng máy công cụ Ma thuật để sản xuất tất cả các linh kiện, sau đó chúng ta chỉ cần lắp ráp những linh kiện này lại với nhau sao?" Một Người lùn đột nhiên hỏi.

Hứa Dịch liếc nhìn Người lùn này một cái, nhận ra anh ta tên là Porteru, là một trong những Người lùn đến từ Bộ lạc Angola, bởi vì kỹ thuật cao siêu, năng lực học tập rất mạnh, hiện tại đã là một trong những thành viên nòng cốt của xưởng sản xuất máy công cụ Ma thuật.

"Đúng vậy, trạng thái lý tưởng chính là như vậy. Đương nhiên có thể đạt đến trình độ nào, thì phải xem thiết kế của tôi và Viện nghiên cứu, còn có kỹ thuật rèn của các cậu như thế nào." Hứa Dịch đáp.

Porteru quay đầu lại nhìn những Người lùn đang bận rộn trong phân xưởng, cau mày nói: "Nhưng mà Hội trưởng, như vậy thì những Người lùn chúng ta sẽ trở thành vô dụng sao? Nếu những máy công cụ Ma thuật này có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề, vậy thì còn cần chúng tôi làm gì?"

Nghe được câu hỏi của Porteru, bao gồm cả Kambi, những Người lùn còn lại đều nhìn về phía Hứa Dịch, ánh mắt sáng quắc, hiển nhiên bọn họ cũng rất quan tâm đến câu trả lời cho câu hỏi này.

Hứa Dịch mỉm cười, khẽ lắc đầu: "Không, Porteru, cậu đã đánh giá thấp giá trị của các cậu rồi. Máy móc dù sao cũng chỉ là máy móc, tuy rằng chúng có thể giúp chúng ta hoàn thành một số công việc, nhưng rất nhiều công việc là máy móc không thể thay thế được. Lấy Porteru cậu làm ví dụ, hiện tại cậu chủ yếu phụ trách sản xuất Máy xới đất Ma thuật Nhỏ, mỗi chiếc Máy xới đất Ma thuật Nhỏ được sản xuất ra, cậu chỉ cần dùng tai nghe là có thể biết được chiếc Máy xới đất Ma thuật Nhỏ này có vấn đề gì hay không. Khả năng này, hiển nhiên là máy móc không thể thay thế được, đúng không?"

Porteru nở một nụ cười, vẻ mặt tự hào.

"Đối với tôi mà nói, những công nhân giàu kinh nghiệm không thể nào so sánh với những cỗ máy cứng nhắc được. Porteru, cậu căn bản không cần phải lo lắng sau khi máy công cụ Ma thuật nhiều lên, anh em Người lùn sẽ không có việc gì để làm. Ngược lại, theo như việc nghiên cứu và phát triển máy công cụ Ma thuật ngày càng sâu rộng, tôi càng cần đến sự giúp đỡ của những Kỹ sư Người lùn giàu kinh nghiệm, kỹ thuật rèn cao siêu, lại còn am hiểu tất cả

các loại máy công cụ Ma thuật như các cậu. Nói cho các cậu biết, hiện tại mỗi một anh em Người lùn trong phân xưởng này, đều là tài sản quý giá nhất của Thương hội Tân Phi chúng ta! Các cậu quan trọng hơn những cỗ máy lạnh lẽo kia rất nhiều!"

Nghe được Hứa Dịch nói một tràng hùng hồn như vậy, Kambi, Porteru và những Người lùn khác đều nở nụ cười vô cùng vui vẻ.

Người lùn là một chủng tộc rất thật thà chất phác, từ sau khi đến Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch đối xử với bọn họ như thế nào, trong lòng bọn họ đều biết rõ.

Bây giờ Hứa Dịch đánh giá cao giá trị của bọn họ như vậy, thẳng thắn thừa nhận sự quý giá của bọn họ, càng khiến bọn họ cảm thấy vui mừng và tự hào từ tận đáy lòng.

"Kỹ sư?" Một Người lùn khác tên là Elim lẩm bẩm từ này, vui vẻ cười nói."Hội trưởng, tuy rằng tôi không hiểu từ này có nghĩa là gì, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại, tôi thích. Được rồi, sau này khi giới thiệu bản thân với người khác, tôi sẽ nói với bọn họ tôi là Kỹ sư Người lùn!"

Hứa Dịch cười: "Nói chính xác thì phải là Kỹ sư Cơ khí Người lùn. À không, là Kỹ sư Máy móc Ma thuật Người lùn."

Mấy Người lùn nhìn nhau, đồng thời cười lớn.

"Đúng vậy, chúng ta đều là Kỹ sư Máy móc Ma thuật Người lùn!"

Chương 213: Kỹ sư Máy móc Ma thuật Người lùn (3/4)

Vì liên quan đến việc thiết kế và sản xuất nhiều loại Máy công cụ Ma thuật rèn mới, cuộc họp giữa Hứa Dịch với Kambi và những Người lùn khác đã kéo dài rất lâu, thậm chí đến tận giờ tan ca bình thường vẫn chưa kết thúc. Cuối cùng, khi kế hoạch sơ bộ được xác định và cuộc họp kết thúc, Hứa Dịch bước ra khỏi phân xưởng thì phát hiện bên ngoài đã bị màn đêm bao phủ.

Đã là tháng mười hai, cái lạnh của mùa đông đã đến từ lâu, khi màn đêm buông xuống, nhiệt độ bên ngoài đương nhiên trở nên rất lạnh.

Bước ra khỏi phân xưởng ấm áp vì Điều hòa Ma thuật, Hứa Dịch bị gió lạnh thổi qua, không khỏi rùng mình một cái.

Vài Người lùn đi ra cùng anh ta lại không hề hấn gì, mặc dù quần áo trên người rõ ràng là ít hơn Hứa Dịch, nhưng tất cả đều tràn đầy năng lượng, không hề có vẻ gì là lạnh cả.

Kambi còn thích thú nhón chân vỗ vai Hứa Dịch, cười lớn nói: "Hội trưởng, thân thể của các người Nhân loại thật yếu ớt. Tôi thấy anh nên tập thể dục nhiều hơn, đừng có giống như đám Pháp sư Nhân loại các người, cứ như thể một cơn gió cũng có thể thổi bay ấy."

Hứa Dịch cười khổ nhìn thân hình vạm vỡ gấp đôi mình của Kambi, lắc đầu: "Thôi bỏ đi, dù có luyện tập thế nào cũng không thể sánh bằng các người Người lùn được, tôi vẫn nên về nhà mặc thêm hai cái áo thì hơn."

Kambi sờ soạng trong ngực, lấy ra một cái bình đưa cho Hứa Dịch.

"Cho anh này, trong này còn nửa bình rượu ngon của tôi, anh uống hai ngụm là người sẽ ấm lên ngay."

Hứa Dịch nhận lấy bình rượu ngửi ngửi, quả nhiên ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, không khỏi nhíu mày nói: "Kambi, không phải tôi đã nói trong giờ làm việc không được uống rượu sao? Sao anh còn mang theo rượu bên người?"

Kambi gãi đầu, cười: "Yên tâm đi, có nhiều anh em nhìn tôi như vậy, tôi sẽ không vi phạm quy định đâu. Bình rượu này tôi chỉ cất trong người, tan ca mới uống một ngụm. Anh yên tâm, tuyệt đối không ảnh hưởng đến công việc."

Hứa Dịch bất lực lắc đầu, thầm nghĩ muốn những Người lùn nghiện rượu như mạng này hoàn toàn cai rượu quả thực là điều không thể, Kambi có thể tự giác như vậy đã là rất khó được rồi.

Mở nắp bình, ngửa cổ uống một ngụm, quả nhiên cảm thấy một luồng hơi nóng từ cổ họng trực tiếp chui vào dạ dày, một lúc sau rượu từ dạ dày bốc lên, hơi nóng từ từ tỏa ra.

Hứa Dịch thở ra một hơi rượu, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, liền khoát tay chào Người lùn, sải bước đi ra khỏi Nhà máy.

Đi ra khỏi phạm vi ánh sáng của Nhà máy, Hứa Dịch mới sực nhớ ra, vì trước đó anh đã đặc biệt dặn dò, hai chiếc xe ngựa luôn được chuẩn bị sẵn bên ngoài Nhà máy đều được điều đi để cho đám Pháp sư sử dụng, bây giờ không còn chiếc nào.

Hơn nữa bây giờ đã là ban đêm, càng không thể có xe ngựa nào đi qua nơi hẻo lánh này, thế là Hứa Dịch nhìn trái nhìn phải, cuối cùng bất đắc dĩ phát hiện ra rằng, anh chỉ có thể đi bộ về Thành phố Bontar.

May mà Thành phố Bontar cách đây cũng không tính là quá xa, Hứa Dịch cười khổ một tiếng, lại tu thêm một ngụm rượu, cổ vũ tinh thần, sải bước đi về phía Thành phố Bontar.

Chưa đi được bao xa, Hứa Dịch đột nhiên dừng bước, ánh mắt vốn có chút mơ màng bỗng trở nên sắc bén.

"Ai đó? Ra đây!" Hứa Dịch lạnh lùng quát về phía bóng tối bên cạnh.

Trong bóng cây phía trước bên trái, không gian đột nhiên méo mó một cách kỳ lạ, một bóng người chậm rãi bước ra.

Hứa Dịch mượn ánh trăng nhìn lại, liền nhìn thấy thân hình thon dài của người này, và đôi tai nhọn hoắt hai bên đầu.

"Yanis tiểu thư? Sao lại là cô?" Hứa Dịch kinh ngạc hỏi.

Kẻ đột nhiên xuất hiện này, không ngờ lại là nữ Elf Yanis!

Dưới ánh trăng, toàn thân Yanis như tỏa ra một quầng sáng mờ ảo, khiến cả người cô như được bao phủ bởi một màn sương mộng mơ, dường như không phải người thật.

Hứa Dịch biết, đây là đặc điểm của Chủng tộc Elf.

Chủng tộc Elf được mệnh danh là con dân của Nữ thần ánh trăng Alune, dưới ánh trăng sẽ nhận được một số buff đặc biệt, ví dụ như quầng sáng đang bao phủ bên ngoài cơ thể Yanis lúc này, có thể chống lại phần lớn sát thương Ma pháp và vật lý, còn có thể khiến cơ thể Yanis trở nên nhanh nhẹn và nhẹ nhàng hơn.

Tất cả các chủng tộc trên Lục địa Saiens đều tin chắc rằng, trong rừng hoặc dưới ánh trăng mà khiêu chiến với một Elf đồng cấp, chẳng khác nào tự sát.

Còn trong rừng dưới ánh trăng mà khiêu chiến với Elf... vậy kẻ

đó nhất định là điên rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Dịch nhìn Yanis thêm vài phần cảnh giác.

Mặc dù anh vừa vượt qua Khảo nghiệm Cấp 5, hiện tại đã là Pháp sư cấp năm, nhưng từ lần đầu tiên gặp Yanis, cô đã có thể sử dụng Thuật Ẩn thân của Chủng tộc Elf, có thể thấy thực lực của cô chỉ sợ là không kém Hứa Dịch, thậm chí còn mạnh hơn, nếu cô đột nhiên muốn bất lợi cho Hứa Dịch, e rằng Hứa Dịch sẽ gặp nguy hiểm.

May mà Yanis không hề tỏ ra chút địch ý nào, sau khi bước ra khỏi bóng tối, thậm chí còn hành lễ với Hứa Dịch theo đúng chuẩn mực của Elf.

"Hội trưởng Hứa, chào anh. Dưới ánh sáng của Alune, tôi chân thành bày tỏ niềm vui mừng khi anh trở về."

Hứa Dịch sững sờ, Yanis vậy mà lại lấy danh nghĩa của Alune để bày tỏ tâm trạng của mình, có thể thấy cô ấy thực sự rất vui.

Nhưng tại sao?

Tại sao anh trở về, Yanis lại vui mừng như vậy?

"Bởi vì tôi đã đợi anh một tuần rồi." Yanis đáp.

Hứa Dịch càng thêm khó hiểu: "Chỉ là một tuần thôi mà, đối với các người Chủng tộc Elf, điều này chẳng khác gì một cái chớp mắt của chúng tôi Nhân loại."

"Đúng vậy. Nhưng đối với tộc nhân đang bị vấn đề nguồn nước dày vò, thì dù chỉ một phút cũng là quá dài." Gương mặt gần như hoàn mỹ của Yanis hiện lên một tia ảm đạm, cảm xúc như vậy rất hiếm khi xuất hiện trên người Chủng tộc Elf."Trước khi rời khỏi Bộ tộc, dòng sông chảy qua khu rừng đã gần như cạn kiệt,

cuộc sống của tộc nhân hiện tại rất khó khăn."

Hứa Dịch nhìn biểu cảm trên gương mặt Yanis, nhịn không được hỏi: "Chẳng lẽ các người không nghĩ ra cách nào khác để giải quyết sao? Các người sống trong Rừng Rainfall, nguồn nước không thể nào chỉ dựa vào con sông đó được chứ?"

Yanis khẽ lắc đầu: "Vốn dĩ là không thành vấn đề, nhưng từ khi dòng sông bắt đầu cạn kiệt, khu rừng cũng bị ảnh hưởng, hiện tại Rừng Rainfall đã có rất nhiều cây cối bắt đầu khô héo. Đại Trưởng lão nói, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng cả Rừng Rainfall cũng sẽ biến mất. Đến lúc đó, chúng tôi sẽ buộc phải di chuyển."

Hứa Dịch rất muốn nói "Di chuyển thì di chuyển, cũng chẳng có gì to tát", nhưng nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Yanis, nghĩ đến tình yêu, thậm chí là chấp niệm của Elf đối với quê hương trong truyền thuyết, câu nói đó liền không thốt ra khỏi miệng.

"Được rồi, Yanis tiểu thư, từ những gì cô mô tả, nếu không phải Rừng Rainfall đột nhiên bị tấn công bởi cấm chú hệ nguyền rủa trong truyền thuyết, thì nguyên nhân đột nhiên trở nên như bây giờ chỉ có một, đó chính là môi trường sinh thái thượng nguồn con sông đã bị phá hủy."

Chương 214: Kỹ sư Máy móc Ma thuật Người lùn (4/4)

"Môi trường sinh thái bị phá hủy? Ý anh là gì?" Yanis khó hiểu nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch vỗ trán, thầm nghĩ thuật ngữ môi trường sinh thái ngay cả trên Địa Cầu cũng là một từ rất thời thượng, huống chi là đặt trên Lục địa Saiens.

"Ừm... thứ này rất phức tạp, nhất thời khó giải thích rõ ràng. Bộ tộc của các ngươi không phải người đến thượng nguồn con sông xem sao? Tôi dám đảm bảo, thượng nguồn con sông đó nhất định là bị xói mòn đất rất nghiêm trọng... À, từ này chắc cô cũng không hiểu, nói đơn giản là, trên đất thượng nguồn chắc chắn là không có cây cối che phủ, trơ trọi, đất đai màu mỡ chỉ sợ là phần lớn đã biến thành cát, sau đó bị dòng sông cuốn trôi, mang theo xuống hạ lưu, cuối cùng bùn cát tích tụ dưới đáy sông, cuối cùng dẫn đến dòng sông đổi dòng, thậm chí là cạn kiệt. Tôi nói có đúng không?"

Nghe Hứa Dịch thao thao bất tuyệt nói ra suy đoán của mình, ánh mắt Yanis nhìn Hứa Dịch dần sáng lên.

"Hội trưởng Hứa, rõ ràng là anh chưa từng đến đó, tại sao lại biết rõ ràng như vậy?" Yanis vừa kinh ngạc vừa vui mừng kêu lên.

"Tôi chỉ dựa vào những gì cô nói để đưa ra một suy đoán đơn giản thôi." Hứa Dịch nhún vai nói.

Yanis lập tức hỏi với vẻ mặt đầy kỳ vọng: "Vậy nhất định anh cũng có cách giải quyết đúng không?"

"Điều này tôi không dám chắc." Hứa Dịch cười khổ nói.

Giải quyết vấn đề dòng sông đổi dòng do xói mòn đất, ngay cả ở Địa Cầu với nền công nghiệp siêu phát triển cũng là một vấn đề nan giải, huống chi là ở Lục địa Saiens với trình độ khoa học kỹ thuật cực kỳ lạc hậu.

"Nhưng lần trước anh đã đưa cho tôi một bản vẽ mà? Các Trưởng lão sau khi xem xong, đều nói phương pháp này có thể giải quyết vấn đề mà chúng tôi đang gặp phải. Vậy nên nhất định anh có cách đúng không?"

"Nhưng các người ngay cả yêu cầu tôi đến Bộ tộc của các người khảo sát cũng từ chối, vậy thì làm sao tôi giúp các người?" Hứa Dịch dang hai tay ra nói.

Yanis khựng lại một chút, đột nhiên ngồi xổm xuống, quỳ một gối, cúi đầu, khom lưng hành lễ với Hứa Dịch một cách vô cùng trịnh trọng, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: "Hội trưởng Hứa, xin anh hãy tha thứ cho sự mạo phạm của tôi trước đây. Sau khi tôi mang yêu cầu của anh về, Các Trưởng lão đã quyết định đồng ý yêu cầu của anh, cho phép anh đến Bộ tộc của chúng tôi để khảo sát thực tế. Vì vậy, bây giờ tôi tha thiết yêu cầu anh, anh có thể cùng tôi trở về Bộ tộc một chuyến, giúp chúng tôi giải quyết vấn đề mà chúng tôi đang gặp phải, cứu lấy Bộ tộc và tộc nhân của chúng tôi hay không?"

Nói đến cuối cùng, Yanis ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt tràn đầy mong đợi, ánh mắt ngập tràn hy vọng.

Ánh trăng vừa vặn chiếu vào gương mặt Yanis, gương mặt trắng nõn hoàn mỹ được bao phủ bởi ánh sáng dịu dàng, khiến cả người cô toát ra một sức hấp dẫn thần bí và tuyệt mỹ, khiến Hứa Dịch suýt chút nữa đã trực tiếp đồng ý.

"Cái này... mặc dù tôi rất muốn giúp các người, nhưng mà... tôi

vừa mới từ Thành phố Anweimar trở về, hiện tại còn rất nhiều việc đang chờ tôi xử lý, nên thực sự không thể rời đi được..."

"Anh cần bao lâu mới có thể xử lý xong những việc ở đây?" Yanis lập tức hỏi dồn.

Hứa Dịch sờ cằm: "Điều này thì khó nói lắm, có một số việc rất khó xử lý, tôi cũng không thể chắc chắn là cần bao lâu."

Ánh mắt Yanis lập tức tối sầm lại, suy nghĩ một chút, lại cầu xin: "Hội trưởng Hứa, tôi chân thành hy vọng anh có thể giúp đỡ chúng tôi. Nếu anh cần thù lao, Các Trưởng lão đã quyết định, chỉ cần anh có thể giúp chúng tôi giải quyết vấn đề này, bất kể anh cần thù lao gì, chỉ cần chúng tôi có thể chi trả được, nhất định sẽ đồng ý."

"Lấy cô làm thù lao tặng cho tôi có được không?" Hứa Dịch nhịn không được nói đùa.

Ai ngờ Yanis chỉ do dự một chút, liền gật đầu một cách nghiêm túc: "Được."

Hứa Dịch bất lực trợn mắt, thở dài, đưa tay đỡ Yanis dậy, gạt bỏ vẻ đùa cợt, nhìn Yanis nghiêm túc nói: "Yanis tiểu thư, cô phải tin rằng tôi thực sự có ý muốn giúp các người giải quyết vấn đề, nếu không, tôi đã không đặc biệt đưa cho Tộc trưởng Monto bản vẽ đó, và bảo ông ấy chuyển cho cô."

Yanis khẽ gật đầu: "Vâng. Chính vì vậy, tôi mới đến tìm anh."

"Tốt lắm. Vậy bây giờ tôi nghiêm túc nói cho cô biết, mặc dù tôi rất muốn lập tức đi giúp các người giải quyết vấn đề, nhưng tôi thực sự cũng có rất nhiều việc quan trọng cần xử lý. Hơn nữa, muốn giải quyết vấn đề mà các người đang gặp phải tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều, tôi nhất định phải chuẩn bị một số thứ, sau đó mới có thể đến Bộ tộc của các người

để khảo sát thực tế, rồi dựa theo tình hình thực tế để xác định phương án giải quyết, cô hiểu ý tôi không?"

Yanis tiếp tục gật đầu: "Vâng, tôi hiểu. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, xin hỏi anh đại khái là bao lâu nữa mới có thể cùng tôi đến Bộ tộc của chúng tôi?"

"Điều này tôi thực sự không thể cho cô câu trả lời chính xác. Nhưng tôi nghĩ trong năm nay, tôi sẽ thu xếp thời gian để đi một chuyến. Câu trả lời này cô hài lòng chứ?"

"Trong năm nay?" Yanis chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy như trẻ con, suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: "Được."

Nếu là Nhân loại, lúc này thường sẽ nói thêm một câu kiểu như "Hy vọng anh đừng thất hứa", nhưng Yanis chỉ đơn giản nói một chữ "Được", cứ như thể cô hoàn toàn tin tưởng Hứa Dịch nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Hứa Dịch thầm cảm thán một câu, lại nói với Yanis: "Nếu vậy, Yanis tiểu thư, chúng ta tạm thời cứ quyết định như vậy. Đợi tôi giải quyết xong những việc cấp bách ở đây, sẽ báo cho Tộc trưởng Monto, để ông ấy chuyển lời cho cô hoặc tộc nhân của cô. Mong cô kiên nhẫn chờ đợi tin tức của tôi." Nói xong liền vẫy tay chào Yanis, xoay người rời đi.

Đi được hai bước, Hứa Dịch kinh ngạc phát hiện, Yanis vậy mà vẫn đi theo sau anh, không hề có ý định rời đi.

Hứa Dịch quay đầu lại nhìn cô: "Yanis tiểu thư, cô còn đi theo tôi làm gì? Chẳng phải chúng ta đã nói rõ rồi sao? Bây giờ cô hoàn toàn có thể quay về Bộ tộc của mình, đợi khi nào tôi báo tin cho Tộc trưởng Monto thì đến tìm tôi."

Yanis khẽ lắc đầu: "Mệnh lệnh của Các Trưởng lão là để tôi cùng anh trở về Bộ tộc, hiện tại anh không thể đi, vậy tôi chỉ có

thể ở bên cạnh anh, đợi khi nào anh quyết định đi thì cùng nhau xuất phát."

Hứa Dịch chỉ vào mình, nói với vẻ khó tin: "Ý của cô là, cô định trong khoảng thời gian này, sẽ luôn ở bên cạnh tôi?"

Yanis gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc: "Đúng vậy."

Hứa Dịch không nhịn được vỗ trán.

Cô gái Elf này, chẳng lẽ là một kẻ ngốc nghếch?

Chương 215: Bột cỏ huỳnh quang (1/2)

"Cốc cốc cốc."

Tiếng gõ cửa vang lên, khuôn mặt tròn trịa của Akali ló ra từ cánh cửa đang mở.

Nhìn thấy Hứa Dịch đang đứng ngoài cửa, biểu cảm trên khuôn mặt Akali trở nên hơi mất tự nhiên, cô nàng dừng lại một chút rồi mới cười nói: "Hội trưởng, anh đã về rồi sao?"

"Ừ." Hứa Dịch gật đầu, liếc nhìn vào trong phòng."Thế nào rồi? Vivian vẫn ổn chứ?"

"Về nhà việc đầu tiên là hỏi thăm Vivian sao..." Akali lẩm bẩm một câu, nghiêng người sang một bên."Mời vào, Vivian đang ở trên lầu, có lẽ vẫn chưa ngủ, để em gọi cô ấy xuống."

Nhìn Akali xoay người chạy lên lầu, Hứa Dịch quay đầu lại nhìn phía sau, nhưng không thấy bóng dáng của Yanis đâu.

Có vẻ như nữ Elf này hiện tại đã sử dụng Thuật Ẩn thân để che giấu hình dáng của mình.

Nghĩ đến việc cô ấy đã đi theo sau mình suốt quãng đường vừa rồi, Hứa Dịch không khỏi đau đầu xoa xoa thái dương.

Tính cách của tộc Elf vốn dĩ rất cứng đầu, và Yanis này đặc biệt cứng đầu.

Cho dù Hứa Dịch có nói gì đi chăng nữa, cô ấy cũng không chịu rời khỏi bên cạnh anh, cứ như thể một khi cô ấy rời đi, Hứa

Dịch sẽ biến mất không dấu vết.

Hứa Dịch khuyên nhủ không được, đe dọa cũng vô dụng, muốn bỏ rơi cũng không được, cuối cùng chỉ có thể bất lực chấp nhận sự thật này.

May mắn thay, Yanis cũng không thích xuất hiện trước mặt người khác, cô ấy có thể sử dụng Thuật Ẩn thân bất cứ lúc nào để che giấu hình dáng của mình, nên cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến Hứa Dịch.

Lắc đầu bước vào trong, Hứa Dịch phát hiện ra phòng khách được dọn dẹp gọn gàng, không còn lộn xộn như mọi khi anh đến đây nữa.

Nhìn thấy Akali đã chạy từ trên lầu xuống, Hứa Dịch không khỏi ngạc nhiên hỏi cô nàng: "Này, Akali, em thay đổi tính rồi sao? Sao lại bắt đầu biết dọn dẹp nhà cửa rồi?"

Akali liếc nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt có phần u oán, khẽ hừ một tiếng: "Chẳng phải là vì Hội trưởng luôn nói em không biết dọn dẹp nhà cửa sao."

"Nếu lời nói của anh có tác dụng như vậy thì tốt quá." Hứa Dịch cười lớn, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu lên nhìn, liền phát hiện trên trần nhà của phòng khách có một chiếc ống hình trụ trong suốt màu vàng nhạt được treo bằng một dải ruy băng.

Trong ống hình trụ trong suốt dường như có thứ gì đó đang phát ra ánh sáng chói lọi, nhưng sau khi được lọc qua ống hình trụ, nó đã biến thành ánh sáng dịu nhẹ màu vàng nhạt.

Lý do khiến Hứa Dịch cảm thấy có gì đó không ổn là vì anh đột nhiên nhớ ra rằng bên ngoài trời đã tối, nhưng căn phòng này lại rất sáng sủa, như ban ngày.

Nếu chỉ dựa vào ánh nến để chiếu sáng thì tuyệt đối không thể đạt được hiệu quả này.

Liếc nhìn chiếc ống hình trụ màu vàng nhạt, Hứa Dịch không khỏi kinh ngạc kêu lên: "Này! Các em đã nghiên cứu thành công rồi sao?"

Akali nheo mắt cười nói: "Vâng, Hội trưởng, đây chính là Đèn Ma thuật mới được chúng em nghiên cứu ra, anh thấy thế nào?"

Hứa Dịch giơ tay lên, nhưng phát hiện ra chiếc Đèn Ma thuật này được treo rất cao, anh căn bản không thể với tới.

Đang nghĩ xem có nên tìm thứ gì đó để kê chân lên để lấy chiếc Đèn Ma thuật xuống quan sát kỹ hơn hay không thì từ phía cầu thang vang lên một tiếng cười khúc khích, giọng nói của Evita vang lên.

"Hội trưởng, nếu anh muốn xem Đèn Ma thuật thì chi bằng xem cái này trên tay em."

Hứa Dịch quay đầu lại nhìn, lập tức cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Trên cầu thang, Evita đang bước xuống.

Có lẽ vì đã khá muộn nên lúc này cô ấy đang mặc một chiếc váy ngủ rộng rãi, tuy che kín toàn bộ cơ thể nhưng lại to toát lên vẻ lười biếng, ngược lại lại mang đến một vẻ đẹp và khí chất khác.

Điều thu hút ánh nhìn của Hứa Dịch hơn cả chính là thứ đang phát sáng mà Evita đang cầm trên tay.

Thứ này có đế hình tròn bằng gỗ, phía trên là một chiếc chụp đèn bằng thủy tinh trong suốt màu tím nhạt.

Lúc này, bên trong chụp đèn đang phát ra ánh sáng đều đặn

không quá chói mắt, vì bị chụp đèn che khuất nên chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng màu tím nhạt le lói, bao trùm lấy toàn bộ cơ thể Evita, khiến cô ấy toát lên vẻ thần bí.

Sau khi nhìn lướt qua, Hứa Dịch càng thêm kinh ngạc: "Evita, các em đã giải quyết được cả vấn đề cường độ của Pháp trận rồi sao?"

Evita mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Hứa Dịch mà nghiêng người sang một bên, nhường chỗ cho Vivian đang trốn sau lưng cô.

Nhìn thấy Vivian e lệ lẩn tránh ánh sáng màu tím nhạt, Hứa Dịch không khỏi sững sờ.

"Vivian, em trốn sau lưng Evita làm gì vậy? Sao thế? Chẳng lẽ mười mấy ngày không gặp, em không nhận ra anh nữa sao?"

Vivian vội vàng lắc đầu, liếc nhìn Evita, thấy Evita gật đầu với mình với vẻ mặt khích lệ, cô nàng mới do dự một chút, di chuyển bước chân xuống lầu, chậm rãi đi đến bên cạnh Hứa Dịch.

Khi chưa đến bên cạnh Hứa Dịch, cô nàng có vẻ rất căng thẳng, nhưng khi đến gần Hứa Dịch, cô nàng lại đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt lập tức thoải mái hơn.

Hứa Dịch khó hiểu nhìn cô nàng, không nhịn được đưa tay sờ lên trán cô.

"Không bị sốt mà... Anh nói này Vivian, em bị sao vậy?"

Gương mặt Vivian vốn đã ửng hồng vì vừa tắm xong càng thêm đỏ ửng, cô nàng lắc đầu nguầy nguậy.

"Tâm tư của con gái thật khó đoán." Hứa Dịch chỉ có thể lẩm bẩm một câu trong lòng, quay đầu vẫy tay với Evita và Akali: "Lại đây, Evita, đưa chiếc Đèn Ma thuật trên tay cho anh xem nào.

Akali, em mang tất cả kết quả nghiên cứu của mấy ngày nay ra đây, để anh xem các em đã nghiên cứu đến đâu rồi."

Chương 216: Bột cỏ huỳnh quang (2/2)

Đợi Evita cầm đèn pha lê đi tới, Hứa Dịch không chút khách khí bảo Evita tháo chiếc Đèn Ma thuật ra, quả nhiên anh nhìn thấy một Pháp trận rất quen thuộc trên đế của chiếc đèn.

Tuy nhiên, nếu quan sát kỹ sẽ thấy Pháp trận này so với Pháp trận trên đế của chiếc Tinh thể Ma thuật mà Hứa Dịch đã bỏ tiền ra mua trước đó hay Pháp trận mà Evita đã vẽ lại theo trí nhớ thì đã có nhiều thay đổi, rõ ràng là Evita và Akali đã cải tiến Pháp trận này.

Hứa Dịch quan sát một lúc, phát hiện ra một điểm khác biệt của Pháp trận này, đó là phía trên Pháp trận còn được bao phủ bởi một lớp dày đặc những thứ giống như cỏ dại, Hứa Dịch quan sát kỹ mới nhận ra những loại cỏ dại này tuy đã đổi màu nhưng đích thực là cỏ huỳnh quang.

Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, đưa tay ấn nhẹ lên những cây cỏ huỳnh quang, sau đó phát hiện ra rằng chỉ cần ấn nhẹ một cái là những cây cỏ huỳnh quang mảnh mai này đã bị gãy mất một đoạn.

Evita nhìn thấy hành động của Hứa Dịch, định lên tiếng ngăn cản nhưng đã muộn, thấy Hứa Dịch đã làm gãy mất mấy cây cỏ huỳnh quang, cô nàng không khỏi cười khổ.

"Hội trưởng, anh phát hiện ra vấn đề rồi sao?"

Hứa Dịch ngẩng đầu liếc nhìn cô nàng, khẽ gật đầu: "Đây là vấn đề rất bình thường, không khó phát hiện. Các em không nghĩ ra cách giải quyết sao?"

Evita bất lực lắc đầu: "Tuy cỏ huỳnh quang có thể phát sáng rất tốt, nhưng dù sao nó cũng chỉ là cỏ khô, rất dễ vỡ, cho dù chúng em có làm cách nào đi chăng nữa thì cũng rất khó đảm bảo nó không bị ngoại lực phá hủy. Vì vậy, anh xem, cho dù là chiếc Đèn Ma thuật treo trên trần nhà hay chiếc Đèn Ma thuật trên tay em đều được bọc bằng chụp đèn thủy tinh, mục đích là để cỏ huỳnh quang không bị ngoại lực làm hỏng."

Hứa Dịch gật đầu: "Ý tưởng này không tồi, nhưng vấn đề là tính ứng dụng quá hạn chế. Hơn nữa, hiện tại chúng ta vẫn chưa có cách nào hút hết không khí bên trong chụp đèn thủy tinh ra ngoài, hoặc đơn giản là bơm một số khí trơ vào để chống oxy hóa vật liệu, thiết kế như vậy chắc chắn sẽ không tồn tại được lâu."

Evita ngơ ngác nhìn Hứa Dịch, cô nàng hoàn toàn không hiểu Hứa Dịch đang nói gì, nhưng cô nàng biết Hứa Dịch tuyệt đối sẽ không nói nhăng nói cuội, vì vậy cô nàng không đưa ra bất kỳ ý kiến nào mà im lặng ghi nhớ tất cả những gì Hứa Dịch nói.

Lúc này, Akali đã mang tất cả tài liệu nghiên cứu trong khoảng thời gian này đến, Hứa Dịch nhận lấy rồi lập tức nghiêm túc xem xét.

Những tài liệu này rất dày, Hứa Dịch lại xem rất kỹ, vì vậy anh đã dành hơn một tiếng đồng hồ để xem hết.

Sau khi xem xong, Hứa Dịch nhắm mắt suy nghĩ một lúc rồi mới nói với hai người: "Anh phát hiện ra hai em đã bỏ qua một vấn đề rất quan trọng."

Evita và Akali đều sững sờ: "Vấn đề gì ạ?"

Hứa Dịch đứng dậy đi đến bên bàn, lục lọi trong chiếc Đèn Ma thuật mà Evita vừa tháo ra, lấy hết cỏ huỳnh quang bên trong ra, sau đó bảo Akali lấy một chiếc bát nhỏ, đổ chỗ cỏ huỳnh quang đã bị nghiền nát thành vô số mảnh vụn vào, dùng thìa súp nghiền

thành bột.

Nhìn thấy hành động của Hứa Dịch, Akali ngạc nhiên hỏi: "Hội trưởng, chẳng lẽ anh nghĩ rằng bột cỏ huỳnh quang cũng có thể hấp thụ tia sét trong Pháp trận để phát sáng sao?"

"Tại sao không?" Hứa Dịch hỏi ngược lại, chỉ vào chỗ tài liệu để sang một bên."Các em không phát hiện ra sao? Trong tài liệu về cỏ huỳnh quang có một đoạn mô tả, có đề cập đến việc cỏ huỳnh quang ngay cả khi đã khô héo thì vẫn sẽ hấp thụ tia sét và phát sáng?"

"Đúng vậy, vì vậy chúng em mới có thể sử dụng cỏ huỳnh quang để làm thí nghiệm này, nếu nhất định phải là cỏ huỳnh quang còn sống thì e rằng ngay cả hai chiếc Đèn Ma thuật này cũng không thể nào nghiên cứu ra được. Nhưng Hội trưởng, điều này thì có liên quan gì đến ý tưởng của anh? Cỏ huỳnh quang khô héo cũng là cỏ huỳnh quang, nhưng bị nghiền thành bột thì hoàn toàn là chuyện khác rồi." Akali vẫn khó hiểu hỏi.

Evita cũng lộ vẻ nghi hoặc, thầm nghĩ Hứa Dịch đúng là nghĩ sao cũng được.

Hứa Dịch mỉm cười: "Vì cỏ huỳnh quang khô héo vẫn có đặc tính lưu trữ tia sét và giải phóng ánh sáng chậm, rõ ràng điều này không liên quan gì đến sức sống của cỏ huỳnh quang mà là do chính bản thân chất liệu của cỏ huỳnh quang quyết định. Nếu đã như vậy, về lý thuyết thì cỏ huỳnh quang nguyên bản và cỏ huỳnh quang dạng bột không nên có quá nhiều khác biệt. Vì lý thuyết là có khả năng, tại sao chúng ta không thử nghiệm xem sao? Cái gọi là thí nghiệm, vốn dĩ là tìm ra con đường thành công từ một vạn lần thất bại."

Nghe những lời này, Evita và Akali không khỏi gật đầu, trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc này, Hứa Dịch đã nghiền nát hết cỏ huỳnh quang, sau đó anh bảo Evita bố trí một Pháp trận Lôi Thiểm trên bàn, rồi cẩn thận rắc bột cỏ huỳnh quang lên theo quỹ đạo mà Evita và Akali đã nghiên cứu ra.

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, Hứa Dịch nhìn Evita và Akali đang có chút căng thẳng, mỉm cười, duỗi một ngón tay ra, một tia ma lực tuôn ra.

Tia chớp lóe lên, Pháp trận Lôi Thiểm lập tức được kích hoạt.

Một lúc sau, một tia sáng yếu ớt phát ra từ bột cỏ huỳnh quang bao phủ trên Pháp trận, trong nháy mắt đã dần trở nên sáng rõ, chiếu sáng tất cả những nơi tối tăm trên bàn, cũng chiếu sáng nụ cười tràn đầy kinh hỉ trên khuôn mặt ba người đang vây quanh bàn.

Chương 217: Nhà thiết kế kiểu dáng

Hứa Dịch trở về nhà khi trời đã khuya.

Có lẽ vì trở về với môi trường quen thuộc, vừa bước vào cửa, Vivian đang ngủ ngon trên lưng Hứa Dịch bỗng giật mình tỉnh giấc, ngơ ngác một lúc rồi vội vàng nhảy xuống khỏi lưng Hứa Dịch, cúi đầu đầy áy náy nói: "Em xin lỗi, chủ nhân, còn để ngài cõng em về tận nhà..."

Hứa Dịch xoa đầu Vivian, hỏi: "Thế nào? Mấy ngày nay ở nhà Evita và Akali có tốt không?"

Vivian lập tức cười rạng rỡ, gật đầu lia lịa: "Vâng ạ, rất tốt. Chị Evita và chị Akali đều đối xử với em rất tốt. Chị Stella cũng thường xuyên đến thăm em, còn mua quần áo mới cho em nữa. Chủ nhân xem này, bộ em đang mặc là do chị Stella mua cho em đấy."

Hứa Dịch đưa mắt nhìn chiếc áo khoác bông dày trên người Vivian: "Ra là vậy. Ta còn đang thắc mắc hình như chưa mua cho em chiếc áo này bao giờ, hóa ra là Stella mua cho em à. Vivian, xem ra giao em cho họ chăm sóc là một lựa chọn sáng suốt, hay là sau này em cứ ở cùng họ luôn đi, dù sao họ cũng đối xử với em tốt như vậy."

"Hả?" Vivian ngẩn người, hai hàng nước mắt bỗng tuôn rơi."Chủ nhân, ngài... ngài không cần em nữa sao?"

Hứa Dịch hoàn toàn không ngờ câu nói đùa của mình lại khiến Vivian bật khóc, vội vàng luống cuống lau nước mắt cho cô bé, vội

vàng nói: "Chỉ là nói đùa thôi mà, em đừng có tin!"

"Thật sao? Chủ nhân, ngài không bỏ rơi em chứ?" Mặc dù vẻ mặt buồn bã đã dịu đi, nhưng Vivian vẫn còn đầy vẻ bất an.

Nhìn đôi mắt đáng thương như chú cún con bị bỏ rơi của cô bé, Hứa Dịch thở dài trong lòng, thầm nghĩ đều do mình không cẩn thận.

Vivian từ nhỏ đã là nô lệ, luôn sống trong cảnh không ổn định và thiếu thốn cảm giác an toàn, bây giờ cuối cùng cũng có được vài ngày yên ổn, đương nhiên sẽ đặc biệt coi trọng.

Câu nói đùa của mình, trong mắt cô bé lại là một sự thật khủng khiếp có khả năng xảy ra, tự nhiên sẽ gây ra phản ứng dữ dội.

"Yên tâm đi, ta sẽ không bỏ rơi em đâu, vừa rồi chỉ là nói đùa thôi." Hứa Dịch vỗ vỗ đầu Vivian, dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn an ủi cô bé, sau đó đưa chiếc Đèn Ma thuật mà Evita vừa tặng cho Vivian."Đi thắp đèn lên đi, mấy ngày nay em ở cùng Evita và Akali, chắc là biết cách dùng chứ?"

Nghe Hứa Dịch dặn dò, Vivian mới lau nước mắt, nhận lấy Đèn Ma thuật rồi đi vào nhà.

Nhìn thấy ánh đèn sáng lên trong nhà, Hứa Dịch quay đầu nhìn về phía màn đêm bên ngoài, khẽ lên tiếng gọi: "Yanis tiểu thư, ra đây đi."

Một khoảng không gian bên trái bỗng chốc méo mó, thân ảnh Yanis hiện ra.

"Hội trưởng Hứa, ngài có việc gì cần tôi sao? Hay là ngài đã đổi ý, chuẩn bị đi cùng tôi về Bộ tộc ngay bây giờ?" Giọng nói Yanis lộ ra một tia vui mừng.

"Rất tiếc, đã để cô thất vọng rồi." Hứa Dịch lắc đầu."Tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, tối nay cô định ở đâu?"

"Tối nay ở đâu?" Yanis dường như không ngờ Hứa Dịch lại hỏi câu này, giọng điệu có chút ngạc nhiên."Thì ở đây chứ sao."

"Ở đây?" Hứa Dịch lộ vẻ khó tin."Chẳng lẽ cô định ngủ ngoài trời cả đêm sao? Trời lạnh như vậy, cô không sợ chết rét à?"

Yanis vén chiếc mũ trùm đầu lên, nghiêng đầu nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt tò mò.

"Hội trưởng Hứa, ngài đang quan tâm tôi sao?"

"Đúng vậy, tôi đang quan tâm cô đấy!" Hứa Dịch đáp lời có chút bực bội."Mặc dù tôi cảm thấy việc cô cứ bám theo tôi như vậy rất phiền phức, nhưng tôi không thể nào trơ mắt nhìn một cô gái nhỏ như cô ngủ ngoài đường được! Vào nhà đi, nhà tôi tuy không lớn, nhưng ngủ thêm một người như cô cũng không thành vấn đề."

Yanis do dự một lúc rồi mới đi theo Hứa Dịch vào nhà.

Đi đến bên cạnh Hứa Dịch, Yanis đột nhiên như nhớ ra điều gì, nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, năm nay tôi đã bảy mươi tư tuổi rồi, lớn hơn ngài rất nhiều, ngài không nên gọi tôi là cô gái nhỏ."

Hứa Dịch lập tức bật cười, quay đầu nhìn Yanis, nói với vẻ vừa bực bội vừa buồn cười: "Theo tiêu chuẩn của Chủng tộc Elf các cô, bảy mươi tư tuổi cũng chỉ tương đương với mười mấy tuổi của Nhân loại chúng tôi thôi? Tôi đây đã hai mươi bảy tuổi rồi, gọi cô là cô gái nhỏ thì có vấn đề gì sao?"

Yanis lại nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu.

"Nói như vậy cũng có lý, vậy được rồi, ngài có thể gọi tôi là cô

gái nhỏ."

Hứa Dịch hoàn toàn bị đánh bại bởi sự cố chấp và nghiêm túc đặc trưng của Chủng tộc Elf này. Anh chỉ có thể lắc đầu, không tiếp tục chủ đề này với cô nữa.

Bước vào nhà, Vivian đã thắp sáng Đèn Ma thuật, ánh sáng xanh nhạt tỏa ra, bao phủ toàn bộ căn phòng một màu xanh lục.

Nhìn chiếc Đèn Ma thuật trên bàn, Yanis có vẻ hơi ngạc nhiên, đi quanh chiếc đèn một vòng, kinh ngạc nói: "Hội trưởng Hứa, Nhân loại các ngài quả nhiên là Chủng tộc sáng tạo nhất, vậy mà có thể tạo ra thứ này, giống hệt như Hoa Ánh Trăng mà Bộ tộc chúng tôi dùng để chiếu sáng ban đêm."

"Chẳng phải Chủng tộc Elf các cô có thị lực ban đêm rất tốt sao? Tại sao còn cần dùng Hoa Ánh Trăng để chiếu sáng?" Hứa Dịch hỏi.

Yanis lắc đầu: "Không phải Elf nào cũng có thị lực ban đêm tốt. Những Elf lớn tuổi cơ thể yếu hơn rất nhiều, thị lực ban đêm cũng rất kém, họ vẫn rất cần Hoa Ánh Trăng và sự che chở của Alune. Hội trưởng Hứa, thứ giống Hoa Ánh Trăng này gọi là gì vậy?"

"Thứ này gọi là Đèn Ma thuật. Sao vậy, cô có hứng thú với nó à?" Hứa Dịch hơi ngạc nhiên.

Yanis gật đầu: "Ừm, tôi rất thích hình dáng của nó. Tất nhiên, nếu nó đẹp hơn nữa thì tốt."

"Cô còn chê nó chưa đủ đẹp?" Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn chiếc Đèn Ma thuật trên bàn.

Chiếc Đèn Ma thuật này là do Evita đặc biệt tặng cho anh, đương nhiên là Evita cho rằng nó đẹp nhất, toàn bộ chiếc đèn tinh xảo, đẹp mắt, được chế tác tinh xảo, trong mắt Hứa Dịch nó giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Vậy mà Yanis còn chê nó chưa đủ đẹp, vậy thì yêu cầu của cô nàng cũng quá cao rồi.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Hứa Dịch nhớ ra Chủng tộc Elf luôn được biết đến với vẻ đẹp thanh lịch và xinh đẹp, những thứ của Chủng tộc Elf cũng luôn được gắn mác vô cùng tinh xảo và đẹp mắt.

Những món đồ được lưu truyền từ Đế chế Elf từ hàng nghìn năm trước, mỗi món đều được coi là báu vật nghệ thuật tối cao, chỉ cần một món xuất hiện là có thể bán được với giá hàng chục nghìn, thậm chí là hàng trăm nghìn đồng vàng trong các cuộc đấu giá.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch không khỏi tò mò hỏi Yanis: "Vậy cô thấy chiếc Đèn Ma thuật này chỗ nào không đẹp? Nếu để cô thiết kế, cô sẽ làm nó thành hình dáng như thế nào?"

Yanis có vẻ hơi kỳ lạ khi Hứa Dịch hỏi vậy, quay đầu nhìn anh, rồi lại nhìn chiếc Đèn Ma thuật trên bàn, suy nghĩ một lúc, duỗi một ngón tay thon dài ra vẽ hai cái trên không trung, sau đó dừng lại, bất lực nói: "Tôi không thể nói cho ngài biết được."

"Vậy thì đơn giản thôi." Hứa Dịch quay đầu nhìn Vivian đang ngây người vì phát hiện trong phòng bỗng nhiên xuất hiện thêm một người phụ nữ tai dài kỳ lạ, nói: "Vivian, đi lấy giấy bút vẽ của em đưa cho Yanis đi."

Vivian ngơ ngác đáp một tiếng, trở về phòng mình, lấy giấy bút vẽ đưa cho Yanis.

Sau khi nhận lấy giấy bút vẽ, Yanis không lập tức bắt đầu vẽ, mà là quan sát Vivian từ trên xuống dưới, sau đó quay đầu hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, cô bé Nhân loại này là con gái ngài sao?"

Hứa Dịch suýt chút nữa thì ngã ngửa: "Tôi mới hai mươi bảy tuổi, sao có thể có con gái lớn như vậy được?"

"Vậy cô bé là vợ ngài sao?"

Hứa Dịch bất lực vỗ trán: "Thật không hiểu trong đầu Chủng tộc Elf các cô đang nghĩ gì nữa... Vivian còn nhỏ như vậy, sao có thể là vợ tôi được?"

"Ồ, vậy tôi hiểu rồi, cô bé là em gái ngài, đúng không?" Yanis dường như rất quan tâm đến câu trả lời cho câu hỏi này, tiếp tục truy hỏi.

"Được rồi, cô cứ coi cô bé là em gái tôi đi. Đừng quan tâm chuyện đó nữa, cô mau vẽ ý tưởng của cô ra đi, tôi rất muốn xem chiếc Đèn Ma thuật đẹp trong mắt cô sẽ như thế nào." Hứa Dịch thúc giục.

Yanis lúc này mới đáp một tiếng, đặt giấy bút vẽ xuống, suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu vẽ.

Trên Lục địa Saiens có câu nói, Elf nào cũng là nghệ sĩ.

Trước đây Hứa Dịch chỉ nghe nói đến câu này, bây giờ tận mắt nhìn thấy Yanis vẽ tranh, anh lập tức cảm thấy câu nói này quả nhiên không phải là nói suông.

Chỉ với vài nét vẽ, hình dáng một chiếc Đèn Ma thuật đã hiện rõ trên giấy.

Lại một lúc sau, toàn bộ chiếc Đèn Ma thuật đã hiện ra sống động trên giấy.

Cuối cùng, Yanis tô thêm một vài nét, một chiếc Đèn Ma thuật với kiểu dáng độc đáo và vô cùng đẹp mắt đã được hoàn thành.

Hứa Dịch nhìn bức tranh trên giấy, không khỏi thán phục.

Cho dù không nói đến tốc độ và sự tinh tế khi Yanis vẽ, chỉ riêng bản thân bức tranh này đã vô cùng đẹp mắt.

Mặc dù hình dáng đại khái cũng giống với chiếc Đèn Ma thuật trên bàn, nhưng Yanis lại có cách nhìn độc đáo riêng về cấu trúc tổng thể, đồng thời cũng sửa đổi một số chi tiết nhỏ, chiếc Đèn Ma thuật cuối cùng trông không chỉ sang trọng, đẹp mắt mà còn vô cùng tinh xảo, khiến người ta vừa nhìn đã không khỏi thán phục, quả là một tác phẩm nghệ thuật!

Chỉ cần nhìn một cái, Hứa Dịch đã tin chắc rằng, nếu chiếc Đèn Ma thuật cuối cùng được chế tạo ra có hình dáng tinh xảo như vậy, chắc chắn sẽ khơi dậy ham muốn mua sắm của tất cả mọi người!

Thậm chí chỉ dựa vào hình dáng này thôi, giá bán của Đèn Ma thuật có thể tăng lên gấp nhiều lần!

Ánh mắt Hứa Dịch nhìn Yanis bỗng trở nên nóng bỏng.

Nữ Elf này quả là một nhà thiết kế kiểu dáng bẩm sinh!

Tuy nhiên, đúng lúc này, Vivian bên cạnh đột nhiên e dè lên tiếng.

"Chủ nhân, chiếc Đèn Ma thuật kiểu dáng như vậy... hình như không được ạ."

Chương 218: Đạp Phá Thiết Giày Vô Mịch Xứ (1/2)

Nghe Vivian nói vậy, Yanis chỉ có chút nghi hoặc nhìn cô bé một cái, cũng không nói gì, Hứa Dịch lại tò mò xen lẫn một tia mong đợi hỏi ngược lại: "Tại sao không được? Vivian, cháu nhìn ra chỗ nào không được sao?"

Hứa Dịch thật là rất mong đợi Vivian có thể nói ra, bởi vì từ sau lần vô tình phát hiện ra Vivian có thiên phú về thiết kế kiểu dáng sản phẩm cơ khí, hắn liền dứt khoát đưa Vivian đến Học viện Ma thuật Nam tước Rictor học vẽ tranh, chính là muốn khai quật thiên phú phương diện này của cô bé.

Hiện tại thấy cô bé vậy mà lại đưa ra ý kiến khác đối với chiếc Đèn Ma thuật vô cùng đẹp mắt do Yanis vẽ ra, Hứa Dịch không chỉ không có chút nào bất ngờ, ngược lại còn rất hưng phấn.

"Cái này..." Vivian nhìn Yanis một cái, thấy vị tỷ tỷ tai dài rất giống Elf trong truyền thuyết này cũng không lộ ra vẻ mặt bất mãn, lúc này mới do dự chỉ vào chiếc Đèn Ma thuật trên giấy, chỉ vào phần đế đèn được thiết kế hoa văn tinh mỹ nói: "Nếu là đế đèn kiểu dáng như vậy, sẽ không có cách nào khảm Pháp trận lên trên một cách hoàn chỉnh được."

Hứa Dịch nhìn chỗ Vivian chỉ, suy nghĩ một lát, phát hiện Vivian nói một chút cũng không sai.

Kết cấu tổng thể của chiếc Đèn Ma thuật này là do Evita tự mình nghĩ ra, bởi vì nàng chưa từng học qua thiết kế kiểu dáng có liên quan, chỉ là dựa theo yêu cầu của bản thân để thiết kế, cho nên rất nhiều chỗ đều có chút sơ suất, hoặc là căn bản là không có

nhận thức liên quan.

Kiểu dáng hiện tại của chiếc Đèn Ma thuật này hiển nhiên là Evita sau khi trải qua nhiều lần thử nghiệm mới xác định được, cũng không có suy xét đến không gian mở rộng kiểu dáng quá nhiều, bị Yanis sửa đổi như vậy, liền lập tức xuất hiện vấn đề.

Trong đó vấn đề quan trọng nhất, chính là thiết kế của đế đèn này vốn là vừa vặn có thể khảm Pháp trận lên trên, nhưng bị Yanis sửa đổi như vậy, không gian đế đèn nhỏ đi không ít, không có cách nào khảm Pháp trận tương tự lên trên nữa.

Nói cách khác, thiết kế kiểu dáng như vậy, hoàn toàn là một tác phẩm thất bại.

Hứa Dịch nhìn Vivian, nhịn không được tán thưởng gật đầu.

Cô bé vậy mà có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề quan trọng nhất cũng là mấu chốt nhất trong kiểu dáng này, đủ thấy cô bé thật sự có thiên phú phương diện này.

"Rất tốt, Vivian, cháu nói rất đúng." Hứa Dịch khen ngợi."Vậy theo ý cháu, chiếc Đèn Ma thuật này nên sửa đổi như thế nào?"

"Cháu cảm thấy tốt nhất là sửa đổi như vậy..."

Có lẽ là bởi vì lời khích lệ của Hứa Dịch đã mang đến cho cô bé dũng khí, Vivian trực tiếp nhận lấy bút vẽ và bảng vẽ từ tay Yanis, trên một tờ giấy vẽ khác vẽ ra một kiểu dáng Đèn Ma thuật mới.

Không thể không thừa nhận, Chủng tộc Elf quả nhiên có thiên phú về nghệ thuật, Vivian tuy rằng cũng coi như có chút thiên phú hội họa, hơn nữa còn đến Học viện Ma thuật Nam tước Rictor học tập một khoảng thời gian, hiện tại bức tranh vẽ ra cũng vô cùng sống động, nhìn qua như thật, nhưng về cảm quan mang đến cho người xem thì vẫn kém hơn một chút.

Bất quá so với Yanis chỉ đơn thuần đưa ra một bức tranh kiểu dáng, Vivian không chỉ vẽ ra kiểu dáng, còn đưa ra một số bản thiết kế mặt phẳng kết cấu bên trong, nhìn qua càng thêm trực quan.

Mà điều này, chính là đến từ sự chỉ điểm của Hứa Dịch đối với Vivian.

Đợi Vivian vẽ xong, Hứa Dịch lập tức không chút keo kiệt khen ngợi: "Tốt! Vivian, cháu vẽ quá tuyệt vời!"

Trên bản thiết kế của Vivian, đã cân nhắc đầy đủ vấn đề thiết kế tổng thể của Đèn Ma thuật, không chỉ chừa ra không gian đầy đủ cho Pháp trận, còn chừa ra một phần không gian trống để sửa đổi.

Ngoài ra, từ thiết kế chụp đèn bằng thủy tinh bên ngoài, Vivian còn suy xét đến vấn đề ánh sáng hội tụ và khuếch tán, cô bé khéo léo sửa đổi phần đỉnh của chụp đèn thành hình dạng có độ cong nhất định, đồng thời không phải là mặt gương trong suốt.

Tuy rằng chỉ thông qua bản thiết kế không cách nào nhìn ra hiệu quả cụ thể, nhưng thiết kế này lại thể hiện ra cô bé đã suy xét đến vấn đề hội tụ và khuếch tán của nguồn sáng, mà điểm này Hứa Dịch căn bản là chưa từng dạy cho cô bé, hơn nữa Evita và Akali cũng chưa từng nghĩ đến, có thể thấy đây hoàn toàn là ý tưởng của bản thân cô bé.

Nhận được lời khen ngợi của Hứa Dịch, trên mặt Vivian không khỏi lộ ra một tia đắc ý, lúc nhìn về phía Yanis, liền hơi hơi ngẩng đầu lên.

Yanis lại không có chú ý đến động tác nhỏ của Vivian, mà là cẩn thận nhìn bản thiết kế Vivian vẽ ra một lúc, lắc đầu: "Không, kiểu dáng như vậy vẫn là chưa đủ đẹp."

Hứa Dịch trong lòng khẽ động, đưa bản thiết kế cho nàng.

"Vậy Yanis, cô thử dựa theo kiểu dáng này, dựa theo tiêu chuẩn đẹp mắt trong lòng cô mà sửa đổi thử xem."

"Có thể sao?" Yanis nhìn về phía Vivian.

Vivian do dự một chút, tuy rằng trong lòng có chút không muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Thế là Yanis rất nhanh lại hoàn thành một bức tranh mới.

Lần này nàng thậm chí còn sửa đổi một chút bản thiết kế mặt phẳng kết cấu bên trong do Vivian đưa ra.

Bản thiết kế sau khi được sửa đổi quả nhiên nhìn qua càng thêm đẹp mắt tinh xảo hơn không ít, coi như là Vivian trong lòng vốn có chút không phục cũng không thể không thừa nhận điểm này.

Nhưng rất nhanh Vivian lại phát hiện ra một vài vấn đề, liền không chút khách khí chỉ ra, sau đó lại vẽ ra một bản thiết kế mới.

Yanis lại lần nữa đưa ra ý kiến của mình về kiểu dáng, lại vẽ ra một bức tranh kiểu dáng mới.

Vivian y như rằng lại tìm ra một vài vấn đề nhỏ, thế là lại vẽ ra một bản thiết kế mới.

Yanis... ...

Sáng sớm hôm sau, Hứa Dịch đúng giờ tỉnh lại.

Vừa mới bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy trong phòng khách khắp nơi đều là giấy vẽ, mà Yanis và Vivian hai người thì đều gục xuống bàn ngủ say.

Nhìn hai người trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, có thể thấy được

các nàng ngủ rất muộn.

Hứa Dịch nhịn không được lắc đầu, tối hôm qua thấy Yanis và Vivian vậy mà lại so tài với nhau, hắn rất sáng suốt lựa chọn rút lui, leo lên giường ngủ trước.

Mà nhìn dáng vẻ hiện tại, có khi các nàng cứ như vậy mà bận rộn cả một đêm.

Hứa Dịch nhìn khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Yanis, nhịn không được cười lên.

Chương 219: Đạp Phá Thiết Giày Vô Mịch Xứ (2/2)

Vivian thì thôi đi, Yanis tự xưng mình đã bảy mươi tư tuổi, vậy mà cũng có tính khí trẻ con như vậy, còn không cho phép mình gọi nàng là cô bé.

Hứa Dịch cẩn thận cầm giấy vẽ trên bàn lên xem xét một chút, lập tức nhịn không được thầm than một tiếng trong lòng.

Từ tình huống trên những tờ giấy vẽ này có thể thấy được, hai người các nàng về sau đã dần dần đạt thành thống nhất, những tờ giấy vẽ cuối cùng này, chiếc Đèn Ma thuật trên đó không chỉ kiểu dáng tinh mỹ, kết cấu tổng thể cũng gần như hoàn mỹ, coi như là Hứa Dịch cũng nhìn không ra vấn đề gì.

Thiết kế kiểu dáng Đèn Ma thuật như vậy, đã hoàn toàn có thể coi là một thiết kế thành công, hoặc là có thể nói là một thiết kế vô cùng ưu tú.

Hứa Dịch tùy tay rút ra một tờ, thầm nghĩ nếu như đem chiếc Đèn Ma thuật trên này chế tạo ra, chỉ sợ sẽ lập tức thu hút sự hứng thú của đại đa số mọi người.

Không nói đến cái khác, chỉ cần dựa vào kiểu dáng xuất sắc này, cũng đáng để bỏ tiền ra mua.

Lại nhìn Yanis và Vivian vẫn còn đang ngủ say, Hứa Dịch khẽ mỉm cười.

Đây thật đúng là "đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu" mà.

Lúc Hứa Dịch đi vào Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, phát hiện các Pháp sư được tuyển dụng ngày hôm qua lúc này đã bắt đầu công việc của bọn họ.

Đây là lần đầu tiên vào buổi sáng có Pháp sư ở trong phân xưởng tiến hành công việc vẽ Pháp trận, Hứa Dịch nhìn thấy còn có chút không quen.

Trước kia những học viên Học viện Ma thuật Nam tước Rictor được thuê chỉ có buổi chiều tan học, hoặc là lúc nghỉ mới đến đây làm việc, thời gian làm việc đương nhiên là kém xa những Pháp sư toàn thời gian này.

Hơn nữa Hứa Dịch ở bên cạnh xem một lúc, phát hiện những Pháp sư này so với các học viên quả nhiên là hiểu biết về Pháp trận sâu sắc hơn.

Vốn là các học viên hoàn thành Pháp trận Hàn Băng và Pháp trận Liệt Diễm cỡ nhỏ trên Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh đều mất khoảng nửa tiếng, mà những Pháp sư này tuy rằng trình độ có cao có thấp, nhưng mỗi người đều có thể rút ngắn thời gian xuống còn khoảng hai mươi phút.

Đây là còn bởi vì bọn họ ngày đầu tiên đi làm, còn chưa quen thuộc lắm, nếu như đủ thuần thục, nói không chừng có thể rút ngắn thời gian xuống còn mười phút.

Hiệu suất cao hơn, thời gian làm việc dài hơn, so sánh như vậy, hiệu quả mang đến từ việc thuê những Pháp sư này so với việc thuê các học viên quả thực là tốt hơn rất nhiều.

Đối với tình huống này, vui vẻ nhất đương nhiên là Heinze.

Trước kia tiến độ công việc của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng luôn bị hạn chế bởi hiệu suất hoàn thành Pháp trận, tuy nhiên lại bởi vì những người hoàn thành công việc này

đều là học viên của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, căn bản là không có cách nào yêu cầu bọn họ bỏ bê việc học mà tăng cao hiệu suất.

Coi như Hứa Dịch nhiều lần chiêu mộ, số lượng học viên đến đây làm việc vẫn là không đủ, dẫn đến sản lượng của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng luôn không theo kịp, khiến cho Heinze luôn vì thế mà thở dài.

Hơn nữa vấn đề lớn hơn là, theo việc Hứa Dịch không ngừng yêu cầu Xưởng Máy công cụ Ma thuật nghiên cứu phát minh ra Máy công cụ Ma thuật mới, đồng thời cải tiến Máy công cụ Ma thuật cũ, khiến cho hiệu suất sản xuất của công nhân bình thường trong Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng dần dần tăng cao, thậm chí đã đạt đến gấp hai, gấp ba lần lúc ban đầu.

Mà tương ứng, chính là hiệu suất vẽ Pháp trận của các học viên lại bởi vì thực lực Ma pháp của các học viên gần như không cách nào tăng lên, thế là cứ như vậy, liền dần dần sản sinh ra một hiện tượng khiến cho Heinze rất bất đắc dĩ.

Đó chính là thường thường công nhân đã sản xuất xong tất cả linh kiện bên ngoài của Nồi cơm Ma thuật, Điều hòa Ma thuật, nhưng vẫn phải chờ các học viên vẽ xong Pháp trận mới có thể hoàn thành lắp ráp, tạo thành ảnh hưởng cực lớn đến hiệu suất sản xuất.

Hiện tại những Pháp sư này được thuê đến, tuy rằng chỉ có chín người, nhưng từ hiệu suất công việc mà xem, lại có thể sánh bằng ba mươi học viên, lập tức giải quyết được vấn đề cấp bách của Heinze, khiến cho toàn bộ phân xưởng có thể vận hành trôi chảy hơn, hiệu suất công việc tăng cao rất nhiều, cũng khó trách lúc nhìn thấy Hứa Dịch, hắn đều cười toe toét.

"Haha, Hứa Dịch, tôi thấy cậu căn bản là không cần thiết phải đi chiêu mộ thêm nhiều Pháp sư nữa. Mấy người bọn họ chỉ cần

quen việc, chúng ta nói không chừng ngay cả những học viên kia cũng không cần thuê nữa."

Hứa Dịch liếc mắt nhìn Heinze có chút đắc ý vênh váo, thầm nghĩ tính cách keo kiệt này của tên này cả đời cũng không sửa được.

Không nói đến chín tên Pháp sư này bất cứ lúc nào cũng có khả năng từ chức rời đi, coi như là vì sự phát triển của Thương hội sau này, vậy cũng cần phải chiêu mộ một lượng lớn Pháp sư mới được.

Ngoại trừ hoàn thành công việc vẽ Pháp trận đơn giản, càng quan trọng hơn chính là công việc nghiên cứu Pháp trận được vận dụng trong Máy móc Ma thuật.

Không nói cái khác, chỉ riêng lần trước Đại Pháp sư Camillo và Stella ba người tiến hành sửa đổi hai Pháp trận trong Điều hòa Ma thuật, liền khiến cho toàn bộ kiểu dáng của Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh nhỏ đi gần một nửa, khiến cho chi phí sản xuất Điều hòa Ma thuật lập tức giảm xuống gần một phần ba.

Nếu như không có sửa đổi này, lợi nhuận Điều hòa Ma thuật mà Hứa Dịch dự tính là mười ba đồng vàng đến mười lăm đồng vàng một chiếc, nhưng có sửa đổi này, lợi nhuận này lại tăng vọt đến gần hai mươi đồng vàng!

Theo việc Điều hòa Ma thuật bắt đầu thịnh hành trong giới quý tộc và nhà giàu ở Thành phố Bontar và một vài thành thị lân cận, Thương hội Tân Phi hiện tại đã nhận được tổng cộng hơn một ngàn đơn đặt hàng.

Nói tóm lại, chỉ dựa vào một sản phẩm Điều hòa Ma thuật, Thương hội Tân Phi trong mùa đông này có thể thu được lợi nhuận khổng lồ gần hai vạn đồng vàng!

Mà một phần ba trong số lợi nhuận khổng lồ này, đều là đến từ sửa đổi nho nhỏ này.

Đây, chính là lực lượng của nghiên cứu khoa học!

Chương 220: Nghiên cứu phân đoạn (1/2)

Rời khỏi Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, Hứa Dịch lại đến Xưởng Máy công cụ Ma thuật, bàn bạc với Kambi và những người lùn khác một lúc, sau đó cầm theo vài bản vẽ vội vã trở về văn phòng của mình.

Văn phòng lúc này đã được mở rộng, ngoài phòng làm việc của Hứa Dịch, còn có một căn phòng được dành riêng làm phòng nghiên cứu cho Vina.

Hứa Dịch đẩy cửa bước vào, thấy Vina đang vùi đầu vào một đống tài liệu, chăm chú đọc.

Những tài liệu này đều là thông tin liên quan đến một số Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi đang sản xuất. Sau khi nhận lời đề nghị của Hứa Dịch, Vina không lập tức bắt tay vào công việc nghiên cứu mà dành thời gian nghiên cứu những tài liệu mà Hứa Dịch đưa cho.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Vina ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hứa Dịch, chỉ khẽ gật đầu chào, không nói gì.

Hứa Dịch đã quen với thái độ lạnh nhạt của cô, hơn nữa, điều này dường như càng rõ ràng hơn sau khi anh ký thỏa thuận bảo mật với cô lần trước.

"Vina, cô thấy thế nào? Bây giờ đã có khái niệm chung nào về thiết kế sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi chưa?", Hứa Dịch không bận tâm đến thái độ của cô, ngồi xuống đối diện cô và hỏi.

Vina trầm ngâm một lúc, khẽ gật đầu: "Nói chung là tôi đã có một số khái niệm. Hứa... Hội trưởng, sau khi xem qua những tài liệu này, tôi nhận ra rằng tôi và Rem đã thua không oan chút nào khi còn ở Thương hội Leo."

"Ồ? Sao cô lại nói vậy?", Hứa Dịch tò mò hỏi.

"Bởi vì càng nghiên cứu những tài liệu mà anh đưa cho tôi, tôi càng nhận ra rằng Ma pháp không phải là yếu tố quan trọng nhất trong những Máy móc Ma thuật này, mà chính thiết kế và cấu trúc của bản thân Máy móc Ma thuật mới đóng vai trò quyết định. Nếu chỉ nói về Pháp trận, Pháp trận mà tôi và Rem thiết kế không hề thua kém về sức mạnh so với những Pháp trận mà anh thiết kế, nhưng khi áp dụng sức mạnh của những Pháp trận này vào Máy móc Ma thuật, do sự chênh lệch quá lớn về thiết kế của Máy móc Ma thuật, nên cuối cùng đã dẫn đến sự khác biệt rất lớn."

Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Vina, trong mắt không khỏi lộ ra một tia tán thưởng.

Mặc dù lý do này rất đơn giản, nhưng ngoại trừ Đại Pháp sư Camillo và Stella, những người đã nghiên cứu cùng với Hứa Dịch, thì hầu hết các Pháp sư khác đều không nhận ra điều này.

Trong suy nghĩ của mọi người, Máy móc Ma thuật mạnh mẽ là do ứng dụng sức mạnh của Ma pháp, và hoàn toàn bỏ qua kiến thức về cấu trúc cơ khí mạnh mẽ mà Hứa Dịch mang đến từ Trái đất.

Vina là người đầu tiên trực tiếp chỉ ra điều này với Hứa Dịch, ngay cả Stella và những người khác, mặc dù họ hiểu trong lòng, nhưng họ có thể không thể hiện rõ ràng như Vina.

"Chúc mừng cô, Vina. Nhận ra điều này có nghĩa là cô đã tiến thêm một bước gần hơn đến việc trở thành một nhà thiết kế Máy móc Ma thuật." Hứa Dịch mỉm cười."Vì cô đã nhận ra điều này, tôi

nghĩ bây giờ tôi thực sự có thể giao cho cô một số công việc thực tế."

Hứa Dịch lấy ra một bản vẽ từ trong ngực và đưa cho Vina.

"Đây là bản thiết kế một bộ phận của Máy Rèn Ma thuật Kiểu Trục cán mà tôi đang chuẩn bị phát triển, trong đó cô cần nghiên cứu Pháp trận cung cấp năng lượng cho bộ phận này. Vì nguồn năng lượng này cần một lực tác động bùng nổ, tôi nghĩ rằng việc sử dụng Ma pháp hệ Hỏa thuộc loại bùng nổ sẽ phù hợp nhất. Tình cờ là Vina, cô lại thông thạo Ma pháp hệ Hỏa hơn, vì vậy tôi quyết định giao phần này cho cô nghiên cứu. Tôi đã ghi chú các yêu cầu cụ thể cho Pháp trận này trên bản vẽ, cô có thể kết hợp các mẫu và thông số trên bản vẽ để nghiên cứu kỹ lưỡng."

Vina nhận lấy bản vẽ, lập tức bị sốc bởi các mẫu và số liệu dày đặc trên đó. Cô nhìn bản vẽ một lúc, ngẩng đầu lên hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, trước đây khi thiết kế Quạt ma thuật, anh không sử dụng bản thiết kế phức tạp như vậy phải không?"

"Đương nhiên rồi." Hứa Dịch đáp lại với vẻ đương nhiên."Hàm lượng kỹ thuật của Quạt ma thuật thấp như vậy, sao có thể so sánh với Máy Rèn Ma thuật Kiểu Trục cán này được? Cô nên biết rằng Quạt ma thuật chỉ có một Pháp trận Gió Xoáy đơn giản, trong khi Máy Rèn Ma thuật Kiểu Trục cán này, theo thiết kế ban đầu của tôi, nó bao gồm mười một Pháp trận thuộc ba loại và các cấp độ khác nhau! Cô nghĩ chúng có thể giống nhau sao?"

Vina nhìn chằm chằm vào bản vẽ, bất chợt nở một nụ cười gượng gạo: "Hội trưởng, bây giờ tôi hoàn toàn tâm phục khẩu phục."

Hứa Dịch mỉm cười, chỉ vào bản vẽ và nói nghiêm túc: "Tôi không quan tâm cô có phục hay không, nhưng cô phải thiết kế tốt Pháp trận này. Đây là công việc đầu tiên của cô trong Thương hội của chúng ta, Vina, tôi không muốn cô làm hỏng nó."

Vina liếc nhìn Hứa Dịch, khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt tràn đầy tự tin: "Anh nghĩ tôi là ai chứ?"

Để có thể kịp hoàn thành đơn đặt hàng ba nghìn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác trước khi vụ xuân bắt đầu, Hứa Dịch bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Sau khi giải quyết xong phần nghiên cứu của Vina, Hứa Dịch lập tức rời khỏi nhà máy và trở về Thành phố Bontar.

Đầu tiên, anh đến thăm Sanchez, người đang đau đầu với vấn đề cài đặt trước Pháp trận trong căn phòng thuê, sau khi thúc giục anh ta vài câu, anh lại vội vã đến sân nhỏ nơi Evita và Akali đang sống.

Nhìn thấy bản thiết kế kiểu dáng Đèn Ma thuật hoàn toàn mới do Yanis và Vivian hợp tác hoàn thành, Evita và Akali đồng thời thốt lên kinh ngạc.

"Hội trưởng, ai đã vẽ bức tranh này vậy? Nó thật... thật đẹp!", trong lúc phấn khích, Akali thậm chí còn quên cả việc tiếp tục giữ thái độ lạnh nhạt cố ý với Hứa Dịch, cô nắm lấy cánh tay Hứa Dịch và bày tỏ sự kinh ngạc của mình.

Mặc dù Evita kiềm chế hơn Akali, nhưng trên mặt cô cũng lộ rõ vẻ phấn khích.

"Vâng, Hội trưởng, chiếc Đèn Ma thuật này thật đẹp! Nếu thực sự có một chiếc Đèn Ma thuật như vậy, dù có bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ mua một chiếc!", Evita nói một cách chắc chắn.

"Cả hai người đều rất thích kiểu dáng của chiếc Đèn Ma thuật này sao? Rất muốn mua à?", Hứa Dịch hỏi.

"Đương nhiên rồi!", cả hai người đồng thanh gật đầu, trả lời một cách chắc chắn."Nó giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy!"

Chương 221: Nghiên cứu phân đoạn (2/2)

Bỗng nhiên, Evita lộ ra vẻ mặt ngại ngùng: "Hội trưởng, vì sao anh có thiết kế Đèn Ma thuật đẹp như vậy mà không nói cho tôi biết sớm hơn? Khiến tôi tặng cho anh một chiếc Đèn Ma thuật xấu xí như vậy..."

"Không, không, chiếc Đèn Ma thuật đó không hề xấu xí chút nào. Hơn nữa, chiếc Đèn Ma thuật trong bức tranh này được sửa đổi dựa trên kiểu dáng của chiếc Đèn Ma thuật mà cô đã thiết kế." Hứa Dịch vội vàng an ủi."Hơn nữa, tôi cũng chỉ mới có được bản vẽ này, trước đây tôi hoàn toàn không biết gì về nó. Ừm... Vì cả hai người đều hài lòng với kiểu dáng của chiếc Đèn Ma thuật này, điều đó chứng tỏ nó sẽ bán chạy. Tốt lắm, vậy chúng ta quyết định như vậy đi, sản phẩm tiếp theo hướng đến đại chúng của Thương hội Tân Phi chúng ta sẽ là chiếc Đèn Ma thuật này!"

"Tuyệt vời! Tôi ủng hộ anh, Hội trưởng!", Akali phấn khích vỗ tay."Khi nào chiếc Đèn Ma thuật này được sản xuất, tôi nhất định phải mua một chiếc!"

Hứa Dịch trừng mắt nhìn cô: "Cô là một trong những người thiết kế chiếc Đèn Ma thuật này, cần gì phải mua chứ? Yên tâm đi, khi nào sản xuất xong, tôi sẽ tặng cô một chiếc."

Akali vui mừng reo lên, thậm chí còn quên cả việc ôm lấy cánh tay Hứa Dịch và lắc mạnh, hoàn toàn không còn vẻ uể oải khi đối mặt với Hứa Dịch sau khi bị đả kích trước đó.

Nhìn dáng vẻ khoa trương của Akali, rồi lại nhìn vẻ mặt vui mừng của Evita, Hứa Dịch không khỏi cười khổ.

Trong mắt những cô gái này, những chiếc Máy móc Ma thuật mạnh mẽ mà anh dày công thiết kế có lẽ còn kém xa một chiếc Đèn Ma thuật.

Sau khi tạm biệt Evita và Akali, Hứa Dịch đến thẳng Tháp Đại Pháp sư Camillo.

Mặc dù Thương hội Tân Phi hiện tại đã có Viện Nghiên cứu Ma thuật bao gồm các Pháp sư như Stella, Evita, Akali, Vina và Sanchez, đủ để hoàn thành nghiên cứu Pháp trận thông thường được sử dụng trong Máy móc Ma thuật, nhưng lần này, để đưa Máy móc Ma thuật Canh tác loại nhỏ vào sản xuất dây chuyền cơ khí hóa, Hứa Dịch cần phải phát triển một loạt Máy công cụ rèn Ma lực tương ứng.

So với những Máy công cụ rèn Ma lực nhỏ đơn giản được sử dụng trong sản xuất Quạt ma thuật, Nồi cơm Ma thuật và Điều hòa Ma thuật trước đây, Máy công cụ rèn Ma lực cần thiết để sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác phức tạp hơn nhiều, và đương nhiên, số lượng Pháp trận cần nghiên cứu cũng nhiều hơn gấp nhiều lần.

Để hoàn thành khối lượng công việc nghiên cứu Pháp trận khổng lồ như vậy trong thời gian ngắn, tất nhiên chỉ dựa vào Stella và những người khác là không thể, vì vậy Hứa Dịch đã quyết định nhờ đến sự giúp đỡ của Đại Pháp sư Camillo khi thảo luận với Kambi và những người khác.

Chưa kể đến một lượng lớn nghiên cứu Pháp trận, động lực cần thiết cho phần cốt lõi của những Máy công cụ rèn Ma lực này đòi hỏi rất cao, và đương nhiên, yêu cầu đối với Pháp trận tương ứng cũng cực kỳ cao. Mặc dù Hứa Dịch đã xác định thông qua tính toán lý thuyết rằng Pháp trận cấp năm hoặc cấp sáu có thể đáp ứng yêu cầu, nhưng để cho chắc chắn, Hứa Dịch vẫn dự định giao phần nghiên cứu cốt lõi này cho Đại Pháp sư Camillo.

Nếu như trước đây Hứa Dịch đề xuất với Đại Pháp sư Camillo

nhiều công việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật như vậy, chắc chắn sẽ bị Đại Pháp sư Camillo mắng mỏ, nhưng sau khi nhận được tài trợ bằng đồng vàng thực sự từ Thương hội Tân Phi, và còn nhận được một phần tiền thưởng bổ sung nhờ hỗ trợ nghiên cứu, Đại Pháp sư Camillo đã thực sự cảm nhận được lợi ích của việc hỗ trợ Hứa Dịch hoàn thành nghiên cứu, và dần dần không còn quá phản đối công việc mà Hứa Dịch đề xuất.

Hơn nữa, trong quá trình giúp Hứa Dịch hoàn thành các công việc nghiên cứu này, Đại Pháp sư Camillo cũng có những nhận thức mới về Pháp trận và Ma pháp, điều này cũng phần nào giúp ích cho việc nâng cao thực lực Ma pháp của ông.

Vì vậy, bây giờ mỗi khi nhìn thấy Hứa Dịch, Đại Pháp sư Camillo không còn tỏ ra tiếc nuối sâu sắc như trước, giống như kiểu hận sắt không thành thép, mà luôn mỉm cười, rất hòa ái dễ gần.

Tuy nhiên, lần này khi nhìn thấy Hứa Dịch, Đại Pháp sư Camillo lại có vẻ mặt khó hiểu, liếc nhìn Hứa Dịch vừa bước vào, hừ lạnh một tiếng.

Hứa Dịch có chút khó hiểu, tự hỏi liệu anh đã làm gì khiến ông ấy tức giận hay không, anh đã rời khỏi Thành phố Bontar hơn mười ngày, đây là lần đầu tiên anh gặp Đại Pháp sư Camillo sau khi trở về, lẽ nào anh đã làm gì khiến ông ấy tức giận?

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn Hứa Dịch đang ngẩn người, lại hừ một tiếng, trầm giọng nói: "Ta còn tưởng rằng sau khi trở thành Pháp sư cấp năm, ngươi sẽ vênh váo tự đắc, ngay cả ta cũng không muốn gặp, hóa ra ngươi vẫn còn biết đường đến đây."

Hứa Dịch càng thêm khó hiểu, Đại Pháp sư Camillo có ý gì đây?

Anh chỉ vừa mới đến chiều hôm qua, sáng nay đã chạy đến

gặp ông ấy, vậy mà ông ấy vẫn chưa hài lòng?

Đại Pháp sư Camillo đột nhiên đổi giọng: "Ngươi có biết Stella đã mong chờ ngươi trở về trong bao nhiêu ngày qua không? Hôm qua, con bé thậm chí còn khó khăn lắm mới vào bếp nấu nướng, định bụng khi nào ngươi đến sẽ mời ngươi đến nhà ăn cơm. Kết quả, ngươi vừa trở về đã chạy đến chỗ hai cô nhóc Evita và Akali. Sao vậy? Hai cô nhóc đó đẹp hơn Stella sao?"

Hứa Dịch lập tức dở khóc dở cười, hóa ra không phải Đại Pháp sư Camillo có ý kiến với anh, mà là thay mặt Stella bày tỏ ý kiến.

Nhưng Stella lại càng khó hiểu hơn, lý do anh đến chỗ Evita và Akali là để đón Vivian, người đã được gửi gắm ở đó những ngày qua, Stella không phải là không biết chuyện này, sao cô ấy lại tức giận vì chuyện này?

"Chuyện này... Ngài Đại Pháp sư, ngài nói vậy là không đúng rồi. Vẻ đẹp của Stella bây giờ không chỉ nổi tiếng khắp Thành phố Bontar, mà còn lan rộng ra các thành phố lân cận, thậm chí còn được nhiều người mệnh danh là Nữ thần Bontar. Nếu ngài nói cô ấy không đẹp, chẳng phải là ngài đang nói dối sao?", Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, cười gượng hai tiếng, sau đó nhanh chóng chuyển chủ đề: "À đúng rồi, sao ngài biết tôi đã trở thành Pháp sư cấp năm rồi?"

Đại Pháp sư Camillo lại hừ lạnh một tiếng, chỉ vào một cuốn tạp chí dày cộp trên bàn: "Nhóc con, ngươi nổi tiếng rồi đấy!"

Chương 222: Ân cần quá mức (1/2)

Đại Pháp sư Camillo nói Hứa Dịch nổi tiếng, đương nhiên là chỉ nổi tiếng trong giới Pháp sư.

Thứ giống như tạp chí trên bàn là tập san nội bộ của Hiệp hội Pháp sư, chỉ có Đại Pháp sư và Ma đạo sư mới được nhận định kỳ.

Vì vậy, Đại Pháp sư Camillo nói Hứa Dịch nổi tiếng, chỉ có nghĩa là bây giờ ông ấy được nhiều Đại Pháp sư biết đến mà thôi.

Toàn bộ Lục địa Saiens cũng chỉ có hai mươi bảy Ma đạo sư và hơn năm trăm Đại Pháp sư, vì vậy, nói một cách nghiêm túc, Hứa Dịch chỉ được hơn năm trăm người biết đến, thật sự không thể coi là nổi tiếng.

"Ngu ngốc!", Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch."Ma đạo sư và Đại Pháp sư là những nhân vật hàng đầu trong giới Pháp sư, để tất cả Đại Pháp sư và Ma đạo sư đều biết đến, điều đó tương đương với việc tất cả Pháp sư trên toàn lục địa đều sẽ biết đến. Chẳng lẽ điều đó vẫn chưa đủ nổi tiếng sao?"

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Đại Pháp sư Camillo: "Thật sao?"

"Ta lừa ngươi làm gì?", Đại Pháp sư Camillo chỉ xuống chân."Chỉ cần ta muốn, tất cả mọi người trong Tháp ma pháp này đều sẽ biết tin tức này, và nếu họ truyền tin tức này ra ngoài, thì tất cả Pháp sư trong Thành phố Bontar, thậm chí là một số thành phố lân cận cũng sẽ biết. Nói cho ngươi biết, tập san nội bộ của Hiệp hội này có uy tín cực kỳ cao trong lòng các Pháp sư trên toàn lục địa, ngươi có thể xuất hiện trên tập san này, muốn không nổi

tiếng cũng khó."

Hứa Dịch gãi cằm, có chút khó hiểu.

"Mặc dù việc vượt qua kỳ thi và trở thành Pháp sư cấp năm ngay lần đầu tiên là điều hiếm thấy, nhưng nếu tập san này cao cấp như vậy, tôi không nên đủ tư cách xuất hiện trên đó chứ?"

Đại Pháp sư Camillo lắc đầu: "Đương nhiên không phải vì ngươi đã trở thành Pháp sư cấp năm. Mặc dù những chuyện như ngươi cũng không phải là nhiều, nhưng mỗi năm có rất nhiều Pháp sư tham gia kỳ thi của Hiệp hội, luôn có một số kẻ muốn nổi tiếng như ngươi, vì vậy cũng không có gì lạ. Hơn nữa, tập san này không phải là " Nhật báo Bontar " chỉ đưa tin những tin tức giật gân, nó chỉ đăng tải những thứ liên quan đến Ma pháp. Ngươi có thể xuất hiện trên đó, thực ra là có liên quan đến câu trả lời của ngươi trong phần thi viết của kỳ thi cấp 5."

"Câu trả lời thi viết?", Hứa Dịch nhớ lại tình hình khi tham gia kỳ thi viết lúc đó, vẫn có chút mơ hồ."Sao tôi không cảm thấy câu trả lời của mình có gì đặc biệt?"

"Ngươi không cảm thấy đặc biệt sao?", Đại Pháp sư Camillo nhìn Hứa Dịch, hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy Đại Pháp sư Camillo nghiêm túc như vậy, Hứa Dịch cũng nghiêm túc suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Không cảm thấy."

Vẻ mặt Đại Pháp sư Camillo trở nên kỳ lạ: "Hứa Dịch, xem ra ta vẫn đánh giá thấp tài năng của ngươi rồi. Nào, để ta cho ngươi xem đánh giá của họ về ngươi trên tập san."

Hứa Dịch nhận lấy tập san dày cộp mà Đại Pháp sư Camillo ném cho, theo chỉ dẫn của ông lật đến trang thứ bảy, phát hiện ra những gì được ghi lại trên trang này, quả nhiên là những câu hỏi về Pháp trận mà anh đã gặp trong phần thi viết của kỳ thi cấp 5.

Hứa Dịch chú ý đến việc tác giả của bài báo này có bút danh là Gordon Eisenka.

Cái tên này có vẻ quen thuộc với Hứa Dịch, sau khi suy nghĩ một lúc, anh mới nhớ ra rằng khi anh mới vào làm việc tại Tháp Đại Pháp sư Camillo, Salsa đã từng nhắc đến cái tên này, nói rằng ông ta là Đại Pháp sư giàu nhất Vương quốc Lanpari.

Tuy nhiên, trong bài báo này, vị Đại Pháp sư giàu nhất này lại hết lời khen ngợi câu trả lời của Hứa Dịch trong bài thi viết.

Những Pháp trận trong bài thi viết chỉ là Pháp trận cấp năm, câu hỏi được đặt ra cũng chỉ là một câu hỏi mở rộng dựa trên những Pháp trận này, bao gồm việc đưa ra một số yêu cầu cụ thể, để các Pháp sư tham gia kỳ thi cải tiến những Pháp trận này.

Bản thân Hứa Dịch đã có nghiên cứu rất sâu về Pháp trận, cộng với việc để thích ứng với yêu cầu của Máy móc Ma thuật, phần lớn tâm sức của anh đều dồn vào việc sửa đổi Pháp trận để thích ứng với các yêu cầu khác nhau, vì vậy những câu hỏi này đối với anh mà nói tự nhiên là chuyện nhỏ.

Sau khi kết thúc kỳ thi, giám khảo của Hiệp hội Pháp sư đã đánh giá câu trả lời của Hứa Dịch thậm chí đã vượt quá trình độ của một Pháp sư cấp năm, vì vậy họ đã đặc biệt cho phép anh vượt qua kỳ thi và trở thành Pháp sư cấp năm.

Còn trong bài báo này, Đại Pháp sư Eisenka đã phân tích kỹ lưỡng từng câu trả lời của Hứa Dịch, thậm chí còn giải thích rõ ràng tất cả những suy nghĩ ẩn chứa trong câu trả lời của anh.

"... Đây hoàn toàn là một ý tưởng thiên tài! Bằng cách thay đổi độ cong của đường trận pháp để thay đổi nồng độ hấp thụ nguyên tố Ma pháp của Pháp trận, từ đó thay đổi hiệu ứng của Pháp trận trong một phạm vi nhỏ, giống như là đã thổi hồn vào Pháp trận này vậy! Nếu có thể phổ biến ý tưởng này, chúng ta thậm chí có

thể thay đổi bất kỳ Pháp trận nào theo ý muốn, để Pháp trận đạt được tất cả những hiệu ứng mà chúng ta mong muốn. Ta hoàn toàn có thể nói rằng, nghiên cứu của Hứa Dịch về Pháp trận đã đạt đến cảnh giới bậc thầy! Ngay cả ta cũng không bằng!"

Nhìn những lời khen ngợi không tiếc lời của Đại Pháp sư Eisenka trên bài báo, Hứa Dịch hơi đỏ mặt.

Những câu trả lời đó chỉ là những gì anh nghĩ ra một cách tự nhiên, nhưng không ngờ rằng trong mắt Đại Pháp sư Eisenka, chúng lại có tác dụng gây sốc như vậy, thật sự khiến anh không thể ngờ tới.

Sau khi đọc xong bài báo, Hứa Dịch hơi cau mày, hỏi Đại Pháp sư Camillo: "Ngài Đại Pháp sư, ngài và Đại Pháp sư Eisenka rất thân thiết sao?"

Chương 223: Ân cần quá mức (2/2)

Đại Pháp sư Camillo lắc đầu: "Không. Chỉ có thể coi là biết tên của nhau."

"Vậy tại sao ông ta lại ca ngợi tôi như vậy? Tôi không nghĩ mình xứng đáng được ông ta ca ngợi như vậy. Nhìn ông ta khen ngợi tôi là thiên tài trong bài báo này, tôi cũng thấy ngại quá."

"Không cần phải ngại. Sau khi xem qua đề thi và câu trả lời của ngươi, ta cảm thấy những lời khen ngợi của ông ta dành cho ngươi không hề khoa trương, ý tưởng và cách lập luận của ngươi quả thực xứng đáng với những lời khen ngợi đó." Đại Pháp sư Camillo nghiêm túc nói."Bây giờ ta vẫn giữ quan điểm trước đây, nếu ngươi toàn tâm toàn ý nghiên cứu Ma pháp, thành tựu trong tương lai có thể sẽ vượt qua ta, thậm chí còn có khả năng trở thành Ma đạo sư đầu tiên của Vương quốc Lanpari."

Hứa Dịch cười gượng: "Ngài Đại Pháp sư, chúng ta đừng nói về chuyện này nữa."

Đại Pháp sư Camillo hừ một tiếng, lại nói: "Đương nhiên, ngoài việc ngươi thực sự xứng đáng nhận được những lời khen ngợi như vậy, ta còn muốn nhắc nhở ngươi một chút. Tên Eisenka đó... chưa bao giờ làm những chuyện thừa thãi, vì vậy... ngươi hãy cẩn thận một chút."

Hứa Dịch chậm rãi gật đầu.

Có câu tục ngữ nói rằng "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo".

Cho dù câu trả lời của anh trong bài thi viết có xuất sắc đến đâu, nhưng chung quy cũng chỉ là một bài kiểm tra viết của Pháp sư cấp năm, trong trường hợp bình thường, lẽ ra nó sẽ không lọt vào mắt xanh của những nhân vật hàng đầu như Đại Pháp sư Eisenka mới đúng.

Tuy nhiên, Đại Pháp sư Eisenka lại cố tình lấy câu trả lời của Hứa Dịch ra, đặc biệt viết một bài báo đầy nhiệt huyết trên tập san nội bộ quan trọng của Hiệp hội Pháp sư, hết lời ca ngợi anh, nếu nói ông ta không có mục đích gì khác, Hứa Dịch sẽ không bao giờ tin.

Nhưng Hứa Dịch vẫn rất kỳ lạ, anh chỉ là một Pháp sư cấp năm nhỏ bé, có gì đáng để vị Đại Pháp sư này coi trọng chứ?

Trừ khi... thứ mà ông ta coi trọng là thân phận Hội trưởng Thương hội Tân Phi của anh?

Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, không tìm ra câu trả lời, đành phải tạm thời gác vấn đề này sang một bên, bắt đầu tập trung vào mục đích chính của chuyến đi đến gặp Đại Pháp sư Camillo lần này.

Nghe nói Hứa Dịch muốn nghiên cứu một loạt Máy công cụ Ma thuật trong một lần, hơn nữa chỉ cho thời hạn một tháng, Đại Pháp sư Camillo không khỏi cau mày.

"Tiểu tử, ngươi định không cho ta thời gian nghiên cứu Ma pháp nữa sao?"

Hứa Dịch bất đắc dĩ thở dài: "Không còn cách nào khác, muốn hoàn thành đơn đặt hàng của Quốc Vương Bệ Hạ, ta phải nghiên cứu ra những Máy công cụ Ma thuật này. Nếu không, cho dù những người lùn đó có liều mạng đến đâu, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể hoàn thành ba nghìn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác loại nhỏ trong giai đoạn đầu, còn muốn họ hoàn thành tổng cộng hàng vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác theo kế hoạch của Quốc

Vương Bệ Hạ, e rằng trong vòng vài năm cũng không thể hoàn thành. Đã là thứ phải nghiên cứu, thì đương nhiên là càng sớm càng tốt."

"Nhưng những Máy công cụ rèn Ma lực này trông phức tạp như vậy, ngươi nghĩ rằng có thể nghiên cứu thành công trong vòng một tháng sao?", Đại Pháp sư Camillo nghi ngờ hỏi.

"Có lẽ thời gian hơi eo hẹp, nhưng ta nghĩ vấn đề không lớn." Hứa Dịch dừng một chút, nghiêm mặt nói: "Ngài Đại Pháp sư, thực ra không chỉ Quốc Vương Bệ Hạ muốn thực hiện kế hoạch trong lòng ông ấy, ta cũng vậy. Có thể phổ biến Máy móc Ma thuật Canh tác trước một vụ thu hoạch, thì có thể giúp sản lượng lương thực trong Vương quốc tăng lên trước một vụ. Quốc Vương Bệ Hạ cân nhắc đến vấn đề sinh kế của người dân trong Vương quốc, mặc dù ta không thể cao thượng như vậy, nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy người khác phải chịu đói. Lần trước, khi trò chuyện với Heinze về cuộc bạo loạn ở Vương quốc mười mấy năm trước, nói đến cảnh tượng thê lương khi đó, rất nhiều người chết đói, Heinze, một người đàn ông to lớn như vậy, thậm chí còn không kìm được nước mắt. Lúc đó ta đã quyết định, ưu tiên nghiên cứu Máy móc Ma thuật có thể nâng cao hiệu quả sản xuất nông nghiệp."

Đại Pháp sư Camillo im lặng một lúc, khẽ gật đầu: "Ý tưởng của ngươi không tệ. Vài ngày trước, khi được mời tham gia bữa tiệc của Bá tước Satsuma, Bá tước Satsuma đã hết lời khen ngợi ngươi và Thương hội Tân Phi, nói rằng nhờ có sự trợ giúp của Máy móc Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi nghiên cứu, đất nông nghiệp gần Thành phố Bontar đã được khai hoang rất nhiều, nếu không có gì bất ngờ, sản lượng lương thực của Thành phố Bontar vào năm tới nhất định sẽ tăng lên đáng kể, đảm bảo mọi người đều có thể no bụng. Hứa Dịch, ngươi có biết không, vì điều này, Bá tước Satsuma đã âm thầm ủng hộ ngươi và Thương hội Tân Phi rất nhiều. Nếu không, Thương hội Tân Phi sẽ không thể

phát triển thuận lợi như vậy ở Thành phố Bontar."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Sự quan tâm của Thành chủ đối với ta và Thương hội, ta đều biết rõ." Sau đó lại cười."Nhưng mà Ngài Đại Pháp sư, ngay cả Thành chủ cũng ủng hộ ta như vậy, ngài có nên ủng hộ hết mình hay không?"

Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Đừng hòng lấy Bá tước Satsuma ra để gây áp lực cho ta, vô dụng thôi. Nhưng mà, vì ngươi muốn đẩy nhanh tốc độ sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác, ta sẽ đồng ý với ngươi. Lần này không chỉ có ta, ta còn yêu cầu toàn bộ Tháp ma pháp hỗ trợ ngươi hoàn thành việc nghiên cứu Pháp trận của những Máy công cụ rèn Ma lực này!"

Hứa Dịch mừng rỡ.

Có được sự đảm bảo của Đại Pháp sư Camillo, anh đã nắm chắc hơn tám phần trăm khả năng thành công trong việc nghiên cứu và phát triển Máy công cụ rèn Ma lực lần này.

Chương 224: Phung phí (1/2)

Hai ngày sau, Nhà máy của Thương hội Tân Phi nằm ở ngoại ô Thành phố Bontar đón chào một vị khách đặc biệt.

"Tiểu thư Cervini, mời xem, hai phân xưởng này chính là Nhà máy hiện tại của Thương hội Tân Phi chúng tôi, còn tòa nhà đang được xây dựng kia chính là Xưởng Máy công cụ Ma thuật mới của chúng tôi. Theo như Quản sự Riley đã định ra, trong tháng này có thể đưa vào sử dụng." Hứa Dịch đứng ở quảng trường bên ngoài phân xưởng, lần lượt giới thiệu với Cervini đang đứng bên cạnh.

Nghe Hứa Dịch nhắc đến tên mình, Riley lập tức cười rạng rỡ, gật đầu lia lịa: "Vâng, nếu không có gì bất ngờ, cuối tháng có thể hoàn thành và đưa vào sử dụng."

Cervini liếc nhìn Xưởng Máy công cụ Ma thuật có diện tích chưa đến một nghìn mét vuông, sau đó nhìn sang Phân xưởng mới có diện tích lớn hơn gần mười lần, nhíu mày nói: "Ngôi nhà lớn như vậy, trong vòng một tháng có thể xây xong sao? Cho dù xây xong, cũng không thể nhanh chóng đưa vào sử dụng như vậy chứ? Hội trưởng Hứa, có phải anh quá nóng vội rồi không?"

Hứa Dịch nhún vai: "Nếu không phải Quản sự Riley nhất quyết muốn đảm bảo chất lượng công trình, không muốn làm hoen ố danh tiếng của Công hội Amli, thì tôi thậm chí còn yêu cầu anh ấy hoàn thành công trình này vào giữa tháng."

Nghe Hứa Dịch vô tình khen ngợi mình và Amli, Quản sự Riley trong lòng vui như mở cờ trong bụng.

Nhìn thái độ coi trọng, thậm chí có phần cung kính của Hứa Dịch, có thể thấy vị Tiểu thư Cervini này tuy trông rất trẻ, nhưng

chắc chắn là người có thân phận không tầm thường, nếu có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng cô ấy, thì dù là đối với Quản sự Riley hay đối với Thương hội Amli đều là chuyện tốt.

"Hội trưởng Hứa, tuy thời gian mà Quốc Vương Bệ Hạ yêu cầu tương đối gấp rút, nhưng tôi hy vọng anh đừng vì thế mà tạo áp lực quá lớn, dẫn đến xảy ra tai nạn. Nếu để những người công nhân kia vì thế mà bị thương, thì tôi và Quốc Vương Bệ Hạ đều sẽ cảm thấy bất an." Cervini nhìn Hứa Dịch, chân thành nói.

Hứa Dịch khẽ giật mình, nhìn Cervini, thấy vẻ mặt cô rất chân thành, không giống như đang nói những lời khách sáo, suy nghĩ một chút, gật đầu cười nói: "Yên tâm đi, Tiểu thư Cervini, tôi rất coi trọng sự an toàn của những người công nhân dưới quyền. Hơn nữa, tôi rất tin tưởng vào năng lực của Thương hội Amla và Quản sự Riley, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Quản sự Riley lập tức đáp lễ: "Tiểu thư Cervini, cô không biết đấy thôi, nói về đãi ngộ của công nhân, Thương hội Tân Phi là số một. Đừng nói là không có Thương hội nào ở Thành phố Bontar này sánh bằng, mà e rằng cả Vương quốc Lanpari cũng không có Thương hội nào sánh bằng."

"Ồ?" Cervini nhìn Quản sự Riley, rất hứng thú hỏi: "Đãi ngộ của công nhân Thương hội Tân Phi là gì? Tại sao ông lại nói tốt như vậy?"

Quản sự Riley liếc nhìn Hứa Dịch, thấy anh không có ý kiến gì, liền cười nói: "Không nói đâu xa, chỉ riêng việc công nhân của Thương hội Tân Phi mỗi ngày chỉ có tám giờ làm việc cố định, thì đã không có Thương hội nào sánh bằng rồi."

"Mỗi ngày tám giờ làm việc cố định?" Cervini kinh ngạc nhìn Hứa Dịch."Hội trưởng Hứa, có thật không?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu.

Cervini đương nhiên biết Hứa Dịch chắc chắn sẽ không lừa dối cô về chuyện dễ dàng bị phát hiện như vậy, lúc này càng thêm kinh ngạc.

"Tại sao lại có quy định này? Tuy công nhân cũng cần thời gian nghỉ ngơi, nhưng chỉ có tám giờ làm việc cố định, chẳng phải là quá ít sao? Anh cho công nhân nhiều thời gian nghỉ ngơi như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy lãng phí tiền lương của họ sao?"

Vẻ mặt Hứa Dịch có chút kỳ quái, thầm nghĩ Thương hội Tân Phi hiện tại vì đơn hàng quá nhiều, dẫn đến công nhân ngày nào cũng phải tăng ca, nếu đặt ở Trái đất chắc chắn sẽ bị người ta mắng là nhà tư bản vô lương tâm, không ngờ ở đây lại bị người ta chất vấn cho công nhân nghỉ ngơi quá nhiều, lãng phí tiền lương của họ.

"Cái này... Tiểu thư Cervini, công nhân cũng là người mà, ngoài công việc ra, cũng nên có thời gian riêng của họ chứ. Thật ra Quản sự Riley nói cũng không đúng, gần đây vì công việc của Thương hội quá bận rộn, công nhân ngày nào cũng phải tăng ca, đã không còn nhiều thời gian nghỉ ngơi như vậy nữa."

Chưa đợi Cervini lên tiếng, Quản sự Riley đã nhịn không được nói: "Thôi đi, Hội trưởng Hứa. Công nhân của Thương hội anh đừng có nói là muốn tăng ca, những công nhân dưới quyền tôi nghe công nhân của anh nhắc đến tiền tăng ca, thậm chí có người còn muốn nhảy việc sang Thương hội anh đấy."

"Tiền tăng ca?" Cervini lại một lần nữa kinh ngạc."Đó là cái gì?"

"À... Chính là ngoài tám giờ làm việc quy định, nếu yêu cầu công nhân làm việc, thì phải trả thêm cho họ một khoản thù lao, khoản thù lao này gọi là tiền tăng ca." Hứa Dịch giải thích.

Cervini nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ quái: "Hội trưởng Hứa,

anh thật là một Hội trưởng kỳ lạ, Thương hội Tân Phi của anh cũng rất kỳ lạ, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói công nhân của Thương hội lại có tiền tăng ca. Đúng rồi, Hội trưởng Hứa, tôi có thể mạo muội hỏi một chút, những người công... nhân của Thương hội anh mỗi tháng được trả bao nhiêu tiền lương không?"

"Chuyện này có gì mà phải mạo muội, cũng không phải là bí mật gì." Hứa Dịch cười nói: "Nếu làm việc cố định tám tiếng, không tăng ca, thì tiền lương của công nhân ở hai phân xưởng này khoảng tám đồng vàng. Còn hai tháng nay vì tăng ca nhiều, nên thường là từ mười đến mười sáu đồng vàng."

"Nhiều như vậy?" Cervini hơi trợn to mắt, suy nghĩ một chút, quay sang hỏi Quản sự Riley: "Riley tiên sinh, tôi có thể hỏi một chút, công nhân dưới quyền ông mỗi tháng được trả bao nhiêu tiền lương không?"

Quản sự Riley cười khổ một tiếng, liếc nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt oán trách, do dự một lúc, sau đó mới ngập ngừng đáp: "Cái này... Công việc khác nhau, tiền lương cũng khác nhau, hiện tại một tháng khoảng... khoảng bốn đến tám đồng vàng..." Nhìn thấy ánh mắt có phần kỳ lạ của Cervini, Quản sự Riley nhịn không được biện minh: "Thương hội Amla chúng tôi trả giá đã cao rồi, những người công nhân xây nhà khác cũng chỉ được trả tối đa sáu đồng vàng một tháng! Tiểu thư Cervini, cô đừng so sánh Thương hội chúng tôi với Thương hội Tân Phi, Hội trưởng Hứa anh ta... anh ta..."

Chương 225: Phung phí (2/2)

"Tôi làm sao?" Hứa Dịch cười hỏi.

Dưới ánh mắt của Hứa Dịch và Cervini, Quản sự Riley cười gượng gạo nửa ngày, biết là không thể trốn tránh được nữa, bèn hạ giọng nói: "Cái này... Hội trưởng Hứa, Tiểu thư Cervini, hai người nhất định đừng nói là tôi nói đấy nhé. Thật ra, rất nhiều ông chủ của các Thương hội ở Thành phố Bontar khi nói chuyện riêng với nhau về Hội trưởng Hứa, đều nói... đều nói Hội trưởng Hứa hoàn toàn là đang phung phí tiền của..."

"Phung phí?" Hứa Dịch bật cười: "Trả lương cao cho công nhân chính là phung phí sao? Tôi thấy là bọn họ quá keo kiệt rồi thì có."

Quản sự Riley liên tục xua tay: "Hội trưởng Hứa, anh không thể nói bậy được. Thật ra, theo tôi thấy, anh đúng là có chút phung phí. Chỉ là những công nhân bình thường, có cần thiết phải trả lương cao như vậy không? Hơn nữa, Thương hội Tân Phi của anh trả lương cao như vậy cho công nhân, thì những Thương hội khác ở Thành phố Bontar chúng tôi biết làm sao? Anh có biết, công nhân dưới quyền tôi thậm chí còn phản đối với tôi mấy lần rồi không. Nếu không phải Hội trưởng Cruz hứa sau này sẽ tăng lương cho họ, thì e rằng những công nhân này đã nghỉ việc từ lâu rồi."

Hứa Dịch nhìn Quản sự Riley có phần phẫn nộ, thầm nghĩ những lời này e rằng không phải là ý của Quản sự Riley, mà là do Hội trưởng Cruz chỉ thị, cũng có thể coi là một lời cảnh cáo nho nhỏ mà các Thương hội khác ở Thành phố Bontar dành cho mình.

Hứa Dịch hoàn toàn không để tâm đến chuyện này.

So với anh, đám người này mới là những tên nhà tư bản bóc

lột sức lao động của công nhân một cách triệt để.

Đương nhiên, ở Lục địa Saiens, cách làm của đám người này mới là bình thường, còn cách làm của Hứa Dịch lại quá khác thường, việc khiến những người này bất mãn cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Hứa Dịch không có ý định thay đổi cách làm của mình theo ý của bọn họ.

Nhìn từ lịch sử phát triển công nghiệp ở Trái đất, việc ép giá lương của công nhân một cách triệt để không phải là cách làm đúng đắn, bởi vì làm như vậy thực chất là đi ngược lại quy luật phát triển kinh tế xã hội, ngược lại sẽ kìm hãm sự phát triển kinh tế.

Nếu người dân không có đủ khả năng kinh tế để mua hàng hóa, thì có nghĩa là thị trường kinh tế đại chúng không đủ sôi động, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến lưu thông hàng hóa, từ đó ảnh hưởng đến lợi nhuận của Thương hội bán hàng hóa, cuối cùng hình thành một vòng luẩn quẩn.

Còn như Thương hội Tân Phi, việc tăng lương vừa phải cho công nhân, giúp công nhân có đủ khả năng kinh tế để vừa đáp ứng nhu cầu cơ bản của gia đình, vừa có dư để mua sắm các mặt hàng khác, sẽ dễ dàng thúc đẩy lưu thông hàng hóa, thúc đẩy phát triển kinh tế hơn.

Ví dụ như hiện tại, hai trăm công nhân Nhân loại đang làm việc tại Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, vì mỗi tháng đều nhận được mười mấy đồng vàng tiền lương từ Thương hội Tân Phi, nên hiện tại không chỉ đời sống gia đình được cải thiện đáng kể, mà thậm chí còn có dư tiền để mua một số đồ chơi nhỏ cho con cái trong nhà.

Tuy những món đồ chơi này không phải do Thương hội Tân Phi sản xuất, nhưng Thương hội sản xuất ra những món đồ chơi

này lại được hưởng lợi, từ đó giúp Thương hội này thu được nhiều lợi nhuận hơn, cũng sẽ tạo ra nhiều việc làm hơn, nâng cao thu nhập kinh tế cho một bộ phận người khác.

Cứ như vậy tuần hoàn, cuối cùng Thương hội Tân Phi cũng sẽ được hưởng lợi.

Lấy Quạt ma thuật làm ví dụ, thực ra một chiếc Quạt ma thuật chỉ bán với giá hai đồng vàng, nếu thu nhập bình quân đầu người ở Thành phố Bontar đều có thể đạt đến mức của công nhân trong Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, thì thực chất mỗi gia đình đều có đủ khả năng để mua một chiếc.

Như vậy, chỉ riêng trong phạm vi Thành phố Bontar nhỏ bé này, Quạt ma thuật của Thương hội Tân Phi đã có thể bán được vài vạn chiếc, chứ không phải như mùa hè năm nay, chỉ bán được vài nghìn chiếc.

Những đạo lý này, Hứa Dịch cảm thấy những người như Hội trưởng Cruz có lẽ sẽ không hiểu, mà anh cũng không định lãng phí thời gian để giảng giải đạo lý cho bọn họ, cách tốt nhất chính là trực tiếp bắt tay vào làm.

Khi những lợi ích thiết thực được bày ra trước mắt, đám người này mới có thể hiểu được.

Còn hiện tại, Hứa Dịch không có ý định thay đổi cách làm của mình.

Sau khi những suy nghĩ này nhanh chóng lướt qua đầu, Hứa Dịch dừng một chút, cười nói với Quản sự Riley: "Nghỉ việc cũng tốt, Thương hội chúng tôi đang chuẩn bị mở rộng quy mô sản xuất, hiện tại đang có ý định tuyển thêm một số công nhân. Nếu công nhân dưới quyền ông không muốn làm nữa, tôi rất hoan nghênh họ gia nhập Thương hội chúng tôi."

Quản sự Riley lập tức biến sắc: "Hội trưởng Hứa, ý anh là gì?"

Hứa Dịch cười ha hả, vỗ vai Quản sự Riley nói: "Không có ý gì, chỉ là nói đùa thôi. Yên tâm đi, Quản sự Riley, phiền ông chuyển lời cho Hội trưởng Cruz, nói rằng Thương hội Tân Phi chúng tôi đã gia nhập Liên minh Thương mại, thì nhất định sẽ không làm khó mọi người. Tiền lương của công nhân đã tăng lên rồi, thì không thể nào lại hạ xuống một cách vô cớ được, nhưng ở những phương diện khác, chúng ta có thể hợp tác nhiều hơn mà, chỉ cần mọi người đều kiếm được tiền, thì cho dù trả lương cao hơn một chút cho công nhân, cũng không phải là chuyện khó chấp nhận, ông nói có đúng không?"

Quản sự Riley nhìn Hứa Dịch, sắc mặt âm tình bất định.

Tên Hứa Dịch này, đây là đang nói mát mình sao?

Chương 226: Giấy phép lao động (1/2)

Đợi Quản sự Riley viện cớ rời đi, Cervini quay sang Hứa Dịch, nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Hội trưởng Hứa, xem ra mối quan hệ giữa anh và những Thương hội khác ở Thành phố Bontar không được tốt đẹp lắm nhỉ?"

Hứa Dịch cười lớn, giả vờ ngạc nhiên hỏi: "Tiểu thư Cervini, cô đang nói gì vậy? Các Thương hội ở Thành phố Bontar chúng tôi đều là những đối tác tốt trong Liên đoàn, sao có thể xảy ra chuyện gì khó chịu được? Chắc chắn là cô đã hiểu lầm điều gì đó rồi."

Cervini mỉm cười, không muốn lãng phí thời gian cho vấn đề này nữa, cô quay sang nhìn Xưởng Máy công cụ Ma thuật mà cô vừa được Hứa Dịch dẫn đi tham quan, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Hội trưởng Hứa, vừa rồi anh nói anh dự định dành khoảng một tháng để nghiên cứu và phát triển một số loại Máy công cụ Ma thuật mới, nhằm nâng cao hiệu quả sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác, nhưng anh có chắc chắn về việc nghiên cứu và phát triển những Máy công cụ Ma thuật này không?"

"Tất nhiên là có." Hứa Dịch trả lời rất chắc chắn."Thương hội Tân Phi chúng tôi đã có rất nhiều kinh nghiệm thực tế trong việc nghiên cứu và phát triển Máy công cụ Ma thuật, hơn nữa hiện tại còn có Đại Pháp sư Camillo là chỗ dựa vững chắc cho chúng tôi, tôi tin rằng nghiên cứu và phát triển lần này nhất định sẽ thành công."

Cervini khẽ lắc đầu: "Hội trưởng Hứa, anh không thành thật rồi. Từ những gì tôi quan sát được và thông tin tôi thu thập được

trong vài ngày qua ở Thành phố Bontar, điểm mấu chốt của Thương hội Tân Phi chính là ở vị trí Hội trưởng của anh. Cho dù là Quạt ma thuật ban đầu hay Máy móc Ma thuật Canh tác được Cơ quan Nông nghiệp coi trọng, sự xuất hiện của những Máy móc Ma thuật này đều do một tay anh khởi xướng và đóng vai trò quan trọng nhất. Vì vậy, tôi không muốn hỏi liệu Thương hội Tân Phi của anh có thể làm được hay không, mà chỉ đơn giản là muốn hỏi, bản thân anh có tự tin không?"

Hứa Dịch nhìn Cervini, thấy vẻ mặt cô vẫn rất chân thành, không hề giả tạo, khiến người ta không khỏi tin tưởng vào những lời cô nói.

"Tiểu thư Cervini, nếu ngay cả tôi, Hội trưởng, cũng không tự tin, thì Thương hội Tân Phi chúng tôi thà giải tán sớm còn hơn. Cô nói có đúng không?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

Cervini nhìn chằm chằm vào nụ cười trên mặt Hứa Dịch một lúc, khẽ gật đầu: "Hy vọng Hội trưởng Hứa sẽ luôn tự tin như vậy. Được rồi, tôi tin rằng anh có thể nghiên cứu và phát triển thành công những Máy công cụ Ma thuật mới trong vòng một tháng và đưa Máy móc Ma thuật Canh tác vào sản xuất quy mô lớn như anh mong đợi. Tuy nhiên, Hội trưởng Hứa, tôi vẫn còn một câu hỏi về việc sản xuất quy mô lớn mà anh đã đề cập. Theo như anh nói, sau khi sản xuất quy mô lớn thành công, sản lượng của Máy móc Ma thuật Canh tác có thể tăng lên gấp nhiều lần, thậm chí gấp hàng chục lần, nhưng liệu chất lượng của Máy móc Ma thuật Canh tác được sản xuất ra có còn được đảm bảo như trước không? Tôi nghĩ rằng, đối với bất kỳ thứ gì, nếu muốn đảm bảo chất lượng, tốt hơn hết là nên tinh chế nó."

"Ý tưởng tinh chế là tốt, nhưng Tiểu thư Cervini, cô đã áp dụng sai chỗ rồi. Việc thay đổi phương thức sản xuất thủ công của Máy móc Ma thuật Canh tác thành sản xuất cơ khí hóa, quy mô lớn hoàn toàn là một cách tiếp cận khác. Mặc dù sản lượng sẽ tăng lên

đáng kể, nhưng chất lượng sẽ không giảm sút như cô nói, thậm chí nếu kiểm soát chặt chẽ các thông số kỹ thuật, chất lượng của Máy móc Ma thuật Canh tác được sản xuất theo cách này thậm chí còn cao hơn so với sản xuất thủ công." Hứa Dịch chỉ vào Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng ở phía bên kia: "Vừa rồi cô cũng đã nhìn thấy sự khác biệt giữa lô Quạt ma thuật đầu tiên và lô Quạt ma thuật cuối cùng được sản xuất tại xưởng của chúng tôi, cô thấy loại Quạt ma thuật nào có chất lượng tốt hơn?"

"Tất nhiên là lô Quạt ma thuật cuối cùng có chất lượng tốt hơn nhiều." Cervini không chút do dự trả lời.

"Như cô đã thấy, mặc dù lô Quạt ma thuật đầu tiên được làm thủ công bởi những người thợ lành nghề nhất ở Thành phố Bontar, nhưng chất lượng thực sự kém xa so với lô Quạt ma thuật cuối cùng được lắp ráp từ các bộ phận được sản xuất bởi các loại Máy công cụ Ma thuật khác nhau. Mặc dù con người linh hoạt hơn nhiều so với máy móc, nhưng khi sản xuất hàng loạt, cô phải thừa nhận rằng con người không hiệu quả bằng máy móc. Nếu Quốc Vương Bệ Hạ chỉ cần ba nghìn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác, thì có lẽ tôi có thể để những người thợ Dwarf lành nghề hơn làm thủ công, nhưng yêu cầu cuối cùng của Quốc Vương Bệ Hạ là ba mươi nghìn chiếc, thậm chí còn nhiều hơn thế, vì vậy không còn cách nào khác ngoài việc dựa vào sức mạnh của máy móc."

Cervini trầm ngâm một lúc, khẽ gật đầu: "Có lẽ anh nói đúng. Nhưng trước khi nhìn thấy sản phẩm thực tế, tôi vẫn còn nghi ngờ, hy vọng Hội trưởng Hứa sẽ không làm tôi thất vọng."

"Yên tâm, tôi đảm bảo cô sẽ không thất vọng." Hứa Dịch cười đáp. Anh ngừng một chút rồi nói tiếp: "Tiểu thư Cervini, tôi nghĩ bây giờ cô đã biết rằng những người thợ chính chịu trách nhiệm sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác trong Thương hội của chúng tôi chủ yếu là người Dwarf, cô có thể giúp tôi giải quyết một vấn đề không?"

"Hội trưởng Hứa không cần khách sáo. Nhiệm vụ chính của tôi khi đến đây là hỗ trợ Thương hội Tân Phi hoàn thành đơn đặt hàng của Quốc Vương Bệ Hạ, miễn là yêu cầu của anh có thể giúp hoàn thành những đơn đặt hàng này, anh cứ việc nói." Cervini cười đáp.

"Vậy thì tốt." Hứa Dịch cũng không khách sáo, anh nói tiếp: "Mặc dù những người Dwarf này đã làm việc ở Thương hội được vài tháng, nhưng vì là người Dwarf nên họ vẫn chưa được cấp quốc tịch của Vương quốc, điều này gây ra rất nhiều bất tiện cho cuộc sống của họ ở đây. Tiểu thư Cervini, cô có thể giúp giải quyết vấn đề này không?"

Chương 227: Giấy phép lao động (2/2)

"Theo luật của Vương quốc, các chủng tộc không phải Nhân loại, miễn là đáp ứng một số điều kiện nhất định, đều có thể trở thành công dân chính thức của Vương quốc, tôi tin là Hội trưởng Hứa đã tìm hiểu về điều này rồi chứ?" Cervini hỏi ngược lại.

"Đúng là có những quy định như vậy, nhưng Tiểu thư Cervini, cô cũng biết rõ ràng rằng những quy định này rất khắt khe, nếu người Dwarf muốn trở thành công dân chính thức, không chỉ có yêu cầu về thời gian cư trú mà còn có yêu cầu nghiêm ngặt về việc nộp thuế, phải mất ít nhất mười năm, tám năm mới có thể đáp ứng được những điều kiện này. Và để những người Dwarf này đợi mười năm, tám năm, thì có khi Thương hội Tân Phi của chúng ta đã biến mất rồi."

"Hội trưởng Hứa, anh đang đùa tôi sao?" Cervini liếc nhìn Hứa Dịch."Thương hội Tân Phi hiện đang phát triển rất tốt, sao có thể không trụ vững nổi trong vòng mười năm, tám năm được. Về yêu cầu mà anh đưa ra, e rằng tôi không thể đồng ý. Những quy định này đã được ghi rõ trong luật của Vương quốc, không thể vì hai trăm người Dwarf trong Thương hội Tân Phi của anh mà tùy tiện thay đổi được."

"Tôi không yêu cầu thay đổi luật, cũng không mong đợi Vương quốc ngay lập tức công nhận họ là công dân chính thức, chỉ là để thuận tiện cho cuộc sống của họ ở đây, tôi hy vọng có thể cấp cho họ một giấy tờ chứng minh đặc biệt, ví dụ như... giấy phép lao động." Hứa Dịch nói tiếp.

"Giấy phép lao động?" Cervini ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch."Ý anh là gì?"

"Giấy phép lao động là... một loại giấy tờ đặc biệt được cấp cho các chủng tộc không phải công dân của Vương quốc, bao gồm cả Nhân loại từ các quốc gia khác. Những người có giấy phép lao động có nghĩa là họ đã được một Thương hội nào đó trong Vương quốc Lanpari thuê, trong thời hạn giấy phép lao động có hiệu lực, họ có thể ở lại, làm việc và sinh sống bình thường trong Vương quốc Lanpari. Nói một cách đơn giản, những người có giấy phép lao động có thể được coi là công dân tạm thời của Vương quốc Lanpari, nhưng sẽ bị hạn chế bởi Thương hội mà họ đang làm việc. Và một khi những người này gây ra vấn đề, chính quyền Vương quốc có thể trực tiếp truy cứu trách nhiệm của Thương hội đã thuê họ. Sau khi giấy phép lao động hết hạn, tư cách công dân tạm thời của những người này sẽ bị hủy bỏ, nếu muốn tiếp tục ở lại, họ phải nộp đơn xin gia hạn và được chính quyền Vương quốc xem xét phê duyệt." Hứa Dịch kiên nhẫn giải thích.

Cervini kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Ý tưởng này không tệ, nhưng làm sao để đảm bảo rằng những người này sẽ nằm trong tầm kiểm soát của Vương quốc?"

"Tôi đã nói rồi, những người này chủ yếu dựa vào mối quan hệ tuyển dụng giữa Thương hội và họ để được hưởng tư cách này, chính quyền Vương quốc ngoài việc giám sát những người này, chỉ cần quản lý tốt những Thương hội đó là được. Tôi nghĩ các Thương hội trong Vương quốc Lanpari của chúng ta đều rất trân trọng danh tiếng của mình, phải không?"

Cervini suy nghĩ một lúc, không khỏi gật đầu.

"Ý tưởng này không tệ, nhưng Hội trưởng Hứa, anh đã bỏ qua một vấn đề. Cho dù là cấp giấy phép lao động hay xem xét tư cách, Vương quốc đều cần phải thành lập thêm một bộ phận liên quan, nguồn nhân lực và vật lực cần thiết cho việc này là không nhỏ. Với

tình hình tài chính hiện tại của Vương quốc, tôi nghĩ dù là Quốc Vương Bệ Hạ hay Nghị viện Vương quốc đều khó có thể thông qua đề xuất này."

"Không có tiền? Vậy thì đơn giản." Hứa Dịch cười khẩy."Việc xin giấy phép lao động phải trả phí, và trong thời hạn giấy phép lao động có hiệu lực, mỗi năm Thương hội thuê những người này phải nộp thêm một khoản phí lưu trú, số tiền cụ thể sẽ được quyết định tùy theo tình hình. Tiểu thư Cervini, cô nghĩ Quốc Vương Bệ Hạ và Nghị viện Vương quốc có thông qua hay không?"

Cervini nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ quái, sững sờ một lúc lâu mới chậm rãi lên tiếng: "Hội trưởng Hứa, đột nhiên tôi cảm thấy anh không nên làm thương nhân, tham gia chính trị thì hơn."

Hứa Dịch xua tay: "Tôi là một thương nhân thối nát từ đầu đến chân, tham gia chính trị thì thôi. Tiểu thư Cervini, vậy ý cô là đề xuất của tôi có hy vọng?"

"Ừm, nếu như anh nói là phải trả phí, tôi nghĩ sẽ dễ dàng được thông qua hơn nhiều." Cervini gật đầu."Nhưng Hội trưởng Hứa, theo như anh nói, hiện tại trong toàn bộ Vương quốc, e rằng không có nhiều người đáp ứng được những điều kiện mà anh đã đề cập, anh định chi bao nhiêu tiền cho mỗi người trong số hai trăm người Dwarf của Thương hội anh để giành lấy quyền lợi này cho họ? Ngoài ra, ngoài Thương hội Tân Phi của anh, trong Vương quốc chắc chắn còn có những trường hợp tương tự, nếu luật này được thông qua, những Thương hội khác không muốn trả những khoản phí này thì sao?"

"Vậy thì đơn giản, không xin giấy phép lao động thì sẽ không được hưởng những quyền lợi liên quan, mọi thứ vẫn như cũ. Còn về Thương hội Tân Phi của chúng tôi, như Quản sự Riley đã nói, vì Hội trưởng là một kẻ hoang phí, nên mới rảnh rỗi đi xin cái gọi là giấy phép lao động này cho công nhân của mình." Hứa Dịch nhún vai, thản nhiên nói.

Cervini bật cười, một lúc sau mới nghiêm mặt hỏi: "Vậy câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên là gì? Thương hội Tân Phi của anh định chi bao nhiêu tiền?"

"Số tiền cụ thể đương nhiên phải do chính quyền Vương quốc của các cô thương lượng và quyết định, nhưng tôi có thể tiết lộ cho cô biết giới hạn của Thương hội chúng tôi." Hứa Dịch giơ một bàn tay lên."Năm đồng vàng cho một công nhân, cô thấy thế nào?"

"Năm đồng vàng?" Đôi mắt đẹp của Cervini mở to hơn một chút, hít sâu một hơi, nhìn Hứa Dịch với vẻ cảm thán."Hội trưởng Hứa, anh đối xử với công nhân của mình thật tốt."

Chương 228: Xi măng (1/2)

Cervini cảm thấy việc chi ra năm đồng vàng để xin giấy phép lao động cho một công nhân là quá nhiều, nhưng Hứa Dịch lại cảm thấy như vậy là quá ít.

Ở Trái đất, đừng nói đến việc xin giấy phép lao động ở nước ngoài, ngay cả khi là đồng bào, việc xin giấy phép lao động ở Hong Kong và Macau cũng rất tốn kém, thường lên đến hàng nghìn tệ.

Quy đổi theo sức mua, số tiền đó tương đương với vài chục đồng vàng ở đây.

Tất nhiên, Hứa Dịch sẽ không nói những điều này với Cervini.

Hiện tại, trong số nhân viên của Thương hội Tân Phi đã có hơn hai trăm người Dwarf, trong tương lai chắc chắn sẽ còn có nhiều người Dwarf hơn nữa, thậm chí sau này Thương hội Tân Phi có thuê Elf hay Orc cũng không chừng.

Với nhiều nhân viên là người nước ngoài như vậy, tất nhiên là phải tiết kiệm một chút nào hay một chút đó.

Ngoài việc nhận được sự khẳng định về giấy phép lao động từ cuộc trò chuyện với Cervini, Hứa Dịch còn nhận được một tin tốt từ cô.

Trong thỏa thuận với Quốc Vương Bệ Hạ, Quốc Vương Bệ Hạ sẽ trả công bằng một số mỏ để đổi lấy những Cỗ máy Ma thuật Canh tác, ban đầu Hứa Dịch nghĩ rằng việc hoàn thành khế ước này sẽ mất rất nhiều thời gian, e rằng sẽ mất một thời gian nữa mới có thể nhận được những mỏ đó, nhưng Cervini nói với Hứa Dịch rằng Cơ quan Khoáng sản Vương quốc đã dọn dẹp xong một

mỏ sắt trong Thành phố Bontar, Hứa Dịch có thể đến tiếp quản bất cứ lúc nào.

Theo thỏa thuận giữa Hứa Dịch và Quốc Vương Bệ Hạ, một khi Thương hội Tân Phi hoàn thành đơn hàng đầu tiên, khế ước sẽ tự động có hiệu lực, mỏ sắt này sẽ thuộc về Thương hội Tân Phi.

Còn về một mỏ sắt và ba mỏ Tinh thể Ma thuật đã hứa, sẽ phụ thuộc vào việc Thương hội Tân Phi hoàn thành các đơn hàng tiếp theo như thế nào.

Mặc dù tương lai còn nhiều biến số, nhưng ít nhất mỏ sắt này đã nằm trong tầm tay của Thương hội Tân Phi.

Hơn nữa, trong quá trình đàm phán, vì mỏ sắt hiện tại không có giá trị cao trên Lục địa Saiens, nên đại diện của Quốc Vương Bệ Hạ và Cơ quan Nông nghiệp đã định giá rất thấp cho hai mỏ sắt này.

Nhưng Hứa Dịch biết rất rõ, một khi Công nghiệp Ma thuật phát triển mạnh mẽ trên Lục địa Saiens, nhu cầu về quặng sắt chắc chắn sẽ tăng vọt, đến lúc đó giá quặng sắt hiển nhiên sẽ tăng cao.

Còn về Mỏ Tinh thể Ma thuật... Tinh thể Ma lực trên Lục địa Saiens thực sự rất nhiều, Tinh thể Ma lực không có giá trị lắm, đến nỗi giá trị của ba Mỏ Tinh thể Ma thuật cộng lại còn không bằng một mỏ sắt.

Nhưng Hứa Dịch rất chắc chắn rằng, với sự phát triển của Công nghiệp Ma thuật, Máy móc Ma thuật được sử dụng rộng rãi trên Lục địa Saiens, nhu cầu về Tinh thể Ma lực cũng sẽ tăng lên rất nhiều, giá Tinh thể Ma lực chắc chắn cũng sẽ tăng theo.

Bây giờ có vẻ như Quốc Vương Bệ Hạ đã đổi được hàng vạn Cỗ máy Ma thuật Canh tác trị giá gần ba triệu đồng vàng từ Thương hội Tân Phi chỉ với hai mỏ sắt và ba mỏ Tinh thể Ma

thuật, có vẻ như đã được lời rất nhiều, nhưng Hứa Dịch biết rõ hơn ai hết rằng Thương hội Tân Phi mới là người kiếm được bộn lớn từ thương vụ này.

Nghĩ đến việc sau này mình có thể sống một cuộc sống sung túc chỉ nhờ vào những mỏ này, tâm trạng Hứa Dịch đương nhiên rất tốt, đến nỗi khi gặp Hội trưởng Moon Cruz của Thương hội Amli, anh vẫn nở nụ cười rạng rỡ, dường như đã quên mất những gì Quản sự Riley đã nói trước đó.

"Hội trưởng Hứa, thật hiếm khi anh lại chủ động hẹn gặp tôi, tôi rất vui mừng. Nhưng... tại sao lại hẹn gặp ở công trường?" Hội trưởng Cruz tò mò chỉ vào công trường trước mặt, nơi vừa mới được đào móng, đang chuẩn bị xây tường, hỏi."Thời tiết lạnh như vậy, chúng ta nên tìm một nơi nào đó ấm áp hơn để nhâm nhi vài ly, trò chuyện nhiều hơn mới phải chứ."

Điều khiến Hội trưởng Cruz tò mò nhất là công trường mà Hứa Dịch hẹn gặp ông ta không phải là Phân xưởng mới của Thương hội Tân Phi sắp hoàn thành, mà là một công trường nhỏ ở ngoại ô Thành phố Bontar, và còn đặc biệt yêu cầu chỉ có Quản sự Riley đi cùng, không có ai khác.

"Cơ hội để uống rượu, trò chuyện thì nhiều, nhưng Hội trưởng Cruz, cơ hội trước mắt này một khi đã bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa." Hứa Dịch cười bí hiểm với Hội trưởng Cruz, sau đó lấy ra một túi vải nặng trịch từ trong xe ngựa do chính anh lái đến, ném xuống trước mặt Hội trưởng Cruz và Quản sự Riley.

"Đây là cái gì?" Hai người kinh ngạc nhìn túi vải.

Hứa Dịch cười mà không trả lời, quay sang hỏi Quản sự Riley: "Quản sự Riley, khi công nhân của ông xây tường, họ dùng gì để kết nối những viên gạch đá đó?"

Quản sự Riley vô cùng khó hiểu, không hiểu tại sao Hứa Dịch

lại hỏi câu này, do dự nhìn Hội trưởng Cruz, thấy ông ta gật đầu ra hiệu, mới trả lời: "Chỉ là dùng một ít bột vôi và cát trộn lẫn với nhau thành bùn, không có gì đặc biệt."

Hứa Dịch chỉ vào túi vải trên mặt đất: "Vậy ông thử dùng thứ này thay cho bột vôi xem sao."

Quản sự Riley tò mò mở túi vải ra, nhìn vào bên trong, lập tức kinh ngạc nói: "Hội trưởng Hứa, đây là..."

"Thứ này gọi là xi măng, hơi giống bột vôi, ông thử xem, chắc chắn sẽ dễ sử dụng hơn bột vôi rất nhiều." Hứa Dịch nói.

Quản sự Riley thò tay vào túi vải lấy ra một nắm xi măng, tùy ý xoa xoa, bột mịn rơi ra từ lòng bàn tay.

Là người quản lý công trường nhiều năm, từ một công nhân bình thường vươn lên, chỉ cần sờ bằng tay, Quản sự Riley đã biết thứ này có lẽ có những đặc tính rất đặc biệt, chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc bột mịn này đã vượt xa bột vôi mà họ thường dùng ở công trường.

Sau khi mân mê một lúc, Quản sự Riley không nói nhiều nữa, cầm lấy chiếc xẻng sắt đã được chuẩn bị theo lời dặn dò của Hứa Dịch, xúc một xẻng xi măng, đổ vào cát mịn bên cạnh, thêm nước vào rồi cẩn thận khuấy đều.

Chương 229: Xi măng (2/2)

Nhìn xi măng, cát mịn và nước dần dần trộn lẫn vào nhau, không chỉ Quản sự Riley, mà trong mắt Hội trưởng Cruz cũng dần lộ ra vẻ khác lạ.

Là Hội trưởng của Thương hội Amli, Hội trưởng Cruz đương nhiên cũng có thể nhận ra sự đặc biệt của xi măng.

Sau khi khuấy đều, Quản sự Riley cầm lấy một viên gạch, thoa đều vữa lên một cách thuần thục, sau đó đặt vững chắc lên tường.

Hoàn toàn không cần đợi xi măng khô, chỉ cần dựa vào cảm giác trên tay, Quản sự Riley đã nhận thấy vữa xi măng này dễ sử dụng hơn vữa bột vôi mà trước đây họ vẫn dùng rất nhiều.

Nhìn Quản sự Riley dùng hết chỗ vữa này, xây xong hai lớp tường, Hội trưởng Cruz nhìn Hứa Dịch, cau mày.

"Hội trưởng Hứa, ý anh là gì?"

Hứa Dịch cười nhẹ: "Không có ý gì, chỉ là tôi tình cờ phát hiện ra công thức làm xi măng trong một cuốn sách cổ, nên muốn hai vị chuyên gia trong lĩnh vực này đánh giá giúp."

Hai người họ đương nhiên không tin lời nói dối của Hứa Dịch, sách cổ nào lại ghi chép loại vật liệu này? Cho dù có, những người như họ đã lăn lộn trong ngành xây dựng cả đời rồi, chẳng lẽ lại không biết?

Tuy nhiên, đây không phải là lúc để so đo với Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz trầm ngâm một lúc, trầm giọng nói: "Hội trưởng Hứa, chúng ta đều là người thông minh, đừng vòng vo nữa. Tôi thừa

nhận, tôi rất hứng thú với xi măng này, nếu anh bằng lòng giao công thức, chúng ta có thể thương lượng bất cứ điều kiện gì."

Hứa Dịch cười nhạt hai tiếng: "Hội trưởng Cruz, ông không có thành ý rồi! Giao công thức? Ông nghĩ điều đó là có thể sao?"

Hội trưởng Cruz im lặng, ông ta đương nhiên biết Hứa Dịch sẽ không bao giờ đồng ý với yêu cầu của mình, nhưng hiệu suất của xi măng này thực sự quá tốt, khiến ông ta không thể không động lòng.

Suy nghĩ một lúc, Hội trưởng Cruz lại lên tiếng: "Được rồi, Hội trưởng Hứa, hãy đưa ra điều kiện của anh. Anh đã cố ý hẹn tôi đến đây, rõ ràng là vẫn muốn hợp tác với tôi, phải không?"

"Đương nhiên rồi. Nếu không, tôi đã chẳng phí công làm gì." Hứa Dịch lại chỉ vào chỗ xi măng chưa dùng hết trên mặt đất, nói: "Thật ra, Hội trưởng Cruz, xi măng này cũng là thứ mà Thương hội Tân Phi của chúng tôi mới nghiên cứu thành công gần đây, hiện tại đang trong giai đoạn sản xuất hàng loạt. Tôi hẹn gặp ông, chính là muốn nói cho ông biết, bây giờ đã có thứ này, không biết Thương hội Amli của ông có hứng thú hay không?"

Hội trưởng Cruz hừ lạnh một tiếng: "Hội trưởng Hứa, đừng giả vờ nữa. Anh định bán xi măng này như thế nào? Thương hội Amli của chúng tôi muốn bao nhiêu cũng có. Tất nhiên, chúng ta đều là bạn bè trong Liên đoàn, hy vọng giá cả mà anh đưa ra sẽ không quá đáng."

Hứa Dịch cười lớn: "Hội trưởng Cruz, ông coi tôi là loại người nào vậy? Giá xi măng này của tôi là sáu đồng vàng một tấn, ông thấy có công bằng không?"

"Chỉ có sáu đồng vàng?" Hội trưởng Cruz và Quản sự Riley đồng thời kêu lên."Cái này... cái này cũng quá..."

May mà cả hai đều là người khôn ngoan, nên đã kịp thời nuốt lại bốn chữ "quá rẻ" vào trong bụng.

Nhưng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hai người, rõ ràng họ đều bị mức giá này làm cho choáng váng.

Phải biết rằng ngay cả bột vôi, giá thị trường hiện nay cũng đã hơn sáu đồng vàng một tấn, hiệu suất của xi măng này rõ ràng vượt xa bột vôi, hai người họ đã chuẩn bị tinh thần cho việc Hứa Dịch sẽ hét giá trên trời, nhưng không ngờ Hứa Dịch lại đưa ra mức giá tương đương với bột vôi!

Mức giá này, quả thực là quá rẻ!

"Cái này... Hội trưởng Hứa, anh nói thật sao?" Một lúc sau, Hội trưởng Cruz mới vẻ mặt khó tin hỏi.

"Tất nhiên là thật, tại sao tôi phải lừa các ông?" Hứa Dịch mỉm cười."Thế nào? Các ông thấy mức giá này có công bằng không?"

"Công bằng! Công bằng! Đương nhiên là công bằng!" Hội trưởng Cruz liên tục gật đầu, như thể sợ Hứa Dịch sẽ đổi ý. Dừng một chút, ông ta lại nói: "Tuy nhiên, Hội trưởng Hứa, nể mặt chúng ta đều là bạn bè trong Liên đoàn, tôi có một yêu cầu nhỏ, mong anh đồng ý."

"Mời nói."

"Vì anh nói xi măng này mới được đưa vào sản xuất hàng loạt, vậy sản lượng chắc chắn không cao lắm, phải không? Nếu vậy, bất kể Thương hội của anh sản xuất được bao nhiêu xi măng, Thương hội Amli của chúng tôi sẽ bao tiêu hết! Hơn nữa, tôi còn có thể tăng giá cho anh một chút, sáu đồng vàng rưỡi một tấn, anh thấy thế nào?"

Hứa Dịch tỏ vẻ khó xử, suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi gật đầu: "Được rồi, Hội trưởng Lanke đã nói rồi, chúng ta đều

là đồng đội trong Liên đoàn, phải giúp đỡ lẫn nhau. Nể mặt ông ấy, trong vòng hai năm, xi măng do Thương hội Tân Phi của chúng tôi sản xuất sẽ chỉ cung cấp cho riêng Thương hội Amli của các ông. Ngoài ra, tôi còn có thể cung cấp cho các ông một số cách sử dụng xi măng, chẳng hạn như bê tông cốt thép..."

Nghe thấy Hứa Dịch chỉ đồng ý trong thời hạn hai năm, Hội trưởng Cruz và Quản sự Riley đều có chút thất vọng, nhưng khi nghe đến "bê tông cốt thép" mà Hứa Dịch nói sau đó, hai người lại đồng thời sáng mắt.

Vì là thứ mà Hứa Dịch đặc biệt đề cập đến, nên chắc chắn nó phải có những đặc tính phi thường.

Chỉ cần Thương hội Amli có thể nắm bắt được cách sử dụng xi măng trước, thì Thương hội Amli chắc chắn sẽ có những bước tiến vượt bậc trong lĩnh vực xây dựng, biết đâu sẽ nhờ đó mà bước ra khỏi Thành phố Bontar, trở thành công ty xây dựng hàng đầu Vương quốc Lanpari!

Chương 230: Bức tranh quảng cáo thất bại (1/2)

Chia tay Hội trưởng Cruz và Quản sự Riley, Hứa Dịch một mình lái xe ngựa vào Thành phố Bontar.

Khi đến một nơi vắng vẻ, không gian xung quanh Hứa Dịch hơi méo mó, một làn gió nhẹ mang theo hương thơm thoảng qua, trên ghế ngồi bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện thêm một người.

"Hội trưởng Hứa, vừa rồi anh nói với hai người họ rằng anh muốn Thương hội của họ hỗ trợ cải tạo con đê của một dòng sông, có phải là dòng sông của Bộ tộc chúng tôi không?" Yanis nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt đầy hy vọng.

"Cô nghĩ tôi còn cần phải sửa chữa con đê của dòng sông nào khác sao?" Hứa Dịch cười hỏi ngược lại.

"Vậy là anh thực sự định giúp chúng tôi sao?" Yanis mừng rỡ hỏi.

Hứa Dịch bất đắc dĩ lắc đầu: "Yanis tiểu thư, tôi chưa bao giờ nói là không giúp các người, hóa ra từ đầu đến cuối cô chưa từng tin tưởng tôi."

Yanis cúi đầu, có chút ngại ngùng nói: "Xin lỗi, từ nhỏ các bậc tiền bối trong Bộ tộc đã dạy tôi không được tin tưởng Nhân loại."

"Chủng tộc Elf của các người có định kiến lớn với Nhân loại chúng tôi đấy." Hứa Dịch thở dài."Mặc dù tôi thừa nhận rằng có rất nhiều người Nhân loại xảo quyệt, nhưng chúng tôi cũng có rất nhiều người coi trọng chữ tín, ví dụ như tôi. Chủng tộc Elf của các

người đã bị Nhân loại lừa dối vài lần, liền vơ đũa cả nắm, điều này có phần quá phiến diện rồi."

Yanis lắc đầu: "Không chỉ bị lừa vài lần, nghe các Trưởng lão nói, trong lịch sử của Chủng tộc Elf chúng tôi, số lần bị Nhân loại lừa dối là không đếm xuể, vì vậy ý kiến chung của Chủng tộc Elf chúng tôi đối với Nhân loại là không thể tin tưởng." Dừng một chút, Yanis lại hỏi với vẻ mặt nghi hoặc: "Hội trưởng Hứa, thật ra tôi rất tò mò, tại sao cùng là một chủng tộc, mà mỗi người Nhân loại lại khác nhau như vậy?"

Hứa Dịch trợn mắt, bất mãn nói: "Chẳng lẽ trong Chủng tộc Elf của các người, tất cả mọi người đều giống nhau sao? Ví dụ như đều ngây thơ như cô, giống như sinh vật đơn bào vậy? Thật không hiểu các Trưởng lão trong Bộ tộc của cô nghĩ gì, lại cử cô ra ngoài cầu cứu các chủng tộc khác, không sợ bị người ta bán đi sao?"

Yanis chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu.

"Hội trưởng Hứa, sinh vật đơn bào là gì? Anh thấy tôi rất ngây thơ sao?"

Hứa Dịch lắc đầu, không muốn tiếp tục tranh luận những vấn đề này với cô bé Elf này nữa, nói: "Thôi được rồi, vừa rồi cô cũng nghe thấy rồi đấy, tôi yêu cầu Thương hội Amli hỗ trợ cải tạo con đê, nhưng cho dù là làm quen với đặc tính của Xi măng, hay nắm vững cách sử dụng bê tông mà tôi vừa dạy cho họ, thậm chí là việc nghiên cứu và phát triển máy trộn bê tông cũng cần một khoảng thời gian, vì vậy muốn thay đổi tình trạng khó khăn về nước của chủng tộc các người trong thời gian ngắn là không thể. Đúng rồi, Yanis, các người chưa từng nghĩ đến việc lấy nước ngầm để sử dụng sao? Mặc dù dòng sông đã đổi dòng, nhưng nước ngầm thường sẽ không thay đổi, Rừng Mưa có thảm thực vật phong phú, nguồn nước ngầm chắc hẳn cũng rất dồi dào."

"Nước ngầm?" Yanis suy nghĩ một chút rồi đáp: "Các Trưởng

lão cũng đã thử, giống như Nhân loại các người, đào một cái giếng sâu trên mặt đất để lấy nước ngầm, nhưng sau khi đào được hơn mười mét, chúng tôi phát hiện ra rằng bên dưới toàn là đá cứng, không thể đào được nữa."

"Đó là do các người chạm phải tầng đá ngầm rồi. Theo kinh nghiệm của tôi, chỉ cần xuyên qua tầng đá, sẽ khai thông được nguồn nước ngầm. Chẳng lẽ các người cứ thế từ bỏ sao?" Hứa Dịch lại hỏi.

Vẻ mặt Yanis hiện lên một tia ảm đạm: "Các Trưởng lão nói rằng lớp đá bên dưới rất dày, với năng lực của họ cũng không thể xuyên qua được. Muốn xuyên qua, cho dù là Pháp Sư hệ Thổ cấp cao của Nhân loại cũng không làm được, e rằng phải cần đến Ma đạo sư hệ Thổ sử dụng cấm chú Ma pháp mới được. Nhưng Ma đạo sư cho dù là trong Nhân loại các người cũng là nhân vật đứng đầu, chúng tôi đừng nói là mời ông ấy đến, ngay cả gặp mặt cũng chưa từng."

"Đó cũng chưa chắc." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Chỉ cần các người có thể cho ông ấy đủ lợi ích, cho dù là Ma đạo sư cũng có thể mời được."

Yanis có chút bất lực nói: "Nhưng Bộ tộc chúng tôi căn bản không có thù lao gì đủ để khiến một vị Ma đạo sư động lòng."

"Có lẽ chỉ là các người chưa phát hiện ra giá trị của chính mình thôi. Ví dụ như Yanis, chỉ riêng cô, trong mắt tôi đã ẩn chứa giá trị phi thường rồi." Hứa Dịch nhìn Yanis đầy ẩn ý.

Yanis sửng sốt chỉ vào mình: "Tôi? Tôi chỉ là một Elf bình thường, có giá trị đặc biệt gì sao?"

Hứa Dịch cười to: "Bây giờ cô chưa biết, sau này cô sẽ hiểu. Còn về vấn đề giải quyết nguồn nước cho Bộ tộc của cô, nghe cô nói, tôi đột nhiên nghĩ ra một cách có thể tạm thời giúp các người."

Đôi mắt Yanis sáng lên: "Thật sao? Cách gì vậy?"

"Kiên nhẫn chờ một thời gian, tôi sẽ cho cô câu trả lời." Hứa Dịch nói.

Yanis không hỏi thêm nữa, chỉ nhìn Hứa Dịch chằm chằm, trong mắt không còn sự nghi ngờ như trước.

Không biết từ lúc nào, cô đã bắt đầu tin tưởng người Nhân loại mà cô mới tiếp xúc chưa lâu này.

Xe ngựa dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ yên tĩnh, hẻo lánh trong thành phố.

Hứa Dịch nhảy xuống xe ngựa, đẩy thẳng cửa bước vào, liền nhìn thấy Stella đang đứng trong khu vườn nhỏ phía sau, mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt, tay cầm một chiếc Đèn Ma thuật mới được Đại sư Lanu và Kambi cùng những người lùn có tay nghề tinh xảo nhất hợp tác chế tạo ngày hôm qua, hơi cúi đầu, thần sắc điềm tĩnh, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chỉ liếc mắt một cái, Hứa Dịch đã không khỏi rung động.

Stella vốn đã xinh đẹp, giờ phút này lại tạo dáng như vậy, khí chất vốn rực rỡ như ánh mặt trời bỗng chốc trở nên trầm lắng, dịu dàng, sự tương phản lớn tạo cho Hứa Dịch một cảm giác khác lạ và chấn động.

Mà một khi Stella trở nên trầm tĩnh, kết hợp với chiếc váy dài màu tím nhạt được cắt may vừa vặn, càng tôn lên khí chất của cô.

Chỉ cần nhìn tạo hình hiện tại của cô, xứng đáng với danh hiệu "Nữ thần Bontar".

Cách Stella không xa, Đại sư Anlisos trước mặt là một tấm vải bạt lớn, đang tập trung tinh thần muốn phác họa khung cảnh cảm động lòng người trước mắt lên đó.

Hứa Dịch biết lúc này Đại sư Anlisos đang đắm chìm trong thế giới hội họa, liếc mắt nhìn, thấy bức tranh trên vải bạt đã gần hoàn thành, liền im lặng đứng sang một bên, không dám quấy rầy.

Chương 231: Bức tranh quảng cáo thất bại (2/2)

Nhưng phần kết thúc của bức tranh này lại mất hơn nửa tiếng đồng hồ, Hứa Dịch tuy rằng cảm thấy đứng đây thưởng thức thần thái hiếm thấy nhưng cũng tuyệt mỹ của Stella không hề nhàm chán, nhưng chân đứng cũng có chút mỏi, mãi đến khi Đại sư Anlisos vẽ xong nét cuối cùng, cất bút lông lên, mới vội vàng bước tới.

Lại gần nhìn bức tranh trên vải bạt, Hứa Dịch không khỏi khen ngợi một tiếng.

Trên bức tranh gần như đã tái hiện hoàn hảo vẻ đẹp hiện tại của Stella, tuy rằng chung quy vẫn không bằng người thật động lòng người, nhưng cũng đã đủ truyền thần, bất luận kẻ nào nhìn thấy bức tranh này, đều sẽ bị Stella thu hút ánh nhìn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng sau khi nhìn một hồi, Hứa Dịch lại phát hiện ra một vấn đề.

Trên bức tranh này, Stella quả thực rất xinh đẹp, cũng rất thu hút ánh nhìn, nhưng tất cả sự chú ý đều bị Stella thu hút, e rằng không có mấy ai chú ý đến chiếc Đèn Ma thuật trên tay cô.

Phải biết rằng Hứa Dịch mời Đại sư Anlisos đến vẽ bức tranh này, mục đích là để quảng cáo cho chiếc Đèn Ma thuật sắp ra mắt của Thương hội Tân Phi, nếu treo bức tranh này lên, chẳng khác nào đang quảng cáo cho Stella, chứ không phải quảng cáo cho Đèn Ma thuật.

"Hội trưởng Hứa, chỉ cần Tiểu thư Stella có thể thu hút đủ ánh nhìn, thì mọi người tự nhiên sẽ chú ý đến chiếc Đèn Ma thuật trên tay cô ấy. Tôi cảm thấy điều này căn bản không thành vấn đề, anh quá lo lắng rồi." Đối với lo lắng của Hứa Dịch, Đại sư Anlisos lại tỏ vẻ khinh thường.

Lúc này Stella cũng bước tới, liếc nhìn bức tranh, suy nghĩ một chút, cũng nói với Đại sư Anlisos: "Đại sư, tôi cảm thấy Hứa Dịch nói đúng, ông vẫn nên nhấn mạnh vào chiếc Đèn Ma thuật một chút. Thật sự không được, hoàn toàn có thể làm mờ mặt tôi đi một chút cũng được."

Đại sư Anlisos lắc đầu lia lịa: "Làm sao có thể như vậy được. Tiểu thư Stella, cô xinh đẹp động lòng người như vậy, làm mờ mặt cô đi, chẳng khác nào hái mất mặt trời trên bầu trời, cả bức tranh sẽ hoàn toàn mất đi ý nghĩa. Không được, tôi kiên quyết không đồng ý làm như vậy."

"Ừm, điểm này tôi cũng đồng ý. Stella, nếu làm mờ mặt cô đi, vậy tôi còn yêu cầu cô làm người mẫu này làm gì? Tìm đại một người là được rồi." Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: "Đại sư Anlisos, ý tôi không phải là làm mờ sự tồn tại của Stella, mà là nhấn mạnh vào chiếc Đèn Ma thuật, dù sao bức tranh này là để quảng cáo cho Đèn Ma thuật, thứ cần phải nổi bật lên trước tiên chính là nó."

"Đúng vậy, tôi chỉ là vai phụ mà thôi." Stella cười nói.

Thấy hai người đều nói như vậy, Đại sư Anlisos bất đắc dĩ nhíu mày suy nghĩ một chút, lại thêm vài nét bút lên bức tranh.

Tuy chỉ là vài nét bút, nhưng chiếc Đèn Ma thuật trong tay Stella lập tức trở nên nổi bật hơn rất nhiều, đủ thấy công lực của một bậc thầy hội họa như ông.

Hứa Dịch nhìn một hồi, vẫn cảm thấy có chút không hài lòng,

nhưng anh đối với hội họa hoàn toàn mù tịt, cũng không nói rõ được cụ thể là chỗ nào không ổn.

Nhìn ra Hứa Dịch dường như vẫn còn chút gì đó lăn tăn, sắc mặt Đại sư Anlisos hơi trầm xuống: "Hội trưởng Hứa, bức tranh này nhiều nhất chỉ có thể sửa đến mức độ này, nếu anh không hài lòng, tôi có thể vẽ lại một bức khác, nhưng thù lao phải tính riêng."

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta, trong lòng có chút khó chịu. Nhưng Đại sư Anlisos dù sao cũng là họa sĩ nổi tiếng nhất Thành phố Bontar, ngoại trừ ông ta ra, Hứa Dịch nhất thời cũng không tìm được người nào thích hợp để thay thế, hơn nữa trước đây ông ta cũng đã hợp tác với Thương hội Tân Phi rất nhiều lần, hai bên cũng coi như là hòa thuận, Hứa Dịch không muốn vì chút bất đồng nhất thời mà phá hỏng mối quan hệ này.

"Không cần vẽ lại nữa, bức này rất tốt, chính là nó." Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói.

Đại sư Anlisos lúc này mới dịu sắc mặt: "Được, vậy Hội trưởng Hứa, công việc lần này coi như hoàn thành."

Hứa Dịch gượng cười, bắt tay Đại sư Anlisos, tiễn ông ta rời đi.

Đợi Đại sư Anlisos rời đi, Stella liếc nhìn vẻ mặt của Hứa Dịch, đảo mắt nói: "Hứa Dịch, tôi nghe nói Thành phố Karma cũng có một họa sĩ rất nổi tiếng, hay là chúng ta thử đến tìm ông ấy xem sao?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Cô nói là Kassadin đại sư sao? Tôi đã tìm hiểu qua, trình độ hội họa của Kassadin đại sư này còn không bằng Đại sư Anlisos, nếu chúng ta tìm ông ấy, chẳng khác nào là tuyệt giao với Đại sư Anlisos, đây không phải là lựa chọn tốt."

Stella nhíu mày, suy nghĩ một chút, thở dài nói: "Đáng tiếc Thành phố Bontar dù sao cũng chỉ là một thành phố nhỏ, không tìm được nhiều lựa chọn tốt hơn. Nếu là Thành phố Anweimar, có thể tìm được rất nhiều họa sĩ xuất sắc hơn Đại sư Anlisos."

"Không có cách nào, đây chính là hiện thực." Hứa Dịch cầm bức tranh Đại sư Anlisos vừa vẽ lên, nhìn một hồi, lại gật đầu hài lòng: "Ừm, rất đẹp, tuy rằng là một bức tranh quảng cáo thất bại, nhưng là bức chân dung của Stella cô, lại vô cùng xuất sắc. Cô xem, bức tranh này đã nắm bắt được thần thái của cô rất chính xác. Tôi nghĩ bất kỳ ai không quen biết cô khi nhìn thấy bức tranh này, nhất định sẽ lầm tưởng cô là một mỹ nữ rất dịu dàng, tao nhã và có nội hàm."

"Lầm tưởng?" Stella nhướng mày, trừng mắt nhìn Hứa Dịch."Ý anh là gì?"

Hứa Dịch cười to, căn bản không giải thích, chọc cho Stella tức giận không nhịn được đấm một cái.

Ai ngờ nắm đấm của Stella vừa mới giơ lên được một nửa, không gian bên cạnh hai người đột nhiên vặn vẹo, một bóng người bất ngờ xuất hiện, nhanh chóng đưa tay ra, nắm lấy cánh tay của Stella.

"Không được làm hại anh ấy." Giọng nói của Yanis từ trong áo choàng truyền ra.

Nghe thấy giọng nói này lại là của một cô gái trẻ, Stella không khỏi càng thêm kinh ngạc, liếc mắt nhìn Yanis, quay sang hỏi Hứa Dịch: "Cô ấy là ai?"

Hứa Dịch cũng bị hành động đột ngột xuất hiện của Yanis dọa cho giật mình, nhưng sau khi nghe Stella hỏi như vậy, lại nhìn Yanis đang bị áo choàng che kín toàn thân, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng.

Có cách rồi!

Chương 232: Giá trị của Yanis (1/2)

Thành phố Bontar chìm trong màn đêm, không còn náo nhiệt và huyên náo như ban ngày. Ngoại trừ một số cửa hàng vẫn mở cửa kinh doanh vào ban đêm, toàn bộ thành phố dường như đã chìm vào giấc ngủ.

Nếu nhìn từ trên cao vào lúc này, bên dưới nhất định là một màu đen kịt, chỉ có vài nơi phát ra ánh sáng, không giống như những thành phố trên Trái đất, ngay cả ban đêm cũng sáng rực đèn.

Trong số những nơi phát ra ánh sáng đó có cả nhà của Hứa Dịch.

Khác với ánh nến thông thường, trên bàn trong phòng khách nhà Hứa Dịch lúc này là một chiếc Đèn Ma thuật.

Dưới ánh sáng xanh lục nhạt phát ra từ chụp đèn thủy tinh màu xanh lục, không chỉ toàn bộ căn phòng được chiếu sáng rõ ràng, mà Stella, người đang ngồi tựa đầu vào một tay, hơi cúi đầu như đang trầm tư suy nghĩ, trông càng thêm xinh đẹp, rạng rỡ.

Nhìn làn da trắng nõn nà, không tì vết của Stella ngay cả dưới ánh đèn trực tiếp, Hứa Dịch không khỏi thán phục: "Stella, thật ra tôi thấy cô hoàn toàn có thể làm người đại diện cho Thương hội Chanel. Với làn da đẹp như vậy, tôi đảm bảo nước hoa và phấn phủ của Thương hội Chanel sẽ bán chạy hơn trước rất nhiều!"

Mặc dù Stella vẫn giữ nguyên tư thế, nét mặt cũng không thay đổi, nhưng cô khẽ hừ một tiếng, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói:

"Nịnh tôi cũng vô dụng. Nếu anh không nói cho tôi biết tại sao Elf này lại đi theo anh, tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu."

Hứa Dịch liếc nhìn Yanis, người đang ngồi đối diện Stella, tay cầm bảng vẽ, tập trung tinh thần vẽ, cười khổ đáp: "Tôi đã nói với cô lúc ăn tối rồi mà, cô ấy đến tìm tôi để nhờ giúp đỡ giải quyết vấn đề mà Bộ tộc của cô ấy gặp phải, lý do đi theo tôi là muốn đợi tôi giải quyết xong việc bên này, sau đó đưa tôi đến Bộ tộc của cô ấy. Phải không, Yanis?"

"Hả?" Yanis đang tập trung vẽ, đột nhiên nghe thấy Hứa Dịch gọi tên mình, ngẩn người ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, sau đó gật đầu với vẻ mặt ngơ ngác."À, đúng rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ của Yanis, Stella lại hừ một tiếng: "Hứa Dịch, nếu anh muốn thông đồng với cô ấy để lừa tôi, ít nhất cũng phải bỏ chút tâm tư chứ, như thế này, anh nghĩ tôi sẽ tin sao?"

Hứa Dịch nhất thời dở khóc dở cười.

"Chúng ta đâu phải tội phạm, thông đồng cái gì?"

Hứa Dịch vừa định giải thích thêm, thì đột nhiên nhìn thấy trên mặt Stella thoáng qua một tia ảm đạm, trong lòng khẽ động, những lời định nói ra lại nuốt trở vào.

Căn phòng chìm vào một khoảng im lặng đến ngượng ngùng.

Hứa Dịch nhìn Stella một lúc, đột nhiên nói: "Stella, tôi nghe Đại Pháp sư Camillo nói, tối hôm tôi từ Thành phố Anweimar trở về, cô đã tự tay nấu vài món định mời tôi đến nhà ăn cơm?"

Nét mặt Stella cứng đờ, sau đó thản nhiên nói: "Hôm đó anh không đến, tôi đã đổ hết thức ăn rồi. Tự nhiên anh nhắc đến chuyện này làm gì?"

"Không có gì, chỉ là tôi đột nhiên nhớ ra, nên muốn nói lời cảm

ơn với cô." Hứa Dịch nói."Trên thế giới này, ngoài Vivian ra, đây là lần đầu tiên có người tự tay nấu cơm ở nhà mời tôi đến ăn, tôi rất vui."

Vivian, người vẫn im lặng ngồi bên cạnh Hứa Dịch, nheo mắt, trên mặt lộ ra nụ cười có chút đắc ý.

Stella cũng không giữ được tư thế nữa, ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi: "Lần đầu tiên? Trước đây chưa từng có sao?"

"Chưa từng." Hứa Dịch lắc đầu, thầm nghĩ tuy trên Trái đất đã từng có, nhưng ở thế giới này, quả thực là lần đầu tiên.

Stella như thể lần đầu tiên quen biết Hứa Dịch, nhìn Hứa Dịch từ trên xuống dưới vài lần, trên mặt đột nhiên nở nụ cười nói: "Được rồi, xem như anh còn biết cảm ơn, lần này tôi sẽ tha thứ cho anh. Ngoài ra, tôi cho anh một đặc quyền, sau này chỉ cần anh muốn ăn món tôi nấu, cứ nói với tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ nấu cho anh ăn. Đương nhiên, đặc quyền này chỉ có một lần, anh phải trân trọng sử dụng đấy."

Hứa Dịch không khỏi bật cười: "Vậy thì cảm ơn cô nhiều." Nhìn thấy nụ cười vui vẻ trên mặt Stella, anh lại không khỏi cảm thán: "Stella, tôi xin rút lại câu nói lúc chiều. Tuy rằng dáng vẻ trầm tĩnh, tao nhã của cô cũng rất tốt, nhưng so sánh ra, tôi vẫn thích nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô hơn. Không biết tại sao, nhìn thấy cô cười, tôi cảm thấy an tâm hơn rất nhiều."

Gương mặt xinh đẹp của Stella đỏ ửng, liếc Hứa Dịch một cái, khẽ mắng: "Ngốc quá..."

Đúng lúc Hứa Dịch và Stella đều chìm vào một loại cảm xúc khó tả, Yanis đột nhiên vỗ tay một cái.

"Xong rồi."

"Xong rồi? Nhanh vậy sao?" Stella ngạc nhiên buông tay xuống,

đứng dậy đi đến bên cạnh Yanis, cúi người nhìn bảng vẽ trong tay Yanis, lập tức không khỏi thốt lên kinh ngạc: "Đẹp quá!"

Hứa Dịch nhất thời bật cười: "Này, Stella, trên đó vẽ cô đấy, cô không cần phải tự luyến như vậy chứ?"

Stella trừng mắt nhìn Hứa Dịch một cái, giật lấy bảng vẽ từ tay Yanis, lật lại đưa cho Hứa Dịch: "Anh thấy không đẹp sao?"

"Tôi đương nhiên thấy..." Ánh mắt Hứa Dịch rơi vào bảng vẽ, lập tức như bị nam châm hút lấy, dán chặt vào bảng vẽ, không muốn rời đi.

Trong bức tranh này, Stella chống khuỷu tay trái lên bàn, tay đỡ má trái, tay phải đặt trên mặt bàn, duỗi hai ngón tay trượt trên mặt bàn, thần sắc lười biếng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, lại dường như không suy nghĩ gì cả.

Bên cạnh bàn là một chiếc Đèn Ma thuật tỏa ra ánh sáng xanh lục nhạt, phủ lên người Stella một lớp ánh sáng xanh nhạt, càng làm tăng thêm vẻ thần bí cho Stella, khiến người ta không khỏi muốn biết, cô gái này, rốt cuộc là vì sao lại lộ ra thần sắc khó hiểu như vậy?

Chương 233: Giá trị của Yanis (2/2)

So với bức tranh của Đại sư Anlisos lúc chiều, bức tranh này có đường nét rõ ràng hơn, cũng khắc họa thần thái trên khuôn mặt Stella thêm phần truyền thần, sống động, cho dù là bố cục hay ý cảnh, đều hơn hẳn bức tranh của Đại sư Anlisos.

Điều khiến Hứa Dịch hài lòng hơn nữa là do bối cảnh được chọn là vào ban đêm, tông màu chủ đạo của toàn bộ bức tranh được quyết định bởi ánh sáng xanh lục phát ra từ Đèn Ma thuật, ai cũng không thể bỏ qua chiếc Đèn Ma thuật đóng vai trò then chốt này.

Hơn nữa, do kiểu dáng của chiếc Đèn Ma thuật này vốn là do Yanis và Vivian cùng nhau quyết định, Yanis hiểu rõ kiểu dáng của chiếc Đèn Ma thuật này hơn bất kỳ ai, nên cô vẽ cũng thuận tay hơn, có thể thể hiện một cách sống động kiểu dáng tinh xảo, đẹp mắt của chiếc Đèn Ma thuật này, khiến ánh mắt của mọi người chỉ cần từ Stella chuyển sang chiếc Đèn Ma thuật này, sẽ lập tức bị nó thu hút.

Ngay cả bản thân Hứa Dịch sau khi xem bức tranh này, cũng không nhịn được nảy sinh mong muốn mua một chiếc Đèn Ma thuật, có thể thấy được sức mạnh của bức tranh này.

Sau khi xem kỹ bức tranh này mười mấy lần, Hứa Dịch không tiếc lời khen ngợi giơ ngón tay cái với Yanis: "Vẽ đẹp quá! Yanis, cô đúng là họa sĩ trời sinh!"

Yanis lắc đầu nói: "Nếu không phải Tiểu thư Stella xinh đẹp, chiếc Đèn Ma thuật này cũng đẹp như vậy, bức tranh này e rằng sẽ

không đẹp như vậy."

Nghe thấy Yanis khen mình xinh đẹp, Stella đột nhiên cảm thấy hành động vừa rồi của mình thật nực cười.

Stella là một cô gái tính cách cởi mở, phóng khoáng, sau khi nghĩ đến điều này, liền cảm thấy Yanis trông cũng không đến nỗi nào, ngay cả đôi tai nhọn dài của cô ấy lúc này trông cũng rất thú vị.

"Yanis, cô quá khiêm tốn rồi, bức tranh này tôi thấy hoàn toàn có thể coi là tác phẩm nghệ thuật." Stella khen ngợi Yanis.

Yanis thật ra không hiểu khiêm tốn là gì, cô chỉ nói ra suy nghĩ thật của mình, nhưng nhận được lời khen ngợi của Hứa Dịch và Stella, vẫn khiến cô rất vui.

Đương nhiên, Hứa Dịch còn vui hơn cả hai người họ.

Bây giờ sự thật đã chứng minh Yanis quả thực có năng khiếu nghệ thuật cao hơn Đại sư Anlisos, vậy thì sau này Hứa Dịch không cần phải nhường nhịn vị Đại sư Anlisos này nữa.

Nếu Đại sư Anlisos còn giống như buổi chiều, hoàn toàn phớt lờ yêu cầu của anh - người bỏ tiền ra, vậy thì Hứa Dịch tuyệt đối có thể không khách khí chấm dứt hợp tác với ông ta, để ông ta cút xưởng.

Tuy nhiên, điều này cũng có một tiền đề, đó là làm sao để giữ Yanis lại.

Nếu như trước đây Yanis chỉ khiến Hứa Dịch chú ý đến cô vì thân phận Elf của cô, thì bây giờ Hứa Dịch lại phát hiện, bản thân Yanis đã có giá trị đủ để khiến anh động lòng.

Yanis sở hữu năng khiếu nghệ thuật đáng kinh ngạc, ngoài việc có thể thay thế công việc của Đại sư Anlisos, còn có thể hợp tác

với Vivian, thiết kế kiểu dáng đủ tinh xảo, hấp dẫn cho các sản phẩm của Thương hội Tân Phi.

Đừng xem thường thiết kế kiểu dáng sản phẩm, trên Trái đất, nơi công nghiệp khoa học kỹ thuật phát triển cao, trên thực tế, rất nhiều sản phẩm đã có công nghệ đủ hoàn thiện, sự khác biệt giữa chúng rất nhiều lúc đều thể hiện ở kiểu dáng.

Một thiết kế kiểu dáng xuất sắc, rất có thể sẽ khiến một sản phẩm nổi bật, thậm chí còn có thể tạo ra giá trị cao hơn cho sản phẩm đó.

Có lúc, chỉ dựa vào kiểu dáng, giá cả của cùng một sản phẩm có thể chênh lệch rất xa.

Tuy rằng Công nghiệp Ma thuật ở Lục địa Saiens mới chỉ đang ở giai đoạn đầu, nhưng phòng bệnh hơn chữa bệnh, Hứa Dịch sẽ không bỏ qua một nhà thiết kế kiểu dáng xuất sắc tự dâng đến cửa như vậy.

Tuy nhiên, thân phận Elf của Yanis lại là một trở ngại lớn.

So với tộc Người lùn, khoảng cách giữa tộc Elf và Nhân loại còn lớn hơn.

Tộc Người lùn thỉnh thoảng vẫn có người đến thành phố của Nhân loại sinh sống, còn tộc Elf thì cơ bản là không có ai.

Làm sao để thuyết phục Yanis đồng ý đến Thương hội Tân Phi làm việc, đây là một vấn đề lớn.

"Yanis, sau khi vấn đề của Bộ tộc cô được giải quyết, cô có muốn đến Thành phố Bontar sinh sống không?" Hứa Dịch thăm dò hỏi.

Yanis ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch: "Tại sao phải đến Thành phố Bontar sinh sống? Đương nhiên tôi phải trở về Bộ tộc rồi."

"Quả nhiên là vậy..." Hứa Dịch lẩm bẩm một câu, không muốn từ bỏ, tiếp tục hỏi: "Vậy thì trong trường hợp nào, cô mới bằng lòng đến Thành phố Bontar sinh sống? Ừm, nói thật nhé, tôi muốn thuê cô đến Thương hội Tân Phi của chúng tôi làm việc, cô có đồng ý không?"

Stella ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch: "Hứa Dịch, cho dù Yanis vẽ đẹp hơn Đại sư Anlisos, nhưng cô ấy là Elf..."

Yanis nhẹ nhàng lắc đầu: "Cảm ơn lời mời của Hội trưởng Hứa, nhưng tôi hy vọng có thể sống cùng tộc nhân hơn."

Hứa Dịch im lặng một lúc, đột nhiên nói: "Vậy thì nếu sau khi giúp Bộ tộc của cô giải quyết vấn đề, tôi yêu cầu lấy cô làm thù lao thì sao?"

Stella và Vivian đồng thời ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch.

Anh đang nói đùa sao?

Tuy nhiên, Yanis đối diện với ánh mắt của ba người, lại bình tĩnh gật đầu.

"Nếu Hội trưởng Hứa yêu cầu, tôi đồng ý."

Chương 234: Tâm lý đám đông (1/2)

Sự xuất hiện đột ngột của Yanis, nữ Elf, tuy khiến Stella và Vivian chấn động, nhưng ngoài hai người họ ra, không ai biết đến, tự nhiên cũng không gây ra ảnh hưởng gì lớn.

Người dân trong Thành phố Bontar vẫn sống cuộc sống thường ngày của họ, Thương hội Tân Phi vẫn từng bước tiến lên ổn định theo kế hoạch của Hứa Dịch.

Việc nghiên cứu và phát triển Máy công cụ rèn ma lực đang tiến hành rất thuận lợi.

Với sự hỗ trợ hết mình của Đại Pháp sư Camillo, nghiên cứu về Pháp trận động lực lõi của một loạt Máy công cụ rèn ma lực đã có tiến triển nhanh chóng, trong đó Đại Pháp sư Camillo chịu trách nhiệm định vị và cải tiến ban đầu quan trọng nhất của Pháp trận, còn việc sửa đổi chi tiết mở rộng thì giao cho các Pháp sư bên dưới nghiên cứu.

Vì trước đây, Tháp Ma pháp Camillo đã nhiều lần hợp tác nghiên cứu với Thương hội Tân Phi, nên lần này dù nhiệm vụ nghiên cứu tương đối nặng nề nhưng vẫn có thể tiến hành đâu ra đấy, tiến độ khiến Hứa Dịch rất hài lòng.

Phối hợp với tiến độ nghiên cứu thiết kế kết cấu hình dáng bên ngoài Máy công cụ rèn ma lực của Kambi và những Người lùn khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Hứa Dịch tự tin sẽ hoàn thành việc nghiên cứu và phát triển loạt Máy công cụ rèn ma lực này trong thời gian dự kiến một tháng, và đưa vào sử dụng chính thức trong thời gian ngắn.

Tuy có thể lâu hơn một chút so với thời gian cam kết với Cervini, nhưng theo ước tính sản lượng Máy công cụ rèn ma lực của Hứa Dịch, chỉ cần những Máy công cụ rèn ma lực này được đưa vào sử dụng, thì ba nghìn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác trong đơn hàng đầu tiên hoàn toàn có thể hoàn thành trước thời hạn hơn một tháng, dành đủ thời gian cho Cơ quan Nông nghiệp sắp xếp, bố trí những Máy móc Ma thuật Canh tác này.

Tất nhiên, theo Hứa Dịch, thời gian nghiên cứu và phát triển Máy công cụ rèn ma lực vẫn còn quá ngắn.

Mặc dù có kiến thức lý thuyết cơ khí được tôi luyện qua hàng nghìn năm trên Trái đất làm nền tảng, giúp việc nghiên cứu Máy công cụ rèn ma lực có thể không phải đối mặt với những nghiên cứu lý thuyết tốn thời gian nhất, nhưng Máy công cụ rèn ma lực được nghiên cứu và phát triển trong thời gian ngắn như vậy chắc chắn sẽ tồn tại rất nhiều thiếu sót.

Hứa Dịch biết rõ điều này, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác.

Để có thể hoàn thành đơn đặt hàng của Quốc Vương Bệ Hạ và Cơ quan Nông nghiệp trong thời gian quy định, Hứa Dịch buộc phải làm như vậy.

Mặc dù việc đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu và phát triển một cách vội vàng như hiện nay, theo Hứa Dịch, hoàn toàn là lãng phí một phần lớn kinh phí nghiên cứu, nhưng chỉ cần nắm bắt được cơ hội này thì việc lãng phí một ít kinh phí cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Hơn nữa, thông qua việc nghiên cứu và phát triển một loạt Máy công cụ rèn ma lực lần này, cho dù là Đại Pháp sư Camillo và các Pháp sư bên dưới, hay Kambi và những người thợ rèn Người lùn của Xưởng Máy công cụ Ma thuật, tất cả đều tích lũy được kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Điều này đã đặt nền móng vững chắc cho việc Thương hội Tân Phi tiếp tục nghiên cứu và phát triển trong tương lai, sau này Hứa Dịch chỉ cần tiếp tục đầu tư nhân lực, vật lực, thì công nghệ về Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi nắm vững sẽ ngày càng nâng cao.

Điều khiến Hứa Dịch coi trọng hơn nữa, chính là các Pháp sư và người thợ rèn Người lùn tham gia nghiên cứu và phát triển, dưới sự dìu dắt của anh, đều từng bước hình thành lý thuyết Máy móc Ma thuật có hệ thống.

Hứa Dịch đến từ Trái đất, đương nhiên biết tầm quan trọng của nền tảng lý thuyết đối với hệ thống công nghiệp.

Công nghiệp Ma thuật hiện có trên Lục địa Saiens thực ra hoàn toàn có thể coi là sản phẩm được anh thúc ép phát triển, nền tảng không vững chắc.

Nếu có một ngày Hứa Dịch cũng không giải quyết được vấn đề gặp phải khi nghiên cứu và phát triển Máy móc Ma thuật, thì có thể nói trên thế giới này tuyệt đối không có ai có thể giải quyết được.

Vì vậy, khi tham gia nghiên cứu và phát triển, Hứa Dịch luôn không ngừng truyền đạt kiến thức lý thuyết cơ khí của mình cho những người khác, đồng thời chỉ ra một cách rõ ràng những điểm mấu chốt khi kết hợp những kiến thức này với Ma pháp, và giải thích một cách đầy đủ.

Mục đích là hy vọng rằng ngoài anh ra, trên Lục địa Saiens có thể xuất hiện thêm nhiều Kỹ sư Máy móc Ma thuật đủ tiêu chuẩn.

Ngoài công việc nghiên cứu và phát triển bận rộn và căng thẳng, khoảng thời gian này tuy rất bận rộn, nhưng người vui nhất chắc chắn là Heinze.

Tiếp nối thành công của Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh với doanh số bán ra hơn năm nghìn chiếc ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, Đèn bàn Ma thuật mới được tung ra thị trường đã một lần nữa tạo nên làn sóng mua sắm.

Khác với Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh có giá bán cao ngất ngưởng là hai mươi lăm đồng vàng, chủ yếu hướng đến những gia đình giàu có, Đèn bàn Ma thuật có kiểu dáng cực kỳ tinh xảo, thậm chí còn được nhiều người khen ngợi là tác phẩm nghệ thuật, mỗi chiếc chỉ có giá một đồng vàng, hướng đến tất cả các gia đình.

Với mức giá một đồng vàng, hầu hết mọi người khi nhìn thấy hình dáng của chiếc Đèn bàn Ma thuật này trên bốn tấm biển quảng cáo lớn bên ngoài thành phố đều cảm thấy rất hợp lý.

Thậm chí một số người còn cảm thấy mức giá này có phần hơi thấp, bởi vì trong mắt những người giàu có và coi trọng phong cách này, chiếc Đèn bàn Ma thuật này quả thực có thể gọi là tác phẩm nghệ thuật, không thể định giá bằng hàng hóa thông thường.

Hơn nữa, những chiếc Đèn Tinh thể Ma thuật từng xuất hiện trên Lục địa Saiens trước đây không chỉ có kiểu dáng kém xa Đèn bàn Ma thuật này, mà hiệu quả cũng kém hơn rất nhiều.

Những chiếc Đèn Tinh thể Ma thuật đó có giá bán lên tới hàng trăm đồng vàng, vậy thì chiếc Đèn bàn Ma thuật này dù không định giá cao như vậy, nhưng ít nhất cũng phải bán được vài chục đồng vàng chứ?

Tất nhiên, có người cho rằng giá thấp, tự nhiên cũng có người cho rằng giá cao.

Một số người trong những gia đình không mấy khá giả tất nhiên cảm thấy một đồng vàng vẫn là một khoản chi tiêu lớn, tuy Đèn bàn Ma thuật này trông rất đẹp, khiến người ta không khỏi muốn mua, nhưng nghĩ đến việc phải bỏ ra một đồng vàng để mua

một chiếc đèn, họ vẫn do dự.

Tuy nhiên, sau đó, bài báo trên tờ " Nhật báo Bontar" theo lệ thường đưa tin về Đèn bàn Ma thuật mới ra của Thương hội Tân Phi đã sử dụng số liệu phân tích thực tế, thay đổi suy nghĩ của những người này.

Trong một gia đình bình thường, nếu sử dụng nến hoặc đèn dầu để chiếu sáng vào ban đêm, thì mỗi phòng tính theo một cây nến hoặc đèn dầu, chi phí một đêm từ năm đến mười đồng, một tháng chi phí khoảng hai đến ba đồng bạc.

Còn nếu sử dụng Đèn bàn Ma thuật, thì một tháng chỉ tiêu hao một Tinh thể Ma lực cấp thấp, chi phí chưa đến sáu mươi đồng.

Con số này nhìn trong một, hai tháng thì không rõ ràng, nhưng nếu tính theo năm thì mỗi năm sử dụng Đèn bàn Ma thuật đều có thể tiết kiệm được hơn hai mươi đồng bạc so với việc sử dụng nến hoặc đèn dầu.

Chỉ cần bốn năm là đủ để tiết kiệm được một chiếc Đèn bàn Ma thuật.

Thương hội Tân Phi cung cấp bảo hành ba năm cho Đèn bàn Ma thuật mới ra mắt, nghĩa là trong vòng ba năm, nếu Đèn bàn Ma thuật bị hỏng hóc không do con người, Thương hội Tân Phi sẽ cam kết sửa chữa.

Nói như vậy, nếu bạn mua Đèn bàn Ma thuật, thì ít nhất ba năm bạn không phải lo lắng.

Nhìn như vậy, rõ ràng việc mua Đèn bàn Ma thuật có lợi hơn nhiều so với việc tiếp tục sử dụng nến và đèn dầu.

Chương 235: Tâm lý đám đông (2/2)

Hơn nữa, cho dù là sử dụng nến hay đèn dầu đều sẽ tạo ra mùi và khói dầu, không tốt cho cơ thể con người, còn Đèn bàn Ma thuật là sử dụng Pháp trận để tạo ra ánh sáng, sẽ không tạo ra bất kỳ khói dầu nào, không gây hại cho cơ thể con người.

Hơn nữa, ánh sáng của Đèn bàn Ma thuật sáng hơn nhiều so với nến và đèn dầu, một cây nến và một chiếc đèn dầu chỉ có thể chiếu sáng không gian từ một đến ba mét vuông, còn nếu chọn Đèn bàn Ma thuật, thì có thể chiếu sáng mọi ngóc ngách trong phòng!

Bài báo trên "Nhật báo Bontar" vừa được đăng tải, những người còn đang do dự có nên mua Đèn bàn Ma thuật hay không lập tức gạt bỏ do dự trong lòng, quyết định chọn mua.

Thế là chỉ trong vòng một tuần sau khi ra mắt, Đèn bàn Ma thuật đã bán được tới hai mươi nghìn chiếc!

Đây mới chỉ là doanh số bán hàng của một thành phố nhỏ như Thành phố Bontar!

Cộng thêm các đơn đặt hàng đã ký kết ở Thành phố Bontar, con số này thậm chí còn lên tới con số khủng khiếp là hơn bốn mươi nghìn!

Phải biết rằng, tổng dân số trong và ngoài Thành phố Bontar chỉ chưa đến năm vạn người, điều này tương đương với việc Thành phố Bontar gần như đạt đến mức bình quân đầu người một chiếc!

Tất nhiên, nguyên nhân chủ yếu là rất nhiều gia đình khá giả không chỉ mua một chiếc Đèn bàn Ma thuật, mà sẽ mua luôn một lúc vài chiếc để sử dụng chung cho nhiều phòng.

Ngoài Thành phố Bontar, các thương gia ở một số thành phố lân cận đã có quan hệ hợp tác với Thương hội Tân Phi tự nhiên cũng không chịu thua kém, cũng đã đặt rất nhiều đơn hàng.

Nếu tính gộp tất cả các đơn đặt hàng ở các thành phố khác trong tay Heinze hiện nay, thì tổng số thậm chí đã vượt quá năm mươi nghìn!

Tóm lại, chỉ trong vòng một tuần, chỉ với chiếc Đèn bàn Ma thuật nhỏ bé này, Thương hội Tân Phi đã thu được khoản thu nhập khổng lồ gần mười vạn đồng vàng.

Mỗi chiếc Đèn bàn Ma thuật có giá bán một đồng vàng, nhưng giá thành chỉ có ba mươi đồng bạc.

Tính ra, lợi nhuận ròng của Thương hội Tân Phi từ Đèn bàn Ma thuật lên tới gần bảy vạn đồng vàng!

Hơn nữa, đây mới chỉ là tình hình trong một tuần, theo thời gian, với mức độ hot hiện tại của Đèn bàn Ma thuật, doanh số bán hàng này sẽ còn tăng lên rất nhiều.

Theo ước tính của Hứa Dịch... không, Hứa Dịch căn bản không thể đưa ra ước tính chính xác về doanh số bán hàng này, bởi vì ngay cả anh cũng không ngờ rằng chiếc Đèn bàn Ma thuật này lại được yêu thích đến mức độ như vậy.

Chẳng trách Heinze ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, nhưng vẫn luôn nở nụ cười rạng rỡ.

Trước đó, tuy Heinze cảm thấy chiếc Đèn Ma thuật mới do Hứa Dịch nghiên cứu và phát triển quả thực rất đẹp, chắc chắn sẽ bán chạy, nhưng dù sao anh cũng không ngờ rằng, doanh số bán

hàng của Đèn bàn Ma thuật lại khủng khiếp đến vậy.

Là một thương gia buôn bán đồ tạp lâu năm ở Thành phố Bontar, anh hoàn toàn không thể hiểu nổi, tại sao người dân Thành phố Bontar lại phát cuồng tranh nhau mua một chiếc đèn chỉ để chiếu sáng như vậy.

"Rất đơn giản, bởi vì mọi người đều có tâm lý đám đông. Càng nhiều người mua, thì càng có nhiều người muốn mua theo, nếu không sẽ có vẻ mình lạc lõng với đám đông." Cervini cầm một chiếc Đèn bàn Ma thuật trên tay xem kỹ một lúc, không khỏi thán phục: "Phải nói là, chiếc Đèn Ma thuật này thật là đẹp, chẳng trách rất nhiều bậc thầy trong Thành phố Bontar đều khen ngợi nó là tác phẩm nghệ thuật thượng hạng, thậm chí trong bữa tiệc tối hôm qua, có mấy vị đại sư nghệ thuật có uy tín trong Thành phố Bontar đã mắng thẳng mặt Bá tước Satsuma mắng anh và Thương hội Tân Phi."

Hứa Dịch không khỏi bật cười: "Mắng như thế nào?"

Cervini nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười khẽ nói: "Mấy vị đại sư đó cảm thấy, Thương hội Tân Phi các anh lại coi một tác phẩm nghệ thuật gần như hoàn mỹ như vậy là hàng hóa để sản xuất hàng loạt, bán đại trà, lại để cho báu vật quý giá như vậy tràn lan khắp nơi, đây quả thực là sự khinh nhờn đối với nghệ thuật!"

Hứa Dịch nhún vai: "Nghệ thuật không có nghĩa là phải thoát ly khỏi đại chúng, mấy vị đại sư đó cũng quá cố chấp rồi."

"Không, họ không phải cố chấp, mà là họ luôn cho rằng nghệ thuật là cao quý, thì phải thoát ly khỏi quần chúng bình thường, chỉ có một số ít người cao quý mới có tư cách thưởng thức. Cách làm của Thương hội Tân Phi các anh, vừa vặn đã đập tan cảm giác ưu việt của họ, chẳng trách họ lại tức giận như vậy." Nói đến đây, khóe miệng Cervini hiện lên nụ cười chế giễu."Thực ra, nếu chiếc Đèn bàn Ma thuật này không quá đẹp mắt, quá có tính nghệ thuật,

khiến người ta không thể phủ nhận, thì e rằng cho dù trong lòng mấy vị đại sư đó có thừa nhận, thì ngoài mặt cũng sẽ giả vờ tỏ vẻ khinh thường nó."

Hứa Dịch hoàn toàn không ngờ rằng, Cervini lại đưa ra lời nhận xét không chút khách khí như vậy đối với mấy vị đại sư đó, bởi vì cho dù nhìn từ góc độ nào, thì Cervini cũng không nên chỉ là một quan chức bình thường của Cơ quan Nông nghiệp, mà nên xuất thân không tầm thường, bản thân thuộc về giới thượng lưu trong miệng mấy vị đại sư đó.

"Đúng rồi, Hứa Dịch, người thiết kế chiếc Đèn bàn Ma thuật này chắc không phải là người của Thương hội Tân Phi các anh chứ? Anh tìm được một vị đại sư có kỹ thuật cao siêu như vậy ở đâu?" Cervini đột nhiên lại hỏi: "Ngoài ra, bức tranh trên bốn tấm biển quảng cáo bên ngoài thành phố cũng là do vị đại sư này vẽ sao? Tôi có thể nhìn ra, chiếc Đèn bàn Ma thuật trên bức tranh đó và chiếc trên tay tôi hoàn toàn cùng một phong cách và thiết kế, chắc là do cùng một người làm ra."

Hứa Dịch gật đầu: "Quả thực là cùng một người, cũng không phải người của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Nhưng nếu cô muốn hỏi là ai... thì tôi chỉ có thể nói là xin lỗi."

"Không thể nói sao? Vậy thì thật đáng tiếc. Tuy tôi không thích mấy vị đại sư kia, nhưng tôi rất đồng ý với đánh giá của họ. Giá trị nghệ thuật mà bức tranh đó ẩn chứa còn cao hơn chiếc Đèn bàn Ma thuật này rất nhiều, mấy vị đại sư đều đánh giá, chỉ dựa vào bức tranh đó thôi, cũng đủ để người này lọt vào hàng ngũ bậc thầy hội họa." Cervini đột nhiên mỉm cười."Tất nhiên, theo tôi, lý do khiến bức tranh đó xuất sắc như vậy, hiệu quả tốt như vậy, ngoài Đèn bàn Ma thuật ra, thì cô gái xinh đẹp đến nao lòng trên đó cũng là nguyên nhân rất quan trọng. Nghe nói cô gái đó tên là Stella, là cháu gái của Đại Pháp sư Camillo?"

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Cervini: "Ngay cả chuyện này mà cô

cũng điều tra ra được?"

"Chuyện này đâu có gì khó điều tra. Lần trước tôi vô tình nghe được mới biết, thì ra Stella lại nổi tiếng như vậy ở Thành phố Bontar. Nhưng nghĩ kỹ lại thì chuyện này cũng rất bình thường, cô ấy xinh đẹp như vậy, lại còn luôn xuất hiện trên biển quảng cáo của Thương hội Tân Phi các anh, muốn không nổi tiếng cũng khó." Cervini đảo mắt một vòng, lại hỏi: "Nhưng so với chuyện này, tôi càng quan tâm hơn đến việc, nghe nói quan hệ giữa Stella và anh không bình thường?"

Trong đầu Hứa Dịch hiện lên vẻ mặt kỳ lạ của Stella tối hôm đó khi nghe thấy câu trả lời của Yanis, anh cười gượng hai tiếng rồi nói: "Tiểu thư Cervini, hôm nay cô đến tìm tôi, là có chuyện quan trọng khác muốn nói sao?"

Cervini mím môi cười, cũng không tiếp tục xoáy vào vấn đề này nữa, mà dừng một chút, nghiêm mặt nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, hôm nay tôi đến tìm anh, là có một tin xấu muốn báo cho anh biết."

Chương 236: Muốn có mỏ quặng sao? (1/2)

Hứa Dịch vẫn giữ nguyên sắc mặt, hỏi: "Tin xấu gì?"

Cervini có chút do dự, dừng một chút rồi mới đáp: "Là về hai mỏ sắt kia."

Hứa Dịch lúc này mới nhíu mày: "Hai mỏ sắt kia xảy ra vấn đề gì sao?"

Hai mỏ sắt này có thể nói là trọng yếu nhất trong giao dịch lần này giữa Hứa Dịch và Quốc Vương Bệ Hạ, nếu chúng xảy ra vấn đề gì, thậm chí có thể nói giao dịch lần này hoàn toàn thất bại.

"Không phải bản thân mỏ quặng xảy ra vấn đề, mà là chúng tôi gặp phải một số vấn đề." Cervini có chút ngại ngùng nói.

Sắc mặt Hứa Dịch hơi dịu lại, hỏi tiếp: "Vậy xin hỏi rốt cuộc là vấn đề gì? Chẳng lẽ Quốc Vương Bệ Hạ đột nhiên thay đổi chủ ý?"

"Không, Quốc Vương Bệ Hạ đã ký kết Khế ước với anh, đương nhiên sẽ không dễ dàng thay đổi." Cervini lắc đầu, thở dài nói: "Chỉ là mấy ngày trước, trong Vương quốc đột nhiên có người đưa ra nghi vấn về Khế ước mà lần này Cơ quan Nông nghiệp và Thương hội Tân Phi của các anh ký kết."

"Ồ? Là ai? Nghi vấn gì?" Hứa Dịch có chút kinh ngạc.

Giao dịch lần này là do Quốc Vương Bệ Hạ đại diện cho Cơ quan Nông nghiệp ký kết với Hứa Dịch, đưa ra nghi vấn đối với Khế ước này, chẳng khác nào đang nghi ngờ Quốc Vương Bệ Hạ.

Mà theo những gì Hứa Dịch quan sát được trong mấy năm sống ở Vương quốc Lanpari, uy tín của Quốc Vương Bệ Hạ trong Vương quốc là không thể nghi ngờ, ai dám tùy tiện nghi ngờ ông?

"Chuyện này liên quan đến một thỏa thuận từ rất lâu trước đây, cụ thể là vào thời điểm Vương quốc Lanpari mới thành lập, vị Quốc vương đầu tiên của Vương quốc đã có thỏa thuận với một số gia tộc đã hỗ trợ ông ấy lập quốc, để tưởng thưởng cho sự ủng hộ của họ. Trong đó, thỏa thuận với Gia tộc Jose có liên quan đến các mỏ sắt trong Vương quốc." Cervini đáp.

Hứa Dịch bỗng nhiên hiểu ra: "Nói như vậy, là Gia tộc Jose bất mãn với việc Quốc Vương Bệ Hạ lấy hai mỏ sắt ra giao dịch với Thương hội chúng ta? Nhưng như vậy cũng không đúng, hai mỏ quặng này không nằm trong lãnh địa của bất kỳ gia tộc nào, vậy thì thuộc về Hoàng thất sở hữu. Đã như vậy, Quốc Vương Bệ Hạ có quyền quyết định bất cứ điều gì đối với hai mỏ sắt này, người khác có lý do gì để đưa ra nghi vấn?"

Cervini lộ ra nụ cười khổ: "Những gì anh nói đều đúng, nhưng vấn đề là, thỏa thuận giữa vị Quốc Vương Bệ Hạ đầu tiên và Gia tộc Jose là, ngoài việc giao cho Gia tộc Jose một số mỏ sắt nhất định, còn phải đảm bảo rằng một khi Hoàng thất có ý định chuyển nhượng các mỏ sắt khác, Gia tộc Jose sẽ có quyền ưu tiên."

"Quyền ưu tiên?" Vẻ mặt Hứa Dịch trở nên vô cùng kinh ngạc."Ý là, chỉ cần Hoàng thất có ý định chuyển nhượng mỏ sắt thuộc quyền sở hữu của mình, thì trước tiên phải chuyển nhượng cho Gia tộc Jose? Người khác không được phép nhúng tay?"

"Không đến mức cường điệu như vậy. Quyền ưu tiên này, ý là trong trường hợp giá cả giống nhau, người đại diện do Gia tộc Jose chỉ định có thể ưu tiên giành được mỏ sắt." Cervini nói.

Hứa Dịch cuối cùng cũng hiểu ra, suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không đúng: "Nhưng hai mỏ sắt này không phải Hoàng thất

chuyển nhượng cho Thương hội chúng ta, mà là được định giá để thanh toán cho số Máy móc Ma thuật Canh tác kia."

"Vấn đề là Gia tộc Jose cho rằng, một khi hai mỏ sắt này có thể được sử dụng để định giá, thì cũng tương đương với việc Hoàng thất muốn bán hai mỏ sắt này, vì vậy Gia tộc Jose đương nhiên cũng có quyền trả giá. Ba ngày trước, Công tước Jose đã trực tiếp đề nghị trước mặt Quốc Vương Bệ Hạ, yêu cầu được cạnh tranh công bằng với Thương hội Tân Phi của các anh, để quyết định ai sẽ giành được hai mỏ sắt này." Cervini giải thích.

"Sau đó Quốc Vương Bệ Hạ đồng ý?" Hứa Dịch hỏi.

"Dù sao đây cũng là thỏa thuận giữa vị Quốc Vương Bệ Hạ đầu tiên và Gia tộc Jose, nếu không tuân thủ, Hoàng thất chắc chắn sẽ bị người đời phỉ nhổ. Hội trưởng Hứa, Quốc Vương Bệ Hạ cũng có nỗi khổ tâm riêng." Nói đến đây, giọng Cervini nhỏ dần, trong giọng nói ẩn chứa một tia cầu khẩn.

Hứa Dịch nhìn Cervini, hừ lạnh một tiếng: "Tiểu thư Cervini, tôi đại diện cho Thương hội Tân Phi phản đối việc này. Thương hội chúng tôi và Quốc Vương Bệ Hạ cùng Cơ quan Nông nghiệp đã ký kết Khế ước, bây giờ quý vị lại muốn phá vỡ Khế ước này vì lý do của bản thân, tôi cho rằng điều này vi phạm tinh thần Khế ước, tôi có quyền bày tỏ sự bất mãn."

Cervini khẽ gật đầu: "Hội trưởng Hứa, tôi rất hiểu sự bất mãn của anh. Nhưng xin anh hãy tin rằng, Quốc Vương Bệ Hạ và Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi đều rất muốn hợp tác với anh, sự việc lần này quả thực là do chúng tôi suy xét không chu toàn, gây ra tổn thất cho anh và Thương hội Tân Phi, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường."

"Bồi thường?" Hứa Dịch lại hừ lạnh một tiếng."Khế ước đã ký kết cũng có thể nuốt lời, làm sao anh bảo tôi tin tưởng vào sự bồi thường này?"

Cervini bình tĩnh nhìn Hứa Dịch một lúc, khẽ lắc đầu: "Hội trưởng Hứa, tôi đã tiếp xúc với anh một thời gian, biết anh tuyệt đối không phải là người hành động theo cảm tính, vì vậy những lời này chúng ta đừng nói nữa. Về hai mỏ sắt kia, Quốc Vương Bệ Hạ không thể từ chối yêu cầu của Công tước Jose, vì vậy hy vọng Thương hội Tân Phi của các anh có thể cạnh tranh công bằng với người đại diện do Gia tộc Jose chỉ định. Còn về tổn thất của Thương hội Tân Phi trong sự việc lần này, Quốc Vương Bệ Hạ cho biết có thể bồi thường thêm cho Thương hội Tân Phi một mỏ Tinh thể Ma thuật. Ngoài ra, còn có một số ưu đãi đặc biệt về chính sách của Vương quốc dành cho Thương hội Tân Phi. Ví dụ như dự luật quyền sở hữu trí tuệ mà anh đã đề xuất lần trước, Quốc Vương Bệ Hạ cho biết có thể xem xét một cách thận trọng, sớm trình lên Nghị viện Vương quốc để xem xét lại."

Chương 237: Muốn có mỏ quặng sao? (2/2)

"Dự luật quyền sở hữu trí tuệ không chỉ có lợi cho riêng Thương hội Tân Phi chúng tôi." Hứa Dịch lắc đầu, nói tiếp: "Nhưng nếu Quốc Vương Bệ Hạ đã đồng ý bồi thường, tôi đồng ý chấp nhận. Nhưng chỉ bồi thường một mỏ Tinh thể Ma thuật, tôi cảm thấy thật sự không đủ. Tiểu thư Cervini, cô nên biết rõ, hai mỏ sắt này trong Khế ước được định giá tổng cộng là một triệu tám trăm nghìn đồng vàng. Bây giờ Công tước Jose đã đề xuất cạnh tranh công bằng với Thương hội chúng tôi, hiển nhiên là đã biết giá cả này. Nếu Gia tộc Jose đưa ra giá cao hơn, Thương hội chúng tôi nên ứng phó như thế nào?"

Cervini lập tức đáp: "Nếu Thương hội Tân Phi muốn có được hai mỏ sắt này, vậy thì rất đơn giản, đương nhiên là đưa ra giá cao hơn. Nếu không muốn thì cũng không sao, cứ để Hoàng thất chuyển nhượng hai mỏ sắt này cho Gia tộc Jose, sau đó trực tiếp dùng đồng vàng thanh toán đơn hàng."

Hứa Dịch cười lạnh một tiếng: "Tiểu thư Cervini, ban đầu theo Khế ước, Thương hội Tân Phi chúng tôi có thể có được hai mỏ quặng với giá một triệu tám trăm nghìn đồng vàng, bây giờ lại chỉ có thể tăng giá, hoặc là mất đi hai mỏ quặng này, cô cảm thấy như vậy có hợp lý không?"

"Hội trưởng Hứa, giá trị của hai mỏ quặng đó là một triệu tám trăm nghìn đồng vàng, Thương hội các anh nhận được số đồng vàng tương đương từ Hoàng thất, điều này cũng không có vấn đề gì đúng không?" Cervini nói.

"Nếu tôi rất muốn có hai mỏ quặng đó thì sao?" Hứa Dịch nhìn chằm chằm Cervini, không hề nhượng bộ."Tiểu thư Cervini, tôi không tin cô không nhìn ra, mục tiêu của Gia tộc Jose không phải là hai mỏ quặng đó, mà là muốn nắm giữ tất cả các mỏ sắt trong Vương quốc, loại bỏ tất cả đối thủ cạnh tranh. Như vậy, bọn họ có thể độc quyền kinh doanh quặng sắt trong Vương quốc, có thể tự do định giá, căn bản không ai có thể cạnh tranh với bọn họ." Nói đến đây, Hứa Dịch lắc đầu, trên mặt lộ vẻ khó hiểu: "Thật ra, Tiểu thư Cervini, tôi luôn cảm thấy rất kỳ lạ, tài nguyên quốc gia quan trọng như quặng sắt, tại sao Hoàng thất không nắm giữ trong tay, mà lại để cho gia tộc bên ngoài Hoàng thất nắm giữ? Chẳng lẽ chỉ vì một thỏa thuận nhỏ nhoi vào thời kỳ đầu lập quốc?"

Ánh mắt Cervini nhìn Hứa Dịch lóe lên một tia khác thường, im lặng hồi lâu, một lúc sau mới chậm rãi nói từng chữ một: "Hội trưởng Hứa, xin hãy luôn nhớ kỹ, hiện tại anh chỉ là một thương nhân bình thường, có một số việc, tốt nhất anh đừng nên nghĩ đến."

Hứa Dịch cười tự giễu: "Đúng vậy, cô nói đúng, tôi chỉ là một thương nhân nhỏ bé, đương nhiên không có quyền can thiệp vào kế hoạch của Quốc Vương Bệ Hạ. Được rồi, bây giờ tôi không quan tâm đến những điều này nữa, tôi chỉ muốn hỏi, làm cách nào tôi có thể có được hai mỏ quặng lẽ ra thuộc về mình trên cơ sở ban đầu?"

"Trước tiên tôi phải nhắc nhở anh, trước khi Thương hội Tân Phi hoàn thành tất cả các đơn hàng, hai mỏ quặng đó không thuộc về anh." Cervini nghiêm mặt nói: "Thứ hai, Hội trưởng Hứa, đương nhiên có cách để Thương hội Tân Phi có được hai mỏ quặng đó theo phương án ban đầu, nhưng tôi cần anh hợp tác. Đây là lý do tôi đích thân đến tìm anh."

Hứa Dịch lúc này mới nở nụ cười, khẽ gật đầu: "Xem ra Tiểu thư Cervini đã có kế hoạch từ trước, tại sao không nói sớm? Được

rồi, tôi nên hợp tác như thế nào?"

"Theo yêu cầu của Công tước Jose, một tuần sau, sẽ tổ chức đấu giá công khai hai mỏ quặng đó tại Thành phố Bontar, Hội trưởng Hứa, nếu anh muốn có được hai mỏ quặng đó, vậy thì..."

Một tuần sau, Phủ Thành chủ Thành phố Bontar về đêm đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo, hiển nhiên là lại có một bữa tiệc đang được tổ chức.

Phủ Thành chủ thường xuyên tổ chức tiệc tùng vì nhiều lý do khác nhau, và đặc biệt thường xuyên trong khoảng thời gian này.

Chỉ là bữa tiệc tối nay có vẻ hơi khác thường.

Bởi vì cùng lúc với bữa tiệc, còn có một buổi đấu giá công khai.

Đấu giá được tổ chức tại Phủ Thành chủ, quả thực là chưa từng có, nhưng những người biết chuyện bên trong đều rất rõ ràng, buổi đấu giá công khai này nếu không được tổ chức tại Phủ Thành chủ, thì những nơi khác căn bản không có tư cách tổ chức.

Bởi vì vật phẩm được bán đấu giá lần này không phải là bảo vật quý hiếm gì, mà là hai mỏ sắt trong địa phận Thành phố Bontar.

Bảo vật quý hiếm tuy từng món đều rất đắt đỏ, rất có thể sẽ được bán với giá cao ngất ngưởng, nhưng so với hai mỏ quặng thực sự thì hiển nhiên kém xa.

Những người có thể tham gia đấu giá bảo vật quý hiếm phần lớn đều là người giàu có, nhưng những người có thể tham gia bữa tiệc tối nay, không thể chỉ dùng hai chữ giàu có để hình dung.

Chỉ riêng một mỏ sắt đã có thể liên quan đến số tiền khổng lồ lên tới hàng triệu đồng vàng, hai mỏ được bán đấu giá cùng lúc, số

tiền liên quan, chỉ cần nói ra cũng đủ khiến đại đa số mọi người choáng váng.

Vì vậy, không ít người khi nhìn thấy Hứa Dịch xuất hiện tại bữa tiệc, đều không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy rằng Thương hội Tân Phi từ khi thành lập đến nay phát triển rất nhanh chóng, khiến ai nấy đều phải kinh ngạc, chỉ mất chưa đầy nửa năm, đã trở thành một Thương hội có chỗ đứng vững chắc ở Thành phố Bontar, nhưng Thương hội Tân Phi dù sao cũng mới thành lập chưa lâu, thiếu nền tảng, cho dù mỗi một món hàng mà Thương hội Tân Phi tung ra đều kiếm được rất nhiều tiền, nhưng trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy nửa năm, căn bản không thể tích lũy được khối tài sản khổng lồ.

Tên Hứa Dịch này, lấy tư cách gì để tham gia buổi đấu giá cao cấp tính bằng triệu đồng vàng này?

Chương 238: Thực lực của Thương hội Tân Phi (1/2)

Tuy không ai dám trực tiếp hỏi Hứa Dịch có đủ tư cách tham gia hay không, nhưng những người đến dò la tin tức thì không ít.

Hứa Dịch vừa xuất hiện trong bữa tiệc không lâu, Hội trưởng Moon Cruz của Thương hội Amli đã bưng một ly rượu vang đỏ, tươi cười tiến đến.

"Hội trưởng Hứa, bình thường chúng tôi mời anh tham gia yến tiệc, anh đều lấy cớ bận rộn không đến được, sao hôm nay Thành chủ đại nhân vừa mời, anh đã lập tức xuất hiện vậy?"

Từ sau khi đạt được thỏa thuận độc quyền cung cấp xi măng với Hứa Dịch, sau khi tiến hành nhiều lần thử nghiệm xi măng, xác định thứ này quả thực có tính năng vượt trội, vượt xa vật liệu xây dựng mà Thương hội Amli sử dụng trước đây, mỗi lần gặp Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz đều tươi cười niềm nở như vậy, không còn chút nào dáng vẻ nghi ngờ và khinh thường Hứa Dịch như lúc Thương hội Tân Phi mới gia nhập Liên minh Thương mại.

Hứa Dịch mỉm cười, giơ ly rượu cụng với ông ta: "Hội trưởng Cruz, anh oan uổng cho tôi rồi. Phải biết rằng trước đây ngay cả lời mời của Thành chủ đại nhân tôi cũng từ chối gần hết, không phải chỉ nhắm vào các anh đâu. Không còn cách nào khác, công việc trong Thương hội quá nhiều, không chỉ trước đây, mà gần đây tôi còn bận đến mức hận không thể đem cả thời gian ngủ để làm việc. Hôm nay có thể đến tham gia bữa tiệc này, cũng là liều mạng mới tranh thủ được thời gian."

"Có việc bận rộn là chuyện tốt. Đồ của Thương hội Tân Phi các

anh luôn bán chạy như vậy, anh là Hội trưởng đương nhiên sẽ bận rộn." Hội trưởng Cruz cười ha hả, đột nhiên ghé sát Hứa Dịch, cố ý hạ thấp giọng hỏi: "Hội trưởng Hứa, nói thật đi, cái Đèn bàn Ma thuật mới ra mắt của các anh bán được bao nhiêu cái rồi?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, giơ một bàn tay ra.

"Năm nghìn chiếc? Không, không thể ít như vậy được, vậy... năm vạn chiếc?" Thấy Hứa Dịch gật đầu, Hội trưởng Cruz lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, vẻ mặt đầy kinh ngạc."Mới chưa đầy nửa tháng mà đã bán được nhiều như vậy rồi? Hội trưởng Hứa, anh... Thương hội Tân Phi của các anh chẳng lẽ đã thi triển Ma pháp mê hoặc lên toàn bộ người dân Thành phố Bontar, khiến ai cũng mua đồ của các anh sao?"

Hứa Dịch không nhịn được cười, thầm nghĩ tuy không thi triển Ma pháp mê hoặc, nhưng thông qua hàng loạt sản phẩm mà Thương hội Tân Phi đã tung ra trước đó, cùng với các loại quảng cáo của Thương hội Tân Phi và nhiều bài báo trên "Nhật báo Bontar", hiện tại người dân Thành phố Bontar đã rất công nhận Thương hội Tân Phi và thương hiệu Tân Phi, bất kể Thương hội Tân Phi tung ra sản phẩm mới nào, đều sẽ lập tức thu hút sự chú ý từ mọi phía.

Mà lần này Đèn bàn Ma thuật có sự tham gia của hai nhà thiết kế thiên tài về ngoại hình là Yanis và Vivian, khiến cho Đèn bàn Ma thuật chỉ cần dựa vào ngoại hình thôi cũng đủ thu hút phần lớn ánh nhìn, cộng thêm sức ảnh hưởng của Thương hội Tân Phi, mới có thể đạt được doanh số khủng bố như vậy.

"Hội trưởng Cruz, nếu tôi có Ma pháp lợi hại như vậy, còn mở Thương hội làm gì nữa, trực tiếp mê hoặc mọi người, để họ ngoan ngoãn móc hết đồng vàng trong túi ra đưa cho tôi không phải tốt hơn sao?" Hứa Dịch nói đùa."Có thể bán chạy như vậy, đương nhiên là vì sản phẩm của Thương hội chúng tôi thực sự rất tốt. Ví dụ như xi măng, chẳng lẽ anh không thích sao?"

Nghe Hứa Dịch nhắc đến xi măng, Hội trưởng Cruz lập tức căng thẳng nhìn trái nhìn phải, nháy mắt với Hứa Dịch, thấp giọng nói: "Hội trưởng Hứa, chuyện này tạm thời xin anh hãy giữ bí mật giúp tôi."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu.

Trong thương trường, việc nắm bắt được tiên cơ rất nhiều lúc sẽ đóng vai trò cực kỳ quan trọng.

Hiện tại Thương hội Amli đã giành được quyền mua độc quyền xi măng từ Thương hội Tân Phi trước, điều này có nghĩa là bọn họ đã đi trước các Thương hội xây dựng khác một bước trong việc sử dụng vật liệu xây dựng mới này, cũng đại diện cho việc Thương hội Amli sau này có thể phát triển mạnh mẽ hơn.

Hội trưởng Cruz đương nhiên không hy vọng Hứa Dịch tiết lộ bí mật này ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến kế hoạch của ông ta và Thương hội Amli.

Thấy Hứa Dịch không nói gì nữa, Hội trưởng Cruz cười gượng hai tiếng, lại nói: "Hội trưởng Hứa, chúng ta vẫn nên quay lại vấn đề vừa rồi. Tại sao hôm nay anh lại rảnh rỗi đến tham gia bữa tiệc này? Tôi thật sự rất tò mò."

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta: "Sao vậy? Chẳng lẽ anh cũng cảm thấy tôi không đủ tư cách tham gia buổi đấu giá?"

"Sao có thể chứ?" Hội trưởng Cruz liên tục lắc đầu, dừng một chút, nhưng vẫn dùng giọng điệu rất uyển chuyển nói: "Chỉ là Thương hội các anh không phải vẫn luôn kinh doanh Cỗ máy Ma thuật sao? Tại sao lại quan tâm đến mỏ sắt?"

"Thương hội Amli của các anh chuyên về ngành xây dựng, tại sao anh lại đến đây?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Hây, công trường xây dựng cũng tiêu thụ không ít sắt. Huống

hồ trước đây anh đã nói..." Hội trưởng Cruz lại hạ thấp giọng."Cái bê tông cốt thép kia cũng rất hao tốn sắt. Nếu có thể tự mình nắm giữ một mỏ sắt, vậy thì tốt hơn nhiều so với việc trực tiếp mua từ tay người khác. Tôi nghĩ Hội trưởng Hứa anh nên biết rõ, Fuller Morgan tên kia luôn rất là đen tối."

Hứa Dịch dang hai tay ra: "Vậy anh thấy Cỗ máy Ma thuật mà Thương hội Tân Phi chúng tôi sản xuất có nhu cầu cao về quặng sắt hay không?"

Hội trưởng Cruz im lặng nhìn Hứa Dịch một lúc, khẽ nhíu mày: "Nói như vậy, Hội trưởng Hứa anh thật sự có ý định với hai mỏ sắt kia?"

"Đương nhiên, nếu không tôi đến đây làm gì?" Hứa Dịch đáp lại một cách đương nhiên, sau đó chỉ vào những người khác đang tụ tập trò chuyện rôm rả khắp nơi trong bữa tiệc."Lần này là Hoàng thất khó khăn lắm mới tổ chức đấu giá mỏ sắt công khai cho mọi người, anh xem không chỉ có Thương hội ở Thành phố Bontar chúng ta, mà ngay cả các Thương hội lớn ở thành phố khác cũng lần lượt chạy đến. Tôi nghĩ nếu Quốc Vương Bệ Hạ cho phép, thì Thương hội của các quốc gia khác cũng sẽ đến tham gia. Nói cho cùng, quặng sắt là thứ có công dụng quá rộng rãi, có cơ hội nắm giữ hai mỏ trong tay, thì ai mà nỡ bỏ qua chứ?"

Hội trưởng Cruz quay đầu nhìn quanh sảnh tiệc náo nhiệt, nơi mọi người đang tụ tập trò chuyện, gật đầu nói: "Đúng vậy, đây là cơ hội hiếm có, ai cũng không muốn bỏ lỡ." Nói xong, ông ta quay đầu nhìn Hứa Dịch, có chút do dự hỏi: "Nhưng mà Hội trưởng Hứa, theo tin tức tôi nghe được từ Thành chủ đại nhân, mỏ nhỏ hơn trong hai mỏ sắt kia có giá khởi điểm là năm mươi vạn đồng vàng..."

Ý tứ trong lời nói, đương nhiên là đang nghi ngờ thực lực kinh tế của Hứa Dịch.

Chương 239: Thực lực của Thương hội Tân Phi (2/2)

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ tên Hội trưởng Cruz này nói vòng vo nãy giờ, cuối cùng cũng không nhịn được mà nói ra nghi vấn này, bèn dùng giọng điệu thoải mái nói: "Ừm, tôi cũng nghe nói rồi. Nên nói là giá khởi điểm này rất thấp, nhưng tôi thấy nhiều người ở đây đang nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, e rằng giá cuối cùng sẽ cao hơn rất nhiều."

Hội trưởng Cruz len lén liếc nhìn Hứa Dịch, thấy anh nghe đến con số năm mươi vạn đồng vàng khổng lồ như vậy mà không hề nhíu mày, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Thương hội Tân Phi ở ngay trong Thành phố Bontar, dưới mí mắt của mọi người, bán ra thứ gì, thu được bao nhiêu lợi nhuận, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Theo như ước tính của mấy người trong Liên đoàn khi tụ tập cùng nhau lần trước, cho dù mỗi món hàng của Thương hội Tân Phi đều là lợi nhuận ròng, thì tổng thu nhập trong vòng chưa đầy nửa năm nay cũng chỉ khoảng chưa đến hai mươi vạn đồng vàng mà thôi, Hứa Dịch dựa vào đâu mà cho rằng mình có khả năng nhúng tay vào việc đấu giá hai mỏ sắt này? Thương hội Tân Phi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Đương nhiên, ông ta không thể nào moi được câu trả lời từ Hứa Dịch, vì vậy chỉ có thể tán gẫu thêm vài câu với Hứa Dịch rồi cáo từ rời đi.

Vừa xoay người, ánh mắt Hội trưởng Cruz lướt qua sảnh tiệc, đột nhiên giật mình.

Trong đại sảnh rộng hơn năm trăm mét vuông này, nơi có đỉnh vòm cao nhất cách mặt đất hơn bốn mét, nhìn quanh một lượt, Hội trưởng Cruz bỗng nhiên nhìn thấy vô số sản phẩm của Thương hội Tân Phi.

Trên hai bức tường bên trái và bên phải, từ trái sang phải, một loạt hơn hai mươi chiếc Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh được lắp đặt ngay ngắn.

Tuy trong quảng cáo của Thương hội Tân Phi, một chiếc Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh đủ để điều chỉnh nhiệt độ cho không gian ba mươi mét vuông, nhưng đại sảnh này là nơi Thành chủ đại nhân dùng để tiếp đãi khách khứa, đương nhiên sẽ không keo kiệt như vậy, vì thế đã đặt mua một lúc hai mươi chiếc từ Thương hội Tân Phi.

Bởi vì hiện tại đã vào giữa đông, bên ngoài trời đêm đã lạnh đến mức đóng băng, cho nên lúc này trong đại sảnh, hai mươi chiếc Điều hòa Ma thuật đều được bật hết công suất, điều chỉnh nhiệt độ trong đại sảnh ấm áp như đang ở giữa mùa xuân.

Mà trên bức tường phía dưới Điều hòa Ma thuật, cũng có một dãy giá đỡ dài, trên những giá đỡ này, Đèn bàn Ma thuật mới ra mắt của Thương hội Tân Phi được xếp thành hàng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh rộng lớn này sáng như ban ngày.

Trước đây, mỗi khi tổ chức yến tiệc trong đại sảnh này, ngoài việc phải thắp sáng vô số ngọn nến trên tường ra, còn phải thắp nến trên mỗi bàn tiệc mới đủ để duy trì ánh sáng cho toàn bộ đại sảnh.

Vậy mà hiện tại chỉ cần treo những chiếc Đèn bàn Ma thuật này trên tường, cộng thêm một chiếc đèn chùm Ma pháp được treo ở giữa đỉnh đại sảnh, nghe nói là do Thương hội Tân Phi đặc biệt thiết kế và chế tạo cho nơi này, thì toàn bộ đại sảnh đều sáng sủa,

không còn chút bóng tối nào.

Nhìn thấy những chiếc Điều hòa Ma thuật và Đèn bàn Ma thuật này, trong lòng Hội trưởng Cruz không khỏi dâng lên một suy đoán mà ngay cả bản thân ông ta cũng không dám tin.

Có lẽ... tất cả mọi người đều đã đánh giá thấp Thương hội Tân Phi.

Hứa Dịch không hề biết trong lòng Hội trưởng Cruz lại có nhiều suy nghĩ như vậy, càng không biết ông ta lại đưa ra đánh giá sai lầm nghiêm trọng về Thương hội Tân Phi chỉ vì nhìn thấy rất nhiều sản phẩm của Thương hội Tân Phi.

Nhưng nếu anh biết con số hai mươi vạn đồng vàng trong lòng Hội trưởng Cruz, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì theo báo cáo tài chính mà Sebas đã làm cách đây nửa tháng, trong vòng chưa đầy nửa năm nay, không tính doanh thu từ Đèn bàn Ma thuật, tổng doanh thu từ tất cả các sản phẩm mà Thương hội Tân Phi bán ra là đúng hai mươi vạn đồng vàng.

Nhưng đối với lợi nhuận thực sự của Thương hội Tân Phi, thì không phải là điều mà người ngoài có thể tính toán được.

Lý do rất đơn giản, bất kỳ sản phẩm nào của Thương hội Tân Phi đều là siêu lợi nhuận! Hơn nữa còn là siêu lợi nhuận cực kỳ khủng bố!

Trong đó, sản phẩm có tỷ suất lợi nhuận thấp nhất ngược lại là sản phẩm đầu tiên - Quạt ma thuật.

Bởi vì lúc đầu khi nghiên cứu và chế tạo Quạt ma thuật, Hứa Dịch chưa có nhiều kinh nghiệm trong việc nghiên cứu và phát triển Máy móc Ma thuật, vì vậy không thể kiểm soát tốt chi phí của Quạt ma thuật.

Hơn nữa, lúc đó Hứa Dịch cũng chưa thuê được đủ thợ thủ công Người lùn, chưa nghiên cứu ra được đủ Máy công cụ Ma thuật để sản xuất hàng loạt, vì vậy phần lớn vỏ ngoài của Quạt ma thuật đều do các xưởng rèn trong Thành phố Bontar chế tạo, điều này càng khiến chi phí tăng cao.

Nhưng cho dù như vậy, tỷ suất lợi nhuận của Quạt ma thuật đời đầu vẫn vượt quá 50%.

Còn Quạt Ma thuật Điều tốc thế hệ thứ hai vì công nghệ chế tạo đã hoàn thiện hơn, lại được sản xuất hàng loạt bằng Máy công cụ Ma thuật, chi phí giảm đi rất nhiều, trong khi giá bán so với Quạt ma thuật đời đầu không thay đổi, vì vậy tỷ suất lợi nhuận thậm chí còn vượt quá 70%.

Về phần Cỗ máy Ma thuật Canh tác, Điều hòa Ma thuật, Nồi cơm Ma thuật sau này, cho đến Đèn bàn Ma thuật hiện tại, bất kể là sản phẩm nào, tỷ suất lợi nhuận đều không dưới 70%.

Nói cách khác, trong vòng chưa đầy nửa năm nay, tổng doanh thu của Thương hội Tân Phi tính tròn là hai mươi vạn đồng vàng, vậy thì tổng lợi nhuận đã lên đến con số đáng kinh ngạc là khoảng mười bốn vạn đồng vàng!

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, Thương hội Tân Phi cũng đầu tư không ít.

Trong đó, chi phí chủ yếu là dành cho nghiên cứu và phát triển.

Đối với việc nghiên cứu thử nghiệm sản phẩm mới, công nghệ mới và lý thuyết mới, Hứa Dịch luôn không tiếc tiền bạc đầu tư.

Nửa năm nay, chỉ riêng khoản này, Hứa Dịch đã đầu tư tổng cộng hơn hai vạn đồng vàng.

Cộng thêm chi phí vận hành của Thương hội, bao gồm cả tiền

lương của công nhân, tiêu tốn khoảng ba vạn đồng vàng, hiện tại trên sổ sách của Thương hội Tân Phi còn lại tám vạn bảy nghìn bốn trăm sáu mươi ba đồng vàng.

Đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi tay trắng làm nên cơ nghiệp, thì đây chắc chắn là một khoản tiền khổng lồ.

Nhưng số tiền này dùng để đấu giá hai mỏ sắt, rõ ràng là còn lâu mới đủ.

Sau khi tính toán xong trong lòng, Hứa Dịch vừa ngẩng đầu lên, thì vừa vặn chạm phải ánh mắt hơi nghi hoặc của Hội trưởng Fuller Morgan của Thương hội Falcao ở phía xa.

Chương 240: Tiền bảo lãnh (1/2)

Lần này Hoàng thất Lanpari đột nhiên tuyên bố quyết định tổ chức đấu giá công khai hai mỏ sắt nằm trong địa phận Thành phố Bontar, trong thời gian ngắn đã thu hút sự chú ý của hầu hết các Thương hội có thực lực trong Vương quốc.

Sau khi xác định tin tức này là sự thật, các Thương hội đổ xô đến Thành phố Bontar để tham gia buổi đấu giá lần này, hầu như đều là những Thương hội lớn hàng đầu của Vương quốc Lanpari.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đây là một cơ hội cực kỳ tốt.

Bởi vì trước đây, các mỏ sắt trong Vương quốc Lanpari hầu như đều bị Gia tộc Jose khống chế, người khác căn bản không thể nhúng tay vào.

Mà hiện tại Quốc Vương Bệ Hạ lại mang hai mỏ sắt ra đấu giá công khai, điều này đồng nghĩa với việc thái độ của Hoàng thất Vương quốc đối với Gia tộc Jose đã bắt đầu thay đổi, đã bắt đầu ngầm cho phép các Thương hội khác tham gia vào ngành khai thác mỏ sắt.

Đối với việc tại sao Hoàng thất lại đột nhiên làm như vậy, mọi người đều có những suy đoán khác nhau.

Trong đó, suy đoán phổ biến nhất là do Quốc Vương Bệ Hạ cuối cùng đã tỏ ra bất mãn với việc Gia tộc Jose một tay nắm giữ ngành khai thác mỏ sắt của Vương quốc, đây là dấu hiệu cho thấy ông sẽ ra tay với Gia tộc Jose.

Suy đoán thứ hai là do một số người am hiểu về tài chính của Vương quốc đưa ra.

Bởi vì tình hình tài chính của Vương quốc trong những năm gần đây luôn ở mức rất thấp, cho dù Quốc Vương Bệ Hạ muốn làm gì đi chăng nữa, cũng luôn bị hạn chế bởi vấn đề tài chính.

Vì vậy, bất đắc dĩ, Quốc Vương Bệ Hạ cuối cùng đã quyết định lấy tài nguyên khoáng sản thuộc sở hữu của Hoàng thất ra để đổi lấy nguồn thu tài chính đủ để hỗ trợ cho các kế hoạch khác của mình.

Có thể nói, suy đoán này thực sự đã khá gần với sự thật. Lần này, nếu nói một cách khái quát, thì quả thực là do Quốc Vương Bệ Hạ bị hạn chế bởi tài chính của Vương quốc, không thể hào phóng mua một lúc hàng vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác từ Thương hội Tân Phi, nên mới nghĩ đến việc dùng mỏ để thanh toán.

Tuy nhiên, do chuyện Hứa Dịch ký kết thỏa thuận với Quốc Vương Bệ Hạ và Cơ quan Nông nghiệp đều được tiến hành trong bí mật, rất ít người biết được.

Gia tộc Jose biết được chuyện về hai mỏ sắt này, cũng là do suy đoán từ động thái của Quốc Vương Bệ Hạ đối với hai mỏ này, nên mới đề nghị với Quốc Vương Bệ Hạ được cạnh tranh công bằng.

Đối với vai trò của Thương hội Tân Phi trong chuyện này, Cervini đảm bảo với Hứa Dịch rằng Gia tộc Jose hẳn là không biết, nhưng Hứa Dịch lại không dám chắc chắn.

Mà hiện tại, nhìn thấy ánh mắt của Hội trưởng Fuller Morgan, Hứa Dịch lập tức xác định, cho dù Gia tộc Jose không biết rõ ràng như vậy, nhưng chắc chắn cũng biết mình và Thương hội Tân Phi có liên quan đến chuyện này.

Còn về việc Gia tộc Jose đã biết được bao nhiêu, Hứa Dịch không thể xác định được.

Nghĩ vậy, Hứa Dịch đi thẳng về phía Hội trưởng Morgan.

Thấy Hứa Dịch đi về phía mình, Hội trưởng Morgan nhanh chóng nở nụ cười trên mặt, giơ ly rượu về phía Hứa Dịch: "Này, anh bạn Hứa, hôm nay cậu có thể xuất hiện ở đây, thật là khiến tôi bất ngờ đấy."

"Vừa rồi Hội trưởng Cruz cũng nói như vậy." Hứa Dịch nhún vai."Xem ra, e rằng hơn phân nửa số người ở đây đều có suy nghĩ này."

Hội trưởng Morgan mỉm cười, không hề phủ nhận.

Hứa Dịch cũng không muốn dây dưa với ông ta về vấn đề này, bèn nói thẳng: "Hội trưởng Morgan, Thương hội Falcao của các ông đã kiểm soát gần một nửa số mỏ sắt trong địa phận Thành phố Bontar rồi, bây giờ có thêm hai mỏ này, sao không nhường lại cho người khác?"

Hội trưởng Morgan sờ mái tóc đã bạc trắng một nửa của mình, cười ha hả: "Hội trưởng Hứa đang nói đùa sao? Đã nắm trong tay một nửa số mỏ sắt rồi, tại sao Thương hội Falcao chúng tôi lại không muốn kiểm soát toàn bộ số mỏ sắt còn lại chứ? Hội trưởng Hứa, Thương hội Tân Phi của cậu hiện tại đang độc quyền kinh doanh Máy móc Ma thuật, nếu lúc này có người khác nhảy ra tranh giành với cậu, cậu có bằng lòng nhường lại không?"

"Tôi rất bằng lòng." Hứa Dịch gật đầu."Có cạnh tranh mới có phát triển, thật ra tôi rất hy vọng ngoài Thương hội Tân Phi chúng tôi ra, sẽ có thêm vài Thương hội, thậm chí là vài chục Thương hội khác cũng sản xuất Máy móc Ma thuật, chỉ có mình chúng tôi, ngành này phát triển sẽ rất chậm."

Sắc mặt Hội trưởng Morgan hơi trầm xuống, nhíu mày: "Hội trưởng Hứa, cậu đang nói trái lòng mình đấy à? Hiện tại Thương hội Tân Phi của cậu kiếm được nhiều tiền như vậy, chẳng phải là vì chỉ có Thương hội của cậu mới sản xuất được Máy móc Ma thuật sao? Nếu như cậu nói, có thêm vài Thương hội, thậm chí là vài chục Thương hội khác cũng có thể sản xuất Máy móc Ma thuật, cậu nghĩ Thương hội của cậu còn kiếm được nhiều tiền như vậy nữa không?"

"Kia kìa, chẳng phải có mấy Thương hội đó sao." Hứa Dịch hất cằm, nhìn về phía một đám người đang túm tụm ở phía xa của đại sảnh.

Hội trưởng Morgan nhìn theo ánh mắt của Hứa Dịch, khinh thường nói: "Đám người Thành phố Saltan này, vậy mà lại dám đến địa bàn của Thành phố Bontar chúng ta cướp miếng ăn, đúng là không biết sống chết."

Đám người đó chính là đại diện của một số Thương hội ở Thành phố Saltan, trong đó, người đàn ông trung niên đang được một đám người vây quanh, thao thao bất tuyệt chính là Hội trưởng Bruno của Thương hội Leo, mà bên cạnh ông ta, trong số những người đó, còn có Hội trưởng Fasak của Thương hội Fasak mà Hứa Dịch quen biết.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của Hứa Dịch và Morgan, Hội trưởng Bruno dừng cuộc trò chuyện với những người xung quanh, quay đầu nhìn sang.

Ánh mắt chạm vào ánh mắt của Hứa Dịch, trong mắt Hội trưởng Bruno lóe lên tia lạnh lẽo, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, thậm chí còn giơ ly rượu trong tay lên, ra dấu chào Hứa Dịch từ xa.

Những người bên cạnh thấy vậy, cũng nhìn sang, Hội trưởng Fasak lập tức nở nụ cười chân thành, cũng giơ ly rượu chào Hứa

Dịch.

Vài người khác thì có chút khó hiểu, không rõ tại sao Hội trưởng Bruno và Hội trưởng Fasak, những người có thể hô mưa gọi gió ở Thành phố Saltan, lại chủ động chào hỏi một thanh niên trông có vẻ bình thường, tuổi tác còn rất trẻ ở phía đối diện.

Nếu Hứa Dịch là con cháu của gia tộc quý tộc lớn, thì thế lực gia tộc sau lưng cậu có lẽ đủ để khiến hai người phải khách sáo với cậu, nhưng nhìn thế nào, Hứa Dịch cũng không có khí chất đặc trưng của con cháu gia tộc quý tộc lớn.

Chương 241: Tiền bảo lãnh (2/2)

Tuy nhiên, đã là Hội trưởng Bruno và Hội trưởng Fasak chủ động chào hỏi, những người khác tự nhiên cũng không ngại nở nụ cười, lần lượt giơ ly rượu chào Hứa Dịch.

Hứa Dịch cũng giơ ly rượu trong tay lên, mỉm cười với bọn họ, sau đó nói với Hội trưởng Morgan: "Lần này là buổi đấu giá công khai do Quốc Vương Bệ Hạ và Ngành Khai khoáng phối hợp với Thành phố Bontar tổ chức, chúng ta cũng không có ưu thế gì đặc biệt trước mặt người Saltan."

"Chúng ta?" Hội trưởng Morgan nhíu mày, nhịn không được hỏi: "Hội trưởng Hứa, Thương hội Tân Phi của cậu thật sự muốn tham gia buổi đấu giá sao?"

"Đương nhiên, nếu không tôi đến đây làm gì?" Hứa Dịch đáp lại một cách đương nhiên.

Hội trưởng Morgan im lặng một lúc, khẽ hừ một tiếng: "Hội trưởng Hứa, với tư cách là bạn bè trong Liên đoàn, tôi phải khuyên cậu một câu, tốt nhất đừng nên làm những việc vượt quá khả năng của mình."

Hứa Dịch gật đầu: "Cảm ơn lời khuyên của Hội trưởng Morgan, tôi biết mình nên làm gì."

Hội trưởng Morgan lại hừ lạnh một tiếng, giơ ly rượu bỏ đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của ông ta, Hứa Dịch sờ mũi, cười khổ: "Tại sao không ai tin chúng ta có thực lực mua hai mỏ sắt này

chứ?" Nghĩ rồi, cậu lại nhún vai, tự giễu cười: "Mà thôi, thật ra chính tôi cũng không tin."

Bữa tiệc tiếp tục diễn ra trong tiếng trò chuyện rôm rả của mọi người, khi tất cả mọi người đều cảm thấy thời gian đã chín muồi, Bá tước Satsuma mới xuất hiện từ phía sau đại sảnh, ngay lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Sau khi chào đón mọi người đến tham dự và nói vài lời khách sáo, Bá tước Satsuma nhanh chóng đi vào chủ đề chính, tuyên bố buổi đấu giá - phần quan trọng nhất của bữa tiệc hôm nay chính thức bắt đầu.

"Theo ủy thác của Quốc Vương Bệ Hạ, buổi đấu giá lần này sẽ bán đấu giá quyền khai thác hai mỏ nằm cách Thành phố Bontar khoảng 50 km về phía Tây và khoảng 60 km về phía Tây Nam. Theo kết quả thăm dò của Cơ quan Khoáng sản Vương quốc, ngoài trữ lượng sắt phong phú, hai mỏ này còn chứa nhiều loại quặng kim loại khác..."

Đối với tình hình của hai mỏ sắt, hầu hết mọi người có mặt đều đã ít nhiều biết được, nhưng lúc này, nghe Bá tước Satsuma giới thiệu chi tiết, vẫn không khỏi kinh ngạc thán phục.

Theo kết quả thăm dò của Ngành Khai khoáng Vương quốc, hai mỏ sắt này đều có thể coi là mỏ loại một, nếu khai thác bình thường hàng năm, thu nhập thấp nhất cũng sẽ vượt quá mười vạn đồng vàng.

Nếu có thể mua được cả hai mỏ sắt, cho dù quá trình khai thác cần đầu tư một khoản tiền không nhỏ, nhưng vẫn có thể kiếm được bộn tiền.

"Theo chỉ thị của Quốc Vương Bệ Hạ, lần này không phải là bán quyền sở hữu hai mỏ sắt này, mà là bán quyền khai thác, thời hạn là 50 năm, ai có nhu cầu có thể tham gia đấu giá." Bá tước

Satsuma nói tiếp.

Mọi người âm thầm gật đầu, không hề bất ngờ.

Đây cũng là điều đương nhiên, cho dù là những mỏ sắt hiện đang bị Gia tộc Jose khống chế, trên danh nghĩa vẫn thuộc về Hoàng thất Lanpari, chứ không phải thuộc về Gia tộc Jose, chỉ là quyền khai thác vẫn luôn nằm trong tay Gia tộc Jose, trên thực tế vẫn bị Gia tộc Jose kiểm soát mà thôi.

50 năm quyền khai thác, đối với một mỏ sắt mà nói, không thể coi là dài, nhưng cũng không thể coi là ngắn.

Nếu dám đầu tư, 50 năm đủ để thu hồi vốn và kiếm được một khoản lợi nhuận kếch xù từ mỏ sắt.

Sau khi giới thiệu xong các điều kiện cơ bản của hai mỏ sắt, Bá tước Satsuma giao quyền chủ trì cho hai người dẫn chương trình và đấu giá viên được mời đến.

Người dẫn chương trình không lập tức tuyên bố bắt đầu đấu giá, việc đầu tiên là yêu cầu những cá nhân và Thương hội tham gia đấu giá phải nộp tiền bảo lãnh.

Đây cũng không phải là quy định gì quá đặc biệt.

Trước khi tiến hành các cuộc đấu giá lớn, thường sẽ có quy định này, để đảm bảo những người tham gia đấu giá đều có đủ thực lực, tránh trường hợp có người cố ý phá rối.

Hầu hết những người đến tham dự bữa tiệc đều đã chuẩn bị từ trước, vì vậy, dưới sự giám sát của người của Phủ Thành chủ, mọi người lần lượt nộp tiền bảo lãnh đã chuẩn bị sẵn.

Theo quy định phổ biến trên Lục địa Saiens, tiền bảo lãnh ít nhất phải bằng 40% giá khởi điểm, mà giá khởi điểm của hai mỏ này cộng lại là một triệu hai trăm nghìn đồng vàng, vì vậy, chỉ

riêng tiền bảo lãnh đã lên tới con số khổng lồ là bốn trăm tám mươi nghìn đồng vàng.

Nhìn những thương nhân xung quanh lần lượt bước lên, nộp tiền bảo lãnh, trong lòng Hứa Dịch không khỏi nghi ngờ.

Xem ra, Vương quốc Lanpari có không ít thương nhân có thực lực rất mạnh, có rất nhiều Thương hội có thể bỏ ra số tiền khổng lồ bốn trăm tám mươi nghìn đồng vàng.

Mà thu nhập tài chính của Vương quốc Lanpari lại chỉ có vỏn vẹn chưa đến một triệu đồng vàng, sự chênh lệch này thật sự là quá lớn.

Liếc nhìn Hội trưởng Morgan đang bước lên, Hứa Dịch nheo mắt, trầm ngâm suy nghĩ.

Rất nhanh đã đến lượt Hứa Dịch lên, vừa nghe người dẫn chương trình hô tên Hứa Dịch, hơn phân nửa số người có mặt đồng loạt nhìn về phía cậu.

Các thương nhân trong Thành phố Bontar đương nhiên nhận ra Hứa Dịch, mà do Thương hội Tân Phi, trên thực tế, các thương nhân ở một số thành phố lân cận Thành phố Bontar cũng đã nghe danh Hứa Dịch từ lâu.

Mà cho dù trước hôm nay không quen biết Hứa Dịch, trong bữa tiệc, ít nhiều gì cũng nghe được một số lời đồn đại về Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, đều có chút tò mò về Thương hội Tân Phi đang phát triển nhanh chóng này.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, Thương hội mới nổi này cho dù có kiếm được nhiều tiền đến đâu, cũng tuyệt đối không thể nào trong vòng chưa đầy nửa năm đã kiếm được năm trăm nghìn đồng vàng.

Vì vậy, khi Hứa Dịch bước ra khỏi đám đông, đi về phía sân

khấu, vô số ánh mắt tò mò hoặc nghi ngờ đổ dồn về phía cậu.

Thương hội Tân Phi này, thật sự có thể bỏ ra số tiền lớn như vậy sao?

Hứa Dịch giữ nụ cười hoàn hảo trên mặt, bước những bước đi không nhanh không chậm đến trước mặt người dẫn chương trình, mỉm cười với Bá tước Satsuma đang ngồi một bên, sau đó mới lấy từ trong ngực ra một chiếc túi giấy trông có vẻ không dày lắm.

Người dẫn chương trình nhận lấy túi giấy, mở ra xem, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, sau đó lớn tiếng tuyên bố: "Thương hội Tân Phi, nộp năm tấm Séc vàng mệnh giá mười vạn đồng vàng do Thương hội Chimera phát hành, tổng cộng là năm trăm nghìn đồng vàng!"

Chương 242: Buổi đấu giá (1/2)

Dưới khán đài bỗng vang lên những tiếng xì xào bàn tán, rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt khó tin, nhìn Hứa Dịch với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Thương hội Tân Phi này, vậy mà thật sự một hơi lấy ra năm mươi vạn đồng vàng!

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn, chính là thứ cậu lấy ra vậy mà lại là Séc vàng mệnh giá cực lớn do Thương hội Chimera phát hành!

Phải biết rằng Thương hội Chimera là Thương hội lớn nhất trên Lục địa Saiens, muốn có được sự thừa nhận của họ, để họ phát hành Séc vàng cho mình vốn đã là một việc không dễ dàng, mà muốn để Thương hội Chimera phát hành loại Séc vàng mệnh giá cực lớn này, vậy thì càng là cực kỳ khó khăn.

Những Thương hội có mặt ở đây tuy rằng đều có gia thế không nhỏ, nhưng lúc nãy khi nộp tiền bảo lãnh phần lớn đều là sử dụng Séc vàng do Thương hội Lanpari - do Hoàng thất Lanpari thành lập - phát hành, hoặc là trực tiếp sử dụng một số khế ước trái phiếu làm vật thế chấp, chỉ có số ít Thương hội là lấy ra Séc vàng do những Thương hội có thẩm quyền được công nhận trên Lục địa - bao gồm cả Thương hội Chimera - phát hành.

Trong mắt mọi người, sở hữu Séc vàng do Thương hội Chimera phát hành, bản thân nó chính là một loại minh chứng cho thân phận và địa vị.

Mà với thực lực hiện tại của Thương hội Tân Phi, bình thường căn bản không có tư cách này mới đúng.

Ngoài ra, Thương hội Tân Phi vậy mà lại một hơi nộp năm mươi vạn đồng vàng tiền bảo lãnh, điều này chứng tỏ Hứa Dịch có ý đồ tham gia vào việc cạnh tranh cả hai mỏ.

Với thực lực của Thương hội Tân Phi, có thể cạnh tranh một trong hai mỏ - mỏ nhỏ hơn - đã khiến mọi người cảm thấy khó tin, huống chi là cạnh tranh cả hai!

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, khiến mọi người không thể không tin.

Nhìn Hứa Dịch ung dung đi xuống khán đài, Hội trưởng Morgan hơi nheo mắt lại.

Từ năm tấm Séc vàng mệnh giá cực lớn do Thương hội Chimera phát hành kia, ông ta ngửi thấy một tia không bình thường.

Hai mỏ sắt mà Thương hội Falcao nhất định phải có được này, có lẽ sẽ xuất hiện một chút biến số.

Rất nhanh, các đại diện Thương hội tham gia buổi đấu giá lần lượt nộp tiền bảo lãnh xong, mọi người lúc này mới giật mình phát hiện, dựa theo số liệu mà người dẫn chương trình vừa công bố, cuối cùng tham gia đấu giá là ba mươi tám Thương hội, chỉ tính riêng tiền bảo lãnh, hiện tại người dẫn chương trình đã thu được một khoản tiền khổng lồ lên tới hơn một ngàn vạn đồng vàng.

Chẳng trách bên ngoài đại sảnh từ sớm đã được binh lính vũ trang đầy đủ bao vây bảo vệ, không cho phép bất kỳ người nhàn rỗi nào đến gần.

Hơn một ngàn vạn đồng vàng! Đây chính là con số đủ để khiến đại đa số mọi người phải điên cuồng!

Rất nhanh, trong sự mong đợi vừa phấn khích vừa căng thẳng của mọi người, người dẫn chương trình tuyên bố buổi đấu giá

chính thức bắt đầu, vị đấu giá viên do Bá tước Satsuma đặc biệt mời đến từ Thành phố Anweimar bước lên sân khấu.

"Mỏ số 1, giá khởi điểm năm mươi vạn đồng vàng, mỗi lần tăng giá tối thiểu là năm ngàn đồng vàng, bắt đầu!"

Sau khi cây búa gỗ trong tay vị đấu giá viên gõ xuống, đã có vài Thương hội không kìm được mà hô lên con số.

Chỉ trong chốc lát, giá đấu giá từ năm mươi vạn đồng vàng - giá khởi điểm - đã tăng vọt lên hơn sáu mươi vạn đồng vàng.

Lúc này, bầu không khí sôi nổi trong đại sảnh mới dịu xuống, tiếng hô giá cũng ít đi rất nhiều.

"Bảy mươi vạn đồng vàng." Một giọng nói đột nhiên vang lên, trong nháy mắt khiến cả đại sảnh trở nên im lặng.

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía phát ra giọng nói, vừa rồi giá hô cuối cùng chỉ là sáu mươi mốt vạn đồng vàng, tên này vậy mà trực tiếp tăng lên bảy mươi vạn đồng vàng, đầu óc có vấn đề sao?

Chờ đến khi nhìn rõ người hô giá, mọi người đều bừng tỉnh.

Thương hội Falcao đương nhiên sẽ quyết tâm giành được hai mỏ này, Hội trưởng Morgan trực tiếp tăng giá mạnh như vậy, cũng coi như là thể hiện quyết tâm của Thương hội Falcao với mọi người.

Đương nhiên, con số này tuy rằng đã được coi là giá trên trời, nhưng vẫn không thể dọa lui được người khác, đại sảnh im lặng một lúc, rất nhanh liền có người hô giá bảy mươi mốt vạn đồng vàng.

Giá cả vượt quá bảy mươi vạn đồng vàng, khiến không ít Thương hội có chút do dự.

Số tiền lớn như vậy, tuyệt đối không phải là có thể dễ dàng lấy ra.

Nhưng do dự cũng chỉ là trong chốc lát, rất nhanh những người này liền hiểu ra, hiện tại đang đấu giá chính là mỏ nhỏ hơn trong hai mỏ, giá cả hiển nhiên sẽ thấp hơn một chút.

Nếu ngay cả mỏ này cũng không lấy được, vậy thì mỏ lớn hơn thứ hai chẳng phải là càng không cần mơ tưởng sao.

Vì vậy, tuy rằng tiếng hô giá không còn nhiệt liệt như lúc trước, nhưng lại chưa từng bị gián đoạn.

Giá đấu giá lại một lần nữa tăng lên, rất nhanh đã tiến gần mốc tám mươi vạn đồng vàng.

Trong mắt mọi người, tám mươi vạn đồng vàng kỳ thực có thể coi là một mức giá rất hợp lý cho mỏ sắt này.

Vượt quá con số này, cho dù vẫn có thể thu được lợi nhuận không nhỏ, nhưng so sánh với việc đầu tư và sản xuất sau này, thì đã không thể coi là quá lời.

Đương nhiên, có lợi nhuận thì sẽ có người động lòng, vì vậy vẫn có không ít đại diện Thương hội vì nó mà động lòng, chuẩn bị tăng giá thêm một lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, Hội trưởng Morgan lại lên tiếng.

"Chín mươi vạn đồng vàng!"

Đại sảnh lần nữa rơi vào im lặng.

Mọi người nhìn Hội trưởng Morgan với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Cho dù Thương hội Falcao các ông có muốn mỏ sắt này đến đâu, cũng không cần tăng giá như vậy chứ?

Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng chính là tăng thêm mười vạn đồng vàng, rõ ràng là đang nói rõ với người khác rằng ông ta nhất định phải có được mỏ này.

Phải nói rằng, chiến lược đấu giá kiểu này của Hội trưởng Morgan cũng không phải là hiếm thấy.

Khi đấu giá một món đồ đặc biệt được hoan nghênh, cạnh tranh đặc biệt gay gắt, cách làm này có thể trực tiếp dọa lui rất nhiều người có ý định hớt tay trên, bớt đi không ít phiền phức.

Nhưng sau khi bày tỏ quyết tâm của mình như vậy, lại rất có khả năng gặp phải tình huống bị người khác cố ý nâng giá.

Là lợi hay là hại, kỳ thực rất khó dự đoán.

Trong đại sảnh lại im lặng một lúc, đúng lúc đấu giá viên muốn lên tiếng xác nhận, lại có người tăng giá.

"Chín mươi lăm vạn."

Hội trưởng Morgan nhìn về phía phát ra giọng nói, phát hiện người hô giá này, chính là Hội trưởng Bruno của Thương hội Leo mà lúc nãy Hứa Dịch và ông ta nhìn thấy.

Chương 243: Buổi đấu giá (2/2)

Ánh mắt hai người chạm nhau, Hội trưởng Morgan cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Một trăm vạn!"

Vốn dĩ còn đang do dự có nên lên tiếng hay không, một số đại diện Thương hội không tự chủ được mà ngậm miệng lại.

Tất cả mọi người đều có chút hưng phấn nhìn Hội trưởng Morgan và Hội trưởng Bruno.

Nhìn từ tình hình hiện tại, lần đấu giá này, e rằng đã trở thành nơi so tài của hai người này.

Quả nhiên, nghe thấy Hội trưởng Morgan hô giá, Hội trưởng Bruno căn bản không chút do dự, lập tức hô: "Một trăm lẻ năm vạn."

Hội trưởng Morgan chỉ dừng lại một chút, liền lập tức theo sát: "Một trăm mười vạn."

"Một trăm mười lăm vạn."

"Một trăm hai mươi vạn."...

Sau vài lần so tài, giá đấu giá trong nháy mắt vậy mà đã vượt quá một trăm năm mươi vạn.

Tất cả mọi người trong đại sảnh gần như đều nín thở, không dám lên tiếng.

Ai cũng không ngờ tới, mỏ có giá khởi điểm năm mươi vạn, vậy mà cuối cùng lại tăng vọt lên hơn một trăm năm mươi vạn!

Cho dù những người có mặt ở đây đều là những Thương hội có thực lực hùng hậu, nhưng đối với bất kỳ Thương hội nào mà nói, muốn lấy ra số tiền khổng lồ một trăm năm mươi vạn đồng vàng, cũng cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Ngay cả Hội trưởng Bruno sau khi nghe thấy Hội trưởng Morgan không chút do dự hô ra con số trên trời một trăm năm mươi vạn đồng vàng, cũng nhịn không được mà biến sắc, do dự hồi lâu, mới nghiến răng nghiến lợi, hô: "Một trăm năm mươi mốt vạn."

Nghe thấy con số này, mọi người trong đại sảnh vậy mà lại không tự chủ được mà thở dài một tiếng.

Lúc trước khi hai người đấu giá đều là mỗi lần tăng giá năm vạn đồng vàng, lần này Hội trưởng Bruno lại chỉ tăng thêm một vạn đồng vàng, có thể thấy trong lòng ông ta đã không còn tự tin, lần hô giá này chỉ là ôm một tia hy vọng mong manh, đánh cược rằng Hội trưởng Morgan cũng đã đến giới hạn mà thôi.

Thế nhưng Hội trưởng Morgan lại cười lạnh một tiếng với Hội trưởng Bruno, vậy mà lại trực tiếp hô một trăm sáu mươi vạn!

Đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Hội trưởng Morgan, trên trán Hội trưởng Bruno toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Ông ta rất muốn tăng thêm một vạn nữa để thử xem sao, nhưng lại sợ Hội trưởng Morgan đột nhiên bỏ cuộc.

Nếu là như vậy, thì có nghĩa là Thương hội Leo phải bỏ ra cái giá trên trời một trăm sáu mươi mốt vạn đồng vàng để mua mỏ sắt này.

Tuy rằng Thương hội Leo có thể coi là Thương hội lớn nhất Thành phố Saltan, nhưng so với Thương hội Falcao - Thương hội có thể coi là Thương hội lớn hàng đầu trong Vương quốc Lanpari -

thì căn bản không thể so sánh được.

Thật sự một hơi lấy ra một trăm sáu mươi mốt vạn đồng vàng, đối với Thương hội Leo mà nói tuyệt đối là tổn thất nặng nề.

Mà khai thác mỏ sắt còn cần phải đầu tư một lượng lớn nhân lực và vật lực, vốn đầu tư rất lớn.

Thương hội Falcao bởi vì kinh doanh chủ yếu là khoáng sản, từ sớm đã có kinh nghiệm khai thác cực kỳ phong phú, đối với bọn họ mà nói, khai thác thêm một mỏ sắt chỉ là một hành động rất bình thường, mà đối với Thương hội Leo mà nói lại hoàn toàn không phải là chuyện đơn giản như vậy.

So sánh một chút, lợi nhuận của Thương hội Falcao khi khai thác mỏ sắt này tuyệt đối sẽ vượt xa các Thương hội khác, cho nên Hội trưởng Morgan mới có thể không chớp mắt mà liên tục tăng giá.

Nhìn thấy Hội trưởng Bruno lộ vẻ mặt do dự, Hội trưởng Morgan lại cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với vị đấu giá viên trên đài: "Có thể bắt đầu tính giờ rồi chứ?"

Vị đấu giá viên nhìn Hội trưởng Bruno một cái, thấy ông ta không có phản ứng gì, liền giơ cây búa gỗ trong tay lên, lớn tiếng nói: "Một trăm sáu mươi vạn lần thứ nhất..."

"Chờ đã!" Hội trưởng Bruno đột nhiên giơ tay lên, ngăn cản động tác của vị đấu giá viên, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Hội trưởng Morgan một cái, lúc này mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Một trăm sáu mươi lăm vạn."

Mọi người lập tức ồ lên.

Lúc trước khi Hội trưởng Bruno hô giá cũng chỉ tăng thêm một vạn đồng vàng, lần này vậy mà lại một hơi tăng thêm năm vạn.

Ông ta muốn làm gì?

Chẳng lẽ Thương hội Leo cũng giống như Thương hội Falcao, đều khát khao mỏ sắt này như vậy sao?

Hội trưởng Morgan liếc nhìn Hội trưởng Bruno một cái, cũng ngoài dự đoán của mọi người mà hô ra con số "Một trăm sáu mươi sáu vạn".

Thấy Hội trưởng Bruno do dự một lúc, lại có động tác muốn tăng giá, Hội trưởng Morgan lạnh lùng nhìn ông ta một cái, trầm giọng nói: "Hội trưởng Bruno, Thương hội Leo các ông thật sự muốn tranh giành đến cùng với Thương hội Falcao chúng tôi sao? Tôi nghĩ tôi cần phải nhắc nhở ông một chút, cho dù có đưa mỏ sắt này vào tay Thương hội Leo các ông, e rằng các ông cũng không khai thác ra được nửa khối quặng sắt nào đâu."

Lần này, không chỉ có Hội trưởng Bruno, mà những người khác trong đại sảnh cũng đều biến sắc.

Câu nói này của Hội trưởng Morgan rõ ràng là đã ẩn chứa ý đe dọa.

Nhưng mọi người lại không thể không thừa nhận, lời đe dọa của ông ta rất có khả năng sẽ trở thành sự thật.

Thương hội Falcao kiểm soát gần như tất cả các mỏ khoáng sản trong Vương quốc Lanpari, chỉ cần bọn họ nói một câu, e rằng sẽ không có một thợ mỏ nào dám đến Thương hội Leo làm việc.

Nếu vậy, Thương hội Leo cho dù có lấy được mỏ, cũng rất khó khai thác ra quặng.

Mà cho dù có cách khai thác ra, muốn bán đi e rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vẻ mặt Hội trưởng Bruno thay đổi liên tục, cuối cùng lại thở

dài một tiếng, buông tay xuống.

Thấy ông ta từ bỏ, mọi người cũng nhịn không được mà thở dài một tiếng.

Lần đấu giá thứ nhất đã có kết quả như vậy, vậy thì lần đấu giá thứ hai e rằng sẽ không còn Thương hội nào dám cạnh tranh với Thương hội Falcao nữa.

Buổi đấu giá lần này, kỳ thực đã coi như là ngã ngũ.

Hội trưởng Morgan lộ ra nụ cười đắc ý của người chiến thắng, quay đầu nhìn vị đấu giá viên trên đài.

Vị đấu giá viên tự nhiên cũng là người tinh ý, nhìn thấy tình hình dưới đài, cũng không do dự, lại giơ cây búa gỗ lên.

"Một trăm sáu mươi sáu vạn lần thứ nhất... Một trăm sáu mươi sáu vạn lần thứ hai... Một trăm sáu mươi sáu vạn lần thứ ba..."

Thấy vị đấu giá viên sắp gõ búa, đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Một trăm tám mươi vạn!"

Chương 244: Cậu thật sự có tiền sao? (1/2)

Đại sảnh vốn đang rất yên tĩnh vì kết quả sắp được quyết định, tiếng nói này vừa vang lên, lập tức truyền khắp đại sảnh, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Nhìn thấy người lên tiếng, vẻ mặt của tất cả mọi người đều trở nên kinh ngạc.

Là Hứa Dịch!

Là Thương hội Tân Phi!

Kinh ngạc ngay lập tức biến thành nghi ngờ sâu sắc.

Vừa rồi Hứa Dịch hét giá bao nhiêu? Một trăm tám mươi vạn đồng vàng!

Cậu ta dựa vào đâu mà hét ra cái giá trên trời này? Thương hội Tân Phi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Mặc dù vừa rồi Hứa Dịch đã lấy ra năm tấm Séc vàng mệnh giá năm mươi vạn đồng vàng do Thương hội Chimera phát hành, nhưng mọi người vẫn không thực sự coi Thương hội Tân Phi là người đến tham gia đấu giá, chỉ cảm thấy Hứa Dịch chỉ đến góp vui mà thôi.

Không ai ngờ rằng, ngay cả khi Thương hội Leo đã từ bỏ, Thương hội Tân Phi lại nhảy ra.

Hội trưởng Morgan nhìn Hứa Dịch, chỉ cảm thấy bất an trong lòng ngày càng lớn.

Theo lẽ thường, Thương hội Tân Phi căn bản không thể nào có nhiều tiền như vậy.

Nhưng vừa rồi khi nhìn thấy Hứa Dịch lấy ra năm tấm Séc vàng của Thương hội Chimera, Hội trưởng Morgan đột nhiên cảm thấy, chuyện tối nay e rằng sẽ không như ông ta mong đợi.

Quả nhiên, đầu tiên là Thương hội Leo nhảy ra, khiến cho mức giá dự kiến trong lòng Hội trưởng Morgan tăng thêm ba mươi vạn đồng vàng, bây giờ Hứa Dịch lại nhảy ra vào lúc này.

"Một trăm tám mươi vạn đồng vàng?" Hội trưởng Morgan nhìn Hứa Dịch, cười nói: "Hội trưởng Hứa, không phải tôi không tin tưởng cậu, nhưng Thương hội Tân Phi của các cậu thật sự có thể bỏ ra số tiền lớn như vậy sao? Tôi thấy năm mươi vạn đồng vàng kia chắc là cậu mượn từ đâu đó nhỉ?"

Hứa Dịch giả vờ kinh ngạc: "Hội trưởng Morgan, sao ông biết tôi mượn? Đúng vậy, Thương hội Tân Phi chúng tôi hiện tại không thể nào có nhiều tiền như vậy, vì vậy chỉ có thể đi mượn. May mà có người tốt bụng cho tôi mượn, nếu không tôi thật sự không dám đến tham gia buổi đấu giá này."

Hội trưởng Morgan lắc đầu: "Cho Thương hội Tân Phi các cậu mượn năm mươi vạn đồng vàng tôi còn có thể miễn cưỡng tin tưởng, nhưng cho các cậu mượn một trăm tám mươi vạn đồng vàng... Đừng nói là tôi, cậu hỏi những người ở đây xem, có ai tin không?"

Những người khác trong đại sảnh tuy không trực tiếp phụ họa theo Hội trưởng Morgan, nhưng nhìn từ biểu cảm của mọi người, rõ ràng là đang nghi ngờ.

Không đợi Hứa Dịch trả lời, Hội trưởng Morgan quay đầu nhìn về phía Bá tước Satsuma đang ngồi ở phía xa giám sát buổi đấu giá, hành lễ nói: "Bá tước, hiện tại tôi nghi ngờ Thương hội Tân

Phi căn bản không thể nào có nhiều tiền như vậy, vì vậy hành động của Hội trưởng Hứa căn bản là cố ý gây rối. Tôi yêu cầu ngài theo quy định của buổi đấu giá, trục xuất cậu ta ra ngoài."

Nghe thấy lời này của Hội trưởng Morgan, cả hội trường lại một phen xôn xao.

Mặc dù đại đa số mọi người đều cảm thấy Thương hội Tân Phi chắc chắn không thể nào có được số tiền khổng lồ một trăm tám mươi vạn đồng vàng, nhưng hành động hiện tại của Hội trưởng Morgan, căn bản là xé rách mặt mũi với Hứa Dịch!

Sau khi suy nghĩ kỹ, mọi người lại cảm thấy hành động của Hội trưởng Morgan thật sự rất cao tay.

Nếu Hứa Dịch thật sự bị đuổi ra ngoài, vậy thì không chỉ Hứa Dịch mất mặt, e rằng Thương hội Tân Phi từ nay về sau cũng khó mà đặt chân ở Thành phố Bontar được nữa.

Mà với thực lực của Thương hội Falcao, sao có thể lo lắng chuyện xé rách mặt mũi với một Thương hội Tân Phi nho nhỏ?

Bá tước Satsuma nhíu mày, đứng dậy nhìn Hứa Dịch một cái, sau đó nhìn về phía Hội trưởng Morgan, trầm giọng nói: "Hội trưởng Morgan, đây chỉ là nghi ngờ của ông, không thể cấu thành lý do để tôi trục xuất Hội trưởng Hứa."

Hội trưởng Morgan gật đầu, chỉ vào Hứa Dịch nói: "Vậy thì Bá tước, tôi hy vọng Hội trưởng Hứa hiện tại có thể chứng minh cậu ta có khả năng chi trả một trăm tám mươi vạn đồng vàng này, nếu không, cậu ta chính là đang phá hoại trật tự của buổi đấu giá, tôi bày tỏ sự bất mãn và phản đối đối với điều này."

Hứa Dịch nhịn không được nói: "Hội trưởng Morgan, sao ông không tự mình chứng minh trước?"

Hội trưởng Morgan cười lạnh: "Thương hội Falcao chúng tôi

còn cần phải chứng minh sao? Không phải loại Thương hội nhỏ bé như các cậu!"

Hứa Dịch nhìn Hội trưởng Morgan, trong lòng có chút kỳ lạ.

Mặc dù cậu đã dự đoán được Hội trưởng Morgan nhất định sẽ có phản ứng với việc cậu đột nhiên cạnh tranh, nhưng không ngờ phản ứng của ông ta lại kịch liệt như vậy.

Chẳng lẽ Hội trưởng Morgan đã bí mật nhận được tin tức gì sao?

Nghĩ một lúc, Hứa Dịch chợt mỉm cười, quay đầu nhìn Bá tước Satsuma nói: "Bá tước, theo lẽ công bằng, tôi cảm thấy yêu cầu và phản đối của Hội trưởng Morgan hoàn toàn là vô căn cứ, căn bản không cần để ý đến. Nhưng Hội trưởng Morgan có một câu nói đúng, Thương hội Tân Phi chúng tôi là một Thương hội nhỏ, đương nhiên không thể nào giống như Thương hội lớn như Thương hội Falcao có được đặc quyền, vì vậy lần này, để không làm khó Bá tước, tôi quyết định đưa ra bằng chứng, chứng minh Thương hội Tân Phi chúng tôi có khả năng chi trả cho mức giá này."

Bao gồm cả Hội trưởng Morgan, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Hứa Dịch đều trở nên tò mò.

Tên này thật sự có thể chứng minh sao? Cậu ta định chứng minh như thế nào?

"Bá tước, có thể cho phép một người bạn đồng hành của tôi vào đây không?" Hứa Dịch lại hỏi Bá tước Satsuma.

"Người bạn đồng hành này có thể chứng minh sao?" Bá tước Satsuma hỏi ngược lại.

Chương 245: Cậu thật sự có tiền sao? (2/2)

"Đúng vậy." Hứa Dịch gật đầu.

"Vậy thì được."

Bá tước Satsuma gọi người dẫn chương trình, bảo ông ta đích thân đi cùng Hứa Dịch rời khỏi đại sảnh.

Chờ Hứa Dịch đi ra khỏi cửa, đại sảnh lập tức trở nên ồn ào, mọi người túm tụm lại với nhau, bàn tán xem rốt cuộc Hứa Dịch sẽ gọi ai vào, mà người đó lại có thể chứng minh Thương hội Tân Phi có khả năng chi trả số tiền khổng lồ một trăm tám mươi vạn đồng vàng.

"Tôi thấy tên này rõ ràng là đang tự tìm cớ chuồn mất rồi." Hội trưởng Morgan cười lạnh nói.

Hội trưởng Manhattan Lanke của Thương hội Salanke và Hội trưởng Samuel Vincent của Thương hội Armani bên cạnh ông ta nhìn nhau, đều nhìn thấy sự bất an trong mắt đối phương.

Manhattan Lanke suy nghĩ một chút rồi nói: "Hội trưởng Morgan, mặc dù tôi biết Thương hội Falcao các ông nhất định phải có được hai mỏ này, nhưng Thương hội Tân Phi dù sao cũng là bạn bè trong Liên minh Thương mại của chúng ta, vẫn là đừng nên làm hỏng mối quan hệ giữa mọi người như vậy."

"Đúng vậy, Hội trưởng Morgan, ông cứ để Hứa Dịch cạnh tranh đi, nếu ông cảm thấy quá cao thì đừng tiếp tục cạnh tranh nữa. Dù sao chúng ta đều biết Thương hội Tân Phi không thể nào

có nhiều tiền như vậy, chỉ cần đến lúc đó cậu ta không thể nào lấy ra được, vậy thì người mất mặt chính là cậu ta và Thương hội Tân Phi, không liên quan gì đến ông. Mà theo quy định của buổi đấu giá, Thương hội Falcao các ông với tư cách là người trả giá cao thứ hai vẫn có thể có được mỏ, hà cớ gì phải làm căng với cậu ta ở đây?" Hội trưởng Vincent cũng phụ họa nói."Bây giờ ở đây có rất nhiều đại diện Thương hội của các thành phố khác, để bọn họ nhìn thấy mối quan hệ giữa các Thương hội ở Thành phố Bontar chúng ta lại như vậy, thì thật là mất mặt."

"Là do tên này tự chuốc lấy, cậu ta cứ ngoan ngoãn làm ăn buôn bán Máy móc Ma thuật của cậu ta là được rồi, vậy mà lại muốn nhúng tay vào chuyện làm ăn của Thương hội Falcao chúng tôi, đây là đã phá hoại quy tắc, trách sao được tôi." Hội trưởng Morgan nói.

Thực ra trong lòng ông ta cũng đồng ý với lời nói của Hội trưởng Vincent, trong trường hợp bình thường, ông ta cũng không muốn trực tiếp trở mặt với Hứa Dịch.

Nhưng tối nay ông ta luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, điều này khiến ông ta rất bất an, vì vậy mới trực tiếp yêu cầu Hứa Dịch đưa ra bằng chứng.

Còn về việc sẽ trở mặt với Thương hội Tân Phi vì chuyện này, ông ta và Thương hội Falcao thật sự không quan tâm lắm.

Hội trưởng Lanke và Hội trưởng Vincent nhìn nhau, bất đắc dĩ cười khổ.

Lúc này, bọn họ thật sự hy vọng Hứa Dịch cứ thế mà đi luôn cho rồi.

Tuy nhiên, sự thật không như bọn họ mong muốn, chưa đầy năm phút sau khi Hứa Dịch rời đi, cậu đã cùng người dẫn chương trình quay trở lại đại sảnh, đồng thời bên cạnh còn có thêm một

người.

Ánh mắt tò mò của tất cả mọi người trong đại sảnh đều đổ dồn vào người này, ngay sau đó liền vang lên một tràng kinh hô.

"Là ông ta!"

Hội trưởng Morgan nhìn thấy người này, sắc mặt cũng lập tức trở nên khó coi.

Hội trưởng Lanke nhìn người nọ một cái, sau đó nhìn Hội trưởng Morgan, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng đặc sắc.

Chỉ có Hội trưởng Vincent là có chút khó hiểu, nhìn thấy biểu cảm thay đổi trên mặt hai người, lại nhìn người nọ một cái, phát hiện người đàn ông trung niên đi cùng Hứa Dịch vào có dáng người cân đối, ăn mặc rất lịch sự, đầu tóc tuy hơi bạc nhưng được chải chuốt gọn gàng, toát lên vẻ nghiêm nghị và từng trải, thoạt nhìn là người rất có năng lực và địa vị.

Nhưng nhìn bề ngoài, người này không đến mức khiến Hội trưởng Morgan và Hội trưởng Lanke có phản ứng lớn như vậy mới đúng.

"Người này là ai?"

Hội trưởng Lanke liếc nhìn Hứa Dịch đang nở nụ cười thoải mái, cười khổ nói: "Lát nữa ông sẽ biết."

Dưới ánh mắt phức tạp của mọi người, Hứa Dịch và người nọ được người dẫn chương trình dẫn lên sân khấu.

Bá tước Satsuma nhìn người nọ một cái, sau đó nhìn Hứa Dịch, mỉm cười nói: "Hứa Dịch, cậu thật là có mặt mũi đấy."

Hứa Dịch cười nói: "Bá tước quá khen. Bây giờ tôi có thể mời ông ấy giúp tôi trả lời nghi vấn của Hội trưởng Morgan được

không?"

Bá tước Satsuma khẽ gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Hứa Dịch liền nói nhỏ với người nọ một câu, người nọ gật đầu, đi lên phía trước, ánh mắt lướt qua mọi người bên dưới, cao giọng nói: "Chào mọi người, xin tự giới thiệu, tôi là Fiery Ross, Chủ sự chi nhánh Vương quốc Lanpari của Thương hội Chimera."

Lời vừa dứt, bên dưới lập tức vang lên một tràng kinh hô còn lớn hơn cả lúc nãy.

Người này vậy mà lại là người của Thương hội Chimera!

Mọi người lập tức ngộ ra, thảo nào vừa rồi Hứa Dịch lại có thể lấy ra năm tấm Séc vàng mệnh giá lớn như vậy do Thương hội Chimera phát hành, hóa ra cậu ta đã móc nối được với Thương hội Chimera!

Ngay sau đó, một nghi ngờ lớn hơn lại nảy sinh trong lòng mọi người.

Thương hội Tân Phi nho nhỏ, dựa vào đâu mà có thể móc nối được với Thương hội Chimera? Thậm chí còn có thể phái một vị Chủ sự đích thân đến Thành phố Bontar để giải vây cho Hứa Dịch?

Fiery Ross không để ý đến nghi ngờ trong lòng mọi người, mặt không cảm xúc nói tiếp: "Theo yêu cầu của Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi, hiện tại tôi đến đây, đặc biệt thông báo với mọi người một chuyện. Sau khi xem xét kỹ lưỡng, chúng tôi đã nhất trí thông qua đơn xin vay vốn của Thương hội Tân Phi gửi đến Thương hội Chimera chúng tôi. Tổng cộng là năm triệu đồng vàng."

Chương 246: Kẻ điên (1/2)

Đại sảnh yến hội bỗng chốc im phăng phắc.

Những tiếng xì xào bàn tán vốn đang diễn ra sôi nổi bỗng dưng biến mất, tất cả mọi người đều bị con số mà Chủ sự Ross vừa đưa ra làm chấn động đến mức không nói nên lời. Đại sảnh yến hội rộng lớn, trong phút chốc im lặng đến mức dường như có thể nghe rõ cả tiếng kim rơi.

Sự im lặng này không kéo dài được lâu, chỉ một lát sau, cả đại sảnh bỗng ồn ào như ong vỡ tổ.

"Năm triệu đồng vàng? Trời đất ơi! Thật sao?"

"Không thể nào? Thương hội Tân Phi sao có thể vay được số tiền lớn như vậy?"

"Đúng vậy, cho dù bán cả Thương hội Tân Phi đi cũng không đáng giá nhiều như vậy! Năm mươi vạn đồng vàng đã là quá sức rồi!"

"Thương hội Chimera từ bao giờ lại dễ nói chuyện như vậy? Lần trước chúng tôi chỉ xin vay tám mươi vạn đồng vàng đã bị từ chối, tại sao lại có thể đồng ý cho Thương hội Tân Phi vay tới năm triệu đồng vàng?"...

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tràn đầy vẻ khó tin.

Mà người khó tin nhất, đương nhiên là Hội trưởng Morgan.

Ông ta nhìn chằm chằm vào Chủ sự Ross, nếu không phải xung quanh có quá nhiều người đang nhìn, ông ta thậm chí muốn xông lên, véo mạnh vào mặt Chủ sự Ross xem thử ông ta có phải là

người giả mạo hay không.

Tuy nhiên, lý trí mách bảo ông ta rằng, vị Chủ sự Ross này đích thực là người mà ông ta đã từng gặp mặt vài lần ở Thành phố Anweimar, tuyệt đối không thể là giả mạo được.

Hơn nữa, Hứa Dịch cho người giả mạo ông ta thì có ích lợi gì? Chuyện như vậy nếu không được sự đồng ý của Thương hội Chimera, Hứa Dịch dám tự ý làm bừa sao?

Mãi một lúc lâu sau, Hội trưởng Morgan mới dần dần hoàn hồn, nhìn Hứa Dịch một cái thật sâu, sau đó quay sang hỏi Chủ sự Ross: "Chủ sự Ross, tôi có thể hỏi một câu được không?"

Chủ sự Ross khẽ gật đầu: "Mời hỏi."

"Tôi muốn hỏi, Thương hội Tân Phi dựa vào đâu mà có thể khiến Thương hội Chimera của các ông đồng ý khoản vay lên tới năm triệu đồng vàng?" Hội trưởng Morgan hỏi.

Câu hỏi này có thể nói là điều mà tất cả mọi người đều quan tâm, vừa nghe Hội trưởng Morgan hỏi ra, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Chủ sự Ross.

Ai ngờ Chủ sự Ross chỉ liếc nhìn Hội trưởng Morgan một cái, sau đó thản nhiên đáp: "Xin lỗi, về vấn đề này, tôi không tiện tiết lộ."

"Haiz..."

Một tràng tiếng thở dài vang lên.

Tuy thất vọng, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, câu trả lời của Chủ sự Ross là điều dễ hiểu.

Lý do đồng ý cho vay vốn dù sao cũng là bí mật của Thương hội Chimera, Chủ sự Ross không trả lời cũng là điều nằm trong dự

đoán.

Khóe miệng Hội trưởng Morgan giật giật hai cái, gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

Thấy không còn ai có thắc mắc, Bá tước Satsuma đứng dậy, tuyên bố tiếp tục buổi đấu giá.

Tuy nhiên, tiếp tục đấu giá, đồng nghĩa với việc Hội trưởng Morgan phải đối mặt với mức giá trên trời một trăm tám mươi vạn đồng vàng mà Hứa Dịch vừa đưa ra.

Mặc dù trước khi đến buổi đấu giá này, Gia tộc Jose đã ra lệnh cho Hội trưởng Morgan, nhất định phải giành được hai mỏ quặng sắt này bằng bất cứ giá nào, nhưng nội bộ Thương hội Falcao chỉ định giá mỏ quặng nhỏ hơn trong khoảng từ tám mươi vạn đến một trăm hai mươi vạn đồng vàng. Vừa rồi khi Hội trưởng Morgan đưa ra con số một trăm sáu mươi sáu vạn đồng vàng, đã vượt quá ngân sách rất nhiều.

Mà bây giờ nếu muốn vượt qua mức giá một trăm tám mươi vạn đồng vàng của Hứa Dịch, thì càng vượt quá giới hạn rất nhiều.

Vị đấu giá viên bước lên bục, thấy Hội trưởng Morgan im lặng hồi lâu, không nhịn được khẽ ho một tiếng, nhắc nhở: "Thương hội Tân Phi, một trăm tám mươi vạn đồng vàng, còn ai trả giá cao hơn không? Nếu không, mỏ quặng này sẽ thuộc về Thương hội Tân Phi."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hội trưởng Morgan.

Lúc này, trán Hội trưởng Morgan đã toát ra mồ hôi lạnh còn nhiều hơn cả Hội trưởng Bruno lúc nãy gấp mấy lần. Ông ta nhìn Hứa Dịch, lại nhìn vị đấu giá viên, do dự hồi lâu, cuối cùng trước khi vị đấu giá viên gõ búa, ông ta mới chậm rãi giơ tay lên, run rẩy nói: "Một trăm tám mươi lăm vạn."

"Hai triệu." Chữ "vạn" của Hội trưởng Morgan còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Hứa Dịch đã lập tức hô lên một con số khác.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Hai triệu đồng vàng!

Chỉ vì một mỏ quặng sắt không tính là quá lớn!

Hơn nữa, Hứa Dịch lại dám trực tiếp tăng từ một trăm tám mươi lăm vạn lên hai triệu, quả là còn bá đạo hơn cả Hội trưởng Morgan lúc nãy!

Mọi người nhìn Hứa Dịch với ánh mắt như thể đang nhìn một kẻ điên.

Tên Hứa Dịch này có biết mình đang làm gì không vậy?

Cậu ta tưởng hai triệu đồng vàng là từ trên trời rơi xuống hay sao?

Cho dù Thương hội Tân Phi của cậu ta không biết bằng cách nào lại có thể vay được số tiền khổng lồ năm triệu đồng vàng từ Thương hội Chimera, nhưng cũng không thể nào phung phí như một kẻ mới phất lên chứ?

Nghĩ đến kẻ mới phất, mọi người bỗng nhiên sực tỉnh, so với những Thương hội có lịch sử lâu đời, nền tảng vững chắc ở đây, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi chẳng phải là kẻ mới phất lên sao?

Nhưng dù có phải là kẻ mới phất hay không, Hứa Dịch hiện tại đã đưa ra mức giá này, Hội trưởng Morgan có tiếp tục theo hay không?

Hội trưởng Morgan lấy khăn tay ra, lau mạnh mồ hôi trên trán,

phát hiện chiếc khăn tay vốn sạch sẽ đã ướt sũng, bàn tay cầm khăn cũng run lên không tự chủ được.

"Tên khốn kiếp!" Hội trưởng Morgan nhìn Hứa Dịch đang mỉm cười ung dung ở phía xa, thầm mắng một câu.

Nếu không phải tên này đột nhiên nhảy ra phá đám, ông ta đã có thể lấy được mỏ quặng này với giá một trăm sáu mươi sáu vạn đồng vàng rồi.

Mặc dù mức giá đó vẫn hơi cao, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Nhưng bây giờ Hứa Dịch lại đưa ra mức giá hai triệu đồng vàng, đã vượt quá khả năng chi trả của Hội trưởng Morgan.

Hội trưởng Morgan vừa lau mồ hôi vừa do dự, nhưng cho đến khi vị đấu giá viên đếm đến ba, gõ búa xuống, ông ta vẫn không hề lên tiếng.

"Hai triệu đồng vàng! Chúc mừng Thương hội Tân Phi đã giành chiến thắng trong phiên đấu giá này, giành được quyền khai thác Mỏ số 1 trong vòng năm mươi năm!"

Giọng nói của vị đấu giá viên vang vọng khắp đại sảnh yến hội, nhưng lại không nhận được bất kỳ hồi đáp nào, thậm chí cả tiếng vỗ tay xã giao cũng không có.

Tất cả mọi người đều nhìn Hứa Dịch và Hội trưởng Morgan với vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Hội trưởng Morgan cuối cùng vẫn từ bỏ việc đấu giá, mọi người tuy thất vọng nhưng cũng không quá bất ngờ, dù sao mức giá hai triệu đồng vàng quả thực là quá cao, đã vượt xa dự đoán của tất cả mọi người.

Chương 247: Kẻ điên (2/2)

Cho dù Thương hội Falcao có gia thế lớn mạnh, thực lực hùng hậu, cũng không thể nào phung phí như vậy, Hội trưởng Morgan lựa chọn từ bỏ cũng là điều dễ hiểu.

Mà Hứa Dịch dùng một cái giá trên trời như vậy để có được quyền khai thác mỏ quặng này, lại không có ai cảm thấy vui thay cho cậu.

Số tiền lớn như vậy, cho dù Thương hội Tân Phi lập tức bắt tay vào khai thác quy mô lớn, cũng tuyệt đối không thể nào thu hồi vốn trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, số tiền này còn là do Thương hội Tân Phi vay từ Thương hội Chimera, Thương hội Chimera cũng không phải là hội từ thiện, lãi suất khoản vay này nhất định rất cao, nếu Thương hội Tân Phi không vận hành tốt, e rằng đến cả lãi cũng không trả nổi, cuối cùng thậm chí có thể khiến cả Thương hội bị lãi suất kéo sập.

Trong mắt đại đa số mọi người, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi thực chất đã đưa ra một lựa chọn vô cùng ngu xuẩn.

Vì vậy, phiên đấu giá đầu tiên kết thúc trong bầu không khí im lặng đến kỳ lạ, Thương hội Tân Phi với mức giá gây sốc hai triệu đồng vàng đã giành được quyền khai thác mỏ quặng nhỏ hơn.

Tuy nhiên, sự im lặng này ngay lập tức bị những tiếng trả giá liên tiếp dập tắt ngay khi phiên đấu giá thứ hai bắt đầu.

Mỏ quặng số hai lớn hơn Mỏ số 1 rất nhiều, giá trị tiềm ẩn cũng lớn hơn nhiều, nhưng giá khởi điểm chỉ có bảy mươi vạn đồng vàng.

Có lẽ là đã chứng kiến sự điên cuồng của phiên đấu giá đầu tiên, hoặc là rất nhiều Thương hội ngay từ đầu đã nhắm vào mỏ quặng lớn hơn này, vì vậy ngay khi phiên đấu giá bắt đầu, đã có rất nhiều người hăng hái trả giá.

Mức giá khởi điểm bảy mươi vạn đồng vàng nhanh chóng được đẩy lên một triệu đồng vàng, sau đó tăng vọt lên một trăm năm mươi vạn.

Nhưng ngay khi đại diện của một Thương hội chuẩn bị hô lên mức giá một trăm năm mươi vạn, Hội trưởng Morgan - người vẫn im lặng nãy giờ - bỗng nhiên lên tiếng.

Không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

"Hai triệu!"

Ông ta trực tiếp tăng giá lên năm mươi vạn đồng vàng!

Đại sảnh lại một lần nữa im lặng, mọi người nhìn Hội trưởng Morgan, phát hiện lúc này trên mặt ông ta hiện lên vẻ dữ tợn.

Mọi người lập tức hiểu ra, lần này, e rằng dù có chuyện gì xảy ra, Hội trưởng Morgan cũng sẽ không từ bỏ mỏ quặng này.

Nếu không, Thương hội Falcao lần này coi như là tay trắng ra về.

Im lặng một lúc, một vị đại diện Thương hội đến từ Thành phố Anweimar xa xôi hô lên mức giá "hai triệu lẻ năm vạn".

Nhưng ông ta vừa dứt lời, Hội trưởng Morgan đã trực tiếp hô "Hai triệu ba mươi vạn".

Mặc dù không tăng một lần năm mươi vạn đồng vàng như lần trước, nhưng việc tăng thêm hai mươi lăm vạn đồng vàng một lúc

vẫn khiến người ta phải kinh ngạc.

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là những lời Hội trưởng Morgan nói sau khi trả giá.

"Mỏ quặng này, Thương hội Falcao chúng tôi nhất định phải có được, ai muốn tranh giành, chính là đối đầu với Thương hội Falcao chúng tôi! Hơn nữa, các người nên suy nghĩ cho kỹ, cho dù có lấy được mỏ quặng này, các người có đủ khả năng khai thác hay không?"

Đây rõ ràng là lời đe dọa trắng trợn.

Bá tước Satsuma nhíu mày, trong lòng có chút bất mãn, nhưng sau đó lại giãn mày ra, không đưa ra bất kỳ ý kiến gì.

Thấy mọi người im lặng, Hội trưởng Morgan quay sang Hứa Dịch, cười lạnh một tiếng: "Hội trưởng Hứa, thế nào? Cậu còn muốn tăng giá nữa không? Cậu vay được năm triệu đồng vàng từ Thương hội Chimera, bây giờ còn lại ba triệu, chẳng lẽ không định tiếp tục cạnh tranh với Thương hội Falcao chúng tôi sao?"

Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Hội trưởng Morgan, vẻ mặt vô tội nói: "Hội trưởng Morgan, ông đang nói gì vậy? Chẳng lẽ ông quên rồi sao, lúc nãy ông còn nói với tôi rằng, những người bạn trong Liên đoàn đều là bạn bè tốt của nhau, mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau, sao có thể cạnh tranh ác ý được? Hơn nữa, vay được năm triệu đồng vàng cũng không có nghĩa là tôi phải tiêu hết số tiền đó, đúng không? Nói thật là việc chi ra hai triệu đồng vàng này đã khiến tôi rất đau đầu rồi. Nếu không phải Thương hội chúng tôi sản xuất Máy móc Ma thuật rất cần quặng sắt, thì thực ra tôi cũng không có hứng thú lắm với mỏ quặng này, ông nói có đúng không?"

Hội trưởng Morgan nhìn chằm chằm Hứa Dịch, rõ ràng là không tin một chữ nào.

Nhưng Hứa Dịch đã bày tỏ ý định nhường lại, ông ta tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm Hứa Dịch, xem thử cậu có giống như lúc nãy, vào phút cuối lại tiếp tục tăng giá hay không.

Tuy nhiên, cho đến khi vị đấu giá viên đếm ngược xong, gõ búa tuyên bố kết thúc phiên đấu giá, Hứa Dịch vẫn chỉ mỉm cười, im lặng không nói một lời.

Nghe thấy vị đấu giá viên tuyên bố Thương hội Falcao đã giành được quyền khai thác mỏ quặng này, Hội trưởng Morgan mới thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa trải qua một trận đại chiến, toàn thân thả lỏng.

Hứa Dịch lại đúng lúc này bước tới, cười nói với Hội trưởng Morgan: "Chúc mừng, chúc mừng, cuối cùng mỏ quặng này cũng thuộc về Thương hội Falcao. Đáng tiếc, Thương hội Tân Phi chúng tôi thực lực còn hạn chế, nếu không tôi thật sự rất muốn cạnh tranh một phen."

Hội trưởng Morgan hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ nếu không phải tên này phá đám, hai mỏ quặng này đều đã nằm gọn trong túi Thương hội Falcao rồi.

Bây giờ mất đi một mỏ, Gia tộc Jose nhất định sẽ rất bất mãn, Hội trưởng Morgan không biết mình sẽ phải chịu hình phạt gì đây.

Hứa Dịch bỗng nhiên tiến lại gần, hạ giọng nói với Hội trưởng Morgan: "Đúng rồi, Hội trưởng Morgan, hiện tại Thương hội Tân Phi chúng tôi đã có được một mỏ quặng, tôi đang định nghiên cứu một số loại Máy móc Ma thuật dùng để khai thác mỏ, không biết Thương hội Falcao có hứng thú không?"

Hội trưởng Morgan ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch, phát hiện vẻ mặt cậu rất nghiêm túc, dường như không phải đang nói đùa, thế là ông ta không tự chủ được mà trầm tư suy nghĩ.

Mặc dù Hội trưởng Morgan rất coi thường một Thương hội nhỏ bé như Thương hội Tân Phi, nhưng ông ta không thể không thừa nhận rằng, những loại Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi sản xuất đều rất mới lạ và hữu dụng, ví dụ điển hình nhất chính là Máy móc Ma thuật Canh tác.

Nếu Hứa Dịch thật sự có ý định nghiên cứu một số loại Máy móc Ma thuật khai thác mỏ, nói không chừng thật sự có thể giúp ích rất nhiều cho Thương hội Falcao.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hội trưởng Morgan thay đổi liên tục với tốc độ khiến Hứa Dịch phải kinh ngạc, sau đó nở một nụ cười thân thiết, nói với Hứa Dịch: "Tất nhiên là có hứng thú. Hay là Hội trưởng Hứa nói rõ hơn cho tôi nghe một chút?"

Chương 248: Thưởng cuối năm (1/2)

Vũ đài đấu giá thu hút vô số ánh mắt, cuối cùng dẫn đến việc Vương quốc Lanpari có hàng chục Thương hội lớn nhỏ tụ họp tại Thành phố Bontar, trên thực tế chỉ là một vở kịch do Hứa Dịch phối hợp với Hoàng thất dựng lên mà thôi.

Thương hội Tân Phi đương nhiên không thể nào bỏ ra số tiền khổng lồ hai triệu đồng vàng, và cũng giống như mọi người nghĩ, căn bản không có tư cách để xin khoản vay lên tới năm triệu đồng vàng từ Thương hội Chimera.

Khoản vay năm triệu đồng vàng này thực chất là do đích thân Quốc Vương Bệ Hạ đứng ra, lấy danh nghĩa Thương hội Tân Phi để xin vay.

Còn hai triệu đồng vàng được sử dụng trong phiên đấu giá mỏ đầu tiên, đương nhiên sẽ chảy ngược về tay Quốc Vương Bệ Hạ, cuối cùng, cùng với ba triệu đồng vàng không được sử dụng, được trả trực tiếp cho Thương hội Chimera.

Trong cuộc đấu giá này, sau khi tính toán, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi không hề tốn một đồng nào, còn Quốc Vương Bệ Hạ chỉ phải trả một khoản lãi suất không đáng kể là hai vạn đồng vàng cho khoản vay ngắn hạn năm triệu đồng vàng.

So với hai trăm ba mươi vạn đồng vàng thu được từ việc bán mỏ thứ hai, con số này chẳng đáng là bao.

Tất nhiên, theo Khế ước giữa Hứa Dịch và Quốc Vương Bệ Hạ, Thương hội Tân Phi ban đầu sẽ có được cả hai mỏ, nhưng hiện tại,

mặc dù thông qua phương pháp này, một trong hai mỏ cuối cùng vẫn thuộc về Thương hội Tân Phi, nhưng vẫn còn một mỏ rơi vào tay Thương hội Falcao.

Tuy nhiên, trong kế hoạch của Cervini và Hứa Dịch, họ đã sớm có đối sách cho việc này.

Nếu Hứa Dịch có thể mua được mỏ thứ hai với mức giá hợp lý thì đương nhiên là tốt, nhưng sau khi Hội trưởng Morgan buông lời tàn nhẫn trong phiên đấu giá, Hứa Dịch đã cân nhắc kỹ lưỡng và quyết định từ bỏ.

Đối với tình huống này, Cervini đã cho Hứa Dịch hai lựa chọn.

Một là theo như thỏa thuận trong Khế ước về việc định giá một trăm ba mươi vạn đồng vàng cho mỏ thứ hai, Quốc Vương Bệ Hạ sẽ trực tiếp trả một trăm ba mươi vạn đồng vàng cho Thương hội Tân Phi, coi như là khoản thanh toán cho đơn đặt hàng Cỗ máy Ma thuật Canh tác tiếp theo.

Hai là lựa chọn một mỏ quặng sắt khác có quy mô tương đương trong Vương quốc và tìm cách giao cho Hứa Dịch, như vậy sẽ không khác gì so với Khế ước ban đầu.

Tuy nhiên, Hứa Dịch đã đề xuất với Cervini một phương án khác, đó là Thương hội Tân Phi sẽ thuê một phần đất từ Hoàng thất, và tiền thuê đất sẽ được tính vào khoản thanh toán.

Về diện tích đất, yêu cầu ban đầu của Hứa Dịch là gấp mười lần diện tích Thành phố Bontar.

Và câu trả lời của Cervini là...

"Hội trưởng Hứa, anh bị điên à?"

Hứa Dịch đương nhiên không hề điên, ngược lại, cậu rất tỉnh táo.

Chính vì rất tỉnh táo nên cậu mới đề xuất phương án thuê đất từ Hoàng thất, chứ không còn muốn nhận đất đai trực tiếp như trước nữa.

Bởi vì Hứa Dịch đã nghiên cứu kỹ lưỡng lịch sử của Vương quốc Lanpari, và phát hiện ra rằng kể từ khi thành lập, Hoàng thất Lanpari tuy đã từng phong tước cho các quý tộc mới, nhưng chưa bao giờ ban tặng dù chỉ một tấc đất.

Điều này cho thấy Hoàng thất Lanpari rất coi trọng quyền sở hữu đất đai.

Hứa Dịch không cho rằng mình đủ tư cách để khiến Hoàng thất phá lệ ban đất cho mình, vì vậy sau khi cân nhắc, cậu quyết định thỏa hiệp, thuê đất từ Hoàng thất.

Cùng là thuê, nhưng thuê từ Hoàng thất và thuê từ quý tộc lại rất khác nhau.

Đầu tiên, Hoàng thất là người cai trị Vương quốc Lanpari, sở hữu hơn 70% lãnh thổ của Vương quốc, ngoài trừ đất đai của các quý tộc.

Nếu thuê từ Hoàng thất, hoàn toàn có thể mạnh dạn yêu cầu thuê một diện tích đất lớn.

Còn nếu thuê từ quý tộc, cho dù là thuê từ Gia tộc Stark - gia tộc hiện đang sở hữu lãnh địa rộng lớn nhất, cũng không thể nào thuê được diện tích đất khiến Hứa Dịch hài lòng.

Thứ hai, so với các quý tộc, Hoàng thất chắc chắn ổn định hơn nhiều.

Nếu thuê đất từ quý tộc, chỉ cần quý tộc thay đổi ý định, Thương hội Tân Phi sẽ rơi vào thế bị động.

Còn Hoàng thất, với tư cách là người cai trị Vương quốc, họ

coi trọng danh tiếng và đại cục hơn các quý tộc, trong trường hợp bình thường, họ sẽ không dễ dàng thay đổi chính sách đã định.

Lý do chính khiến Hứa Dịch khao khát có được mảnh đất của riêng mình, áp lực lớn nhất chính là từ điểm thứ hai này.

Hiện tại, Thương hội Tân Phi đang thuê đất của Lãnh địa Tử tước Leslie, mặc dù mối quan hệ hiện tại giữa Hứa Dịch và Tử tước Leslie rất tốt, và bản thân Tử tước Leslie cũng là cổ đông lớn của Thương hội Tân Phi, thông thường sẽ không có vấn đề gì xảy ra, nhưng Hứa Dịch không đặt quá nhiều kỳ vọng vào mối quan hệ này.

Điều này có thể thấy rõ từ việc Tử tước Leslie đã cài ba trăm nô lệ vào Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng cách đây không lâu.

Rõ ràng, ba trăm nô lệ này không thuộc quyền sở hữu của Tử tước Leslie, bản thân Tử tước Leslie dường như cũng không hài lòng với việc cài ba trăm nô lệ này vào, thậm chí còn từng bóng gió với Hứa Dịch rằng đừng coi ba trăm nô lệ này là công nhân thực sự, đừng để họ tiếp xúc với tất cả các kỹ thuật trong xưởng.

Nhưng cho dù Tử tước Leslie có không muốn thế nào đi chăng nữa, ba trăm nô lệ này vẫn vào xưởng, và sau hơn một tháng học tập, hiện tại đã có rất nhiều nô lệ nắm vững được những kỹ thuật nhất định.

Hứa Dịch đương nhiên biết rõ, ba trăm nô lệ này chắc chắn là do Gia tộc Stark đứng sau lưng Tử tước Leslie cài vào.

Và từ điểm này có thể thấy, Tử tước Leslie chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng bởi gia tộc đứng sau lưng mình.

Vì vậy, cho dù mối quan hệ giữa ông ta với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi có tốt đến đâu, ông ta cũng không thể tự mình

quyết định mọi việc.

Chương 249: Thưởng cuối năm (2/2)

Vì vậy, Hứa Dịch muốn tránh những tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát, đương nhiên muốn có mảnh đất của riêng mình.

Cho dù thuê đất của Hoàng thất cũng sẽ bị hạn chế, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với tình hình hiện tại.

Vì vậy, cho dù Cervini không nhịn được mà mắng Hứa Dịch có phải bị điên rồi không, Hứa Dịch vẫn kiên trì với yêu cầu này.

Dưới sự kiên trì của Hứa Dịch, Cervini cuối cùng đã quyết định báo cáo phương án này của Hứa Dịch cho Quốc Vương Bệ Hạ.

Còn việc có để Hứa Dịch được như ý muốn hay không, Cervini không dám đảm bảo.

Công việc kết thúc phiên đấu giá đã tiêu tốn của Hứa Dịch một khoảng thời gian, đợi đến khi cậu hoàn thành tất cả các thủ tục, chính thức tiếp nhận mỏ quặng sắt dưới danh nghĩa Thương hội Tân Phi, thì thời gian đã lặng lẽ trôi đến cuối tháng 12.

Lục địa Saiens cũng ăn mừng năm mới, và năm mới, đương nhiên phải được nghỉ ngơi.

Mặc dù Thương hội Tân Phi vẫn còn rất nhiều đơn đặt hàng chưa hoàn thành, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Hứa Dịch cũng không thể yêu cầu công nhân tiếp tục tăng ca trong dịp năm mới.

Sau khi thảo luận với Heinze, Kambi và những người khác, Thương hội Tân Phi cuối cùng đã quyết định bắt đầu nghỉ lễ từ ngày 25 tháng 12 cho đến ngày 7 tháng 1.

Ngày 20 tháng 12, hai xưởng sản xuất của Thương hội Tân Phi lại tràn ngập tiếng cười nói.

Bởi vì thời gian nghỉ lễ mà Hứa Dịch công bố dài hơn so với hầu hết các Thương hội khác trong Thành phố Bontar, nên ngay khi được công bố, đương nhiên đã nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của tất cả công nhân.

Và điều khiến các công nhân của Thương hội Tân Phi vui mừng hơn nữa, đó là Hứa Dịch tuyên bố rằng ngoài việc thanh toán toàn bộ tiền lương cho tất cả mọi người trong khoảng thời gian này trước Tết, Thương hội Tân Phi còn phát thêm một tháng lương cơ bản cho mỗi người làm tiền thưởng cuối năm!

Trước đây, căn bản chưa từng có ai nghe nói đến tiền thưởng cuối năm là gì!

Sau khi nghe Hứa Dịch đích thân thông báo tin này, tất cả công nhân gần như phát điên vì sung sướng!

Bởi vì theo thông tin mà Hứa Dịch công bố, hầu hết công nhân không chỉ nhận được tiền lương của tháng trước, cộng với tiền lương của nửa tháng này, mà còn được cộng thêm một tháng lương cơ bản!

Tính ra như vậy, mỗi công nhân có thể nhận được tổng cộng hơn ba mươi đồng vàng tiền lương trước Tết!

Thậm chí, những công nhân có mức lương cao hơn, tăng ca nhiều hơn, còn có thể nhận được số tiền lương cao ngất ngưởng là hơn bốn mươi đồng vàng, thậm chí gần năm mươi đồng vàng!

Đối với những công nhân này, trước khi vào làm việc tại Thương hội Tân Phi, mỗi tháng họ có thể chỉ kiếm được tối đa ba đến bốn đồng vàng, đây quả thực là một khoản tiền khổng lồ!

Có số tiền này, những công nhân xuất thân từ gia đình nghèo

khó sẽ không còn phải lo lắng về sinh kế của gia đình mỗi khi Tết đến như trước nữa.

Nghĩ đến việc mình có thể mang rất nhiều đồng vàng về nhà, để cha mẹ vợ con có một cái Tết ấm no, sung túc, ánh mắt của các công nhân nhìn Hứa Dịch tràn đầy sự biết ơn.

Khoảnh khắc này, hình ảnh của Hứa Dịch trong lòng họ trở nên vô cùng cao lớn.

Tuy nhiên, không phải tất cả công nhân đều thể hiện sự phấn khích như vậy, ngoại lệ lớn nhất chính là ba trăm nô lệ do Tử tước Leslie cài vào.

Khác với một trăm nô lệ đã được chuyển nhượng cho Hứa Dịch, Tử tước Leslie đã đặc biệt dặn dò rằng không được đối xử đặc biệt với ba trăm nô lệ này, vì vậy, cho dù Hứa Dịch cảm thấy có lỗi với họ, cậu cũng không thể trả lương cho họ.

Thậm chí, ngay cả việc muốn phát cho họ một số vật tư bù đắp cũng rất khó khăn, cuối cùng, Hứa Dịch bất lực, chỉ có thể mua một số vật dụng nhỏ có thể dùng trong dịp Tết để tặng cho họ như một phần thưởng cho công việc của họ.

Tuy nhiên, cho dù chỉ là một chút đồ vật nhỏ bé như vậy, tổng giá trị thậm chí còn chưa đến một đồng vàng, nhưng những nô lệ này, ai nấy đều cầm như thể đang cầm cục than nóng, nếu không phải Hứa Dịch kiên quyết yêu cầu họ nhận lấy, e rằng sẽ không ai dám nhận.

Ngoài ba trăm nô lệ này, chín Pháp sư chủ yếu phụ trách vẽ Pháp trận cũng không tỏ ra phấn khích như những công nhân khác.

Thứ nhất, những Pháp sư này mới vào Thương hội Tân Phi chưa đầy một tháng, chưa có nhiều sự đồng cảm với nơi này, nên

đương nhiên sẽ không kích động như những công nhân kia.

Thứ hai, dù sao thì Pháp sư cũng có kiến thức uyên bác hơn công nhân, làm sao có thể dễ dàng bị lay động.

Tất nhiên, nói là không vui thì cũng không đúng.

Mặc dù chỉ mới làm việc tại Thương hội Tân Phi chưa đầy một tháng, nhưng vì hiệu quả công việc của họ cao hơn nhiều so với những học viên kia, nên sau khi tính toán, tiền lương mà họ nhận được đã vượt quá hai mươi đồng vàng!

Nếu làm việc trọn vẹn một tháng, tiền lương hàng tháng của họ có thể sẽ gần bằng, thậm chí vượt quá ba mươi đồng vàng!

Đối với những Pháp sư cấp hai này, đây là một mức lương đủ khiến họ vui mừng.

Hôm nay, Thương hội Tân Phi không làm việc như thường lệ, mà là dành buổi sáng để hoàn thành một số công việc còn dang dở và dọn dẹp hai xưởng sản xuất.

Buổi trưa, mọi người cùng nhau ăn một bữa thịnh soạn, sau đó bắt đầu phát lương.

Sau khi bận rộn một hồi, cả ngày đã trôi qua.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa những công việc cuối cùng trong năm của công nhân, Hứa Dịch cùng Heinze, Kambi và những người lãnh đạo khác của Thương hội đến Thành phố Bontar, bảo họ đến quán rượu trước để giữ chỗ, còn mình thì đến phòng nghiên cứu của Evita và Akali.

Chương 250: Đến nhà tôi ăn Tết đi (1/2)

Cửa phòng nghiên cứu hiếm khi không đóng, Hứa Dịch đi thẳng vào trong, liền nhìn thấy Akali đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà, gấp quần áo chất đống bên cạnh cho vào một cái túi.

Trông bộ dạng này, có vẻ như đang thu dọn hành lý.

Cảm nhận được có người đi vào, Akali ngẩng đầu lên nhìn thấy Hứa Dịch, lập tức đưa tay về phía anh.

"Hội trưởng, đưa tiền nhanh lên, tôi đang đợi tiền để về nhà đây."

Hứa Dịch mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một cái túi tiền đã chuẩn bị từ trước ném qua.

Akali nhận lấy túi tiền, chỉ cảm thấy nặng trĩu trong tay, mở túi tiền đổ đồng vàng bên trong ra sàn, đếm kỹ một lượt rồi không khỏi kinh ngạc nói: "Bảy mươi sáu đồng vàng? Nhiều vậy! Hội trưởng, anh có nhầm lẫn gì không?"

Lúc này, Evita nghe thấy tiếng động từ trên lầu đi xuống, bên cạnh cô còn có Stella hôm nay đặc biệt đến tiễn hai người họ.

Nghe thấy con số Akali nói, ngay cả Evita vốn trầm tĩnh cũng phải giật mình: "Hội trưởng, sao lại nhiều như vậy?"

Stella ngược lại không có gì bất ngờ, chỉ cười tủm tỉm nhìn Evita và Akali.

"Ngoài hai mươi sáu đồng vàng của tháng trước và tháng này

cộng lại, còn có năm mươi đồng vàng là tiền thưởng cuối năm cho hai người." Hứa Dịch giải thích.

"Tiền thưởng cuối năm?" Evita và Akali nhìn nhau, vẻ mặt có chút khó hiểu."Có ý gì vậy?"

"Chính là nghĩa đen của nó đấy. Đến cuối năm, để thưởng cho sự chăm chỉ làm việc của hai người trong suốt một năm qua, nên sẽ thưởng thêm một ít tiền." Hứa Dịch đáp."Xét thấy công việc của hai người đặc biệt xuất sắc, cũng để thể hiện tầm quan trọng của đội ngũ nghiên cứu, nên Thương hội nghiên cứu quyết định thưởng cho hai người một khoản tiền thưởng cuối năm cao hơn một chút so với nhân viên bình thường, cuối cùng quyết định là năm mươi đồng vàng. Thế nào? Hài lòng chứ?"

"Tất nhiên là hài lòng rồi." Akali nhảy dựng lên từ mặt đất, ôm chầm lấy một cánh tay của Hứa Dịch lắc mạnh."Hội trưởng, em yêu anh chết mất! Em mang nhiều tiền như vậy về nhà ăn Tết, bố mẹ biết được nhất định sẽ vui mừng phát điên lên mất!"

"Vậy thì chúc mừng cô nhé." Hứa Dịch lặng lẽ rút cánh tay ra, lấy từ trong ngực ra hai cái túi tiền khác đưa cho Evita và Stella.

Evita nhận lấy túi tiền, khẽ nói lời cảm ơn, nhưng không mở ra kiểm tra.

Stella thì trực tiếp cất túi tiền vào chiếc túi nhỏ mang theo bên mình, không có bất kỳ biểu hiện đặc biệt nào.

Thấy Akali đang nhặt những đồng vàng trên đất bỏ lại vào túi tiền, Hứa Dịch đột nhiên nói: "Đúng rồi, còn một việc nữa phải thông báo trước cho các cô. Từ năm sau, tiền lương cơ bản của ba người sẽ được tăng lên, từ mười lăm đồng vàng một tháng hiện tại lên hai mươi lăm đồng vàng."

"Hả?" Cả ba người đồng thời kinh ngạc nhìn Hứa Dịch.

Akali không nhịn được nói: "Tăng nhiều như vậy luôn á? Hội trưởng, anh đột nhiên trúng số hả?"

"Tôi suốt nửa năm nay đều trúng số đấy, không được à?" Hứa Dịch trừng mắt nhìn cô."Sao nào? Tăng lương cho các cô, cô còn không muốn à? Không muốn thì tôi tăng cho Evita và Stella, cô giữ nguyên như cũ nhé?"

"Đừng đừng, tôi rất muốn!" Akali vội vàng xua tay, liên tục cầu xin: "Hội trưởng, tôi chỉ nói đùa thôi, anh đừng có thật lòng mà."

Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng, nhìn trái nhìn phải, lại hỏi: "Hành lý của các cô vẫn chưa thu dọn xong à? Bây giờ đã khá muộn rồi, nếu không nhanh lên thì sẽ không kịp xe ngựa đấy."

Evita thở dài, liếc nhìn Akali: "Nếu không phải tại Akali thì chúng tôi đã thu dọn xong từ lâu rồi."

"Tìm đồ đạc phiền phức quá mà." Akali lẩm bẩm một câu, tăng tốc động tác trên tay.

Con gái thu dọn đồ đạc, Hứa Dịch tự nhiên không tiện ở lâu, nói với hai người vài câu chúc may mắn trên đường, sau đó cáo từ định rời đi.

Chưa ra đến cửa, Stella đã gọi anh lại.

"Hứa Dịch, nghỉ lễ anh cũng định về nhà sao?"

"Về nhà?" Hứa Dịch ngẩn người."Về nhà nào?"

"Về nhà của anh chứ." Stella hỏi như chuyện đương nhiên."Tôi nhớ anh không phải người Bontar đúng không? Bây giờ ăn Tết rồi, đương nhiên phải về quê hương của mình chứ. Nói ra tôi chưa bao giờ nghe anh nhắc đến quê hương của mình, quê hương của anh rốt cuộc ở đâu vậy?"

Nghe thấy câu hỏi của Stella, Evita và Akali cũng dừng động tác trên tay, tò mò nhìn sang.

"Quê hương?" Hứa Dịch lẩm bẩm hai lần từ này, không khỏi cười khổ.

Quê hương của anh căn bản không phải ở thế giới này, làm sao có thể trở về được?

Nhìn ánh mắt tò mò của ba người, Hứa Dịch lắc đầu, thở dài: "Quê hương của tôi bây giờ không thể trở về được nữa, nên ăn Tết tôi vẫn sẽ ở lại đây."

"Không thể trở về được nữa?" Ba người càng thêm tò mò, Akali lập tức hỏi: "Hội trưởng, không thể trở về được nữa là có ý gì? Là bởi vì quê hương của anh đã bị hủy diệt rồi sao? Hay là bởi vì anh thực ra bị người ta đuổi ra ngoài?"

"Akali!" Evita hiếm khi quát lớn một tiếng, trừng mắt nhìn Akali.

Akali lập tức giật mình nhận ra, thè lưỡi, nhỏ giọng nói: "Hội trưởng, em chỉ là tò mò thôi, không có ý gì khác, anh đừng hiểu lầm."

Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Không sao. Nhưng mà sau này các cô cũng đừng hỏi quê hương của tôi ở đâu nữa, tôi không muốn nhắc đến chuyện này."

Akali lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc dù trên mặt Hứa Dịch vẫn mang theo nụ cười, nhưng Evita lại rõ ràng nhìn ra được vẻ u sầu ẩn giấu dưới nụ cười của Hứa Dịch, nhìn thấy nỗi buồn man mác trong mắt Hứa Dịch, Evita lại không nhịn được mà cảm thấy đau lòng.

Chương 251: Đến nhà tôi ăn Tết đi (2/2)

Vị Hội trưởng này, người bất cứ lúc nào cũng toát ra vẻ tự tin, dường như không có chuyện gì có thể đánh gục được, hóa ra cũng có một mặt yếu ớt như vậy.

Trong nháy mắt, Evita lại nảy sinh một sự thôi thúc muốn ôm Hứa Dịch vào lòng, nhẹ nhàng an ủi anh.

Evita chỉ mới thôi thúc, Stella lại trực tiếp biến thành hành động.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Evita và Akali, Stella tiến lên, dang hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Hứa Dịch, dịu dàng nói: "Không muốn nói thì thôi vậy, sau này chúng tôi cũng sẽ không hỏi nữa."

Hứa Dịch bị cái ôm bất ngờ của Stella làm cho giật mình, cảm nhận được mùi hương tỏa ra từ cơ thể Stella, cơ thể anh đầu tiên là cứng đờ, sau đó thả lỏng, cười nói: "Cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, các cô cũng đừng để tâm quá."

Stella ôm một cái rồi lập tức buông ra, nhìn động tác có chút cứng ngắc và khuôn mặt ửng đỏ của cô, có thể thấy trong lòng cô cũng có chút căng thẳng.

Căn phòng rơi vào một sự im lặng kỳ lạ, một lúc sau, Stella mới điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt, lại hỏi: "Nếu anh ăn Tết vẫn ở lại đây thì càng tốt. Nếu anh không có chỗ nào để đi, chi bằng đến nhà tôi ăn Tết đi. Lúc ăn Tết, bố mẹ tôi cũng sẽ về, cộng thêm ông nội và tôi, nhà rất náo nhiệt. Anh cũng đến thì sẽ càng náo nhiệt hơn. Ông nội vẫn luôn rất thích anh, ông ấy đã sớm muốn

mời anh đến nhà tôi chơi. Hơn nữa tôi tin bố mẹ tôi nhìn thấy anh cũng nhất định sẽ thích anh. Anh đến nhé?"

Nhìn ánh mắt mong đợi của Stella, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, lại lắc đầu: "E là phải phụ lòng tốt của cô rồi. Mặc dù tôi ăn Tết sẽ ở lại đây, nhưng vẫn còn công việc phải làm. Bởi vì tôi đã đồng ý với Yanis, trong năm nay sẽ đến chỗ cô ấy một chuyến. Chuyến này có thể sẽ mất một khoảng thời gian, không chừng khi trở về thì kỳ nghỉ đã kết thúc rồi."

"Yanis?" Trên mặt Stella vừa mới lộ ra một tia thất vọng, còn chưa kịp nói, Akali đã giành nói trước: "Hội trưởng, Yanis này... nghe tên hình như là con gái nhỉ?"

"Ừm, đúng là con gái, sao vậy?" Hứa Dịch gật đầu hỏi ngược lại.

"Sao vậy? Còn hỏi sao vậy!" Akali cao giọng, vẻ mặt phẫn nộ."Stella đã mời anh đến nhà cô ấy ăn Tết rồi, còn muốn giới thiệu anh với bố mẹ cô ấy, kết quả anh lại vì muốn đến chỗ một cô gái khác mà từ chối cô ấy! Hội trưởng, anh thật là quá đào hoa!"

Hứa Dịch có chút khó hiểu: "Đào hoa? Sao tôi lại đào hoa?"

"Được lắm, Hội trưởng, tôi thật sự đã nhìn lầm anh rồi. Vốn tưởng anh là người đàn ông tốt, trước đây tôi còn rất thích anh. Không ngờ anh lại là người như vậy, tôi..."

Những lời sau đó của Akali không nói ra nữa, bởi vì đã bị Evita và Stella đồng thời bịt chặt miệng.

Nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Akali và khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của Stella, Hứa Dịch dù có chậm chạp đến đâu cũng hiểu ra, ha ha cười nói: "Akali, cô hiểu lầm rồi. Tôi đến chỗ Yanis là vì chuyện công việc, Stella cũng biết rõ chuyện này, cô nói xem có đúng không, Stella?"

Stella gật đầu, ừ một tiếng, nhưng trong biểu cảm rõ ràng vẫn mang theo một tia thất vọng.

Akali ngừng giãy giụa, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Stella, dường như không hiểu tại sao cô lại có phản ứng như vậy.

Hứa Dịch lắc đầu, thầm nghĩ mấy cô gái nhỏ này thật sự là tâm tư nhạy cảm, thay đổi thất thường, thật sự là quá khó đối phó.

Nghĩ một hồi, Hứa Dịch nói với Stella: "Nếu công việc hoàn thành suôn sẻ, tôi trở về sớm một chút thì sẽ đến nhà cô ấy thăm hỏi. Ít nhất, tôi cũng phải gửi lời chúc mừng năm mới đến ông nội cô đúng không? Đương nhiên, nếu có thể gặp mặt cha mẹ cô thì càng tốt. Tôi rất tò mò, rốt cuộc là cha mẹ như thế nào, mới sinh ra được một cô gái vừa xuất sắc vừa xinh đẹp như cô."

Khuôn mặt xinh đẹp của Stella trong nháy mắt lại đỏ bừng lên, Evita và Akali kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, vô cùng ngạc nhiên khi anh lại có thể nói ra những lời như vậy.

Akali gạt phăng tay hai người đang bịt miệng mình, không nhịn được nói: "Hội trưởng, tôi còn tưởng anh căn bản là khúc gỗ, không biết nói lời nịnh nọt con gái chứ."

Hứa Dịch ha ha cười: "Đây không phải nịnh nọt, mà là sự thật. Cô xem, tôi cũng rất tò mò là cha mẹ như thế nào, mới sinh ra được một cô gái hoạt bát, hiếu động, lại còn tò mò như Akali cô."

"Đây cũng không phải nịnh nọt..." Akali trừng mắt nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch lại cười, vỗ tay nói: "Thôi được rồi, các cô đừng có ở đây nói nhảm với tôi nữa. Thời gian không còn sớm, các cô mau thu dọn hành lý chuẩn bị xuất phát đi. Đúng rồi, thay tôi gửi lời chúc mừng năm mới đến cha mẹ các cô, nói rằng cảm ơn họ đã có

những cô con gái tốt như vậy, đã cống hiến xuất sắc cho Thương hội Tân Phi của chúng ta."

Evita và Akali đáp một tiếng, quay đầu cùng nhau giúp Akali thu dọn hành lý.

Stella nhìn Hứa Dịch sắp sửa ra khỏi cửa, đột nhiên kêu lên: "Hứa Dịch, tôi cũng muốn đi!"

"Hả?" Hứa Dịch kinh ngạc quay đầu lại."Cô muốn đi đâu?"

"Chỗ Yanis!"

Evita và Akali lại một lần nữa không nhịn được mà dừng động tác trên tay, kinh ngạc nhìn Stella.

Hứa Dịch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Stella, không khỏi đau đầu gõ gõ đầu.

Mấy cô gái nhỏ này, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Chương 252: Bốn người đồng hành (1/2)

Hai ngày sau, một chiếc xe ngựa rời khỏi con đường lớn phía Tây Thành phố Bontar, rẽ vào con đường núi bên cạnh.

Một cánh tay nhỏ nhắn vén rèm xe, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vivian thò ra ngoài cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài một lúc rồi thốt lên kinh ngạc: "Hóa ra người lùn đều sống trong núi sâu thế này, thảo nào trước đây rất hiếm khi gặp được họ."

"Đó là trước đây thôi, bây giờ muốn gặp họ dễ lắm." Giọng nói của Stella từ trong xe vọng ra."Vivian, đợi khi Thương hội hoạt động trở lại, nếu muốn gặp người lùn, chỉ cần đến Xưởng Máy công cụ Ma thuật của Thương hội, lúc nào cũng có thể thấy mấy trăm người lùn."

"Ừm." Vivian gật đầu lia lịa."Bây giờ người dân Thành phố Bontar chắc cũng không còn tò mò về người lùn nữa nhỉ?"

"Nhưng họ chắc chắn vẫn còn rất tò mò về tộc Elf, đúng không Yanis?" Stella quay sang Yanis đang ngồi phía bên kia xe.

Yanis nghiêm túc suy nghĩ một lúc, gật đầu nói: "Chắc là vậy. Tộc Elf chúng tôi còn không thích tiếp xúc với nhân loại hơn cả người lùn, đã mấy trăm năm nay không xuất hiện trước mặt nhân loại rồi, họ tò mò về chúng tôi cũng là chuyện bình thường."

"Nhưng bây giờ bộ tộc của cô sắp lộ diện trước mặt nhân loại rồi, Yanis, cô không thấy lo lắng sao?" Stella lại hỏi.

Giọng nói của Yanis có chút bất đắc dĩ: "Không còn cách nào

khác, bộ tộc chúng tôi hiện đang gặp khó khăn, mà muốn giải quyết những khó khăn này, dường như chỉ có nhân loại các người mới có cách. Vì sự sinh tồn của bộ tộc, cho dù phải lộ diện trước mặt nhân loại cũng là điều bất đắc dĩ. Hơn nữa tôi thấy Hội trưởng Hứa nói đúng, nhân loại các người cũng không phải ai cũng xấu, ngoài những người tốt bụng thật lòng muốn giúp đỡ chúng tôi giải quyết khó khăn như Hội trưởng Hứa, còn có những người tâm hồn trong sáng như Vivian, giống như tộc Elf chúng tôi, còn có những người cao quý, xinh đẹp như tiểu thư Stella, tôi cũng rất thích."

Khuôn mặt Stella hơi ửng đỏ: "Cảm ơn cô đã khen. Nhưng tôi nghĩ đây chỉ có thể coi là cô may mắn, người nhân loại đầu tiên cô gặp là Hứa Dịch. Anh ta tuy là một tên gian thương, nhưng đối nhân xử thế cũng không tệ. Đã hứa giúp đỡ các cô, chắc chắn anh ta sẽ làm được."

Yanis gật đầu: "Đúng vậy. Qua nhiều lần tiếp xúc với Hội trưởng Hứa, cộng thêm khoảng thời gian ở bên cạnh quan sát anh ấy, tôi cảm thấy anh ấy là một người nhân loại đáng tin cậy."

Stella đảo mắt, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Yanis, cô nói khoảng thời gian này cô luôn ở bên cạnh Hứa Dịch, vậy là bất cứ lúc nào cũng vậy sao? Ngay cả khi Hứa Dịch ngủ, tắm rửa, đi vệ sinh cô cũng đi theo?"

Yanis với vẻ mặt đương nhiên, lại gật đầu: "Đúng vậy."

Stella trợn tròn mắt kinh ngạc: "Lúc anh ấy tắm rửa cô cũng ở bên cạnh? Vậy chẳng phải anh ấy bị cô nhìn thấy hết rồi sao?"

Yanis dường như hoàn toàn không hiểu ý của Stella, khó hiểu hỏi: "Là nhìn thấy hết rồi, có gì không đúng sao?"

Phía trước xe ngựa đột nhiên vang lên tiếng ho dữ dội của Hứa Dịch, cùng với giọng nói tức giận xen lẫn xấu hổ của anh.

"Khụ... khụ khụ... Tôi nói Yanis này, sao trước đây cô không nói cho tôi biết ngay cả lúc tôi tắm rửa cô cũng ở bên cạnh?"

Yanis vén rèm xe, hỏi Hứa Dịch đang đánh xe: "Vì tôi không cảm thấy có vấn đề gì. Tại sao anh và tiểu thư Stella đều quan tâm đến vấn đề này vậy?"

Hứa Dịch cho xe ngựa đi chậm lại, quay đầu nhìn Yanis, thấy cô nàng với vẻ mặt vô tội, chỉ biết bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhìn sang Stella với vẻ mặt kỳ quái, có chút bực bội nói: "Cô còn cười! Tôi bị cô ấy nhìn thấy hết mà không biết gì, là tôi chịu thiệt có được không?"

Stella khẽ hừ một tiếng: "Anh là đàn ông, có gì mà thiệt. Yanis là một cô gái Elf xinh đẹp như vậy, muốn thiệt cũng là cô ấy thiệt."

Hứa Dịch lắc đầu, quyết định không tranh luận vấn đề này với Stella nữa.

Tuy nhiên, nhìn thấy Stella và Yanis sau một hồi trò chuyện, dường như mối quan hệ giữa hai người đã hòa hoãn hơn rất nhiều, anh cũng yên tâm phần nào.

Ban đầu, chuyến đi này anh định chỉ đi cùng Yanis, nhưng lúc khởi hành lại phát hiện, vì Evita và Akali đều đã về nhà, không có ai chăm sóc Vivian, nên đành phải dẫn cô bé theo.

Còn Stella cũng không biết vì lý do gì, nhất quyết đòi đi cùng.

Hứa Dịch khuyên can không được, cuối cùng đành phải đồng ý.

Vì vậy, chuyến đi vốn dĩ rất đơn giản đối với Hứa Dịch, lại có thêm hai cô gái đi cùng.

Tuy nhiên, như vậy cũng có một cái lợi, đó là trên đường đi sẽ náo nhiệt hơn, không đến nỗi nhàm chán.

Vì Hứa Dịch đã bỏ tiền ra xây dựng con đường từ đường lớn đến bộ lạc người lùn, nên đoạn đường dài hai mươi km còn lại không giống như lần đầu tiên đến đây, phải đi bộ hoàn toàn, ngồi trên xe ngựa lắc lư, chưa đầy một tiếng đồng hồ, đã nhìn thấy trên bầu trời xa xa bốc lên những cột khói dày đặc.

"Bên kia là cháy rừng sao?" Nhìn những cột khói đó, Stella không khỏi kinh ngạc hỏi.

"Không phải, đó chắc là khói bụi từ Nhà máy Luyện thép và Nhà máy Vôi." Hứa Dịch liếc nhìn những cột khói che khuất cả bầu trời xa xa, hơi nhíu mày.

Cảnh tượng này tuy khiến anh lập tức nhớ đến những nhà máy trên Trái đất, mang đến cho anh một cảm giác thân thiết, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, lại không khỏi khiến anh nghĩ đến vấn đề ô nhiễm môi trường nghiêm trọng.

Ban đầu, nơi bộ lạc Norma và bộ lạc Angola sinh sống có thể coi là sơn thủy hữu tình, môi trường trong lành, nhưng từ khi Hứa Dịch đầu tư xây dựng Nhà máy Luyện thép và Nhà máy Vôi ở đây, khói bụi từ hai nhà máy này đã nhanh chóng xâm hại môi trường nơi đây.

Tuy rằng tộc trưởng Slurby và tộc trưởng Monto đều không mấy để tâm, ngược lại còn cảm thấy vui mừng vì việc xây dựng hai nhà máy này đã giúp cho tộc nhân trong bộ lạc có được một phần thu nhập ổn định, nhưng Hứa Dịch lại rất rõ ràng hậu quả nghiêm trọng mà ô nhiễm môi trường gây ra, nên đương nhiên là lo lắng.

Chương 253: Bốn người đồng hành (2/2)

Tuy nhiên, quá trình công nghiệp hóa trên Trái đất vốn dĩ đi kèm với ô nhiễm nghiêm trọng, không có quốc gia nào phát triển công nghiệp mạnh mẽ mà có thể tránh khỏi, vậy nên Lục địa Saiens muốn phát triển công nghiệp theo ý tưởng của Hứa Dịch, đây cũng coi như là con đường tất yếu phải trải qua.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Hứa Dịch lại nghĩ đến một vấn đề, thứ mà anh đang phát triển trên lục địa này là Công nghiệp Ma thuật.

Mà so với công nghiệp trên Trái đất, Công nghiệp Ma thuật có một ưu điểm lớn nhất chính là năng lượng tiêu hao chủ yếu đến từ ma pháp, gần như không gây ô nhiễm.

Vì trước đây Công nghiệp Ma thuật mà Hứa Dịch tham gia đều không xuất hiện vấn đề ô nhiễm, vậy thì trên thực tế, hai nhà máy Luyện thép và Nhà máy Vôi này cũng nên tránh được vấn đề này.

Hứa Dịch vừa suy nghĩ xem làm cách nào để cải tiến quy trình sản xuất của hai nhà máy này, xe ngựa vừa tiếp tục tiến về phía trước, không lâu sau, đã tiến vào bộ lạc Norma.

Kambi và những người lùn khác đã trở về bộ lạc trong thời gian nhà máy nghỉ lễ, và họ đã biết Hứa Dịch sẽ đến vào hôm nay, nên khi nhìn thấy xe ngựa, người lùn trong bộ lạc liền ùa ra chào đón, dẫn đầu là tộc trưởng Slurby.

Nhìn thấy Hứa Dịch tự mình đánh xe, sau khi xe ngựa dừng lại, từ trong xe nhảy xuống ba cô gái xinh đẹp, mỗi người một vẻ,

người lớn có, người nhỏ có, trong lòng những người lùn không khỏi có chút kinh ngạc.

"Hội trưởng Hứa, hoan nghênh, hoan nghênh." Ánh mắt tộc trưởng Slurby lướt qua ba cô gái, dừng lại trên người Yanis một lúc, sau đó mới cười lớn đưa tay về phía Hứa Dịch.

Hứa Dịch bắt tay ông ta, tùy ý chào hỏi vài câu, liền bảo tộc trưởng Slurby dẫn mình đến Nhà máy Luyện thép xem trước.

Nhà máy Luyện thép này là do Hứa Dịch đã dặn dò tộc trưởng Slurby xây dựng trước khi anh đến Thành phố Anweimar, lý do là vì nghiên cứu vật liệu của bộ lạc người lùn đã có bước đột phá.

Loại thép được Hứa Dịch đặt tên là Thép Bạc lá vì được thêm bột Cỏ Bạc lá, sau một thời gian dài nghiên cứu của người lùn, hiện tại họ đã nắm vững cơ bản đặc tính của loại thép này, hiện tại người lùn có thể luyện chế thành thạo ba loại Thép Bạc lá có đặc tính hơi khác nhau.

Vì vậy, Hứa Dịch quyết định đầu tư một lượng lớn tiền đầu tư, xây dựng Nhà máy Luyện thép này ở bộ lạc Norma, để người lùn dốc toàn lực luyện chế Thép Bạc lá.

Theo phán đoán của Hứa Dịch, loại thép Thép Bạc lá này có rất nhiều công dụng, chỉ tính riêng hiện tại, đã có thể thay thế loại gang thô mà Thương hội Tân Phi đang sử dụng để sản xuất các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng như Quạt ma thuật, Điều hòa Ma thuật, Nồi cơm Ma thuật và Đèn Ma thuật.

Nếu được thay thế bằng loại thép mới có độ cứng và độ dẻo dai đều rất tốt, lại còn có đặc tính không gỉ này, chắc chắn những loại Máy móc Ma thuật Gia dụng này sẽ có những thay đổi long trời lở đất.

Còn đối với các loại Máy móc Ma thuật cỡ lớn, hạng nặng do

Máy công cụ Ma thuật sản xuất, vì yêu cầu cao về độ cứng của thép, nên Thép Bạc lá lại không thích hợp.

Về điểm này, Hứa Dịch rất kỳ vọng vào một loại thép khác mà anh đã phát hiện ra trước đó, nhưng vì người lùn vẫn chưa nắm vững hoàn toàn, nên tạm thời chưa thể trông cậy vào được.

Còn về quy mô của Nhà máy Luyện thép hiện tại chuyên dùng để luyện chế Thép Bạc lá này, có thể nói là cực kỳ nhỏ, hiện đã đi vào hoạt động gần hai tháng, tổng cộng cũng chỉ luyện chế được chưa đến mười nghìn tấn Thép Bạc lá.

Nếu theo tiêu chuẩn trên Trái đất, thì sản lượng này còn không bằng cả một nhà máy luyện thép nhỏ nhất.

Tuy nhiên, Hứa Dịch đã rất hài lòng về điều này.

Xét cho cùng, ngành luyện thép trên Lục địa Saiens hiện vẫn còn đang trong giai đoạn trứng nước, hơn nữa sản lượng của Nhà máy Luyện thép nhỏ bé này đang không ngừng tăng lên, tháng đầu tiên chỉ luyện chế được chưa đến ba nghìn tấn, tháng thứ hai đã luyện chế được hơn năm nghìn tấn.

Theo tiến độ này, chỉ cần người lùn tiếp tục thành thạo và cải tiến kỹ thuật luyện chế, đồng thời từng bước mở rộng quy mô, thì Nhà máy Luyện thép này không nói là đuổi kịp trình độ trên Trái đất, ít nhất cũng đã đủ cung cấp cho nhu cầu của Thương hội Tân Phi hiện tại.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nhà máy Luyện thép, Stella, Vivian, và cả Yanis đều lộ vẻ kinh ngạc.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của họ.

Trong mắt Stella và Vivian, cái gọi là luyện thép, chẳng qua chỉ là quá trình những người thợ rèn trong các xưởng rèn phổ biến ở trong và ngoài Thành phố Bontar ném quặng sắt vào lò nung rồi

nung chảy từ từ mà thôi.

Còn những gì đang diễn ra trước mắt họ, lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Từng đống quặng sắt được đổ vào lò nung khổng lồ, dòng thép nóng chảy như dung nham từ đầu bên kia chảy ra, cuối cùng chảy vào khuôn, dần dần nguội đi, biến thành từng khối thép sáng bóng màu trắng bạc.

Cho dù là quy mô, hiệu quả hay sự choáng ngợp mà nó mang lại, đều vượt xa những xưởng rèn kia vô số lần.

Stella nhìn Thép Bạc lá đã thành hình, hỏi Hứa Dịch: "Lần trước anh nói Quạt ma thuật sản xuất vào năm sau sẽ sử dụng vật liệu mới, chính là cái này sao?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Đợi đến mùa hè năm sau, khi Quạt ma thuật bắt đầu được bày bán, mọi người sẽ phải kinh ngạc cho mà xem."

Yanis đứng bên cạnh nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, nhìn cảnh luyện thép náo nhiệt trước mắt, trong lòng lại càng thêm tin tưởng Hứa Dịch.

Người nhân loại này có thể tạo ra cảnh tượng choáng ngợp như vậy, vậy thì việc giải quyết vấn đề mà bộ tộc của cô đang gặp phải, chắc chắn là dễ như trở bàn tay?

Chương 254: Xây dựng bộ lạc mới (1/2)

Khác với Nhà máy Luyện thép, cảnh tượng sản xuất của Nhà máy Xi măng không hề choáng ngợp, ngược lại, bụi đá bay mù mịt khiến nơi này trông rất bẩn thỉu, khiến Stella lần đầu đến đây phải nhíu mày.

Vivian dường như không hề ghét bỏ môi trường này, bởi vì trước đây khi còn là nô lệ dưới trướng Tử tước Leslie, môi trường sống của cô bé cũng chẳng tốt hơn nơi này là bao.

Còn Yanis, người mà Hứa Dịch nghĩ rằng sẽ bài xích nơi này nhất vì tộc Elf vốn nổi tiếng là yêu cầu rất cao về môi trường sống, lại chẳng hề có ý kiến gì, chỉ lặng lẽ quan sát.

"Yanis, cô không thấy môi trường ở đây tệ lắm sao?", Hứa Dịch không nhịn được hỏi.

Yanis lắc đầu: "Tôi thấy rất tệ. Nhưng tộc Elf chúng tôi có khả năng thích nghi với môi trường rất tốt, môi trường ở đây không ảnh hưởng gì đến tôi."

"Tôi cứ tưởng tộc Elf các cô giống như lời đồn, rất khắt khe với môi trường sống chứ." Hứa Dịch lẩm bẩm.

"Đúng vậy. Tộc Elf chúng tôi là một chủng tộc theo đuổi sự hoàn mỹ, tuy có thể thích nghi tốt với mọi loại môi trường, nhưng lại rất coi trọng nơi ở của mình. Nếu anh đến bộ lạc của chúng tôi, anh sẽ thấy nơi chúng tôi sinh sống rất đẹp."

"Tôi tin." Hứa Dịch gật đầu ngay lập tức, suy nghĩ một chút rồi

chỉ vào Nhà máy Xi măng bẩn thỉu trước mặt, hỏi: "Vậy cô thấy có cách nào cải thiện môi trường ở đây không?"

"Đừng để những người lùn này tiếp tục nung đá thành tro nữa là được." Yanis đáp như chuyện đương nhiên.

Hứa Dịch nghẹn lời, cười khổ nói: "Ý tôi là có cách nào cải thiện môi trường mà vẫn duy trì hoạt động của Nhà máy Xi măng này không?"

Yanis khẽ cau mày, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Chắc là có. Gần bộ lạc của chúng tôi có mọc một loại cỏ tên là Tĩnh Y, có thể hấp thụ bụi bẩn trong không khí, giữ cho môi trường trong sạch. Nhưng bụi ở đây nhiều quá, tôi không biết có hiệu quả không."

"Thử xem sao." Hứa Dịch đã có được câu trả lời như ý, lập tức cười nói: "Đợi đến bộ lạc của các cô, tôi sẽ nhờ Trưởng lão giúp đỡ cấy ghép một ít cỏ Tĩnh Y đến đây."

Thấy Yanis đồng ý, Hứa Dịch quay sang Tộc trưởng Slurby đang đứng bên cạnh: "Tộc trưởng Slurby, lần trước tôi đã khuyên ông nên chuyển khu vực sinh sống của tộc nhân đến nơi khác xa hơn một chút, tránh ảnh hưởng của khói bụi ở đây, sao lần này đến, tôi thấy ông vẫn chưa có động tĩnh gì vậy?"

Tộc trưởng Slurby cười lớn, vỗ vỗ vào bộ ngực vạm vỡ của mình: "Hội trưởng Hứa, anh quá coi thường chúng tôi rồi. Chỉ là một chút khói bụi thôi mà, chủng tộc người lùn chúng tôi cường tráng như vậy, căn bản không để tâm. Phải biết rằng rất lâu về trước, người lùn chúng tôi đều sống trong các hang động dưới lòng đất. Lúc đó, người lùn chúng tôi vẫn rất yêu thích công việc rèn đúc, mỗi ngày trong hang động đều có khói than bay mù mịt, cũng chẳng thấy có chuyện gì xảy ra."

Hứa Dịch cau mày: "Tộc trưởng Slurby, cho dù thể chất người lùn các ông cường tráng, nhưng những thứ khói bụi này vẫn gây

hại cho cơ thể. Đã có lựa chọn tốt hơn để tránh xa những thứ ô nhiễm này, tại sao ông không làm?"

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Dịch, Tộc trưởng Slurby gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Chuyển toàn bộ tộc nhân đi, cần phải tốn rất nhiều tiền..."

Hứa Dịch lập tức sa sầm mặt: "Tộc trưởng Slurby, tôi cứ tưởng ông là một tộc trưởng tốt, hết lòng vì tộc nhân của mình, không ngờ bây giờ chỉ vì tiếc rẻ một chút tiền bạc mà khiến tộc nhân phải đối mặt với nguy cơ tổn hại sức khỏe, ông thật sự khiến tôi thất vọng!"

Tộc trưởng Slurby im lặng không nói, Kambi đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng lên tiếng: "Hội trưởng, anh hiểu lầm tộc trưởng rồi!"

"Tôi hiểu lầm ông ta chỗ nào?" Hứa Dịch vốn đã có chút bực bội vì tình trạng ô nhiễm đáng báo động ở đây, bây giờ nghe Tộc trưởng Slurby trả lời như vậy, lửa giận trong lòng càng bùng lên, nghe Kambi còn muốn biện hộ cho ông ta, lập tức hỏi ngược lại không chút khách khí: "Kambi, cậu và những người anh em trong phân xưởng mỗi ngày đều làm việc trong nhà máy, không bị ảnh hưởng bởi nơi này, đương nhiên không biết tộc nhân của mình sống trong môi trường như vậy sẽ chịu tổn hại như thế nào. Cậu có biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể tuổi thọ của người lùn các cậu sẽ bị ảnh hưởng hay không?"

Kambi làm việc dưới trướng Hứa Dịch đã lâu, dần dần cũng nảy sinh chút kính sợ đối với Hứa Dịch, bị Hứa Dịch mắng vài câu, cũng không dám cãi lại, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn cố gắng biện hộ cho Tộc trưởng Slurby: "Hội trưởng, anh cũng phải thông cảm cho tộc trưởng. Bộ lạc chúng tôi tuy rằng nhờ có anh mà cuộc sống đã dễ dàng hơn một chút, nhưng vẫn rất thiếu thốn, tộc trưởng cũng là vì muốn tốt cho tộc nhân, không muốn lãng phí số tiền mà tộc nhân kiếm được để mua lương thực."

Hứa Dịch sững sờ: "Số tiền các người kiếm được hiện tại còn không đủ mua lương thực sao?"

Tộc trưởng Slurby cười khổ, lắc đầu: "Mua lương thực thì đủ, chỉ là tôi muốn để dành một ít, đợi qua mùa đông sẽ sửa sang lại nhà cửa cho tộc nhân, cho nên... Hội trưởng Hứa, anh nói đúng, nếu sức khỏe của tộc nhân đều kém đi, thì có để dành tiền cũng vô ích. Tôi sẽ lập tức huy động tộc nhân di chuyển!"

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi: "Tộc trưởng Slurby, theo ông ước tính, muốn chuyển toàn bộ tộc nhân đến nơi có môi trường tốt hơn một chút, cần phải tốn bao nhiêu tiền?"

"Thực ra nếu chỉ là di chuyển thì không tốn một đồng nào. Nhà của người lùn chúng tôi đều là do tự tay mình dựng nên, chỉ cần bỏ chút thời gian là được. Nhưng mà..." Tộc trưởng Slurby lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng."Tôi muốn nhân lúc bộ lạc hiện tại có điều kiện hơn trước một chút, xây cho tộc nhân những ngôi nhà khang trang hơn, cho nên cần phải mua một ít vật liệu từ loài người các anh, tốt nhất là có thể thuê loài người các anh giúp chúng tôi xây nhà, bởi vì tay nghề xây nhà của loài người các anh thực sự tốt hơn chúng tôi rất nhiều, cũng đẹp đẽ hơn. Tôi đã tính toán qua, nếu xây cho mỗi hộ gia đình trong bộ lạc một ngôi nhà đẹp thì tổng cộng phải tốn hơn hai nghìn đồng vàng."

Chương 255: Xây dựng bộ lạc mới (2/2)

Hứa Dịch gật đầu, nghiêm mặt nói: "Được, Tộc trưởng Slurby, tôi thay mặt Thương hội Tân Phi xin được tài trợ cho bộ lạc của các ông ba nghìn đồng vàng, chuyên dùng để xây dựng nhà cửa mới."

Tộc trưởng Slurby và Kambi đều vô cùng kinh ngạc, liên tục xua tay.

"Không được, không được! Hội trưởng Hứa, bộ lạc chúng tôi có được ngày hôm nay đều là nhờ anh và Thương hội Tân Phi, chúng tôi đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ anh rồi, sao có thể nhận thêm tiền của anh nữa. Không được, số tiền này tôi không thể nhận!"

Hứa Dịch kiên quyết nói: "Không nhận cũng phải nhận. Nhưng mà Tộc trưởng Slurby, tôi nghĩ lại rồi, đưa tiền mặt cho các ông e là không ổn, bởi vì các ông là người lùn, nếu tự mình đi tìm thương hội xây dựng của loài người, e là sẽ bị chặt chém không ít đồng vàng. Hay là như vậy, hiện tại tôi có quan hệ khá tốt với Thương hội Amli ở Thành phố Bontar, để tôi liên hệ với Thương hội Amli đến xây nhà cho các ông. Còn về kiểu dáng, địa điểm của ngôi nhà, ông có thể tự mình quyết định, ông thấy phương án này thế nào?"

Mắt Tộc trưởng Slurby và Kambi sáng lên.

"Cách này hay đấy. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, như vậy... như vậy thì làm phiền anh quá. Hơn nữa làm như vậy rất tốn kém, tôi e là hai nghìn đồng vàng không đủ..."

Hứa Dịch xua tay: "Chuyện tiền bạc ông không cần phải lo lắng. Nghĩ đến việc để Thương hội Amli đến xây nhà mới, tôi đột nhiên lại nảy ra một ý tưởng mới. Tộc trưởng Slurby, ông có biết hiện tại ở Vương quốc Lanpari chúng ta còn khoảng bao nhiêu anh em người lùn nữa không?"

"Cái này..." Tộc trưởng Slurby suy nghĩ một chút, không chắc chắn lắm trả lời: "Chắc là... khoảng hai ba vạn gì đó? Tôi cũng không dám chắc."

"Ừm, vậy ông có thể liên lạc được với bao nhiêu anh em người lùn?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Có liên lạc với bộ lạc chúng tôi thì chỉ có khoảng hai mươi bộ lạc, tổng cộng cộng lại chưa đến năm nghìn người." Tộc trưởng Slurby đáp.

"Tốt lắm. Ý tưởng mới của tôi là, đã xây nhà mới thì nhân tiện xây nhiều một chút. Tôi dự định sẽ chọn một địa điểm rộng rãi cách nơi này không xa, xây dựng một khu nhà ở đủ để chứa hàng nghìn người lùn sinh sống. Ngoài việc cho người lùn bộ lạc Norma các ông chuyển đến đó sinh sống, tôi còn muốn mời người lùn của các bộ lạc khác đến ở cùng. Ví dụ như Tộc trưởng Monto của bộ lạc Angola chắc chắn sẽ đồng ý với ý tưởng của tôi."

Nghe được ý tưởng của Hứa Dịch, không chỉ Tộc trưởng Slurby, Kambi và những người lùn khác kinh ngạc, mà ngay cả Stella cũng ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch.

"Này, Hứa Dịch, anh muốn làm gì vậy? Tập trung nhiều người lùn như vậy lại một chỗ, anh không sợ khiến chính quyền Vương quốc cảnh giác sao?"

Hứa Dịch sững người: "Đây cũng là một vấn đề..."

Tộc trưởng Slurby vội vàng nói: "Tiểu thư Stella nói đúng. Nếu

người lùn chúng tôi tập trung lại một chỗ quá đông, e là Quốc vương loài người các anh sẽ hiểu lầm. Hội trưởng Hứa, tấm lòng của anh muốn giúp chúng tôi xây nhà, chúng tôi xin ghi nhận, còn những chuyện khác thì thôi vậy."

"Không, tôi thấy đây là một ý tưởng hay, chưa chắc Quốc Vương Bệ Hạ đã phản đối và cảnh giác." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Hay là như vậy, chúng ta cứ làm theo kế hoạch ban đầu, Tộc trưởng Slurby, ông hãy tìm một địa điểm gần đây, tôi sẽ liên hệ với Thương hội Amli giúp các ông xây dựng một bộ lạc mới. Nhưng mà Tộc trưởng Slurby, khi lựa chọn địa điểm, tốt nhất ông nên chọn những nơi có thể xây dựng thêm nhiều nhà cửa, phòng trường hợp ý tưởng của tôi nhận được sự đồng ý của Quốc Vương Bệ Hạ, chúng ta cũng có thể thực hiện."

Thấy Hứa Dịch kiên trì, Tộc trưởng Slurby đành phải gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, vì cẩn thận, Tộc trưởng Slurby vẫn không nhịn được nhắc nhở Hứa Dịch một câu.

"Hội trưởng Hứa, tuy rằng chiến tranh giữa các chủng tộc đã qua đi hàng nghìn năm, nhưng loài người các anh vẫn rất cảnh giác với những chủng tộc khác như chúng tôi. Anh thuê một số anh em người lùn chúng tôi làm việc thì không có vấn đề gì, nhưng hành động muốn tập trung nhiều người lùn chúng tôi lại một chỗ như vậy rất dễ khiến Quốc vương loài người các anh nghi ngờ. Tôi lo lắng như vậy sẽ gây rắc rối cho anh và Thương hội Tân Phi, anh tốt nhất nên cẩn thận một chút."

Stella cũng cau mày, lo lắng nói: "Đúng vậy, Hứa Dịch. Tộc trưởng Slurby nói đúng, tuy rằng cá nhân tôi không có thành kiến gì với người lùn và các chủng tộc khác, nhưng khó đảm bảo người khác cũng như vậy. Nhỡ đâu có kẻ vốn đã có địch ý với anh, việc anh thân thiết với người lùn rất có thể sẽ bị kẻ đó nắm thóp."

"Tôi hiểu nỗi lo lắng của mọi người." Hứa Dịch mỉm cười."Nhưng tôi phải nói rằng, đó là bởi vì họ vẫn chưa nhận ra giá trị tiềm ẩn trong những chủng tộc khác, nếu có một ngày họ hiểu ra, e rằng không cần tôi phải làm gì, chính họ cũng sẽ chủ động tìm kiếm sự thay đổi. Đến lúc đó, tôi sẽ trở thành nhà tiên tri mất!"

Stella liếc mắt nhìn anh: "Chỉ sợ anh chưa kịp trở thành nhà tiên tri đã thành liệt sĩ rồi."

Chương 256: Bộ tộc Elf

Hứa Dịch, Stella và Vivian chỉ nghỉ ngơi một đêm tại bộ lạc Norma, sáng sớm hôm sau đã lên đường đến bộ lạc Angola. Sau khi bàn bạc và trao đổi với tộc trưởng Monto về việc xây dựng bộ lạc mới, họ cùng Yanis lên đường tiến vào Rừng Rainfall.

Không có con đường rộng rãi nào dẫn đến Rừng Rainfall, bốn người đành phải bỏ lại xe ngựa, theo chân Yanis đi bộ xuyên rừng.

May mắn là Rừng Rainfall cách nơi này không đến hai mươi km, ngay cả Vivian, người có thể lực yếu nhất trong bốn người, cũng có thể kiên trì theo kịp.

Đến chiều ngày thứ hai, cả nhóm cuối cùng đã tiến vào phạm vi Rừng Rainfall.

Bên ngoài Rừng Rainfall trời vẫn còn sáng, nhưng vừa bước vào trong, ánh sáng lập tức bị những tán cây rậm rạp và những chiếc lá chưa kịp rụng hết vào mùa đông che khuất, gần như không thể lọt xuống được chút ánh sáng nào.

Tuy nhiên, Rừng Rainfall không hoàn toàn chìm trong bóng tối. Nhìn quanh, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy những đốm sáng xanh lục, tím hoặc xanh lam lập lòe, bao phủ toàn bộ khu rừng trong một màu sắc kỳ lạ và bí ẩn.

Yanis đã quá quen thuộc với khung cảnh này, nhưng với Hứa Dịch, Stella và Vivian, những người lần đầu tiên đến đây, đều không khỏi thán phục.

Đặc biệt là Stella và Vivian, hai cô gái trẻ, càng thêm tò mò và phấn khích trước khung cảnh kỳ bí trước mắt.

Stella thậm chí còn nắm lấy cánh tay Hứa Dịch, vui mừng kêu lên: "Hứa Dịch, giá như chúng ta có thể sống ở đây mỗi ngày thì hay biết mấy! Nơi này thật đẹp!"

Hứa Dịch mặt không chút cảm xúc, chỉ xuống chân cô: "Coi chừng đấy, đừng giẫm phải con rắn kia."

Stella giật mình, cúi đầu nhìn theo hướng Hứa Dịch chỉ, liền thấy một con rắn lớn màu xanh lục đang uốn lượn bò qua.

Con rắn lớn dường như không sợ người, cũng chẳng buồn để ý đến họ, cứ thản nhiên bò qua mặt bốn người, biến mất trong bóng tối phía bên kia.

"Đó là rắn Thanh Diệp, không cắn người đâu." Yanis giải thích, sau đó vẫy tay với ba người: "Đi theo tôi, nếu không sẽ rất dễ lạc đường."

Ba người vội vàng gật đầu, đi sát theo Yanis, tiến sâu vào Rừng Rainfall.

Trước khi vào Rừng Rainfall, Hứa Dịch không hiểu tại sao nhiều người biết rõ tộc Elf sống trong những khu rừng này, nhưng lại gần như không ai nhìn thấy họ.

Sau khi vào Rừng Rainfall, Hứa Dịch đã nhanh chóng hiểu ra.

Rừng Rainfall không phải là một khu rừng có diện tích quá rộng lớn, nhưng khi bước vào, khung cảnh xung quanh rất dễ khiến người ta mất phương hướng.

Hơn nữa, các loại cây cối trong rừng mọc dày đặc, đan xen vào nhau, muốn đi qua cũng rất khó khăn.

Nếu không có Yanis dẫn đường, chỉ ba người họ đi vào, e rằng không bao lâu sẽ hoàn toàn lạc đường, không biết mình đang ở đâu.

Muốn tìm ra tộc Elf ẩn mình trong môi trường phức tạp này gần như là điều không thể.

Hơn nữa, Yanis vốn đã rất nhanh nhẹn, khi vào Rừng Rainfall, cô càng trở nên nhẹ nhàng như không có trọng lượng, dễ dàng nhảy nhót giữa các cây, dường như không tốn chút sức lực nào.

Lúc đầu, ba người còn có thể miễn cưỡng theo kịp, nhưng chưa đầy nửa tiếng sau, Hứa Dịch đã bắt đầu đuối sức.

Lý do anh còn kém hơn cả cô bé Vivian là vì trên lưng anh luôn mang theo một chiếc thùng gỗ lớn, bên trong đựng dụng cụ quan trọng cho chuyến đi đến bộ tộc Elf lần này.

Chiếc thùng gỗ nặng đến mấy chục cân, dù Hứa Dịch còn trẻ khỏe, nhưng cũng không thể nào đeo nó trên lưng quá lâu.

Thấy vậy, Yanis liền nhận lấy chiếc thùng gỗ từ lưng Hứa Dịch, đeo lên vai một cách nhẹ nhàng, tay kia đỡ lấy Vivian đang thở hổ hển, tiếp tục bước đi mà dường như không tốn chút sức lực nào.

Stella liếc nhìn Hứa Dịch với ánh mắt khinh thường, Hứa Dịch bất đắc dĩ cười khổ, sau đó cả hai nhìn nhau, đồng thời bật cười ha hả, rồi cùng đuổi theo.

Đi bộ như vậy khoảng hai tiếng đồng hồ, nghỉ ngơi dọc đường hai lần, Yanis đột nhiên ra hiệu cho ba người dừng lại. Cô đặt chiếc thùng gỗ xuống, buông Vivian ra, nói với Hứa Dịch: "Chờ tôi một chút." Nói xong, cô nhảy lên một cái cây lớn bên cạnh, nhảy thêm hai lần nữa rồi biến mất trong rừng.

Stella giật mình, lo lắng nói: "Hứa Dịch, cô ấy sẽ không bỏ mặc chúng ta ở đây chứ?"

Hứa Dịch ngồi phịch xuống đất, vỗ vỗ vào mặt đất bên cạnh: "Yên tâm đi, Yanis còn muốn chúng ta giúp đỡ bộ tộc của cô ấy

giải quyết vấn đề mà. Nào, nghỉ ngơi một chút đã."

Stella nhìn về hướng Yanis biến mất, suy nghĩ một lúc, thấy lo lắng cũng vô ích, bèn ngồi xuống cạnh Hứa Dịch.

Ba người ngồi nghỉ ngơi khoảng mười phút, hơi thở dần ổn định, bỗng nghe thấy tiếng xào xạc trên tán cây, mười mấy bóng người nhảy xuống.

Hứa Dịch nhìn kỹ, thấy người đầu tiên nhảy xuống chính là Yanis, theo sau cô là những người Elf khác, cả nam lẫn nữ, ai cũng có đôi tai dài.

"Yanis, đây là tộc nhân của cô đến đón chúng ta sao?" Hứa Dịch đứng dậy, chào hỏi Yanis, nhưng một nam Elf phía sau Yanis đột nhiên bước lên, chắn trước mặt cô, giơ hai tay lên, mũi tên trong tay chĩa thẳng vào Hứa Dịch.

"Loài người, bỏ tay xuống."

Nhìn vẻ mặt cảnh giác của nam Elf, Hứa Dịch nhíu mày hỏi Yanis: "Sao vậy? Yanis, cô chưa nói với họ chúng ta đến đây làm gì sao?"

"Tôi đã nói rồi, chỉ là..." Yanis lộ vẻ khó xử, ngập ngừng một lúc, sau đó nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt cầu xin: "Hội trưởng Hứa, xin hãy làm theo lời họ nói. Xin yên tâm, họ sẽ không làm hại mọi người đâu."

Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng, buông tay xuống.

So với thái độ đối với Hứa Dịch, tộc Elf đối xử với Stella và Vivian tốt hơn nhiều. Họ không chỉ không chĩa mũi tên vào hai cô gái như nam Elf kia, mà những nữ Elf bên cạnh còn tò mò đánh giá hai người, không hề tỏ ra thù địch.

Có vẻ như không chỉ loài người hiếm khi nhìn thấy Elf, mà

những Elf này cũng hiếm khi nhìn thấy loài người, họ cũng rất tò mò về loài người.

Thấy Hứa Dịch buông tay xuống, nam Elf bớt cảnh giác hơn một chút, nhưng vẫn không hề lơ là, ra hiệu cho những Elf khác. Những Elf đó liền lấy ra một tấm vải dày.

"Hội trưởng Hứa, tiểu thư Stella, tiểu thư Vivian, xin hãy bịt mắt lại." Yanis nói với vẻ mặt áy ngại: "Đây là yêu cầu của Trưởng lão, mong mọi người thông cảm."

Hứa Dịch nhún vai, không nói gì, chỉ vào mắt mình.

Tấm vải rất dày, vừa bịt mắt lại, Hứa Dịch đã chìm vào bóng tối, không nhìn thấy gì nữa.

Lúc này, một bàn tay mềm mại, thon dài đưa đến, nắm lấy tay phải của Hứa Dịch, sau đó giọng nói của Yanis vang lên bên tai anh: "Hội trưởng Hứa, đi theo tôi."

Hứa Dịch được Yanis dắt đi, đi loanh quanh trong rừng một lúc, bỗng cảm thấy như có gì đó lướt qua người, sau đó nhận ra Yanis đã dừng lại.

"Hội trưởng Hứa, đến rồi." Yanis đưa tay gỡ tấm vải bịt mắt cho Hứa Dịch, một luồng ánh sáng xanh nhạt dịu nhẹ, không chói mắt chiếu vào mắt anh.

Hứa Dịch chớp chớp mắt, mở mắt ra nhìn, thấy mình và mọi người đã đến một bãi đất trống.

Cây cối trong Rừng Rainfall rất rậm rạp, họ đã đi bộ trong rừng nửa ngày mà không thấy một bãi đất trống nào, vậy mà bây giờ lại xuất hiện một bãi đất trống rộng gần 500 mét vuông, khiến Hứa Dịch không khỏi kinh ngạc.

Nhìn trái nhìn phải, Hứa Dịch phát hiện xung quanh bãi đất

trống là mười mấy cây đại thụ, đường kính có lẽ hơn hai mươi mét.

Nhìn lên những cây đại thụ, anh thấy trên những cành cây to lớn là những ngôi nhà gỗ xinh xắn.

Mặc dù những ngôi nhà gỗ này được xây dựng trên cành cây, nhưng chúng không hề lạc lõng, trái lại, chúng dường như hòa làm một với những cây đại thụ, tạo nên một vẻ đẹp tinh tế, thể hiện rõ tính cách yêu thích cái đẹp của tộc Elf.

Nhìn lên cao hơn nữa, Hứa Dịch thấy những tán cây của mười mấy cây đại thụ này che kín bầu trời, không một kẽ hở.

Tuy nhiên, từ đỉnh và thân cây vẫn phát ra những đốm sáng xanh lục nhạt, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Quay đầu lại, thấy Stella và Vivian cũng đã gỡ bỏ tấm vải bịt mắt, đang tò mò đánh giá khung cảnh xung quanh, Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm, định hỏi Yanis thì bỗng thấy một bóng đen đổ xuống từ trên cao.

Ngẩng đầu lên nhìn, anh thấy một nữ Elf đang từ từ hạ xuống.

Hứa Dịch thầm giật mình.

Nữ Elf này có thể hạ xuống một cách nhẹ nhàng như vậy, chứng tỏ cô ta ít nhất cũng đã đạt đến trình độ Đại Pháp Sư về ma pháp hệ Phong.

Không ngờ trong bộ tộc Elf nhỏ bé này lại ẩn giấu một Đại Pháp Sư!

Nhưng nghĩ kỹ lại, anh cũng không thấy lạ.

Ma pháp nguyên tố mà loài người hiện nay đang nắm giữ vốn là học được từ tộc Elf, và so với tuổi thọ ngắn của loài người, tộc

Elf có rất nhiều thời gian để học ma pháp, có thể nói, bất kỳ Elf nào lớn tuổi đều là một Pháp Sư hùng mạnh.

Mặc dù nữ Elf trước mắt trông không lớn hơn Yanis là bao, nhưng ngoại hình của Elf sẽ không thay đổi nhiều sau khi trưởng thành, vì vậy Hứa Dịch không thể đoán được tuổi thật của cô ta.

"Loài người, ngươi là Hứa Dịch?" Nữ Elf đánh giá Hứa Dịch, lên tiếng hỏi.

Cho dù bỏ qua vẻ ngoài xinh đẹp và bí ẩn của cô ta, chỉ cần nghe giọng nói dịu dàng, êm tai này cũng đủ khiến người ta có thiện cảm.

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Phải, tôi là Hứa Dịch. Chắc hẳn ngài là Trưởng lão Alucia mà Yanis thường nhắc đến?"

Nữ Elf liếc nhìn Yanis, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Yanis thường xuyên nhắc đến ta sao?"

Yanis lộ vẻ lúng túng, cúi đầu không dám nói.

"Vâng, mỗi khi nhắc đến ngài, Yanis đều bày tỏ sự kính trọng, khiến tôi rất tò mò về ngài trước khi đến đây." Hứa Dịch nói.

Trưởng lão Alucia mỉm cười: "Loài người, những lời khen ngợi vô nghĩa không có ý nghĩa gì với ta. Vì ta đã đồng ý để Yanis đưa ngươi đến đây, nghĩa là ta sẵn sàng nhận sự giúp đỡ của ngươi. Nhưng ta hiểu rõ hơn Yanis, loài người sẽ không làm những việc vô ích. Ngươi sẵn sàng giúp đỡ chúng ta, nhất định là muốn thu được lợi ích gì từ chúng ta. Nhưng loài người, bây giờ ngươi đã thấy tình hình ở đây rồi đấy, ngươi nghĩ có gì ở đây đáng để ngươi bỏ công sức ra không?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Tất nhiên là có. Đối với tôi, nơi đây có vô số thứ khiến tôi phải động lòng. Ví dụ như Trưởng lão Alucia, ngài chính là một trong số đó."

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt của những Elf xung quanh đồng loạt thay đổi.

Chương 257: Nhảy vào hố

Tên nam Elf lúc nãy áp giải Hứa Dịch giơ cao cây cung tên trong tay lên, nhắm thẳng vào Hứa Dịch, lạnh lùng quát: "Loài người, lập tức xin lỗi vì sự bất kính của ngươi, nếu không đừng trách ta vô lễ!"

Xung quanh, những Elf khác cũng bày ra vẻ mặt khó chịu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Dịch.

Yanis giật mình, vội vàng chạy đến bên cạnh Hứa Dịch, nhỏ giọng nói: "Hội trưởng Hứa, sao... sao anh có thể nói với Trưởng lão như vậy?"

Hứa Dịch mỉm cười với cô: "Yên tâm đi, Trưởng lão sẽ không tức giận đâu, bởi vì tôi nói sự thật."

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Trưởng lão Alucia, quả nhiên không hề thấy bất kỳ vẻ khó chịu nào trên khuôn mặt bà, ngược lại dường như còn rất vui vẻ vì câu nói của Hứa Dịch, mỉm cười nói: "Loài người, ta đã nói rồi, những lời khen ngợi vô nghĩa không có ý nghĩa gì với ta. Tuy ta trông không lớn hơn ngươi là bao, nhưng thực tế ta đã hơn ba trăm tuổi rồi, đủ tuổi làm bà cố của ngươi. Ngươi nghĩ, khen ngợi ta có ý nghĩa gì không?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Không, tôi nghĩ Trưởng lão đã hiểu lầm rồi. Tuy rằng vẻ đẹp và khí chất của ngài quả thực khiến tôi rung động, nhưng điều tôi coi trọng nhất là trí tuệ và kiến thức của ngài. Nếu có thể học hỏi được điều gì đó từ ngài, chuyến đi này coi như tôi đã rất mãn nguyện rồi. Hơn nữa chủng tộc Elf còn ẩn chứa những giá trị mà có lẽ chính ngài cũng chưa từng nhận ra, ví dụ như cô ấy..." Hứa Dịch chỉ tay về phía Yanis.

Cả đám Elf ngạc nhiên nhìn Yanis, Yanis thì ngây người chỉ vào mình, vẻ mặt ngơ ngác.

"Nghe Yanis nói, ngươi từng muốn lấy cô ấy làm phần thưởng cho việc giúp đỡ bộ tộc chúng ta?" Vừa dứt lời, Hứa Dịch, Stella và Vivian bỗng cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống rõ rệt, những Elf vây quanh họ đều tỏa ra sát khí."Loài người, ta muốn nghiêm khắc cảnh cáo ngươi. Trước đây loài người các ngươi đã từng bắt rất nhiều Elf làm nô lệ, chủng tộc Elf chúng ta vô cùng căm phẫn chuyện này, nếu ngươi dám đưa ra yêu cầu như vậy, ta khuyên ngươi nên rời khỏi đây ngay lập tức. Cho dù bộ tộc chúng ta vì khó khăn mà biến mất khỏi thế giới này, ta cũng tuyệt đối không bao giờ đồng ý yêu cầu của ngươi."

Nhìn ánh mắt đầy thù địch của đám Elf xung quanh, Hứa Dịch cười khổ định lên tiếng giải thích, Yanis đã vội vàng xua tay lia lịa: "Trưởng lão, người hiểu lầm rồi. Hội trưởng Hứa không phải muốn biến tôi thành nô lệ của anh ấy, anh ấy chỉ... chỉ muốn tôi giúp anh ấy làm việc thôi."

"Làm việc?" Trưởng lão Alucia ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch."Yanis có thể giúp ngươi làm việc gì? Con bé vẫn còn là một đứa trẻ."

Hứa Dịch cười nói: "Kính thưa Trưởng lão Alucia, như tôi đã nói, Yanis sở hữu những giá trị mà ngay cả ngài cũng chưa từng nhận ra. Tôi xin lấy một ví dụ, trong hơn nửa tháng Yanis đi theo tôi, cô ấy đã giúp tôi hoàn thành một phần thiết kế ngoại hình cho một sản phẩm mới của Thương hội chúng tôi. Mà sản phẩm mới này đến nay mới chỉ bán được nửa tháng, nhưng đã mang về cho Thương hội chúng tôi hơn mười vạn đồng vàng."

"Mười vạn đồng vàng?" Không chỉ đám Elf xung quanh đồng thanh kinh hô, ngay cả Trưởng lão Alucia cũng không khỏi trợn tròn mắt, kinh ngạc hỏi: "Ý ngươi là, Yanis đã giúp Thương hội các ngươi kiếm được tận mười vạn đồng vàng?"

"Không đến mức đó." Hứa Dịch lắc đầu."Sản phẩm mới này là thành quả lao động miệt mài của rất nhiều người, không phải chỉ riêng công lao của Yanis. Nhưng theo tôi thấy, Yanis đóng vai trò quan trọng nhất. Nếu chia đều mười vạn đồng vàng này, thì giá trị mà Yanis tạo ra ít nhất cũng phải hơn hai vạn đồng vàng."

Nghe Hứa Dịch đánh giá mình cao như vậy, Yanis không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, mỉm cười nhìn Hứa Dịch.

"Hai vạn đồng vàng..." Trưởng lão Alucia khẽ gật đầu: "Loài người, tuy ta không thích cách ngươi dùng đồng vàng để đo lường giá trị một cách trực tiếp như vậy, nhưng ta thừa nhận cách so sánh này rất dễ hiểu. Tuy nhiên, cho dù Yanis có sở hữu giá trị cao đến đâu, ta cũng sẽ không đồng ý giao con bé cho ngươi. Loài người các ngươi đối xử với Elf chúng ta rất tệ, ta không tin Yanis có thể sống yên ổn trong thế giới của loài người các ngươi."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trưởng lão Alucia, Hứa Dịch chỉ đành thở dài trong lòng.

Rào cản giữa chủng tộc Elf và loài người quá sâu, định kiến với loài người cũng quá lớn, muốn trong thời gian ngắn thay đổi cái nhìn cố hữu của những Elf cứng đầu này đối với loài người là điều không thể.

Nghĩ vậy, Hứa Dịch từ bỏ chủ đề này, cười cười, chỉ vào chiếc thùng gỗ được một nam Elf khác vác đến: "Được rồi, Trưởng lão Alucia, trước khi chúng ta chưa hoàn thành công việc của mình, nói đến chuyện báo đáp quả thực rất nhàm chán, bây giờ hãy để chúng tôi xem nên giúp các ngài như thế nào đã."

Trưởng lão Alucia mỉm cười gật đầu: "Xem ra ngươi là người không thích nói suông, ta rất thích điều đó. Đi theo ta."

Trưởng lão Alucia dẫn đường phía trước, cả nhóm đi vào khe hở giữa hai cây đại thụ, đi được vài bước, liền thấy một khoảng

đất trống nhỏ phía trước xuất hiện một cái hố lớn.

"Chúng ta đã thử đào lấy nước ngầm, nhưng đào đến độ sâu hơn mười mét thì gặp phải tầng đá cứng. Đá quá cứng, ngay cả ta cũng không thể nào lay chuyển, cuối cùng đành phải bỏ cuộc." Trưởng lão Alucia chỉ vào cái hố nói.

Hứa Dịch tiến đến mép hố nhìn xuống, phát hiện cho dù có ánh sáng huỳnh quang khá sáng phía trên chiếu xuống, cũng không thể nhìn rõ đáy hố.

"Trưởng lão Alucia, có dây thừng đủ dài không? Tôi muốn xuống dưới xem tình hình cụ thể." Hứa Dịch nói.

Stella bên cạnh đột nhiên kéo tay áo Hứa Dịch, khẽ lắc đầu với anh.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, Hứa Dịch cười nói: "Yên tâm đi, có nhiều Elf cao thượng như vậy ở đây, tôi sẽ không sao đâu."

Trưởng lão Alucia khẽ mỉm cười: "Loài người, không cần dùng lời nói để ép buộc chúng ta, Elf chúng ta có nguyên tắc riêng của mình." Nói xong, bà dặn dò một nam Elf, tên Elf đó vội vàng rời đi, một lúc sau mang về một cuộn dây leo dài.

Hứa Dịch nhận lấy một đầu dây leo, dùng sức kéo thử, phát hiện dây leo này vô cùng chắc chắn, e rằng còn chắc chắn hơn cả dây nylon cùng độ dày.

Buộc một đầu dây vào eo, Hứa Dịch chuẩn bị xuống đáy hố xem sao.

Thấy Hứa Dịch sắp trèo xuống, Yanis đột nhiên chạy ra.

"Trưởng lão, để con đi cùng anh ấy được không? Nếu gặp chuyện gì, con còn có thể cứu anh ấy."

Trưởng lão Alucia hơi ngạc nhiên nhìn Yanis, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Cũng được, không thể để vị khách loài người mạo hiểm một mình được."

Stella nhìn Yanis đang buộc mình và Hứa Dịch vào nhau với vẻ mặt kỳ lạ, định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Vivian bên cạnh có chút tiếc nuối nói: "Giá mà mình cũng có thân thủ nhanh nhẹn như chị Yanis thì tốt rồi."

Stella liếc nhìn cô, thầm nghĩ mình cũng mong muốn như vậy, nhưng thân thủ nhanh nhẹn của chủng tộc Elf ngoài thiên phú chủng tộc ra, còn do họ từ nhỏ đã sống trong rừng rậm, rèn luyện từng chút một, người thường sao có thể sánh bằng.

Hai người chỉ đành trơ mắt nhìn Hứa Dịch và Yanis mặt đối mặt bị thả xuống đáy hố.

Lúc đầu, khi nghe Yanis muốn xuống cùng, Hứa Dịch cũng không có suy nghĩ gì đặc biệt, nhưng càng xuống sâu, xung quanh càng tối, anh càng cảm nhận rõ ràng những thay đổi xung quanh.

Cảm nhận được cơ thể Yanis đang áp sát vào mình, thậm chí trên mặt còn có thể cảm nhận được hơi thở phả ra từ mũi Yanis, cho dù Hứa Dịch có là người gỗ, thì lúc này cũng không nhịn được tim đập nhanh hơn.

Mà trong môi trường tối tăm này, dường như tiếng tim đập cũng trở nên rõ ràng hơn.

"Hội trưởng Hứa, anh sợ à?" Yanis đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cô không nói thì thôi, vừa mở miệng, hơi thở lại càng phả vào mặt anh.

Tất nhiên không phải hôi miệng, ngược lại hơi thở của cô còn mang theo mùi hương thảo mộc đặc biệt, khiến Hứa Dịch ngửi

thấy tinh thần sảng khoái.

Chỉ là điều này càng khiến Hứa Dịch thêm ngại ngùng, tim không chỉ đập nhanh hơn, mà ngay cả một bộ phận nào đó cũng không tự chủ được mà có chút phản ứng.

May mà cái hố này cũng chỉ sâu hơn mười mét, Hứa Dịch rất nhanh đã cảm nhận được chân chạm đất, trong lòng lập tức bình tĩnh lại.

Yanis duỗi một ngón tay ra, một luồng ánh sáng xanh lục phát ra từ đầu ngón tay cô, chiếu sáng môi trường xung quanh.

Cái hố mà chủng tộc Elf đào khá rộng rãi, đáy hố rộng gần mười mét vuông, đủ để hai người đứng vững sau khi đáp xuống.

Dưới ánh sáng từ tay Yanis, Hứa Dịch cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, sau đó ngồi xổm xuống, dùng tay bới lớp đất trên mặt đất, để lộ ra tầng đá cứng bên dưới.

Hứa Dịch sờ thử, từ cảm giác khi chạm vào, anh đoán tầng đá này không cứng lắm, kết cấu đá tương đối rời rạc, không khỏi hài lòng gật đầu.

Tầng đá như vậy, cho dù có dày hơn nữa cũng không thành vấn đề, dùng dụng cụ anh mang theo nhất định có thể khoan thủng.

Thực ra, theo lý mà nói, với kiểu rừng rậm như Rừng Rainfall, thì ở độ sâu hơn mười mét không nên xuất hiện tầng đá cứng như vậy, hơn nữa trên mặt đất nơi chủng tộc Elf sinh sống còn có những cây đại thụ to lớn như vậy, chỉ riêng bộ rễ của những cây đại thụ này cũng đủ khiến tầng đá cứng bình thường không thể tồn tại, cho nên tình huống hiện tại hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường của Hứa Dịch.

Nhưng nghĩ đến đây vốn dĩ không phải Trái Đất, lẽ thường

trên Trái Đất cũng không thể áp dụng hoàn toàn, Hứa Dịch liền không suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Khảo sát xong, Hứa Dịch dùng sức kéo dây leo buộc trên người, ra hiệu cho đám Elf phía trên kéo mình và Yanis lên.

Đối diện với ánh mắt mong chờ của đám Elf và Trưởng lão Alucia, Hứa Dịch gật đầu: "Chắc là không thành vấn đề."

Đám Elf thở phào nhẹ nhõm, ngay cả trên mặt Trưởng lão Alucia cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Hứa Dịch không để ý đến bọn họ, mở chiếc thùng gỗ mang theo ra, để lộ ra cỗ máy có phần đầu là một mũi khoan khổng lồ to bằng cánh tay anh.

Hứa Dịch vất vả nhấc cỗ máy lên, cười nói với Trưởng lão Alucia: "Kính thưa Trưởng lão, xin phép cho tôi được giới thiệu, đây chính là Máy Móc Ma Pháp mà Thương hội Tân Phi chúng tôi đặc biệt nghiên cứu chế tạo để giải quyết vấn đề mà bộ tộc ngài đang gặp phải, tên là Máy Khoan Ma Pháp Loại Nhỏ."

Chương 258: Trở thành nô lệ của ta (1/2)

"Ù ù ù ù..."

Âm thanh trầm đục và đều đặn phát ra từ đáy hố, khiến cả bộ tộc Elf không thể nào yên tĩnh được.

Nếu là bình thường, tộc Elf vốn yêu thích sự yên tĩnh và thanh bình đã sớm tỏ ra bất mãn, nhưng lúc này, không một ai trong số họ thể hiện dù chỉ một chút khó chịu, trái lại, tất cả đều nhìn chằm chằm vào hướng phát ra âm thanh với vẻ mặt vui mừng và mong đợi.

Theo lời gã Nhân loại kia, chẳng bao lâu nữa, thứ gọi là Máy Khoan Ma pháp Loại Nhỏ mà hắn mang đến sẽ có thể khoan xuyên qua tầng đá ngầm, và sau đó mọi người sẽ có nước ngầm để sử dụng!

"Hội trưởng Hứa, xem ra tộc Elf chúng ta thực sự sắp bị cô lập với toàn bộ lục địa rồi." Trưởng lão Alucia nhìn vào cái hố đang không ngừng phát ra âm thanh, bất chợt lắc đầu thở dài."Nhân loại các người đã phát minh ra những công cụ mạnh mẽ như vậy, trong khi tộc Elf chúng ta vẫn dậm chân tại chỗ. Cứ tiếp tục như vậy, e rằng khoảng cách giữa chúng ta và Nhân loại các người sẽ ngày càng xa."

Hứa Dịch liếc nhìn cái hố, khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại: "Trưởng lão Alucia, xin thứ cho ta nói thẳng, chẳng lẽ tộc Elf các người vẫn còn muốn giành lại quyền thống trị lục địa này từ tay Nhân loại chúng ta sao?"

"Dù muốn, nhưng chúng ta biết rõ, điều đó là không thể." Trưởng lão Alucia đáp."Nhân loại các người là chủng tộc có khả năng sáng tạo và học hỏi mạnh mẽ nhất trong số tất cả các chủng tộc, điều này đã được chứng minh trong cuộc chiến tranh giữa các chủng tộc cách đây hàng nghìn năm. Giờ đây, khi lục địa Saiens đã nằm dưới sự thống trị của Nhân loại các người, thì những chủng tộc khác như chúng ta căn bản không thể nào giành lại được. Tất nhiên, Nhân loại các người là một chủng tộc rất thích tự giết hại lẫn nhau, nếu có một ngày Nhân loại các người tự mình diệt vong, thì đó có thể là cơ hội để các chủng tộc khác chúng ta giành lại lục địa này."

Hứa Dịch cười gượng gạo, thầm nghĩ Trưởng lão Alucia nói không sai chút nào.

Thích tự giết hại lẫn nhau là bản tính khó thay đổi của Nhân loại.

Nhân loại trên lục địa Saiens còn đỡ, Nhân loại trên Trái Đất thậm chí đã phát minh ra những vũ khí có sức công phá đủ để hủy diệt cả Trái Đất, nếu chiến tranh hạt nhân thực sự xảy ra, Nhân loại rất có thể sẽ tự mình diệt vong.

"Chúng ta đừng nên thảo luận về những chủ đề nặng nề như vậy nữa." Hứa Dịch gượng cười nói."Chúng ta hãy nói về vấn đề mà bộ tộc của ngài đang gặp phải. Trưởng lão Alucia, vấn đề nước ngầm có thể giải quyết được, tạm thời giải quyết được tình trạng thiếu nước của bộ tộc ngài. Nhưng về lâu dài, nếu không cải thiện được vấn đề của dòng sông, thì nước ngầm cũng có khả năng cạn kiệt, cho nên suy cho cùng, vẫn phải giải quyết vấn đề dòng sông bị đổi hướng."

"Điều này ta đương nhiên hiểu rõ." Trưởng lão Alucia nở nụ cười gượng gạo."Nhưng với khả năng của bộ tộc chúng ta, ngay cả vấn đề lấy nước ngầm cũng không giải quyết được, thì làm sao có thể giải quyết được vấn đề dòng sông bị đổi hướng. Hội trưởng

Hứa, thực ra ta cảm thấy, ngay cả với khả năng của Nhân loại các người, muốn giải quyết vấn đề này cũng gần như là không thể."

"Nếu thực sự không thể, thì ta đã không đến đây." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Trưởng lão Alucia, ngài vừa mới nói, Nhân loại chúng ta là chủng tộc có khả năng sáng tạo nhất, có thể trước đây chúng ta không có cách nào giải quyết vấn đề này, nhưng bây giờ ta có nắm chắc có thể giải quyết được."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Trưởng lão Alucia nghiêm túc hỏi.

"Ta chắc chắn." Hứa Dịch trả lời rất chắc chắn.

Trưởng lão Alucia im lặng, quay đầu nhìn cái hố một lúc, định nói gì đó thì bỗng cảm thấy mặt đất rung chuyển, một tiếng nổ ầm ầm vang lên từ trong hố.

"Ầm!"

Một dòng nước khổng lồ bất ngờ phun ra từ trong hố, cao đến hơn mười mét, trong nháy mắt, xung quanh hố như trút xuống một trận mưa như trút nước, khiến quần áo của tất cả mọi người đều ướt sũng.

Tuy nhiên, tộc Elf đều sững sờ, ngây người nhìn dòng nước từ trên trời rơi xuống, một lúc sau, bỗng nhiên cùng nhau reo hò, vui mừng nhảy múa trong màn nước.

Ngay cả Trưởng lão Alucia vốn luôn điềm tĩnh cũng đứng thẳng người, hoàn toàn không né tránh những giọt nước từ trên trời rơi xuống, trên mặt lộ rõ vẻ mặt kích động không thể kìm nén.

Chỉ có Hứa Dịch là liếc mắt nhìn thấy, cùng với dòng nước phun ra, còn có hai nam Elf được phái xuống đáy hố để điều khiển Máy Khoan Ma pháp Loại Nhỏ và chiếc máy khoan trong tay họ.

Tuy nhiên, hai nam Elf này quả thực rất nhanh nhẹn, sau khi bị

phun ra, chỉ cần xoay người trên không trung một cái, liền nhẹ nhàng đáp xuống đất, không hề hấn gì.

Hứa Dịch lúc này mới yên tâm, bước nhanh đến bên cạnh Stella và Vivian đang ngây người, kéo hai người nhanh chóng rút lui.

Thể chất của tộc Elf đủ mạnh, đương nhiên không sợ bị nước lạnh dội vào người trong thời tiết lạnh giá này, nhưng ba người bọn họ thì không chịu nổi.

Niềm vui của tộc Elf kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ mới dừng lại, lúc này, Hứa Dịch, Stella và Vivian đã được Trưởng lão Alucia mời vào trong căn nhà gỗ trên cây để nghỉ ngơi.

"Hội trưởng Hứa, chân thành cảm ơn sự giúp đỡ của ngươi, đã giúp tộc nhân của ta giải quyết được vấn đề cấp bách." Trưởng lão Alucia chân thành cảm ơn Hứa Dịch."Tất nhiên, chỉ cảm ơn thì không có ý nghĩa gì, bây giờ xin mời ngươi đưa ra yêu cầu của mình."

Chương 259: Trở thành nô lệ của ta (2/2)

Hứa Dịch cau mày suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Trưởng lão Alucia, thực ra giải quyết vấn đề này cũng không phải là quá khó khăn, công sức ta bỏ ra không nhiều, không có tư cách yêu cầu quá nhiều. Hơn nữa nói thật, trước khi hiểu rõ về bộ tộc của ngài, ta thậm chí còn không biết nên đưa ra yêu cầu gì cho phù hợp. Hiện tại, điều ta mong muốn nhất, ngược lại là ngài có thể đồng ý cho Yanis đến Thương hội của ta tham gia vào công việc thiết kế ngoại hình sản phẩm. Giá trị mà cô ấy có thể tạo ra, đủ để bù đắp cho sự giúp đỡ của ta lần này."

"Mặc dù ta tin tưởng vào thiện ý của Hội trưởng Hứa đối với Yanis, nhưng rất tiếc, ta không thể tin tưởng những Nhân loại khác cũng có thiện ý với Yanis. Nếu Yanis đến Thương hội của các người làm việc, chắc chắn sẽ phải bước chân vào xã hội Nhân loại, ngươi làm sao có thể đảm bảo cô bé sẽ không bị những Nhân loại khác làm hại?" Trưởng lão Alucia hỏi.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: "Nói cách khác, nếu ta có thể đảm bảo sự an toàn của Yanis, ngài sẽ đồng ý cho Yanis đến Thương hội của chúng ta làm việc?"

"Còn một điều kiện nữa, đó là bản thân Yanis phải đồng ý." Trưởng lão Alucia bổ sung.

"Điều này ta nghĩ Yanis sẽ không từ chối." Hứa Dịch cười nói."Còn về việc làm thế nào để bảo vệ sự an toàn của Yanis, ta có một đề nghị, đó là để Yanis trở thành nô lệ của ta."

Trưởng lão Alucia cau mày, trong mắt lóe lên tia giận dữ,

giọng điệu lập tức trở nên lạnh lùng.

"Hội trưởng Hứa, đây là ý nghĩ thật của ngươi sao?"

Hứa Dịch nhìn Trưởng lão Alucia, cười lắc đầu: "Trưởng lão Alucia, ngài hiểu lầm rồi. Nô lệ mà ta nói, chỉ là nô lệ trên danh nghĩa, chứ không phải muốn biến Yanis thành nô lệ thật sự của ta."

"Điều này có gì khác biệt sao?" Trưởng lão Alucia lạnh lùng hỏi.

"Tất nhiên là có. Nếu Yanis trở thành nô lệ của ta trên danh nghĩa, thì cô ấy sẽ được Luật Vương quốc công nhận là tài sản riêng của ta, bất kỳ ai khác đều không thể làm hại cô ấy khi chưa được ta cho phép. Như vậy, ít nhất là về mặt pháp lý, những Nhân loại khác đều không thể làm hại cô ấy, nếu không sẽ bị Luật Vương quốc trừng phạt."

"Vậy ngươi làm sao có thể đảm bảo sẽ không có ai âm thầm hãm hại cô bé?" Trưởng lão Alucia không chút khách khí hỏi ngược lại.

"Nói ra thì có vẻ hơi tự phụ, hiện tại ta là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, ở thế giới Nhân loại cũng coi như có chút địa vị, những Nhân loại bình thường cho dù muốn làm gì nô lệ của ta, cũng khó có thể hoàn toàn không kiêng dè ta. Hơn nữa, bản thân Yanis có thực lực rất mạnh, lại còn nắm giữ Ma pháp Ẩn thân lợi hại như vậy, nếu có ai muốn hãm hại cô bé, cho dù không đánh lại, thì ít nhất cũng có thể chạy thoát được chứ?" Hứa Dịch nói.

"Vậy nếu cô bé trở thành nô lệ của ngươi, ngươi sẽ không hạn chế cô bé sao?" Trưởng lão Alucia lại hỏi.

"Tất nhiên là không. Ta đã nói rồi, đây chỉ là danh nghĩa. Trên thực tế, Yanis sẽ trở thành một nhân viên chính thức của Thương

hội Tân Phi chúng ta, ta chỉ sắp xếp công việc tương ứng cho cô bé, chứ không hề có bất kỳ hạn chế nào đối với bản thân cô bé. Thậm chí, trừ khi cần thiết, ta sẽ không tuyên bố với người khác rằng cô bé là nô lệ của ta."

Trưởng lão Alucia im lặng một lúc, khẽ gật đầu: "Cách này tuy không tệ, nhưng xin cho ta suy nghĩ thêm một thời gian. Ngoài ra, còn phải hỏi ý kiến của bản thân Yanis, nên tạm thời chưa thể trả lời ngươi."

"Điều này là đương nhiên."

Kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi, Trưởng lão Alucia liền sắp xếp cho Elf thuộc hạ đưa Hứa Dịch đến phòng khác nghỉ ngơi.

Phòng của Hứa Dịch nằm ngay bên cạnh phòng của Stella và Vivian, vừa bước vào phòng, Stella và Vivian cũng đi theo vào.

"Hứa Dịch, Trưởng lão Elf không làm khó ngươi chứ?" Stella lo lắng nhìn Hứa Dịch từ trên xuống dưới, dường như sợ Trưởng lão Alucia sẽ làm gì bất lợi cho hắn.

Hứa Dịch bật cười: "Ta nói này Stella, chúng ta đến đây là giúp đỡ bọn họ, cho dù bọn họ không cảm ơn ta, cũng không đến mức làm gì ta đâu."

"Nhưng ta nghe nói tộc Elf rất căm thù Nhân loại, nhỡ đâu bọn họ đột nhiên nổi điên..." Stella vẫn có chút không yên tâm.

Hứa Dịch không nhịn được trợn mắt: "Nàng đã ở chung với Yanis nhiều ngày như vậy rồi, có thấy cô bé nổi điên bao giờ chưa?" Nói xong, hắn quay sang hỏi Vivian: "Vivian, cảm thấy thế nào? Có mệt không?"

Vivian mỉm cười lắc đầu: "Không mệt, ở đây rất thú vị. Ngài xem, vừa rồi còn có một Elf tặng ta một món quà nữa."

Nhìn thấy món quà mà Vivian lấy ra, Hứa Dịch sáng mắt lên, nhận lấy cẩn thận xem xét một hồi, sau đó dùng tay sờ nắn kỹ càng vài lần, không khỏi kích động.

Món đồ chơi hình con hổ màu xanh nhạt này trong suốt, bề mặt nhẵn bóng, dù có dùng sức bóp nắn cũng không bị biến dạng, nhìn thế nào cũng thấy giống như được làm bằng nhựa cây.

Hay nói một cách dễ hiểu hơn, thứ này lại là đồ nhựa!

Chương 260: Cơ hội cuối cùng (1/2)

Sau khi xác nhận từ Vivian rằng cô bé nhận được món đồ chơi từ một nữ Elf lớn tuổi, Hứa Dịch lập tức nhờ Vivian dẫn mình đến gặp nữ Elf đó.

Câu trả lời mà Hứa Dịch nhận được từ nữ Elf khiến anh vô cùng vui mừng.

Bởi vì tộc Elf có mối liên kết đặc biệt với thực vật, họ có hiểu biết sâu sắc về cách sử dụng đặc tính của thực vật. Việc dùng nhựa cây để làm đồ chơi chỉ là một thú vui giải trí của tộc Elf, không có gì là lạ.

Câu trả lời này khiến Hứa Dịch ngay lập tức nghĩ đến vô số khả năng, vì vậy anh không chút do dự tìm đến Trưởng lão Alucia một lần nữa.

Ban đầu, Hứa Dịch muốn Trưởng lão Alucia dạy anh cách tộc Elf nung chảy nhựa cây, nhưng anh được cho biết rằng phương pháp mà tộc Elf sử dụng là một loại ma pháp đặc biệt của tộc Elf, con người không thể học được.

Hứa Dịch đã thử và nhận ra rằng loại ma pháp này thực sự chỉ phù hợp với đặc điểm của tộc Elf, con người không thể nào nắm bắt được, vì vậy anh đành phải từ bỏ.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Hứa Dịch quyết định thay đổi mục tiêu, hy vọng bộ tộc Night Song do Trưởng lão Alucia lãnh đạo có thể hỗ trợ Thương hội Tân Phi hoàn thành việc chế tạo Máy móc Ma pháp nung chảy nhựa cây.

Việc chế tạo vỏ ngoài của Máy móc Ma pháp này không khó, nhưng phần lõi là Pháp trận dùng để nung chảy nhựa cây thì chỉ có thể do tộc Elf bố trí, vì vậy anh chỉ có thể nhờ đến sự giúp đỡ của họ.

Thực ra, Hứa Dịch còn một lựa chọn khác, đó là nung chảy nhựa cây bằng cách thêm chất phụ gia và chất đông kết vào bình chứa theo phương pháp trên Trái Đất, nhưng thứ nhất, Hứa Dịch không rành về quy trình sản xuất nhựa, không biết cách điều chế các chất phụ gia này, cũng không biết cách thêm chúng vào như thế nào. Thứ hai, phương pháp này cũng sẽ gây ô nhiễm môi trường nghiêm trọng, điều mà Hứa Dịch không muốn. Còn việc sử dụng ma pháp của tộc Elf để nung chảy thì không cần gia nhiệt ở nhiệt độ cao, cũng không cần nhiều công đoạn phức tạp như vậy, chỉ cần tác dụng ma pháp đơn giản, nhựa cây sẽ tự nhiên tan chảy thành chất lỏng có thể chảy tự do, đồng nghĩa với việc có thể hóa rắn tùy ý.

Quan trọng hơn, mặc dù hiện tại tộc Elf chỉ có thể nung chảy nhựa cây để làm một số đồ thủ công nhỏ, nhưng theo Hứa Dịch, điều này có nghĩa là tộc Elf hoàn toàn có thể nghiên cứu ra ma pháp mới để nung chảy nhựa cây thành các hình dạng khác nhau.

Vì vậy, Hứa Dịch còn hy vọng bộ tộc Night Song sẽ hỗ trợ Thương hội Tân Phi hoàn thành một loạt nghiên cứu ma pháp nhắm vào nhựa cây, tốt nhất là có thể nghiên cứu ra các ma pháp và Pháp trận tương ứng theo các yêu cầu khác nhau của anh đối với nhựa cây.

Đối với những yêu cầu này của Hứa Dịch, Trưởng lão Alucia chỉ suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Tộc Elf sống trong rừng, ngoài việc săn bắn thức ăn hàng ngày ra thì cũng khá nhàm chán, việc hỗ trợ Hứa Dịch hoàn thành các nghiên cứu này cũng coi như là tìm việc cho tộc nhân làm, đồng thời cũng là để báo đáp Hứa Dịch.

"Trưởng lão Alucia, nếu chỉ như vậy thì vẫn chưa đủ đâu." Nghe Trưởng lão Alucia nói đây coi như là báo đáp, Hứa Dịch lập tức lắc đầu, cười."Là một thương nhân, tôi không quá quan tâm đến từ 'báo đáp', nếu để tôi chọn, tôi thích từ 'hợp tác' hơn."

"Hợp tác?" Trưởng lão Alucia có chút khó hiểu nhìn Hứa Dịch."Tộc Elf chúng tôi và con người các người có thể hợp tác gì chứ?"

"Tất nhiên là có. Cái gọi là hợp tác, không gì khác hơn là hai bên cùng cố gắng hết sức, cùng đạt được điều mình cần. Ngài xem, bộ tộc Night Song của các ngài cần mượn sức mạnh của chúng tôi để cải thiện dòng sông, giải quyết vấn đề nước uống. Còn tôi hiện tại thì muốn có được một số thứ mà tôi khao khát từ các ngài. Những thứ này hiện tại, ngoài giá trị tiềm ẩn trong con bé Yanis ra, thì chính là nhựa cây. Có lẽ trong mắt ngài, những loại nhựa cây này chỉ là thứ có ở khắp mọi nơi, không có giá trị gì, nhưng theo tôi, những loại nhựa cây này lại ẩn chứa giá trị cực kỳ cao, nhưng nếu không mượn sức mạnh của tộc Elf các ngài, tôi rất khó phát huy được những giá trị này. Vì vậy, chúng ta cần phải hợp tác." Hứa Dịch dừng một chút, lại nghiêm túc nói: "Trưởng lão Alucia, tôi chân thành hy vọng rằng chúng ta có thể duy trì mối quan hệ hợp tác lâu dài. Và mục tiêu của tôi là cùng có lợi, tức là cho dù là tôi hay bộ tộc Night Song của các ngài, đều có thể thu được lợi nhuận tốt đẹp từ sự hợp tác này."

"Lâu dài?" Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch với vẻ thích thú."Hội trưởng Hứa, anh có biết 'lâu dài' đối với tộc Elf chúng tôi có nghĩa là gì không? 'Lâu dài' của tộc Elf chúng tôi, có lẽ đã có thể coi là cả đời của con người các anh rồi."

"Vậy thì chúng ta hãy cố gắng duy trì mối quan hệ hợp tác này cho đến ngày tôi chết, ngài thấy sao?" Hứa Dịch nói.

"Vấn đề là nhu cầu hiện tại của bộ tộc chúng tôi chỉ là giải quyết vấn đề nước uống mà thôi." Trưởng lão Alucia mỉm

cười."Hơn nữa, bây giờ giếng nước ngầm đã được khơi thông, thậm chí ngay cả vấn đề này cũng không cần phải giải quyết một cách gấp gáp như vậy. Hoặc nói một cách cực đoan hơn, chúng tôi thậm chí có thể rời khỏi Rừng Rainfall, tìm một nơi ở khác. Lục địa Saiens rộng lớn như vậy, chúng tôi có thể dễ dàng tìm được nơi ở mới."

"Rồi lại gặp vấn đề nước uống hoặc vấn đề gì khác, rồi lại di cư sao?" Hứa Dịch hỏi ngược lại không chút khách khí."Lục địa Saiens tuy rộng lớn, nhưng Trưởng lão đáng kính, xin thứ cho tôi nói thẳng, không gian sinh tồn của tộc Elf các ngài ngày càng bị thu hẹp. Chẳng lẽ ngài định cứ tiếp tục như vậy sao?"

Chương 261: Cơ hội cuối cùng (2/2)

Trưởng lão Alucia im lặng, bình tĩnh nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch không hề tỏ ra yếu thế, nhìn thẳng vào mắt bà, không hề né tránh.

Một lúc lâu sau, Trưởng lão Alucia mới mỉm cười, trong nháy mắt như thể hoa nở rực rỡ, đẹp đến nao lòng.

"Hội trưởng Hứa, anh có biết tại sao tôi lại đồng ý để Yanis đi tìm anh không?"

Hứa Dịch ngẩn người: "Chẳng lẽ không phải vì tôi đã đưa ra phương pháp giải quyết vấn đề của các ngài sao?"

"Đó chỉ là lý do bề ngoài. Còn lý do sâu xa hơn, là tôi đã nhìn thấy một tia hy vọng từ bản vẽ mà anh để lại cho Yanis. Tôi hy vọng có thể nắm bắt được tia hy vọng này, và cố gắng biến nó thành hiện thực."

"Hy vọng gì?" Hứa Dịch tò mò hỏi.

"Hy vọng tộc Elf chúng tôi và con người các anh có thể chung sống hòa bình." Trưởng lão Alucia nói."Như anh đã nói, không gian sinh tồn của tộc Elf chúng tôi trên lục địa này ngày càng bị thu hẹp. Mấy trăm năm nay, những bộ tộc Elf mà tôi biết đều lần lượt biến mất. So với hồi tôi còn nhỏ, số lượng tộc Elf còn sót lại hiện tại chưa đến một nửa so với trước đây. E rằng sau vài trăm năm nữa, tất cả tộc Elf trên lục địa này sẽ biến mất, từ nay về sau sẽ không còn tộc Elf tồn tại nữa."

"Là Trưởng lão của bộ tộc Night Song, tôi không có cách nào thay đổi vận mệnh của toàn bộ tộc Elf, nhưng tôi muốn thử thay đổi vận mệnh của bộ tộc chúng tôi. Vì lục địa này hiện tại đã do con người các anh nắm giữ, vậy thì đã đến lúc chúng tôi phải nhận thức rõ ràng hiện thực này, buông bỏ sự kiêu ngạo hàng nghìn năm qua, thử hợp tác với con người các anh, thử chung sống với nhau. Chiến tranh giữa các chủng tộc đã qua đi hàng nghìn năm, thù hận giữa tộc Elf và con người gần như đã tan biến. Bây giờ là một cơ hội tốt, cũng là cơ hội cuối cùng của tộc Elf chúng tôi, vì vậy tôi rất muốn nắm bắt lấy nó, nên mới để Yanis đi tiếp xúc với anh."

"Vậy nên ngài mới không phản đối việc Yanis đến Thương hội của chúng tôi làm việc?" Hứa Dịch hỏi.

"Đúng vậy. Tôi muốn để Yanis trở thành bước tiến đầu tiên của bộ tộc chúng tôi, nếu con bé có thể sống bình thường trong thế giới con người các anh, thì có nghĩa là những Elf khác của chúng tôi cũng có hy vọng sống sót như vậy." Trưởng lão Alucia nở nụ cười gượng gạo xen lẫn chút cay đắng, khẽ thở dài: "Tôi không biết lựa chọn này có đúng đắn hay không, nhưng đây có lẽ đã là cơ hội cuối cùng của chúng tôi. Tộc Elf chúng tôi luôn không thích thay đổi, nhưng nếu không thay đổi, thì chỉ có con đường diệt vong đang chờ đợi chúng tôi."

Hứa Dịch nhìn Trưởng lão Alucia chằm chằm, từ khuôn mặt trẻ trung như gái đôi mươi của bà, anh lại nhìn thấy rõ ràng sự thương hải tang điền và mệt mỏi vô hạn.

Có vẻ như vấn đề sinh tồn của tộc Elf đã khiến bà phiền lòng từ lâu, ngay cả vị Trưởng lão Elf tao nhã và cao quý này cũng không khỏi cảm thấy kiệt sức.

"Trưởng lão Alucia, nếu ngài đã nghĩ như vậy, thì tôi nghĩ, tôi nên thay đổi đề nghị trước đó, không để Yanis trở thành nô lệ của tôi nữa thì hơn." Hứa Dịch nói.

"Ồ? Tại sao?"

"Nếu mong muốn của ngài là để tộc Elf và con người chung sống hòa bình, thì không thể để tộc Elf khi xuất hiện trở lại trước mặt con người, đã mang trên mình một dấu ấn thấp kém. Nếu Yanis xuất hiện trước mặt những con người khác với thân phận nô lệ của tôi, thì những con người khác sẽ vẫn coi tộc Elf như những Elf đã bị bắt làm nô lệ vì thất bại trong chiến tranh giữa các chủng tộc hàng nghìn năm trước. Cách nhìn của họ về tộc Elf sẽ không có gì thay đổi." Hứa Dịch đáp.

Trưởng lão Alucia trầm ngâm một lúc, rồi hỏi: "Vậy thì không để Yanis trở thành nô lệ của anh, có gì khác biệt sao?"

"Có sự khác biệt rất lớn." Hứa Dịch khẳng định."Tôi muốn Yanis đến Thương hội của chúng tôi làm việc hoàn toàn là vì tôi đánh giá cao tài năng nghệ thuật thiên bẩm của con bé, muốn con bé trở thành nhà thiết kế ngoại hình chuyên nghiệp của Thương hội chúng tôi. Nếu con bé xuất hiện với tư cách là một Elf bình thường, chứ không phải nô lệ của tôi, thì những con người khác sẽ dễ dàng chú ý đến thân phận nhà thiết kế ngoại hình của con bé hơn, dễ dàng nhận thấy giá trị của bản thân con bé hơn. Con người chúng tôi là một chủng tộc rất thực tế, chỉ khi bản thân anh có giá trị, thì mới có được sự coi trọng của chúng tôi, mới khiến người khác đối xử nghiêm túc với anh."

Lần này Trưởng lão Alucia trầm ngâm rất lâu, rồi mới chậm rãi lên tiếng: "Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ lần này anh đã cho tôi một bài học rất hay. Đúng vậy, chính vì con người là một chủng tộc rất thực tế, nên mới dần dần nổi bật trong số rất nhiều chủng tộc trên lục địa, và cuối cùng cướp đi quyền kiểm soát lục địa này từ tay những Elf cao ngạo và không muốn nhìn rõ hiện thực như chúng tôi. Bây giờ, nếu chúng tôi muốn tiếp tục tồn tại, thì chỉ có thể trở nên thực tế như con người các anh. Thể hiện giá trị của tộc Elf chúng tôi ngoài vẻ đẹp ra, mới là điều thực sự nên làm."

Nói xong, Trưởng lão Alucia đột nhiên đứng dậy, cúi đầu thật sâu trước Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, cảm ơn anh, đã giúp tôi hiểu rõ hơn những điều này."

Chương 262: Hai mầm non (Hết quyển 1) (1/2)

Là một Trưởng lão Elf đã sống trên thế giới này hơn ba trăm năm, Alucia chắc chắn sở hữu trí tuệ và tầm nhìn siêu việt, cũng như hiểu biết rõ ràng về thế giới này.

Trên thực tế, ngay cả khi không có cuộc trò chuyện với Hứa Dịch, bà cũng đã sớm phát hiện ra vấn đề mà chủng tộc Elf đang gặp phải.

Chỉ là sự xuất hiện của Hứa Dịch đã cho bà một cơ hội tốt để thực hiện ý tưởng của mình.

Vì vậy, sau một cuộc trò chuyện dài, Hứa Dịch và Trưởng lão Alucia đã dễ dàng xác định được mối quan hệ hợp tác giữa hai bên.

Trong giai đoạn hợp tác ban đầu, Hứa Dịch sẽ giúp bộ tộc Night Song giải quyết vấn đề nguồn nước.

Đối với vấn đề này, giải pháp ban đầu của Hứa Dịch là xây dựng một con đập ở thượng nguồn con sông chảy qua Rừng Rainfall, đồng thời nạo vét lòng sông ở hạ lưu, cuối cùng là khơi thông toàn bộ dòng sông.

Đây là một dự án lớn, ngay cả trên Trái Đất với công nghệ tiên tiến cũng cần rất nhiều thời gian để hoàn thành, trên lục địa Saiens thì đương nhiên sẽ không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, lần này, để quản lý tốt dòng sông, Hứa Dịch còn quyết định yêu cầu Thương hội Amli, đơn vị phụ trách công trình

này, sử dụng công nghệ bê tông cốt thép mà họ vừa học được từ anh để xây dựng một con đập kiên cố hơn và gia cố bờ kè.

Theo ước tính, một khi dự án này hoàn thành, dòng sông này sẽ không phải lo lắng về việc thay đổi dòng chảy trong ít nhất một trăm năm.

Dự án này tiêu tốn rất nhiều tiền, bộ tộc Night Song đương nhiên không thể chi trả nổi.

Vì vậy, để đổi lại, bộ tộc Night Song đã đồng ý với yêu cầu của Hứa Dịch, bắt đầu nghiên cứu các vật liệu liên quan đến nhựa cây, đồng thời bắt đầu thu thập một lượng lớn nhựa cây. Khi lò nung chảy nhựa cây quy mô lớn do Hứa Dịch và bộ tộc Night Song hợp tác nghiên cứu và phát triển được xây dựng, họ sẽ bắt đầu sản xuất hàng loạt các loại vật liệu nhựa cây để cung cấp cho Thương hội Tân Phi sử dụng.

Về yêu cầu Yanis đến Thương hội Tân Phi làm việc, do đề nghị của Hứa Dịch, Yanis đã không trở thành nô lệ của anh, vì vậy Trưởng lão Alucia cho rằng yêu cầu này căn bản không được tính vào thù lao.

Xét về mặt hình thức, việc sửa chữa bờ kè và nạo vét lòng sông tiêu tốn rất nhiều tiền. Theo ước tính ban đầu của Hứa Dịch, ngay cả khi con sông này không lớn, thì ít nhất cũng phải tiêu tốn hơn một trăm nghìn đồng vàng. Thù lao mà bộ tộc Night Song đưa ra rõ ràng là không đủ.

Nhưng xét về lâu dài, việc nắm vững công nghệ vật liệu nhựa cây có ý nghĩa rất lớn đối với sự phát triển của Thương hội Tân Phi, đồng thời cũng được coi là mở ra một điểm lợi nhuận mới, đồng thời cũng có được mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với bộ tộc Night Song.

Nhìn chung, Thương hội Tân Phi vẫn là bên có lợi hơn.

Hứa Dịch, Stella và Vivian đã ở lại bộ tộc Night Song ba ngày. Sau khi Hứa Dịch giải thích rõ ràng tất cả các yêu cầu của mình đối với việc nghiên cứu vật liệu nhựa cây cho tộc Elf, họ mới rời đi.

Vì Yanis muốn ở lại bộ tộc để đón năm mới, nên khi họ rời đi, Yanis chỉ tiễn ba người ra khỏi Rừng Rainfall, sau đó tiễn đến bộ lạc Angola rồi mới quay lại.

Hôm nay đã là ngày 30 tháng 12, là ngày cuối cùng của năm, ba người họ không ở lại bộ tộc Angola, chỉ chào hỏi Tộc trưởng Monto, Tộc trưởng Slurby và Kambi, những người lùn đã nghe tin đến, rồi vội vàng lái xe ngựa quay trở lại thành phố Bontar.

Khi đến thành phố Bontar thì trời đã gần tối, sau khi vào thành, ba người thấy thành phố Bontar hôm nay đặc biệt náo nhiệt, cửa sổ nhà nhà đều sáng đèn, tiếng ồn ào phát ra từ bên trong, trông rất nhộn nhịp.

Có vẻ như dù là trên Trái Đất hay lục địa Saiens, thì việc đón năm mới đều là một sự kiện rất quan trọng, cũng là thời điểm tốt để gia đình đoàn tụ.

Nhìn Hứa Dịch đang nhìn ra ngoài cửa sổ, Stella không khỏi lên tiếng: "Hứa Dịch, hay là anh và Vivian đến nhà em đón năm mới đi? Ông nội đương nhiên không cần phải nói, bố mẹ cũng nhất định sẽ rất hoan nghênh anh và Vivian. Nếu hai người đến, họ nhất định sẽ rất vui. Như vậy còn hơn là anh và Vivian ở nhà một mình lạnh lẽo chứ?"

Hứa Dịch quay đầu nhìn Stella, mỉm cười, lắc đầu: "Không cần đâu. Stella, anh rất cảm ơn ý tốt của em. Nhưng đón năm mới là chuyện rất quan trọng, theo phong tục quê hương anh, ngày cuối cùng của năm nhất định phải ở nhà mình, vì vậy anh sẽ không đến nhà em làm phiền đâu. Hơn nữa, sáng mai anh sẽ đến nhà em chúc Tết ông nội, chúng ta chỉ là không gặp nhau một buổi tối thôi mà."

Khuôn mặt Stella hơi đỏ lên, bĩu môi: "Em đâu có nói là nhất định phải gặp anh mới cho anh đến..."

Xe ngựa nhanh chóng đến trước cửa nhà Stella, sau khi Stella xuống xe, Hứa Dịch không có ý định vào thăm, vẫy tay chào Stella, chở Vivian trở về nhà trọ của mình.

Nhìn ngôi nhà trọ mà mình đã thuê được nửa năm, vẫn chưa nhớ đổi chỗ ở, Hứa Dịch không khỏi bật cười.

Có vẻ như năm mới thứ tư của anh trên thế giới này sẽ được trải qua trong căn phòng nhỏ tồi tàn này.

Mặc dù chỉ có hai người với Vivian, Hứa Dịch vẫn quyết định chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn.

Ngoài một số món ăn do Vivian phụ trách nấu, Hứa Dịch còn dựa vào trí nhớ để làm một số món ăn thường ngày trên Trái Đất chỉ ăn vào dịp Tết.

Mặc dù vì trước đây Hứa Dịch chưa từng nấu ăn trên Trái Đất, nên những món này đều trông rất thảm hại, nhưng dù không ngon, Hứa Dịch và Vivian vẫn ăn rất ngon miệng.

Mặc dù không khí không được náo nhiệt như những gia đình khác, nhưng dưới sự cố gắng pha trò của Hứa Dịch, không khí cũng không tệ chút nào.

Điều duy nhất còn thiếu có lẽ là thế giới này không có TV, cũng không có chương trình Gala Festival Mùa xuân mà Hứa Dịch rất ít khi xem hàng năm.

So với Hứa Dịch hơi tiếc nuối, Vivian thực sự cảm thấy rất vui.

Vì bố mẹ cô cũng là nô lệ, đã qua đời trong nạn đói ở Vương quốc Lanpari cách đây mười năm khi cô còn rất nhỏ, nên Vivian từ

nhỏ đã không có ấn tượng gì về gia đình, cũng chưa bao giờ có kỷ niệm đón năm mới cùng gia đình.

Trong mười lăm năm cuộc đời, mười bốn năm đầu tiên, cô đã phải dốc hết sức lực chỉ để sinh tồn.

Nếu không gặp Hứa Dịch, không được Hứa Dịch mua về, thì đừng nói đến việc có cuộc sống sung túc như bây giờ, có quần áo ấm áp, được đến trường học tập, thậm chí cô còn không biết mình sẽ chết lúc nào.

Chương 263: Hai mầm non (Hết quyển 1) (2/2)

Vì vậy, tối nay, được ăn bữa cơm tất niên cùng Hứa Dịch, người chủ mà cô yêu quý nhất, được thoải mái ở bên cạnh Hứa Dịch, đã là hạnh phúc lớn nhất của cô.

Sau bữa tối, Hứa Dịch nhìn bầu trời đêm đầy sao bên ngoài, đột nhiên hứng chí, đề nghị Vivian ra ngoài đi dạo.

Vivian đương nhiên sẽ không từ chối, nhanh chóng mặc áo khoác cho Hứa Dịch, người đã hơi say, còn định dọn dẹp bàn ăn bừa bộn, nhưng Hứa Dịch xua tay ngăn lại.

"Hôm nay đừng bận tâm những chuyện đó nữa, cứ thoải mái vui vẻ là được."

Vì vậy, Vivian cười tủm tỉm khoác tay Hứa Dịch, hai người rời khỏi nhà trọ, thong dong dạo bước trong thành phố Bontar về đêm.

Có lẽ vì hơi say, Hứa Dịch chỉ vào đám trẻ đang chạy nhảy chơi đùa trên đường nói với Vivian rằng, hồi nhỏ anh vào đêm giao thừa nhất định sẽ cầm pháo chạy khắp nơi chơi, có lần còn vì nghịch pháo mà đốt cháy cả một đống rơm, vì vậy đã bị đánh một trận tơi bời.

Lúc sau lại ngẩng đầu chỉ vào những ngôi sao trên trời, nói với Vivian rằng, ở quê hương anh, trên bầu trời đêm mùa đông có một chòm sao rất dễ nhận biết, gọi là chòm sao Orion. Trong đó có ba ngôi sao nối liền thành một đường thẳng, chính là thắt lưng của Orion.

Lúc sau lại lộ vẻ ảm đạm, thậm chí còn rưng rưng nước mắt nói rằng, đây đã là cái Tết thứ tư anh không được đón cùng gia đình, bây giờ anh rất nhớ bố mẹ, không biết họ sống có tốt không.

Lúc sau... ...

Vivian dìu Hứa Dịch, im lặng lắng nghe những từ ngữ mà cô chưa từng nghe thấy từ miệng anh, trong lòng càng lúc càng nghi hoặc.

Pháo là cái gì? Có vui không?

Tại sao chủ nhân lại nói trên bầu trời quê hương anh có chòm sao Orion? Chẳng lẽ bầu trời quê hương anh và bầu trời thành phố Bontar không giống nhau sao?

Nếu chủ nhân nhớ bố mẹ như vậy, tại sao anh ấy không quay về?...

Vô số câu hỏi nảy sinh trong đầu Vivian, nhưng cô không định hỏi, vì cô biết rõ, bây giờ chủ nhân chỉ cần trút bầu tâm sự mà thôi.

Cứ như vậy vừa đi vừa nói chuyện phiếm, chẳng mấy chốc, hai người đã đi ra khỏi thành phố Bontar, đến nhà máy của Thương hội Tân Phi ở ngoại ô phía tây thành phố.

Bây giờ là đêm giao thừa, hai nhà máy đều im ắng, ngoại trừ nhà xưởng sản xuất máy móc ma pháp có ánh sáng le lói từ ngọn đèn ma pháp do hai người đàn ông độc thân mà Hứa Dịch đặc biệt tìm đến trông coi nhà máy thắp sáng, những nơi khác đều chìm trong bóng tối.

Hứa Dịch không có ý định làm phiền hai người bảo vệ, anh đứng trên bãi đất trống bên ngoài nhà máy, nhìn hai nhà xưởng nhỏ trong bóng tối, trong lòng dâng lên một nỗi xúc động khó tả.

Mặc dù hai nhà xưởng này đều rất nhỏ, nhưng chúng đại diện cho mầm mống ước mơ trong lòng anh.

Mặc dù bây giờ chúng chỉ là hai mầm non, nhưng với sự phát triển của Thương hội Tân Phi, sự chấp nhận và coi trọng dần dần của người dân lục địa Saiens đối với ngành công nghiệp ma pháp, thì sớm muộn gì hai mầm non này cũng sẽ phát triển thành cây cổ thụ.

Bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người đi ra từ góc nhà xưởng sản xuất máy móc ma pháp gia dụng, Hứa Dịch giật mình, định lên tiếng gọi, nhưng đột nhiên nhận ra bóng dáng đó có vẻ rất quen thuộc, nhìn kỹ lại, Hứa Dịch bật cười.

"Này, Heinze, hôm nay anh không ở nhà chơi với chị Rhea, chạy đến đây làm gì vậy?" Hứa Dịch hạ giọng chào hỏi bóng người.

Bóng người giật mình, ngẩng đầu nhìn sang, mượn ánh sáng le lói từ nhà xưởng, nhận ra là Hứa Dịch và Vivian, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bóng người đi tới, quả nhiên là Heinze.

Anh ta liếc nhìn hai người, khẽ hỏi: "Tôi hơi lo lắng, nên đến xem sao. Còn Hứa Dịch, anh và Vivian không ở nhà đón năm mới, chạy đến đây làm gì?"

"Không có gì, tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo, vô tình đi đến đây thôi." Hứa Dịch nhún vai, quay đầu nhìn hai nhà xưởng."Có lẽ vì nơi này hiện tại chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng tôi, nên tôi mới vô thức muốn đến xem."

Heinze khẽ gật đầu: "Tôi cũng vậy. Nói thật, Hứa Dịch, nửa năm trước tôi chỉ là một ông chủ tiệm tạp hóa nhỏ bé, nằm mơ cũng không ngờ rằng bây giờ mình lại trở thành cổ đông lớn của

một thương hội lớn như vậy. Rất nhiều lúc, sau khi thức dậy, tôi đều nghi ngờ những gì mình đang trải qua đều là giả, đều chỉ là ảo giác của tôi. Vì vậy, mỗi ngày tôi đều đến nhà máy từ rất sớm, chỉ để được tận mắt nhìn thấy nhà máy này, nhìn thấy hai nhà xưởng này. Chỉ cần nhìn thấy chúng, tôi mới cảm thấy mình không sống trong mơ, tất cả những gì tôi trải qua đều là thật."

Thấy Heinze hiếm khi thổ lộ tâm tình, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười: "Chẳng trách ngày nào tan làm anh cũng lưu luyến không muốn rời đi, là sợ rời khỏi đây rồi sẽ biến mất sao?"

Heinze khẽ gật đầu: "Hứa Dịch, anh biết tôi không phải là người có tham vọng lớn, đối với tôi, có được cuộc sống hiện tại đã khiến tôi vô cùng mãn nguyện rồi, vì vậy tôi rất trân trọng những gì mình đang có. Tôi thực sự sợ rằng một ngày nào đó hai nhà xưởng này sẽ biến mất. Nếu ngày đó thực sự đến, tôi thậm chí còn cảm thấy mình sẽ đau lòng mà chết."

"Yên tâm đi, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu." Hứa Dịch khoác vai Heinze, vỗ vai anh ta nói: "Hai nhà xưởng này có thể sẽ biến mất, vì chúng quá nhỏ, không còn đáp ứng được nhu cầu của thương hội chúng ta nữa, chúng ta cần một nơi làm việc lớn hơn như nhà xưởng mới. Nhưng chúng biến mất, sẽ có thêm nhiều nhà xưởng sản xuất khác thay thế. Anh phải tin rằng, với sự phát triển của thương hội chúng ta, ngành công nghiệp ma pháp sẽ giống như ngọn lửa, nhanh chóng lan rộng khắp lục địa này, và cuối cùng thắp sáng toàn bộ lục địa Saiens. Đến lúc đó, khắp lục địa Saiens đều là nhà máy của thương hội chúng ta, đều là nhà xưởng sản xuất của chúng ta, Heinze, đến lúc đó anh còn có thể tận mắt nhìn thấy từng nhà xưởng sao?"

Heinze nhìn về phía màn đêm sâu thẳm, nhưng rõ ràng là đã chìm đắm trong viễn cảnh mà Hứa Dịch vẽ ra.

Một lúc lâu sau, anh ta mới lẩm bẩm hỏi: "Hứa Dịch, những điều anh nói, sẽ trở thành hiện thực sao?"

Hứa Dịch gật đầu vô cùng kiên định: "Nhất định sẽ. Vì ngành công nghiệp ma pháp đã nảy mầm trên lục địa này, thì không ai có thể ngăn cản sự phát triển của nó. Sớm muộn gì, Thương hội Tân Phi của chúng ta cũng sẽ tạo dựng được một đế chế công nghiệp ma pháp hùng mạnh trên lục địa này!"

(Hết quyển 1 "Sự nảy mầm của ngành công nghiệp ma pháp", kính mời đón đọc quyển 2 "Ngọn lửa công nghiệp".)

Chương 264: Hội Giao Lưu Thương Mại (1/2)

Quyển 2: Ngọn Lửa Công Nghiệp

Vào ngày thứ năm của năm mới, Hứa Dịch nhận được một lời mời đặc biệt.

Lời mời này đến từ Phủ Thành chủ, nội dung là mời Hứa Dịch đại diện cho Thương hội Tân Phi tham gia bữa tiệc giao lưu mừng năm mới do Phủ Thành chủ tổ chức.

Khác với những lời mời tham dự các bữa tiệc thông thường mà Phủ Thành chủ từng gửi cho Hứa Dịch trước đây, lời mời lần này lại do chính Thành chủ Bá tước Sean Satsuma ký tên.

Hứa Dịch có thể từ chối những lời mời dự tiệc trước đây, nhưng lần này là do chính Thành chủ đích thân gửi lời mời, nên anh khó có thể dễ dàng từ chối như trước.

Hơn nữa, trong thư mời còn ghi rõ, ngoài việc mời đại diện của nhiều thương hội trong Thành phố Bontar, bữa tiệc giao lưu mừng năm mới lần này còn có cả các thương nhân đến từ Thành phố Karma gần Thành phố Bontar nhất.

Điều này khiến Hứa Dịch có chút bất ngờ.

Nói như vậy, hôm nay mới là ngày mùng 5 Tết, tại sao các thương nhân của Thành phố Karma lại đột nhiên chạy đến Thành phố Bontar?

"Thực ra đây là một quy củ cũ rồi." Hội trưởng Moon Cruz của Thương hội Amli bưng ly rượu vang đỏ, mỉm cười giải thích với

Hứa Dịch."Hàng năm, cứ vào đầu năm mới, Thành chủ Bá tước Annalise của Thành phố Karma sẽ dẫn đầu các thương nhân của Thành phố Karma đến đây để thăm viếng Thành phố Bontar của chúng ta, sau đó vài ngày, Thành chủ đại nhân sẽ chọn một số đại diện thương hội của Thành phố Bontar chúng ta đến Thành phố Karma để đáp lễ. Hội trưởng Hứa, năm ngoái anh mới gia nhập giới kinh doanh nên không biết quy củ này cũng không có gì lạ. Nhưng Thương hội Tân Phi của các anh mới thành lập năm ngoái, vậy mà bây giờ đã đủ tư cách được Thành chủ đại nhân mời tham dự bữa tiệc này, thật đáng kinh ngạc."

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta: "Sao? Ông thấy Thương hội Tân Phi của chúng tôi không đủ tư cách à?"

"Sao có thể như vậy được!" Hội trưởng Cruz kêu lên với vẻ mặt cường điệu."Hội trưởng Hứa, tuy Thương hội Tân Phi của các anh thành lập chưa lâu nhưng hiện tại trong Thành phố Bontar này, ai dám nghi ngờ tư cách của các anh chứ? Hơn nữa, chúng ta là đối tác thân thiết nhất, dù tôi có cảm thấy ai ở đây không đủ tư cách, tôi cũng sẽ không bao giờ cảm thấy anh không đủ, anh nói có đúng không?"

Hứa Dịch cười: "Tôi chỉ nói đùa thôi, Hội trưởng Cruz, ông không cần phải căng thẳng như vậy."

Hội trưởng Cruz nói Thương hội Amli và Thương hội Tân Phi là đối tác thân thiết nhất, tuy có hơi khoa trương nhưng cũng không phải là nói quá.

Kể từ khi Thương hội Amli nhận được nguồn cung cấp xi măng từ Thương hội Tân Phi và nắm vững hoàn toàn các công dụng của xi măng, chất lượng công trình của Thương hội Amli đã có bước nhảy vọt.

Chỉ trong vòng hơn hai tháng, Thương hội Amli đã nhận được nhiều lời khen ngợi, số lượng đơn đặt hàng xây dựng tăng vọt

trong dịp năm mới, so với năm ngoái đã tăng vọt đến ba mươi phần trăm.

Ba mươi phần trăm tăng thêm này thậm chí còn chưa bao gồm các đơn đặt hàng công trình mà Thương hội Tân Phi trực tiếp gửi cho Thương hội Amli.

Vào ngày mùng 3 Tết, Hứa Dịch đã đích thân đến gặp Hội trưởng Cruz, ngoài việc chúc mừng năm mới, mục đích quan trọng hơn là chính thức đề xuất với ông ta về một số lượng lớn công trình xây dựng mà Thương hội Tân Phi đang cần.

Ngoài việc xây dựng một nhà máy mới trên Lãnh địa của Tử tước Leslie để sử dụng cho Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, còn có hai công trình lớn khác khiến Hội trưởng Cruz phải kinh ngạc.

Một là công trình xây dựng nhà ở mới, xây dựng khu định cư mới cho Bộ lạc Norma và Bộ lạc Angola, hai là công trình cải tạo Sông Sandy chảy qua Rừng Rainfall nhằm giải quyết vấn đề nước sinh hoạt cho Bộ lạc Night Song.

Hứa Dịch không nói với Hội trưởng Cruz lý do tại sao lại thực hiện hai công trình này, nhưng Hội trưởng Cruz cũng không mấy quan tâm đến mục đích của Hứa Dịch, ngoài việc tỏ ra nghi ngờ về việc Hứa Dịch muốn tự ý cải tạo Sông Sandy khi chưa được Bá tước Satsuma cho phép, thì ông ta tập trung phần lớn sự chú ý vào chi phí của hai công trình này.

Hứa Dịch có yêu cầu rất cao về chất lượng của hai công trình này, yêu cầu Thương hội Amli phải sử dụng vật liệu và nhân công tốt nhất để xây dựng, điều này đồng nghĩa với việc Thương hội Amli sẽ thu được lợi nhuận cao nhất từ hai công trình này.

Theo kế hoạch ban đầu của Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz đã dễ dàng đánh giá được tổng chi phí của hai công trình này rất có thể

sẽ vượt quá ba trăm nghìn đồng vàng!

Còn Thương hội Amli ít nhất cũng có thể thu về khoản lợi nhuận khổng lồ là hơn năm mươi nghìn đồng vàng.

Mặc dù lợi nhuận của Thương hội Tân Phi rất cao, nhưng xét cho cùng thì thành lập chưa lâu, không thể nào một lúc lấy ra được số tiền khổng lồ ba trăm nghìn đồng vàng, vì vậy Hứa Dịch đề nghị dùng nguồn cung cấp xi măng cho Thương hội Amli để thanh toán, điều này đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt từ Hội trưởng Cruz.

Hiện tại, các công trình xây dựng do Thương hội Amli đứng tên hầu như đều không thể tách rời xi măng.

Vì vậy, Hội trưởng Cruz đã nhiều lần đề nghị với Hứa Dịch gia hạn quyền độc quyền cung cấp xi măng cho Thương hội Amli, nhưng đều bị Hứa Dịch kiên quyết từ chối.

Nhưng dù sao thì hiện tại Thương hội Tân Phi và Thương hội Amli có thể coi là có mối liên hệ chặt chẽ, quan hệ mật thiết, quả thực xứng đáng với danh xưng "đối tác thân thiết".

Thực ra, việc Hứa Dịch nói "có người nghi ngờ tư cách tham gia của Thương hội Tân Phi" chỉ là lời nói đùa.

Hiện tại, những người xuất hiện trong bữa tiệc đều là người của các thương hội trong Thành phố Bontar, sau nửa năm phát triển, Thương hội Tân Phi đã được tất cả các thương hội trong Thành phố Bontar biết đến, ai cũng hiểu rõ tiềm lực to lớn của Thương hội Tân Phi.

Chương 265: Hội Giao Lưu Thương Mại (2/2)

Và sau phiên đấu giá hai mỏ quặng lần trước, không ai còn nghi ngờ gì về thực lực của Thương hội Tân Phi nữa.

Có thể cướp đi một mỏ quặng sắt từ tay Thương hội Falcao, hơn nữa lại còn dùng tiền vay được từ Thương hội Chimera, dù là điểm nào cũng đủ khiến các thương hội khác phải nhìn Thương hội Tân Phi với con mắt khác xưa.

Bây giờ thậm chí còn có rất nhiều người suy đoán rằng, đằng sau Hứa Dịch thực chất còn có một thế lực hùng mạnh chống lưng.

Và suy đoán từ mối quan hệ tốt đẹp giữa Hứa Dịch và Tử tước Leslie, thế lực chống lưng cho anh ta rất có thể là Gia tộc Stark có thế lực hàng đầu trong Vương quốc Lanpari.

Tất nhiên, không ai nghi ngờ, nhưng không có nghĩa là ai cũng hoan nghênh.

Có người như Hội trưởng Cruz tỏ ra vô cùng nhiệt tình với Hứa Dịch, cũng có người tỏ ra không phải là thù địch quá mức, nhưng rõ ràng là có địch ý với Hứa Dịch.

Người này, tất nhiên là Hội trưởng Fuller Morgan của Thương hội Falcao.

Bởi vì bị Thương hội Tân Phi cướp mất một mỏ quặng sắt trong phiên đấu giá, Fuller Morgan sau đó đã bị nhân vật lớn trong Gia tộc Jose khiển trách trực tiếp, suýt chút nữa đã mất chức Hội trưởng, vì vậy Fuller Morgan có ác cảm với Hứa Dịch cũng là điều

đương nhiên.

Nói chung, khi đối phương đã thể hiện rõ ràng thái độ thù địch, sẽ không có ai không biết điều mà vẫn cứ xán lại gần, nhưng Hứa Dịch lại là một ngoại lệ.

Sau khi nhìn thấy Fuller Morgan trong đám đông, anh ta bưng ly rượu, mỉm cười đi tới.

"Hội trưởng Morgan, chúc mừng năm mới." Hứa Dịch giơ ly rượu lên ra hiệu với Hội trưởng Morgan.

Tuy trong lòng rất khó chịu, nhưng Hội trưởng Morgan vẫn thể hiện phong độ của một thương nhân lớn, cụng ly với Hứa Dịch, nặn ra một nụ cười gượng gạo: "Chúc mừng năm mới."

Hứa Dịch uống một ngụm rượu, khen ngợi một tiếng rồi nói tiếp: "Hội trưởng Morgan, mấy hôm nay tôi bận quá, không có thời gian trò chuyện tử tế với ông. Nhân cơ hội gặp mặt hôm nay, tôi muốn hỏi thăm một chút, ông đã suy nghĩ kỹ về Máy móc Ma thuật khai thác mỏ mà lần trước tôi có đề cập với ông chưa?"

Hội trưởng Morgan sững sờ, sau đó nhớ lại sau khi phiên đấu giá kết thúc, Hứa Dịch quả thực có tìm ông ta để đề cập đến chuyện này, nhưng khi đó Hứa Dịch chỉ đưa ra một khái niệm đơn giản, hơn nữa lúc đó tâm trạng Hội trưởng Morgan đang rất tệ, không nghe kỹ, nên sau đó liền quên mất.

Trong khoảng thời gian này, vì chuyện mỏ quặng mà ông ta bận tối tăm mặt mũi, Hội trưởng Morgan càng gạt chuyện này ra sau đầu.

Bây giờ nghe Hứa Dịch nhắc lại, Hội trưởng Morgan suy nghĩ một chút, sau đó mới thận trọng đáp: "Tôi đã cân nhắc rồi. Nhưng Hội trưởng Hứa, tuy tôi tin tưởng vào năng lực của anh và Thương hội Tân Phi của anh, nhưng trước khi nhìn thấy bất kỳ thứ gì thực

tế, chỉ nói suông như vậy thì e rằng sẽ chẳng có ý nghĩa gì đâu nhỉ?"

"Ồ? Vậy là Hội trưởng Morgan cũng có hứng thú rồi sao?" Hứa Dịch cười nói."Muốn nhìn thấy vật thật thì rất dễ, vừa hay thời gian trước Thương hội chúng tôi có nghiên cứu thành công một loại Máy Khoan Ma thuật Loại Nhỏ, rất hữu ích trong việc nâng cao hiệu quả khai thác mỏ. Nếu Hội trưởng Morgan có thời gian thì đến xem sao?"

"Máy Khoan Ma thuật Loại Nhỏ? Nghe tên có vẻ hay đấy..." Hội trưởng Morgan dù sao cũng là một thương nhân lớn lâu năm, sẽ không dễ dàng bị cảm xúc của mình chi phối, nghe Hứa Dịch nói không giống như đang nói đùa, suy nghĩ một chút, liền gật đầu nói: "Được. Hội trưởng Hứa, anh có thể cử người mang thứ đó đến cho tôi nghiên cứu thử. Nếu dùng được, chúng ta có thể thảo luận những chuyện khác."

Thấy Hội trưởng Morgan đã đồng ý, Hứa Dịch cũng không để ý đến việc ông ta cố tình thể hiện sự kiêu kỳ đó, mỉm cười gật đầu đáp ứng.

Không lâu sau, Bá tước Satsuma đột nhiên bước ra từ phía sau sảnh tiệc. Bên cạnh ông ta, một người đàn ông trung niên có vóc dáng hơi thấp bé nhưng thần sắc kiên nghị, ánh mắt toát lên vẻ tinh anh đang sóng vai đi cùng ông ta.

Rõ ràng người đàn ông trung niên này hẳn là Thành chủ Bá tước Annalise của Thành phố Karma.

Còn những người đi theo sau hai vị Thành chủ đại nhân là một nhóm thương nhân đến từ Thành phố Karma xa xôi.

Hứa Dịch liếc mắt nhìn qua, phát hiện trong đó có mấy người quen, đều là những thương nhân trước đây từng đến Thành phố Bontar đặt mua số lượng lớn Máy móc Ma thuật của Thương hội

Tân Phi.

Hai vị Thành chủ đại nhân lần lượt có bài phát biểu ngắn gọn trên khán đài, nêu rõ mục đích chính của bữa tiệc lần này là tạo cơ hội giao lưu cho các thương nhân của hai thành phố, hy vọng mọi người có thể tận dụng tốt cơ hội này, giao lưu hợp tác nhiều hơn, cùng thúc đẩy sự phát triển chung của hai thành phố.

Phải nói rằng hội giao lưu như vậy rất có ý nghĩa.

Lục địa Saiens bị hạn chế bởi trình độ khoa học kỹ thuật, các kênh thông tin liên lạc không nhiều, thương nhân muốn giao dịch kinh doanh, phần lớn thời gian chỉ có thể thông qua giao tiếp trực tiếp.

Bây giờ, việc hai vị Thành chủ đích thân tổ chức một bữa tiệc như vậy đã tạo cơ hội rất tốt cho các thương nhân của hai thành phố.

Tất nhiên, tiền đề là Bá tước Satsuma và Bá tước Annalise có mối quan hệ cá nhân tốt đẹp thì mới có thể hợp tác tổ chức một bữa tiệc như vậy.

Khi hai vị Bá tước tuyên bố bắt đầu bữa tiệc, mọi người có thể tự do giao lưu, các thương nhân của hai thành phố lập tức tìm được những người bạn quen biết, túm tụm lại với nhau trò chuyện.

Hứa Dịch vừa định tìm mấy thương nhân Karma mà mình quen biết để trò chuyện, thì đột nhiên phát hiện Bá tước Satsuma đang vẫy tay với mình.

Chương 266: Lời mời từ Thành phố Karma (1/4)

Hứa Dịch đi theo Bá tước Satsuma và Bá tước Annalise đến một căn phòng nhỏ kín đáo bên cạnh sảnh tiệc. Hai vị Bá tước lần lượt ngồi xuống, Bá tước Satsuma chỉ tay về phía Hứa Dịch, cười nói với Bá tước Annalise: "Đây là Annalise, đây là Hứa Dịch mà tôi đã từng nhắc đến với ông."

Bá tước Annalise đánh giá Hứa Dịch từ trên xuống dưới, mỉm cười gật đầu: "Tôi đã nghe nói Hội trưởng Hứa trẻ tuổi tài cao, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là trẻ tuổi hơn tôi tưởng tượng, khiến cho một lão già như tôi không khỏi ghen tị."

Hứa Dịch mỉm cười: "Ngài Bá tước, hiện tại ngài đang ở độ tuổi hoàng kim của người đàn ông, tôi mới là người nên ghen tị với ngài."

"Ồ? Tôi đã già rồi, muốn làm gì cũng không còn sức lực, nào như thanh niên các anh tràn đầy nhiệt huyết, anh ghen tị với tôi điều gì?" Bá tước Annalise cười hỏi ngược lại.

Hứa Dịch chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh: "Ít nhất khi đến tuổi của ngài, tôi cũng sẽ có một chiếc ghế để ngồi."

Bá tước Satsuma và Bá tước Annalise ngẩn người, nhìn nhau, sau đó cùng phá lên cười.

Bá tước Annalise chỉ tay vào Bá tước Satsuma, cười lớn: "Sean, đây là lỗi của ông rồi! Tiếp đãi khách mà không bố trí chỗ ngồi cho người ta sao? Còn để Hội trưởng Hứa phải nói bóng gió để mắng ông."

Bá tước Satsuma cũng cười, liếc nhìn Hứa Dịch: "Phủ Thành chủ của tôi luôn dành một chỗ cho Hội trưởng Hứa, nhưng tiếc là Hội trưởng Hứa bận rộn, hiếm khi đến đây. Hôm nay nếu không phải nể mặt ông, e rằng Hội trưởng Hứa cũng sẽ không tham dự bữa tiệc này. Được rồi, Hội trưởng Hứa, cứ tự nhiên, đừng để Annalise cười tôi không biết cách tiếp khách."

Hứa Dịch mỉm cười, tìm một chỗ ngồi gần Bá tước Satsuma, sau đó hỏi: "Hai vị Thành chủ, hai ngài cho gọi tôi đến đây, không biết có chuyện gì cần dặn dò?"

"Dặn dò thì không dám, chỉ là Bá tước Annalise muốn nhờ anh giúp đỡ, nhưng ngại ngùng không tiện mở lời, nên đã nhờ tôi gọi anh đến đây." Bá tước Satsuma đáp.

Hứa Dịch quay sang Bá tước Annalise: "Ngài Bá tước, ngài quá khách sáo rồi. Nếu có gì tôi có thể giúp đỡ, xin cứ việc dặn dò."

"Không phải dặn dò, mà là thật lòng muốn nhờ anh giúp đỡ." Nói đến chuyện chính sự, Bá tước Annalise liền thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Hội trưởng Hứa, trước khi nói đến chuyện đó, tôi muốn thay mặt các thương nhân Thành phố Karma bày tỏ sự phản đối với anh."

Hứa Dịch ngẩn người: "Phản đối? Phản đối tôi chuyện gì?"

"Thành phố Karma và Thành phố Saltan là hai thành phố gần Thành phố Bontar nhất, có thể coi là hàng xóm. Nhưng tại sao Thương hội Tân Phi của anh lại đồng ý bán Máy công cụ Ma thuật cho Thương hội Fasak của Thành phố Saltan, mà không chịu bán cho các thương hội của Thành phố Karma chúng tôi?" Bá tước Annalise hỏi.

"Chuyện này..." Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Bá tước Annalise, thấy ông ta không có vẻ gì là đang nói đùa, liền nghiêm túc suy nghĩ, sau đó cười khổ: "Chuyện này thật sự không thể trách tôi

được. Thương hội Tân Phi chúng tôi đưa ra điều kiện giống nhau cho cả Thương hội Fasak và các đồng nghiệp ở Thành phố Karma, nhưng Thương hội Fasak đồng ý điều kiện này, còn các đồng nghiệp ở thành phố của ngài thì không. Ngài không thể trách tôi đối xử bất công với họ chứ?"

"Ồ? Nghe các thương nhân ở thành phố tôi nói, đó là bởi vì điều kiện mà Thương hội Tân Phi đưa ra quá hà khắc, bọn họ cảm thấy không thể chấp nhận được, cho nên mới không đồng ý." Bá tước Annalise nói tiếp.

Hứa Dịch dang hai tay ra, bất đắc dĩ nói: "Ngài Bá tước, điều kiện đều như nhau, Thương hội Fasak có thể đồng ý, tại sao các đồng nghiệp ở Thành phố Karma lại không thể? Ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy kỳ lạ. Rõ ràng tôi đã cho họ cơ hội mua Máy công cụ Ma thuật, để họ có thể tự sản xuất và bán Máy móc Ma thuật ngay tại Thành phố Karma, nhưng họ đều không đồng ý, ngược lại mỗi lần đều chọn đến Thành phố Bontar mua trực tiếp Máy móc Ma thuật từ Thương hội Tân Phi chúng tôi, sau đó vận chuyển về Thành phố Karma để bán. Chẳng lẽ bọn họ không cảm thấy làm như vậy rất phiền phức, không hiệu quả sao?"

Bá tước Annalise lắc đầu: "Tôi không quan tâm bọn họ nghĩ gì. Chỉ là với tư cách là Thành chủ của Thành phố Karma, tôi có nghĩa vụ phải giúp họ đạt được mục tiêu của mình. Vừa rồi anh nói các thương nhân của thành phố tôi luôn phải lặn lội đường xa đến Thành phố Bontar để mua Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất, đó mới chính là trọng điểm. Vì sản phẩm của Thương hội Tân Phi được ưa chuộng như vậy ở Thành phố Karma, vậy tại sao Thương hội của anh không cân nhắc việc mở một nhà máy ở Thành phố Karma, trực tiếp sản xuất và bán Máy móc Ma thuật ngay tại đó?"

Hứa Dịch ngẩn người, không chắc chắn hỏi: "Ý của ngài là... muốn Thương hội Tân Phi chúng tôi đến Thành phố Karma đầu tư

xây dựng nhà máy?"

"Đầu tư xây dựng nhà máy? Cụm từ này nghe có vẻ mới mẻ, nhưng đúng là như vậy." Bá tước Annalise gật đầu cười.

Nhận được câu trả lời chắc chắn, Hứa Dịch lập tức suy nghĩ.

Việc đến các thành phố khác ngoài Thành phố Bontar để đầu tư xây dựng nhà máy, Hứa Dịch đã có ý định từ lâu.

Nhưng trên Lục địa Saiens kém phát triển về thông tin liên lạc này, mỗi thành phố đều giống như một vương quốc nhỏ độc lập, với thực lực hiện tại của Thương hội Tân Phi, muốn mạo hiểm đầu tư xây dựng nhà máy ở một thành phố khác, sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề phức tạp. Nếu không cẩn thận, khoản đầu tư có thể sẽ đổ sông đổ bể.

Vì vậy, Hứa Dịch luôn thận trọng trong chuyện này, dự định từng bước một, đợi đến khi Thương hội Tân Phi đủ mạnh rồi mới tính tiếp.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Hứa Dịch từ bỏ ý định này, và bây giờ trước mặt Hứa Dịch là một cơ hội tốt như vậy, anh không thể nào bỏ qua được.

Suy nghĩ một chút, Hứa Dịch lại hỏi: "Vậy... Ngài Bá tước, không biết ngài muốn Thương hội chúng tôi đầu tư xây dựng nhà máy gì?"

Bá tước Annalise xua tay: "Đó là chuyện của Thương hội các anh, tôi không can thiệp. Nhưng tôi có thể tiết lộ cho anh một số điều. Để chào mừng Thương hội Tân Phi đến Thành phố Karma... ừm, đầu tư xây dựng nhà máy, tôi sẽ thay mặt Phủ Thành chủ cho Thương hội các anh thuê một phần đất, đồng thời sẽ hỗ trợ và tạo điều kiện thuận lợi về thủ tục cho Thương hội các anh, để các anh có thể dễ dàng hoàn thành việc đầu tư này. Anh thấy thế nào?"

Chương 267: Lời mời từ Thành phố Karma (2/4)

Hứa Dịch mừng rỡ trong lòng.

Theo như lời Bá tước Annalise nói, điều này có nghĩa là phía sau khoản đầu tư này đã có sự ủng hộ của Bá tước Annalise.

Mà đã có sự ủng hộ của Thành chủ Karma, việc Thương hội Tân Phi đầu tư xây dựng nhà máy ở Thành phố Karma chắc chắn sẽ diễn ra suôn sẻ.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Hứa Dịch lại cảm thấy kỳ lạ.

"Ngài Bá tước, tại sao ngài lại đích thân tìm đến Thương hội Tân Phi chúng tôi? Tôi nghĩ chỉ cần ngài dành một số ưu đãi đặc biệt, thì dù là Thương hội nào ở Thành phố Bontar, cũng sẽ rất vui lòng đến Thành phố Karma đầu tư."

"Đó là bởi vì Thương hội Tân Phi của các anh rất đặc biệt." Bá tước Annalise nói."Thành phố Karma và Thành phố Bontar đã hợp tác buôn bán với nhau nhiều năm như vậy, các Thương hội lâu đời trong hai thành phố đều đã có những khoản đầu tư tương ứng ở các thành phố khác, tiềm năng cơ bản đã được khai thác hết, không còn hướng đi mới nào để phát triển. Còn Thương hội Tân Phi của các anh thì khác, Thương hội của các anh không chỉ là Thương hội mới thành lập năm ngoái, mà mặt hàng kinh doanh lại là Máy móc Ma thuật chưa từng xuất hiện trước đây. Ở Thành phố Karma, những chiếc Máy móc Ma thuật mà Thương hội của các anh sản xuất rất được ưa chuộng, ngay cả gia đình tôi cũng mua không ít. Vì vậy, tôi nghĩ rằng, việc mời Thương hội của các anh đến thành phố chúng tôi đầu tư, nhất định sẽ gặt hái được nhiều

thành công."

"Tôi thừa nhận những gì Ngài Bá tước nói rất có lý, tôi cũng rất muốn đến Thành phố Karma đầu tư. Nhưng..." Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, nhìn sang Bá tước Satsuma."Thương hội Tân Phi chúng tôi dù sao cũng là Thương hội của Thành phố Bontar, về chuyện này, tôi nghĩ vẫn nên xin ý kiến của Thành chủ."

"Sao? Hội trưởng Hứa, anh đang đá quả bóng này về phía tôi sao?" Bá tước Satsuma cười mắng, sau đó nghiêm mặt nói: "Tôi đã gọi anh đến đây, để nói chuyện trực tiếp với Bá tước Annalise, điều đó chứng tỏ tôi và Bá tước Annalise đã đạt được sự đồng thuận. Anh không cần phải lo lắng về điều này, tôi ủng hộ Thương hội Tân Phi đầu tư vào Thành phố Karma, và chân thành hy vọng Thương hội Tân Phi có thể đứng vững gót chân ở Thành phố Karma, và phát triển lớn mạnh."

"Ông đang cảnh cáo tôi sao?" Bá tước Annalise cười lắc đầu, nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, xin cứ yên tâm. Đã là tôi thay mặt Thành phố Karma mời anh đến, thì nhất định sẽ dành cho các anh sự ủng hộ lớn nhất, đảm bảo cho Thương hội của các anh phát triển ổn định và thuận lợi ở thành phố này."

Hứa Dịch nhìn Bá tước Satsuma, rồi lại nhìn Bá tước Annalise, mỉm cười nói: "Đã có sự ủng hộ của Thành chủ, lại có lời mời của Ngài Bá tước, nếu tôi còn từ chối, thì thật là không biết điều. Được, Ngài Bá tước, tôi thay mặt Thương hội Tân Phi đồng ý với ngài, nhất định sẽ đến Thành phố Karma đầu tư xây dựng nhà máy!"

"Tốt. Nâng ly vì sự hợp tác của chúng ta!" Bá tước Annalise cười nâng ly.

Hứa Dịch và Bá tước Satsuma cũng nâng ly, cụng ly với ông ta, sau đó cùng uống cạn.

Tiếp theo, Hứa Dịch và Bá tước Annalise đã có một cuộc trao đổi, và đạt được thỏa thuận sơ bộ.

Bá tước Annalise cho biết sẽ cung cấp một khu đất có diện tích không dưới 5 hecta, có vị trí địa lý và môi trường xung quanh rất tốt cho Thương hội Tân Phi thuê để xây dựng nhà xưởng.

Còn Hứa Dịch thay mặt Thương hội Tân Phi hứa với Bá tước Annalise, sẽ từng bước xây dựng một số xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng ở Thành phố Karma, bao gồm dây chuyền sản xuất Quạt ma thuật, Nồi cơm Ma thuật, Điều hòa Ma thuật và Đèn Ma thuật, đồng thời sẽ xây dựng trung tâm dịch vụ hậu mãi cho Máy móc Ma thuật ở Thành phố Karma.

Ngoài ra, còn xây dựng thêm một xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác, để đáp ứng nhu cầu về Máy móc Ma thuật Canh tác của Thành phố Karma.

Tuy chỉ là thỏa thuận sơ bộ, nhưng nhìn từ thỏa thuận này, có thể thấy rõ ràng quy mô của cơ sở sản xuất của Thương hội Tân Phi ở Thành phố Karma, nếu được xây dựng thành công, chắc chắn sẽ vượt xa quy mô nhà máy của Thương hội Tân Phi ở Thành phố Bontar.

Vì vậy, khi Bá tước Annalise và Hứa Dịch đạt được thỏa thuận, hài lòng rời khỏi căn phòng nhỏ, Hứa Dịch không khỏi hỏi Bá tước Satsuma: "Thành chủ, ngài không nghĩ rằng... làm như vậy sẽ phân tán một phần lực lượng của Thương hội Tân Phi chúng tôi, làm giảm thuế mà Thương hội chúng tôi nộp cho Thành phố Bontar sao?"

"Tất nhiên là tôi biết." Bá tước Satsuma mỉm cười."Nhưng tôi rất lạc quan về triển vọng phát triển của Thương hội Tân Phi, các anh không thể nào chỉ giới hạn trong Thành phố Bontar này được. Việc có thể sớm bước ra ngoài, mở rộng thị trường ở các thành phố khác, cho dù là đối với Thương hội các anh, hay đối với Thành

phố Bontar chúng tôi, đều là chuyện tốt."

"Chỉ vì lý do đó thôi sao?" Hứa Dịch có chút nghi ngờ.

"Chẳng lẽ như vậy là chưa đủ sao?" Bá tước Satsuma liếc nhìn Hứa Dịch, suy nghĩ một chút, đặt ly rượu xuống, nụ cười trên mặt thêm một phần ý vị khác, nói: "Thôi được, đã anh muốn hỏi, thì tôi sẽ nói cho anh biết một chút. Lần này tôi đồng ý với Annalise như vậy, một là vì tình bạn cá nhân của chúng tôi, hai là vì Thành phố Karma cần anh."

"Thành phố Karma cần tôi?" Hứa Dịch càng thêm khó hiểu.

Nếu là Thành phố Karma gặp phải chuyện gì khó khăn, mà ngay cả Thành chủ Annalise cũng khó giải quyết, thì một Hội trưởng Thương hội nhỏ bé như anh có thể giúp được gì cho ông ta chứ?

"Không thể coi là chuyện khó khăn, chỉ là Thương hội Tân Phi của anh có thể giúp Annalise giải quyết một số vấn đề. Tôi lấy ví dụ, nhà máy của Thương hội Tân Phi đã thuê mướn hơn hai trăm công nhân của Thành phố Bontar, giúp cho hơn hai trăm gia đình này có thu nhập ổn định, cuộc sống ổn định và yên bình, điều này đã giúp tôi giải quyết được một vấn đề rất lớn. Điều này, rất nhiều Thương hội khác mạnh hơn Thương hội Tân Phi của anh rất nhiều cũng không làm được."

Hứa Dịch bỗng nhiên hiểu ra.

Hóa ra, điều mà Bá tước Satsuma và Bá tước Annalise quan tâm, chính là vấn đề việc làm mà rất nhiều nhà lãnh đạo trên Trái đất quan tâm nhất.

Mà nói đến giải quyết vấn đề việc làm, còn gì bằng ngành công nghiệp sản xuất sử dụng nhiều lao động?

Chương 268: Lời mời từ Thành phố Karma (3/4)

Đây quả thực là một tin tốt.

Đối với yêu cầu thuê đất của Hứa Dịch, sau khi cân nhắc, Quốc Vương Bệ Hạ đã đồng ý về mặt nguyên tắc!

Về việc thực hiện như thế nào, Hứa Dịch cần phải gửi một bản kế hoạch chi tiết, nêu rõ mục đích và cách sử dụng đất, sau đó Quốc Vương Bệ Hạ mới xem xét chính thức.

Và việc xem xét này còn phụ thuộc vào việc Thương hội Tân Phi có thể hoàn thành lô Máy móc Ma thuật Canh tác đầu tiên trong thời hạn hay không, nếu không thì mọi chuyện đều hủy bỏ.

Tất nhiên, đối với Thương hội Tân Phi, nơi đã phát triển thành công một loạt Máy công cụ Ma thuật rèn ma lực, điều kiện tiên quyết này không phải là vấn đề.

So với việc sản xuất Máy công cụ Ma thuật đã đi vào quỹ đạo, Hứa Dịch quan tâm hơn đến việc nghiên cứu và phát triển kỹ thuật.

Các công nhân trong xưởng Máy công cụ Ma thuật đã được chuyển đến phân xưởng mới, xưởng cũ được Hứa Dịch chuyển thành xưởng nghiên cứu và phát triển Máy công cụ Ma thuật chuyên dụng.

Hiện tại, bao gồm Kambi, Porteru, tổng cộng có mười ba người thợ lùn giàu kinh nghiệm kỹ thuật nhất đang làm việc trong xưởng này, chuyên phụ trách công việc nghiên cứu và phát triển Máy

công cụ Ma thuật.

Mặc dù Máy công cụ Ma thuật rèn ma lực hiện tại đã có thể đưa vào sử dụng, nhưng đây mới chỉ là thành công bước đầu, cả Hứa Dịch và những người lùn như Kambi đều cảm thấy những Máy công cụ Ma thuật này còn rất nhiều chỗ để cải tiến.

Trên thực tế, nếu không phải do thời gian đặt hàng của Quốc Vương Bệ Hạ và Cơ quan Nông nghiệp quá gấp, theo ý kiến của Kambi và những người lùn khác, tốt nhất là nên cho họ thêm ba tháng nữa để hoàn thiện cơ bản những Máy công cụ Ma thuật này.

Và đối với Hứa Dịch, một kỹ sư cơ khí nổi tiếng trên Trái Đất, anh biết rất rõ rằng việc nghiên cứu và phát triển một chiếc máy công cụ không bao giờ chỉ nên mất một tháng, và cũng không chỉ là thêm ba tháng nữa, mà là không có giới hạn.

Ngay cả trên Trái Đất, nơi ngành công nghiệp cơ khí cực kỳ phát triển, nghiên cứu về cơ khí vẫn chưa bao giờ dừng lại, mỗi năm đều có những thành tựu mới được công bố.

Bởi vì đối với các công ty kỹ thuật cơ khí trên Trái Đất, chỉ có nắm vững công nghệ tiên tiến, vượt trội so với hầu hết các công ty khác thì mới có thể tồn tại trên thị trường.

Mặc dù hiện tại trên Lục địa Saiens chỉ có Thương hội Tân Phi là Thương hội duy nhất sản xuất Máy móc Ma thuật và không có bất kỳ áp lực kỹ thuật nào, nhưng Hứa Dịch không bao giờ lơ là yêu cầu về điều này.

Trên thực tế, với việc nghiên cứu ngày càng sâu về Máy móc Ma thuật, Hứa Dịch không còn sao chép hoàn toàn lý thuyết cơ khí của Trái Đất nữa, mà sẽ thay đổi cho phù hợp dựa trên đặc điểm của Ma pháp và một số điều kiện đặc biệt của Lục địa Saiens.

Ví dụ, Máy khoan Ma thuật cỡ vừa mà anh ấy đã yêu cầu

Kambi và những người khác phát triển gần đây rất khác so với máy khoan trên Trái Đất.

Máy khoan trên Trái Đất chủ yếu dựa vào động cơ để điều khiển mũi khoan khoan vào các lớp bề mặt cứng, trong khi máy khoan mà Hứa Dịch hiện đang phát triển kết hợp Ma pháp độc đáo của Lục địa Saiens, gắn một số Pháp trận hệ Thổ cấp 5 có sức mạnh đáng nể lên mũi khoan.

Với sự trợ giúp của những Pháp trận hệ Thổ này, mũi khoan chỉ cần được đặt gần mặt đất, sức mạnh của Pháp trận sẽ được phát huy, trực tiếp làm rung và lỏng đất, thậm chí là đá, và sẽ tiết kiệm rất nhiều công sức khi khoan.

Máy khoan Ma thuật loại nhỏ mà Hứa Dịch đã sử dụng để khoan giếng ở Bộ tộc Night Song trước đây chỉ là một nguyên mẫu, sức mạnh của nó đã đủ để khoan xuyên qua các lớp đá sâu vài mét, và Máy khoan Ma thuật cỡ vừa hiện đang được phát triển thậm chí còn mạnh hơn và hiệu quả hơn.

Heinze đã từng hỏi Hứa Dịch tại sao lại phát triển thứ này, bởi vì mặc dù Thương hội Tân Phi đã mua được một mỏ sắt, nhưng hiện tại họ không có đủ vốn để đầu tư khai thác mỏ sắt này, và chỉ có thể tạm thời gác lại, thứ này phát triển ra cũng vô dụng.

Đối với điều này, Hứa Dịch chỉ có thể một lần nữa khinh bỉ trong lòng Heinze vì đã không có tầm nhìn xa.

Thứ này dù bản thân anh không cần, nhưng vẫn có người cần.

Ví dụ như Hội trưởng Fuller Morgan của Thương hội Falcao.

"Hội trưởng Hứa, thứ này lợi hại thật đấy!" Hội trưởng Morgan nhìn tảng đá lớn sụp đổ trước mặt với vẻ mặt kinh ngạc, hoàn toàn không quan tâm đến lớp bụi dày đặc bốc lên do đá rơi xuống đất, há hốc mồm kinh ngạc.

Khi được Hứa Dịch mời đến xem Máy móc Ma thuật mới do Thương hội Tân Phi sản xuất, Hội trưởng Morgan đã do dự một lúc lâu mới quyết định đến xem.

Nhưng ông ta không ngờ rằng Máy móc Ma thuật có tên Máy khoan Ma thuật loại nhỏ mà Hứa Dịch đã trình diễn trước mặt ông ta lại mạnh mẽ như vậy, chỉ mất chưa đầy ba phút, nó đã biến tảng đá lớn cao hơn ba mét, rộng hơn bốn mét và dày tới hai mét trước mặt ông ta thành một đống đổ nát.

Là Hội trưởng của Thương hội Falcao, Hội trưởng Morgan có thể nhận ra trong nháy mắt rằng tảng đá lớn này là Quặng Siderit thường thấy trong các mỏ sắt, và nó cực kỳ cứng.

Nếu dùng cuốc, xẻng sắt và các công cụ khác để đập vỡ, e rằng một tảng quặng sắt lớn như vậy cần đến vài công nhân mất một hai tiếng đồng hồ mới có thể đập vỡ được.

Vừa rồi Hứa Dịch chỉ để hai thanh niên trông có vẻ không được khỏe mạnh lắm khiêng chiếc Máy khoan Ma thuật này, nhắm thẳng vào tâm tảng Quặng Siderit lớn rồi khoan xuống, sau đó tảng quặng lớn khiến Hội trưởng Morgan giàu kinh nghiệm khai thác mỏ cũng phải e ngại đã bị khoan thủng từ giữa, vỡ thành nhiều mảnh.

Tiếp theo, hai người tiếp tục cầm chiếc Máy khoan Ma thuật này khoan lung tung vào những tảng quặng lớn hơn, cuối cùng tất cả quặng đều biến thành một đống đá vụn.

Toàn bộ quá trình chỉ mất hơn mười phút.

Nghe thấy tiếng kinh ngạc của Hội trưởng Morgan, Hứa Dịch mỉm cười: "Thế nào, Hội trưởng Morgan, ông có hài lòng với chiếc Máy khoan Ma thuật này không?"

"Tất nhiên là hài..." Hội trưởng Morgan đột nhiên dừng lại, liếc

nhìn Hứa Dịch, kìm nén vẻ phấn khích và sửng sốt trên mặt, ho nhẹ một tiếng rồi nói chậm rãi: "Ừm... Thứ này thực sự rất tốt. Nhưng Hội trưởng Hứa, dường như Thương hội Tân Phi của các anh cũng không cần dùng đến nó đúng không? Các anh nghiên cứu ra thứ này để làm gì?"

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh giả tạo của Hội trưởng Morgan, Hứa Dịch thầm cười trong lòng, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ kinh ngạc: "Ai nói chúng tôi không cần dùng đến nó? Hội trưởng Morgan, ông quên rồi sao, Thương hội chúng tôi vừa mới đấu giá thành công một mỏ sắt cách đây không lâu. Chúng tôi nghiên cứu ra thứ này chính là để khai thác mỏ. Thương hội Falcao của ông là chuyên gia trong lĩnh vực khai thác mỏ, tôi mời ông đến đây là muốn hỏi ý kiến của ông, xem thứ này có tốt để khai thác mỏ không?"

Chương 269: Lời mời từ Thành phố Karma (4/4)

Hội trưởng Morgan rất muốn lắc đầu nói không tốt, nhưng sự thật bày ra trước mắt, nếu ông ta phủ nhận sức mạnh của chiếc Máy khoan Ma thuật này thì chẳng khác nào tự tát vào mặt mình, vì vậy ông ta chỉ có thể cười gượng, gật đầu: "Ừm, rất tốt."

Hứa Dịch vỗ tay, phấn khích nói: "Vậy thì tốt quá. Được Hội trưởng Morgan khẳng định, chứng tỏ Máy móc Ma thuật này thực sự rất tốt. Vậy thì tôi yên tâm rồi, tôi còn đang nghĩ nếu muốn khai thác mỏ đó thì Thương hội của chúng tôi e là không đủ nhân lực và tài chính, bây giờ có thứ này rồi, có thể thử khai thác rồi."

Hội trưởng Morgan không nhịn được cười lạnh: "Hội trưởng Hứa, anh đừng xem thường việc khai thác mỏ như vậy. Mặc dù tôi thừa nhận rằng với chiếc Máy khoan Ma thuật này, việc khai thác quặng sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng khai thác mỏ không chỉ đơn giản là đập vỡ đá để lấy quặng. Các công đoạn sau đó như tuyển quặng, nghiền đá, ... đều cần rất nhiều nhân lực mới có thể hoàn thành. Chỉ dựa vào Thương hội Tân Phi của các anh..." Hội trưởng Morgan khẽ hừ một tiếng, trên mặt lộ rõ vẻ khinh thường.

Hứa Dịch như không nhìn thấy vẻ mặt của Hội trưởng Morgan, nhún vai, đáp lại bằng một nụ cười thoải mái: "Điều đó cũng rất dễ dàng. Thương hội Tân Phi của chúng tôi giỏi nhất là phát triển nhiều loại Máy móc Ma thuật để thay thế sức người. Những công đoạn tuyển quặng, nghiền đá, ... mà ông nói, chúng tôi đều có thể phát triển thêm một số Máy móc Ma thuật tương ứng để hoàn thành. Điều này cũng không phải là quá khó, phải không?"

Hội trưởng Morgan rất muốn một lần nữa trách mắng Hứa Dịch vì đã xem thường việc khai thác mỏ, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, ông ta nhận ra rằng vì Thương hội Tân Phi đã phát triển được chiếc Máy khoan Ma thuật này, nên việc phát triển thêm một số Máy móc Ma thuật khác để sử dụng trong khai thác mỏ dường như cũng không phải là không thể.

Nghĩ đến đây, Hội trưởng Morgan không khỏi biến sắc, nhìn chiếc Máy khoan Ma thuật đang nghỉ ngơi sau khi hoàn thành công việc, trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, chiếc Máy khoan Ma thuật này... Các anh cũng sẽ bán ra ngoài chứ?"

Hứa Dịch thầm cười trong lòng, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi ngược lại: "Sao vậy? Hội trưởng Morgan, ông có hứng thú sao?"

Hội trưởng Morgan cau mày: "Hội trưởng Hứa, nếu anh không định bán thứ này cho tôi, thì tại sao lại đặc biệt gọi tôi đến đây?"

"Vừa rồi tôi đã nói rồi, là muốn tham khảo ý kiến của ông." Liếc nhìn sắc mặt Hội trưởng Morgan nhanh chóng trở nên khó coi, Hứa Dịch lập tức đổi giọng: "Nhưng nếu Hội trưởng Morgan đã có hứng thú với thứ này rồi, vậy thì dễ nói chuyện rồi. Bán! Tất nhiên là bán! Thương hội Tân Phi của chúng tôi vốn dĩ là bán Máy móc Ma thuật mà."

"Vậy thì tốt, anh định bán thứ này với giá bao nhiêu một chiếc?" Hội trưởng Morgan lại hỏi.

"Ừm... Tạm thời vẫn chưa có giá chính thức. Nhưng nếu đã là Hội trưởng Morgan hỏi thì... Được rồi, nể tình chúng ta là bạn bè lâu năm, tôi sẽ cho ông một giá ưu đãi, cứ tính là một trăm đồng vàng một chiếc, ông thấy thế nào?" Hứa Dịch nói.

"Một trăm đồng vàng một chiếc?" Hội trưởng Morgan trợn tròn

mắt, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt khó tin."Sao anh không đi cướp luôn đi?"

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hội trưởng Morgan, Hứa Dịch chớp chớp mắt vô tội, tỏ vẻ tủi thân: "Hội trưởng Morgan, đây đã là giá rất công bằng rồi, ông còn chưa hài lòng sao?"

"Công bằng cái..." Hội trưởng Morgan nhịn rồi lại nhịn, vẫn không nói tục. Sau khi hít sâu vài hơi, ông ta mới bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Hội trưởng Hứa, đừng đùa nữa, cho tôi một cái giá thực tế, nếu tôi hài lòng, tôi sẽ đặt mua vài chiếc."

Hứa Dịch tỏ vẻ khó xử, suy nghĩ một lúc lâu rồi mới thở dài: "Thôi được, nể mặt Hội trưởng Morgan, tôi bớt cho một chút, chín mươi lăm đồng vàng một chiếc, ông thấy thế nào?"

Hội trưởng Morgan liếc nhìn Hứa Dịch, cũng lười tức giận, lạnh lùng nói: "Năm mươi đồng vàng một chiếc, nhiều hơn thì đừng hòng."

Hứa Dịch lắc đầu: "Hội trưởng Morgan, giá này tôi không thể nào chấp nhận được. Nếu ông thực sự có thành ý muốn mua, vậy tôi sẽ cho ông một cái giá thực tế, chín mươi đồng vàng một chiếc, không thể ít hơn nữa."

"Hừ, tôi thấy giá vốn của chiếc máy này chắc chưa đến hai mươi đồng vàng, anh cũng dám hét giá chín mươi đồng vàng một chiếc, thật là quá đen lòng. Năm mươi lăm đồng vàng, chính là giá này."

"Ông cũng phải xem Thương hội của chúng tôi đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết để nghiên cứu và phát triển nó. Thôi được rồi, thấp nhất là tám mươi tám đồng vàng."...

Sau một hồi mặc cả, cuối cùng giá cũng được ấn định là bảy mươi tám đồng vàng một chiếc.

Hội trưởng Morgan rất không hài lòng với mức giá này, nhưng ông ta không thể làm gì khác.

Sau khi tận mắt chứng kiến sức mạnh khủng khiếp của chiếc Máy khoan Ma thuật này, ông ta phải thừa nhận rằng nếu có sự trợ giúp của chiếc máy này trong quá trình khai thác mỏ, hiệu quả khai thác sẽ được cải thiện rất nhiều, làm sao ông ta có thể bỏ lỡ được chứ, vì vậy ông ta tự nhiên không thể quá kiên quyết về giá cả.

Mặc dù trên mặt tỏ ra tiếc nuối, nhưng trong lòng Hứa Dịch lại nở hoa.

Giá nguyên vật liệu của chiếc Máy khoan Ma thuật này chưa đến năm đồng vàng.

Mặc dù chi phí nghiên cứu và phát triển rất cao, nhưng chỉ cần bán được đủ số lượng, chi phí nghiên cứu và phát triển có thể được dàn trải dần dần cho đến khi không đáng kể.

Vì vậy, theo cách tính toán thận trọng nhất, nếu bán với giá này, Thương hội Tân Phi có thể thu được lợi nhuận ròng hơn sáu mươi đồng vàng chỉ với một chiếc!

Hơn nữa, mặc dù ban đầu Hội trưởng Morgan chỉ đặt mua một trăm chiếc từ Hứa Dịch, nhưng ông ta cũng cho biết rằng nếu sau khi sử dụng mà thấy tốt, ông ta sẽ tiếp tục đặt mua với số lượng lớn.

Hứa Dịch rất tự tin về điều này.

Nền khoa học kỹ thuật lạc hậu của Lục địa Saiens khiến việc khai thác mỏ đều được thực hiện thủ công, làm sao hiệu quả của phương thức này có thể so sánh với hoạt động cơ giới hóa được.

Chỉ cần Thương hội Falcao thử nghiệm sự cải thiện hiệu quả to lớn mà Máy khoan Ma thuật mang lại, đảm bảo họ sẽ không bao

giờ từ bỏ nó nữa.

Sau khi đạt được thỏa thuận sơ bộ, theo thông lệ, hai người đáng lẽ nên đi ăn cùng nhau để bồi dưỡng tình cảm, nhưng Hội trưởng Morgan vì không có thiện cảm với Hứa Dịch nên căn bản không nhắc đến chuyện này.

Về phần Hứa Dịch, anh cũng có việc khác, nên cũng không nhắc đến.

Vì vậy, hai người tạm biệt nhau, Hứa Dịch đi thẳng đến Xe ngựa trong Thành phố Bontar.

Việc anh cần làm là đến đây để chào đón một nhóm khách đặc biệt.

Chương 270: Thương hội nhỏ bé không có tương lai (1/2)

So với nhiều phương tiện giao thông trên Trái Đất, Lục địa Saiens chỉ có xe ngựa là phương tiện giao thông công cộng duy nhất, rõ ràng là kém hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, so với các hãng xe ngựa khác, Hãng xe ngựa Filson, hãng xe ngựa lớn nhất Vương quốc Lanpari, thường đúng giờ hơn.

Hứa Dịch đến hãng xe ngựa muộn hơn một chút so với giờ hẹn, vừa lúc nhìn thấy Akali nhảy xuống khỏi chiếc xe ngựa vừa đến.

Vừa nhảy xuống, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Hứa Dịch, Akali lập tức chạy tới một cách phấn khích.

"Hội trưởng, em đã trở lại!"

Nhìn thấy dáng vẻ phấn khích của Akali, Hứa Dịch không khỏi bật cười.

Cô gái nhỏ này mấy ngày trước tâm trạng khá sa sút, bây giờ đã về nhà ăn Tết một chuyến, quay lại dường như đã trở lại bình thường.

Hứa Dịch cũng rất vui mừng về điều này, một cô gái nhỏ hoạt bát như Akali, một khi đã sa sút tinh thần, luôn khiến người ta cảm thấy rất tiếc.

"Ừm, chào mừng trở lại." Hứa Dịch cười đáp lại, ánh mắt vượt qua Akali nhìn về phía hai chiếc xe ngựa phía sau, gật đầu chào Evita đang xuống xe sau Akali, sau đó đánh giá hai nam ba nữ,

tổng cộng năm người trẻ tuổi trạc tuổi Evita đang đi cùng Evita.

Nếu anh đoán không nhầm, năm người này hẳn là năm người bạn học mà Akali đã đề cập trong bức thư trước.

Quả nhiên, thấy ánh mắt Hứa Dịch nhìn về phía năm người, Akali lập tức phấn khích giới thiệu với Hứa Dịch: "Hội trưởng, họ chính là năm người bạn học mà em đã nói đó. Anh thấy họ thế nào?"

Hứa Dịch bật cười: "Akali, những người mà anh muốn chiêu mộ là Pháp sư, chẳng lẽ em muốn anh chỉ cần nhìn vẻ bề ngoài là có thể đánh giá được thực lực Ma pháp của họ sao?" Nói xong liền mỉm cười chìa tay về phía năm người: "Các bạn học, chào mừng đến với Thành phố Bontar. Tôi là Hứa Dịch, Hội trưởng Thương hội Tân Phi."

Năm người trẻ tuổi vừa bắt tay Hứa Dịch, vừa không chút kiêng dè đánh giá Hứa Dịch, trong mắt tràn đầy tò mò.

Đến lượt một cô gái cao ráo, sở hữu mái tóc xoăn đen tự nhiên, cô nàng đột nhiên khẽ cười nói: "Hội trưởng, tuy Akali luôn nói với chúng em rằng anh rất trẻ và đẹp trai, nhưng chúng em chưa bao giờ tin, bởi vì chúng em luôn cảm thấy, người có thể trở thành Hội trưởng của một Thương hội, dù sao cũng nên là một ông chú rồi. Không ngờ hôm nay được gặp tận mắt, lại phát hiện anh còn trẻ hơn cả tưởng tượng của em. Hội trưởng, có lẽ anh cũng không lớn hơn chúng em bao nhiêu tuổi nhỉ?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Các em không phải là những người đầu tiên tò mò, hay nói đúng hơn là nghi ngờ về tuổi tác của anh. Năm nay anh sắp 28 tuổi rồi, so với các em thì đúng là có thể coi là một ông chú. Ít nhất thì Stella cũng thường xuyên gọi thẳng anh là chú."

"Stella?" Ba cô gái nhìn nhau, vẻ mặt hơi kinh ngạc. Một cô gái

khác thấp hơn một chút, dáng người hơi mũm mĩm, đột nhiên hỏi một cách thần bí: "Hội trưởng, nghe Akali nói, Stella có quan hệ rất tốt với anh, hai người có phải là đã... là loại quan hệ đó rồi không?"

Chưa kịp để Hứa Dịch trả lời, chàng trai tự giới thiệu tên là Shuchi khi nãy bắt tay đột nhiên khẽ hừ một tiếng nói: "Bella, cậu đừng nói lung tung. Stella khi còn ở Học viện từng nói là không hứng thú với con trai, sao đột nhiên lại có gì đó với Hội trưởng Hứa được?"

Bella lập tức lườm Shuchi một cái, thẳng thừng nói: "Hội trưởng Hứa đâu phải là mấy cậu trai trẻ các cậu, Stella thích anh ấy thì có gì là lạ. Nói cho cậu biết, Hội trưởng Hứa trẻ tuổi đẹp trai như vậy, lại là Hội trưởng của một Thương hội lớn, nếu là tôi, tôi cũng sẽ thích anh ấy, cậu nói có đúng không? Hội trưởng?"

Hứa Dịch bất đắc dĩ xua tay: "Bella tiểu thư, cô đừng trêu tôi nữa. Hơn nữa, tôi và Stella cũng không phải là loại quan hệ mà cô nghĩ, chỉ là tôi và ông nội của Stella, Đại Pháp sư Camillo, có quan hệ khá tốt, thêm vào đó Stella cũng làm việc ở Thương hội chúng tôi, bình thường tiếp xúc nhiều, quan hệ khá tốt mà thôi."

"Giả tạo." Akali bên cạnh đột nhiên khẽ hừ một tiếng, lầm bầm.

Hứa Dịch liếc nhìn cô nàng, cũng không hỏi thêm, quay đầu lại tiếp tục chào gọi những người khác lên chiếc xe ngựa khác đã chuẩn bị từ sớm, để chiếc xe ngựa này chở mọi người đi dạo một vòng trong Thành phố Bontar, làm quen với môi trường xung quanh, tiện thể đến trung tâm dịch vụ bảo trì của Thương hội Tân Phi trong Thành phố Bontar tham quan.

Sau khi nhìn thấy đủ loại Máy móc Ma thuật ở trung tâm dịch vụ bảo trì, vài người bạn học đều không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Đèn bàn Ma thuật, không chỉ ba cô gái mà ngay cả hai chàng trai cũng không giấu được vẻ tán thưởng.

Sau khi đi dạo trong thành phố xong, xe ngựa mới chở mọi người đến Nhà máy ở ngoại ô.

Nhìn thấy ba phân xưởng trên mảnh đất trống này, vài người trẻ tuổi rõ ràng có chút thất vọng.

Bella có vẻ như là người không giấu được lời nói, nhìn một lúc vào Nhà máy có vẻ hơi tồi tàn ngoại trừ phân xưởng mới, không khỏi nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, đây không lẽ là toàn bộ Nhà máy của Thương hội Tân Phi các anh sao? Nhỏ vậy, còn không bằng một Nhà máy bất kỳ dưới trướng những Thương hội mà chúng em từng thấy nữa."

Shuchi cũng lộ vẻ mặt khinh thường, hừ một tiếng nói: "Đúng vậy, Nhà máy nhỏ như vậy, xem ra Thương hội Tân Phi của các anh cũng chẳng ra sao. Akali lúc nào cũng thích ba hoa khoác lác thì thôi đi, Evita, cậu luôn không thích ba hoa, sao cũng giống như Akali lừa chúng tôi nói Thương hội Tân Phi là một Thương hội tốt, làm việc ở đây rất có tương lai chứ?"

Evita tính tình hiền lành, bị Shuchi nói móc như vậy, sắc mặt lập tức đỏ bừng lên, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Akali liền mắng lại không chút khách khí: "Cậu biết cái gì? Đừng thấy Nhà máy này nhỏ, nhưng cậu có biết, năm ngoái, khi phân xưởng lớn nhất này còn chưa được đưa vào sử dụng, Thương hội chúng tôi đã sản xuất ra bao nhiêu loại Cỗ máy Ma thuật không? Bây giờ cậu đi vào trong Thành phố Bontar xem thử, đảm bảo cậu có thể nhìn thấy đồ của Thương hội Tân Phi chúng tôi ở trong mỗi một gia đình! Nói cho cậu biết, Thương hội Tân Phi mới thành lập chưa đầy nửa năm, đã lợi hại như vậy rồi, cậu còn dám nói làm việc ở đây không có tương lai? Hừ! Còn dám nói tôi

và Evita, hai chúng tôi năm ngoái chỉ làm việc ở đây có mấy tháng, đã kiếm được hơn một trăm đồng vàng rồi. Còn cậu? Ở nhà chẳng làm gì, chỉ biết dựa dẫm vào bố mẹ nuôi, thật mất mặt!"

Cả đám đều ngẩn người.

Tuy Shuchi dám nói thẳng Thương hội Tân Phi không có tương lai trước mặt Hứa Dịch, giọng điệu có phần chua ngoa, nhưng không ai ngờ phản ứng của Akali lại gay gắt như vậy, hoàn toàn không chừa cho Shuchi chút mặt mũi nào.

Khuôn mặt Shuchi lúc xanh lúc trắng, thay đổi sắc mặt mấy lần, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: "Akali, tôi nể mặt cậu và Evita nên mới đến đây, không ngờ trong lòng cậu lại nghĩ về tôi như vậy. Được, cậu đã thích cái Thương hội rách nát này như vậy, vậy thì cậu cứ tiếp tục làm việc ở đây đi. Tôi không coi trọng cái Thương hội nhỏ bé không có tương lai này! Nói cho cậu biết, ở Thành phố Anweimar đã có mấy Thương hội lớn mời tôi rồi, chỉ là tôi không đồng ý mà thôi! Một thiên tài Ma pháp như tôi, cho dù bị ép phải gia nhập Thương hội làm việc, cũng nên gia nhập những Thương hội lớn như Thương hội Chimera, chứ sẽ không gia nhập cái Thương hội nhỏ bé không có tương lai mà ngay cả Nhà máy cũng tồi tàn như vậy!"

Chương 271: Thương hội nhỏ bé không có tương lai (2/2)

Thấy Shuchi tức giận bỏ đi, Hứa Dịch khẽ nhíu mày, lóe người chắn trước mặt cậu ta.

"Sao vậy? Hội trưởng Hứa, các người đây là đến rồi thì không cho người khác đi sao?" Shuchi tức giận nhìn Hứa Dịch nói.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lắc đầu: "Không, chúng tôi đây không phải là ổ cướp, đương nhiên có thể đến và đi bất cứ lúc nào. Chỉ là Shuchi đồng học, nếu tôi là cậu, tôi sẽ không lựa chọn rời đi vào lúc này. Bởi vì cậu cứ bỏ đi như vậy, chẳng phải là chứng minh cậu không thể phản bác lại lời Akali nói, chứng minh những gì cô ấy nói đều đúng sao?"

"Mới không phải như vậy!" Shuchi tức giận, nhìn về phía Akali, muốn mắng cô nàng hai câu, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy tranh cãi với con gái thật mất mặt, bèn hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hứa Dịch không những không hề căng thẳng, ngược lại suýt nữa thì bật cười.

Mấy người này, quả nhiên đều là thanh niên trẻ tuổi mà.

"Ừm... Shuchi đồng học, cậu muốn đi tôi sẽ không phản đối, nhưng tôi không đồng ý với nhận xét trước đó của cậu về Thương hội Tân Phi chúng tôi. Ở quê hương tôi có một câu tục ngữ là 'Không điều tra thì không có quyền phát biểu', cậu gần như không hiểu gì về Thương hội Tân Phi chúng tôi, vậy mà đã khẳng định Thương hội chúng tôi không có tương lai, kết luận này có phần

quá vội vàng rồi." Hứa Dịch nói."Tuy Thương hội Tân Phi chúng tôi hiện tại chỉ có một mảnh Nhà máy này, nhưng tôi có thể nói cho các cậu biết một vài số liệu, cậu và mấy người bạn học khác không ngại thì nghe thử xem."

Nghe được câu này, năm người trẻ tuổi không khỏi tập trung sự chú ý nhìn về phía Hứa Dịch.

"Số liệu thứ nhất, là tổng doanh thu của Thương hội Tân Phi chúng tôi trong nửa năm qua, tổng cộng là 203. 494 đồng vàng."

Năm người trẻ tuổi đồng thời phát ra tiếng kinh hô, ngay cả Evita và Akali cũng vì lần đầu tiên nghe được số liệu chi tiết như vậy, mà không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đối với những thanh niên xuất thân từ gia đình bình thường này, hai trăm nghìn đồng vàng là con số khổng lồ mà bình thường bọn họ căn bản không thể tiếp xúc, thậm chí là không dám nghĩ tới.

Vậy mà Thương hội Tân Phi do vị Hội trưởng Hứa trẻ tuổi này sáng lập, lại có thể bán được nhiều hàng hóa có giá trị như vậy chỉ trong vòng nửa năm.

"Hội trưởng, vậy anh có thể cho chúng em biết anh đã kiếm được bao nhiêu tiền không?" Cecilia, cô gái luôn im lặng trong số ba cô gái, lên tiếng hỏi.

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Câu hỏi này coi như là hỏi đúng chỗ rồi. Đối với một Thương hội mà nói, điều quan trọng không phải là bán được bao nhiêu tiền, mà là kiếm được bao nhiêu tiền. Và đây chính là số liệu thứ hai mà tôi muốn nói cho các cậu biết. Trong nửa năm qua, tổng lợi nhuận ròng của Thương hội Tân Phi chúng tôi đã vượt quá mười bốn nghìn đồng vàng."

Mọi người lại một phen kinh ngạc.

Nghe Hứa Dịch nói như vậy, lợi nhuận của Thương hội Tân Phi cũng quá cao.

"Hai số liệu này chỉ là muốn nói cho các cậu biết, tuy hiện tại Thương hội Tân Phi chúng tôi còn chưa thể coi là Thương hội lớn, nhưng tuyệt đối không phải là Thương hội không có tương lai. Ngược lại, triển vọng phát triển của Thương hội Tân Phi chúng tôi rất tốt, thêm một thời gian nữa, chúng tôi sẽ mở thêm một Nhà máy mới ở Thành phố Karma lân cận. Và trong năm nay, chúng tôi còn có khả năng sẽ xây dựng một cơ sở sản xuất mới ở bên ngoài Thành phố Bontar. Theo kế hoạch, tổng diện tích của cơ sở sản xuất mới này thậm chí còn vượt quá Thành phố Bontar. Các cậu thấy đấy, nếu là một Thương hội nhỏ bé không có tương lai, có thể có kế hoạch dài hơi và to lớn như vậy sao?"

"Diện tích còn lớn hơn cả Thành phố Bontar?" Akali kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, không khỏi nói: "Hội trưởng, em phát hiện anh còn khoác lác giỏi hơn em nữa."

Hứa Dịch cười ha hả: "Có phải khoác lác hay không, sau này các em sẽ biết. Đương nhiên, đối với cá nhân các em mà nói, kế hoạch của Thương hội Tân Phi chúng tôi không có ý nghĩa gì quá lớn. Điều mà tôi nghĩ các em quan tâm hơn, vẫn là thu nhập của bản thân. Lấy Akali làm ví dụ, cô ấy và Evita đến Thương hội Tân Phi chúng tôi làm việc vào tháng 8 năm ngoái, đến nay thời gian làm việc chưa đầy 5 tháng. Tổng thu nhập, cũng giống như Akali vừa nói, đã vượt quá một trăm đồng vàng. Và điều này là dựa trên cơ sở mức lương cơ bản của hai người họ năm ngoái chỉ là mười lăm đồng vàng. Bắt đầu từ năm nay, hai người họ đã được thăng cấp lên làm nghiên cứu viên cấp hai của Thương hội, mức lương cơ bản hàng tháng sẽ tăng từ mười lăm đồng vàng lên hai mươi lăm đồng vàng."

"Hai mươi lăm đồng vàng?" Bella kinh ngạc nói: "Mức lương này ở Thành phố Anweimar cũng không tính là thấp đâu."

"Đó mới chỉ là lương cơ bản." Hứa Dịch cười nói."Ngoài ra, mỗi khi nghiên cứu phát triển ra một loại Máy móc Ma thuật mới, hoặc cải tiến thành công Máy móc Ma thuật cũ, Thương hội sẽ thưởng thêm tiền mặt. Số tiền thưởng không cố định, nhưng tối thiểu là hai mươi đồng vàng, tối đa thì không có giới hạn. Với việc Thương hội chúng tôi hiện tại đang hỗ trợ mạnh mẽ cho việc nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới, những khoản tiền thưởng này thường xuyên có thể nhận được."

"Ừm, năm ngoái tôi và Akali chỉ riêng tiền thưởng đã nhận được bảy mươi đồng vàng rồi." Evita bổ sung một câu rất đúng lúc.

Akali bĩu môi, bất mãn nói: "Đó là vì thực lực của chúng ta còn chưa đủ mạnh, nếu không có thể nhận được nhiều hơn. Anh xem Đại Pháp sư Camillo năm ngoái chỉ riêng việc hợp tác phát triển với Thương hội chúng ta, đã nhận được hơn một nghìn đồng vàng, nhiều hơn chúng ta nhiều."

Mọi người không nhịn được liếc nhìn cô nàng, Đại Pháp sư Camillo là Đại Pháp sư đấy, sao cậu có thể so sánh với ông ấy được?

Tuy nhiên, qua lời nói của Hứa Dịch, Akali và Evita, năm người trẻ tuổi cũng nghe ra được, nếu ở lại Thương hội Tân Phi làm việc, e rằng thật sự là rất có tiền đồ.

Nhìn thấy ánh sáng le lói trong mắt năm người trẻ tuổi, ngay cả Shuchi cũng bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, Hứa Dịch không khỏi nở nụ cười.

Không sợ các cậu không động lòng, chỉ cần động lòng rồi, vậy thì mọi chuyện đều dễ nói chuyện.

Chương 272: Vậy thì đưa tôi đi (1/2)

Đối với năm người trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp Học viện, bước chân vào xã hội và đang khao khát chứng tỏ bản thân, thì việc có được một công việc ổn định và lương cao là vô cùng cần thiết.

Làm việc nghiên cứu Cỗ máy Ma thuật tại Thương hội Tân Phi không chỉ nghe có vẻ danh giá mà mức lương cũng rất hấp dẫn, nhược điểm duy nhất là Thương hội Tân Phi hiện tại vẫn chưa được coi là một Thương hội lớn thực sự, danh tiếng chưa có.

Nhưng đối với năm người trẻ tuổi vốn cũng không phải là thiên tài Ma pháp này, thì điều kiện này đã là quá đủ.

Vì vậy, sau hai ngày tìm hiểu, cả năm người trẻ tuổi đều ký Khế ước thuê mướn với Thương hội Tân Phi, trở thành năm nghiên cứu viên cấp một của Viện Nghiên cứu Ma thuật Thương hội Tân Phi.

Giống như Evita và Akali khi mới vào Thương hội Tân Phi, hiện tại họ chỉ được nhận mức lương cơ bản là mười lăm đồng vàng một tháng.

Nhưng theo quy định, sau nửa năm làm việc, chỉ cần không xảy ra vấn đề gì, họ sẽ tự động được thăng cấp lên nghiên cứu viên cấp hai, khi đó sẽ được nhận mức lương hai mươi lăm đồng vàng một tháng.

Đối với năm người trẻ tuổi này, đây có lẽ chỉ là một lựa chọn công việc đơn giản, không phức tạp, cũng không quá khó khăn, nhưng đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, việc năm người

trẻ tuổi này gia nhập mang ý nghĩa vô cùng to lớn.

Trước khi có năm người này, Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi chỉ có Stella, Evita, Akali, Vina là nghiên cứu viên chính thức, cùng với Sanchez, người hiện chỉ tập trung nghiên cứu về vấn đề lập trình Pháp trận và gần như không tham gia vào việc thiết kế và nghiên cứu cụ thể, cho dù có tính cả Hứa Dịch, thì lực lượng nghiên cứu vẫn rất mỏng, khiến Hứa Dịch không thể không giao phần lớn công việc nghiên cứu cho Tháp Ma pháp của Đại Pháp sư Camillo.

Tình trạng này rõ ràng là không phù hợp, chưa nói đến việc để Tháp Ma pháp Camillo hỗ trợ nghiên cứu, Thương hội Tân Phi phải bỏ ra một lượng lớn tiền đầu tư, chỉ riêng việc không có lực lượng nghiên cứu hoàn chỉnh của riêng mình, cũng đủ khiến Thương hội Tân Phi không thể được coi là một doanh nghiệp lớn mạnh và toàn diện.

Vì vậy, Hứa Dịch mới cần một lượng lớn Pháp sư khác gia nhập.

Mặc dù năm người này còn trẻ, người mạnh nhất cũng chỉ là Pháp sư cấp bốn, nhưng họ đại diện cho việc Thương hội Tân Phi cuối cùng cũng có thể dựa vào điều kiện của bản thân để thu hút Pháp sư gia nhập, đại diện cho một sự khởi đầu.

Tin rằng trong tương lai, khi thực lực của Thương hội Tân Phi ngày càng lớn mạnh, sẽ có thêm nhiều Pháp sư mạnh mẽ hơn nữa gia nhập.

Tất nhiên, việc đào tạo những Pháp sư hùng mạnh cho riêng mình cũng là điều cần thiết.

Vì vậy, Hứa Dịch đã trích thêm năm trăm đồng vàng từ ngân quỹ của Thương hội cho Viện Nghiên cứu Ma thuật, hỗ trợ hết mình cho Evita và Akali tự mình nghiên cứu Ma pháp, nhằm nâng

cao thực lực Ma pháp của hai người.

Trên thực tế, việc nâng cao thực lực của Pháp sư ngoài việc cần có tài năng Ma pháp mạnh mẽ, còn cần tiêu hao một lượng lớn tiền bạc.

Bởi vì mỗi một nghiên cứu Ma pháp đều cần tiêu hao rất nhiều Nguyên liệu Ma thuật, nếu không có sự hỗ trợ về tài chính, Pháp sư muốn dựa vào thiên phú của bản thân để nắm vững một loại Ma pháp hoàn toàn mới, về cơ bản là điều không thể.

Vì vậy, đằng sau mỗi Pháp sư hùng mạnh trên Lục địa Saiens đều có sự hỗ trợ tài chính rất lớn, ngay cả một Đại Pháp sư thanh liêm như Đại Pháp sư Camillo cũng phải dựa vào sự hỗ trợ của Hiệp hội Pháp sư và Vương quốc Lanpari.

Tương ứng, nếu một Pháp sư có đủ tài chính để nghiên cứu Ma pháp, đồng thời bản thân họ cũng có tài năng Ma pháp tốt, thì việc nâng cao thực lực bản thân sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Khi Evita và Akali mới gia nhập Thương hội Tân Phi, thực lực cũng chỉ ở khoảng giữa Pháp sư cấp ba và cấp bốn.

Mà hiện tại, sau nửa năm làm việc tại Thương hội Tân Phi, mặc dù phần lớn thời gian là để nghiên cứu về Máy móc Ma thuật, nhưng với sự hỗ trợ về tài chính của Hứa Dịch, cả hai có thể vừa nghiên cứu Pháp trận vừa nghiên cứu các Ma pháp khác, khiến thực lực của cả hai tiến bộ vượt bậc, hiện tại đều đã đột phá giới hạn của Pháp sư cấp bốn.

Thậm chí Evita đã có thể nắm giữ một phần nhỏ sức mạnh của Pháp sư cấp năm, chỉ còn một bước nữa là có thể trở thành Pháp sư cấp năm thực sự.

Và đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến năm người trẻ tuổi kia quan tâm đến Thương hội Tân Phi và

cuối cùng quyết định ký hợp đồng.

Trái ngược với Evita và Akali, Stella, người có thiên phú cao nhất và thực lực Ma pháp ban đầu mạnh nhất, lại không có nhiều tiến bộ về mặt thực lực trong nửa năm qua.

Nguyên nhân là do... cô nàng luôn bận rộn với những việc khác.

"Hứa Dịch, hôm nay Hội trưởng Lanke của Thương hội Salanke lại cho người đến tìm tôi, muốn tôi giúp Thương hội của họ quay một đoạn quảng cáo, anh thấy tôi có nên nhận lời không?" Stella khẽ cau mày, hơi phiền não hỏi Hứa Dịch."Tôi đã từ chối ông ta mấy lần rồi, nhưng ông ta vẫn cứ cho người đến tìm tôi, thật phiền phức."

Hứa Dịch liếc nhìn cô nàng, mỉm cười nói: "Việc này còn phải xem em có muốn nhận hay không chứ, hỏi tôi làm gì?"

Stella liếc xéo Hứa Dịch, hừ nhẹ nói: "Tôi là người đại diện của Thương hội Tân Phi, anh thấy tôi đi quay quảng cáo cho Thương hội khác có ổn không?"

Chương 273: Vậy thì đưa tôi đi (2/2)

"Có gì không ổn?" Hứa Dịch nhún vai tỏ vẻ không quan tâm."Thương hội Salanke kinh doanh Hàng hóa xa xỉ, hoàn toàn không trùng lặp với mặt hàng của Thương hội Tân Phi chúng ta, em giúp họ quay quảng cáo cũng không ảnh hưởng gì đến Thương hội Tân Phi. Nói thật, Hội trưởng Lanke cũng rất tinh mắt, Stella em xinh đẹp như vậy, khí chất lại tao nhã, quay quảng cáo trang sức cho Thương hội Salanke quả thực là vô cùng phù hợp."

Stella lập tức nở nụ cười rạng rỡ: "Thật sao? Anh cũng thấy em rất hợp với những món trang sức đó à?"

Nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt Stella, Hứa Dịch không khỏi thầm than trong lòng.

Có vẻ như dù là Địa Cầu hay Lục địa Saiens, con gái, đặc biệt là những cô gái xinh đẹp, đều không có sức chống cự với những món trang sức đẹp đẽ.

"Đương nhiên!" Hứa Dịch gật đầu chắc nịch."Nhưng nói thật lòng, dù những món trang sức đó có đẹp đến đâu, cũng không thể nào đẹp bằng Stella em. Bản thân em đã là một món trang sức lấp lánh rồi, hà cớ gì phải đeo thêm những thứ rườm rà đó để phá hỏng vẻ đẹp tổng thể chứ?"

Stella bật cười, chớp chớp mắt, nhìn Hứa Dịch với vẻ thích thú: "Hứa Dịch, anh đừng nói với tôi là anh chưa từng hẹn hò với cô gái nào nhé, tôi không tin đâu."

"Sao lại không tin? Tôi có cần thiết phải lừa dối em về chuyện

này sao?" Hứa Dịch ra vẻ vô tội.

"Bởi vì anh nói mấy lời đường mật ngọt ngào trôi chảy như vậy, chắc chắn là đã từng dỗ dành rất nhiều cô gái rồi. Sao có thể chưa từng hẹn hò với cô gái nào được?"

Hứa Dịch trợn mắt, bất mãn nói: "Tôi chỉ nói thật lòng thôi. Thực ra tôi thật sự không thích con gái đeo trang sức, đặc biệt là những cô gái vốn đã xinh đẹp. Bởi vì tôi thật sự cảm thấy những cô gái xinh đẹp tự thân họ đã là một phong cảnh đặc biệt rồi, đeo trang sức thêm vào chỉ làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên, trông thật lòe loẹt. Stella, em vốn đã xinh đẹp như một đóa hoa hướng dương rực rỡ dưới ánh mặt trời rồi, hà cớ gì phải đeo thêm trang sức để phá hỏng khung cảnh xinh đẹp này chứ?"

Lần này Stella không cười nữa, thay vào đó, khuôn mặt cô nàng ửng đỏ, nhỏ giọng nói: "Em có nói là em nhất định phải đeo trang sức đâu, thực ra em cũng không thích đeo mấy thứ đó, rất phiền phức." Nói rồi, cô nàng lại nói với Hứa Dịch: "Vì anh không thích em đeo trang sức, vậy em sẽ từ chối Hội trưởng Lanke."

"Đừng, đó chỉ là suy nghĩ cá nhân của anh, em đừng để bị ảnh hưởng." Hứa Dịch vội vàng ngăn cản."Quay quảng cáo cho Thương hội Salanke cũng có thể giúp em nổi tiếng hơn, mà em càng nổi tiếng thì càng có lợi cho Thương hội Tân Phi chúng ta, sau này em quay quảng cáo cho Thương hội Tân Phi hiệu quả sẽ càng tốt hơn."

"Vậy rốt cuộc là anh muốn em nhận lời hay từ chối?" Stella nhìn Hứa Dịch hỏi.

"Cái này mà... Anh có thể hỏi Hội trưởng Lanke định trả cho em bao nhiêu tiền công không?"

Stella giơ một ngón tay.

"Một trăm đồng vàng? Rẻ như vậy, đừng nhận! Nhất định phải

từ chối!" Hứa Dịch lập tức lắc đầu.

Stella khẽ hừ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý nhỏ nhoi: "Làm gì có một trăm đồng vàng, là một nghìn đồng vàng!"

"Hả? Một nghìn đồng vàng?" Hứa Dịch há hốc mồm. Một lúc sau mới lắc đầu, thở dài: "Thương hội Salanke đúng là làm ăn lớn, ra tay hào phóng thật. Stella, em nói xem, nếu Ông nội em biết em chỉ cần quay một đoạn quảng cáo cho Thương hội Salanke là đã kiếm được số tiền tương đương với số tiền ông ấy nhận được từ Hoàng thất Vương quốc trong một năm, thì ông ấy sẽ nghĩ gì?"

Stella le lưỡi, tinh nghịch nói: "Cho nên em căn bản không nói cho ông ấy biết."

Hứa Dịch cười: "Cũng tốt, vẫn là đừng nên kích động ông cụ thì hơn. Nhưng nói đến tiền công, so với sự hào phóng của Hội trưởng Lanke, có vẻ như Thương hội Tân Phi chúng ta trả cho em quá thấp. Mỗi quảng cáo chỉ trả cho em năm mươi đồng vàng, thật sự là có chút ngại quá. Hay là như vậy đi, Stella, em cứ ra giá, chỉ cần không phải là một nghìn đồng vàng, thì anh, với tư cách là Hội trưởng, đều đồng ý đáp ứng em. Dù sao em cũng là minh tinh lớn của Thành phố Bontar chúng ta, giá trị con người không thể quá thấp được."

Stella liếc xéo Hứa Dịch, hờn dỗi nói: "Anh nói rõ ràng xem nào, là tôi đang giúp anh quay quảng cáo, chứ không phải giúp Thương hội Tân Phi. Nếu không phải anh cứ khăng khăng chuyện sổ sách của Thương hội, thì tôi đã chẳng lấy một đồng nào rồi. Bây giờ anh còn nói đến chuyện tiền công, được thôi, tôi không yêu cầu nhiều như một nghìn đồng vàng, chỉ cần chín trăm chín mươi chín đồng vàng thôi, anh đưa tôi không?"

Hứa Dịch nhìn bàn tay trắng nõn của Stella, không khỏi trêu chọc: "Đắt như vậy, tôi không đưa nổi đâu. Hay là lấy bản thân tôi để trừ nợ, em thấy thế nào?"

Khuôn mặt Stella lại ửng đỏ, nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc, nghiến răng nói: "Được, vậy thì đưa tôi đi."

Hứa Dịch sững người, nhìn khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng dưới ánh đèn của Đèn bàn Ma thuật, cùng với ánh mắt mong đợi xen lẫn một chút hồi hộp của Stella, trong phút chốc như bị hút hồn.

Ánh mắt hai người giao nhau, mặc dù đều cảm thấy vô cùng ngại ngùng, nhưng lại không ai muốn rời mắt.

Dường như trong lần chạm mắt này, cả hai đều muốn tìm kiếm một câu trả lời.

Không biết đã qua bao lâu, Hứa Dịch khẽ mở miệng, thốt ra hai chữ: "Được thôi."

Chương 274: Không cần phải vòng vo tam quốc (1/4)

Ánh nắng ấm áp hiếm hoi của ngày đông chiếu xuống những tia nắng dịu dàng, ấm áp. Stella đứng trên bãi cỏ, hơi ngẩng đầu đón ánh nắng, tay trái vén nhẹ mái tóc vàng óng bên tai, nở nụ cười mê người.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt nàng, càng khiến làn da trắng nõn, mịn màng như ngọc, dường như có thể bóp ra nước.

Mái tóc vàng óng ánh lên những tia sáng rực rỡ, càng khiến cả người nàng như được tắm mình trong ánh sáng vàng nhạt, toát lên vẻ thần thánh.

Hội trưởng Lanke đứng cách đó không xa không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Tiểu thư Stella quả nhiên là nữ thần của Thành phố Bontar chúng ta, những món trang sức này cũng chỉ có khi được đeo trên người nàng mới có thể tỏa sáng rực rỡ như vậy. Ngài thấy có đúng không? Hội trưởng Hứa?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Hội trưởng Lanke, ý của ngài là những món trang sức này mà đeo trên người những quý bà, tiểu thư khác ở Thành phố Bontar thì không được sao? Nếu để họ nghe thấy, e rằng Thương hội Salanke của ngài sẽ phải chịu tổn thất rất lớn đấy."

Hội trưởng Lanke cười lớn: "Đó chỉ là lời khen chân thành của tôi dành cho Tiểu thư Stella thôi, tin rằng những quý bà, tiểu thư kia rộng lượng như vậy, sẽ không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt này đâu."

Dù nói vậy, Hội trưởng Lanke vẫn lập tức chuyển chủ đề, hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, nói đến cũng phải cảm ơn ngài, nếu không phải ngài đã giúp tôi thuyết phục, e rằng Tiểu thư Stella vẫn chưa đồng ý đến giúp Thương hội chúng tôi quay quảng cáo này đâu."

"Tôi cũng không nói gì nhiều. Nói đến điều khiến Stella động lòng, vẫn là thù lao một nghìn đồng vàng mà ngài đưa ra đấy." Nói đến đây, Hứa Dịch nhìn Hội trưởng Lanke với ánh mắt đầy ẩn ý, hỏi: "Hội trưởng Lanke, một lần bỏ ra số tiền lớn như vậy, ngài thực sự chỉ là vì nhìn trúng sức hút của Stella, hay là có dụng ý khác?"

Hội trưởng Lanke lắc đầu: "Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ ngài đã đánh giá thấp sức hút của Tiểu thư Stella rồi. Cho dù không nói đến việc bản thân Tiểu thư Stella là Pháp sư cấp năm, lại là cháu gái của Đại Pháp sư Camillo, thì chỉ riêng bản thân Tiểu thư Stella thôi, cũng đủ xứng đáng để tôi trả cho cô ấy thù lao cao như vậy rồi. Ngài xem, bây giờ Tiểu thư Stella đeo những món trang sức này thật lộng lẫy, nếu ngài cũng là con gái, khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chắc chắn sẽ có suy nghĩ muốn mua những món trang sức này, trở nên lộng lẫy như cô ấy."

Hứa Dịch nhìn Stella ở phía xa, thầm nghĩ, Stella lúc này quả thực rất rạng rỡ, quyến rũ, nhưng điều này thì có liên quan gì đến trang sức trên người nàng chứ? Rõ ràng là do bản thân Stella mà thôi.

Tuy nhiên, nhìn thấy vẻ mặt hơi cuồng nhiệt của Hội trưởng Lanke, Hứa Dịch quyết định giữ những lời này trong lòng.

Sau một lúc lâu, Hội trưởng Lanke mới ho nhẹ một tiếng, cười ngại ngùng với Hứa Dịch: "Xin lỗi, cứ nhắc đến trang sức là tôi lại không kìm chế được."

Hứa Dịch cười thông cảm: "Nếu nhắc đến Máy móc Ma thuật,

tôi cũng vậy."

Hội trưởng Lanke mỉm cười: "Nếu Hội trưởng Hứa thích thú với chủ đề Máy móc Ma thuật hơn, vậy chúng ta hãy nói về Máy móc Ma thuật. Hội trưởng Hứa, tôi nghe nói... gần đây Thương hội Tân Phi của ngài đang giúp Thương hội Amli và Thương hội Falcao nghiên cứu một số loại Máy móc Ma thuật?"

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn ông ta.

Việc Hội trưởng Lanke biết được những chuyện này cũng không có gì lạ, điều kỳ lạ là tại sao ông ta lại đột nhiên quan tâm đến những chuyện này?

"Đúng vậy." Hứa Dịch gật đầu: "Nhưng thực tế là tôi đã chủ động tìm đến Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Morgan, giới thiệu những loại Máy móc Ma thuật mà chúng tôi đã nghiên cứu, sau đó may mắn được họ công nhận mà thôi."

"May mắn?" Hội trưởng Lanke cười khẽ: "E rằng không phải là may mắn đâu. Hội trưởng Hứa luôn có con mắt tinh tường, những loại Máy móc Ma thuật mà ngài giới thiệu cho Thương hội Amli và Thương hội Falcao e rằng là thứ họ đang cần, nếu Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Morgan không đồng ý mới là lạ đấy."

"Hội trưởng Lanke, ngài đã quá khen rồi, thực sự chỉ là may mắn thôi." Hứa Dịch vội vàng xua tay.

"Được rồi, dù có phải là may mắn hay không, thì ít nhất điều này cũng chứng minh rằng hiện tại Thương hội Tân Phi của ngài đã có năng lực nghiên cứu Máy móc Ma thuật theo nhu cầu của những Thương hội khác, tôi nói có đúng không? Hội trưởng Hứa?" Hội trưởng Lanke lại hỏi.

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Hội trưởng Lanke, khẽ gật đầu: "Tuy không thể nói là hoàn toàn chính xác, nhưng nhìn chung là như

vậy. Sao thế? Hội trưởng Lanke, chẳng lẽ Thương hội Salanke của ngài cần chúng tôi giúp đỡ nghiên cứu một số loại Máy móc Ma thuật phù hợp sao?"

"Chính xác." Hội trưởng Lanke mỉm cười gật đầu, giơ tay ra hiệu, người hầu luôn đứng sau lưng ông ta lập tức lấy ra một xấp giấy đưa tới.

Hứa Dịch nhận lấy, phát hiện ra đó là mấy tấm bản vẽ, trên đó vẽ một vài hình vẽ cơ khí, đồng thời ghi chú một số yêu cầu.

"Hội trưởng Hứa, đây là bản vẽ mà chúng tôi tự vẽ theo yêu cầu của mình, ngài hãy xem qua một chút. Đương nhiên, thứ do chúng tôi tự nghiên cứu, chắc chắn sẽ không chuyên nghiệp như Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi của ngài nghiên cứu, vì vậy đây chỉ là bản tham khảo, không thể coi là bản thiết kế chính thức."

Hứa Dịch gật đầu, chăm chú xem bản vẽ một lúc, sau đó kinh ngạc phát hiện, tuy những loại Máy móc Ma thuật nhỏ được vẽ trên bản vẽ này không chuyên nghiệp và nghiêm ngặt bằng Máy móc Ma thuật do chính Thương hội Tân Phi thiết kế, nhưng từ những bản vẽ này đã có thể nhìn ra được chút ít lý thuyết cơ khí.

Chương 275: Không cần phải vòng vo tam quốc (2/4)

Kết hợp với những yêu cầu đối với loại Máy móc Ma thuật này được ghi chú bên cạnh, thì những loại Máy móc Ma thuật trên bản vẽ này về cơ bản đã có thể coi là đáp ứng được yêu cầu.

Chỉ cần có bản vẽ chuyên nghiệp như vậy, tiến hành thêm một số nghiên cứu, nói không chừng Thương hội Salanke hoàn toàn có thể tự mình nghiên cứu ra những loại Máy móc Ma thuật này!

"Thương hội Salanke chúng tôi không phải là nơi chuyên nghiên cứu Máy móc Ma thuật. Hội trưởng Hứa, những bản vẽ này là do chúng tôi tìm một số Pháp sư và thợ thủ công có hứng thú với Máy móc Ma thuật hợp tác vẽ ra, ngài xem có được không?" Hội trưởng Lanke hỏi.

"Pháp sư và thợ thủ công có hứng thú với Máy móc Ma thuật?" Hứa Dịch hơi nheo mắt nhìn Hội trưởng Lanke, thầm nghĩ, xem ra rốt cuộc đã có người nhận ra tầm quan trọng của Máy móc Ma thuật, bắt đầu tính đến chuyện tự mình nghiên cứu rồi.

So với việc Thương hội Leo bắt chước một cách vụng về trước đây, thì những bản vẽ này đã thể hiện được ý tưởng của chính những Pháp sư và thợ thủ công phụ trách nghiên cứu.

Tuy so với Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi nghiên cứu còn non nớt hơn rất nhiều, nhưng ít nhất điều này cũng đại diện cho việc họ đã bắt đầu bước chân vào ngành Công nghiệp Ma thuật, thực sự bắt đầu nghiên cứu.

Đối với điều này, Hứa Dịch vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Điều kinh ngạc là không ngờ lại có người nhanh chóng bước vào hàng ngũ nghiên cứu Công nghiệp Ma thuật như vậy, hơn nữa hiện tại Thương hội Tân Phi trên thực tế vẫn chưa tạo dựng được ưu thế dẫn đầu tuyệt đối, nếu như dậm chân tại chỗ, e rằng sẽ nhanh chóng bị người ta đuổi kịp.

Điều vui mừng là rốt cuộc đã có người khác thực sự bắt đầu nghiên cứu Công nghiệp Ma thuật, trên mảnh đất này, không còn chỉ có một mình Thương hội Tân Phi nghiên cứu phát triển nữa.

Nếu như có thêm nhiều người và Thương hội như vậy, sẽ càng thúc đẩy sự phát triển của ngành Công nghiệp Ma thuật trên Lục địa Saiens, đối với việc thực hiện giấc mơ xây dựng hệ thống công nghiệp của Hứa Dịch lại càng có ý nghĩa thúc đẩy hơn.

Mấy suy nghĩ vụt qua đầu, Hứa Dịch lại nhìn lướt qua bản vẽ trong tay, hỏi Hội trưởng Lanke: "Tôi có thể hỏi một chút, những Pháp sư và thợ thủ công đã vẽ ra những bản vẽ này là ai không?"

Hội trưởng Lanke mỉm cười lắc đầu: "Họ đều là những người mà chúng tôi tùy tiện tìm đến, nói tên ra e rằng Hội trưởng Hứa cũng không biết đâu."

Câu trả lời của Hội trưởng Lanke nằm trong dự đoán của Hứa Dịch, anh suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy được rồi, tôi sẽ mang bản vẽ này về, cố gắng nghiên cứu ra loại Máy móc Ma thuật phù hợp theo yêu cầu trên bản vẽ này càng sớm càng tốt. Ngoài ra, Hội trưởng Lanke, phiền ngài thay tôi chuyển lời cho những Pháp sư và thợ thủ công đã vẽ ra những bản vẽ này, nói rằng nếu họ có gì không hiểu rõ trong quá trình nghiên cứu Máy móc Ma thuật, hoàn toàn có thể trực tiếp đến hỏi tôi, tôi không hề keo kiệt với những kiến thức này, nhất định sẽ dốc hết túi truyền thụ cho họ, họ không cần phải vòng vo tam quốc như vậy."

Sắc mặt Hội trưởng Lanke hơi thay đổi, nhưng ngay lập tức lại nở nụ cười, gật đầu nói: "Được, tôi sẽ chuyển lời của ngài cho họ."

Hứa Dịch cất bản vẽ vào trong ngực, đứng dậy đi về phía Stella, lúc này đã kết thúc công việc người mẫu.

Nhìn thấy Hứa Dịch đi tới, Stella nở nụ cười rạng rỡ, nhưng ngay sau đó khuôn mặt lại đỏ bừng, cúi đầu xuống, dường như không dám nhìn thẳng vào mắt Hứa Dịch.

Nhìn thấy phản ứng của Stella, Hứa Dịch cũng cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

Từ sau ngày hôm đó không hiểu sao lại buột miệng nói ra hai chữ "được thôi", thì bầu không khí giữa Hứa Dịch và Stella đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Mấy ngày nay, mỗi lần hai người ở chung đều có chút xấu hổ, Stella vốn dĩ phóng khoáng, cởi mở, nhưng lại thường xuyên đỏ mặt, Hứa Dịch trước mặt nàng cũng trở nên lúng túng hơn rất nhiều.

Hai người dường như đột nhiên không biết phải đối mặt với nhau như thế nào.

Nhìn Stella cúi đầu, dường như có chút bối rối, Hứa Dịch hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó mỉm cười nói: "Stella, em vất vả rồi."

Stella ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, nở nụ cười gượng gạo.

"Không, không vất vả."

Nói xong lại cúi đầu xuống.

Nhìn thấy dáng vẻ khác thường của Stella, Hứa Dịch nhớ lại những ngày tháng hai người ở chung có phần gượng gạo, trong lòng đột nhiên trào dâng một sự xúc động, sải bước tiến lên, nắm lấy tay Stella.

Stella ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, sau đó nhìn bàn tay đang được Hứa Dịch nắm chặt, mặt đỏ bừng, cố gắng rút tay về, nhưng Hứa Dịch nắm quá chặt, nàng căn bản không thể rút ra được.

"Hội trưởng Lanke, nếu không còn chuyện gì nữa, thì tôi và Stella xin phép đi trước." Hứa Dịch giơ tay kia lên nói với Hội trưởng Lanke.

Ánh mắt Hội trưởng Lanke lướt qua bàn tay đang nắm chặt của hai người, trên mặt hiện lên nụ cười đầy ẩn ý, khẽ gật đầu: "Được, vậy tôi không làm phiền hai người nữa, Hội trưởng Hứa và Tiểu thư Stella đi thong thả."

Hứa Dịch hơi dùng sức, Stella ngoan ngoãn đi theo sau anh, rời khỏi Thương hội Salanke.

Chương 276: Không cần phải vòng vo tam quốc (3/4)

"Hây, nhóc con, cháu định khi nào thì cưới Stella?" Đại Pháp sư Camillo bất ngờ liếc nhìn Hứa Dịch, hỏi.

"Phụt——"

Hứa Dịch đang uống một ngụm trà thì phun hết ra, ho khan mấy tiếng rồi kinh ngạc nhìn Đại Pháp sư Camillo, ngạc nhiên nói: "Ngài Đại Pháp sư, ngài... Ngài đang nói gì vậy?"

Đại Pháp sư Camillo nặng nề hừ một tiếng: "Sao? Ta hỏi có vấn đề gì sao? Cháu trai đã xác định quan hệ với Stella rồi, chẳng lẽ ta không nên hỏi các cháu khi nào kết hôn sao? Hay là cháu chỉ định chơi đùa với Stella, căn bản không định cưới cô ấy? Ta nói cho cháu biết, nhóc con, bất kỳ tình yêu nào không nhằm mục đích kết hôn đều là trò lừa gạt! Nếu cháu dám làm vậy với Stella, thì hãy tin ta, ta sẽ bẻ gãy chân cháu ngay lập tức!"

Nhìn Đại Pháp sư Camillo với vẻ mặt phẫn nộ, Hứa Dịch chỉ có thể cười khổ đáp: "Ngài Đại Pháp sư, cháu mới chỉ xác định quan hệ yêu đương với Stella thôi mà, chẳng lẽ chúng cháu không nên tìm hiểu thêm về nhau rồi mới suy nghĩ đến chuyện kết hôn sao?"

"Tìm hiểu gì nữa? Hai đứa ở bên nhau hơn nửa năm rồi, ngày nào cũng làm việc chung, rảnh rỗi thì dính lấy nhau, thậm chí Stella còn chạy đến nhà cháu ở mấy đêm, như vậy còn chưa đủ hiểu nhau sao?" Đại Pháp sư Camillo lạnh lùng nói."Nhóc con, đừng léo nha léo nhéo nữa, hiện tại ta đang hỏi cháu với tư cách là ông của Stella, cháu hãy thành thật trả lời ta!"

Thấy Đại Pháp sư Camillo dường như không nói đùa, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, thu lại vẻ bất đắc dĩ trên mặt, nghiêm túc nói: "Ngài Đại Pháp sư, Stella là một cô gái xuất sắc cả về ngoại hình lẫn tính cách, cháu đương nhiên hy vọng có thể để cô ấy sớm trở thành vợ của mình. Nhưng cháu phải tôn trọng ý nguyện của Stella, nếu cô ấy cảm thấy không phù hợp, cháu sẽ không ép buộc cô ấy kết hôn với cháu."

Đại Pháp sư Camillo cau mày: "Sao? Stella còn chưa đủ hài lòng với cháu sao?"

Hứa Dịch cười khổ nói: "Cũng không thể nói như vậy được, chỉ có thể nói, cô ấy chắc chắn sẽ không nhanh chóng chuẩn bị tinh thần cho việc kết hôn. Ngài cứ để chúng cháu ở bên nhau thêm một thời gian nữa, đợi đến thời điểm thích hợp, tự nhiên sẽ nghĩ đến chuyện này. Nhưng trước đó, cháu cũng hy vọng ngài đừng tạo áp lực quá lớn cho cô ấy."

Đại Pháp sư Camillo trầm ngâm một lúc, thở dài, xua tay nói: "Thôi được rồi, vốn dĩ là chuyện của các cháu trẻ tuổi, ta cũng không quản được nhiều như vậy. Được rồi, nhóc con, chúng ta nói chuyện chính sự đi. Nào, cháu xem qua số tạp chí công hội mới nhất đây."

Nhận lấy tờ tạp chí nội bộ của Hiệp hội Pháp sư mà Đại Pháp sư Camillo đưa cho, Hứa Dịch vừa nhìn thấy mấy chữ lớn trên trang bìa, lập tức ngây người.

"Nghiên cứu ma pháp có phải là ích kỷ không?"

Thông thường, tiêu đề trên trang bìa của tạp chí nội bộ Hiệp hội Pháp sư đều là chủ đề nóng nhất của Hiệp hội Pháp sư gần đây, thường liên quan đến nghiên cứu ma pháp.

Nhưng tiêu đề của số tạp chí này tuy nhìn có vẻ liên quan đến nghiên cứu ma pháp, nhưng lại toàn mùi vị tranh luận về phương

diện nhân văn.

"Chuyện gì vậy ạ?" Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Đại Pháp sư Camillo.

"Tự cháu xem đi. À phải rồi, ta đề nghị cháu xem trang bảy trước."

Hứa Dịch lật đến trang bảy, phát hiện tiêu đề lớn trên trang này còn khiến người ta giật mình hơn.

"Nghiên cứu ma pháp là tài sản riêng của Pháp sư, không được xâm phạm!"

Nhìn thấy tiêu đề gây sốc như vậy, ánh mắt Hứa Dịch không tự chủ được mà di chuyển đến tên tác giả, sau đó nhìn thấy một cái tên quen thuộc.

Gordon Eisenka

Nhìn thấy cái tên này, Hứa Dịch không nhịn được gật đầu.

Nếu là vị Đại Pháp sư được mệnh danh là tham tiền nhất này, thì việc nói ra những lời này dường như cũng không có gì lạ.

Tiếp tục đọc xuống, anh phát hiện nội dung bài viết còn gây sốc hơn cả tiêu đề.

Đại Pháp sư Eisenka trong bài viết không ngừng trình bày về việc chia sẻ nghiên cứu ma pháp gây tổn hại to lớn cho bản thân Pháp sư, khiến Pháp sư dần mất đi động lực nghiên cứu ma pháp mới, bởi vì cho dù có nghiên cứu ra, cuối cùng cũng chỉ bị các Pháp sư khác dễ dàng học hỏi.

"Pháp sư cũng là con người, mà con người là động vật theo đuổi lợi ích, nếu không có đủ lợi ích, vậy thì Pháp sư dựa vào đâu mà phải phí công tốn sức nghiên cứu ma pháp mới chứ?"

Toàn bộ bài viết có thể nói là rất có lý có cứ, khiến người ta phải tin phục, nhưng điều khiến Hứa Dịch ngạc nhiên là, trong phần sau của bài viết, Đại Pháp sư Eisenka lại đặc biệt lấy Thương hội Tân Phi và Hứa Dịch ra làm ví dụ.

Ông ta hết lời ca ngợi Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, cho rằng cỗ máy ma thuật mà Hứa Dịch phát minh ra, trên thực tế đã chỉ ra cho các Pháp sư một con đường mới, chứng minh rằng việc ứng dụng ma pháp cụ thể trong cuộc sống cũng rất quan trọng và có ý nghĩa rất lớn.

Nhưng nếu cỗ máy ma thuật do Hứa Dịch nghiên cứu không được bảo vệ, bất kỳ ai cũng có thể tùy ý sao chép, vậy thì Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi nhất định sẽ mất đi động lực nghiên cứu cỗ máy ma thuật mới.

"Mỗi khi bình minh ló dạng, nó sẽ bị bóp chết bởi sự chia sẻ vô tư mà công hội tuyên truyền, lâu ngày, các Pháp sư trên Lục địa Saiens sẽ chỉ biết dậm chân tại chỗ, trình độ ma pháp của toàn bộ lục địa cũng không bao giờ được nâng cao. Chẳng lẽ đến nước này rồi mà chúng ta vẫn không thay đổi sao?"

Cuối bài viết, Đại Pháp sư Eisenka không khỏi có chút cường điệu.

Hứa Dịch không cho rằng trình độ của các Pháp sư trên Lục địa Saiens sẽ không bao giờ được nâng cao.

Vài nghìn năm trước, tuy các Pháp sư trên Lục địa Saiens đã không còn hùng mạnh như thời kỳ chiến tranh chủng tộc mấy nghìn năm trước, nhưng việc nghiên cứu ma pháp vẫn đang được tiến hành, không thể nào không có chút tiến bộ nào.

Sau khi đọc xong bài viết này, Hứa Dịch lại lật xem những phần khác của tạp chí, phát hiện ra lần này có rất nhiều Đại Pháp sư đều đăng bài trên tạp chí để tranh luận về vấn đề này.

"Tự nhiên sao lại như vậy?" Hứa Dịch khép tạp chí lại, khó hiểu hỏi Đại Pháp sư Camillo.

"Rất đơn giản, bởi vì công hội đang chuẩn bị thông qua một nghị quyết mới, yêu cầu các Pháp sư trực thuộc công hội, chỉ cần có đột phá trong nghiên cứu ma pháp, thì phải công khai cho công hội, chia sẻ thành quả nghiên cứu của mình cho tất cả các Pháp sư, cùng nhau thúc đẩy sự phát triển trình độ ma pháp của Lục địa Saiens." Đại Pháp sư Camillo đáp.

"Trời... Lũ người ở Hiệp hội Pháp sư là... Là lũ ngốc sao?" Hứa Dịch dừng một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được mà chửi thề."Để tất cả mọi người chia sẻ miễn phí, vậy thì ai thèm làm chứ. Nếu thực sự thông qua nghị quyết này, vậy thì chắc chắn sẽ biến thành tất cả Pháp sư đều không chịu nghiên cứu ma pháp, mọi người đều ngồi chờ nhặt đồ thừa của người khác."

Chương 277: Không cần phải vòng vo tam quốc (4/4)

"Nếu là trước đây, ta nhất định sẽ mắng cháu trai quá ích kỷ, căn bản không hiểu tinh thần cống hiến. Nhưng bây giờ..." Đại Pháp sư Camillo lộ ra nụ cười khổ."Ta phải thừa nhận, đôi khi ích kỷ một chút cũng không phải là chuyện xấu. Nếu cháu chia sẻ tất cả thành quả nghiên cứu của Thương hội Tân Phi, e rằng Thương hội của cháu sẽ sụp đổ ngay lập tức, và ta cũng không thể nhận được nhiều kinh phí nghiên cứu như vậy từ Thương hội của cháu."

"Vậy nên ngài cũng phản đối nghị quyết này sao?" Hứa Dịch vội vàng hỏi.

"Đúng vậy. Không chỉ ta phản đối, Eisenka phản đối, trên thực tế, lần này hầu hết các Đại Pháp sư đều bày tỏ rõ ràng sự phản đối." Đại Pháp sư Camillo cười với Hứa Dịch: "Cho nên nghị quyết này chắc chắn sẽ không được thông qua, cháu trai cũng không cần lo lắng công hội sẽ ép buộc cháu chia sẻ thành quả nghiên cứu."

"Đương nhiên, nghị quyết ngớ ngẩn phản nhân loại như vậy mà có thể được thông qua thì đúng là gặp quỷ." Hứa Dịch cười.

"Ngoài ra, đối với nghị quyết lần này, Eisenka đã trực tiếp đề xuất với công hội một nghị quyết về quyền sở hữu độc quyền đối với thành quả nghiên cứu của Pháp sư, nói một cách cụ thể, thì nó hơi giống với quyền sáng chế mà cháu đã nói lần trước. Hiện tại nghị quyết này đang được thảo luận, cụ thể có được thông qua hay không thì vẫn chưa biết. Nhưng do làn sóng do nghị quyết trước đó gây ra, nên nghị quyết này đã nhận được rất nhiều sự ủng hộ."

Mắt Hứa Dịch sáng lên: "Vị Đại Pháp sư Eisenka này đúng là

biết nắm bắt cơ hội. Nhưng tại sao ông ta lại muốn có được quyền sáng chế đối với nghiên cứu của Pháp sư như vậy? Và tại sao ông ta lại lôi cháu ra làm ví dụ, thậm chí cả Thương hội Tân Phi của chúng ta cũng không tha?"

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt có chút kỳ quái.

"Nhóc con, cháu vừa nhắc nhở ta, ta đột nhiên phát hiện, cháu và Eisenka rất giống nhau. So với Pháp sư, các cháu giống một thương nhân hơn."

Nghị quyết về quyền sở hữu độc quyền đối với nghiên cứu ma pháp của Hiệp hội Pháp sư vẫn chưa biết có được thông qua hay không, thì Cervini đã mang đến cho Hứa Dịch một tin xấu - Nghị viện Vương quốc Lanpari đã bác bỏ đề xuất về luật sáng chế.

"Tại sao?" Hứa Dịch cau mày nhìn Cervini."Thông qua luật sáng chế, có thể cho phép Thương hội xin cấp bằng sáng chế hàng năm nộp một khoản phí bảo hộ bằng sáng chế cố định, có thể tăng thu nhập cho ngân khố Vương quốc, tại sao nghị viện lại bác bỏ?"

"Rất đơn giản, bởi vì đứng sau nghị viện là các quý tộc lớn trong Vương quốc, mà dưới danh nghĩa của các quý tộc lớn, thì sở hữu các Thương hội lớn." Cervini đáp.

"Vậy thì ta càng không hiểu. Luật bảo hộ bằng sáng chế này nhắm vào tất cả các Thương hội trong Vương quốc, chẳng lẽ những Thương hội này không có công nghệ độc quyền của riêng mình, không cần bảo hộ bằng sáng chế sao?" Hứa Dịch khó hiểu nói.

Cervini nhìn Hứa Dịch một cách sâu sắc, khẽ thở dài: "Hội trưởng Hứa, nếu tôi nói cho ngài biết, việc bác bỏ đề án này là nhắm vào Thương hội Tân Phi của các ngài, ngài có tin không?"

Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Cervini, sững sờ một lúc, lắc đầu: "Tôi không tin. Thương hội Tân Phi của chúng tôi hiện tại chỉ là một Thương hội nhỏ với doanh thu hàng năm chỉ có vài trăm nghìn đồng vàng, có đáng để những nhân vật lớn đó đặc biệt nhắm vào chúng tôi sao?"

"Không, Hội trưởng Hứa, ngài đã đánh giá thấp bản thân và Thương hội Tân Phi rồi. Kể từ khi ngài ký hợp đồng đặt hàng hàng chục nghìn cỗ máy ma thuật canh tác cỡ nhỏ với Cơ quan Nông nghiệp, Thương hội Tân Phi đã không còn là một Thương hội nhỏ nữa." Cervini nghiêm túc nói."Tôi nghĩ ngài nên biết, cách đây một thời gian, Quốc vương Bệ hạ đã yêu cầu Cơ quan Nông nghiệp của chúng tôi công bố kế hoạch hợp tác với Thương hội Tân Phi của các ngài, hiện tại mọi người trong Vương quốc đều biết đến Thương hội của các ngài, cũng biết rằng Thương hội của các ngài chỉ cần nghiên cứu ra một số cỗ máy ma thuật canh tác, đã kiếm được hàng triệu đồng vàng. Cho nên bây giờ rất nhiều người đang ghen tị, bọn họ cũng muốn tham gia vào ngành cỗ máy ma thuật. Ngài nghĩ xem, vào lúc này, bọn họ có để cho luật sáng chế này được thông qua để cản trở bọn họ không?"

Hứa Dịch sững sờ, thở dài một hơi, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Việc Cơ quan Nông nghiệp công bố kế hoạch hợp tác với Thương hội Tân Phi đã được thảo luận trước với anh. Lúc đó Hứa Dịch cũng không phản đối, bởi vì làm như vậy có thể nâng cao đáng kể danh tiếng của Thương hội Tân Phi.

Nhưng anh cũng không ngờ rằng, chỉ cần công bố một hợp đồng hợp tác như vậy, đã lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều quý tộc lớn đứng sau các Thương hội lớn trong Vương quốc Lanpari.

Sau khi Thương hội Tân Phi trở thành mục tiêu được chú ý, đương nhiên sẽ có người phát hiện ra ngành cỗ máy ma thuật có tiềm năng gần như vô hạn và lợi nhuận khổng lồ.

Việc những người này muốn chen chân vào ngành này cũng là điều dễ hiểu.

"Hóa ra là vậy, thảo nào Hội trưởng Lanke lại đột nhiên lấy ra mấy bản vẽ đó, thì ra Thương hội Salanke đã sớm có ý định này. Chỉ là không biết những Thương hội khác hiện tại đã phát triển đến đâu rồi." Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, nói với Cervini: "Nói như vậy, Thương hội Tân Phi của chúng ta sau này muốn an phận thủ thường ở Thành phố Bontar từ từ phát triển là không thể nữa sao?"

"Đúng vậy." Cervini gật đầu."Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ tôi phải nhắc nhở ngài một câu. So với những Thương hội lớn đó, Thương hội Tân Phi của các ngài vẫn còn rất nhỏ bé. Nếu ngài không cẩn thận, rất có thể sẽ bị bọn họ nuốt chửng."

Hứa Dịch gật đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh lùng mang theo ý chế giễu vô tận.

"Cũng tốt, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với những cạnh tranh này, tuy đến hơi sớm, nhưng đã đến rồi, tôi sẽ tiếp nhận thật tốt. Lũ người này muốn coi Thương hội Tân Phi của chúng ta là cá nhỏ để nuốt chửng, nhưng có từng nghĩ đến, con cá nhỏ này thực ra bơi nhanh hơn bọn họ rất nhiều, bọn họ căn bản không đuổi kịp hay không?"

Chương 278: Kế hoạch dài hạn (1/2)

Nằm ở khu vực trung tâm hơi chếch về phía Tây Nam của Lục địa Saiens, mùa xuân ở Vương quốc Lanpari thường đến sớm hơn so với phần lớn các quốc gia khác trên lục địa.

Bước vào giữa tháng ba, gió nam thổi đến, những bông tuyết còn sót lại trên mặt đất nhanh chóng bị thổi bay, thậm chí trên nền đất còn lộ ra những chồi non xanh mướt, điểm xuyết cho mảnh đất khô cằn, đơn điệu.

Hứa Dịch nhìn thoáng qua màu xanh lá cây nổi bật bên ngoài cửa sổ văn phòng, sau khi ngẩn người một lúc, anh chuyển ánh mắt về phía bản đồ Vương quốc treo trên tường.

Ở phía Tây Thành phố Bontar, ngoài khu vực được đánh dấu màu đỏ tượng trưng cho vị trí Nhà máy hiện tại của Thương hội Tân Phi, phía Tây xa hơn một chút được tô một mảng màu đỏ nhạt hơn, đại diện cho khu vực sắp được Thương hội Tân Phi đưa vào quyền sở hữu.

Cervini đương nhiên không phải chỉ mang đến tin xấu. Ví dụ như sau khi Thương hội Tân Phi dành hai tháng để hoàn thành đơn đặt hàng lô Máy móc Ma thuật canh tác đầu tiên, Cervini đã ngay lập tức mang đến cho Hứa Dịch một tin tốt, đó là sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Quốc vương Bệ hạ đã đồng ý với yêu cầu thuê đất Hoàng thất của Hứa Dịch.

Và điều khiến Hứa Dịch bất ngờ là Quốc vương Bệ hạ còn hào phóng hơn cả những gì anh tưởng tượng.

Ban đầu, Hứa Dịch chỉ định thử thuê một ki-lô-mét vuông đất và dự định trả ít nhất năm nghìn đồng vàng tiền thuê mỗi năm. Nhưng sau khi Quốc vương Bệ hạ đồng ý cho Thương hội Tân Phi thuê mười ki-lô-mét vuông đất, mức giá thuê mà ông đưa ra chỉ là ba vạn đồng vàng mỗi năm!

Nếu quy đổi theo sức mua, ba vạn đồng vàng mỗi năm tương đương với khoảng ba trăm triệu tệ.

Nếu bất kỳ công ty nào trên Trái đất biết rằng họ chỉ cần bỏ ra ba trăm triệu tệ mỗi năm là có thể thuê được mười km2 đất, chắc chắn họ sẽ phát điên vì sung sướng.

Tất nhiên, giá thuê rẻ đồng nghĩa với việc vị trí chắc chắn sẽ không quá đẹp.

Mặc dù Quốc vương Bệ hạ cho phép Hứa Dịch chọn một vùng đất như vậy gần Thành phố Bontar, nhưng yêu cầu tối thiểu là phải cách Thành phố Bontar mười km.

Phải nói rằng một vị trí như vậy được coi là khá tệ vì cách xa Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, Hứa Dịch đã khiến Quốc vương Bệ hạ và Cervini bất ngờ khi quyết định chọn một vùng đất hoang vắng ở ngoại ô phía Tây Thành phố Bontar, cách đó đến năm mươi km.

Lúc đó, Cervini thậm chí còn nghĩ rằng Hứa Dịch bị điên.

Mặc dù trên bản đồ, khu vực này nằm ngay giữa Thành phố Bontar, Thành phố Saltan và Thành phố Karma, cách ba thành phố đều gần như nhau, nhưng nó cách Thành phố Bontar gần nhất hơn năm mươi km.

Với khoảng cách xa như vậy, ngay cả khi Thương hội Tân Phi xây dựng nhà máy ở đây, sản xuất một lượng lớn Máy móc Ma thuật, thì việc vận chuyển số Máy móc Ma thuật này đến các thành

phố chắc chắn sẽ tốn rất nhiều chi phí.

Nghĩ đến dáng vẻ Cervini khuyên nhủ mình lúc đó, Hứa Dịch không khỏi bật cười.

Mặc dù Cervini thực sự đang nghĩ cho Thương hội Tân Phi, nhưng cô không biết kế hoạch tổng thể của Hứa Dịch, nên chỉ có thể lo lắng suông.

Hứa Dịch đứng dậy, bước đến trước bản đồ, trước tiên nhìn vào vùng đất được đánh dấu màu đỏ nhạt, sau đó di chuyển ánh mắt lên phía trên bên trái một chút, cuối cùng dừng lại ở nơi giao nhau của rừng, sông và núi.

Khu rừng đó chính là Rừng Rainfall.

Hai dãy núi đó là Dãy núi Hoành Đoạn, nơi sinh sống của một số bộ tộc Người lùn, bao gồm Bộ lạc Norma và Bộ lạc Angola.

Con sông đó, tự nhiên là Sông Sandy, con sông vốn chảy qua Rừng Rainfall, nhưng giờ đã đổi dòng do bồi lắng.

Và nơi Hứa Dịch nhìn chính là địa điểm định cư mới của bộ tộc, được lựa chọn sau khi Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto thảo luận với Hứa Dịch.

Hiện tại, tại nơi này, Thương hội Amli đã cử một lượng lớn nhân lực đến để xây dựng hết căn nhà này đến căn nhà khác.

Sau hai tháng xây dựng, bộ tộc mới với diện tích hơn mười nghìn mét vuông, sở hữu hàng nghìn ngôi nhà mang đặc trưng của Người lùn đã dần thành hình.

Theo ước tính của hai vị Tộc trưởng Người lùn, sau khi hoàn thành, nó thậm chí có thể chứa hơn ba nghìn Người lùn sinh sống cùng một lúc.

Nó không chỉ đủ chỗ cho tất cả Người lùn của Bộ lạc Norma và Bộ lạc Angola chuyển đến mà còn có thể dành ra hơn một nửa số nhà cho Người lùn từ các bộ tộc khác.

Ánh mắt tiếp tục di chuyển dọc theo Sông Sandy hiện đang cạn nước về phía trên bên trái của bản đồ, sẽ thấy Rừng Rainfall, nơi Bộ tộc Night Song ẩn náu.

Trong hai tháng qua, tộc Elf cũng không hề nhàn rỗi.

Ngoài việc nghiên cứu nhựa cây theo yêu cầu của Hứa Dịch, tộc Elf còn phối hợp với một số chuyên gia thủy lợi của Nhân loại do Hứa Dịch cử đến để khảo sát thực địa thượng nguồn Sông Sandy.

Sau một tháng khảo sát, cuối cùng họ đã xác định được một phương án quản lý toàn diện.

Và đơn vị phụ trách công trình thủy lợi này vẫn là Thương hội Amli.

Dần dần nắm vững các ứng dụng khác nhau của xi măng, Thương hội Amli có thể coi là thương hội duy nhất trên Lục địa Saiens có thể xây dựng những con đê siêu kiên cố trên Sông Sandy bằng bê tông cốt thép theo yêu cầu của Hứa Dịch.

Mặc dù Sông Sandy không quá lớn, nhưng công trình này dự kiến sẽ mất ít nhất hai năm hoặc thậm chí lâu hơn để hoàn thành.

Hứa Dịch cũng không còn cách nào khác, xét cho cùng thì Lục địa Saiens không có nhiều máy móc hạng nặng như Trái đất, và bản thân Thương hội Tân Phi hiện tại cũng chưa có đủ công nghệ Máy móc Ma thuật hoàn thiện để chế tạo ra những cỗ máy tương ứng.

Chương 279: Kế hoạch dài hạn (2/2)

Tuy nhiên, với tiến độ của dự án, Hứa Dịch đã yêu cầu bộ phận nghiên cứu của Thương hội nghiên cứu các loại máy móc kỹ thuật ma thuật có liên quan dựa trên tiến độ của dự án, và có lẽ họ có thể phát triển một hoặc hai loại vào thời điểm đó.

Ví dụ, máy trộn bê tông ma thuật không có hàm lượng kỹ thuật cao, hiện đã được phát triển và bàn giao cho Thương hội Amli sử dụng, và do hiệu quả tốt, Hội trưởng Kuris đã đặt hàng một trăm chiếc.

Trưởng lão Elucia dường như không cảm thấy thời gian thi công quá dài.

Đối với tộc Elf có tuổi thọ hàng trăm năm, hai năm chỉ là thoáng chốc, chẳng là gì cả.

Hơn nữa, Bộ tộc Night Song hiện đang có nguồn nước ngầm dồi dào, và không còn quá vội vàng trong việc cải tạo dòng sông như trước.

Ánh mắt đảo quanh bản đồ một vòng, Hứa Dịch giơ ngón tay chỉ vào Thành phố Bontar trên bản đồ, sau đó kéo ngón tay, vẽ một đường thẳng từ Thành phố Bontar, đi qua Nhà máy mới của Thương hội Tân Phi, sau đó đi qua khu đất được thuê, tiếp đến là khu định cư mới của Bộ tộc Người lùn, và cuối cùng đổ vào Rừng Rainfall.

"Ít nhất phải xây dựng một con đường thực sự để kết nối những nơi này với nhau." Hứa Dịch lẩm bẩm, sau đó kéo ngón tay

từ khu đất được thuê vẽ thêm hai nhánh phụ, lần lượt nối với Thành phố Saltan và Thành phố Karma."Ngoài ra, cần có thêm hai con đường nữa."

Theo kế hoạch của Hứa Dịch, khu đất rộng lớn được thuê này sẽ trở thành cơ sở sản xuất quy mô lớn quan trọng nhất của Thương hội Tân Phi trong tương lai, gánh vác phần lớn nhiệm vụ sản xuất Máy móc Ma thuật của Thương hội.

Và đối với một cơ sở sản xuất, giao thông thuận tiện rõ ràng là điều cần được cân nhắc hàng đầu, vì vậy điều đầu tiên Hứa Dịch nghĩ đến là xây dựng một số con đường phù hợp, thay vì những con đường thông thường được tạo ra bằng cách đổ đá vụn và đất như trên Lục địa Saiens hiện nay.

Tất nhiên, kế hoạch này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, hiện tại nó chỉ có thể tồn tại trong tâm trí Hứa Dịch.

Còn hiện tại, cơ sở sản xuất của Thương hội Tân Phi vẫn là nhà máy mà Hứa Dịch đang ở.

"Chà, còn có nhà máy bên ngoài Thành phố Karma nữa." Nhìn thấy Heinze đẩy cửa bước vào, Hứa Dịch lặng lẽ bổ sung trong lòng. Sau đó, anh mỉm cười hỏi Heinze: "Này, Heinze, chúng ta sắp khởi hành chưa?"

Khuôn mặt già dặn của Heinze lại lộ ra vẻ căng thẳng, đi đi lại lại trong văn phòng hai vòng, rồi hỏi Hứa Dịch: "Hứa Dịch, cậu thực sự không định đi cùng tôi sao?"

Hứa Dịch cười đáp: "Sao tôi phải đi? Không phải chúng ta đã thống nhất rồi sao, bên Thành phố Karma do cậu toàn quyền phụ trách, tôi sẽ không can thiệp. Hơn nữa, tôi đã đến đó một lần vào lễ khởi công hôm trước rồi, bây giờ lại đến đó, chỉ e là sẽ khiến mọi người hiểu lầm, không tốt cho việc quản lý của cậu ở đó."

"Tôi biết những gì cậu nói đều có lý, nhưng..." Heinze cười khổ."Hứa Dịch, tôi chưa bao giờ tự mình quản lý một nơi lớn như vậy, thực sự... hơi lo lắng."

Hứa Dịch bật cười: "Không phải trước đây cậu rất tự tin nói rằng muốn chia sẻ trách nhiệm với tôi, một mình gánh vác nhà máy ở Karma sao? Bây giờ lại chạy đến nói với tôi là lo lắng? Thôi nào, ai cũng có lúc mới bắt đầu, cậu xem tôi trước đây cũng không có kinh nghiệm quản lý thương hội, nhưng bây giờ Thương hội Tân Phi vẫn phát triển tốt đấy thôi?"

"Đó là khác, cậu... cậu có năng khiếu, còn tôi thì không..."

"Năng khiếu gì chứ, quản lý không phải đều như nhau sao? Cậu có thể quản lý tốt hàng trăm người trong một phân xưởng, vậy thì nhất định có thể quản lý tốt toàn bộ nhà máy ở Thành phố Karma." Hứa Dịch vỗ vai Heinze, nói: "Được rồi, đi thôi. Hôm nay là ngày chính thức khai trương, nếu cậu đến muộn với tư cách là giám đốc nhà máy, thì thật mất mặt đấy."

"Vậy... vậy tôi đi đây?" Heinze hỏi với vẻ không chắc chắn.

Hứa Dịch lắc đầu cười, đẩy mạnh vào lưng Heinze, đẩy anh ta ra khỏi văn phòng, sau đó đẩy anh ta lên xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn.

Nhìn theo chiếc xe ngựa chở Heinze khuất dần, Hứa Dịch lắc đầu, định đến xưởng chế tạo máy công cụ ma thuật xem sao, thì bỗng thấy một chiếc xe ngựa khác từ xa chạy đến, dừng ngay trước mặt Hứa Dịch.

Ngay khi xe ngựa dừng hẳn, một bóng người quen thuộc nhảy xuống, lao thẳng vào vòng tay Hứa Dịch.

Cảm nhận được đôi môi ấm áp áp vào má mình, Hứa Dịch ngạc nhiên: "Stella, sao em lại đến đây?"

Khác với vẻ bẽn lẽn ban đầu khi hai người mới xác định mối quan hệ, Stella, người đã quen với mối quan hệ của họ, đã trở lại là chính mình, một cô gái năng động, nhiệt tình và cởi mở, cô không hề che giấu điều đó trước mặt người khác, phong cách táo bạo đến mức khiến Hứa Dịch đôi khi phải đỏ mặt.

Tuy nhiên, Hứa Dịch hơi bị động về mặt này, và lại càng thích cách thể hiện tình cảm của Stella hơn.

"Em đưa một vị khách đặc biệt đến, nhìn này." Stella cười và chỉ vào xe ngựa.

"Khách đặc biệt?" Hứa Dịch nhìn về phía xe ngựa và thấy một Pháp sư trung niên mặc áo choàng Pháp sư, nhưng lại toát ra vẻ ngoài sắc sảo của một thương nhân, bước xuống.

Nhìn thấy Hứa Dịch nhìn mình, Pháp sư trung niên mỉm cười: "Chào Hội trưởng Hứa, tự giới thiệu, tôi là Gordon Eisenka."

Chương 280: Hợp tác với tôi (1/2)

Gordon Eisenka?

Hứa Dịch không khỏi giật mình.

Người đàn ông trung niên trông giống một thương nhân sắc sảo này hóa ra lại chính là Gordon Eisenka, Pháp sư được đồn đại là giàu nhất Vương quốc Lanpari!

"Eisenka Đại Pháp sư, chào ngài." Hứa Dịch vội vàng hành lễ theo nghi thức Pháp sư tiêu chuẩn, đồng thời tò mò quan sát trang phục của đối phương.

Khác với những lời đồn đại, vị Eisenka Đại Pháp sư này ăn mặc khá giản dị, ngoại trừ chiếc áo choàng Pháp sư màu đen tuyền thông thường, trên cổ tay ông ta chỉ đeo một chiếc vòng tay có kiểu dáng kỳ lạ.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy chiếc vòng tay này, Hứa Dịch không khỏi nheo mắt.

Nếu anh không nhìn nhầm, chiếc vòng tay này chính là Phụ kiện Ma pháp tự nhiên cực kỳ hiếm có!

Phụ kiện Ma pháp tự nhiên cực kỳ hiếm hoi trên Lục địa Saiens, và chúng đều có những hiệu ứng đặc biệt, vì vậy mỗi chiếc đều có thể coi là bảo vật cực phẩm.

Mặc dù Hứa Dịch không biết chiếc vòng tay này là gì, nhưng vì nó được Eisenka Đại Pháp sư đeo trên tay, thì chắc chắn nó là một trong những Phụ kiện Ma pháp tự nhiên đặc biệt. Nếu mang đi bán

đấu giá, có lẽ giá trị của nó sẽ không dưới một trăm nghìn đồng vàng!

Nếu lúc đầu Hứa Dịch còn cảm thấy Eisenka Đại Pháp sư ăn mặc giản dị, thì bây giờ nếu ai đó nói với anh rằng Eisenka Đại Pháp sư giản dị, anh sẽ lập tức phun nước miếng vào mặt người đó.

Giản dị? Giản dị mà đeo trên tay bảo vật trị giá một trăm nghìn đồng vàng sao?

Hơn nữa, đây mới chỉ là những gì Hứa Dịch nhìn thấy, ai biết được trên người Eisenka Đại Pháp sư còn giấu những bảo vật nào khác.

Tuy nhiên, cũng chỉ có Eisenka Đại Pháp sư mới dám làm như vậy, nếu là người khác dám ngang nhiên đeo thứ đồ đắt tiền như vậy trên người, e rằng sẽ bị người ta chặt tay cướp mất.

Một loạt suy nghĩ kỳ quái vụt qua tâm trí Hứa Dịch, khi đứng thẳng dậy, trên mặt anh đã nở nụ cười lễ phép tiêu chuẩn.

"Eisenka Đại Pháp sư, đột nhiên ngài đến Thành phố Bontar của chúng tôi, chắc là đến thăm Camillo Đại Pháp sư phải không? Sao lại đến chỗ tôi?" Hứa Dịch hỏi.

Eisenka Đại Pháp sư liếc nhìn Stella đang nắm tay Hứa Dịch, khẽ mỉm cười, lắc đầu: "Không. Bề ngoài thì tôi đến thăm Camillo, nhưng thực ra, lý do tôi đến đây là vì Hứa Dịch, Hứa Dịch Hội trưởng."

Hứa Dịch sửng sốt, quay sang nhìn Stella, thấy cô không hề ngạc nhiên, xem ra đã biết chuyện này từ trước.

"Chuyện này... Eisenka Đại Pháp sư lại đích thân đến vì tôi, thật sự là khiến tôi thụ sủng nhược kinh. Chỉ là không biết Đại Pháp sư, ngài tìm tôi có chuyện gì?"

Eisenka Đại Pháp sư cười mà không đáp: "Hứa Dịch Hội trưởng, cậu không mời tôi vào tham quan một chút sao?"

"Ngài muốn tham quan Nhà máy này sao?" Hứa Dịch ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, tôi đến đây chính là vì chúng."

Hứa Dịch khó hiểu nhìn Eisenka Đại Pháp sư, suy nghĩ một chút, rồi làm động tác mời.

"Mời ngài theo tôi."

Một giờ sau, kết thúc chuyến tham quan, Eisenka Đại Pháp sư cùng Hứa Dịch và Stella đến văn phòng.

Nhìn Stella rất tự giác đi pha trà cho hai người, Eisenka Đại Pháp sư mỉm cười nói: "Lần trước khi tôi đến Thành phố Bontar thăm Camillo Đại Pháp sư, Stella, cháu vẫn còn là một cô bé mười tuổi. Không ngờ mới đó mà đã trở thành một cô gái xinh đẹp, sắp kết hôn rồi."

Hứa Dịch có chút ngượng ngùng cười, Stella thì lại rất tự nhiên đặt cốc trà đã pha xong trước mặt Eisenka Đại Pháp sư, mỉm cười nói: "Eisenka Đại Pháp sư, ngài già rồi."

Eisenka Đại Pháp sư cười ha hả: "Đúng vậy, ta đã già rồi. Bây giờ thế giới này là của những người trẻ tuổi các cháu rồi. Nhìn xem, nhiều năm trước ta đã nghĩ đến việc ứng dụng Ma pháp vào cuộc sống hàng ngày của mọi người, nhưng lại không có manh mối nào, cũng không có thời gian và năng lượng để thực sự làm điều đó. Không ngờ Hứa Dịch Hội trưởng chỉ mất chưa đầy một năm đã biến khái niệm ứng dụng Ma pháp thành hiện thực, hơn nữa còn đi sâu vào lòng người, ta thật sự tự thấy hổ thẹn."

"Eisenka Đại Pháp sư, ngài quá khiêm tốn rồi." Hứa Dịch đáp, sau đó hỏi: "Đại Pháp sư, ngài rất quan tâm đến việc ứng dụng Ma

pháp sao?"

"Đúng vậy." Eisenka Đại Pháp sư gật đầu."Nếu không quan tâm đến việc ứng dụng Ma pháp, ta cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy, và nếu không kiếm được nhiều tiền như vậy, e rằng thực lực Ma pháp của ta hiện tại cũng không thể đạt đến trình độ này. Thực ra đây là một lý do rất đơn giản, nhưng ta rất lạ là tại sao rất nhiều Pháp sư lại không hiểu điều này?"

Stella không nhịn được tò mò hỏi: "Eisenka Đại Pháp sư, ý của ngài là, ngài cố gắng kiếm tiền như vậy, thực ra là vì muốn nâng cao thực lực Ma pháp của mình sao?"

"Cũng không thể nói như vậy. Ý ta là, Ma pháp và kiếm tiền không hề mâu thuẫn. Muốn trở thành Pháp sư hùng mạnh chắc chắn phải tốn tiền, vậy tại sao không kết hợp việc nghiên cứu Ma pháp với kiếm tiền?" Eisenka Đại Pháp sư thở dài nói: "Ta thật sự không hiểu, tại sao rất nhiều đồng nghiệp lại thích tỏ ra cao ngạo như vậy, cứ như thể kết hợp Ma pháp với kiếm tiền là bôi nhọ Ma pháp vậy. Họ cũng không chịu suy nghĩ kỹ, nếu không có tiền, ngay cả việc nghiên cứu Ma pháp cũng không thể thực hiện, thì lấy gì để nâng cao thực lực? Dựa vào việc đoán mò sao?"

Stella khẽ cau mày: "Eisenka Đại Pháp sư, sao cháu lại cảm thấy ngài đang nói Ông nội cháu vậy?"

Eisenka Đại Pháp sư cười ha hả: "Đúng vậy, ta đang nói về Ông nội cháu đấy. Tất nhiên là chỉ ông ấy trước đây thôi. Còn bây giờ... Lần này ta đến đây, thấy Ông nội cháu như biến thành một người khác vậy, không những không còn thái độ lạnh lùng khinh thường ta như trước, mà còn chủ động thảo luận với ta về vấn đề ứng dụng Ma pháp. Nói đến đây, có lẽ đây đều là công lao của Hứa Dịch Hội trưởng nhỉ?"

Hứa Dịch nhún vai: "Nếu không tận mắt nhìn thấy sự giúp đỡ thực tế mà việc ứng dụng Ma pháp mang lại cho mọi người, cháu

nghĩ ông ấy sẽ không dễ dàng thay đổi suy nghĩ của mình."

Chương 281: Hợp tác với tôi (2/2)

"Cậu nói sự giúp đỡ thực tế, là chỉ những Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi của các cậu sản xuất sao?" Eisenka Đại Pháp sư hỏi.

"Gần như là vậy." Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, rồi hỏi: "Eisenka Đại Pháp sư, chúng ta hãy quay lại mục đích ngài đến tìm tôi lần này. Một Đại Pháp sư như ngài đột nhiên đến đây, cháu nghĩ chắc chắn không phải là chuyện nhỏ nhỉ?"

"Haha, Hứa Dịch Hội trưởng thật là nóng vội. Được rồi, nói chuyện phiếm đến đây thôi, chúng ta vào chuyện chính. Lần này ta đến đây, chủ yếu là muốn tìm Hứa Dịch Hội trưởng để bàn về vấn đề hợp tác." Eisenka Đại Pháp sư mỉm cười nói.

"Hợp tác?" Hứa Dịch và Stella nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương."Tôi và ngài có thể hợp tác ở phương diện nào?"

"Cậu có thể hợp tác với Camillo, vậy tại sao không thể hợp tác với ta?" Eisenka Đại Pháp sư hỏi ngược lại.

"Ý của ngài là... muốn hợp tác nghiên cứu Máy móc Ma thuật với tôi?" Hứa Dịch có chút không chắc chắn hỏi.

"Chính xác. Ta rất hứng thú với ý tưởng kết hợp Ma pháp và máy móc của cậu, và cảm thấy điều này rất đáng để nghiên cứu sâu hơn. Nếu có thể làm tốt, ta thậm chí còn cảm thấy, dựa vào điều này có thể thay đổi toàn bộ Lục địa Saiens!" Eisenka Đại Pháp sư nói với vẻ hào hứng.

Mặc dù những gì ông ta nói rất phù hợp với suy nghĩ trong lòng Hứa Dịch, nhưng không hiểu sao, Hứa Dịch lại không hề cảm thấy phấn khích khi suy nghĩ của mình cuối cùng cũng được thấu hiểu.

Suy nghĩ một chút, Hứa Dịch lại hỏi: "Vậy Eisenka Đại Pháp sư, ngài định hợp tác như thế nào?"

"Rất đơn giản, ta cung cấp tài nguyên Pháp sư mà mình có, còn cậu thì cung cấp kinh nghiệm nghiên cứu Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi, chúng ta hợp tác toàn diện, nghiên cứu tất cả các phương pháp có thể sử dụng Máy móc Ma thuật thay thế sức người. Với thực lực của hai chúng ta, ta tin chắc chắn sẽ có được bước tiến nhảy vọt trong lĩnh vực nghiên cứu này. Nghĩ mà xem, nếu chúng ta nghiên cứu thành công ngày càng nhiều Máy móc Ma thuật, khiến toàn bộ Lục địa Saiens tràn ngập Máy móc Ma thuật, đó sẽ là một cảnh tượng hấp dẫn đến mức nào?"

Hứa Dịch vẫn không thể bị sự hào hứng của Eisenka Đại Pháp sư lay động, anh dừng lại một chút, rồi hỏi: "Vậy kết quả nghiên cứu này sẽ được chia như thế nào?"

"Tất nhiên là hai chúng ta cùng sở hữu, đây là kết quả nỗ lực chung của chúng ta mà." Eisenka Đại Pháp sư nói với vẻ sảng khoái."Đúng rồi, hơn một tháng trước ta đã cùng một số Đại Pháp sư khác chính thức đề xuất lên Hiệp hội Pháp sư về việc thông qua đề xuất quyền sở hữu độc quyền đối với nghiên cứu Ma pháp. Theo tin tức mới nhất nhận được, Hiệp hội rất có thể sẽ thông qua đề xuất này. Nói cách khác, sau này kết quả nghiên cứu của chúng ta sẽ trở thành tài sản riêng của chúng ta, cậu không cần phải lo lắng rằng người khác sẽ tùy tiện lấy kết quả nghiên cứu của cậu sử dụng."

Nói đến đây, Eisenka Đại Pháp sư lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, mở ra trước mặt Hứa Dịch.

Trên đó là một bức tranh, thứ được vẽ trên đó hóa ra lại là một chiếc Quạt Ma thuật.

"Nhìn xem, đây là Quạt Ma thuật do một Thương hội nhỏ ở Thành phố Anweimar tự nghiên cứu, về cơ bản đã giống hệt với Quạt Ma thuật của Thương hội Tân Phi. Ta nghĩ rằng nếu Quạt Ma thuật của Thương hội Tân Phi muốn bán đến Thành phố Anweimar, e rằng sẽ không cạnh tranh nổi với họ. Nhưng nếu đề xuất quyền sở hữu độc quyền đối với nghiên cứu Ma pháp được thông qua ở Hiệp hội, chúng ta có thể thông qua Hiệp hội nghiêm cấm bất kỳ Pháp sư nào làm việc cho Thương hội đó, nếu không sẽ bị coi là vi phạm quy định của Hiệp hội và sẽ bị trừng phạt tương ứng."

Hứa Dịch liếc nhìn chiếc Quạt Ma thuật trong tranh, khẽ gật đầu: "Đúng là như vậy, nếu có biện pháp bảo hộ thì sẽ tốt hơn nhiều."

"Vì vậy, Hứa Dịch Hội trưởng, hãy hợp tác với ta. Chỉ khi nào những người trong Hiệp hội tận mắt nhìn thấy lợi ích mà việc ứng dụng Ma pháp mang lại, họ mới có thể vui vẻ thông qua đề xuất này."

Hứa Dịch nhìn Eisenka Đại Pháp sư với vẻ mặt đầy mong đợi, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Nói là hợp tác?

Eisenka Đại Pháp sư có lẽ thực sự có thể dựa vào nguồn lực của mình trong lĩnh vực Pháp sư để cung cấp đủ sự hỗ trợ về mặt Ma pháp cho việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật.

Nhưng trong lĩnh vực nghiên cứu Ma pháp, không chỉ có Eisenka Đại Pháp sư mới có thể cung cấp sự hỗ trợ liên quan.

Nói cách khác, ông ta không có tính độc đáo.

Còn về phía Hứa Dịch thì hoàn toàn khác.

Thương hội Tân Phi, hay nói chính xác là kiến thức lý thuyết về Máy móc Ma thuật mà Hứa Dịch sở hữu, là độc nhất vô nhị trên Lục địa Saiens hiện nay, là kiến thức mà người khác không thể nào có được, căn bản không ai có thể thay thế Hứa Dịch.

Một bên có thể thay thế, một bên thì không, hai bên như vậy căn bản không thể đặt ngang hàng để so sánh.

Eisenka Đại Pháp sư nói rất hay, tuyên bố có thể sử dụng nguồn lực của mình để hỗ trợ Thương hội Tân Phi tiến hành nghiên cứu Ma pháp, đồng thời còn tuyên bố yêu cầu chia sẻ kết quả nghiên cứu.

Thoạt nhìn có vẻ không tệ, nhưng thực ra theo Hứa Dịch, Eisenka Đại Pháp sư rõ ràng là muốn moi móc kiến thức lý thuyết về máy móc mà ông ta không có từ Hứa Dịch.

Hứa Dịch dám chắc chắn rằng, chỉ cần anh đồng ý hợp tác này, đợi đến khi Eisenka Đại Pháp sư cảm thấy mình đã nắm đủ kiến thức lý thuyết về máy móc, chắc chắn sẽ lập tức đá Hứa Dịch sang một bên.

Yêu cầu hợp tác như vậy, trừ khi Hứa Dịch là kẻ ngốc mới đồng ý.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Hứa Dịch lại gật đầu với Eisenka Đại Pháp sư.

"Đại Pháp sư, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Chương 282: Buổi họp báo ra mắt sản phẩm (1/2)

Ba ngày sau, khi Eisenka Đại Pháp Sư rời Thành phố Bontar, nét mặt ông ta có chút không hài lòng.

Mặc dù Hứa Dịch đã đồng ý hợp tác với ông ta, nhưng trong cuộc họp cụ thể kéo dài ba ngày, Hứa Dịch lại giữ kín bí mật về những thành tựu kỹ thuật mà Thương hội Tân Phi đã nghiên cứu ra, không hề có ý định chia sẻ.

Còn về việc hợp tác đã hứa, Hứa Dịch chỉ hy vọng phía Eisenka Đại Pháp Sư sẽ chịu trách nhiệm nghiên cứu về Pháp Trận, hoàn toàn không cho phép họ tham gia vào việc nghiên cứu thiết kế cơ khí.

Nói cách khác, cho dù hợp tác thành công với Hứa Dịch, phía Eisenka Đại Pháp Sư thực chất cũng chỉ tiến hành nghiên cứu về Ma pháp và Pháp Trận như trước đây, không có gì khác biệt, và căn bản không thể thực sự tham gia vào việc thiết kế nghiên cứu Máy móc Ma thuật như Eisenka Đại Pháp Sư mong muốn, từ đó nắm bắt được các công nghệ liên quan đến Máy móc Ma thuật thực sự.

Đối với việc Hứa Dịch kiên quyết không nhượng bộ, Eisenka Đại Pháp Sư cũng không còn cách nào khác, bởi vì dù sao Hứa Dịch cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên không thể nào thực sự đồng ý tất cả yêu cầu của ông ta.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Eisenka Đại Pháp Sư cũng không hề tức giận vì sự kiên trì của Hứa Dịch, ngược lại cuối cùng vẫn đồng ý hợp tác với Hứa Dịch, bởi vì dù sao thì thành công mà hai

bên cùng nghiên cứu ra đều có thể chia sẻ.

Giả sử sau này phía Eisenka Đại Pháp Sư cũng tiến hành nghiên cứu sản xuất Máy móc Ma thuật, chắc chắn sẽ đi trước một bước so với các Thương hội khác.

"Hứa Dịch, cậu nên biết Eisenka Đại Pháp Sư thực ra cũng đang điều hành một Thương hội ở Thành phố Anweimar, quy mô và bối cảnh đều lớn hơn Thương hội Tân Phi rất nhiều. Cậu cứ như vậy đồng ý chia sẻ thành quả nghiên cứu với ông ta, chẳng lẽ không sợ sau này ông ta sẽ lợi dụng ưu thế của mình để sản xuất ra Máy móc Ma thuật tương tự, sau đó chèn ép sản phẩm của Thương hội Tân Phi sao?" Sau khi tiễn Eisenka Đại Pháp Sư, vừa trở về văn phòng, Stella không khỏi lo lắng hỏi Hứa Dịch.

Hứa Dịch mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Stella, mà đi đến góc văn phòng lục lọi một hồi, lấy ra một chiếc Nồi cơm Ma thuật.

"Nhìn thấy gì không?" Hứa Dịch chỉ vào chiếc Nồi cơm Ma thuật hỏi.

"Thấy gì? Đây chẳng phải là Nồi cơm Ma thuật sao?" Stella có chút khó hiểu.

"Tôi muốn em chú ý đến tấm bảng hiệu trên đó." Hứa Dịch nói tiếp.

Stella nghi ngờ nhìn xuống nửa dưới của chiếc Nồi cơm Ma thuật, kinh ngạc phát hiện, chiếc Nồi cơm Ma thuật này tuy nhìn từ bên ngoài giống hệt với Nồi cơm Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất, nhưng ở bảng hiệu gần công tắc phía dưới, lại không phải là hình ảnh quen thuộc đại diện cho Tân Phi - nửa cánh chim, mà là hình một con bò đực đang tức giận.

"Đây... là hàng nhái sao?"

"Nói chính xác thì không thể coi là hàng nhái." Hứa Dịch mở nắp chiếc Nồi cơm Ma thuật, để lộ phần bên trong cho Stella nhìn thấy."Em xem, chiếc Nồi cơm Ma thuật này, cho dù là hình dáng bên ngoài hay cấu trúc bên trong, thậm chí là chất lượng gia công, đều không khác gì so với Nồi cơm Ma thuật của Tân Phi chúng ta, nếu nói là hàng nhái, thì chất lượng hàng nhái cũng quá tốt rồi. Trên thực tế, tôi muốn gọi nó là Nồi cơm Ma thuật của thương hiệu khác hơn."

"Có gì khác biệt chứ? Không phải là vẫn nhái theo Nồi cơm Ma thuật của Tân Phi chúng ta sao." Stella bĩu môi, khinh thường nói.

"Tất nhiên là có khác biệt. Hàng nhái thông thường rất khó đạt được chất lượng giống hệt như vậy, còn chất lượng của Nồi cơm Ma thuật hiệu Bò Đực này lại không khác gì so với Nồi cơm Ma thuật của Tân Phi chúng ta, thậm chí còn có thêm một chút sáng tạo. Ngoại trừ chiếc Nồi cơm Ma thuật trong tay tôi, Nồi cơm Ma thuật hiệu Bò Đực còn có các mẫu mã khác, khác biệt là dung tích lớn nhỏ khác nhau." Hứa Dịch cười nói.

Stella nhận lấy chiếc Nồi cơm Ma thuật hiệu Bò Đực từ tay Hứa Dịch, cẩn thận xem xét, phát hiện chiếc Nồi cơm Ma thuật hiệu Bò Đực này quả thực có chất lượng tốt, gần như không khác gì so với Nồi cơm Ma thuật của Tân Phi.

Lại nhìn Hứa Dịch một cái, phát hiện anh thế mà lại nở nụ cười vui vẻ, Stella không khỏi buồn bực nói: "Hứa Dịch, anh còn cười được sao? Xuất hiện Nồi cơm Ma thuật có chất lượng tốt như vậy, Nồi cơm Ma thuật của Tân Phi sắp phải đối mặt với sự cạnh tranh khốc liệt rồi, anh không lo lắng chút nào sao?"

"Sao tôi phải lo lắng?" Hứa Dịch mỉm cười."Có cạnh tranh là chuyện tốt. Thực ra tôi rất mong trên lục địa này xuất hiện thêm nhiều Thương hội có thể cạnh tranh với Thương hội Tân Phi chúng ta. Chỉ có như vậy, Máy móc Ma thuật mới có thể nhanh chóng phổ biến trên Lục địa Saiens, Công nghiệp Ma thuật mới dễ dàng đi

sâu vào lòng người, lý tưởng của tôi cũng dễ dàng thực hiện hơn!"

Stella đưa tay sờ trán Hứa Dịch: "Không bị sốt mà nói nhăng nói cuội gì vậy? Anh đừng quên, Thương hội Tân Phi bây giờ vẫn chưa phải là Thương hội hàng đầu hùng mạnh nhất trên lục địa này, nếu thực sự xuất hiện thêm nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, anh không sợ Thương hội Tân Phi bị người ta chèn ép đến sụp đổ sao. Còn về lý tưởng xây dựng hệ thống công nghiệp trên lục địa này mà anh nói với tôi, cho dù có thực hiện được, thì cũng không phải do chính tay anh thực hiện, e rằng anh cũng sẽ không vui vẻ gì đâu."

"Ừm, điều này cũng đúng. Nếu lý tưởng không phải do chính tay mình thực hiện, quả thực cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cho nên..." Hứa Dịch cười gian xảo, đưa tay sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của Stella."Tiểu thư Stella xinh đẹp và quyến rũ, lại phải làm phiền em giúp tôi quảng cáo một chút rồi."

Chương 283: Buổi họp báo ra mắt sản phẩm (2/2)

Ngày 1 tháng 4, là một ngày rất kỳ diệu trên Trái đất, nhưng trên Lục địa Saiens lại không có gì đặc biệt, không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của mọi người.

Chỉ là Thành phố Bontar hôm nay có vẻ hơi khác thường, sáng sớm đã có một đám người đổ xô đến Phố Thương mại phía tây thành phố, chen chúc con phố vốn đã rộng rãi trở nên chật ních, không còn một kẽ hở.

Các thương nhân khác trên Phố Thương mại nhìn thấy cảnh tượng này cũng không hề ngạc nhiên, bởi vì họ đã biết được từ tờ "Báo thường ngày Bontar" liên tục trong mấy ngày nay, hôm nay Thương hội Tân Phi sẽ tổ chức một cái gì đó... buổi họp báo ra mắt sản phẩm?

Thương hội Tân Phi này thật sự rất biết cách thu hút sự chú ý, chẳng qua chỉ là nghiên cứu ra một sản phẩm mới, cần gì phải đặc biệt tổ chức một buổi họp báo, thu hút nhiều người đến như vậy để công bố?

Hoàn toàn là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Nhưng mọi người cũng phải thừa nhận, Thương hội Tân Phi hiện tại rất nổi tiếng ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, chỉ cần muốn thông báo cho mọi người biết mình đã nghiên cứu ra một sản phẩm mới, đã có thể thu hút nhiều người đến như vậy từ sáng sớm để xem náo nhiệt.

Nhìn quanh, hiện tại chen chúc trên con phố này, ngoại trừ

một đám người rảnh rỗi đến xem náo nhiệt, còn có rất nhiều thương nhân với vẻ mặt sắc sảo.

Trong số đó, phần lớn đều đến từ một số thành phố lân cận, ngoại trừ Thành phố Saltan và Thành phố Karma gần Thành phố Bontar nhất, thế mà còn có thương nhân đến từ những thành phố xa hơn như Thành phố Canberra và Thành phố Norton.

Có thể thấy, ảnh hưởng của Thương hội Tân Phi hiện tại đã bắt đầu lan rộng từ Thành phố Bontar, dần dần lan truyền đến những nơi xa hơn.

Ngoài ra, trong đám đông còn có mười người có khí chất và trang phục khá đặc biệt, mười người này chia thành mấy nhóm nhỏ, khi nhìn nhau còn để lộ ra một tia đích ý.

Nếu là người quen biết nhìn thấy, sẽ nhận ra mười người này là phóng viên của một số tờ báo mới nổi lên gần đây ở Thành phố Saltan và Thành phố Karma, trong đó có cả "Báo buổi sáng Saltan" và "Báo thường ngày Karma" hiện đang nổi tiếng nhất ở hai thành phố này.

Nói đến phóng viên, đây là khái niệm do "Báo thường ngày Bontar" đưa ra, được cho là nhân viên giúp tờ báo thu thập các loại tin tức, sau nửa năm "Báo thường ngày Bontar" trở nên phổ biến, nghề nghiệp này đã được mọi người chấp nhận.

"Báo thường ngày Bontar" rất được hoan nghênh ở Thành phố Bontar, đến nỗi các phóng viên của "Báo thường ngày Bontar" cũng rất được kính trọng ở Thành phố Bontar, khi ra ngoài đều tỏ ra rất oai phong.

Hiện tại, rất nhiều thanh niên được giáo dục tốt ở Thành phố Bontar đều rất sẵn lòng làm phóng viên cho "Báo thường ngày Bontar", thậm chí trong số các phóng viên của "Báo thường ngày Bontar" hiện tại, còn có cả con trai của một vị Tử tước ở Thành

phố Bontar.

Đương nhiên, một số tờ báo ở Thành phố Saltan và Thành phố Karma vẫn chưa có tên tuổi gì ở Thành phố Bontar, nên cũng không có mấy ai nhận ra bọn họ.

Lần này bọn họ đến đây, tự nhiên cũng là vì buổi họp báo ra mắt sản phẩm của Thương hội Tân Phi.

Thương hội Tân Phi là tâm điểm chú ý của công chúng, dù là ở Thành phố Saltan hay Thành phố Karma, đăng tải những tin tức liên quan đến Thương hội Tân Phi lên báo chí chắc chắn sẽ không sai.

Hơn hai tháng trước,"Báo thường ngày Karma" đã có một loạt bài báo theo dõi về việc Thương hội Tân Phi đầu tư xây dựng nhà máy gần Thành phố Karma, thu hút sự quan tâm của đông đảo người dân Thành phố Karma, cũng khiến "Báo thường ngày Karma" nhận được nhiều sự quan tâm hơn ở Thành phố Karma, doanh số bán báo tăng vọt, từ đó nhận được sự quan tâm đặc biệt của Thành chủ - Bá tước Annalise.

Vì vậy, đối với bất kỳ tin tức nào của Thương hội Tân Phi,"Báo thường ngày Karma" đều không bao giờ bỏ lỡ.

Nhìn thấy mấy tên đồng nghiệp của "Báo buổi sáng Saltan" đang liều mạng chen chúc về phía cổng lớn của Trung tâm dịch vụ sản phẩm Tân Phi, Phó tổng biên tập Rhein của "Báo thường ngày Karma" - người tự mình dẫn đội đến đây lần này, vung tay lên, ra hiệu cho hai thuộc hạ lập tức chen chúc vào trong, ý đồ giành lấy một vị trí tốt hơn.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đám đông đột nhiên náo động.

"Nhìn kìa, Hội trưởng Hứa ra rồi!"

"A! Thiên thần ơi, tôi còn nhìn thấy ai kìa? Tiểu thư Stella!

Trời đất ơi! Tôi hạnh phúc quá, thế mà lại được gặp cô ấy!"

"Ôi, không! Tiểu thư Stella thế mà lại nắm tay Hội trưởng Hứa! Chẳng lẽ hai người họ đã là người yêu của nhau rồi sao? Không thể nào!"

"Sao lại không thể? Tiểu thư Stella xinh đẹp như vậy, ngoại trừ Hội trưởng Hứa, anh tìm cho tôi một người xứng với cô ấy xem?"

"Nhưng mà... nhưng mà Tiểu thư Stella là nữ thần trong lòng tôi, sao cô ấy có thể... sao cô ấy có thể yêu đương được! Không, tôi muốn chết!"

"Cút! Muốn chết thì đi chỗ khác, nhường chỗ cho người khác."...

Nghe thấy cuộc trò chuyện của đám đông, Rhein cố gắng nhảy lên, liền nhìn thấy ở cửa lớn của Trung tâm dịch vụ sản phẩm Tân Phi, Hứa Dịch quả nhiên đang nắm tay Stella, mỉm cười nhìn mọi người dưới bậc thang.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Rhein cũng không khỏi thoáng qua một tia mất mát, sau đó lắc đầu, tỉnh táo lại.

Nữ thần trong lòng đa số người dân Thành phố Bontar, Thành phố Saltan và Thành phố Karma - Tiểu thư Stella, thế mà lại yêu đương với Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi!

Đây có khi còn là một tin tức nóng hổi hơn cả buổi họp báo ra mắt sản phẩm mà Thương hội Tân Phi đặc biệt tổ chức!

Chương 284: Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động (1/2)

Nhìn thấy phản ứng dữ dội của đám đông bên dưới, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười với Stella: "Stella, hôm nay em cùng anh xuất hiện như vậy, có khi nào khiến fan của em ít đi không?"

Stella khẽ hừ một tiếng, hất mái tóc vàng óng ả, kiêu ngạo nói: "Ít thì ít, em không quan tâm. Em muốn cho mọi người biết rằng, hiện tại em đã có người mình thích!"

Nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của Stella, Hứa Dịch không khỏi bật cười, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Nếu đổi lại là những cô gái khác, e rằng rất khó có thể làm như Stella, công khai chuyện tình cảm của mình trước mặt nhiều người như vậy.

Huống chi Stella hiện tại ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận đều rất nổi tiếng, được rất nhiều người đàn ông coi là nữ thần trong lòng.

Lần công khai chuyện tình cảm này, chắc chắn sẽ khiến các fan hâm mộ của cô bị tổn thương nặng nề.

Nếu đổi lại là những ngôi sao nhỏ trên Trái Đất, chắc chắn sẽ không bao giờ lựa chọn làm như vậy.

Tất nhiên, cũng có một số ngôi sao nhỏ cố tình tạo ra một số tin đồn thất thiệt để tăng độ nổi tiếng của bản thân.

"Chuyện của anh và Stella có được coi là tin đồn thất thiệt không nhỉ?" Hứa Dịch không khỏi nghĩ đến vấn đề này."Có lẽ là

vậy, dù sao thì chúng ta cũng có thể coi là người của công chúng rồi."

Nghĩ đến việc vì Thương hội Tân Phi, bản thân cũng có thể coi là một ngôi sao không nhỏ, Hứa Dịch không khỏi lộ ra nụ cười khổ, lắc đầu, ổn định lại tinh thần, liếc nhìn những người đang ồn ào bên dưới, giơ tay phải lên.

Như có ma lực nào đó, Hứa Dịch vừa mới giơ tay lên, nhóm người gần anh nhất lập tức im lặng, đồng loạt nhìn chằm chằm vào anh không nói nữa.

Rồi sự im lặng này nhanh chóng lan ra xung quanh, chẳng mấy chốc, Phố Thương mại vốn còn rất ồn ào bỗng chốc im lặng như tờ, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía Hứa Dịch.

Đối với hiệu ứng này, Hứa Dịch có chút bất ngờ nhưng cũng rất vui mừng, khẽ ho một tiếng, nói lớn: "Chào mọi người, tôi là Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi, cảm ơn mọi người đã đến tham dự buổi ra mắt sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Đây là lần đầu tiên Thương hội Tân Phi tổ chức buổi ra mắt sản phẩm, tin chắc rằng cũng là lần đầu tiên Thành phố Bontar có Thương hội tổ chức buổi ra mắt sản phẩm. Cái gọi là buổi ra mắt sản phẩm, chính là để giới thiệu sản phẩm mới. Lần ra mắt sản phẩm này, tôi sẽ giới thiệu với mọi người một sản phẩm mới sắp ra mắt của Thương hội Tân Phi chúng tôi, tên là Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động..."

Đám đông bên dưới lập tức ồ lên.

Mọi người đều biết Nồi Cơm Ma Thuật là một loại Máy Móc Ma Thuật Gia Dụng chuyên dùng để nấu cơm do Thương hội Tân Phi nghiên cứu phát triển, trong nhà của rất nhiều người ở đây đều có một hoặc thậm chí là hai chiếc.

Nhưng Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động là cái gì? Thêm từ "tự

động", rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

"Hội trưởng Hứa, ngài có thể giải thích Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này là có ý gì không?" Trong đám đông, một phóng viên của 《 Nhật báo buổi sáng Saltan 》 giơ cao tay lên hỏi lớn.

Hứa Dịch liếc nhìn người phóng viên kia, từ cây bút và cuốn sổ tay trên tay anh ta nhận ra thân phận của anh ta, liền mỉm cười gật đầu, giải thích: "Cái gọi là Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động, là so với Nồi Cơm Ma Thuật mà Thương hội chúng tôi sản xuất trước đây. Mặc dù Nồi Cơm Ma Thuật trước đây rất tiện lợi khi nấu cơm, nhưng nó có một nhược điểm, đó là người sử dụng phải tự ước lượng thời gian để tắt nó. Còn Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động, bạn chỉ cần cho lượng gạo và nước thích hợp vào, sau đó nhấn công tắc, những việc khác không cần quan tâm."

"Vậy cơm sẽ không bị cháy sao?" Phóng viên của 《 Nhật báo buổi sáng Saltan 》 một lần nữa thay mọi người đặt câu hỏi thắc mắc trong lòng.

"Tất nhiên là không rồi. Cơm trong Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động sau khi chín sẽ tự động ngắt, không tiếp tục nấu nữa, vì vậy bạn không phải lo lắng cơm sẽ bị cháy." Hứa Dịch đáp.

Vừa dứt lời, bên dưới lại ồ lên một trận.

"Hả? Sao có thể như vậy được?"

"Đúng vậy, Nồi Cơm Ma Thuật chẳng phải chỉ là một cục sắt sao? Sao nó biết cơm chín lúc nào?"

"Đúng vậy, điều này thật khó tin. Lừa người sao?"

"Chắc là không phải lừa người đâu nhỉ? Trước mặt nhiều người như vậy, anh ta nói dối như vậy để làm gì? Không cần uy tín của Thương hội nữa sao?"

"Nhưng... nhưng điều này thật giả tạo. Sao có thể tự động ngắt lửa được chứ..."

"Xem anh ta nói tiếp thế nào đã."

"Ừm. Những Máy Móc Ma Thuật mà Thương hội Tân Phi làm ra trước đây đều rất thần kỳ, làm ra thêm một số thứ thần kỳ hơn nữa cũng không chừng."

"Điều này thì..."...

Nhìn thấy mọi người xôn xao bàn tán, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, vẫy tay ra hiệu, hai nhân viên trung tâm dịch vụ sản phẩm đã chuẩn bị sẵn sàng liền bưng một chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động mới tinh, một bát gạo và một thùng nước nhỏ ra.

Nhìn thấy chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động trong tay nhân viên, mọi người lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lần này, Phó tổng biên tập Rhein của 《 Nhật báo Karma 》 đã nhanh tay hơn phóng viên của 《 Nhật báo buổi sáng Saltan 》, lớn tiếng hỏi: "Hội trưởng Hứa, đây chính là Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động mà ngài nói sao? Sao nó lại có màu bạc? Chẳng lẽ các người đã mạ bạc lên nó sao?"

Màu sắc bên ngoài của chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động mà mọi người nhìn thấy quả thật là một lớp màu bạc, hơn nữa kiểu dáng tổng thể rất mượt mà tự nhiên, vô cùng đẹp mắt, khiến người ta vừa nhìn thấy đã không khỏi yêu thích.

So với Nồi Cơm Ma Thuật màu đỏ đen giống hệt một cục sắt mà Thương hội Tân Phi sản xuất trước đây, chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này ít nhất cũng đẹp hơn gấp mười lần!

"Mạ bạc?" Hứa Dịch lắc đầu."Không, tất nhiên là không thể nào. Vị tiên sinh này, Nồi Cơm Ma Thuật là dùng để nấu cơm, nếu mạ bạc lên, rất có thể sẽ khiến bạc vụn lẫn vào cơm, ăn vào bụng

sẽ có hại cho cơ thể. Máy Móc Ma Thuật Gia Dụng do Thương hội Tân Phi chúng tôi sản xuất rất chú trọng đến việc bảo vệ sức khỏe con người, sao có thể xảy ra sai sót như vậy được."

"Vậy sao nó lại có màu bạc này? Tôi chưa từng nghe nói có loại kim loại nào có màu sắc này." Rhein lại hỏi.

Hứa Dịch rất muốn đáp lại anh ta một câu "kém hiểu biết", kim loại màu bạc nhiều vô số kể, ngoài bạc ra, phổ biến nhất chính là nhôm. Ngay cả sắt nguyên chất cũng có màu bạc, căn bản không thể nói là hiếm thấy.

Nhưng nghĩ đến việc trên Lục địa Saiens dường như rất ít mỏ nhôm, còn sắt nguyên chất thì càng không thể luyện ra được, cho nên Rhein không biết cũng không thể trách anh ta được.

"Điều này cần phải giới thiệu long trọng một chút. Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này là sản phẩm mới mà Thương hội Tân Phi chúng tôi dồn toàn lực nghiên cứu phát triển gần đây, ngoài việc áp dụng công nghệ mới, giúp nó có chức năng nấu cơm tự động, còn sử dụng Thép Hợp Kim mà Thương hội chúng tôi mới nghiên cứu thành công để chế tạo, về mặt chất liệu còn tiên tiến hơn Nồi Cơm Ma Thuật thế hệ trước." Hứa Dịch nói.

Chương 285: Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động (2/2)

"Thép Hợp Kim? Đó là thứ gì?" Lần này ngay cả Rhein tự cho mình là người có kiến thức rộng rãi cũng có chút khó hiểu, càng khỏi phải nói đến những người xem náo nhiệt khác.

"Cái gọi là Thép Hợp Kim, chính là loại vật liệu mới được luyện ra từ sắt là chủ yếu, nhưng được thêm vào một số thứ khác. Loại thép hợp kim dùng để chế tạo Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này, tôi đặt tên cho nó là Thép Bạc Lá. Loại thép này ngoài việc có màu bạc rất đẹp, còn có một đặc tính rất ưu việt, đó chính là không bị gỉ!"

Khán giả bên dưới lại ồ lên.

"Không bị gỉ? Sao có thể như vậy được!"

"Đúng vậy, chỉ cần là đồ bằng sắt, làm sao có thể không bị gỉ được?"

"Hội trưởng Hứa này nói khoác cũng phải có giới hạn chứ? Anh ta đã nói cái gì mà Thép Bạc Lá cũng là được luyện từ sắt, vậy sao có thể không bị gỉ được."

"Ha, sắt không gỉ, đây quả thực là câu chuyện cười lớn nhất mà tôi từng nghe thấy trong đời!"...

Nghe thấy những lời bàn tán xôn xao bên dưới, Hứa Dịch chỉ cười mà không nói, đợi đến khi mọi người hơi im lặng, anh mới nói tiếp: "Tất nhiên, ưu điểm không gỉ này nhất thời bán hội cũng không nhìn ra được, bây giờ chúng ta hãy cùng xem những ưu

điểm khác của Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động được chế tạo từ Thép Bạc Lá này." Liếc nhìn xuống dưới, Hứa Dịch hỏi một người đàn ông ăn mặc lịch sự, đứng cách anh không xa: "Vị tiên sinh này, nhà anh đã mua Nồi Cơm Ma Thuật của Tân Phi chúng tôi chưa?"

Người đàn ông ngẩn người, vội vàng gật đầu: "Tất nhiên là đã mua rồi. Nhà tôi không chỉ có Nồi Cơm Ma Thuật Tân Phi, còn có Quạt Ma Thuật Tân Phi, mùa đông quá lạnh còn bị vợ ép mua thêm một cái Máy Điều Hòa Ma Thuật Nóng Lạnh Tân Phi, cộng thêm hai chiếc Đèn Bàn Ma Thuật Tân Phi mua cách đây mấy hôm, bây giờ nhà tôi chỗ nào cũng là đồ của Thương hội Tân Phi các anh."

Hứa Dịch cười: "Có vẻ như anh là khách hàng thân thiết của Thương hội Tân Phi chúng tôi, tôi xin thay mặt Thương hội Tân Phi cảm ơn sự ủng hộ của anh. Nào, nếu nhà anh đã mua Nồi Cơm Ma Thuật thế hệ đầu tiên của chúng tôi, vậy bây giờ anh hãy cầm chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động hoàn toàn mới này xem thử, xem chúng có gì khác biệt."

Người đàn ông nhận lấy Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động từ tay Hứa Dịch, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ơ? Nhẹ quá. Để tôi xem... Ít nhất cũng nhẹ hơn chiếc Nồi Cơm Ma Thuật ở nhà tôi gần một nửa!"

"Thật sao? Cho tôi xem thử." Một người đàn ông khác bên cạnh anh ta giật lấy, nhấc lên thử, cũng kinh ngạc nói: "Đúng vậy, nhẹ hơn rất nhiều. Kỳ lạ, nhìn kích thước cũng như nhau, độ dày cũng gần như nhau, sao lại nhẹ hơn nhiều như vậy? Này Hội trưởng Hứa, cái gì mà Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động của các anh, chẳng lẽ là ăn bớt nguyên liệu đấy chứ?"

Hứa Dịch bật cười: "Tất nhiên là không rồi. Sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi đều đảm bảo chất lượng, sao có thể ăn bớt nguyên liệu được. Sở dĩ Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này nhẹ hơn nhiều so với Nồi Cơm Ma Thuật thế hệ đầu tiên cũng là vì

đặc tính của Thép Bạc Lá. Loại thép này so với thép thô thông thường quả thật nhẹ hơn một chút, nhưng đừng lo lắng, độ cứng của nó tuyệt đối không hề kém cạnh thép thô, nào, để tôi biểu diễn cho mọi người xem thử."

Hứa Dịch lấy lại Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động từ tay người đàn ông kia, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, giơ cao lên, sau đó buông hai tay ra trong tiếng kinh hô của mọi người.

"Rầm..."

Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động nặng nề rơi xuống bậc thang trước mặt Hứa Dịch, nảy lên cao nửa mét, rồi lại rơi xuống, lăn lóc từ trên bậc thang xuống.

Những người đang vây quanh trước bậc thang nhìn thấy Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động lăn tới, liền né sang hai bên như tránh thú dữ, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng nhìn chằm chằm vào nó, như thể Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra con quái vật nào đó.

Một lúc sau, thấy không có động tĩnh gì, người đàn ông ban nãy lấy hết can đảm, bước tới nhặt Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động lên.

Cầm trên tay xem xét cẩn thận một lúc, anh ta không khỏi kinh ngạc kêu lên: "Không thể nào! Vậy mà không hề hỏng hóc gì!"

Những người xung quanh nghe thấy câu này, vội vàng vây lại.

Tuy nhiên, họ đã xem xét kỹ lưỡng chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này, vậy mà thật sự không phát hiện ra bất kỳ hư hỏng nào!

Ngoài hai vết xước trên vỏ, chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này vậy mà hoàn toàn giống hệt như mới!

Mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Hứa Dịch.

Chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này, thật sự quá thần kỳ rồi phải không?

Hứa Dịch lấy lại Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động, cười nói với mọi người: "Được rồi, bây giờ mọi người đã thấy nó chắc chắn như thế nào rồi, tiếp theo tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem chức năng quan trọng nhất của chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này, đó chính là nấu cơm."

Hứa Dịch đặt Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động lên bàn bên cạnh, sau đó dưới sự chứng kiến của mọi người, cho gạo đã chuẩn bị sẵn vào, thêm lượng nước thích hợp, đậy nắp lại, cuối cùng nhấn công tắc.

"Tinh..."

Một tiếng động nhẹ vang lên, trong một ô cửa sổ nhỏ bằng thủy tinh mà mọi người ban đầu không biết dùng để làm gì trên Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động, bỗng sáng lên một ngọn lửa màu đỏ rực.

Hứa Dịch chỉ vào ngọn lửa đỏ rực nói: "Mọi người nhìn kỹ, khi ô cửa sổ này sáng lên màu đỏ, có nghĩa là Nồi Cơm Ma Thuật đang nấu cơm, còn khi nó tắt, có nghĩa là Nồi Cơm Ma Thuật không hoạt động."

Mọi người không khỏi âm thầm gật đầu.

Thiết kế này tuy nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng lại rất chu đáo và tiện dụng.

Có thể thấy, Thương hội Tân Phi quả thật rất tâm huyết trong việc thiết kế Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này.

Hứa Dịch liếc nhìn Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động, sau đó quay

sang mọi người.

"Chờ cơm chín còn một khoảng thời gian nữa. Tôi biết mọi người chắc chắn còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, vậy nhân lúc này, xin mời mọi người cứ tự nhiên đặt câu hỏi. Tôi sẽ cố gắng trả lời."

Vừa dứt lời, Rhein đã lớn tiếng hỏi: "Hội trưởng Hứa, tôi có một câu hỏi."

"Xin mời."

"Tôi phát hiện ra, lúc nãy ngài và Tiểu thư Stella cùng nhau đi ra, hai người nắm tay nhau, xin hỏi quan hệ hiện tại giữa ngài và Tiểu thư Stella là gì? Đã là người yêu của nhau rồi sao?"

Câu hỏi này vừa thốt ra, cả hội trường lập tức chìm vào im lặng.

Chương 286: Hãy Trả Giá Đi (1/2)

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Hứa Dịch và Stella trên bậc thang, không ai lên tiếng, sợ bỏ lỡ bất kỳ chữ nào trong câu trả lời của Hứa Dịch.

Hứa Dịch hơi sững sờ, không ngờ câu hỏi đầu tiên lại nhắm vào mình và Stella, chẳng liên quan gì đến Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động.

"Chuyện này... tuy là chuyện riêng tư của tôi và Stella, nhưng vì anh đã hỏi trước mặt nhiều người như vậy, và tôi cũng đã hứa sẽ trả lời, vậy tôi xin trả lời." Hứa Dịch đưa tay trái ra, nắm chặt tay phải của Stella, giơ cao lên, nói lớn: "Đúng vậy, tôi rất hạnh phúc và may mắn thông báo với mọi người rằng, tôi và Stella hiện tại là người yêu của nhau!"

Cả hội trường chìm vào im lặng, nhưng chỉ trong giây lát, tiếng ồn ào lại bùng nổ.

"Trời ơi! Thật sao?"

"Nữ thần của tôi lại yêu người đàn ông khác, tôi... tôi không tin!"

"Không! Không phải vậy! Nhất định là tôi hoa mắt rồi! Nhất định là tôi nghe nhầm rồi! Tiểu thư Stella cao quý và thanh lịch như nữ thần, sao có thể yêu đương với đàn ông được? Chắc chắn là giả!"

"Haizzz, nếu là người đàn ông khác thì tôi nhất định không

chấp nhận, nhưng Hội trưởng Hứa thì... tôi miễn cưỡng chấp nhận được."

"Đúng vậy. Ở Thành phố Bontar này, hay nói đúng ra là ở Vương quốc Lanpari này, chắc không còn người đàn ông trẻ tuổi nào xuất sắc hơn Hội trưởng Hứa nữa. Còn trẻ như vậy đã là Hội trưởng của một Thương hội lớn như vậy, nghe nói bản thân còn là một Pháp sư mạnh mẽ, ngoại trừ không phải quý tộc ra thì quả là hoàn hảo."

"Hừ, thân phận quý tộc thì có gì hay? Chính vì Hội trưởng Hứa là thường dân mới tốt, điều này chứng minh không phải cô gái xinh đẹp nào cũng chỉ muốn gả cho quý tộc. Tiểu thư Stella, tôi ủng hộ cô gả cho Hội trưởng Hứa!"

"Đúng vậy, tôi cũng ủng hộ! Gả cho Hội trưởng Hứa còn hơn gả cho mấy cậu ấm quý tộc vô dụng kia!"

"Đúng vậy, ủng hộ sự lựa chọn của Tiểu thư Stella! Ủng hộ Hội trưởng Hứa!"...

Nghe thấy bên dưới vang lên những tiếng ủng hộ mình, thậm chí còn xen lẫn những tiếng hô hào ủng hộ Stella gả cho mình, Hứa Dịch không khỏi cảm thấy hơi ngượng ngùng, quay sang nhìn Stella, thấy cô ấy đang cười rạng rỡ, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tự tin và kiêu ngạo.

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Dịch, Stella quay đầu nhìn anh, trong mắt ánh lên vẻ đắc ý.

"Thế nào? Hứa Dịch, mắt nhìn của em không tệ chứ? Anh xem, mọi người đều ủng hộ chúng ta kìa."

Hứa Dịch không khỏi cười khổ: "Này, đó cũng là vì anh đủ ưu tú chứ. Nếu đổi thành người khác, có tin là sẽ bị đám đông giận dữ xé xác ngay lập tức không?"

Nụ cười trên mặt Stella càng thêm rạng rỡ.

"Tuy anh ưu tú đến mức khiến nhiều người phải thừa nhận, khiến em rất vui, nhưng em thích anh, không liên quan gì đến sự ưu tú mà họ nói. Mà là vì... bản thân anh khiến em thích."

Hứa Dịch mỉm cười, siết chặt tay Stella, quay sang hét lớn với đám đông bên dưới: "Cảm ơn sự ủng hộ và chúc phúc của mọi người dành cho tôi và Stella. Nhưng xin mọi người hãy chú ý, đây là buổi họp báo ra mắt sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi, vì vậy mong mọi người đừng hỏi những câu hỏi không liên quan đến sản phẩm của Thương hội Tân Phi."

Vài phóng viên của 《 Nhật báo Buổi sáng Saltan 》 liếc nhìn nhau, gật đầu, một phóng viên lớn tuổi giơ tay lên hỏi lớn: "Vậy Hội trưởng Hứa, tôi có một câu hỏi. Trong một tháng trở lại đây, cho dù là ở Thành phố Bontar, hay là Thành phố Saltan chúng tôi, thậm chí là Thành phố Karma và một số thành phố khác trong Vương quốc, đều xuất hiện rất nhiều Thương hội sản xuất Máy Móc Ma Thuật, anh có suy nghĩ gì về việc này?"

"Bọn phóng viên này cũng khá chuyên nghiệp đấy." Hứa Dịch thầm khen ngợi trong lòng, mỉm cười đáp: "Về tình hình anh nói, tôi cũng có chút hiểu biết. Suy nghĩ của tôi là, tôi rất vui, thậm chí có thể nói là rất mừng rỡ."

Đám đông bên dưới đều sững sờ, phóng viên kia nhíu mày hỏi tiếp: "Hội trưởng Hứa, chắc anh không nói thật đâu nhỉ. Xuất hiện thêm nhiều Thương hội cạnh tranh với Thương hội Tân Phi như vậy, chỉ làm ảnh hưởng đến doanh số bán sản phẩm của Thương hội Tân Phi, tại sao anh lại vui mừng và mừng rỡ?"

"Lý do tôi vui mừng, thậm chí là mừng rỡ, là vì ngoài Thương hội Tân Phi chúng tôi ra, cuối cùng cũng có những Thương hội khác bắt đầu nghiên cứu và sản xuất Máy Móc Ma Thuật. Điều này chứng tỏ mọi người cuối cùng đã bắt đầu coi trọng Máy Móc Ma

Thuật. Và một khi mọi người đã coi trọng, thì chứng tỏ ngành nghề này sẽ nhanh chóng phát triển sôi nổi, như vậy sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi sẽ càng dễ dàng được mọi người chấp nhận hơn, cũng có nghĩa là Thương hội chúng tôi có thể kiếm được nhiều tiền hơn. Anh nói xem, tôi là Hội trưởng, tại sao lại không vui mừng chứ?" Hứa Dịch cười đáp.

"Chẳng lẽ không lo lắng cạnh tranh ảnh hưởng đến doanh số sao?" Phóng viên hỏi tiếp."Xét cho cùng, người thì chỉ có bấy nhiêu, chỉ cần có một người mua Máy Móc Ma Thuật do Thương hội khác sản xuất, thì Thương hội Tân Phi các anh sẽ mất đi một khách hàng."

"Không không không, tôi nghĩ anh hiểu quá nông cạn về khách hàng và thị trường rồi." Hứa Dịch không chút khách khí lắc đầu: "Thực tế theo tôi thấy, người có thể mua Máy Móc Ma Thuật phải nhiều hơn hiện tại gấp vô số lần, thị trường của ngành nghề này cũng lớn hơn hiện tại gấp vô số lần. Nếu ví thị trường như một chiếc bánh gato, thì điều tôi muốn làm, là cố gắng hết sức để chiếc bánh gato này ngày càng lớn hơn, sau đó để cho người và Thương hội đến chia chiếc bánh gato này có thể chia được phần ngày càng lớn hơn, chứ không phải tất cả mọi người cùng tranh giành một miếng bánh gato bé tí ban đầu, kết cục là tất cả mọi người đều chết đói. Hơn nữa tôi tin chắc rằng, chiếc bánh gato Máy Móc Ma Thuật này là vô cùng vô cùng lớn, không chỉ có thể khiến Thương hội Tân Phi chúng tôi no bụng, mà còn có thể chứa được nhiều Thương hội khác cùng no bụng. Vì vậy đối với việc các Thương hội khác cũng bắt đầu nghiên cứu chế tạo Máy Móc Ma Thuật, tôi chân thành hoan nghênh."

Chương 287: Hãy Trả Giá Đi (2/2)

"Hội trưởng Hứa, tôi nghe nói có mấy Thương hội ở Thành phố Karma chúng tôi đã mua của Thương hội Tân Phi các anh mấy dây chuyền sản xuất Máy Móc Ma Thuật sản xuất Quạt Ma Thuật và Nồi Cơm Ma Thuật, có phải vậy không?" Phó tổng biên tập Rhein của 《 Nhật báo Karma 》 nhân cơ hội này hỏi lớn.

Hứa Dịch liếc nhìn anh ta, lần này phát hiện mình hình như có chút ấn tượng với người này, hình như đã từng gặp trong lễ khai trương nhà máy sản xuất của Thương hội Tân Phi ở Thành phố Karma.

"Đúng vậy. Cụ thể là có ba Thương hội ở Thành phố Karma đến mua dây chuyền sản xuất. Mà cách đây nửa tháng, dây chuyền sản xuất của ba nhà này đã chính thức được đưa vào sử dụng. Tôi nghĩ nếu anh bây giờ quay về Thành phố Karma, có khi có thể nhìn thấy Nồi Cơm Ma Thuật và Quạt Ma Thuật không phải của Tân Phi đấy." Hứa Dịch nói.

"Nhưng mà Hội trưởng Hứa, chắc anh chưa chuyển giao công nghệ liên quan đến Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này cho họ chứ nhỉ?" Rhein chỉ vào chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động đã bốc khói trắng nghi ngút hỏi.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tôi hoan nghênh các Thương hội khác gia nhập ngành nghề này, và có thể cho họ sự hỗ trợ cơ bản nhất, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ giao nộp tất cả thành quả nghiên cứu của Thương hội Tân Phi cho đến nay. Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này là thành quả nghiên cứu phát triển mới nhất

của Thương hội Tân Phi chúng tôi, cũng đại diện cho vị trí dẫn đầu hiện tại của Thương hội Tân Phi. Còn những người hoặc Thương hội khác muốn đuổi kịp Thương hội Tân Phi, được thôi, hãy thể hiện thành ý của các người đi!"

Nhìn Hứa Dịch có vẻ hơi bức người, đám đông bên dưới nhất thời không nói nên lời.

Rhein không khỏi cười khổ.

Những gì Hứa Dịch nói đều là sự thật.

Thành quả mà Thương hội Tân Phi đạt được hiện tại đều là do chính họ tự mình nỗ lực giành được, những người và Thương hội khác không có tư cách yêu cầu họ giao nộp những thành quả này một cách vô điều kiện.

Muốn gia nhập ngành nghề này và đuổi kịp Thương hội Tân Phi, ngoài việc cúi đầu trước Thương hội Tân Phi, có được một số hỗ trợ kỹ thuật từ họ, thì chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của chính mình.

Tất nhiên, cũng có một cách làm trái ngược với quang minh chính đại...

Rhein chợt nảy ra ý định, định hỏi tiếp, lại nghe thấy một tiếng "tinh" vang lên.

Ngạc nhiên nhìn sang, liền thấy ánh sáng trong ô cửa sổ nhỏ bằng thủy tinh trên Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động, lúc nãy vẫn sáng đèn đỏ, bỗng nhiên tắt ngúm, còn công tắc Hứa Dịch vừa mới ấn xuống cũng bật trở về vị trí ban đầu.

"Mọi người, cơm chín rồi."

Hứa Dịch cười lớn, mở nắp Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động ra, một mùi thơm nồng của cơm ngay lập tức tỏa ra, khiến một số

người quên ăn sáng bụng sôi ùng ục.

Mọi người nhìn mẻ cơm trắng nõn chín đều trong Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động, không khỏi cảm thán.

Chiếc Nồi Cơm Ma Thuật Tự Động này, vậy mà thực sự là tự động!

Trong một căn nhà nhỏ bình thường ở Thành phố Saltan, Zimiro nhìn chằm chằm vào tờ 《 Nhật báo Buổi sáng Saltan 》 trên tay, vẫn còn mùi mực, trong mắt ánh lên vẻ căm hận và không cam lòng.

"Mẹ kiếp, tên Hứa Dịch đáng chết này, rõ ràng là âm hiểm nhỏ nhen, còn nói nghe hay ho như vậy! Giả tạo!" Ánh mắt Zimiro lướt qua dòng tiêu đề lớn trên tờ 《 Nhật báo Buổi sáng Saltan 》, không nhịn được nữa, hung hăng xé tờ báo thành từng mảnh, quay sang nhìn Rem ngồi bên chiếc bàn khác, trên tay cũng cầm một tờ 《 Nhật báo Buổi sáng Saltan 》, im lặng không nói: "Này, Rem, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn tên đó vênh váo sao?"

So với lúc trước ở Tháp Ma pháp Camillo, Rem bây giờ gầy đi rất nhiều, trên mặt cũng mất đi vẻ rạng rỡ, cả người trông vô cùng sa sút và u ám.

Nghe thấy câu hỏi của Zimiro, Rem cười khổ một tiếng: "Chứ biết làm sao? Chúng ta vất vả lắm mới giải mã được bí mật của Nồi Cơm Ma Thuật Tân Phi, vốn tưởng rằng có thể dựa vào cái này để cạnh tranh với hắn, ai ngờ hắn chỉ cần ra tay một cái, đã tung ra một thứ vượt xa chúng ta, anh nói xem chúng ta lấy gì đấu với hắn?"

"Chẳng lẽ anh định nhận thua như vậy sao?" Zimiro tức giận nói."Là ai đã nói với tôi nhất định phải tạo ra thành tích, vượt qua tên Hứa Dịch đó, để Vina nhìn mình bằng con mắt khác? Bây giờ anh lại từ bỏ như vậy, chẳng lẽ anh định từ bỏ cả Vina sao?"

Nghe thấy cái tên "Vina", trên mặt Rem thoáng qua vẻ đau khổ, thở dài nói: "Đừng nhắc đến cô ấy nữa. Từ sau lần cô ấy lựa chọn đến Thương hội Tân Phi, tôi không đi cùng cô ấy, tôi liền cảm thấy khoảng cách giữa hai chúng tôi ngày càng xa. Bây giờ... tôi cảm thấy chúng tôi đã không còn hi vọng nữa."

"Sao vậy? Cô ấy bị Hứa Dịch cướp mất rồi, anh liền định nhận thua như vậy? Anh có còn là đàn ông không?!" Zimiro quát lớn.

Hơi thở của Rem bỗng chở nên dồn dập, hít sâu vài hơi, ngẩng phắt đầu nhìn thẳng vào Zimiro, gầm lên: "Vậy anh bảo tôi phải làm sao? Bây giờ cô ấy đã là nhân viên dưới trướng tên Hứa Dịch chết tiệt đó rồi, cô ấy thậm chí còn rất vui vẻ kể với tôi về một số chuyện nhỏ nhặt khi làm việc ở Thương hội Tân Phi chết tiệt đó! Bây giờ trái tim cô ấy đã thuộc về Thương hội Tân Phi rồi, anh bảo tôi làm sao thắng được Thương hội Tân Phi, cướp cô ấy về đây?"

Nhìn vẻ mặt kích động của Rem, nét mặt Zimiro thay đổi, bỗng nhiên cười khẩy, đưa tay ôm lấy vai Rem, thần bí nói nhỏ: "Thực ra cũng không phải là không có cách, chỉ là anh có đồng ý hay không..."

Chương 288: Gia công linh kiện (1/2)

Sau khi buổi họp báo ra mắt sản phẩm của Thương hội Tân Phi kết thúc, Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng lại một lần nữa rơi vào trạng thái bận rộn.

Trong Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng mới được đưa vào sử dụng vào tháng trước, 500 công nhân ban đầu, cộng thêm 200 công nhân mới được tuyển dụng, tổng cộng 700 người đang làm việc hết công suất, bắt đầu làm thêm giờ để kịp tiến độ cho đơn hàng Nồi cơm Ma thuật Tự động mới.

Lần này, vì không ít cư dân Thành phố Bontar đã tận mắt chứng kiến chất lượng và chức năng mạnh mẽ của Nồi cơm Ma thuật Tự động thế hệ mới, nên họ cực kỳ hào hứng với sản phẩm của Thương hội Tân Phi.

Tin đồn được truyền tai nhau, khiến hầu như tất cả mọi người trong và ngoài Thành phố Bontar đều biết đến sự tiện lợi của Nồi cơm Ma thuật Tự động thế hệ mới, đến nỗi ngay cả ở Thành phố Bontar, nơi tỷ lệ tiêu thụ gạo không cao, cũng xuất hiện một lượng đơn đặt hàng khổng lồ lên tới 5. 000 chiếc.

Và sau những bài báo phóng đại đôi chút của tờ 《 Nhật báo Buổi sáng Saltan 》, 《 Nhật báo Karma 》 và một số tờ báo khác, một số thành phố khác cũng trở nên khá quan tâm đến Nồi cơm Ma thuật Tự động này, ngay khi buổi họp báo kết thúc, đã có không ít thương nhân từ các thành phố khác tìm đến Hứa Dịch để đặt hàng trước.

Chỉ trong vòng ba ngày, đơn đặt hàng Nồi cơm Ma thuật Tự

động từ các thành phố khác đã vượt quá 20. 000 chiếc.

Và điều khiến Hứa Dịch vui mừng nhất là chiếc Nồi cơm Ma thuật Tự động thế hệ mới này thậm chí còn được bán đến Thành phố Karamay, cách Thành phố Bontar 150 km.

Phải biết rằng Thành phố Karamay cách Thành phố Anweimar chưa đến 100 km. Sản phẩm của Thương hội Tân Phi hiện có thể phủ sóng đến Thành phố Karamay, vậy thì việc mở rộng phạm vi phủ sóng đến Thành phố Anweimar cũng không có gì lạ.

Tất nhiên, trên thực tế, đã có không ít sản phẩm của Thương hội Tân Phi xuất hiện trong Thành phố Anweimar.

Victor và ba thiếu gia quý tộc khác đã bán được hơn 300 chiếc Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh chỉ trong vòng chưa đầy ba tháng mùa đông.

Và mỗi chiếc Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh, họ có thể kiếm được hơn 10 đồng vàng, tính ra đã kiếm được hơn 3. 000 đồng vàng.

Ngay cả khi chia đều cho ba người, mỗi người cũng nhận được hơn 1. 000 đồng vàng.

Một khoản tiền lớn như vậy, trước đây họ chưa từng dám nghĩ tới.

Nếm trải được ngon ngọt, ba người họ giờ đây không còn là những công tử bột suốt ngày rong chơi ở Thành phố Anweimar nữa, mà bắt đầu nghiêm túc hơn trong việc xây dựng mối quan hệ tốt với Thương hội Tân Phi, tiếp tục buôn bán các loại Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất tại Thành phố Anweimar.

Họ thậm chí còn nghe theo lời khuyên của Hứa Dịch, dùng số vốn kiếm được ban đầu để mở một Cửa hàng Chuyên doanh Máy

móc Ma thuật Tân Phi tại Thành phố Anweimar, chuyên bán Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi.

Vì mùa đông đã qua, cửa hàng chuyên doanh này hiện không còn bán Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh nữa, mà chuyển sang bán Đèn bàn Ma thuật và Nồi cơm Ma thuật không bị giới hạn bởi mùa nào.

Hứa Dịch đã thông báo trước cho ba người khi ra mắt Nồi cơm Ma thuật Tự động thế hệ mới.

Victor lập tức quyết định, trực tiếp mua 1. 000 chiếc Nồi cơm Ma thuật Tự động từ Thương hội Tân Phi.

Nếu cộng cả đơn hàng này, thì ngay khi mới ra mắt, doanh số bán Nồi cơm Ma thuật Tự động đã lên tới gần 30. 000 chiếc.

Mặc dù Nồi cơm Ma thuật Tự động sử dụng Thép Bạc lá mới và chức năng nấu cơm tự động bằng bộ điều khiển nhiệt độ từ tính mà Hứa Dịch sao chép từ Trái đất, nhưng chi phí chỉ tăng lên một chút, từ chưa đến 1 đồng vàng của Nồi cơm Ma thuật thế hệ đầu tiên lên hơn 1 đồng vàng một chút mà thôi.

Tuy nhiên, Nồi cơm Ma thuật Tự động được ưa chuộng hơn nhờ thiết kế mới lạ và kiểu dáng đẹp mắt, giá bán cũng tăng từ 3 đồng vàng lên 3,5 đồng vàng, lợi nhuận trên mỗi chiếc còn cao hơn.

Bán được gần 30. 000 chiếc như vậy, Thương hội Tân Phi đã thu về khoản lợi nhuận khổng lồ hơn 50. 000 đồng vàng.

Và với việc Xưởng sản xuất mới được đưa vào sử dụng, dây chuyền sản xuất Nồi cơm Ma thuật Tự động thế hệ mới đã tăng lên ba dây chuyền, năng suất tăng vọt gấp đôi.

Việc hoàn thành đơn hàng 30. 000 chiếc Nồi cơm Ma thuật Tự động này chỉ mất chưa đầy hai tháng.

Hơn nữa, Nhà máy bên ngoài Thành phố Karma hiện đã được đưa vào sử dụng, mặc dù năng suất chưa cao do chưa tuyển dụng đủ công nhân, nhưng đã có thể chia sẻ một phần áp lực cho Nhà máy Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, đối với Thương hội Tân Phi, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện nay vẫn là hoàn thành đơn đặt hàng khổng lồ của Cơ quan Nông nghiệp, vì vậy những người lùn trong Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật thậm chí còn phải tăng ca nhiều hơn cả công nhân trong Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Hứa Dịch cũng rất bất lực về điều này, trước khi chính sách giấy phép lao động được Nghị viện Vương quốc Lanpari thông qua, Thương hội Tân Phi thực sự không thích hợp tuyển dụng quá nhiều người lùn, năng suất chỉ có thể dừng lại ở mức này.

Trong lúc Hứa Dịch đang đau đầu suy nghĩ cách nâng cao năng suất của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật, Hội Tân Phi đã chào đón một vị thương nhân đặc biệt.

"Cái này... cái đó... cái kia, Hội trưởng Hứa, chào anh. Tôi... tôi tên là ... Freeman, là... ừm... người tham gia đợt đầu tiên của cái Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân của Thương hội các anh..."

Chương 289: Gia công linh kiện (2/2)

Hứa Dịch nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên có khuôn mặt chất phác, nói năng ấp úng vì căng thẳng, trông như thể bị ngọng, trước mặt, cố gắng nhớ lại một lúc, rồi chợt "ồ" lên một tiếng, chỉ vào anh ta nói: "Tôi nhớ ra rồi, anh là người ăn khỏe nhất trong cuộc thi lần trước!"

Freeman cười hai tiếng, có vẻ như đã bớt căng thẳng hơn sau khi Hứa Dịch nhắc đến chuyện ăn khỏe, gật đầu nói: "Đúng vậy, là tôi. Lần trước tôi đến thành phố, vừa hay gặp các anh tổ chức cuộc thi ăn khỏe, tôi đã giành giải nhất. Sau đó... sau đó thì tham gia Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân."

"Ừm, tôi nhớ anh đã trả hết tiền ngay sau khi thu hoạch vụ thu, là người đầu tiên trả hết nợ trong số những người nông dân tham gia Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân lần trước." Hứa Dịch gật đầu, nói tiếp: "Xem ra anh đã rất chăm chỉ trong vụ thu hoạch vừa rồi, chỉ với một vụ thu hoạch mà đã kiếm được nhiều tiền như vậy nhờ chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ."

Nghe Hứa Dịch nhắc đến Máy gặt Ma thuật Nhỏ, Freeman cười rất vui vẻ: "Hội trưởng Hứa, cũng phải cảm ơn Thương hội Tân Phi của anh, nếu không có kế hoạch của các anh, tôi sao có thể mua nổi thứ đồ chơi lớn như Máy gặt Ma thuật chứ. Nói thật, anh và Thương hội Tân Phi chính là ân nhân của tôi. Gia đình tôi bây giờ được ăn no mặc ấm, tất cả là nhờ anh."

Hứa Dịch cười, xua tay nói: "Việc hỗ trợ các anh là một chuyện, còn việc các anh có tự nỗ lực hay không lại là chuyện

khác. Trong số những người nông dân tham gia kế hoạch hỗ trợ lần trước, cũng có vài người không chịu khó làm ăn, kết quả là không trả được nợ, bị chúng tôi thu hồi lại Máy móc Ma thuật Canh tác."

"Hừ! Những kẻ lười biếng như vậy, có cơ hội mà không biết nắm bắt, thật đáng đời!" Freeman hừ lạnh một tiếng.

Hứa Dịch mỉm cười, không nói thêm gì về chủ đề này nữa, hỏi: "Thôi được, Freeman, nói về anh đi. Lần này anh đích thân đến tìm tôi là có chuyện gì vậy? Phải chăng anh có ý kiến gì khác về Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân của chúng tôi?"

"Không, không phải là kế hoạch hỗ trợ, mà là..." Freeman không đến một mình, lần này đi cùng anh ta còn có vài người nông dân bình thường cũng đến từ Làng Ireland, nói đến đây, anh ta quay đầu nhìn vài người bạn đồng hành, nhận được ánh mắt khích lệ của họ, Freeman mới gật đầu thật mạnh, quay lại nhìn Hứa Dịch nói: "Cái đó... Hội trưởng Hứa, lần này tôi đến, là muốn bàn bạc với anh một chuyện. Anh thấy đấy, khi tôi dùng Máy gặt Ma thuật giúp dân làng thu hoạch, máy móc có bị hỏng vài lần, lúc đầu tôi chỉ có thể tìm đến trung tâm dịch vụ hậu mãi trong thành phố để sửa, sau đó nhiều lần quá, tôi tự học cách sửa. Sửa nhiều, tôi phát hiện ra, thực ra chiếc Máy gặt Ma thuật này cũng được lắp ráp từ những cục sắt. Anh thấy tôi nói đúng không?"

Hứa Dịch cảm thấy hơi buồn cười, gật đầu nói: "Mặc dù có chút khác biệt, nhưng anh nói như vậy cũng gần đúng."

"Ừm, chính là vậy. Có lần một tấm ván trong Máy gặt Ma thuật bị hỏng, nhân viên trung tâm bảo trì nói rằng muốn thay tấm ván này thì phải trả thêm tiền, tôi tiếc tiền, liền nảy ra ý định tìm thợ rèn trong làng làm cho tôi một cái theo mẫu. Sau khi thay vào, tuy cảm giác không được như trước, nhưng cũng tạm dùng được. Sau đó..."

Nghe đến đây, Hứa Dịch không nhịn được ngắt lời anh ta.

"Nói vào trọng tâm đi. Freeman, rốt cuộc anh muốn nói gì? Anh có yêu cầu hay ý kiến gì thì cứ nói thẳng. Anh cũng coi như là bạn cũ của Thương hội Tân Phi chúng tôi, có gì không thể nói."

"Ồ ồ, đúng rồi, nhìn cái miệng tôi này, đãng nói lại quên mất chuyện chính. Hội trưởng Hứa, anh là người bận rộn, không thể lãng phí thời gian được. Ừm, là thế này, Hội trưởng Hứa, ý tôi là... vì Máy gặt Ma thuật mà Thương hội các anh làm ra được cấu tạo từ rất nhiều linh kiện, vậy có thể giao những linh kiện này cho chúng tôi làm không?"

"Khoan đã! Anh nói gì cơ?" Hứa Dịch ngạc nhiên trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin."Ý của anh là... anh muốn nhận gia công linh kiện cho Máy gặt Ma thuật?"

"Gia công linh kiện? Ồ, hình như là ý đó. Nói chung là, tôi nghe nhân viên trung tâm bảo trì nói, những linh kiện đó Thương hội các anh cũng phải tự sản xuất, phải tiêu tốn rất nhiều nhân công, bây giờ Hứa hội... chính là anh, thường xuyên phải đau đầu vì thiếu người, nên tôi nghĩ, những linh kiện này hình như cũng không khó làm, nếu giao cho chúng tôi làm, chẳng phải các anh sẽ tiết kiệm được rất nhiều việc sao." Nói xong, Freeman cẩn thận quan sát Hứa Dịch, trên mặt đầy vẻ mong đợi."Hội trưởng Hứa, anh thấy... như vậy được không?"

Hứa Dịch nhìn Freeman như thể lần đầu tiên gặp anh ta, đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, cho đến khi Freeman cảm thấy sợ hãi, anh ta mới cười, sau đó nhìn lướt qua Freeman và những người bạn đồng hành phía sau anh ta, hỏi: "Đây là ý kiến chung của mấy người sao?"

Freeman chỉ vào một người nông dân phía sau, cũng có khuôn mặt chất phác, nước da rám nắng, nói: "Chủ ý này là do Kovacs nghĩ ra, họ nói tôi quen anh, còn từng nói chuyện với anh, nên để

tôi đến bàn bạc với anh."

Nhìn ánh mắt nóng lòng và mong đợi của mấy người, trên mặt Hứa Dịch lộ ra nụ cười rất vui vẻ, vỗ mạnh vào vai Freeman, nói lớn: "Được! Tất nhiên là được!"

Chương 290: Sau này sẽ không quay lại nữa (1/2)

Hứa Dịch không thể không thừa nhận, trước đây bản thân đúng là có chút xem thường người dân trên Lục địa Saiens.

Ban đầu, anh cho rằng Cỗ máy Ma thuật là một thứ mới mẻ đối với người dân nơi đây, họ cần rất nhiều thời gian để tiếp nhận, chứ đừng nói đến việc tự mình nghiên cứu. Vì vậy, anh luôn cảm thấy lý tưởng tạo dựng một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên lục địa này cần rất nhiều thời gian, thậm chí cả đời này cũng chưa chắc đã thực hiện được.

Tuy nhiên, hiện thực lại tàn nhẫn tát vào mặt anh.

Cỗ máy Ma thuật vừa được tung ra đã nhanh chóng được người dân Thành phố Bontar đón nhận. Chưa kể sau khi Quốc Vương Bệ hạ và Cơ quan Nông nghiệp công bố kế hoạch hợp tác với Thương hội Tân Phi, trong Vương quốc Lanpari bỗng nhiên xuất hiện vô số Thương hội kinh doanh Cỗ máy Ma thuật lớn nhỏ khác nhau, giống như nấm mọc sau mưa.

Mặc dù hiện tại chưa có Thương hội nào có quy mô sánh bằng Thương hội Tân Phi, Cỗ máy Ma thuật họ sản xuất cũng chủ yếu là bắt chước các sản phẩm ban đầu của Thương hội Tân Phi, nhưng ở những khu vực mà mạng lưới tiêu thụ của Thương hội Tân Phi chưa vươn tới, họ vẫn có thể kiếm được bộn tiền.

Điều thực sự khiến Hứa Dịch bất ngờ và kinh ngạc chính là hiện tại, những người nông dân Thành phố Bontar bình thường như Freeman lại có thể dựa vào kinh nghiệm sử dụng Máy gặt Ma thuật Nhỏ của mình mà nghĩ đến việc nhận gia công linh kiện cho

Máy gặt!

Đầu óc kinh doanh nhạy bén như vậy khiến Hứa Dịch không khỏi thán phục.

Hứa Dịch rất vui vẻ đồng ý với ý tưởng của Freeman, trước tiên dẫn họ đến nhà máy tham quan, sau đó đích thân hướng dẫn.

Đối với ý tưởng muốn mua một vài chiếc Máy công cụ Ma thuật để gia công linh kiện của Freeman và những người khác, Hứa Dịch rất ủng hộ, nhưng lại không đồng ý yêu cầu nhận gia công linh kiện lớn của họ.

Bởi vì với trình độ kỹ thuật hiện tại và sự hiểu biết nông cạn về Cỗ máy Ma thuật, nếu họ vội vàng nhận gia công linh kiện lớn, rất có thể linh kiện sản xuất ra sẽ không đạt yêu cầu của Thương hội Tân Phi, cuối cùng không được sử dụng, ngược lại sẽ bị lỗ nặng.

Cuối cùng, theo gợi ý của Hứa Dịch, Freeman và những người khác chuyển hướng sang Máy tạo ren Ma thuật.

Mặc dù Vít trông có vẻ nhỏ bé, nhưng đối với tất cả các loại Cỗ máy Ma thuật mà Thương hội Tân Phi sản xuất, nó gần như là linh kiện không thể thiếu, có phạm vi ứng dụng rất rộng.

Hơn nữa, Máy tạo ren Ma thuật là Máy công cụ Ma thuật đầu tiên do Thương hội Tân Phi tự nghiên cứu và phát triển. Sau hơn nửa năm không ngừng nghiên cứu và cải tiến kỹ thuật, hiện tại nó đã hoàn thiện hơn rất nhiều so với ban đầu, không chỉ vận hành đơn giản hơn, công nghệ ổn định hơn mà chủng loại Vít sản xuất ra cũng trở nên phong phú và đa dạng hơn, có thể đáp ứng nhu cầu của tất cả các loại Cỗ máy Ma thuật hiện đang được Thương hội Tân Phi sản xuất.

Sau khi khảo sát, Freeman và những người khác đã tiếp thu đề

nghị của Hứa Dịch, mua một lúc 5 chiếc Máy tạo ren Ma thuật từ Thương hội Tân Phi.

Máy tạo ren Ma thuật thế hệ mới có giá bán 40 đồng vàng mỗi chiếc, 5 chiếc là 200 đồng vàng.

Đây là một khoản tiền khổng lồ đối với những người nông dân bình thường. Mặc dù đã kiếm được một ít tiền nhờ Cỗ máy Ma thuật Canh tác, nhưng Freeman và những người khác vẫn chưa đủ khả năng để chi trả một lúc số tiền lớn như vậy.

Vì vậy, khi Freeman có chút do dự đề xuất muốn mua Máy tạo ren Ma thuật theo hình thức trả chậm như khi nhận Máy gặt Ma thuật từ Thương hội Tân Phi trước đây, Hứa Dịch không hề bất ngờ mà đồng ý ngay lập tức.

Đối với Hứa Dịch, những người nông dân bình thường như Freeman hiện tại thực sự còn có ý nghĩa hơn cả những Thương hội sản xuất Cỗ máy Ma thuật đang mọc lên như nấm sau mưa trong Vương quốc Lanpari.

Tuy chỉ là một vài người nông dân, chỉ mua có vài chiếc Máy tạo ren Ma thuật, nhưng họ lại đại diện cho ngành gia công linh kiện cực kỳ quan trọng trong hệ thống công nghiệp bắt đầu manh nha xuất hiện trên Lục địa Saiens.

Nếu như sau này có nhiều Thương hội nhỏ như vậy xuất hiện, Thương hội Tân Phi có thể giao toàn bộ việc gia công linh kiện của Cỗ máy Ma thuật cho những Thương hội nhỏ này hoàn thành, từ đó giải phóng một lượng lớn nhân lực để tập trung vào những khía cạnh mà Hứa Dịch muốn Thương hội Tân Phi tập trung hơn.

Tất nhiên, lý tưởng vĩ đại trong lòng Hứa Dịch không phải ai cũng hiểu được.

Trước đây là Heinze, bây giờ Heinze đã đến Thành phố Karma

phụ trách nhà máy bên đó, người trực tiếp nghi ngờ đã đổi thành Sebas.

"Hội trưởng, theo thống kê tài chính tháng trước, chúng ta đã thu được lợi nhuận 764 đồng vàng từ việc bán các loại Vít. Con số này thậm chí còn chưa tính đến lợi nhuận từ chi phí của số lượng lớn Vít mà chúng ta tự sử dụng. Nếu cộng thêm vào, ước tính conservative đã vượt quá 2. 000 đồng vàng rồi."

Khác với Heinze trực tiếp phàn nàn với Hứa Dịch, Sebas là người cẩn thận và cung kính với Hứa Dịch, khi đưa ra ý kiến, anh ta sẽ liệt kê những số liệu cụ thể để chứng minh cho quan điểm của mình.

"Ngài gần như cho không 5 chiếc Máy tạo ren Ma thuật cho những người nông dân đó, lại còn đồng ý giúp họ nắm vững công nghệ sản xuất Vít, chẳng khác nào tự tay dâng lợi nhuận cho họ, như vậy... có ổn không?" Sebas nhìn Hứa Dịch với vẻ nghi ngờ.

"Tôi hỏi anh một câu." Hứa Dịch không trả lời mà hỏi ngược lại."Sebas, anh có nghĩ rằng Thương hội Tân Phi của chúng ta cuối cùng sẽ phát triển thành một Thương hội lớn hàng đầu hay không?"

Sebas sững người, không ngờ Hứa Dịch lại đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Sebas khẽ gật đầu: "Vâng, Hội trưởng, tôi tuyệt đối không nghi ngờ việc Thương hội của chúng ta sẽ trở thành Thương hội hàng đầu trên Lục địa Saiens."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, không ngờ Sebas lại tự tin như vậy, anh chỉ hỏi có trở thành hàng đầu hay không, Sebas lại trực tiếp trả lời là hàng đầu.

"Vậy thì tốt, đã là Thương hội lớn hàng đầu, vậy anh có nghĩ

rằng một Thương hội lớn như vậy có khả năng tự mình làm hết mọi việc từ đầu đến chân hay không? Nói rõ hơn là, anh có nghĩ Thương hội Tân Phi của chúng ta có khả năng độc chiếm toàn bộ ngành Công nghiệp Ma thuật hay không?" Hứa Dịch lại hỏi.

Dưới sự ảnh hưởng của Hứa Dịch, mọi người trong Thương hội Tân Phi không còn xa lạ gì với cụm từ Công nghiệp Ma thuật nữa. Sebas lại suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Không thể. Theo kế hoạch và suy đoán của Hội trưởng, Công nghiệp Ma thuật là một thứ vô cùng to lớn, chúng ta không thể nào độc chiếm được."

Chương 291: Sau này sẽ không quay lại nữa (2/2)

"Chính xác. Đã không thể độc chiếm, sớm muộn gì cũng phải nhường một phần cho người khác làm, vậy thì chủ động nhường ra hiển nhiên sẽ tốt hơn nhiều so với bị động nhường ra. Mặc dù chỉ riêng Vít đã mang lại lợi nhuận 2. 000 đồng vàng mỗi tháng, thậm chí còn hơn. Nhưng anh nên thấy rằng, việc sản xuất Vít không đòi hỏi bất kỳ kỹ thuật cơ bản nào, chỉ cần mua Máy tạo ren Ma thuật từ chúng ta là có thể sản xuất. Anh thấy chúng ta có nên bán Máy tạo ren Ma thuật hay không?" Hứa Dịch lại hỏi.

Lần này Sebas im lặng một lúc lâu, sau đó mới do dự đáp: "Thực ra... Hội trưởng, tôi vẫn luôn cảm thấy... khó hiểu về việc ngài đồng ý yêu cầu mua các loại Máy công cụ Ma thuật của những Thương hội nhỏ vô danh đó. Hiện tại chỉ có Thương hội Tân Phi chúng ta mới có thể sản xuất Máy công cụ Ma thuật, vì vậy chỉ có Cỗ máy Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất mới có chất lượng tốt nhất, hiệu quả sản xuất cũng cao. Bây giờ ngài bán ra ngoài số lượng lớn Máy công cụ Ma thuật như vậy, kết quả là hiện tại trong Vương quốc Lanpari đã xuất hiện rất nhiều Thương hội cũng sản xuất Cỗ máy Ma thuật. Mặc dù những Thương hội nhỏ này hiện tại vẫn chưa thể gây ra uy hiếp đối với chúng ta, nhưng dù sao cũng có chút ảnh hưởng."

Nhìn thấy vẻ nghi ngờ vừa phải trên mặt Sebas, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ nếu đổi lại là Heinze, chắc chắn anh ta sẽ không nói giảm nói tránh như Sebas, mà sẽ trực tiếp mắng mình hoang phí, nuôi ong tay áo, v. v...

Nhưng đối với Heinze, Hứa Dịch có thể trực tiếp phản bác, nói

rằng đây là kế hoạch lâu dài của mình, anh ta không cần phải lo.

Còn đối với Sebas, Hứa Dịch không thể phản bác một cách cứng nhắc như vậy được.

"Sebas, anh còn nhớ những gì tôi đã nói trong buổi họp báo ra mắt sản phẩm lần trước không?"

Sebas cau mày suy nghĩ một lúc: "Cái này... Hội trưởng, tôi không chắc là ngài đang nói đến những lời nào."

"Trong buổi họp báo ra mắt sản phẩm, tôi đã nói rằng Thương hội Tân Phi của chúng ta muốn làm bánh kem lớn hơn, chứ không phải tranh giành bánh kem với người khác, anh hiểu ý tôi chứ?"

Sebas trầm ngâm hồi lâu, vẻ nghi ngờ trên mặt biến mất, thay vào đó là sự khó hiểu càng thêm rõ ràng.

"Hội trưởng, có lẽ làm như vậy đúng là sẽ khiến nhiều người biết đến Cỗ máy Ma thuật hơn, từ đó mở rộng thị trường này, giống như ngài nói là làm bánh kem lớn hơn, nhưng... với thực lực hiện tại của Thương hội Tân Phi chúng ta, sau khi làm bánh kem lớn hơn, chưa chắc đã có thể giành được miếng bánh lớn nhất."

"Sao vậy, anh đang nghi ngờ thực lực của Thương hội chúng ta sao?" Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Yên tâm đi, nếu không có nắm chắc, anh nghĩ tôi sẽ làm những chuyện này sao?"

Sebas nhìn Hứa Dịch, im lặng không nói.

Lúc này mà anh ta còn đưa ra nghi ngờ thì chính là bất kính với Hứa Dịch, anh ta tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Hứa Dịch cười vỗ vai Sebas: "Thôi được rồi, hãy hồi âm lại cho Tử tước, nói rằng tôi tự biết chừng mực, bảo ngài ấy không cần phải lo lắng."

"Đây không phải là ý của Tử tước..." Sebas theo bản năng đáp lại, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thấy nụ cười nửa miệng của Hứa Dịch, anh ta lại bất giác nuốt ngược những lời nói phía sau vào trong, khựng lại một chút rồi gật đầu đáp: "Vâng."

Sebas không cần phải hồi âm cho Tử tước Leslie, bởi vì Tử tước Leslie đã trở về từ Thành phố Anweimar chỉ sau hai ngày kể từ cuộc trò chuyện của hai người!

Điều khiến Hứa Dịch bất ngờ là người trở về cùng với Tử tước Leslie lại là Nam tước Hainas, người được cho là bị giam lỏng ở nhà suốt 3 tháng qua.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch, Nam tước Hainas lập tức cười lớn chạy tới, ôm chầm lấy Hứa Dịch rồi vội vàng hỏi: "Hứa Dịch, tờ 《 Nhật báo Bontar 》 của tôi thế nào rồi? Hiện tại vẫn ổn chứ? Sau khi tôi rời đi, nó không gặp vấn đề gì chứ?"

Hứa Dịch có chút dở khóc dở cười: "《 Nhật báo Bontar 》 đâu phải con của anh. Nói cho anh biết thì đừng thất vọng đấy, mặc dù anh đã rời đi, nhưng dưới sự nỗ lực của Naxi và những người khác, 《 Nhật báo Bontar 》 còn phát triển tốt hơn so với trước khi anh rời đi, hiện tại doanh số bán ra hàng ngày sắp đạt mốc 10. 000 bản, cao hơn gấp mấy lần so với tờ 《 Nhật báo Buổi sáng Saltan 》 và 《 Nhật báo Karma 》 của hai thành phố lân cận."

Nam tước Hainas lập tức cười ha hả: "Sao tôi phải thất vọng? Tôi rất vui mừng! Quá tốt rồi, điều tôi lo lắng nhất khi ở Thành phố Anweimar chính là 《 Nhật báo Bontar 》, bây giờ nghe anh nói nó phát triển tốt như vậy, tôi yên tâm rồi."

Hứa Dịch liếc nhìn Nam tước Hainas với vẻ mặt rạng rỡ, nhận ra so với lần trước khi rời khỏi Thành phố Bontar, vẻ trẻ con trên mặt anh ta đã giảm bớt, cả người rõ ràng là trưởng thành và điềm đạm hơn rất nhiều.

"Hainas, tôi nghe nói ở Thành phố Anweimar gần đây cũng xuất hiện hai tờ báo, hình như là 《 Nhật báo Anweimar 》 và 《 Tuần san Lanpari 》, nói thật đi, hai tờ báo này có liên quan gì đến anh không?" Hứa Dịch hỏi.

Hainas cười, vỗ vai Hứa Dịch, ghé sát tai anh nói nhỏ: "Anh biết là được rồi, đừng hỏi nhiều quá."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu, không hỏi tiếp nữa, quay sang hỏi Tử tước Leslie đang đứng bên cạnh: "Tử tước, cuối cùng ngài cũng đã trở lại. Nếu không phải vì vụ gieo trồng mùa xuân, e rằng lần này ngài cũng sẽ không quay về nhỉ?"

Tử tước Leslie mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy. Lần này sau khi trở về, gia đình có chút chuyện, nếu không phải vụ gieo trồng mùa xuân rất quan trọng, e rằng tôi thực sự không có thời gian quay lại."

Hứa Dịch không khỏi nói: "Ở đây cũng có một vùng đất rộng lớn của ngài, hơn nữa ngài còn là cổ đông lớn của Thương hội chúng ta, ngài cứ đi biền biệt như vậy, rất nhiều chuyện sẽ rất phiền phức."

"Có cậu ở đây rồi, còn có chuyện gì phiền phức nữa chứ?" Tử tước Leslie cười cười, đột nhiên khẽ thở dài: "Hứa Dịch, nói cho cậu một tin, tôi cũng không biết là tin tốt hay tin xấu đối với cậu nữa. Sau khi vụ gieo trồng mùa xuân này kết thúc, có lẽ tôi sẽ rời khỏi Thành phố Bontar, sau này sẽ không quay lại nữa."

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Tử tước Leslie, thấy ông ta không có ý định đùa giỡn, nhất thời không nói nên lời.

Chương 292: Vương nữ Điện hạ (1/2)

Mùa thu hoạch hàng năm luôn là thời điểm quan trọng nhất đối với Vương quốc Lanpari và Thành phố Bontar.

Vụ xuân năm nay dường như còn quan trọng hơn mọi năm. Vụ thu hoạch trên lãnh địa của Tử tước Leslie không chỉ thu hút hầu hết các quý tộc sở hữu đất đai trong Thành phố Bontar đến xem, mà ngay cả Thành chủ cũng đích thân đến dự và có bài phát biểu tại hiện trường, khen ngợi vụ mùa bội thu trên lãnh địa của Tử tước Leslie.

Ngoài ra, nhóm người xem bất ngờ nhất là một nhóm nông dân bình thường đến từ các vùng nông thôn khác nhau bên ngoài Thành phố Bontar.

Trong số những người nông dân bình thường được mời đến, có một số người đã từng đến đây một lần. Mặc dù họ vẫn còn hơi căng thẳng, nhưng họ không còn tỏ ra quá gò bó như lần đầu tiên đến đây khi nhìn thấy rất nhiều quý tộc.

Và những người đến lần đầu tiên đều tập trung nhìn vào những cánh đồng với vẻ ngưỡng mộ.

Là những người nông dân đã làm việc trên các cánh đồng cả đời, họ chưa bao giờ thấy một cánh đồng nào bằng phẳng và được tổ chức tốt như vậy, trông giống như một bức tranh.

Và bây giờ khi những cánh đồng này được bao phủ bởi những bông lúa mì vàng óng, chúng càng giống như một bức tranh tuyệt đẹp đối với họ.

Lý do tại sao rất nhiều người từ các tầng lớp xã hội khác nhau lại tụ tập ở đây hôm nay bắt nguồn từ vụ thu hoạch mùa thu năm ngoái.

Dưới sự gợi ý của Hứa Dịch, Tử tước Leslie đã sử dụng Máy móc Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất để cải tạo mạnh mẽ tất cả các cánh đồng trên lãnh địa của mình, đồng thời cũng khai hoang lại những vùng đất bị bỏ hoang trước đây do thiếu nhân lực.

Sau vụ thu hoạch mùa thu, một số lượng lớn Máy móc Ma thuật Canh tác đã hoạt động liên tục trên vùng đất này, và cuối cùng đã hoàn thành dự án khổng lồ này trong một khoảng thời gian ngắn, điều mà nhiều người cho là bất khả thi.

Và bây giờ là lúc để gặt hái thành quả của dự án này.

Vì dự án cải tạo đất nông nghiệp này là một dự án thí điểm ở Thành phố Bontar và cũng được đích thân Quốc Vương Bệ hạ chỉ định là một dự án thí điểm, nên Thành chủ của Thành phố Bontar, Bá tước Sean Satsuma, chắc chắn phải có mặt.

Ngoài ra, Cervini, đại diện của Cơ quan Nông nghiệp, cũng có mặt.

Kết quả của dự án cải tạo đất nông nghiệp này sẽ quyết định trực tiếp kế hoạch của Cơ quan Nông nghiệp trong thời gian tới.

Và dựa trên những gì họ nhìn thấy, kết quả chắc chắn là rất tốt.

Nhìn xung quanh, trước mặt họ là một vùng đất bằng phẳng rộng lớn được chia thành những ô vuông đan xen hoàn hảo, và trên đó là một màu vàng óng, lấp lánh ánh nắng mặt trời.

Ngay cả những người không có kinh nghiệm trồng trọt cũng có thể dễ dàng nhận định rằng vụ mùa năm nay trên lãnh địa của Tử

tước Leslie là một vụ mùa bội thu.

Sau khi Bá tước Satsuma kết thúc bài phát biểu của mình và Tử tước Leslie hoàn thành nghi lễ hiến tế với tư cách là lãnh chúa, hàng chục chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ xếp thành hàng dài, mỗi chiếc chọn một cánh đồng và tiến vào.

Chỉ trong vòng chưa đầy nửa giờ, mỗi chiếc Máy gặt Ma thuật Nhỏ đã gặt xong một mẫu đất.

Nhìn những cánh đồng lúa mì vàng óng ban nãy giờ chỉ còn trơ lại những gốc rạ ngắn ngủn, còn bên vệ đường chất đầy những bao tải đựng đầy hạt lúa mì, tất cả những người xem đều không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Phải nói rằng đây không phải là lần đầu tiên họ được tận mắt chứng kiến cảnh Máy gặt Ma thuật Nhỏ thu hoạch, nhưng việc một lần nữa được chứng kiến cảnh tượng thu hoạch ngoạn mục như vậy vẫn khiến họ không khỏi trầm trồ thán phục.

"Hội trưởng Hứa, tốc độ thu hoạch năm nay dường như nhanh hơn nhiều so với năm ngoái." Một quý tộc chỉ vào chiếc Máy gặt Ma thuật đang tiến về phía một cánh đồng khác và nói với Hứa Dịch.

"Ừm, chúng tôi đã thực hiện một số cải tiến đối với lô Máy gặt Ma thuật này, khiến tốc độ quay của lưỡi cắt nhanh hơn, tần số rung của sàng cũng nhanh hơn, và hiệu quả được cải thiện đáng kể." Hứa Dịch mỉm cười trả lời."Sao rồi Tử tước Samuel, năm ngoái ngài không mua, năm nay có hứng thú không?"

Tử tước Samuel bật cười ha hả: "Được rồi, năm nay tôi nhất định phải mua một vài chiếc! Không chỉ Máy gặt Ma thuật, tôi còn muốn mua Máy xúc Ma thuật, Máy xới đất Ma thuật, vân vân. Tóm lại, tôi cũng muốn cải tạo những cánh đồng trên lãnh địa của mình như Tử tước Leslie. Nhìn thấy vụ mùa bội thu của Tử tước Leslie

năm nay, tôi thực sự rất ghen tị."

"Đừng lo lắng, Tử tước Samuel, bây giờ mới bắt đầu cũng không muộn. Miễn là ngài bắt đầu cải tạo ngay sau vụ thu hoạch mùa xuân và dựa vào Máy móc Ma thuật của Thương hội chúng tôi, ngài có thể hoàn thành tất cả trong vòng nửa tháng, kịp thời gian gieo trồng. Bằng cách đó, vào vụ thu hoạch mùa thu, ngài cũng có thể nhìn thấy một cảnh tượng ngoạn mục như vậy trên lãnh địa của mình."

"Được, cứ quyết định như vậy. Hội trưởng Hứa, bây giờ anh đã đồng ý với tôi rồi, đừng lúc đó lại nói với tôi là hết hàng đấy." Tử tước Samuel nhắc nhở.

"Yên tâm đi, hiệu quả sản xuất của Thương hội chúng tôi hiện tại đã được cải thiện rất nhiều, chắc chắn sẽ không có chuyện hết hàng đâu."

Hứa Dịch còn muốn trò chuyện thêm vài câu với Tử tước Samuel để chốt thương vụ này, nhưng khi liếc mắt nhìn thấy Cervini ở đằng xa đang vẫy tay với mình, anh bèn cáo lỗi với Tử tước Samuel và bước tới.

"Sao rồi, Tiểu thư Cervini, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, có phải cô đã tự tin hơn vào Máy móc Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi chúng tôi rồi chứ?" Hứa Dịch mỉm cười hỏi.

"Ừm, quả thực là như vậy." Cervini mỉm cười gật đầu."Tuy nhiên, Hội trưởng Hứa, tôi muốn nhắc nhở anh rằng Thương hội Tân Phi của anh vẫn còn ba mươi nghìn đơn đặt hàng các loại Máy móc Ma thuật Canh tác từ Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi chưa hoàn thành. Tôi hy vọng anh có thể ưu tiên đảm bảo đơn hàng này."

Hứa Dịch quay đầu lại nhìn Tử tước Samuel, nhún vai: "Không còn cách nào khác, dù sao Thương hội Tân Phi chúng tôi cũng là

Thương hội của Thành phố Bontar, tổng không thể ngay cả việc kinh doanh của Thành phố Bontar cũng không làm chứ?"

"Nhận đơn hàng trong Thành phố Bontar thì không có vấn đề gì, nhưng tốt nhất là tạm thời không nên nhận đơn hàng của các thành phố khác, như vậy cũng có lợi cho việc Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi sẽ quảng bá Máy móc Ma thuật Canh tác trên diện rộng." Cervini nói."Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ anh nên biết rõ nếu Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi thực sự quảng bá Máy móc Ma thuật Canh tác thì sẽ có tác dụng thúc đẩy rất lớn đối với sự phát triển của Thương hội Tân Phi, vì vậy tôi hy vọng anh có thể ưu tiên hoàn thành đơn hàng của Cơ quan Nông nghiệp chúng tôi. Còn về những Máy công cụ Ma thuật kia, có thể tạm dừng lại một thời gian được không?"

Chương 293: Vương nữ Điện hạ (2/2)

Hứa Dịch cau mày: "Tiểu thư Cervini, yêu cầu này của cô có phần quá đáng rồi đấy. Trong Khế ước chúng ta đã ký rõ ràng quy định hoàn thành tất cả các đơn hàng trong vòng hai năm, với hiệu quả sản xuất hiện tại của chúng tôi, tôi nghĩ hoàn toàn có thể dễ dàng hoàn thành. Cô yêu cầu chúng tôi ưu tiên hoàn thành đơn hàng của Cơ quan Nông nghiệp thì không có vấn đề gì, nhưng đồng thời còn yêu cầu tôi tạm dừng việc nghiên cứu và sản xuất Máy công cụ Ma thuật thì quả thực là quá đáng."

Cervini suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn những cánh đồng rộng lớn đang được thu hoạch bận rộn, im lặng một lúc, đột nhiên thở dài: "Thôi được, Hội trưởng Hứa, tôi thừa nhận là tôi hơi nóng vội. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tôi hơi kích động. Tôi cứ nghĩ nếu tất cả mọi nơi trên Vương quốc Lanpari đều có thể trở nên như thế này thì tốt biết mấy, vì vậy tôi đã đưa ra yêu cầu quá đáng với anh, thực sự xin lỗi."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Không cần xin lỗi. Tôi hiểu suy nghĩ và nỗi lòng nóng như lửa đốt của cô, dù sao với tư cách là chủ nhân của đất nước này, đương nhiên cô hy vọng đất nước này có thể nhanh chóng trở nên hùng mạnh. Tôi nói đúng chứ? Vương nữ Điện hạ?"

"Vâng, tôi thực sự rất hy vọng..." Cervini đột nhiên sững người, quay đầu nhìn Hứa Dịch, hơi mở to mắt, ngạc nhiên hỏi: "Anh... từ khi nào thì biết?"

"Biết được một thời gian rồi." Hứa Dịch cười đáp."Thực ra từ

lần đầu tiên gặp cô, tôi đã cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao một cô gái có khí chất cao quý như cô lại chỉ là một quan chức bình thường của Cơ quan Nông nghiệp? Hơn nữa cô còn trẻ như vậy. Sau đó, khi cô đến Thành phố Bontar, tôi càng thêm kỳ lạ, tại sao cô chỉ là một quan chức bình thường của Cơ quan Nông nghiệp, nhưng lại luôn có thể liên lạc trực tiếp với Quốc Vương Bệ hạ, thậm chí có thể thay mặt Quốc Vương Bệ hạ để thương lượng với tôi vào những thời điểm nhất định. Tất nhiên, lúc đó tôi chỉ nghi ngờ thân phận của cô không đơn giản, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng cô lại là Vương nữ Điện hạ cao quý của Vương quốc Lanpari chúng ta."

Tiểu thư Cervini, hay nói đúng hơn là Vương nữ Cervini, chỉ ngạc nhiên trong giây lát, sau đó lập tức lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói: "Nếu tôi đoán không nhầm, chắc hẳn là Tử tước Leslie đã nói cho anh biết nhỉ? Tôi đã nói rõ với ông ấy là đừng nhiều lời rồi mà."

"Vương nữ Điện hạ tôn kính, đây cũng không phải là chuyện gì cần phải giấu giếm, phải không?" Hứa Dịch không khỏi nói."Mặc dù việc che giấu thân phận sẽ khiến cô an toàn hơn, nhưng thực tế thì nó không giúp ích gì nhiều cho công việc mà cô đang nỗ lực. Nếu biết cô là Vương nữ Điện hạ sớm hơn, thì việc giao tiếp giữa chúng ta sẽ trực tiếp và dễ dàng hơn."

"Trực tiếp? Có phải là ý anh muốn nói là trực tiếp yêu cầu tôi ban cho lãnh địa không?" Cervini hỏi thẳng thừng.

Hứa Dịch cười khẩy, không trả lời.

Cái gọi là Vương nữ khác với công chúa bình thường.

Công chúa chỉ có nghĩa là cô ấy là con gái của Quốc vương, còn Vương nữ, ngoài thân phận này ra, còn có nghĩa là cô ấy có quyền thừa kế ngai vàng.

Đúng vậy, là con gái duy nhất của Quốc Vương Bệ hạ Vương

quốc Lanpari, Vương nữ Cervini và hai anh trai của cô đều có quyền thừa kế ngai vàng.

Thậm chí, do Vương nữ Cervini từ nhỏ đã có biểu hiện xuất sắc, danh tiếng cực tốt trong Vương quốc Lanpari, khiến rất nhiều người trong lòng đều cảm thấy cô ấy có đủ tư cách lên ngôi hơn hai vị Vương tử Điện hạ.

Nếu không phải vì cô ấy là con gái, thì e rằng Quốc Vương Bệ hạ đã sớm chỉ định cô ấy là người thừa kế duy nhất cho ngai vàng.

Vì vậy, so với các công chúa của một số quốc gia nhỏ khác trên Lục địa Saiens, quyền lực mà Vương nữ Cervini sở hữu lớn hơn nhiều.

Nếu Hứa Dịch biết cô ấy là Vương nữ Điện hạ sớm hơn, thì có lẽ anh đã thực sự có thể trực tiếp yêu cầu cô ấy ban cho lãnh địa.

"Đừng mơ tưởng đến lãnh địa nữa." Cervini kiên quyết nói."Trừ những trường hợp đặc biệt, nếu không Vương quốc sẽ tuyệt đối không phong thêm lãnh địa mới nào nữa, càng không thể ban cho một thương nhân bình thường như anh. Có lẽ vì những đóng góp mà Thương hội Tân Phi của anh đã làm, phụ hoàng tôi sẽ xem xét ban cho anh một danh hiệu quý tộc, nhưng tuyệt đối sẽ không ban cho anh lãnh địa."

Hứa Dịch nhún vai thờ ơ: "Vương nữ Điện hạ tôn kính, cô hiểu lầm tôi rồi. Thực ra thứ tôi yêu cầu không phải là lãnh địa, mà là một mảnh đất mà tôi có thể tự do sử dụng. Thương hội Tân Phi chúng tôi cần phát triển, và chúng tôi cần một vùng đất rộng lớn để xây dựng nhà máy. Và bây giờ, vì Quốc Vương Bệ hạ đã đồng ý cho tôi thuê một vùng đất rộng lớn, nên yêu cầu của tôi đã được đáp ứng. Tôi không còn quá khao khát lãnh địa nữa."

Cervini liếc nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, thực ra tôi rất tò mò, việc thuê đất từ Hoàng thất và thuê đất từ Tử tước Leslie khác

nhau chỗ nào?"

"Tất nhiên là có sự khác biệt. Ít nhất thì Hoàng thất sẽ không đột nhiên thu hồi mảnh đất này vào một ngày đẹp trời nào đó." Hứa Dịch nói.

Đôi mắt Cervini hơi nheo lại, nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Hội trưởng Hứa, có phải anh đã nhận được tin tức gì rồi không?"

Hứa Dịch cười khổ, liếc nhìn Tử tước Leslie đang nói chuyện với Bá tước Satsuma ở đằng xa, thở dài: "Vâng, có những chuyện mà ngay cả Tử tước Leslie cũng không thể kiểm soát được. Và một thương nhân nhỏ bé như tôi thì càng không thể làm gì được."

Cervini cũng nhìn Tử tước Leslie ở đằng xa, trầm ngâm một lúc, khẽ thở dài: "Tử tước Leslie là một người bạn đồng hành tốt, nhưng tiếc là ông ấy vẫn chưa đủ mạnh."

Chương 294: Cuối cùng vẫn phải rời đi (1/2)

Vụ thu hoạch mùa xuân kết thúc, theo thống kê cuối cùng, sản lượng lúa mì trên toàn bộ lãnh địa của Tử tước Leslie, bao gồm 21 ha đất nông nghiệp được khai hoang vào năm ngoái và 7 ha đất nông nghiệp đã được canh tác, tổng cộng là hơn 100. 000 kilogram!

Theo đơn vị 1 ha bằng 15 mẫu, sản lượng lúa mì trên mỗi mẫu đất của Tử tước Leslie rơi vào khoảng 240 đến 250 kilogram.

Mặc dù con số này còn kém xa so với sản lượng cao nhất là 500 kilogram hoặc thậm chí hơn 1. 000 kilogram trên Trái Đất, nhưng nó đã rất gần với sản lượng của thời cổ đại khi khoa học công nghệ chưa phát triển.

Hơn nữa, sản lượng lúa mì trên mỗi mẫu đất của Tử tước Leslie không quan trọng, điều quan trọng là tổng sản lượng.

Trước đây, Tử tước Leslie, ngay cả khi huy động toàn bộ nhân lực bao gồm nô lệ và lính canh, cũng chỉ có thể khai hoang tối đa 7 ha đất nông nghiệp và thu được tối đa hơn 20. 000 kilogram lúa mì mỗi vụ.

Tuy nhiên, sau khi khai hoang thêm 21 ha đất nông nghiệp vào mùa thu năm ngoái bằng Máy móc Ma thuật Canh tác, sản lượng thu hoạch mùa xuân năm nay đã đột phá mốc 100. 000 kilogram, gấp 4 lần so với trước đây!

Mặc dù mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý cho kết quả này, nhưng họ vẫn bị sốc khi nghe con số thực tế.

Sau cú sốc là niềm vui.

Vì Tử tước Leslie có thể dựa vào Máy móc Ma thuật Canh tác để cải tạo đất đai trên lãnh địa của mình và tăng đáng kể tổng sản lượng lương thực, điều đó có nghĩa là những người khác cũng có thể làm được như vậy.

Trong số những người này, người vui mừng nhất chính là Cervini.

"Hội trưởng Hứa, nếu phụ hoàng biết được kết quả thu hoạch bội thu ở đây, chắc chắn ông ấy sẽ rất vui mừng." Nhìn dữ liệu thống kê trên tay, Cervini không giấu được vẻ vui mừng trên khuôn mặt."Vương quốc Lanpari chúng ta không thiếu đất đai có thể canh tác, nhưng lại thiếu nhân lực, dẫn đến nhiều vùng đất bị bỏ hoang. Giờ đây, Máy móc Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi các anh đã chứng minh rằng chỉ cần một số lượng nhỏ nhân lực là có thể khai hoang được một lượng lớn đất nông nghiệp, điều đó có nghĩa là những vùng đất hoang hóa trong Vương quốc của chúng ta cuối cùng cũng có thể được khai hoang! Bằng cách này, sản lượng lương thực trong nước chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể như lãnh địa của Tử tước Leslie, có lẽ trong vòng chưa đầy hai năm nữa, tất cả mọi người trong Vương quốc sẽ không còn phải chịu đói nữa!"

Nhìn Cervini phấn khích đến mức hơi mất bình tĩnh, Hứa Dịch thầm nghĩ nếu bản thân không phải đã từng trải qua quãng thời gian đói khát khi mới xuyên không đến thế giới này, có lẽ anh sẽ không thể hiểu được niềm vui trong lòng Cervini lúc này.

Suy nghĩ một chút, Hứa Dịch mỉm cười nói: "Vương nữ Điện hạ tôn kính, tại sao lại phải đợi đến hai năm nữa? Miễn là chúng ta nắm bắt được thời cơ gieo trồng vụ xuân năm nay để cải tạo đất nông nghiệp trong Vương quốc, thì kết quả nhanh nhất sẽ thấy rõ vào vụ thu hoạch mùa thu năm nay. Biết đâu năm nay người dân trong Vương quốc sẽ không còn phải chịu đói nữa."

Cervini lắc đầu: "Tất nhiên tôi cũng hy vọng càng sớm càng tốt. Nhưng việc phổ biến Máy móc Ma thuật Canh tác trong Vương quốc cần có thời gian, không thể hoàn thành trong một sớm một chiều được. Hơn nữa..." Cervini liếc nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt hơi buồn bã."Thương hội Tân Phi các anh có thể hoàn thành những đơn hàng đó trong giai đoạn gieo trồng vụ xuân không? Đừng quên, tôi chỉ hy vọng các anh có thể ưu tiên sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác thôi mà anh cũng từ chối."

Hứa Dịch cười ngượng ngập: "Chuyện này tôi cũng không còn cách nào khác, dù sao tôi cũng phải cân nhắc đến chiến lược phát triển tổng thể của Thương hội."

"Tôi không có ý trách anh, chỉ là muốn một lần nữa bày tỏ hy vọng của mình. Hy vọng Thương hội của anh, trong khả năng cho phép, có thể ưu tiên hoàn thành đơn hàng này." Cervini nhìn chằm chằm vào mắt Hứa Dịch, vẻ mặt vô cùng chân thành và tha thiết."Hội trưởng Hứa, hơn một nửa dân số trong Vương quốc vẫn chưa đủ ăn. Việc có thể giải quyết vấn đề này hay không đều phụ thuộc vào Thương hội Tân Phi các anh."

Hứa Dịch cười khổ, đưa tay sờ mũi: "Vương nữ Điện hạ, lời nói của cô khiến tôi cảm thấy áp lực rất lớn. Thương hội Tân Phi chúng tôi chỉ là một Thương hội nhỏ, không cần phải gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy chứ?"

Cervini khẽ mỉm cười: "Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn. Chẳng phải đây là câu nói mà Hội trưởng Hứa anh đã nói với tôi khi chúng ta nói về thân phận của tôi sao? Vì Thương hội Tân Phi các anh hiện có năng lực này, nên phải gánh vác trách nhiệm này. Tôi nói đúng chứ? Hội trưởng Hứa?"

Hứa Dịch chỉ biết cười khổ lần nữa: "Rất đúng, Vương nữ Điện hạ."

Sau khi thống kê xong dữ liệu thu hoạch vụ xuân trên lãnh địa

của Tử tước Leslie, Cervini lập tức rời khỏi Thành phố Bontar.

Theo như những gì cô ấy nói trước khi rời đi, lần này, với ví dụ thực tế và hiệu quả đáng kinh ngạc từ lãnh địa của Tử tước Leslie, chắc chắn sẽ dễ dàng thuyết phục các quý tộc khác sở hữu lãnh địa trong Vương quốc hơn, đồng thời cũng sẽ thuận tiện hơn cho Cơ quan Nông nghiệp trong việc thúc đẩy việc phổ biến rộng rãi Máy móc Ma thuật Canh tác.

Theo ước tính của Cơ quan Nông nghiệp, ngay cả khi Thương hội Tân Phi đã hoàn thành đơn đặt hàng 30. 000 chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác các loại của Cơ quan Nông nghiệp, thì vẫn chưa đáp ứng đủ nhu cầu trong nước của Vương quốc Lanpari.

Nói cách khác, sau này chắc chắn sẽ còn có một lượng lớn đơn đặt hàng Máy móc Ma thuật Canh tác bay đến Thương hội Tân Phi.

Tất nhiên, Hứa Dịch rất hoan nghênh điều này.

Bán Máy móc Ma thuật Canh tác vốn đã là một công việc kinh doanh rất béo bở, hơn nữa, một khi Máy móc Ma thuật Canh tác được phổ biến rộng rãi, thì có thể giải phóng một lượng lớn lao động khỏi đất nông nghiệp, đưa họ vào ngành Công nghiệp Ma thuật có tiềm năng phát triển hơn, đúng như những gì Hứa Dịch đã hình dung.

Lấy Thành phố Bontar làm ví dụ, vì từ năm ngoái, các quý tộc ở Thành phố Bontar đã lần lượt mua một số lượng lớn Máy móc Ma thuật Canh tác, cộng với Kế hoạch Hỗ trợ Nông dân của Thương hội Tân Phi, đã trực tiếp đưa nhiều Máy móc Ma thuật Canh tác vào tay các hộ nông dân, vì vậy hiện nay, việc sử dụng Máy móc Ma thuật Canh tác đã cơ bản được phổ cập trên hầu hết các cánh đồng bên ngoài Thành phố Bontar.

Chương 295: Cuối cùng vẫn phải rời đi (2/2)

Trong thời gian gieo trồng vụ xuân năm nay, chỉ trong vòng chưa đầy một tuần, các cánh đồng rộng lớn bên ngoài Thành phố Bontar đã hoàn thành tất cả các nhiệm vụ thu hoạch.

Và sau khi thu hoạch xong, vô số Máy móc Ma thuật Canh tác lại tiếp tục chạy khắp các vùng đất hoang hóa do thiếu nhân lực trước đây bên ngoài Thành phố Bontar, tiến hành công tác khai hoang và cải tạo đất nông nghiệp.

Theo thống kê của Phủ Thành chủ, diện tích đất nông nghiệp mới được quy hoạch khai hoang hiện nay nhiều hơn gấp ba lần so với diện tích đất nông nghiệp đã được canh tác trước đây bên ngoài Thành phố Bontar!

Nếu việc khai hoang, cải tạo và gieo trồng trên những cánh đồng này có thể được hoàn thành suôn sẻ trong giai đoạn gieo trồng vụ xuân, thì đến mùa thu hoạch, tổng sản lượng lương thực của Thành phố Bontar sẽ khiến mọi người phải kinh ngạc.

Dưới sự chỉ đạo của Bá tước Satsuma và Cervini, tờ 《 Nhật báo Bontar 》 đã tích cực tuyên truyền về những thay đổi trên lãnh địa của Tử tước Leslie, gián tiếp thúc đẩy công cuộc khai hoang, cải tạo đất nông nghiệp này.

Trong mười ngày tiếp theo, tờ 《 Nhật báo Bontar 》 tiếp tục đưa ra một loạt bài báo theo dõi về dự án này, thể hiện một cách chính xác khung cảnh sôi động bên ngoài Thành phố Bontar đến với mọi người.

Có thể làm được điều này là nhờ công lao của Nam tước Hainas, người đã quay trở lại Thành phố Bontar từ Thành phố Anweimar.

Mặc dù đã trở nên trưởng thành và điềm đạm hơn trước rất nhiều, nhưng ngay khi tiếp xúc với báo chí, Nam tước Hainas lập tức trở lại dáng vẻ tràn đầy nhiệt huyết trước đây.

Ngay khi trở về Thành phố Bontar, anh đã chạy thẳng đến tòa soạn của tờ 《 Nhật báo Bontar 》, sau đó vùi đầu vào công việc tại tòa soạn ngày đêm.

Trong khoảng thời gian Nam tước Hainas vắng mặt, phong cách của tờ 《 Nhật báo Bontar 》 không còn gay gắt và sắc bén như khi anh ấy còn ở đó, mà trở nên ôn hòa hơn. Ngay khi anh ấy trở lại, tờ 《 Nhật báo Bontar 》 như được tiếp thêm một tinh thần đặc biệt nào đó, phong cách tổng thể ngay lập tức thay đổi.

"Đó chính là sức hút cá nhân của Hainas." Tử tước Leslie nhìn tờ 《 Nhật báo Bontar 》 vừa mới ra lò hôm nay trên tay, mỉm cười nói."Hay nói đúng hơn là nhờ có anh ta đứng sau, tờ 《 Nhật báo Bontar 》 mới có thể trở nên sắc bén như vậy, dám đưa tin cả những chuyện xấu xa mà các quý tộc làm. Tôi nghĩ những ngày này anh ta chắc hẳn rất vui vẻ, bởi vì ở Thành phố Anweimar, ngay cả khi có gia tộc đứng sau, anh ta cũng không dám đưa tin về nhiều chuyện."

"Đúng vậy, chẳng lẽ anh ta còn dám đưa tin về việc Quốc Vương Bệ hạ hôm nay mặc quần lót màu gì sao?" Hứa Dịch nói đùa.

Tử tước Leslie cười lớn: "Hứa Dịch, anh sai rồi, anh ta thực sự đã từng đưa tin về một số chuyện đời tư, thậm chí là những chuyện xấu hổ của Quốc Vương Bệ hạ trên tờ 《 Nhật báo Anweimar 》. Nhưng tất cả đều là do Quốc Vương Bệ hạ ngầm cho phép, bản thân anh ta vẫn chưa có gan lớn như vậy."

"Quốc Vương Bệ hạ tự mình ngầm cho phép?" Hứa Dịch suy nghĩ một chút."Đây là vì muốn tạo ra hình ảnh gần gũi với dân chúng sao?"

"Không tồi, xem ra Hứa Dịch anh rất hiểu chuyện." Tử tước Leslie gật đầu, liếc nhìn tờ 《 Nhật báo Bontar 》 trên tay, sau đó tiện tay ném lên bàn, thở dài, khẽ lắc đầu nói: "Đáng tiếc, dù Hainas có vui vẻ đến đâu khi ở đây, thì vài ngày nữa anh ta vẫn phải quay trở lại Thành phố Anweimar."

Nhìn thấy hàng lông mày hơi nhíu lại của Tử tước Leslie, Hứa Dịch không khỏi hỏi: "Anh cũng sẽ cùng anh ta quay về sao?"

Tử tước Leslie liếc nhìn Hứa Dịch, không trả lời ngay mà cầm tách trà lên nhấp một ngụm, dường như đang cân nhắc xem nên trả lời câu hỏi của Hứa Dịch như thế nào.

Hứa Dịch cũng không thúc giục, ngồi im lặng trên ghế chờ đợi.

Một lúc lâu sau, Tử tước Leslie mới buông tách trà xuống, gõ nhẹ ngón tay lên bàn, sau đó nhìn Hứa Dịch, chậm rãi gật đầu: "Phải, tôi sẽ cùng anh ta quay về."

"Và sau đó sẽ không bao giờ quay lại nữa như anh đã nói lần trước sao?" Hứa Dịch hỏi tiếp."Tại sao? Không phải anh sống ở Thành phố Bontar rất tốt sao?"

Tử tước Leslie khẽ mỉm cười, lắc đầu: "Có lẽ trong mắt cậu và hầu hết mọi người, tôi sống ở Thành phố Bontar rất tốt. Nhưng từ góc độ của gia tộc chúng tôi, điều này rất tệ. Là con trai cả của gia tộc, những năm qua tôi lại luôn an phận thủ thường ở một nơi nhỏ bé như Thành phố Bontar, hưởng thụ cuộc sống an nhàn, thực chất là đang trốn tránh trách nhiệm. Gia tộc cần tôi trở thành một nhân vật quan trọng hơn, vì vậy họ không muốn tôi tiếp tục ở lại Thành phố Bontar nữa. Trước đây tôi có thể phản kháng và trốn tránh, nhưng lần này... tôi không thể tiếp tục phản kháng và trốn tránh

nữa. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi rời khỏi Thành phố Bontar lần này, tôi sẽ gia nhập quân đội, đến biên giới phía Bắc của Vương quốc, tích lũy quân công và tư lịch theo kế hoạch của gia tộc dành cho tôi. Sau này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi sẽ không có cơ hội quay trở lại Thành phố Bontar nữa."

Hứa Dịch im lặng.

Đây là trách nhiệm mà Tử tước Leslie phải gánh vác khi sinh ra trong một gia tộc quý tộc lớn như Gia tộc Stark, anh không có gì để phản bác.

Nhưng Tử tước Leslie là một ngoại lệ trong giới quý tộc, tính tình hào sảng, phóng khoáng, không hề có chút kiêu ngạo nào mà giới quý tộc thường có, cho dù là hợp tác hay làm bạn với anh ta đều khiến người khác cảm thấy rất thoải mái.

Anh ta ra đi, trong lòng Hứa Dịch ít nhiều cũng có chút tiếc nuối.

"Hứa Dịch, hôm nay tôi mời cậu đến đây, trước tiên là với tư cách là một người bạn, để nói cho cậu biết lý do tại sao tôi phải rời khỏi đây, và cũng là để chào tạm biệt cậu. Thứ hai, là với tư cách là đối tác, tôi muốn đưa ra một yêu cầu cuối cùng." Tử tước Leslie nói tiếp.

Hứa Dịch gượng cười: "Có yêu cầu gì cứ nói đừng ngại. Miễn là tôi và Thương hội Tân Phi có thể làm được, nhất định sẽ giúp anh."

Tử tước Leslie gật đầu, nghiêm mặt nói: "Hứa Dịch, hãy để tôi rút cổ phần."

Chương 296: Lời khuyên của Tử tước Leslie (1/2)

"Rút lui?" Hứa Dịch kinh ngạc."Tại sao? Ngài Tử tước, dù ngài có rời khỏi đây, nhưng ngài vẫn có thể giữ lại cổ phần. Tôi đảm bảo cổ tức hàng năm sẽ không bao giờ thiếu của ngài! Ngài rút lui làm gì? Tôi nghĩ..."

"Nghe tôi nói hết đã." Tử tước Leslie giơ tay lên, cắt ngang lời Hứa Dịch."Hứa Dịch, tôi hỏi anh một câu. Ban đầu anh đồng ý thuê đất của tôi, rồi lại mượn cớ đứa bé nô lệ kia để nhường cổ phần cho tôi, mục đích chính là vì muốn tiếp cận tôi, hay nói chính xác hơn là muốn tiếp cận gia tộc đứng sau tôi, đúng không?"

"Chuyện này..." Hứa Dịch hoàn toàn không ngờ Tử tước Leslie lại hỏi thẳng vấn đề này. Tuy nói chuyện này cả hai bên đều ngầm hiểu rõ, nhưng bình thường sẽ không có ai trực tiếp vạch trần.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tử tước Leslie, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, hít một hơi thật sâu, chậm rãi gật đầu.

"Đúng vậy. Ngài Tử tước, đã ngài hỏi như vậy, vậy tôi xin thành thật trả lời. Đúng, mục đích của tôi chính là muốn tiếp cận ngài và gia tộc của ngài. Thương hội Tân Phi của chúng tôi là một thương hội nhỏ bé mới thành lập, nếu không có bất kỳ thế lực nào đứng sau ủng hộ, tôi nghĩ rất khó có thể tồn tại ở Thành phố Bontar, chứ đừng nói đến chuyện phát triển lớn mạnh. Vì vậy, khi biết được ngài xuất thân từ Gia tộc Stark, tôi đã lập tức quyết định phải tìm mọi cách để tiếp cận ngài. Cho dù là thuê đất của ngài, hay sau đó là nhượng lại cổ phần của Thương hội cho ngài, đều là vì muốn tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với ngài, và cuối cùng nhận

được sự ủng hộ của Gia tộc Stark."

Tử tước Leslie khẽ mỉm cười: "Vậy có nghĩa là lần trước anh đến Thành phố Anweimar, không thể thông qua tôi để gặp cha tôi, anh hẳn là rất thất vọng nhỉ?"

Hứa Dịch thành thật gật đầu.

"Vâng. Nếu có thể gặp mặt Công tước Stark, biết đâu Thương hội Tân Phi của chúng tôi sẽ được Công tước chú ý đến, và có khả năng nhận được sự quan tâm và ủng hộ của Gia tộc Stark, điều này sẽ rất có ích cho sự phát triển của Thương hội."

"Thật sao?" Tử tước Leslie nở một nụ cười đầy ẩn ý."Vậy Hứa Dịch, anh có từng nghĩ tới, nhận được sự quan tâm của cha tôi, đối với anh mà nói, chưa chắc đã là một chuyện tốt? Ngoài việc giúp đỡ và ủng hộ Thương hội Tân Phi, còn có một lựa chọn dễ dàng và có lợi hơn đối với cha tôi, đó chính là nuốt chửng toàn bộ Thương hội Tân Phi."

Sắc mặt Hứa Dịch hơi thay đổi, anh cười gượng: "Chắc là không đâu... Thương hội Tân Phi chỉ là một thương hội nhỏ bé yếu ớt như vậy, sao Công tước có thể để mắt tới?"

"Vậy anh dựa vào đâu mà cho rằng cha tôi sẽ ủng hộ anh?" Lời phản bác của Tử tước Leslie khiến Hứa Dịch nghẹn họng."Hứa Dịch, hãy chấp nhận sự thật đi. Nếu như cha tôi thực sự chú ý đến anh và Thương hội Tân Phi, vậy kết cục lớn nhất của anh và Thương hội Tân Phi chính là bị Gia tộc Stark khống chế toàn bộ, sẽ không chừa cho anh bất kỳ cơ hội nào đâu. Đừng nói với tôi rằng anh không biết ba trăm nô lệ mà tôi đã gửi đến lần trước đại diện cho điều gì."

Hứa Dịch im lặng một lúc, nhịn không được nhíu mày hỏi ngược lại: "Ngài Tử tước, tại sao ngài lại nói chuyện này với tôi? Còn nữa, tại sao ngài lại đột nhiên muốn rút lui vào lúc này?"

"Tại sao?" Tử tước Leslie cười cười, trong ánh mắt thoáng qua một tia buồn bã."Bởi vì trên thế giới này, những người mà tôi coi trọng rất ít, mà anh - Hứa Dịch, có thể coi là một trong số đó. Hứa Dịch, từ khi quen biết anh đến nay, tuy số lần chúng ta tiếp xúc không nhiều, nhưng tôi có thể khẳng định, anh là một người có lý tưởng và hoài bão lớn, đồng thời cũng thực sự có năng lực hơn người. Tôi thậm chí còn thường xuyên cảm thấy, anh có khả năng thay đổi thế giới này. Tôi không muốn nhìn thấy khả năng này bị người khác chà đạp, cũng không muốn nhìn thấy anh từ nay về sau phải chịu cảnh chìm đắm trong thất bại. Cho nên, tôi muốn giúp anh một chút, cho anh một vài lời khuyên."

Nhìn ánh mắt chân thành của Tử tước Leslie, và vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có, Hứa Dịch vô cùng chậm rãi gật đầu.

"Xin Ngài Tử tước cứ nói."

"Thứ nhất, Quốc vương Bệ hạ không đại diện cho Vương quốc Lanpari, mà là Hoàng thất. Còn Hoàng thất, là gia tộc quý tộc lớn nhất trong Vương quốc này."

"Thứ hai, giữa quý tộc với quý tộc, đặc biệt là giữa các gia tộc quý tộc lớn, tuyệt đối không có bạn bè thật sự, chỉ có lợi ích tranh đoạt lẫn nhau. Mà Hoàng thất lại chiếm giữ nhiều tài nguyên và lợi ích nhất trong Vương quốc, cho nên mâu thuẫn giữa Hoàng thất và các gia tộc quý tộc lớn khác lại càng lớn hơn."

"Thứ ba, tôi là con trai trưởng của Gia tộc Stark, nhưng tôi không phải là Gia tộc Stark. Anh tiếp cận tôi, không có nghĩa là anh có thể tiếp cận Gia tộc Stark. Hơn nữa, hiện tại anh đã nhận được sự thưởng thức và ủng hộ hết mình từ Quốc vương Bệ hạ, vậy thì tốt nhất anh nên giữ vững lòng trung thành với Quốc vương Bệ hạ, đừng vọng tưởng có thể lấy lòng cả Quốc vương Bệ hạ lẫn Gia tộc Stark."

"Thứ tư, Quốc vương Bệ hạ đã dùng mười mấy năm tại vị để

chứng minh ông ấy là một vị vua mạnh mẽ, đừng tùy tiện nghi ngờ ông ấy."

"Thứ năm, anh là một tên ngốc về chính trị, sau này cứ ngoan ngoãn lo chuyện kinh doanh của Thương hội Tân Phi là được rồi, đừng tùy tiện nhúng tay vào chính trị."

Hứa Dịch quen biết Tử tước Leslie đã lâu, số lần tiếp xúc cũng không ít, nhưng đây là lần đầu tiên nghe Tử tước Leslie nói một mạch dài như vậy, hơn nữa còn là với giọng điệu nghiêm túc như thế.

Mấy lời khuyên này rõ ràng là xuất phát từ đáy lòng của Tử tước Leslie, từng câu từng chữ đều chân thành, hơn nữa còn ẩn chứa rất nhiều đạo lý, Hứa Dịch nghe xong liên tục gật đầu.

Chỉ có điều, nghe đến lời khuyên cuối cùng, Hứa Dịch không khỏi cảm thấy có chút không phục.

Ngay cả Vương nữ Cervini Điện hạ còn từng khen Hứa Dịch là nên đi làm chính trị, tại sao Tử tước Leslie lại nói anh là tên ngốc về chính trị?

"Bản thân còn chưa đạt đến địa vị tương xứng mà đã bàn chuyện chính trị, vậy đủ chứng minh anh là một tên ngốc về chính trị rồi." Đối với sự nghi ngờ của Hứa Dịch, Tử tước Leslie không chút khách khí mắng."Lời khuyên của tôi dành cho anh chính là hãy tập trung phát triển Thương hội Tân Phi, đợi đến khi nào Thương hội Tân Phi đủ lớn mạnh, có thể gây ảnh hưởng đến rất nhiều chuyện trong Vương quốc, lúc đó anh mới có tư cách bàn chuyện chính trị. Mà đợi đến khi nào những lời anh nói ra cần rất nhiều người phải nghiêm túc xem xét, lúc đó anh mới có tư cách tham gia vào chính trị. Nếu không, chính là tự tìm đường chết."

Chương 297: Lời khuyên của Tử tước Leslie (2/2)

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận lời này của Tử tước Leslie rất có lý, liền gật đầu không phản bác nữa.

Nhưng điều này vẫn không thể giải thích được thắc mắc trong lòng anh.

"Nhưng những chuyện này thì có liên quan gì đến việc ngài rút lui?" Hứa Dịch nghi ngờ hỏi.

"Trước hết, bởi vì mục tiêu của tôi là trở thành một nhà quý tộc lớn trong Vương quốc, vậy thì tước vị chắc chắn phải được nâng lên. Theo quy định của Hội đồng Nguyên lão Quý tộc, bản thân tôi không thể tham gia vào hoạt động thương mại."

"Chỉ là góp vốn thì không có vấn đề gì chứ? Hơn nữa, ngài có thể chuyển nhượng cổ phần cho người khác mà ngài tin tưởng, ví dụ như Quản gia Wenley." Hứa Dịch nói.

"Anh quên lời khuyên mà tôi vừa nói với anh rồi sao?" Tử tước Leslie khẽ hừ một tiếng."Tôi không phải là Gia tộc Stark, nhưng Gia tộc Stark có thể đại diện cho tôi. Nếu cổ phần vẫn còn, kết quả chỉ có thể là bị gia tộc nuốt chửng, anh và Thương hội Tân Phi sau này sẽ chỉ trở thành kẻ phụ thuộc. Ngay cả Wenley..."

Tử tước Leslie không nói tiếp, nhưng Hứa Dịch đã hiểu ý của anh ta.

Suy nghĩ kỹ ý tứ trong lời nói của Tử tước Leslie, trong lòng Hứa Dịch không khỏi dâng lên một tia cảm động.

"Ngài Tử tước, tại sao ngài lại suy nghĩ cho tôi như vậy?"

"Tôi đã nói rồi, tôi cảm thấy anh có khả năng thay đổi thế giới này. Hiện tại thế giới này quá nhàm chán, khó khăn lắm mới xuất hiện một người đặc biệt như anh, tôi đương nhiên không hy vọng anh bị hủy hoại. Hiện tại, những chuyện tôi có thể làm cho anh cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, hy vọng anh đừng để tôi thất vọng."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Yên tâm đi. Nếu tôi phụ lòng mong đợi của ngài, chẳng phải là chứng minh tôi không xứng đáng để ngài kỳ vọng hay sao?"

Tử tước Leslie chậm rãi gật đầu: "Tốt, vậy tôi cho anh một lời khuyên cuối cùng. Sau khi tôi rời đi, gia tộc sẽ phái người khác đến tiếp quản vùng đất này. Tuy rằng hiện tại vẫn chưa quyết định được người thay thế, nhưng đừng nghĩ rằng người đó sẽ giống như tôi."

Một tuần sau cuộc trò chuyện giữa Hứa Dịch và Tử tước Leslie, Tử tước Leslie và Nam tước Hainas một lần nữa lên xe ngựa, bắt đầu hành trình trở về Thành phố Anweimar.

Nam tước Hainas rõ ràng là rất không nỡ rời khỏi Thành phố Bontar, hay nói đúng hơn là không nỡ rời khỏi tờ 《 Nhật báo Bontar 》, tối hôm trước khi đi, thậm chí còn kéo Tử tước Leslie và Hứa Dịch cùng nhau uống say một trận.

Bởi vì từ nhỏ đã được dạy dỗ rất nghiêm khắc, đây thực chất là lần đầu tiên Nam tước Hainas uống rượu một cách buông thả như vậy, kết quả là anh ta mới chỉ uống được vài chén đã say bí tỉ, trước mặt Hứa Dịch và Tử tước Leslie mà gào khóc.

Cả buổi tối, hai người cứ như vậy ngồi nghe Nam tước Hainas không ngừng kể lể về lý tưởng của anh ta, về lòng nhiệt tình mà anh ta đã dành cho tờ 《 Nhật báo Bontar 》, và cả những uất ức mà anh ta phải chịu đựng ở Thành phố Anweimar, cho đến khi anh

ta say đến mức nằm vật ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Còn Tử tước Leslie, kể từ sau cuộc trò chuyện với Hứa Dịch hôm đó, anh ta không còn nhắc đến chuyện này nữa, mà vẫn như trước kia, bình thường mà ở chung với Hứa Dịch, cứ như thể cuộc nói chuyện hôm đó chưa từng xảy ra.

Chỉ có điều, Hứa Dịch biết, Tử tước Leslie đã âm thầm bảo Quản gia Wenley mang đến bản hợp đồng cổ phần mà hai bên đã ký kết vào năm ngoái, và theo quy định trong hợp đồng, chuyển nhượng 30% cổ phần mà Tử tước Leslie đang nắm giữ cho Hứa Dịch với giá 300. 000 đồng vàng.

Phải nói là, với tổng giá trị tài sản hiện tại của Thương hội Tân Phi, cái giá này không hề cao.

Tuy nhiên, so với khoản đầu tư ít ỏi ban đầu của Tử tước Leslie, thương vụ này vẫn được coi là siêu lợi nhuận.

Tất nhiên, cả Hứa Dịch và Tử tước Leslie đều không quá để tâm đến chuyện này.

Nếu Tử tước Leslie là vì muốn kiếm tiền, với triển vọng phát triển hiện tại của Thương hội Tân Phi, hiển nhiên là tiếp tục nắm giữ 30% cổ phần này sẽ có lợi hơn, đảm bảo trong tương lai sẽ thu được lợi nhuận cao hơn rất nhiều so với 300. 000 đồng vàng.

Mà ban đầu, lý do Hứa Dịch chuyển nhượng 30% cổ phần này cho Tử tước Leslie, chính là vì muốn thông qua anh ta để móc nối quan hệ với Gia tộc Stark, ôm lấy cái đùi to lớn này.

Thế nhưng, Tử tước Leslie lại nói rõ với Hứa Dịch rằng, đầu quân cho Gia tộc Stark không phải là một lựa chọn sáng suốt, kết quả cuối cùng rất có thể chính là toàn bộ Thương hội Tân Phi bị Gia tộc Stark nuốt chửng, đến một chút cặn bã cũng sẽ không chừa cho Hứa Dịch.

Đối với lời khuyên của vị thiếu gia Gia tộc Stark này, Hứa Dịch không thể không tin tưởng.

Ngay cả người thừa kế như Tử tước Leslie còn nói như vậy, thậm chí còn không tiếc tranh thủ thời gian lúc này để trả lại 30% cổ phần cho Hứa Dịch, vậy thì ngoài việc chứng minh Tử tước Leslie và gia tộc có mâu thuẫn mà Hứa Dịch tạm thời chưa biết, cũng đồng thời chứng minh Gia tộc Stark không đáng để dựa dẫm.

"Nhưng mà... sự ủng hộ của Quốc vương Bệ hạ có thực sự dễ dàng như vậy sao?"

Nhìn xe ngựa của Tử tước Leslie và Nam tước Hainas khuất dần ở cuối con đường, trong đầu Hứa Dịch không khỏi hiện lên khuôn mặt không quá xinh đẹp, nhưng lại vô cùng thu hút, và luôn nở nụ cười nhàn nhạt ôn nhu của Cervini.

Trong lòng Hứa Dịch, so với vị Quốc vương Bệ hạ mà anh mới chỉ gặp qua một lần, vị Vương nữ Điện hạ này hiển nhiên đáng tin cậy hơn nhiều.

Chương 298: Muốn giàu có thì phải làm đường trước đã (1/2)

Sự ra đi của Tử tước Leslie và Nam tước Hainas tuy khiến trong lòng Hứa Dịch dấy lên một tia gợn sóng, nhưng lại không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với cuộc sống của người dân Thành phố Bontar. Mọi việc vẫn diễn ra theo quỹ đạo vốn có.

Sau khi vụ gieo trồng mùa xuân kết thúc, dự án cải tạo đất nông nghiệp của Thành phố Bontar cũng được hoàn thành thuận lợi dưới sự hỗ trợ của một lượng lớn Cỗ máy Ma thuật Canh tác.

Theo thống kê của Phủ Thành chủ, thông qua dự án cải tạo đất nông nghiệp lần này, diện tích đất canh tác bên ngoài Thành phố Bontar đã tăng vọt từ hơn ba mươi nghìn héc-ta lên hơn một trăm mười nghìn héc-ta, và tất cả đều đã được gieo trồng các loại cây trồng tương ứng một cách suôn sẻ.

Ước tính sơ bộ, sản lượng lương thực của Thành phố Bontar vào mùa thu hoạch ít nhất sẽ tăng gấp đôi so với năm ngoái.

Nếu mọi việc suôn sẻ, việc đạt được kết quả đáng kinh ngạc này vào mùa thu hoạch đối với Bá tước Satsuma, Thành chủ của Thành phố Bontar, sẽ là một thành tích chính trị cực kỳ quan trọng.

Vì vậy, mặc dù rất bận rộn trong khoảng thời gian này, nhưng Bá tước Satsuma vẫn luôn vui vẻ, mỗi khi gặp Hứa Dịch, ông đều tươi cười niềm nở với Hứa Dịch một cách khác thường.

Tuy nhiên, khi nghe thấy yêu cầu mà Hứa Dịch đưa ra hôm nay, sắc mặt ông lập tức trở nên khó coi.

"Xây dựng đường cái?" Bá tước Satsuma nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt khó xử, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Hội trưởng Hứa, tuy ta không biết đường cái này khác gì so với những con đường bên ngoài thành, nhưng dù là xây dựng những con đường đó cũng đã rất tốn kém rồi, đường cái này lại là do ngươi, kẻ vốn nổi tiếng là chịu chi tiền, đề xuất, e là sẽ còn tốn kém hơn nữa? Tình hình tài chính hiện tại của Thành phố Bontar chúng ta không được tốt lắm, e là ta không thể đồng ý với ngươi được."

Hứa Dịch nở nụ cười đã sớm lường trước, thản nhiên nói: "Thành chủ đại nhân, đường cái này, nói đến chuyện tốn kém thì quả thật là rất tốn kém. Tuy nhiên, ở quê hương của tôi có một câu tục ngữ, gọi là muốn giàu có thì phải làm đường trước đã. Ý của câu nói này là, nếu muốn Thành phố Bontar trở nên giàu có, điều đầu tiên cần làm là xây dựng đường cái, đảm bảo giao thông thông suốt. Ví dụ như, Thành phố Bontar chúng ta thực ra có rất nhiều đặc sản, chẳng hạn như Quả Nham tương mà tôi và Stella đều rất thích ăn trong thời gian này chính là một trong số đó. Loại quả này tôi nghĩ Thành chủ đại nhân nhất định đã từng ăn qua, hẳn là ngài phải công nhận vị ngon của nó chứ?"

Bá tước Satsuma không nhịn được gật đầu: "Ừm, đúng vậy. Quả Nham tương này thơm ngon mọng nước, ngọt thanh dễ ăn, ăn nhiều cũng không ngấy, nếu bán ở Thành phố Anweimar, ta nghĩ bán một cân với giá một đồng vàng cũng sẽ có người mua."

"Chính là vậy. Một loại quả ngon như thế, nhưng bởi vì khó bảo quản nên chỉ có thể bán ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận. Không bán được giá cao thì chớ, lại còn không thể quảng bá rộng rãi, thật sự là lãng phí một nguồn tài nguyên lớn." Hứa Dịch nói với vẻ mặt tiếc nuối.

"Đúng là như vậy, nếu có thể bán... Đợi đã, điều này thì có liên quan gì đến việc ngươi nói muốn xây dựng một con đường cái từ Thành phố Bontar đến Thung lũng Rainfall?" Bá tước Satsuma đột

nhiên nhận ra."Nếu muốn bán Quả Nham tương đến những nơi xa hơn, rõ ràng việc xây dựng một con đường cái từ Thành phố Bontar đến Thành phố Anweimar phải được ưu tiên hàng đầu. Ngươi đừng có giương oai Uy, ra oai Hùm, lấy danh nghĩa là vì lợi ích của Thành phố Bontar, để rồi chạy đến đây tranh thủ lợi ích cho Thương hội Tân Phi của ngươi."

Cái gọi là Thung lũng Rainfall chính là vùng đất rộng lớn cách phía Tây ngoại ô Thành phố Bontar khoảng năm mươi cây số, mà Thương hội Tân Phi đã thuê lại từ tay Quốc vương Bệ hạ.

Bởi vì vùng đất này được bao quanh bởi hai dãy núi, phía sau dựa lưng vào Rừng Rainfall, nên được đặt tên là Thung lũng Rainfall.

Đối với việc Thương hội Tân Phi thuê một vùng đất rộng lớn như vậy, Bá tước Satsuma đương nhiên biết rõ, làm sao có thể không biết Hứa Dịch đề nghị xây dựng một con đường cái từ Thành phố Bontar đến Thung lũng Rainfall là có ý đồ gì.

"Thành chủ đại nhân, Thương hội Tân Phi chúng tôi cũng là Thương hội của Thành phố Bontar, tranh thủ lợi ích cho Thương hội Tân Phi chúng tôi, chẳng phải là đang tranh thủ lợi ích cho Thành phố Bontar chúng ta sao?" Hứa Dịch lập tức kêu oan."Nếu không phải Thương hội chúng tôi muốn chia sẻ gánh nặng, giải quyết khó khăn cho Thành chủ đại nhân, dự định mở thêm nhiều nhà máy, xưởng sản xuất, tuyển dụng một lượng lớn công nhân, dẫn đến việc một héc-ta đất thuê được từ Tử tước Leslie không đủ dùng, thì làm sao lại nghĩ đến việc đến khai phá Thung lũng Rainfall, rồi lại đến cầu xin ngài xây dựng một con đường chứ? Thành chủ đại nhân, ngài không thể oan uổng cho tôi như vậy được."

Bá tước Satsuma hừ lạnh một tiếng: "Thôi đi, ngươi nói nghe hay lắm, nói cho cùng vẫn là bởi vì bản thân Thương hội Tân Phi của ngươi muốn phát triển. Dù ta không quan tâm gì cả, chẳng lẽ

ngươi sẽ không tiếp tục mở thêm nhà máy mới nữa sao?" Nói đến đây, Bá tước Satsuma đột nhiên như nghĩ đến điều gì, hơi do dự một chút, rồi lại hỏi: "Nói đi, Hứa Dịch, tại sao ngươi không tiếp tục thuê đất của Leslie, mà nhất định phải thuê một vùng đất rộng lớn cách Thành phố Bontar xa như vậy từ tay Quốc vương Bệ hạ? Chỉ với lý do là không đủ đất, e là không thuyết phục cho lắm?"

Hứa Dịch cười gượng một tiếng: "Thành chủ đại nhân, thuê đất của Lãnh địa Tử tước Leslie, rốt cuộc vẫn có chút không tiện. Hơn nữa, chỉ sợ vài ngày nữa, nơi đó sẽ không còn là Lãnh địa của Tử tước Leslie nữa, mà là lãnh địa của người khác rồi."

"Ồ? Xem ra Leslie trước khi đi đã nói cho ngươi biết rồi?" Bá tước Satsuma kinh ngạc liếc nhìn Hứa Dịch."Tên nhóc đó đối với ngươi cũng không tệ, vậy mà lại chịu nói cho ngươi biết những chuyện này."

Chương 299: Muốn giàu có thì phải làm đường trước đã (2/2)

"Ngài Tử tước đối với tôi quả thật rất tốt..." Nghĩ đến lời khuyên răn của Tử tước Leslie trước lúc chia tay, Hứa Dịch không khỏi thở dài trong lòng, xoa xoa mi tâm đang nhíu lại, hít một hơi thật sâu, rồi nói với Bá tước Satsuma: "Thành chủ đại nhân, cho dù là vì muốn khai phá Thung lũng Rainfall cho Thương hội Tân Phi, nên mới muốn xây dựng một con đường cái từ Thành phố Bontar đến Thung lũng Rainfall, thì cũng được coi là một lý do rất chính đáng chứ. Ngài đã từng nói sẽ dốc toàn lực ủng hộ sự phát triển của Thương hội Tân Phi chúng tôi, bây giờ sự phát triển của chúng tôi gặp phải nút thắt, cần sự ủng hộ mạnh mẽ của ngài, ngài không thể cứ thế mà từ chối thẳng thừng như vậy được."

"Tên nhóc nhà ngươi, muốn ép ta sao?" Bá tước Satsuma cười mắng một câu, sau đó thở dài: "Thực ra ta hiểu ý ngươi, cũng rất muốn giúp ngươi. Thậm chí bản quy hoạch đường sá mà ngươi đưa cho ta lần trước, ta còn nghiêm túc nghiên cứu, và cảm thấy nếu như xây dựng thêm nhiều con đường theo như quy hoạch của ngươi, nhất định sẽ rất có ích cho sự phát triển của Thành phố Bontar, nhưng mà..."

Bá tước Satsuma bất đắc dĩ dang hai tay ra.

"Ta thật sự không có tiền. Thành phố Bontar tuy là một thành phố có thu nhập từ thuế má khá tốt ở Vương quốc Lanpari, nhưng hàng năm vẫn phải nộp một phần lớn cho ngân khố quốc gia, số tiền còn lại phần lớn đều được dùng vào việc duy trì hoạt động của Thành phố Bontar và các vùng lân cận, căn bản không có dư dả để làm việc khác. Còn về việc xây dựng đường sá... Không nói

đến việc bản thân nguyên vật liệu đã rất tốn kém rồi, chỉ riêng việc huy động một lượng lớn nhân lực, ta cũng rất khó có thể giúp ngươi được."

Hứa Dịch cười: "Thành chủ đại nhân, đây chính là lý do quan trọng nhất mà hôm nay tôi đến tìm ngài. Xây dựng đường cái và việc xây dựng đường sá mà ngài nghĩ thực chất không giống nhau. Năm ngoái, Thương hội Tân Phi chúng tôi đã xây dựng một con đường dẫn đến nhà máy, chi phí lớn nhất quả thật là ở nhân công, vì vậy tôi hiểu khó khăn của ngài. Nhưng xây dựng cái loại đường bê tông xi măng mà tôi nói thì khác, bởi vì có một lượng lớn Cỗ máy Ma thuật hỗ trợ, nên thực tế nhân công không cần nhiều như ngài tưởng tượng, chi phí chủ yếu là ở nguyên vật liệu."

"Cỗ máy Ma thuật?" Bá tước Satsuma khó hiểu nhìn Hứa Dịch."Ý của ngươi là, ngay cả việc xây dựng đường sá, Thương hội Tân Phi các ngươi cũng có thể chế tạo ra Cỗ máy Ma thuật tương ứng sao?"

Hứa Dịch hơi ngẩng đầu, vẻ mặt đầy tự hào: "Đương nhiên rồi. Thương hội Tân Phi chúng tôi là chuyên gia trong việc phát triển Cỗ máy Ma thuật, Cỗ máy Ma thuật cần dùng để xây dựng đường sá đương nhiên cũng không thành vấn đề."

"Vậy ý của ngươi là, những Cỗ máy Ma thuật này hẳn là đã được nghiên cứu thành công rồi?" Bá tước Satsuma lại hỏi.

"Không chỉ là nghiên cứu thành công, mà thực tế đã được đưa vào sử dụng chính thức rồi." Hứa Dịch cười đáp."Thành chủ đại nhân, mấy hôm trước Hội trưởng Cruz của Thương hội Amli có phải đã mời ngài đến xem qua mặt đất bê tông xi măng mới nhất mà bọn họ tung ra, và đề xuất với ngài việc lát lại quảng trường trước Phủ Thành chủ bằng loại vật liệu này không?"

Bá tước Satsuma nghĩ ngợi một lúc, chợt hiểu ra: "Bê tông xi măng này, Thương hội Tân Phi các ngươi cũng tham gia vào sao?

Vừa rồi khi từ miệng ngươi nói ra cụm từ này, ta đã cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao ngươi lại biết đến thứ này?"

"Nói chính xác thì, thứ này là do tôi dạy cho Thương hội Amli. Và quan trọng nhất là xi măng trong đó cũng do Nhà máy Xi măng của Thương hội Tân Phi chúng tôi cung cấp." Hứa Dịch cười nói."Thành chủ đại nhân, ngài thấy con đường được xây dựng bằng mặt đường bê tông xi măng đó như thế nào?"

"Đương nhiên là rất tốt." Bá tước Satsuma không chút do dự nói."Nói thật, mấy hôm trước khi nhìn thấy mặt đất bê tông xi măng đó, ta đã nghĩ đến vấn đề này, nếu thứ này có thể dùng để lát quảng trường, vậy thì có khả năng có thể dùng để lát đường. Thứ này bằng phẳng hơn mặt đất bình thường rất nhiều, cũng chắc chắn hơn rất nhiều, nếu có thể xây dựng một con đường như vậy, thì tốt hơn những con đường đất đá hỗn tạp bên ngoài Thành phố Bontar hiện tại gấp vô số lần."

Nói đến đây, Bá tước Satsuma lại thở dài một tiếng."Nhưng vấn đề vẫn là, mặt đất bê tông xi măng này đắt như vậy, theo như lời Hội trưởng Cruz nói, chỉ riêng việc lát một mét vuông mặt đất đã tốn hết sáu mươi đồng bạc rồi. Nếu dùng thứ này để lát đường... Vậy chẳng khác nào đang dùng đồng vàng để lát đường sao?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ một mét vuông mặt đất bê tông xi măng chỉ tốn có sáu mươi đồng bạc, quy đổi ra tiền tệ của Trái Đất, cũng chỉ có sáu mươi tệ một mét vuông, nếu để cho những người làm công trình đường sá trên Trái Đất biết được, chắc chắn sẽ cho rằng đây là công trình kém chất lượng, xây dựng gian dối.

Đương nhiên, đây cũng là do vật giá ở thế giới này quá thấp, trên thực tế, sáu mươi đồng bạc chỉ để lát một mét vuông mặt đất, đối với người dân ở thế giới này mà nói, quả thực có thể coi là một mức giá cao ngất ngưởng.

"Ngài Bá tước, ngài không cần phải lo lắng. Con đường này, ngài không cần phải bỏ ra một đồng nào cả, hôm nay tôi đến tìm ngài, chỉ là hy vọng ngài có thể phê duyệt dự án xây dựng con đường này mà thôi. Nếu không có sự phê duyệt của ngài, tôi không dám tự ý chạy đi xây dựng một con đường dài như vậy." Hứa Dịch nói.

Bá tước Satsuma lập tức kinh ngạc: "Ý của ngươi là... Con đường dài hơn năm mươi cây số từ Thành phố Bontar đến Thung lũng Rainfall này, Thương hội Tân Phi các ngươi định tự bỏ tiền túi ra để xây dựng sao?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Chính xác."

Chương 300: Lý do đến ăn ké (1/2)

Xây dựng đường là một việc rất tốn kém.

Ở Trái Đất, việc xây dựng đường cao tốc phần lớn thời gian vẫn do chính phủ bỏ vốn đầu tư là chủ yếu, tư bản dân doanh là phụ để hoàn thành, rất ít khi tư bản dân doanh hoàn toàn độc lập xây dựng một con đường.

Bởi vì mạng lưới giao thông đường bộ có thể nói là huyết mạch của một quốc gia, tầm quan trọng không cần phải bàn cãi, nếu không phải do chính phủ tự mình nắm giữ, sẽ rất dễ xuất hiện vấn đề lớn.

Nếu có thể, Hứa Dịch đương nhiên cũng hy vọng mạng lưới đường cao tốc trong kế hoạch của mình sẽ do Vương quốc Lanpari tự bỏ vốn xây dựng.

Nhưng sự thật là tình hình tài chính của Vương quốc Lanpari quả thực rất tệ, các Thương hội lớn và các quý tộc lớn trong Vương quốc có thể đều rất giàu có, nhưng chính phủ lại không có tiền.

Phản ánh trên người Bá tước Satsuma, chính là Thành chủ đại nhân và các Hội trưởng của những Thương hội lớn có thể sống một cuộc sống xa hoa hàng ngày, nhưng ngân sách của Thành phố Bontar lại không có bao nhiêu tiền dư.

Muốn tình hình tài chính eo hẹp như vậy gánh vác chi phí xây dựng đường, hiển nhiên là điều không thể.

Vì vậy, Hứa Dịch lập tức từ bỏ ý định để Thành phố Bontar hoặc Vương quốc Lanpari bỏ vốn xây dựng đường, chuyển sang tự mình bỏ vốn xây dựng.

Lời khuyên của Tử tước Leslie trước khi rời đi cũng có thể coi là một lời cảnh báo cho Hứa Dịch, điều này khiến anh không còn chút lòng tin và kỳ vọng nào vào việc tiếp tục mở rộng nhà máy của Thương hội trên lãnh địa của Tử tước Leslie, hay nói cách khác là lãnh địa của Gia tộc Stark, vì vậy việc khai phá Thung lũng Rainfall trở nên cấp bách.

Mặc dù vị trí của Thung lũng Rainfall không tệ, nằm ngay ngã ba của Rừng Rainfall và Dãy núi Hoành Đoạn, có thể dễ dàng thiết lập liên lạc với tộc Elf ở Rừng Night Song cũng như một số bộ tộc Người lùn bao gồm Bộ lạc Norma và Bộ lạc Angola, nhưng xét cho cùng vẫn cách Thành phố Bontar đến năm mươi km, nếu muốn phát triển, phải đảm bảo giao thông, vậy thì việc đầu tiên là xây dựng một con đường dẫn đến Thành phố Bontar.

Con đường này dự kiến tổng chiều dài khoảng năm mươi đến năm mươi lăm km, theo báo giá của Thương hội Amli, một mét vuông bê tông xi măng là sáu mươi đồng bạc, xây dựng một con đường bê tông xi măng rộng ba mét, dày mười lăm cm, có thể chứa hai xe ngựa song song, bao gồm cả chi phí xây dựng nền đường, tổng cộng khoảng mười ba vạn đến mười lăm vạn đồng vàng.

Phải nói rằng mức giá này đối với một con đường dài hơn năm mươi km là không hề cao, nhưng nó đã tương đương với toàn bộ số tiền lưu động hiện có của Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch đương nhiên không thể nào thanh toán toàn bộ bằng tiền mặt.

"Vậy thì đơn giản thôi, cứ theo cách cũ trước đây, dùng xi măng để thanh toán là được." Hội trưởng Cruz vỗ ngực, vẻ mặt hào phóng nói với Hứa Dịch: "Chúng ta đều là bạn bè lâu năm rồi, tôi tin tưởng Hội trưởng Hứa. Công trình bên tôi có thể giúp cậu

làm trước, tiền có thể trả dần, tôi không vội, haha..."

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta, thầm nghĩ ông ta không vội mới lạ.

Theo ý định của Hội trưởng Cruz, chỉ sợ ông ta còn muốn Hứa Dịch chi thêm nhiều tiền hơn cho con đường này, như vậy Thương hội Amli có thể tiếp tục độc quyền xi măng do Thương hội Tân Phi sản xuất, tiếp tục mở rộng lợi thế dẫn đầu trong ngành xây dựng.

Đương nhiên Hứa Dịch cũng sẽ không phản đối mô hình này.

Tiền mặt anh không muốn trả, dùng xi măng để thanh toán là một phương án có thể chấp nhận được.

Sau một khoảng thời gian xưởng xi măng của Bộ lạc Norma đi vào hoạt động, tộc Người lùn dần dần nắm vững kỹ thuật sản xuất xi măng, cộng với việc đưa vào sử dụng dần các loại Máy móc Ma thuật như máy nghiền bột ma thuật do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và phát triển, sản lượng xi măng của Bộ lạc Norma hiện tại đã có sự cải thiện rõ rệt, từ mức sản xuất ba nghìn tấn mỗi tháng trước đó đã tăng lên bảy nghìn tấn hiện tại.

Và với việc hai xưởng xi măng khác do Bộ lạc Angola hợp tác với Bộ lạc Norma đưa vào sử dụng, sản lượng xi măng hàng tháng của Thương hội Tân Phi sẽ vượt quá hai vạn tấn!

Theo mức giá một tấn xi măng sáu đồng vàng mà Hứa Dịch và Hội trưởng Cruz đã thỏa thuận, chỉ cần một hai tháng, Thương hội Tân Phi có thể trả hết tổng giá trị công trình đường xá này chỉ bằng xi măng.

Đương nhiên, nếu Hứa Dịch bán xi măng ra ngoài thị trường, giá bán chắc chắn sẽ cao hơn sáu đồng vàng một tấn, từ đó thu được nhiều lợi nhuận hơn.

Nhưng Thương hội Tân Phi hiện tại cần thực hiện quá nhiều công trình xây dựng, căn bản không thể tách rời Thương hội Amli,

Hứa Dịch cũng vui vẻ dựa vào xi măng để duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp giữa hai Thương hội.

Dù sao thì việc sản xuất xi măng chủ yếu sử dụng đá vôi và đất sét mà tộc Người lùn khai thác được từ các ngọn núi trong Dãy núi Hoành Đoạn, chi phí gần như có thể bỏ qua không tính.

"Được, cứ quyết định như vậy đi." Nghĩ đến đây, Hứa Dịch gật đầu, coi như là xác định hợp tác lần nữa giữa hai bên."Đúng rồi, Hội trưởng Cruz, tôi nghe nói Hội trưởng Morgan của Thương hội Falcao đã tìm đến ông, nói muốn hợp tác với Thương hội Amli để nghiên cứu Máy móc Ma thuật?"

Hội trưởng Cruz khinh thường xua tay: "Hừ, tên đó đâu chỉ tìm đến tôi, chỉ sợ những Thương hội có chút thực lực trong Thành phố Bontar hắn ta đều đã tìm đến rồi. Nhưng hầu như không có ai đồng ý, bởi vì ai cũng biết rằng trong lĩnh vực nghiên cứu Máy móc Ma thuật, e rằng không ai có thể sánh bằng Thương hội Tân Phi, thay vì tốn công vô ích, chi bằng cứ ngoan ngoãn làm tốt việc mình giỏi. Cậu nói có đúng không, Hội trưởng Hứa?"

"Nói rất hay." Hứa Dịch gật đầu, trong lòng lại cười lạnh một tiếng.

Nói Thương hội Amli từ chối lời mời hợp tác nghiên cứu Máy móc Ma thuật của Thương hội Falcao thì anh tin, nhưng nếu nói Thương hội Amli hoàn toàn không có hứng thú với việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật, đánh chết Hứa Dịch cũng không tin.

Hiện tại, gần như tất cả các Thương hội lớn có thực lực trong Thành phố Bontar, bao gồm cả Thương hội Falcao không hề che giấu ý đồ của mình, đều ít nhiều bắt đầu đầu tư vào việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật.

Không chỉ vì lợi nhuận khổng lồ mà Máy móc Ma thuật mang lại, mà còn để tự mình nắm bắt được các công nghệ liên quan đến

Máy móc Ma thuật, từ đó nghiên cứu và phát triển Máy móc Ma thuật theo nhu cầu của bản thân.

Hiện tại, tất cả các Thương hội lớn trong Thành phố Bontar đều bắt đầu sử dụng Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất.

Lấy Thương hội Falcao làm ví dụ, chỉ mới tuần trước, Hội trưởng Morgan đã đích thân đặt hàng Hứa Dịch một vạn chiếc Máy khoan Ma thuật loại nhỏ.

Đồng thời, đối với máy nghiền bột ma thuật mà Hứa Dịch trưng bày, Hội trưởng Morgan cũng bày tỏ sự quan tâm sâu sắc, đồng thời cho biết một khi thử nghiệm thành công, sẽ tiếp tục đặt hàng số lượng lớn từ Thương hội Tân Phi.

Giá bán của Máy khoan Ma thuật loại nhỏ là bảy mươi tám đồng vàng một chiếc, một vạn chiếc là bảy trăm tám mươi vạn đồng vàng.

Còn giá bán của máy nghiền bột ma thuật mà Hứa Dịch đưa ra thậm chí còn cao tới hai trăm sáu mươi đồng vàng một chiếc, nếu muốn đặt hàng số lượng lớn, chắc chắn phải bỏ ra rất nhiều tiền.

Giả sử Thương hội Falcao có thể tự mình nghiên cứu và chế tạo thành công hai loại Máy móc Ma thuật khai thác mỏ này, chắc chắn sẽ tiết kiệm được một lượng lớn đồng vàng.

Tình hình tương tự cũng xảy ra với Thương hội Amli và các Thương hội khác, không chỉ riêng gì Thương hội Falcao.

Chương 301: Lý do đến ăn ké (2/2)

Tất cả các Thương hội đều muốn thoát khỏi tình trạng bị Thương hội Tân Phi kiếm lời một cách trắng trợn như hiện nay, nhưng sau khi sử dụng Máy móc Ma thuật, mọi người đều phải thừa nhận rằng những Máy móc Ma thuật này thực sự rất dễ sử dụng, đến mức hiện tại các Thương hội này căn bản không thể tách rời những Máy móc Ma thuật này.

Vì không thể tách rời, vậy thì cách duy nhất còn lại chính là tự mình nghiên cứu và phát triển, cố gắng dựa vào nỗ lực của bản thân để nắm bắt công nghệ sản xuất những Máy móc Ma thuật này, không còn bị Thương hội Tân Phi kiềm chế nữa.

Chỉ là cho đến nay, ngoại trừ việc đạt được một số thành công trong lĩnh vực Quạt ma thuật mà Hứa Dịch chủ động giao ra một phần công nghệ, thì ở những Máy móc Ma thuật khác, đặc biệt là Máy móc Ma thuật cỡ lớn, các Thương hội khác hoàn toàn có thể coi là không có tiến triển gì.

Những ý nghĩ này lướt qua trong đầu, Hứa Dịch kìm nén nụ cười, vỗ vai Hội trưởng Cruz, thân thiết nói: "Đương nhiên rồi, chúng ta là đối tác tốt của nhau, nếu Thương hội Amli thực sự có hứng thú với việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật, Hội trưởng Cruz có thể trực tiếp đến tìm tôi để nói chuyện, chỉ cần tôi có thể giúp được, nhất định sẽ cố gắng hết sức."

"Thật sao?" Đôi mắt Hội trưởng Cruz bỗng sáng lên, nhưng sau đó lại bừng tỉnh, cười gượng gạo, lắc đầu nói: "Không, không, Thương hội Amli chúng tôi vẫn nên chuyên tâm xây nhà, làm công

trình thì hơn. Máy móc Ma thuật là thứ phức tạp như vậy, chỉ có Hội trưởng Hứa và Thương hội Tân Phi mới có thể làm được, tôi sẽ không xen vào cho vui đâu."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, không tiếp tục chủ đề này nữa mà chuyển sang thảo luận với Hội trưởng Cruz về kế hoạch và quy hoạch cụ thể cho việc xây dựng con đường này.

Nói chuyện với Hội trưởng Cruz xong đã gần đến hoàng hôn, Hứa Dịch từ chối lời mời dùng bữa tối của Hội trưởng Cruz, bước đến một khu nhà rộng lớn ở phía Nam Thành phố Bontar.

Do Evita và Akali có thêm năm người bạn cùng lớp gia nhập, căn nhà nhỏ mà hai người từng ở rõ ràng không còn thích hợp để làm Viện nghiên cứu Ma thuật nữa, vì vậy Hứa Dịch đã mua trước khu nhà này dưới danh nghĩa Thương hội Tân Phi.

Khu nhà này vốn là nơi ở của một Tử tước nào đó ở Thành phố Bontar, vì vị Tử tước này đã rời khỏi Thành phố Bontar nên mới bỏ trống và bị Hứa Dịch mua lại.

Khu nhà có diện tích hơn hai nghìn mét vuông, bao gồm ba tòa nhà nhỏ và một số ngôi nhà gỗ nhỏ, ngoài việc có thể đáp ứng mười nhân viên của Viện nghiên cứu Ma thuật hiện tại làm việc nghiên cứu cùng lúc, còn cung cấp chỗ ở bổ sung cho năm người bạn cùng lớp của Evita và Akali.

Khi Hứa Dịch bước vào cổng khu nhà, anh vừa vặn ngửi thấy một mùi hương.

Hít một hơi thật sâu, Hứa Dịch lập tức khẳng định bữa tối nay nhất định là do Evita nấu.

Quả nhiên, vừa bước vào đại sảnh sau cổng chính, anh đã nhìn thấy Evita đang cởi tạp dề, chuẩn bị ngồi vào bàn ăn cơm.

Nhìn thấy Hứa Dịch đột nhiên xuất hiện, mọi người đều sửng

sốt.

Một lúc sau, Akali nhảy dựng lên, hào hứng chào Hứa Dịch: "Hội trưởng, sao ngài lại đến đây?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tôi không có chỗ nào để ăn cơm, nên chạy đến đây ăn ké."

Sau khi liếc nhìn những món ăn thịnh soạn trên bàn, Hứa Dịch chỉ vào một đĩa rau hơi cháy đen, cười nói: "Để tôi đoán xem, món này chắc chắn là do Akali làm, đúng không?"

Akali lập tức trừng mắt nhìn Hứa Dịch, hừ lạnh nói: "Xin lỗi, Hội trưởng, ngài đoán sai rồi."

"Ồ? Ngoài cô ra, còn ai có thể biến một đĩa rau xào thành món nướng như vậy sao?" Hứa Dịch giả vờ kinh ngạc hỏi.

Mọi người trên bàn lập tức phá lên cười.

"Hội trưởng, ngài thực sự đoán sai rồi, món này là do Cecilia tự mình xung phong làm, không liên quan gì đến Akali." Bella cười nói.

"Hả?" Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Cecilia đang đỏ mặt, thực sự không ngờ cô gái ít nói, khiến anh cảm thấy còn trầm tính hơn cả Evita gấp mấy lần này lại có tài nấu nướng còn tệ hơn Akali."Thật là bất ngờ. Tôi còn tưởng những cô gái trầm tính đều biết nấu ăn như Evita, không ngờ cũng có ngoại lệ."

Cecilia cúi đầu thấp hơn, chỉ lo gặm miếng bánh mì trong tay, không nói một lời.

"Hội trưởng, ngài đừng bắt nạt Cecilia nữa, cô ấy rất nhút nhát." Claire với mái tóc xoăn tự nhiên màu đen cười nói: "Lỡ như tối nay cô ấy suy nghĩ lung tung, lại chạy đến phòng tôi khóc nhè, thì tôi sẽ tìm Hội trưởng đòi bồi thường."

Cecilia đột nhiên ngẩng đầu lên, đấm một cái vào vai Claire, tức giận nói: "Cậu mới khóc nhè ấy!"

Nhìn thấy dáng vẻ của Cecilia, mọi người không nhịn được cười to hơn.

Phát hiện ra ngay cả Shuchi, người luôn lạnh lùng cũng không nhịn được phải mỉm cười, Hứa Dịch không khỏi cảm thấy vui mừng trong lòng.

Có vẻ như sau một khoảng thời gian làm việc và giao lưu, những người trẻ tuổi này đã hoàn toàn thích nghi với cuộc sống ở đây.

Và chính nhờ sức sống và tài năng của họ mà Thương hội Tân Phi mới có thể lần lượt nghiên cứu ra những loại Máy móc Ma thuật khiến người khác phải kinh ngạc.

Những người trẻ tuổi này có thể không biết rõ, nhưng Hứa Dịch có thể khẳng định.

Chỉ cần họ đủ nỗ lực, sau này nhất định sẽ trở thành Kỹ sư Máy móc Ma thuật tài giỏi, trở thành một phần không thể thiếu trong hệ thống Công nghiệp Ma thuật.

Ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt trẻ trung, Hứa Dịch đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

"Đúng rồi, Vina đâu? Sao không thấy cô ấy? Cô ấy ra ngoài ăn cơm rồi sao?" Hứa Dịch hỏi.

Để thuận tiện cho công việc nghiên cứu, sau khi mua lại khu nhà này, Hứa Dịch đã để Vina chuyển từ văn phòng ở nhà máy đến đây làm việc.

Vì hiện tại Vina đang sống một mình ở Thành phố Bontar, nên cô ấy cũng ở chung với Cecilia và những người khác trong khu nhà

này.

"Chị Vina ra ngoài trước bữa tối, nói là đi gặp một người, nhưng không nói là khi nào về." Evita trả lời.

"Gặp một người?" Hứa Dịch hơi ngạc nhiên.

Kể từ khi trở về từ Thành phố Saltan, trong khoảng thời gian này Vina thậm chí còn không muốn ra khỏi cửa, chính là không muốn gặp lại những người quen ở Thành phố Bontar, sao hôm nay lại đột nhiên chạy đi gặp ai đó?

"Chị Vina có thể là ra ngoài gặp bạn trai, chúng ta đừng đợi cô ấy nữa." Akali xua tay."Hội trưởng, ngài cũng ngồi xuống ăn cơm đi, vừa hay hôm nay Evita nấu nhiều hơn một chút. Nhưng sao hôm nay ngài không về nhà ăn cơm? Vivian đâu?"

"Hôm nay học viện có hoạt động, Vivian ở lại học viện ăn tối chưa về. Nếu không thì cô nghĩ tại sao tôi phải đến đây ăn ké?" Hứa Dịch thuận miệng đáp, vừa nghi ngờ vừa ngồi xuống.

"Vậy thì không đúng, nếu ngài muốn tìm chỗ ăn ké, thì nên đến nhà Stella chứ. Bây giờ ngài là bạn trai của Stella, đến đó ăn ké, Stella nhất định sẽ rất hoan nghênh." Bella nói.

Shuchi ngồi đối diện Hứa Dịch cứng đờ người, ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, ánh mắt thoáng qua vẻ phức tạp, sau đó lại cúi đầu im lặng ăn cơm.

"Tôi cũng muốn, nhưng Stella hôm nay đến Thành phố Karma để quảng bá cho Thương hội chúng ta, vẫn chưa về, tôi không thể nào ăn tối dưới ánh nến với một mình Đại Pháp sư Camillo được chứ?"

Mọi người lại được một trận cười nghiêng ngả.

Tiếng cười vừa dứt, cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Hứa Dịch quay đầu nhìn lại, liền thấy Vina và một người sóng vai bước vào.

Nhìn rõ người bên cạnh Vina, Hứa Dịch lập tức sững sờ.

"Rem? Sao cậu lại quay lại đây?"

Chương 302: Chúng ta không thể nào đến được với nhau (1/2)

Tại sao lại nói là "lại"?

Bởi vì vài tháng trước, sau khi rời khỏi Thương hội Leo ở Thành phố Saltan, Vina và Rem đã cùng nhau trở về Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, khi Hứa Dịch ngỏ lời mời cả hai gia nhập Thương hội Tân Phi, Vina đã đồng ý, nhưng Rem lại từ chối.

Sau đó, Hứa Dịch có hỏi Vina về nơi ở của Rem, được biết rằng Rem đã rời khỏi Thành phố Bontar và tìm được một công việc mới tại một Thương hội khác.

Về việc Rem đang làm gì, thậm chí là ở Thương hội nào, thì ngay cả Vina cũng không biết.

Hứa Dịch đã từng nghĩ rằng Rem cố tình giấu Vina, có lẽ là muốn giống như những người đàn ông thất bại trong sự nghiệp, ra bên ngoài phấn đấu để đạt được thành công rồi mới trở về tuyên bố với Vina. Ai ngờ đâu bây giờ lại thấy anh ta xuất hiện trở lại ở Thành phố Bontar, xuất hiện trước mặt mình với vẻ mặt thất vọng, chán nản, khiến Hứa Dịch buột miệng thốt ra chữ "lại".

Vừa nói xong, Hứa Dịch lập tức nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng đứng dậy cười chào hỏi hai người: "Mau vào đây ngồi đi. Rem, Vina, hai người giờ này mới về, chắc là chưa ăn tối ở đâu nhỉ? Lại đây, ngồi xuống ăn cùng cho vui. Hôm nay là Evita nấu,

rất ngon đấy."

Vina gật đầu, kéo nhẹ tay áo Rem, bước đến bàn ăn trước.

Rem thì nở một nụ cười gượng gạo với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, sao anh cũng ở đây?"

"Tôi có chút việc muốn bàn giao cho các đồng nghiệp ở Viện nghiên cứu Ma thuật, tiện đường ghé qua ăn ké một bữa." Hứa Dịch thuận miệng đáp, liếc nhìn Vina đang ngồi xuống, do dự một chút rồi quyết định không hỏi thêm nữa, chào Rem ngồi xuống.

Ánh mắt của Akali và những người khác trên bàn ăn cứ đảo qua đảo lại giữa Vina và Rem đầy tò mò. 6nk20

Mặc dù Vina chỉ hơn tuổi bọn họ vài tuổi, nhưng so với những người vừa tốt nghiệp như bọn họ thì Vina chín chắn, trưởng thành và có nhiều kinh nghiệm hơn hẳn.

Tuy thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng Vina đã có được sự công nhận và tôn trọng từ trong thâm tâm của mọi người.

Hơn nữa, Vina thường ngày rất nghiêm túc, ít khi cười nói, khiến mọi người vừa kính trọng vừa có chút e dè.

Thế mà hôm nay, bọn họ lại thấy Vina dẫn một người đàn ông trạc tuổi cô đến đây, thật sự khiến ai cũng phải ngạc nhiên.

Nhìn thấy Rem vô cùng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Vina, ánh mắt của mọi người càng thêm phần tò mò.

Chẳng lẽ thật sự như Akali vừa đoán, người đàn ông tên Rem này là bạn trai của Vina?

Bầu không khí trên bàn ăn trở nên kỳ quặc, Akali và Bella nhiều lần suýt nữa thì không kìm nén nổi sự tò mò trong lòng, muốn hỏi cho ra chuyện, nhưng lần nào cũng bị Hứa Dịch dùng

ánh mắt ngăn lại.

Vina vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng như mọi khi, chậm rãi ăn hết bữa tối, còn Rem thì rõ ràng là không được tự nhiên cho lắm, vẻ mặt cứng đờ, cả bữa ăn cứ gượng gạo, lúng túng.

Cuối cùng cũng đợi đến lúc Vina ăn xong, Rem vội vàng đặt bát xuống, nhìn Vina, nháy mắt ra hiệu.

Vina suy nghĩ một lúc, nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, tôi có chuyện muốn nói với anh, không biết anh có thời gian không?"

Nghe thấy Vina gọi mình là "Hội trưởng" với giọng điệu cung kính, sắc mặt Rem khẽ biến đổi, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường.

Hứa Dịch đã ăn xong từ sớm, đang ngồi nhàn nhã uống trà, chờ đợi Vina lên tiếng, lúc này nghe thấy cô ấy nói vậy liền đặt tách trà xuống, đứng dậy, chỉ vào căn phòng nhỏ phía sau: "Chúng ta ra sau nói chuyện, đừng làm phiền mọi người ăn cơm."

Vina và Rem đồng thời đứng dậy, đi theo sau Hứa Dịch tới căn phòng nhỏ phía sau dưới ánh mắt tò mò của Akali và những người khác.

Ba người ngồi xuống, Hứa Dịch nhìn Vina và Rem đang im lặng, mỉm cười, lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, hỏi Rem: "Rem, tôi nghe Vina nói, cậu đã tìm được một công việc mới ở một Thương hội khác, vẫn là nghiên cứu Máy móc Ma thuật sao?"

Rem khẽ cứng người, nhìn Hứa Dịch với ánh mắt phức tạp, cười khổ nói: "Đúng vậy, Thương hội đó cũng nghiên cứu Máy móc Ma thuật. Nhưng sau một thời gian làm việc, tôi phát hiện ra những gì Vina nói trước đây là hoàn toàn chính xác, nếu nói về nghiên cứu Máy móc Ma thuật, không có Thương hội nào có thể

sánh bằng Thương hội Tân Phi, hay nói cách khác là không ai có thể sánh bằng Hứa Dịch anh. Tôi cũng đã nghiên cứu Máy móc Ma thuật ở Thương hội đó được một thời gian, nhưng cho đến nay vẫn chưa thu được kết quả gì."

"Máy móc Ma thuật đòi hỏi sự tỉ mỉ và phức tạp, muốn trong thời gian ngắn đã nghiên cứu ra thành quả là điều không thực tế." Hứa Dịch gật đầu, chỉ vào Vina nói: "Thương hội Tân Phi chúng tôi có thể đạt được những thành tựu như ngày hôm nay cũng là nhờ sự nỗ lực làm việc của các nghiên cứu viên ở Viện Nghiên cứu Ma thuật, bao gồm cả Vina."

"Vina thì không nói, nhưng tôi thấy những nghiên cứu viên khác ở Viện nghiên cứu của anh, chẳng phải đều là những đứa trẻ mới tốt nghiệp sao? Ma pháp của bọn họ có thể mạnh đến đâu chứ?" Trên mặt Rem thoáng hiện lên vẻ khinh thường."Nếu bọn họ có thể nghiên cứu ra thành quả, thì không có lý gì những Pháp sư có thực lực mạnh hơn như chúng ta lại không làm được."

Hứa Dịch không khỏi nhíu mày, Rem này sao vẫn giữ cái thái độ kiêu ngạo như vậy.

Rõ ràng là bản thân vừa mới thừa nhận chưa nghiên cứu ra được thành quả gì, vậy mà lại dám xem thường Evita và những người khác, những người đã đạt được rất nhiều thành tựu trong lĩnh vực nghiên cứu Ma pháp liên quan đến Máy móc Ma thuật, nói anh ta là "ếch ngồi đáy giếng" cũng chẳng sai.

Vina liếc nhìn Rem, lạnh lùng nói: "Sự thật là cho đến bây giờ cậu vẫn chưa làm nên trò trống gì, còn những đứa trẻ mà cậu xem thường kia lại dựa vào nỗ lực của bản thân để đạt được rất nhiều thành tựu. Trong số rất nhiều loại Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi chúng tôi đang sản xuất, ngoại trừ một số loại do Đại Pháp sư Camillo phụ trách nghiên cứu, thì phần lớn còn lại đều là do bọn họ hoàn thành. Cậu lấy tư cách gì mà xem thường bọn họ?"

Rem lập tức bị câu nói thẳng thừng của Vina chặn họng, mặt đỏ tía, nửa ngày không nói nên lời.

Thấy bầu không khí có chút ngượng ngập, Hứa Dịch cười nói: "Không nói chuyện này nữa. Rem, lần này cậu quay lại là muốn đến thăm Vina, hay là có chuyện gì khác?"

"Chuyện này..." Rem do dự một lúc, nhưng không trả lời, mà nhìn về phía Vina.

Vina nhíu mày, sau đó giãn ra, bình tĩnh nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, lần này Rem trở về là muốn tìm việc làm ở Thành phố Bontar. Ý... ý của tôi là, muốn để cậu ấy đến Thương hội chúng ta làm việc, tốt nhất là có thể cùng tôi nghiên cứu Pháp trận ở Viện Nghiên cứu Ma thuật, anh... anh thấy thế nào?"

Chương 303: Chúng ta không thể nào đến được với nhau (2/2)

Nói về sự kiêu ngạo, thì Rem còn thua xa Vina.

Từ khi quen biết Vina ở Tháp Ma pháp Camillo vào năm ngoái đến nay đã gần một năm, đây là lần đầu tiên Hứa Dịch thấy Vina cầu xin người khác.

Nghĩ đến điều này, Hứa Dịch nhìn Rem với ánh mắt kỳ lạ, lại thấy anh ta đang nhìn mình với vẻ mặt đầy hy vọng, trên mặt không hề có chút xấu hổ nào.

Hứa Dịch không khỏi cười lạnh trong lòng.

Tên này, nếu như tự mình đến gặp anh để đề nghị, thì Hứa Dịch còn có thể đánh giá cao anh ta một chút, đằng này lại xúi giục Vina đến cầu xin anh, thật sự khiến Hứa Dịch khinh thường từ tận đáy lòng.

Trước đây, tuy Rem luôn tỏ vẻ khinh người, khiến Hứa Dịch không thích, nhưng chưa bao giờ khiến anh cảm thấy khinh thường.

Không biết trong mấy tháng rời khỏi Thành phố Bontar, anh ta đã trải qua những chuyện gì, mà bây giờ lại trở nên như vậy.

Tuy nhiên, khinh thường thì khinh thường, dù sao Vina cũng đã mở lời, anh không thể không nể mặt cô.

Suy nghĩ một chút, Hứa Dịch mỉm cười nói: "Được thôi,

Thương hội Tân Phi chúng tôi hiện đang rất cần Pháp sư tham gia vào hàng ngũ nghiên cứu. Một Pháp sư có kinh nghiệm nghiên cứu Máy móc Ma thuật như Rem, chúng tôi vô cùng hoan nghênh. Năng lực Ma pháp của Rem tôi rất rõ, nên không cần phải kiểm tra nữa. Tôi xin thay mặt Thương hội Tân Phi, chào mừng cậu gia nhập."

Nhìn thấy Hứa Dịch đứng dậy chìa tay về phía mình, Rem vội vàng đứng dậy, nắm lấy tay Hứa Dịch, cười nói: "Cảm ơn. Hứa... Hội trưởng, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, à không, là học tập thật tốt."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ cũng may là anh ta còn biết phải học hỏi cho kỹ càng, nếu không cứ giữ cái thái độ khinh người như vậy, e rằng ở Viện Nghiên cứu Ma thuật này cũng khó mà tồn tại được.

"Vina, có một số điều cần lưu ý, tôi sẽ không nói nhiều, cô nói lại với Rem giúp tôi." Hứa Dịch nói tiếp."Ngoài ra, ngày mai tôi sẽ cho người mang Khế ước thuê mướn và Thỏa thuận bảo mật đến, cô nói với Rem cách thức thực hiện."

Vina gật đầu đáp ứng, Rem lại ngạc nhiên hỏi: "Thỏa thuận bảo mật? Đó là cái gì?"

"Ồ, đó là một thỏa thuận mà các nghiên cứu viên phải ký kết để ngăn chặn việc tiết lộ bí mật của Thương hội. Nếu vi phạm, sẽ phải bồi thường thiệt hại. Cũng không có gì to tát, chỉ cần không vi phạm những điều khoản trong đó, thì sẽ không ảnh hưởng gì cả." Hứa Dịch giải thích.

Sắc mặt Rem khẽ thay đổi, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường, cười gật đầu nói: "Ừm, đó là điều nên làm. Dù sao Thương hội Tân Phi hiện tại sở hữu rất nhiều công nghệ độc đáo liên quan đến Máy móc Ma thuật, nếu để lộ ra ngoài một cách tùy tiện, chắc chắn sẽ gây ra tổn thất không nhỏ."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Cậu hiểu là tốt."

Nói thêm vài câu, thống nhất một số vấn đề liên quan đến việc thuê Rem, Hứa Dịch đứng dậy cáo từ.

Vina ngăn Akali và Evita đang định tiễn Hứa Dịch, tự mình tiễn anh ra ngoài.

Hai người đi ra khỏi cổng Viện nghiên cứu, Hứa Dịch nhìn Vina nói: "Vina, nếu cô còn yêu cầu gì bất tiện nói trước mặt mọi người, cứ việc nói. Trước đây chúng ta đều là đồng nghiệp ở Tháp Ma pháp Camillo, với mối quan hệ của chúng ta, không có gì là không thể nói."

Vina im lặng nhìn Hứa Dịch một lúc, khẽ nói: "Cảm ơn anh."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Không có gì. Thương hội Tân Phi chúng tôi vốn đang rất cần Pháp sư, cho dù cô không nói, tôi cũng rất sẵn lòng thuê một Pháp sư có năng lực và kinh nghiệm nghiên cứu Máy móc Ma thuật như Rem."

"Nhưng Rem anh ấy..." Vina định nói tiếp, nhưng lại thôi, chỉ khẽ thở dài.

Nhìn vẻ mặt thoáng chút buồn bã của Vina, Hứa Dịch không khỏi hỏi: "Vina, có thể hỏi chuyện riêng tư của cô một chút được không?"

Vina ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, cười khổ nói: "Anh muốn hỏi về mối quan hệ giữa tôi và Rem sao?"

"Đúng vậy. Nghe cô nói Rem đi mấy tháng trời không về Thành phố Bontar, cũng không liên lạc gì với cô, tôi có chút lo lắng. Trước đây, chúng ta đều là đồng nghiệp ở cùng một phòng nghiên cứu ở Tháp Ma pháp Camillo, lúc đó tôi rất ngưỡng mộ hai người có thể trở thành một cặp. Nhưng bây giờ..."

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, lại thấy những lời tiếp theo khó mà nói ra khỏi miệng, như vậy có vẻ quá thẳng thừng.

"Giữa chúng tôi có lẽ là không thể nào đến được với nhau." Vina lại thẳng thắn trả lời."Ban đầu, tôi cứ nghĩ rằng anh ấy quyết định trở về Thành phố Bontar, tôi sẽ rất vui. Nhưng khi nhìn thấy anh ấy trở về, tôi lại phát hiện ra mình không hề có chút rung động nào. Thậm chí có thể nói là không có chút cảm giác đặc biệt nào khi nhìn thấy anh ấy, cứ như là đang nhìn một người xa lạ. Vì vậy, tôi biết, giữa hai chúng tôi chắc là đã kết thúc rồi."

Hứa Dịch im lặng không nói, một lúc sau mới hỏi: "Nhưng bây giờ anh ấy cũng đã gia nhập Viện nghiên cứu, sau này hai người sẽ làm việc cùng nhau mỗi ngày, như vậy có ảnh hưởng gì không?"

Vina lắc đầu: "Không đâu. Bây giờ tôi thực sự không còn chút cảm xúc nào với anh ấy nữa, sau này nhiều nhất cũng chỉ coi anh ấy như một người quen biết mà thôi. Muốn tôi quay lại cách cư xử như trước đây với anh ấy, điều đó là hoàn toàn không thể."

Hứa Dịch cũng coi như là hiểu rõ tính cách của Vina, đã nói là không thể nào thì chính là không thể nào.

Anh muốn an ủi cô, nhưng lại phát hiện ra Vina có lẽ cũng không cần anh an ủi.

Nghĩ ngợi một hồi, Hứa Dịch chỉ biết cười gượng gạo nói: "Vậy thì thôi, tôi cũng không còn gì để nói nữa. Hy vọng Rem sau này sẽ làm việc thật tốt ở Viện nghiên cứu, với năng lực của anh ấy, tôi tin tưởng anh ấy sẽ nhanh chóng trở thành một thành viên quan trọng của Viện nghiên cứu."

Vina khẽ gật đầu, không nói gì.

Hứa Dịch dừng lại một chút, thấy quả thực cũng không còn gì để nói nữa, bèn giơ tay chào tạm biệt Vina.

Bước ra khỏi con hẻm nhỏ nơi có Viện nghiên cứu, quay đầu lại nhìn, Hứa Dịch thấy Vina vẫn đang đứng đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, không biết đang nghĩ gì.

Hứa Dịch khẽ thở dài, một cặp đôi Pháp sư từng được rất nhiều đồng nghiệp ủng hộ như vậy, thế mà lại chia tay một cách khó hiểu như thế, khiến anh không khỏi cảm thấy bồi hồi, xót xa.

Nếu một ngày nào đó Stella chia tay với mình, liệu cô ấy có bình tĩnh như Vina không?

Chương 304: Luôn phải ra ngoài gặp người khác chứ (1/2)

"Không thể nào!" Stella dứt khoát nói, không chút do dự đáp lời."Thứ nhất, em tuyệt đối không thể chia tay với anh. Thứ hai, cho dù có một ngày nào đó anh không cần em nữa, em nhất định sẽ phát điên lên, tuyệt đối không thể nào bình tĩnh như Vina được. Hơn nữa, nếu như là anh có lỗi với em, muốn chia tay với em, em rất có thể sẽ tìm anh quyết đấu đấy."

Hứa Dịch cười lớn, đưa tay xoa xoa mũi Stella: "Tìm anh quyết đấu? Đừng quên, bây giờ thực lực của anh đã tăng lên rất nhiều rồi đấy, là một Pháp Sư cấp năm chính hiệu, không yếu hơn em đâu. Nếu thực sự muốn quyết đấu với anh, còn chưa biết ai thắng ai thua đâu."

"Vậy chúng ta có muốn so tài một chút không?" Stella đẩy Hứa Dịch ra, đứng dậy, tạo một tư thế quyết đấu.

Hứa Dịch cười lắc đầu: "Thôi đi, một cô gái vừa xinh đẹp, tốt bụng, lại có tính cách tốt như em, sao anh nỡ lòng nào không cần em chứ. Thực ra mà nói, anh lại sợ em, một nữ thần trong lòng biết bao người, một ngày nào đó sẽ chê anh, bỏ rơi anh thì có." Hứa Dịch dừng lại một chút, hỏi: "À đúng rồi, em còn chưa kể chuyện em đi Thành phố Karma lần này, thế nào? Đi chơi hai ngày có vui không?"

"Chơi? Căn bản là không có thời gian để chơi, được không hả?" Stella lườm Hứa Dịch, sau đó bay người nhảy lên, nhào vào giường Hứa Dịch, ôm chăn của Hứa Dịch lăn hai vòng, cằn nhằn: "Hai ngày nay em bận rộn làm công tác tuyên truyền cho Thương

hội, không phải tham gia yến tiệc thì cũng là tham gia các loại hoạt động khác. Khó mà có được có chút thời gian rảnh rỗi, đám quý tộc và thương nhân ở Thành phố Karma lại đến quấy rầy em. Thật là, tất cả mọi người đều biết rõ em đã là bạn gái của anh rồi, tại sao còn đến tìm em? Chẳng lẽ bọn họ vẫn chưa chịu hết hy vọng sao?"

"Theo đuổi cái đẹp là bản tính của con người, điều này em không thể ngăn cản được." Hứa Dịch cười nói."Hơn nữa em chỉ là bạn gái của anh, còn chưa trở thành vợ anh, người khác làm sao mà hết hy vọng được."

Stella kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, nheo mắt, nở một nụ cười tinh quái: "Sao nào? Hứa Dịch, đây là anh đang gián tiếp cầu hôn em sao?"

Hứa Dịch nhún vai: "Nếu Tiểu thư Stella xinh đẹp nguyện ý đồng ý, coi như là vậy thì đã sao?"

Stella vùi mặt vào trong chăn suy nghĩ một lúc, sau đó mới nghiêng đầu, nở một nụ cười rạng rỡ với Hứa Dịch: "Thật ngại quá, bản tiểu thư tạm thời vẫn chưa quyết định. Hội trưởng Hứa anh phải cố gắng hơn nữa mới được."

Hứa Dịch thở dài, bất đắc dĩ nói: "Cho nên nói, em căn bản không cần lo lắng anh không cần em, người nên lo lắng là anh mới đúng."

Stella từ trên giường nhảy xuống, nhào vào lòng Hứa Dịch, hôn chụt một cái lên mặt anh, cười nói: "Yên tâm đi, trừ khi anh giống như Rem, biến thành loại đàn ông không có cả tự trọng, nếu không em sẽ không bao giờ không cần anh đâu. Mặc dù đi đến đâu cũng có một đám đàn ông đáng ghét vây quanh, nhưng bọn họ có ai sánh bằng anh chứ. Còn anh bên cạnh em ra, còn có rất nhiều cô gái xinh đẹp, quyến rũ giống em, khiến em rất lo lắng."

Hứa Dịch kinh ngạc: "Bên cạnh anh còn có rất nhiều cô gái xinh đẹp, quyến rũ giống em? Ở đâu? Em giới thiệu cho anh làm quen với?"

Stella khẽ cười, chỉ vào Vivian vừa bưng một đĩa thức ăn đi ra: "Kia kìa, em không nói Evita với Akali, chỉ riêng Vivian bây giờ đã lớn thành một tiểu mỹ nhân rồi. Nói thật đi, có phải lúc trước anh nhìn trúng điểm này nên mới mua cô bé từ tay Tử tước Leslie không?"

Nghe thấy lời Stella nói, Vivian đỏ mặt, vội vàng đặt đĩa thức ăn xuống, chạy vụt vào bếp.

Lát sau, một trận loảng xoảng vang lên từ trong bếp.

Hứa Dịch bất mãn véo má Stella: "Vivian vẫn còn là trẻ con, sao em lại trêu chọc cô bé như vậy."

Stella mỉm cười: "Được rồi, không nói Vivian nữa, bên cạnh anh còn có một cô gái xinh đẹp hơn cả em đấy."

"Xinh đẹp hơn cả em?" Hứa Dịch nghi ngờ nhìn Stella."Stella, em đừng nói giỡn nữa, sao có thể có cô gái nào xinh đẹp hơn em được chứ?"

"Không tin sao?" Stella đứng dậy, nhìn trái nhìn phải, đột nhiên lên tiếng: "Yanis, ra đây đi, em biết chị ở đó mà. Đừng trốn nữa, lát nữa là phải ăn cơm rồi."

Một góc phòng bỗng nhiên xuất hiện một cơn bão không gian, một bóng người hiện ra, chính là cô gái Elf Yanis.

"Tiểu thư Stella, gọi tôi ra có chuyện gì sao?" Yanis hỏi Stella.

Stella đi tới, đưa tay vén tấm vải che mặt Yanis, đưa ngón tay chọc chọc vào gương mặt xinh đẹp của cô, nói với Hứa Dịch: "Thế nào? Yanis xinh đẹp hơn em, anh thừa nhận đi."

Yanis kinh ngạc nhìn Stella: "Tiểu thư Stella, thì ra lúc nãy cô đang nói tôi sao? Xin lỗi, tôi không hiểu thẩm mỹ của các người Nhân loại các cô, cho nên không hiểu tại sao cô lại nói tôi xinh đẹp hơn cô. Nhưng mà theo góc độ của Elf, Tiểu thư Stella, cho dù là dung mạo hay là dáng người đều rất phù hợp với thẩm mỹ của chúng tôi, trong mắt tôi, hoàn toàn có thể xưng là một tác phẩm nghệ thuật."

Nhìn thấy ánh mắt chân thành của Yanis, Stella lại đỏ mặt, có chút ngượng ngùng.

"Không, Yanis, chị mới là người thực sự xinh đẹp, em tuy tự tin, nhưng vẫn cảm thấy mình không bằng chị."

"Chủng tộc Elf dung mạo không có gì khác biệt lắm, cho nên tôi ở trong Chủng tộc Elf kỳ thật cũng không tính là xuất chúng. Nhưng mà Tiểu thư Stella, cô là người Nhân loại xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp. Dùng xinh đẹp để hình dung chị đã là không đủ, mà nhất định phải dùng mỹ lệ để hình dung."

"Nào có tốt như chị nói, kỳ thật em..."...

"Dừng lại!" Hứa Dịch nhịn không được giơ tay lên ngăn cản cuộc trò chuyện của hai người."Hai người còn định khen nhau đến bao giờ nữa đây? Thôi đi, hai người đều xinh đẹp tuyệt trần rồi, không cần khiêm tốn nữa."

"Đương nhiên rồi." Stella tự tin hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn Yanis, bỗng nhiên vỗ tay một cái: "Đúng rồi, nói đến đây, Yanis, em vừa hay có chuyện muốn tìm chị này."

"Tìm tôi sao?" Yanis kinh ngạc chỉ vào mình.

Hứa Dịch cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn Stella, cô ấy có chuyện gì mà phải tìm Yanis?

"Tới đây, ngồi xuống nói chuyện." Stella kéo Yanis ngồi xuống

bên bàn, suy nghĩ một chút rồi nói: "Lần này đến Thành phố Karma, trong một bữa tiệc, em gặp Đại sư Kassadin của Thành phố Karma, ông ấy hỏi em bức tranh quảng cáo Đèn bàn Ma thuật của Thương hội Tân Phi chúng ta lần trước là do vị đại sư nào vẽ. Bởi vì Hứa Dịch có nói với em, chị không muốn lộ diện trước mặt người Nhân loại, cho nên em liền lấy cớ nói chị không muốn để lộ danh tính. Nhưng mà Đại sư Kassadin lại nói ông ấy rất thích bức tranh kia, từ bức tranh kia hình như đã học được một chút kỹ xảo hội họa. Nhưng mà chỉ dựa vào một bức tranh thì vẫn chưa đủ, cho nên ông ấy hy vọng chị chuyển cáo cho em, có thể vẽ thêm một bức, hoặc là vài bức để ông ấy thưởng thức hay không, ông ấy nguyện ý trả giá cao. Thế nào, Yanis, chị thấy sao?"

Chương 305: Luôn phải ra ngoài gặp người khác chứ (2/2)

"Tôi..." Yanis vẻ mặt hoang mang quay đầu nhìn Hứa Dịch: "Tôi không hiểu mấy cái này, Hội trưởng Hứa, ngài thấy sao?"

"Ông ấy nói trả giá cao? Cao bao nhiêu?" Hứa Dịch hỏi Stella.

Stella duỗi một ngón tay ra: "Một ngàn đồng vàng một bức."

Hứa Dịch không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Cao như vậy? Thương hội chúng ta mời Đại sư Anlisos vẽ một bức tranh quảng cáo cho em cũng chỉ tốn năm mươi đến một trăm đồng vàng, Yanis mà vẽ một bức đã có thể bán được một ngàn đồng vàng? Chênh lệch lớn như vậy sao?"

"Đại sư Kassadin còn nói, dùng đồng vàng để đo lường kỹ thuật vẽ tranh của Yanis căn bản là một loại vũ nhục đối với nghệ thuật, nhưng mà ông ấy cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn để lay động Yanis, chỉ có thể dùng hạ sách này, còn bảo em thay mặt ông ấy nói lời xin lỗi với Yanis nữa." Stella nói tiếp.

Hứa Dịch nhịn không được cười ra tiếng, nói với Yanis: "Yanis, xem ra cô căn bản không cần phải làm việc ở Thương hội Tân Phi chúng ta, chỉ dựa vào bán tranh là đã có thể kiếm được một khoản tiền lớn rồi."

Yanis lắc đầu: "Tôi làm việc cho Hội trưởng Hứa không phải là vì đồng vàng."

"Ừm, tôi biết." Hứa Dịch gật đầu."Trưởng lão Elucia đồng ý để cô đến Thương hội chúng ta làm việc, chủ yếu là hy vọng lấy cô

làm điểm đột phá, thử để cho Chủng tộc Elf và Nhân loại chúng ta tiếp xúc, cuối cùng là cố gắng để Chủng tộc Elf và Nhân loại chúng ta chung sống hòa bình, cùng nhau sinh tồn trên mảnh đất này. Đã như vậy, Yanis, cô đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Chuẩn bị tốt cái gì?" Yanis kinh ngạc hỏi.

"Chuẩn bị tốt để ở chung với Nhân loại chúng ta chứ sao." Hứa Dịch nói."Trưởng lão Elucia hy vọng cô có thể tiếp xúc với Nhân loại nhiều hơn, để thử thăm dò cách nhìn và thái độ của Nhân loại đối với Elf, nhưng mà Yanis, lần này cô đã rời khỏi Bộ tộc Night Song, đến bên cạnh tôi được hơn hai tháng rồi, vậy mà vẫn luôn giống như trước kia, ẩn thân bên cạnh tôi, không tiếp xúc với những người Nhân loại khác, như vậy có hơi phụ lòng mong đợi của Trưởng lão Elucia rồi."

"Tôi..." Yanis cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi có chút sợ hãi."

"Sợ cái gì? Sợ Nhân loại ăn thịt cô sao?" Hứa Dịch đưa tay nâng mặt Yanis lên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình."Nào, nhìn tôi này, tôi là người Nhân loại, cô thấy tôi đáng sợ sao?"

"Không đáng sợ." Yanis thành thật trả lời.

Hứa Dịch lại để cô quay sang nhìn Stella.

"Cô nhìn Stella xem, cô ấy cũng là người Nhân loại, cô ấy đáng sợ sao?"

Stella lập tức nở một nụ cười vô cùng hiền lành, rạng rỡ.

"Không đáng sợ." Yanis lại trả lời.

Hứa Dịch buông tay ra, chỉ vào Vivian rốt cục cũng đã đi từ trong bếp ra.

"Vậy cô nhìn Vivian xem, con bé cũng là người Nhân loại, con

bé đáng sợ sao?"

Yanis lắc đầu: "Không đáng sợ."

"Đấy thấy chưa." Hứa Dịch xòe hai tay ra."Cô xem, tôi, Stella, còn có Vivian đều là người Nhân loại, nhưng mà cô đều không cảm thấy đáng sợ. Hơn nữa, khoảng thời gian này cô đi theo bên cạnh tôi, chắc hẳn cũng thấy tôi tiếp xúc với đủ loại người Nhân loại rồi, cô thấy bọn họ đáng sợ sao?"

Lần này Yanis lại do dự, suy nghĩ một lúc mới đáp: "Anh, Tiểu thư Stella, còn có Vivian đều biết đến sự tồn tại của tôi, cũng đã rất quen thuộc với tôi rồi, còn từng đến Bộ tộc của chúng tôi, giúp đỡ chúng tôi, đối với tôi mà nói, đã có thể coi là bạn bè rồi. Nhưng mà những người Nhân loại khác lại không biết đến tôi, tôi cũng không quen biết bọn họ, tôi không biết bọn họ sẽ làm gì. Từ nhỏ Trưởng lão đã nói với chúng tôi, Nhân loại là một Chủng tộc rất phức tạp, Elf đã từng bị Nhân loại lừa gạt vô số lần, cho nên không thể dễ dàng tin tưởng Nhân loại."

Hứa Dịch nhịn không được trợn trắng mắt: "Ra là do Trưởng lão Elucia. Bà ấy muốn để Chủng tộc Elf và Nhân loại chúng ta chung sống hòa bình, bản thân lại gieo rắc loại tư tưởng này cho các cô từ nhỏ, chẳng lẽ không biết như vậy sẽ cản trở lý tưởng vĩ đại của bà ấy sao?"

"Trưởng lão làm vậy đều là vì cả Bộ tộc, bà ấy không có sai." Yanis lập tức phản bác.

"Được rồi, anh biết, anh đồng ý Trưởng lão Elucia làm mọi chuyện đều là vì toàn bộ Chủng tộc Elf, bà ấy không có sai. Nhưng mà Yanis, đã như vậy, cô tin tưởng Trưởng lão Elucia như thế, bà ấy muốn cô tiếp xúc với những người Nhân loại khác nhiều hơn, cô luôn phải ra ngoài gặp người khác chứ, tại sao còn kháng cự như vậy?" Hứa Dịch hỏi tiếp.

"Tôi..." Yanis nhất thời á khẩu không trả lời được.

"Thôi được rồi, đã là Trưởng lão Elucia giao cô cho tôi, vậy thì cô cứ làm theo sự sắp xếp của tôi đi." Hứa Dịch nhìn thẳng vào mắt Yanis, nghiêm túc hỏi: "Thế nào, Yanis, cô tin tưởng tôi không?"

Yanis nhìn thẳng vào mắt Hứa Dịch, chậm rãi gật đầu: "Tôi tin."

"Tốt lắm. Trước kia là vì vẫn chưa có cơ hội thích hợp, cô cũng chưa chuẩn bị tốt, cho nên tôi không miễn cưỡng cô đi tiếp xúc với những người Nhân loại khác. Nhưng mà bây giờ đã có cơ hội tốt như vậy rồi, Yanis, cô hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt đi, tôi sẽ tìm một thời cơ thích hợp, để cho những người Nhân loại khác biết đến sự tồn tại của cô."

"Vâng." Yanis đáp một tiếng, ánh mắt từ hoang mang dần trở nên kiên định.

Chương 306: Quân bài tẩy của Thương hội Tân Phi (1/2)

Kể từ sau buổi giới thiệu sản phẩm đầu tiên của Thương hội Tân Phi, một số Thương hội ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận cũng bắt đầu học theo mô hình này. Mỗi khi có sản phẩm mới hoặc mặt hàng quan trọng nào đó sắp được tung ra thị trường, họ sẽ tổ chức một buổi giới thiệu sản phẩm để công bố.

Ví dụ như vào tuần trước, Thương hội Salanke ở Thành phố Bontar đã tổ chức một buổi giới thiệu sản phẩm dành riêng cho một loạt phụ kiện sắp ra mắt của họ. Hơn nữa, họ còn bao trọn cả Hội trường Thành phố Bontar để tổ chức một buổi triển lãm quy mô lớn, thu hút vô số người giàu có và cả những người bình thường từ Thành phố Bontar và các thành phố lân cận đến tham quan.

Tuy nhiên, cho dù các buổi giới thiệu sản phẩm của các Thương hội khác có hoành tráng đến đâu, thì về mặt thu hút sự chú ý, chúng vẫn không thể so sánh được với buổi giới thiệu sản phẩm lần thứ hai của Thương hội Tân Phi.

Tại buổi giới thiệu sản phẩm đầu tiên của Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch đã công khai mối quan hệ tình cảm của mình với Tiểu thư Nữ thần Bontar Stella.

Vậy thì trong buổi giới thiệu sản phẩm lần thứ hai này, ngoài những sản phẩm mới, liệu Thương hội Tân Phi còn công bố tin tức gây chấn động nào khác nữa hay không?

Với suy nghĩ đó, khi mà còn hai tiếng nữa buổi giới thiệu sản phẩm lần thứ hai của Thương hội Tân Phi mới chính thức bắt đầu,

Quảng trường Thành phố Bontar - nơi được sử dụng làm địa điểm tổ chức - đã chật cứng người. Trong số đó, phần lớn là các phóng viên đến từ tất cả các tòa soạn báo ở Thành phố Bontar, Thành phố Saltan và Thành phố Karma.

Thậm chí, còn có không ít người từ những thành phố xa hơn như Thành phố Canberra và Thành phố Norton cũng nghe tin mà đến, cho thấy buổi giới thiệu sản phẩm lần này thu hút sự chú ý đến mức nào.

Trong đám đông, Rhein - Phó Tổng biên tập của tờ "Nhật báo Karma" - thậm chí còn đến Quảng trường Thành phố từ năm giờ sáng, sớm hơn hẳn năm tiếng so với giờ hẹn, cùng với hai trợ lý của mình. Tất cả chỉ để giành lấy một vị trí gần sân khấu chính hơn.

Tuy nhiên, khi đến nơi, anh ta phát hiện ra rằng vẫn còn có người đến sớm hơn mình.

Không cần phải nói, những người này rõ ràng là đồng nghiệp của anh ta - các phóng viên đến từ các tòa soạn báo khác.

Là những phóng viên báo chí nhạy bén, tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn người bình thường, những người này đương nhiên cũng giỏi hơn trong việc giao tiếp xã hội.

Vì vậy, sau khi cùng nhau chờ đợi ở đây vài tiếng đồng hồ, nhóm phóng viên cũng ít nhiều quen biết nhau.

Nhìn thấy xung quanh ngày càng đông người, chủ đề bàn tán của mọi người tự nhiên tập trung vào buổi giới thiệu sản phẩm sắp diễn ra.

"Mọi người có thấy buổi giới thiệu sản phẩm lần này của Thương hội Tân Phi có gì đó kỳ lạ không?" Người lên tiếng là một phóng viên đến từ Thành phố Saltan, nhưng không phải đến từ tờ

"Tin tức buổi sáng Saltan", mà là từ một tờ báo mới xuất hiện ở Thành phố Saltan có tên là "Tin tức Saltan".

"Kỳ lạ chỗ nào?" Người tiếp lời là một phóng viên của một tờ báo địa phương ở Thành phố Bontar.

Đương nhiên cũng không phải là tờ "Nhật báo Bontar", bởi vì với mối quan hệ tốt đẹp giữa "Nhật báo Bontar" và Thương hội Tân Phi, họ không cần phải giống như anh ta, phải ngồi đây chờ đợi mòn mỏi như vậy.

Phóng viên này đến từ tờ "Triều Dương", được đồn đại là có ông chủ đứng sau là Thương hội Salanke, nên thường đăng tải những tin tức và bài viết giới thiệu về các mặt hàng xa xỉ phổ biến trong giới quý tộc.

Do sự chuyên nghiệp của tờ "Triều Dương" trong lĩnh vực này, hiện tại tờ báo này đã trở thành tờ báo định hướng cho những quý bà, tiểu thư giàu có ở các thành phố lân cận, doanh số bán ra cũng không hề thấp.

"Bởi vì theo tôi được biết, Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi vốn là người hành sự rất khiêm tốn. Ví dụ như buổi giới thiệu sản phẩm lần trước, ông ấy chỉ tổ chức tại Trung tâm dịch vụ sản phẩm của Thương hội Tân Phi. Còn lần này, không chỉ bao trọn Quảng trường Thành phố Bontar rộng lớn như vậy, mà còn thông qua nhiều tờ báo để gửi lời mời đến tất cả mọi người, tạo nên một khung cảnh hoành tráng như thế này." Phóng viên của tờ "Tin tức Saltan" nói một cách thần bí: "Tôi đoán, có khi nào lát nữa sẽ có tin tức động trời khiến chúng ta phải há hốc mồm kinh ngạc hay không?".

Những phóng viên khác nhìn nhau, đều nhìn thấy sự đồng tình trong mắt đối phương, nhưng vì thận trọng, nên không ai lên tiếng bày tỏ sự đồng tình.

"Thực ra, cho dù không có tin tức nào khác, thì chỉ riêng những sản phẩm mới được Thương hội Tân Phi tung ra cũng đủ để thu hút sự chú ý của mọi người rồi, phải không?" Rhein trầm ngâm nói."Mọi người có biết, Nồi cơm ma thuật tự động được ra mắt tại buổi giới thiệu sản phẩm lần trước đã bán được bao nhiêu chiếc không?".

Cả nhóm người đều ngạc nhiên nhìn anh ta.

"Anh biết con số cụ thể sao? Tôi chỉ nghe nói hình như đã vượt quá năm vạn chiếc. Nếu đó là sự thật, thì Thương hội Tân Phi đã kiếm bộn rồi." Một phóng viên khác thán phục nói."Tôi đã nhờ người ta ước tính giá thành của chiếc Nồi cơm ma thuật tự động này, có lẽ chỉ khoảng một đồng vàng, trong khi giá bán của Thương hội Tân Phi là ba đồng vàng rưỡi, chỉ một chiếc đã lãi hơn hai đồng vàng. Nếu bán được năm vạn chiếc, thì chỉ riêng sản phẩm này, Thương hội Tân Phi đã kiếm được hơn mười vạn đồng vàng! Thật là đáng sợ!".

"Năm vạn chiếc sao?". Rhein khịt mũi."Anh đánh giá thấp Thương hội Tân Phi quá rồi. Tôi nói cho anh biết, là con số này này!". Rhein giơ một bàn tay lên, xòe ra năm ngón.

Những người xung quanh đều kinh ngạc.

"Mười vạn chiếc ư? Không thể nào! Cả nội thành và ngoại thành Bontar cộng lại cũng chưa đến hai mươi vạn người, chẳng lẽ ai cũng có một chiếc sao?".

"Chắc là không đến mức đó. Xét cho cùng, ngoài Thành phố Bontar, thì ở Thành phố Saltan chúng tôi cũng có rất nhiều người đã mua."

"Ừm, Thành phố Karma chúng tôi cũng không ngoại lệ."

"Ở Thành phố Canberra chúng tôi cũng có rất nhiều."

"Thành phố Norton chúng tôi cũng..."...

Mọi người xôn xao bàn tán một hồi, rồi ngạc nhiên nhận ra rằng, nếu như dựa theo thông tin mà mọi người cung cấp, Nồi cơm ma thuật tự động của Thương hội Tân Phi đã được bán đến nhiều thành phố như vậy, thì tổng doanh số vượt quá mười vạn chiếc dường như cũng không phải là điều gì quá khó tin.

"Sao nào? Mọi người đã tin rồi chứ?". Rhein cười khẩy."Nói cho mọi người biết, mấy ngày trước, khi Tiểu thư Stella đến Thành phố Karma của chúng tôi, tôi đã từng hỏi riêng cô ấy, cô ấy nói với tôi rằng, Nồi cơm ma thuật tự động thực ra không phải là sản phẩm bán chạy nhất trong số các sản phẩm do Thương hội Tân Phi sản xuất, bởi vì Nồi cơm ma thuật tự động được dùng để nấu cơm, trong khi lương thực chính ở Vương quốc Lanpari là lúa mì, cơm gạo tương đối ít, vì vậy doanh số bán ra không được như kỳ vọng, Hội trưởng Hứa còn tỏ ra rất thất vọng về điều này".

Chương 307: Quân bài tẩy của Thương hội Tân Phi (2/2)

"Thất vọng sao?". Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc."Chỉ với một chiếc Nồi cơm ma thuật tự động nhỏ bé mà đã kiếm được hơn mười vạn đồng vàng rồi, ông ấy còn gì không hài lòng nữa? Thương hội Tân Phi của họ đâu phải là Thương hội Chimera - loại Thương hội hàng đầu lục địa, động một tí là kiếm được hàng triệu đồng vàng..."

"Chẳng lẽ các vị có thể phủ nhận khả năng Thương hội Tân Phi trở thành Thương hội siêu hạng của lục địa sao?" Rhein hỏi ngược lại.

Mọi người im lặng.

Mặc dù lý trí mách bảo mọi người rằng, Thương hội Tân Phi hiện tại chỉ là một Thương hội nhỏ ở Thành phố Bontar - một thành phố nhỏ trong Vương quốc Lanpari. Cho dù có thực sự phát triển, thì do hạn chế về quốc lực của Vương quốc Lanpari, cuối cùng cũng không thể trở thành Thương hội có thể so sánh với Thương hội Chimera - loại Thương hội lớn có Hoàng thất Đế quốc Kendra đứng sau lưng.

Tuy nhiên, những người này đều rất rõ về lịch sử phát triển từ khi thành lập cho đến nay của Thương hội Tân Phi, biết rằng Thương hội này phát triển vô cùng nhanh chóng, thậm chí còn vượt xa nhận thức của rất nhiều người. Vậy thì sau này, nếu lại một lần nữa phá vỡ nhận thức của mọi người, thực sự phát triển đến mức đó, dường như cũng không phải là hoàn toàn không thể.

"Tôi lại cảm thấy, Thương hội Tân Phi tốt nhất vẫn nên thiết

thực một chút, trước tiên hãy trở thành Thương hội hàng đầu của Vương quốc Lanpari đã rồi hãy nói." Một phóng viên đến từ Thành phố Norton thản nhiên nói."Hiện tại, không chỉ ở Thành phố Bontar, mà ở rất nhiều thành phố khác trong Vương quốc cũng đã xuất hiện không ít Thương hội nghiên cứu về Máy móc ma thuật. Thương hội Tân Phi hiện tại có thể dựa vào việc đi trước một bước để chiếm ưu thế, kiếm được rất nhiều tiền, nhưng tôi thấy những thứ Máy móc ma thuật này cũng không phải là quá phức tạp, chỉ cần cho người khác đủ thời gian, sớm muộn gì cũng sẽ có rất nhiều Thương hội nghiên cứu ra Máy móc ma thuật lợi hại hơn cả Thương hội Tân Phi. Đến lúc đó, e rằng ngay cả việc Thương hội Tân Phi có thể tồn tại ở Vương quốc Lanpari hay không còn khó nói."

Những người khác lại một lần nữa im lặng.

Là phóng viên của các tờ báo, họ đương nhiên phải quen thuộc với những thay đổi của các thành phố hơn người bình thường.

Phóng viên đến từ Thành phố Norton này nói không sai, hiện tại ở Vương quốc Lanpari đã xuất hiện rất nhiều Thương hội nghiên cứu Máy móc ma thuật. Việc khi nào xuất hiện một hoặc vài Thương hội vượt qua Thương hội Tân Phi dường như cũng không phải là điều gì quá kỳ lạ.

"Không, các vị đã đánh giá thấp Máy móc ma thuật của Thương hội Tân Phi rồi." Rhein mỉm cười."Có lẽ các vị cảm thấy những thứ Máy móc ma thuật của Thương hội Tân Phi trông có vẻ đơn giản, không khó để sao chép, thậm chí là nghiên cứu thấu đáo và vượt qua nó. Nhưng trên thực tế, theo tôi được biết, những thứ Máy móc ma thuật của Thương hội Tân Phi chỉ trông có vẻ đơn giản mà thôi, thực chất lại rất phức tạp. Có rất nhiều Thương hội đã cố gắng sao chép, nhưng cuối cùng, Máy móc ma thuật mà họ sản xuất ra lại có chất lượng kém hơn rất nhiều."

Rhein chỉ vào một phóng viên của tờ "Tin tức buổi sáng

Saltan": "Ví dụ như ở Thành phố Saltan, năm ngoái đã có Thương hội sao chép Quạt ma thuật, nhưng sau đó, do chất lượng Quạt ma thuật quá kém, đã gây ra một số vụ tai nạn, thậm chí còn có người chết, khiến cho Thương hội này cuối cùng phải khốn đốn."

Mọi người nhìn về phía phóng viên của tờ "Tin tức buổi sáng Saltan", anh ta nở một nụ cười gượng gạo, gật đầu.

"Đúng vậy, đúng là có chuyện như vậy."

"Ngoài ra, còn có Nồi cơm ma thuật tự động được ra mắt tại buổi giới thiệu sản phẩm lần trước, nghe nói là do ở các thành phố khác đã xuất hiện sản phẩm có chất lượng gần giống với Nồi cơm ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất trước đó, nên Thương hội Tân Phi mới nhân cơ hội này tung ra sản phẩm mới. Vậy thì, hiện tại, mọi người đã nhìn thấy Nồi cơm ma thuật của thương hiệu khác chưa?". Rhein lại hỏi.

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

"Cho nên, quân bài tẩy của Thương hội Tân Phi e rằng còn nhiều hơn chúng ta tưởng tượng. Chưa nói đến việc Máy móc ma thuật mà họ sản xuất không dễ dàng sao chép, cho dù có thể sao chép được, thì chỉ cần Thương hội Tân Phi tung ra một chiêu mới, cũng đủ để đánh bại bất kỳ đối thủ nào." Rhein nói tiếp."Vì vậy, tôi tin rằng, Thương hội Tân Phi nhất định sẽ trở thành Thương hội hàng đầu của Vương quốc Lanpari. Còn việc có trở thành Thương hội siêu hạng trên Lục địa Saiens hay không, chúng ta hãy cùng chờ xem."

Mọi người im lặng một lúc, một phóng viên không nhịn được trêu chọc Rhein: "Sao tôi lại có cảm giác anh có niềm tin vào Thương hội Tân Phi hơn bất kỳ ai vậy? Chẳng lẽ Hội trưởng Hứa đã nhét tiền cho anh rồi à?".

Rhein cười lớn: "Lý do rất đơn giản, bởi vì tôi ủng hộ Nữ thần

Stella!".

"Chậc chậc..."

Mọi người đang định cười nhạo Rhein, thì phát hiện ra đám đông xung quanh bỗng nhiên trở nên ồn ào, liền lập tức bừng tỉnh, đồng loạt nhìn về phía Tòa thị chính ở phía sau Quảng trường.

Lúc này, một nhóm người đang bước ra từ Tòa thị chính.

Ngoài dự đoán của mọi người, người đi đầu đoàn người, ngoài Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi, lại còn có cả Thành chủ Thành phố Bontar - Bá tước Sean Satsuma.

Mọi người không khỏi kinh ngạc.

Đây là buổi giới thiệu sản phẩm của Thương hội Tân Phi, tại sao Thành chủ Thành phố Bontar lại đến đây?

Cho dù có nghe nói Thành chủ và Hứa Dịch có mối quan hệ cá nhân rất tốt, nhưng việc xuất hiện trong hoàn cảnh này dường như không được phù hợp cho lắm.

Ánh mắt của mọi người rời khỏi Hứa Dịch và Bá tước Satsuma đang dẫn đầu, tự nhiên rơi vào người đang đi theo sát Hứa Dịch phía sau.

Khác với những người khác, người này lại trùm kín mít trong một chiếc áo choàng màu xám xanh, che kín đầu và mặt, hoàn toàn không nhìn rõ được diện mạo, thậm chí ngay cả vóc dáng cũng không nhìn rõ, không thể phân biệt được là nam hay nữ.

Trong hoàn cảnh này, tại sao lại xuất hiện một người che đầu che mặt như vậy?

Bao gồm cả Rhein, tất cả các phóng viên đều ngay lập tức trở nên sắc bén, ánh mắt đồng loạt tập trung vào người che kín mặt

này.

Trực giác mách bảo họ rằng, nhân vật chính thực sự của buổi giới thiệu sản phẩm lần này, rất có thể chính là người này.

Chương 308: Vị đại sư bí ẩn (1/2)

9 giờ sáng, buổi giới thiệu sản phẩm lần thứ hai của Thương hội Tân Phi chính thức bắt đầu.

Ban đầu, mọi việc diễn ra không nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Hứa Dịch đã cho ra mắt sản phẩm mới nhất do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và phát triển - Máy làm bánh mì Ma thuật.

Phải nói rằng, sản phẩm này đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của hầu hết mọi người, đặc biệt là người dân Thành phố Bontar.

Thương hội Tân Phi trước đây không chỉ nghiên cứu và phát triển Nồi cơm Ma thuật, mà còn nâng cấp nó lên thành Nồi cơm Ma thuật Tự động, cho thấy họ rất coi trọng sản phẩm này.

Tuy nhiên, lương thực chính của người dân Thành phố Bontar chủ yếu là các loại bánh mì được làm từ bột mì, trong đó phổ biến nhất là bánh mì.

Dù Nồi cơm Ma thuật Tự động có đẹp và dễ sử dụng đến đâu, thì đối với hầu hết người dân Thành phố Bontar vốn không quen ăn cơm thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Trước đó, tờ "Nhật báo Bontar" thậm chí còn tiến hành một cuộc khảo sát lấy mẫu trong Thành phố Bontar để tìm hiểu xem mọi người mong muốn Thương hội Tân Phi sẽ phát triển loại Máy

móc Ma thuật nào tiếp theo.

Kết quả cuối cùng cho thấy,"một loại Máy móc Ma thuật có thể nướng bánh mì tự động" chiếm ưu thế tuyệt đối.

Và giờ đây, Thương hội Tân Phi cuối cùng đã cho ra mắt Máy làm bánh mì Ma thuật, có thể nói là đã đáp ứng được mong muốn của rất nhiều người dân Thành phố Bontar.

Theo giới thiệu của Hứa Dịch, chiếc Máy làm bánh mì Ma thuật này có hình dáng vuông vắn, chỉ lớn hơn đầu người một chút, thao tác cực kỳ đơn giản, chỉ cần cho bột mì, nước, trứng hoặc các nguyên liệu khác theo tỷ lệ thích hợp vào trong, sau đó nhấn công tắc, Máy làm bánh mì Ma thuật sẽ tự động nhào trộn nguyên liệu, sau đó ủ một thời gian, cuối cùng là hoàn thành công đoạn nướng bánh mì.

Trong toàn bộ quá trình, người nướng bánh chỉ cần nhấn các công tắc tương ứng theo chương trình và thời gian quy định là được, thậm chí không cần phải nhào bột, có thể nói là cực kỳ tiết kiệm thời gian và công sức.

So với việc tự làm bánh mì với nhiều công đoạn phức tạp và tốn công sức, việc sử dụng Máy làm bánh mì Ma thuật chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Sau khi Hứa Dịch giới thiệu xong công dụng của Máy làm bánh mì Ma thuật, rất nhiều người dân Thành phố Bontar đang xem náo nhiệt trên Quảng trường liền reo hò ầm ĩ, đồng thời lần lượt bày tỏ nhất định sẽ mua ngay một chiếc Máy làm bánh mì Ma thuật về nhà.

Hứa Dịch mỉm cười tiếp nhận lời khen ngợi của mọi người, sau đó, theo trình tự đã định của buổi giới thiệu sản phẩm, anh đã trực tiếp thao tác Máy làm bánh mì Ma thuật trước mặt mọi người.

Cuối cùng, sau khi nhấn công tắc bắt đầu nướng, Hứa Dịch dừng tay, quay sang đám đông bên dưới và nói lớn: "Mọi người, quá trình nướng bánh mì mất khoảng 1-2 tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian này..."

"Hội trưởng Hứa, chúng tôi có thể đặt câu hỏi được chưa?" Một phóng viên đến từ Thành phố Saltan nôn nóng hỏi lớn.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, nhưng lại lắc đầu: "Theo trình tự bình thường của buổi giới thiệu sản phẩm, khoảng thời gian này lẽ ra nên dành cho mọi người đặt câu hỏi. Nhưng hôm nay thì khác, nhân cơ hội này, ngài Thành chủ và tôi có một việc muốn thông báo với mọi người, mong mọi người kiên nhẫn chờ đợi. Sau khi thông báo xong việc này, tôi sẽ trả lời cẩn thận các câu hỏi của mọi người."

Ban đầu, một số người dân Thành phố Bontar đang xem náo nhiệt định rời đi khi nghe nói nướng bánh mì mất 1-2 tiếng đồng hồ, nhưng khi nghe Hứa Dịch nói vậy, họ liền tò mò dừng lại.

Còn các phóng viên đang đứng ở phía trước thì lập tức tập trung tinh thần, ánh mắt không khỏi đổ dồn vào người bí ẩn đang bịt kín mặt trên sân khấu.

Nếu không có gì bất ngờ, thì việc mà Hứa Dịch và Bá tước Satsuma muốn thông báo, rất có thể có liên quan đến người bí ẩn này.

Hứa Dịch nhìn Bá tước Satsuma, dùng ánh mắt dò hỏi, Bá tước Satsuma khẽ gật đầu với anh, sau đó Hứa Dịch khẽ ho một tiếng, đợi mọi người bên dưới im lặng trở lại, anh vỗ tay, hai nhân viên của Thương hội Tân Phi phía sau liền khiêng một khung tranh lớn lên.

Hứa Dịch đỡ lấy khung tranh, xoay mặt trước về phía mọi người.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, phát hiện ra bức tranh trên khung tranh này lại chính là bức tranh quảng cáo Đèn bàn Ma thuật của Thương hội Tân Phi trước đây.

Bức tranh này đã được dựng trên bảng quảng cáo khổng lồ bên ngoài bốn cổng thành Thành phố Bontar suốt hai tháng trời, người dân Thành phố Bontar không ai là không biết, thậm chí cả người dân ở một số thành phố lân cận cũng không còn xa lạ gì.

Chính nhờ bức tranh này, hình tượng nữ thần trong lòng mọi người của Stella càng được củng cố và nâng cao, cho dù cô công khai chuyện tình cảm với Hứa Dịch, thì địa vị này cũng không hề bị ảnh hưởng.

Nhưng mà... bây giờ Hứa Dịch lấy bức tranh này ra làm gì? Để khoe khoang rằng anh có Stella - cô bạn gái mà ai cũng phải ghen tị sao?

Trước ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Hứa Dịch chỉ vào bức tranh và nói: "Mọi người chắc hẳn đều biết người trong bức tranh này, còn chiếc Đèn bàn Ma thuật trên này thì chắc hẳn mọi người cũng không còn xa lạ gì, nhưng mọi người có biết ai là người đã vẽ ra bức tranh này không?"

Mọi người kinh ngạc nhìn Hứa Dịch.

Câu hỏi này quả thực là một nghi vấn lớn đã từng xuất hiện trong lòng rất nhiều người.

Lúc bức tranh quảng cáo này ra đời, nó đã gây chấn động ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Bởi vì bức tranh này được vẽ quá đẹp, ngay cả những người bình thường không có nhiều thẩm mỹ về nghệ thuật cũng cảm thấy nó cực kỳ thu hút, chưa nói đến các bậc thầy nghệ thuật ở những thành phố này.

Sau khi Đại sư Anlisos phủ nhận việc bức tranh này là do ông vẽ, tất cả mọi người đều không khỏi phỏng đoán xem rốt cuộc ai là người đã vẽ ra nó.

Người có thể vẽ ra một bức tranh được hầu hết các bậc thầy nghệ thuật công nhận là tác phẩm nghệ thuật như vậy, một khi xuất hiện, chắc chắn sẽ tạo nên một làn sóng săn đón cuồng nhiệt.

Chương 309: Vị đại sư bí ẩn (2/2)

Tuy nhiên, dù mọi người có dò hỏi thế nào, cũng không thể tìm được bất kỳ thông tin nào về người này.

Rất nhiều người thậm chí còn trực tiếp hỏi Hứa Dịch, nhưng Hứa Dịch lấy lý do đối phương không muốn tiết lộ danh tính để từ chối.

Bây giờ Hứa Dịch đột nhiên trưng bày bức tranh này trước mặt mọi người, lại còn đưa ra một câu hỏi như vậy, chẳng lẽ... là cuối cùng cũng chịu công khai thân phận của người này rồi sao?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều nhìn Hứa Dịch với ánh mắt sáng rực.

Một phóng viên không nhịn được sự phấn khích trong lòng, liền trực tiếp hỏi: "Hội trưởng Hứa, hôm nay anh định cho chúng tôi biết vị đại sư này là ai sao?"

Hứa Dịch giơ tay lên, ra hiệu mọi người bình tĩnh: "Đừng vội, tôi sẽ công bố đáp án sau, trước đó, tôi cần phải đề cập đến một số thứ khác. Đầu tiên là Đèn bàn Ma thuật..."

Hứa Dịch chỉ tay vào chiếc Đèn bàn Ma thuật trên bức tranh, nói tiếp: "Từng có rất nhiều người nói với tôi rằng, chiếc Đèn bàn Ma thuật do Thương hội Tân Phi chúng tôi sản xuất quá tinh xảo, có thể gọi là một tác phẩm nghệ thuật, bán với giá chỉ một đồng vàng quả là một sự xúc phạm đến nó."

Rất nhiều người bên dưới không khỏi âm thầm gật đầu.

Chiếc Đèn bàn Ma thuật này đã từng tạo nên một làn sóng mua sắm ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, bởi vì nó quá tinh xảo, rất nhiều người thậm chí còn không coi nó là một loại Máy móc Ma thuật Gia dụng chức năng nữa, mà mua về nhà như một tác phẩm nghệ thuật.

Một số gia đình khá giả hơn, thậm chí còn mua cả ba loại Đèn bàn Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất về, không sử dụng mà để trưng bày.

Nói bán một chiếc chỉ với giá một đồng vàng là một sự xúc phạm đến nó thì có thể có người không đồng ý, nhưng ai cũng phải thừa nhận, mức giá này quả thực là quá rẻ.

"Bây giờ tôi xin thông báo với mọi người, người đã vẽ ra bức tranh này, cũng tham gia vào việc thiết kế hình dáng bên ngoài của Đèn bàn Ma thuật." Hứa Dịch nói tiếp.

Mọi người bên dưới lập tức xôn xao.

Hóa ra chiếc Đèn bàn Ma thuật này lại có liên quan đến bức tranh này.

Nhưng nghĩ đến việc chiếc Đèn bàn Ma thuật trên bức tranh này và chiếc Đèn bàn Ma thuật được bán ra cũng có nét tương đồng, hơn nữa rất nhiều người còn nhận ra phong cách của chúng có phần giống nhau, đều rất tinh xảo và mang đậm tính nghệ thuật, nên cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Ngay sau đó, Hứa Dịch lại vỗ tay, hai nhân viên của Thương hội Tân Phi khiêng khung tranh xuống, sau đó bê lên một chiếc Nồi cơm Ma thuật Tự động và một chiếc Máy làm bánh mì Ma thuật.

Hứa Dịch nhận lấy, mỗi tay cầm một chiếc, giơ cao lên: "Mọi người xem, chiếc Nồi cơm Ma thuật Tự động và chiếc Máy làm bánh mì Ma thuật này có đẹp không?"

Mọi người sững sờ, ngẩng đầu nhìn hai chiếc Máy móc Ma thuật trong tay Hứa Dịch.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, ánh nắng giữa tháng tư rực rỡ nhưng không chói chang, chiếu lên lớp vỏ ngoài sáng bóng của Nồi cơm Ma thuật Tự động và Máy làm bánh mì Ma thuật, phản chiếu ánh sáng bạc trắng sáng chói nhưng không chói mắt.

Mặc dù hình dạng bên ngoài khác nhau, nhưng nhìn thoáng qua, đường nét của hai chiếc Máy móc Ma thuật này đều toát lên vẻ mềm mại và tự nhiên, kết cấu tổng thể không hề có chút dấu vết của kỹ thuật chế tác thô kệch nào, dường như hai chiếc Máy móc Ma thuật này sinh ra là đã có hình dáng như vậy.

Rất nhiều người khi lần đầu tiên nhìn thấy hai chiếc Máy móc Ma thuật này đã cảm thấy chúng trông rất đẹp mắt, bây giờ được Hứa Dịch nhắc nhở, liền không khỏi gật đầu, buột miệng khen một câu "đẹp".

Mặc dù dùng từ "đẹp" để hình dung cho hai thứ đồ vật bằng sắt thép khiến mọi người cảm thấy hơi kỳ quặc, nhưng ngoài từ "đẹp" ra, trong lúc nhất thời họ cũng không nghĩ ra được từ nào thích hợp hơn.

Rhein chợt nảy ra một ý nghĩ, liền hỏi lớn: "Hội trưởng Hứa, anh muốn nói rằng, hình dáng bên ngoài của chiếc Nồi cơm Ma thuật Tự động và chiếc Máy làm bánh mì Ma thuật này cũng là do vị đại sư kia thiết kế sao?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Nói đúng cũng không hẳn là đúng. Vị đại sư kia quả thực có tham gia vào việc thiết kế hình dáng bên ngoài, nhưng hình dáng này không phải do một mình bà ấy thiết kế, mà là kết quả hợp tác thiết kế của Viện Thiết kế Thương hội Tân Phi chúng tôi."

"Viện Thiết kế?" Mọi người có chút khó hiểu."Đó là gì vậy?"

"Cái gọi là Viện Thiết kế, chủ yếu là phụ trách thiết kế hình dáng bên ngoài cho các sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Mọi người thử nghĩ xem, cùng là một chiếc Máy làm bánh mì Ma thuật, tôi đặt chiếc Máy làm bánh mì Ma thuật này và một cục sắt đen sì cạnh nhau, cho dù chức năng của chúng không khác gì nhau, nhưng nếu để mọi người lựa chọn, thì mọi người sẽ chọn cái nào?"

"Tất nhiên là chọn cái đẹp hơn rồi!" Một người bên dưới lớn tiếng đáp.

Mọi người lập tức hưởng ứng.

Hứa Dịch cười lớn: "Đúng vậy, công việc của Viện Thiết kế chính là như thế. Thương hội Tân Phi chúng tôi không chỉ muốn mang đến cho mọi người một sản phẩm dễ sử dụng, mà còn phải đảm bảo sản phẩm đó đẹp mắt. Chỉ có như vậy, mọi người mới bằng lòng bỏ tiền ra mua, đúng không?"

Các phóng viên bên dưới nhìn nhau, sau đó ánh mắt đồng loạt đổ dồn vào Rhein, cùng lúc đó nhớ đến những gì Rhein vừa nói.

Thương hội Tân Phi quả nhiên là có rất nhiều quân bài tẩy, các Thương hội khác còn đang vất vả nghiên cứu nguyên lý của Máy móc Ma thuật để cố gắng sao chép, thì Thương hội Tân Phi đã tính đến cả hình dáng bên ngoài của Máy móc Ma thuật rồi.

Chỉ riêng điểm này, đã vượt xa các Thương hội nghiên cứu Máy móc Ma thuật khác không biết bao nhiêu lần.

Chương 310: Cô gái Elf bí ẩn (1/2)

"Được rồi, phần giới thiệu về nhà thiết kế ngoại hình sản phẩm của Thương hội Tân Phi của chúng ta đến đây là kết thúc, tiếp theo xin mời ngài Thành chủ."

Nhìn thấy Hứa Dịch lui xuống, Bá tước Satsuma bước lên phía trước, trong lòng mọi người càng thêm phần nghi hoặc và tò mò.

Nghe Hứa Dịch nói, vị đại sư khiến mọi người tò mò này hiện tại hẳn là đã được Thương hội Tân Phi thuê, trở thành nhà thiết kế ngoại hình sản phẩm của Thương hội Tân Phi, nhưng điều này thì có liên quan gì đến ngài Thành chủ? Tại sao lại cần ông ấy phải phát biểu?

Bá tước Satsuma nhìn những ánh mắt đổ dồn về phía mình, khẽ mỉm cười, nói lớn: "Cư dân của Thành phố Bontar, và cả những người bạn đến từ những thành phố khác, xin chào tất cả mọi người, tôi là Thành chủ của Thành phố Bontar - Bá tước Sean Satsuma. Nhìn thấy có nhiều người đến tham gia buổi giới thiệu sản phẩm do Thương hội Tân Phi tổ chức như vậy, tôi cảm thấy rất vui mừng cho Hội trưởng Hứa, bởi vì Thương hội Tân Phi có thể thu hút được nhiều người đến tham gia buổi giới thiệu sản phẩm như vậy, thì sản phẩm lần này nhất định có thể bán được với số lượng khiến anh ấy hài lòng, Thương hội Tân Phi lại có thể kiếm được một khoản kha khá. Thế nhưng rất tiếc, dù Thương hội Tân Phi có kiếm được nhiều tiền đến đâu, thì tôi cũng chẳng được chia cho dù chỉ một đồng xu, cho nên tôi thay mặt Hội trưởng Hứa vui mừng, chỉ sợ anh ấy cũng chẳng cảm kích đâu."

Nói đến đây, Bá tước Satsuma thậm chí còn cố ý làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài một hơi.

Mọi người phía dưới liền phá lên cười, không ngờ rằng ngài Bá tước Satsuma cao cao tại thượng ngày thường, thì ra cũng là người rất hài hước.

"Được rồi, trở lại vấn đề chính. Đầu tiên tôi muốn hỏi mọi người một câu, trong số những người có mặt ở đây, ngoài Nhân loại, có bạn nào là người của chủng tộc khác hay không?" Bá tước Satsuma lại hỏi.

Mọi người đều ngẩn ra, quay đầu nhìn trái nhìn phải, lại phát hiện ra xung quanh mình đều là những người Nhân loại giống như mình.

Bá tước Satsuma buông tay đang chống lên trán, thở dài nói: "Rất tiếc, hình như là không có. Mọi người, cách đây hàng nghìn năm, trên mảnh đất này, ngoài Nhân loại chúng ta ra, còn có tộc Elf, tộc Người lùn, Người thú, tộc Gnome, thậm chí cả Long tộc cùng chung sống với rất nhiều chủng tộc khác. Vậy mà hàng nghìn năm sau, bây giờ nhìn quanh, trên mảnh đất này chỉ còn lại mỗi Nhân loại chúng ta. Ngoại trừ thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy một vài Người lùn, còn những chủng tộc khác thì chúng ta rất khó có thể nhìn thấy. Mặc dù điều này đại diện cho việc Nhân loại chúng ta hiện tại đã chiếm giữ vị trí thống trị trên mảnh đất này, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy, đây thực sự là một điều rất đáng tiếc. Vốn dĩ trên mảnh đất này có rất nhiều chủng tộc khác nhau như vậy, nếu như cuối cùng chỉ còn lại mỗi Nhân loại chúng ta, thật sự là khiến người ta cảm thấy có chút cô đơn."

Mọi người phía dưới đều không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Hôm nay ngài Thành chủ bị làm sao vậy? Sao tự dưng lại đứng trước mặt nhiều người như vậy mà phát ra loại cảm thán này?

Tuy rằng chiến tranh giữa các chủng tộc đã qua đi hàng nghìn năm, Nhân loại và các chủng tộc khác sớm đã không còn thù hận gì nữa, nhưng các chủng tộc khác tự mình lựa chọn biến mất khỏi thế giới của Nhân loại, điều này đâu thể trách được Nhân loại?

Hơn nữa, điều này thì có liên quan gì đến những gì Hứa Dịch vừa nói?

Trong đám đông, ánh mắt Rhein nhanh chóng rơi vào người đang bịt mặt, nhịp tim bỗng chốc đập nhanh hơn.

Liên hệ với những gì Hứa Dịch vừa giới thiệu và cảm thán của ngài Thành chủ, như vậy thì thân phận thực sự của người bịt mặt này, e rằng thật sự sẽ khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

"Tôi sẽ không giống như Hội trưởng Hứa, phải dài dòng văn tự, tôi chỉ muốn hỏi mọi người ở đây một câu hỏi. Nếu như có chủng tộc khác ngoài Nhân loại xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người sẽ đối xử với họ như thế nào?"

Sau khi nói xong câu này, Bá tước Satsuma lại bất ngờ lùi sang một bên.

Hứa Dịch lại bước lên phía trước, liếc nhìn đám đông đang xôn xao vì những lời nói vừa rồi của Bá tước Satsuma, hít sâu một hơi, nói lớn: "Bây giờ, tôi xin được trân trọng giới thiệu với mọi người, nhà thiết kế ngoại hình của Viện Thiết kế Thương hội Tân Phi của chúng ta, cô Yanis Eltitan Wien Salamanda!"

Nói xong, Hứa Dịch xoay người, đưa tay về phía người đang bịt mặt phía sau.

Dưới ánh mắt kinh ngạc, tò mò, nghi hoặc của mọi người, người bịt mặt chậm rãi bước đến bên cạnh Hứa Dịch, dừng một chút, từ trong chiếc áo choàng, đưa ra đôi bàn tay trắng nõn, thon dài, từ từ giơ lên, nhẹ nhàng vén chiếc mũ trùm đầu đang che kín

mặt.

Một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại tự nhiên toát ra một vẻ đẹp bí ẩn hiện ra trước mắt mọi người.

Thế nhưng ánh mắt của mọi người lại không tự chủ được mà rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần này, rơi xuống đôi tai nhọn hoắt, thon dài ở hai bên đầu của cô.

"Elf!"

Dưới khán đài bỗng vang lên những tiếng hít thở kinh ngạc.

Kể từ sau cuộc chiến giữa các chủng tộc cách đây hàng nghìn năm, Nhân loại bắt đầu chiếm giữ vị trí thống trị trên Lục địa Saiens, các chủng tộc khác ngoài Nhân loại vì bị Nhân loại chèn ép không gian sinh tồn, dần dần trở nên ít đi.

Trong số đó, ngoài một số chủng tộc đã hoàn toàn biến mất, trong số những chủng tộc khác hiện tại vẫn còn tồn tại trên Lục địa Saiens, ngược lại chủng tộc Elf từng thống trị mảnh đất này lại là chủng tộc ít xuất hiện nhất.

Ban đầu, trong khoảng thời gian sau chiến tranh giữa các chủng tộc, trên Lục địa Saiens vẫn có thể dễ dàng bắt gặp tộc Elf, nhưng theo thời gian, đến mấy trăm năm gần đây, trên lục địa đã rất khó có thể nhìn thấy tộc Elf xuất hiện.

Chương 311: Cô gái Elf bí ẩn (2/2)

Nếu không phải mấy trăm năm nay vẫn luôn có người thi thoảng tận mắt nhìn thấy tộc Elf, chứng minh rằng tộc Elf vẫn còn tồn tại trên mảnh đất này, e rằng rất nhiều người sẽ cho rằng tộc Elf cũng giống như tộc Gnome, cứ thế lặng lẽ biến mất.

Tộc Elf khó có thể gặp được, ngoài việc tộc Elf không tin tưởng Nhân loại, không muốn xuất hiện trước mặt Nhân loại, còn bởi vì tộc Elf rất giỏi che giấu, chỉ cần họ không muốn để bạn nhìn thấy, thì bạn rất khó có thể tìm thấy họ, đến nỗi đối với đại đa số Nhân loại, tộc Elf căn bản chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng được tận mắt chứng kiến.

Hiện tại trên quảng trường này có hơn năm nghìn người tụ tập, nhưng trong đó, chưa từng có ai tận mắt nhìn thấy tộc Elf!

Bây giờ đột nhiên có một Elf xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều sững sờ.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào đôi tai dài của Yanis một lúc, sau đó mới chậm rãi chuyển sang nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Nhìn rõ khuôn mặt của Yanis, mọi người lại không nhịn được mà phát ra tiếng khâm phục.

Con gái tộc Elf quả nhiên giống như trong truyền thuyết, vô cùng xinh đẹp, cô gái Elf vô danh này thoạt nhìn giống như những cô gái Nhân loại khoảng hai mươi tuổi, ngũ quan vô cùng tinh xảo, tỷ lệ khuôn mặt gần như hoàn mỹ, kết hợp với đôi mắt to màu

xanh lam, khiến người ta vừa nhìn thấy đã không nỡ rời mắt.

Mọi người không tự chủ được mà âm thầm so sánh cô với Stella trong lòng, sau đó kinh ngạc phát hiện, tuy rằng khuôn mặt của cô gái Elf này và Stella không hề giống nhau, nhưng đều mang đến cho người ta cảm giác kinh diễm như nhau, hơn nữa, khác với khí chất rạng rỡ, phóng khoáng của Stella, cô lại mang theo hơi thở thanh tân, tự nhiên và có chút bí ẩn.

Phong cách tuy khác biệt, nhưng đều khiến người ta say mê như nhau.

"Hứa... Hội trưởng Hứa... Cô ấy... Cô ấy là thật sao?" Một phóng viên phía dưới có chút khó khăn giơ tay chỉ vào Yanis, hỏi Hứa Dịch.

"Thật giả gì cơ?" Hứa Dịch khó hiểu hỏi ngược lại."Chẳng lẽ anh còn nghi ngờ tôi tìm người giả mạo tộc Elf để lừa gạt mọi người hay sao?"

"Điều này... Tôi không phải nghi ngờ, chỉ là... Chỉ là tộc Elf luôn không muốn tiếp xúc với Nhân loại chúng ta, rất ít khi xuất hiện trước mặt Nhân loại, bây giờ tại sao lại..." Phóng viên kia nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Yanis, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc."Tại sao lại dám đứng trước mặt nhiều người như vậy mà để lộ thân phận thật sự?"

Đây là nghi vấn trong lòng tất cả mọi người.

Dựa theo tính cách của tộc Elf trong truyền thuyết, giống như hiện tại, đứng trước mặt hàng nghìn người Nhân loại mà để lộ dung nhan thật, đối với tộc Elf mà nói, căn bản là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, nhìn quanh đám đông phía dưới, cao giọng nói: "Bạn bè, thế giới này luôn không ngừng thay đổi. Nhân

loại chúng ta không ngừng thay đổi, vậy thì tộc Elf thay đổi cũng không có gì là lạ. Cô Yanis chính là một ví dụ cho thấy sự thay đổi của tộc Elf, cô ấy không chỉ là nhà thiết kế ngoại hình được Thương hội Tân Phi chúng tôi đặc biệt mời về, mà còn là sứ giả giao lưu giữa tộc Elf và Nhân loại chúng ta, đại diện cho việc tộc Elf nguyện ý tiếp xúc với Nhân loại chúng ta. Ở đây, tôi muốn hỏi mọi người một câu, sau khi nhìn thấy Yanis, mọi người có ý định làm hại cô ấy hay không?"

"Hả?" Mọi người phía dưới đồng loạt kinh ngạc, phóng viên vừa rồi hỏi không nhịn được nói: "Hội trưởng Hứa, anh đang hỏi gì vậy? Một cô gái Elf xinh đẹp và bí ẩn như vậy, làm sao chúng tôi có thể nghĩ đến chuyện làm hại cô ấy chứ? Bảo vệ cô ấy còn không kịp!"

"Đúng vậy! Khó khăn lắm mới có một Elf xuất hiện trước mặt, chúng tôi còn đang tò mò, yêu thích cô ấy còn không hết, sao có thể làm hại cô ấy chứ? Nói đùa gì vậy!"

"Đúng vậy! Cho dù không nói đến việc cô ấy là Elf, chỉ cần nhìn khuôn mặt xinh đẹp như vậy, tôi đã muốn quỳ xuống cầu hôn rồi, sao có thể làm hại cô ấy chứ."

"Hội trưởng Hứa, chắc chắn là anh bị nắng gắt làm cho đầu óc không tỉnh táo rồi, người muốn làm hại một cô gái Elf đáng yêu và xinh đẹp như vậy, nhất định là kẻ biến thái."

"Chính xác, chính xác, hỏi như vậy chẳng khác nào coi thường người khác, Hội trưởng Hứa, xin anh hãy rút lại câu hỏi này!"...

Nhìn thấy đám đông phía dưới kích động, Hứa Dịch quay sang mỉm cười với Yanis: "Thế nào, Yanis, bây giờ cô còn sợ hãi không?"

Yanis có chút lúng túng nhìn đám đông đang ồn ào phía dưới, một lúc lâu sau mới hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, bọn họ... Bọn họ nói đều là thật sao?"

Hứa Dịch nhún vai: "Phần lớn đều là thật, nhưng không phải tất cả đều là lời thật lòng, điều này tôi không dám đảm bảo. Xét cho cùng, lòng người rất phức tạp, tôi không thể đảm bảo với cô rằng tất cả mọi người đều nói và làm giống nhau."

"Vậy... Ý của anh là vẫn sẽ có người Nhân loại muốn làm hại tôi?"

"Có lẽ vậy." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Nhưng mà Yanis, chúng ta không thể chỉ nhìn vào mặt xấu của vấn đề, cho dù thật sự có người muốn làm hại cô, nhưng so sánh mà nói, ngược lại người thích cô sẽ nhiều hơn. Cô xem phía dưới có hơn năm nghìn người, tôi dám đảm bảo trong đó ít nhất cũng có năm nghìn người thật lòng yêu thích cô, cho nên cô không cần phải lo lắng nhiều như vậy, nhân cơ hội này, hãy tự tin thể hiện bản thân đi."

Yanis nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lướt qua những khuôn mặt đầy vẻ nhiệt tình phía dưới, hít sâu một hơi, mở miệng, cất cao giọng nói.

"Mọi... Mọi người, xin chào, tôi tên là Yanis. Giống như mọi người thấy đấy, tôi là một cô gái Elf bình thường, đến từ Bộ tộc Night Song..."

Chương 312: Lời tuyên bố của Yanis (1/2)

"Hội trưởng, ngài không thể nghĩ cách nào sao?" Ancato, người vừa tiếp quản vị trí của Heinze, trở thành Chủ nhiệm Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng của Thương hội Tân Phi, chỉ vào khoảng đất trống bên ngoài nhà máy, vẻ mặt buồn rầu nói: "Bọn người này mỗi ngày đều chặn kín cổng nhà máy chúng ta, bây giờ các loại nguyên vật liệu dùng trong phân xưởng muốn vào đều phải bị bọn họ kiểm tra một lượt, thật sự rất ảnh hưởng đến sản xuất."

"Đúng vậy, Hội trưởng, Xưởng Máy công cụ Ma thuật của chúng tôi cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là hoàn thành đơn hàng của Thương hội Falcao và Thương hội Amli, e rằng còn ảnh hưởng đến cả đơn hàng Máy công cụ Ma thuật Canh tác của Cơ quan Nông nghiệp." Kambi đứng bên cạnh cũng lộ vẻ đau đầu."Thật không hiểu nổi, các người Nhân loại rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Chẳng qua chỉ là một Elf thôi mà, có cần thiết phải để nhiều người như vậy mỗi ngày đều chạy đến vây xem sao?"

"Anh không hiểu đâu, đây gọi là hâm mộ thần tượng." Hứa Dịch bất đắc dĩ thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn đám người đông nghịt gần như đã lấp đầy khoảng đất trống bên ngoài nhà máy, cũng cảm thấy hơi đau đầu.

Từ sau khi Yanis lộ diện trong buổi giới thiệu sản phẩm, lập tức tạo nên một làn sóng cuồng nhiệt, vô số người lũ lượt kéo đến Thương hội Tân Phi, chỉ để được tận mắt nhìn thấy Yanis.

Lúc đầu, tin tức chỉ mới lan truyền trong Thành phố Bontar, vì vậy chỉ có người dân Thành phố Bontar đến.

Vài ngày sau, khi các tờ báo ở một số thành phố lân cận đăng tải tin tức gây chấn động này, thì không chỉ có Thành phố Saltan và Thành phố Karma gần đó có vô số người hiếu kỳ kéo đến, mà ngay cả những thành phố xa hơn như Thành phố Canberra và Thành phố Norton cũng có không ít người đến.

Thậm chí ở những thành phố xa hơn nữa như Thành phố Karamay và Thủ đô Anweimar của Vương quốc cũng có không ít người nghe tin tìm đến.

Giờ đây, trên khoảng đất trống bên ngoài nhà máy Thương hội Tân Phi, chen chúc đông nghịt, không chừng đã có đến cả vạn người!

Nhiều người như vậy vây quanh nhà máy, tự nhiên sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến hoạt động sản xuất bình thường của nhà máy, khiến cho Ancato và Kambi, những người chủ yếu phụ trách sản xuất, vô cùng bất mãn.

Ban đầu Hứa Dịch còn tưởng rằng đám người này chỉ là đến góp vui, đợi đến khi hết hứng thú tự nhiên sẽ giải tán.

Ai ngờ đến nay đã được một tuần rồi, người bên ngoài nhà máy chẳng những không hề giảm bớt, ngược lại còn có xu hướng ngày càng đông hơn.

Nhìn những người bên ngoài với vẻ mặt cuồng nhiệt, Hứa Dịch chỉ biết cười khổ.

Mặc dù ở Trái Đất đã từng chứng kiến sự cuồng nhiệt, thậm chí là đáng sợ của fan hâm mộ, nhưng khi bản thân phải tự mình đối mặt với những chuyện như vậy, thì vẫn cảm thấy rất đau đầu.

Đối với những người này mà nói, sức hấp dẫn của Yanis chỉ e

còn lớn hơn nhiều so với sức hấp dẫn của những thiên vương, siêu sao trên Trái Đất đối với người hâm mộ.

Xét cho cùng, đối với hầu hết Nhân loại, Elf chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bây giờ đột nhiên xuất hiện một Elf thực sự, thì sự chấn động mà nó mang lại tự nhiên là không gì sánh bằng.

Sau khi suy nghĩ kỹ một hồi, Hứa Dịch cảm thấy không thể để mặc cho tình trạng này tiếp diễn nữa, nếu không chỉ e rằng sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn.

"Yanis, ra đây đi." Hứa Dịch đột nhiên lên tiếng gọi vào không khí.

Không gian bên trái Hứa Dịch bỗng chốc trở nên méo mó, thân ảnh Yanis hiện ra.

Mặc dù những ngày qua đã nhiều lần nhìn thấy dáng vẻ của Yanis bên cạnh Hứa Dịch, nhưng lúc này đây khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo của Yanis xuất hiện trước mắt, Ancato vẫn không nhịn được mà nhìn thêm hai lần, trong ánh mắt tràn đầy sự tò mò và ngưỡng mộ.

Thấy phản ứng của Ancato, Kambi không nhịn được hỏi: "Này, Ancato, tại sao các người Nhân loại khi nhìn thấy Chủng tộc Elf đều có phản ứng mạnh như vậy? Chỉ vì Yanis xinh đẹp sao?"

Ancato bị Kambi nói trúng tim đen, mặt hơi đỏ lên, giải thích: "Cũng không phải chỉ vì xinh đẹp... Đương nhiên, Yanis tiểu thư rất xinh đẹp, cho dù so với Stella tiểu thư cũng không hề thua kém. Nhưng tôi chủ yếu là vì tò mò, cả đời này tôi mới được tận mắt nhìn thấy Chủng tộc Elf. Tôi nghĩ những người bên ngoài nhà máy bây giờ phần lớn cũng giống như tôi, đơn thuần là vì tò mò."

"Vậy theo như anh nói, sở dĩ anh khi nhìn thấy chúng tôi, Người lùn, mà không có phản ứng gì đặc biệt, là vì thường xuyên

nhìn thấy, nên chẳng còn chút tò mò nào nữa sao?" Kambi lại hỏi.

"Ừm... Gần như vậy." Ancato trầm ngâm nói."Thật ra ban đầu khi tôi đến đây, nhìn thấy ở đây lại có nhiều Người lùn như vậy cũng rất ngạc nhiên, nhưng không phải là đặc biệt tò mò. Dù sao thì Người lùn tuy cũng rất ít, nhưng ở rất nhiều nơi đều có thể nhìn thấy. Ví dụ như trong Thành phố Bontar, bao gồm cả Ram đại sư, thường xuyên có thể nhìn thấy ba, bốn Người lùn. Nhìn nhiều rồi cũng thành quen, đương nhiên sẽ không tò mò."

"Nói cũng có lý." Hứa Dịch tiếp lời, sau đó quay sang Yanis nói: "Yanis, cô xem, sở dĩ Nhân loại chúng tôi khi nhìn thấy các người, Chủng tộc Elf, xuất hiện lại có phản ứng mạnh như vậy, là vì các người quá hiếm hoi. Nếu như ngày nào cũng có thể nhìn thấy, rất nhanh sẽ quen thôi, cũng sẽ không còn tò mò nữa, mà có thể đối xử bình thường với cô."

Yanis liếc mắt nhìn đám người bên ngoài nhà máy, gật đầu nói: "Ừm, chắc là vậy."

"Cho nên bây giờ cô đi ra ngoài với tôi, để đám người này dần dần quen với sự tồn tại của cô." Hứa Dịch kéo Yanis lại, dặn dò vài câu, sau đó cùng cô đi ra khỏi văn phòng.

Vừa mới bước ra khỏi cửa văn phòng, đám đông bên ngoài nhà máy lập tức vang lên những tiếng reo hò.

"Nhìn kìa, là Hứa Hội trưởng! Hứa Hội trưởng ra rồi!"

"A, nhìn xem phía sau Hứa Hội trưởng là ai kìa? Là Yanis tiểu thư!"

"Trời ơi! Cuối cùng tôi cũng được gặp lại Yanis tiểu thư rồi! Cô ấy vẫn quyến rũ như vậy! Chỉ cần nhìn thấy cô ấy, tôi muốn ngất xỉu vì hạnh phúc mất thôi!"

"Ôi, Elf tiểu thư vĩ đại, xin hãy để tôi được hôn lên đôi chân

ngọc của người! Tôi nguyện cả đời làm nô lệ cho người!"

"Cút ngay! Cái bộ dạng như heo đó mà cũng xứng làm nô lệ cho Yanis tiểu thư cao quý sao? Muốn làm cũng là tôi làm!"...

Nhìn thấy Yanis xuất hiện, đám đông vốn đang còn kiềm chế bỗng chốc như một chảo dầu nóng đột nhiên bị đổ thêm một bát nước lạnh vào, bùng nổ dữ dội.

Chương 313: Lời tuyên bố của Yanis (2/2)

Đám đông chen chúc như vỡ đê, biến thành một cơn sóng khổng lồ lao về phía Hứa Dịch và Yanis, trong nháy mắt đã đánh sập hàng rào gỗ thô sơ bên ngoài nhà máy, giẫm nát tất cả đất đai bên ngoài nhà máy.

Hứa Dịch nhíu mày, giơ tay lên vung một cái, ma lực trong cơ thể tuôn trào, một bức tường đất cao nửa mét, dày một người bỗng chốc mọc lên từ mặt đất cách đám đông đang lao đến chưa đầy hai mươi mét, chặn đứng tất cả mọi người.

Ngay sau đó, Hứa Dịch lại vung tay, hai luồng gió xoáy nhỏ từ hai tay thổi ra, cưỡng ép làm giảm tốc độ lao đến của đám đông.

Bức tường đất cộng thêm gió xoáy mạnh mẽ, khiến cho đám đông đang kích động tạm thời bình tĩnh trở lại, bắt đầu từ những người phía trước, bước chân lao về phía trước dần chậm lại, cuối cùng dừng hẳn trước bức tường đất.

Thấy mọi người đã bình tĩnh trở lại, Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi may mà anh kịp thời tung ra hai luồng gió xoáy, giảm tốc độ của mọi người, nếu không trong tình huống này, rất dễ xảy ra sự cố giẫm đạp lên nhau.

Lỡ như vì chuyện này mà xảy ra chết người, thì không chỉ Thương hội Tân Phi phải gánh chịu tiếng xấu, mà e rằng Yanis cũng sẽ vì thế mà bị chỉ trích oan uổng.

Với thái độ hiện tại của Yanis vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Nhân loại, nói không chừng chỉ vì chuyện này thôi, cũng sẽ khiến cho nỗ lực của Trưởng lão Elucia đổ sông đổ bể.

Hứa Dịch lại vung tay, dùng ma lực tạo ra mấy bức tường đất cao thấp khác nhau trên mặt đất trước mặt, sau đó cùng Yanis bước lên bức tường đất cao nhất.

"Mọi người, tôi biết các bạn đều là muốn đến xem Yanis tiểu thư, bây giờ cô ấy đang ở đây, và còn có mấy lời muốn nói với các bạn, xin hãy giữ trật tự, lắng nghe cho kỹ."

Giọng Hứa Dịch vừa dứt, đám đông vốn đang ồn ào náo nhiệt bỗng chốc im lặng, tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía Hứa Dịch, ánh mắt đổ dồn vào người Yanis đang đứng bên cạnh anh.

"Fan cuồng thật đáng sợ." Hứa Dịch chỉ biết thầm than một tiếng, sau đó nháy mắt với Yanis, lùi về sau một bước, nhường vị trí cao nhất cho Yanis.

Mặc dù những ngày qua, theo yêu cầu của Hứa Dịch, Yanis thường xuyên xuất hiện trước mặt những Nhân loại khác trong Thương hội Tân Phi, đã dần quen với việc xuất hiện trước mặt Nhân loại, không còn lo lắng như trước nữa, nhưng việc phải lộ diện trước mặt nhiều người như vậy, bị nhiều ánh mắt đổ dồn vào như vậy, vẫn khiến cô có chút căng thẳng.

Quay đầu nhìn Hứa Dịch, thấy Hứa Dịch mỉm cười gật đầu với mình, Yanis mới vơi đi phần nào căng thẳng trong lòng, xoay người nhìn về phía đám đông trước mặt, làm theo cách mà Hứa Dịch đã dạy, hít sâu mấy hơi, sau đó lên tiếng: "Mọi... Mọi người, xin chào, tôi... Tôi tên là Yanis. Như mọi người đã thấy đấy, tôi là một cô gái Elf bình thường, đến từ Bộ tộc Night Song... Tôi rất biết ơn vì mọi người đã chào đón tôi, và tôi cũng rất vui khi Chủng tộc Elf của chúng tôi có thể nhận được sự công nhận và chấp nhận

của rất nhiều người Nhân loại. Trước khi rời khỏi Bộ tộc đến đây, tôi đã rất lo lắng liệu mình có thể thích nghi với cuộc sống giữa Nhân loại hay không. Nhưng Hứa Hội trưởng đã nói với tôi rằng, Nhân loại rất hiếu khách, bảo tôi đừng lo lắng."

"Nhìn từ hiện tại thì Hứa Hội trưởng nói đúng. Nhân loại thật sự không giống như những gì tôi biết trước đây, không phải ai cũng gian xảo, xảo quyệt, không đáng tin cậy, cũng có rất nhiều người tốt bụng, nhiệt tình như các bạn. Nhưng Chủng tộc Elf của chúng tôi là một chủng tộc yêu thích sự yên tĩnh, các bạn quá nhiệt tình khiến tôi thật sự có chút không quen."

"Hơn nữa, việc các bạn mỗi ngày đều vây quanh nhà máy như thế này sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến công việc ở đây. Là một thành viên của Thương hội Tân Phi, tôi không muốn vì bản thân mình mà ảnh hưởng đến cả Thương hội, vì vậy hy vọng mọi người có thể thông cảm, sau này đừng vây quanh nhà máy như thế này nữa được không?"

Mọi người nhìn nhau, không ngờ Yanis khó khăn lắm mới chịu lộ diện, vậy mà lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Nhưng mà Yanis tiểu thư, chúng tôi chỉ là muốn đến xem cô thôi. Nếu không ở đây, thì chúng tôi phải làm sao mới có thể gặp được cô?" Một người lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, chúng tôi đều là những người ủng hộ trung thành của Yanis tiểu thư, mọi người chỉ cần được ngắm nhìn cô là được rồi, không có yêu cầu gì khác, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?"

"Cũng không thể nói như vậy được? Không phải đã nghe Yanis tiểu thư nói rồi sao, chúng ta ở đây đã ảnh hưởng đến công việc của Thương hội Tân Phi, cũng chính là ảnh hưởng đến cô ấy."

"Chẳng lẽ là Hứa Hội trưởng gây khó dễ cho Yanis tiểu thư?

Sao có thể như vậy được. Mặc dù tôi rất ngưỡng mộ Hứa Hội trưởng, nhưng sao có thể đối xử tệ với Yanis tiểu thư được chứ, không được! Tôi không đồng ý!"...

Yanis không ngờ lời nói của mình lại gây ra phản ứng ngược, không khỏi quay đầu cầu cứu nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Yanis, cô không cần phải bận tâm đến tôi và Thương hội Tân Phi, cứ nói ra suy nghĩ thật sự của mình đi."

Yanis có chút do dự: "Nhưng mà... Theo như những gì Hứa Hội trưởng đã dạy tôi về cách thức giao tiếp với Nhân loại, nếu tôi nói ra suy nghĩ thật sự của mình, có thể sẽ khiến bọn họ không vui, như vậy không tốt lắm phải không?"

Nụ cười trên mặt Hứa Dịch có chút kỳ lạ: "Yên tâm đi, cứ nói thẳng ra, tôi đảm bảo không sao đâu. Cô còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cô đã đối xử với tôi như thế nào không? Nhưng mà cô xem, bây giờ chúng ta không phải vẫn chung sống rất tốt sao."

"Thật sao?" Yanis suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là tin tưởng Hứa Dịch, xoay người lại, nhìn thẳng vào đám đông, sau một lúc im lặng, vẻ mặt từ sự dịu dàng pha chút căng thẳng lúc nãy trở nên lạnh lùng hơn, giọng nói cũng thêm phần lạnh lẽo.

"Nói thật với các người, các người vây quanh nhà máy như thế này chỉ để muốn nhìn thấy tôi, tôi rất không vui. Bởi vì điều này khiến tôi cảm thấy bản thân mình giống như một con quái vật, bị người ta dùng đủ loại ánh mắt kỳ quái vây xem, tôi rất ghét điều này. Nếu các người còn tiếp tục như vậy, thì lựa chọn của tôi chính là rời khỏi đây, quay trở về Bộ tộc. Tôi cũng sẽ nói với Trưởng lão rằng, các người, Nhân loại, vẫn không thể nào chung sống hòa bình với Chủng tộc Elf của chúng tôi. Từ nay về sau, Chủng tộc Elf chúng tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các

người, Nhân loại, nữa!"

Chương 314: Micromet (1/2)

Lời nói lạnh lùng của Yanis, được truyền tải rõ ràng đến tai mọi người xung quanh bằng ma thuật đặc biệt của tộc Elf, khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Nhìn từ xa khuôn mặt xinh đẹp vẫn như cũ, nhưng không còn chút biểu cảm nào của Yanis, mọi người lập tức cảm thấy những gì Yanis nói chắc là thật.

Nghĩ đến việc Yanis có thể biến mất như vậy, tộc Elf vốn đã rất khó xuất hiện trước mặt Nhân loại cũng sẽ biến mất theo, mọi người đều cảm thấy bất an.

"Đừng! Yanis tiểu thư, chúng tôi tuyệt đối không có ý xúc phạm ngài, xin ngài đừng hiểu lầm!"

"Đúng vậy, chúng tôi thực sự chỉ muốn gặp ngài, tuyệt đối không coi ngài như quái vật. Thật đấy!"

"Đúng vậy, một cô gái Elf xinh đẹp như thiên thần như ngài, làm sao có thể bị coi là quái vật được chứ? Kẻ đó nhất định là bị mù rồi!"

"Đúng vậy, đúng vậy, Yanis tiểu thư, xin ngài đừng đi. Cả đời này tôi khó khăn lắm mới được gặp tộc Elf trong truyền thuyết, làm sao ngài có thể bỏ đi như vậy chứ?"

"Yanis tiểu thư, xin hãy ở lại. Bất kể ngài có yêu cầu gì, chúng tôi đều đồng ý. Được không?"

"Đúng vậy! Chúng tôi đều nghe theo ngài. Ngài nói gì, chúng tôi sẽ làm theo!"...

Nhìn thấy mọi người xung quanh cầu xin mình, Yanis có chút ngạc nhiên, muốn quay lại hỏi ý kiến của Hứa Dịch, nhưng rồi lại nghĩ đến những gì Hứa Dịch vừa nói với mình, liền lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nói với vẻ mặt không chút biểu cảm: "Lần này tôi rời khỏi bộ tộc đến thế giới loài người sinh sống, là bởi vì Trưởng lão hy vọng tộc Elf chúng ta có thể chung sống hòa bình với Nhân loại mọi người, và tôi chính là một thí nghiệm của Trưởng lão. Vì vậy, tôi hy vọng Nhân loại các ngươi có thể đối xử với tôi bằng thái độ bình thường, tôi chỉ muốn xem xem liệu Nhân loại có thể chung sống bình thường với tộc Elf chúng tôi hay không. Nếu cứ tiếp tục như thế này, thí nghiệm này sẽ thất bại."

"Được rồi! Chúng tôi ủng hộ ngài, Yanis tiểu thư, sau này chúng tôi sẽ coi ngài như một Nhân loại bình thường!"

"Đúng vậy, ngài chỉ là một cô gái Nhân loại hơi đặc biệt một chút, ngài thấy thế nào?"

"Ừm, cứ coi như Nhân loại đi. Tất nhiên, là một cô gái Nhân loại xinh đẹp."...

"Được rồi, nếu các ngươi có thể làm được như vậy, tôi có thể ở lại." Yanis khẽ gật đầu."Ngoài ra, tôi còn cần phải đưa ra lời cảnh cáo nghiêm khắc với mọi người. Hứa Dịch là bạn của tôi, nếu ai dám sỉ nhục Hứa Dịch trước mặt tôi, bất kính với hắn, thì tôi sẽ coi đó là sỉ nhục và bất kính với tôi, ta sẽ dốc hết sức để trừng phạt kẻ đó. Mọi người hãy nhớ lấy!"

Mọi người lại sững sờ, sau đó một người lớn tiếng hét lên: "Được rồi! Bất kính với Hứa Dịch hội trưởng chính là bất kính với Yanis tiểu thư! Sau này ai dám bất kính với Hứa Dịch hội trưởng, ta sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn!"

"Còn có ta!"

"Ta cũng vậy!"

"Còn có ta..."...

"Hy vọng Nhân loại mọi người có thể giữ lời hứa của mình." Yanis gật đầu."Xin mời mọi người rời khỏi đây ngay lập tức, tôi và các đồng nghiệp của Thương hội Tân Phi đều còn có công việc của mình, không muốn bị làm phiền."

Nói xong, Yanis lập tức thi triển thuật ẩn thân, biến mất trước mắt mọi người.

Mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm vào nơi Yanis biến mất, sững sờ một lúc, sau đó đột nhiên vang lên một tràng thán phục.

"Oa! Yanis tiểu thư thật ngầu! Ta thật sự yêu nàng ấy chết mất!"

"Đúng vậy, không ngờ con gái tộc Elf lại đẹp như vậy, trong Nhân loại chúng ta làm gì có cô gái nào như vậy."

"Đúng vậy, ta càng ngày càng thích nàng ấy. Ta quyết định rồi! Ta muốn thay đổi nữ thần trong lòng mình từ Stella tiểu thư thành Yanis tiểu thư!"

"Tên khốn thay lòng đổi dạ này, thật là nỗi nhục của Nhân loại chúng ta! Hừ, ta sẽ không bao giờ giống như ngươi. Từ hôm nay trở đi, nữ thần trong lòng ta sẽ trở thành hai người!"

"Tên này còn dám nói ta sao? Đồng thời có hai nữ thần trong lòng là có ý gì? Hoa tâm sao?"

"Hừ! Họ là nữ thần trong lòng ta, liên quan gì đến hoa tâm? Ta cũng đâu có mong xảy ra chuyện gì với họ, chỉ là âm thầm ủng hộ, yêu thích họ trong lòng mà thôi."

"Nói cũng có lý. Được rồi, ta cũng quyết định như vậy..."...

Nhìn đám đông vừa thảo luận sôi nổi vừa giải tán, chẳng mấy

chốc, chỉ còn lại vài chục tên ngoan cố không chịu bỏ cuộc ở lại bên ngoài nhà máy, Hứa Dịch không khỏi lắc đầu.

Nếu không phải có được một số kinh nghiệm từ cách hành xử của những người hâm mộ cuồng ở Trái đất, hắn thực sự không biết phải xử lý chuyện này như thế nào.

Trở lại văn phòng, Ancato và Kambi đều nhìn hắn với vẻ mặt kinh ngạc.

"Hội trưởng, như vậy cũng được sao?" Ancato chỉ ra ngoài với vẻ mặt khó tin."Ta còn tưởng đám người này đã phát điên rồi, cho dù ngài và Yanis tiểu thư có nói gì cũng sẽ không chịu đi. Không ngờ bị Yanis tiểu thư mắng một trận trước mặt mọi người như vậy, bọn họ lại ngoan ngoãn bỏ đi! Đây... Đây là ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ có thể nói là ngươi không hiểu tâm lý của fan cuồng." Hứa Dịch xua tay: "Được rồi, bây giờ đám người vây quanh nhà máy đã được giải quyết, chúng ta tiếp tục làm việc bình thường. Ancato, ngươi đã xem qua đơn đặt hàng Máy làm bánh mì ma thuật chưa? Cảm thấy có nắm chắc hoàn thành đúng thời hạn không?"

Ancato ước tính một chút, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

"Cái này... Hội trưởng, đơn đặt hàng Máy làm bánh mì ma thuật có phải là quá nhiều rồi không? Chỉ riêng số lượng yêu cầu hoàn thành trong vòng một tuần đã vượt quá năm vạn chiếc, cho dù xưởng của chúng ta không làm gì khác, chỉ sản xuất Máy làm bánh mì ma thuật cũng không thể hoàn thành."

Hứa Dịch cười khổ một tiếng: "Đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng không ngờ doanh số bán Máy làm bánh mì ma thuật lại khủng khiếp đến vậy. Bây giờ nghĩ lại, ngoài việc Máy làm bánh mì ma thuật có phạm vi ứng dụng rộng hơn Nồi cơm ma thuật, có lẽ hiệu ứng quảng cáo mà Yanis mang lại còn lớn hơn."

Chương 315: Micromet (2/2)

Việc một Elf đã lâu không xuất hiện trước mặt Nhân loại đột nhiên xuất hiện trong buổi giới thiệu sản phẩm Máy làm bánh mì ma thuật đã gây chấn động gần như toàn bộ Vương quốc Lanpari.

Khi mọi người tìm hiểu thông tin về Elf này, họ tự nhiên biết đến buổi giới thiệu sản phẩm do Thương hội Tân Phi tổ chức, và cũng biết đến nhân vật chính ban đầu của buổi giới thiệu - Máy làm bánh mì ma thuật.

Phải nói rằng, đối với đại đa số gia đình ở Vương quốc Lanpari vốn coi bánh mì là thức ăn chính, Máy làm bánh mì ma thuật có thể coi là một món đồ gia dụng ma thuật rất hữu ích.

Và các thương hội khác trong vương quốc đương nhiên dễ dàng nhìn ra cơ hội kinh doanh trong đó, vì vậy chỉ chưa đầy một ngày sau khi buổi giới thiệu sản phẩm kết thúc, Thương hội Tân Phi đã nhận được tổng cộng hơn một trăm nghìn đơn đặt hàng.

Trong đó, có năm vạn chiếc yêu cầu hoàn thành trong vòng một tuần, và đây thực sự là một nhiệm vụ bất khả thi.

"Haiz, nói cho cùng, quy mô nhà máy của thương hội chúng ta vẫn còn quá nhỏ, sản lượng không thể tăng lên đáng kể." Hứa Dịch thở dài, vỗ vai Ancato: "Ngươi cứ cố gắng hết sức là được, ta sẽ điều chỉnh đơn đặt hàng. Chờ đến khi xưởng máy móc ma thuật chế tạo ra máy móc ma thuật tự động hoàn toàn mới, hiệu quả sản xuất sẽ tăng lên gấp nhiều lần, đến lúc đó ngươi sẽ không phải lo lắng nữa."

Hứa Dịch bảo Ancato đừng lo lắng, Kambi bên cạnh lại cau mày.

"Hội trưởng, ngài nói thì dễ, nhưng máy móc ma thuật tự động thực sự quá khó. Ta và anh em đã nghiên cứu gần một tháng rồi, tiến triển vẫn còn rất chậm. Còn bao lâu nữa mới thực sự hoàn thành, ta cũng không biết."

"Sao vậy? Gặp phải vấn đề gì sao?" Hứa Dịch có chút kỳ quái hỏi."Chẳng phải trước đó ta đã dạy cho các ngươi tất cả các quy trình rồi sao? Hơn nữa, thiết kế Pháp trận tương ứng cũng đã hoàn thành, các ngươi chỉ cần làm theo yêu cầu để hoàn thành thiết kế kết cấu tổng thể, điều này khó lắm sao?"

"Nói khó cũng không phải là khó. Vấn đề là..." Kambi gãi gãi mái tóc rối bù, khó xử nói: "Hội trưởng, ngài chỉ cho chúng ta kết cấu quy trình chế tạo máy tiện tự động, nhưng những con số chính xác, kích thước mà ngài ghi chú, chúng tôi không hiểu..."

"Không hiểu?" Hứa Dịch sững sờ, sau đó nghĩ đến việc do lần này yêu cầu máy tiện ma thuật mà Kambi và những người khác thiết kế có yêu cầu rất cao về độ chính xác, vượt xa những máy móc ma thuật thô sơ trước đây, vì vậy hắn đã ghi chú trên bản thiết kế theo thói quen của Trái đất với kích thước số rất chi tiết.

Nhưng đối với người dân trên Lục địa Saiens, mặc dù hầu hết các đơn vị đều trùng hợp giống với thế giới ban đầu, chẳng hạn như đơn vị cơ bản của chiều dài đều là mét, nhưng độ chính xác lại kém xa.

Lấy ví dụ về chiều dài, độ chính xác thấp nhất trên Lục địa Saiens là cm, thậm chí không có mm, chứ đừng nói đến micromet.

Và máy tiện có yêu cầu cực kỳ cao về độ chính xác của dao cắt, thường đạt đến mức một phần trăm mm, điều này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi nhận thức của Người lùn Kambi.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch bừng tỉnh.

Hắn chỉ sao chép kiến thức lý thuyết về kỹ thuật cơ khí mà hắn nắm vững ở Trái đất, nhưng lại quên xem xét tình hình thực tế của Lục địa Saiens.

Đây cũng là do thời gian trước Hứa Dịch đã tập trung tinh thần chuẩn bị cho việc để Yanis xuất hiện trước mặt Nhân loại một cách tốt hơn, nhất thời sơ suất.

"Đây là lỗi của ta." Hứa Dịch thành thật thừa nhận."Ta chỉ đưa ra cho các ngươi yêu cầu về độ chính xác cao hơn, nhưng lại quên giải thích nó là gì. Như vậy đi, ta sẽ tranh thủ thời gian cùng các ngươi gia công một chiếc thước cặp Vernier trước, sau đó gia công một chiếc máy đo Micromet. Có hai thứ này, các ngươi sẽ biết những con số chính xác mà ta đưa ra là gì."

"Thước cặp Vernier? Micromet?" Kambi và Ancato nhìn nhau, đều có chút khó hiểu.

Tuy nhiên, kể từ khi đến Thương hội Tân Phi làm việc, đây không phải là lần đầu tiên họ nghe thấy những từ ngữ chưa từng nghe thấy từ miệng Hứa Dịch, vì vậy cũng không có gì lạ.

"Ừm, hai thứ này là công cụ đo chiều dài rất cơ bản nhưng cũng rất quan trọng. Độ chính xác của máy móc ma thuật mà thương hội chúng ta sản xuất sau này sẽ ngày càng cao, vì vậy hai công cụ này là không thể thiếu, các ngươi cũng phải nhanh chóng học cách nắm vững và cho công nhân học cách sử dụng."

Hứa Dịch dặn dò một câu, đột nhiên cau mày suy nghĩ, phát hiện ra một vấn đề mà hắn vẫn luôn bỏ qua.

Kể từ khi thành lập Thương hội Tân Phi, hắn luôn dựa vào cảm hứng của mình để Viện nghiên cứu và Kambi cùng những người khác nghiên cứu và phát triển hết món đồ ma thuật này đến món đồ ma thuật khác, mặc dù hắn có thể đưa ra từng ý tưởng thiết kế cụ thể, thậm chí là từng bản thiết kế chi tiết dựa trên nền

tảng lý thuyết cơ khí vững chắc mà hắn mang đến từ Trái đất, nhưng hắn vẫn chưa bao giờ đưa ra một bộ tiêu chuẩn thiết kế hoàn chỉnh.

Những thứ này có thể chỉ là những điều cơ bản nhất đối với các kỹ sư cơ khí ở Trái đất, không cần phải giải thích thêm, nhưng đối với người dân trên Lục địa Saiens, đó hoàn toàn là một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch sờ cằm, lẩm bẩm.

"Có vẻ như ta nên viết một cuốn sách."

Chương 316: Thái độ thực sự của Gia tộc Stark là gì? (1/2)

Ý định viết sách bị cắt ngang bởi một sự kiện bất ngờ.

Nói hoàn toàn bất ngờ cũng không hẳn, khi biết Tử tước Leslie sẽ rời khỏi Thành phố Bontar, sự việc này, hay nói đúng hơn là người này chắc chắn sẽ đến, chỉ là không biết cụ thể khi nào mà thôi.

Cuối tháng Tư, một đoàn xe ngựa từ Thành phố Anweimar đã đến Thành phố Bontar.

Người trên đoàn xe ngựa này chính là người kế nhiệm Tử tước Leslie, cũng là lãnh chúa mới được Gia tộc Stark phái đến để tiếp quản lãnh địa Thành phố Bontar - Nam tước Bill Stark.

Thương hội Tân Phi đã thuê một ha đất của Gia tộc Stark, với tư cách là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, về tình về lý, Hứa Dịch đều phải đến chào hỏi vị Nam tước này trước tiên.

Tuy nhiên, khi thông qua Quản gia Wenley, người không rời đi cùng Tử tước Leslie, để hẹn gặp vị Nam tước này, Hứa Dịch lại nhận được câu trả lời là Nam tước vừa mới đến Thành phố Bontar, có rất nhiều nhân vật quan trọng cần gặp, tạm thời chưa có thời gian gặp Hứa Dịch, bảo hắn cứ chờ đợi.

Hứa Dịch không khỏi sững sờ, cau mày hỏi Quản gia Wenley: "Đây là nguyên văn lời của Nam tước sao?"

Quản gia Wenley đáp với vẻ mặt không cảm xúc: "Vâng."

Hứa Dịch càng cau mày hơn.

Nếu Quản gia Wenley truyền đạt đúng nguyên văn lời nói của Nam tước Bill Stark, vậy thì điều này có nghĩa là vị Nam tước mới đến này hoặc là căn bản không coi trọng Hứa Dịch, hoặc là cố ý thể hiện sự thù địch với hắn.

Cho dù là trường hợp nào, cũng không phải là điều Hứa Dịch muốn thấy.

Mà đứng trên góc độ của Thương hội Tân Phi, so với việc bị đối xử thù địch một cách khó hiểu, Hứa Dịch thà rằng vị Nam tước này coi thường mình.

Bị coi thường thì cũng chỉ là bị phớt lờ và kiêu ngạo một chút, còn bị thù địch thì sẽ rất phiền phức.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lại hỏi: "Quản gia Wenley, Nam tước có nhắc đến tên tôi và Thương hội Tân Phi trước mặt ông không?"

Quản gia Wenley ngẩng mí mắt liếc nhìn Hứa Dịch, dừng một chút, chậm rãi gật đầu: "Có. Khi tôi báo cáo tình hình lãnh địa, có nhắc đến Thương hội Tân Phi của các ngài, lúc đó Nam tước nói rằng ngài ấy biết đến sự tồn tại của các ngài."

"Vậy thì thái độ của Nam tước như thế nào?" Hứa Dịch tiếp tục hỏi.

Ban đầu Hứa Dịch không cho rằng Quản gia Wenley sẽ trả lời câu hỏi này một cách nghiêm túc, nhưng không ngờ sau khi suy nghĩ một lúc, Quản gia Wenley lại thẳng người, lộ ra vẻ mặt khinh thường, khinh miệt nói: "Một thương hội nhỏ bé không đáng kể trong Thành phố Bontar, thật không biết Leslie đã nhìn trúng các ngươi ở điểm nào." Nói xong câu đó, Quản gia Wenley lại trở về dáng vẻ ủ rũ như cũ, nói tiếp: "Đây là nguyên văn lời của Nam tước."

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Quản gia Wenley một lúc, sau đó

nghiêm túc nói: "Cảm ơn ông."

Quản gia Wenley gật đầu, im lặng không nói.

Rời khỏi trang viên của Tử tước Leslie, Hứa Dịch lên xe ngựa, bảo người đánh xe đi đến Phủ Thành chủ.

Trên đường đi, Hứa Dịch chìm vào suy nghĩ.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng Quản gia Wenley lại nằm ngoài dự đoán của Hứa Dịch, đã thể hiện rõ ràng và đầy đủ thái độ thực sự của Nam tước Bill Stark, điều này giúp ích rất lớn cho Hứa Dịch trong việc đưa ra phán đoán chính xác.

Theo như lời của Quản gia Wenley, vị Nam tước này có lẽ đã biết đến sự tồn tại của Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi từ Tử tước Leslie.

Thậm chí từ lời nói của ông ta có thể suy đoán, Tử tước Leslie còn có khả năng đã đặc biệt dặn dò về Hứa Dịch hoặc Thương hội Tân Phi trước khi đến Thành phố Bontar.

Còn phản ứng của vị Nam tước này là hoàn toàn không quan tâm, bởi vì trong mắt ông ta, Thương hội Tân Phi hiện tại thậm chí còn chưa được xếp hạng trong Thành phố Bontar, tự nhiên không thể lọt vào mắt xanh của một người con cháu Gia tộc Stark như ông ta.

Hứa Dịch không hy vọng vị lãnh chúa mới đến sẽ cởi mở và có thái độ đánh giá cao và ủng hộ hắn và Thương hội Tân Phi như Tử tước Leslie, nhưng hắn càng không muốn vị lãnh chúa mới đến mang theo mục đích đặc biệt nào đó.

Ví dụ như theo lời Tử tước Leslie, Gia tộc Stark đã chú ý đến tiềm lực của Thương hội Tân Phi, quyết định ra tay với Thương hội Tân Phi, phái một vị lãnh chúa thông minh và có năng lực đến, lợi dụng việc nắm giữ đất đai mà Thương hội Tân Phi đang thuê

và thế lực hùng mạnh của Gia tộc Stark, từng chút một thâu tóm Thương hội Tân Phi.

"Ha ha ha... Hứa Dịch, ngươi nghĩ nhiều quá rồi." Bá tước Sean Satsuma cười lớn, chỉ vào Hứa Dịch nói: "Ta nói này Hứa Dịch, ta nên nói là ngươi quá tự cao tự đại hay là quá tự ti đây?"

Hứa Dịch khó hiểu nhìn Bá tước Sean Satsuma, không hiểu tại sao mình đến xin ý kiến, phản ứng của ông ta lại kỳ lạ như vậy.

"Ý ngài là sao?"

"Nói ngươi tự cao tự đại, là vì ngươi lại cho rằng Gia tộc Stark sẽ phái người đến để đối phó với ngươi và Thương hội Tân Phi. Ngươi phải hiểu rõ, Gia tộc Stark là một trong những gia tộc lớn nhất nhì Vương quốc Lanpari chúng ta, ngay cả ta, khi gặp Công tước Stark cũng chỉ có thể ngước nhìn. Một gia tộc hùng mạnh như vậy, chỉ đứng sau Hoàng thất, chẳng lẽ lại tốn công tốn sức để đối phó với một Thương hội Tân Phi nhỏ bé như vậy sao?" Bá tước Sean Satsuma cười hỏi.

"Cái này... Mặc dù quy mô Thương hội Tân Phi của chúng tôi hiện tại vẫn chưa lớn, nhưng tôi tự nhận vẫn có chút giá trị. Sản phẩm không chỉ có tỷ suất lợi nhuận cao, mà còn có tiềm năng phát triển rất lớn, bị Gia tộc Stark nhắm đến cũng không có gì lạ phải không?" Hứa Dịch phản bác với vẻ mặt không phục.

Bá tước Sean Satsuma mỉm cười lắc đầu: "Mặc dù những gì ngươi nói đều đúng, nhưng Hứa Dịch, ngươi phải nhận thức rõ ràng hiện thực. Cho dù tiềm năng của Thương hội Tân Phi có lớn đến đâu, hiện tại cũng chỉ là một thương hội nhỏ với doanh thu hàng năm chưa đến năm mươi vạn đồng vàng. Trong mắt Gia tộc Stark, các ngươi căn bản không đáng kể, tại sao họ phải đặc biệt đối phó với Thương hội Tân Phi?"

"Cẩn tắc vô áy náy." Hứa Dịch nói.

"Vậy thì ngươi phải cảm ơn Leslie. Nếu không phải ông ta đã cố gắng hết sức giúp ngươi che giấu tình hình thực tế với Gia tộc Stark, e rằng điều ngươi lo lắng đã trở thành sự thật rồi." Bá tước Sean Satsuma thở dài đầy ẩn ý."Ta đến giờ vẫn không hiểu, tại sao ông ta lại giúp ngươi triệt để như vậy, thậm chí còn nghĩ đến cả những chuyện lâu dài như vậy."

"Tử tước Leslie đã giúp tôi che giấu tình hình thực tế?" Hứa Dịch ngẩn người, nhớ lại lời khuyên của Tử tước Leslie trước khi rời đi, bỗng nhiên hiểu ra.

Có vẻ như Tử tước Leslie vẫn luôn không báo cáo với Gia tộc Stark về việc ông ta đánh giá cao và lạc quan về Thương hội Tân Phi, thậm chí còn cố ý hạ thấp một chút, khiến cho Gia tộc Stark đánh giá sai về giá trị của Thương hội Tân Phi, nên đã không coi trọng.

Chương 317: Thái độ thực sự của Gia tộc Stark là gì? (2/2)

Lần trước Gia tộc Stark phái ba trăm nô lệ đến nhà máy chính là minh chứng.

Theo lời dặn dò của Tử tước Leslie, Hứa Dịch đã không để ba trăm nô lệ này tiếp xúc với công nghệ cốt lõi của Thương hội Tân Phi, chỉ để bọn họ làm một số công việc lắp ráp đơn giản.

Hiện tại ba trăm nô lệ này đã rời khỏi Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, sau đó Gia tộc Stark cũng không phái người đến nữa.

Tuy nhiên, Hứa Dịch vẫn còn một chút nghi ngờ.

"Cho dù Tử tước Leslie có che giấu thế nào đi chăng nữa, Thương hội Tân Phi của chúng tôi hiện tại cũng đã rất nổi tiếng ở Vương quốc rồi, không lý nào Gia tộc Stark lại không điều tra ra tình hình của chúng tôi, vậy tại sao họ vẫn có thái độ như vậy?"

"Đây chính là điểm thứ hai mà ta muốn nói. Hứa Dịch, ngươi đã quá coi thường bản thân và Thương hội Tân Phi rồi." Bá tước Sean Satsuma ngừng cười, dừng một chút, nghiêm túc nói: "Mặc dù quy mô Thương hội Tân Phi của các ngươi hiện tại vẫn chưa lớn, nhưng chỉ thông qua một lần gặp mặt với Quốc vương Bệ hạ, ngươi đã ký kết thỏa thuận hợp tác với Quốc vương Bệ hạ và Cơ quan Nông nghiệp. Trước đó, sau khi Cơ quan Nông nghiệp công bố thỏa thuận hợp tác trên toàn Vương quốc, Thương hội Tân Phi của các ngươi ít nhất đã rất nổi tiếng trong giới quý tộc sở hữu đất đai trên toàn Vương quốc. Bởi vì Quốc vương Bệ hạ muốn thúc đẩy việc phổ biến Máy móc Ma thuật Canh tác thông qua Cơ quan

Nông nghiệp, nên nhất định phải hợp tác với Thương hội Tân Phi của các ngươi. Các quý tộc sở hữu đất đai trên toàn Vương quốc cũng không thể tách rời khỏi sự hợp tác với Thương hội của các ngươi. Gia tộc Stark là gia tộc lớn sở hữu nhiều đất đai nhất ở Vương quốc, bọn họ là đối tượng được Quốc vương Bệ hạ ưu tiên xem xét nhất khi thực hiện kế hoạch này, có thể nói là tâm điểm chú ý của mọi người, tự nhiên sẽ không làm gì Thương hội Tân Phi vào lúc này."

Hứa Dịch ngạc nhiên: "Vậy tại sao vị Nam tước mới đến này lại tỏ ra coi thường Thương hội của chúng tôi như vậy?"

Bá tước Sean Satsuma suy nghĩ một chút, trả lời: "Dựa theo những gì ta tiếp xúc và quan sát với Nam tước Bill, có lẽ là do tính cách của ông ta là như vậy. Còn lý do tại sao Gia tộc Stark lại phái ông ta đến, đó là chuyện của Gia tộc Stark, ta không thể trả lời cho ngươi được."

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, chậm rãi gật đầu: "Vâng, tôi hiểu rồi, cảm ơn Thành chủ đại nhân đã chỉ điểm."

Theo như phân tích của Bá tước Sean Satsuma, Gia tộc Stark hiện tại tuy rằng đã chú ý đến Thương hội Tân Phi, nhưng có thể chưa thực sự hiểu rõ về giá trị thực sự của Thương hội Tân Phi.

Có lẽ trong mắt Gia tộc Stark, Thương hội Tân Phi chỉ là do may mắn, dựa vào việc nghiên cứu ra một số loại Máy móc Ma thuật Canh tác mà được Quốc vương Bệ hạ đánh giá cao, từ đó có được một đơn hàng lớn.

Nói cho cùng, Thương hội Tân Phi hiện tại vẫn chỉ là một thương hội có quy mô rất nhỏ.

Theo lời của Nam tước Bill, chỉ là một thương hội nhỏ bé không đáng kể trong Thành phố Bontar mà thôi.

Nếu Thương hội Tân Phi giống như Thương hội Falcao, có thế lực trải rộng khắp Vương quốc Lanpari, sau lưng còn có Gia tộc Jose, vậy thì không cần phải nói cũng sẽ được Gia tộc Stark coi trọng.

Còn Thương hội Tân Phi, nói trắng ra là vẫn chưa đủ tầm.

"Ta nên vui hay nên buồn đây?" Hứa Dịch cười khổ.

Bá tước Sean Satsuma vỗ vai Hứa Dịch, mỉm cười: "Đừng nghĩ nhiều như vậy. Ngươi chỉ cần biết rằng, ta rất lạc quan về ngươi và Thương hội Tân Phi, Leslie cũng rất lạc quan về ngươi và Thương hội Tân Phi. Thái độ của Quốc vương Bệ hạ tuy rằng chưa rõ ràng, nhưng nhìn từ thái độ của Vương nữ Điện hạ, có thể thấy Quốc vương Bệ hạ cũng rất lạc quan về ngươi và Thương hội Tân Phi. Đợi đến khi Máy móc Ma thuật Canh tác được phổ biến rộng rãi ở Vương quốc Lanpari, Thương hội Tân Phi của các ngươi sẽ thực sự có chỗ đứng vững chắc ở Vương quốc, bất kỳ ai muốn động đến các ngươi đều phải cân nhắc kỹ lưỡng. Đã có nền tảng này rồi, ngươi còn lo lắng gì nữa?"

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, cười gật đầu.

"Thành chủ đại nhân nói đúng, chỉ cần chúng ta làm tốt việc của mình, thì căn bản không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy." Hứa Dịch nhìn Bá tước Sean Satsuma, nghiêm túc hỏi: "Thành chủ đại nhân, tôi rất cảm kích sự ủng hộ của ngài dành cho tôi và Thương hội Tân Phi, nhưng tại sao ngài lại ủng hộ chúng tôi như vậy?"

"Đạo lý này ngươi vẫn chưa hiểu sao? Không hổ là Leslie nói ngươi là tên ngốc về chính trị, quả nhiên không sai chút nào." Bá tước Sean Satsuma thở dài nói: "Rất đơn giản. Thứ nhất, nhìn từ góc độ lớn hơn, ta hy vọng Vương quốc Lanpari của chúng ta ngày càng hùng mạnh, vì vậy ta ủng hộ Quốc vương Bệ hạ."

"Thứ hai, nhìn từ góc độ cá nhân ta, nhà máy của Thương hội Tân Phi các ngươi hiện tại đã thuê năm trăm công nhân, hơn nữa thu nhập của năm trăm công nhân này hiện tại đều rất tốt, điều này tương đương với việc giải quyết vấn đề sinh kế cho năm trăm gia đình, đóng vai trò rất lớn trong việc duy trì sự ổn định của Thành phố Bontar. Hơn nữa theo kế hoạch của ngươi, trong tương lai Thương hội Tân Phi sẽ thuê thêm nhiều công nhân hơn, có thể lên đến hàng nghìn, thậm chí là hàng vạn người. Nếu kế hoạch này thực sự được thực hiện, người dân Thành phố Bontar của chúng ta sẽ trở nên giàu có, ta làm Thành chủ cũng sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Mà nếu thực sự đạt được thành tích như vậy, ngươi nghĩ địa vị của ta ở Vương quốc sẽ không được nâng cao sao?"

Lúc này Hứa Dịch mới chợt hiểu ra, thì ra đây chính là thành tích chính trị.

Đúng vậy, nếu theo kế hoạch của mình, cùng với sự phát triển của Thương hội Tân Phi, người dân Thành phố Bontar sẽ dần dần được giải phóng khỏi ruộng đồng, tham gia vào quá trình phát triển công nghiệp hóa.

Đợi đến khi toàn bộ Thành phố Bontar được đưa vào quỹ đạo công nghiệp, người dân đều có công việc với thu nhập tốt, vấn đề đảm bảo cuộc sống cơ bản của mọi người sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Đối với Vương quốc Lanpari hiện tại, quốc lực còn yếu, nhiều người còn đang trong tình trạng thiếu ăn, thì đây chính là một thành tích chính trị cực kỳ rực rỡ.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch không khỏi nói với Bá tước Sean Satsuma: "May mà Gia tộc Stark không giống như ngài, đánh giá cao Thương hội của chúng tôi như vậy, nếu không thì điều tôi lo lắng đã trở thành sự thật rồi."

Bá tước Sean Satsuma khẽ mỉm cười: "Thương hội Tân Phi của

các ngươi nằm ngay dưới mí mắt ta, còn ai hiểu rõ hơn ta sao? Còn về nỗi lo lắng của ngươi, hãy gạt bỏ đi. Hiện tại việc đầu tiên ngươi cần làm là phát triển Thương hội Tân Phi thật tốt. Nhớ kỹ, chỉ cần bản thân ngươi đủ mạnh, thì sẽ không cần phải sợ hãi bất kỳ ai."

Hứa Dịch gật đầu thật mạnh.

Chương 318: Cập nhật và thay thế sản phẩm (1/2)

Có thể nói Bá tước Satsuma đã nói rất đúng.

Chỉ cần Thương hội Tân Phi trở nên đủ mạnh, mạnh đến mức tất cả mọi người đều phải kiêng dè, thì Hứa Dịch căn bản không cần phải lo lắng việc mình bị một quý tộc nào đó nuốt chửng.

Nhưng đối với Thương hội Tân Phi hiện tại "ngay cả trong một thành phố nhỏ như Thành phố Bontar cũng không được xếp hạng", thì con đường này chắc chắn còn rất dài.

Tất nhiên, cơm phải ăn từng miếng một, đường phải đi từng bước một, đây là điều không thể nóng vội.

May mắn thay, sự phát triển của Thương hội Tân Phi hiện tại đang rất ổn định và nhanh chóng, so với thời điểm mới thành lập vào năm ngoái, sức mạnh của Thương hội Tân Phi đã tăng lên vô số lần.

So sánh trực quan và đơn giản nhất là so sánh dữ liệu.

Năm ngoái, khi Thương hội Tân Phi mới thành lập, tổng cộng đã bán được chưa đến một nghìn chiếc Quạt ma thuật trong tháng đầu tiên, tổng doanh thu chưa đến hai nghìn đồng vàng.

Do lúc đó Hứa Dịch vẫn phải tìm đến các xưởng rèn lớn trong thành để đúc vỏ Quạt ma thuật, chi phí cao, nên lợi nhuận ròng cuối cùng chỉ khoảng năm trăm đồng vàng.

Mặc dù số tiền này là một khoản tiền khổng lồ đối với Hứa Dịch và Heinze lúc bấy giờ, nhưng đối với Thương hội Tân Phi

hiện tại, e rằng số tiền mà Viện nghiên cứu tiêu tốn vào việc thử nghiệm Ma pháp trong một tháng cũng không chỉ có chừng này.

Theo thống kê tài chính tháng Tư của Sebas, hiện tại Thương hội Tân Phi có rất nhiều điểm lợi nhuận.

Về mảng Máy móc Ma thuật Gia dụng, doanh số bán Nồi cơm Ma thuật Tự động và Đèn bàn Ma thuật luôn rất ổn định.

Ngoài doanh số bùng nổ trong tháng đầu tiên ra mắt, Nồi cơm Ma thuật Tự động đã bán được sáu nghìn bảy trăm bốn mươi tám chiếc trong tháng Tư, lợi nhuận ròng gần mười ba nghìn đồng vàng. Đèn bàn Ma thuật thì bán được tám nghìn bốn trăm hai mươi mốt chiếc, lợi nhuận ròng vừa vặn vượt quá năm nghìn đồng vàng.

Hơn nữa, khi danh tiếng của Thương hội Tân Phi dần lan rộng đến những nơi khác trong Vương quốc Lanpari, thậm chí cả các thương nhân từ các thành phố cách Thành phố Bontar hơn bốn trăm km cũng đến đặt hàng, hiện tại doanh số bán hai loại Máy móc Ma thuật này thậm chí còn tăng lên!

Ngoài ra, doanh số bán Máy làm bánh mì Ma thuật được phát hành vào tháng Tư là rất đáng kinh ngạc.

Buổi họp báo ra mắt sản phẩm được tổ chức vào giữa tháng Tư, và theo thống kê, trong nửa tháng còn lại của tháng Tư, Máy làm bánh mì Ma thuật đã bán được hơn mười lăm nghìn chiếc!

Ngoài lý do công dụng của Máy làm bánh mì Ma thuật phù hợp hơn với phần lớn người dân Vương quốc Lanpari vốn coi bánh mì là lương thực chính, thì điểm quan trọng hơn hiển nhiên là hiệu ứng tin tức bùng nổ do sự xuất hiện của Yanis, một người thuộc Chủng tộc Elf mang lại.

Mỗi chiếc Máy làm bánh mì Ma thuật được bán với giá bốn

đồng vàng, chi phí chưa đến một đồng vàng rưỡi, vì vậy chỉ riêng lợi nhuận ròng từ việc bán Máy làm bánh mì Ma thuật đã lên tới con số ba mươi bảy nghìn đồng vàng!

Mặc dù do năng lực sản xuất của Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng hiện tại không thể đáp ứng kịp sản lượng khủng khiếp như vậy trong thời gian ngắn, nên lợi nhuận ròng này thực chất bị san đều ra, nhưng lợi nhuận khủng khiếp như vậy vẫn khiến chính Hứa Dịch phải kinh ngạc.

Tính ra như vậy, chỉ riêng lợi nhuận ròng mà Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng tạo ra trong tháng Tư đã gần bốn mươi nghìn đồng vàng!

So với Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, Xưởng Máy công cụ Ma thuật thực sự dễ dàng bùng nổ về tăng trưởng lợi nhuận hơn.

Ví dụ như lấy đơn đặt hàng ba mươi nghìn chiếc Máy móc Ma thuật Nông nghiệp các loại mà Thương hội Tân Phi đã ký kết với Cơ quan Nông nghiệp làm ví dụ, tổng giá trị của đơn đặt hàng này lên tới con số một triệu bảy trăm nghìn đồng vàng.

Không tính chi phí, lợi nhuận ròng mà Thương hội Tân Phi thu được đã vượt quá một triệu đồng vàng.

Và đây chỉ là một đơn đặt hàng.

Ngoài đơn hàng đã ký với Cơ quan Nông nghiệp, đơn hàng lớn nhất mà Xưởng Máy công cụ Ma thuật hiện đang nhận là đơn đặt hàng một vạn chiếc Máy khoan Ma thuật đã ký với Thương hội Falcao, tổng giá trị lên tới bảy trăm tám mươi nghìn đồng vàng, nếu tính lợi nhuận thì gần năm trăm nghìn đồng vàng.

Tiếp theo là đơn đặt hàng một loạt Máy móc Ma thuật liên quan đến Xi măng và Bê tông như Máy trộn Ma thuật và Máy đầm

bê tông Ma thuật được ký kết với Thương hội Amli, tổng giá trị lên tới sáu trăm ba mươi nghìn đồng vàng, lợi nhuận thì do rất nhiều Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi vẫn chưa nghiên cứu và phát triển ra, nên không thể tính toán rõ ràng, nhưng ước tính sẽ ít nhất là hơn ba trăm nghìn đồng vàng.

Ngoài hai khách hàng lớn này, còn rất nhiều Thương hội nhỏ muốn tham gia vào ngành sản xuất Máy móc Ma thuật đã bày tỏ ý định mua các loại Máy công cụ Ma thuật với Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch đều đồng ý và đã bán được tổng cộng ba nghìn sáu trăm bốn mươi mốt chiếc Máy công cụ Ma thuật các loại trong tháng Tư, thu về gần hai mươi nghìn đồng vàng lợi nhuận.

Cộng lại, tổng lợi nhuận mà Xưởng Máy công cụ Ma thuật tạo ra hiện tại thậm chí đã vượt quá hai triệu đồng vàng!

Tất nhiên, do năng lực sản xuất của Xưởng Máy công cụ Ma thuật có hạn, chu kỳ của những đơn hàng này rất dài, ví dụ như đơn hàng của Cơ quan Nông nghiệp có thể bị trì hoãn đến mùa hè năm sau, nên thực tế nếu chia đều cho mỗi tháng thì lợi nhuận ròng mà Xưởng Máy công cụ Ma thuật tạo ra không bằng Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Vì lý do này, Kambi thường xuyên tỏ ra hơi chán nản.

"Hội trưởng, anh nói xem tại sao tôi và anh em ngày nào cũng làm việc vất vả như vậy, mà tiền kiếm được lại không bằng bên Heinze chứ?" Kambi phàn nàn với Hứa Dịch.

Mặc dù hiện tại người phụ trách Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng đã đổi thành Ancato, nhưng Kambi vẫn quen coi Heinze là người đại diện cho Xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng.

"Cũng không còn cách nào khác, dù sao thì hiện tại khái niệm Máy móc Ma thuật vẫn chưa được tất cả mọi người chấp nhận. So

với những Máy móc Ma thuật chuyên dụng có tính nhắm mục tiêu cao do Xưởng Máy công cụ Ma thuật sản xuất, thì rõ ràng Máy móc Ma thuật Gia dụng được thiết kế dành cho đại chúng sẽ dễ được chấp nhận hơn, và cũng dễ bán hơn." Hứa Dịch an ủi.

"Vậy theo như anh nói, những thứ đồ chơi nhỏ nhặt đó dễ được chấp nhận hơn, hơn nữa người bình thường đều cần, vậy đến lúc tất cả mọi người trên Lục địa Saiens đều biết đến và chấp nhận, thì chẳng phải Xưởng Máy công cụ Ma thuật của chúng ta càng không thể so sánh được sao?" Kambi có chút chán nản nói.

"Điều đó sẽ không xảy ra." Hứa Dịch vỗ vai Kambi, khẳng định nói: "Máy móc Ma thuật Gia dụng và Máy móc Ma thuật công nghiệp là hai khía cạnh khác nhau, không thể nói cái nào mạnh hơn cái nào yếu hơn. Hiện tại chỉ là do đại chúng dễ dàng chấp nhận Máy móc Ma thuật Gia dụng hơn, nên bán chạy hơn, nhưng đến khi các Thương hội lớn khác phát hiện ra sức mạnh của Máy móc Ma thuật, thì triển vọng của Máy móc Ma thuật công nghiệp sẽ rộng lớn hơn. Anh xem, Thương hội Falcao chỉ riêng đặt mua Máy khoan Ma thuật đã tiêu tốn hơn bảy mươi nghìn đồng vàng, nếu đợi đến khi chúng ta nghiên cứu và phát triển ra các loại Máy móc Ma thuật Khai thác Mỏ Lớn khác, thì tôi dám chắc, cho dù họ bỏ ra bảy trăm nghìn đồng vàng cũng không có gì lạ."

Chương 319: Cập nhật và thay thế sản phẩm (2/2)

Kambi kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Bảy trăm nghìn đồng vàng? Nhiều như vậy sao? Này Hội trưởng, anh không cần phải cố tình nói quá lên để an ủi tôi đâu."

Hứa Dịch liếc cậu ta: "Nói quá với tên Người lùn như anh thì có ích gì chứ? Thôi nào, tin tôi đi, đây là điều chắc chắn sẽ xảy ra, chỉ là tạm thời còn thiếu một chút."

Nói xong, Hứa Dịch theo thói quen gọi tên Yanis về phía không khí, kết quả là thấy Yanis từ phía sau lưng mình bước ra, lập tức giật mình.

"Thì ra em không tàng hình à." Yanis đi lại không một tiếng động, Hứa Dịch bất ngờ, thực sự bị dọa sợ.

Yanis vẻ mặt vô tội: "Hội trưởng, chẳng phải anh đã bảo tôi cố gắng đừng tàng hình, phải lộ diện và tiếp xúc với mọi người nhiều hơn sao?"

Hứa Dịch gật đầu: "Ừ, là tôi nói, cô làm rất đúng. Chỉ là tôi luôn quen với việc cô tàng hình đi theo bên cạnh, đột nhiên xuất hiện từ phía sau lưng, hơi không quen thôi. Này, Yanis, cô di chuyển mà không có một chút tiếng động nào, tôi thấy nếu đi làm sát thủ thì chắc chắn rất phù hợp."

"Sát thủ? Đó là cái gì?" Yanis nghiêng đầu tò mò nhìn Hứa Dịch.

Kambi bên cạnh đột nhiên hơi biến sắc, ngắt lời giải thích của

Hứa Dịch, hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, vừa nãy anh nói còn thiếu một chút, là thiếu cái gì?"

"Hửm? À... Cái thiếu này rất quan trọng, đó chính là vật liệu. Anh có phát hiện ra gần đây Fasak Hội trưởng đến chỗ chúng ta nhiều hơn không?"

Kambi gật đầu: "Ừm, bởi vì Máy công cụ Ma thuật của họ gần đây luôn gặp sự cố, tôi đang cân nhắc có nên cử một anh em sang đó, chuyên phụ trách bảo trì và sửa chữa hay không."

Hứa Dịch xua tay: "Đó không phải là giải pháp hay. Lần sau Fasak Hội trưởng đến, nếu tôi không có ở đó, thì anh nói với ông ấy, Thương hội Tân Phi chúng ta có thể cung cấp cho họ một lô Máy công cụ Ma thuật hoàn toàn mới, hơn nữa những Máy công cụ Ma thuật này đều là thiết kế mới nhất, chức năng mạnh hơn."

Kambi cau mày: "E rằng ông ấy sẽ không đồng ý. Lúc trước khi chúng ta bán những Máy công cụ Ma thuật này cho ông ấy, chúng ta đã hứa bảo hành miễn phí trong vòng ba năm, bây giờ lại bán cho ông ấy một lô mới, e rằng ông ấy không muốn bỏ ra nhiều đồng vàng như vậy."

"Ai nói là tôi bán cho ông ấy? Là đổi. Tất nhiên, cũng không phải là miễn phí hoàn toàn. Anh cứ nói với ông ấy, bảo ông ấy bù thêm khoản chênh lệch giữa Máy công cụ Ma thuật cũ và Máy công cụ Ma thuật mới là được. Không nhiều đâu, Thương hội Fasak của họ tổng cộng cũng chỉ cần đổi chưa đến năm mươi chiếc Máy công cụ Ma thuật, cho dù mỗi chiếc bù thêm mười đồng vàng, thì cũng chỉ chưa đến năm trăm đồng vàng, ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý."

Kambi sững sờ: "Vậy chẳng phải chúng ta bị lỗ sao? Năm mươi chiếc Máy công cụ Ma thuật mới mang đi bán, ít nhất cũng bán được hơn ba nghìn đồng vàng, bây giờ chỉ cần ông ấy đưa năm trăm đồng vàng là có thể đổi hết, vậy thì quá rẻ cho ông ấy rồi."

"Phải nhìn xa trông rộng một chút." Hứa Dịch ra vẻ dạy dỗ nói."Nếu những Máy công cụ Ma thuật phiên bản cũ đó tiếp tục được đặt ở Thương hội Fasak, liên tục gặp sự cố, thì sẽ là một đòn giáng mạnh vào uy tín sản phẩm của Thương hội chúng ta, khiến mọi người đều cảm thấy những thứ mà Thương hội Tân Phi chúng ta sản xuất không đáng tin cậy. Về lâu dài, tổn thất của chúng ta sẽ lớn hơn nhiều so với vài nghìn đồng vàng này."

Kambi im lặng một lúc, chậm rãi gật đầu: "Lời này cũng đúng. Nhân loại các người luôn không giữ chữ tín, kết quả là danh tiếng trong các chủng tộc khác của chúng tôi rất kém... À, Hội trưởng, tôi không có ý nói anh. Ý tôi là, một Thương hội cũng giống như con người, giữ chữ tín là rất quan trọng."

Hứa Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, nói tiếp: "Vì vậy, đừng bận tâm đến những tổn thất tạm thời này. Tôi đã lập một kế hoạch sơ bộ, dự định trong khoảng thời gian tới, sẽ thu hồi sản phẩm một cách có kế hoạch, theo từng đợt đối với những sản phẩm đã bán ra, giúp đỡ đối phương cập nhật và thay thế."

Kambi cau mày: "Chỉ riêng việc thu hồi Máy công cụ Ma thuật sắp hỏng đã đủ lỗ rồi, nếu tất cả các sản phẩm đều làm như vậy, thì lần này chúng ta có thể lỗ mất mười mấy nghìn đồng vàng. Sebas chắc chắn sẽ không đồng ý với ý tưởng của anh đâu."

"Yên tâm, Sebas tuy là một kẻ keo kiệt, nhưng ông ấy cũng là một người thông minh, sẽ hiểu được dụng ý của tôi." Hứa Dịch mỉm cười, nói tiếp: "Nói về vấn đề mà anh hỏi vừa nãy. Hiện tại chúng ta thiếu chính là vật liệu đủ tốt, đó là lý do tại sao những Máy móc Ma thuật mà chúng ta sản xuất không đủ tốt, cũng không đủ bền, buộc phải thu hồi và cập nhật sản phẩm lần này. Giả sử vật liệu chúng ta sử dụng có thể tốt hơn, Máy công cụ Ma thuật bền hơn, thì những sản phẩm này phải dùng đến mười năm tám năm mới hỏng, chắc hẳn sẽ không ai có ý kiến gì phải không?"

"Chắc chắn rồi. Anh xem, một chiếc xẻng bình thường, có thể

dùng được ba năm sẽ được tất cả mọi người khen ngợi người thợ rèn rèn ra chiếc xẻng này có tay nghề cao siêu. Máy móc Ma thuật mà chúng ta sản xuất cũng được làm bằng sắt, nếu có thể dùng được mười năm tám năm mới hỏng, thì chẳng phải sẽ được mọi người ca ngợi hết lời sao." Kambi khẳng định nói.

"Đúng vậy, vì vậy điều đầu tiên chúng ta cần giải quyết chính là vấn đề về vật liệu và công nghệ. Còn điểm này, chủ yếu là xem kết quả nghiên cứu của những người anh em Người lùn Bộ lạc Norma các anh như thế nào." Nói đến đây, Hứa Dịch mới quay sang Yanis, người vẫn luôn im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người bên cạnh, vẫy tay với cô: "Đi thôi, Yanis, đi công tác với tôi."

"Công tác?" Yanis và Kambi đều ngơ ngác nhìn Hứa Dịch.

"Chính là cùng tôi đi ra ngoài vì công việc." Hứa Dịch giải thích một câu."Tộc trưởng Slurby mấy hôm trước có sai người gửi thư nói rằng nghiên cứu về thép của họ có một chút phát hiện mới, tôi muốn đến xem thử có tiến triển đột phá nào không. Nhân tiện, tôi muốn đến Bộ tộc Night Song của cô để chào hỏi Trưởng lão Elucia, bàn bạc với bà ấy một chút việc. Bộ tộc Night Song của cô tôi không thể tự mình vào được, cần cô dẫn đường."

"Ồ." Yanis hiểu ra, gật đầu, đi theo sau Hứa Dịch.

Hứa Dịch dặn dò Kambi một số việc, sau đó đeo chiếc túi đã chuẩn bị sẵn lên lưng, dẫn Yanis đi ra ngoài Nhà máy.

Vừa mới bước ra khỏi cổng Nhà máy, một chiếc xe ngựa từ hướng Thành phố Bontar chạy nhanh đến, dừng lại cách đó không xa.

Rèm xe được vén lên, để lộ bóng dáng của Quản gia Wenley.

Sau khi liếc nhanh Yanis đang đứng sau lưng Hứa Dịch, Quản

gia Wenley vẫn giữ vẻ mặt vô cảm đặc trưng của ông ta nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, Nam tước đại nhân có lời mời."

Chương 320: Tăng tiền thuê

Mặc dù sau khi nghe Bá tước Satsuma phân tích, Hứa Dịch đã yên tâm hơn, nhưng nói là hoàn toàn không quan tâm đến người kế nhiệm của Tử tước Leslie thì rõ ràng là không thể.

Dù sao thì hiện tại các Nhà máy chính của Thương hội Tân Phi đều nằm trên đất thuê, ít nhiều gì cũng phải xem xét sắc mặt của đối phương một chút.

Vì vậy, trước khi gặp mặt Nam tước Bill Stark, trong lòng Hứa Dịch vẫn giữ một chút kính sợ đối với ông ta, nghĩ rằng dù ông ta có khinh thường Thương hội Tân Phi đến đâu, chỉ cần không cố ý làm gì bất lợi cho Thương hội Tân Phi, thì mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Tuy nhiên, chút kính sợ này đã tan biến ngay từ lần đầu tiên Hứa Dịch gặp mặt Nam tước Bill.

"Ngươi chính là Hứa Dịch?" Nhìn thấy Hứa Dịch đi theo sau Quản gia Wenley, Nam tước Bill nhìn Hứa Dịch từ trên xuống dưới với vẻ khinh thường.

Nhìn người đàn ông đang ngồi vắt chéo chân trên ghế với vẻ mặt cà lợt như một tên côn đồ trước mặt mình, Hứa Dịch không khỏi nhíu mày, chỉ đáp lại một cách đơn giản: "Là tôi."

Nhìn thấy dáng vẻ của Nam tước Bill như vậy, Hứa Dịch lập tức nhận ra rằng mong muốn hai bên hòa thuận của mình có lẽ đã tan thành mây khói.

Tên Nam tước Bill này, cho dù không có chỉ thị của Gia tộc Stark, thì bản thân ông ta cũng không phải là người dễ đối phó.

Quả nhiên, sau khi nhìn Hứa Dịch từ trên xuống dưới, Nam tước Bill vẫn không có ý định bảo Hứa Dịch ngồi xuống, ông ta cầm một quả trái cây trên bàn ăn một cách chậm rãi, sau đó mới liếc nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt như thể vừa mới nhớ ra điều gì đó.

"Ồ, đúng rồi, lần này gọi ngươi đến cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn thông báo cho ngươi một tiếng. Đáng ra việc này để Quản gia Wenley đến nói với ngươi một tiếng là được rồi, nhưng mà ta cũng có chút tò mò về ngươi, nên mới gọi đến đây để xem thử. Bây giờ xem ra..." Nam tước Bill lắc đầu, tặc lưỡi với vẻ mặt khinh miệt."Cũng chẳng có gì đặc biệt, thật không hiểu Leslie sao lại khách sáo với ngươi như vậy, đúng là mất mặt Gia tộc Stark chúng ta."

Lúc này, Hứa Dịch cũng chẳng buồn nhíu mày nữa, bình tĩnh hỏi: "Nam tước đại nhân, không biết ngài muốn thông báo cho tôi chuyện gì?"

"Ồ? Ồ, là thế này. Bây giờ ta đã thay thế Leslie, đến đây để thay mặt Gia tộc quản lý lãnh địa này. Thương hội Tân Phi của các ngươi trước đây đã thuê một ha đất của Leslie phải không?"

"Đúng vậy."

"Ừ, ta nhớ là tiền thuê là bao nhiêu nhỉ?" Nam tước Bill quay sang hỏi Quản gia Wenley.

"Năm mươi đồng vàng một năm, Nam tước đại nhân." Quản gia Wenley cúi đầu cung kính đáp.

"Cái gì?"

Nam tước Bill đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn, trừng mắt hét lớn: "Mới có năm mươi đồng vàng? Lãnh địa của Gia tộc Stark chúng ta rẻ vậy sao?"

Quản gia Wenley cúi đầu im lặng.

Hứa Dịch liếc nhìn Nam tước Bill, thầm khinh bỉ diễn xuất vụng về của ông ta, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ do dự hỏi: "Nam tước đại nhân, ý của ngài là..."

"Ngươi còn không hiểu ý ta sao? Ngươi ngu ngốc vậy, làm sao mà làm Hội trưởng được?" Nam tước Bill ngắt lời Hứa Dịch không chút khách khí."Rất đơn giản, bây giờ mảnh đất này là do ta quản lý, cho nên Hợp đồng thuê đất mà ngươi và Leslie đã ký trước đây bị hủy bỏ, ta nói là được. Mảnh đất lớn như vậy mà chỉ có năm mươi đồng vàng một năm, thật nực cười, chẳng khác nào cho không. Vì vậy, từ hôm nay trở đi, tiền thuê đất phải tăng lên, gọi ngươi đến đây là để ký lại Hợp đồng. Quản gia Wenley, đưa Hợp đồng mới cho ông ta ký tên."

Quản gia Wenley lấy ra một bản Hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn đưa cho Hứa Dịch.

Hứa Dịch không đưa tay ra nhận, mà quay sang hỏi Nam tước Bill: "Nam tước đại nhân, tôi nhớ năm ngoái khi tôi và Tử tước Leslie ký Hợp đồng thuê đất, đã ghi rõ ràng là mảnh đất này được thuê của Gia tộc Stark, vậy thì bên kia của Hợp đồng này chính là Gia tộc Stark. Tuy rằng Tử tước Leslie hiện tại đã rời khỏi đây, nhưng Hợp đồng là do Tử tước Leslie đại diện cho Gia tộc Stark ký kết, nên nếu muốn thay đổi thì phải do Gia tộc Stark phái đại diện đến thương lượng với Thương hội Tân Phi của chúng tôi. Nam tước đại nhân, ngài... có thể đại diện cho Gia tộc Stark được không?"

"Ta không thể đại diện, chẳng lẽ ngươi có thể?" Nam tước Bill trừng mắt nhìn Hứa Dịch, cười khẩy: "Ta nói cho ngươi biết, ngươi chỉ là một tên thương nhân nhỏ bé tầm thường, còn dám nói để Gia tộc Stark phái đại diện đến thương lượng với ngươi, ngươi tưởng mình là ai? Đừng nói nhảm nữa, ta nói sửa Hợp đồng thì ngươi cứ ngoan ngoãn ký tên đi, nếu còn dám lải nhải, tin hay không ta lập tức tuyên bố Hợp đồng bị hủy bỏ, thu hồi đất đai?"

Gặp phải một người vô lý như vậy, Hứa Dịch chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, nhận lấy bản Hợp đồng mới đọc kỹ.

Tuy nhiên, chỉ liếc mắt một cái, Hứa Dịch lập tức không nhịn được ngẩng đầu nhìn Nam tước Bill với vẻ mặt kinh ngạc: "Mười vạn đồng vàng một năm? Nam tước đại nhân, dù có tăng tiền thuê đất, cũng không thể tăng như ngài được! Đây là tăng gấp hai nghìn lần đấy!"

Nam tước Bill lạnh lùng nhìn Hứa Dịch: "Ngươi còn chưa hiểu ý ta sao? Ta gọi ngươi đến đây chỉ để ký Hợp đồng mới, chứ không phải để thương lượng với ngươi. Ngươi muốn ký thì ký, còn không thì bây giờ ta tuyên bố Hợp đồng trước đây bị hủy bỏ, ngày mai sẽ cho người đến thu hồi đất đai. Tự ngươi lựa chọn đi."

Hứa Dịch bật cười, nhìn vẻ mặt thờ ơ của Nam tước Bill, thầm nghĩ tên này rốt cuộc là thật ngốc hay là cố ý làm vậy?

Nhìn bề ngoài ông ta chỉ mới hơn hai mươi tuổi, cộng với thái độ vừa rồi, Hứa Dịch rất muốn tin rằng ông ta thật ngốc.

Nhưng ông ta dù sao cũng là con cháu trực tiếp của Gia tộc Stark, là em họ của Tử tước Leslie, xuất thân từ Gia tộc Stark, từ nhỏ đã được hưởng nền giáo dục bài bản, không lý nào lại ngu ngốc đến mức này.

Nhưng nếu không phải ngu ngốc mà là cố ý, thì Hứa Dịch lại càng khó hiểu.

Rốt cuộc Gia tộc Stark muốn làm gì?

Theo như phân tích của Bá tước Satsuma, Gia tộc Stark hẳn là có kiêng dè, không thể nào công khai làm gì đó với Thương hội Tân Phi, nhưng bây giờ Nam tước Bill lại tăng tiền thuê đất từ năm mươi đồng vàng lên đến con số mười vạn đồng vàng một cách khó tin, hơn nữa còn bày ra thái độ khinh thường Hứa Dịch như vậy,

rõ ràng là không muốn cho Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi sống yên ổn.

Nhưng làm cho Thương hội Tân Phi không yên ổn thì có lợi gì cho Gia tộc Stark?

Hứa Dịch thật sự không thể hiểu nổi.

Cúi đầu nhìn bản Hợp đồng mới trong tay, ngoài mười vạn đồng vàng tiền thuê đất hàng năm, còn có rất nhiều điều khoản hà khắc khác, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, hít một hơi, bình tĩnh lại, nói với Nam tước Bill: "Nam tước đại nhân, chuyện này rất quan trọng, ngài có thể cho tôi vài ngày để về bàn bạc với những người khác trong Thương hội rồi mới trả lời ngài được không?"

"Bàn bạc cái gì? Ngươi không phải là Hội trưởng sao? Chẳng lẽ ngươi không quyết định được? Vậy ngươi làm Hội trưởng để làm gì?" Nam tước Bill nói với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

"Thương hội dù sao cũng không phải của riêng tôi, ít nhất cũng phải thông báo cho mọi người một tiếng. Hơn nữa, Thương hội Tân Phi của chúng tôi chỉ là một Thương hội nhỏ, mười vạn đồng vàng là một con số rất lớn, chúng tôi không thể nào gánh vác nổi, cũng không thể nào đồng ý một cách dễ dàng như vậy được. Xin Nam tước đại nhân tạo điều kiện cho tôi, cho tôi vài ngày được không?" Hứa Dịch bình tĩnh nói.

Nam tước Bill cau mày nhìn Hứa Dịch, suy nghĩ một chút, phẩy tay: "Thôi được, mười vạn đồng vàng đối với loại Thương hội nhỏ bé như các ngươi quả thực không phải là con số nhỏ, ta cho ngươi thời gian suy nghĩ. Tuy nhiên, vài ngày thì không thể được, ta chỉ cho ngươi một ngày. Ngày mai ngươi nhất định phải cho ta câu trả lời, ta không rảnh rỗi chờ đợi ngươi, hiểu chưa?"

Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, gật đầu: "Vâng."

"Được rồi, ngươi đi đi. Lần sau đến, tốt nhất là chuẩn bị tiền sẵn sàng." Nam tước Bill phẩy tay, đuổi Hứa Dịch đi như đuổi ruồi.

Rời khỏi trang viên của Tử tước Leslie, Hứa Dịch quay đầu nhìn lại cánh cổng trang viên đã đóng chặt, lắc đầu cười khổ, suy nghĩ một lúc, gọi: "Yanis."

Hình bóng của Yanis hiện ra từ hư không, tò mò hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, sao ngài lại bảo tôi tàng hình, không gặp người này, có phải là ngài đã biết trước thái độ của ông ta không tốt?"

"Tôi chỉ đoán vậy thôi, nhưng không ngờ lại đoán trúng. Xem ra có chút rắc rối rồi." Hứa Dịch cười khổ nói: "Yanis, có lẽ ta tạm thời không thể rời khỏi Thành phố Bontar được, hay là như vậy, mấy hôm nay Viện nghiên cứu cũng không có việc gì, cô thay tôi đi một chuyến."

"Hả? Như vậy sao được?" Yanis ngạc nhiên nói."Hội trưởng, tôi có rất nhiều chuyện không hiểu, sợ rằng không thể thay thế ngài được."

"Không sao, chuyện lần này cũng không khó. Cô nghe kỹ..."

Hứa Dịch dặn dò Yanis một cách tỉ mỉ, sau khi chắc chắn Yanis đã hoàn toàn hiểu rõ, mới đưa chiếc túi sau lưng cho cô.

"Nếu được, hãy trở về càng sớm càng tốt. Tôi có thể cần cô phản hồi tình hình để đưa ra quyết định." Hứa Dịch dặn dò thêm một câu, nhìn thấy vẻ mặt chăm chú lắng nghe của Yanis, không khỏi mỉm cười, vỗ vai Yanis nói: "Thật tiếc, vốn tưởng rằng sẽ có một chuyến công tác tuyệt vời cùng với cô thư ký xinh đẹp, bây giờ thì hỏng mất rồi."

Yanis đương nhiên không hiểu ý nghĩa đặc biệt trong lời nói của Hứa Dịch, mỉm cười với anh: "Chỉ cần Hội trưởng muốn, tôi có thể đi công tác cùng ngài bất cứ lúc nào."

"Thôi bỏ đi, nếu không Stella sẽ giết chết tôi mất." Hứa Dịch lắc đầu, giục Yanis nhanh chóng lên đường.

Nhìn bóng dáng Yanis biến mất trong không khí, Hứa Dịch lại quay đầu nhìn cánh cổng trang viên đã đóng chặt, xoay người đi về phía Thành phố Bontar.

Nửa tiếng sau, Hứa Dịch xuất hiện trước cổng Phủ Thành chủ.

Nhìn cánh cổng Phủ Thành chủ quen thuộc, nghĩ đến mấy ngày trước, mình còn vì Nam tước Bill không chịu gặp mà đến tìm Bá tước Satsuma, sau khi nghe ông ta phân tích mới yên tâm, bây giờ lại vì gặp Nam tước Bill mà cảm thấy bất an trong lòng, lại chạy đến tìm Bá tước Satsuma, Hứa Dịch không khỏi tự giễu cười.

"Sao lại cảm thấy mình giống như một học sinh tiểu học bị bạn học bắt nạt, chạy đến tìm giáo viên để mách lẻo vậy?"

Chương 321: Không thèm chơi với hắn ta nữa (1/2)

"Nam tước đại nhân, Hứa Dịch đã rời khỏi Phủ Thành chủ rồi." Quản gia Wenley cung kính báo cáo với Nam tước Bill Stark.

"Ừm." Nam tước Bill khẽ gật đầu, ra hiệu đã biết.

Nếu Hứa Dịch nhìn thấy Nam tước Bill lúc này, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Lúc này Nam tước Bill ngồi ngay ngắn, thần thái điềm tĩnh, trên mặt treo nụ cười ôn hòa mà tự tin, không còn chút nào dáng vẻ cà lơ phất phơ như lúc Hứa Dịch gặp hắn ta, giống như biến thành một người khác vậy.

Sau khi nhấp một ngụm trà xanh với tư thế tao nhã, Nam tước Bill suy nghĩ một chút, nói với Quản gia Wenley: "Tính ra hắn ta ở Phủ Thành chủ hơn nửa tiếng đồng hồ? Xem ra quan hệ giữa hắn ta và Bá tước Satsuma không tệ."

Quản gia Wenley gật đầu: "Đúng vậy. Bá tước Satsuma rất coi trọng Thương hội Tân Phi, thường xuyên công khai bày tỏ sự ủng hộ đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi. Nếu không phải như vậy, Thương hội Tân Phi cũng sẽ không phát triển thuận lợi như vậy ở Thành phố Bontar."

"Ta thấy Thương hội Tân Phi phát triển nhanh như vậy, vị Huynh trưởng Leslie đáng kính của ta cũng đã góp phần không nhỏ nhỉ." Nam tước Bill mỉm cười nói.

Nghe Nam tước Bill nhắc đến cựu chủ nhân của mình, Quản

gia Wenley lập tức cúi đầu, im lặng không nói.

Nam tước Bill liếc nhìn ông ta, khẽ cười: "Quản gia Wenley, Huynh trưởng Leslie để ông ở lại đây, cũng có ý muốn ông thay hắn ta chăm sóc Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi phải không?"

Quản gia Wenley do dự một chút, lảng tránh trả lời: "Ngài Tử tước không hề dặn dò như vậy, ngài ấy để tôi ở lại chỉ là vì cảm thấy tôi khá quen thuộc với tình hình ở đây, sau này khi gia tộc phái người đến tiếp quản sẽ dễ dàng hơn."

"Ừm, trong khoảng thời gian này ông quả thực đã giúp ta rất nhiều, nếu ông không phải là người của Huynh trưởng Leslie, ta thật muốn giữ ông ở lại." Nam tước Bill khen ngợi Quản gia Wenley, sau đó đổi giọng, nói tiếp: "Nhưng mà Quản gia Wenley, chính vì thái độ của ông đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, nên ta không thể giữ ông ở lại. Nhỡ đâu ông nhất thời hồ đồ mà làm ra chuyện gì sai trái, vậy thì không chỉ tự mình chuốc lấy xui xẻo, mà còn liên lụy đến ta, thậm chí liên lụy đến cả gia tộc chúng ta."

Quản gia Wenley kinh ngạc nhìn Nam tước Bill: "Nam tước đại nhân, ngài... có phải là đang phóng đại quá rồi không? Tôi chỉ là một quản gia nhỏ bé, thái độ của tôi thì có thể tạo ra ảnh hưởng gì chứ?"

"Tuy ông chỉ là một quản gia nhỏ bé, nhưng ông ở lại đây, lại đại diện cho ý của Huynh trưởng Leslie. Mà Huynh trưởng Leslie là con trai trưởng của tộc trưởng Gia tộc Stark chúng ta, là người thừa kế đầu tiên cho tước vị Công tước, thái độ của ngài ấy ở một mức độ nào đó sẽ đại diện cho thái độ của Gia tộc Stark chúng ta. Cho nên suy rộng ra, thái độ của ông trong mắt rất nhiều người, rất có thể sẽ bị suy diễn thành thái độ của Gia tộc Stark chúng ta."

Quản gia Wenley cau mày: "Nói như vậy... Nam tước đại nhân, ý của ngài là lo lắng người khác sẽ thông qua thái độ của tôi đối

với Thương hội Tân Phi, mà lầm tưởng rằng Gia tộc Stark chúng ta rất coi trọng Thương hội Tân Phi?"

"Không sai."

"Vậy thì tôi càng không hiểu, Thương hội Tân Phi là một Thương hội có tiềm lực rất lớn, Hứa Dịch cũng là một người rất có đầu óc, nếu thu nạp được hắn ta, hắn là sẽ rất có ích cho gia tộc mới đúng. Tại sao Nam tước đại nhân lại làm như vậy?"

Nam tước Bill nhìn Quản gia Wenley, thầm nghĩ Quản gia Wenley từ nhỏ đã ở trong Gia tộc Stark, cho đến bây giờ đã làm người hầu hạ gần sáu mươi năm, bình thường luôn thận trọng, không nói nhiều, hôm nay lại vì thái độ của mình đối với Thương hội Tân Phi mà hỏi dồn dập như vậy, điều này không chỉ chứng minh trong lòng ông ta thật sự có rất nhiều nghi vấn, mà còn chứng minh ông ta rất coi trọng Thương hội Tân Phi, hoặc là rất coi trọng Hứa Dịch.

Nếu như thái độ của ông ta đại diện cho thái độ của Leslie, như vậy Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi này hẳn là có tư cách được coi trọng.

Nếu không phải vì lựa chọn của gia tộc, thật sự có thể lôi kéo một phen.

Suy nghĩ một chút, Nam tước Bill đáp: "Lý do rất đơn giản, bởi vì Hứa Dịch và Vương nữ Cervini điện hạ đi quá gần."

Quản gia Wenley sững người, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, trầm ngâm một lúc, nhịn không được hạ thấp giọng, cẩn thận hỏi: "Công tước đại nhân... đã quyết tâm rồi sao?"

Nam tước Bill nhấp một ngụm trà, liếc nhìn Quản gia Wenley, thản nhiên nói: "Đây không phải là vấn đề mà ông có tư cách hỏi, hãy làm tốt việc của mình là được."

Quản gia Wenley rùng mình trong lòng, lui về sau một bước, khẽ cúi đầu, không nói gì nữa.

Lúc rời khỏi Phủ Thành chủ, mặt trời vừa vặn lên cao, đúng vào lúc giữa trưa, Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi bước về phía địa điểm mới của Viện nghiên cứu ở phía nam thành.

Lý do không chọn đi xe ngựa, cũng là vì muốn nhân lúc đi bộ để sắp xếp lại suy nghĩ.

Vừa rồi gặp mặt Bá tước Satsuma cũng không nhận được kết quả gì chắc chắn.

Dù sao trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Bá tước Satsuma cũng không thể nào có được thêm nhiều thông tin, để giúp Hứa Dịch có thể phán đoán chính xác hơn về thái độ của Nam tước Bill.

Tuy rằng đối với việc Nam tước Bill lại đưa ra mức giá thuê đất mười vạn đồng vàng một năm rất kinh ngạc, thậm chí còn trực tiếp mắng Nam tước Bill có phải là điên rồi không, nhưng Bá tước Satsuma cũng không thể làm gì được.

Nói cho cùng, địa điểm hiện tại của Nhà máy Thương hội Tân Phi thuộc về lãnh địa của Gia tộc Stark, muốn làm gì hoàn toàn là ý muốn của Gia tộc Stark.

Mà hiện tại Gia tộc Stark phái Nam tước Bill đến tiếp quản mảnh đất này, như vậy trên mảnh đất này, hắn ta chính là người quyết định, cho dù là Quốc Vương Bệ Hạ cũng không thể dị nghị gì về quyết định của hắn ta.

Chương 322: Không thèm chơi với hắn ta nữa (2/2)

Điều duy nhất có thể thay đổi tình huống này, chính là Khế ước mà hai bên đã ký kết vào năm ngoái.

Trên bản Khế ước đã ký kết với Tử tước Leslie năm đó, có quy định rõ ràng thời hạn thuê mảnh đất này là ba năm, tiền thuê hàng năm là năm mươi đồng vàng.

Hiện tại Nam tước Bill đơn phương phủ nhận bản Khế ước này, tự ý tăng tiền thuê hàng năm lên con số mười vạn đồng vàng khiến người ta phải lắc đầu, trên thực tế đã vi phạm nghiêm trọng Khế ước.

Người dân trên Lục địa Saiens rất coi trọng Khế ước, nếu Hứa Dịch công khai chuyện này, chỉ sợ Gia tộc Stark sẽ phải chịu sự chỉ trích của vô số người, Nam tước Bill càng bị người người phỉ nhổ.

Nhưng khi Bá tước Satsuma hỏi Hứa Dịch có muốn công khai chuyện này hay không, Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

Dù sao Gia tộc Stark cũng là gia tộc lớn có máu mặt trong Vương quốc Lanpari, thế lực cực kỳ lớn mạnh, mà Thương hội Tân Phi chỉ là một Thương hội nhỏ bé, nếu công khai chuyện này, tuy rằng có khả năng rất lớn khiến Gia tộc Stark phải chịu sự chỉ trích của đại đa số mọi người, thậm chí có khả năng khiến Nam tước Bill buộc phải rút lại yêu cầu vô lý này, cho Thương hội Tân Phi tiếp tục thuê mảnh đất này theo Khế ước trước đó, nhưng Thương hội Tân Phi chắc chắn sẽ hoàn toàn đắc tội với Gia tộc Stark.

Đối với Thương hội Tân Phi hiện tại còn rất nhỏ yếu mà nói,

chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Hứa Dịch không phải là thanh niên mới lớn mười tám, đôi mươi, đương nhiên sẽ không vì muốn hả giận mà đưa ra lựa chọn ngu xuẩn như vậy.

Giống như lời khuyên của Tử tước Leslie trước khi rời đi và phân tích của Bá tước Satsuma trước đó, điều đầu tiên Hứa Dịch cần phải làm bây giờ chính là dốc hết sức phát triển Thương hội Tân Phi.

Khi Thương hội Tân Phi thật sự lớn mạnh, rất nhiều chuyện đều có thể dễ dàng giải quyết.

Vì vậy, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định cuối cùng của Hứa Dịch đối với chuyện này chính là... rời khỏi mảnh đất này, không thèm chơi với hắn ta nữa!

Nam tước Bill đưa ra mức giá thuê đất mười vạn đồng vàng một năm, rõ ràng là muốn đuổi Thương hội Tân Phi đi, bởi vì với số tiền khoa trương như vậy, Hứa Dịch tuyệt đối không thể nào đồng ý.

Tuy nói theo suy đoán, lợi nhuận của Thương hội Tân Phi năm nay rất có thể sẽ vượt quá một triệu đồng vàng, nhưng bỏ ra mười vạn đồng vàng để trả tiền thuê đất hàng năm cho một ha đất, đó là điều hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Hơn nữa Hứa Dịch sớm đã cảm thấy mảnh đất một ha này đã hạn chế nghiêm trọng sự phát triển của Thương hội Tân Phi, cho nên mới thông qua Cervini mà xin Quốc Vương Bệ Hạ thuê một mảnh đất rộng lớn.

Bây giờ Nam tước Bill đã bày ra thái độ muốn đuổi người đi, Hứa Dịch vừa vặn nhân cơ hội này để tiến hành kế hoạch di dời trước thời hạn.

Tuy rằng thời gian có phần gấp gáp, nhưng Hứa Dịch từ lúc Tử tước Leslie nói với anh là sắp rời đi, anh đã dự liệu được sẽ có ngày này, hơn nữa còn sớm chuẩn bị trước, cho nên cũng không đến mức luống cuống tay chân.

Vừa rồi Hứa Dịch đi gặp Bá tước Satsuma, ngoài việc nói cho ông ta biết về yêu cầu vô lý của Nam tước Bill, chủ yếu là muốn thông báo cho ông ta về quyết định này của mình.

Đối với quyết định của Hứa Dịch, Bá tước Satsuma có chút bất ngờ, đồng thời đề nghị mình có thể giúp Hứa Dịch thương lượng với Nam tước Bill, cố gắng giữ Hứa Dịch lại, nhưng Hứa Dịch đã hạ quyết tâm, liền khéo léo từ chối sự giúp đỡ của Bá tước Satsuma.

Cuối cùng Bá tước Satsuma bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý với quyết định của Hứa Dịch, đồng thời đề nghị có thể cung cấp một số giúp đỡ cho Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, để Thương hội Tân Phi thuận lợi di dời hơn.

Sau khi bàn bạc xong với Bá tước Satsuma, Hứa Dịch không lãng phí thời gian nữa, bắt đầu bắt tay vào công tác chuẩn bị trước khi di dời.

Tuy rằng Viện nghiên cứu trong thành sẽ không bị ảnh hưởng bởi lần di dời này, nhưng là một thành viên của Thương hội Tân Phi, thông báo trước cho bọn họ một tiếng, để bọn họ chuẩn bị tâm lý cũng là điều cần thiết.

Vừa suy nghĩ về công việc cần phải làm, Hứa Dịch vừa chậm rãi đi bộ, đợi đến lúc trong đầu đã có một dàn ý sơ bộ về toàn bộ quy trình công việc, con hẻm nhỏ yên tĩnh nơi Viện nghiên cứu tọa lạc đã ở ngay trước mắt.

Hứa Dịch ngừng suy nghĩ, vừa định bước vào con hẻm, khóe mắt bỗng nhiên liếc thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở góc

đường bên kia.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện người nọ chính là Rem.

Nhìn thoáng qua, Hứa Dịch hơi cau mày, có chút nghi hoặc.

Ngoài Rem ra, bên cạnh hắn ta còn có một người mà Hứa Dịch không quen biết.

Điều khiến Hứa Dịch nghi hoặc chính là, Rem và người này không trò chuyện một cách bình thường, mà lại ghé sát vào nhau, gần như là dính chặt vào nhau, dường như đang nói chuyện rất nhỏ, thần sắc cũng có chút lén lút, giống như đang làm chuyện gì mờ ám vậy.

Trong lòng Hứa Dịch có chút kỳ quái, nếu người này là bạn của Rem, như vậy hiện tại là giờ nghỉ trưa của Viện nghiên cứu, hắn ta ra ngoài gặp bạn bè, hoặc là cùng nhau ăn cơm đều rất bình thường, nhưng mà dáng vẻ trò chuyện này, thật sự là khiến người ta phải nghi ngờ.

Nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có chỗ nào có thể ẩn nấp để tiếp cận hai người, Hứa Dịch liền từ bỏ ý định nghe lén cuộc trò chuyện của hai người, nhìn chằm chằm vào người xa lạ kia, ghi nhớ dung mạo của hắn ta, sau đó đi về phía Viện nghiên cứu.

Chương 323: Trang viên Sancton (1/2)

Nhà máy của Thương hội Tân Phi ở Thành phố Bontar hiện tại có hai phân xưởng lớn với tổng diện tích hơn ba nghìn mét vuông, cùng với hai phân xưởng nhỏ trước đó với tổng diện tích hơn một nghìn mét vuông, cộng thêm văn phòng và nhà kho, tổng diện tích đã hơn năm nghìn mét vuông.

Tính ra, một ha đất thuê đã sử dụng hơn một nửa, không gian phát triển dành cho Thương hội Tân Phi quả thực không còn nhiều.

Vì vậy, mặc dù khi Hứa Dịch vừa đề xuất di dời, tất cả mọi người trong Thương hội đều rất ngạc nhiên, nhưng sau khi nghe Hứa Dịch phân tích, Ban lãnh đạo Thương hội cuối cùng đã đồng ý với quyết định này.

Tất nhiên, vẫn không thể tránh khỏi một số lời phàn nàn.

Ví dụ như khi Kambi nghe thấy yêu cầu của Nam tước Bill, liền khinh thường nhổ một bãi nước bọt: "Phì! Nhân loại đúng là không có chữ tín!"

Đối mặt với lời nói của Kambi, những người Nhân loại trong Ban lãnh đạo Thương hội do Hứa Dịch đứng đầu chỉ có thể im lặng, không nói gì.

Việc di dời toàn bộ nhà máy là một dự án khổng lồ và phức tạp, đặc biệt là trong nhà máy của Thương hội Tân Phi còn có rất nhiều loại máy móc ma thuật, mỗi chiếc đều nặng hàng trăm kg, thậm chí hơn một tấn, việc di chuyển không hề dễ dàng.

May mắn thay, trong nhà máy của Thương hội Tân Phi có hàng trăm người lùn, dựa vào sức mạnh và thể lực vượt trội của người lùn so với người thường, bọn họ đã thật sự nâng từng chiếc máy móc to lớn, mà có lẽ chỉ có thể di chuyển bằng cần cẩu trên Trái Đất, lên xe ngựa.

Nếu không có người lùn, chỉ dựa vào sức người thì việc di chuyển những cỗ máy ma thuật này cũng đã rất tốn công sức.

Vì lần di dời này, Thương hội Tân Phi không chỉ huy động toàn bộ nhân viên, mà còn thuê gần như tất cả lao động nhàn rỗi trong Thành phố Bontar.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Bá tước Satsuma thậm chí còn cử hẳn năm trăm quân đội thành phố Bontar đến hỗ trợ di dời.

Nhìn người lùn và những người đàn ông lực lưỡng đều xắn tay áo, mồ hôi nhễ nhại khiêng những cỗ máy to lớn lên những chiếc xe ngựa chở hàng cỡ lớn, Hứa Dịch không khỏi có chút hối hận.

Nếu có thể nghiên cứu phát triển máy móc nâng hạ bằng ma lực từ trước, thì bây giờ có lẽ đã không phiền phức như vậy.

Tất nhiên, ai mà ngờ được yêu cầu của Nam tước Bill lại đột ngột như vậy, cho dù Hứa Dịch đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng cũng không thể nào chuẩn bị chu đáo mọi thứ.

Bây giờ, anh chỉ có thể cố gắng dặn dò những người phụ trách di dời chú ý đến những điều cần thiết khi di chuyển các thiết bị máy móc cỡ lớn, cố gắng giảm thiểu thiệt hại.

"Không chỉ những cỗ máy ma thuật này sẽ bị hư hỏng do di chuyển, chỉ riêng việc Thương hội Tân Phi của các anh phải ngừng sản xuất trong mấy ngày nay cũng đã là một khoản tổn thất lớn rồi." Nghe tin liền vội vàng chạy đến, Hội trưởng Moon Cruz của Thương hội Amli nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mắt, lại thở

dài, tiếc nuối nói: "Tôi còn đang định đến giục anh, để các anh nhanh chóng hoàn thành đơn hàng máy trộn bê tông ma thuật của Thương hội chúng tôi, bây giờ xem ra, e rằng phải lùi lại một thời gian rồi."

"Không còn cách nào khác, sự việc đột ngột, tôi cũng không lường trước được." Hứa Dịch nhún vai nói.

Hội trưởng Cruz nhìn Hứa Dịch, đột nhiên hạ thấp giọng, thần bí nói: "Này, Hội trưởng Hứa, tôi nghe nói việc Thương hội Tân Phi của các anh đột ngột quyết định di dời, là bị Nam tước Bill mới đến ép đi?"

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta, thản nhiên nói: "Hội trưởng Cruz, lời này không thể nói bừa. Đây là quyết định do Thương hội Tân Phi chúng tôi tự đưa ra vì sự phát triển sau này, không liên quan gì đến Nam tước Bill."

Nhìn thấy vẻ mặt không chút biểu cảm của Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz cười ha hả, cũng không hỏi thêm nữa.

Thực ra, chuyện này những người có chút ít thông tin trong Thành phố Bontar đều biết rõ trong lòng, nhưng vì Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi đã chọn cách im lặng, nên những người khác đương nhiên sẽ không mạo hiểm đắc tội với Nam tước Bill, thậm chí là Gia tộc Stark, mà chủ động tiết lộ ra ngoài.

Nếu không phải vì mối quan hệ giữa Thương hội Amli và Thương hội Tân Phi hiện tại rất mật thiết, quan hệ cá nhân giữa Hội trưởng Cruz và Hứa Dịch cũng rất tốt, thì ông ta căn bản sẽ không nhiều chuyện hỏi như vậy.

"Đúng rồi, Hội trưởng Hứa, tôi vẫn chưa hỏi anh, các anh định chuyển đến đâu?" Im lặng một lúc, Hội trưởng Cruz lại nhịn không được hỏi.

"Theo dự định ban đầu của tôi, đương nhiên là muốn chuyển thẳng đến Thung lũng Rainfall, một lần là xong, cũng không cần phải lo lắng về đất đai cho nhà máy nữa. Nhưng mà Hội trưởng Cruz, con đường đến Thung lũng Rainfall hình như mới sửa chữa được chưa đến một nửa phải không?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

Hội trưởng Cruz trừng mắt: "Sao? Anh chê chúng tôi làm chậm à? Đây đã là tốc độ nhanh nhất dưới sự giám sát của tôi rồi, không thể nhanh hơn được nữa đâu. Anh chàng này lại còn yêu cầu cao về chất lượng như vậy, nếu tôi tăng tốc độ mà không đảm bảo chất lượng, đến lúc đó anh đừng có trách tôi."

Hứa Dịch mỉm cười xua tay: "Không, không, anh hiểu lầm rồi, tôi không có ý chê chậm. Ngược lại, mới hơn một tháng mà đã sửa chữa được gần một nửa, thực sự là rất nhanh, nhanh đến mức tôi hơi lo lắng về chất lượng con đường. Tất nhiên, tôi rất tin tưởng Hội trưởng Cruz và Thương hội Amli, tin rằng các anh sẽ không cẩu thả trong việc đảm bảo chất lượng con đường. Lý do tôi hỏi như vậy, thực ra chỉ là muốn nói, cho dù tôi muốn chuyển tất cả những cỗ máy to lớn này đến Thung lũng Rainfall, thì cũng không có cách nào. Anh có nghĩ những con đường đất lầy lội đó có thể cho phép những cỗ máy to lớn này di chuyển vào một cách an toàn không?"

Hội trưởng Cruz không chút do dự lắc đầu: "Tuyệt đối không thể. Bây giờ là mùa xuân, thời điểm mưa nhiều nhất trong năm, những con đường đất đó bây giờ đều là bùn, những cỗ máy to lớn này mà đi lên, bánh xe ngựa đảm bảo sẽ sa lầy ngay lập tức, không nhúc nhích được."

"Chính là vậy. Vì vậy, lần này mặc dù chúng tôi phải di dời, nhưng cũng không chuyển đi xa, mà là chuyển đến Trang viên Sancton cách đây không xa." Hứa Dịch nói.

"Trang viên Sancton?" Hội trưởng Cruz suy nghĩ một chút, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch."Nếu tôi nhớ không lầm, thì Trang viên

Sancton này là do anh mua cách đây ba tháng phải không? Chẳng lẽ ba tháng trước anh đã lường trước được tình huống này rồi sao?"

"Nói là đã lường trước được tình huống hiện tại thì đúng là nói khoác. Nhưng mà... chuẩn bị trước một chút luôn là không sai." Hứa Dịch cười đáp."Hiện tại trong trang viên đã xây dựng xong nhà xưởng tạm thời, mặc dù môi trường có hơi đơn sơ, nhưng duy trì sản xuất bình thường thì không thành vấn đề. Vì vậy, Hội trưởng Cruz, anh cũng không cần phải lo lắng quá, máy trộn bê tông ma thuật của các anh sẽ không bị trì hoãn đâu. Đừng quên, dự án cải tạo sông Sandy và dự án xây dựng đường cao tốc Thung lũng Rainfall đều rất cần những chiếc máy trộn bê tông ma thuật này. Mà hai dự án này, đều là những dự án mà tôi rất coi trọng."

Chương 324: Trang viên Sancton (2/2)

Hội trưởng Cruz nhìn Hứa Dịch như thể lần đầu tiên quen biết anh.

Trang viên Sancton là trang viên riêng của Tử tước Sancton, vì gia tộc Tử tước Sancton gặp khó khăn về tài chính, nên ba tháng trước, Tử tước Sancton đã đem bán đấu giá trang viên này, và cuối cùng được Hứa Dịch mua lại với giá cao 370. 000 đồng vàng.

Vào thời điểm đó, người dân Thành phố Bontar đều cho rằng Hứa Dịch nhất định là đã phát điên.

Mặc dù Trang viên Sancton này nằm tựa lưng vào núi, hướng mặt ra sông, môi trường yên tĩnh, mua về làm trang viên nghỉ dưỡng thì quả thực rất tốt, nhưng nó cách Thành phố Bontar hơn mười lăm km, thật sự là hơi hẻo lánh.

Hơn nữa diện tích trang viên chỉ hơn hai ha, cho dù bên trong được Tử tước Sancton xây dựng rất đẹp, nhưng dù thế nào cũng không thể có giá trị đến 370. 000 đồng vàng.

Theo như ước tính của các quý tộc trong Thành phố Bontar lúc bấy giờ, giá của trang viên này nên vào khoảng 250. 000 đồng vàng là hợp lý.

Thế nhưng khi trang viên được đem ra bán đấu giá công khai, Hứa Dịch lại bất ngờ xuất hiện, tham gia đấu giá.

Có lẽ vì không cam tâm khi Hứa Dịch, một thương nhân bình thường, lại muốn mua trang viên này, nên một số quý tộc đã cạnh

tranh quyết liệt với Hứa Dịch, giá đấu giá cứ thế bị đẩy lên cao, cuối cùng đã đạt đến con số 370. 000 đồng vàng đáng kinh ngạc mới kết thúc.

Ba tháng trước, toàn bộ người dân Thành phố Bontar ước tính tổng giá trị của Thương hội Tân Phi cũng chỉ khoảng 500. 000 đồng vàng, vậy mà Hứa Dịch lại một hơi bỏ ra 370. 000 đồng vàng để mua một trang viên nhỏ bé, đương nhiên khiến ai cũng cho rằng Hứa Dịch nhất định là đã phát điên.

Mặc dù sản phẩm của Thương hội Tân Phi luôn bán chạy, cộng với tỷ suất lợi nhuận cao, khiến cho lượng tiền mặt của Thương hội Tân Phi dồi dào hơn nhiều so với các Thương hội thông thường, nhưng việc bỏ ra 370. 000 đồng vàng, gần như có thể khẳng định là đã rút hết tiền của Thương hội Tân Phi.

Cách làm như vậy, đối với những thương nhân và Thương hội khác, gần như là ngu ngốc đến cùng cực.

Mặc dù có rất nhiều người đã nghĩ đến việc Hứa Dịch có thể là muốn mua một mảnh đất thuộc về riêng mình cho Thương hội Tân Phi, nhưng mức giá này vẫn quá cao, không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Tuy nhiên, Hứa Dịch vẫn kiên quyết làm như vậy.

Lúc đó, Hội trưởng Cruz vô cùng khó hiểu, thậm chí còn từng khuyên nhủ Hứa Dịch, nhưng Hứa Dịch lúc đó đã hạ quyết tâm, căn bản không nghe lời khuyên can, nhất quyết mua lại trang viên này.

Thế mà ba tháng sau, vào ngày hôm nay, khi Thương hội Tân Phi phải đối mặt với bài toán khó khăn là phải di dời, Hội trưởng Cruz mới chợt nhận ra, quyết định mua lại trang viên này của Hứa Dịch ngày đó là một quyết định sáng suốt và có tầm nhìn xa trông rộng đến nhường nào.

Thực ra, nếu chỉ mua bản thân trang viên, thì trang viên rộng hơn hai ha này nhiều nhất cũng chỉ có thể định giá đến 100. 000 đồng vàng, thậm chí còn chưa đến.

Nhưng lần này vì gia tộc Tử tước Sancton đang rất cần tiền, nên việc bán trang viên lần này, lại rất hiếm hoi là được bán đấu giá cùng với cả đất đai của trang viên.

Bởi vì Vương quốc Lanpari kể từ khi thành lập đến nay gần như không còn phong đất nữa, nên bất kỳ mảnh đất nào thuộc sở hữu của quý tộc hiện nay đều cực kỳ quý giá, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mang ra bán.

Nếu không phải là bất đắc dĩ, thì Tử tước Sancton cũng sẽ không đưa ra quyết định này.

Chính vì được bán kèm với đất đai, nên giá trị của trang viên này mới tăng vọt từ chưa đến 100. 000 đồng vàng lên khoảng 250. 000 đồng vàng.

Cũng chính vì lý do này, nên khi Hứa Dịch đấu giá trang viên này mới gặp phải trở ngại lớn như vậy, và cuối cùng đã phải bỏ ra số tiền cao hơn giá ước tính đến mười mấy vạn đồng vàng mới mua được.

Tất nhiên, nhìn lại thì, việc đấu giá lần này lại cực kỳ có lợi cho Thương hội Tân Phi.

Sở hữu một mảnh đất thuộc về riêng mình, không chỉ có ý nghĩa biểu tượng rất lớn, mà còn đồng nghĩa với việc Thương hội Tân Phi có thể thoát khỏi sự ràng buộc khi xây dựng nhà máy trên đất của Gia tộc Stark.

Ít nhất, sẽ không vì một câu nói của Nam tước Bill mà buộc phải di dời.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hội trưởng Cruz nhìn Hứa Dịch không

khỏi lộ ra vẻ kính nể.

Có một vị Hội trưởng có tầm nhìn xa trông rộng và dám đưa ra quyết định dứt khoát trong những vấn đề quan trọng như vậy, Thương hội Tân Phi nhất định sẽ phát triển thuận lợi hơn so với tưởng tượng của mọi người.

Mà đối với Thương hội Amli, việc có được một đối tác như vậy cũng là một điều vô cùng may mắn.

Hội trưởng Cruz đảo mắt, mỉm cười nói: "Hội trưởng Hứa cứ yên tâm, dự án cải tạo sông Sandy và dự án xây dựng đường cao tốc Thung lũng Rainfall không chỉ anh coi trọng, mà tôi cũng rất coi trọng. Nếu như Thương hội Amli chúng tôi có thể hoàn thành thuận lợi hai dự án này, thì có nghĩa là Thương hội Amli chúng tôi hiện tại đã nắm giữ hai kỹ thuật xây dựng công trình mà các Thương hội khác hiện tại căn bản không có khả năng hoàn thành. Chỉ riêng điều này, tôi thật sự phải cảm ơn Hội trưởng Hứa từ tận đáy lòng. Nếu không có sự giúp đỡ vô tư của anh, Thương hội Amli chúng tôi tuyệt đối không có cơ hội và lợi thế như vậy."

"Hội trưởng Cruz, anh khách sáo rồi, đây cũng là do Thương hội Amli của các anh đã tự mình nỗ lực, nên mới nắm bắt được cơ hội này." Hứa Dịch nói.

Hội trưởng Cruz cười, đang định nói thêm vài câu khách sáo với Hứa Dịch, để thắt chặt thêm mối quan hệ giữa hai bên, thì bỗng nhiên liếc thấy từ xa có mấy chiếc xe ngựa đang chậm rãi tiến lại gần.

Chiếc xe ngựa ở giữa có treo cờ hiệu của Phủ Thành chủ, còn chiếc xe ngựa phía sau, lại treo cờ hiệu của Gia tộc Stark.

Hội trưởng Cruz lập tức im bặt, chỉ tay về hướng xe ngựa đang đi tới cho Hứa Dịch xem.

Hứa Dịch quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ mỉm cười: "Thành chủ đại nhân cũng mời cả Nam tước Bill đến đây, là định để cho ông ta xem tôi bây giờ thê thảm thế nào sao?"

Chương 325: Sản xuất hàng loạt vũ khí và áo giáp (1/2)

Những người đến cùng không chỉ có Thành chủ đại nhân và Nam tước Bill, mà còn có một số người khác như Hội trưởng Moon Cruz, những người đã vội vã đến đây sau khi nghe tin.

Hầu hết trong số họ đều là người đứng đầu của các Thương hội lớn có quan hệ kinh doanh với Thương hội Tân Phi, thậm chí còn có cả Hội trưởng Fuller Morgan của Thương hội Falcao.

Không ngoại lệ, tất cả bọn họ đều bày tỏ sự quan tâm đến quyết định di dời toàn bộ nhà máy của Thương hội Tân Phi, và trọng tâm của sự quan tâm này, tự nhiên là liệu việc di dời này có ảnh hưởng đến các đơn đặt hàng đã ký với Thương hội Tân Phi hay không.

Sau khi biết rằng Thương hội Tân Phi chỉ di dời từ đây đến Trang viên Sancton không xa và sẽ tiếp tục sản xuất bình thường trong vòng một tuần nhanh nhất, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi chào hỏi xã giao, ánh mắt của mọi người tự nhiên đổ dồn vào Bá tước Satsuma và Nam tước Bill.

Hầu hết trong số đó đều nhìn vào Nam tước Bill.

Những người có mặt ở đây đều là những người có thông tin trong Thành phố Bontar, làm sao có thể không biết lý do thực sự đằng sau việc di dời đột ngột của Thương hội Tân Phi.

Phải nói rằng yêu cầu đột ngột và vô lý của Nam tước Bill đã

khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Thương hội Tân Phi rõ ràng là một Thương hội rất tiềm năng, Gia tộc Stark cho dù không coi trọng nhưng ít nhất cũng không nên có thái độ như vậy, gần như cắt đứt quan hệ với Thương hội Tân Phi.

Nam tước Bill vẫn giữ vẻ mặt bất cần đời trước mặt mọi người, thấy mọi người nhìn mình, hắn ta cười khẩy, bước đến trước mặt Hứa Dịch, nhìn Hứa Dịch bằng ánh mắt khinh bỉ, nói: "Hội trưởng Hứa, nể mặt Bá tước Satsuma, ta đã cho ngươi thêm vài ngày nữa. Nhưng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nếu sau thời hạn này mà ngươi vẫn chưa dọn dẹp xong nơi này, thì đừng trách ta không khách sáo."

Nghe vậy, những người xung quanh đều không khỏi cau mày.

Tên Nam tước Bill này có thù oán gì với Hứa Dịch hay sao mà lại nhằm vào anh và Thương hội Tân Phi như vậy?

Hứa Dịch vẫn bình tĩnh, mỉm cười gật đầu: "Xin Nam tước đại nhân yên tâm, với tiến độ di dời hiện tại của chúng tôi, chúng tôi sẽ hoàn thành trước ngày mốt, sẽ không làm chậm trễ kế hoạch của ngài đối với vùng đất này."

Nam tước Bill khẽ gật đầu: "Vậy thì tốt. Nếu làm chậm trễ việc của ta, thì ngươi sẽ biết tay ta."

Những người xung quanh cau mày sâu hơn.

Theo những gì họ biết, từ đầu đến cuối chuyện này đều là do Nam tước Bill cố tình gây sự, bây giờ còn ra vẻ ta đây trước mặt Hứa Dịch, cho dù không có quan hệ gì với Hứa Dịch, nhưng cũng khiến người ta bất bình thay.

Tuy nhiên, những người ở đây đều là những người từng trải, không ai ngu ngốc đến mức đứng ra phản bác Nam tước Bill vào

lúc này.

Tên này rõ ràng là đang cố tình gây sự, nói lý lẽ với hắn ta cũng vô dụng, còn dễ dàng đắc tội với hắn ta, thậm chí là Gia tộc Stark đứng sau hắn ta, không ai ngu ngốc đến mức làm như vậy.

Hứa Dịch nhìn Nam tước Bill, đột nhiên hỏi: "Nam tước đại nhân, tôi có một câu hỏi muốn hỏi."

"Câu hỏi gì?" Nam tước Bill thờ ơ nói.

"Ngài làm như vậy, chắc chắn sau này sẽ không hối hận chứ?"

Bá tước Satsuma, người chỉ chào hỏi Hứa Dịch sau khi đến và không nói gì thêm, nhướng mày, nhìn Hứa Dịch với vẻ hơi ngạc nhiên.

Hứa Dịch này, bề ngoài có vẻ luôn giữ được bình tĩnh trước chuyện này, nhưng từ câu hỏi của anh ta, có thể thấy trong lòng anh ta vẫn còn chút tức giận.

Những người xung quanh cũng hơi sững sờ, thầm nghĩ câu hỏi này của Hứa Dịch thật là không khách khí chút nào.

Nam tước Bill sững người một lúc, sau đó cười khẩy, khinh thường nói: "Hối hận? Ta hối hận cái gì? Ta nói này Hứa Dịch, tuy rằng Thương hội Tân Phi của ngươi phát triển nhanh, một năm qua kiếm được bộn tiền, nhưng ngươi cũng đừng quá tự cao tự đại. Thương hội Tân Phi của ngươi chỉ là một Thương hội nhỏ ở Thành phố Bontar, có tư cách gì để ta phải hối hận? Hỏi câu này, ngươi không thấy buồn cười sao?"

Hứa Dịch nhìn chằm chằm vào Nam tước Bill một lúc, cho đến khi hắn ta cảm thấy hơi bối rối, trừng mắt nhìn lại Hứa Dịch, lúc này Hứa Dịch mới thu hồi ánh mắt, khẽ cười: "Được rồi, tôi hiểu rồi, cảm ơn Nam tước đại nhân đã giải đáp."

Nam tước Bill nhìn Hứa Dịch với vẻ khó hiểu, hừ lạnh một tiếng: "Hứa Dịch, ta vốn tưởng rằng mấy ngày nay không thấy những tờ báo lá cải kia đăng những thứ ta không muốn thấy, thì cho rằng ít nhất ngươi cũng là một người thông minh. Bây giờ xem ra, ngươi cũng không thông minh lắm."

Việc di dời nhà máy của Thương hội Tân Phi, cho dù là đối với Thành phố Bontar hay các thành phố lân cận, đều có thể coi là một tin tức lớn.

Trong trường hợp bình thường, các tờ báo của những thành phố này chắc chắn sẽ đưa tin rầm rộ và tìm hiểu lý do.

Nhưng lần này, hơn mười tờ báo của mấy thành phố này chỉ đưa tin về sự việc như một tin tức bình thường.

Về lý do tại sao Thương hội Tân Phi đột nhiên quyết định di dời, thì đều giải thích thống nhất rằng đây là chiến lược phát triển đã được Thương hội Tân Phi quyết định từ lâu.

Lý do khiến hơn mười tờ báo này có thể đạt được sự thống nhất như vậy, ngoài yêu cầu của Hứa Dịch, tự nhiên cũng có tác động của Bá tước Satsuma và Thành chủ Karma Bá tước Annalise.

Nam tước Bill đương nhiên biết rõ điều này, vì vậy hắn ta mới khen Hứa Dịch là người thông minh.

Đối với việc bây giờ hắn ta lại nói mình không thông minh, Hứa Dịch tự nhiên lười tranh cãi, mỉm cười với hắn ta, không để ý đến nữa, quay sang thảo luận với những người phụ trách của các Thương hội khác xung quanh.

Sau khi anh và mọi người xác định các bước tiếp theo để Thương hội Tân Phi hoàn thành đơn đặt hàng, mọi người lần lượt rời đi, lúc này, Bá tước Satsuma mới bước tới.

Nhìn những chiếc xe ngựa lần lượt rời đi, Bá tước Satsuma

nói: "Không tệ. Di dời một nhà máy lớn như vậy là một việc rất phức tạp, hơn nữa còn trong thời gian gấp rút như vậy. Ta vốn tưởng rằng lần này ngươi chắc chắn sẽ luống cuống tay chân, nhưng bây giờ xem ra, ngươi đã sắp xếp mọi việc rất tốt, thật sự khiến ta phải khen ngợi."

"Ngài Bá tước quá khen." Hứa Dịch mỉm cười khiêm tốn."Hôm nay ngài đích thân đến đây, không phải chỉ để xem chúng tôi di dời như thế nào chứ?"

"Đó cũng là một trong những lý do." Bá tước Satsuma chỉ vào văn phòng ở phía xa."Phần còn lại chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

Hứa Dịch hơi khó hiểu, nếu có chuyện quan trọng, tại sao không gọi anh đến Phủ Thành chủ để nói chuyện?

Hai người bước vào văn phòng tạm thời vẫn chưa bắt đầu di dời, Hứa Dịch rót nước, sau đó mỗi người ngồi xuống một chỗ.

Bá tước Satsuma dừng một chút, chỉ ra ngoài cửa sổ, hỏi Hứa Dịch: "Ngươi thấy những chàng trai Quân đội Thành phố đó thế nào?"

Chương 326: Sản xuất hàng loạt vũ khí và áo giáp (2/2)

Hứa Dịch ngẩn người, không ngờ Bá tước Satsuma lại đề cập đến những người lính Quân đội Thành phố đến giúp di dời.

Nghĩ một lúc, Hứa Dịch gật đầu đáp: "Rất tuyệt. Có thể thấy, thể chất của bọn họ đều rất tốt, nếu quân đội của Vương quốc Lanpari chúng ta đều có tố chất như vậy, e rằng quân đội của Vương quốc Lanpari chúng ta có thể xếp hạng trên toàn Lục địa Saiens."

"Ngươi quá khen rồi." Bá tước Satsuma xua tay."Có rất nhiều yếu tố quyết định sức mạnh quân sự của một quốc gia, thể chất của binh lính chỉ là một khía cạnh, ngoài ra, còn có trang bị, hậu cần và nhiều khía cạnh khác cũng quan trọng không kém. Và trong số đó, yếu tố quyết định trực tiếp nhất đến sức chiến đấu trong chiến đấu chính là trang bị."

Hứa Dịch giật mình.

Bá tước Satsuma đương nhiên không phải là người thích nói nhảm, nhưng ông ta nói chuyện trang bị binh lính với mình là có ý gì?

Suy nghĩ một chút, Hứa Dịch chỉ có thể gật đầu miễn cưỡng: "Ừm, tôi đồng ý."

Bá tước Satsuma tiếp tục hỏi: "Hứa Dịch, Thương hội Tân Phi của các ngươi bây giờ đã có thể sử dụng Máy công cụ Ma thuật để sản xuất hàng loạt Quạt ma thuật, Nồi cơm Ma thuật và một loạt các Máy móc Ma thuật bằng sắt khác rồi phải không?"

"Ừm, đúng vậy."

"Vậy thì các ngươi..." Bá tước Satsuma liếc nhìn Hứa Dịch, dừng một chút, dùng giọng điệu có vẻ không quan tâm lắm, thản nhiên nói: "Nghiên cứu phát triển một loại Máy công cụ Ma thuật có thể sản xuất hàng loạt vũ khí và áo giáp, hẳn là cũng không thành vấn đề chứ?"

Hai tay Hứa Dịch run lên, suýt chút nữa làm rơi cốc trà trong tay.

Ổn định tinh thần, Hứa Dịch trầm giọng hỏi Bá tước Satsuma: "Thành chủ đại nhân, ý của ngài là gì?"

"Sao? Ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao?" Bá tước Satsuma nhìn chằm chằm Hứa Dịch, nghiêm nghị nói: "Ta hỏi ngươi, ngươi có nắm chắc nghiên cứu phát triển một loại Máy công cụ Ma thuật có thể sản xuất hàng loạt vũ khí và áo giáp mà binh lính cần với hiệu quả cao như sản xuất Quạt ma thuật, Nồi cơm Ma thuật hay không?"

Hứa Dịch im lặng, một lúc lâu sau mới khó khăn đáp: "Về mặt lý thuyết... không thành vấn đề. Thậm chí, rất nhiều Máy công cụ Ma thuật mà chúng tôi đang sử dụng, bao gồm cả Máy dập Ma thuật, chỉ cần sửa đổi một chút là có thể hoàn thành việc rèn áo giáp đơn giản. Còn về vũ khí... thì phải xem là loại vũ khí nào."

Mắt Bá tước Satsuma sáng lên, hỏi tiếp: "Ví dụ như cung tên thì sao?"

"Cung... Tôi không rõ lắm về chất liệu của cung tên hiện đang được sử dụng, vì vậy tôi không thể trả lời. Nhưng nếu chỉ nói riêng về mũi tên, nếu chỉ chế tạo mũi tên bằng thép nguyên chất, thì thực sự không phức tạp hơn việc chế tạo Vít là bao, thậm chí từ góc độ kỹ thuật còn đơn giản hơn. Còn về thân tên... Nếu muốn chế tạo mũi tên bằng thép nguyên khối, thì quá trình rèn sẽ phức

tạp hơn một chút, nhưng nếu chỉ cần chế tạo riêng thân tên bằng vật liệu Hợp kim thép, hoặc là thân tên bằng nhựa, thì kỹ thuật cũng không quá phức tạp. Mặc dù việc nghiên cứu phát triển Máy móc Ma thuật tương ứng có hơi khó khăn, nhưng tôi nghĩ là không thành vấn đề. Tuy nhiên, việc nghiên cứu phát triển những thứ này sẽ cản trở việc nghiên cứu phát triển Máy móc Ma thuật dân dụng của Thương hội chúng tôi, tôi cảm thấy..."

"Chờ đã..." Vẻ mặt Bá tước Satsuma có chút khó hiểu, giơ tay ra hiệu cho Hứa Dịch dừng lại, suy nghĩ một lúc, cau mày hỏi: "Cái gì là Hợp kim thép, cái gì là nhựa? Tại sao ta chưa từng nghe qua?"

Hứa Dịch sững người, lúc này mới phản ứng kịp, mình đang trả lời theo tiêu chuẩn của Trái Đất, mà quên mất rằng thế giới này vẫn còn rất hạn chế trong nhận thức về các loại vật liệu được sử dụng trong kỹ thuật cơ khí.

Hợp kim thép ít nhất mọi người đã được nhìn thấy trên Nồi cơm Ma thuật Tự động và Máy làm bánh mì Ma thuật, nhưng còn nhựa... hiện vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu ở Bộ tộc Night Song, còn một thời gian nữa mới có thể ra mắt.

"Cả hai đều là một số vật liệu kỹ thuật đặc biệt, có thể tạo ra các hiệu ứng khác nhau tùy theo vật liệu. Ví dụ như vật liệu mà Thương hội Tân Phi chúng tôi sử dụng để sản xuất Nồi cơm Ma thuật Tự động và Máy làm bánh mì Ma thuật là một loại Hợp kim thép mới mà chúng tôi đã nghiên cứu ra. Loại Hợp kim thép này mà tôi đặt tên là Thép Bạc Lá nhẹ hơn một chút so với sắt thông thường, nhưng độ cứng không thua kém gì sắt, đồng thời còn có đặc tính không gỉ."

"Vậy thì dùng loại Thép Bạc Lá này để rèn áo giáp và vũ khí chẳng phải là tốt hơn sao?" Bá tước Satsuma lập tức hỏi.

Hứa Dịch do dự một chút: "Cái này... Tôi không dám chắc. Bởi vì áo giáp và vũ khí mà binh lính mặc đều có rất nhiều yêu cầu

khắc nghiệt, mà Thép Bạc Lá hiện tại chúng tôi vẫn chưa tiến hành thử nghiệm giới hạn thực sự, nên không thể xác định liệu nó có đáp ứng được nhu cầu rèn áo giáp và vũ khí hay không."

"Vì đã có Thép Bạc Lá, vậy thì chắc chắn cũng có những loại Hợp kim thép khác mà ngươi đã nói rồi? Vậy thì trong số những loại Hợp kim thép này, hẳn là sẽ có loại Hợp kim thép phù hợp hơn để chế tạo áo giáp và vũ khí chứ?" Bá tước Satsuma có phần truy hỏi đến cùng.

"Cái này... hẳn là có." Hứa Dịch chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

"Tốt lắm!" Bá tước Satsuma đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn, cười ha hả hai tiếng, sau đó vỗ mạnh vào vai Hứa Dịch, vẻ mặt phấn khích nói: "Ta ban đầu chỉ muốn Thương hội Tân Phi của các ngươi nghiên cứu phát triển loại Máy công cụ Ma thuật mà ta cần, nhưng không ngờ lại hỏi được từ ngươi nhiều thứ hữu ích như vậy. Hứa Dịch à Hứa Dịch, thật không ngờ ngươi còn giấu nhiều bảo bối như vậy. Nếu ta không hỏi, có phải ngươi không định nói ra không?"

Hứa Dịch cười khổ nói: "Thành chủ đại nhân, đây dù sao cũng là bí mật thương mại của Thương hội chúng tôi, nếu ngài không chủ động hỏi, thì làm sao tôi có thể dễ dàng tiết lộ."

"Bí mật thương mại?" Bá tước Satsuma lắc đầu cười."Trước lợi ích của cả Vương quốc, thì một chút bí mật thương mại thì tính là gì. Được rồi, Hứa Dịch, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất là đồng ý với ta, thay Vương quốc nghiên cứu phát triển loại Máy công cụ Ma thuật mà ta vừa nói, đồng thời nghiên cứu phát triển cái gì mà Hợp kim thép và nhựa mà ngươi vừa nói. Lựa chọn thứ hai là từ chối ta, sau đó thì Thương hội Tân Phi của các ngươi tự sinh tự diệt. Ngươi chọn cái nào?"

Hứa Dịch chỉ có thể tiếp tục cười khổ: "Thành chủ đại nhân, tôi có quyền lựa chọn sao?"

Chương 327: Sản xuất hàng loạt vũ khí và áo giáp (1/2)

Hứa Dịch đương nhiên không có sự lựa chọn nào khác.

Nếu từ chối yêu cầu của Bá tước Satsuma, điều đó có nghĩa là có thể anh sẽ mất đi sự ủng hộ của Bá tước.

Và ngay cả khi sự ủng hộ của Bá tước không quan trọng, thì sự ủng hộ của những người đã thúc giục ông ta đưa ra những yêu cầu này với Hứa Dịch là vô cùng quan trọng.

Bá tước Satsuma có thể nói rằng điều này liên quan đến lợi ích của toàn Vương quốc Lanpari, điều đó chứng tỏ rằng yêu cầu này không chỉ đại diện cho ý chí của riêng Bá tước, khiến Hứa Dịch không thể từ chối.

Tuy nhiên, đồng ý với yêu cầu của Bá tước đồng nghĩa với việc Thương hội Tân Phi sẽ phải bước chân vào ngành công nghiệp quân sự mà Hứa Dịch luôn có phần kháng cự.

Mặc dù với sự phát triển dần dần của Thương hội Tân Phi, Máy móc Ma thuật dần dần được mọi người chấp nhận, Hứa Dịch đã sớm lường trước được ngày này và chuẩn bị tâm lý cho nó.

Nhưng dù thế nào, anh cũng không ngờ ngày này lại đến sớm như vậy.

Các loại Máy móc Ma thuật dân dụng do Thương hội Tân Phi sản xuất vẫn chưa được phổ biến rộng rãi ở Vương quốc Lanpari, vậy mà Thương hội Tân Phi đã phải tham gia vào ngành công nghiệp quân sự.

Liên tưởng đến việc phần lớn các công nghệ cao trên Trái Đất đều được ứng dụng trong quân sự trước, sau đó mới dần dần chuyển sang dân sự, Hứa Dịch chợt cảm thấy, đây có lẽ chính là số phận của ngành công nghiệp cơ khí.

Trên Trái Đất là vậy, trên Lục địa Saiens cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, sau khi đồng ý với Bá tước Satsuma, không mất nhiều thời gian, Hứa Dịch đã điều chỉnh lại tâm lý có phần kháng cự của mình và bắt đầu tích cực chuẩn bị.

Chỉ là khi nhìn thấy Cervini đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, và liên tục nói về các loại vũ khí và áo giáp mà quân đội sử dụng, Hứa Dịch vẫn cảm thấy có chút không quen, hay nói đúng hơn là không thoải mái.

"Vương nữ Điện hạ, tôi vẫn luôn nghĩ rằng cô chủ yếu quan tâm đến các vấn đề liên quan đến đời sống của người dân, không ngờ rằng ngay cả những việc trong quân đội cô cũng nhúng tay vào, thật sự khiến tôi... cảm thấy có chút khác biệt." Hứa Dịch nhìn Cervini, nói.

"Khác biệt? Tại sao?" Cervini ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch.

"Bởi vì tôi luôn cảm thấy... một cô gái dịu dàng và xinh đẹp như cô, việc quan tâm đến cuộc sống của người dân rất phù hợp, nhưng nếu liên hệ đến những vũ khí và áo giáp lạnh lẽo này, thì thật sự có chút kỳ lạ." Hứa Dịch thành thật nói.

"Anh thấy tôi xinh đẹp sao?" Thấy Hứa Dịch gật đầu, Cervini khẽ mỉm cười, nói tiếp: "Cảm ơn lời khen của anh. Đúng là so với vũ khí lạnh lẽo và chiến tranh tàn khốc, tôi thích quan tâm đến cuộc sống thường ngày của mọi người hơn, nhưng không còn cách nào khác, tôi là Vương nữ, nên không thể hoàn toàn gạt bỏ những thứ này được."

"Cô muốn kế thừa ngai vàng sao?" Hứa Dịch không nhịn được hỏi.

Sau khi hỏi xong, Hứa Dịch lập tức nhận ra rằng câu hỏi của mình thật sự có phần đường đột.

Loại câu hỏi này, sao đến lượt anh hỏi.

May mà Cervini chỉ ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch một cái, không có vẻ gì là tức giận, sau đó nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trả lời Hứa Dịch: "Nói thật lòng, tôi không muốn. Đương nhiên, sẽ không ai tin lời này."

"Tôi tin." Hứa Dịch vội vàng nói."Bởi vì tôi cảm thấy cô thật sự không phù hợp để làm Nữ hoàng."

"Là vì tôi không xứng sao?" Cervini hỏi ngược lại.

"Không, không phải không xứng, chỉ là không phù hợp." Hứa Dịch thành khẩn nói."Mặc dù số lần tôi tiếp xúc với cô không nhiều, nhưng tôi cảm thấy, cô là một cô gái rất hiền lành và tốt bụng, mà tính cách này không phù hợp để làm Nữ hoàng. Thật lòng mà nói, tôi có chút khó hiểu tại sao một Vương nữ xuất thân từ Hoàng thất lại có tính cách như vậy."

"Đó chỉ là ảo giác của anh thôi." Cervini lắc đầu."Là một Vương nữ, sao tôi có thể có tính cách mà anh nói được chứ? Thôi, không nói chuyện phiếm nữa, chúng ta hãy quay lại vấn đề chính."

Cervini vỗ tay, lấy ra một bản vẽ, trải ra trên bàn trước mặt hai người.

"Anh thấy rồi chứ? Đây là loại áo giáp tiêu chuẩn mà Quân đoàn Cấm vệ của Vương quốc đang sử dụng, trên đó có đánh dấu đầy đủ kích thước, anh có thể nhìn hiểu chứ?"

Hứa Dịch nhìn bản vẽ một lượt, gật đầu: "Tôi có thể nhìn hiểu,

nhưng chỉ dựa vào bản vẽ e là chưa đủ, tốt nhất là có thể cho tôi xem một bộ áo giáp thật."

"Điều đó không thành vấn đề, tôi sẽ cho người mang đến vài bộ áo giáp với kích thước khác nhau." Cervini gật đầu, nhìn Hứa Dịch đang chăm chú quan sát bản vẽ, hỏi: "Thế nào? Anh có tự tin không?"

Hứa Dịch nhìn lại một lần nữa, sau đó thẳng người dậy, mỉm cười tự tin với Cervini: "Vương nữ Điện hạ, cô quên lần trước khi cô hỏi tôi câu hỏi này, tôi đã trả lời như thế nào rồi sao?"

Cervini khẽ sững người, sau đó nhớ lại trước khi Hứa Dịch muốn nghiên cứu và phát triển Máy công cụ Ma thuật rèn, cô đã từng hỏi Hứa Dịch câu hỏi này.

Và câu trả lời của Hứa Dịch lúc đó là - Đương nhiên là có!

"Vậy thì tốt." Nụ cười của Cervini tuy không rạng rỡ như Stella, nhưng lại khiến người ta cảm thấy ấm áp như ánh nắng mặt trời mùa đông."Hy vọng lần này Hội trưởng Hứa vẫn có thể nói được làm được. Ngoài ra, tôi có thể tiết lộ trước cho anh biết, nếu lần này anh và quân đội Vương quốc chúng tôi hợp tác thuận lợi, thì sau này Thương hội Tân Phi của anh rất có thể sẽ trở thành đối tác quan trọng của quân đội Vương quốc, sẽ nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ từ Hoàng thất và quân đội."

"Lợi ích cụ thể là gì?" Hứa Dịch hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa có. Nhưng ít nhất, sẽ không để Thương hội Tân Phi của anh bị Nam tước Bill đuổi khỏi lãnh địa như lần này nữa." Nụ cười của Cervini có thêm một tia trêu chọc.

Chương 328: Sản xuất hàng loạt vũ khí và áo giáp (2/2)

Hứa Dịch không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Vương nữ Điện hạ, điều này là cô không đúng rồi. Cô và Quốc vương Bệ hạ không tiện ra mặt thì thôi, Thương hội Tân Phi chúng tôi là đối tác quan trọng của Cơ quan Nông nghiệp, lần này Cơ quan Nông nghiệp lại không ra mặt bênh vực chúng tôi, thật sự khiến tôi rất thất vọng."

"Cơ quan Nông nghiệp càng không có cách nào khác." Cervini bất đắc dĩ nói."Gia tộc Stark là gia tộc quý tộc sở hữu nhiều đất đai nhất Vương quốc, mỗi năm gần một nửa số lương thực mà Cơ quan Nông nghiệp thu được đều đến từ Gia tộc Stark, anh nghĩ Cơ quan Nông nghiệp có thể vì anh và Thương hội Tân Phi mà chất vấn Gia tộc Stark sao?"

Hứa Dịch cau mày: "Điều này không đúng. Mặc dù Gia tộc Stark là gia tộc quý tộc sở hữu nhiều đất đai nhất Vương quốc, nhưng sao có thể so sánh với Hoàng thất được? Tại sao số lương thực mà Gia tộc Stark nộp lên lại gần một nửa?"

"Đó là bởi vì đất đai mà Hoàng thất sở hữu, trên thực tế cũng tương đương với đất đai mà Vương quốc sở hữu, điều này không giống với đất đai tư nhân của các quý tộc. Gia tộc Stark có thể dựa vào việc tập trung lao động để khai hoang diện tích lớn đất đai, nâng cao sản lượng, đồng thời nộp lên một lượng lớn lương thực, nhưng Hoàng thất thì không thể. Bởi vì trước tiên, chúng tôi không thể tìm được nhiều người như vậy để khai hoang đất đai."

Nói xong, Cervini nhìn Hứa Dịch với ý nghĩa sâu xa."Bây giờ anh đã biết tại sao phụ vương lại coi trọng Máy móc Ma thuật

canh tác của Thương hội Tân Phi như vậy rồi chứ?"

Hứa Dịch lúc này mới chợt hiểu ra, nhìn Cervini một cái, sau đó lại kêu oan.

"Vương nữ Điện hạ, nếu Thương hội Tân Phi chúng tôi quan trọng như vậy, vậy lần này cô và Quốc vương Bệ hạ càng nên ra mặt bênh vực chúng tôi chứ. Nếu không, điều này thật sự khiến tôi quá đau lòng."

Cervini lộ ra nụ cười khổ: "Không còn cách nào khác, phụ vương cũng có nỗi khổ tâm của ông ấy. Còn tôi... hiện tại thật sự bất lực. Ngoài ra, nội bộ Hoàng thất chúng tôi... thật ra cũng có một số ý kiến khác nhau."

Hứa Dịch nhìn Cervini với vẻ mệt mỏi, không nhịn được lắc đầu: "Cho nên tôi mới nói, ngai vàng thật sự không phải ai cũng có thể ngồi lên được. Thôi được rồi, Vương nữ Điện hạ, tôi chỉ là thuận miệng phàn nàn hai câu, cô đừng để tâm. Về việc nghiên cứu và phát triển Máy công cụ Ma thuật lần này, tôi xin thay mặt Thương hội Tân Phi nhận lời. Cho chúng tôi một chút thời gian, chúng tôi sẽ nhanh chóng nghiên cứu và phát triển thành công."

"Được, vậy tôi xin thay mặt phụ vương cảm ơn anh." Nói xong, Cervini cúi chào Hứa Dịch theo kiểu chào hỏi của một tiểu thư quý tộc, khiến Hứa Dịch giật mình.

Đây là lần đầu tiên cô ấy trịnh trọng chào Hứa Dịch như vậy, cho thấy cô ấy rất coi trọng nhiệm vụ nghiên cứu và phát triển lần này.

Tiễn Cervini đi, Hứa Dịch nhìn bản vẽ trên bàn, cuộn lại, suy nghĩ một chút, từ bỏ ý định nhét vào ngăn kéo bàn làm việc, mà nhét vào trong ngực.

Mặc dù đây là văn phòng mới trong Trang viên Sancton, bình

thường không có sự đồng ý của Hứa Dịch, không ai có thể tự ý xông vào, nhưng nhiệm vụ nghiên cứu và phát triển lần này cần được giữ bí mật nghiêm ngặt, không cần thiết thì Hứa Dịch không muốn tiết lộ ra ngoài.

Sau khi tính toán sơ bộ trong văn phòng, Hứa Dịch mở cửa bước ra ngoài, hít một hơi không khí trong lành, cảm thấy đầu óc choáng váng bỗng chốc tỉnh táo hơn nhiều.

Nếu không phải vì tiếng máy móc ầm ầm không ngớt trong trang viên, thì trang viên do Tử tước Sancton để lại này thật sự là một nơi tốt để tu thân dưỡng tính.

Nhìn hai nhà xưởng đơn sơ đồ sộ ở hai bên, Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ Thương hội Tân Phi coi như là bắt đầu lại từ đầu.

Sau một tuần bận rộn, nhà máy của Thương hội Tân Phi cuối cùng đã được di dời khỏi lãnh địa của Gia tộc Stark.

Đương nhiên, chỉ có thiết bị máy móc bên trong nhà máy mới có thể di dời, còn nhà xưởng thì chắc chắn không thể di dời được.

Đối với bốn nhà xưởng lớn nhỏ bị bỏ lại trên lãnh địa, Nam tước Bill thậm chí còn vô liêm sỉ yêu cầu Hứa Dịch bồi thường.

Bởi vì hắn ta cảm thấy những nhà xưởng này đều là do Thương hội Tân Phi không dỡ bỏ sạch sẽ nên mới để lại, bảo hắn ta bỏ thời gian và tiền bạc ra dỡ bỏ thì chắc chắn không được, vì vậy yêu cầu Thương hội Tân Phi phải bồi thường cho hắn ta một khoản chi phí để dỡ bỏ.

Đối với yêu cầu vô liêm sỉ như vậy, Hứa Dịch đương nhiên kiên quyết không đồng ý.

Nam tước Bill còn muốn dây dưa, thậm chí còn đe dọa Hứa Dịch, nhưng đã bị Satsuma Nam tước hay tin chạy tới, không nhịn được mà mắng cho một trận, buộc hắn ta phải từ bỏ.

Nghĩ đến việc Satsuma Nam tước từ thái độ không rõ ràng lúc trước khi Thương hội Tân Phi bị Nam tước Bill đuổi khỏi lãnh địa, cho đến bây giờ lại rõ ràng ủng hộ, thậm chí không tiếc mắng thẳng mặt Nam tước Bill, Hứa Dịch biết rõ, nhất định là bởi vì Thương hội Tân Phi cuối cùng đã bước chân vào ngành công nghiệp quân sự.

Và điều này, trên thực tế cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Hứa Dịch cuối cùng quyết định để Thương hội Tân Phi tham gia vào ngành công nghiệp quân sự.

Muốn xây dựng một đế chế Công nghiệp Ma thuật thực sự trên lục địa này, ngành công nghiệp quân sự là một mắt xích không thể bỏ qua.

Đang suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu, Hứa Dịch đột nhiên động lòng, nhướng mày, khẽ quát vào không khí xung quanh: "Yanis, ra đi."

Chương 329: Món quà của Yanis (1/2)

Sau sự biến dạng không gian quen thuộc, Yanis hiện ra, trên khuôn mặt mang theo một tia nghi hoặc.

"Hội trưởng, sao ngài biết tôi ở đây? Tôi rõ ràng vẫn chưa giải trừ Thuật Ẩn Thân mà."

"Rất đơn giản, bởi vì cảm giác quen thuộc khi trước cô luôn ở bên cạnh tôi đột nhiên quay trở lại, nên tôi biết cô đã quay lại rồi." Hứa Dịch cười đáp.

"Cảm giác quen thuộc?" Yanis vẻ mặt khó hiểu."Cảm giác đó là gì?"

"Tôi cũng không rõ lắm. Tóm lại, khi cô ở bên cạnh tôi, cho dù tôi rõ ràng không nhìn thấy cô, nhưng luôn có một loại cảm giác kỳ lạ, khiến tôi biết xung quanh có người." Hứa Dịch giải thích.

"Vậy nếu là Elf khác dùng Thuật Ẩn Thân ở bên cạnh ngài, chẳng phải ngài cũng có thể phát hiện ra sao?" Yanis hỏi.

"Chắc là không giống." Hứa Dịch lắc đầu."Có lẽ bởi vì cô đi theo tôi đã lâu, cho dù cô có dùng Thuật Ẩn Thân trốn bên cạnh, tôi cũng có thể cảm nhận được là cô, nhưng nếu đổi thành Elf khác, tôi chưa chắc đã phát hiện ra. Nói khó nghe một chút, có khi nào là do mùi hương trên người cô đã bán đứng cô không?"

"Mùi hương?" Yanis khẽ cau mày, cúi đầu ngửi ngửi trên người."Không có mùi gì đặc biệt mà."

Hứa Dịch rất muốn ghé sát vào ngửi thử, nhưng nghĩ đến việc

làm như vậy có phần đường đột, liền kìm nén suy nghĩ đó, cười cười, chuyển chủ đề: "Được rồi, đừng nói chuyện ngoài lề nữa. Lần này cô đi công tác một mình, kết quả thế nào?"

"À, tôi đã gặp Tộc trưởng Slurby, Tộc trưởng Monto, và cả Trưởng lão nữa, rồi chuyển lời của ngài cho bọn họ. Sau đó họ bảo tôi mang một số thứ về đưa cho ngài."

Yanis tháo chiếc ba lô to tướng trên lưng xuống, mở ra, bên trong là một đống sắt vụn đủ màu sắc.

Hứa Dịch giật mình: "Chẳng lẽ cô đã cõng đống đồ này chạy từ Rừng Rainfall về đây sao?"

"Đúng vậy, có chuyện gì sao?" Yanis khó hiểu hỏi ngược lại.

Hứa Dịch nhất thời không nói nên lời.

Chiếc ba lô lớn như vậy, bên trong còn chứa đầy sắt vụn, trọng lượng ít nhất cũng phải hơn trăm cân.

Vậy mà Yanis lại cõng chiếc ba lô nặng như vậy chạy hơn hai trăm cây số từ Rừng Rainfall về, nên nói là chủng tộc Elf thiên phú dị bẩm hay là nên nói cô ngốc đây?

"Lần sau đừng tự hành hạ bản thân như vậy nữa. Tôi chỉ bảo cô mang một hai món trong số những mẫu vật mà Tộc trưởng Slurby nói về thôi, đâu có bảo cô mang nhiều như vậy. Cô không thấy nặng sao?" Hứa Dịch lắc đầu nói.

"Đây đều là mẫu vật mà." Yanis lấy ra một xấp giấy từ trong ngăn ba lô đưa cho Hứa Dịch."Đây là danh sách Tộc trưởng Slurby đưa, nói là trên đó có ghi chú công thức của từng loại mẫu vật và kết quả thử nghiệm sơ bộ của bọn họ, bảo tôi mang về cho ngài xem."

"Đều là mẫu vật?" Hứa Dịch quét mắt nhìn vào ba lô, thầm

nghĩ bên trong ít nhất cũng phải có hơn hai mươi loại, chẳng lẽ Bộ lạc Norma trong mấy tháng nay lại có thể nghiên cứu ra nhiều loại thép hợp kim mới như vậy sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì tài năng về kỹ thuật vật liệu của người lùn thật sự quá đáng sợ.

Tuy nhiên, sau khi xem qua danh sách, Hứa Dịch lại có chút dở khóc dở cười.

Hóa ra những thứ gọi là mẫu vật này, trên thực tế chỉ là Tộc trưởng Slurby sau khi được Thép Bạc Lá khai sáng, trong khoảng thời gian này, liên tục cho thêm đủ loại nguyên liệu kỳ quái vào trong sắt nóng chảy để tạo ra, trong đó thậm chí còn có cả bột phân bò.

Làm như vậy mà có thể tạo ra thép hợp kim có hiệu quả đặc biệt thì thật là kỳ lạ.

Tuy nhiên, sau khi xem xét kết quả thí nghiệm, Hứa Dịch lại phát hiện ra hai mươi ba loại mẫu vật thép hợp kim mà Tộc trưởng Slurby bảo Yanis mang về quả nhiên đều có tác dụng riêng.

Bỏ qua một số đặc tính khiến Hứa Dịch suýt chút nữa phun máu như "vừa gõ đã vỡ", trong đó có một loại thép hợp kim được Tộc trưởng Slurby đánh số "Số 17" lại thể hiện cực kỳ tốt trong một loạt thí nghiệm, thể hiện đặc tính chống ăn mòn và chịu nhiệt độ cao cực mạnh.

Trong số rất nhiều kết quả nghiên cứu vô dụng như vậy mà có thể xuất hiện một loại thép hợp kim có đặc tính đặc biệt như vậy, Hứa Dịch vẫn rất hài lòng.

Loại thép có cường độ cao, chống ăn mòn và chịu nhiệt độ cao này có phạm vi ứng dụng rất rộng rãi, nếu có thể bổ sung thêm đặc tính của thép không gỉ, dựa vào loại thép này có thể nghiên

cứu và phát triển vô số loại Máy móc Ma Thuật mới.

"Rất tốt, để tôi xem, loại thép hợp kim Số 17 này là cái nào..." Hứa Dịch lục lọi trong ba lô, tìm ra một cục sắt được khắc chữ "Số 17".

Cục sắt màu đỏ sẫm này cầm trên tay cực kỳ nặng, mật độ rõ ràng lớn hơn so với gang thô thông thường. Có vẻ như sau khi được người lùn thêm vào các nguyên liệu đặc biệt, toàn bộ cấu trúc bên trong của thép đã thay đổi.

Hứa Dịch không khỏi cảm thán trong lòng.

Mặc dù trình độ khoa học kỹ thuật của Lục địa Saiens kém xa so với Trái Đất, nhưng luôn có thể phát hiện ra một số ưu điểm mà Trái Đất không có.

Lấy Thép Bạc Lá làm ví dụ, trên Trái Đất muốn chế tạo ra thép hợp kim có đặc tính ưu việt như Thép Bạc Lá là một việc cực kỳ khó khăn, nhưng trên Lục địa Saiens, chỉ cần thêm bột Cỏ Bạc Lá có thể thấy ở khắp mọi nơi vào trong sắt nóng chảy là có thể đạt được.

Còn về loại thép hợp kim Số 17 có đặc tính chống ăn mòn và chịu nhiệt độ cao này, dựa theo mô tả trên danh sách của Tộc trưởng Slurby, chỉ là cho thêm một số loại bột thân và lá của một số loại thực vật phổ biến vào trong sắt nóng chảy, căn bản không trải qua bất kỳ quy trình luyện kim đặc biệt nào.

"Đây rốt cuộc là nguyên lý quái quỷ gì vậy?" Là một người học kỹ thuật có tư duy logic chặt chẽ, Hứa Dịch thật sự không hiểu nổi hiện tượng kỳ lạ này.

Nhưng đây chính là sự thật, cuối cùng Hứa Dịch cũng chỉ có thể giải thích bằng cách Lục địa Saiens và Trái Đất vốn dĩ không giống nhau.

Thấy Hứa Dịch đã xem xong tất cả các mẫu vật, Yanis thò tay vào ngực, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho anh.

"Đây là quà Trưởng lão bảo tôi mang về cho ngài." Yanis nói.

"Quà? Cái gì vậy?" Hứa Dịch tò mò mở hộp ra xem, phát hiện trong chiếc hộp gỗ nhỏ này lại là một mô hình người tí hon tinh xảo.

Chương 330: Món quà của Yanis (2/2)

Mô hình người tí hon này trong suốt như pha lê, ngoại trừ phần tóc màu vàng kim sáng bóng, các bộ phận khác cơ bản đều có màu trắng sữa nhạt.

Hứa Dịch cầm lên sờ thử, liền phát hiện ra mô hình người tí hon này hẳn là được làm bằng nhựa.

Tuy nhiên, điều khiến anh kinh ngạc nhất, chính là người được khắc trong mô hình này, không ai khác chính là Stella!

Nhìn mô hình cao chưa đầy hai mươi cm, nhưng được điêu khắc vô cùng tinh xảo, tái hiện hoàn hảo khuôn mặt của Stella, thậm chí từng sợi tóc đều có thể nhìn thấy rõ ràng, Hứa Dịch không khỏi thốt lên kinh ngạc, khen ngợi: "Quá đẹp! Nếu Stella nhìn thấy, nhất định sẽ rất thích. Yanis, thay tôi cảm ơn Trưởng lão Elucia, tôi rất hài lòng với món quà này."

Yanis mỉm cười ngọt ngào: "Trưởng lão nói, đây là quà tặng cho bạn bè, không cần khách sáo. Ngoài ra, Trưởng lão còn nói, sau khi nhìn thấy món quà này, ngài sẽ hiểu ý của bà."

Hứa Dịch nhìn mô hình trong tay, dùng ngón tay miết nhẹ, gật đầu: "Ừm, tôi hiểu rồi."

Trưởng lão Elucia bảo Yanis mang món quà này đến, chắc chắn là muốn nói cho anh biết, nghiên cứu về nhựa của Bộ lạc Night Song đã đạt đến yêu cầu của anh.

Nhìn vào trong hộp gỗ, quả nhiên phát hiện ra ngoài mô hình

người tí hon này, dưới đáy hộp còn có một miếng nhựa hình vuông phẳng, toàn thân màu trắng sữa trong suốt.

Hứa Dịch cầm miếng nhựa lên, đưa lên mũi ngửi thử, không những không ngửi thấy mùi hôi như trong dự đoán, ngược lại còn ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhàng, không khỏi hài lòng gật đầu.

Sau đó, anh đặt miếng nhựa xuống đất, nhặt một viên đá nhọn trên mặt đất lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Yanis, nhắm đầu nhọn của viên đá vào miếng nhựa rồi đập mạnh xuống.

"Bịch -"

Viên đá đập mạnh vào miếng nhựa, phát ra một tiếng động trầm đục.

Hứa Dịch nhấc viên đá lên, cẩn thận quan sát, lại phát hiện ra trên bề mặt miếng nhựa này chỉ xuất hiện một vết lõm rất nhỏ, các bộ phận khác không hề bị ảnh hưởng.

"Rất tốt, cho dù là mùi, độ cứng và độ dẻo dai đều không có vấn đề gì, tiếp theo chính là thử nghiệm quan trọng nhất."

Hứa Dịch nhặt miếng nhựa lên, nắm chặt trong lòng bàn tay phải, ma lực trong cơ thể tuôn trào, một lúc sau, một luồng khí lạnh đậm đặc từ lòng bàn tay phải anh tỏa ra, trong nháy mắt đã khiến không khí xung quanh vốn đã có phần ấm áp vì đã sang tháng Năm trở nên lạnh lẽo.

Ma Pháp hệ Nước cấp sáu - Sao Băng Đông Lạnh.

Đây cũng là Ma Pháp cấp sáu đầu tiên mà Hứa Dịch mới nắm vững được cách đây không lâu.

Ma Pháp Sao Băng Đông Lạnh này một khi được thi triển, sẽ có thể khiến nhiệt độ không khí xung quanh giảm xuống nhanh chóng, dựa theo ma lực của Pháp Sư khác nhau, mức độ thành

thạo Ma Pháp này khác nhau, nhiệt độ giảm xuống cũng khác nhau.

Nghe nói nếu là Ma Đạo Sư thi triển Ma Pháp này, lúc thấp nhất thậm chí có thể trực tiếp đông cứng một tảng đá cho đến khi nó nứt ra.

Mặc dù Hứa Dịch thi triển Ma Pháp này không khoa trương như vậy, nhưng cũng có thể nhanh chóng hạ nhiệt độ xung quanh xuống dưới 0 độ.

Một lát sau, xung quanh bàn tay phải của Hứa Dịch đã rơi xuống một mảng tuyết nhỏ, cả bàn tay phải cũng vì tác dụng của Ma Pháp này mà trở nên trắng bệch, thậm chí có phần trong suốt.

Yanis nhìn bàn tay phải của Hứa Dịch, đôi mắt to tràn đầy kinh ngạc.

Mặc dù hiện tại cô chủ yếu tu luyện một số Ma Pháp đặc thù của Elf, vẫn chưa bắt đầu học Ma Pháp nguyên tố, nhưng cô đương nhiên nhận ra Ma Pháp mà Hứa Dịch đang sử dụng là Sao Băng Đông Lạnh.

Đi theo Hứa Dịch lâu như vậy, cô biết rất rõ, hiện tại Hứa Dịch là một Pháp Sư có thực lực cấp năm, anh có thể sử dụng Ma Pháp cấp sáu đã khiến cô vô cùng kinh ngạc, mà điều khiến cô kinh ngạc hơn, chính là Hứa Dịch vậy mà có thể duy trì Ma Pháp này trong thời gian dài như vậy!

Mặc dù phạm vi của Ma Pháp này bị Hứa Dịch giới hạn trong phạm vi bàn tay phải, ma lực tiêu hao giảm đi rất nhiều, nhưng anh có thể duy trì, hơn nữa còn duy trì lâu như vậy, ngoài việc chứng minh anh tinh thông Ma Pháp này hơn so với Pháp Sư bình thường, cũng chứng minh ma lực của anh e rằng đã không thua kém gì Pháp Sư cấp sáu.

Yanis không khỏi nghĩ đến lời đánh giá của Đại Pháp Sư Camillo về Hứa Dịch mà Stella đã thuật lại.

"Nếu cậu nhóc này chuyên tâm nghiên cứu Ma Pháp, rất có thể sẽ trở thành Ma Đạo Sư cường đại."

Nghĩ đến đây, trong mắt Yanis nhìn Hứa Dịch không khỏi thêm một tia tiếc nuối.

Đi theo Hứa Dịch lâu như vậy, cô đương nhiên biết rõ, Hứa Dịch thật lòng yêu thích nghiên cứu Máy móc Ma Thuật.

Cho dù anh cũng dành thời gian nghiên cứu Ma Pháp, nhưng Yanis cảm thấy, phần lớn cũng là vì muốn thuận tiện hơn cho việc nghiên cứu Máy móc Ma Thuật.

Nếu anh dồn hết thời gian và tâm huyết nghiên cứu Máy móc Ma Thuật vào nghiên cứu Ma Pháp, Yanis dám khẳng định, với thiên phú của anh, nhất định sẽ trở thành Ma Đạo Sư cường đại.

Hứa Dịch ở bên cạnh lại không quan tâm đến việc Yanis đang suy nghĩ lung tung, vẫn tập trung quan sát miếng nhựa trong tay.

Nhìn thấy miếng nhựa này theo thời gian trôi qua, nhưng vẫn không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu biến dạng nào, Hứa Dịch hài lòng cười.

Kiên trì thi triển Sao Băng Đông Lạnh thêm vài phút nữa, Hứa Dịch thu hồi ma lực, giải trừ Ma Pháp.

Bề mặt miếng nhựa vì nhiệt độ thay đổi đột ngột, lớp sương vừa mới hình thành lúc này đều biến thành giọt nước, sau đó hội tụ thành từng dòng suối nhỏ chảy xuống từ bề mặt nhẵn bóng.

Hứa Dịch cẩn thận quan sát bề mặt miếng nhựa, phát hiện vết lõm nhỏ do anh dùng đá đâm lúc nãy vẫn giữ nguyên hình dạng ban đầu, không hề thay đổi chút nào.

"Tuyệt quá!" Hứa Dịch nhìn miếng nhựa trong tay, lộ ra nụ cười vui vẻ, quay đầu nói với Yanis: "Yanis, chẳng phải cô vẫn luôn hỏi tôi rốt cuộc đã nhìn trúng giá trị gì của chủng tộc Elf sao? Nói cho cô biết, chỉ riêng miếng nhựa này, đã ẩn chứa giá trị vô hạn rồi!"

Yanis nhìn miếng nhựa bình thường trong tay Hứa Dịch, trong lòng khó hiểu.

Rõ ràng chỉ là nhựa thông thường có thể thấy ở khắp mọi nơi, tại sao Hội trưởng lại coi nó là bảo bối vậy?

Chương 331: Chiếm lĩnh thị trường (1/2)

Bước vào trung tuần tháng Năm, tiết trời đã bắt đầu hơi nóng lên.

Trên đường phố Bontar, nhiều cô gái trẻ đã vội vã thay những bộ váy áo mỏng manh, táo bạo khoe ra đôi chân thon dài trắng nõn của mình.

Thậm chí có những cô gái còn táo bạo hơn, thay cả áo khoác ngoài thành áo ngắn tay thường chỉ mặc vào mùa hè nóng nực, để lộ hai cánh tay trắng muốt và một mảng lớn da thịt trắng nõn trước ngực, như ánh nắng rực rỡ trên cao, khiến những người đàn ông trẻ tuổi hoặc không còn trẻ trên đường phải hoa mắt chóng mặt.

Như để hưởng ứng phản ứng của những cô gái táo bạo này đối với cái nóng nực trong tiết trời, các cửa hàng lớn nhỏ trong thành phố Bontar cũng nhanh chóng có những phản ứng riêng.

Đi trên đường phố Bontar, đâu đâu cũng có thể thấy trên quầy của nhiều cửa hàng đặt một hoặc vài chiếc quạt ma thuật, không ngừng thổi ra những luồng gió mát rượi, bất kể lúc này thổi quạt thật ra sẽ không khiến người ta cảm thấy mát mẻ, mà là lạnh lẽo hơn.

Nếu đến gần quan sát kỹ hơn, bạn sẽ ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, những chiếc quạt ma thuật được bày bán trong các cửa hàng này, không có chiếc nào được gắn huy hiệu của Thương hội Tân Phi ở đế, mà là được gắn những huy hiệu khác nhau.

Nói cách khác, những chiếc quạt ma thuật này không phải do Thương hội Tân Phi sản xuất!

Đối với thành phố Bontar hiện tại mà nói, đây quả thực là một điều hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù Thương hội Tân Phi được thành lập đến nay chưa đầy một năm, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, tất cả mọi người trong và ngoài thành phố Bontar đều đã coi Thương hội Tân Phi là đại diện của máy móc ma thuật, hễ nhắc đến máy móc ma thuật, chắc chắn điều đầu tiên người ta nghĩ đến chính là Thương hội Tân Phi.

Hơn nữa quạt ma thuật là sản phẩm máy móc ma thuật đầu tiên mà Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi tung ra, đối với người dân thành phố Bontar, đây có thể coi là thứ đã phá vỡ nhận thức của rất nhiều người, nên ấn tượng càng thêm sâu sắc.

Vậy mà năm nay, thời tiết vừa mới bắt đầu nóng lên, trong thành phố Bontar đã xuất hiện đủ loại quạt ma thuật, trong đó lại không có cái nào là của Tân Phi, thật sự khiến ai nấy đều hoang mang không giải thích được.

Chẳng lẽ... Thương hội Tân Phi đã từ bỏ việc sản xuất quạt ma thuật rồi sao?

"Điều này đương nhiên là không thể nào." Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của một đám người, Hứa Dịch cười lắc đầu."Thị trường quạt ma thuật còn lâu mới bão hòa, dựa vào thứ này vẫn có thể kiếm được bộn tiền, tại sao tôi phải từ bỏ?"

"Vậy Hội trưởng, tại sao chúng ta còn chưa bắt đầu sản xuất quạt ma thuật?" Trong số những Pháp sư trẻ tuổi của Viện nghiên cứu, nếu nói về hoạt bát cởi mở, đương nhiên phải kể đến Akali, nhưng nếu nói về việc không câu nệ, nghĩ gì nói nấy, thì chỉ có thể là Bella."Ngài xem, bên ngoài những cửa hàng đó đã xuất hiện rất

nhiều loại quạt ma thuật rồi, nếu chúng ta không nhanh chân lên, người ta đều chạy đi mua hết những chiếc quạt ma thuật đó, vậy quạt ma thuật của chúng ta chẳng phải là không bán được sao?"

"Đúng vậy, em ra ngoài xem rồi, những chiếc quạt ma thuật do các Thương hội khác sản xuất tuy hiệu năng vẫn không bằng quạt ma thuật Tân Phi của chúng ta, nhưng cũng không kém là bao. Hơn nữa hình dáng của những chiếc quạt ma thuật đó cũng rất đa dạng, có thể thoải mái lựa chọn." Akali cũng lo lắng phụ họa."Quan trọng nhất là, chúng bán rẻ hơn nhiều! Em có hỏi một chiếc quạt ma thuật hiệu Thiết Sơn, một chiếc chỉ bán một đồng vàng sáu mươi đồng bạc. Thấp hơn quạt ma thuật Tân Phi của chúng ta những bốn mươi đồng bạc!"

"Ừm, em cũng nghe ngóng rồi, giá cả của những thương hiệu quạt ma thuật khác đều dao động khoảng một đồng vàng năm mươi đồng bạc, thấp hơn quạt ma thuật Tân Phi của chúng ta rất nhiều, cho dù chất lượng không được tốt lắm, em nghĩ vẫn sẽ có rất nhiều người ham rẻ mà mua." Claire cũng nói.

"Ham rẻ sao?" Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ đây quả thực là một vấn đề.

Cho dù là ở Trái Đất hay Lục địa Saiens, những người ham rẻ luôn chiếm số lượng không ít.

Mà những Thương hội trong Liên minh Thương mại đã nhận được kỹ thuật sản xuất quạt ma thuật từ anh, lý do định giá quạt ma thuật của họ thấp như vậy, mục tiêu rất rõ ràng, chính là muốn đánh một trận chiến giá cả với Thương hội Tân Phi, muốn dựa vào giá bán thấp để cạnh tranh thị trường với Thương hội Tân Phi.

Nhìn từ hiện tại, hiệu quả này không được tốt lắm.

Mặc dù đúng là có không ít người vì ham rẻ mà mua một số

quạt ma thuật của thương hiệu khác về nhà, nhưng phần lớn người dân trong thành phố Bontar vẫn đang mong chờ quạt ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất.

Trải qua gần một năm hun đúc, ít nhất là trong và ngoài thành phố Bontar, nhận thức của mọi người về Tân Phi vẫn rất cao.

Nếu là cùng một loại máy móc ma thuật, thì khi mọi người muốn mua, thứ đầu tiên họ nghĩ đến sẽ luôn là Tân Phi.

Điểm này thể hiện rõ ràng nhất ở quạt ma thuật, nguyên nhân thật ra là do một số vụ tai nạn đã xảy ra ở thành phố Saltan vào năm ngoái.

Mặc dù lúc đó vẫn chưa có nhiều tờ báo như bây giờ, có thể nhanh chóng công bố những vụ tai nạn này cho công chúng, nhưng vì sự việc lúc đó khá ầm ĩ, nên cũng lan truyền khắp thành phố Saltan và một số thành phố lân cận.

Mà thành phố Bontar vì là nơi khai sinh ra quạt ma thuật, nên mọi người đương nhiên càng thêm quan tâm.

Sau khi biết được những vụ tai nạn này, tất cả mọi người so sánh với quạt ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất, thì phát hiện ra chất lượng của quạt ma thuật Tân Phi tốt hơn rất nhiều so với quạt ma thuật do Thương hội Leo sản xuất.

Chương 332: Chiếm lĩnh thị trường (2/2)

Không nói đâu xa, quạt ma thuật Tân Phi còn chưa từng xảy ra tai nạn nào, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ đánh bại quạt ma thuật do Thương hội Leo sản xuất.

Cũng chính vì chuyện này, nhận thức của mọi người về quạt ma thuật Tân Phi bỗng chốc tăng lên gấp bội, đến mức bây giờ, những thương hiệu quạt ma thuật khác đột nhiên xuất hiện ở thành phố Bontar, mặc dù giá cả thấp hơn quạt ma thuật Tân Phi rất nhiều, chất lượng thật ra cũng không kém là bao, nhưng người mua lại rất ít.

"Yên tâm đi, không ai là kẻ ngốc cả. Trước khi chưa tận mắt nhìn thấy quạt ma thuật Tân Phi của chúng ta, và tiến hành so sánh, thì không có mấy ai vào lúc này sẽ trực tiếp lựa chọn quạt ma thuật của những thương hiệu khác." Hứa Dịch tự tin nói: "Mà sau khi họ thật sự nhìn thấy quạt ma thuật Tân Phi của chúng ta, tôi dám khẳng định, họ nhất định sẽ lựa chọn chúng ta!"

Mấy người còn lại nhìn nhau, thầm nghĩ Hội trưởng đúng là tự tin thật.

Nhưng tất cả bọn họ đều là nhân viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật Thương hội Tân Phi, đương nhiên rất hiểu rõ tiến độ nghiên cứu và phát triển sản phẩm của Thương hội Tân Phi.

Mà trong bảng tiến độ nghiên cứu và phát triển do Hứa Dịch đưa ra, thậm chí còn chưa bắt đầu nghiên cứu và phát triển quạt ma thuật Tân Phi phiên bản mới nhất!

"Hội trưởng, rốt cuộc thì khi nào chúng ta mới bắt đầu nghiên cứu quạt ma thuật? Ngài có thể cho chúng em một khoảng thời gian cụ thể được không? Để chúng em còn chuẩn bị tâm lý." Bella nhịn không được hỏi.

Mấy người khác đồng loạt gật đầu.

"Nghiên cứu và phát triển?" Ngoài dự đoán của mọi người, sau khi nghe thấy câu hỏi này, Hứa Dịch lại lộ ra vẻ mặt hơi bất ngờ, chớp chớp mắt, sau đó mới cười nói: "Tôi nghĩ các bạn đã nhầm một chuyện rồi. Mặc dù các bạn đoán không sai, quạt ma thuật Tân Phi thế hệ mới đang trong quá trình nghiên cứu và phát triển, nhưng lần nghiên cứu và phát triển này không liên quan nhiều đến Viện Nghiên cứu Ma thuật, vấn đề chính cần giải quyết đều là một số vấn đề về kết cấu và vật liệu, vì vậy sẽ do Kambi và những người lùn khác phụ trách Viện nghiên cứu kết cấu, cùng với Viện nghiên cứu vật liệu hoàn thành. Đúng rồi, thiết kế kiểu dáng cũng là một công việc rất quan trọng, vì vậy Viện thiết kế trong khoảng thời gian này cũng có rất nhiều việc."

Akali ồ lên một tiếng, gật đầu: "Hèn chi mấy ngày nay không thấy Yanis ở bên cạnh ngài, thì ra là đi thiết kế kiểu dáng mới rồi."

Nghe thấy cái tên "Yanis", tất cả mọi người đều có phản ứng.

Mặc dù dưới yêu cầu của Hứa Dịch, Yanis trong khoảng thời gian gần đây đã quen với việc không tàng hình trước mặt nhân viên nội bộ của Thương hội, mọi người dần dần bắt đầu thích ứng với sự hiện diện của Elf này, không còn ngạc nhiên như lúc ban đầu nữa.

Nhưng đối với Nhân loại mà nói, Elf dù sao cũng là chủng tộc hiếm có, hơn nữa Yanis lại còn xinh đẹp như vậy, nên ai cũng rất mong được nhìn thấy cô.

"Ừm, Vivian trong khoảng thời gian này cũng rất bận. Lần

trước tôi vốn định để cô ấy cùng Stella đi dạo phố mua sắm một ít quần áo mới cho mùa hè, cô ấy cũng vì công việc mà từ chối." Hứa Dịch nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Tôi thật sự không nhận ra, tại sao hai người họ đều có tố chất của người cuồng công việc vậy? Tôi đã nói rõ là không cần thiết kế kiểu dáng vội như vậy, bọn họ không cần phải gấp gáp, nhưng hai người họ lại nói rằng kiểu dáng nhất định phải hoàn mỹ, vì vậy mỗi ngày đều như phát điên, hễ có thời gian là lại cùng nhau thảo luận về thiết kế."

Akali cười khẽ: "Hội trưởng, chuyện này ngài không hiểu rồi? Hai người họ rõ ràng là muốn thể hiện bản thân trước mặt ngài, điều này chứng minh ngài có vị trí rất quan trọng trong lòng họ. Sao nào? Ngài còn không vui sao?"

Hứa Dịch trừng mắt nhìn cô nàng: "Đừng nói bậy, Vivian thì thôi đi, Yanis tại sao lại muốn thể hiện bản thân trước mặt tôi?"

Akali mím môi cười, không nói tiếp nữa.

Hứa Dịch lười quan tâm đến cô nàng, nhìn ra cửa hỏi: "Evita đâu? Mấy người gọi tôi đến đây, nói là nhất định sẽ cho tôi xem thành quả nghiên cứu khiến tôi phải kinh ngạc, cô ấy hẳn là đi chuẩn bị rồi chứ? Sao bây giờ vẫn chưa thấy đâu?"

Akali đảo mắt: "Ngài đợi một lát." Nói xong liền chạy ra ngoài.

Một lúc sau, Akali lại chạy vào, thần thần bí bí nói: "Chuẩn bị xong rồi."

Hứa Dịch khó hiểu nhìn trái nhìn phải: "Xong rồi? Ở đâu?"

Akali và những người xung quanh cười với nhau, mấy người chạy đến đứng ở những ô cửa sổ khác nhau, sau đó Cecilia đột nhiên giơ tay lên búng ngón tay.

"Bụp-"

Căn phòng bỗng chìm vào bóng tối, thì ra là mấy người họ đồng loạt kéo rèm cửa sổ dày cộp xuống, che hết ánh nắng bên ngoài.

"Này, mấy người đang làm..."

Hứa Dịch vừa mới hỏi một câu, thì trên đỉnh đầu đột nhiên sáng lên một luồng sáng trắng chói mắt, trong nháy mắt đã chiếu sáng cả căn phòng.

"Làm gì vậy? Chơi trò này có ý nghĩa gì?" Hứa Dịch nhìn chiếc đèn ma thuật đặc biệt được treo trên trần nhà, càng thêm khó hiểu."Cũng không phải sinh nhật của ai, mà còn làm..."

Hứa Dịch đột nhiên dừng lại, ngẩn người một lúc, sau đó bỗng nhiên kích động nói: "Không đúng! Mấy người căn bản không ai chạm vào chiếc đèn đó. Chẳng lẽ... chẳng lẽ... chẳng lẽ mấy người đã giải quyết được bài toán khó về truyền tải ma lực từ xa sao?"

Chương 333: Truyền tải ma lực từ xa và điều chỉnh công suất ma lực

Trong quá trình nghiên cứu chế tạo các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng, Hứa Dịch đã sử dụng Pháp trận thay thế cho nguồn điện để vận hành, nhờ đó những Máy móc Ma thuật này có thể mô phỏng hoàn hảo các chức năng của những thiết bị gia dụng trên Trái Đất.

Nguồn động lực chính là Tinh thể Ma lực, cung cấp ma lực cho Pháp trận.

Trong hầu hết trường hợp, ý tưởng này không gặp phải trở ngại nào, Tinh thể Ma lực cung cấp ma lực cần thiết cho Pháp trận, sau đó tạo ra Ma pháp tương ứng để tạo ra các chức năng khác nhau.

Tuy nhiên, khi nghiên cứu chế tạo Đèn Ma thuật, Hứa Dịch đã gặp phải một vấn đề.

Ban đầu khi Hứa Dịch muốn phát triển Đèn Ma thuật, anh đã tưởng tượng nó giống như những chiếc đèn điện trên Trái Đất, được treo trên trần nhà để chiếu sáng cả căn phòng, nhưng vì Tinh thể Ma lực và Pháp trận phải được kết nối với thiết bị Đèn Ma thuật, nên nếu Đèn Ma thuật được treo trên trần nhà, việc bố trí công tắc sẽ rất khó khăn.

Hãy thử tưởng tượng, mỗi khi muốn bật Đèn Ma thuật trên trần nhà, bạn phải bắc một chiếc thang để nhấn công tắc ở trên cao, và khi muốn tắt nó cũng phải làm như vậy, thật là một điều

phiền phức.

Sở dĩ sảnh tiệc của Phủ Thành chủ có thể treo nhiều Đèn Ma thuật đặc biệt như vậy trên trần và tường là vì yêu cầu đặc biệt của Thành chủ, hơn nữa Phủ Thành chủ cũng có đủ người hầu để làm những việc phiền phức này.

Nhưng nếu là một gia đình bình thường, ai sẽ có đủ kiên nhẫn để leo lên leo xuống mỗi ngày chỉ để bật tắt một chiếc Đèn Ma thuật?

Không còn cách nào khác, những chiếc đèn chùm và đèn tường kỳ dị mà Hứa Dịch tưởng tượng ban đầu cuối cùng chỉ có thể trở thành một chiếc Đèn bàn Ma thuật đơn giản.

Mặc dù doanh số bán Đèn bàn Ma thuật cực kỳ khả quan, vượt xa mong đợi của Hứa Dịch, nhưng yếu tố quyết định chính là thiết kế ngoại hình tinh xảo của nó, không liên quan gì đến thiết kế thủ công cơ khí mà Hứa Dịch coi trọng nhất.

Sau đó, Hứa Dịch đã yêu cầu Akali và Evita bắt đầu nghiên cứu về cách thức truyền tải ma lực từ xa từ Tinh thể Ma lực đến Pháp trận.

Hứa Dịch cho rằng chủ đề này rất phức tạp, và có thể sẽ giống như chủ đề lập trình Pháp trận mà Sanchez đang nghiên cứu, sẽ không có kết quả trong một thời gian dài, nhưng không ngờ rằng chỉ sau vài tháng, họ đã cho anh thấy kết quả nghiên cứu rõ rệt như vậy!

Nghĩ đến những thay đổi và khả năng mà việc giải quyết vấn đề này có thể mang lại, Hứa Dịch kích động đến mức giọng nói run rẩy, nắm lấy vai Akali và hỏi: "Nói cho ta biết, có thật không? Hai người thật sự đã giải quyết được vấn đề nan giải này rồi sao?"

"Hội trưởng, ngài làm tôi đau đấy." Akali cau mày, cố gắng gỡ

tay Hứa Dịch đang nắm chặt vai mình ra."Không chỉ vậy đâu, ngài xem tiếp đi."

"Còn gì nữa? Chẳng lẽ còn có phát hiện nào quan trọng hơn cả việc giải quyết vấn đề nan giải này sao?" Hứa Dịch kinh ngạc hỏi.

"Xem là biết ngay." Akali cười đắc ý với Hứa Dịch, quay đầu hét lớn ra ngoài: "Evita, có thể bắt đầu thí nghiệm thứ hai rồi!"

Sau đó, Akali chỉ tay lên chiếc đèn chùm Ma thuật do chính tay Evita thiết kế và chế tạo.

Hứa Dịch khó hiểu ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào chiếc đèn chùm Ma thuật, tự nhủ thứ này vừa rồi đã chứng minh cho mình thấy Evita và những người khác đã giải quyết được vấn đề truyền tải ma lực từ xa, chẳng lẽ còn có thể tạo ra trò mới nào nữa sao?

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Hứa Dịch bỗng phát hiện ánh sáng của chiếc đèn chùm Ma thuật dường như yếu hơn một chút so với ban nãy.

Nhìn kỹ lại, phát hiện đây không phải là ảo giác.

Ánh sáng trắng chói mắt phát ra từ đèn chùm Ma thuật dần dần yếu đi dưới ánh mắt của Hứa Dịch, không lâu sau, ánh sáng ban đầu có thể chiếu sáng cả căn phòng, vậy mà trở nên cực kỳ yếu ớt, chỉ có thể phát ra chút ánh sáng le lói trong bóng tối như một con đom đóm.

Thấy chiếc Đèn Ma thuật sắp tắt hẳn, ánh sáng lại bắt đầu dần sáng lên, không lâu sau đã trở lại độ sáng ban đầu.

Thấy ánh sáng lại bắt đầu yếu đi, Hứa Dịch bỗng hét lớn: "Dừng lại!"

Sự thay đổi độ sáng của Đèn Ma thuật ngay lập tức dừng lại, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, rồi lại hét lớn: "Evita, thử cho nó sáng

hơn một chút xem."

Evita không biết đang trốn ở đâu bên ngoài bèn đáp lại một tiếng trong trẻo, ánh sáng của Đèn Ma thuật quả nhiên lại sáng hơn một chút.

Ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chùm Ma thuật trên trần nhà một lúc, Hứa Dịch cúi đầu nhìn chằm chằm Akali và hỏi: "Akali, ngoài việc giải quyết vấn đề truyền tải ma lực từ xa, các cô còn giải quyết được cả vấn đề điều chỉnh công suất ma lực truyền vào sao?"

Nụ cười trên mặt Akali càng thêm đắc ý, cười híp mắt nói: "Hội trưởng, ngài đoán xem?"

"Trả lời ta!" Hứa Dịch bỗng gầm lên.

Tất cả mọi người đều giật mình, Akali càng hoảng sợ hơn, đưa tay ôm ngực, ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng, ngài... ngài sao vậy? Đúng vậy, chúng tôi đã giải quyết được vấn đề điều chỉnh công suất ma lực truyền vào, sao vậy? Chẳng lẽ ngài không vui sao?"

Hứa Dịch nhìn chằm chằm Akali, khiến Akali sởn gai ốc, thậm chí còn lùi lại một bước, nhưng một lúc sau, anh bỗng phá lên cười ha hả, sải bước đến trước mặt Akali, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm chầm lấy Akali.

"Vui chứ! Ta vui quá đi mất! Ha ha, tốt quá! Tốt quá! Giải quyết được hai vấn đề này, lý tưởng của ta thật sự có thể thực hiện rồi!" Hứa Dịch kích động đến mức nói năng lộn xộn, vừa lớn tiếng giải tỏa, vừa vỗ mạnh vào lưng Akali."Akali, ta thật sự rất cảm ơn cô! Cô quả nhiên là một Cỗ máy Ma thuật sư xuất sắc, ta nhất định phải thưởng cho cô thật hậu hĩnh!"

Nói xong, Hứa Dịch buông Akali đang cứng đờ người ra, quay

người, ôm chầm lấy Bella đang đứng ngây người bên cạnh, cũng vỗ mạnh vào lưng cô nàng vài cái, khen ngợi vài câu, sau đó quay sang những người khác.

Đi một vòng như vậy, Hứa Dịch thậm chí còn không bỏ qua Shuchi, người luôn tỏ thái độ lạnh nhạt với anh, ôm tất cả mọi người một cách nhiệt tình.

Tuy nhiên, sau khi ôm người cuối cùng là Cecilia, nhìn thấy Evita vừa bước vào, Hứa Dịch vừa định xông tới thì bị Evita giơ tay ngăn lại.

"Hội trưởng, xin ngài bình tĩnh lại, hãy nghĩ đến cảm xúc của Stella." Evita bình tĩnh nói.

Nghe thấy ba chữ "Stella", Hứa Dịch sững người, lập tức như bị dội một gáo nước lạnh từ đầu xuống chân, lập tức lấy lại bình tĩnh.

"A... phải rồi, là ta quá kích động, xin lỗi." Hứa Dịch cười gượng gạo với Evita, quay đầu lại xin lỗi Akali, Bella, Cecilia và Claire.

Còn về hai chàng trai, đương nhiên là bị loại trừ.

Mặc dù bốn cô gái đều đỏ mặt, nhưng rõ ràng là không để bụng lắm.

Bella thậm chí còn dang hai tay về phía Hứa Dịch và cười nói: "Hội trưởng, đến đây, chúng ta ôm thêm cái nữa, tôi thấy được ngài ôm rất thoải mái."

Claire bèn liếc cô nàng: "Thôi đi, đừng có mê trai nữa, Hội trưởng có Stella rồi, sẽ không để ý đến cô đâu."

Bella cười nói: "Tôi chỉ muốn được Hội trưởng ôm thôi mà, không có ý gì khác."

Hứa Dịch lắc đầu bật cười: "Thôi nào, đừng trêu tôi nữa. Vừa rồi là tôi hơi quá khích, kết quả là hơi thất thố."

"Hội trưởng, tại sao giải quyết được hai vấn đề này, ngài lại vui như vậy?" Bella tò mò hỏi."Trước đó chúng ta đã nghiên cứu thành công Máy làm bánh mì Ma thuật, bán được rất nhiều, cũng không thấy ngài như vậy."

"Đúng vậy, trong ấn tượng của tôi, ngài luôn rất điềm tĩnh, chưa bao giờ thất thố như vậy, hôm nay là thế nào vậy? Tôi thấy hai vấn đề này cũng không phải là vấn đề gì quá to tát." Claire cũng nói.

"Đó là vì các cô chưa hiểu được ý nghĩa to lớn của việc giải quyết hai vấn đề này." Hứa Dịch mỉm cười."Nói như vậy đi, một khi hai vấn đề cơ bản và quan trọng nhất này được giải quyết, toàn bộ Công nghiệp Ma thuật trên Lục địa Saiens sẽ thay đổi. Và một khi nghiên cứu sâu hơn về vấn đề này, ta dám đảm bảo rằng các cô sẽ thấy cuộc sống của tất cả mọi người sẽ thay đổi long trời lở đất!"

"Có khoa trương như vậy không?" Akali, người đã đỏ mặt im lặng từ nãy đến giờ sau khi bị Hứa Dịch ôm, lúc này mới trở lại bình thường, ngạc nhiên hỏi."Hội trưởng, ngài có phải là đang phóng đại quá rồi không?"

"Có phóng đại hay không, sau này các cô sẽ biết."

Hứa Dịch biết rằng việc khiến họ hiểu được cảnh tượng mà mình mô tả là điều không thể, bởi vì suy cho cùng họ không giống như anh, xuyên không từ Trái Đất đến đây, đã từng sống trong xã hội hiện đại hóa công nghiệp.

Vì vậy, anh không giải thích thêm nữa, mà trầm ngâm một lúc, cười vỗ tay và nói lớn: "Được rồi, vì Viện Nghiên cứu Ma thuật đã đạt được bước đột phá lớn trong nghiên cứu lần này, với tư cách

là Hội trưởng, ta thay mặt Thương hội trao tặng Viện Nghiên cứu Ma thuật một phần thưởng đặc biệt. Còn về số tiền thưởng..."

Tất cả mọi người, bao gồm cả Evita và Cecilia, đều vểnh tai lên nghe.

Họ không hiểu ý nghĩa to lớn của việc giải quyết hai vấn đề này, nhưng họ đương nhiên hiểu được phần thưởng.

Nhìn từ sự phấn khích của Hứa Dịch, số tiền thưởng đặc biệt lần này chắc chắn sẽ không thấp.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua khuôn mặt đầy mong đợi của mọi người, cố ý úp mở, dừng một chút, rồi mới lại cao giọng nói tiếp: "Năm nghìn đồng vàng!"

Vừa dứt lời, căn phòng lập tức chìm vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập.

Một lúc sau, Bella mới nuốt nước miếng, khó khăn hỏi: "Hội... Hội trưởng, ngài... không lừa chúng tôi chứ?"

"Ta lừa các cô làm gì?" Hứa Dịch cười nói:

"Vậy... ngài thật sự định thưởng cho chúng tôi năm nghìn đồng vàng một lần sao?" Claire không chắc chắn hỏi.

"Đương nhiên, từ khi nào mà ta nói mà không giữ lời?"

Cecilia há miệng, nhưng cuối cùng lại không hỏi.

Akali thì reo lên một tiếng, chạy đến bên cạnh Hứa Dịch, ôm chầm lấy cánh tay trái của anh, lắc mạnh, phấn khích nói: "Tôi biết ngay là Hội trưởng tốt nhất mà! Ha ha, tốt quá tốt quá! Tổng cộng năm nghìn đồng vàng, cho dù chia đều, mỗi người cũng được mấy trăm đồng vàng. Tôi muốn dùng số tiền này mua cho mình thật nhiều quần áo mới, còn muốn mua..."

Nhìn Akali đang vô cùng phấn khích, Hứa Dịch lắc đầu, cẩn thận rút tay ra, vừa định lên tiếng thì Shuchi đột nhiên lạnh lùng nói: "Tôi không cần. Hai nghiên cứu này tôi đều không tham gia, tiền này không có phần của tôi."

Chương 334: Evita, Viện trưởng (1/2)

Mọi người đều sửng sốt, đồng thời nhìn về phía Shuchi.

Lúc này, Jericho bên cạnh Shuchi do dự một chút, cũng lắc đầu nói: "Ừm, Shuchi nói đúng, chúng ta không tham gia vào hai nghiên cứu này, nên không nên chia số tiền này. Tôi cũng không cần."

Bella đứng bên cạnh Jericho đưa tay huých anh ta một cái, nhỏ giọng nói: "Này, Jericho, cậu bị điên à? Mỗi người có thể chia được mấy trăm đồng vàng đấy, cậu không cần? Có số tiền này, bệnh của bố cậu sẽ..."

"Đừng nói nữa!" Jericho quát khẽ một tiếng, ngăn Bella tiếp tục nói, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Hứa Dịch, cười gượng gạo nói: "Hội trưởng, hai nghiên cứu này luôn là do Evita và Akali phụ trách chính, sau đó Bella và mấy cô gái khác cũng tham gia, còn tôi và Shuchi thì không hề nhúng tay vào. Số tiền này là ngài đặc biệt thưởng cho hai nghiên cứu này, lẽ ra nên để họ chia nhau, không liên quan gì đến chúng tôi."

Nhìn Bella liên tục nháy mắt với mình, Hứa Dịch trầm ngâm một lát, gật đầu: "Được rồi, cậu nói cũng có lý. Vì hai người không tham gia vào hai nghiên cứu này, vậy mà vẫn chia tiền cho hai người thì đúng là không ổn. Vậy đi, tiền thưởng lần này sẽ do các nhà nghiên cứu tham gia hai nghiên cứu này chia đều. Còn về sau này... Evita, tôi muốn giao cho cô thêm một công việc."

Evita có chút ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng, xin cứ nói."

"Bây giờ Viện Nghiên cứu Ma thuật này có ngày càng nhiều nhà nghiên cứu, nhất định phải có người dẫn dắt, vì vậy tôi quyết định chọn ra một người trong số đó làm Viện trưởng. Mà trong Viện nghiên cứu này, ngoài Stella ra, thì cô và Akali là người có thâm niên nhất. Stella bây giờ rất ít tham gia vào các công việc nghiên cứu Ma pháp cụ thể, vậy nên ngoài cô ấy ra, chỉ còn lại cô và Akali. Bây giờ tôi quyết định để cô đảm nhiệm chức Viện trưởng, cô có đồng ý nhận không?" Hứa Dịch hỏi.

"A?" Mọi người đều sững sờ, Evita càng kinh ngạc đến mức há hốc mồm, một lúc sau mới liên tục lắc đầu nói: "Không, không được, tôi chỉ là một nhà nghiên cứu bình thường, không đủ năng lực đảm nhiệm chức vụ Viện trưởng. Hội trưởng, ngài vẫn nên đổi người khác đi? Ví dụ như Cecilia, tôi thấy cô ấy rất phù hợp."

Cecilia dứt khoát lắc đầu: "Tôi ủng hộ Evita."

"Tôi cũng ủng hộ."

"Ừm, tôi đồng ý. Evita làm Viện trưởng rất phù hợp."

"Đúng, tôi cũng nghĩ vậy."...

Những người khác lần lượt phụ họa, không lâu sau đã đạt được ý kiến thống nhất.

Akali trừng mắt, không phục nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, tại sao tôi và Evita đều có thâm niên như nhau, mà ngài lại chọn cô ấy mà không cân nhắc đến tôi?"

Hứa Dịch trợn trắng mắt: "Được rồi, nhiệm vụ đầu tiên tôi giao cho Viện trưởng này chính là xây dựng một hệ thống khen thưởng chi tiết và đầy đủ, cô có muốn làm không?"

"Vậy thì thôi..." Akali liên tục xua tay."Công việc rắc rối như vậy, vẫn là Evita thích hợp hơn, tôi không làm được."

Mọi người vốn đã biết Akali đang nói đùa, bây giờ nhìn thấy phản ứng của cô nàng, đều không nhịn được bật cười.

Hứa Dịch quay sang Evita: "Cô xem, mọi người đều đồng ý để cô làm Viện trưởng, cô còn gì để từ chối nữa?"

"Nhưng mà..." Evita cúi đầu cắn môi do dự một lúc, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt đã trở nên kiên định."Được rồi, nếu Hội trưởng đã mong muốn tôi làm Viện trưởng này, vậy tôi sẽ nhận lời. Nếu có gì làm chưa tốt, mong Hội trưởng và mọi người cứ việc chỉ ra."

Mọi người cùng vỗ tay, coi như chúc mừng Evita, cũng coi như xác định chuyện này.

"Được rồi, tôi có một số việc muốn dặn dò riêng Viện trưởng đại nhân của chúng ta, mọi người giải tán trước đi." Hứa Dịch cười nói, đợi mọi người lần lượt giải tán, ra hiệu cho Evita đi theo mình vào phòng trong.

"Vừa rồi Bella nói bố của Jericho bị sao vậy?" Ngay khi vừa ngồi xuống, Hứa Dịch liền hỏi Evita.

"Tôi biết ngay là Hội trưởng sẽ hỏi chuyện này mà." Evita khẽ mỉm cười, sau đó thở dài, đáp: "Bố của Jericho bị bệnh nặng đã lâu, cần tiền để chữa trị. Nhưng nghe nói chi phí điều trị rất lớn, nhà họ căn bản không lo nổi. Tuy bây giờ bố cậu ấy vẫn có thể duy trì bằng cách uống thuốc, nhưng cũng tốn rất nhiều tiền. Nếu không phải như vậy, cậu ấy cũng sẽ không nghe Akali nói ở Thương hội Tân Phi của chúng ta một tháng có thể kiếm được mười mấy thậm chí là hơn hai mươi đồng vàng, mà lập tức đến ngay."

"Thì ra là vậy." Hứa Dịch gật đầu."Vài trăm đồng vàng là đủ chữa khỏi bệnh cho bố cậu ấy rồi sao?"

Evita lắc đầu: "Chắc là không đủ. Trước đây ở Học viện, cậu

ấy từng nói, muốn chữa khỏi hoàn toàn bệnh cho bố mình, ít nhất cũng phải hai nghìn đồng vàng. Nhà họ căn bản không thể nào gom góp được số tiền lớn như vậy, nên trên thực tế, bố cậu ấy bây giờ... cơ bản là đang chờ chết."

Nói đến đây, trên mặt Evita thoáng qua một tia u ám, sau đó lại nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt đầy mong đợi, hỏi: "Hội trưởng, em biết kỳ thực ngài là người rất tốt bụng, ngài cố ý hỏi em chuyện này, có phải là muốn thay mặt cậu ấy chi trả số tiền chữa bệnh cho bố cậu ấy không?"

"Trông tôi giống người tốt đến vậy sao?" Hứa Dịch mỉm cười, trầm ngâm nói: "Tôi quả thực muốn giúp cậu ấy một tay, dù sao hai nghìn đồng vàng đối với tôi và Thương hội Tân Phi mà nói không phải là số tiền quá lớn, hoàn toàn có thể chi trả được. Nhưng Evita, em cũng thấy đấy, Jericho là người rất tự trọng, nếu tôi trực tiếp chạy đến nói với cậu ấy rằng tôi bằng lòng tài trợ cho cậu ấy hai nghìn đồng vàng để chữa bệnh cho bố cậu ấy, e rằng cậu ấy sẽ không nhận. Em không thấy ngay cả mấy trăm đồng vàng dễ dàng có được này, cậu ấy cũng từ chối sao?"

Hai hàng lông mày thanh tú của Evita khẽ nhíu lại.

"Bố là người thân nhất của mình, so với lòng tự trọng, tính mạng của bố hiển nhiên quan trọng hơn nhiều. Jericho làm như vậy tuy có thể khiến người ta cảm thấy cậu ấy rất tự trọng, nhưng lại đánh mất cơ hội cứu chữa cho bố mình, tôi rất không thích cách làm này của cậu ấy."

Hứa Dịch có chút bất ngờ nhìn Evita, nhìn thấy trong đôi mắt trong veo, hiền dịu của cô nàng ẩn chứa một tia giận dữ không hề che giấu.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi quen biết Evita, anh nhìn thấy cô ấy tức giận.

"Tôi cũng rất không thích cách làm này." Hứa Dịch nói."Nhưng đó là sự thật, chúng ta không thể thay đổi được. Vì chúng ta thực sự muốn giúp đỡ Jericho, vậy thì phải đứng trên lập trường của cậu ấy mà suy nghĩ thật kỹ, xem nên làm thế nào để cậu ấy chấp nhận."

Chương 335: Evita, Viện trưởng (2/2)

Evita nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng, ý ngài là thật sao?"

Hứa Dịch sửng sốt: "Chuyện kiểu này mà em cũng có thể đem ra đùa sao?"

Evita hơi sững người, sắc mặt bỗng nhiên đỏ ửng, cúi đầu xuống: "Hội trưởng, ngài nói đúng, em không nên hỏi như vậy."

Hứa Dịch xua tay: "Không sao. Vừa rồi tôi có suy nghĩ, kỳ thực có một cách mà Jericho chắc chắn sẽ chấp nhận, đó chính là thành lập một quỹ cứu trợ đặc biệt trong Thương hội của chúng ta."

"Quỹ cứu trợ đặc biệt?" Evita vẫn cúi đầu."Cái này dùng để làm gì?"

"Thứ này dành cho tất cả nhân viên của Thương hội Tân Phi. Cái gọi là quỹ cứu trợ đặc biệt, chính là chỉ cần là nhân viên của Thương hội Tân Phi, nếu gặp phải khó khăn đặc biệt nào đó, cần sử dụng một lượng lớn tiền đầu tư , có thể nộp đơn xin quỹ này để được cứu trợ đặc biệt. Một khi Thương hội xác minh là sự thật, có thể căn cứ vào tình hình cụ thể để cấp tiền đầu tư cho nhân viên."

Evita kinh ngạc hỏi: "Miễn phí sao?"

"Tất nhiên là không. Nhân viên được cứu trợ đặc biệt, phải dùng chính công việc của mình trong Thương hội để từng bước hoàn trả số tiền cứu trợ mà mình đã nhận được. Ví dụ, nếu gia đình em gặp khó khăn gì đó, xin được một nghìn đồng vàng từ quỹ

cứu trợ đặc biệt, vậy thì em phải dùng tiền lương kiếm được từ công việc của mình trong Thương hội để trả nợ. Đương nhiên, không thể nào yêu cầu em mỗi tháng đều dùng toàn bộ tiền lương để trả nợ, mà là mỗi tháng cố định trả một khoản."

"Cụ thể là bao nhiêu thì phải xem tình hình, ví dụ như bây giờ một tháng lương của em là hai mươi lăm đồng vàng, sau khi đảm nhiệm chức Viện trưởng, tôi sẽ tăng lương cho em lên ba mươi đồng vàng một tháng, như vậy mỗi tháng em có thể bỏ ra hai mươi đồng vàng để trả nợ. Hai nghìn đồng vàng, chỉ cần hơn tám năm là có thể trả hết. Nếu như trong thời gian đó lương của em lại tăng lên, thậm chí có thể trả hết sớm hơn một chút."

Nghe Hứa Dịch giải thích, Evita căn bản không để ý đến việc Hứa Dịch đề cập đến chuyện tăng lương cho mình, mà là im lặng tính toán trong lòng, phát hiện ra Hứa Dịch nói không sai chút nào.

Nếu như thực sự có một quỹ cứu trợ đặc biệt như vậy, thì đối với tất cả nhân viên của Thương hội Tân Phi mà nói, đều là một phúc lợi cực kỳ quan trọng.

"Nhưng mà Hội trưởng, em cảm thấy trong này có rất nhiều lỗ hổng. Ví dụ như, nếu có nhân viên nào đó xin được một khoản tiền cứu trợ lớn, sau đó lại rời khỏi Thương hội Tân Phi, hơn nữa lại không có đủ thu nhập để trả nợ, chẳng phải số tiền đó sẽ mất trắng sao?" Evita cau mày hỏi.

"Em quả nhiên là cô gái cẩn thận, chu đáo, không hổ là người được tôi chọn làm Viện trưởng." Hứa Dịch cười khen một câu, nói tiếp: "Lỗ hổng chắc chắn là có, nhưng chúng ta có thể từng bước hoàn thiện để bù đắp những lỗ hổng này. Dù sao, chúng ta cũng không thể vì sợ những vấn đề này mà không làm gì cả, đúng không?"

Evita ngơ ngác nhìn Hứa Dịch, trên mặt lộ vẻ hơi bàng hoàng, một lúc sau, bỗng nhiên khẽ thở dài: "Có đôi khi, em thật sự rất

ngưỡng mộ Stella."

"Hửm? Em nói gì cơ?" Hứa Dịch đang cố gắng nhớ lại những quỹ từ thiện nào đó trên Trái đất có tính chất tương tự, xem có thể tìm được chế độ nào để tham khảo hay không, căn bản không nghe rõ lời thì thầm của Evita.

"Không có gì." Evita lắc đầu, lấy lại tinh thần, đáp: "Hội trưởng, nếu có một quỹ cứu trợ đặc biệt như vậy, em nghĩ Jericho sẽ không từ chối đâu. Chỉ cần chúng ta nói rõ với cậu ấy là sau này vẫn phải trả nợ, em nghĩ cậu ấy sẽ không cảm thấy như vậy là làm tổn hại đến lòng tự trọng của mình."

"Đúng, chính là như vậy. Nhưng cụ thể phải nói thế nào để thuyết phục cậu ấy, còn phải dựa vào những người bạn học cũ như các em. Còn về việc cụ thể làm thế nào... Tôi giao hết cho em." Hứa Dịch nói.

"Vâng, cứ giao cho em, ngài yên tâm." Evita gật đầu thật mạnh.

Hứa Dịch mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa, trên mặt thoáng qua một tia phức tạp, đột nhiên hạ thấp giọng hỏi Evita: "Hôm nay không thấy Vina và Rem đâu cả, hai người họ cùng ra ngoài sao?"

"Không ạ. Nhà Vina tỷ có chút việc, sáng sớm đã đi rồi, còn dặn chúng em khi nào gặp ngài thì xin phép ngài cho tỷ ấy nghỉ ba ngày. Vừa rồi em mải trình bày kết quả nghiên cứu với ngài, suýt chút nữa thì quên mất." Evita đáp.

"Có chút việc? Việc gì? Nghiêm trọng không?" Hứa Dịch ngạc nhiên hỏi.

"Em không rõ, Vina tỷ không nói. Nhưng nhìn dáng vẻ của tỷ ấy, hình như không nghiêm trọng lắm."

"Vậy thì tốt. Vậy còn Rem đâu? Sao cậu ta cũng không có ở đây?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Rem là sau khi Vina tỷ đi thì mới ra ngoài, cậu ấy nói là có chút việc đột xuất, phải đến chiều mới về."

"Thật sao?" Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, vẻ mặt có chút do dự.

Evita nhịn không được hỏi: "Sao vậy ạ? Ngài đột nhiên hỏi đến bọn họ, là có việc gì muốn tìm bọn họ sao?"

Hứa Dịch nhìn Evita, bình tĩnh lại, nghiêm túc nói: "Evita, những lời tôi nói với em tiếp theo, đừng tiết lộ ra ngoài, hiểu chưa?"

Evita giật mình, ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch, thấy anh vẻ mặt nghiêm túc, suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu.

"Tốt. Vậy tôi hỏi em một câu, trong khoảng thời gian này, Rem ra ngoài nhiều không?" Hứa Dịch hỏi.

Evita nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Khá nhiều. Đại khái là cách vài ngày lại ra ngoài một lần."

"Mỗi lần cậu ta ra ngoài thường mất bao lâu?" Hứa Dịch tiếp tục hỏi.

"Không nhất định. Nhiều nhất là nửa ngày, ít nhất là chưa đến một tiếng."

"Cậu ta có nói là ra ngoài làm gì không?"

"Không, cậu ấy chưa bao giờ nói." Sau khi trả lời xong, Evita nhịn không được hỏi: "Hội trưởng, chẳng lẽ... Rem cậu ấy... cậu ấy có vấn đề gì sao?"

Hứa Dịch thở dài, lắc đầu: "Tôi không mong cậu ta có vấn đề gì, nhưng mà... thôi, đừng nói chuyện này nữa. Evita, em có thể phối hợp với tôi diễn một vở kịch không?"

"Diễn kịch?" Evita lại một lần nữa ngạc nhiên.

Chương 336: Chủ động quảng bá (1/2)

Màn đêm buông xuống, dinh thự của Hội trưởng Lanke lại một lần nữa sáng đèn.

Không cần phải nói, đây lại là một bữa tiệc do Hội trưởng Lanke tổ chức tại nhà.

Bữa tiệc lần này vẫn được tổ chức dưới danh nghĩa Hội trưởng Liên minh Thương mại Thành phố Bontar, và khách mời tất nhiên là những người đứng đầu các Thương hội trong Liên minh Thương mại.

Tuy nhiên, không giống như bầu không khí náo nhiệt và ồn ào thường thấy trong những bữa tiệc như thế này, bầu không khí của bữa tiệc hôm nay có phần trầm lắng, nét mặt của các Hội trưởng Thương hội không còn vẻ phấn chấn như thường lệ, thay vào đó là một tia buồn bực khó giấu.

Một vài Hội trưởng Thương hội tụ tập lại, thì thầm trò chuyện một lúc, rồi cùng thở dài và lắc đầu.

Nếu có ai đó nghe lén cuộc trò chuyện của họ, họ sẽ nghe thấy từ "Quạt ma thuật" xuất hiện với tần suất rất cao.

Trong khoảng thời gian này, nhờ vào kỹ thuật sản xuất Quạt ma thuật mà Hứa Dịch đã chia sẻ vào năm ngoái, hầu hết các Thương hội trong Liên minh Thương mại Thành phố Bontar đều bắt đầu đầu tư vào việc sản xuất Quạt ma thuật, đến nỗi hàng chục loại Quạt ma thuật mang thương hiệu khác nhau đã xuất hiện cùng lúc ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Tuy nhiên, đã hơn nửa tháng kể từ khi chiếc Quạt ma thuật mang thương hiệu khác đầu tiên được tung ra thị trường, doanh số bán Quạt ma thuật của tất cả các Thương hội đều rất ảm đạm, thậm chí có thể nói là thảm hại.

Nếu tình trạng này tiếp tục, tất cả các Thương hội sẽ bị thua lỗ nặng.

Khoản đầu tư vào việc sản xuất Quạt ma thuật có nguy cơ bị đổ sông đổ biển.

Đây là một khoản đầu tư khổng lồ mà ngay cả những Thương hội lớn cũng không thể bỏ qua, nếu không thu được lợi nhuận gì thì chắc chắn sẽ gây ra những ảnh hưởng nghiêm trọng.

Vì vậy, tại bữa tiệc của Liên minh Thương mại lần này, những người đứng đầu các Thương hội đều lộ vẻ mặt u sầu.

"Cảnh tượng này thật hiếm thấy." Người duy nhất trong bữa tiệc vẫn có thể giữ được tâm trạng tốt là Hội trưởng Moon Cruz của Thương hội Amli.

Nhìn nét mặt hơi chán nản của những người khác trong bữa tiệc, anh ta thậm chí còn có chút hả hê.

"Tôi đã nói rồi, không phải ai cũng có thể chơi Máy móc Ma thuật, tại sao cứ phải chen chúc vào đó? Bây giờ không nghe lời khuyên của tôi, tất cả đều phải chịu thiệt rồi chứ?"

Hội trưởng Samuel Vincent của Thương hội Armani bên cạnh khẽ cau mày: "Hội trưởng Cruz, tôi nói này, cho dù Thương hội Amli của ông lần này không bị thua lỗ, thì ông cũng không nên ở đây nói mát như vậy chứ? Hơn nữa, ông thực sự cam tâm từ bỏ việc kinh doanh Máy móc Ma thuật đầy hứa hẹn này sao?"

"Nói là hoàn toàn cam tâm thì chắc chắn là nói dối." Hội trưởng Cruz nghĩ ngợi rồi đáp."Nhưng không cam tâm thì sao? Tôi

không cho rằng Thương hội Amli của chúng ta có nền tảng kỹ thuật hùng hậu về Máy móc Ma thuật như Thương hội Tân Phi, cũng không có cái đầu thiên tài như Hứa Dịch, vì vậy tốt hơn hết là chúng ta nên tiếp tục làm tốt ngành xây dựng mà chúng ta giỏi. Dù sao thì tôi thấy triển vọng của ngành này sẽ ngày càng tốt hơn, nếu làm tốt thì sớm muộn gì Thương hội Amli của chúng ta cũng sẽ trở thành một Thương hội lớn thực sự."

Hội trưởng Vincent nhìn Hội trưởng Cruz với vẻ mặt kỳ lạ: "Ông sẽ không phải là đã bí mật đạt được thỏa thuận gì với Hứa Dịch đấy chứ? Vì vậy, lần này mới hoàn toàn không có hứng thú với việc sản xuất Quạt ma thuật?"

Hội trưởng Cruz lắc đầu: "Không, tôi và cậu ấy không có bất kỳ thỏa thuận nào. Và trái ngược với những gì ông đoán, Hội trưởng Hứa không chỉ không có ý kiến gì về việc Thương hội Amli của chúng ta gia nhập thị trường Quạt ma thuật, mà ngược lại còn liên tục hỏi tôi có muốn tham gia hay không. Chỉ là tôi không ngốc đến mức bị cậu ấy lừa."

Hội trưởng Vincent có chút khó chịu, lần này Thương hội Armani do ông ta đứng tên cũng đầu tư một phần tiền để thử sản xuất và bán Quạt ma thuật, tự nhiên cũng bị Hội trưởng Cruz mắng là "ngốc".

Hội trưởng Cruz không nhìn sắc mặt của Hội trưởng Vincent, chỉ tay vào những người trong bữa tiệc và nói tiếp: "Ông xem, hiện tại ở đây có ít nhất gần ba mươi Hội trưởng của các Thương hội lớn ở Thành phố Bontar. Nếu mỗi Thương hội của họ đều muốn sản xuất Quạt ma thuật, thì ngay cả khi mỗi Thương hội chỉ mua một dây chuyền sản xuất Quạt ma thuật, thì cộng lại cũng gần ba mươi dây chuyền. Còn một dây chuyền sản xuất giá bao nhiêu... Tôi nghĩ Hội trưởng Vincent ông còn rõ hơn tôi."

Hội trưởng Vincent gật đầu: "Một dây chuyền sản xuất hoàn chỉnh, Thương hội Tân Phi ra giá tám nghìn đồng vàng, cũng

không thể nói là đắt."

"Nếu chỉ là một dây chuyền sản xuất thì tất nhiên là không đắt. Nhưng ba mươi dây chuyền thì sao? Đó là hơn hai trăm nghìn đồng vàng!" Hội trưởng Cruz hơi cao giọng."Nghĩ kỹ xem, chỉ riêng việc bán những dây chuyền sản xuất này, Thương hội Tân Phi đã kiếm được hơn hai trăm nghìn đồng vàng, nếu tính lợi nhuận ròng, tôi tin chắc chắn sẽ vượt quá một trăm năm mươi nghìn, ông có tin không?"

Hội trưởng Vincent cười khổ và tiếp tục gật đầu: "Tất nhiên là tôi tin. Lợi nhuận của Thương hội Tân Phi luôn rất cao, nhưng ông cũng không thể làm gì được, bởi vì những thứ này chỉ có Thương hội của họ mới có thể sản xuất được."

"Cho nên, chỉ riêng việc bán dây chuyền sản xuất đã kiếm được một trăm năm mươi nghìn đồng vàng, chưa kể đến việc sau này những Máy công cụ Ma thuật đó bị hỏng, các ông còn phải tìm đến Thương hội Tân Phi để sửa chữa và bảo trì, những việc này đều phải tốn tiền. Tính ra, Thương hội Tân Phi có thể kiếm được ít nhất hơn hai trăm nghìn đồng vàng từ việc này. Vậy một chiếc Quạt ma thuật có thể kiếm được bao nhiêu? Chắc là chưa đến một đồng vàng phải không? Hai trăm nghìn đồng vàng, nghĩa là phải bán được đủ hai trăm nghìn chiếc Quạt ma thuật mới có thể kiếm được số tiền đó. Ông nghĩ rằng bây giờ ở Thành phố Bontar có thể bán được nhiều Quạt ma thuật như vậy sao?" Hội trưởng Cruz lại hỏi.

Chương 337: Chủ động quảng bá (2/2)

"Ở Thành phố Bontar thì tất nhiên là không thể. Nhưng chúng ta hoàn toàn có thể bán đến những nơi khác mà." Hội trưởng Vincent bị Hội trưởng Cruz nói cho một tràng, có chút không phục. Ông ta phản bác: "Cho dù bây giờ người dân Thành phố Bontar chỉ công nhận Quạt ma thuật Tân Phi, nhưng những nơi khác ở Vương quốc Lanpari có thể không phải ai cũng như vậy. Chỉ cần chúng ta vận chuyển những chiếc Quạt ma thuật do chúng ta sản xuất đến những nơi xa hơn, tôi tin chắc chắn sẽ có rất nhiều người mua. Hãy thử nghĩ xem, khi Quạt ma thuật mới xuất hiện vào năm ngoái, người dân Thành phố Bontar đã phát cuồng như thế nào. Những người ở các thành phố khác chưa từng thấy Quạt ma thuật, sau khi nhìn thấy những chiếc Quạt ma thuật mà chúng ta vận chuyển đến, nhất định cũng sẽ phát cuồng!"

"Thật sao?" Hội trưởng Cruz khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài, thầm nghĩ Hứa Dịch thật sự đã dự đoán phản ứng của những người này không sai chút nào.

Có lẽ Hội trưởng Vincent nói đúng, chỉ cần những Thương hội này của Liên minh Thương mại hợp tác với nhau, sử dụng kênh bán hàng của mình để vận chuyển Quạt ma thuật mà họ sản xuất đến mọi miền đất nước của Vương quốc Lanpari, thì nhất định sẽ gây sốt.

Nhưng như vậy thì lại vô tình giúp Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi một việc lớn.

Hứa Dịch thường nói trong những cuộc trò chuyện với Hội

trưởng Cruz rằng, điều cậu ấy mong muốn nhất là Máy móc Ma thuật có thể nhanh chóng phổ biến rộng rãi trên toàn Vương quốc Lanpari, thậm chí là toàn bộ Lục địa Saiens, để mọi người đều biết đến và chấp nhận, và cuối cùng là công nhận Máy móc Ma thuật là một điều mới mẻ.

Chỉ bằng cách này, thị trường Máy móc Ma thuật mới thực sự trở nên rộng lớn, chiếc bánh này mới thực sự được làm lớn.

Nhưng Thương hội Tân Phi được thành lập chưa lâu, thực lực còn rất yếu, hiện tại căn bản không có cách nào làm được điều này, vì vậy cậu ấy vẫn luôn hy vọng các Thương hội lớn khác có thể giúp cậu ấy quảng bá và phổ biến Máy móc Ma thuật.

Giờ đây, các Thương hội của Liên minh Thương mại Thành phố Bontar, vì muốn bán được số lượng lớn Quạt ma thuật tồn kho, đã buộc phải bắt đầu đưa Quạt ma thuật đến mọi miền đất nước của Vương quốc Lanpari, điều này chẳng khác nào chủ động giúp Hứa Dịch hoàn thành điều mà cậu ấy mong muốn nhất.

Nghĩ đến đây, Hội trưởng Cruz chợt giật mình trong lòng.

Năm ngoái, ngay sau khi Hứa Dịch gia nhập Thương hội Tân Phi, cậu ấy đã chia sẻ kỹ thuật sản xuất Quạt ma thuật cho Liên minh Thương mại, lúc đó rất nhiều người đã lén lút cười nhạo cậu ấy ngốc nghếch.

Bây giờ nhìn lại, nếu Hứa Dịch đã dự đoán được tình hình hiện tại và đưa ra lựa chọn này, thì chàng trai trẻ lúc nào cũng nở nụ cười hiền lành, có vẻ ngoài vô hại này, e rằng còn đáng sợ hơn những gì mọi người tưởng tượng rất nhiều!

Hội trưởng Vincent không nhận thấy sự thay đổi sắc mặt của Hội trưởng Cruz, ông ta ngừng một lát rồi đột nhiên hạ giọng hỏi: "Hội trưởng Cruz, tôi nghe nói Thương hội Tân Phi đang hợp tác với Thương hội Amli của ông, Thương hội Falcao... À đúng rồi, còn

có cả Thương hội Salanke, giúp các ông nghiên cứu Máy móc Ma thuật mà Thương hội của các ông sử dụng?"

"Đúng vậy. Sao thế? Thương hội Armani của ông cũng có hứng thú sao?" Hội trưởng Cruz hỏi ngược lại.

"Ừm, tôi nghe nói Máy móc Ma thuật của mấy Thương hội các ông đều rất dễ sử dụng, đã nâng cao đáng kể hiệu quả sản xuất của các ông, vì vậy tôi đã nghĩ, nếu Thương hội Tân Phi cũng có thể giúp chúng tôi nghiên cứu Máy móc Ma thuật mà chúng tôi có thể sử dụng, thì chẳng phải cũng có thể nâng cao hiệu quả sản xuất của Thương hội chúng tôi sao?"

"Thương hội Armani của ông kinh doanh vải vóc, chủ yếu là làm quần áo, những công việc thủ công thuần túy này, có thể thay thế bằng Máy móc Ma thuật sao?" Hội trưởng Cruz sờ cằm suy nghĩ.

"Thu hoạch lúa mì chẳng phải cũng là công việc thủ công thuần túy sao, Thương hội Tân Phi còn có thể phát minh ra Máy móc Ma thuật Canh tác, tôi nghĩ sản xuất vải cũng không thành vấn đề." Hội trưởng Vincent nói.

"Ừm, cũng có khả năng, dù sao thì Thương hội Tân Phi luôn có thể tạo ra những thứ mới mẻ. Nhưng mà ông hỏi tôi làm gì? Chuyện này ông nên đi hỏi Hứa Dịch." Hội trưởng Cruz không khỏi nói.

"Tôi chỉ là muốn thảo luận chuyện này với ông trước thôi mà, dù sao thì Hội trưởng Hứa vẫn chưa đến..."

Hội trưởng Vincent đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc nhìn về phía cửa ra vào.

Hội trưởng Cruz nhìn theo ánh mắt của ông ta, liền thấy một nam một nữ đang bước vào từ cửa chính của đại sảnh.

Người đàn ông đó tự nhiên chính là Hứa Dịch mà hai người vừa nhắc đến.

Còn người bạn nữ bên cạnh Hứa Dịch, không phải là Akali mà Hứa Dịch đã dẫn đến tham dự bữa tiệc của Liên minh Thương mại lần trước, mà là Stella, xinh đẹp và thu hút hơn, được nhiều người mệnh danh là "Nữ thần Bontar".

Nhìn thấy đại sảnh vốn còn hơi ồn ào bỗng chốc trở nên yên tĩnh ngay khi Hứa Dịch và Stella bước vào, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Hứa Dịch, thậm chí còn trực tiếp bỏ qua cả Stella bên cạnh cậu, Hội trưởng Cruz không khỏi cảm thán trong lòng.

Chưa đầy một năm kể từ lần đầu tiên Hứa Dịch tham gia bữa tiệc này, Hứa Dịch của hiện tại đã có khả năng khiến mọi người phải tự động tập trung sự chú ý vào mình.

Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ để chứng minh, cho dù là Hứa Dịch hay Thương hội Tân Phi, thì hiện tại đều đã trở thành những sự tồn tại vô cùng quan trọng ở Thành phố Bontar!

Chương 338: Tôi nói chính là tiêu chuẩn (1/2)

Chủ đề của bữa tiệc Liên minh Thương mại lần này là thảo luận về cách giải quyết vấn đề tồn kho Quạt ma thuật của các Thương hội. Thoạt nhìn, dường như nó không liên quan gì đến Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, nhưng ai cũng hiểu rõ, muốn giải quyết triệt để vấn đề này, thái độ của Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi là vô cùng quan trọng.

Vì vậy, khi Hứa Dịch và Stella vừa xuất hiện tại bữa tiệc, mặc dù trong lòng các Hội trưởng Thương hội khác có chút khó chịu, nhưng trên mặt họ vẫn tỏ ra vô cùng nhiệt tình với Hứa Dịch.

Tuy nhiên, sau khi cuộc họp chung của Liên minh Thương mại chính thức bắt đầu, sự nhiệt tình này lập tức biến mất.

Một vị Hội trưởng của một Thương hội nhỏ đã lên tiếng chất vấn trước.

"Hội trưởng Hứa, anh luôn miệng nói rằng đã chia sẻ tất cả các tài liệu liên quan đến kỹ thuật sản xuất Quạt ma thuật, tại sao chất lượng Quạt ma thuật do Thương hội chúng tôi sản xuất lại kém hơn Quạt Ma thuật Tân Phi của anh? Chẳng lẽ anh đã giấu diếm điều gì đó quan trọng sao?"

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta một cái: "Hội trưởng Mita phải không? Tôi có thể khẳng định, tôi đã chia sẻ tất cả các kỹ thuật sản xuất liên quan đến Quạt ma thuật. Còn về sự khác biệt về chất lượng, tôi chỉ có thể nói rằng đó là do Thương hội của ông không chú ý trong quá trình sản xuất, không liên quan gì đến tôi."

Hội trưởng Mita nổi giận: "Vớ vẩn! Anh đừng quên, Máy công cụ Ma thuật, thậm chí toàn bộ dây chuyền sản xuất Quạt ma thuật của chúng tôi đều được mua từ Thương hội Tân Phi của anh. Thậm chí tất cả công nhân đều đã được công nhân kỹ thuật của anh hướng dẫn và đào tạo, nếu như vậy mà vẫn còn sự khác biệt về chất lượng, thì chỉ có thể là anh đã không đưa ra đầy đủ kỹ thuật sản xuất, liên quan gì đến chúng tôi?"

"Ồ? Vậy sao?" Hứa Dịch mỉm cười, hỏi: "Hội trưởng Mita, Quạt ma thuật do Thương hội của ông sản xuất có tên là Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen phải không?"

"Đúng vậy, chính là Thương hiệu Milgen, sao vậy?"

"Được rồi, nếu là Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen, tôi tình cờ đã nhìn thấy một chiếc. Nếu tôi nhớ không nhầm, thì cánh quạt của chiếc Quạt ma thuật này lớn hơn một chút so với Quạt Ma thuật Tân Phi của chúng tôi."

Hội trưởng Mita ngẩng đầu lên, vẻ mặt đắc ý nói: "Đúng vậy, chính là lớn hơn Quạt Ma thuật Tân Phi của anh! Vì vậy, gió thổi ra từ Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen của chúng tôi cũng lớn hơn nhiều so với Quạt Ma thuật Tân Phi của anh, thổi mát hơn nhiều. Sao nào? Hội trưởng Hứa, có phải anh rất hối hận vì đã không thực hiện cải tiến như chúng tôi không?"

"Hối hận?" Hứa Dịch cười lắc đầu."Không, tại sao tôi phải hối hận? Ngược lại, tôi cảm thấy sự thay đổi này của ông rất ngu ngốc."

Mọi người trong phòng họp đều sửng sốt, không ngờ Hứa Dịch lại thẳng thừng dùng từ "ngu ngốc" để nhận xét một cách không hề khách sáo.

Hội trưởng Mita sững người một lúc, sau đó sắc mặt sa sầm: "Hội trưởng Hứa, lời nói không thể nói bừa, sự thay đổi này ngu

ngốc ở chỗ nào?"

"Ông chắc chắn muốn nghe sao?" Thấy Hội trưởng Mita chậm rãi gật đầu, Hứa Dịch nói tiếp: "Vậy thì được, để tôi nói sơ qua. Mặc dù về mặt lý thuyết, nếu ở cùng tốc độ quay, cánh quạt càng lớn thì gió thổi ra càng lớn. Nhưng Hội trưởng Mita, ông có tính toán qua, để cánh quạt lớn hơn duy trì cùng tốc độ quay, phải trả giá bằng cái gì không?"

"Phải trả giá bằng cái gì? Không phải đều giống nhau sao?" Hội trưởng Mita ngạc nhiên nói.

"Xem ra ông chẳng biết gì cả." Hứa Dịch khẽ lắc đầu."Được rồi, để tôi nói cho ông biết. Theo thử nghiệm của tôi đối với chiếc Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen mà tôi có được, do cánh quạt của nó dài hơn 13% và rộng hơn 7% so với Quạt Ma thuật Tân Phi của chúng tôi, nên mỗi vòng quay tiêu thụ năng lượng động lực học nhiều hơn khoảng 40% so với Quạt Ma thuật Tân Phi của chúng tôi."

"Và đây chỉ là dữ liệu lý thuyết, nếu nói đến tình hình thực tế, bởi vì khi tốc độ quay tăng lên, lực cản không khí mà cánh quạt phải chịu cũng sẽ tăng dần, cho nên khi cánh quạt quay càng lúc càng nhanh, năng lượng động lực học mà Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen tiêu thụ cũng sẽ ngày càng nhiều. Hội trưởng Mita, tôi có thể hỏi ông, một Tinh thể Ma lực cấp thấp tiêu chuẩn có thể khiến Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen duy trì tốc độ quay cao nhất trong bao lâu?"

Nghe thấy câu hỏi này, sắc mặt của Hội trưởng Mita trở nên có chút khó coi, do dự một lúc, sau đó mới miễn cưỡng đáp: "Khoảng... có thể duy trì khoảng mười tiếng đồng hồ?"

Sắc mặt của các vị Hội trưởng khác trong phòng họp lập tức trở nên kỳ quặc.

Bởi vì ai cũng biết, trong quảng cáo của Quạt Ma thuật Tân Phi có một câu nói rõ ràng, một Tinh thể Ma lực cấp thấp tiêu chuẩn đủ để hỗ trợ Quạt Ma thuật Tân Phi duy trì tốc độ quay cao nhất trong ba ngày liên tục!

Và trước khi sản xuất Quạt ma thuật của Thương hội mình, mọi người đều đã thực hiện một số thí nghiệm trên Quạt Ma thuật Tân Phi và xác nhận rằng câu quảng cáo này không hề phóng đại.

So với Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen chỉ có thể duy trì khoảng mười tiếng đồng hồ, Quạt Ma thuật Tân Phi đã bỏ xa nó về mặt này.

Nhìn thấy vẻ mặt kỳ quặc của mọi người xung quanh, Hội trưởng Mita nhịn không được nói: "Nhưng gió của Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen của chúng tôi lớn hơn, thổi mát hơn!"

"Gió lớn không có nghĩa là nhất định thoải mái." Hứa Dịch mỉm cười tiếp tục phản bác."Hội trưởng Mita, những chiếc Quạt ma thuật mà chúng ta đang sản xuất là dành cho con người sử dụng, trên thực tế không cần gió lớn như vậy. Gió thổi ra khi Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen của ông duy trì tốc độ cao nhất quả thực rất lớn, nhưng lại quá lớn, lớn đến mức khiến người ta khó thở. Ông thấy, hiệu quả như vậy, đối với một chiếc Quạt ma thuật gia đình có tốt không?"

Chương 339: Tôi nói chính là tiêu chuẩn (2/2)

Hội trưởng Mita im lặng một lúc, đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Hội trưởng Hứa, tôi thấy anh đang ghen tị với việc Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen của chúng tôi có thể thổi ra gió lớn như vậy phải không? Thương hội Tân Phi của anh không làm được, mà Thương hội của chúng tôi lại làm được, chắc chắn anh đang lo lắng rằng công nghệ sản xuất Quạt ma thuật của Thương hội chúng tôi vượt trội hơn Thương hội của anh phải không?"

Vừa dứt lời, mọi người trong phòng họp lập tức nhìn Hội trưởng Mita bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Chẳng lẽ tên này quên rồi sao? Thương hội của ông ta có thể sản xuất Quạt ma thuật, loại Máy móc Ma thuật mới lạ này, hoàn toàn là do Hứa Dịch đã chia sẻ kỹ thuật liên quan.

Bây giờ ông ta lại dám nói công nghệ của Thương hội ông ta vượt trội hơn Thương hội Tân Phi!

Đây nên được gọi là tự tin hay là ngu ngốc đây?

Hứa Dịch nhịn không được cười: "Được rồi, Hội trưởng Mita, tôi thừa nhận rằng Quạt ma thuật Milgen của ông hiện tại quả thực vượt trội hơn Quạt Ma thuật Tân Phi của chúng tôi về mặt sức gió. Nhưng tôi vẫn muốn khuyên ông, Quạt ma thuật gia đình có tiêu chuẩn riêng, không phải gió càng lớn thì càng tốt. Lý do tại sao Thương hội Tân Phi của chúng tôi không làm như vậy, không phải là không làm được, mà là không muốn làm."

Hội trưởng Mita hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không tin.

Hứa Dịch đương nhiên lười quan tâm ông ta nghĩ như thế nào, tiếp tục nói: "Ngoài ra, tôi cần cảnh báo ông, thiết kế của Quạt ma thuật Milgen không chỉ làm tăng đáng kể mức tiêu thụ năng lượng của nó, mà còn vì ông tự ý mở rộng diện tích cánh quạt, nhưng lại không thực hiện cải tiến thiết kế công nghiệp tương ứng, gây ra nguy cơ tiềm ẩn rất lớn cho sự ổn định và an toàn tổng thể của nó. Nếu vận hành trong thời gian dài, có thể xảy ra tai nạn. Tôi nghĩ... Hội trưởng Mita, ông không muốn xảy ra tai nạn tương tự như tai nạn ở Thành phố Saltan năm ngoái chứ?"

Sắc mặt của Hội trưởng Mita đột nhiên thay đổi: "Hội trưởng Hứa, anh đang nguyền rủa Thương hội của chúng tôi sao?"

"Không, đây là lời nhắc nhở thiện chí. Tôi hy vọng ông có thể kiểm tra nghiêm ngặt từng chiếc Quạt ma thuật Thương hiệu Milgen, cố gắng tránh những tai nạn không thể cứu vãn." Hứa Dịch nghiêm túc nói."Ngoài ra, tôi cũng muốn nhắc nhở mọi người, mặc dù tôi rất hiểu mong muốn của mọi người là tự mình cải tiến Quạt ma thuật theo ý tưởng của mình. Nhưng tài liệu kỹ thuật sản xuất mà tôi cung cấp cho mọi người thực sự đã khá hoàn thiện, đồng thời cũng đưa ra các loại tiêu chuẩn nghiêm ngặt khác nhau, nếu mọi người không làm theo những tiêu chuẩn này, nếu có vấn đề gì xảy ra, lúc đó hối hận cũng đã muộn."

Hội trưởng Fuller Morgan của Thương hội Falcao, người vẫn luôn im lặng lắng nghe, đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Hội trưởng Hứa, anh dựa vào cái gì mà yêu cầu chúng tôi đều phải làm theo lời anh nói? Chẳng lẽ chúng tôi không thể tự mình nghiên cứu sao?"

"Dựa vào cái gì?" Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua khuôn mặt của mọi người trong phòng họp, cười lạnh một tiếng, kiêu ngạo nói: "Bởi vì các người không hiểu! Vì vậy, tôi nói chính là tiêu chuẩn!"

Căn phòng họp chìm vào im lặng.

Mọi người nhìn nhau, đều nhìn thấy sự bất phục trong mắt đối phương, nhưng phần lớn là bất lực.

Mặc dù lời nói của Hứa Dịch có phần quá kiêu ngạo và bá đạo, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, mọi người đều phải thừa nhận rằng những gì anh nói là sự thật.

Đúng vậy, đối với Máy móc Ma thuật, thứ mới mẻ này, người thực sự hiểu rõ đương nhiên chỉ có Hứa Dịch, anh ta quả thực có tư cách nói những người khác có mặt ở đây đều không hiểu.

Còn về tiêu chuẩn mà anh ta đưa ra... có rất nhiều Thương hội cũng muốn tự mình thực hiện một số thay đổi giống như Hội trưởng Mita khi sản xuất Quạt ma thuật, cố gắng thêm một số điểm mới để thúc đẩy doanh số bán hàng.

Nhưng thực tế đã chứng minh, những thay đổi tự ý này đều không mang lại hiệu quả tốt đẹp gì, đến nỗi cuối cùng, đại đa số các Thương hội sản xuất Quạt ma thuật đều phải sản xuất Quạt ma thuật hoàn toàn theo tiêu chuẩn mà Hứa Dịch đưa ra.

"Hội trưởng Hứa, tôi xin nói hai câu." Sau khi phòng họp im lặng một lúc, Hội trưởng Lanke đột nhiên ho nhẹ một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người."Thực ra Hội trưởng Mita không phải đang chỉ trích anh, chỉ là mọi người ở đây đều cảm thấy có chút nghi ngờ. Mặc dù anh đã chia sẻ kỹ thuật sản xuất Quạt ma thuật cho Liên đoàn và cũng đưa ra các tiêu chuẩn cụ thể. Nhưng anh đã không cho chúng tôi biết tại sao chúng tôi phải tuân theo những tiêu chuẩn này? Nếu không biết làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì, tự nhiên rất dễ xảy ra những vấn đề này. Lý do hôm nay mời anh đến đây, chính là muốn anh giải đáp những thắc mắc trong lòng mọi người."

Nghe thấy câu hỏi của Hội trưởng Lanke, ánh mắt của mọi người lại một lần nữa tập trung vào Hứa Dịch.

Đây quả thực là vấn đề mà mọi người quan tâm nhất, nếu có thể hiểu rõ ý nghĩa ẩn chứa trong những tài liệu kỹ thuật và tiêu chuẩn mà Hứa Dịch đưa ra, hiểu rõ tại sao phải làm như vậy, thì chắc chắn sẽ thúc đẩy rất lớn cho việc nghiên cứu Quạt ma thuật của các Thương hội.

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của mọi người, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lấy ra một cuốn sổ mỏng từ trong ngực, ném lên bàn họp.

"Những vấn đề mà mọi người muốn biết đều nằm trong cuốn sách này."

Mọi người thò đầu nhìn vào cuốn sách, thấy trên bìa cuốn sách viết một hàng chữ lớn—— 《Mười vạn câu hỏi vì sao về Máy móc Ma thuật》.

Chương 340: Đơn hàng lớn hơn (1/2)

Tham dự bữa tiệc của Liên minh Thương mại lần này đối với những người đứng đầu các Thương hội khác là một cuộc tẩy não hoàn toàn. Dưới sự giải thích hùng hồn của Hứa Dịch, mọi người đã có một nhận thức gần như đầy đủ về Máy móc Ma thuật.

Trước đây, họ chỉ coi tất cả các loại Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất như những phát minh riêng lẻ, là sản phẩm của sự sáng tạo bất chợt của Hứa Dịch.

Tuy nhiên, sau khi nghe Hứa Dịch giải thích chi tiết, mọi người mới phát hiện ra rằng, hóa ra những loại Máy móc Ma thuật này thực sự có điểm chung, hơn nữa còn có một hệ thống lý thuyết cực kỳ đồ sộ, phức tạp và cực kỳ tinh tế làm nền tảng.

Cho dù là Quạt Ma lực, Điều hòa Ma lực, Nồi nấu Ma lực, những loại Máy móc Ma thuật gia dụng, hay là Máy công cụ Ma thuật, Máy móc Ma thuật Canh tác, Máy móc Ma thuật khai thác mỏ mà Thương hội Falcao hiện đang sử dụng, tất cả những loại Máy móc Ma thuật này đều được xây dựng dựa trên một loạt lý thuyết về Máy móc Ma thuật.

Chỉ có nghiên cứu thấu đáo hệ thống lý thuyết này mới có thể hiểu rõ được nguyên lý thực sự và quy trình chế tạo Máy móc Ma thuật.

Nếu làm không được như vậy, thì bất kỳ ai muốn sản xuất Máy móc Ma thuật cũng chỉ có thể bắt chước và sao chép một cách đơn giản, muốn giống như Hội trưởng Mita, tự ý sửa đổi, đều là tự tìm đường chết.

Cũng chính vì sự giải thích của Hứa Dịch, mọi người mới biết được, đừng nhìn Quạt Ma lực chỉ là một vật nhỏ bé cao vài chục cm, nặng chưa đến hai kilogram, nhưng kiến thức lý thuyết ẩn chứa trong đó lại vô cùng phong phú, hoàn toàn không đơn giản như vẻ ngoài.

Chỉ riêng phần cánh quạt thôi, đã liên quan đến khí động lực học, hình học không gian và kiến thức vật lý đơn giản mà Hứa Dịch đã nói.

Cánh quạt của Quạt Ma lực Tân Phi thoạt nhìn có vẻ như chỉ là ba mảnh sắt có hình dạng đặc biệt được lắp ngẫu nhiên, nhưng trên thực tế tại sao lại có hình dạng này, tại sao lại là ba mảnh, tại sao lại có kích thước này... vân vân, đều là những vấn đề đã được tính toán lý thuyết chính xác kết hợp với vô số nghiên cứu thực tiễn mới xác định được, tuyệt đối không phải là sắp xếp tùy ý.

Vì vậy, sau khi Hứa Dịch giải thích xong, mặc dù tất cả mọi người đều bị một lượng lớn thuật ngữ mà Hứa Dịch nói ra mà họ chưa từng nghe thấy làm cho choáng váng, nhưng đều hiểu ra một sự thật.

Máy móc Ma thuật thực sự là một môn học thuật cao siêu, tuyệt đối không đơn giản như mọi người nghĩ. Cũng tuyệt đối không phải là thứ có thể dễ dàng nắm vững một cách tùy tiện.

Trước đây, các Thương hội lớn đều đã đầu tư rất nhiều tiền bạc và nhân lực vật lực để tiến hành nghiên cứu liên quan, nhưng chưa từng có Thương hội nào chế tạo ra được Máy móc Ma thuật có thể so sánh được, thậm chí là hơi tiệm cận với sản phẩm của Thương hội Tân Phi.

Lúc đó, mọi người đều cho rằng là do thời gian nghiên cứu của mình còn quá ngắn, chỉ cần tiếp tục đầu tư nghiên cứu, sớm muộn gì cũng sẽ nghiên cứu ra.

Nhưng hôm nay, sau khi nghe Hứa Dịch giải thích, mọi người mới nhận ra rằng, không phải do số tiền mình bỏ ra không đủ, thời gian nghiên cứu cũng không đủ, mà là do khoảng cách với Thương hội Tân Phi thực sự quá lớn, lớn đến mức gần như tuyệt vọng, mới dẫn đến kết quả này.

Thương hội Tân Phi đã hình thành một nền tảng lý thuyết hoàn chỉnh và phức tạp như vậy trong nghiên cứu Máy móc Ma thuật, trong khi những Thương hội khác của họ vẫn đang dừng lại ở khâu nghiên cứu Ma pháp trận cơ bản nhất, thậm chí còn chưa động chạm gì đến thiết kế kỹ thuật cơ khí quan trọng nhất mà Hứa Dịch đã nói.

Khoảng cách lớn như vậy khiến rất nhiều Thương hội nhỏ hiểu chuyện lập tức từ bỏ ý định tiếp tục nghiên cứu Máy móc Ma thuật, cũng khiến những Thương hội siêu lớn có thực lực hùng mạnh như Thương hội Falcao từ bỏ việc lãng phí nhân lực vật lực vào việc này.

Các Thương hội tham gia hội nghị liên tịch của Liên minh Thương mại lần này, ngoại trừ Thương hội Tân Phi do Hứa Dịch đại diện, tổng cộng có mười tám Thương hội. Đến khi hội nghị kết thúc, lại có đến mười ba Thương hội tuyên bố rút khỏi hàng ngũ sản xuất Quạt Ma lực, từ nay về sau không tham gia vào ngành Máy móc Ma thuật nữa.

Đối với điều này, Hứa Dịch rất mong đợi.

Anh ta vẫn luôn hy vọng rằng tất cả các Thương hội trên Lục địa Saines đều có thể đầu tư vào nghiên cứu Máy móc Ma thuật, như vậy mới có thể nhanh chóng và tốt hơn nữa, thiết lập một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh trên lục địa này.

Nhưng anh ta lại không có bất kỳ lập trường nào để chỉ trích mười ba Thương hội đã rút lui.

Xét cho cùng, nghiên cứu Máy móc Ma thuật cần phải đầu tư rất nhiều tiền bạc và nhân lực, đối với bất kỳ Thương hội nào cũng là một gánh nặng không nhỏ.

Sau khi nhận thức rõ ràng khoảng cách với Thương hội Tân Phi là quá lớn, gần như không thể đảo ngược, việc lựa chọn từ bỏ cũng là một suy nghĩ rất bình thường.

Hơn nữa, ở góc độ của Thương hội Tân Phi, chẳng phải càng ít Thương hội cạnh tranh thì càng tốt sao?

Vì vậy, mặc dù trong lòng có chút lo lắng rằng năm Thương hội còn lại chưa có tuyên bố rõ ràng cũng sẽ lựa chọn rút lui, nhưng Hứa Dịch không thể đưa ra bất kỳ biểu hiện nào khác.

Tổng không thể nhảy ra trước mặt đối phương nói, này, đến đây, cùng tôi nghiên cứu Máy móc Ma thuật nào. Tôi chân thành ủng hộ anh, cho anh kỹ thuật, cho anh tiền, cho anh người...

Người ta không coi anh ta là kẻ thần kinh mới lạ.

"Haiz, ta đem tâm trao gửi vầng trăng sáng, nào ngờ trăng sáng lại soi xuống mương rãnh." Hứa Dịch bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, ngâm nga một câu, lại phát hiện ra lúc này đã là buổi sáng ngày thứ hai, trên bầu trời chỉ có ánh nắng chói chang, làm gì có bóng dáng của vầng trăng nào.

"Hội trưởng Hứa, có vẻ như anh rất rảnh rỗi nhỉ." Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng cười quen thuộc."Mặc dù tôi không hiểu anh vừa nói gì, nhưng nghe ngữ điệu thì thấy rất hay. Anh có thể giải thích ý nghĩa của nó được không?"

Hứa Dịch quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Cervini.

"Vương nữ Điện hạ, sao người lại đến đây?"

"Sao? Không chào đón tôi đến sao?" Cervini khẽ mỉm cười."Hội trưởng Hứa, hai câu mà anh vừa đọc, tôi chưa từng nghe thấy ngôn ngữ nào như vậy, rất hay, là ngôn ngữ mà quê hương anh sử dụng sao? Còn có thể nói cho tôi biết ý nghĩa của hai câu đó không?"

Chương 341: Đơn hàng lớn hơn (2/2)

"Người đoán không sai, đúng là ngôn ngữ của quê hương tôi. Còn về ý nghĩa..."

Nghe Hứa Dịch giải thích xong ý nghĩa của câu thơ này, ánh mắt Cervini lóe lên vài cái, tán thưởng nói: "Hai câu... thơ này thật tao nhã, một câu ngắn gọn như vậy mà lại có thể chứa đựng ý nghĩa phong phú như vậy. Xem ra ngôn ngữ của quê hương anh rất tuyệt vời, nếu có thể, nhất định phải dạy cho tôi."

"Học ngôn ngữ của quê hương tôi là một việc rất khó, tôi nghĩ người không có nhiều thời gian như vậy đâu, Vương nữ Điện hạ." Hứa Dịch nhún vai nói."Ví dụ như lần này người đột nhiên đến đây, chắc chắn không phải là để tìm tôi học ngôn ngữ của quê hương tôi."

Cervini mỉm cười: "Không sai, lần này đến là để báo cho anh một tin tốt."

"Ồ? Lại có tin tốt gì sao?" Hứa Dịch lập tức sững người, hỏi.

"Tin tốt đầu tiên, là vấn đề về giấy phép lao động mà anh đã đề cập với tôi lần trước, cuối cùng đã được thông qua tại hội nghị. Nếu không có gì bất ngờ, trong vòng hai tháng nữa, vương quốc sẽ chính thức thành lập Cục Lao động, đến lúc đó anh có thể thay mặt những người lùn trong Thương hội của mình xin giấy phép lao động." Cervini đáp.

"Thật sao?" Hứa Dịch mừng rỡ."Thật là tốt quá! Những anh em người lùn trong Thương hội nếu biết được tin tốt này, nhất định sẽ

vui mừng phát điên! Như vậy thì họ không cần phải lo lắng về bất kỳ điều gì bất tiện khi sinh sống ở đây nữa. Còn Thương hội Tân Phi của chúng tôi cũng có thể quang minh chính đại thuê thêm nhiều người lùn hơn!"

"Tôi phải nhắc nhở anh một chút. Mặc dù tôi biết anh thuê những người lùn này chỉ là muốn để họ làm việc cho Thương hội của mình, nhưng nếu số lượng quá nhiều, vẫn sẽ gây ra một số sự chú ý đặc biệt, hy vọng anh chú ý đến vấn đề này." Cervini nghiêm mặt nói.

"Cảm ơn Vương nữ Điện hạ đã nhắc nhở. Tôi sẽ chú ý." Hứa Dịch vội vàng đáp ứng.

"Vậy thì tốt." Cervini dừng một chút, đột nhiên lại hỏi: "Đúng rồi, nghe nói Thương hội Tân Phi của các anh thậm chí còn thuê một nữ Elf tên là Yanis phải không?"

"Đúng vậy, kỳ thực lần trước người đến, chúng tôi đã thuê cô ấy rồi. Nhưng mà lúc đó cô ấy vẫn chưa muốn lộ diện trước mặt những người khác, cho nên người chưa gặp cô ấy." Hứa Dịch đáp.

"Tôi nghe nói sau đó cô ấy đã lộ diện trước mặt rất nhiều người, vậy bây giờ có thể mời cô ấy ra ngoài gặp mặt tôi một chút được không? Nói thật, tôi lớn như vậy rồi mà chưa từng gặp Elf bao giờ, rất tò mò về Elf."

"Điều này thật sự là không trùng hợp. Hôm nay Yanis đang ở lại Thành phố Bontar để làm công việc thiết kế, không có ở Trang viên Sancton." Hứa Dịch áy náy nói.

"Vậy thì thật đáng tiếc." Cervini có chút thất vọng.

"Không sao đâu. Lần sau người đến gặp cô ấy cũng như vậy. Hoặc là người ở lại đây thêm vài ngày, tự nhiên sẽ gặp được cô ấy." Hứa Dịch cười nói."Đúng rồi, vừa rồi người nói giấy phép lao

động là tin tốt đầu tiên, vậy còn tin tốt thứ hai là gì?"

"Tất nhiên là có rồi." Cervini gật đầu."Tin tốt thứ hai chính là, việc Cục Nông nghiệp quảng bá Máy móc Ma thuật Canh tác đã nhận được phản hồi rất tốt trên toàn quốc. Gần như tất cả các quý tộc có lãnh địa trong vương quốc đều bày tỏ nhu cầu rất lớn đối với Máy móc Ma thuật Canh tác. Cho nên, tổng cộng chưa đến một vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác mà Thương hội các anh hoàn thành trong khoảng thời gian này đã được phân chia hết rồi, các anh phải nhanh chóng sản xuất thêm đi."

Hứa Dịch nhíu mày: "Đây mà gọi là tin tốt sao? Rõ ràng là người đến đây lần nào cũng giục giao hàng mà."

"Nghe tôi nói hết đã. Về nhu cầu đối với Máy móc Ma thuật Canh tác, Cục Nông nghiệp đã đánh giá lại và đưa ra kết luận cuối cùng. Muốn phổ cập Máy móc Ma thuật Canh tác trên toàn quốc, ít nhất cần tổng cộng bảy vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác các loại."

Đôi mắt Hứa Dịch lập tức sáng lên: "Có nghĩa là... không tính hai vạn chiếc chúng tôi vẫn chưa giao, thì vẫn còn thiếu năm vạn chiếc?"

Cervini mỉm cười gật đầu: "Bây giờ anh đã hiểu tại sao tôi lại nói đây là tin tốt rồi chứ? Không sai. Năm vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác này, vẫn cần Thương hội Tân Phi các anh hoàn thành. Lần này tôi đến, chính là đại diện cho Quốc vương và Cục Nông nghiệp, một lần nữa đặt hàng với anh."

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, nhưng lại không lộ ra vẻ mặt vui mừng cho lắm, ngược lại nhíu mày hỏi: "Vương nữ Điện hạ, tôi nói câu này có chút khó nghe. Cả thảy năm vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác. Vậy thì cần tổng cộng hơn ba triệu đồng vàng! Quốc vương Bệ hạ và Cục Nông nghiệp làm sao có thể bỏ ra số tiền lớn như vậy? Tổng không thể Quốc vương Bệ hạ lại bán cho

tôi hai mỏ nữa chứ?"

"Anh nói đúng, Quốc vương không có tiền, cho nên chỉ có thể tiếp tục bán mỏ cho anh. Sao? Anh không muốn sao?"

"Tất nhiên là muốn. Nhưng mà Vương nữ Điện hạ, lần này nếu Thương hội Falcao lại đến gây rối thì sao? Lần trước chỉ một mỏ nhỏ đã khiến tôi thiệt hại hai trăm ngàn đồng vàng, lần này chẳng lẽ Quốc vương Bệ hạ muốn dùng hai mỏ nhỏ hơn để đổi lấy năm vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác từ Thương hội chúng tôi sao?" Hứa Dịch có chút không hài lòng hỏi.

Cervini lắc đầu: "Nếu chỉ là cần đồng vàng, hiển nhiên là giống như lần trước, tiến hành đấu giá công khai thì tốt hơn. Nhưng Hứa Dịch, Quốc vương không muốn bất kỳ mỏ nào lại rơi vào tay Thương hội Falcao, cho nên lần này sẽ không đấu giá công khai, mà là trực tiếp chuyển nhượng theo giá thị trường. Tất nhiên, hiện tại giá quặng sắt đã tăng, giá trị của mỏ đương nhiên phải cao hơn lần trước, hy vọng anh hiểu."

"Điều này tôi hiểu. Nhưng điều tôi không hiểu là, chẳng lẽ Quốc vương Bệ hạ không sợ Gia tộc Jose lại đưa ra phản đối sao?" Hứa Dịch nghi ngờ hỏi.

"Lần này sẽ không." Trong đôi mắt dịu dàng của Cervini đột nhiên lóe lên một tia lạnh lùng khó có thể nhìn thấy."Sau này họ cũng sẽ không."

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp bình tĩnh của Cervini, trong lòng Hứa Dịch đột nhiên dâng lên một tia lạnh lẽo.

Chương 342: Kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ (1/2)

Lần này Cervini chỉ ở lại Thành phố Bontar hai ngày, sau đó trực tiếp quay về Thành Anweimar.

Ngoài việc ký kết đơn đặt hàng năm vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác với Hứa Dịch và thảo luận chi tiết đơn đặt hàng, phần lớn thời gian còn lại, cô đều ở trong phủ thành chủ, không rõ đang bàn bạc điều gì với Bá tước Satsuma.

Chỉ là trước khi rời đi, cô đã phái người mang đến cho Hứa Dịch mấy cái rương lớn.

Hứa Dịch mở rương ra xem, phát hiện bên trong là mấy bộ áo giáp sáng bóng và một số vũ khí thường thấy trong quân đội.

Ý nghĩa của việc này rất rõ ràng, Hứa Dịch liếc mắt một cái đã hiểu ngay, lập tức ném hết mấy cái rương này cho nhóm Người lùn do Kambi dẫn đầu, để bọn họ chuyên tâm nghiên cứu, còn bản thân thì dồn hết tâm sức vào việc nghiên cứu một loại Máy móc Ma lực khác.

Thời gian trôi nhanh, bước vào tháng sáu, thời tiết bắt đầu nóng dần.

Tuy nhiên, lúc này, người dân Thành phố Bontar kinh ngạc phát hiện, những chiếc Quạt Ma lực đủ mọi thương hiệu vốn tràn ngập khắp các con đường, ngõ hẻm ở Thành phố Bontar đã biến mất hết sạch chỉ sau một đêm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng là mấy chiếc

Quạt Ma lực đủ loại thương hiệu này trước đó còn ra sức rao bán rầm rộ, giá cả giảm đi giảm lại, suýt chút nữa thì rớt xuống mức một đồng vàng, tại sao bây giờ lại đồng loạt biến mất?

Hiện tại, thời tiết ngày càng nóng, chính là thời điểm thích hợp để các gia đình mua sắm Quạt Ma lực, mấy tên kia không nhân cơ hội này kiếm một khoản lớn, lại đồng loạt biến mất, rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Sự nghi ngờ của mọi người không kéo dài bao lâu, bởi vì chưa đầy hai ngày sau, Tân Phi Quạt Ma lực mà mọi người mong đợi đã lâu rốt cuộc đã được chính thức bán ra!

Mặc dù sau khi biết được giá bán của Tân Phi Quạt Ma lực vẫn được giữ nguyên ở mức hai đồng vàng, tất cả mọi người đều tỏ ra nghi ngờ, cho rằng những loại Quạt Ma lực khác đã giảm giá xuống còn khoảng một đồng vàng năm mươi đồng bạc, vậy thì Tân Phi Quạt Ma lực cũng nên giảm giá mới phải.

Thế nhưng, khi Hứa Dịch đích thân mang Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới ra mắt trước mặt mọi người tại buổi họp báo sản phẩm, thì tất cả những ai từng đưa ra nghi vấn đều im bặt, không nói nên lời.

Ngoài dự đoán của mọi người, Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới đã thay đổi thiết kế hoàn toàn làm bằng sắt nguyên chất trước đó, ngoại trừ phần đế bằng gỗ, toàn bộ khung sườn, ngoài một phần được làm bằng thép lá bạc mà Thương hội Tân Phi từng sử dụng trên Nồi nấu Ma lực tự động và Máy làm bánh mì Ma lực, thì phần lớn còn lại được làm từ một loại vật liệu chưa từng xuất hiện - nhựa.

Nghe thấy Hứa Dịch thốt ra hai chữ "nhựa", tất cả mọi người đều hoang mang, hoàn toàn không biết gì về loại vật liệu mới này.

Thế nhưng, khi tận mắt chứng kiến Hứa Dịch thực hiện một

loạt thử nghiệm trên chiếc Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới này, thì mọi người lại phát hiện ra rằng, mặc dù chiếc Quạt Ma lực làm bằng vật liệu mới này có độ cứng kém hơn một chút so với Quạt Ma lực làm bằng sắt nguyên chất, nếu cố ý làm rơi sẽ bị hỏng, thế nhưng nó lại có một ưu điểm rất nổi bật, đó chính là nhẹ.

Mặc dù Tân Phi Quạt Ma lực trước đó đã sử dụng đế bằng gỗ, giảm bớt một phần trọng lượng, nhưng một chiếc bất kỳ cũng nặng đến ba đến bốn kilogram, đối với một vật dụng nhỏ như vậy, rõ ràng là quá nặng.

Còn Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới làm bằng vật liệu mới nhựa, thì trọng lượng tổng thể chưa đến hai kilogram, có thể dễ dàng nhấc lên bằng một tay, chỉ riêng về trọng lượng đã chiếm ưu thế rất lớn so với Quạt Ma lực trước đây.

Ngoài ra, hình thức bên ngoài của Quạt Ma lực thế hệ mới cũng đẹp hơn rất nhiều.

Thép lá bạc màu trắng bạc kết hợp với vỏ nhựa màu xanh nhạt, khiến cho đường nét tổng thể của chiếc Quạt Ma lực cực kỳ mềm mại, bóng bẩy, đẹp hơn rất nhiều so với chiếc Quạt Ma lực làm bằng sắt nguyên chất trước đó.

Rất nhiều phóng viên báo chí tham gia buổi họp báo sản phẩm khi vừa nhìn thấy chiếc Quạt Ma lực này, đều không nhịn được thầm khen trong lòng một tiếng "tác phẩm nghệ thuật".

Chưa kể, thiết kế ngoại hình của chiếc Quạt Ma lực này còn do chính tay nữ Elf xinh đẹp Yanis thực hiện.

Chỉ riêng điểm này, cho dù chiếc Quạt Ma lực này không giảm giá, mà tăng giá thì cũng có thể lý giải được.

Hơn nữa, lần này Thương hội Tân Phi còn đưa ra một hoạt động đổi cũ lấy mới khiến tất cả mọi người đều sáng mắt.

Theo như Hứa Dịch giới thiệu, ý nghĩa cụ thể của hoạt động đổi cũ lấy mới này, chính là tất cả mọi người đều có thể mang Quạt Ma lực cũ đến Thương hội Tân Phi, dùng Quạt Ma lực cũ để trừ một phần giá, sau đó mua Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới từ tay Thương hội Tân Phi.

Nếu Quạt Ma lực cũ còn nguyên vẹn, thì một chiếc Tân Phi Quạt Ma lực cũ có thể trừ giá nửa đồng vàng, một chiếc Quạt Ma lực cũ của thương hiệu khác, thì có thể trừ giá ba mươi đồng bạc.

Vào năm ngoái, chỉ tính riêng ở Thành phố Bontar, Thương hội Tân Phi đã bán ra tổng cộng hơn hai vạn chiếc Quạt Ma lực thế hệ thứ nhất và Quạt Ma lực thế hệ thứ hai có thể điều chỉnh tốc độ.

Theo như chính sách hậu mãi của Thương hội Tân Phi, những chiếc Quạt Ma lực này sẽ được bảo hành trong vòng ba năm, thêm vào đó, chất lượng của Tân Phi Quạt Ma lực rất tốt, xác suất bị hỏng không cao, cho nên, một năm trôi qua, trên thực tế, phần lớn những chiếc Tân Phi Quạt Ma lực này vẫn có thể tiếp tục sử dụng được.

Trong trường hợp bình thường, những gia đình đã mua Tân Phi Quạt Ma lực vào năm ngoái sẽ không cân nhắc mua thêm Quạt Ma lực mới, dù sao có thể dùng được là được rồi.

Thế nhưng, hiện tại Thương hội Tân Phi lại đưa ra hoạt động đổi cũ lấy mới này, có thể dùng Tân Phi Quạt Ma lực cũ để trừ giá, vậy thì chỉ cần thêm hơn một đồng vàng, là có thể đổi lấy một chiếc Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới làm bằng vật liệu mới, hình thức bên ngoài đẹp hơn rất nhiều, chức năng cũng mạnh mẽ hơn, đối với rất nhiều gia đình mà nói, cũng không phải là chuyện khó chấp nhận.

Chương 343: Kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ (2/2)

Tất nhiên, muốn xuất hiện mức tăng trưởng doanh số bùng nổ như năm ngoái ở Thành phố Bontar, nơi mà thị trường cơ bản đã bão hòa, là điều không thể nào.

Giống như hai buổi họp báo sản phẩm trước, buổi họp báo sản phẩm lần này của Thương hội Tân Phi vẫn tiếp tục duy trì thông lệ trước đây, đó chính là, ngoài việc công bố sản phẩm ra, luôn có những tin tức gây chấn động hơn xuất hiện.

Tuy nhiên, khác với hai lần trước, tin tức được tung ra không liên quan gì đến sản phẩm, thì tin tức mà Hứa Dịch tung ra tại buổi họp báo sản phẩm lần này, ít nhất cũng có chút liên quan đến bản thân Thương hội Tân Phi.

"Thương hội Tân Phi sắp sửa triển khai kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ, nhằm hỗ trợ một nhóm Thương hội nhỏ có hứng thú với việc nghiên cứu và sản xuất Máy móc Ma lực, đồng thời sẵn lòng gia nhập vào ngành công nghiệp Máy móc Ma lực. Những Thương hội nhỏ tham gia kế hoạch này, sẽ nhận được sự hỗ trợ từ Thương hội Tân Phi về mọi mặt như thiết bị, tư bản và nhân lực, giúp những Thương hội nhỏ này nhanh chóng làm quen với ngành nghề này, đồng thời nhanh chóng phát triển lớn mạnh."

Sau khi Hứa Dịch nói xong những lời này, hiện trường buổi họp báo lập tức xôn xao.

Rốt cuộc thì Thương hội Tân Phi đang làm cái quái gì vậy?

Những Thương hội khác đều lo lắng có quá nhiều đối thủ cạnh

tranh, hận không thể một mình độc chiếm tất cả các thương vụ trong ngành nghề mà mình đang kinh doanh, vậy mà Thương hội Tân Phi lại tuyên bố muốn chủ động bồi dưỡng ra một nhóm đối thủ cạnh tranh.

Chẳng lẽ Hứa Dịch bị điên rồi?

"Hội trưởng Hứa, tại sao Thương hội của anh lại muốn đưa ra kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ này? Có liên quan gì đến kế hoạch hỗ trợ nông hộ mà anh đã đưa ra trước đó không?" Phó tổng biên tập Rhein của 《Nhật báo Karma》 lập tức giơ tay hỏi.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, nhưng lại lùi về sau một bước: "Câu hỏi này, hãy để Freeman, người đứng đầu Thương hội đầu tiên tham gia vào kế hoạch này của chúng tôi, đồng thời cũng là Hội trưởng đương nhiệm của Liên minh Thương mại Ireland, trả lời."

"Liên minh Thương mại Ireland?" Các phóng viên của mấy tờ báo ở Thành phố Bontar ngẫm nghĩ một chút, xác nhận là mình chưa từng nghe nói đến Thương hội nào như vậy ở Thành phố Bontar, không khỏi tò mò nhìn về phía Freeman, người lúc này đang từ từ bước ra từ phía sau Hứa Dịch.

Sau khi nhìn rõ diện mạo của Freeman, tất cả mọi người lại một lần nữa xôn xao.

Rhein không nhịn được nhíu mày.

Mặc dù anh ta tin chắc rằng Hứa Dịch tuyệt đối sẽ không nói đùa trong trường hợp này, nhưng nhìn thế nào thì Freeman cũng chỉ giống một người nông dân bình thường, sao lại giống Hội trưởng của một Thương hội được?

"Freeman... tiên sinh, tôi có thể hỏi một chút, Liên minh Thương mại Ireland của các anh là Thương hội hoạt động trong lĩnh vực gì?" Rhein hỏi.

Cả đời Freeman chưa từng đứng trên bục phát biểu, bị ánh mắt của nhiều người như vậy nhìn chằm chằm như thế này bao giờ, nên đã căng thẳng đến mức toát mồ hôi, bây giờ lại nghe thấy Rhein hỏi như vậy, không nhịn được chảy ra mấy giọt mồ hôi lạnh trên trán.

Ông ta đưa tay lau mồ hôi, quay đầu nhìn về phía Hứa Dịch, lại thấy Hứa Dịch mỉm cười khích lệ mình, lúc này mới bình tĩnh lại, quay đầu nhìn Rhein, do dự một chút rồi đáp: "Tôi... Liên minh Thương mại Ireland của chúng tôi là do tôi và mấy người bạn ở Làng Ireland cùng nhau hợp tác thành lập. Hiện tại chủ yếu là sản xuất... sản xuất đinh vít."

"Sản xuất đinh vít?" Mọi người có mặt đều sửng sốt.

Rhein khựng lại một chút, rồi lại hỏi: "Cho hỏi, Thương hội của các anh sử dụng cái tên Ireland, vậy thì anh và mấy người bạn của anh đều là nông dân ở Làng Ireland ngoại ô sao?"

"Đúng... đúng vậy. Thật ra thì năm ngoái tôi đã tham gia cuộc thi Đại Vị Vương, sau đó giành được giải quán quân, rồi gặp được Hội trưởng Hứa..."

Freeman bắt đầu kể lại cho mọi người nghe về những gì mình đã trải qua trong một năm qua.

Lúc đầu, ông ta còn ấp úng, nói năng lộn xộn, nhưng sau đó, sự căng thẳng trong lòng dần dần biến mất, nói năng cũng dần dần trôi chảy hơn.

Nghe Freeman thuật lại, mọi người có mặt dần dần hiểu rõ được nguồn gốc của Liên minh Thương mại Ireland này, không khỏi thầm than trong lòng, tên Freeman này thật sự là gặp may.

Chỉ là tình cờ tham gia một cuộc thi Đại Vị Vương, vậy mà lại được Hứa Dịch trọng dụng, cho phép ông ta tham gia vào kế hoạch

hỗ trợ nông hộ, nhận được một chiếc Máy móc Ma thuật gặt hái loại nhỏ.

Sau đó, người nông dân bình thường ở Làng Ireland này, lại dựa vào chiếc Máy móc Ma thuật gặt hái loại nhỏ kia tích lũy được số vốn đầu tiên, rồi cùng với mấy người bạn gan dạ khác cùng nhau đề nghị với Thương hội Tân Phi, muốn tham gia vào hàng ngũ sản xuất Máy móc Ma lực.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất, chính là Hứa Dịch vậy mà lại đồng ý với đề nghị của bọn họ, thậm chí còn đích thân giúp bọn họ lựa chọn một loại hình sản xuất phù hợp hơn, đó chính là sản xuất, gia công đinh vít.

Sau đó, Liên minh Thương mại Ireland nho nhỏ này, lại dựa vào những chiếc đinh vít nhỏ bé kia, phát triển thành Thương hội nhỏ đã có thực lực nhất định như bây giờ.

Khi Freeman giới thiệu đến đây, Hứa Dịch chen vào nói: "Mọi người đừng xem thường những chiếc đinh vít nhỏ bé này. Tôi có thể nói cho mọi người biết, hiện tại, trên thực tế, Thương hội Tân Phi của chúng tôi đã không còn tự mình gia công đinh vít nữa, tất cả đinh vít được sử dụng trên Máy móc Ma lực đều do Liên minh Thương mại Ireland cung cấp. Chỉ riêng khoản này, mỗi tháng, Thương hội Tân Phi của chúng tôi đã phải chi ra hơn năm ngàn đồng vàng!"

Chương 344: Những kẻ đứng sau Rem (1/2)

Những người có mặt ở hội trường đều kinh ngạc.

Mặc dù hầu hết mọi người ở đây đều là những người có chút kiến thức, sẽ không coi năm ngàn đồng vàng là một số tiền quá lớn.

Nhưng đối với một Thương hội lớn như Thương hội Tân Phi thì số tiền này không lớn, nhưng đối với một Thương hội nhỏ như Liên minh Thương mại Ireland chỉ mới được thành lập bởi một vài nông dân thì đó tuyệt đối là một con số khổng lồ mà trước đây họ chưa từng dám nghĩ tới.

"Hội trưởng Freeman, tôi có thể mạo muội hỏi một chút, mỗi tháng Thương hội của các anh có thể kiếm được bao nhiêu từ năm ngàn đồng vàng này không?" Một phóng viên khác ở phía dưới hỏi.

"Kiếm được bao nhiêu?" Freeman gãi đầu, cười ngượng ngùng: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng nghe Kovacs nói, tháng trước chúng tôi hình như đã kiếm được... kiếm được hơn một trăm đồng vàng từ Hội trưởng Hứa."

"Chỉ hơn một trăm đồng vàng..." Mọi người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu.

Nếu như Liên minh Thương mại Ireland đột nhiên xuất hiện này có tỷ suất lợi nhuận cao đến mức có thể dễ dàng kiếm được hàng ngàn đồng vàng mỗi tháng, thì quả là điều đáng kinh ngạc.

Nhưng nếu chỉ hơn một trăm đồng vàng, thì có vẻ như không

quá khó chấp nhận.

"Vậy Hội trưởng Freeman, hiện tại Thương hội của các anh có bao nhiêu nhân viên?" Vị phóng viên kia dường như có ý định tìm hiểu kỹ càng.

"Bao gồm cả tôi... Hiện tại tổng cộng chỉ có mười lăm người." Freeman đáp.

"Mười lăm người?" Mọi người âm thầm tính toán trong lòng, rồi lại một lần nữa hơi ngạc nhiên.

Theo như lời Freeman nói, Liên minh Thương mại Ireland đã kiếm được hơn một trăm đồng vàng vào tháng trước, mà Thương hội của họ bao gồm cả ông ta chỉ có tổng cộng mười lăm người, tính ra bình quân mỗi người cũng có thể kiếm được không ít!

Tuy rằng xét trên góc độ của một Thương hội, thu nhập này thật sự có chút ít ỏi, không đáng để khoe khoang, nhưng nếu xét trên góc độ cá nhân, thì mức thu nhập này đã được coi là mức thu nhập siêu cao ở Thành phố Bontar rồi.

Hơn nữa, nghe ý tứ trả lời vừa rồi của Freeman, mấy người bọn họ trước đây chỉ là những người nông dân bình thường ở Làng Ireland ngoại ô, trước đây một năm trồng trọt vất vả, thu nhập ròng chắc chắn sẽ không vượt quá một trăm đồng vàng, bây giờ có thể nhận được mức thu nhập này mỗi tháng, đây quả thực là một sự tăng trưởng thu nhập bùng nổ.

Nghĩ đến đây, rất nhiều người ở phía dưới nhìn Freeman với ánh mắt có chút ghen tị và không phục.

Mấy gã này chỉ là những người nông dân bình thường ở ngoại ô mà thôi. Vậy mà lại có thể kiếm được gần một trăm đồng vàng mỗi tháng chỉ bằng cách sản xuất đinh vít, vậy tại sao chúng ta lại không thể?

Nhìn thấy ánh mắt sáng rực của mọi người ở phía dưới, Hứa Dịch không khỏi khẽ mỉm cười.

Thực ra, mặc dù những gì Freeman nói đều là sự thật, nhưng ông ta đã không nói ra tất cả những tình hình thực tế.

Trên thực tế, đinh vít do Liên minh Thương mại Ireland sản xuất không chỉ cung cấp cho riêng Thương hội Tân Phi.

Do trong hai tháng qua, các Thương hội lớn khác trong thành phố cũng lần lượt đầu tư vào hàng ngũ sản xuất Quạt Ma lực, nhu cầu về đinh vít tăng mạnh.

Theo như những gì Freeman đã nói với Hứa Dịch trước đây, tháng trước họ đã thực sự bán được tổng cộng hơn hai triệu chiếc đinh vít các loại.

Mặc dù lợi nhuận của mỗi chiếc đinh vít chỉ khoảng mười mấy, thậm chí là vài đồng xu đồng, nhưng dựa trên cơ sở số lượng khổng lồ như vậy, tháng trước Liên minh Thương mại Ireland đã kiếm được tổng cộng hơn một ngàn đồng vàng!

Mười lăm người của Freeman, mỗi người chia đều ra, có thể chia được gần hai trăm đồng vàng!

Tuy nhiên, dù chỉ tiết lộ một nửa số tiền, nhưng cũng đủ khiến mọi người có mặt phải động lòng.

Xem ra, lần xuất hiện này của Freeman đã đạt được hiệu quả tốt hơn mong đợi rất nhiều.

Như vậy, sẽ rất có lợi cho việc Thương hội Tân Phi quảng bá kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ.

"Hội trưởng Hứa, anh có thể nói rõ hơn một chút về cách thức thực hiện kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ này được không?"

Quả nhiên, ngay lập tức đã có phóng viên bỏ qua Freeman và bắt đầu đặt câu hỏi cho Hứa Dịch.

Hứa Dịch mỉm cười, tiếp nhận bục phát biểu mà Freeman đã nhường lại, liếc nhìn đám đông đang phấn khích ở phía dưới, nói lớn: "Cách thức thực hiện cụ thể là như thế này, trước tiên, Thương hội Tân Phi chúng tôi sẽ tiến hành xem xét đơn đăng ký tham gia kế hoạch của các Thương hội nhỏ..."

Hơn một tiếng đồng hồ sau, buổi họp báo sản phẩm mới tuyên bố kết thúc.

Khi rời khỏi hiện trường buổi họp báo, cho dù là những người dân bình thường của Thành phố Bontar đến xem náo nhiệt hay là các phóng viên của các tờ báo đến để tìm kiếm tin tức, thì vẻ mặt của ai nấy đều vô cùng phấn khích.

Thương hội Tân Phi quả nhiên là Thương hội đã phát minh ra Cỗ máy Ma lực mới lạ này, ngay cả những quyết định mà họ đưa ra cũng mới lạ không kém.

Kế hoạch hỗ trợ nông hộ trước đây đã khiến mọi người phải kinh ngạc, và nó đã được chứng minh bằng thực tế là kế hoạch hỗ trợ nông hộ này thực sự đã mang lại lợi ích to lớn cho những người nông dân bình thường ở ngoại ô Thành phố Bontar.

Giờ đây, họ lại bắt đầu thúc đẩy kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ này, chắc chắn sẽ lại mang đến những thay đổi to lớn cho Thành phố Bontar.

Nếu như những gì Hứa Dịch vừa nói đều là sự thật, thì chắc chắn sẽ lại có những thay đổi long trời lở đất xảy ra ở trong và ngoài Thành phố Bontar.

Nghĩ đến việc tất cả những điều mới lạ và thay đổi xuất hiện ở Thành phố Bontar trong năm nay đều do Thương hội Tân Phi, hay

nói chính xác hơn là do Hứa Dịch mang đến, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một tia cảm thán đối với Hứa Dịch.

Chương 345: Những kẻ đứng sau Rem (2/2)

Tuy nhiên, Hứa Dịch, người vừa kết thúc buổi họp báo sản phẩm, lại không có thời gian để tận hưởng sự tán dương của mọi người.

Ngay khi buổi họp báo kết thúc, đã có một đám người xúm lại trước mặt anh, muốn hỏi anh thêm về chi tiết của kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ, và cũng có không ít người trực tiếp bày tỏ với anh rằng họ cũng muốn tham gia vào kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ này, mong muốn nhận được sự hỗ trợ từ Thương hội Tân Phi.

Số lượng người quá đông, Hứa Dịch có chút không kịp trở tay.

"Xem ra sớm muộn gì tôi cũng phải thuê một người phát ngôn báo chí." Ý nghĩ bất đắc dĩ chợt lóe lên trong đầu Hứa Dịch, khóe mắt anh bỗng liếc thấy một người đang bước vào từ cửa chính của hội trường, liền giơ cao hai tay, nói lớn: "Mọi người đừng vội, những chi tiết cụ thể về kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ sẽ được đăng tải trên 《Nhật báo Bontar》 trong vài ngày tới, đồng thời cũng sẽ được công bố chi tiết tại trung tâm dịch vụ sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Ngoài ra, Ngài Thành chủ cũng đã bày tỏ sự ủng hộ đối với kế hoạch này, vì vậy những chi tiết tương ứng và một số thông báo liên quan của Ngài Thành chủ cũng sẽ được công bố trên quảng trường chính trị, mong mọi người chú ý theo dõi."

Nghe Hứa Dịch nói vậy, những người vây quanh anh mới yên lặng.

Một số phóng viên báo chí vẫn muốn tiếp tục hỏi Hứa Dịch,

nhưng lại thấy Hứa Dịch chen ra khỏi đám đông, đi về phía người vừa bước vào từ cửa chính.

Các phóng viên này nhận ra người này chính là Naxi, tổng biên tập đương nhiệm của 《Nhật báo Bontar》, nên thức thời dừng bước.

Cho dù là phóng viên của các tờ báo ở Thành phố Bontar hay các thành phố lân cận, đều biết rõ rằng, mối quan hệ giữa Hội trưởng Hứa và Nam tước Hainas, người sáng lập 《Nhật báo Bontar》, không hề tầm thường, vì vậy mối quan hệ giữa Thương hội Tân Phi và 《Nhật báo Bontar》 cũng rất thân thiết.

Rất nhiều tin tức về Thương hội Tân Phi đều do 《Nhật báo Bontar》 đưa tin trước, các tờ báo khác chỉ có thể nhận được tin tức cụ thể sau đó.

Hiện tại Hứa Dịch và Naxi gặp nhau, rõ ràng là lại chuẩn bị tiết lộ một số tin tức đặc biệt cho 《Nhật báo Bontar》.

Dưới ánh mắt ghen tị của các phóng viên, Naxi bước đến chỗ Hứa Dịch, nhưng trên mặt lại không hề có chút vui mừng nào, ngược lại vô cùng nghiêm nghị, ghé sát vào tai Hứa Dịch, thấp giọng nói: "Anh Hứa, đã tìm thấy tên kia rồi."

Sắc mặt Hứa Dịch hơi trầm xuống, ngay sau đó lại hiện lên nụ cười, vỗ vai Naxi, chỉ vào phòng khách phía sau hội trường: "Đi, vào trong nói."

Hai người bước vào phòng khách, Hứa Dịch trầm ngâm một lát, hỏi Naxi: "Tìm thấy ở đâu? Có phải Rem lại gặp hắn ta không?"

"Vâng, theo như anh em báo cáo, sáng nay Rem mới gặp tên kia, hai người ở trong phòng khoảng nửa tiếng, sau đó Rem mới rời đi." Naxi gật đầu đáp.

Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng, trên mặt thoáng hiện vẻ giận dữ,

lại hỏi: "Bây giờ tên kia đang ở đâu?"

"Sau khi gặp Rem, hắn ta đã rời khỏi Bontar. Em đã cho một người anh em đi theo, theo như báo cáo, tên kia hình như đang đi về hướng Thành Saltan."

"Thành Saltan?" Hứa Dịch khẽ nhíu mày."Chẳng lẽ vẫn là những kẻ không từ bỏ ý định đó sao?"

Nghĩ một hồi, Hứa Dịch lắc đầu, sắc mặt trở lại bình tĩnh, mỉm cười nói với Naxi: "Được rồi, Naxi, vất vả cho cậu và anh em rồi. Nói ra thì bây giờ cậu đã là tổng biên tập của 《Nhật báo Bontar》 rồi, vậy mà tôi lại để cậu làm những việc này, thật sự là lãng phí nhân tài."

"Anh Hứa nói gì vậy?", Naxi ngạc nhiên nói."Nếu không có lời khuyên và sự giúp đỡ của anh, thì 《Nhật báo Bontar》 căn bản sẽ không được thành lập. Bây giờ tôi và anh em chắc chắn vẫn đang ở nhà cả ngày vô sở khả sự, sao có thể sống một cuộc sống đầy đủ và thú vị như bây giờ. Nói ra thì cũng là chúng tôi cảm ơn anh, giúp anh làm chút việc là chuyện nên làm."

Nói xong, Naxi nhìn xung quanh một cách bí ẩn, tiến sát vào Hứa Dịch hơn một chút, thấp giọng hỏi: "Anh Hứa, thực ra em thấy, chuyện này không cần phải rắc rối như vậy. Anh đã xác định được là tên nhóc đó rồi, chi bằng chúng ta trực tiếp bắt hắn ta lại, cho người ta dạy dỗ hắn ta một trận, em không tin hắn ta không khai hết mọi chuyện."

"Tôi nói này, bây giờ cậu đã là tổng biên tập của 《Nhật báo Bontar》 rồi, cũng coi như là một nhân vật có máu mặt ở Thành phố Bontar, sao vẫn thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề như vậy?" Hứa Dịch cười mắng một tiếng, lắc đầu nói: "Mặc dù cách của cậu nói rất đơn giản và hiệu quả, nhưng vấn đề mấu chốt hiện tại không nằm ở hắn ta, mà nằm ở những kẻ đứng sau hắn ta."

Naxi suy nghĩ một lát, gật đầu: "Cũng đúng, nếu không tóm được những kẻ đứng sau, sau này vẫn sẽ gặp rắc rối."

Hứa Dịch thở dài, thầm nghĩ rắc rối chắc chắn không chỉ có vậy, cho dù lần này có thể giải quyết được, thì Thương hội Tân Phi vẫn sẽ gặp phải đủ loại rắc rối khác nhau.

Tất nhiên, đây cũng là những gì mà Thương hội Tân Phi chắc chắn sẽ phải trải qua trên con đường phát triển lớn mạnh, muốn tránh cũng không tránh khỏi.

Hơn nữa, lần này chỉ là một rắc rối nhỏ, sau này theo sự phát triển và lớn mạnh của Thương hội Tân Phi, rắc rối gặp phải sẽ chỉ ngày càng lớn hơn.

Hứa Dịch bỗng nhớ đến một câu trong 《Chim hải âu》.

Hãy để cho bão tố nổi lên dữ dội hơn nữa đi!

Chương 346: Tiềm năng của các Thương hội nhỏ (1/2)

Cơn bão quả nhiên đã ập đến Thương hội Tân Phi.

Tuy nhiên, cơn bão này không mang đến rắc rối, mà là vô số cư dân bình thường trong và ngoài Thành phố Bontar, những người muốn làm giàu chỉ sau một đêm.

Sau buổi họp báo ra mắt sản phẩm, kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ của Thương hội Tân Phi đã được một số tờ báo trong thành phố đăng tải rầm rộ. Thêm vào đó, Phủ Thành chủ cũng đã đăng tải thông báo liên quan trên quảng trường chính trị, vì vậy chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, kế hoạch này đã được mọi người trong Thành phố Bontar biết đến.

Biết được rằng một vài người nông dân bình thường ở Làng Ireland lại có thể đạt được thu nhập hàng trăm đồng vàng mỗi tháng chỉ bằng cách tham gia vào kế hoạch này, những người dân bình thường trong và ngoài Thành phố Bontar gần như ngay lập tức trở nên điên cuồng.

Chỉ sau một đêm, vô số Thương hội với những cái tên kỳ lạ đã mọc lên như nấm ở Thành phố Bontar, và những Thương hội nhỏ này lần lượt nộp đơn xin tham gia kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ của Thương hội Tân Phi.

Chỉ trong vòng ba ngày, số lượng Thương hội nộp đơn xin tham gia kế hoạch này đã lên tới hơn một nghìn.

Mặc dù phần lớn trong số đó là các Thương hội được thành lập vội vàng trong vài ngày qua, nhưng cũng có một số Thương hội

nhỏ đã tồn tại từ lâu ở Thành phố Bontar.

Đối mặt với lượng đơn đăng ký khổng lồ như vậy, một vài viên chức của Phủ Thành chủ được Bá tước Satsuma cử đến hỗ trợ Thương hội Tân Phi triển khai kế hoạch này trong thời gian này đã mệt mỏi đến mức còn hơn cả chó, bận rộn từ sáng sớm đến tối muộn mỗi ngày, thời gian ngủ thậm chí còn không quá năm tiếng.

May mắn thay, Thương hội Tân Phi đã xây dựng một bộ tiêu chuẩn đánh giá khá chi tiết trước khi đưa ra kế hoạch này, bất kỳ Thương hội nhỏ nào không đáp ứng được tiêu chuẩn đều không được chấp nhận đơn đăng ký, điều này đã giúp họ tiết kiệm được rất nhiều việc.

Một trong những điều kiện cơ bản nhất là các Thương hội nhỏ muốn tham gia kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ phải có chứng nhận vốn cơ bản.

Và mức vốn tối thiểu này tạm thời được Hứa Dịch ấn định là hai trăm đồng vàng.

Chỉ riêng điều kiện này đã trực tiếp loại bỏ hơn một nửa trong số hơn một nghìn người đăng ký.

Thêm vào đó là các tiêu chuẩn khác, cuối cùng chỉ còn hơn hai trăm Thương hội vượt qua được vòng đánh giá và đủ điều kiện tham gia kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ.

Tuy nhiên, khi hơn hai trăm Thương hội nhỏ này biết được rằng ngay cả khi họ tham gia kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ, họ cũng sẽ không thể trực tiếp sản xuất toàn bộ Máy móc Ma pháp như Quạt Ma lực, Nồi nấu ăn Ma lực, Máy làm bánh mì Ma lực, v. v. , mà chỉ có thể chọn sản xuất một số bộ phận của những Máy móc Ma pháp này, thì ngay lập tức đã có hơn một nửa số Thương hội chọn rút lui.

Cuối cùng, chỉ còn lại tám mươi bảy Thương hội nhỏ kiên trì muốn tham gia kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ.

"Hứa Dịch, trước đây cậu nói giao việc sản xuất đinh vít cho Freeman và những người khác, tôi thấy cũng không sao. Dù sao thì đinh vít cũng không phải là thứ gì quá quan trọng. Nhưng bây giờ cậu lại nói với tôi rằng cậu định giao toàn bộ việc sản xuất những linh kiện này cho các Thương hội nhỏ này... Này, cậu định cho xưởng sản xuất Máy móc Ma lực gia dụng của chúng ta giải thể à?"

Cùng với việc uy tín của Hứa Dịch trong Thương hội ngày càng cao, bây giờ trong Thương hội Tân Phi, chỉ còn Heinze là người dám trực tiếp chỉ trích Hứa Dịch một cách không chút khách khí như vậy.

Hôm nay lẽ ra chưa đến ngày anh ta cố định hàng tháng trở về Thành phố Bontar, nhưng sau khi xem được bản tin tiếp theo về kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ trên 《Nhật báo Karma》, anh ta đã không nhịn được mà chạy về.

Mục đích không gì khác chính là để hỏi trực tiếp Hứa Dịch.

"Ai nói tôi muốn cho xưởng sản xuất Máy móc Ma lực gia dụng giải thể?" Hứa Dịch khó hiểu nhìn anh ta."Tôi nói này, hôm nay cậu cố tình chạy về chỉ vì chuyện này à?"

Heinze chỉ vào những vị đại diện của tám mươi bảy Thương hội nhỏ kia, những người lúc này đang được Ancato dẫn đi tham quan xưởng sản xuất Máy móc Ma lực gia dụng, tức giận nói: "Chẳng lẽ không phải sao? Công việc hiện tại của xưởng này là sản xuất những linh kiện đó rồi lắp ráp, bây giờ cậu lại muốn giao toàn bộ công việc sản xuất những linh kiện này cho những Thương hội nhỏ mà tôi chưa từng nghe tên bao giờ, vậy thì xưởng này còn làm gì nữa? Hàng ngày chỉ đơn giản là lắp ráp những linh kiện đó thôi sao?"

"Chờ đã... Heinze, tôi phát hiện ra logic của cậu có vấn đề đấy." Hứa Dịch cau mày nói."Ngay cả khi tôi giao việc gia công linh kiện cho những Thương hội nhỏ đó, thì tại sao lại đại diện cho việc xưởng này không có việc gì để làm?"

"Nói nhảm! Những việc này vốn dĩ là do công nhân của xưởng sản xuất Máy móc Ma lực gia dụng của chúng ta đang làm. Cậu giao cho người khác, công nhân của chúng ta đương nhiên là không có việc gì để làm!" Heinze tức giận nói.

"Ai nói... Ồ, tôi hiểu rồi." Hứa Dịch vỗ trán, đưa tay vỗ vai Heinze, cười ha hả nói: "Là lỗi của tôi, tôi đã không nói rõ ràng với cậu. Ừm... Nói thế nào nhỉ, trước tiên tôi khẳng định với cậu, ngay cả khi cho phép tám mươi bảy Thương hội nhỏ này tham gia vào hàng ngũ sản xuất và gia công linh kiện, thì cũng sẽ không ảnh hưởng chút nào đến công việc của chính Thương hội chúng ta, điều này tôi có thể chắc chắn, vì vậy cậu không cần phải lo lắng."

Mặc dù trong lòng đang tức giận, nhưng Heinze biết Hứa Dịch tuyệt đối sẽ không nói đùa với mình trong tình huống này, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Cậu nói rõ ràng đi."

"Là như thế này. Cậu xem, trước tiên, cậu từng là người phụ trách chính của xưởng này, tôi nghĩ cậu nên rõ ràng rằng, năng lực sản xuất của xưởng sản xuất Máy móc Ma lực gia dụng luôn tồn tại nút thắt cổ chai. Và nguyên nhân dẫn đến nút thắt cổ chai này là do tốc độ tự sản xuất và gia công linh kiện của chúng ta không bao giờ theo kịp tốc độ lắp ráp, đúng không?" Hứa Dịch hỏi.

Heinze suy nghĩ một chút, gật đầu: "Đúng là như vậy. Nhưng trước khi tôi đi, tôi đã điều chỉnh tỷ lệ công việc của công nhân, cố gắng hết sức để giữ cho chúng nhất quán. Chẳng lẽ sau khi tôi đi, tên nhóc Ancato này lại tự ý thay đổi?"

Chương 347: Tiềm năng của các Thương hội nhỏ (2/2)

"Không hề, Ancato đã hoàn thành công việc rất tốt, cậu không cần phải lo lắng. Nhưng cậu phải nghĩ như thế này, mặc dù cậu đã điều chỉnh tỷ lệ công việc, giúp nâng cao hiệu quả tổng thể, nhưng cách làm này thực chất chỉ là một sự thỏa hiệp, đúng không?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Vậy cậu muốn thế nào? Chính cậu cũng đã nói, tốc độ gia công linh kiện của công nhân không theo kịp tốc độ lắp ráp, chúng ta không thể tuyển thêm một nhóm công nhân chuyên phụ trách gia công linh kiện được? Bây giờ chúng ta không có nhiều mặt bằng như vậy, trừ khi..." Heinze đột nhiên sững người, suy nghĩ một lúc, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch."Này, chẳng lẽ cậu muốn để những Thương hội nhỏ này thay thế cho những công nhân và mặt bằng mà chúng ta cần thuê sao?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Không tệ, cuối cùng thì cậu cũng hiểu ra rồi."

Heinze nhìn những vị đại diện của các Thương hội nhỏ ở đằng xa, suy nghĩ miên man, một lúc sau, anh ta lại cau mày.

"Vẫn không đúng. Mặc dù việc để họ sản xuất và gia công linh kiện có thể giúp chúng ta tiết kiệm được rất nhiều nhân lực và mặt bằng, nhưng những linh kiện này là do họ gia công sản xuất, nếu chúng ta mua lại từ họ, chắc chắn là phải để họ kiếm lời. Như vậy, lợi nhuận của chúng ta chẳng phải là sẽ giảm xuống sao?"

Hứa Dịch cười khẩy: "Heinze, tôi hỏi cậu một câu. Trước đây chúng ta tự sản xuất một chiếc đinh vít số 3, chi phí là bao nhiêu?"

Heinze sững người, trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Sao tôi biết được, cậu nên hỏi tên Sebas đó."

"Tôi đã hỏi rồi. Vì vậy tôi biết. Nói cho cậu biết, một chiếc đinh vít số 3, chi phí tự sản xuất của chúng ta, theo ước tính của Sebas, đại khái là từ hai mươi lăm đến ba mươi đồng xu đồng." Hứa Dịch nói.

"Không đúng lắm nhỉ? Đinh vít số 3 nhỏ như vậy, chỉ sử dụng rất ít sắt vụn, sao có thể tốn tới hai mươi lăm đồng xu đồng, thậm chí là ba mươi đồng xu đồng chứ?" Heinze nghi ngờ nói.

"Sắt vụn chỉ là chi phí nguyên vật liệu, nhưng để tính toán chi phí thực tế, chúng ta còn phải tính thêm chi phí nhân công, chi phí hao mòn của máy tạo ren ma lực, và các yếu tố khác, sau khi tính toán hết tất cả thì là như vậy." Hứa Dịch giải thích.

"Ừm... Được rồi, coi như là vậy đi, nhưng cậu đột nhiên hỏi điều này, thì có liên quan gì đến vấn đề vừa rồi của tôi sao?" Heinze lại hỏi.

"Tất nhiên là có. Bây giờ cậu đã biết rồi đấy. Chúng ta tự sản xuất một chiếc đinh vít số 3, đại khái cần hai mươi lăm đồng xu đồng đến ba mươi đồng xu đồng, nhưng cậu có biết chúng ta mua một chiếc đinh vít số 3 từ Liên minh Thương mại Ireland thì cần bao nhiêu tiền không?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Chuyện này tôi thật sự không để ý. Nhưng nghĩ đến việc họ cũng muốn kiếm tiền, vậy thì một chiếc đinh vít số 3 chắc là... sẽ bán với giá khoảng ba mươi lăm đồng xu đồng. Nếu cao hơn, thì cậu chắc chắn sẽ không đồng ý."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lắc đầu: "Cậu sai rồi. Hiện tại chúng ta mua một chiếc đinh vít số 3 từ Liên minh Thương mại Ireland chỉ cần hai mươi ba đồng xu đồng."

"Không thể nào!" Heinze lập tức kinh ngạc phản bác."Chẳng lẽ họ không kiếm tiền nữa sao?"

"Không, ngược lại, họ vẫn có thể kiếm tiền. Theo ước tính của tôi, một chiếc đinh vít số 3 họ bán với giá hai mươi ba đồng xu đồng, có thể kiếm được khoảng năm đồng xu đồng." Hứa Dịch nói.

"Vậy thì sao có thể chứ!" Lần này Heinze hoàn toàn bị sốc."Chúng ta tự sản xuất một chiếc đinh vít số 3 đã tốn tới hai mươi lăm đồng xu đồng, thậm chí là ba mươi đồng xu đồng. Tại sao họ lại không cần đến hai mươi đồng xu đồng? Chẳng lẽ họ làm tốt hơn tôi sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt kích động của Heinze, Hứa Dịch biết điều này chắc chắn đã tổn thương đến lòng tự trọng của Heinze với tư cách là cựu giám đốc xưởng sản xuất Máy móc Ma lực gia dụng, liền vỗ vai anh ta nói: "Chuyện này không liên quan gì đến cậu. Mà là bởi vì phúc lợi của nhân viên Thương hội Tân Phi của chúng ta tốt hơn, nên chi phí nhân công đầu tư vào tương đối cao. Còn Liên minh Thương mại Ireland, bản thân họ vừa là ông chủ của Thương hội, vừa là nhân viên, nên chi phí nhân công đối với họ có thể bỏ qua, vì vậy đương nhiên là có thể giảm chi phí tổng thể xuống thấp hơn chúng ta rất nhiều."

"Vậy chất lượng đinh vít mà họ làm ra thì sao? Nếu không bằng chúng ta tự làm, tôi vẫn phản đối cậu làm như vậy." Heinze vẫn không phục nói.

"Rất tiếc, đinh vít mà họ làm ra về mặt chất lượng thậm chí còn tốt hơn một chút so với chúng ta tự làm..." Hứa Dịch bất đắc dĩ dang hai tay ra nói.

"Hả? Không thể nào? Tại sao lại như vậy?" Heinze vẻ mặt khó tin.

"Rất đơn giản, bởi vì họ chuyên nghiệp." Hứa Dịch nhún vai,

trong ánh mắt hiện lên một tia an ủi."Lúc đầu tôi chỉ bán cho họ vài chiếc máy tạo ren ma lực và một số thiết bị liên quan, đồng thời dạy cho họ quy trình sản xuất đinh vít, không ngờ rằng trong khoảng thời gian này, họ đã không ngừng tự mình nghiên cứu và cải tiến, bây giờ đinh vít sản xuất ra về mặt chất lượng tổng thể đã rất xuất sắc, thậm chí còn tốt hơn so với... Ừm, tóm lại là rất tốt, tuyệt đối đáp ứng được yêu cầu của Thương hội chúng ta."

Heinze ngây người nhìn những vị đại diện của các Thương hội nhỏ ở đằng xa, lúc này họ đang tham quan hai chiếc máy tạo ren ma lực duy nhất còn lại trong xưởng, lẩm bẩm vài câu, đột nhiên hỏi Hứa Dịch: "Bây giờ tôi có thể hiểu tại sao cậu lại muốn giao việc gia công linh kiện cho các Thương hội nhỏ này, nhưng Hứa Dịch, cậu không lo lắng rằng, một ngày nào đó những Thương hội nhỏ này phát triển lớn mạnh, sau đó sẽ cướp hết lợi nhuận của Thương hội Tân Phi của chúng ta sao?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Nếu họ thực sự có thể làm được điều đó, tôi tuyệt đối sẽ giơ hai tay hoan nghênh."

Nhìn nụ cười chân thành trên mặt Hứa Dịch, Heinze đau khổ vỗ trán.

"Tôi quên mất rằng, cậu vốn dĩ là một tên điên!"

Chương 348: Xây đường cũng có lợi (1/2)

Sau hơn nửa tháng được đào tạo tại Thương hội Tân Phi, trong số 87 Thương hội nhỏ vượt qua kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ, cuối cùng chỉ còn 73 Thương hội lựa chọn ký kết thỏa thuận kế hoạch hỗ trợ với Thương hội Tân Phi.

Theo thỏa thuận, họ sẽ nhận được một số thiết bị máy móc ma pháp từ Thương hội Tân Phi theo hình thức trả góp để sản xuất các linh kiện khác nhau theo yêu cầu của Thương hội Tân Phi và phải bán những linh kiện này cho Thương hội Tân Phi theo mức giá do Thương hội Tân Phi quy định.

Mặc dù những điều khoản này thoạt nhìn có vẻ bá đạo, nhưng nếu tính toán kỹ lưỡng, trên thực tế, các điều kiện mà Thương hội Tân Phi đưa ra là khá hợp lý.

Đầu tiên, mức giá do Thương hội Tân Phi quy định đã chừa cho 73 Thương hội nhỏ này đủ lợi nhuận. Tính sơ bộ, mỗi Thương hội nhỏ có thể kiếm được ít nhất 300 đồng vàng mỗi tháng chỉ từ việc nhận đơn đặt linh kiện từ Thương hội Tân Phi.

Và nếu nhu cầu đặt hàng của Thương hội Tân Phi tăng lên, thì số tiền mà những Thương hội nhỏ này kiếm được đương nhiên cũng sẽ tăng theo.

Hơn nữa, thỏa thuận này chỉ có hiệu lực trong ba năm. Điều đó có nghĩa là sau ba năm, khi những Thương hội nhỏ này bán những linh kiện này cho Thương hội Tân Phi, họ sẽ không bị ràng buộc bởi mức giá do Thương hội Tân Phi quy định nữa, mà có thể tự do định giá.

Vì vậy, chỉ chưa đầy một tháng sau khi Thương hội Tân Phi tổ chức buổi họp báo sản phẩm và công bố kế hoạch hỗ trợ Thương hội nhỏ, tại Thành phố Bontar đã xuất hiện thêm 73 Thương hội nhỏ chuyên gia công linh kiện máy móc ma pháp.

Không giống như nhà máy của Thương hội Tân Phi có diện tích hơn một ha, xưởng sản xuất của những Thương hội nhỏ này hầu hết chỉ là những xưởng nhỏ.

Hầu hết các Thương hội nhỏ đều chỉ thuê một kho hàng nhỏ, đặt một vài thiết bị máy móc ma pháp mua từ Thương hội Tân Phi vào đó, sau đó thuê thêm một vài người là có thể bắt đầu sản xuất.

Vì máy móc ma pháp khi gia công linh kiện sẽ tạo ra tiếng ồn lớn, thêm vào đó giá thuê mặt bằng trong thành phố lại đắt đỏ, nên những Thương hội nhỏ này hầu hết đều chọn thuê kho xưởng ở ngoại ô Thành phố Bontar.

Và bởi vì các linh kiện mà họ sản xuất đều được cung cấp cho Thương hội Tân Phi, nên những Thương hội nhỏ này đương nhiên sẽ chọn địa điểm gần Trang viên Sancton.

Nhìn thấy khung cảnh yên bình và thanh bình ban đầu, hoàn toàn có thể coi là một nơi nghỉ dưỡng lý tưởng như Trang viên Sancton giờ đây bị bao phủ bởi đủ loại âm thanh ồn ào, giống như một công trường lớn, Hứa Dịch không khỏi cảm thấy hối hận trong lòng.

Ban đầu, anh dự định sau khi Thung lũng Rainfall được khai phá xong, sẽ chuyển tất cả các nhà máy đến Thung lũng Rainfall, còn Trang viên Sancton sẽ được quy hoạch thành trung tâm nghiên cứu và thiết kế của Thương hội Tân Phi, chuyên đảm nhận công việc thiết kế và nghiên cứu các loại máy móc ma pháp của Thương hội Tân Phi.

Với môi trường yên tĩnh và thanh bình ở đây, chắc chắn nó sẽ

rất thích hợp để các nhà nghiên cứu tập trung tinh thần.

Nhưng bây giờ, khu vực xung quanh Trang viên Sancton đã trở thành một khu công nghiệp nhỏ.

Và Hứa Dịch có thể chắc chắn rằng, với sự phát triển và lớn mạnh của Thương hội Tân Phi, khu công nghiệp này chắc chắn cũng sẽ mở rộng theo, và sẽ không bao giờ có thể trở lại môi trường yên bình trước đây nữa.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch không khỏi có chút oán giận Thương hội Amli.

Giá như con đường dẫn đến Thung lũng Rainfall được sửa chữa sớm hơn thì Trang viên Sancton đã không ra nông nỗi này.

"Này, Hội trưởng Hứa, cậu trách tôi như vậy là không đúng rồi." Đối mặt với lời phàn nàn của Hứa Dịch, Hội trưởng Moon Cruzton của Thương hội Amli kêu oan."Rõ ràng là cậu yêu cầu rất nghiêm ngặt về chất lượng con đường. Và Thương hội Amli của chúng tôi chỉ làm theo yêu cầu của cậu, vì để đảm bảo chất lượng, chúng tôi đã cố tình làm chậm tiến độ, chỉ để đạt được sự hoàn hảo. Bây giờ cậu lại phàn nàn về tốc độ chậm, điều này là quá đáng rồi."

"Tôi chỉ nói đùa thôi. Đừng để tâm." Nhìn thấy vẻ mặt không hài lòng của Hội trưởng Cruz, Hứa Dịch xoa xoa mặt, cười nói."Chất lượng là ưu tiên hàng đầu, những thứ khác có thể bàn sau. Đây là con đường đầu tiên ở Vương quốc Lanpari của chúng ta, và cũng là con đường đầu tiên trên Lục địa Saines. Nếu làm tốt, Thương hội Amli của các ông thậm chí có thể được ghi danh vào lịch sử của Lục địa Saines, còn nếu làm không tốt, các ông có thể sẽ phải mang tiếng xấu muôn đời. Tôi yêu cầu cao về chất lượng cũng là vì muốn tốt cho Thương hội Amli của các ông."

"Điều này tôi còn rõ hơn cậu." Hội trưởng Cruz đáp, vẻ mặt trở

nên nghiêm nghị."Đúng vậy, việc con đường này được xây dựng tốt hay không là rất quan trọng. Không cần nói đến việc lưu danh muôn thuở trên Lục địa Saines, chỉ nói đến trước mắt. Cách đây không lâu, Hội trưởng Pompeii của Hãng xe ngựa Filson đã tìm tôi, hỏi tôi xem việc xây dựng con đường đến Rừng Rainfall này cần bao nhiêu tiền. Nhìn thái độ của ông ta, có vẻ như ông ta muốn tự bỏ tiền ra xây dựng con đường."

"Hãng xe ngựa Filson?" Hứa Dịch khựng lại, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu."Cũng đúng. Công việc kinh doanh của Thương hội họ là vận tải đường bộ, đương nhiên hy vọng tình trạng đường xá sẽ tốt hơn, việc họ bày tỏ sự quan tâm đến đường xá cũng không có gì lạ. Tuy nhiên, việc xây dựng đường xá vẫn do chính phủ Vương quốc Lanpari phụ trách, không đến lượt ông ta phải lo lắng."

"Vấn đề là tất cả chúng ta đều biết rằng ngân khố của vương quốc đang cạn kiệt. Cho dù Quốc vương Bệ hạ có muốn xây dựng đường xá, thì cũng không có đủ tiền." Hội trưởng Cruz bất lực dang hai tay ra."Vì vậy, lần trước khi Hội trưởng Pompeii hỏi tôi về nguồn tiền để xây dựng con đường này, sau khi tôi nói với ông ta rằng Thương hội Tân Phi đã tự bỏ tiền túi ra, ông ta đã không hỏi thêm gì nữa."

Chương 349: Xây đường cũng có lợi (2/2)

"Sao vậy? Bị chi phí xây dựng con đường làm cho sợ hãi sao?" Hứa Dịch cười hỏi.

Hội trưởng Cruz liếc nhìn Hứa Dịch."Nói nhảm, chỉ riêng việc xây dựng con đường chưa đầy 20 km này đã tiêu tốn của Thương hội Tân Phi các cậu hơn mười nghìn đồng vàng. Vậy nếu muốn kết nối tất cả các thành phố trong Vương quốc Lanpari bằng đường bộ, thì e rằng phải tốn hàng triệu đồng vàng. Cậu nghĩ có Thương hội nào có thể chi trả nổi?"

"Một Thương hội không chi trả nổi, thì có thể huy động mười, một trăm, thậm chí là một nghìn Thương hội chi trả. Tích tiểu thành đại, tự nhiên có thể xây dựng được mạng lưới giao thông đường bộ." Hứa Dịch thản nhiên nói.

"Cậu nghĩ đơn giản quá rồi đấy. Ngoại trừ Thương hội Tân Phi của các cậu... à mà thôi, còn Thương hội nào tự bỏ tiền túi ra xây dựng đường xá, làm loại chuyện vô bổ này chứ?" Hội trưởng Cruz nói.

"Chưa chắc. Cách đây vài ngày, chẳng phải ông đã nói rằng Hội trưởng Morgan đã tìm đến ông, muốn ông giúp họ xây dựng một con đường từ khu mỏ của Thương hội họ đến Thành phố Bontar sao?"

"Đó là chuyện khác. Việc xây dựng con đường từ khu mỏ đến Thành phố Bontar có thể giúp họ vận chuyển quặng đến Thành phố Bontar nhanh chóng và thuận tiện hơn. Tính toán kỹ lưỡng, họ có thể tiết kiệm được chi phí vận chuyển. Trên thực tế, cũng giống

như việc cậu xây dựng con đường này, họ chỉ nghĩ đến việc xây dựng khi nào thấy có lợi cho Thương hội của mình, nếu không thì ai rảnh mà làm?"

"Vì vậy, mấu chốt nằm ở việc có lợi hay không. Vậy nếu tôi nói với họ rằng, việc xây dựng đường xá không chỉ không lỗ vốn, mà còn có thể kiếm được tiền?" Hứa Dịch nói với vẻ mặt bí ẩn.

"Kiếm tiền?" Hội trưởng Cruz kinh ngạc nhìn Hứa Dịch."Cậu đang nói đùa đấy à? Làm sao có thể kiếm tiền từ việc này được?"

"Không tin à?" Hứa Dịch cười khẩy."Vài ngày nữa, khi Quốc vương Bệ hạ cử người đến tìm ông, yêu cầu Thương hội của ông chịu trách nhiệm xây dựng đường xá, thì ông cứ việc từ chối đi."

Hội trưởng Cruz trợn tròn mắt nhìn Hứa Dịch, phản ứng đầu tiên của ông ta là Hứa Dịch đang đùa với mình.

Ai cũng biết ngân khố của vương quốc đang cạn kiệt, làm sao có tiền để xây dựng đường xá?

Nhưng lý trí nói cho ông ta biết rằng, Hứa Dịch rõ ràng là không thể nào đem chuyện này ra làm trò đùa được.

Chẳng lẽ là thật?

Nhìn nụ cười bí ẩn của Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz nhất thời cảm thấy bối rối.

Bước sang tháng 7, thời tiết thực sự bắt đầu trở nên nóng bức.

Khi nhiệt độ tăng dần, doanh số bán Quạt Ma lực ở Thành phố Bontar cũng tăng theo.

Khác với hơn một tháng trước, giờ đây trên thị trường Thành phố Bontar đã không còn nhìn thấy bất kỳ thương hiệu Quạt Ma lực nào khác, ngoại trừ Tân Phi Quạt Ma lực.

Tất nhiên, vào lúc này, ngay cả khi có những thương hiệu Quạt Ma lực khác, thì so với vẻ ngoài đẹp mắt của Tân Phi Quạt Ma lực, chúng cũng không thể so sánh được.

Do chương trình đổi cũ lấy mới của Thương hội Tân Phi, nhiều gia đình đã mua Quạt Ma lực vào năm ngoái, sau khi so sánh kỹ lưỡng, hầu hết đều chọn tham gia chương trình này, đổi chiếc Quạt Ma lực cũ trong nhà lấy Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới.

Theo thống kê của Sebas vào tháng trước, trong tháng 6, tổng cộng đã bán được 7. 472 chiếc Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới, trong đó gần một nửa là bán được nhờ chương trình đổi cũ lấy mới, hơn 3. 000 chiếc.

Phải nói rằng, so với năm ngoái, doanh số bán hàng này chắc chắn là kém hơn rất nhiều. Nhưng điều này cũng nằm trong dự đoán của mọi người trong Thương hội.

Xét cho cùng, Quạt Ma lực không phải là vật tư tiêu hao một lần, mua một chiếc có thể sử dụng được vài năm, không ai lại rảnh rỗi mà thay đổi.

Hơn nữa, Thành phố Bontar chỉ là một thành phố nhỏ với tổng dân số hơn 100. 000 người, thị trường vốn đã bão hòa, đương nhiên là không thể xuất hiện tình trạng bán chạy như hồi Quạt Ma lực mới xuất hiện vào năm ngoái.

Nếu không phải vì vẻ ngoài của Tân Phi Quạt Ma lực thế hệ mới quá đẹp, đồng thời lại có chương trình đổi cũ lấy mới hỗ trợ, thì doanh số bán hàng năm nay e rằng sẽ rất thảm hại.

Đối với điều này, giải pháp của Thương hội Tân Phi rất đơn giản. Đó là nỗ lực mở rộng thị trường, quảng bá sản phẩm của Thương hội Tân Phi đến nhiều thành phố hơn trong Vương quốc Lanpari.

Chỉ là việc thiết lập kênh bán hàng là một việc rất tốn thời gian, mặc dù trong năm nay, Thương hội Tân Phi đã xây dựng được nền tảng vững chắc tại Thành phố Bontar, Thành Karma và Thành Saltan, có thể dễ dàng bán sản phẩm tại ba thành phố này, nhưng nếu muốn quảng bá đến Thành phố Canberra và Thành phố Norton xa hơn, hay xa hơn nữa là Thành phố Karamay, thì cần phải nỗ lực hơn rất nhiều.

Ngược lại, thủ đô Thành Anweimar của Vương quốc Lanpari, nơi cách Thành phố Bontar xa hơn cả Thành phố Karamay, lại dễ dàng hơn.

Điểm bán đại lý của Thương hội Tân Phi do Victor và hai người bạn của anh thành lập tại Thành Anweimar hiện đang kinh doanh rất phát đạt, mỗi lần vận chuyển các loại Máy móc Ma lực gia dụng từ Thành phố Bontar đến đều được bán hết veo trong thời gian ngắn.

Trong khi giúp Victor và hai người bạn của anh kiếm được rất nhiều tiền vàng, nó cũng khiến thương hiệu Tân Phi ngày càng ăn sâu vào lòng người dân Thành Anweimar.

Hứa Dịch thậm chí còn nghiêm túc cân nhắc đến việc mở một nhà máy Tân Phi ở ngoại ô Thành Anweimar như ở Thành Karma, để sản xuất Tân Phi Máy móc Ma lực gia dụng ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, sau khi nghe được ý định này của Hứa Dịch, Cervini, người một lần nữa đến Thành phố Bontar vì công việc, đã nhìn chằm chằm Hứa Dịch, lắc đầu một cách kiên quyết."Không được."

Chương 350: Sức mạnh của công nghiệp (1/2)

"Tại sao không được?" Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Cervini, nhíu mày hỏi: "Điện hạ, Thương hội Tân Phi của chúng ta là một thương hội làm ăn chân chính, đến Vương đô để mở một nhà máy là chuyện rất bình thường mà? Sao lại không được?"

Cervini khẽ lắc đầu: "Không phải là không được, mà chính xác mà nói là thời cơ chưa chín muồi."

"Thời cơ chưa chín muồi?" Hứa Dịch nhíu mày càng sâu hơn."Điện hạ, tôi không hiểu ý của ngài. Theo góc nhìn của tôi, hiện tại sự phát triển của các loại Máy móc Ma lực gia dụng của Thương hội Tân Phi ở Thành phố Bontar đã bị hạn chế nghiêm trọng bởi thị trường, lúc này đáng lẽ nên đẩy mạnh khai thác thị trường mới, sao lại nói là thời cơ chưa chín muồi?"

"Tôi không nói đến thời cơ trên phương diện thương mại, mà là thời cơ khác." Cervini nhìn sâu vào mắt Hứa Dịch, nghiêm túc nói: "Hứa Dịch, hãy tin tôi. Sau khi tận mắt chứng kiến những thay đổi mà Máy móc Ma thuật Canh tác mang lại cho đất nông nghiệp, tôi mong muốn Thương hội Tân Phi có thể phát triển và lớn mạnh hơn bất kỳ ai, vì vậy xin hãy tin tôi, lời khuyên hoặc có thể nói là lời cảnh báo của tôi đều là vì lợi ích của anh và Thương hội Tân Phi."

Nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Cervini, Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, khẽ gật đầu.

"Được, tôi tin tưởng cô."

Nghe thấy Hứa Dịch đổi cách xưng hô với mình thành "cô", Cervini nở một nụ cười, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: "Vậy thì, bây giờ chúng ta nói về chuyện chính. Quốc vương đã xem qua kế hoạch xây dựng mạng lưới giao thông đường quốc gia mà anh đề xuất, và ngài ấy rất tán thành kế hoạch này. Trên thực tế, trước đây Bá tước Satsuma đã báo cáo với ngài ấy về việc Thương hội của anh đang xây dựng con đường này, lúc đó Quốc vương đã bày tỏ sự quan tâm. Bây giờ sau khi xem kế hoạch của anh, ngài ấy rất vui, khen ngợi rằng anh không chỉ vì Thương hội của mình mà còn vì cả Vương quốc Lanpari. Chỉ là..."

"Chỉ là ngân khố của Vương quốc không đủ tiền?" Hứa Dịch mỉm cười tiếp lời.

Cervini không khỏi bật cười: "Đúng vậy. Anh hẳn là rất rõ tình hình ngân khố của Vương quốc, đúng là không thể chi thêm tiền để hoàn thành kế hoạch xây dựng mạng lưới giao thông đường bộ mà anh đề xuất. Còn đối với việc anh đề xuất cái này..."

Nói đến đây, Cervini thu lại nụ cười, cau mày.

"Cái này... trạm thu phí đường bộ, Quốc vương bày tỏ sự không đồng ý. Ngài ấy nói rằng một khi đã xây dựng đường bộ, đó là vì sự thuận tiện trong việc đi lại của người dân Vương quốc, tại sao lại phải lập trạm thu phí đường bộ, bắt những người đi trên con đường này phải trả phí? Cách làm này, đơn giản là bóc lột người dân Vương quốc."

"Bóc lột?" Hứa Dịch bật cười ha hả."Điện hạ, tôi rất tôn trọng và ca ngợi lòng yêu thương của Bệ hạ đối với người dân Vương quốc. Nhưng tôi phải nói rằng, Bệ hạ có phần nông cạn trong việc nhận thức về đường bộ. Lập trạm thu phí đường bộ không phải là bóc lột người dân Vương quốc, mà ngược lại, đó là một chính sách vĩ mô nhằm cải thiện đời sống cho người dân Vương quốc."

"Tôi biết anh không phải là loại thương nhân tham lam, đưa ra

đề xuất này chắc chắn có lý do của riêng mình." Cervini thả lỏng vẻ mặt, bình tĩnh nhìn Hứa Dịch."Mặc dù tôi cũng rất không đồng tình với việc lập trạm thu phí đường bộ, thu phí đường bộ, nhưng tôi sẵn sàng lắng nghe ý kiến của anh."

"Điện hạ quả nhiên là người sáng suốt." Hứa Dịch gật đầu nói: "Nếu muốn nói rõ ràng mọi chuyện thì cần rất nhiều thời gian. Vì vậy, tôi xin phép hỏi cô một vài câu hỏi đơn giản. Thứ nhất, Điện hạ, việc xây dựng mạng lưới giao thông đường bộ có lợi ích to lớn cho Vương quốc hay không?"

"Đúng vậy. Mặc dù tôi tạm thời không thể hiểu hết những gì anh mô tả trong bản kế hoạch, nhưng có thể khẳng định rằng, việc cải thiện giao thông trong nước do đường bộ mang lại chắc chắn sẽ mang lại nhiều lợi ích to lớn."

"Câu hỏi thứ hai. Ngân khố của Vương quốc có đủ tiền để xây dựng mạng lưới giao thông đường bộ hay không?"

"Không."

"Câu hỏi thứ ba, việc để các Thương hội tư nhân bỏ vốn xây dựng đường bộ có khả thi hay không?"

"Điều này..." Cervini do dự một chút."Khả thi, nhưng phải được đặt dưới sự giám sát chặt chẽ của Vương quốc, và sau khi hoàn thành, đường bộ vẫn thuộc sở hữu của chính quyền Vương quốc."

"Cô xem, bây giờ vấn đề rất đơn giản. Nếu Vương quốc chắc chắn cần xây dựng đường bộ để cải thiện giao thông, và bản thân ngân khố của Vương quốc lại không có tiền, vậy thì việc kêu gọi các Thương hội tư nhân bỏ vốn hỗ trợ xây dựng đường bộ chẳng phải là một lựa chọn rất bình thường sao? Còn về việc đồng thời thiết lập trạm thu phí, thu một khoản phí đường bộ nhất định, đây cũng có thể coi là một khoản bồi thường cho các Thương hội tư nhân. Nói một cách đơn giản, giống như ngân khố Vương quốc vay

tiền tạm thời từ các Thương hội tư nhân, sau đó dùng thu nhập sau này để trả nợ. Điện hạ, tại sao cô và Bệ hạ lại cảm thấy phương án này không ổn?"

Cervini im lặng. Suy nghĩ một lúc lâu, cô ấy có chút khó xử nói: "Lý do mà tôi và Quốc vương đều không đồng ý với phương án này, chủ yếu là... thu phí đường bộ từ những người dân bình thường, điều này..."

"Nghe không hay cho lắm?" Hứa Dịch trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng cô ấy.

Cervini có chút lúng túng gật đầu.

"Vậy thì đơn giản, khi xây dựng đường bộ thì công bố công khai, con đường này là do Thương hội nào bỏ vốn xây dựng. Trước đó không nói rõ, nhưng sau này khi xây dựng trạm thu phí đường bộ thì nói cho mọi người biết, đây là do Thương hội đó tự ý làm, không liên quan đến người khác. Nói một cách đơn giản, chính là tách Bệ hạ và Hoàng thất ra khỏi chuyện này, để Thương hội xây dựng đường bộ tự gánh chịu tiếng xấu. Tôi nghĩ như vậy sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của Bệ hạ và Hoàng thất."

Cervini sững người, sau đó nhìn chằm chằm Hứa Dịch, nghiêm túc hỏi: "Hội trưởng Hứa, anh đang sỉ nhục tôi và Quốc vương sao? Hoàng thất Lanpari chúng tôi đâu phải là loại người không muốn gánh vác trách nhiệm!"

Hứa Dịch cười xua tay: "Điện hạ, thật ra cô hoàn toàn không cần phải xem chuyện này nghiêm trọng như vậy. Đối với rất nhiều Thương hội mà nói, kỳ thực chỉ cần kiếm được tiền là được rồi, còn danh tiếng không quan trọng. Ví dụ như Thương hội Tân Phi của chúng ta."

Chương 351: Sức mạnh của công nghiệp (2/2)

Cervini nhìn chằm chằm Hứa Dịch, vẻ mặt trở nên cực kỳ phức tạp, vừa như là tán thưởng, vừa như là tiếc nuối, lại vừa như là khâm phục, trong đó thậm chí còn mang theo một tia say mê, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài: "Hội trưởng Hứa, khi anh đưa ra kế hoạch này, có phải anh đã tính đến bước này rồi không?"

"Gần như là vậy." Hứa Dịch nhìn thấy vẻ mặt của Cervini, không khỏi bật cười: "Điện hạ, cô thật sự không nên cho rằng tôi chịu thiệt thòi trong chuyện này, kỳ thực xét về lâu dài, lợi ích mà tôi và Thương hội Tân Phi thu được còn lớn hơn cô tưởng tượng rất nhiều."

"Hy vọng là như vậy." Cervini khẽ thở dài."Hội trưởng Hứa, trước đây tôi luôn coi thường những thương nhân chỉ biết đến tiền, nhưng tôi phải thừa nhận rằng họ thực sự sở hữu những khả năng mà tôi không có. Còn hiện tại, tôi không chỉ vô cùng khâm phục năng lực của anh, mà còn chân thành hy vọng, Thương hội Tân Phi có thể ngày càng lớn mạnh, hay nói cách khác, là có thể kiếm được nhiều tiền hơn nữa."

"Cảm ơn lời chúc phúc của Điện hạ, nhất định rồi."

Lần này Cervini đột ngột đến đây, kỳ thực việc thảo luận về việc xây dựng đường bộ chỉ là phụ, chuyện chính là vì chiếc máy ma pháp rèn đúc áo giáp vũ khí mà Kambi và những người lùn khác đang nghiên cứu.

Sau gần hai tháng nghiên cứu, Kambi và những người lùn khác

cuối cùng đã phát triển ra ba loại máy dập ma pháp chuyên dùng để rèn áo giáp.

Tận mắt chứng kiến những tấm sắt dễ dàng được dập thành nhiều hình dạng khác nhau dưới tác dụng của những chiếc máy dập ma pháp này, sau đó được ghép lại với nhau một cách đơn giản là đã hoàn thành một bộ áo giáp, Cervini không khỏi trợn tròn mắt kinh ngạc.

Khi còn ở Thành Anweimar, cô đã từng chứng kiến quá trình các thợ rèn chế tạo một bộ áo giáp.

Cho dù là rèn một bộ áo giáp tiêu chuẩn bình thường nhất, một người thợ rèn từ khi bắt đầu luyện sắt cho đến khi rèn thành hình, rồi đến khi lắp ráp thành một bộ áo giáp hoàn chỉnh, tổng cộng cũng phải mất gần một ngày.

Có khi gặp chút vấn đề, thậm chí cả ngày cũng chưa chắc đã hoàn thành.

Vậy mà lúc này đây trước mắt Cervini, những chiếc máy dập ma pháp này chỉ mất chưa đầy nửa tiếng đã rèn xong các bộ phận của một bộ giáp, sau đó Kambi chỉ mất khoảng mười phút để lắp ráp là đã hoàn thành một bộ áo giáp.

Hơn nữa theo như Hứa Dịch giới thiệu, đây là vì để Cervini nhìn rõ hơn nên đã giảm tốc độ của những chiếc máy dập ma pháp này.

Nếu như hoạt động hết công suất, với hiệu quả làm việc của những chiếc máy dập ma pháp này, một giờ có thể rèn xong năm mươi bộ áo giáp.

Cho dù một ngày chỉ làm việc tám tiếng, cũng có thể sản xuất ra tới bốn trăm bộ áo giáp!

"Hội trưởng Hứa, vậy chi phí sản xuất những bộ áo giáp này là

bao nhiêu?" Cervini hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất của mình.

"Chi phí?" Hứa Dịch liếc nhìn bộ áo giáp đã hoàn thành trong tay Kambi, nhún vai nói: "Ngoại trừ chi phí nguyên liệu để rèn áo giáp ra, thì là cần một ít người để vận hành những chiếc máy ma pháp này, còn chi phí khác... à phải, còn tiêu hao không ít Tinh thể Ma lực."

Hai mắt Cervini sáng lên: "Vậy chẳng phải gần như là không tốn chi phí sao?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Nếu so với việc rèn thủ công thì có thể nói như vậy." Nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Cervini, Hứa Dịch nói tiếp: "Đừng ngạc nhiên, Điện hạ, đây chính là sức mạnh của công nghiệp. Chẳng phải cô đã được chứng kiến điều đó trên những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác rồi sao?"

"Sức mạnh của công nghiệp sao?" Cervini nhìn bộ áo giáp trong tay Kambi, không khỏi trầm tư.

Nếu những chiếc máy dập ma pháp do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và sản xuất được đưa vào sử dụng rộng rãi, tốc độ sản xuất áo giáp và vũ khí sẽ được nâng cao lên rất nhiều, chi phí cũng sẽ giảm xuống đáng kể.

Như vậy, binh lính của Vương quốc sẽ không còn phải lo lắng về việc không có vũ khí, không có áo giáp, sức chiến đấu của quân đội tự nhiên sẽ được nâng cao rất nhiều.

Chỉ cần Vương quốc Lanpari có đủ vũ lực, tuy không dám so sánh với hai gã khổng lồ là Đế quốc Kendra và Đế quốc Malo, nhưng ít nhất cũng có đủ khả năng tự vệ trước những quốc gia xung quanh.

Mà chỉ cần có thể đảm bảo hòa bình cho Vương quốc Lanpari, để cả Vương quốc phát triển ổn định và lành mạnh, những nỗ lực

và tâm huyết của Quốc vương sẽ không uổng phí.

Nghĩ đến sự phát triển của Vương quốc, ánh mắt Cervini không khỏi rơi vào Hứa Dịch đang nói chuyện với Kambi.

Lần này đến Thành phố Bontar, Cervini phát hiện ra Thành phố Bontar lại một lần nữa có những thay đổi to lớn.

Mọi người ở Thành phố Bontar dường như đều đang bận rộn, ai nấy đều như có rất nhiều việc phải làm, cả thành phố toát lên một bầu không khí lạc quan, tích cực, hoàn toàn khác với bầu không khí chậm chạp, ảm đạm trước đây do nằm ở vùng sâu vùng xa.

Khi đến gần Trang viên Sancton, nơi tọa lạc của nhà máy Tân Phi, cô càng phát hiện ra khu vực này gần như đã biến thành một công xưởng khổng lồ, xung quanh Trang viên Sancton là vô số nhà xưởng, phân xưởng lớn nhỏ, từ bên trong không ngừng truyền đến tiếng máy móc ầm ầm.

Những người cô nhìn thấy trên đường đều rất bận rộn, nhưng trên mặt ai nấy đều nở nụ cười vui vẻ, tràn đầy năng lượng.

Điều gì đã thay đổi những con người này, thay đổi cả thành phố này?

Cervini luôn trăn trở với câu hỏi này, và bây giờ sau khi nghe Hứa Dịch nói, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng vậy, giống như Hứa Dịch đã nói, chính sức mạnh của công nghiệp đã thay đổi con người Thành phố Bontar, cũng thay đổi cả Thành phố Bontar.

Mà ở những nơi Cervini nhìn thấy, sức mạnh của công nghiệp còn thay đổi Thành Karma, thay đổi Thành Saltan, và sắp tới sẽ thay đổi Thành phố Canberra, thay đổi Thành Norton.

Trong tương lai không xa, sức mạnh của công nghiệp nhất định cũng sẽ thay đổi Thành Karamay, thậm chí là thay đổi Thành Anweimar, và cuối cùng sẽ thay đổi cả Vương quốc Lanpari.

Khi sức mạnh này lan rộng ra toàn bộ Vương quốc Lanpari, Cervini tin rằng, Vương quốc Lanpari lúc bấy giờ nhất định sẽ khiến cả lục địa phải kinh ngạc!

Chương 352: Hiệu ứng người nổi tiếng (1/2)

Tối hôm qua, một trận mưa lớn ập đến, quét sạch cái nóng bức của đầu hè, cũng gột rửa cả Thành phố Bontar, khiến cả thành phố trở nên trong lành lạ thường.

Thế nhưng, ngay khi trời vừa sáng, mặt trời ló dần từ đường chân trời, nhiệt độ lại nhanh chóng tăng lên, bao phủ cả trong và ngoài thành phố trong cái nóng nực vốn có của mùa hè.

Sáng sớm tinh mơ, Hứa Dịch đã đến đón Stella từ nhà, sau khi cùng nhau ăn sáng, hai người dạo bước trong Thành phố Bontar.

Mặc dù thời gian này luôn bị đủ thứ chuyện vây lấy, nhưng Hứa Dịch vẫn luôn cố định dành ra một ngày hoặc nửa ngày mỗi tuần để ở bên Stella.

Xét cho cùng, yêu đương là phải như vậy, hai người phải dành thời gian ở bên nhau, tận hưởng thế giới riêng của hai người thì mới có ý nghĩa.

Tuy nhiên, việc đi dạo phố với Stella đối với Hứa Dịch mà nói thực sự là một việc rất nhàm chán, bởi vì là một người xuất thân từ ngành kỹ thuật, anh không thể nào hiểu nổi tại sao Stella có thể ở lì trong một cửa hàng quần áo gần một tiếng đồng hồ, thử gần như tất cả các loại quần áo trong cửa hàng mới chịu ra về, mà cuối cùng cũng chỉ mua một hoặc hai bộ.

Theo quan điểm của Hứa Dịch, quần áo chỉ là thứ để che thân và giữ ấm, mặc kiểu gì cũng chẳng khác gì nhau.

Bây giờ là mùa hè, nếu như ở Trái đất, trừ khi thật sự cần thiết, Hứa Dịch thường sẽ chọn đại một chiếc áo phông và quần đùi để mặc, những thứ khác anh hoàn toàn không quan tâm.

Tất nhiên, ở Trái đất, quan điểm này của anh đã từng bị một số đồng nghiệp nữ chỉ trích nghiêm khắc, cho nên hiện tại, khi đi dạo phố cùng Stella, dù trong lòng có miễn cưỡng đến đâu, anh cũng sẽ chọn cách im lặng, mặc cho Stella kéo anh đi thử hết bộ này đến bộ khác.

Điều đáng nói là, trình độ khoa học kỹ thuật của Lục địa Saines có lẽ kém xa Trái đất, nhưng về khoản quần áo trang phục thì lại không hề kém cạnh, chỉ riêng cửa hàng quần áo chưa đầy một trăm mét vuông này đã bày bán la liệt, đủ loại, với hơn hai trăm bộ váy áo mùa hè dành cho nữ đủ kiểu dáng khác nhau, khiến Hứa Dịch nhìn mà hoa cả mắt.

Nhìn thấy vẻ mặt bất lực, thậm chí là luống cuống tay chân của Hứa Dịch, Stella mỉm cười rạng rỡ với anh: "Thôi nào, cứ kiên nhẫn chờ một chút đi. Dù sao ở trong này cũng mát mẻ hơn ngoài kia nhiều. Ở đây vẫn hơn là đi ngoài đường phố chứ?"

Được Stella nhắc nhở, Hứa Dịch mới nhận ra rằng nhiệt độ trong cửa hàng quần áo này quả thực thấp hơn bên ngoài rất nhiều, mát mẻ dễ chịu.

Anh đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó phát hiện ra một chiếc Điều hòa Ma lực trên bức tường bên phải, đang không ngừng thổi ra những làn gió mát lạnh.

Không cần phải nói, đó chính là sản phẩm của Tân Phi.

Nhận thấy ánh mắt Hứa Dịch đang dừng lại trên chiếc Điều hòa Ma lực, bà chủ cửa hàng, người từ lúc Hứa Dịch và Stella bước vào đã không rời mắt khỏi họ, cười nói: "Hội trưởng Hứa, Điều hòa Ma lực Tân Phi của ngài thật sự rất tốt. Từ khi dùng nó,

cửa hàng của chúng tôi lúc nào cũng mát mẻ dễ chịu thế này. Thậm chí còn giúp việc buôn bán của chúng tôi tốt hơn rất nhiều."

"Ồ? Có phải vì có rất nhiều người đến cửa hàng của cô để tránh nóng không?" Hứa Dịch cười hỏi.

"Chắc là vậy." Bà chủ cửa hàng là một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt tròn trịa, khi cười trông vô cùng phúc hậu, có lẽ điều này cũng có liên quan đến việc buôn bán của cửa hàng đang rất tốt."Ngài nghĩ mà xem, đến cửa hàng của chúng tôi mát mẻ thì mát mẻ thật đấy, nhưng đã ở đây cả buổi, cũng ngại không mua gì mà, phải không?"

Hứa Dịch không nhịn được cười: "Ý cô là đang cảnh báo tôi một lát nữa không được ra về tay không sao?"

Bà chủ cửa hàng cười lớn: "Làm gì có chuyện đó. Hội trưởng Hứa và tiểu thư Stella là ai chứ, sao tôi dám cảnh báo hai vị được. À mà, Hội trưởng Hứa, tôi có một câu hỏi muốn hỏi ngài từ lâu rồi, hôm nay may quá gặp được ngài ở đây, ngài có thể trả lời tôi được không?"

"Ồ? Vấn đề gì vậy? Cứ hỏi thoải mái."

Bà chủ cửa hàng gật đầu, chỉ vào chiếc Điều hòa Ma lực trên tường: "Ngài xem, cái Điều hòa Ma lực này hình như bị gỉ sét một chút rồi thì phải?"

Hứa Dịch lại nhìn chiếc Điều hòa Ma lực trên tường một lần nữa. Anh nhận thấy lớp vỏ ngoài của chiếc Điều hòa Ma lực này tuy rằng đã được lau chùi kỹ lưỡng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ những vết gỉ sét, liền gật đầu: "Ừm, đúng là bị gỉ sét kha khá rồi. Xem ra, chiếc Điều hòa Ma lực này của cô chắc đã mua được một thời gian rồi nhỉ?"

"Vâng, mùa hè năm ngoái, khi Thương hội Tân Phi của ngài

mới tung ra Điều hòa Ma lực, tôi đã mua ngay một chiếc." Bà chủ cửa hàng đáp.

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn bà ta: "Ồ? Vậy mà mắt nhìn của cô tốt thật đấy. Cũng rất chịu chi, thảo nào mà việc buôn bán của cửa hàng lại tốt như vậy. Phải biết rằng, mùa hè năm ngoái, khi Thương hội Tân Phi chúng tôi mới tung ra Điều hòa Ma lực, doanh số bán hàng không được khả quan cho lắm."

"Mười đồng vàng một chiếc cơ mà, lúc đó tôi mua cũng tiếc lắm chứ. Nhưng mà, tính ra thì cũng rất đáng." Bà chủ cửa hàng cười nói.

"Ừm, vậy cô còn câu hỏi nào nữa không?" Hứa Dịch lại hỏi.

"À, cách đây không lâu, Thương hội Tân Phi của ngài có tung ra Nồi nấu Ma lực tự động và Máy làm bánh mì Ma lực mới, tôi cũng mua mỗi loại một chiếc về nhà dùng thử. Sau đó, tôi phát hiện ra rằng, cái Nồi nấu Ma lực tự động và Máy làm bánh mì Ma lực này đúng như lời ngài nói, không hề bị gỉ sét..."

"Đúng vậy, đó là bởi vì Nồi nấu Ma lực tự động và Máy làm bánh mì Ma lực đều được chế tạo từ một loại vật liệu mới, loại vật liệu này có đặc tính không gỉ, cho nên sẽ không bị gỉ sét." Hứa Dịch gật đầu nói.

"Đúng rồi, nếu đã có thể dùng loại vật liệu không gỉ này để chế tạo Nồi nấu Ma lực tự động và Máy làm bánh mì Ma lực, vậy thì tôi nghĩ... Sau này, khi sản xuất Điều hòa Ma lực, có lẽ cũng sẽ dùng loại vật liệu này? Ngài xem, cái Điều hòa Ma lực trong cửa hàng của tôi bị gỉ sét nhiều như vậy, không biết còn dùng được bao lâu nữa, nhìn cũng không được đẹp mắt cho lắm. Nếu Thương hội Tân Phi của ngài có thể sớm tung ra Điều hòa Ma lực được làm từ vật liệu mới, tôi muốn đổi sang dùng thử một chiếc. Đúng rồi, không biết Điều hòa Ma lực mới có chương trình đổi cũ lấy mới không nhỉ?" Bà chủ cửa hàng hỏi.

Hứa Dịch có chút kinh ngạc nhìn bà chủ cửa hàng, sau đó cười lớn: "Yên tâm đi, tôi tiết lộ trước cho cô một chút, thế hệ Điều hòa Ma lực Tân Phi mới sẽ được ra mắt trong vài ngày tới. Hơn nữa, đúng như cô mong muốn, thế hệ Điều hòa Ma lực mới được chế tạo từ vật liệu mới, không những không bị gỉ sét, trọng lượng cũng nhẹ hơn rất nhiều, và còn được áp dụng công nghệ mới, có thể điều chỉnh nhiệt độ theo ý muốn, còn tốt hơn cô nghĩ nhiều."

Chương 353: Hiệu ứng người nổi tiếng (2/2)

"Còn có thể điều chỉnh nhiệt độ nữa sao?" Bà chủ cửa hàng mừng rỡ."Vậy thì tốt quá! Cái Điều hòa Ma lực này tuy rằng bật lên rất mát mẻ, nhưng chỉ cần bật lên là lạnh cóng người. Có những hôm trời không nóng lắm, bật nó lên lại thấy lạnh quá, mà không bật thì lại khó chịu. Nếu có thể điều chỉnh nhiệt độ thì tốt biết mấy."

"Rõ ràng là chúng tôi cũng đã chú ý đến vấn đề này, cho nên mới bổ sung thêm tính năng mới này vào thế hệ Điều hòa Ma lực tiếp theo." Hứa Dịch cười nói."Cô cứ tin tưởng, Thương hội Tân Phi của chúng tôi luôn lấy trải nghiệm của người dùng làm tiêu chí hàng đầu. Chỉ cần những người đã mua sản phẩm của chúng tôi cảm thấy hài lòng khi sử dụng, thì sản phẩm của chúng tôi mới có thể bán chạy hơn nữa, cô nói có đúng không?"

"Đúng, đúng, đúng. Cũng giống như chúng tôi bán quần áo vậy. Chỉ cần khách hàng mua quần áo ở cửa hàng chúng tôi, mặc lên vừa vặn, thoải mái, đẹp mắt, thì mới có khách quen chứ. Ngài xem... A, tiểu thư Stella, chiếc váy này mặc trên người cô thật sự rất hợp!" Bà chủ cửa hàng đột nhiên quay đầu, thốt lên đầy khoa trương.

Hứa Dịch cũng quay đầu lại, trước mắt anh bỗng sáng bừng lên.

Stella bước ra từ phòng thay đồ, lúc này đã thay một chiếc váy ngắn màu xanh ngọc bích dài đến đầu gối, do thiết kế ôm sát của chiếc váy, vóc dáng hoàn hảo của cô được phô bày một cách trọn

vẹn, khiến cả người cô toát lên vẻ yêu kiều, thướt tha.

Thiết kế của chiếc váy tuy đơn giản, nhưng kết hợp với dung mạo và vóc dáng tuyệt mỹ của Stella, lại càng tôn lên khí chất cao quý, thanh lịch của cô.

Thêm vào đó là mái tóc vàng óng ả, càng khiến cho cả người cô như tỏa ra một loại ánh sáng rực rỡ, chói mắt.

Ánh mắt Hứa Dịch từ trên quét xuống, dừng lại một chút trên đôi chân thon dài, trắng nõn nà lộ ra bên ngoài của cô, sau đó không kìm lòng được khen ngợi: "Thật là xinh đẹp!"

Stella cười đắc ý, xoay một vòng tại chỗ, hỏi Hứa Dịch: "Thế nào? Anh hài lòng chứ?"

Hứa Dịch không trả lời, mà quay sang nói với bà chủ cửa hàng: "Được rồi, gói bộ này lại cho tôi."

Bà chủ cửa hàng xua tay nói: "Hội trưởng Hứa và tiểu thư Stella có thể ghé thăm cửa hàng nhỏ bé của tôi, đó là vinh hạnh của tôi rồi. Sao tôi có thể nhận tiền của hai vị được chứ. Chiếc váy này như thể được thiết kế riêng cho tiểu thư Stella vậy, hơn nữa tiểu thư Stella cũng đã vừa ý, vậy thì hãy để tôi tặng nó cho tiểu thư Stella, coi như là một món quà nhỏ của tôi."

Hứa Dịch lắc đầu: "Điều này là không thể được. Stella có thể sẽ thích rất nhiều bộ, thậm chí là mười mấy bộ ở đây, cô không thể nào tặng hết được?"

Bà chủ cửa hàng khựng lại một chút, nụ cười trên môi càng thêm rạng rỡ: "Tặng hết cũng không thành vấn đề. Một quý cô xinh đẹp và cao quý như tiểu thư Stella có thể vừa ý nhiều bộ quần áo trong cửa hàng của tôi như vậy, chẳng phải là chứng minh rằng quần áo trong cửa hàng của tôi rất đáng mua sao? Chỉ cần sau này tôi nói với mọi người, 'Nữ thần Bontar' Stella đã mua liền một lúc

mười mấy bộ quần áo ở cửa hàng nhỏ bé của tôi, tôi dám đảm bảo, lúc đó cửa hàng của tôi chắc chắn sẽ bị các cô gái trong Thành phố Bontar chen lấn, xô đẩy cho mà xem."

Nghe những lời này, Hứa Dịch lập tức nhìn bà chủ cửa hàng bằng ánh mắt khác xưa.

Vừa rồi, khi nghe bà ta nói ngay từ đầu hè đã dám bỏ ra hai mươi đồng vàng để mua Điều hòa Ma lực, Hứa Dịch đã cảm thấy bà chủ cửa hàng này rất có đầu óc, bây giờ lại nghe thấy bà ta còn biết lợi dụng danh tiếng của Stella để quảng bá cho cửa hàng, Hứa Dịch càng thêm thán phục đầu óc kinh doanh nhạy bén của bà ta.

Hứa Dịch vừa định mở miệng từ chối thẳng thừng, thì Stella đột nhiên lên tiếng: "Lúc nãy, khi thử quần áo, tôi phát hiện ra cửa hàng của cô không chỉ bán quần áo của Armani Thương hội, mà còn bán quần áo của cả những Thương hội khác, đúng không?"

Bà chủ cửa hàng ngẩn người, gật đầu: "Đúng vậy. Sao thế? Có vấn đề gì sao?"

"Vậy thì tôi không thể nhận món quà này của cô được. Hơn nữa, tôi hy vọng cô đừng nói với ai chuyện tôi mua quần áo ở đây, hy vọng cô có thể đồng ý với tôi." Stella nghiêm túc nói.

Hứa Dịch và bà chủ cửa hàng đều sững sờ, bà chủ cửa hàng không nhịn được hỏi: "Tại sao vậy? Tiểu thư Stella, mua quần áo ở đây đâu phải là chuyện gì đáng xấu hổ, sao lại không thể nói cho người khác biết?"

Stella áy náy nói: "Bởi vì tôi đã ký hợp đồng với Armani Thương hội, làm người đại diện hình ảnh cho trang phục của Armani Thương hội, vì vậy, để tránh ảnh hưởng đến Armani Thương hội, tôi không thể quảng bá cho những Thương hội khác."

Hứa Dịch ngẩn người, sau đó mới nhớ ra, lần trước, Hội

trưởng Vincent của Armani Thương hội có tìm đến anh, nhờ Thương hội Tân Phi giúp Armani Thương hội nghiên cứu loại Cỗ máy Ma lực liên quan đến việc dệt vải may mặc, đồng thời cũng có nhắc đến việc muốn thông qua anh để gặp mặt Stella, bàn bạc một số việc.

Tuy rằng sau đó, Hứa Dịch đã chuyển lời cho Stella, nhưng vì quá bận rộn, anh quên hỏi Stella xem hai người họ đã nói chuyện gì với nhau, bây giờ nghe Stella nói như vậy, thì ra Hội trưởng Vincent muốn mời Stella làm người đại diện cho Thương hội của ông ta!

Phải nói rằng, sự lựa chọn của Hội trưởng Vincent rất chính xác.

Bản thân Stella không chỉ có ngoại hình vô cùng nổi bật, hiện tại, cô còn rất nổi tiếng ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Cô không chỉ là tâm điểm chú ý của cánh mày râu, mà còn là thần tượng trong lòng các cô gái trẻ ở những thành phố này.

Cách ăn mặc của cô tự nhiên sẽ trở thành mục tiêu học hỏi của các cô gái trẻ.

Nếu mọi người biết cô chỉ mặc trang phục của Armani Thương hội, chắc chắn doanh số bán hàng của Armani Thương hội sẽ tăng vọt.

Hứa Dịch không quá ngạc nhiên khi Hội trưởng Vincent chọn Stella làm người đại diện, nhưng điều khiến anh ngạc nhiên là Stella lại rất có ý thức trong việc bảo vệ quyền lợi của Armani Thương hội.

Nhìn từ điểm này, Stella đã có được tố chất nghề nghiệp mà rất nhiều ngôi sao ở Trái đất nên có nhưng lại thường xuyên quên

mất.

Nghĩ đến điều này, Hứa Dịch không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Trước đây, anh chưa từng nghĩ đến những điều này, bây giờ, thông qua sự việc này, anh đột nhiên phát hiện ra rằng, bản thân mình lại đang hẹn hò với một ngôi sao nổi tiếng!

Chương 354: Con đường sau khi tốt nghiệp (1/2)

Stella cuối cùng vẫn từ chối ý tốt của bà chủ cửa hàng muốn tặng cô bộ váy, nhưng dưới sự nài nỉ của bà chủ, cô vẫn đồng ý để bà ta truyền tin cô đã mua váy áo ở cửa hàng này.

Tuy nhiên, Stella yêu cầu bà chủ phải nói rõ một điều khi truyền bá thông tin này, đó là tất cả quần áo mà cô mua ở cửa hàng này đều là sản phẩm của Armani Thương hội, chứ không phải của bất kỳ Thương hội nào khác.

"Em thấy lạ thật đấy. Stella, Vincent Hội trưởng đã để em làm người đại diện cho Thương hội của ông ta, chẳng lẽ ngay cả một điều kiện đơn giản như thiết kế riêng cho em vài bộ và tặng em mặc thường xuyên cũng không đáp ứng được sao?" Ra khỏi cửa hàng, Hứa Dịch nhịn không được hỏi.

"Điều kiện này đương nhiên là có rồi, Vincent Hội trưởng đâu đến nỗi keo kiệt như vậy. Thực ra, thời gian trước, những bộ em mặc đều là Armani Thương hội tặng miễn phí đấy." Stella đáp.

Hứa Dịch có chút khó hiểu: "Đã được tặng miễn phí rồi, sao em còn tự mình bỏ tiền ra mua nữa?"

"Cái này anh không hiểu đâu. Mua sắm quần áo là một thú vui, trọng điểm không phải là mua được gì, mà là ở quá trình mua sắm." Stella cười nói."Hơn nữa, Armani Thương hội cũng không thể cung cấp cho em tất cả các loại quần áo, tự mình đi dạo phố, biết đâu em lại phát hiện ra những bộ đồ đẹp mà trước đây mình chưa từng thấy thì sao?"

Đối với kiểu thú vui này, Hứa Dịch chỉ có thể nhún vai tỏ vẻ không thể nào hiểu nổi.

Stella đột nhiên thở dài: "Hứa Dịch, em càng ngày càng phát hiện, nổi tiếng thật sự không phải là chuyện tốt. Anh xem, bây giờ em và anh chỉ cần đi dạo trên đường cũng bị người ta chỉ trỏ, bàn tán, khiến em cảm thấy rất khó chịu. Ngay cả việc ra ngoài mua sắm quần áo cũng phải dè chừng, phiền phức như vậy, còn không bằng trước đây, em có thể thoải mái ra ngoài dạo phố, muốn làm gì thì làm."

Hứa Dịch nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Em thật sự nghĩ như vậy sao? Nhưng theo anh được biết, rất nhiều cô gái đều ngưỡng mộ em, đều mong muốn được nổi tiếng như em đấy."

"Đó là vì họ chưa từng nổi tiếng, chưa từng trải qua những phiền phức này thôi." Stella thở dài.

Hứa Dịch im lặng một lúc, sau đó dừng bước, nhìn Stella, nghiêm túc nói: "Stella, nếu em thật sự muốn sống một cuộc sống bình thường như vậy, thì bây giờ vẫn còn kịp. Nếu không, đợi đến khi danh tiếng của em lan rộng khắp Vương quốc Lanpari, thậm chí là toàn bộ Lục địa Saines, đến lúc đó, em muốn quay lại làm người bình thường cũng khó rồi."

Stella nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu, vẻ mặt có chút mơ hồ: "Em vẫn chưa chắc chắn, cho em thêm chút thời gian để suy nghĩ kỹ càng đã."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu.

Tuy rằng Stella cảm thấy cuộc sống của người nổi tiếng rất phiền phức, nhưng bản thân là một cô gái trẻ bình thường, đương nhiên cũng muốn được mọi người chú ý, trong lòng có chút mâu thuẫn cũng là chuyện bình thường.

"Được rồi, dù em quyết định như thế nào, anh cũng sẽ ủng hộ em."

Có lẽ là do trải qua chuyện vừa rồi, Stella cũng không còn hứng thú mua sắm nữa, tiếp theo chỉ mua thêm một số thứ theo kế hoạch ban đầu, sau đó cùng Hứa Dịch tìm đại một quán cà phê ở góc đường, ngồi xuống vừa uống nước vừa trò chuyện.

Đến gần trưa, hai người không ăn cơm trưa trong thành phố, mà thuê một chiếc xe ngựa, đi thẳng đến Học viện Ma pháp Nam tước Rictor ở ngoại ô.

Hôm nay là lễ tốt nghiệp của Học viện Ma pháp Nam tước Rictor.

Ngoại trừ việc đại diện cho một năm học của học viên từ năm nhất đến năm ba kết thúc, nó còn có nghĩa là những học viên năm tư đã kết thúc khóa học tại Học viện Ma pháp Nam tước Rictor và chính thức tốt nghiệp.

Hứa Dịch và Stella chọn đến đây vào ngày hôm nay, trước tiên là để đón Vivian, tiện thể chúc mừng cô bé đã hoàn thành thuận lợi năm học đầu tiên tại Học viện Ma pháp Nam tước Rictor, tiếp theo là vì những học viên tốt nghiệp của Học viện Ma pháp.

Năm ngoái, Hứa Dịch từng đại diện cho Tân Phi Thương hội ký kết một thỏa thuận với Học viện Ma pháp Nam tước Rictor, sau đó thành lập một quỹ hỗ trợ học tập đặc biệt trong Học viện.

Quỹ hỗ trợ học tập này vừa được thành lập đã gây chấn động toàn Học viện, sau đó đã có một số học viên có hoàn cảnh gia đình khó khăn nộp đơn xin hỗ trợ.

Giờ đã nửa năm trôi qua, quỹ hỗ trợ học tập này đã cung cấp tổng cộng hơn ba ngàn đồng vàng, giúp đỡ tổng cộng hơn hai trăm học viên trong Học viện hoàn thành việc học tập trong năm nay.

Trong số ba trăm sáu mươi bảy học viên tốt nghiệp Học viện Ma pháp của Học viện Ma pháp Nam tước Rictor năm nay, có mười ba học viên đã nhận được hỗ trợ từ quỹ hỗ trợ học tập.

Theo thỏa thuận mà họ đã ký kết khi nhận được hỗ trợ từ quỹ, một khi tốt nghiệp Học viện, họ phải làm việc ít nhất ba năm tại Tân Phi Thương hội.

Hôm nay, Hứa Dịch và Stella đến đây, ngoài việc chúc mừng những học viên đã nhận được hỗ trợ từ quỹ hỗ trợ học tập hoàn thành việc học của mình, còn thay mặt Tân Phi Thương hội ký hợp đồng lao động với họ.

Tuy rằng, với việc danh tiếng của Tân Phi Thương hội ngày càng lớn, khái niệm Ma pháp Cơ giới dần dần ăn sâu vào lòng người, trong những tháng qua, số lượng Ma pháp Sư sơ cấp làm việc trong Tân Phi Công xưởng đã tăng từ con số chín người ban đầu lên con số đáng kinh ngạc là chín mươi ba người. Nhưng chín mươi ba Ma pháp Sư này đều là những Ma pháp Sư lớn tuổi, thực lực vẫn chỉ dừng lại ở cấp một và cấp hai.

Những Ma pháp Sư như vậy cơ bản là không có tương lai phát triển, không thể nào vào Viện Nghiên cứu được, chỉ có thể ở lại công xưởng phụ trách việc bố trí Ma pháp Trận cần thiết cho Ma pháp Cơ giới.

Mặc dù Tân Phi Thương hội rất cần những nhân tài cơ sở như vậy, nhưng thứ mà Hứa Dịch coi trọng nhất vẫn là những nhân tài cao cấp có thiên phú và có thể hỗ trợ cho việc nghiên cứu và phát triển Ma pháp Cơ giới như Evita.

Chương 355: Con đường sau khi tốt nghiệp (2/2)

Tuy rằng những học viên tốt nghiệp Học viện Ma pháp của Học viện Ma pháp Nam tước Rictor chỉ có thể coi là những người bình thường, không có nhiều Ma pháp Sư thiên tài trong số đó, nhưng so với những Ma pháp Sư lớn tuổi đã định hình phong cách, họ vẫn có nhiều tiềm năng phát triển hơn.

Nếu như có thể chiêu mộ họ vào Tân Phi Thương hội, dành thời gian bồi dưỡng, thì trong số họ nhất định sẽ xuất hiện một vài Ma pháp Cơ giới lý luận kỹ sư ưu tú.

Vì vậy, Hứa Dịch rất coi trọng mười ba học viên đầu tiên được quỹ hỗ trợ học tập tài trợ và vào làm việc tại Tân Phi Thương hội, thậm chí còn đích thân đến ký hợp đồng.

Hiện tại, Hứa Dịch và Stella đều là những người nổi tiếng ở Thành phố Bontar, không chỉ thu hút sự chú ý khi đi dạo trên đường phố Thành phố Bontar mà ngay cả khi bước vào Học viện Ma pháp Nam tước Rictor cũng vậy.

Khi hai người đến Học viện Nghệ thuật để đón Vivian, sau đó cùng nhau đến Học viện Ma pháp, lễ tốt nghiệp của Học viện Ma pháp vừa kết thúc, mười ba học viên đã đăng ký quỹ hỗ trợ học tập trong đám đông nhanh chóng phát hiện ra ba người họ.

Mười ba học viên này đã từng gặp Hứa Dịch một lần khi đăng ký quỹ hỗ trợ học tập, họ đều có ấn tượng rất sâu sắc về vị Hội trưởng của Tân Phi Thương hội.

Hơn nữa, trong gần một năm qua, nhờ sự giúp đỡ của quỹ hỗ

trợ học tập của Tân Phi Thương hội, việc học của họ đã thuận lợi hơn rất nhiều so với trước đây, tốc độ nâng cao thực lực Ma pháp thậm chí còn vượt qua cả ba năm trước cộng lại, vì vậy trong lòng, họ đều rất biết ơn Tân Phi Thương hội. Đương nhiên càng không thể nào quên được Hứa Dịch.

Thêm vào đó, dung mạo của Stella đi bên cạnh Hứa Dịch là điều mà ai ai ở Thành phố Bontar cũng vô cùng quen thuộc, người đàn ông có thể tay nắm tay, thể hiện sự thân mật với Stella như vậy, ngoài Hứa Dịch ra không thể nào là ai khác.

Vì vậy, mười ba học viên rất tự giác chen ra khỏi đám đông, ngoan ngoãn đứng trước mặt Hứa Dịch, ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn anh.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua từng khuôn mặt non nớt trước mặt, trong lòng cũng có chút xúc động.

Mười ba học viên này tuy rằng trông có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng đối với ngành công nghiệp Ma pháp của Lục địa Saines, ngành hiện vẫn còn đang trong giai đoạn sơ khai, lại có ý nghĩa rất lớn.

Bởi vì họ đại diện cho việc sau khi tốt nghiệp Học viện Ma pháp, ngoài việc gia nhập quân đội các quốc gia và làm việc dưới trướng những Ma pháp Sư hùng mạnh trong các Ma pháp Tháp, những đứa trẻ học Ma pháp còn có một con đường mới, đó là gia nhập vào hàng ngũ ngành công nghiệp Ma pháp Cơ giới.

Nếu như điều này dần dần trở thành thông lệ, việc nghiên cứu Ma pháp Cơ giới trở thành lựa chọn mà tất cả Ma pháp Sư trên đại lục đều có thể chấp nhận, thì ngành công nghiệp Ma pháp mới có thể thật sự bén rễ trên Lục địa Saines và sớm muộn gì cũng sẽ phát triển rực rỡ.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch nở một nụ cười rạng rỡ với mười ba

học viên.

"Sack, Elena, Alessandro, Gale..."

Trong số mười ba học viên, tổng cộng có năm nam và tám nữ, anh vậy mà có thể gọi hết tên của từng người một.

Sau khi điểm danh xong, Hứa Dịch giang hai tay ra, làm một tư thế chào đón: "Bây giờ, với tư cách là Hội trưởng, tôi xin thay mặt Tân Phi Thương hội nhiệt liệt chào đón các bạn gia nhập, hy vọng các bạn có thể trải qua ba năm vui vẻ và bổ ích trong Thương hội của chúng ta."

Mười ba học viên nhìn nhau, sau đó đồng loạt nở nụ cười rạng rỡ.

Nếu như nói năm ngoái, khi đăng ký quỹ hỗ trợ học tập, các học viên còn lo lắng điều khoản phải làm việc ba năm tại Tân Phi Thương hội sau khi tốt nghiệp sẽ hạn chế nghiêm trọng sự phát triển của bản thân, thì sau hơn nửa năm, tất cả đều nhận ra rằng, sau hơn nửa năm phát triển với tốc độ chóng mặt, Tân Phi Thương hội đã trở thành Thương hội có triển vọng nhất ở Thành phố Bontar.

Những Ma pháp Sư làm việc trong Tân Phi Thương hội không chỉ nhận được mức lương cao khiến người ta phải ghen tị, mà còn có thể tiếp tục nghiên cứu Ma pháp, vừa làm việc vừa có thể nâng cao thực lực Ma pháp của bản thân.

Một công việc tốt như vậy, ai mà không muốn làm chứ?

Nhìn Hứa Dịch lấy hợp đồng ra để mười ba học viên ký tên, trong số những học viên của Học viện Ma pháp đang đứng xem xung quanh, đột nhiên có một người lên tiếng hỏi: "Hứa Hội trưởng, những học viên không đăng ký quỹ hỗ trợ học tập có thể đến Tân Phi Thương hội của ngài làm việc không?"

Hứa Dịch ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía phát ra giọng nói, nhìn thấy bộ quần áo vải thô trên người học viên đó, anh khẽ mỉm cười, đáp: "Đương nhiên là có thể. Những học viên đăng ký quỹ hỗ trợ học tập chỉ cần thực hiện theo thỏa thuận ban đầu, sau khi tốt nghiệp phải đến Tân Phi Thương hội của chúng tôi làm việc ba năm, nhưng điều đó không có nghĩa là Tân Phi Thương hội của chúng tôi không chào đón những học viên khác đến làm việc."

"Vậy bây giờ tôi xin gia nhập Tân Phi Thương hội của ngài, có được không?" Học viên kia lại hỏi.

Hứa Dịch nhìn những học viên khác xung quanh cũng đang lộ vẻ mặt chờ đợi, anh gật đầu: "Đương nhiên là có thể."

Vừa dứt lời, các học viên xung quanh lập tức trở nên ồn ào.

Một lúc sau, người học viên vừa hỏi chen ra khỏi đám đông, vẻ mặt phấn khích tiến đến bên cạnh Hứa Dịch, chỉ vào bản thân, hỏi: "Hứa Hội trưởng, tôi tên là Drakes, cũng vừa tốt nghiệp Học viện, hiện là Ma pháp Sư cấp ba, ngài thấy tôi thế nào?"

Hứa Dịch nhìn Drakes với vẻ mặt tràn đầy mong đợi, sau đó nhìn những học viên khác xung quanh cũng đang mon men muốn động , trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ... Hôm nay đến Học viện Ma pháp Nam tước Rictor một chuyến, kết quả còn tốt hơn so với dự liệu trước đây của anh?

Chương 356: Thông xe (1/2)

Sự thật chứng minh, Hứa Dịch đoán không sai.

Sau khi ở lại Học viện Ma pháp Nam tước Rictor một ngày, Hứa Dịch không chỉ thuận lợi ký kết hợp đồng với mười ba học viên được nhận hỗ trợ từ quỹ học bổng, để họ từ đó trở thành nhân viên của Thương hội Tân Phi, mà còn có thêm hai mươi tư sinh viên tốt nghiệp khác cũng bày tỏ với Hứa Dịch nguyện vọng muốn gia nhập Thương hội Tân Phi.

Hứa Dịch tự nhiên không thể trả lời ngay lập tức, mà bảo họ chuẩn bị trước, ba ngày sau đến Trang viên Sancton để tham gia buổi phỏng vấn.

Kỳ thực Hứa Dịch cũng muốn không nói hai lời, trực tiếp tuyển dụng toàn bộ hai mươi sinh viên tốt nghiệp này vào Thương hội, bởi vì hiện tại Thương hội Tân Phi vẫn đang rất cần một lượng lớn Ma pháp sư.

Tuy rằng Học viện Ma pháp Nam tước Rictor trong Vương quốc Lanpari không được tính là Học viện Ma pháp hàng đầu, nhưng dù sao cũng hơn hẳn Học viện mà Hứa Dịch từng theo học.

Sinh viên tốt nghiệp từ đây, nói chung ít nhất cũng có thực lực Ma pháp sư cấp hai, thậm chí còn có không ít người có thực lực Ma pháp sư cấp ba, thậm chí là cấp bốn.

Nếu tuyển dụng những sinh viên này vào Thương hội Tân Phi, sau đó tiến hành đào tạo một thời gian, như vậy Viện Nghiên cứu Ma pháp nhất định sẽ có thêm rất nhiều nhân lực.

Đương nhiên, việc tuyển dụng những sinh viên này vào

Thương hội Tân Phi chỉ là bước khởi đầu.

Xét thấy về sau Thương hội còn cần một lượng lớn Ma pháp sư hơn nữa, hoặc nói chính xác là nhu cầu về Kỹ sư Ma pháp Cơ giới, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Hứa Dịch quyết định trực tiếp cùng ban quản lý Học viện Ma pháp Nam tước Rictor tiến hành thương lượng lại một lần nữa, cuối cùng quyết định sẽ mở thêm một Học viện Ma pháp Cơ giới trong khuôn viên Học viện.

Học viện này đúng như tên gọi, đều là những kiến thức liên quan đến Ma pháp Cơ giới.

Mà vì việc thành lập Học viện này, Thương hội Tân Phi phải hỗ trợ tài chính cho Học viện Ma pháp Nam tước Rictor mười nghìn đồng vàng mỗi năm.

Đợi đến khi mùa hè kết thúc, Học viện Ma pháp Nam tước Rictor bắt đầu tuyển sinh khóa mới, Học viện này chắc chắn sẽ thu hút được một bộ phận sinh viên đăng ký.

Mà đợi đến khi những sinh viên của Học viện Ma pháp Cơ giới tốt nghiệp, con đường mà họ có thể lựa chọn, đương nhiên chỉ có thể là gia nhập vào những công việc liên quan đến Ma pháp Cơ giới.

"Mỗi năm đầu tư mười nghìn đồng vàng, chỉ vì một số ít sinh viên có khả năng xuất hiện, hình như không được lợi lắm thì phải?" Trên đường trở về, Stella bày tỏ sự nghi ngờ của mình với Hứa Dịch.

"Mùa thu năm nay khai giảng, cho dù chỉ có một sinh viên đăng ký vào học tại Học viện Ma pháp Cơ giới, vậy thì khoản đầu tư mười nghìn đồng vàng này cũng rất xứng đáng rồi." Hứa Dịch mỉm cười nói."Học viện này hiện tại mà nói, ý nghĩa biểu tượng còn lớn hơn ý nghĩa thiết thực, anh chỉ muốn thông qua Học viện này để nói cho những đứa trẻ muốn học Ma pháp biết rằng, Ma pháp

không chỉ đơn thuần là những thứ có uy lực to lớn, sức phá hoại cực mạnh, mà còn có một cách ứng dụng hoàn toàn khác. Đợi đến khi lý niệm này dần dần ăn sâu vào lòng người, được mọi người thấu hiểu, như vậy sinh viên trong Học viện này sẽ ngày càng nhiều."

"Nhưng mà như vậy phải chờ rất nhiều năm?" Stella lại nói."Như vậy có thật sự đáng giá không?"

"Không còn cách nào khác. Xây dựng một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh vốn là một công trình rất tốn thời gian, anh chỉ có thể từng chút từng chút một đặt nền móng. Còn về việc khi nào mới có thể nở hoa kết trái, thì anh cũng không dám khẳng định."

Dừng một chút, Hứa Dịch lại nói: "Trên thực tế, nếu không phải hiện tại Thương hội của chúng ta không có nhiều tiền như vậy, thì anh thậm chí còn muốn tự mình mở một trường học chuyên dạy kiến thức về Ma pháp Cơ giới. Sau đó tuyển chọn những đứa trẻ có thiên phú Ma pháp, từ nhỏ đã dạy cho chúng đủ loại kiến thức liên quan đến Ma pháp Cơ giới. Phải biết rằng, Ma pháp Cơ giới bao hàm kiến thức rất rộng, không chỉ riêng Ma pháp, còn có rất nhiều lý luận về cơ giới cần phải học. Nếu chỉ tiếp xúc giữa chừng, thì hiệu quả thật sự không tốt."

"Ừm. Hiện tại em đã cảm nhận được rồi." Stella gật đầu."Mấy tháng gần đây em đều bận rộn với việc quay quảng cáo, rất ít khi đến Viện Nghiên cứu cùng Evita và những người khác nghiên cứu Ma pháp trận. Mấy hôm trước em đến đó một chuyến, phát hiện những thứ Evita và Akali thảo luận, em vậy mà hoàn toàn nghe không hiểu gì cả!"

Hứa Dịch cười khẽ, đưa tay véo mũi Stella: "Nghe không hiểu là chuyện bình thường. Evita và những người khác mỗi ngày đều dành rất nhiều thời gian nghiên cứu, gần đây càng nghiên cứu ra hai kỹ thuật mới khiến anh cũng phải kinh ngạc. Còn em, kẻ lười biếng này nếu vẫn có thể duy trì cùng một trình độ với bọn họ,

như vậy mới là không công bằng."

Stella khẽ hừ một tiếng, nhăn cái mũi nhỏ nhắn nói: "Cho em thêm chút thời gian, em nhất định có thể đuổi kịp bọn họ. Đúng rồi, vừa rồi anh mới nói với bà chủ cửa hàng quần áo kia rằng, thế hệ Điều hòa Ma lực Tân Phi mới sẽ sử dụng một loại kỹ thuật mới, có thể điều chỉnh nhiệt độ tùy ý, có phải là liên quan đến hai kỹ thuật mà Evita và những người khác gần đây nghiên cứu ra hay không?"

"Ừm. Chức năng điều chỉnh nhiệt độ, là nhờ vào kỹ thuật biến đổi công suất truyền ma lực mà Evita và những người khác nghiên cứu ra. Kỹ thuật này có thể khiến cho Tinh thể Ma lực khi truyền ma lực vào Ma pháp trận được điều khiển công suất tùy ý, từ đó có thể điều khiển uy lực của Ma pháp trận. Đối với Điều hòa Ma lực mà nói, chính là có thể tùy ý điều chỉnh uy lực của pháp trận ngưng sương bên trong Điều hòa Ma lực, từ đó có thể điều chỉnh nhiệt độ gió mà Điều hòa Ma lực thổi ra." Hứa Dịch giải thích.

Chương 357: Thông xe (2/2)

Stella suy nghĩ một chút, không nhịn được tán thưởng: "Nếu như vậy, vậy thì thật sự rất lợi hại. Kỹ thuật này em chỉ tùy tiện nghĩ một chút, đã phát hiện ra rất nhiều nơi có thể sử dụng. Không trách được ngay cả anh cũng phải kinh ngạc."

"Ừm. Ban đầu anh còn tưởng rằng Evita và những người khác muốn giải quyết vấn đề này chắc chắn phải mất rất nhiều thời gian, không ngờ bọn họ vậy mà lại giải quyết nhanh như vậy, quả thật rất lợi hại." Hứa Dịch gật đầu tán thành."Kỳ thật nói cho cùng, so với kỹ thuật biến đổi công suất truyền ma lực, kỹ thuật truyền ma lực từ xa còn quan trọng hơn nhiều. Hiện tại tạm thời còn chưa thể hiện rõ ràng, nhưng mà đợi đến khi bọn họ nghiên cứu kỹ thuật này sâu hơn, về sau em sẽ phát hiện, kỹ thuật này có thể khiến cho cả cuộc sống của em phát sinh thay đổi hoàn toàn!"

"Thật sao?" Stella nhìn Hứa Dịch với đôi mắt sáng rực, vẻ mặt nghiêm túc, mỉm cười ôm anh một cái rồi nói: "Vậy thì tốt, em chờ xem."

Muốn nhìn thấy kỹ thuật truyền ma lực từ xa được ứng dụng đương nhiên không phải là chuyện dễ dàng, nhưng muốn nhìn thấy sự khác biệt giữa đường cái và đường đất bình thường, lại rất dễ dàng.

Khi hai mươi tư sinh viên của Học viện Ma pháp Nam tước Rictor đều vượt qua buổi phỏng vấn, gia nhập Thương hội Tân Phi bắt đầu làm việc, Hội trưởng Cruz rốt cuộc cũng mang đến cho Hứa Dịch một tin tốt.

Đường cái Rainfall, cuối cùng đã hoàn thành toàn bộ!

Phải nói rằng hiệu suất làm việc của Amli Thương hội rất cao, tuyến đường cái từ Thành phố Bontar đến Thung lũng Rainfall này sau khi hoàn thành có tổng chiều dài năm mươi bảy km, nhưng Amli Thương hội chỉ mất có hơn ba tháng.

Hơn nữa sau khi hoàn thành, Hứa Dịch sau khi kiểm tra, xác nhận chất lượng của tuyến đường cái này cũng rất tốt.

Ban đầu Hứa Dịch dự định mặt đường dày mười lăm cm, cuối cùng đổi thành hai mươi cm, mặt đường được đổ bằng bê tông xi măng bằng phẳng, ngay ngắn, hầu như không nhìn thấy bất kỳ chỗ nào gồ ghề.

Nhìn từ xa, cả tuyến đường cái giống như một dải lụa trắng, từ Thành phố Bontar kéo dài đến tận chân trời, vô cùng hùng vĩ và xinh đẹp.

Điểm trừ duy nhất, chính là mặt đường tuy rằng đã được mở rộng thêm, nhưng cũng chỉ rộng chưa đến bốn mét, nếu đặt ở Địa Cầu, nhiều nhất chỉ có thể coi là đường hai chiều, có chật chội lắm thì cũng chỉ có thể coi là một con đường nông thôn.

So với những con đường quốc lộ thậm chí là đường cao tốc bốn làn đường, tám làn đường, mười làn đường, thì kém xa.

Nhưng đối với Lục địa Saines mà nói, đây lại là con đường cái đầu tiên, có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Khi Amli Thương hội và Thương hội Tân Phi tuyên bố đường cái Rainfall đã hoàn thành toàn bộ, tổ chức lễ cắt băng khánh thành ở ngoại ô Thành phố Bontar, ngay cả bản thân Thành chủ đại nhân Bá tước Satsuma cũng đích thân tham gia buổi lễ này, đồng thời có bài phát biểu tại buổi lễ, hết lời khen ngợi ý nghĩa mà con đường cái này đại diện.

Kỳ thực căn bản không cần Bá tước Satsuma phải khen ngợi,

chỉ cần dùng mắt thường nhìn, ai cũng có thể nhìn ra được, con đường cái có bề mặt bằng phẳng như mặt nước này, so với những con đường đất được rải đá vụn kia tốt hơn vô số lần.

Sau khi lễ khánh thành đường cái Rainfall kết thúc, vô số người đặt chân lên con đường này, lại cảm nhận được từ lòng bàn chân không hề có chút gồ ghề nào, càng thêm kinh ngạc không thôi.

Mà khi một số quý tộc và đại diện các Thương hội lớn ở Thành phố Bontar được Hứa Dịch và Hội trưởng Cruz mời tham gia buổi lễ này, ngồi trên xe ngựa di chuyển trên con đường cái này, sự kinh ngạc này càng trở nên kinh hãi.

Ngựa phi nhanh kéo xe ngựa chạy như bay trên đường cái, vậy mà bên trong xe ngựa lại không cảm thấy chút xóc nảy nào!

So với việc trước đây ngồi xe ngựa trên đường đất suýt chút nữa thì rụng rời cả người, quả thực chính là sự khác biệt giữa thiên đường và địa ngục!

Hơn nữa di chuyển trên con đường bằng phẳng như vậy, xe ngựa do mặt đất gồ ghề gây ảnh hưởng đến tốc độ đã giảm xuống mức thấp nhất, tốc độ so với khi đi trên đường đất bình thường có thể nói là tăng lên gấp đôi, thậm chí hơn.

Hội trưởng Mark Pompeii của Công ty xe ngựa Filson chỉ mới trải nghiệm một chút, liền lập tức tìm đến Hứa Dịch, người đang nói chuyện với Bá tước Satsuma, cũng không để ý đến Bá tước Satsuma đang ở bên cạnh, trực tiếp nói với Hứa Dịch: "Hứa Hội trưởng, nghe nói Thương hội Tân Phi của cậu đang muốn xây dựng một con đường cái từ Thành phố Bontar đến Thành Karma?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy. Sao thế? Pompeii Hội trưởng cũng có hứng thú sao?"

Hội trưởng Pompeii tiếp tục hỏi: "Vậy xin hỏi Hứa Hội trưởng, con đường cái này cậu dự định đầu tư bao nhiêu?"

Hứa Dịch sờ cằm, suy nghĩ một chút rồi đáp: "Cụ thể bao nhiêu hiện tại vẫn chưa rõ. Bởi vì con đường này tình trạng đường xá có chút phức tạp, hơn nữa tôi muốn xây dựng con đường này rộng hơn một chút, cho nên theo như Amli Thương hội ước tính, hiện tại tổng giá trị ước tính khoảng ba trăm nghìn đồng vàng."

"Khoảng ba trăm nghìn đồng vàng..." Hội trưởng Pompeii cúi đầu suy tính một hồi, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bá tước Satsuma, nghiêm mặt nói: "Thành chủ đại nhân, Công ty xe ngựa Filson chúng tôi hiện tại cũng nguyện ý giống như Thương hội Tân Phi, đóng góp một phần sức lực của mình cho Thành phố Bontar và Vương quốc Lanpari. Hiện tại quyết định bỏ vốn xây dựng con đường cái từ Thành phố Bontar đến Thành Saltan, mong Thành chủ đại nhân phê duyệt!"

Chương 358: Nạn thiếu hụt lao động (1/2)

Pompeii Hội trưởng đương nhiên không phải kẻ ngốc, Hãng xe ngựa Filson cũng không phải là tiền nhiều đến mức không có chỗ nào để tiêu.

Lý do mà ông ấy chủ động đề xuất nhận thầu việc xây dựng con đường từ Thành phố Bontar đến Thành Saltan, là bởi vì chuyện Thương hội Tân Phi nhận thầu việc xây dựng con đường từ Thành phố Bontar đến Thành Karma căn bản là không hề che giấu bất kỳ ai, thậm chí còn do Phủ Thành chủ ở Quảng trường Trung tâm công bố rộng rãi.

Đối với chuyện này, cho dù là báo chí của Thành phố Bontar hay là báo chí của Thành Karma đều đã tiến hành đưa tin rất nhiều, thậm chí ngay cả báo chí bên trong Thành Anweimar cũng có một loạt bài báo liên quan.

Tất cả mọi người đều biết được từ những bài báo này, Thương hội Tân Phi sau khi xây dựng xong con đường này, sẽ thiết lập một trạm thu phí trên đường, thu phí thông hành của tất cả xe ngựa qua lại trên đường.

Đối với điểm này, phần lớn mọi người đều tỏ vẻ không sao cả, số ít người còn cười nhạo.

Thương hội Tân Phi bị điên rồi sao? Vậy mà còn muốn dựa vào việc thu phí thông hành để kiếm tiền?

Muốn thu tiền phải không? Vậy đơn giản, ta đây không đi con đường rách nát này nữa là được.

Dù sao thì con đường này cũng được lựa chọn địa điểm khác để xây dựng, căn bản là không ảnh hưởng đến con đường hiện tại giữa Thành phố Bontar và Thành Karma.

Thương hội Tân Phi muốn dựa vào việc thu phí thông hành để thu hồi vốn đầu tư xây dựng đường, chỉ sợ là nằm mơ giữa ban ngày.

Tuy nhiên, người khác nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩa là Pompeii Hội trưởng cũng nghĩ như vậy.

Là Hội trưởng của Hãng xe ngựa Filson, ông ấy so với bất kỳ ai khác đều hiểu rõ hơn một con đường tốt sẽ có ảnh hưởng lớn đến ngành vận tải xe ngựa như thế nào.

Chưa nói đến những thứ khác, mỗi năm Hãng xe ngựa Filson chỉ riêng về khoản tiêu hao xe ngựa đã lên đến mười vạn đến mười lăm vạn đồng vàng.

Nếu như tính thêm cả hao mòn do ngựa chạy trên đường xấu, thì con số này thậm chí còn lên đến gần hai mươi vạn đồng vàng.

Trước đây Pompeii Hội trưởng từng nghĩ, nếu như mỗi con đường trong Vương quốc Lanpari đều có thể bằng phẳng giống như con đường được lát bằng đá cẩm thạch nguyên khối trước Cung điện Hoàng gia bên trong Thành Anweimar, như vậy chỉ riêng về khoản hao mòn cố định, Hãng xe ngựa Filson có thể tiết kiệm được ít nhất mười vạn đồng vàng.

Hơn nữa, bởi vì đường sá được cải thiện, tốc độ của xe ngựa cũng sẽ được nâng cao, hiệu suất đi lại của mọi người được nâng cao, hiệu quả kinh doanh vận tải xe ngựa cũng sẽ tốt hơn.

Tuy nhiên, tất cả những mong muốn tốt đẹp này, cuối cùng cũng chỉ là ảo tưởng.

Con đường trước Cung điện Hoàng gia tuy rằng chỉ dài có năm

trăm mét, rộng mười mét, nhưng bởi vì tất cả nguyên liệu đều được sử dụng loại đá cẩm thạch tốt nhất, lại được những người thợ đá có tay nghề cao tỉ mỉ mài giũa, tổng cộng tiêu hao hơn bảy vạn đồng vàng.

Muốn biến tất cả đường sá trong Vương quốc Lanpari thành như vậy, số tiền cần phải bỏ ra, chỉ sợ là cho dù là Hoàng thất của Đế quốc Kendra được mệnh danh là giàu có nhất trên toàn bộ đại lục cũng không gánh nổi.

Pompeii Hội trưởng đã từng từ bỏ mong muốn xa vời này, cho đến khi ông ấy nhìn thấy con đường mà Thương hội Tân Phi xây dựng.

Tuy nói là so với con đường bằng phẳng trước Cung điện Hoàng gia, con đường này còn kém hơn một chút, nhưng so với những con đường đá vụn gập ghềnh, con đường này đã tốt hơn vô số lần.

Nếu như để cho Pompeii Hội trưởng lựa chọn, cho dù phải trả một khoản phí thông hành nhất định, ông ấy nhất định sẽ lựa chọn để cho tất cả xe chở hàng và chở người của Hãng xe ngựa Filson đi trên con đường như vậy.

Ông ấy còn có thể khẳng định, những Thương hội khác cho dù hiện tại không nhìn ra được ý nghĩa mà con đường này mang lại, nhưng sau khi so sánh, nhất định cũng sẽ lựa chọn để xe chở hàng của Thương hội mình đi trên con đường bằng phẳng.

Không nói đến việc xe ngựa đi trên đường bằng phẳng sẽ giảm bớt được tổn thất hàng hóa. Chỉ riêng việc tiết kiệm được thời gian, cũng đã không phải là thứ mà chút phí thông hành có thể so sánh được.

Cho nên Pompeii Hội trưởng gần như trong nháy mắt đã phán đoán, chuyện thu phí thông hành đường bộ này, kỳ thực rất khả

thi.

Vì vậy, ông ấy lập tức tìm đến Hứa Dịch, ngay lập tức đề nghị với Bá tước Satsuma về việc xin phép xây dựng đường.

Đương nhiên, yếu tố quan trọng nhất khiến ông ấy hạ quyết tâm chính là... giá thành xây dựng đường đủ thấp.

Theo như lời Hứa Dịch nói, con đường thông đến Thung lũng Rainfall dài tổng cộng năm mươi bảy km, nhưng cuối cùng tiêu hao cũng chưa đến hai mươi vạn đồng vàng.

Mà xây dựng một con đường từ Thành phố Bontar đến Thành Karma, tổng chiều dài khoảng gần bảy mươi km, dự tính tiêu hao cũng chỉ khoảng ba mươi vạn đồng vàng.

Tuy rằng Thành phố Bontar cách Thành Saltan xa hơn một chút, nhưng dựa theo tiêu chuẩn này để ước tính, cùng lắm cũng sẽ không tiêu hao quá bốn mươi vạn đồng vàng, Hãng xe ngựa Filson hoàn toàn có thể gánh vác được.

Quan trọng nhất là, đợi đến khi các Thương hội khác phản ứng kịp, lần lượt bắt đầu xây dựng đường, tin rằng không bao lâu nữa, toàn bộ đường sá trong Vương quốc Lanpari đều sẽ được thay thế bằng đường bộ.

Đến lúc đó, người được hưởng lợi nhiều nhất, chắc chắn là Hãng xe ngựa Filson, vốn phụ thuộc rất nhiều vào tình trạng đường xá.

"Hừ, Pompeii lão già kia hiện tại chắc chắn đang vui như mở cờ trong bụng, cảm thấy Thương hội Tân Phi của chúng ta đơn giản là đang dốc hết sức giúp đỡ Hãng xe ngựa Filson của bọn họ." Cruz Hội trưởng nhìn phong cảnh bên ngoài xe ngựa đang chạy như bay đang nhanh chóng lùi lại phía sau, bĩu môi, sau đó quay đầu lại nhìn Hứa Dịch, lắc đầu nói: "Trên thực tế, ông ta căn bản là

không nghĩ đến, tất cả những chuyện này đều là do cậu đã lên kế hoạch từ trước."

Hứa Dịch cũng thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, tùy ý vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên dưới, cười nói: "Cũng không thể nói như vậy được. Ông xem, nếu như toàn bộ đường sá trong Vương quốc Lanpari đều biến thành con đường bằng phẳng như vậy, ít nhất chúng ta ngồi xe ngựa sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

Hiện tại, xe ngựa mà hai người đang ngồi đang chạy trên con đường Rainfall vừa mới được hoàn thành không lâu, bởi vì con đường bằng phẳng, cho dù cả chiếc xe ngựa vẫn luôn giữ tốc độ cao di chuyển về phía trước, nhưng vẫn rất êm ái, ngồi bên trong so với trước đây khi chạy trên những con đường đá vụn, đất bùn lầy lội kia thì không hề xóc nảy khó chịu chút nào.

Chương 359: Nạn thiếu hụt lao động (2/2)

Cruz Hội trưởng cười, liên tục gật đầu: "Đúng vậy. Nói thật, sau khi đi trên con đường này vài lần, cậu lại để tôi đi xe ngựa trên những con đường đất kia, tôi thật sự không thể chịu đựng nổi. Haiz, cũng không biết đến khi nào thì toàn bộ đường sá trong Vương quốc Lanpari của chúng ta mới có thể biến thành con đường khiến người ta thoải mái như vậy."

Hứa Dịch trầm ngâm một lát rồi nói: "Chắc là sẽ không lâu nữa đâu. Con đường Rainfall này sau khi được xây dựng xong, các tờ báo ở khắp nơi trong hai nước Lanpa đều đang đưa tin rầm rộ, Hoàng thất càng ra sức tuyên truyền quảng bá, hiện tại toàn bộ Vương quốc Lanpari đều đã biết đến sự tiện lợi mà con đường này mang lại. Cộng thêm việc Hoàng thất tuyên truyền cho hai con đường mà Thương hội Tân Phi và Hãng xe ngựa Filson của chúng ta đang xây dựng, tin rằng rất nhiều Thương hội trong Vương quốc sẽ nhận thức được lợi ích mà việc xây dựng đường mang lại. Có lẽ không bao lâu nữa, cậu sẽ phát hiện ra có rất nhiều người đến tìm Thương hội Amli của các cậu để nhờ giúp đỡ xây dựng đường đấy."

Cruz Hội trưởng hơi nhíu mày: "Với năng lực hiện tại của Thương hội chúng tôi, cùng lúc xây dựng hai con đường đã là dốc hết sức lực rồi, nếu như có thêm nhiều người muốn xây dựng đường như vậy nữa, e rằng không ứng phó nổi."

"Vậy ông có nỡ để lộ kỹ thuật xây dựng đường xi măng ra ngoài, để cho Thương hội khác chia sẻ gánh nặng giúp các ông không?"

Đối mặt với lời trêu chọc của Hứa Dịch, Cruz Hội trưởng không cần suy nghĩ liền lắc đầu ngay lập tức.

"Đương nhiên là không thể nào rồi. Hay là như vậy đi, Hứa Hội trưởng, nhân cơ hội này, tôi đặt hàng thêm hai mươi bộ thiết bị bê tông nữa. Ngoài ra, còn hy vọng các cậu có thể tăng tốc nghiên cứu và phát triển những Cỗ máy Ma lực phục vụ cho công việc xây dựng đường khác, hiện tại tôi đang rất cần sử dụng."

"Thiết bị thì không thành vấn đề, còn người thì sao?" Hứa Dịch hỏi ngược lại."Hiện tại bên trong Thành phố Bontar, tôi đoán là ông không tìm đâu ra đủ người đâu nhỉ?"

Nghe thấy Hứa Dịch nhắc đến con người, Cruz Hội trưởng thở dài một tiếng, cười khổ nói: "Nói đến chuyện này, tôi thật sự không biết nên khen cậu hay mắng cậu nữa."

"Ồ? Sao lại nói như vậy?" Hứa Dịch cười hỏi.

"Trước khi Thương hội Tân Phi của các cậu xuất hiện, Thành phố Bontar đâu đâu cũng có thể nhìn thấy người rảnh rỗi, tôi đưa ra mức lương một tháng ba đồng vàng cũng có một đống người tranh nhau làm việc. Hiện tại thì hay rồi, Tân Phi của các cậu tự mình mở mấy nhà máy, tuyển dụng hơn một ngàn người không nói, còn làm ra cái gì mà kế hoạch hỗ trợ tiểu Thương hội, làm cho hiện tại toàn bộ Thành phố Bontar đâu đâu cũng đang tuyển người. Tôi muốn tuyển thêm một ít người đi xây dựng đường, kết quả cậu đoán xem thế nào?"

"Thế nào? Tuyển không được à?" Hứa Dịch hỏi.

"Cũng không phải là hoàn toàn không tuyển được. Nhưng tôi chỉ muốn tuyển một công việc chân tay là xúc đất san lấp mặt bằng mà thôi, vậy mà dám đòi tôi mức lương một tháng bảy đồng vàng, thật sự là cướp tiền!" Cruz Hội trưởng bất bình nói.

Hứa Dịch không nhịn được bật cười: "Cũng được rồi, chỉ có bảy đồng vàng, cũng không tính là nhiều mà. Hiện tại chúng tôi đang tuyển dụng công nhân, mức lương khởi điểm một tháng là mười đồng vàng đấy."

Cruz Hội trưởng trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Ai mà so với Thương hội Tân Phi của các cậu chứ! Cậu chính là kẻ tiêu tiền như nước, nói trắng ra là phá gia chi tử. Kỳ thật nói cho cùng, nếu như không phải Thương hội Tân Phi của các cậu là người đầu tiên tăng lương cho công nhân lên cao như vậy, thì những Thương hội như chúng tôi cũng sẽ không khó làm như vậy."

"Vấn đề này năm ngoái tôi đã giải thích với ông rồi. Tiền lương của công nhân tăng cao là kết quả tất yếu của sự phát triển kinh tế, không phải một mình Thương hội Tân Phi của tôi có thể thay đổi được. Với nhu cầu nhân lực hiện tại của Thành phố Bontar, cho dù Thương hội của chúng tôi không tăng lương, thì sớm muộn gì cũng sẽ có Thương hội khác tăng. Có lẽ ông không biết, một thời gian trước có mấy Thương hội muốn đào người của nhà máy chúng tôi, thậm chí còn đưa ra mức lương hai mươi đồng vàng một tháng." Hứa Dịch nói.

"Hai mươi đồng vàng? Thương hội nào mà điên cuồng hơn cả cậu vậy?" Cruz Hội trưởng kinh ngạc hỏi."Vậy chẳng phải là công nhân của cậu đều bị đào hết rồi sao?"

"Không phải Thương hội nào cả, mà là rất nhiều. Chỉ cần là những Thương hội muốn sản xuất Máy móc Ma thuật giống như chúng tôi, hiện tại đều bắt đầu đào người của chúng tôi. Chắc có lẽ bọn họ cho rằng, chỉ cần đào hết công nhân của chúng tôi, thì bọn họ cũng có thể giống như Thương hội của chúng ta?" Trên mặt Hứa Dịch hiện lên một tia cười giễu cợt."Bất quá cũng may, công nhân của chúng tôi phần lớn đều là Người lùn, lòng trung thành tương đối cao. Cho đến bây giờ, cũng chỉ có mười mấy công nhân là Nhân loại rời đi mà thôi, không ảnh hưởng lắm."

Cruz Hội trưởng nhìn Hứa Dịch với ánh mắt ngưỡng mộ: "Sao tôi không thuê được nhiều Người lùn như vậy nhỉ? Người lùn không chỉ có sức khỏe, thể trạng tốt, mà còn chịu khó, tay nghề cũng rất giỏi, thật sự là những người công nhân thích hợp nhất. Này, Hứa Dịch, cậu quen biết nhiều Người lùn như vậy, có thể giới thiệu một vài người đến Thương hội của chúng tôi được không? Tôi đảm bảo sẽ trả lương cao cho bọn họ! Một tháng tối thiểu mười đồng vàng, thế nào?"

"Chuyện này ông không nên hỏi tôi, mà nên đi hỏi chính Người lùn." Hứa Dịch nhún vai, chỉ vào hai ngọn núi đã dần dần hiện ra trong tầm mắt ngoài cửa sổ xe ngựa."Hiện tại trong Thung lũng Rainfall có rất nhiều Người lùn sinh sống, nếu ông có bản lĩnh, cứ việc chiêu mộ hết bọn họ vào Thương hội của ông đi."

Chương 360: Thép là nền tảng của công nghiệp (1/2)

Người lùn ở Thung lũng Rainfall thật sự rất nhiều.

Trải qua hơn nửa năm xây dựng, khu định cư mới của Người lùn cơ bản đã thành hình.

Hiện tại, ngoài việc phần lớn Người lùn của Bộ lạc Norman và Bộ lạc Angola di cư đến đây sinh sống, còn có một số bộ lạc Người lùn khác mà Hứa Dịch đã nhờ tộc trưởng Slurby và tộc trưởng Monto liên lạc cũng đã chuyển đến đây.

Hiện tại, số lượng Người lùn trong khu định cư mới này đã đạt đến con số kinh người là hơn hai nghìn người, gần như đã lấp đầy những phần đã hoàn thành của khu định cư mới này.

Một tháng trước, khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng Người lùn di chuyển đến, Hội trưởng Cruz đã kinh ngạc đến mức há hốc mồm, bởi vì cả đời ông ta chưa bao giờ nhìn thấy nhiều Người lùn tụ tập cùng một chỗ như vậy.

Phải biết rằng, ngay cả khi tập hợp tất cả Người lùn trong toàn Vương quốc Lanpari lại với nhau, cũng rất có thể sẽ không vượt quá năm vạn, vậy mà một khu định cư nhỏ bé ở đây đã có hơn hai nghìn người.

Chẳng trách Thành chủ Satsuma còn đặc biệt dặn dò Hứa Dịch, nhất định phải canh chừng những Người lùn này cho tốt, đừng để họ tụ tập lại với nhau rồi gây ra chuyện gì.

Đối với chuyện này, Hứa Dịch đương nhiên đồng ý ngay lập

tức, còn cách đối phó cũng rất đơn giản, đó chính là sắp xếp cho tất cả những Người lùn này đều có việc để làm.

Đối với Người lùn, một chủng tộc thẳng thắn và chất phác, chỉ cần có cơm ăn, rượu uống là đã có thể hài lòng, mà chỉ cần nhận công việc Hứa Dịch sắp xếp cho, đừng nói là ăn no, còn có thể nhận được tiền lương, để họ có thể dùng số tiền lương này mua một số thứ tốt để cải thiện cuộc sống của mình.

Mặc dù vì công việc, Hứa Dịch nghiêm cấm họ uống rượu tùy tiện, nhưng điều này chỉ giới hạn trong thời gian làm việc, còn thời gian sau khi tan sở thì không quản.

Hơn nữa, cứ cách một khoảng thời gian, Hứa Dịch sẽ cho người chở đến mấy xe rượu ngon của Trang viên Satch, chọn một buổi tối đẹp trời tổ chức tiệc rượu, để họ thoải mái uống thỏa thích.

Cuộc sống như vậy, đối với tất cả Người lùn mà nói, trước đây khi trốn trong núi sâu, căn bản là không dám mơ tưởng đến!

Đã như vậy, làm sao họ có thể có ý định gây rối?

Ngược lại, họ rất biết ơn Hứa Dịch đã giúp họ có được cuộc sống tốt đẹp như vậy. Cho dù là Người lùn của Bộ lạc Norman và Bộ lạc Angola, hay là những Người lùn của các bộ lạc khác di cư đến sau này, đều dốc hết sức lực khi hoàn thành công việc mà Hứa Dịch giao phó.

Và đúng như lời Hội trưởng Cruz nhận xét, Người lùn có sức khỏe phi thường, thể trạng tốt, lại còn sở hữu đôi tay khéo léo hơn người thường, quả thực là những người công nhân hoàn hảo.

Nhờ sự nỗ lực của những Người lùn này, tiến độ phát triển Thung lũng Rainfall cực kỳ nhanh chóng, gần như là thay đổi từng ngày.

Trước khi đường cao tốc Rainfall được xây dựng xong, Người lùn đã san bằng mặt đất của Thung lũng Rainfall, chuẩn bị sẵn sàng cho việc xây dựng nhà máy.

Sau khi đường cao tốc Rainfall được xây dựng xong, một lượng lớn vật tư được vận chuyển đến đây bằng xe ngựa thông qua đường cao tốc Rainfall, Người lùn và những công nhân của Thương hội Amli sau này gia nhập cùng nhau hợp tác, chỉ trong thời gian ngắn đã khiến Thung lũng Rainfall thay đổi hoàn toàn.

So với lần đầu tiên Hứa Dịch đến đây khảo sát Thung lũng Rainfall, Thung lũng Rainfall hiện tại đã biến thành một công trường lớn.

Ngoài khu dân cư và khu công nghiệp nhẹ ở phía xa vẫn đang trong quá trình xây dựng, giai đoạn một của khu định cư Người lùn mới, thì ở đoạn gần đường cao tốc Rainfall, những nhà xưởng khổng lồ đang mọc lên như nấm sau mưa.

Theo kế hoạch của Hứa Dịch, Thung lũng Rainfall sẽ được sử dụng làm cơ sở sản xuất của Thương hội Tân Phi.

Tại Thung lũng Rainfall, Hứa Dịch đã bố trí một xưởng sản xuất chuyên dụng cho từng loại Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Và những xưởng sản xuất này, dù là xưởng nào thì diện tích cũng lớn hơn xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng ở Trang viên Sancton hiện tại gấp mấy lần, đủ để chứa được mấy trăm công nhân cùng làm việc bên trong.

Lúc xây dựng những xưởng sản xuất này, Hội trưởng Cruz đã trực tiếp đặt câu hỏi với Hứa Dịch.

Ông ta cảm thấy, ngay cả với quy mô nhà máy hiện tại của Thương hội Tân Phi ở Trang viên Sancton, cũng đủ để sản xuất ra Máy móc Ma thuật Gia dụng đáp ứng đầy đủ nhu cầu của Thành

phố Bontar và một số thành phố xung quanh, tại sao còn phải xây dựng nhiều xưởng sản xuất lớn như vậy ở Thung lũng Rainfall?

Hứa Dịch chỉ dùng một câu đã đánh tan nghi ngờ của ông ta.

"Chẳng lẽ mục tiêu của Thương hội Tân Phi chúng ta chỉ là Thành phố Bontar và mấy thành phố xung quanh này sao?"

Tuy nhiên, dù nhà máy mới xây dựng có nhiều, có lớn đến đâu, cũng không thể nào lấp đầy toàn bộ Thung lũng Rainfall rộng hơn mười dặm vuông này.

Ngoài khu dân cư và khu công nghiệp nhẹ, trên thực tế, trong kế hoạch của Hứa Dịch, khu vực chiếm diện tích lớn nhất ở Thung lũng Rainfall phải là khu công nghiệp nặng mang tên Thương hội Tân Phi.

Chỉ là cho dù là đối với toàn bộ Lục địa Saines hay là đối với Thương hội Tân Phi, thì cái gọi là công nghiệp nặng hiện tại vẫn chỉ đang ở giai đoạn sơ khai.

Ngoại trừ xưởng sản xuất Máy công cụ Ma thuật đại diện cho sản xuất cơ khí, thì công nghiệp nặng mang tên Thương hội Tân Phi hiện tại chỉ còn lại một nhà máy luyện thép của Bộ lạc Norma.

Mà sản lượng hàng tháng của nhà máy luyện thép này hiện tại chỉ vừa mới vượt qua sáu nghìn tấn, còn cách xa nhà máy luyện thép nhỏ nhất trên Trái đất một khoảng cách rất xa.

Còn muốn trở thành nhà máy luyện thép lớn trong lòng Hứa Dịch, có thể chống đỡ cho toàn bộ Thương hội Tân Phi và toàn bộ Vương quốc Lanpari, thì còn kém xa lắm.

Hiện tại, nhà máy luyện thép này chủ yếu luyện Thép Bạc Lá, đáp ứng nhu cầu sản xuất Nồi nấu ăn Ma thuật Tự động, Máy làm bánh mì Ma lực và Điều hòa Ma lực thế hệ mới của Thương hội Tân Phi.

Nhưng nếu cứ tiếp tục duy trì sản lượng như vậy, chắc chắn sẽ không đạt được yêu cầu trong lòng Hứa Dịch, thậm chí đã dần dần không theo kịp nhu cầu mở rộng sản xuất của Thương hội Tân Phi.

Vì vậy, sau khi Hứa Dịch và Hội trưởng Cruz ngồi xe ngựa đi vào Thung lũng Rainfall, điều đầu tiên họ nhìn thấy chính là một đám Người lùn đang hợp sức nâng một lò nung khổng lồ cao hơn ba mét, đường kính gần hai mét, sau đó đẩy lò nung này lên một giá đỡ cao.

"Cái thứ này thật sự rất hoành tráng." Lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, Hội trưởng Cruz không khỏi thán phục.

"Đây vẫn còn nhỏ, sau này ông sẽ được thấy cái hoành tráng hơn." Hứa Dịch thầm khinh bỉ sự thiếu hiểu biết của Hội trưởng Cruz.

Thật vậy, so với những lò chuyển đổi lớn có quy mô lên đến hàng chục tấn, thậm chí là hàng trăm tấn trong các nhà máy luyện thép lớn trên Trái đất, lò chuyển đổi này được Hứa Dịch tự mình thiết kế dựa vào trí nhớ, sau đó cùng nghiên cứu với Người lùn, cuối cùng mới thành hình, mỗi lần chỉ có thể nấu chảy hơn mười tấn nguyên liệu, về năng lực luyện thép hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Nhưng dù sao đây cũng là lò chuyển đổi đầu tiên trên Lục địa Saines theo đúng nghĩa, đại diện cho việc nhà máy luyện thép này từ nay về sau sẽ từng bước thoát khỏi tình trạng luyện thép hoàn toàn bằng thủ công của Người lùn trước đây, hiệu quả luyện thép sẽ được nâng cao đáng kể.

Chương 361: Thép là nền tảng của công nghiệp (2/2)

Theo ước tính của Hứa Dịch, nếu lò chuyển đổi này có thể được đưa vào sản xuất suôn sẻ cùng với một loạt thiết bị luyện thép được thiết kế sau này, thì sản lượng của nhà máy luyện thép này sẽ tăng lên gấp mấy lần, cho dù là đột phá sản lượng hàng tháng hai vạn tấn cũng cực kỳ có khả năng.

Hơn nữa đây chỉ là bộ thiết bị đầu tiên mang tính chất thử nghiệm, nếu như đợi đến khi toàn bộ thiết bị được thử nghiệm xong, sau đó được cải tiến tương ứng, nhà máy luyện thép có thể đầu tư thêm mấy bộ thiết bị tương tự, đến lúc đó, sản lượng của toàn bộ nhà máy luyện thép nhất định sẽ bùng nổ.

Nghĩ đến cảnh tượng nhà máy luyện thép này không ngừng sản xuất ra một lượng lớn thép trong tương lai, Hứa Dịch không khỏi có chút kích động.

Cái gọi là máy móc, cho dù nó có trình độ khoa học kỹ thuật cao đến đâu, thì về cơ bản vẫn được tạo thành từ các loại thép khác nhau.

Nếu như không thể đảm bảo nguồn cung thép dồi dào, thì trên thực tế, ngành công nghiệp hiện đại chỉ là tòa nhà chọc trời, không có chút cơ sở nào.

Những quốc gia trên Trái đất, nếu muốn đánh giá thực lực công nghiệp của họ, thì một trong những dữ liệu quan trọng nhất chính là sản lượng thép.

Nếu như sản lượng thép của một quốc gia nào đó vẫn còn ở

mức cực kỳ thấp, thì căn bản là không xứng đáng để thảo luận về thực lực công nghiệp.

Nghĩ đến đây, trong đầu Hứa Dịch hiện lên hình bóng của Đại Pháp sư Camillo.

Khi nghiên cứu thiết bị luyện thép, Hứa Dịch và Người lùn đã gặp phải một vấn đề rất quan trọng, đó là làm thế nào để nâng cao tốc độ nấu chảy quặng sắt.

Nếu như làm theo cách cũ của Người lùn, sử dụng lò nung đứng để nung chảy, thì tốc độ không nói, còn chiếm diện tích rất lớn, rất bất lợi cho việc quy hoạch toàn bộ nhà máy luyện thép.

Vì vậy, Hứa Dịch đã theo thói quen đưa vấn đề này ra thảo luận với Đại Pháp sư Camillo, kết quả lại bị Đại Pháp sư Camillo trực tiếp khinh bỉ.

Bởi vì trong mắt Đại Pháp sư Camillo, việc Người lùn sử dụng than đá để tăng nhiệt độ lò nung căn bản là không đáng để tâm.

Trong Ma pháp hệ Hỏa, có rất nhiều Ma pháp cấp cao tạo ra nhiệt độ thậm chí còn cao hơn nhiều so với nhiệt độ mà than đá có thể cung cấp khi đốt cháy.

Sau đó, sau khi thảo luận với Hứa Dịch, cuối cùng Đại Pháp sư Camillo đã quyết định sử dụng Ma pháp hệ Hỏa cấp chín - Thuật Bạo Viêm.

Bây giờ, trong lò luyện kim mà nhà máy luyện thép này đang sử dụng, có ma pháp trận Thuật Bạo Viêm do chính tay Đại Pháp sư Camillo bố trí.

So với việc nung chảy bằng than đá, ma pháp trận Thuật Bạo Viêm một khi được kích hoạt, nhiệt độ sẽ tăng lên cực kỳ nhanh, tốc độ nấu chảy quặng cũng vượt xa rất nhiều, vì vậy chỉ cần một lò luyện kim thậm chí còn nhỏ hơn cũng đủ để phối hợp với tốc độ

luyện thép của lò chuyển đổi, nâng cao đáng kể hiệu quả tổng thể.

Quan trọng hơn là, việc sử dụng lò luyện kim kiểu này không cần tiêu hao than đá, mà chỉ cần tiêu hao Tinh thể Ma lực.

So với than đá, Tinh thể Ma lực không chỉ rẻ hơn vô số lần, mà còn không gây ô nhiễm.

Nghĩ đến việc này, thậm chí còn tiện lợi hơn cả lò luyện kim hồ quang điện trên Trái đất, Hứa Dịch không khỏi lại một lần nữa khâm phục .

Lục địa Saines cho dù kém hơn Trái đất bao nhiêu về trình độ khoa học kỹ thuật, nhưng chỉ cần có thứ gọi là Ma pháp, thì về bản chất đã vượt trội hơn Trái đất rất nhiều khi bắt đầu phát triển công nghiệp.

Hứa Dịch đang suy nghĩ về ý nghĩa mà nhà máy luyện thép này đại diện, thì bên kia Hội trưởng Cruz lại chú ý đến mấy ngọn núi nhỏ chất đống Quạt Ma lực, Nồi nấu ăn Ma lực và Điều hòa Ma lực cũ trên khoảng đất trống bên cạnh nhà máy luyện thép.

"Hứa Dịch, hoạt động đổi cũ lấy mới của Thương hội Tân Phi các cậu, chẳng lẽ chính là để thu gom những Quạt Ma lực cũ này về, sau đó nấu chảy lại sao?" Hội trưởng Cruz chỉ vào mấy ngọn núi nhỏ đó rồi hỏi.

"Đương nhiên, không thu gom về thì làm gì?" Hứa Dịch đáp.

Hội trưởng Cruz lắc đầu: "Làm như vậy thì quá không có lời. Theo như hoạt động đổi cũ lấy mới của các cậu, chỉ riêng một chiếc Quạt Ma lực cũ cũng đã có thể đổi được năm mươi đồng bạc, nhưng nếu nấu chảy lại, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là mấy cân sắt vụn, có khi còn không đáng giá mười đồng bạc. Cậu làm như vậy, còn không bằng trực tiếp mua quặng sắt từ Thương hội Falcao."

"Thứ nhất, giá quặng sắt bây giờ đã tăng lên rất nhiều, vì vậy một chiếc Quạt Ma lực cũ này chỉ cần bán sắt vụn cũng có thể đáng giá ba mươi mấy đồng bạc, chúng tôi cũng không lỗ bao nhiêu." Hứa Dịch cười nói."Thứ hai, trên thực tế, những Quạt Ma lực, Điều hòa Ma lực, Nồi nấu ăn Ma lực, v. v. mà Thương hội Tân Phi chúng tôi sản xuất năm ngoái, đều sử dụng công nghệ cũ, nguyên liệu cũng là gang thông thường, nên chất lượng thực sự không tốt. Nhân cơ hội này thu gom chúng về, đổi lấy sản phẩm thế hệ mới của Thương hội Tân Phi chúng tôi, có thể tránh được việc chúng xuất hiện vấn đề về chất lượng, ảnh hưởng đến danh tiếng của Thương hội Tân Phi chúng tôi."

"Danh tiếng?" Hội trưởng Cruz kinh ngạc nhìn Hứa Dịch một cái, thở dài nói: "Tuy nói là danh tiếng của một Thương hội quả thực rất quan trọng, nhưng cũng không cần thiết phải coi trọng đến mức độ như cậu chứ?"

"Nói về danh tiếng, có thể ông vẫn chưa hiểu lắm, được rồi, tôi nói cho ông biết, cái này gọi là xây dựng thương hiệu, ông hiểu chưa?"

"Cái này tôi càng không hiểu." Hội trưởng Cruz lập tức lắc đầu.

"Được rồi, nói một cách đơn giản, nếu bây giờ trước mặt ông có hai chiếc Quạt Ma lực, một chiếc là Quạt Ma lực Tân Phi do Thương hội Tân Phi chúng tôi sản xuất, chiếc còn lại là Quạt Ma lực của thương hiệu khác do thương hội khác sản xuất, giá cả của hai chiếc Quạt Ma lực này giống nhau, ông sẽ chọn mua chiếc nào?" Hứa Dịch hỏi.

"Nói nhảm, đương nhiên là mua Quạt Ma lực Tân Phi của các cậu rồi. Quạt Ma lực do thương hội khác sản xuất sao có thể tốt bằng Tân Phi được." Hội trưởng Cruz không chút do dự đáp.

"Vậy nếu Quạt Ma lực của thương hiệu khác có giá thấp hơn Tân Phi thì sao? Ông sẽ chọn cái nào?" Hứa Dịch tiếp tục hỏi.

"Vậy thì phải xem thấp hơn bao nhiêu. Nếu như chỉ thấp hơn một chút, tôi chắc chắn vẫn sẽ chọn Quạt Ma lực Tân Phi. Nếu như thấp hơn rất nhiều..." Hội trưởng Cruz do dự một chút, đáp: "Vẫn sẽ chọn Quạt Ma lực Tân Phi. Dù sao thì, mua loại đồ này chắc chắn là hy vọng nó đủ tốt, không tốt thì tôi mua về cũng chỉ là lãng phí tiền."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Bây giờ ông đã hiểu tác dụng của thương hiệu rồi chứ?"

Hội trưởng Cruz ngẩn người ra, sau đó chợt hiểu ra.

Lúc nhìn Hứa Dịch lần nữa, trong mắt ông ta lại thêm một phần bội phục.

Chương 362: Quy hoạch (1/2)

Lần này Hứa Dịch và Hội trưởng Cruz cùng đến Thung lũng Rainfall, đương nhiên là vì việc phát triển Thung lũng Rainfall đang được tiến hành.

Theo kế hoạch của Hứa Dịch, Thung lũng Rainfall được chia thành hai khu vực là Khu Công nghiệp và Khu Dân cư.

Trong Khu Công nghiệp, giai đoạn một sẽ xây dựng mười ba nhà xưởng sản xuất, còn Khu Dân cư thì ngoài việc đã hoàn thành một nghìn ngôi nhà cho Người lùn sinh sống, tiếp theo còn phải xây dựng thêm ba nghìn ngôi nhà nữa.

Đương nhiên, ba nghìn ngôi nhà này không hoàn toàn dành cho Người lùn sinh sống, trong đó còn bao gồm cả những người Nhân loại sẽ đến Thung lũng Rainfall làm việc sau này.

Ngoài ra, Khu Dân cư cũng không thể chỉ có nhà ở, còn phải dành ra một phần làm khu thương mại để tiện cho cuộc sống của mọi người.

Nói một cách đơn giản, Thung lũng Rainfall này, Hứa Dịch căn bản là đang lên kế hoạch biến nó thành một thị trấn nhỏ trên Trái đất.

Để hoàn thiện kế hoạch, ngoài việc thảo luận với Hội trưởng Cruz, anh còn nhờ Bá tước Satsuma mời đến từ Thành Anweimar mấy vị chuyên gia xây dựng thành phố để cùng thiết kế quy hoạch.

Tuy nhiên, do hạn chế bởi trình độ khoa học kỹ thuật trên Lục địa Saines, nên ở một số khía cạnh, ý tưởng của những chuyên gia này có chút mâu thuẫn với Hứa Dịch.

Ví dụ như về xử lý nước thải, các chuyên gia dự định làm theo cách quy hoạch của tất cả các thành phố trên Lục địa Saines hiện nay, đó là xả thải trực tiếp bằng rãnh nước, cuối cùng là đổ ra sông Sandy chảy qua bên cạnh Thung lũng Rainfall.

Còn Hứa Dịch thì kiên quyết muốn xây dựng một hệ thống thoát nước hoàn chỉnh theo tiêu chuẩn của Trái đất, trên mặt đất sẽ không nhìn thấy bất kỳ loại nước thải nào.

Đối với điều này, các chuyên gia tỏ ra rất khó hiểu.

Một là chi phí như vậy quá cao, hai là họ cho rằng hoàn toàn không cần thiết.

Tuy nhiên, sau khi Hứa Dịch kéo Hội trưởng Cruz đến giới thiệu kinh nghiệm sử dụng bê tông cốt thép để xây dựng đê điều ở thượng nguồn sông Sandy, các chuyên gia biết được chi phí cho việc này không cao như họ tưởng tượng, nên cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý với ý tưởng của Hứa Dịch.

Vì vậy, bản quy hoạch Thung lũng Rainfall được xác định cuối cùng đã kết hợp đặc điểm của cả thành phố trên Trái đất và Lục địa Saines.

Mặc dù trong mắt Hứa Dịch, nó trông có vẻ hơi kỳ quặc, nhưng với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của Lục địa Saines thì chỉ có thể làm như vậy.

Lần này Hội trưởng Cruz đến đây chủ yếu là để bố trí lại việc xây dựng đường xá trong nội bộ Thung lũng Rainfall.

Theo quy hoạch của Hứa Dịch, tất cả các tuyến đường giao thông chính trong Thung lũng Rainfall đều phải được xây dựng bằng đường cao tốc, đạt tiêu chuẩn có thể sử dụng đường cao tốc để đến mọi nơi.

Trước đó, Hội trưởng Cruz đã lên kế hoạch sơ bộ, nhưng vì

Hứa Dịch và các chuyên gia xây dựng thành phố đã thảo luận và đưa ra một số thay đổi, nên đối với toàn bộ hệ thống đường xá cũng có một số điều chỉnh. Vì vậy, ông ta đã đích thân đi cùng Hứa Dịch, dự định sẽ trực tiếp dặn dò Quản lý Riley, người đang chỉ huy công việc xây dựng ở Thung lũng Rainfall.

Sau lần hợp tác xây dựng nhà máy ở lãnh địa Gia tộc Stark, hiện tại Quản lý Riley đã chuyên phụ trách công việc hợp tác giữa Thương hội Amli và Thương hội Tân Phi, không chỉ rất quen thuộc với Hứa Dịch, mà hiện tại thậm chí còn rất thân thiết với những Người lùn trong Thung lũng Rainfall.

Lúc Hội trưởng Cruz tìm thấy ông ta, ông ta đang nói cười vui vẻ với mấy Người lùn, trông có vẻ rất hòa đồng.

Kéo ông ta sang một bên để bàn giao công việc, Hội trưởng Cruz hạ giọng, nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ ông và những Người lùn ở đây có quan hệ thế nào rồi?"

Là tâm phúc của Hội trưởng Cruz, đương nhiên Quản lý Riley lập tức hiểu ý của ông ta. Nghĩ một lúc, ông ta khẽ nhíu mày: "Quan hệ thì... đều rất tốt, Người lùn cũng không khó gần như trong lời đồn. Thế nhưng... Hội trưởng, tôi khuyên ông nên từ bỏ ý định thuê họ đi."

"Tại sao?" Hội trưởng Cruz ngẩn người.

"Bởi vì tôi càng ngày càng phát hiện ra, Người lùn đều là những kẻ cứng đầu, hoàn toàn không biết linh hoạt. Người lùn của Bộ lạc Norman và Bộ lạc Angola thì khỏi phải nói, bọn họ căn bản là chỉ công nhận một mình Hứa Dịch. Dù tôi có nói gì với bọn họ, cuối cùng cũng sẽ thành ra cảm ơn Hứa Dịch đã khiến cuộc sống của bọn họ trở nên tốt đẹp hơn."

Hội trưởng Cruz im lặng một lúc, vẫn không từ bỏ ý định hỏi: "Người lùn của Bộ lạc Norman và Bộ lạc Angola không được,

chẳng lẽ không còn Bộ lạc Người lùn nào khác sao? Những Người lùn đó cũng không giống như Người lùn của hai bộ lạc này, tiếp xúc với Hứa Dịch lâu như vậy. Chẳng lẽ bọn họ cũng chỉ công nhận một mình Hứa Dịch thôi sao?"

"Bọn họ không phải chỉ công nhận Hứa Dịch, nhưng bọn họ chỉ tin tưởng anh em Người lùn của mình. Nói cách khác, là chỉ tin tưởng Người lùn của Bộ lạc Norman và Bộ lạc Angola. Nói trắng ra thì cũng vẫn là chỉ tin tưởng Hứa Dịch." Quản lý Riley bất lực đáp.

Hội trưởng Cruz quay đầu nhìn quanh những Người lùn đang bận rộn khắp nơi trong Thung lũng Rainfall, dường như năng lượng của bọn họ là vô hạn, sau đó nhìn Hứa Dịch ở phía xa, im lặng một lúc lâu, rồi thở dài.

"Haiz. Đây chính là điều mà Hứa Dịch nói, nhất định phải nắm bắt thời cơ. Hiện tại cậu ta đã có được sự tin tưởng của Người lùn trước chúng ta, e rằng sau này sẽ rất khó có người thứ hai có thể giống như cậu ta, có thể có được mối quan hệ tốt đẹp như vậy với Người lùn."

Chương 363: Quy hoạch (2/2)

Quản lý Riley do dự một chút, nhỏ giọng nhắc nhở: "Hội trưởng, ngoài Người lùn ra, còn có Tộc Elf nữa..."

Hội trưởng Cruz sững người, một lúc sau, đột nhiên hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

"Phì! Tên Hứa Dịch đáng chết!"

Hứa Dịch ở đằng xa đương nhiên không ngờ tới lúc này Hội trưởng Cruz lại đang mắng mình sau lưng, lúc này, toàn bộ sự chú ý của anh đều tập trung vào hai quả cầu sắt trên tay.

Đánh giá hai quả cầu bằng hai tay, Hứa Dịch phát hiện quả cầu sắt màu đỏ sẫm bên tay trái nặng hơn quả cầu sắt bình thường một chút, còn quả cầu sắt màu đen tuyền bên tay phải lại nhẹ hơn một chút.

"Hai quả cầu này chính là thép hợp kim số 29 và thép hợp kim số 37 mà ông đã viết thư nói với tôi lần trước sao?" Hứa Dịch nhìn Tộc trưởng Slurby đối diện hỏi.

"Đúng vậy, quả màu đỏ là số 29, quả màu đen là số 37." Tộc trưởng Slurby chỉ vào hai quả cầu sắt nói."Độ bền của thép hợp kim số 29 rất tốt, chúng tôi đã làm thí nghiệm mài mòn năm lần với quả cầu này, nhưng trên bề mặt nó không hề có một vết xước nào. Còn thép hợp kim số 37 thì có độ cứng rất cao, tôi đã bảo người khỏe nhất trong bộ lạc dùng búa đập mạnh nhất, nhưng cũng không nhìn thấy dấu vết hư hại nào trên đó."

"Ồ? Vậy thì hai loại thép này rất hữu dụng. Đã ghi lại dữ liệu về chúng chưa?" Hứa Dịch hứng thú hỏi.

"Đều đã ghi lại, đảm bảo có thể luyện chế lại bất cứ lúc nào." Tộc trưởng Slurby gật đầu nói.

"Vậy thì tốt." Hứa Dịch cười vỗ vai Tộc trưởng Slurby nói: "Thí nghiệm về thép hợp kim nhất định phải tiếp tục thực hiện, bất kể là điều kiện nào cũng phải thử. Tuy nhiên, sau khi nhà máy luyện thép được xây dựng xong, phải điều chỉnh lại sản lượng, không thể chỉ sản xuất Thép Bạc Lá, mà phải bắt đầu sản xuất một số thép hợp kim số 17 mà tôi đã đề cập với ông lần trước. Ngoài ra, thép hợp kim số 37 cũng phải sản xuất một phần, để tôi xem... một bộ giáp cần khoảng mười lăm kilogram, tổng cộng năm vạn bộ... vậy là bảy trăm năm mươi tấn. Được rồi, để phòng hờ, vậy thì trong vòng hai tháng, ông hãy sản xuất một nghìn tấn."

"Một nghìn tấn thì không nhiều, nhưng mà Hội trưởng Hứa, đột nhiên cần sản xuất nhiều áo giáp như vậy, chẳng lẽ Vương quốc Lanpari sắp có chuyện gì sao?" Tộc trưởng Slurby nghi ngờ hỏi.

"Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết." Hứa Dịch lắc đầu."Nhưng đây là đơn đặt hàng mà Bộ Chiến tranh gửi cho chúng tôi, tôi chỉ có thể hoàn thành, không thể từ chối."

"Bộ Chiến tranh?" Tộc trưởng Slurby càng thêm nghi ngờ, nhìn Hứa Dịch một cái, nhưng cũng không hỏi thêm, chỉ gật đầu đồng ý.

Bàn luận về chủ đề quân đội luôn khiến bầu không khí trở nên nặng nề, Hứa Dịch nghĩ một chút, cười chuyển chủ đề, bắt đầu hỏi Tộc trưởng Slurby về tình hình sinh sống của Người lùn ở bộ lạc mới.

Tộc trưởng Slurby cười đáp: "Môi trường ở đây tốt hơn trước kia rất nhiều, các anh em sống ở đây đều rất vui vẻ. Người lùn của các bộ lạc khác đến đây thậm chí còn không muốn rời đi, ai nấy đều nói muốn sống ở nơi tốt đẹp này cả đời."

"Mọi người hài lòng là tốt rồi. Ngoài ra, mọi người còn yêu cầu gì nữa không? Cứ việc nói, tôi có thể làm được thì nhất định sẽ giúp." Hứa Dịch nói.

"Không cần phải tốn kém đâu." Tộc trưởng Slurby lắc đầu."Người lùn chúng tôi chỉ muốn sống một cuộc sống an ổn, được ăn no, thỉnh thoảng có chút rượu uống là đã rất vui rồi, không cần thêm gì nữa. Hiện tại Hội trưởng Hứa đã cung cấp cho chúng tôi một môi trường tốt như vậy, đại đa số anh em đều rất hài lòng."

"Đại đa số?" Hứa Dịch kinh ngạc hỏi."Nói như vậy, vẫn còn một số anh em Người lùn không hài lòng sao?"

"Cái này..." Tộc trưởng Slurby cười gượng gạo nói: "Một số anh em chỉ là vẫn chưa quen tin tưởng Nhân loại. Bọn họ cảm thấy Hội trưởng Hứa đối xử tốt với Người lùn như vậy, nhất định là có âm mưu gì đó."

Hứa Dịch không nhịn được bật cười: "Âm mưu? Tôi có âm mưu với các người thì được lợi ích gì? Tộc trưởng Slurby, thay tôi nói với những anh em Người lùn đó, nói rằng tôi rất coi trọng giá trị tiềm ẩn trong con người các ông, đối xử tốt với các ông như vậy là để các ông bán mạng làm việc cho tôi. Còn những thứ khác... thì là họ nghĩ nhiều rồi."

Tộc trưởng Slurby gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Thật ra tôi quen biết Hội trưởng Hứa lâu như vậy, đã sớm biết anh là người như thế nào rồi. Chỉ là có một số anh em mới đến còn chưa biết thôi. Không sao, chờ thêm một thời gian nữa, bọn họ tự nhiên sẽ tin tưởng anh."

"Được rồi, tin hay không thì cũng không sao, chỉ cần chịu khó làm việc là được." Hứa Dịch liếc mắt nhìn sang, thấy Hội trưởng Cruz vẫn đang đứng ở đằng xa thì thầm với Quản lý Riley, bèn hạ giọng, nghiêm mặt nói với Tộc trưởng Slurby: "Gần đây nhu cầu về

xi măng sẽ tăng mạnh, vì vậy tôi hy vọng ông có thể bàn bạc với Tộc trưởng Monto, xây thêm một nhà máy xi măng nữa, cố gắng tăng sản lượng. Ngoài ra, còn phải nhớ giữ bí mật công thức xi măng, đừng để người khác lấy cắp."

Tộc trưởng Slurby có chút kỳ lạ, trước kia, mặc dù Hứa Dịch cũng đã dặn dò về việc giữ bí mật công thức xi măng, nhưng tại sao lần này lại long trọng như vậy?

Lần này đến lượt Hứa Dịch cười gượng gạo.

"Cái này... không còn cách nào khác, bởi vì tôi... hết tiền rồi."

Chương 364: Tỷ lệ lỗi siêu cao (1/2)

"Hội trưởng đại nhân, ngài hết tiền rồi sao?" Vừa mới tiến vào Rừng Rainfall, Yanis vẫn luôn im lặng dẫn đường phía trước bỗng nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn Hứa Dịch một cái, sau đó lục lọi trên người một hồi, lấy ra một nắm vàng đưa cho Hứa Dịch."Cho ngài, tôi hiện tại chỉ có chừng này, ngài cầm lấy dùng trước đi."

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn thoáng qua số vàng trên đôi tay thon dài của Yanis, sau đó ngẩng đầu nhìn biểu cảm nghiêm túc của cô, buồn bực hỏi: "Cô làm gì vậy?"

"Chẳng phải vừa rồi ngài nói với tộc trưởng Slurby là ngài hết tiền rồi sao? Tôi hiện tại cũng không cần dùng đến số vàng này, cho ngài hết đó." Yanis đáp lại với vẻ mặt đương nhiên.

Hứa Dịch rốt cuộc cũng hiểu được ý của cô, dở khóc dở cười đẩy tay cô ra, nói: "Yanis, tôi nói hết tiền, chính xác mà nói không phải là bản thân tôi hết tiền, mà là Thương hội Tân Phi của chúng tôi hết tiền, cô hiểu ý tôi chứ?"

"A? Thương hội hết tiền rồi?" Yanis kinh ngạc trợn to hai mắt, sau đó cúi đầu nhìn số vàng trong tay, lắc đầu nói: "Vậy thì số tiền này e là không đủ. Hay là lát nữa gặp trưởng lão, ngài nói với trưởng lão một tiếng, mượn trưởng lão một ít trước? Lần trước trưởng lão không phải là vừa mới nhận tiền lương mà ngài trả cho tộc nhân sao, hình như cũng được mấy ngàn đồng vàng."

Nhìn Yanis ngây thơ, Hứa Dịch nhịn không được có chút buồn cười.

"Yanis, xem ra cô vẫn chưa hiểu ý của tôi. Tôi nói Thương hội hết tiền, chỉ là tạm thời không có vốn lưu động. Ý là nếu hiện tại Thương hội cần dùng đến tiền gấp, thì không có tiền mặt. Nhưng nếu Thương hội thật sự có chuyện gì cần dùng đến tiền gấp, thì mấy ngàn đồng vàng cũng không đủ đâu."

"Vậy phải làm sao? Nếu thật sự cần dùng đến tiền mà lại không có, chẳng phải Thương hội chúng tôi sẽ gặp khó khăn lớn sao?" Yanis có chút lo lắng."Hội trưởng đại nhân, ngài đã nghĩ ra cách gì chưa?"

"Yên tâm, không nghiêm trọng như cô nghĩ đâu, chỉ là vấn đề luân chuyển vốn trong thời gian ngắn mà thôi, hơn nữa chỉ cần qua một thời gian, Thương hội tự nhiên sẽ kiếm được đủ tiền rồi." Hứa Dịch xua tay an ủi.

"Ồ. Vậy thì tốt." Yanis lúc này mới thả lỏng, suy nghĩ một chút, lại nghi ngờ hỏi: "Nhưng mà Hội trưởng đại nhân, tại sao Thương hội lại đột nhiên hết tiền vậy? Ta nhớ mấy tháng nay Thương hội Tân Phi của chúng tôi vẫn luôn kiếm được rất nhiều tiền mà. Lần trước tôi còn nghe Sebas quản lý nói, Thương hội chỉ riêng tháng trước đã kiếm được đến mười mấy vạn đồng vàng."

"Đó là do cô không để ý đến việc hắn nói chúng tôi đã tiêu hết bao nhiêu tiền đấy chứ?" Hứa Dịch cười nói."Nói cho cô biết, mấy tháng nay Thương hội chúng tôi quả thật kiếm được không ít, nhưng tiêu còn nhiều hơn. Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng Thung lũng Rainfall hiện tại đã đầu tư hơn ba mươi vạn đồng vàng, cộng thêm việc xây dựng đường cao tốc Rainfall tốn hơn mười vạn, rồi xây dựng đường cao tốc từ Thành Bontar đến Thành Karma lại đầu tư trước mười vạn. Cộng thêm một số khoản đầu tư lặt vặt khác, còn có chi phí cố định hàng tháng của Thương hội, hiện tại trên sổ sách của Thương hội e là không đến hai vạn đồng vàng, thật sự có thể xem như là hết tiền rồi."

Yanis thè lưỡi: "Vậy mà còn hai vạn đồng vàng, tôi còn tưởng

rằng không còn một đồng nào chứ."

Hứa Dịch nhịn không được trợn mắt. Nghĩ đến việc Yanis đi theo mình cũng đã được mấy tháng rồi, sao vẫn còn dáng vẻ ngây thơ như vậy?

Chẳng lẽ Tộc Elf thật sự giống như trong truyền thuyết, bởi vì tuổi thọ quá dài, ngược lại rất khó thay đổi sao?

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch nhịn không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua khu rừng Rainfall vẫn u ám trước mặt. Nghĩ thầm nếu Tộc Elf thật sự đều như vậy, thì e là rất khó thực hiện được mong muốn Tộc Elf có thể chung sống hòa bình với Nhân loại của trưởng lão Alucia.

"Đây cũng là điều tôi lo lắng." Trưởng lão Alucia khẽ gật đầu."Cho nên tôi mới muốn Yanis luôn ở bên cạnh anh. Bởi vì thương nhân Nhân loại là những người có nhiều suy nghĩ biến hóa nhất, đầu óc cũng linh hoạt nhất trong số các người. Nếu Yanis có thể bình thường ở bên cạnh anh, có thể học được sự linh hoạt từ anh, thì tôi tin tưởng rằng những Elf khác cũng có thể làm được."

"Vấn đề là... tôi cảm thấy Yanis hiện tại so với lúc tôi gặp cô lần đầu tiên dường như cũng không thay đổi gì mấy, ngược lại tôi cảm thấy cô còn ngây thơ hơn trước kia." Hứa Dịch nhíu mày nói.

"Không, hoàn toàn ngược lại. So với lúc sống trong bộ tộc. Kỳ thật Yanis đã có thay đổi rất lớn rồi." Trưởng lão Alucia mỉm cười lắc đầu: "Yanis trước kia là một đứa trẻ rất ngây thơ, đối với tất cả mọi chuyện đều chỉ suy nghĩ rất đơn giản. Nhưng hiện tại, theo như anh vừa mới miêu tả, cô ấy đã học được cách sau khi nghe thấy anh nói hết tiền, không lập tức xuất hiện, mà là đợi đến khi vào Rừng Rainfall mới nói ra suy nghĩ của mình. Có thể nói, cô ấy đã học được cách phân biệt trường hợp rất quan trọng đối với Nhân loại các anh."

Hứa Dịch nhất thời không nói nên lời, thầm nghĩ đây không phải là kỹ năng mà tất cả Nhân loại đều bẩm sinh đã có sao, thế nào mà đến lượt Yanis lại trở thành một biểu hiện rất đáng khen ngợi?

"Bởi vì các anh là Nhân loại, còn chúng tôi là Elf." Trưởng lão Alucia giải thích cho Hứa Dịch một cách rất thông tục nhưng lại rất thực tế.

Chương 365: Tỷ lệ lỗi siêu cao (2/2)

Hứa Dịch lắc đầu, vẫn không thể nào hiểu được suy nghĩ của Elf.

"Thôi được. Chuyện của Yanis tạm thời để sang một bên, chúng tôi vẫn nên nói chuyện chính đi." Hứa Dịch lấy từ trong ba lô ra một chiếc vỏ nhựa của Quạt Ma lực thế hệ mới, đưa qua.

Trưởng lão Alucia nhận lấy nhìn thoáng qua, nghi ngờ nhìn Hứa Dịch một cái: "Chiếc vỏ nhựa này có vấn đề gì sao?"

"Nhìn riêng lẻ thì không có vấn đề gì. Nhưng mà..." Hứa Dịch nghiêng người về phía trước, chỉ vào một hoa văn hình bông hoa tinh xảo ở góc trên bên phải chiếc vỏ, nói: "So sánh chỗ này với những chiếc vỏ quạt khác thì sẽ thấy rất có vấn đề."

Trưởng lão Alucia nhìn bông hoa được điêu khắc cực kỳ tinh xảo, vẫn rất nghi ngờ.

"Ta không nhìn ra có vấn đề gì. Bông hoa này được điêu khắc rất đẹp mà."

"Chính bông hoa này là vấn đề." Hứa Dịch nghiêm mặt nói."Trưởng lão Alucia, lúc nhờ Bộ tộc Night Song các người giúp Thương hội chúng ta chế tác lô vỏ nhựa Quạt Ma lực này, tôi đã đưa cho người mấy bản vẽ kiểu dáng của chiếc vỏ này đúng không?"

"Ừ." Trưởng lão Alucia đứng dậy lục lọi trong một cái rương, lấy ra mấy bản vẽ."Vẫn còn ở đây."

"Vậy thì xin mời trưởng lão xem qua, trên bản vẽ có hoa văn hình bông hoa này trên vỏ quạt không?" Hứa Dịch hỏi.

Trưởng lão Alucia so sánh với bản vẽ, lắc đầu nói: "Trên bản vẽ không có."

"Vậy thì có nghĩa là, lúc chế tác chiếc vỏ Quạt Ma lực này, Elf phụ trách chế tác đã không làm theo bản vẽ?" Hứa Dịch truy vấn.

"Xem ra là vậy." Trưởng lão Alucia gật đầu, vẫn với vẻ mặt nghi ngờ: "Nhưng mà Hội trưởng Hứa, tôi vẫn không hiểu có vấn đề gì. Trên chiếc vỏ Quạt Ma lực này có thêm một hoa văn tinh xảo như vậy, chẳng phải là khiến cho toàn bộ chiếc vỏ quạt đẹp hơn sao?"

"Nói như vậy thì đúng là không có vấn đề gì. Nhưng mà trưởng lão đáng kính, chiếc Quạt Ma lực này không phải là một sản phẩm độc lập, mà là một sản phẩm rất bình thường trong số rất nhiều Quạt Ma lực được sản xuất hàng loạt của Thương hội chúng tôi, làm như vậy sẽ xuất hiện vấn đề rất lớn." Hứa Dịch nghiêm túc nói.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Dịch, Trưởng lão Alucia suy nghĩ một chút, lần nữa ngồi xuống, nghiêm mặt nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, tôi không hiểu ý của anh, xin anh giải thích rõ ràng một chút."

"Được." Hứa Dịch cũng không khách sáo, cầm lấy chiếc vỏ Quạt Ma lực nói: "Trưởng lão, nếu một chiếc Quạt Ma lực có hoa văn này trên vỏ, một chiếc khác thì không, mà giá cả của hai chiếc Quạt Ma lực này lại giống nhau, vậy nếu người muốn mua Quạt Ma lực, người sẽ mua chiếc nào?"

"Rõ ràng là mua chiếc có hoa văn, bởi vì chiếc đó đẹp hơn." Trưởng lão Alucia đáp.

"Đúng vậy. Nói cách khác, nếu với mức giá như nhau, chiếc Quạt Ma lực không có hoa văn có thể sẽ không bán được có phải không?"

"Chưa chắc, biết đâu trong Nhân loại các anh sẽ có người thích loại không có hoa văn hơn."

"Ừm, không loại trừ khả năng này. Nhưng mà Trưởng lão Alucia, người có phải thừa nhận rằng, giá của hai chiếc Quạt Ma lực này kỳ thật nên khác nhau? Bởi vì sau khi có sự khác biệt về hoa văn này, giá trị của chúng đã không còn giống nhau nữa."

"Đúng vậy."

"Vậy thì vấn đề đến rồi, chiếc vỏ Quạt Ma lực này cùng lô với những chiếc vỏ Quạt Ma lực khác không có hoa văn, nếu lắp tất cả những chiếc vỏ này vào Quạt Ma lực, vậy thì sẽ gặp khó khăn trong việc định giá lô Quạt Ma lực này. Bởi vì những người mua quạt sẽ không chấp nhận việc bỏ ra cùng một mức giá, nhưng lại mua được sản phẩm có giá trị khác nhau." Hứa Dịch giơ chiếc vỏ nhựa trong tay lên."Cho nên trong quá trình sản xuất Quạt Ma lực thực tế của Thương hội chúng tôi, những chiếc vỏ như thế này đều bị coi là sản phẩm lỗi, không được đưa vào dây chuyền sản xuất."

"Sản phẩm lỗi?" Trưởng lão Alucia kinh ngạc nhìn Hứa Dịch."Hội trưởng Hứa, từ đôi tay tinh xảo của Tộc Elf chúng tôi, sao có thể xuất hiện sản phẩm lỗi? Nhất định là đã nhầm lẫn ở đâu rồi!"

Hứa Dịch khẽ cau mày, nghiêm mặt nói: "Trưởng lão đáng kính, bất kể người có muốn thừa nhận hay không, nhưng đây là quy định của Thương hội chúng tôi. Những linh kiện không đạt tiêu chuẩn, đều là sản phẩm lỗi!"

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Hứa Dịch, Trưởng lão

Alucia im lặng một lúc, khẽ gật đầu: "Được rồi, nếu đã là thứ được chế tác theo yêu cầu của Thương hội các anh, vậy thì nên làm theo tiêu chuẩn của các anh, anh nói đúng."

Hứa Dịch liếc nhìn Trưởng lão Alucia một cái, xác định bà tôi không có quá nhiều cảm xúc khác thường, lúc này mới nói tiếp: "Kỳ thật chiếc vỏ này chỉ là một trường hợp không nghiêm trọng mà tôi chọn ra, nghiêm trọng hơn là ngay cả hình dáng tổng thể cũng bị thay đổi, căn bản là không thể lắp ráp với những linh kiện khác của Quạt Ma lực. Mà sau khi kiểm tra cuối cùng, trong số hai vạn chiếc vỏ nhựa Quạt Ma lực mà lần này các người hoàn thành, tỷ lệ sản phẩm lỗi thậm chí còn vượt quá ba thành. Cho nên Trưởng lão, lần này tôi đích thân đến đây, chính là muốn hỏi một chút, chuyện này... rốt cuộc là như thế nào?"

Chương 366: Tính kỷ luật của Tộc Elf (1/2)

"Ba thành?" Trưởng lão Alucia biến sắc, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Hội trưởng Hứa, tôi có thể hỏi một chút, chuyện này đã tạo thành tổn thất nghiêm trọng đến mức nào cho Thương hội của các anh không?"

"Căn cứ theo khế ước đã ký kết trước đó, Thương hội Tân Phi của chúng tôi vì vậy mà trì hoãn một bộ phận nhỏ Quạt Ma lực xuất xưởng, dẫn đến việc có một lô hàng không thể giao đúng hạn, vì vậy đã bồi thường cho đối phương ba ngàn đồng vàng tiền vi phạm hợp đồng." Hứa Dịch đáp.

Trưởng lão Alucia lộ ra vẻ áy náy chân thành: "Xin lỗi, Hội trưởng Hứa, tổn thất mà Bộ tộc chúng tôi gây ra cho Thương hội các anh, tôi sẽ nghĩ cách để bù đắp."

Hứa Dịch nhìn chằm chằm Trưởng lão Alucia một lúc, chậm chạp lắc đầu, thở dài: "Trưởng lão Alucia, kỳ thật ba ngàn đồng vàng tổn thất này đối với Thương hội chúng tôi mà nói cũng không tính là gì, so sánh ra, ngược lại là tổn thất mà Bộ tộc các người phải gánh chịu còn lớn hơn."

Trưởng lão Alucia kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Tại sao lại nói như vậy?"

"Thứ nhất, lần này là do sản phẩm mà Bộ tộc Night Song các người giao xuất hiện phế phẩm, vậy thì căn cứ theo hợp đồng, tổn thất mà những phế phẩm này mang đến nên do Bộ tộc Night Song các người gánh vác. Căn cứ theo quy định thông thường của chúng tôi, các người còn nên vì vậy mà bồi thường cho Thương hội Tân

Phi của chúng tôi một khoản tiền vàng đầy đủ."

Trưởng lão Alucia rất dứt khoát gật đầu: "Điều này là nên làm, bất quá Bộ tộc chúng tôi hiện tại tạm thời không có đủ tiền vàng để bồi thường..."

"Chuyện này để sau hãy nói." Hứa Dịch xua tay, trầm giọng nói: "Thứ hai, lần này Thương hội Tân Phi của chúng tôi ủy thác Bộ tộc Night Song các người giúp Thương hội chúng tôi hoàn thành việc sản xuất hai vạn vỏ nhựa Quạt Ma lực, thế mà trong số sản phẩm các người giao lại xuất hiện tỷ lệ phế phẩm cao đến hơn ba thành. Căn cứ theo quy tắc của Nhân loại, Thương hội chúng tôi sẽ sinh ra nghi ngờ rất lớn về năng lực của Bộ tộc Night Song, sau này cho dù có đơn hàng tương tự, về cơ bản cũng sẽ không cân nhắc đến việc tìm Bộ tộc Night Song Song các người hoàn thành nữa."

Trưởng lão Alucia im lặng một lát, mới có chút khó khăn nói: "Tôi hiểu, đây là vấn đề uy tín."

Để một Tộc Elf trước mặt Nhân loại mà trước giờ bọn họ vẫn luôn cho rằng không có uy tín, thừa nhận Bộ tộc của mình xuất hiện vấn đề về uy tín, đây quả thực là một quyết định vô cùng khó khăn, nhưng Trưởng lão Alucia vẫn rất thành thật thừa nhận điểm này.

Hứa Dịch nhịn không được trong lòng dâng lên một tia kính nể đối với Trưởng lão Alucia. Nếu như không phải vì muốn tìm kiếm lối thoát cho Bộ tộc Night Song, thậm chí là cả Tộc Elf, chắc chắn bà sẽ không bao giờ hạ thấp sự kiêu ngạo của Tộc Elf như hiện tại, thành thật thừa nhận khuyết điểm của Tộc Elf.

"Điểm cuối cùng, lại là điểm mấu chốt nhất. Từ lần sản xuất vỏ nhựa này, tôi đã phát hiện ra một vấn đề rất lớn của Bộ tộc Night Song các người, hay nói cách khác là của Tộc Elf, đó chính là..." Nói đến đây, Hứa Dịch lại ngừng lại, do dự một lúc lâu, vẫn

không nói ra miệng.

Trưởng lão Alucia khẽ mỉm cười: "Xin cứ nói thẳng, đừng ngại."

Hứa Dịch nhìn bà một cái, dừng một chút, sau đó mới gật đầu: "Được, vậy thì tôi nói thẳng. Vấn đề này chính là, tính cách của Tộc Elf dường như rất tùy hứng, hay dùng từ trực tiếp hơn để hình dung, đó chính là rất... thiếu tính kỷ luật."

Nói xong, Hứa Dịch có chút căng thẳng nhìn Trưởng lão Alucia.

Anh không chắc đối phương nghe thấy anh thẳng thừng phê bình toàn bộ chủng tộc của bọn họ như vậy, sẽ có phản ứng gì.

Thế nhưng phản ứng của Trưởng lão Alucia lại nằm ngoài dự đoán của anh.

Nghe thấy lời nhận xét này, Trưởng lão Alucia trước tiên là sững người một lúc, sau đó lại chìm vào trầm tư thật lâu.

Lần trầm tư này, thế mà kéo dài đến tận nửa tiếng đồng hồ, đến khi chân của Hứa Dịch đã hơi tê, Trưởng lão Alucia mới như là bỗng nhiên bừng tỉnh, áy náy cười cười với Hứa Dịch: "Xin lỗi, vừa rồi nghĩ đến một số chuyện rất lâu về trước, hơi mất tập trung."

"Rất lâu về trước?" Hứa Dịch âm thầm líu lưỡi.

Căn cứ theo tuổi của Trưởng lão Alucia, rất lâu về trước mà bà nói, chưa biết chừng là chuyện của mấy trăm năm trước.

Thật sự là rất lâu về trước rồi...

"Hội trưởng Hứa, đối với lời nhận xét vừa rồi của anh, tôi đã suy nghĩ thật kỹ, bỗng nhiên phát hiện ra, kỳ thật trong ngôn ngữ

của Tộc Elf chúng tôi, chưa bao giờ xuất hiện từ 'tính kỷ luật'. Từ này sau đó xuất hiện, vẫn là học từ các anh - Nhân loại. Nhưng mà... chúng tôi - Tộc Elf lại chưa bao giờ hiểu được ý nghĩa của từ này." Trưởng lão Alucia trịnh trọng nói.

Hứa Dịch có chút khó hiểu: "Không hiểu được ý nghĩa của từ này? Ý là sao?"

"Có nghĩa là..." Trên mặt Trưởng lão Alucia hiện lên nụ cười khổ."Chúng tôi - Tộc Elf, ngay từ đầu đã không tồn tại thứ gọi là tính kỷ luật."

Hứa Dịch lập tức sững người.

Trong những lời đồn đại về Tộc Elf ở Lục địa Saines, tính từ được sử dụng nhiều nhất chính là xinh đẹp, tao nhã, thần bí, cường đại, cao ngạo... nhưng lại chưa bao giờ có ai liên hệ từ 'tính kỷ luật' với Tộc Elf.

Đối với việc mấy ngàn năm trước Nhân loại có thể đoạt được quyền thống trị mảnh đất này từ tay Tộc Elf, Nhân loại sau này tổng kết lại, đều cho rằng mảnh đất này đã đến lúc đổi chủ, Nhân loại thuận theo ý trời, dựa vào năng lực sáng tạo độc đáo và năng lực học tập siêu cường, cuối cùng mới nắm giữ được cả mảnh đất này.

Chương 367: Tính kỷ luật của Tộc Elf (2/2)

Nhưng rất ít khi nhắc đến sự thất bại của Tộc Elf.

Hiện tại nghe thấy Trưởng lão Alucia nói câu này, Hứa Dịch như là bỗng nhiên nắm bắt được điều gì.

Chỉ là Trưởng lão Alucia không cho Hứa Dịch thêm thời gian suy nghĩ, bà bỗng nhiên đứng dậy, nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, xin mời đi theo tôi. Chúng ta đi xem thử tộc nhân chế tác những vỏ nhựa này như thế nào, lại là như thế nào mà xuất hiện tỷ lệ phế phẩm cao đến hơn ba thành."

Nhìn bóng lưng Trưởng lão Alucia đi ra khỏi cửa, Hứa Dịch bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo chưa từng có từ người bà.

Rời khỏi nơi ở được vây quanh bởi mấy cây đại thụ của Bộ tộc Night Song, đi ra ngoài khoảng trăm mét, trong Rừng Rainfall xuất hiện một khoảng đất trống rộng bằng sân bóng đá tiêu chuẩn.

Mà trên khoảng đất trống này, lúc này có đến hơn một trăm Tộc Elf đang bận rộn.

Nhìn từ phía bên trái, sẽ thấy không ngừng có nam Elf cường tráng chạy ra từ trong rừng cây, tay bưng một bình thủy tinh lớn, đến phía bên trái khoảng đất trống, đổ vào trong một cái chum lớn.

Hơi nóng bốc lên nghi ngút từ cái chum lớn, hương thơm của nhựa cây không ngừng tỏa ra ngoài.

Cùng với việc nhiệt độ dần dần tăng cao, ánh sáng màu xanh lá cây đại diện cho Ma pháp trận ở dưới đáy chum lớn không ngừng chớp động, tạp chất bên trong nhựa cây dần dần bị tách ra, nổi lên trên bề mặt.

Đợi đến khi xử lý xong tất cả tạp chất, Elf bên cạnh liền hớt tạp chất ra, đổ nhựa cây trong chum lớn vào một cái dụng cụ khác.

Lại có Elf cho thêm một loại bột phấn màu xanh nhạt không rõ tên vào bên trong, sau đó khuấy đều, nhựa cây ban đầu sau khi được hòa tan có màu vàng nhạt dần trở nên sền sệt, màu sắc cũng dần dần biến thành màu xanh nhạt.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của những Elf khác, những nhựa cây đã được pha chế này chảy vào khuôn đã được chuẩn bị từ trước, trải qua một khoảng thời gian làm nguội tự nhiên, liền hình thành một chiếc vỏ Quạt Ma lực hoàn chỉnh.

Toàn bộ quá trình nhìn thì có vẻ thô sơ giản đơn, nhưng dưới tác dụng của Ma pháp đặc thù của Tộc Elf, vỏ nhựa sau khi thành hình cuối cùng có chất lượng còn tốt hơn cả vỏ ngoài được tạo ra từ những nhà máy sản xuất nhựa trên Trái Đất.

Hơn nữa, bởi vì thiên phú của Tộc Elf, những nhựa cây này sau khi được gia công biến thành vỏ nhựa, vẫn có thể giữ lại mùi thơm của nhựa cây, không giống như nhựa plastic thông thường có mùi hôi đặc trưng.

Nhìn sơ qua thì toàn bộ quá trình gia công không có vấn đề gì, Tộc Elf đều đang hoàn thành công việc của mình một cách trật tự.

Nhưng nếu như quan sát thêm một khoảng thời gian, sẽ phát hiện, thỉnh thoảng sẽ có Elf đang làm việc dừng động tác, đi loanh quanh khắp nơi, thậm chí còn hát hò nhảy nhót.

Mà những Elf khác cũng không hề thấy kỳ lạ với tình huống

này, thậm chí còn có một Elf lúc cho thêm chất phụ gia vào nguyên liệu, dường như hơi quá hưng phấn, tiện tay ném thêm một nắm lớn vào.

Mà hắn cứ như vậy để cho mẻ nguyên liệu này đi vào công đoạn tiếp theo, kết quả là vỏ nhựa được chế tạo ra cuối cùng rõ ràng đã bị biến dạng.

Lại nhìn sang công đoạn tạo hình cuối cùng, sẽ phát hiện ra chuyện càng khiến người ta phải kinh ngạc.

Vài Elf dường như là rảnh rỗi sinh nông nổi, thế mà vây quanh vỏ ngoài đang dần dần thành hình trong khuôn, sau khi bàn tán một hồi, một Elf liền tiện tay nhặt một cành cây trên mặt đất lên, bắt đầu vẽ vời trên chiếc vỏ ngoài vẫn chưa hoàn toàn thành hình.

Đợi đến khi hắn kết thúc động tác, có lẽ là vì cảm thấy hình vẽ trên đó rất đẹp, mấy Elf kia còn vui vẻ vỗ tay.

Cơ mặt Hứa Dịch nhịn không được co giật hai cái.

Mặc dù anh đã đoán được từ tỷ lệ phế phẩm cao đến hơn ba thành của vỏ nhựa, lúc Tộc Elf sản xuất những vỏ nhựa này chắc chắn không quá nghiêm túc, nhưng anh dù thế nào cũng không ngờ tới, đám Elf này lúc đang nghiêm túc sản xuất, thế mà lại tùy hứng đến mức độ này!

Nếu như đổi thành Nhân loại công nhân trong nhà máy của Thương hội Tân Phi, gặp phải tình huống vừa rồi, Hứa Dịch tuyệt đối sẽ không nói hai lời, đuổi hết đám người này ra khỏi nhà máy!

Liếc mắt nhìn Trưởng lão Alucia, phát hiện sắc mặt bà tuy bình tĩnh, nhưng lông mày nhíu chặt lại vẫn để lộ ra tâm trạng hiện giờ của bà chắc chắn cũng không tốt đẹp gì.

Hai người đều đang chịu ảnh hưởng của thuật ẩn thân của Trưởng lão Alucia, ngược lại không cần lo lắng sẽ bị đám Elf bên

kia phát hiện.

Nhưng cứ thế nhìn biểu hiện của đám Elf này, thật sự không phải là cảm giác gì dễ chịu.

"Hội trưởng Hứa, trong nhà máy của Thương hội các anh, Nhân loại công nhân làm việc như thế nào?" Trưởng lão Alucia bỗng nhiên hỏi.

Hứa Dịch nhìn đám Elf ở phía xa không hề có chút nghiêm túc nào, lắc đầu: "Không biết nói như thế nào, nhưng tuyệt đối sẽ không giống bọn họ."

"Vậy sao?" Trưởng lão Alucia trầm tư một lát, nói tiếp: "Hội trưởng Hứa, kỳ thật chính tôi cũng không hiểu rõ lắm ý nghĩa của 'tính kỷ luật' là gì. Trước kia tôi cũng không cảm thấy tộc nhân như vậy có vấn đề gì, nhưng hôm nay sau khi nói chuyện với anh, tôi mới phát hiện ra, hình như làm như vậy thật sự không đúng. Nhưng làm sao để thay đổi, tôi lại không biết. Hội trưởng Hứa, anh có cách nào tốt không?"

"Bà thật sự muốn thay đổi bọn họ sao?" Hứa Dịch hỏi.

"Đúng vậy."

"Vậy thì đơn giản, giao bọn họ cho tôi. Có một cách rất đơn giản có thể thay đổi bọn họ, đó chính là..." Khóe miệng Hứa Dịch lộ ra nụ cười lạnh lùng."Huấn luyện đặc biệt."

Chương 368: Kem (1/2)

Thương hội Tân Phi lại tổ chức họp báo ra mắt sản phẩm mới.

Vì đã có kinh nghiệm từ hai lần họp báo sản phẩm trước đó, nên khi Thương hội Tân Phi thông qua Nhật báo Bontar thông báo trước ba ngày về sự kiện họp báo sản phẩm lần này, mọi người đều vô cùng mong đợi, liệu trong buổi họp báo sản phẩm lần này, ngoài việc cho ra mắt sản phẩm mới, Thương hội Tân Phi còn tung ra tin tức chấn động nào khác nữa không?

Mặc dù địa điểm tổ chức họp báo lần này được đặt tại Trang viên Sancton, cách Thành phố Bontar đến mười lăm km, nhưng đến ngày họp báo, ngay từ sáng sớm đã có vô số người từ Thành phố Bontar, thậm chí là từ một số thành phố xa hơn nữa, đổ xô về Trang viên Sancton.

Trang viên Sancton bây giờ đã hoàn toàn khác so với thời kỳ Tử tước Sancton còn sở hữu nó. Với việc các xưởng sản xuất lớn nhỏ của hàng chục Thương hội mọc lên như nấm xung quanh và đi vào hoạt động ổn định, khu vực xung quanh Trang viên Sancton giờ đây mỗi ngày đều có thể nghe thấy tiếng ầm ầm của Cỗ máy Ma lực, tạo nên một khung cảnh náo nhiệt phi thường.

Đối với sự thay đổi này, cả báo chí Thành phố Bontar lẫn báo chí của một số thành phố xung quanh đều đã đưa tin.

Một số tờ báo ở thủ đô Thành Anweimar thậm chí còn có cả một loạt bài báo theo dõi và phân tích tình hình, cố gắng phán đoán ra những ảnh hưởng và hậu quả mà nó gây ra đối với Thành phố Bontar.

Chưa ai có thể nhận định được những ảnh hưởng và hậu quả

cụ thể sẽ ra sao, nhưng ảnh hưởng và hậu quả có thể nhìn thấy rõ ràng nhất ở thời điểm hiện tại là khu vực nhỏ bé xung quanh Trang viên Sancton này, ngoài các nhà máy của các Thương hội, do lượng công nhân ở đây quá đông, nên còn có rất nhiều Thương hội khác đến đây mở các cửa hàng, cung cấp đủ loại dịch vụ sinh hoạt cho công nhân.

Cộng thêm những người đến đây làm việc, đã có đến vài nghìn người, cộng thêm những người cung cấp dịch vụ sinh hoạt và những người dứt khoát chuyển đến sống gần đó, thì dân số thường trú ở khu vực này hiện đã vượt quá mười nghìn người!

Vì vậy, trong và ngoài Thành phố Bontar, rất nhiều người thực chất đã âm thầm gọi nơi này là Thị trấn Sancton.

Hôm nay Thương hội Tân Phi tổ chức họp báo, Thị trấn Sancton từ sáng sớm đã đón một lượng lớn người từ khắp nơi đến tham dự buổi họp báo, chỉ riêng các cửa hàng bán đồ ăn sáng đã bán hết veo, kiếm được một khoản kha khá.

Và đến mười giờ sáng, thời gian mà Thương hội Tân Phi thông báo chính thức bắt đầu họp báo, tất cả mọi người như được triệu tập, đồng loạt đổ về Trang viên Sancton như một dòng thác lũ.

Nhìn thấy đám đông chen chúc chật kín mọi khoảng trống trong trang viên, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ không nói đến những thứ khác, chỉ riêng các buổi họp báo sản phẩm của Thương hội Tân Phi thôi cũng đã gần như trở thành một thương hiệu có sức kêu gọi rồi.

Cứ đà này, sau này nếu Thương hội Tân Phi muốn tập trung quảng bá sản phẩm nào, chỉ cần tổ chức một buổi họp báo là đủ hiệu quả quảng cáo rồi, hoàn toàn không cần phải tốn thêm công sức nữa.

Thấy thời gian đã đến, Hứa Dịch tiến lên hai bước, bước lên

bục cao được dựng sẵn từ trước, đám đông đang ồn ào náo nhiệt trong trang viên lập tức im lặng, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh.

"Chào mọi người, chào mừng mọi người đến tham dự buổi họp báo sản phẩm lần này của Thương hội Tân Phi. Tôi biết, lý do khiến mọi người quan tâm đến buổi họp báo sản phẩm của chúng tôi như vậy, ngoài việc tò mò về sản phẩm mới mà chúng tôi cho ra mắt, có lẽ phần lớn là vì tò mò liệu có chuyện gì khác xảy ra hay không, tôi nói có đúng không?"

Hứa Dịch vừa dứt lời, dưới khán đài lập tức vang lên tiếng cười ồ.

"Haha, Hội trưởng Hứa, anh đoán đúng rồi đấy."

"Đúng vậy, Hội trưởng Hứa, hôm nay có tin tức chấn động nào được tung ra không? Chúng tôi rất mong chờ đấy."

"Đúng vậy, tôi lặn lội đường xa đến đây, thực ra là vì chuyện này. Còn về sản phẩm mới của các anh, sau khi ra mắt thì tự nhiên sẽ biết thôi."

"Này, mấy người, nhân vật chính của buổi họp báo sản phẩm là sản phẩm, chỉ chăm chăm nói đến chuyện khác, như vậy là không nể mặt Hội trưởng Hứa rồi. Tôi nói có đúng không, Hội trưởng Hứa?"

Hứa Dịch cười ha hả, chỉ vào người phóng viên rất biết điều đó rồi nói: "Nói quá đúng. Tôi nhớ anh là phóng viên của Nhật báo Canberra Sun đúng không, lát nữa sau khi họp báo kết thúc, tôi có thể dành cho anh nửa tiếng để nói chuyện riêng. Chỉ cần là câu hỏi có thể trả lời, tôi đều sẽ trả lời anh."

"Thật sao?" Người phóng viên của Nhật báo Canberra Sun lập tức vui mừng khôn xiết.

Các phóng viên bên cạnh nhìn anh ta với ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ.

Tất cả các phóng viên đều biết rõ, Thương hội Tân Phi luôn làm ra những món đồ mới lạ đặc biệt, vì vậy chỉ cần đưa tin về Thương hội Tân Phi, nhất định sẽ thu hút được nhiều người đọc báo hơn.

Mà cốt lõi của Thương hội Tân Phi chính là Hội trưởng Hứa Dịch, người dân ở các thành phố xung quanh Thành phố Bontar, ai nấy đều rất tò mò về Hứa Dịch, đương nhiên là thích xem những bài báo về anh.

Người phóng viên của Nhật báo Canberra Sun này có thể có được cơ hội phỏng vấn riêng Hứa Dịch, quả là một điều vô cùng may mắn.

Phải biết rằng, trước đây cơ hội như vậy chỉ có phóng viên của Nhật báo Bontar mới có được.

"Được rồi, chúng ta hãy quay trở lại với nhân vật chính của buổi họp báo, chính là sản phẩm mới mà Thương hội Tân Phi chúng tôi cho ra mắt lần này." Hứa Dịch cao giọng, cắt ngang những tiếng xì xào bàn tán bên dưới."Mọi người cũng đừng quá mong đợi, tôi dám đảm bảo, chỉ riêng sản phẩm lần này thôi cũng đủ khiến mọi người phải kinh ngạc rồi, bởi vì nó đủ sức thay đổi cuộc sống của mọi người! Sau đây, xin mời Ancato, Giám đốc Xưởng sản xuất Cỗ máy Ma lực của Thương hội Tân Phi chúng ta, lên đây giới thiệu chi tiết về sản phẩm mới này."

Thấy Hứa Dịch vừa vỗ tay vừa lui về phía sau, mọi người đều sửng sốt.

Sao lần này lại không phải Hứa Dịch tự mình giới thiệu sản phẩm mới, mà lại đổi thành một người tên là Ancato nào đó lên đây?

Theo như lời giới thiệu của Hứa Dịch, người tên Ancato này là Giám đốc Xưởng sản xuất Cỗ máy Ma lực gì đó, có vẻ như cũng là một nhân vật quan trọng trong Thương hội Tân Phi.

Thế nhưng khi Ancato bước lên bục, mọi người ngạc nhiên phát hiện ra, Ancato này hóa ra chỉ là một người đàn ông trẻ tuổi, trông nhiều lắm là ba mươi tuổi, hoàn toàn không có chút nào là dáng vẻ từng trải, chín chắn, thậm chí là già dặn trong tưởng tượng của mọi người, trái lại, anh ta toát lên vẻ năng động, tràn đầy năng lượng, hừng hực sức sống.

"Chào mọi người, tôi là Ancato." Đón những ánh mắt dò xét của mọi người, Ancato tự giới thiệu bản thân với giọng nói vô cùng sảng khoái."Như lời giới thiệu vừa rồi của Hội trưởng, tôi là Giám đốc Xưởng sản xuất Cỗ máy Ma lực, phụ trách công tác quản lý sản xuất Cỗ máy Ma lực của Thương hội. Vì sản phẩm mới lần này cũng thuộc phạm trù Cỗ máy Ma lực, nên Hội trưởng đã để tôi lên đây giới thiệu với mọi người."

Chương 369: Kem (2/2)

Nhìn thấy Ancato nói chuyện trước mặt mọi người một cách lưu loát, không hề tỏ ra sợ sệt, Hứa Dịch âm thầm gật đầu.

Mặc dù Heinze hơi có chút gia trưởng, thiển cận, nhưng con mắt nhìn người lại rất tốt.

Sau khi được đề bạt lên, Ancato không chỉ nhanh chóng quản lý công tác sản xuất tại Xưởng sản xuất Cỗ máy Ma lực một cách đâu ra đấy, mà còn dần thể hiện được năng lực lãnh đạo của bản thân, tạo dựng được uy tín rất cao trong Xưởng sản xuất Cỗ máy Ma lực.

Bây giờ Hứa Dịch về cơ bản đã không còn quản lý những công việc cụ thể của Xưởng sản xuất Cỗ máy Ma lực nữa, bất kể xảy ra chuyện gì, Ancato đều có thể xử lý ổn thỏa, khiến Hứa Dịch hài lòng.

Lần này anh cố tình để Ancato lên thay mình giới thiệu sản phẩm mới, chính là muốn bồi dưỡng anh ta, cố gắng để anh ta trở thành người quản lý cấp cao của Thương hội Tân Phi, được công chúng biết đến rộng rãi.

Ancato cũng không khiến anh thất vọng, mặc dù đây là lần đầu tiên xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy, nhưng chỉ hơi căng thẳng lúc ban đầu, sau đó anh ta đã thể hiện rất thoải mái, tự nhiên, hoàn toàn là phong thái của một vị tướng tài.

Sau khi nói xong vài câu khai mạc đơn giản, Ancato đi đến bên cạnh một vật hình hộp chữ nhật được che phủ bởi một tấm vải đỏ ở giữa bục, dừng lại một chút, đợi cho ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía tấm vải đỏ, sau đó anh ta đột nhiên đưa tay giật

phăng tấm vải.

Tấm vải đỏ bay lên, một vật thể hình hộp chữ nhật màu bạc trắng, cao khoảng một mét, dài khoảng một mét rưỡi, rộng khoảng nửa mét, được chống đỡ bởi bốn bánh xe bên dưới, hiện ra trước mắt mọi người.

Mọi người ngơ ngác nhìn vật thể lạ lẫm hình hộp chữ nhật này, một lúc sau mới có một phóng viên lên tiếng hỏi: "Quản sự Ancato, thứ này gọi là gì vậy? Nó dùng để làm gì?"

"Nó gọi là Tủ lạnh Ma thuật. Còn về công dụng ư..."

Ancato bấm nhẹ lên vật thể hình hộp chữ nhật, những người đứng gần đó lập tức phát hiện ra, từ trong cái gọi là Tủ lạnh Ma thuật này, một luồng khí lạnh có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang bốc lên.

Ngay sau đó, mọi người thấy Ancato lấy ra từ trong Tủ lạnh Ma thuật một khối băng có kích thước bằng lòng bàn tay.

Mọi người chợt hiểu ra.

Hóa ra trong cái Tủ lạnh Ma thuật này đã được bỏ sẵn đá viên vào trước, chả trách nhiệt độ bên trong lại thấp đến vậy.

"Không, mọi người đoán sai rồi." Ancato lắc đầu."Khối băng này không phải do chúng tôi bỏ vào trước đâu. Mà là do trước đó tôi đã tự tay bỏ vào trong đó một cốc nước, bây giờ cốc nước đó đã đóng băng thành khối băng này. Mọi người xem này, hình dạng của khối băng này, có phải là giống hệt với cốc nước không?"

Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện hình dạng của khối băng này có phần đặc biệt, trên to dưới nhỏ, phía dưới còn có một vài đường cong lõm vào rất đẹp mắt, giống hệt với hình dạng bên trong của một chiếc cốc nước thông thường.

"Ý anh là, bên trong cái Tủ lạnh Ma thuật này lạnh đến vậy sao? Có thể trực tiếp làm đông nước thành đá ư?" Một phóng viên hỏi.

"Đúng vậy, đó chính là công dụng của Tủ lạnh Ma thuật. Dưới tác dụng của ma lực, nó có thể luôn duy trì nhiệt độ thấp, đủ để làm đông nước thành băng."

Mọi người nhìn nhau, một phóng viên khác không nhịn được hỏi: "Vậy thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ thứ này chỉ dùng để làm đá?"

"Đương nhiên không đơn giản như vậy." Ancato khẽ mỉm cười, đưa tay lấy ra một miếng thịt bò đã đông cứng từ trong Tủ lạnh Ma thuật, giơ cao lên."Mọi người xem, miếng thịt bò này là do hôm qua tôi mua ở Thành phố Bontar. Nếu là trước đây, miếng thịt bò này nếu hôm qua ăn không hết, thì đến hôm nay chắc chắn sẽ bị hỏng. Nhưng bây giờ nếu cho nó vào Tủ lạnh Ma thuật để bảo quản, thì cho dù để đến mười mấy ngày cũng không có vấn đề gì. Mọi người xem, nó có bị thối rữa chỗ nào không?"

Một số người đứng gần đó lại gần nhìn kỹ, phát hiện miếng thịt bò này ngoài một ít vụn băng ra, quả thật không hề có dấu hiệu thối rữa nào.

Nhìn thấy hiệu quả này, mọi người không khỏi âm thầm gật đầu.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc cái Tủ lạnh Ma thuật này có thể giữ cho thịt không bị thối rữa thôi, thì nó đã có giá trị thực tiễn rất cao rồi.

Trước đây, mặc dù cũng có người sử dụng Ma pháp trận hệ Băng cấp cao để bảo quản thực phẩm, nhưng chi phí quá cao, chỉ có những người giàu có mới đủ khả năng chi trả, người bình thường thì hoàn toàn không dám nghĩ đến.

Vì vậy, các gia đình bình thường vốn đã hiếm khi được ăn thịt một lần, nhưng lại phải ăn hết trong thời gian ngắn, quả thực là không đã thèm.

Bây giờ đã có Tủ lạnh Ma thuật này, các gia đình bình thường cũng có thể mua thịt về tích trữ để dành ăn dần.

"Ngoài công dụng này ra, Tủ lạnh Ma thuật còn có thể làm ra những món ăn rất ngon." Ancato đảo mắt, nhìn về phía một cô gái trẻ đứng khá gần bục, hỏi: "Cô gái này, bình thường cô có thích ăn đồ ngọt không?"

Cô gái ngẩn người, nhìn trái nhìn phải, rồi gật đầu.

"Tốt lắm, vậy tôi nghĩ chắc chắn cô sẽ thích món này."

Ancato lại lấy ra từ trong Tủ lạnh Ma thuật một chiếc bát nhỏ, cúi người loay hoay một hồi trong Tủ lạnh Ma thuật, khi đứng thẳng dậy, trong chiếc bát nhỏ đã được múc đầy một thứ gì đó màu hồng nhạt, trông mềm mại, mịn màng.

Ancato vẫy tay với cô gái, ra hiệu cho cô lên bục, sau đó đưa chiếc bát nhỏ cho cô.

"Thưởng thức thử xem, vị rất ngon đấy."

Cô gái nhìn thứ gì đó lạ lẫm trong bát, do dự một chút, phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người dưới khán đài đều đang đổ dồn về phía mình, cô suy nghĩ một lát, rồi cắn răng, múc một thìa đầy bỏ vào miệng.

Thứ đó vừa vào miệng đã tan ngay, một cảm giác lạnh buốt lập tức lan tỏa khắp khoang miệng, trong đó còn ẩn chứa một vị ngọt ngào say đắm lòng người.

Vị ngon, ngọt mà không ngấy, lại thêm chút cảm giác mát lạnh, cô gái chỉ mới ăn một miếng, đã không nhịn được mà bật ra

tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn.

Sau khi nuốt xuống bụng miếng đầu tiên, cô gái không nhịn được sự cám dỗ, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô lại tiếp tục ăn thêm mấy miếng lớn, cho đến khi ăn hết cả bát, cảm thấy đầu lưỡi hơi tê cứng vì lạnh, lúc này cô mới luyến tiếc đặt bát xuống, thở một hơi dài, thán phục nhìn Ancato: "Ngon quá! Quản sự Ancato, có thể cho tôi biết nó là gì được không?"

Ancato khẽ mỉm cười: "Nó có một cái tên rất đơn giản, gọi là kem."

Chương 370: Công nhân Tộc Elf (1/2)

Có lẽ là do phản ứng của cô gái quá khoa trương, kem đã khơi dậy sự quan tâm mạnh mẽ của mọi người, rất nhiều phóng viên ở hàng ghế đầu lần lượt yêu cầu được nếm thử.

Ancato đương nhiên là đáp ứng yêu cầu của bọn họ từng người một.

Sau khi ăn xong, mặc dù phản ứng của các phóng viên không khoa trương như cô gái kia, nhưng cũng đều không nhịn được mà khen ngợi hết lời.

Còn những khán giả ở vòng ngoài bị các phóng viên khiến cho thèm thuồng, nhưng vì kem được chuẩn bị sẵn trong Tủ lạnh Ma thuật đã bị chia hết sạch, chỉ có thể bất lực nhìn các phóng viên liếm môi.

Sự xuất hiện của kem chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, nhưng lại khiến mọi người hiểu sâu hơn về công dụng của Tủ lạnh Ma thuật.

Sau khi Ancato giải thích lại công dụng của Tủ lạnh Ma thuật một cách chi tiết hơn, tất cả mọi người đều nảy sinh hứng thú muốn sở hữu một chiếc Tủ lạnh Ma thuật.

Và khi cuối cùng Ancato tuyên bố giá bán của một chiếc Tủ lạnh Ma thuật chỉ cần mười tám đồng vàng, cả hội trường như muốn nổ tung.

Mọi người đều nghĩ rằng một Cỗ máy Ma lực lớn như vậy,

hơn nữa còn có hiệu quả tốt như thế, đáng lẽ phải bán rất đắt mới phải, không ngờ giá bán của nó lại rẻ hơn cả Điều hòa Ma lực nhỏ hơn rất nhiều.

Do đó, ngay khi nghe thấy mức giá này, hầu như tất cả mọi người đều âm thầm quyết định, nhất định phải mua cho gia đình mình một chiếc.

Chờ mãi Ancato mới thoát khỏi vòng vây của đám phóng viên, Hứa Dịch tiến lên phía trước, mọi người lúc này mới bừng tỉnh.

Bọn họ không biết từ lúc nào đã quên mất mục đích ban đầu khi đến tham gia buổi họp báo sản phẩm này, mà dồn hết sự chú ý vào sản phẩm mới của Thương hội Tân Phi.

Nhìn thấy mọi người bên dưới đột nhiên im lặng, Hứa Dịch mỉm cười nói: "Sao vậy? Chẳng lẽ mọi người vẫn chưa tỉnh táo lại sau cú sốc mà sản phẩm mới của chúng tôi mang lại sao?"

Mọi người cười ha hả, bầu không khí hơi kỳ lạ vừa rồi tan biến trong nháy mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ancato đứng phía sau không khỏi càng thêm bội phục Hứa Dịch.

Lúc nãy khi đứng trên bục, anh ta thật ra vẫn còn hơi hồi hộp, đến cuối cùng khi bị các phóng viên truy hỏi dồn dập, đã có vài lần anh ta lúng túng không biết trả lời thế nào.

Thế nhưng bây giờ khi đổi lại là Hứa Dịch đối mặt với mọi người, anh lại tỏ ra vô cùng thong dong, dễ dàng nắm bắt bầu không khí của toàn bộ hội trường.

"Hội trưởng Hứa, anh đừng có đánh trống lảng nữa. Nói nhanh đi. Lần này có tin tức động trời gì? Tôi rất tò mò đấy." Một phóng viên lớn tiếng nói.

"Đúng đấy, nói nhanh lên, chúng tôi đều đang chờ đây."

"Hội trưởng Hứa, anh đừng có câu giờ nữa. Mọi người đang sốt ruột lắm rồi."

"Đúng vậy, nói nhanh lên, nói nhanh lên..."...

"Này, các người mong chờ như vậy, nhỡ đâu lát nữa tôi công bố tin tức không đủ chấn động, khiến các người cảm thấy không hài lòng, vậy các người có phải là muốn đánh tôi một trận không?" Hứa Dịch làm ra vẻ mặt kinh ngạc cường điệu.

Mọi người bên dưới lại được một trận cười nghiêng ngả.

"Sao có thể như vậy, chúng tôi tin tưởng anh."

"Đúng vậy, Hội trưởng Hứa, anh đã tung ra nhiều tin tức chấn động như vậy rồi, chúng tôi không lo đâu."

"Đúng vậy. Cho dù bây giờ anh nói anh và Tiểu thư Stella sắp kết hôn, thì đó cũng là một tin tức lớn đấy."

"Anh tránh xa ra, Tiểu thư Stella còn nhỏ như vậy, sao có thể kết hôn sớm như thế."

"Dù sao thì sớm muộn gì cô ấy cũng gả cho Hội trưởng Hứa mà..."...

Hứa Dịch giơ hai tay lên, tiếng ồn ào bên dưới lập tức im bặt. Tất cả mọi người lại dồn ánh mắt về phía anh, im lặng chờ anh mở lời.

"Được rồi, để không phụ lòng mong đợi của mọi người, lần này tôi sẽ công bố một tin tức chắc chắn sẽ khiến tất cả các người đều phải kinh ngạc. Tin tức đó chính là..." Đối mặt với ánh mắt chăm chú của mọi người, Hứa Dịch cố ý dừng lại một chút, sau đó hơi cao giọng nói tiếp: "Thương hội Tân Phi của chúng tôi, ba ngày

trước đã tuyển dụng được một trăm công nhân."

"Hả?"

Tất cả mọi người bên dưới đều ngẩn người.

Một lúc sau. Một tràng những tiếng oán trách vang lên.

"Không phải chứ? Hội trưởng Hứa, anh đang đùa chúng tôi sao? Thương hội Tân Phi các người tuyển dụng một trăm công nhân là tin tức gì chứ? Các người không phải là vẫn luôn tuyển dụng công nhân sao?"

"Đúng vậy. Đừng nói là một trăm người, cho dù Thương hội Tân Phi các người tuyển dụng một ngàn người... À không, tuyển dụng một lúc một ngàn người thì mới coi là tin tức được."

"Chỉ là một trăm công nhân thôi mà, chúng tôi có gì mà phải kinh ngạc. Hội trưởng Hứa, anh làm chúng tôi thất vọng quá!"...

"Nghe tôi nói hết đã." Hứa Dịch lại giơ tay lên. Mọi người lại lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía anh.

Chỉ có điều lần này, trong mắt mọi người ngoài sự mong đợi, còn có không ít nghi ngờ.

"Nếu như chỉ là tuyển dụng một trăm công nhân thì đương nhiên không phải là tin tức gì to tát, các người cũng sẽ không kinh ngạc. Nhưng tôi muốn nói cho các người biết. Một trăm công nhân này có chút đặc biệt, bởi vì... bọn họ đều là Tộc Elf!"

"Hả?"

Tất cả mọi người bên dưới lại đồng loạt ngẩn người.

Lần này, thậm chí còn ngẩn người lâu hơn cả lúc nãy.

Một lúc sau, bên dưới bùng nổ những tiếng ồn ào còn lớn hơn

cả lúc nãy rất nhiều.

"Một trăm Elf? Không thể nào? Tôi nhất định là nghe nhầm rồi!"

"Làm sao có thể! Có một mình Tiểu thư Yanis là Elf thôi tôi đã đủ kinh ngạc rồi, sao có thể đột nhiên xuất hiện một trăm Elf?"

Chương 371: Công nhân Tộc Elf (2/2)

"Hội trưởng Hứa, anh nhất định là đang nói đùa! Anh tìm đâu ra một trăm Elf? Elf của cả Vương quốc Lanpari chúng ta gộp lại có đủ số lượng đó không?"

"Đúng vậy, cả đời tôi đến giờ cũng chỉ mới gặp qua một mình Tiểu thư Yanis là Elf, vậy mà bây giờ anh lại nói với tôi là anh tìm được một lúc một trăm người, điều này... điều này quá giả tạo!"

"Khoan đã, các người nghe rõ ràng đi. Hội trưởng Hứa không phải nói là anh ấy tìm được một trăm Elf, mà là một trăm Elf này muốn vào làm công nhân trong nhà máy của Thương hội Tân Phi!"

"Hả? Đúng rồi, Elf chạy đến nhà máy của Nhân loại làm công nhân? Điều này... điều này thật khó tin!"...

Chờ cho tiếng thảo luận của mọi người nhỏ đi một chút, Rhein, Phó Tổng biên tập của Nhật báo Karma bên dưới mới tìm được cơ hội giơ tay lên hỏi: "Hội trưởng Hứa, nếu như anh đã nói một trăm Elf này đều đang làm việc trong nhà máy của Thương hội các anh, vậy có phải là nói, một trăm Elf này hiện tại đang ở trong Trang viên Sancton này?"

Nghe thấy câu hỏi này, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía sâu trong Trang viên Sancton, phần lớn là nhìn về phía hai phân xưởng sản xuất ở xa xa.

Nghĩ đến việc có thể lúc này có đến một trăm Elf đang ở nơi cách mình không xa, mọi người đều không khỏi kích động.

"Anh đoán không sai, hiện tại bọn họ đang ở đây." Hứa Dịch gật đầu, ngoắc tay về phía sau.

Tất cả mọi người đều thuận theo hướng Hứa Dịch nhìn nhìn sang, liền nhìn thấy từ trong cửa lớn của một phân xưởng ở xa xa, có hai hàng công nhân mặc đồng phục của Thương hội Tân Phi đi ra.

Những công nhân này đều có vóc dáng cao ráo, bước chân vững vàng, có vẻ như thể chất rất tốt.

Nhưng so với vóc dáng, thứ thu hút ánh nhìn của mọi người hơn cả, chính là hai bên đầu của mỗi người bọn họ, đều có một đôi tai nhọn dài.

Elf!

Không ngờ lại thật sự là Elf!

Hơn nữa là đến tận một trăm Elf!

Tất cả mọi người đều không nhịn được mà nín thở, ngây ngốc nhìn nhóm Elf sải bước tiến đến, sau đó lần lượt bước lên bục cao.

Đợi đến khi các Elf đứng thành hàng ngay ngắn, Hứa Dịch mỉm cười nói với mọi người bên dưới: "Mọi người, để tôi giới thiệu một chút, bọn họ đều là Elf đến từ Bộ tộc Night Song, hiện tại đã được Thương hội Tân Phi chúng tôi thuê, trở thành công nhân chính thức của Thương hội chúng tôi. Ở đây, tôi muốn kêu gọi mọi người, hy vọng mọi người đừng giống như lúc Yanis mới đến, vây xem quấy rầy bọn họ, hãy để cho bọn họ có thể làm việc và sinh sống bình thường ở đây. Xin hỏi mọi người có đồng ý với tôi không?"

Sau khi trải qua cú sốc ban đầu, mọi người dần dần lấy lại bình tĩnh.

Nhìn một trăm Elf cả nam lẫn nữ trên bục, Rhein khó khăn nuốt nước bọt, nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, điều này tôi có thể đảm bảo. Dù sao thì trước đây đã có trường hợp của Tiểu thư Yanis rồi, mọi người sẽ không còn kinh ngạc với sự xuất hiện của Tộc Elf như trước nữa. Bất quá tôi có thể hỏi một chút hay không, tại sao những Tộc Elf này lại đột nhiên đến Thương hội Tân Phi của các anh làm việc? Ngoài ra tôi vẫn luôn thắc mắc tại sao Thương hội Tân Phi của các anh lại có thể thuê được nhiều Người lùn đến làm việc cho mình như vậy? Chẳng lẽ Thương hội Tân Phi các anh có sức hút đặc biệt gì sao?"

Hứa Dịch cười ha hả: "Có lẽ anh nói đúng, Thương hội Tân Phi chúng tôi quả thật có sức hút đặc biệt. Nhưng tôi muốn nói, quan trọng hơn là, chúng ta, cho dù là đối xử với Người lùn hay là Tộc Elf, đều nên giữ một tâm thế bình thường, xem bọn họ như con người bình thường mà đối xử. Người lùn và Elf cũng cần có cuộc sống bình thường, cho nên chỉ cần không tỏ ra kinh ngạc với bọn họ, mọi người sẽ phát hiện ra kỳ thật hòa thuận với bọn họ còn dễ hơn cả hòa thuận với loài người chúng ta."

Rhein nhíu mày, tuy Hứa Dịch nói rất hay, nhưng kỳ thật chưa trả lời trực tiếp câu hỏi của anh ta.

Nhưng nếu Hứa Dịch đã lựa chọn trả lời như vậy, vậy thì chứng tỏ anh vốn dĩ không định nói ra đáp án thật sự.

Rhein cũng không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với Hứa Dịch, biết hỏi nhiều cũng vô ích, bèn từ bỏ việc truy hỏi, chuyển sang hỏi về một số chi tiết trong công việc của các công nhân Elf tại Thương hội Tân Phi.

Đợi đến khi buổi họp báo kết thúc, tất cả mọi người lại hướng ánh mắt ghen tị về phía phóng viên của Nhật báo Canberra Sun, bởi vì anh ta có được cơ hội nói chuyện riêng với Hứa Dịch.

Trong buổi họp báo vừa rồi, có rất nhiều câu hỏi Hứa Dịch đều

trả lời rất mập mờ.

Nhưng đối mặt với buổi phỏng vấn riêng mà chính miệng anh đã đồng ý, chắc chắn sẽ phải nói chi tiết hơn so với lúc ở buổi họp báo.

Tuy nhiên dù thế nào đi chăng nữa, Thương hội Tân Phi tuyển dụng được một lúc một trăm Tộc Elf đến làm việc cho mình, đã là một tin tức vô cùng chấn động và gây sốc.

Mặc dù trước đây sự xuất hiện của Yanis cũng khiến mọi người kinh ngạc, nhưng dù sao cũng chỉ là một Elf, một Elf và một trăm Elf hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Hiện tại Thương hội Tân Phi có thể tuyển dụng được một trăm Elf, vậy có phải là có nghĩa là bọn họ có thể giống như việc tuyển dụng Người lùn, sau này sẽ tuyển dụng thêm nhiều Tộc Elf nữa hay không?

Vấn đề quan trọng hơn là, tại sao Thương hội Tân Phi lại muốn tuyển dụng nhiều công nhân dị tộc như vậy?

Tên Hứa Dịch này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chương 372: Thêm hai thân phận (1/2)

"Tôi không muốn làm gì cả." Nhìn Cervini với vẻ mặt chất vấn, Hứa Dịch thản nhiên đáp."Cũng chỉ là tuyển dụng thêm một trăm Tộc Elf thôi mà, cũng đâu có gì kỳ lạ? Đừng quên, Thương hội Tân Phi chúng ta hiện tại có đến hơn năm trăm công nhân Người lùn. Giấy chứng nhận lao động của những Người lùn này, vẫn là do chính tay Vương nữ Điện hạ tự tay đưa cho tôi."

Cervini lắc đầu, vẻ mặt không được ung dung như Hứa Dịch: "Người lùn và Tộc Elf không giống nhau. Mặc dù mối quan hệ giữa Người lùn và Nhân loại vẫn luôn không thể nói là mật thiết, nhưng cũng không thể nói là quá tệ. Hơn nữa còn có rất nhiều Người lùn sống trong thế giới loài người, Nhân loại tương đối dễ chấp nhận Người lùn. Còn Elf lại là cư dân cũ của lục địa này, mặc dù cuộc chiến tranh giữa các chủng tộc đã qua đi hàng ngàn năm, nhưng trong Nhân loại vẫn còn rất nhiều người cảnh giác với Tộc Elf."

"Điều này thật sự là lo xa rồi." Hứa Dịch cau mày."Số lượng Tộc Elf trên Lục địa Saines hiện tại ít như vậy, tôi đoán cả Vương quốc Lanpari cộng lại cũng chưa chắc đã có một vạn, có gì đáng để cảnh giác? Hơn nữa, tỉ lệ sinh sản của Tộc Elf còn thấp hơn nhiều so với Nhân loại chúng ta. Theo lời Trưởng lão Alucia, mười năm gần đây, bộ tộc của bà ấy cũng chỉ mới sinh ra có hai đứa trẻ Tộc Elf. Ngài cảm thấy một chủng tộc như vậy, có đáng để Nhân loại chúng ta lo lắng, thậm chí là cảnh giác sao?"

"Tôi không cảm thấy vậy, nhưng có một số người sẽ cảm thấy như thế. Cái tôi lo lắng không phải là những Tộc Elf này, mà là sẽ có người lấy cớ này để công kích Thương hội Tân Phi của các anh,

gây phiền phức cho các anh." Cervini nghiêm mặt nói.

Hứa Dịch cười: "Những kẻ muốn công kích Thương hội chúng ta luôn có thể tìm được cớ, cũng chẳng quan tâm đến việc có thêm Tộc Elf hay không. Hơn nữa, Vương nữ Điện hạ ủng hộ Thương hội chúng ta như vậy, chắc chắn sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn loại chuyện này xảy ra chứ?"

Thấy Hứa Dịch cười, Cervini hiếm khi trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, anh có biết tôi đã chặn cho Thương hội của các anh bao nhiêu phiền phức rồi không?"

"Tất nhiên là biết. Vương nữ Điện hạ là ánh sáng dẫn đường và vị cứu tinh của Thương hội Tân Phi chúng ta, tôi rất rõ ràng điều này, hận không thể móc cả trái tim mình ra để dâng tặng cho Ngài, để bày tỏ lòng biết ơn của tôi."

Cervini hơi đỏ mặt, trách mắng Hứa Dịch một câu, sau đó lại nghiêm mặt, hỏi Hứa Dịch: "Được rồi, vấn đề này tự anh chú ý. Lần này tôi đến đây chủ yếu là vì đơn đặt hàng áo giáp vũ khí kia."

"Tôi cũng đoán vậy. Mời Vương nữ Điện hạ yên tâm. Hiện tại chúng tôi đã hoàn thành hơn tám ngàn bộ áo giáp, cho chúng tôi thêm vài tháng nữa, sẽ có thể hoàn thành năm vạn bộ áo giáp theo quy định trong đơn đặt hàng." Hứa Dịch nói.

"Tốc độ không tệ." Cervini gật đầu."Nhưng lần này tôi đến đây, không phải là để thúc giục các anh nhanh chóng hoàn thành đơn hàng, mà là muốn sửa đổi đơn hàng này."

"Sửa đổi?" Nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của Cervini, Hứa Dịch thầm nghĩ, e rằng sự sửa đổi này không phải là một sự sửa đổi nhỏ.

Quả nhiên, Cervini dừng một chút, trên mặt hiện lên một tia áy náy, nói tiếp: "Mặc dù Bộ Quân sự rất hài lòng với chất lượng lô áo

giáp đầu tiên mà Thương hội các anh hoàn thành, nhưng sau đó có người nêu ý kiến. Việc sản xuất áo giáp với số lượng lớn không thể giao cho một Thương hội bình thường nắm giữ, phải do Hoàng thất và Bộ Quân sự tự mình kiểm soát. Cho nên..."

"Cho nên không cho phép chúng tôi tiếp tục sản xuất áo giáp, dự định sửa đổi đơn đặt hàng thành đặt mua Máy công cụ Ma thuật?" Cervini còn chưa dứt lời, Hứa Dịch đã lập tức hỏi.

Cervini kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, phản ứng của anh thật nhanh."

"Không có gì. Bởi vì tôi đã nghe thấy yêu cầu này vô số lần rồi." Hứa Dịch nhún vai."Tất cả mọi người đều không hy vọng thứ mình muốn lại nằm trong tay người khác, đều cảm thấy tự mình nắm giữ phương pháp chế tạo mới là yên tâm nhất. Tôi hiểu sự lo lắng của Quốc vương Bệ hạ và Bộ Chiến tranh, điều này rất bình thường."

"Vậy ý anh là... Hội trưởng Hứa, anh đồng ý?"

"Tất nhiên, tại sao lại không đồng ý?" Hứa Dịch mỉm cười."Hơn nữa, tôi có tư cách không đồng ý sao? Được rồi, Vương nữ Điện hạ, Ngài cũng không cần phải xin lỗi tôi. Bởi vì tôi rất rõ ràng, ngành công nghiệp quân sự là nền tảng của một quốc gia, tuyệt đối không thể để một Thương hội nhỏ bé như chúng tôi nắm giữ. Cho dù hôm nay Ngài không đưa ra yêu cầu này, thì tôi cũng đã sớm muốn tìm cơ hội để đề cập vấn đề này với Ngài rồi."

Cervini gật đầu: "Hội trưởng Hứa, anh quả nhiên là người thông minh, không cần tôi phải giải thích nhiều. Đã như vậy, Hội trưởng Hứa, anh đã hiểu ý tôi rồi, vậy thì bây giờ tôi chính thức đưa ra yêu cầu của Bộ Quân sự. Đơn đặt hàng năm vạn bộ áo giáp trước đó vẫn được giữ nguyên. Nhưng ngoài ra, Bộ Quân sự muốn đặt thêm cho Thương hội Tân Phi các anh một đơn đặt hàng đặc biệt. Đó chính là hy vọng Thương hội Tân Phi các anh hỗ trợ Bộ

Quân sự xây dựng một nhà máy chuyên sản xuất áo giáp vũ khí."

Đối với yêu cầu này, Hứa Dịch cũng không lấy gì làm lạ, anh xoa cằm suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vương nữ Điện hạ, xây dựng một nhà máy quân sự hoàn chỉnh là một việc rất rắc rối, ngoài việc cần có thiết bị máy móc, còn cần rất nhiều nhân lực. Chưa nói đến những thứ khác, Ngài có thể tìm được đủ công nhân phù hợp sao?"

"Không thể." Cervini lắc đầu thành thật."Cho nên những vấn đề này, đều cần dựa vào Thương hội Tân Phi các anh hợp tác giải quyết."

"Dựa vào chúng tôi?" Hứa Dịch kinh ngạc chỉ vào mình."Vương nữ Điện hạ tôn kính, Ngài và Bộ Quân sự quá coi trọng Thương hội Tân Phi chúng tôi rồi."

"Coi trọng hay không thì có gì khác biệt? Dù sao thì chuyện này, ngoại trừ Thương hội Tân Phi các anh ra, cũng không có Thương hội nào khác có thể làm được, đúng không?" Cervini mỉm cười.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận sự thật này.

"Vậy được rồi, chúng ta nên làm như thế nào?"

Phải nói rằng, yêu cầu mà Cervini thay mặt Quốc vương Bệ hạ và Bộ Quân sự đưa ra rất hợp ý Hứa Dịch.

Với thực lực hiện tại của Thương hội Tân Phi, việc thâm nhập quá sâu vào ngành công nghiệp quân sự thực sự không phải là chuyện tốt, bởi vì như vậy rất dễ khiến một số người cảnh giác.

Còn như bây giờ, hỗ trợ Bộ Chiến tranh xây dựng nhà máy quân sự, sẽ khiến những người đó dễ chấp nhận hơn.

Thông qua sự việc lần này, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi

không chỉ thiết lập mối liên hệ sâu sắc hơn với Bộ Chiến tranh, mà còn thu được rất nhiều lợi ích thiết thực.

Chương 373: Thêm hai thân phận (2/2)

Đối với Thương hội Tân Phi, ngoài khoản thu nhập khổng lồ từ năm vạn bộ áo giáp, còn có thu nhập liên quan từ việc bán một lượng lớn Máy công cụ Ma thuật và hướng dẫn kỹ thuật.

Quan trọng hơn là, thông qua sự hợp tác lần này, Hứa Dịch lại một lần nữa xin được Hoàng thất cấp quyền khai thác hai mỏ Tinh thể Ma lực.

Như vậy, Thương hội Tân Phi đã có trong tay tổng cộng ba mỏ quặng sắt và năm mỏ Tinh thể Ma lực.

Những mỏ này, đặc biệt là mỏ Tinh thể Ma lực, có thể hiện tại trông có vẻ không đáng giá lắm, nhưng Hứa Dịch tin chắc rằng, với sự phổ biến ngày càng rộng rãi của Máy móc Ma thuật, cho dù là mỏ quặng sắt hay mỏ Tinh thể Ma lực đều sẽ tăng giá chóng mặt.

Vì vậy, Hứa Dịch hiện tại không vội khai thác những mỏ này, mà tạm thời cứ để đó. Đợi đến thời cơ thích hợp rồi khai thác sau.

Ngoài việc Thương hội Tân Phi được hưởng lợi, bản thân Hứa Dịch cũng vì thế mà có được một số lợi ích rất thiết thực.

Đầu tiên, vì sự hợp tác lần này, Quốc vương Bệ hạ vậy mà lại đặc biệt phong tước cho Hứa Dịch.

Nói cách khác, Hứa Dịch rốt cuộc đã không còn là một thường dân bình thường nữa, mà là một Nam tước đường đường chính chính của Vương quốc Lanpari.

Tuy tước vị Nam tước của anh không có bất kỳ lãnh địa nào, cũng là tước vị thấp nhất trong số tất cả các quý tộc của vương quốc, nhưng điều này lại đại diện cho sự thay đổi căn bản về thân phận, đại diện cho việc anh từ một thường dân trở thành quý tộc.

Tiếp theo, Bộ Quân sự còn vì sự hợp tác lần này mà sắp xếp cho Hứa Dịch một chức danh Cố vấn đặc biệt của Văn phòng Tham mưu Bộ Chiến tranh.

Tuy chức danh này chỉ là một chức vụ hữu danh vô thực, nhưng lại có nghĩa là từ nay về sau, Hứa Dịch cũng có thể coi như là một thành viên của Bộ Chiến tranh, có rất nhiều quyền lợi đặc biệt.

Tất nhiên, cho dù là thân phận Nam tước cũng vậy, hay là thân phận Cố vấn đặc biệt của Bộ Quân sự cũng vậy, hiện tại vẫn chưa thể hiện ra tác dụng cụ thể nào.

Đối với Hứa Dịch, thân phận quan trọng nhất mãi mãi là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, điều anh quan tâm nhất, mãi mãi là sự phát triển của Thương hội Tân Phi.

Bắt đầu từ tháng 7, do thời tiết ngày càng nóng bức, doanh số bán Quạt Ma lực và Điều hòa Ma lực do Thương hội Tân Phi sản xuất bắt đầu bước vào giai đoạn bùng nổ.

So với tháng trước, Quạt Ma lực còn chưa đến nửa tháng, đã bán được hơn hai vạn chiếc, thậm chí còn vượt qua tổng doanh số của năm ngoái.

Còn doanh số của Điều hòa Ma lực càng bùng nổ hơn.

Cả mùa hè năm ngoái, Điều hòa Ma lực cũng chỉ bán được chưa đến một nghìn chiếc.

Nhưng năm nay chỉ riêng nửa đầu tháng 7, đã bán được hơn ba nghìn chiếc.

Hơn nữa đây mới chỉ là doanh số bán hàng ở Thành phố Bontar, nếu cộng thêm doanh số bán hàng của một vài thành phố xung quanh, sẽ gần một vạn chiếc.

Điều này còn chưa tính đến doanh số của cửa hàng chuyên doanh do Victor và hai người bạn mở ở Thành Anweimar, phải biết rằng, chỉ riêng một cửa hàng chuyên doanh nhỏ bé đó, từ khi bước vào mùa hè đã bán được tới năm nghìn chiếc.

Cho dù có tính cả việc đổi cũ lấy mới, lợi nhuận của một chiếc Quạt Ma lực cũng gần một đồng vàng.

Còn lợi nhuận của một chiếc Điều hòa Ma lực càng đạt tới con số kinh người là mười lăm đồng vàng.

Chỉ tính riêng hai thứ này, nửa tháng qua lợi nhuận của Thương hội Tân Phi đã đạt gần hai mươi vạn đồng vàng.

Hơn nữa, Tủ lạnh Ma thuật mới được tung ra thị trường đã nhanh chóng mở ra thị trường Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận. Chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, đã bán được hơn ba vạn chiếc.

Mà giá thành của một chiếc Tủ lạnh Ma thuật chỉ khoảng bốn đồng vàng, tức là một chiếc Tủ lạnh Ma thuật có thể kiếm được từ mười ba đến mười bốn đồng vàng.

Doanh số hơn ba vạn chiếc, chính là kiếm được hơn bốn mươi vạn đồng vàng, có thể coi là một con số khủng bố.

"Thương hội Tân Phi các anh phát triển nhanh thật." Bá tước Sean Satsuma, Thành chủ Thành phố Bontar, vừa xem thống kê thuế nửa đầu năm của Thành phố Bontar trong tay, vừa lắc đầu, cảm thán với Hứa Dịch đang ngồi đối diện: "Năm ngoái từ khi Thương hội Tân Phi các anh thành lập đến cuối năm, tổng cộng sáu tháng, tiền thuế nộp lên cũng chỉ chưa đến hai vạn đồng vàng.

Mà năm nay chỉ riêng tháng trước đã nộp gần bốn vạn đồng vàng, có thể thấy tháng trước các anh đã kiếm được ít nhất hai mươi vạn đồng vàng. Tháng này Quạt Ma lực, Điều hòa Ma lực và Tủ lạnh Ma thuật mới được tung ra của các anh đều bán chạy như vậy, tôi xem chừng tháng này Thương hội các anh ít nhất cũng phải kiếm được năm mươi vạn đồng vàng."

Hứa Dịch cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Bá tước, cũng chỉ có tháng này là vẻ vang thôi. Bây giờ người dân ở Thành phố Bontar và một số thành phố xung quanh đã mua hết những gì cần mua rồi, Ngài xem tháng sau đi, tôi đảm bảo doanh số bán hàng của tất cả các sản phẩm của Thương hội chúng tôi sẽ thảm hại, nói không chừng tháng sau còn không kiếm nổi mười vạn đồng vàng. Tôi đang đau đầu không biết phải làm sao đây."

"Anh còn đau đầu? Vậy những Hội trưởng của những Thương hội khác chẳng phải là muốn nhảy sông tự tử rồi sao?" Bá tước Satsuma cười mắng một câu."Được rồi, Thương hội các anh kiếm được tiền đối với Thành phố Bontar chúng tôi mà nói cũng là chuyện tốt. Hiện tại người dân ở Thành phố Bontar đều có công việc ổn định, có tiền để kiếm, cuộc sống của mọi người rõ ràng đã được cải thiện, tôi làm Thành chủ cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nói ra, tất cả những điều này đều là công lao của cậu và Thương hội Tân Phi."

Hứa Dịch liên tục xua tay: "Làm sao có thể. Thành phố Bontar có được như ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ vào sự lãnh đạo anh minh của Bá tước, không liên quan gì đến Thương hội Tân Phi chúng tôi."

"Bớt nịnh tôi đi." Bá tước Satsuma mắng một câu."Ít nhất thì mấy chục Thương hội nhỏ mọc lên như nấm sau mưa vì kế hoạch mà cậu đưa ra kia không liên quan gì đến tôi, còn có cái Khu công nghiệp Sancton trong miệng cậu cũng không liên quan gì đến tôi."

"Sao lại không liên quan! Nếu không có sự ủng hộ hết mình của Bá tước, kế hoạch này làm sao có thể được thông qua? Khu công nghiệp làm sao có thể thành lập được? Bá tước, Ngài thật sự quá khiêm tốn rồi!"

Bá tước Satsuma cười cười, lắc đầu, lục lọi trên bàn trước mặt một hồi, rút ra một văn kiện ném lên trước mặt Hứa Dịch."Hôm nay gọi cậu đến đây không phải là để khen ngợi cậu, mà thật ra là muốn tìm cậu quyên góp."

Chương 374: Kế hoạch mới của Thành phố Bontar (1/2)

"Quyên góp?" Hứa Dịch ngẩn người."Ngài Bá tước, ngài muốn tôi quyên góp? Đang nói đùa sao?"

"Không phải nói đùa, cậu xem đi rồi biết." Bá tước Satsuma chỉ vào văn kiện trước mặt Hứa Dịch.

Hứa Dịch mở văn kiện ra xem, phát hiện đây là một bản kế hoạch, dành cho toàn bộ Thành phố Bontar.

Theo bản kế hoạch này, Bá tước Satsuma muốn tiến hành quy hoạch lại toàn bộ phạm vi của Thành phố Bontar, kết nối chặt chẽ các vùng nông thôn bên ngoài với Thành phố Bontar, không còn giống như hiện tại, Thành phố Bontar là Thành phố Bontar, nông thôn bên ngoài là nông thôn bên ngoài, hoàn toàn như hai thế giới vậy.

Muốn làm được điều này, việc đầu tiên cần làm chính là sửa đường.

Trước đây, nguyên nhân chủ yếu khiến những người dân thường ở các làng quê bên ngoài và cư dân trong Thành phố Bontar sống như ở hai thế giới khác nhau chính là giao thông bất tiện.

Theo thống kê trong bản kế hoạch, hiện tại bên ngoài Thành phố Bontar có tổng cộng bảy mươi ba thôn làng, nhưng chỉ có ba mươi tư thôn làng có đường thông đến Thành phố Bontar, còn lại ba mươi chín thôn làng thậm chí không có lấy một con đường hoàn chỉnh để đi đến Thành phố Bontar, khiến cho rất nhiều người

dân thường ở những thôn làng này cả đời chưa từng rời khỏi làng.

Vì vậy, bước đầu tiên của kế hoạch tổng thể chính là xây dựng những con đường có thể đi lại được, kết nối tất cả các thôn làng với Thành phố Bontar.

Như vậy, dù là người dân thường trong làng hay cư dân trong Thành phố Bontar đều có thể đi lại với nhau.

"Theo những người tôi phái đi khảo sát, thực ra trong những ngôi làng ẩn trong núi, thậm chí là đầm lầy, cũng có không ít thứ tốt có giá trị, nhưng lại vì không có cách nào vận chuyển ra ngoài nên đều bị lãng phí ở trong đó. Trong số đó có cả loại quả dung nham mà cậu đã từng đề cập với tôi." Thấy Hứa Dịch đã xem xong vài trang đầu của bản kế hoạch, Bá tước Satsuma nói."Nếu có thể sửa sang lại những con đường thông đến những ngôi làng này thì hẳn là có thể cải thiện tốt hơn cuộc sống của những người dân trong làng."

Nhìn Bá tước Satsuma với vẻ mặt nghiêm túc, Hứa Dịch suýt nữa thì tưởng mình đã quay trở lại Trái Đất.

"Ngài Bá tước, ý tưởng này rất hay, nhưng muốn thực hiện được thì e là hơi khó." Hứa Dịch khó xử chỉ vào tấm bản đồ được kẹp trong bản kế hoạch, nói: "Ngài xem, ba mươi tư ngôi làng đã có đường kết nối thì không nói làm gì. Có thể trực tiếp cải tạo những con đường này thành đường cái, để cho các làng thông suốt với nhau. Nhưng những ngôi làng còn lại này... Nhìn trên bản đồ, phần lớn vẫn có thể xây dựng một con đường cái, nhưng có một số ngôi làng lại hoàn toàn không có đường."

"Tôi không nói là phải giải quyết hết một lúc. Như vậy không thực tế." Bá tước Satsuma xua tay nói."Mục tiêu của tôi là bước đầu tiên giải quyết vấn đề đường xá của ba mươi tư ngôi làng này, trước tiên để cho ba mươi ngôi làng này phát triển lên. Còn những ngôi làng khác, sau này sẽ khảo sát cụ thể rồi từ từ nghiên cứu giải

quyết."

"Vậy thì được." Hứa Dịch gật đầu, đối chiếu với bản đồ tính toán cẩn thận một hồi, lại cười khổ nói: "Nhưng Ngài Bá tước, trong số ba mươi tư ngôi làng này, ngôi làng gần nhất cũng cách Thành phố Bontar hai dặm, xa nhất thì hơn hai mươi dặm. Nếu đều xây dựng đường cái kết nối thì tổng cộng e là phải xây dựng bốn, năm trăm dặm đường cái, điều này..."

"Tôi đã tính toán rồi, tổng cộng cần phải xây dựng bốn trăm mười dặm đường. Tính theo tiêu chuẩn đường cái thì tổng cộng đại khái cần chín mươi vạn đồng vàng." Bá tước Satsuma nói.

"Chín mươi vạn đồng vàng..." Hứa Dịch vẻ mặt khó xử nhìn Bá tước Satsuma."Ngài Bá tước, Thương hội Tân Phi chúng tôi tuy rằng đúng là có kiếm được chút tiền, nhưng một hơi mà bỏ ra chín mươi vạn đồng vàng thì không thể nào được. Huống hồ ngài còn muốn quyên góp... Tôi rất khó thuyết phục bản thân mình và những người khác trong Thương hội."

"Lại không phải là bắt cậu cho không, cậu lo lắng cái gì?" Bá tước Satsuma trừng mắt nhìn Hứa Dịch."Tìm cậu giúp đỡ, đương nhiên là phải cho cậu chỗ tốt. Đạo lý làm người đơn giản như vậy mà tôi cũng không hiểu sao? Nghe cho kỹ đây. Theo ý tôi, chỉ cần Thương hội Tân Phi các cậu đồng ý bỏ ra số tiền này, vậy thì tôi có thể làm chủ miễn trừ tất cả các loại thuế trong vòng một năm cho Thương hội Tân Phi các cậu. Hơn nữa, chỉ cần đường cái sửa đến ngôi làng nào, Thương hội Tân Phi các cậu sẽ có được quyền khai thác ngôi làng đó trong vòng ba năm. Có nghĩa là, bất kể Thương hội Tân Phi các cậu muốn làm gì ở trong ngôi làng đó, chỉ cần có thể khiến dân làng không có ý kiến, vậy thì dù có giết người phóng hỏa tôi cũng mặc kệ."

Mắt Hứa Dịch sáng lên: "Có nghĩa là những ngôi làng đó tôi muốn làm gì thì làm?"

"Có thể nói như vậy." Bá tước Satsuma gật đầu."Còn về việc có thể kiếm được tiền hay không, có thể kiếm được bao nhiêu, vậy thì phải xem bản lĩnh của cậu rồi."

Hứa Dịch lập tức động tâm.

Nếu đồng ý với Bá tước Satsuma, vậy thì trước tiên Thương hội Tân Phi có thể được miễn thuế một năm.

Tính theo lợi nhuận hiện tại của Thương hội Tân Phi, một năm cũng có thể kiếm được ít nhất ba triệu đồng vàng.

Nếu được miễn thuế toàn bộ thì ít nhất có thể tiết kiệm được bốn mươi vạn đồng vàng.

Vậy thì chi phí xây dựng đường cái chỉ còn lại năm mươi vạn đồng vàng.

Còn về việc năm mươi vạn đồng vàng này có thể kiếm lại được từ những ngôi làng đó hay không... Hiện tại Hứa Dịch vẫn chưa dám chắc chắn, nhưng anh có đủ tự tin có thể làm được điều này.

Chương 375: Kế hoạch mới của Thành phố Bontar (2/2)

"Được, cứ quyết định như vậy. Nhưng Ngài Bá tước, muốn sửa xong tất cả những con đường này cũng tốn không ít thời gian, chỉ có thể từ từ từng ngôi làng một." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, dùng ngón tay vẽ một vòng tròn trên bản đồ, bao quanh khu vực ngoại ô của Thành phố Bontar."Tôi thấy, trước tiên lấy khoảng cách mười dặm tính từ Thành phố Bontar làm giới hạn, trước tiên xây dựng mạng lưới giao thông đường bộ trong phạm vi này. Sau đó lại từ từ tiến ra ngoài. Cuối cùng đạt được mục tiêu kết nối toàn bộ Bontar bằng đường cái."

"Ừm, ý tưởng này không tệ, tương đối thiết thực. Được, trước tiên cứ làm theo ý tưởng này. Tuy nhiên, việc xây dựng đường xá tạm thời gác lại, trước tiên chúng ta hãy thảo luận nội dung phía sau của bản kế hoạch." Bá tước Satsuma đưa tay lật vài trang, chỉ vào một bức vẽ trên bản kế hoạch, nói: "Đây là một phần quy hoạch khu vực ngoại ô Thành phố Bontar của tôi, anh xem thế nào?"

Hứa Dịch liếc nhìn, không nhịn được nhíu mày: "Ngài Bá tước, sao cái này trông quen quen vậy?"

Bá tước Satsuma cười ha hả: "Anh nhìn quen là đúng rồi. Bản thiết kế này được sửa đổi dựa trên thiết kế của Thung lũng Rainfall."

Hứa Dịch bừng tỉnh đại ngộ, nhìn kỹ lại, phát hiện bản thiết kế này quả nhiên rất giống với bản thiết kế quy hoạch của Thung lũng Rainfall ở nhiều nơi, ví dụ như việc phân chia khu công

nghiệp và khu dân cư, hay là việc xây dựng mạng lưới giao thông đường bộ, vân vân.

Tuy nhiên, sau khi xem một lúc, Hứa Dịch phát hiện ra một vấn đề.

"Ngài Bá tước, ngài chọn nơi này làm khu công nghiệp, nhưng trong phạm vi này rõ ràng có hai ngôi làng."

Bá tước Satsuma xua tay: "Để họ chuyển đi là được."

"Vậy phương án bồi thường tính thế nào?"

"Bồi thường?" Bá tước Satsuma kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Bảo họ chuyển đi thì chuyển đi, bồi thường gì?"

Hứa Dịch lập tức cạn lời, đây là kiểu cưỡng chế di dời của Lục địa Saines sao?

Suy nghĩ một chút, Hứa Dịch nói với Bá tước Satsuma: "Ngài Bá tước, chi bằng giao luôn việc này cho tôi đi. Tôi và Hội trưởng Cruz đều rất quen thuộc với loại chuyện này."

Bá tước Satsuma có chút bất ngờ nhìn Hứa Dịch: "Ban đầu tôi chỉ định để anh góp ý kiến thôi, bây giờ anh lại chủ động đề nghị đảm nhiệm công việc này, vậy thì tốt. Được, công việc này tôi giao cho Thương hội Tân Phi và Thương hội Amli các anh làm, tôi chờ kết quả của các anh."

Hứa Dịch gật đầu nhận lời.

Sau khi thống nhất với Bá tước Satsuma về một số hướng đi chung, từ chối lời mời ăn tối của Bá tước Satsuma, Hứa Dịch mới rời khỏi Phủ Thành chủ.

Lúc này, mặt trời sắp lặn, nhiệt độ cũng thấp hơn so với lúc đến, một cơn gió thổi qua mang theo chút mát mẻ.

Con đường mà Phủ Thành chủ tọa lạc vì chịu một số hạn chế nên vẫn còn khá yên tĩnh, nhưng chỉ cần rẽ qua góc đường, bước vào con đường lớn bên cạnh Phủ Thành chủ, sẽ lập tức phát hiện, dù đã gần đến giờ ăn tối nhưng trên đường vẫn tấp nập người qua lại.

Mọi người với đủ loại hình dáng đi lại trên đường, có người dường như đang dạo chơi, nhưng phần lớn đều mang vẻ mặt bận rộn, như thể có rất nhiều việc cần phải hoàn thành.

Hai bên đường cũng là vô số cửa hàng san sát nhau, góc đường cũng là những gian hàng lớn nhỏ khác nhau chiếm cứ một khoảng nhỏ, đang ra sức rao bán.

Nhìn cảnh tượng đông đúc nhưng vô cùng náo nhiệt trước mắt, Hứa Dịch không khỏi cảm thán trong lòng.

Còn nhớ năm ngoái, khi vừa đến Thành phố Bontar, vì nằm ở vị trí hẻo lánh nên nhịp sống của cả thành phố này đều cực kỳ chậm rãi, trông rất yên tĩnh.

Vậy mà chỉ mới một năm trôi qua, thành phố nhỏ bé này giờ đây đã biến thành một khung cảnh phồn hoa như vậy.

Theo thống kê của Phủ Thành chủ, hiện tại dân số trong Thành phố Bontar đã tăng hơn gấp đôi so với năm ngoái.

Năm ngoái còn chưa đến năm vạn người, bây giờ đã vượt xa mười vạn người.

Hơn nữa, đây mới chỉ tính khu vực nội thành bên trong tường thành, nếu tính thêm cả khu vực ngoại ô bên ngoài tường thành, e rằng hiện tại dân số Thành phố Bontar đã vượt quá gấp đôi so với cùng kỳ năm ngoái.

Lý do dẫn đến tình trạng này là bởi vì cơ hội việc làm ở Thành phố Bontar hiện tại tăng đột biến, khiến cho nguồn nhân lực vốn

có của Bontar hoàn toàn không đủ để đáp ứng nhu cầu này.

Thêm vào đó, dưới sự dẫn dắt của Thương hội Tân Phi và nhu cầu lớn về nhân lực, khiến cho mức lương phổ biến trong Thành phố Bontar hiện tại tương đối cao.

Vì vậy, người dân ở một số thành phố xung quanh Thành phố Bontar, bao gồm cả Thành Karma, Thành Saltan, thậm chí là Thành phố Canberra, Thành Norton cũng lần lượt đến Thành phố Bontar tìm kiếm việc làm.

Giờ đây, Thành phố Bontar chật ních những người đến từ các thành phố khác nhau, đi trên đường có thể nghe thấy đủ loại giọng nói vùng miền của Lục địa Saines.

Cảnh tượng này luôn khiến Hứa Dịch nhớ đến khung cảnh náo nhiệt lúc mới khai phá các đặc khu kinh tế trên Trái Đất.

Tất nhiên, quy mô vẫn còn nhỏ hơn nhiều.

Vừa suy nghĩ miên man trong đầu, Hứa Dịch vừa đi về hướng nhà mình.

Hôm nay, Stella nói là sẽ cùng Vivian nấu bữa tối, Hứa Dịch rất mong chờ điều này.

Vừa đi được nửa đường, phía trước đột nhiên có mấy chiếc xe ngựa chạy qua đường, chậm rãi tiến về phía Hứa Dịch.

Hứa Dịch liếc mắt nhìn, phát hiện trên những chiếc xe ngựa này đều treo biểu tượng đại diện cho Thương hội Salanke, trong lòng khẽ động, liền nghênh đón mấy chiếc xe ngựa đi tới.

Chương 376: Vấn đề giao thông vận tải (1/2)

Trên cỗ xe ngựa đầu tiên là River, cấp phó của Hội trưởng Lanke - Thương hội Salanke, người mà Hứa Dịch đã gặp vài lần trong các cuộc họp của Liên minh Thương mại. Thấy Hứa Dịch đột nhiên xuất hiện, River vội vàng cho xe ngựa dừng lại.

"Hội trưởng Hứa, hôm nay sao ngài lại rảnh rỗi đi dạo trong thành phố thế này?"

River khoảng bốn mươi tuổi, mặt hơi tròn, lúc cười có chút giống Hội trưởng Morgan của Thương hội Falcao, nhưng trông có vẻ thân thiện hơn Hội trưởng Morgan rất nhiều.

"Không, tôi vừa bàn bạc một số việc với ngài Thành chủ, nhân tiện đi dạo một chút." Hứa Dịch đáp, sau đó nhìn về phía những cỗ xe ngựa phía sau, hỏi: "Xem ra chuyến đi này của mọi người thu hoạch khá tốt, số Quạt Ma lực đó đều bán hết rồi sao?"

River cười tủm tỉm nói: "Nhờ có lời khuyên của Hội trưởng Hứa, số Quạt Ma lực trong kho của chúng tôi đã bán hết sạch. Không giấu gì ngài, nhu cầu về Quạt Ma lực ở những nơi khác trong Vương quốc vẫn rất lớn."

Hứa Dịch khẽ gật đầu, thầm nghĩ điều này là hiển nhiên.

Lúc Thương hội Tân Phi mới thành lập, Quạt Ma lực vừa được bán ra đã gây sốt ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, đủ để chứng minh sức ảnh hưởng của loại cỗ máy ma lực kỳ diệu này đối với người dân trên Lục địa Saines.

Không có lý gì người dân ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận cần, mà người dân ở những nơi khác trong Vương quốc Lanpari lại không cần.

Tuy nhiên, River nói cũng không sai, việc Thương hội Salanke bán số Quạt Ma lực do họ sản xuất sang những nơi khác trong Vương quốc, quả thực là do lời khuyên của Hứa Dịch.

Chính là trong cuộc họp chung của Liên minh Thương mại lần đó, Hứa Dịch đã chứng minh cho các Hội trưởng của những Thương hội khác một thực tế, đó là trình độ kỹ thuật sản xuất cỗ máy ma lực của các Thương hội khác so với Thương hội Tân Phi thực sự là có sự chênh lệch quá lớn, muốn cạnh tranh trực tiếp với Thương hội Tân Phi để giành thị trường, đó gần như là điều không thể.

Vì vậy, Hứa Dịch đã đề nghị, bởi vì Thương hội Tân Phi tạm thời chưa có đủ kênh bán hàng, vậy thì các Thương hội khác có thể tận dụng kênh bán hàng đã rất quen thuộc của mình, bán số Quạt Ma lực đã sản xuất sang những nơi khác trong Vương quốc, chắc chắn không lo bán không được.

Tuy rằng lúc đó, các Thương hội khác không ai bày tỏ thái độ rõ ràng về đề nghị này của Hứa Dịch. Nhưng sau đó Hứa Dịch được biết, rất nhiều Thương hội đã thực sự làm như vậy, và theo thông tin truyền đến, hiệu quả rất khả quan.

Thậm chí có một số Thương hội sau khi chứng kiến nhu cầu lớn về Quạt Ma lực ở những nơi khác trong Vương quốc, đã từ bỏ ý định rút khỏi thị trường cỗ máy ma lực, chuyển sang tập trung sản xuất Quạt Ma lực.

Trong đó có hai Thương hội thậm chí còn đặt thêm hai dây chuyền sản xuất từ Thương hội Tân Phi, vận chuyển đến hai thành phố khác cách xa Thành phố Bontar, xây dựng nhà máy sản xuất Quạt Ma lực mới, nghe nói hiện tại doanh số rất khả quan.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch hỏi River: "Nếu đã bán chạy như vậy, vậy thì lần này anh đến đây, có phải là định khuyên Hội trưởng Lanke tăng cường đầu tư, tiếp tục đẩy mạnh sản xuất Quạt Ma lực không?"

River nhìn trái nhìn phải, ghé sát vào Hứa Dịch, hạ giọng nói: "Hội trưởng Hứa, Thương hội Tân Phi của các ngài thật sự không định bán Tân Phi - Quạt Ma lực ra thị trường bên ngoài sao?"

"Đương nhiên." Hứa Dịch gật đầu chắc nịch."Trong cuộc họp chung lần trước tôi đã bày tỏ rõ thái độ của mình rồi mà? Thương hội Tân Phi hiện tại chưa có đủ năng lực để phân phối tất cả sản phẩm đến mọi nơi trong Vương quốc, vì vậy ít nhất là trong thời gian này, Tân Phi - Quạt Ma lực của chúng tôi sẽ chỉ được bán ở Thành phố Bontar và ba thành phố lân cận. Tất nhiên, từ tháng sau trở đi, chúng tôi cũng sẽ thử mở rộng kênh bán hàng mới, bởi vì những người cần mua ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận này cơ bản đã mua hết rồi, thị trường đã hoàn toàn bão hòa."

River nhìn chằm chằm vào Hứa Dịch một lúc, thấy anh có vẻ mặt chân thành, liền khẽ gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi. Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ Thương hội Salanke chúng tôi và Thương hội Tân Phi các ngài sẽ còn có cơ hội hợp tác."

Thấy River có vẻ muốn rời đi, Hứa Dịch vội vàng ngăn anh ta lại, hỏi: "Cho hỏi thêm một câu, lần này mọi người đi xa nhất đến đâu?"

River kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Cũng không đến mức quá xa, xa nhất chỉ là Thành Sevran."

"Thành Sevran?" Hứa Dịch suy nghĩ một chút."Vậy thì khoảng cách đến Thành phố Bontar cũng chỉ khoảng bốn trăm km nhỉ."

"Bốn trăm km đã là rất xa rồi." River lắc đầu đầy cảm khái."Vì

sợ hàng hóa bị hư hỏng, chỉ riêng việc đi một chuyến đã mất của chúng tôi mất cả tuần. Nếu Quạt Ma lực không bán chạy, thì hôm nay tôi không thể nào quay lại đây được."

Ánh mắt Hứa Dịch rơi xuống bánh xe ngựa. Nhìn thấy lớp sắt bọc bên ngoài bánh xe bằng gỗ đã bị mòn hết, đủ thấy chuyến đi này của bọn họ quả thực rất vất vả.

Thấy Hứa Dịch quan sát bánh xe, Phó Hội trưởng River đột nhiên cảm khái: "Hội trưởng Hứa, trước đây khi Thương hội Tân Phi các ngài nhất quyết muốn xây dựng một con đường từ Thành phố Bontar đến Thung lũng Rainfall, trong lòng tôi còn tưởng ngài bị điên rồi. Tiền nhiều đến mức không có chỗ tiêu. Nhưng bây giờ sau khi tự mình đi một chuyến, mới phát hiện ra câu nói của ngài, là... là... muốn gì nhỉ?"

"Muốn giàu trước tiên phải làm đường." Hứa Dịch nói.

"Đúng đúng, muốn giàu trước tiên phải làm đường. Câu nói này thật sự quá chính xác! Nếu như tất cả các con đường trong Vương quốc Lanpari của chúng ta đều là đường cái, thì chúng ta không những không cần lo lắng hàng hóa bị hư hỏng do đường xá gập ghềnh, mà xe ngựa còn có thể chạy nhanh hơn. Nếu như có thể chạy trên đường cái, bốn trăm km nói không chừng chỉ cần chưa đến ba ngày là đến. Như vậy một lần đi về có thể tiết kiệm được một tuần, đủ để tôi chạy thêm một chuyến."

Chương 377: Vấn đề giao thông vận tải (2/2)

Hứa Dịch mỉm cười nói: "Đương nhiên. Giao thông vận tải vốn là vấn đề cơ bản để thúc đẩy phát triển thương mại, vì vậy câu nói muốn giàu trước tiên phải làm đường không bao giờ sai. Hướng anh đến đây hẳn là phải đi qua Thành Saltan, chắc anh đã nhìn thấy con đường đang được xây dựng nối liền Thành Saltan và Thành phố Bontar của Hãng xe ngựa Filson rồi chứ?"

River gật đầu: "Ừm, tôi thấy rồi. Trước đây tôi còn tưởng con đường đó cũng là do Thương hội Tân Phi các ngài xây dựng, lúc nãy vào thành mới nghe ngóng được là do Hãng xe ngựa Filson bỏ tiền ra xây dựng."

"Đúng vậy, thực ra việc xây dựng đường cái đối với chúng ta - những người làm kinh doanh - là có lợi nhất. Lát nữa anh quay về gặp Hội trưởng Lanke, thay tôi nhắc nhở ông ấy một chút, nếu ông ấy còn chưa quyết định, e rằng sẽ sớm không còn cơ hội đâu."

River khó hiểu nhìn Hứa Dịch, nhưng cũng thức thời không hỏi nhiều, chỉ gật đầu đáp ứng.

Hứa Dịch tránh sang một bên, River thấy Hứa Dịch không còn gì muốn nói, liền chào tạm biệt Hứa Dịch, tiếp tục đánh xe rời đi.

Nhìn theo cỗ xe biến mất ở góc đường bên kia, Hứa Dịch mới thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm vào bánh xe ngựa, suy nghĩ một chút, nhưng không đi về nhà, mà đi về hướng ngược lại.

Mười phút sau, Hứa Dịch xuất hiện tại trụ sở chính của Hãng xe ngựa Filson trong thành phố.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, lúc này, Hội trưởng Pompeii của Hãng xe ngựa Filson vẫn như thường lệ, đang ở trong căn phòng riêng của mình tại trụ sở, tận hưởng khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm hoi trong ngày.

Nghe nói Hứa Dịch đến thăm, ông ta vội vàng sai người mời vào.

"Hội trưởng Hứa, ngài ghé thăm thật là khiến tôi bất ngờ và vui mừng." Hội trưởng Pompeii cười lớn, vừa mời Hứa Dịch ngồi xuống chiếc ghế bành êm ái được đan bằng cỏ thơm, vừa rót cho anh một ly nước có màu xanh biếc, một loại nước hoa có tên là sương hoa huỳnh quang, với giá bán lên đến ba mươi tám đồng vàng một lít.

Hứa Dịch liếc nhìn xung quanh căn phòng, cuối cùng nhìn ly sương hoa huỳnh quang trong tay, không khỏi bật cười: "Nghe nói cuộc sống của Hội trưởng Pompeii vô cùng xa hoa, hôm nay tận mắt chứng kiến mới thấy, dù là lời miêu tả của người khác hay là trí tưởng tượng của tôi, đều kém xa so với thực tế."

Hội trưởng Pompeii cười ha hả, xua tay nói: "Hội trưởng Hứa, nếu là những người bình thường nói như vậy thì cũng thôi đi, ngài đường đường là Hội trưởng của Thương hội kiếm tiền giỏi nhất Thành phố Bontar chúng ta, mà còn nói như vậy, rõ ràng là đang làm mất mặt tôi. Chỉ cần ngài muốn, cho dù sống xa hoa hơn thế này mười lần cũng không thành vấn đề."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, không có ý định thảo luận với ông ta về vấn đề nên lựa chọn cuộc sống xa hoa hay không, nhấp một ngụm sương hoa huỳnh quang có vị thanh mát, sau đó hỏi Hội trưởng Pompeii về việc xây dựng đường cái của Hãng xe ngựa Filson.

"Nói chung là rất thuận lợi. Tuy rằng cũng có một số vấn đề nhỏ, nhưng không đáng kể." Nói đến chủ đề mà hai người, hay nói

đúng hơn là hai Thương hội cùng hợp tác, giọng điệu của Hội trưởng Pompeii trở nên vô cùng thoải mái."Theo ước tính của Hội trưởng Cruz, con đường đó có lẽ sẽ hoàn thành trong hơn ba tháng nữa, vừa kịp trước khi trời trở lạnh vào mùa đông. Còn con đường bên ngài thì sao?"

"Cũng gần xong rồi." Hứa Dịch đáp."Lần này hai con đường mà hai Thương hội chúng ta xây dựng đều rộng hơn so với đường cái ở Thung lũng Rainfall, tốn nhiều thời gian hơn một chút cũng là điều dễ hiểu. Hơn nữa, Hội trưởng Cruz suốt ngày than phiền với tôi là không đủ nhân lực, khiến Thương hội bọn họ không thể nào huy động toàn bộ nhân lực để thi công."

Hội trưởng Pompeii thở dài bất lực: "Đừng nói là ông ấy than phiền, tôi cũng than phiền. Hiện tại có rất nhiều người từ các thành phố khác đến Thành phố Bontar của chúng ta. Người đến người đi, số lượng khách mà Hãng xe ngựa Filson chúng tôi phải tiếp đón nhiều gấp đôi so với trước đây. Tôi cũng đang đau đầu vì vấn đề thiếu nhân lực."

"Khách đến nhiều, chứng tỏ việc làm ăn của các ngài tốt, chẳng phải là chuyện đáng mừng sao?" Hứa Dịch cười nói.

"Vui thì có vui, nhưng đau đầu cũng là thật. Hay là... chúng ta đến gặp Thành chủ, đề nghị ông ấy viết thư lên Quốc vương Bệ hạ, xin điều một số người từ các thành phố khác đến đây?"

Hứa Dịch lắc đầu phủ quyết: "Cho dù là Quốc vương Bệ hạ, cũng không thể tùy tiện ra lệnh ép buộc thần dân của Vương quốc phải di dời. Hơn nữa, còn có rất nhiều thần dân sống trong các lãnh địa của quý tộc trong Vương quốc, Quốc vương Bệ hạ không có quyền hạn này. Muốn giải quyết vấn đề nhân lực, cách tốt nhất là tuyên truyền rộng rãi. Chỉ cần cho toàn bộ người dân trong Vương quốc đều biết Thành phố Bontar của chúng ta đang cần một lượng lớn nhân lực, hơn nữa mức lương đưa ra cũng không thấp, vậy thì tôi nghĩ không cần ép buộc, tự khắc sẽ có rất nhiều người

đổ xô đến Thành phố Bontar."

Hội trưởng Pompeii suy nghĩ một chút, không khỏi gật đầu: "Ừm, như vậy có vẻ ổn hơn. Ai cũng mong muốn bản thân có thể kiếm được nhiều tiền, biết được ở Thành phố Bontar chúng ta có cơ hội kiếm tiền, nhất định sẽ có rất nhiều người đến đây." Sau đó lại lộ vẻ mặt đau khổ."Nhưng người đến càng nhiều, thì khách chúng ta phải tiếp đón lại càng nhiều hơn. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi đi đâu tìm được nhiều người như vậy?"

"Đó là vấn đề của riêng ngài rồi." Hứa Dịch nhún vai, ngừng một lát, lại nói: "Tuy nhiên, Hội trưởng Pompeii, ngài có nghĩ đến việc tự mình cải thiện vấn đề này không?"

Hội trưởng Pompeii nhìn Hứa Dịch, nghi hoặc hỏi: "Tự mình cải thiện như thế nào?"

"Ví dụ như... xe ngựa của Hãng xe ngựa các ngài hiện tại đi từ Thành phố Bontar đến Thành Anweimar mất hai ngày, nhưng nếu như có thể rút ngắn thời gian xuống còn một ngày, ngài thấy thế nào?"

Chương 378: Lốp xe (1/2)

"Hai ngày rút ngắn còn một ngày?" Hội trưởng Pompeii ngẩn người, sau đó liền lắc đầu."Làm sao có thể. Ngài mà nói rút ngắn còn một ngày rưỡi, vậy thì tôi có thể bắt bọn họ liều mạng một chút, mua thêm một ít ngựa tốt hơn, có lẽ còn có thể. Nhưng mà muốn rút ngắn còn một ngày... Trừ phi có một con đường bằng phẳng nối liền Thành phố Bontar và Thành Anweimar."

"Chuyện đó tạm thời đừng nghĩ đến nữa." Hứa Dịch lắc đầu."Hai con đường mà Thương hội chúng ta đang xây dựng hiện tại chỉ là một cuộc thử nghiệm của Quốc vương Bệ hạ, chỉ có chờ đến khi hai con đường này được xây dựng xong, Quốc vương Bệ hạ cảm thấy hiệu quả tốt, mới có khả năng tiếp tục cho xây dựng đường bằng phẳng trong phạm vi toàn bộ Vương quốc. Còn về việc xây dựng một con đường bằng phẳng nối liền Thành phố Bontar và Thành Anweimar, vậy thì không biết phải chờ đến bao giờ."

Hội trưởng Pompeii tiếc nuối gật đầu: "Đúng vậy. Nếu như trong Vương quốc Lanpari của chúng ta, tất cả mọi nơi đều được đường bằng phẳng nối liền với nhau, vậy thì công việc kinh doanh của Hãng xe ngựa chúng tôi sẽ dễ làm hơn rất nhiều."

"Đây là lần thứ hai tôi nghe thấy có người cảm thán như vậy rồi." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Yên tâm đi, chỉ cần ngày càng có nhiều người tự mình trải nghiệm sự tiện lợi mà đường bằng phẳng mang lại, vậy thì tôi tin tưởng, sớm muộn gì trong Vương quốc Lanpari này, tất cả các con đường đều sẽ được sửa sang thành đường bằng phẳng."

"Tôi cũng tin, vấn đề là phải mất bao lâu? Hiện tại tôi không

thể chờ đợi lâu như vậy." Hội trưởng Pompeii thở dài, nhìn về phía Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, ý của ngài là tự chúng ta cải thiện, chắc hẳn không phải đang nói về đường bằng phẳng đấy chứ?"

"Đúng vậy, ý tôi là những thứ thiết thực hơn, đó chính là bản thân những chiếc xe ngựa mà Hãng xe ngựa của ngài đang sử dụng." Hứa Dịch nói.

"Xe ngựa?" Hội trưởng Pompeii suy nghĩ một chút, cau mày."Xe ngựa có gì để cải thiện? Trừ việc thay ngựa tốt hơn ra, hình như cũng không còn cách nào khác? Vấn đề là ngựa tốt hơn thì giá cũng cao hơn, thức ăn cũng đắt, tôi không thể nào gánh vác nổi."

"Thật ra ngựa cũng có thể bị những thứ khác thay thế, nhưng mà tạm thời vẫn chưa được, lần này tôi đến tìm ngài, nói chính là vấn đề của 'xe'."

"'Xe'?" Hội trưởng Pompeii càng thêm khó hiểu."'Xe' có thể có chỗ nào để cải thiện?"

"Tất nhiên là có." Hứa Dịch vô cùng chắc chắn gật đầu."Vừa nãy trên đường, tôi có nhìn thấy đoàn xe ngựa của Thương hội Salanke, sau đó tôi có quan sát một chút, những chiếc xe ngựa mà đoàn xe của họ đang sử dụng... là hoàn toàn bằng gỗ đúng không?"

"Đúng vậy, xe ngựa của Hãng xe ngựa chúng tôi, cho dù là chở người hay chở hàng, đều là hoàn toàn bằng gỗ. Điều này có vấn đề gì sao?"

"Chẳng lẽ ngài không cảm thấy... xe ngựa làm bằng gỗ rất không bền, rất dễ hỏng sao?" Hứa Dịch hỏi.

"Điều này thì tôi biết rõ. Nhưng mà đâu thể nào toàn bộ đều làm bằng sắt được? Tôi cũng đã từng thử dùng sắt để chế tạo một chiếc xe ngựa, vấn đề là xe ngựa làm bằng sắt không những rất nặng, hai con ngựa cũng không kéo nổi, hơn nữa giá thành lại vô

cùng cao. Chiếc xe ngựa mà lần trước tôi thử chế tạo, có thể chở bốn người, sau khi chế tạo xong vậy mà tiêu tốn của tôi gần hai trăm đồng vàng! Ngài thấy giá thành này, làm sao tôi có thể chấp nhận được? Phải biết là những chiếc xe ngựa làm bằng gỗ mà chúng tôi đang sử dụng, giá thành tổng thể cũng chỉ chưa đến hai mươi đồng vàng."

Hứa Dịch nhịn không được bật cười, xe ngựa làm hoàn toàn bằng sắt? Đúng là Hội trưởng Pompeii này có thể nghĩ ra được.

"Tôi đâu có nói là toàn bộ đều làm bằng sắt, điều đó chắc chắn là không được. Ý tôi là, đối với một chiếc xe ngựa, bộ phận bị mài mòn nghiêm trọng nhất, cũng dễ hỏng nhất, kỳ thực không phải là thân xe, mà là bánh xe và trục bánh xe đúng không?"

"Không sai, quả thực là như vậy." Hội trưởng Pompeii gật đầu."Nhưng mà tôi cũng đã thử rồi. Nếu như dùng sắt làm trục bánh xe và bánh xe, trọng lượng nhất định sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa kỳ thực so với gỗ còn dễ bị biến dạng hơn. Cộng thêm giá thành là gấp mấy lần so với bánh xe bằng gỗ, cho nên cuối cùng tôi vẫn từ bỏ."

"Giá thành là gấp mấy lần so với bánh xe bằng gỗ?" Hứa Dịch có chút kinh ngạc."Điều này không đúng, theo như tôi thấy, bằng sắt phải rẻ hơn mới đúng. Gỗ phù hợp có thể dùng để chế tạo bánh xe và trục bánh xe phải đắt hơn sắt rất nhiều chứ?"

"Hội trưởng Hứa, đây là do ngài không hiểu rồi. Vật liệu bằng sắt tuy rằng rẻ hơn gỗ rất nhiều, nhưng mà muốn chế tạo ra một chiếc bánh xe và trục bánh xe giống nhau, tiền công mà thợ rèn yêu cầu lại đắt hơn thợ mộc rất nhiều. Tính toán ra, ngược lại là bánh xe bằng sắt đắt hơn gấp mấy lần." Hội trưởng Pompeii bất đắc dĩ đáp.

"Bốp -"

Hứa Dịch đột nhiên vỗ mạnh một cái vào tay, cười nói: "Chính là cái này!"

Hội trưởng Pompeii khó hiểu nhìn Hứa Dịch: "Ý của ngài là gì?"

Hứa Dịch cười khì khì: "Hội trưởng Pompeii, nếu như tôi nói với ngài, tôi có thể dùng mức giá rẻ hơn so với trục bánh xe và bánh xe bằng gỗ, bán cho ngài một bộ trục bánh xe và bánh xe bằng sắt, ngài có hứng thú không?"

"Ngài đang nói đùa sao?" Hội trưởng Pompeii bĩu môi."Bằng sắt sao có thể rẻ hơn..." Ông ta đột nhiên im bặt, trừng lớn hai mắt nhìn Hứa Dịch."Đúng rồi, Thương hội Tân Phi của các ngài không phải là am hiểu về khoản này sao! Tôi thật là ngu ngốc, vậy mà lại quên mất chuyện này! Hội trưởng Hứa, ngài thật sự có thể cung cấp trục bánh xe và bánh xe bằng sắt với giá thành rẻ hơn sao?"

Chương 379: Lốp xe (2/2)

"Đúng vậy. Tôi còn có thể tặng kèm thêm một thứ tốt hơn, nó được gọi là lốp xe." Hứa Dịch cười tủm tỉm đáp.

Lúc rời khỏi Hãng xe ngựa Filson thì trời đã gần tối, mà lúc Hứa Dịch trở về đến nhà, thì màn đêm đã hoàn toàn buông xuống.

Vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy một bóng dáng lướt qua trước mặt, Yanis đột nhiên xuất hiện.

"Hội trưởng đại nhân, ngài cuối cùng đã trở về!" Yanis hưng phấn kêu lên một tiếng, sau đó nắm lấy tay Hứa Dịch, kéo anh đi vào trong nhà.

Hứa Dịch có chút kỳ lạ: "Yanis, hôm nay sao cô lại vui vẻ như vậy?"

"Bởi vì bữa tối hôm nay là do Yanis nấu." Giọng nói của Stella từ trong nhà truyền ra.

Nhìn thấy Yanis nắm tay Hứa Dịch đi vào, sắc mặt Stella khẽ biến, cô đứng dậy, thản nhiên nắm lấy tay Hứa Dịch từ tay Yanis, cười nói tiếp: "Anh đi lâu như vậy mới về, thức ăn sắp nguội rồi."

Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Vivian ở bên cạnh, sau đó lại nhìn Stella: "Không phải hai người nói là tối nay hai người cùng nấu cơm sao? Sao lại đổi thành Yanis rồi?"

Stella nhún vai: "Chuyện này anh phải hỏi Yanis. Lúc cô ấy nhìn thấy em và Vivian chuẩn bị nấu cơm, không biết tại sao, đột nhiên cứ khăng khăng nói là bữa cơm này phải do cô ấy làm, chúng em khuyên thế nào cô ấy cũng không nghe."

Hứa Dịch kỳ quái nhìn Yanis: "Yanis, hôm nay cô gặp phải chuyện gì vui sao?"

Yanis lắc đầu: "Không có. Chỉ là vừa nãy lúc nhìn thấy Stella và Vivian bắt đầu nấu cơm, tôi đột nhiên nghĩ đến, tôi đến đây đã lâu như vậy rồi, vẫn luôn ăn cơm do Vivian nấu. Theo như những gì mà lần trước Hội trưởng đại nhân đã nói với tôi về 'lễ thượng qua lại' giữa Nhân loại với nhau, hình như tôi cũng nên nấu cho mọi người một bữa cơm, coi như là quà đáp lễ. Tôi nói có đúng không? Hội trưởng đại nhân?"

Hứa Dịch dở khóc dở cười: "Tuy rằng không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng không tính là sai. Rất tốt, Yanis, cô đã học được ngày càng nhiều quy tắc của Nhân loại chúng tôi, tôi tin tưởng cô sẽ nhanh chóng giống như Trưởng lão Alucia mong muốn, chân chính hòa nhập vào cuộc sống của Nhân loại chúng tôi."

Yanis lại có chút buồn rầu nói: "Nhưng mà hiện tại mỗi lần tôi ra ngoài, vẫn luôn có rất nhiều người chỉ trỏ, thậm chí còn có không ít người đến vây xem."

"Chuyện này không có cách nào, ai bảo bọn họ vẫn chưa quen với sự tồn tại của cô chứ." Hứa Dịch cười vỗ vỗ vai Vivian."Yên tâm đi, Nhân loại quen với sự vật mới rất nhanh. Tôi tin tưởng không cần bao lâu nữa, mọi người sẽ quen với sự tồn tại của Tộc Elf các cô. Cô xem, hiện tại một trăm đồng bào của cô cũng đã đến đây, chờ đến lúc bọn họ thường xuyên xuất hiện trong thành phố, mọi người sẽ dần dần quen với tình huống này, cũng sẽ không còn vây xem và chỉ trỏ cô nữa."

Yanis suy nghĩ một hồi, gật đầu: "Hy vọng là như vậy. Được rồi, Hội trưởng đại nhân, ngài vất vả lắm mới trở về, chúng ta mau ăn cơm thôi. Tôi không biết thói quen ăn cơm của Nhân loại các ngài là như thế nào, nhưng mà Stella và Vivian đều nói, nếu thức ăn nguội rồi thì sẽ không ngon, cho nên chúng ta nhân lúc còn nóng mau ăn thôi."

Nghe thấy Yanis nói cô ấy không hiểu thói quen ăn cơm của Nhân loại, trong lòng Hứa Dịch đột nhiên "thịch" một tiếng.

Lần trước khi đến Bộ lạc Night Song, thức ăn mà Trưởng lão Alucia chiêu đãi ba người bọn họ vậy mà chỉ là một ít trái cây đơn giản và nước lọc, điều này khiến cho lúc đó Hứa Dịch vô cùng chê bai thói quen ăn uống của Tộc Elf.

Mà hiện tại Yanis lại nhấn mạnh điểm này, vậy thì thức ăn mà cô ấy làm, lại là thứ gì đây?

Nhìn thấy Yanis mở nắp thức ăn trên bàn ra, Hứa Dịch hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn lại.

Chỉ nhìn một cái, Hứa Dịch suýt chút nữa thì không nhịn được mà hét lên một tiếng thảm thiết.

Ba cái đĩa và một cái bát đựng canh trên bàn vậy mà tất cả đều là những thứ đen thùi lùi, căn bản không nhìn ra hình dáng ban đầu của chúng là gì.

Muốn Hứa Dịch thừa nhận những thứ này là thức ăn bình thường, vậy thì đúng là quá khó cho anh rồi.

Nhìn Yanis vẫn đang nở nụ cười rạng rỡ, Hứa Dịch cứng đờ quay sang hỏi Stella và Vivian: "Này, mấy món này đều là do Yanis một mình làm sao? Hai người không có ai ở bên cạnh giúp đỡ sao?"

"Vì Yanis nói để người khác giúp đỡ thì không thể hiện được thành ý của cô ấy, nên đã đuổi cả hai chúng em ra ngoài." Stella thản nhiên đáp một câu, liếc nhìn Hứa Dịch một cái, sau đó mím môi cười trộm: "Hội trưởng đại nhân kính mến, Yanis có nói rồi đấy, từ sau khi cô ấy đến thế giới loài người chúng ta, anh là người giúp đỡ cô ấy nhiều nhất, bữa cơm này do chính tay cô ấy làm chính là để cảm ơn anh đấy, cho nên... anh không thể phụ lòng tốt của Yanis được đâu."

"Đúng vậy, Hội trưởng đại nhân, để thể hiện lòng cảm ơn của tôi đối với anh, nên bữa cơm này đều là do một tay tôi làm, anh xem có ngon không?" Yanis mong đợi nhìn Hứa Dịch hỏi.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Yanis, rồi lại nhìn nụ cười gian xảo trên mặt Stella và vẻ mặt lo lắng của Vivian, Hứa Dịch thầm than một tiếng, nhưng ngoài mặt lại nở một nụ cười rạng rỡ, nói với Yanis: "Được, để tôi thử xem."

Nói xong, anh cắn răng, làm ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt, há to miệng nuốt một miếng thức ăn mà Yanis ân cần đưa đến bên miệng.

Trong nháy mắt, vô số mùi vị kỳ lạ bùng nổ trong khoang miệng, Hứa Dịch chỉ cảm thấy cả người như rơi vào một không gian kỳ diệu, không khí xung quanh cũng trở nên sặc sỡ.

Đúng lúc này, giọng nói của Yanis vang lên bên tai:

"Hội trưởng đại nhân, có ngon không?"

Qua một lúc lâu, Hứa Dịch mới chậm rãi và khó khăn thốt ra hai chữ: "Ngon... lắm..."

Chương 380: Các ngươi có tư cách gì mà kiêu ngạo? (1/2)

"Hội trưởng, sao sắc mặt ngài hôm nay lại khó coi thế?" Ancato nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ quái, lo lắng hỏi: "Có phải tối qua ngài ngủ không ngon?"

Hứa Dịch xoa xoa bụng, thầm nghĩ một đêm chạy vào nhà vệ sinh đến mười bảy lần, nếu còn ngủ ngon thì mới là lạ.

"Không có gì, chỉ là hơi khó chịu một chút thôi, không sao đâu." Hứa Dịch xua tay, ngăn Ancato hỏi han tiếp."Nói chuyện chính đi. Ancato, mấy nhà máy ở Thung lũng Rainfall sắp xây xong rồi, cho nên khoảng một thời gian nữa, tôi sẽ chuẩn bị chuyển một phần nhà máy ở đây sang bên đó. Trong đó có cả Xưởng Sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, anh là quản đốc xưởng, anh có ý kiến gì không?"

Ancato suy nghĩ một lát, đáp: "Hội trưởng, tôi thấy nếu muốn chuyển thì tốt nhất là đợi qua mùa hè năm nay rồi tính. Hiện tại Quạt Ma lực, Điều hòa Ma lực và Tủ lạnh Ma lực đều đang bán rất chạy, chúng ta nhận được rất nhiều đơn đặt hàng. Nếu bây giờ mà chuyển nhà máy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sản xuất, tôi sợ chúng ta sẽ không thể hoàn thành đơn hàng."

"Ừm, tôi cũng đã suy nghĩ đến chuyện này rồi. Cho nên đợt đầu tiên chuyển đi sẽ là những dây chuyền sản xuất nào mà trong thời gian tới nhiệm vụ sản xuất không đặc biệt gấp, ví dụ như Nồi nấu Ma thuật Tự động, Máy làm bánh mì Ma lực, Đèn bàn Ma thuật. Còn như những thứ mà anh vừa nói, thì để cuối tháng sau rồi tính." Hứa Dịch nói.

"Công nhân cũng chuyển đi hết sao?" Ancato lại hỏi.

"Đương nhiên. Máy móc Ma thuật thì không quan trọng, công nhân mới là quan trọng nhất." Hứa Dịch gật đầu nói."Hơn nữa diện tích nhà máy ở Thung lũng Rainfall lớn hơn ở đây rất nhiều, cho nên còn phải tuyển thêm một nhóm công nhân nữa. Khi nào rảnh anh nói với công nhân trong xưởng một tiếng, hỏi xem họ có người thân hay bạn bè nào muốn đến Thương hội Tân Phi của chúng ta làm việc không, chỉ cần đạt yêu cầu, chúng ta đều nhận hết."

Ancato nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Thật tuyệt vời! Hội trưởng, chuyện này tôi đã muốn nói với ngài từ lâu rồi. Rất nhiều công nhân trong xưởng đều hỏi tôi về chuyện này, nói rằng họ có một số người thân hoặc bạn bè nghe nói Thương hội chúng ta trả lương cao, đãi ngộ tốt, đều muốn đến đây làm việc. Nhưng mà trước đây ngài chưa từng nói đến chuyện tuyển thêm công nhân, nên tôi cũng không dám đồng ý. Bây giờ ngài đã nói vậy rồi, tôi sẽ đi báo cho bọn họ biết, họ nhất định sẽ rất vui mừng."

Hứa Dịch có chút kỳ quái: "Hiện tại ở Thành phố Bontar đâu đâu cũng có việc để làm, lương cũng không thấp hơn ở chỗ chúng ta, tại sao họ vẫn muốn đến Thương hội chúng ta làm việc như vậy?"

Ancato cười, có chút tự hào đáp: "Đó là đương nhiên, bởi vì ở chỗ chúng ta tốt hơn. Hội trưởng ngài xem, Thương hội Tân Phi của chúng ta ngoài việc trả lương cao, còn thường xuyên phát cho công nhân một ít đồ dùng làm phúc lợi. Ví dụ như lần trước ngài phát cho mỗi người chúng ta một thùng kem, tôi mang về nhà, cả vợ con đều rất thích, ăn hết veo trong ngày hôm đó, còn hỏi tôi có nữa không."

Hứa Dịch không nhịn được bật cười, chỉ là phát một ít kem làm ra trong lúc thử nghiệm tính năng của Tủ lạnh Ma thuật, vậy mà cũng có thể trở thành một loại phúc lợi tốt đẹp trong mắt mọi người.

"Ngoài những thứ đó ra, còn có một nguyên nhân rất quan trọng. Đó chính là công việc ở xưởng của chúng ta rất nhàn hạ." Ancato chỉ vào những công nhân đang bận rộn làm việc trong xưởng nói: "Ngài xem, công việc mà công nhân phải làm chẳng qua chỉ là động động tay chân, cơ bản không tốn sức. Công việc đơn giản nhẹ nhàng như vậy, ngoài Thương hội Tân Phi của chúng ta ra, thì tìm đâu ra được?"

Hứa Dịch có chút kỳ quái.

Loại hình lao động mang tính chất máy móc như Xưởng Sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng hiện tại, ở Trái Đất bị vô số người lên án là nhàm chán, khiến người ta mệt mỏi, vậy mà ở Lục địa Saines này, lại trở thành công việc đơn giản và nhàn hạ nhất.

Nhưng mà nhớ lại cảnh tượng lúc trước khi đến tham quan công trường của Thương hội Amli, Hứa Dịch liền hiểu ra.

So với loại công việc nặng nhọc đến chết người kia, công việc ở Thương hội Tân Phi quả thực nhàn hạ hơn rất nhiều.

Ánh mắt Hứa Dịch đảo quanh xưởng một vòng, cuối cùng rơi vào những Elf đang miệt mài làm việc trong tổ lắp ráp.

Một trăm Elf này đương nhiên là đến từ Bộ tộc Night Song.

Lý do mà họ rời khỏi Rừng Rainfall, chạy đến Thương hội Tân Phi làm công nhân bình thường, là bởi vì lần trước Trưởng lão Alucia sau khi chứng kiến tộc nhân của mình hoàn thành việc chế tạo vỏ ngoài của Quạt Ma lực, đã nhận ra sự thiếu sót của Tộc Elf, cho nên liền làm theo yêu cầu của Hứa Dịch, giao những tộc nhân này cho anh, để anh huấn luyện đặc biệt.

Còn về cái gọi là huấn luyện đặc biệt, kỳ thực cũng rất đơn giản.

Hứa Dịch không nói hai lời, trực tiếp ném cả một trăm Elf này

vào Xưởng Sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, sau đó để cho bọn họ làm công việc lắp ráp nhàm chán và máy móc nhất.

Kể từ khi họ đến Thương hội Tân Phi làm việc đến nay đã được hơn nửa tháng, mặc dù Hứa Dịch đã nhiều lần chứng kiến cảnh tượng này, nhưng mỗi lần nhìn thấy Tộc Elf cao quý, thần bí, thanh lịch trong mắt Nhân loại, giờ đây lại giống như những công nhân bình thường trong các nhà máy ở Trái Đất, làm những công việc đơn giản máy móc như vậy, trong lòng Hứa Dịch vẫn cảm thấy có chút kỳ quặc.

"Những Elf đó hiện tại biểu hiện như thế nào rồi?" Hứa Dịch hỏi.

"Tiến bộ rất lớn." Ancato gật đầu khen ngợi."Lúc mới đầu quả thực bọn họ giống như ngài nói, rất lười biếng, không có tính kỷ luật. Tuy nhiên từ sau lần ngài mắng bọn họ một trận, bọn họ liền trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều."

Nghe Ancato nhắc đến chuyện mình mắng Elf một trận, Hứa Dịch không nhịn được xoa xoa mặt, lộ ra nụ cười khổ.

Vào một tuần trước, ở Xưởng Sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng đã xảy ra một cuộc xung đột nhỏ.

Mà cuộc xung đột này lại bùng nổ giữa công nhân Tộc Elf và công nhân Nhân loại.

Chương 381: Các ngươi có tư cách gì mà kiêu ngạo? (2/2)

Bởi vì sự lười biếng của Tộc Elf, dẫn đến thành phẩm mà bọn họ lắp ráp thường xuyên xuất hiện rất nhiều vấn đề, khiến cho những công nhân Nhân loại phụ trách kiểm tra đóng gói cuối cùng phải tăng ca làm việc.

Lâu dần, mâu thuẫn giữa hai bên tích tụ, cuối cùng bùng nổ.

Công nhân Nhân loại ban đầu bởi vì sự thần bí của Tộc Elf mà có chút kính sợ, nhưng mà ở chung lâu rồi, tự nhiên không còn gì là thần bí nữa.

Mà vì những Tộc Elf này mà bản thân phải tăng ca làm việc, ảnh hưởng đến hiệu suất sản xuất của cả xưởng, những công nhân Nhân loại này tự nhiên là không hài lòng, cuối cùng trong một lần phát hiện ra sai sót, có một công nhân Nhân loại không nhịn được buông lời chế giễu Tộc Elf.

Tính cách của Tộc Elf luôn rất cao ngạo, làm sao có thể chịu được lời chế giễu thô tục của công nhân Nhân loại, xung đột giữa hai bên lập tức leo thang.

Nếu không phải Hứa Dịch kịp thời chạy đến, e rằng nhà máy của Thương hội Tân Phi đã xảy ra cuộc xung đột vũ lực đầu tiên, hơn nữa còn là xung đột giữa hai chủng tộc khác nhau.

Đợi Hứa Dịch chạy đến, sau khi tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, liền hung hăng mắng cho cả hai bên một trận.

Hứa Dịch là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, trong lòng

những công nhân ở xưởng, uy tín và địa vị tự nhiên là rất cao, bị anh mắng, công nhân Nhân loại tự nhiên chỉ có thể im lặng chịu trận, không dám có bất kỳ sự phản kháng nào.

Nhưng mà những Tộc Elf này khi nào thì bị mắng chửi nghiêm khắc như vậy, hơn nữa người mắng chửi bọn họ lại là một Nhân loại.

Mặc dù Trưởng lão Alucia trước khi bọn họ rời khỏi Bộ tộc Night Song đã nghiêm khắc yêu cầu bọn họ phải nghe theo sự sắp xếp của Hứa Dịch, nhưng mà trong tình huống này, những Elf này vẫn nhịn không được, phản bác lại Hứa Dịch.

Tuy nhiên Hứa Dịch chỉ dùng một câu nói đơn giản đã khiến bọn họ câm nín.

"Mọi người đều làm những công việc như nhau, nhưng mà công nhân Nhân loại hoàn thành nhanh hơn các người, tốt hơn các người, các người có tư cách gì mà khinh thường bọn họ? Có tư cách gì mà đứng trước mặt tôi mà lớn tiếng kêu gào? Sự kiêu ngạo của Tộc Elf các người, chẳng lẽ chính là khi bản thân làm sai còn ở đây giở trò vô lại sao?"

Kể từ sau cuộc xung đột đó, tác phong lười biếng của một trăm Elf này đã thay đổi rất nhiều, bắt đầu giống như công nhân Nhân loại, khi làm việc đều tập trung tinh thần, nghiêm túc tuân thủ quy định.

Mà một khi đã bắt đầu nghiêm túc, tính cách và thiên phú theo đuổi sự hoàn mỹ của Tộc Elf liền thể hiện ra. Sản phẩm mà bọn họ hoàn thành thậm chí còn đẹp hơn cả công nhân Nhân loại.

"Mặc dù đây là chuyện tốt, nhưng mà để cho những công nhân Tộc Elf này luôn có tâm lý đối lập với công nhân Nhân loại cũng không tốt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ vi phạm ý định ban đầu của Trưởng lão Alucia." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, nói với Ancato:

"Sau này anh chú ý một chút, cố gắng hóa giải mâu thuẫn này. Ví dụ như tranh thủ thời gian tổ chức tiệc tùng hoạt động gì đó, để cho công nhân Tộc Elf và công nhân Nhân loại có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau, tăng cường sự hiểu biết lẫn nhau."

Ancato gật đầu đồng ý.

Giao phó xong những việc này, Hứa Dịch mới nói ra mục đích chính của chuyến đi này.

"Theo như kế hoạch, một thời gian nữa Thương hội chúng ta sẽ thành lập một Nhà máy Lốp xe. Nhà máy Lốp xe này bao gồm ba bộ phận là sản xuất ổ trục, đúc khung thép lốp xe và gia công lốp ngoài, có lẽ sẽ chia thành ba đến năm xưởng."

"Lốp xe?" Ancato có chút không hiểu."Đây là thứ gì?"

"Bây giờ ngươi không cần phải tìm hiểu nó là cái gì. Ta cần ngươi làm, chính là trong số công nhân hiện có, chọn ra một bộ phận thành thạo thao tác Máy công cụ Ma thuật và Máy rèn Ma thuật. Ta cần dựa vào những công nhân này để tham gia vào việc nghiên cứu phát triển và chế tạo Lốp xe đầu tiên. Tương lai Nhà máy Lốp xe sẽ dựa vào bọn họ làm nền tảng để xây dựng." Hứa Dịch nói.

"Vâng. Đại khái khi nào thì cần?" Ancato hỏi.

"Nếu không có gì bất ngờ, thì cuối tháng này sẽ cần. Ngoài ra, trong số những công nhân này, còn bao gồm một bộ phận công nhân Tộc Elf. Ngươi hãy chọn ra một số công nhân Tộc Elf có tính kỷ luật tốt một chút, việc gia công tinh xảo Lốp ngoài không thể thiếu bọn họ."

Ancato gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hứa Dịch lại dặn dò thêm vài câu, sau đó mới rời khỏi Xưởng Sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, đến Xưởng Máy công cụ Ma

thuật.

So với Xưởng Sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng chỉ là dựa theo Cỗ máy Ma lực mà Thương hội nghiên cứu phát triển để gia công chế tạo, thì Xưởng Máy công cụ Ma thuật thực chất luôn gánh vác nhiệm vụ nghiên cứu phát triển quan trọng nhất của Thương hội Tân Phi, tầm quan trọng thậm chí còn vượt cả Viện Nghiên cứu Ma thuật, cho nên cũng luôn là nơi được Hứa Dịch coi trọng nhất.

Tự nhiên, đãi ngộ mà hắn dành cho Kambi, Porteru cùng những người lùn chủ chốt phụ trách nghiên cứu phát triển cũng là tốt nhất.

Kambi không tính, còn Porteru bởi vì bản thân có thiên phú hơn người. Trong mấy tháng nghiên cứu phát triển gần đây đều đóng vai trò cực kỳ quan trọng, Hứa Dịch đã tăng lương cho hắn từ mười lăm đồng vàng một tháng lên hai mươi lăm đồng vàng.

Nhưng Hứa Dịch vẫn cảm thấy, mức lương này kỳ thực vẫn là rất thấp.

Nếu như để cho những Thương hội khác biết được vai trò quan trọng của Porteru đối với Thương hội Tân Phi hiện tại, chỉ e để bọn họ đưa ra mức lương gấp đôi hai mươi lăm đồng vàng bọn họ cũng rất vui lòng.

Phải biết rằng, ở Địa Cầu, một nhân viên nghiên cứu khoa học cấp cao quan trọng như vậy đối với công ty lớn, mức lương hàng năm chỉ e thấp nhất cũng phải hơn một triệu.

Quy đổi theo sức mua thành đồng vàng của Lục địa Saines, vậy thì tương đương với một vạn đồng vàng!

Trung bình thành tiền lương hàng tháng, cũng phải gần một ngàn đồng vàng!

Chương 382: Động cơ (1/2)

Bước vào phân xưởng nghiên cứu phát triển Máy công cụ Ma thuật, không ngoài dự đoán, Hứa Dịch nhìn thấy Porteru đang cùng với vài Người lùn khác vây quanh một cỗ máy kỳ quái, thảo luận gì đó.

Hứa Dịch đi tới nghe ngóng một lúc, phát hiện bọn họ đang nghiên cứu vấn đề về thông số động năng của máy ép thủy lực ma thuật này.

Theo thiết kế ban đầu của Hứa Dịch, động năng của máy ép thủy lực ma thuật này đến từ Ma pháp hệ Hỏa cấp 4 - Ma pháp trận Bạo Liệt Thuật, dựa vào lực va đập mạnh mẽ mà Bạo Liệt Thuật mang lại để thúc đẩy khuôn mẫu hoàn thành quá trình ép.

Lúc đầu, thiết kế này không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, sau một thời gian sử dụng, các Người lùn dần phát hiện ra rằng lực ép của máy ép thủy lực ma thuật này vẫn còn hơi yếu, hơn nữa thời gian gián đoạn giữa mỗi lần Ma pháp trận Bạo Liệt Thuật bùng nổ và phục hồi tương đối dài, hạn chế nghiêm trọng hiệu quả ép.

Càng ngày Thương hội Tân Phi càng nhận được nhiều đơn đặt hàng hơn, nhiệm vụ sản xuất ngày càng nặng nề, cỗ máy ép thủy lực ma thuật này dần trở nên thiếu hiệu quả.

Mặc dù có thể giải quyết vấn đề này bằng cách sản xuất thêm nhiều máy ép thủy lực ma thuật, nhưng như vậy sẽ cần thêm nhiều công nhân để vận hành, gián tiếp làm tăng chi phí.

Vì vậy, trong khi các Người lùn do Kambi dẫn đầu đang nghiên

cứu loại máy móc mới, họ cũng không ngừng cải tiến các loại Máy công cụ Ma thuật cũ.

Đối với việc cải tiến máy ép thủy lực ma thuật này, Hứa Dịch đã đưa ra bản thiết kế máy ép cơ khí với kết cấu mới.

Tuy nhiên, vì Hứa Dịch chỉ biết về cấu trúc máy ép cơ khí trên Trái Đất, nếu thay đổi để sử dụng Ma pháp trận làm động lực thì phải thay đổi toàn bộ kết cấu, vì vậy việc nghiên cứu kết cấu tổng thể cụ thể vẫn phải do Kambi và các Người lùn khác hoàn thành.

Lúc này, Porteru và những người khác đang nghiên cứu thông số động năng của máy ép thủy lực ma thuật kiểu cũ, chính là muốn xác định trước thông số kỹ thuật ép của máy ép kiểu cũ này, sau đó thiết kế phương án động lực cơ khí cho máy ép cơ khí ma thuật trên cơ sở đó.

Đây là một công việc đòi hỏi tính toán chính xác, trước đây Người lùn không có thói quen này, đây là thói quen được hình thành sau khi làm việc lâu dài ở Thương hội Tân Phi, chịu ảnh hưởng và hun đúc bởi Hứa Dịch.

Thấy Hứa Dịch bước vào, Porteru và những người khác ngừng thảo luận, đưa một phần thông số đã xác định và kết quả suy luận cho Hứa Dịch xem.

Mặc dù hiện tại Hứa Dịch đã cố gắng hết sức giảm thiểu sự tham gia của mình vào quá trình nghiên cứu và phát triển, nhưng cho dù là đối với các Người lùn trong phân xưởng nghiên cứu phát triển Máy công cụ Ma thuật hay các Ma pháp sư như Evita ở Viện Nghiên cứu Ma thuật, thì trong lòng bọn họ, hắn vẫn là kỹ sư Máy móc Ma thuật giỏi nhất.

Hứa Dịch cẩn thận đọc ghi chép nghiên cứu của mấy Người lùn, chỉ ra một số sai lầm trong đó, sau đó giải thích sơ lược cho bọn họ về hướng thiết kế, rồi không nói thêm gì nữa.

Lý do hắn từng bước giảm bớt sự tham gia của mình, chính là vì muốn rèn luyện ý thức nghiên cứu và tích lũy kiến thức cho bản thân những Người lùn này và Evita.

Chờ Hứa Dịch thảo luận xong với Porteru và những người khác, Kambi đã đợi từ sớm liền hỏi: "Hội trưởng, hôm nay ngài đến đây, có phải lại có nhiệm vụ nghiên cứu phát triển mới nào cho chúng tôi hoàn thành không?"

Nghe Kambi hỏi vậy, những Người lùn khác đều sững người, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch không nhịn được cười, thầm nghĩ đám Người lùn này đúng là mấy tên cuồng công việc.

"Đúng vậy, lần này có nhiệm vụ mới, hơn nữa là nhiệm vụ rất khó. Các ngươi có muốn nhận không?" Hứa Dịch cười hỏi.

Kambi bĩu môi: "Hội trưởng, ngài đang nói nhảm gì vậy? Chúng tôi thích nhất là nhiệm vụ khó. Nói đi, là gì?"

"Được. Tổng cộng có hai nhiệm vụ, nhiệm vụ đầu tiên tương đối đơn giản." Hứa Dịch lấy ra hai bản vẽ, đầu tiên là trải bản vẽ thứ nhất ra."Hôm qua ta đã đồng ý với Hội trưởng Pompeii của Hãng xe ngựa Filson, hứa sẽ giúp ông ta thiết kế và chế tạo một loại Lốp xe, thay thế cho những bánh xe gỗ dưới gầm xe ngựa. Các ngươi xem, đây là bản vẽ phác thảo."

Mấy Người lùn vây lại xem, Porteru ngạc nhiên nói: "Hội trưởng, kết cấu Lốp xe này đơn giản như vậy, cần gì phải nghiên cứu và thiết kế? Chỉ cần cải tạo một chút dựa trên các loại Máy công cụ Ma thuật hiện có là được rồi."

"Cho nên ta mới nói nhiệm vụ đầu tiên tương đối đơn giản." Hứa Dịch lại trải bản vẽ thứ hai ra."Còn nhiệm vụ thứ hai, vậy thì khó hơn nhiều."

Mấy Người lùn lại cúi đầu nhìn bản vẽ, đồng loạt cau mày.

Trên bản vẽ thứ hai là một thứ trông rất kỳ quái, hình dạng đại khái là hình hộp chữ nhật, nhưng lại được kết nối với nhiều loại thiết bị truyền động bằng dây đai, và một loạt mô hình cơ khí phức tạp đến mức rối mắt.

Chỉ cần liếc mắt một cái, các Người lùn đã xác định thứ này quả thực rất phức tạp.

"Hội trưởng, đây là cái gì?" Porteru nhịn không được hỏi.

Hứa Dịch cười khẽ: "Thứ này lợi hại lắm đấy. Nếu các ngươi có thể nghiên cứu phát triển ra nó, ta dám đảm bảo toàn bộ Lục địa Saines sẽ có biến chuyển long trời lở đất!"

Kambi khinh thường bĩu môi: "Hội trưởng, câu này của ngài tôi đã nghe vô số lần rồi. Mỗi lần ngài bảo chúng tôi nghiên cứu thứ gì mới, đều nói như vậy."

"Vậy ngươi có thừa nhận những gì ta nói là sự thật không?" Hứa Dịch cười nói.

Kambi sững người, nhìn những Người lùn khác, phát hiện mình không thể phản bác Hứa Dịch.

Thương hội Tân Phi hiện tại, chẳng phải đang dựa vào một món hàng mới lạ sau một món hàng mới lạ khác để thay đổi Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận sao?

Giả sử với thời gian, ảnh hưởng đến toàn bộ Lục địa Saines, từ đó thay đổi toàn bộ Lục địa Saines, cũng là điều có thể dự đoán được.

Chương 383: Động cơ (2/2)

"Thứ mà lần này ta bảo các ngươi nghiên cứu, thậm chí còn lợi hại hơn những thứ mà trước đây các ngươi nghiên cứu, cũng càng có thể thay đổi toàn bộ đại lục hơn." Hứa Dịch cười khẽ."Bởi vì nó có một cái tên rất oai, gọi là Động cơ."

Nghiên cứu phát triển động cơ kỳ thực là một việc cực kỳ khó khăn, cho dù là ở Trái Đất.

Bởi vì động cơ có yêu cầu cực kỳ cao ở mọi khía cạnh, nó không chỉ cần nền tảng lý thuyết công nghiệp cơ khí cực kỳ cao, mà còn cần nền tảng vật liệu đủ mạnh, thiếu một thứ cũng không được.

Tuy nhiên, động cơ chỉ là một cách gọi chung, trên thực tế nếu phân loại chi tiết, còn được chia thành động cơ ô tô, động cơ tàu thủy, động cơ máy bay, động cơ hàng không vũ trụ, v. v...

Trên Lục địa Saines với nền tảng công nghiệp yếu kém, khoa học kỹ thuật lại càng yếu kém hơn, Hứa Dịch đương nhiên không thể mong đợi một bước lên trời, trực tiếp nghiên cứu phát triển ra cả động cơ hàng không vũ trụ.

Thực ra, thứ mà hắn giao cho Kambi và các Người lùn khác nghiên cứu thiết kế, nói chính xác thì không thể coi là động cơ, chỉ có thể coi là một mô hình động cơ thô sơ.

Động cơ trên Trái Đất sử dụng các sản phẩm dầu mỏ tinh chế để cung cấp động lực, còn trên Lục địa Saines, Hứa Dịch chưa từng thấy dầu mỏ, cũng không nghe nói ở đâu có dầu mỏ xuất hiện, tự nhiên không thể áp dụng thiết kế động cơ tương tự.

Tất nhiên, không có dầu mỏ không có nghĩa là không thể thiết kế động cơ, ngược lại, vì không bị giới hạn trong thiết kế động cơ đốt trong sử dụng dầu mỏ để cung cấp động lực, Hứa Dịch thậm chí có thể thiết kế động cơ một cách thoải mái và dễ dàng hơn.

Ví dụ như động cơ trên Trái Đất, để cho dầu mỏ cung cấp năng lượng đốt trong, thúc đẩy cánh quạt cung cấp lực quay, sau đó truyền động lực thông qua thiết bị cơ khí, thiết kế động cơ ưu tiên hàng đầu là làm sao sử dụng tốt hơn áp suất do dầu mỏ đốt cháy cung cấp, thiết kế cực kỳ phức tạp.

Còn trên Lục địa Saines, do sự đặc thù của Ma pháp, thiết kế của Hứa Dịch ngược lại dễ dàng hơn.

Thậm chí hắn còn có hai lựa chọn hoàn toàn khác nhau.

Một lựa chọn là mô phỏng thiết kế động cơ trên Trái Đất, sử dụng lực nổ và lực va đập do Ma pháp hệ Hỏa cung cấp để thay thế áp suất do dầu mỏ đốt cháy cung cấp, từ đó thúc đẩy cánh quạt, từ đó cung cấp động lực.

Nói một cách đơn giản, chính là dùng Ma lực do Ma tinh cung cấp để thay thế dầu mỏ, còn Ma pháp trận hệ Hỏa thì thay thế quá trình đốt cháy dầu mỏ.

Phải nói rằng, với kiến thức lý thuyết cơ khí phong phú của Hứa Dịch, lựa chọn này sẽ dễ thiết kế hơn, Hứa Dịch chỉ cần thay đổi một số bộ phận liên quan trong cụm động cơ đốt trong thành thiết kế Ma pháp trận phù hợp là có thể giải quyết được.

Còn một lựa chọn khác, chính là giống như Quạt Ma lực, trực tiếp sử dụng động lực do bản thân Ma pháp hệ Phong tạo ra để thúc đẩy cánh quạt, từ đó hoàn thành việc xuất động lực.

Ưu điểm của thiết kế này là Hứa Dịch thậm chí có thể trực tiếp sử dụng Ma pháp trận hệ Phong để thúc đẩy trục bánh xe

quay, có thể đơn giản hóa vô số thiết kế công nghiệp phức tạp bên trong động cơ.

Nhược điểm là so với Ma pháp trận hệ Hỏa, Ma pháp trận hệ Phong kém hơn về lực nổ và lực va đập.

Giống như Ma pháp Bạo Viêm Thuật cấp 4 được sử dụng trên máy ép thủy lực ma thuật kia, nếu muốn đạt được hiệu quả tương tự bằng Ma pháp hệ Phong, thì ít nhất cũng phải là Ma pháp hệ Phong cấp 6 hoặc thậm chí là cấp cao hơn.

Tóm lại, phương án thiết kế sử dụng Ma pháp trận hệ Hỏa có ví dụ thực tế để tham khảo, động lực cung cấp cũng dồi dào hơn, còn phương án sử dụng Ma pháp trận hệ Phong thì thiết kế đơn giản, dễ dàng thiết kế ra, nhưng động lực cung cấp lại hơi yếu.

Lần này, thứ Hứa Dịch giao cho Kambi và các Người lùn khác nghiên cứu, chính là bản thiết kế động cơ sử dụng năng lượng gió loại thứ hai. Lục địa Saines không có nền tảng nghiên cứu liên quan, muốn nghiên cứu động cơ, ban đầu dĩ nhiên là càng đơn giản càng tốt.

Hơn nữa, đối với thiết kế động cơ sử dụng Ma lực hệ Hỏa, Hứa Dịch cũng không có quá nhiều tự tin.

Dù sao hắn cũng không phải là chuyên gia nghiên cứu động cơ chuyên nghiệp, đối với chi tiết cụ thể không hiểu rõ lắm.

Mà nghiên cứu loại này rất có thể sẽ mang đến một số nguy hiểm, Hứa Dịch không muốn những người lùn quý báu này xảy ra bất kỳ tai nạn nào, nên quyết định đợi đến khi nghiên cứu động cơ hệ Phong đạt đến một trình độ nhất định, những người lùn có đủ kinh nghiệm, sau đó mới cân nhắc đến động cơ sử dụng Ma lực hệ Hỏa.

Lúc trước khi gặp Hội trưởng Pompeii, Hứa Dịch đã từng nói,

ngựa kéo xe ngựa kỳ thật cũng có thể bị thay thế, chính là muốn nói đến động cơ.

Trong lịch sử Địa Cầu, chính là sự xuất hiện của động cơ đã từng bước thay thế vai trò của ngựa, khiến xe ngựa dần bị lãng quên trong dòng lịch sử.

Mà hiện tại ở Lục địa Saines, do sự xuất hiện của Hứa Dịch, cũng do hắn vô cùng khó chịu với việc ngồi xe ngựa, sự xuất hiện của động cơ sẽ được đẩy sớm hơn, ngày xe ngựa rút khỏi sân khấu lịch sử đương nhiên cũng sẽ đến sớm hơn.

Mục đích Hứa Dịch muốn nghiên cứu sản xuất Lốp xe, muốn nghiên cứu động cơ, chính là vì muốn thoát khỏi cảm giác khó chịu khi ngồi xe ngựa, sớm ngày trở lại sự thoải mái khi ngồi xe hơi ở Địa Cầu.

Bất quá, muốn giải quyết triệt để vấn đề này, còn có một vấn đề rất quan trọng cần phải giải quyết.

Hứa Dịch rời khỏi phân xưởng nghiên cứu phát triển Máy công cụ Ma thuật, lái chiếc xe ngựa mà hắn vô cùng chán ghét, chạy thẳng đến tòa tháp của Đại Pháp sư Camillo.

Chương 384: Ma pháp trận thu nhỏ (1/2)

Gần đây, tần suất Thương hội Tân Phi nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới ngày càng tăng, nhu cầu nghiên cứu về Ma pháp trận tự nhiên cũng ngày càng nhiều.

Mặc dù số lượng nghiên cứu viên ở Viện Nghiên cứu Ma thuật đã tăng lên, nhưng trình độ Ma pháp của các cấp dưới của Evita cũng chỉ ngang ngửa Evita và Akali, vẫn chưa thể đáp ứng được nhu cầu nghiên cứu và phát triển của Thương hội Tân Phi.

Vì vậy, so với trước đây, Tháp Ma pháp Camillo lại gánh vác nhiều nhiệm vụ nghiên cứu và phát triển hơn.

Đồng thời, kinh phí nghiên cứu mà Đại Pháp sư Camillo nhận được từ Thương hội Tân Phi cũng tăng lên đáng kể.

Chỉ trong nửa năm qua, Hứa Dịch đã chi hơn ba ngàn đồng vàng cho các nhiệm vụ nghiên cứu được giao cho Tháp Ma pháp Camillo.

Chỉ riêng khoản này thậm chí đã vượt quá tổng thu nhập của Tháp Ma pháp trong cả năm ngoái.

Có đủ kinh phí hỗ trợ, Đại Pháp sư Camillo cuối cùng cũng nhận ra sự tiện lợi mà việc có tiền mang lại, và phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng, đó là hợp tác với Thương hội Tân Phi nghiên cứu Máy móc Ma thuật, kỳ thực phần lớn thời gian đều là nghiên cứu Ma pháp trận, vẫn thuộc phạm trù nghiên cứu Ma pháp, không những không làm chậm trễ việc nghiên cứu Ma pháp mà ông coi trọng nhất, ngược lại, vì những yêu cầu cực kỳ tỉ mỉ và

đặc biệt của Hứa Dịch đối với Ma pháp trận, khiến cho Đại Pháp sư Camillo trong quá trình nghiên cứu Ma pháp trận thường nảy sinh rất nhiều kiến giải và nhận thức mới về Ma pháp, khiến cho trình độ Ma pháp của Đại Pháp sư Camillo có sự nâng cao không thể bỏ qua.

Vừa có tiền, vừa có thể nâng cao trình độ Ma pháp, nên Đại Pháp sư Camillo không những không còn phản đối việc tham gia nghiên cứu của Thương hội Tân Phi, ngược lại ngày càng tích cực, thậm chí mỗi lần gặp Hứa Dịch, đều chủ động và mong đợi hỏi han.

"Này, cậu bé, lần này đến lại có đề tài nghiên cứu mới gì vậy?"

Chỉ cần tiếp xúc lâu với Hứa Dịch, đều sẽ vô tình học được từ Hứa Dịch vài từ mới, Đại Pháp sư Camillo cũng không ngoại lệ.

Hứa Dịch lắc đầu: "Tạm thời chưa có. Nhưng mà Đại Pháp sư, tôi muốn hỏi, lần trước nhờ ngài nghiên cứu về việc thu nhỏ Ma pháp trận, không biết đã có tiến triển gì chưa? Hiện tại Thương hội chúng tôi rất cần kỹ thuật này. Nếu có thể nghiên cứu thành công, có thể ứng dụng vào rất nhiều loại Máy móc Ma thuật."

Đại Pháp sư Camillo cau mày: "Nói là có tiến triển, nhưng mà... e rằng không đạt được kết quả như cậu muốn."

Hứa Dịch phấn chấn: "Có tiến triển? Có tiến triển là tốt rồi. Nào, Đại Pháp sư, cụ thể nói xem là tiến triển gì?"

"Kỳ thực cũng không có gì to tát. Tôi chỉ chọn một số Ma pháp trận thử tiến hành sửa đổi thu nhỏ, hiện tại đã thành công vài cái. Trong đó, cái nhỏ nhất đường kính không quá mười centimet, cái lớn nhất cũng không quá hai mươi centimet. Nhưng mà so với yêu cầu của cậu là không quá một centimet..." Đại Pháp sư Camillo nhíu mày."Hứa Dịch, việc này thật sự rất khó. Bản thân cậu cũng là Ma pháp sư, hiểu biết về Ma pháp trận nói không chừng còn hơn

cả tôi, vậy cậu nên biết, việc bố trí Ma pháp trận kỳ thực có yêu cầu rất cao. Cho dù chỉ là một đường trận pháp tuyến xuất hiện sai lệch, cũng có khả năng ảnh hưởng đến hiệu quả cuối cùng của toàn bộ Ma pháp trận. Huống chi Ma pháp trận càng nhỏ, khi phát động, chấn động Ma lực giữa các đường trận pháp tuyến sẽ càng mãnh liệt. Muốn duy trì Ma pháp trận đã rất khó rồi, huống chi cậu còn yêu cầu phải đồng thời có hiệu quả giống như Ma pháp trận cỡ lớn, điều này quả thực là không thể nào!"

Hứa Dịch cười: "Nếu không có độ khó, vậy thì cần gì phải phiền đến Đại Pháp sư ngài đây đích thân ra tay? Không phải là Ma pháp sư thực lực hùng mạnh như ngài, thì tôi còn không dám để cho người khác nghiên cứu."

Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Nịnh nọt tôi cũng vô dụng. Nghiên cứu này độ khó quá cao, chỉ dựa vào một mình tôi còn không biết khi nào mới nghiên cứu xong. Lần trước cậu không phải là có thỏa thuận hợp tác gì đó với Đại Pháp sư Eisenka sao? Nếu như cần gấp, sao không để cho ông ta cũng tham gia vào cùng nghiên cứu? Ông ta không những bản thân là Đại Pháp sư, trình độ Ma pháp cũng ngang ngửa tôi, mà quan hệ xã giao còn rộng hơn tôi, quen biết không ít Ma pháp sư hùng mạnh. Có ông ta tham gia, tôi nghĩ tiến độ nghiên cứu sẽ nhanh hơn rất nhiều."

"Đại Pháp sư Eisenka sao..." Hứa Dịch do dự một chút, không nói ra những băn khoăn trong lòng, mà hỏi: "Nói đến ông ta, tôi đột nhiên nhớ ra. Lần trước ông ta đến, không phải là nói Hiệp hội Pháp sư đang thảo luận vấn đề về Bằng sáng chế Ma pháp sao? Bây giờ đã qua lâu như vậy rồi, chắc cũng nên có kết quả rồi chứ?"

Đại Pháp sư Camillo hừ lạnh: "Rất tiếc. Hiệu suất làm việc của đám lão già kia, còn thấp hơn cậu tưởng tượng nhiều. Đã thảo luận mấy tháng trời rồi, đến nay vẫn chưa có kết quả, thật sự là khiến người ta không thể nào nhìn nổi. Nhưng mà tin tốt là, trong

số mới nhất của tạp chí Hiệp hội, đã bắt đầu thảo luận về một số vấn đề chi tiết liên quan đến Bằng sáng chế Ma pháp. Từ xu hướng này có thể thấy, cuối cùng Hiệp hội chắc chắn sẽ thông qua nghị quyết này. Chỉ là cụ thể khi nào mới thông qua, thì không biết được."

"Có thể thông qua là tốt rồi. Như vậy tôi có thể yên tâm mạnh dạn tiến hành nghiên cứu, không cần phải lo lắng lúc nào đó bị người khác cướp mất thành quả nghiên cứu mà chúng ta vất vả lắm mới làm ra." Hứa Dịch hài lòng gật đầu.

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn Hứa Dịch, đột nhiên hỏi: "Cậu bé, cái "người khác" mà cậu nói, có bao gồm cả Đại Pháp sư Eisenka không?"

Chương 385: Ma pháp trận thu nhỏ (2/2)

Hứa Dịch cười, không phủ nhận.

Đại Pháp sư Camillo thở dài, vẻ mặt tiếc nuối: "Haiz, kỳ thực tôi rất tán đồng quan điểm mà Hiệp hội chủ trương, đó là nghiên cứu về Ma pháp nên được chia sẻ cho mọi người. Nếu như mỗi Ma pháp sư đều có thể làm được như vậy, thì trình độ Ma pháp trên Lục địa Saines chúng ta đã không đến nỗi thụt lùi, thậm chí còn kém xa so với thời kỳ chiến tranh chủng tộc mấy ngàn năm trước."

Hứa Dịch lập tức lắc đầu: "Đại Pháp sư, suy nghĩ này của ngài chỉ là ngài tự mình đa tình, không có bất kỳ giá trị thực tế nào. Hiệp hội Pháp sư có thể lấy điều này làm khẩu hiệu, đó là nhu cầu của tổ chức này, nhưng mà thật sự yêu cầu mỗi Ma pháp sư đều phải vô tư như vậy, thì căn bản là không thể nào."

Đại Pháp sư Camillo có chút không cam lòng chậm rãi gật đầu: "Kỳ thực tôi cũng hiểu rõ điều này, chỉ là trước đây không muốn thừa nhận mà thôi. Bây giờ tận mắt chứng kiến sự phát triển của Thương hội Tân Phi, tôi đột nhiên phát hiện, cậu đã từng nói đúng, con người vốn dĩ là ích kỷ, nếu không có lợi cho bản thân, thì sẽ không có động lực để cố gắng. Nhìn xem, Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi có thể mang lại lợi ích cho rất nhiều người, nên không chỉ là Thành phố Bontar, mà ngay cả người dân ở mấy thành phố lân cận cũng bắt đầu nỗ lực tham gia vào. Tôi nghĩ không bao lâu nữa, toàn bộ Vương quốc Lanpari sẽ tham gia vào. Đến lúc đó, cũng sẽ có thêm nhiều Ma pháp sư bắt đầu nghiên cứu Máy móc Ma thuật, tôi tin là kỹ thuật thu nhỏ Ma pháp trận mà cậu cần cũng sẽ rất dễ dàng được nghiên cứu ra."

Hứa Dịch lắc đầu: "Theo suy đoán thông thường thì đúng là như vậy. Nhưng mà trước tiên, tôi không muốn chờ lâu như vậy. Thứ hai, nếu không phải là do Thương hội Tân Phi chúng tôi nghiên cứu ra, thì ý nghĩa đối với tôi sẽ hoàn toàn khác. Vì vậy, Đại Pháp sư, mong ngài hãy cố gắng hơn."

Đại Pháp sư Camillo cười khổ: "Tôi đâu phải là Đại Ma đạo sư, huống chi cho dù là Đại Ma đạo sư cũng chưa chắc đã có thể dễ dàng giải quyết vấn đề thu nhỏ Ma pháp trận như vậy."

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, lấy từ trong ngực ra một tờ giấy đưa qua.

"Nếu như không thể giải quyết tất cả vấn đề, vậy thì mời ngài trước tiên hãy giải quyết vấn đề thu nhỏ của Ma pháp trận này."

Đại Pháp sư Camillo nhận lấy tờ giấy liếc nhìn, nhướng mày, ngạc nhiên nói: "Đây là Ma pháp Phong hệ cấp tám - Thuật Cuồng Phong. Cậu vậy mà muốn ứng dụng Ma pháp có uy lực lớn như vậy lên Máy móc Ma thuật sao? Rốt cuộc cậu định chế tạo ra loại Máy móc Ma thuật khủng bố gì vậy?"

Hứa Dịch cười lắc đầu: "Không khủng bố như ngài nghĩ đâu. Chỉ là loại Máy móc Ma thuật kiểu mới này cần động lực rất lớn, cho dù là Thuật Cuồng Phong, tôi thậm chí còn cảm thấy không đủ. Nhưng mà mới bắt đầu nghiên cứu, cũng không thể nào sử dụng Ma pháp lợi hại hơn được, đúng không? Đại Pháp sư, ngài xem có thể nào thu nhỏ Ma pháp trận này xuống còn đường kính không quá ba centimet được không?"

"Ba centimet?" Đại Pháp sư Camillo nhìn bản vẽ suy nghĩ một hồi, gật đầu."Nếu như là ba centimet thì chắc là được. Nhưng mà Thuật Cuồng Phong vốn là Ma pháp siêu cấp, nếu bị giới hạn trong Ma pháp trận nhỏ như vậy, uy lực chắc chắn sẽ giảm xuống. Cho dù tôi có nghiên cứu thế nào, cũng không thể nào đảm bảo được uy lực ban đầu của nó."

"Chỉ cần còn giữ lại được một nửa uy lực là đủ dùng rồi." Hứa Dịch liên tục gật đầu."Huống chi Ma pháp trận này tôi còn định sử dụng kỹ thuật thay đổi công suất Ma lực để hạn chế uy lực của nó nữa."Được, nếu đã như vậy, vậy thì không thành vấn đề." Đại Pháp sư Camillo trầm ngâm một lát."Cho ta một tháng thời gian, ta nghĩ là dựa vào kinh nghiệm nghiên cứu trước đây, chỉ cần tập trung vào một Ma pháp trận này, hẳn là không có vấn đề gì quá lớn."

"Chỉ một tháng?" Hứa Dịch mừng rỡ, không nhịn được cười nói: "Đại Pháp sư quả nhiên là Ma pháp thực lực siêu quần, vượt xa tưởng tượng của ta. Lòng kính trọng của ta đối với ngài giống như nước sông Sandy chảy dài bất tận, lại như..."

"Thôi đi, đừng có ở đây nịnh nọt nữa." Đại Pháp sư Camillo không khỏi tức giận ngắt lời Hứa Dịch."Ngươi nếu có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, chi bằng dành nhiều thời gian ở bên Stella một chút. Con bé tối hôm qua còn than thở với ta, nói ngươi mỗi ngày bận rộn công việc, không có bao nhiêu thời gian ở cùng nó."

Hứa Dịch ngẩn người: "Stella thật sự nói vậy sao?"

Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn hắn: "Chẳng lẽ ta lại lừa ngươi hay sao? Ta cảnh cáo ngươi, tiểu tử. Stella nhà chúng ta khó khăn lắm mới để ý đến ngươi, đó là phúc khí của ngươi. Nếu bản thân ngươi không biết trân trọng, để nó bị tên khốn nào khác lừa gạt, thì ta sẽ không tha cho ngươi đâu."

Hứa Dịch gãi đầu: "Đại Pháp sư, sao nghe lời ngài nói... là đang khen Stella hay là đang khẳng định ta vậy?"

Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Ta bảo ngươi dành nhiều thời gian ở bên Stella hơn, ngươi ngoan ngoãn nghe theo là được!"

Hứa Dịch "bốp" một tiếng, hai chân đứng nghiêm, giơ tay chào

theo kiểu quân đội Địa Cầu: "Báo cáo Đại Pháp sư, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Đại Pháp sư Camillo vốn còn muốn trừng mắt nhìn Hứa Dịch thêm cái nữa, lại bị hành động kỳ quái của hắn chọc cười, cuối cùng chỉ có thể xua tay, ra hiệu cho Hứa Dịch biến đi.

Thế là Hứa Dịch cười, nhanh chóng rời khỏi phòng nghiên cứu chuyên dụng của Đại Pháp sư Camillo, chạy thẳng xuống tầng dưới Tháp Ma pháp tìm Stella.

Chương 386: Cháu cũng muốn đi làm (1/2)

Vina ngồi thẫn thờ trên ghế, mặt không chút cảm xúc nhìn người cô trước mặt thao thao bất tuyệt.

"Con trai Nam tước Stanley trông cũng được đấy, tính cách cũng tốt, nghe những người quen biết nó nói, nó chưa bao giờ giống như đám con trai nhà quý tộc khác trong thành, suốt ngày ra ngoài lêu lổng, mà lúc nào cũng ngoan ngoãn ở nhà giúp Nam tước Stanley quản lý việc gia tộc. Nghe cô nói này, Nam tước Stanley tuy không phải là quý tộc lớn nhất Thành phố Bontar chúng ta, nhưng đất đai của ông ấy cũng không ít hơn đất của Tử tước Leslie... à, bây giờ là Nam tước Bill, cộng lại phải gần hai mươi héc-ta đấy. Nếu cháu mà gả cho nó..."

Vina không nhịn được thở dài.

Đây chính là lý do cô không thích về nhà.

Cô là người Thành phố Bontar, nhà cha mẹ cô ở một ngôi làng nhỏ cách Thành phố Bontar không xa về phía Bắc.

Tuy trông cô có vẻ lạnh lùng, nhưng thực chất là một cô gái rất hiếu thảo, ngay cả khi trước đây đi làm ở Thành Saltan, cô cũng thường xuyên về nhà thăm cha mẹ.

Nhưng điều khiến cô hơi khó chịu, đó là mỗi lần về nhà, họ hàng lại tìm đến giục cô kết hôn, khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Trước đây, khi cô và Rem vẫn chưa xác định mối quan hệ, những người này chỉ giục cô mau chóng xác định mối quan hệ với

Rem, tốt nhất là kết hôn luôn.

Nhưng sau khi biết cô và Rem chia tay, họ liền chuyển hướng, bắt đầu nhiệt tình giới thiệu cho cô đủ loại đàn ông, giục giã, thậm chí là ép buộc cô nhanh chóng kết hôn.

"Chẳng lẽ mình ế đến mức đó sao?" Đôi lúc Vina không nhịn được bực tức nghĩ.

Nói một cách nghiêm túc, năm nay cô đã hai mươi tuổi, ở Lục địa Saines, một cô gái hai mươi tuổi mà chưa kết hôn quả thực là khá muộn rồi.

Bạn học cùng lớp với Vina ở Học viện, hay những cô gái cùng trang lứa trong làng đều đã kết hôn, thậm chí là có con, chỉ còn mỗi mình cô.

Tính cách cô vốn lạnh lùng, phải rất khó khăn mới được Rem theo đuổi dai dẳng, cuối cùng cũng được cô chấp nhận. Sau đó lại vì lý do nào đó mà chia tay, người nhà không sốt ruột cho cô mới lạ.

Biết cô có ý tốt, hơn nữa đây chắc chắn cũng là ý của cha mẹ, nên Vina dù rất không muốn, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn ngồi nghe.

Nhưng cô nghe Vina thở dài, lại hiểu nhầm ý cô, kinh ngạc hỏi: "Vina, chẳng lẽ cháu còn chưa vừa ý con trai Nam tước Stanley sao? Cô nói cho cháu biết, nó đã là rất tốt rồi đấy. Dù sao người ta cũng là con nhà quý tộc, nếu không phải cháu có thân phận Ma pháp sư, e rằng người ta còn chẳng thèm để ý đến cháu đâu. Bây giờ nó bằng lòng tiếp xúc, gặp mặt cháu một chút, cháu còn không mau nắm bắt cơ hội, còn chờ gì nữa? Cháu bây giờ đã hai mươi tuổi rồi đấy. Thêm hai năm nữa, e là cháu sẽ ế thật đấy. Cháu xem, em trai cháu năm nay cũng sắp hai mươi rồi, cháu mà không kết hôn, thì em trai cháu cũng khó lấy vợ. Chẳng lẽ cháu

muốn trì hoãn cả hạnh phúc cả đời của em trai mình sao?"

Nghe những lời nhàm chán này đến phát ngán, Vina chỉ có thể tiếp tục im lặng.

Con trai Nam tước Stanley? Con nhà quý tộc hiền lành?

Hừ!

Vina mới không tin những lời nhảm nhí đó.

Nghe cô nói, con trai Nam tước Stanley năm nay đã hai mươi sáu tuổi rồi, vậy mà vẫn chưa kết hôn.

Theo như Vina biết về những chàng trai xuất thân từ gia đình quý tộc, thì gã này không phải là chưa chơi bời đủ, không muốn kết hôn, thì chính là không thích phụ nữ.

Một người đàn ông hai mươi sáu tuổi đầu mà vẫn chưa kết hôn, chắc chắn là có vấn đề!

Nhưng nghĩ kỹ lại, Vina chợt nhớ ra, Hứa Dịch năm nay hình như cũng sắp hai mươi tám tuổi rồi, vậy mà vẫn chưa kết hôn.

So sánh ra, hình như anh còn có vấn đề hơn cả cái gã con trai Nam tước Stanley kia thì phải?

Nghĩ đến đây, Vina không nhịn được mỉm cười.

Nếu để Hứa Dịch và Stella biết được suy nghĩ hiện giờ của mình, không biết bọn họ sẽ phản ứng thế nào?

"Lần sau gặp Hứa Dịch, có nên nhắc nhở anh ấy một chút, mau chóng cầu hôn Stella nhỉ? Dù sao nhìn Stella cũng đã yêu Hứa Dịch say đắm rồi." Vina không hề nhận ra, suy nghĩ hiện giờ của mình cũng chẳng khác gì người nhà cô, đều là những chuyện tầm phào.

Qua một lúc, có lẽ là chú không chịu nổi sự lắm lời của vợ

mình nữa, liền viện cớ gọi cô đi, để Vina được yên ổn.

Vừa định đứng dậy đi dọ mát một chút, thì một bóng người cao lớn lao đến bên cạnh Vina.

"Chị Vina, chị có thể giúp em một việc được không?"

Vina hơi ngẩng đầu, nhìn người em họ bây giờ đã cao hơn mình nửa cái đầu, mỉm cười: "Chuyện gì vậy? Nói đi."

Sauce nhìn xung quanh, thấy cha mẹ mình vẫn đang ở cách đó không xa, liền kéo Vina ra khỏi nhà, đến một góc khuất bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Chị Vina, em nghe nói, dạo này Thương hội Tân Phi của chị lại tuyển công nhân?"

Vina khẽ giật mình, suy nghĩ một chút, lắc đầu đáp: "Chị cũng không rõ lắm. Nhưng mà trước đây nghe Hội trưởng có nhắc đến, dạo này Thương hội muốn mở rộng quy mô, chắc là sẽ tuyển dụng thêm nhiều công nhân."

"Vậy thì đúng rồi." Sauce mừng rỡ kêu lên, sau đó thần bí nói: "Em nghe người ta nói, nếu được nhân viên nội bộ Thương hội Tân Phi giới thiệu, sẽ được ưu tiên tuyển dụng, có phải không?"

Vina nhìn cậu em họ, ngạc nhiên hỏi: "Sao thế? Em muốn vào Thương hội của chị làm việc à?"

"Vâng ạ. Chị Vina, chị là người của Thương hội Tân Phi, hơn nữa lại còn là nghiên cứu viên của cái gì mà Viện Nghiên cứu Ma thuật, chắc chắn địa vị còn cao hơn công nhân bình thường rất nhiều đúng không? Chị có thể nói chuyện với Hội trưởng Hứa không? Nếu được, chị có thể giúp em nói với anh ấy một tiếng, nhận em vào làm việc trong nhà máy của Thương hội Tân Phi được không?" Sauce ngẩng đầu nhìn Vina với vẻ mặt đầy mong đợi.

Chương 387: Cháu cũng muốn đi làm (2/2)

"Không phải em ở nhà vẫn sống rất tốt sao, sao tự dưng lại muốn vào nhà máy của Thương hội chúng ta làm việc?" Vina tò mò hỏi."Hơn nữa, bây giờ trong thành có rất nhiều Thương hội đang tuyển dụng công nhân, em muốn đi đâu cũng được, sao cứ phải là Thương hội của chị?"

"Ở nhà chơi thì thoải mái thật đấy, nhưng mà không có tiền..." Sauce gãi đầu, cười ngượng ngùng: "Mấy đứa bạn cùng chơi với em trong làng dạo này đều chạy đi làm ở các Thương hội, mỗi tháng ít nhất cũng kiếm được mười đồng vàng. Lần nào bọn nó lĩnh lương về cũng xách theo một đống đồ, em chỉ biết đứng nhìn, thật sự là rất khó chịu. Nghĩ đi nghĩ lại, em cũng muốn đi làm. Chị Vina, chị giúp em lần này đi mà?"

Vina nhìn Sauce, trong lòng vừa buồn cười, vừa an ủi.

Cậu em họ này chính là nỗi lo của cô, bởi vì được nuông chiều từ nhỏ, nên lớn lên chẳng những không muốn phụ giúp gia đình làm ruộng, cũng không muốn làm những công việc vất vả, suốt ngày chỉ ở nhà lông bông.

Cô vì chuyện này mà đã than phiền với cha mẹ Vina không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng chẳng làm gì được cậu ta.

Bây giờ cậu ta lại chủ động xin đi làm. Nếu chú thím mà biết được, chắc chắn sẽ rất vui mừng.

"Giúp thì giúp, nhưng mà em đã thực sự quyết định đi làm chưa? Em đã suy nghĩ kỹ chưa?" Vina hỏi.

Sauce gật đầu lia lịa: "Dạ! Em đã suy nghĩ kỹ rồi! Chị Vina, em nghe nói công nhân bình thường trong nhà máy của Thương hội các chị một tháng có thể kiếm được mười mấy đồng vàng. Nếu có tiền, em có thể mua cho nhà mình hai cái Quạt Ma lực, thậm chí là mua luôn một cái Điều hòa Ma lực. Lắp trong phòng của bố mẹ, buổi tối bọn họ sẽ không bị nóng đến mức không ngủ được nữa."

Vina khẽ động lòng, thầm nghĩ Sauce tuy có hơi nghịch ngợm, nhưng ít nhất cũng biết hiếu thuận với cha mẹ.

Cô không nhịn được đưa tay xoa đầu Sauce, gật đầu nói: "Được rồi. Nếu em đã có suy nghĩ như vậy, chị sẽ giúp em một lần. Nhưng Sauce này, tuy rằng công việc trong nhà máy của Thương hội chúng ta nhàn hơn so với các Thương hội khác, nhưng cũng sẽ rất mệt, em phải chuẩn bị tâm lý trước đi."

Sauce gật đầu lia lịa: "Em biết. Dù sao lần này em đã quyết định rồi. Em phải cố gắng kiếm tiền, không để bị người ta xem thường nữa." Nói xong lại cười vui vẻ: "Nếu được vào Thương hội Tân Phi làm việc, đảm bảo bọn họ sẽ ghen tị chết với em, xem bọn nó sau này còn dám đứng trước mặt em mà chế nhạo em nữa không!"

Vina khẽ mỉm cười, thầm nghĩ chỉ sợ em không muốn kiếm tiền thôi, nếu đã có suy nghĩ này rồi, thì đó là một sự thay đổi rất tốt.

Nhìn Sauce vui vẻ rời đi, trong lòng Vina không khỏi dâng lên một tia kính ý đối với Hứa Dịch.

Lý do trực tiếp khiến Sauce thay đổi như vậy là do cậu ta bị kích thích bởi những người bạn cùng trang lứa trong làng sau khi đi làm kiếm được tiền, còn nguyên nhân sâu xa hơn, là do bây giờ Thành phố Bontar đâu đâu cũng có cơ hội việc làm, mới khiến cho đám bạn của Sauce đều tìm được việc làm. Biết rõ là trước đây, những người này đâu phải là không muốn làm việc. Nhưng mà

Thành phố Bontar căn bản không có nhiều công việc cho họ làm đến thế, những người này chỉ có thể giống như Sauce, cả ngày ở nhà vô công rồi nghề, kết quả cuối cùng cũng sẽ giống như cha mẹ của họ, trở thành những người nông dân bình thường.

Mà hiện tại, những thay đổi xuất hiện ở Thành phố Bontar, lại thay đổi vận mệnh của những người này. Cũng thay đổi suy nghĩ và vận mệnh của Sauce.

Còn về việc vì sao Thành phố Bontar lại xuất hiện biến hóa lớn như vậy?

Hiển nhiên là vì Thương hội Tân Phi, hoặc có thể nói là vì Hứa Dịch.

Nếu như trước đây Vina chỉ tán thưởng tài năng chế tạo Máy móc Ma thuật của Hứa Dịch, thì giờ phút này, cô bỗng nhiên phát hiện, Máy móc Ma thuật mà Hứa Dịch phát minh ra, ý nghĩa thực sự của nó không chỉ đơn thuần là mang đến sự tiện lợi cho cuộc sống của con người, mà nó còn mang đến những thay đổi to lớn và sâu sắc hơn.

"Xem ra lời Hứa Dịch nói không hề khoa trương, Máy móc Ma thuật loại đồ vật này, thật sự có thể mang đến cho thế giới này những thay đổi to lớn mà ai cũng không thể nào ngờ tới."

Trong lòng Vina cảm thán một hồi, thấy còn sớm mới đến giờ cơm, liền hướng ra ngoài làng đi dạo.

Cô thật sự không muốn quay về căn nhà đó, tiếp tục chịu đựng sự "nhiệt tình" của cô, nhân lúc còn thời gian trước bữa cơm, đi dạo cho khuây khỏa vậy.

Men theo con đường quen thuộc, Vina bước đến bờ con sông nhỏ ngoại ô, cô phát hiện, mới có nửa tháng không quay về, bên bờ sông nhỏ này đã được người ta xây dựng một tòa nhà cao lớn

giống như xưởng sản xuất vậy.

Nhìn lướt qua, Vina cũng không cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Bởi vì kế hoạch hỗ trợ tiểu thương hội của Thương hội Tân Phi, hiện tại khắp nơi ở Thành phố Bontar đều xuất hiện những nhà xưởng nhỏ như thế này.

Vừa định đi qua xem thử bên trong nhà xưởng có phải đang sản xuất Máy móc Ma thuật hay không, thì Vina lại nhìn thấy từ xa hai bóng người đi ra.

Vina bỗng chốc sững sờ, bởi vì cô lập tức nhận ra, trong hai bóng người quen thuộc này, một trong số đó chính là Rem!

Còn người còn lại mặc dù nhất thời chưa nhận ra, nhưng Vina sau khi cẩn thận quan sát, liền nhận ra hắn chính là Zimiro!

Nhìn hai người thân mật đi cùng một chỗ, trong lòng Vina bỗng nhiên dâng lên một tia tức giận.

"Tên Rem này, sao lại đi cùng một chỗ với tên khốn Zimiro chứ!"

Chương 388: Tôi cho phép, bọn họ mới được lấy (1/2)

Vô số suy nghĩ lướt qua đầu Vina, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống, nấp sau một cái cây nhỏ.

Dùng một chút ma lực, hai ma thuật tụ phong nho nhỏ được kích hoạt bên tai, lập tức âm thanh cuộc trò chuyện của Rem và Zimiro từ xa truyền đến tai cô.

"Cho tôi thêm chút thời gian nữa." Giọng nói quen thuộc của Rem vang lên đầu tiên."Bây giờ tôi đã cơ bản có được sự tín nhiệm của họ rồi, gần đây Evita cũng dần giao những nghiên cứu quan trọng cho tôi làm, trong tay tôi thậm chí đã có một số tài liệu quan trọng. Chỉ cần cho tôi thêm chút thời gian nữa, tôi nhất định có thể lấy được toàn bộ tài liệu nghiên cứu quan trọng nhất của Thương hội Tân Phi."

Nghe được câu cuối cùng, Vina không khỏi giật mình.

Rem định làm gì vậy?

Hắn ta muốn lấy toàn bộ tài liệu nghiên cứu quan trọng nhất của Thương hội Tân Phi, sau đó thì sao?

Nghe ngữ khí của hắn ta, chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

"Vấn đề là thời gian đã cho anh đủ nhiều rồi." Lần này là giọng của Zimiro."Rem, anh vào Thương hội Tân Phi cũng gần hai tháng rồi chứ? Nhưng hai tháng nay, anh chẳng làm được trò trống gì, chẳng lấy được thứ gì hữu dụng cả. Tôi thì đợi được, nhưng người đứng sau tôi không đợi được đâu. Anh có biết là, vị đại nhân vật

kia đã giục tôi bao nhiêu lần rồi không?"

"Tôi biết." Giọng điệu Rem có chút khó xử."Nhưng mà Zimiro, anh cũng nên biết, những tài liệu nghiên cứu mà anh muốn đều là thứ quan trọng nhất của Thương hội Tân Phi, họ nhất định sẽ canh giữ rất cẩn thận. Tôi dù sao cũng chỉ mới vào Viện nghiên cứu không lâu, bây giờ có thể có được sự tín nhiệm, có cơ hội tiếp cận những tài liệu kia đã là không tệ rồi. Muốn lấy được thì phải cần thêm chút kiên nhẫn."

Zimiro im lặng một hồi, đột nhiên nói: "Rem, anh bạn nhỏ, chẳng lẽ vào Thương hội Tân Phi làm việc một thời gian, bây giờ đã thay lòng đổi dạ, nghiêng về phía Thương hội Tân Phi rồi sao? Đừng quên, trong tay tôi còn có một số tài liệu mà lần trước anh tuồn ra từ Thương hội Tân Phi, anh nên rõ ràng. Nếu tôi công bố những chuyện này ra ngoài, anh sẽ phải đối mặt với hậu quả gì."

Đối mặt với lời uy hiếp trắng trợn, Rem im lặng lâu hơn, một lúc sau mới thở dài một tiếng: "Yên tâm đi. Bây giờ tôi đã không còn đường lui nữa rồi. Nếu không thể đánh bại Thương hội Tân Phi, vậy thì những chuyện tôi làm trước đây đều vô nghĩa. Nhưng mà Zimiro, anh chắc chắn chỉ cần chúng ta lấy được tài liệu nghiên cứu của Thương hội Tân Phi là có thể nghiên cứu ra Máy móc Ma thuật lợi hại hơn Thương hội Tân Phi sao?"

"Tại sao không thể?" Zimiro lập tức phản bác."Đừng quên, trước đây chúng ta không có bất kỳ kinh nghiệm nào, ở Thương hội Leo vẫn có thể nghiên cứu ra Quạt Ma lực. Bây giờ đã có tài liệu nghiên cứu của Thương hội Tân Phi làm cơ sở, nhất định có thể nghiên cứu ra Máy móc Ma thuật lợi hại hơn."

Vina từ xa nhìn thấy, Rem dường như lắc đầu: "Tôi ở Viện nghiên cứu hai tháng rồi, bây giờ phát hiện ra, kỳ thực tất cả những thứ mấu chốt, đều nằm ở Hứa Dịch. Không có hắn ta, Thương hội Tân Phi căn bản không thể nào nghiên cứu ra nhiều Máy móc Ma thuật như vậy, cũng không thể nào mỗi một loại Máy

móc Ma thuật đều có chất lượng tốt như vậy. Cho nên tôi cảm thấy, cho dù chúng ta có thể lấy được những tài liệu nghiên cứu kia, nhiều nhất cũng chỉ là sao chép lại Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi mà thôi."

"Vô dụng!" Zimiro đột nhiên thấp giọng quát lớn."Rem, chẳng lẽ lúc này anh muốn nhận thua sao? Hay là anh cảm thấy, bị Hứa Dịch cướp mất Vina cũng không sao? Hay là anh định cả đời này đều không ngẩng đầu lên trước mặt Vina nữa?"

Vina đang nghe lén từ xa khẽ giật mình.

Chủ đề này sao tự dưng lại chuyển sang người cô rồi? Hơn nữa, cái gì mà gọi là "bị Hứa Dịch cướp mất Vina"?

Thật là hoang đường!

Rem lại im lặng một hồi, sau đó mới chậm rãi gật đầu, dường như đang kiên định quyết tâm của mình.

"Được rồi, tôi biết rồi. Thương hội Tân Phi đang nghiên cứu một hạng mục rất quan trọng, anh chờ tin tốt của tôi, đợi tôi nắm chắc kỹ thuật này trong tay. Sau đó chúng ta sẽ lợi dụng kỹ thuật này để nghiên cứu ra Máy móc Ma thuật mới, đến lúc đó có thể áp đảo Thương hội Tân Phi." Rem cười lạnh một tiếng."Hừ, đến lúc đó tôi muốn xem xem, tên Hứa Dịch kia còn có thể giữ được nụ cười đáng ghét kia trên mặt nữa hay không."

"Như vậy mới đúng chứ." Zimiro vỗ vai Rem."Được rồi, hôm nay đến đây thôi, chúng ta cũng đừng ở cùng nhau quá lâu. Dễ bị người khác phát hiện. Mà này Rem, anh chọn địa điểm gặp mặt cũng phải chọn ở gần làng của Vina, anh đối với cô ấy vẫn còn chưa từ bỏ ý định sao. Anh không sợ Vina nhìn thấy chúng ta ở cùng nhau, sau đó sinh nghi sao?"

"Cô ấy không nhìn thấy đâu. Bây giờ cô ấy hẳn là đang đi chơi

với bạn bè ở nơi khác rồi, không thể nào ở nhà được." Rem nói.

Vina khẽ giật mình. Sau đó mới nhớ ra, ngày hôm qua lúc cô nói muốn xin nghỉ, Rem ở bên cạnh nghe thấy liền hỏi cô lý do, lúc đó cô lo lắng Rem sẽ giống như trước đây cứ bám theo cô, không muốn nói thật cho Rem, liền thuận miệng nói là đi chơi với bạn bè.

Không ngờ Rem lại tin là thật, cũng bởi vậy mà hẹn gặp Zimiro ở đây để nói chuyện, ngược lại lại bị Vina vô tình phát hiện ra bí mật giữa hai người.

Zimiro lại nói với Rem vài câu chuyện vặt vãnh, sau đó rời đi trước.

Còn Rem thì nhìn chằm chằm về phía ngôi làng của Vina một lúc lâu, sau đó mới quay đầu rời đi.

Vina chậm rãi đứng dậy, nhìn bóng lưng Rem rời đi, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Chương 389: Tôi cho phép, bọn họ mới được lấy (2/2)

Lý do trước đây cô chia tay với Rem, là vì sau khi Rem quay lại, tính cách biểu hiện ra hoàn toàn khác trước, không còn vẻ nhiệt tình, vui vẻ, tràn đầy hoài bão như lúc còn ở Tháp Ma pháp Camillo nữa, mà ngược lại trở thành một người đàn ông nhỏ nhen, nhút nhát, thiếu chủ kiến, thậm chí còn luôn mang theo vẻ mặt nịnh nọt.

Vina rất ghét loại tính cách này, cho nên mới không thể chịu đựng được mà quyết định chia tay với Rem.

Thế nhưng cô dù thế nào cũng không ngờ tới, lần này Rem vào Thương hội Tân Phi, lại có mục đích khác!

Nghĩ đến trước đây Rem giả vờ đáng thương trước mặt mình, nói bản thân không nơi nương tựa, cầu xin cô đi cầu xin Hứa Dịch, giúp hắn ta vào Thương hội Tân Phi, Vina chỉ cảm thấy trong lòng buồn nôn.

Người ta thường nói, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nhưng cô thật sự không ngờ tới, Rem lại có thể biến thành loại người như vậy!

"Không được, phải lập tức nói chuyện này cho Hứa Dịch biết!" Sau khi tức giận qua đi, Vina lập tức tỉnh táo lại, lúc này chuyện quan trọng nhất là phải báo cáo tình hình này cho Hứa Dịch biết.

Nếu như không sớm đề phòng, thật sự để Rem lấy cắp tài liệu nghiên cứu quan trọng của Thương hội, nhất định sẽ gây ra tổn thất to lớn cho Thương hội Tân Phi.

Nếu như chuyện này thật sự xảy ra, vậy thì với tư cách là người giới thiệu Rem vào Viện nghiên cứu Ma thuật Thương hội Tân Phi, Vina coi như là phạm phải sai lầm lớn.

Đang định về nhà báo với cha mẹ là phải lập tức rời khỏi đây, thì bụi rậm cách chỗ Vina ẩn nấp không xa bỗng nhiên lay động, một bóng người từ trong đó nhảy ra.

Vina giật mình, kinh ngạc nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện này, ma lực trong cơ thể chuyển động, một quả cầu lửa lập tức ngưng tụ trong lòng bàn tay.

"Vina tiểu thư, xin dừng tay!" Người nọ liên tục xua tay, hô lên với Vina."Tôi là phóng viên của Nhật báo Bontar, không phải kẻ thù của cô!"

"Phóng viên của Nhật báo Bontar?" Vina ngẩn người, lập tức phản ứng lại."Anh theo dõi hai người kia tới đây sao?"

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Vina không khỏi biến sắc.

Nếu người này thật sự là phóng viên của Nhật báo Bontar, hơn nữa thật sự là đi theo Rem và Zimiro, vậy thì có nghĩa là việc Rem và Zimiro lén lút gặp mặt đã sớm bị Nhật báo Bontar chú ý tới.

Mà liên tưởng đến mối quan hệ giữa Nhật báo Bontar và Hứa Dịch, sắc mặt Vina càng thêm khó coi.

"Haha, Vina, sắc mặt cô không cần phải khó coi như vậy." Hứa Dịch cười lớn, chỉ vào chiếc ghế đối diện, ra hiệu cho Vina ngồi xuống."Cô đoán không sai, tôi đã sớm phát hiện ra Rem có vấn đề, cho nên mới ủy thác bạn bè ở Nhật báo Bontar giúp tôi chú ý hắn ta một chút. Không ngờ cô lại vô tình phát hiện ra chuyện Rem và Zimiro lén lút gặp mặt, cô thấy chuyện này thế nào?"

Vina nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt ung dung, thầm nghĩ quả nhiên Hứa Dịch đã sớm phát hiện ra, cũng đã có chuẩn bị.

Chẳng trách vừa rồi tên phóng viên của Nhật báo Bontar kia sau khi phát hiện ra cô, lại chủ động nhảy ra, đồng thời nói là không hy vọng cô vạch trần Rem ngay trước mặt, bởi vì Hứa Dịch còn có sắp xếp khác.

"Tôi thấy thế nào sao?" Vina suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: "Hội trưởng, Rem đây là đang đánh cắp bí mật của Thương hội, dựa theo quy định của Thương hội, tôi đề nghị anh lập tức sa thải hắn ta."

"Sa thải sao?" Hứa Dịch mỉm cười, liếc nhìn tên phóng viên vừa dẫn Vina đến, tên phóng viên lập tức hiểu ý rời khỏi phòng.

Thấy trong phòng chỉ còn lại mình và Vina, Hứa Dịch khẽ thở dài."Vina, tuy rằng tôi có thể hiểu được tâm trạng muốn bảo vệ Rem của cô..."

"Đợi chút, tôi từ bao giờ muốn bảo vệ Rem?" Vina ngạc nhiên cắt lời Hứa Dịch.

Hứa Dịch liếc nhìn cô một cái, khẽ cười nói: "Nếu không phải muốn bảo vệ hắn ta, sao cô chỉ bảo tôi sa thải hắn ta? Vina, chẳng lẽ cô cảm thấy, chuyện hắn ta làm, chỉ đơn giản là sa thải là đủ sao?"

Vina sững người. Sau khi suy nghĩ kỹ, cô phát hiện ra Hứa Dịch nói không sai.

Hiện tại có thể khẳng định, Rem đang hợp tác với Zimiro, to âm mưu ăn cắp kỹ thuật của Thương hội Tân Phi, hơn nữa còn muốn dựa vào đó để đánh đổ Thương hội Tân Phi.

Nếu như hành vi như vậy chỉ đơn giản là sa thải hắn ta để làm hình phạt, như vậy chắc chắn là quá nhẹ.

"Vậy... Hội trưởng, anh định làm thế nào? Chẳng lẽ dựa theo quy định trên bản hợp đồng bảo mật mà chúng ta đã ký kết, bắt

hắn ta bồi thường sao?" Vina lắc đầu."E rằng hắn ta không lấy ra được nhiều tiền như vậy."

"Hắn ta không lấy ra được? Những người đứng sau hắn ta nhất định lấy ra được." Hứa Dịch mỉm cười nói.

Vina nhíu mày: "Những kẻ đứng sau lưng ủng hộ Zimiro nhất định sẽ không thừa nhận chuyện này, sao có thể thay hắn ta chi trả tiền bồi thường?"

Hứa Dịch cười lắc đầu: "Vina, xem ra cô vẫn còn ngây thơ lắm. Kỳ thực trong chuyện này, Rem thế nào đều là chuyện nhỏ, mấu chốt nằm ở chỗ những kẻ đứng sau hắn ta và Zimiro. Bọn chúng không muốn thay Rem chi trả tiền bồi thường cũng không sao, tôi có rất nhiều cách để khiến bọn chúng phải gánh chịu tổn thất lớn hơn. Lần này, tôi muốn cho đám người đó biết, muốn có được chỗ tốt từ Thương hội Tân Phi chúng tôi không thành vấn đề, tôi thậm chí rất sẵn lòng chia sẻ rất nhiều thứ với mọi người. Nhưng có một điều bọn chúng cần phải biết, tôi cho bọn chúng, bọn chúng mới được lấy. Tôi không cho, bọn chúng không thể trộm, càng không thể cướp."

Vina ngây người nhìn Hứa Dịch đang nở nụ cười trên mặt, cứ như lần đầu tiên quen biết anh vậy.

Chương 390: Thương hội Grett (1/2)

Nửa tháng sau cuộc nói chuyện giữa Vina và Hứa Dịch, một thương hội tên là "Grett" lặng lẽ xuất hiện ở Thành phố Bontar.

Mặt hàng kinh doanh của thương hội này không giống với các thương hội truyền thống, mà giống với Thương hội Tân Phi, đều tập trung vào Máy móc Ma thuật.

Ban đầu, người dân Thành phố Bontar và các thương hội lớn nhỏ đều không mấy chú ý đến thương hội Grett này. Bởi vì kể từ sau khi Thương hội Tân Phi nổi tiếng, những thương hội muốn kiếm bộn tiền bằng cách học theo Thương hội Tân Phi dựa vào Máy móc Ma thuật như thương hội Grett mọc lên như nấm sau mưa, chẳng có gì lạ.

Trước đây, rất nhiều thương hội lớn có tiếng ở Thành phố Bontar cũng có ý tưởng này. Thế nhưng kể từ sau khi Hứa Dịch dùng sự thật đánh tan ảo tưởng của các thương hội trong Liên minh Thương mại tại hội nghị liên tịch lần đó, thì không còn thương hội nào dám tiếp tục giữ suy nghĩ cạnh tranh với Thương hội Tân Phi trong lĩnh vực Máy móc Ma thuật nữa.

Tuy rằng việc Quạt Ma lực bán chạy ở nước ngoài đã khiến các thương hội nhen lên một tia hy vọng, khiến một bộ phận thương hội ở Thành phố Bontar lại đầu tư vốn và nhân lực vào nghiên cứu và sản xuất Máy móc Ma thuật. Thế nhưng lại không có thương hội nào giống như trước kia, cho rằng mình có thể áp đảo Thương hội Tân Phi trong lĩnh vực Máy móc Ma thuật.

Thế nhưng thương hội Grett này vừa mới thành lập ở Thành

phố Bontar, đã treo một biểu ngữ cực kỳ ngông cuồng ở cửa hàng mình mở trong thành.

"Máy móc Ma thuật Grett, mang đến cho bạn trải nghiệm vượt xa Cỗ máy Ma lực Tân Phi."

Lúc mới nhìn thấy biểu ngữ này, tất cả mọi người ở Thành phố Bontar đều cười nhạo, xem nó như một trò cười.

Nhật báo Bontar thậm chí còn đặc biệt ra một bản tin, nghiên cứu tính chân thực của biểu ngữ thương hội Grett này.

Thế nhưng ai cũng biết, với mối quan hệ mật thiết giữa Nhật báo Bontar và Thương hội Tân Phi, thì những bài báo phân tích ra vẻ nghiêm túc như vậy càng chứng tỏ sự chế giễu và nhạo báng đối với thương hội Grett.

Thế nhưng đến khi thương hội Grett bắt đầu bày bán Cỗ máy Ma lực hiệu Grett do chính mình sản xuất, thì tất cả mọi người đều kinh ngạc phát hiện ra rằng, Máy móc Ma thuật do thương hội Grett này sản xuất không chỉ đa dạng chủng loại, mà chất lượng dường như không hề kém Cỗ máy Ma lực hiệu Tân Phi là bao.

Điều này lập tức khiến tất cả mọi người ở Thành phố Bontar và vài thành phố lân cận đều phải chấn động.

Trước đây, tuy rằng có rất nhiều thương hội đều nghiên cứu ra Máy móc Ma thuật mang thương hiệu riêng của mình dựa theo các loại Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi sản xuất. Thế nhưng dù có bắt chước thế nào, thì chất lượng và tính năng của Máy móc Ma thuật sản xuất ra cuối cùng đều kém xa Cỗ máy Ma lực hiệu Tân Phi.

Mà điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến các thương hội không thể cạnh tranh trực tiếp với Thương hội Tân Phi, buộc phải mang các loại Máy móc Ma thuật mình sản xuất đến những

nơi khác ở Vương quốc Lanpari để tiêu thụ.

Thế nhưng, các loại Máy móc Ma thuật do thương hội Grett này sản xuất không chỉ sử dụng loại vật liệu mới giống với Thương hội Tân Phi, khiến thuộc tính vật liệu không hề thua kém Cỗ máy Ma lực hiệu Tân Phi, mà ngay cả kỹ thuật cũng không hề kém cạnh, khiến chất lượng tổng thể tuy rằng vẫn kém hơn Cỗ máy Ma lực hiệu Tân Phi một chút do một số chi tiết nhỏ, thế nhưng lại kém rất ít, nếu không phải người quá mức khắt khe thì căn bản có thể bỏ qua.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa, đó là tính năng của Cỗ máy Ma lực hiệu Grett dường như không hề thua kém Cỗ máy Ma lực hiệu Tân Phi, thậm chí ở hai mặt hàng Quạt Ma lực và Nồi nấu ăn Ma thuật Tự động còn thể hiện ưu thế vượt trội hơn Quạt Ma lực và Nồi nấu ăn Ma thuật Tự động của Tân Phi!

Vì vậy, thương hội Grett lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, lần này Thương hội Tân Phi có lẽ đã thực sự gặp phải một đối thủ mạnh.

Thế nhưng đối với sự xuất hiện của thương hội Grett, Thương hội Tân Phi lại không có bất kỳ động thái đặc biệt nào. Các phóng viên của Thành phố Bontar và vài thành phố lân cận đã phỏng vấn Hứa Dịch vì sự xuất hiện của thương hội Grett, thế nhưng phản ứng của Hứa Dịch lại rất bình thản.

Dù đối mặt với phóng viên của tờ báo nào, Hứa Dịch đều bày tỏ rằng, anh và Thương hội Tân Phi đều hoan nghênh sự xuất hiện của thương hội Grett, bản thân anh thậm chí còn hy vọng, ở Thành phố Bontar và Vương quốc Lanpari có thể xuất hiện thêm nhiều thương hội có thực lực và hứng thú với Máy móc Ma thuật như thương hội Grett, chỉ có như vậy, mới có thể thúc đẩy hơn nữa việc phổ cập và quảng bá Máy móc Ma thuật ở Lục địa Saines.

Đối với câu trả lời của Hứa Dịch, phía thương hội Grett không hề có bất kỳ phản hồi trực tiếp nào.

Thế nhưng chỉ nửa tháng sau khi khai trương, thương hội Grett lại đột nhiên gửi một giấy mời đến tất cả phóng viên ở Thành phố Bontar và vài thành phố lân cận, mời phóng viên của các tờ báo đến tham gia buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới do thương hội Grett tổ chức.

Trên giấy mời ghi rõ, thương hội Grett sẽ cho ra mắt một loại Máy móc Ma thuật hoàn toàn mới mà ngay cả Thương hội Tân Phi cũng chưa từng nghiên cứu ra tại buổi họp báo ra mắt sản phẩm này.

Phản ứng đầu tiên của các phóng viên khi nhận được giấy mời này là thương hội Grett này chắc chắn đang nằm mơ giữa ban ngày.

Cho đến nay, trong số các thương hội nghiên cứu về Máy móc Ma thuật, chưa có thương hội nào dám nói ra những lời ngông cuồng như vậy.

Phản ứng sau đó là, đây là một tin tức không tồi.

Nếu tại buổi họp báo ra mắt sản phẩm lần này, thương hội Grett không thể trưng ra được Máy móc Ma thuật mới lạ, thì chắc chắn sẽ mất mặt trước tất cả mọi người.

Đương nhiên, khả năng này rất nhỏ.

Thương hội Grett dám gửi giấy mời đến rất nhiều tờ báo, thì hiển nhiên là vô cùng tự tin với sản phẩm mới này của mình. Nếu không, sao có thể mạo hiểm tổ chức buổi họp báo sản phẩm này, trong khi rõ ràng là có thể tự tay chôn vùi tương lai của thương hội mình.

Mà nếu như thương hội Grett thực sự có thể trưng ra được

loại Máy móc Ma thuật hoàn toàn mới mà ngay cả Thương hội Tân Phi cũng không thể nào nghiên cứu ra được tại buổi họp báo ra mắt sản phẩm, thì đây lại càng là một tin tức lớn.

Chương 391: Thương hội Grett (2/2)

Rất nhiều thương hội lớn nhỏ đều rất hứng thú với việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật, thế nhưng lại không có một thương hội nào có thể nghiên cứu ra được loại Máy móc Ma thuật hoàn toàn mới, điều này ngoại trừ chứng minh Thương hội Tân Phi dẫn đầu trong lĩnh vực Máy móc Ma thuật, thì cũng chứng minh việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật là một việc có độ khó cực cao.

Nếu hiện tại đột nhiên xuất hiện một thương hội Grett có thể làm được điều này, thì chắc chắn bọn họ sẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tất cả mọi người.

Hơn nữa, điều khiến các phóng viên quan tâm nhất là, ở cuối giấy mời này, lại ghi rõ thương hội Grett sẽ cố gắng mời Hội trưởng Thương hội Tân Phi - Hứa Dịch đến tham dự.

Mặc dù trên giấy mời viết rất lịch sự, nói là hy vọng Hứa Dịch với tư cách là người dẫn đầu trong lĩnh vực nghiên cứu Máy móc Ma thuật có thể chỉ ra một số thiếu sót cho loại Máy móc Ma thuật mới được phát triển bởi thương hội Grett, đồng thời đưa ra một số kiến nghị. Thế nhưng tất cả phóng viên đều biết rõ, đây rõ ràng là đang khiêu khích Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi!

Hứa Dịch... có đến tham gia không?

Ngày 7 tháng 8.

Đây là một ngày bình thường, thế nhưng đối với rất nhiều người ở Thành phố Bontar, đây lại là một ngày không hề tầm

thường.

Bởi vì hôm nay là ngày diễn ra buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của thương hội Grett.

Zimiro đứng trên sân khấu họp báo, nhìn các phóng viên của các tờ báo đang bàn tán xôn xao bên dưới, và những người dân Thành phố Bontar đến xem náo nhiệt đang tò mò đánh giá mình, trong lòng tràn đầy tự tin.

Chuẩn bị kỹ lưỡng lâu như vậy, hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội đánh bại Thương hội Tân Phi, đánh bại Hứa Dịch bày ra trước mắt.

Tuy rằng chỉ dựa vào lần này thì tuyệt đối không thể nào đánh bại Thương hội Tân Phi. Thế nhưng chỉ cần mọi chuyện thuận lợi, dựa vào thực lực hùng hậu của những nhân vật lớn đứng sau mình, sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại Thương hội Tân Phi và Hứa Dịch, khiến bọn họ vĩnh viễn không gượng dậy nổi.

"Đến lúc đó, tôi muốn xem xem tên Hứa Dịch kia sẽ lộ ra vẻ mặt đáng thương cỡ nào." Khóe miệng Zimiro hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, không nhịn được tưởng tượng ra dáng vẻ sa sút của Hứa Dịch sau khi Thương hội Tân Phi phá sản.

Lúc mới đầu, Zimiro sinh lòng hận thù với Hứa Dịch, chỉ đơn thuần là vì Stella và Hứa Dịch đi quá gần.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, sự hận thù của hắn đối với Hứa Dịch càng lúc càng nhiều, chủ yếu là vì sự tồn tại của Thương hội Tân Phi đã khiến rất nhiều nỗ lực trong Máy móc Ma thuật của hắn đều tuyên bố thất bại, khiến tâm huyết của hắn đều đổ sông đổ bể.

Tích lũy trong thời gian dài, khiến hắn thậm chí đã quên mất mục đích ban đầu của mình kỳ thực chỉ là muốn thu hút sự chú ý

của Stella, mà biến thành thù hận đơn thuần với Hứa Dịch.

Kiên nhẫn chờ đợi một lúc, phát hiện buổi họp báo ra mắt sản phẩm sắp bắt đầu, nhưng bóng dáng Hứa Dịch vẫn chưa xuất hiện, Zimiro không khỏi có chút thất vọng trong lòng. Hắn vốn định trước mặt mọi người, dùng loại Máy móc Ma thuật mới được chính mình nghiên cứu ra dựa trên số tài liệu kỹ thuật mà Rem trộm được từ Thương hội Tân Phi để giáng một đòn mạnh vào Hứa Dịch, nào ngờ Hứa Dịch lại trốn tránh không thấy đâu.

"Tên nhát gan! Đồ hèn nhát!" Zimiro hung dữ mắng thầm trong lòng hai tiếng, sau đó lại phấn chấn tinh thần, tuyên bố buổi họp báo bắt đầu.

Sau khi giới thiệu sơ lược về bản thân với tư cách là Hội trưởng Thương hội Grett, Zimiro cũng không dài dòng nữa, chỉ giới thiệu sơ qua về các loại Máy móc Ma thuật mà Thương hội Grett đã sản xuất trước đây như một lời dẫn dắt, sau đó liền sai người mang sản phẩm mới mà mọi người mong chờ bấy lâu nay lên.

Nhìn hai người bưng một chiếc hộp còn nhỏ hơn đầu Zimiro đi lên, mọi người ở phía dưới đồng loạt phát ra một tiếng thở dài thất vọng.

"Hội trưởng Zimiro, thứ đồ chơi nhỏ bé này, chẳng lẽ chính là loại Máy móc Ma thuật hoàn toàn mới mà ngài đã nói sao? Nhỏ như vậy sao được?" Một phóng viên nhịn không được lên tiếng.

"Đúng vậy, thứ nhỏ bé như vậy, cho dù có mới lạ đến đâu cũng không thể lợi hại được." Một phóng viên khác phụ họa theo.

Nhìn mọi người ở phía dưới bàn tán xôn xao, Zimiro mỉm cười nói: "Mọi người đã nhầm rồi. Đối với Máy móc Ma thuật, nhỏ bé không có nghĩa là nó không có ý nghĩa tồn tại. Trái lại, Máy móc Ma thuật càng nhỏ, ngược lại càng thể hiện trình độ kỹ thuật càng

cao. Mọi người thử nghĩ xem, bất kỳ Ma pháp trận nào cũng đều rất lớn, thế nhưng lại dung hợp những Ma pháp trận khổng lồ này vào trong một Máy móc Ma thuật nhỏ bé, đồng thời khiến cho Máy móc Ma thuật này phát huy nhiều tác dụng thần kỳ khác nhau, đây là một việc khó khăn và đòi hỏi kỹ thuật cao đến mức nào. Vì vậy, mọi người đừng nhìn nó nhỏ mà đánh giá thấp nó, trên thực tế, loại Máy móc Ma thuật mới được Thương hội Grett chúng tôi cho ra mắt này, thậm chí còn chứa đựng công nghệ mới mà tất cả các loại Máy móc Ma thuật hiện nay của Thương hội Tân Phi đều không có, đây hoàn toàn là một sản phẩm mang tính đột phá!"

Nghe bài diễn văn hùng hồn của Zimiro, mọi người ở phía dưới không những không hề kích động theo, ngược lại càng thêm nghi ngờ.

Nói cho cùng, Thương hội Grett không giống như Thương hội Tân Phi, có rất nhiều tiền lệ để mọi người tin tưởng.

Nếu như những lời này là do Hứa Dịch nói ra, thì chắc chắn mọi người ở phía dưới đều vô cùng mong chờ một loại Máy móc Ma thuật mới thực sự mang tính đột phá sẽ xuất hiện.

Còn đối với Zimiro, người trước đây chưa từng được biết đến này mà nói... thì chỉ có thể xem xét sau.

Thấy phản ứng của mọi người ở phía dưới không hề nhiệt tình, Zimiro không khỏi có chút bực bội.

Đám người này, chẳng lẽ lại không tin tưởng hắn như vậy sao?

Zimiro khẽ hừ một tiếng trong lòng, quyết định tạm thời không so đo với đám người này, hắn xoay người, chuẩn bị mở hộp, lấy loại Máy móc Ma thuật mới mà mình đã dày công chuẩn bị bấy lâu nay ra, khiến cho mọi người ở phía dưới phải kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, cửa ra vào của hội trường thành phố đột nhiên trở nên náo động.

"Hội trưởng Hứa đến rồi!"

"Nhìn kìa, là Hội trưởng Hứa!"...

Cùng với những tiếng kinh hô, một bóng dáng quen thuộc mà Zimiro đã vô số lần tưởng tượng trong lòng chậm rãi bước vào hội trường thành phố.

Người đó chính là Hứa Dịch.

Chương 392: Tên trộm hèn hạ (1/2)

Zimiro nhìn chằm chằm Hứa Dịch đang mỉm cười bước vào, trong lòng thầm hận.

Tên này không đến sớm không đến muộn, lại cố tình chọn đúng lúc mình chuẩn bị vén màn bí mật, trưng bày Máy móc Ma thuật kiểu mới của Thương hội Grett để bước vào, quả thực như là đã tính toán kỹ thời gian vậy.

Mình phải khó khăn lắm mới khơi gợi được sự tò mò của mọi người, tập trung được sự chú ý của tất cả mọi người vào sản phẩm mới này, bây giờ Hứa Dịch vừa bước vào cửa đã lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, khiến công sức trước đó của Zimiro đổ sông đổ bể.

Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Zimiro hít sâu một hơi, cố gắng đè nén sự căm hận trong lòng, nặn ra một nụ cười chân thành trên mặt, lên tiếng nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, tôi còn tưởng anh không dám đến chứ."

Không dám?

Nghe thấy từ này, mọi người bên dưới không khỏi quay đầu lại nhìn Zimiro trên sân khấu với vẻ mặt kỳ quái.

Vị Hội trưởng Thương hội Grett này có phải quá kiêu ngạo rồi không?

Lại dám nói Hứa Dịch không dám? Anh ta tại sao lại không dám?

Hứa Dịch dường như cũng có chút bất ngờ, đi qua con đường mà mọi người tự động nhường ra, đến trước sân khấu, kinh ngạc nhìn Zimiro: "Zimiro, lâu rồi không gặp, không ngờ bây giờ cậu lại trở thành Hội trưởng của Thương hội Grett này, thật sự khiến tôi rất bất ngờ."

Mọi người xung quanh càng thêm ngạc nhiên.

Phó tổng biên tập Rhein của Nhật báo Karma không nhịn được hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, anh và Hội trưởng Zimiro trước đây quen biết nhau sao?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, trước đây tôi và cậu ta đều làm việc ở Tháp Đại Pháp sư Camillo, hơn nữa còn ở cùng một phòng nghiên cứu."

Nghe thấy câu trả lời của Hứa Dịch, mọi người đều sững sờ.

Mặc dù mọi người đều biết, trước khi thành lập Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch từng làm việc dưới trướng Đại Pháp sư Camillo một thời gian, nhưng lại không ngờ rằng, Zimiro này lại là đồng nghiệp cùng phòng nghiên cứu với Hứa Dịch.

Thế nhưng nhìn cách hành xử của Thương hội Grett đối đầu với Thương hội Tân Phi sau khi xuất hiện, và thái độ hiện tại của Zimiro với Hứa Dịch, có thể thấy được, quan hệ giữa hai người này tuyệt đối không phải là quan hệ bạn bè đồng nghiệp tốt đẹp gì.

Zimiro khẽ gật đầu, hừ nhẹ một tiếng nói: "Hội trưởng Hứa, những chuyện khiến anh bất ngờ còn nhiều lắm. Lát nữa khi nhìn thấy sản phẩm mới của Thương hội chúng tôi, anh đừng có giật mình đến mức rớt cả cằm đấy."

Mọi người bên dưới không khỏi nhíu mày.

Tên Zimiro này không bàn đến những mặt khác, nhưng khí độ

có vẻ quá nhỏ nhen rồi.

Hứa Dịch xuất hiện còn đang muốn ôn chuyện cũ với hắn, hắn lại lời nào lời nấy đều ẩn chứa gai nhọn, thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Ồ? Để tôi đoán xem, sản phẩm mới mà các cậu sắp tung ra là gì nào. Ừm..." Hứa Dịch giả vờ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Được rồi, tôi đoán ra rồi. Sản phẩm mới mà các cậu sắp tung ra, hẳn là Ấm đun nước Ma thuật, tôi đoán đúng chứ?"

Mọi người đều sững sờ.

Hứa Dịch đoán mò thì cũng chẳng sao. Mọi người sẽ không coi là thật, nhưng anh lại có thể nói chính xác đến cả cái tên, điều này có phải quá khó tin rồi không?

Mọi người lại quay đầu nhìn về phía Zimiro, lại phát hiện hắn ta cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và khó tin.

Lúc này mọi người càng thêm kinh ngạc, nhìn phản ứng của Zimiro, chẳng lẽ Hứa Dịch đoán đúng rồi?

Điều này có hơi ảo diệu rồi đấy?

Mọi người không nhịn được lại nhìn về phía Hứa Dịch, phát hiện nụ cười trên mặt anh tràn đầy tự tin, dường như những gì anh nói căn bản không phải là đang đoán mò, mà là sự thật.

Nhìn thấy tình hình này, những người có đầu óc nhanh nhạy lập tức suy đoán trong lòng.

Nhìn phản ứng của hai bên, chỉ e là Hứa Dịch đã sớm biết về sản phẩm mới sắp ra mắt của Thương hội Grett, cho nên anh ta mới có thể bình tĩnh xuất hiện ở buổi họp báo sản phẩm này như vậy.

Nhưng anh ta làm sao biết được?

Zimiro cũng rất muốn hỏi câu hỏi này. Thế nhưng lúc này, hắn ta đương nhiên không thể hỏi ra trước mặt mọi người.

Tuy nhiên hắn ta không hỏi, mọi người bên dưới thấy hắn ta im lặng hồi lâu không trả lời, lại có người không nhịn được hỏi ra.

Rhein lớn tiếng hỏi: "Hội trưởng Zimiro, xin hãy cho tôi biết, sản phẩm mới mà Thương hội Grett các ngài sắp tung ra, có phải thật sự là Ấm đun nước Ma thuật mà Hội trưởng Hứa vừa mới đoán hay không?"

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Zimiro.

Zimiro ngây người nhìn Hứa Dịch một lúc, sau đó mới miễn cưỡng nở một nụ cười, hít sâu một hơi.

Hắn ta biết rất rõ, bản thân đã dày công chuẩn bị cho buổi họp báo sản phẩm này hơn nửa tháng trời, trước đó còn cố tình tạo ra nhiều hype như vậy, hơn nữa còn thu hút được sự chú ý của hầu hết mọi người ở Thành phố Bontar và một vài thành phố lân cận, chính là vì muốn tạo ra tiếng vang lớn tại buổi họp báo sản phẩm này.

Thế nhưng khi Hứa Dịch vừa mới nói ra cái tên "Ấm đun nước Ma thuật", thì hiệu quả bất ngờ và chấn động mà buổi họp báo sản phẩm này mang đến cho mọi người đã tan biến trong chớp mắt.

Nghĩ đến đây, sự căm hận của Zimiro đối với Hứa Dịch lại càng thêm sâu sắc.

Tên khốn này, tại sao mỗi lần mình dày công khổ luyện đều bị hắn ta dễ dàng phá hỏng như vậy?

Tuy nhiên hiện tại không phải lúc để bộc lộ sự căm hận với Hứa Dịch, nhìn ánh mắt của mọi người bên dưới, Zimiro chỉ có thể

ép buộc bản thân nở một nụ cười, gật đầu nói: "Hội trưởng Hứa thật sự rất quan tâm đến Thương hội chúng tôi, vậy mà có thể biết trước Thương hội chúng tôi sắp tung ra sản phẩm mới gì. Xem ra, tôi phải quay về điều tra xem là ai đã vô ý để lộ tin tức này ra ngoài."

Mọi người lại nhìn về phía Hứa Dịch.

Chương 393: Tên trộm hèn hạ (2/2)

Mặc dù Zimiro đã thừa nhận suy đoán của Hứa Dịch, nhưng ý tứ trong lời nói, rõ ràng là đang ám chỉ Hứa Dịch đánh cắp bí mật của Thương hội Grett.

Sắc mặt Hứa Dịch không hề thay đổi, nhưng cũng không phản bác, chỉ chỉ vào chiếc hộp vẫn chưa mở ra nói: "Hội trưởng Zimiro, chúng ta hãy cùng xem nhân vật chính của buổi họp báo hôm nay trước đã."

Hứa Dịch không phản bác, Zimiro tự nhiên cũng không tiện tiếp tục dây dưa, nhìn Hứa Dịch một cái thật sâu, xoay người mở hộp, từ bên trong lấy ra một vật màu bạc trắng, hình dáng giống hệt với bình nước nóng lạnh mà nhiều gia đình đang sử dụng.

Nhìn thấy hình dáng của vật này, mọi người căn bản không cần Zimiro giới thiệu, cũng lập tức hiểu rõ có lẽ Hứa Dịch vừa rồi đoán không sai.

Loại Máy móc Ma thuật kiểu mới mang tính đột phá mà Zimiro luôn miệng ca tụng, e rằng thật sự chính là Ấm đun nước Ma thuật.

Quả nhiên, sau đó Zimiro giơ vật này lên, lớn tiếng giới thiệu công dụng của nó cho mọi người.

Mặc dù hắn ta nói năng hùng hồn, nhiệt tình hừng hực, nhưng bởi vì đã bị Hứa Dịch tiết lộ tên gọi trước đó, cộng thêm công dụng của Ấm đun nước Ma thuật này chẳng qua chỉ là không cần củi lửa cũng có thể đun sôi nước, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa

đột phá nào, cho nên mọi người bên dưới nghe mà cảm thấy vô cùng nhạt nhẽo, căn bản không thể nào bị Zimiro khơi gợi lên chút hứng thú nào.

Đối với phản ứng của mọi người bên dưới, Zimiro nhìn thấy rất rõ ràng, thế nhưng hắn ta lại chẳng có cách nào.

Nếu không có sự xuất hiện của Hứa Dịch, nói không chừng hắn ta còn có thể dựa vào tài ăn nói của mình, cộng thêm tính sáng tạo của Ấm đun nước Ma thuật để nhận được sự tán thưởng của đại đa số mọi người, từ đó giành được danh tiếng lớn cho Thương hội Grett.

Nhưng Hứa Dịch sau khi xuất hiện chỉ nói vài câu, liền trực tiếp giáng đòn chí mạng vào sức ảnh hưởng mà buổi họp báo sản phẩm này tạo ra.

Nhìn thấy mọi người không hề hứng thú với màn giới thiệu về Ấm đun nước Ma thuật của mình, Zimiro cũng chỉ đành bất đắc dĩ kết thúc bài diễn thuyết dài dòng mà mình đã chuẩn bị từ lâu, đảo mắt một cái, đột nhiên hỏi Hứa Dịch bên dưới: "Hội trưởng Hứa, về Ấm đun nước Ma thuật này, anh có ý kiến gì không? Chẳng lẽ anh không cảm thấy đáng tiếc sao?"

"Đáng tiếc điều gì?" Hứa Dịch vẫn giữ nụ cười hỏi ngược lại.

Không ai chú ý, nụ cười của anh lúc này, lại thêm một tia giễu cợt, giống như đang xem một con khỉ nhảy nhót trước mặt mình.

Zimiro không phát hiện ra ẩn ý trong nụ cười của Hứa Dịch, vẫn mang theo một tia đắc ý nói: "Quy trình chế tạo Ấm đun nước Ma thuật này cũng không phức tạp, nhưng Thương hội Tân Phi của các anh lại không nghĩ ra, ngược lại để Thương hội Grett chúng tôi nghiên cứu phát triển trước. Là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi được mọi người công nhận là am hiểu nghiên cứu Máy móc Ma thuật nhất, chẳng lẽ anh không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Hứa Dịch nhún vai, khẽ thở dài nói: "Tôi thật sự rất tiếc. Nhưng đáng tiếc không phải là Thương hội Tân Phi chúng tôi không nghiên cứu phát triển ra Ấm đun nước Ma thuật trước, mà là đáng tiếc cho cậu, Zimiro à."

Zimiro và mọi người bên dưới đều sững sờ.

"Đáng tiếc cho tôi?" Zimiro khó hiểu nhìn Hứa Dịch."Tôi có gì đáng tiếc?"

"Đáng tiếc là cậu rõ ràng sở hữu tài năng Ma pháp cường đại đến Đại Pháp sư Camillo cũng phải khen ngợi, lại không chịu an tâm nghiên cứu Ma pháp cho tốt. Đáng tiếc là cậu rõ ràng cũng có rất nhiều ý tưởng đối với việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật, bản thân cũng có tài năng không tồi trong lĩnh vực này, lại không chịu bắt đầu học tập một cách nghiêm túc từ đầu cách chế tạo Máy móc Ma thuật. Đáng tiếc là cậu rõ ràng ngoại trừ tính cách có phần nóng nảy một chút ra, nhìn chung cũng coi như là một người không tệ, bây giờ lại biến thành một tên trộm hèn hạ và kẻ lừa đảo đáng xấu ngượng."

Lời nói chậm rãi nhưng rõ ràng của Hứa Dịch vang vọng khắp đại sảnh, khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Nếu như những lời phía trước còn có thể coi là Hứa Dịch thật sự đang tiếc cho tài năng mà Zimiro sở hữu, thì câu nói cuối cùng, lại rõ ràng là đang tiến hành một lời buộc tội vô cùng nghiêm khắc đối với Zimiro!

Zimiro ngẩn người, sau đó tức giận nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, anh dựa vào đâu mà nói tôi là tên trộm và kẻ lừa đảo? Nếu như anh không có bất kỳ bằng chứng nào, tôi buộc phải bày tỏ sự bất mãn mạnh mẽ đối với chuyện này, đồng thời sẽ đến Toà án Dân ý Thành phố Bontar để kiện anh vì đã vu khống tôi một cách trắng trợn!"

"Bằng chứng sao?" Hứa Dịch mỉm cười."Cậu thật sự muốn tôi lấy ra ở đây?"

Zimiro khẽ giật mình, nhìn nụ cười trên mặt Hứa Dịch, hắn ta bỗng nhiên phát hiện, bản thân dường như đã rơi vào cái bẫy do Hứa Dịch giăng sẵn.

Thế nhưng lúc này hắn ta đã không còn đường lui, chỉ có thể cứng cổ nói: "Không sai! Nếu như anh không thể đưa ra bằng chứng, tôi nhất định sẽ kiện anh vì tội vu khống tôi, tôi sẽ yêu cầu Toà án Dân ý trả lại sự công bằng cho tôi!"

"Công bằng?" Hứa Dịch cười lạnh một tiếng."Cậu căn bản không xứng đáng nói ra hai chữ này! Cậu muốn công bằng, vậy những nghiên cứu viên của Viện nghiên cứu Ma thuật Thương hội Tân Phi chúng tôi đã phải cực khổ ngày đêm nghiên cứu Ấm nước Ma thuật thì phải đi đâu để tìm kiếm sự công bằng? Những thứ mà bọn họ tốn rất nhiều thời gian và tâm huyết nghiên cứu ra, lại bị một tên trộm hèn hạ trực tiếp đánh cắp, hơn nữa hiện tại còn dám đứng trước mặt bao nhiêu người như vậy mà không hề cảm thấy xấu ngượng, công khai tuyên bố đây là thứ do chính hắn ta nghiên cứu ra! Cậu cảm thấy như vậy là công bằng sao?"

Chương 394: Chứng cứ (1/2)

Nghe những lời lẽ gay gắt của Hứa Dịch, tất cả mọi người trong đại sảnh đều vô cùng chấn động.

Ban đầu, mọi người đều cho rằng Zimiro và Hứa Dịch có chút hiềm khích, vì thế mới khiến Zimiro nhắm vào Hứa Dịch, còn Hứa Dịch cũng chẳng hề khách sáo với Zimiro. Nhưng giờ nghe Hứa Dịch nói vậy, thì ra Zimiro này lại là kẻ ăn cắp kỹ thuật do Thương hội Tân Phi nghiên cứu ra, hắn ta căn bản là một tên trộm cắp, một kẻ lừa đảo!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Hứa Dịch, sau đó đồng loạt quay sang Zimiro.

Phó tổng biên tập Rhein của Nhật báo Karma phản ứng nhanh nhất, lập tức lớn tiếng hỏi Zimiro: "Hội trưởng Zimiro, những gì Hội trưởng Hứa nói là thật sao?"

Những người khác cũng lập tức phản ứng lại, lần lượt bắt đầu lớn tiếng chất vấn Zimiro.

"Hội trưởng Zimiro, kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật này, thật sự là do ngài ăn cắp từ Thương hội Tân Phi sao?"

"Hội trưởng Zimiro, nếu đây là sự thật, vậy những Máy móc Ma thuật mà Thương hội Grett các ngài sản xuất trước đây, cũng là do ăn cắp kỹ thuật của Thương hội Tân Phi, vì thế mới có chất lượng và tính năng không khác biệt lắm so với Máy móc Ma thuật Tân Phi sao?"

"Hội trưởng Zimiro..."...

Trong lòng mọi người, hiển nhiên là tin tưởng lời nói của Hứa Dịch hơn.

Bởi vì những thành tựu mà Thương hội Tân Phi đạt được kể từ khi thành lập đến nay đều được mọi người chứng kiến.

Có thể nói, nếu không có Thương hội Tân Phi, căn bản sẽ không có sự xuất hiện của Máy móc Ma thuật.

Trải qua hơn một năm nay, trong lòng tất cả mọi người, Thương hội Tân Phi căn bản đã được gắn liền với Máy móc Ma thuật.

Điều này khiến cho tất cả mọi người, trong những vấn đề liên quan đến Máy móc Ma thuật, đều thiên về lựa chọn tin tưởng Thương hội Tân Phi, tin tưởng Hứa Dịch hơn.

Vì vậy, sau khi Hứa Dịch chỉ trích Zimiro và Thương hội Grett ăn cắp kỹ thuật của Thương hội Tân Phi, hầu như tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận điều này, lần lượt bắt đầu chất vấn Zimiro.

Zimiro mặt mày tái mét nhìn Hứa Dịch.

Hắn ta đương nhiên biết rõ, Hứa Dịch nói một câu cũng không sai, những câu hỏi của mọi người bên dưới cũng không sai chút nào.

Trước đây, Quạt Ma lực và Nồi nấu ăn Ma thuật Tự động do Thương hội Grett sản xuất sở dĩ có chất lượng và tính năng không khác biệt lắm so với Máy móc Ma thuật Tân Phi, đều là nhờ vào một phần tài liệu liên quan mà Rem đã ăn cắp được từ Viện Nghiên cứu Ma thuật, giúp cho Thương hội Grett có thể nắm được rất nhiều thông số dữ liệu vô cùng chi tiết khi sản xuất những Máy móc Ma thuật này, vì thế Máy móc Ma thuật cuối cùng sản xuất ra mới không khác biệt lắm so với Máy móc Ma thuật Tân Phi.

Còn Ấm đun nước Ma thuật mà lần này hắn ta đã dày công chuẩn bị để ra mắt, đương nhiên cũng là dựa vào những tài liệu mà Rem đã ăn cắp từ Viện Nghiên cứu Ma thuật, sau đó dựa trên một số nghiên cứu của bản thân mới có thể tạo ra được.

Có thể nói, nếu không có Rem liên tục ăn cắp các loại tài liệu nghiên cứu từ Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi, thì Thương hội Grett căn bản không thể nào chế tạo ra nổi một chiếc Máy móc Ma thuật hoàn chỉnh nào.

Nhưng hiện tại, đối mặt với lời buộc tội của Hứa Dịch và những câu hỏi của mọi người bên dưới, Zimiro sao có thể dễ dàng thừa nhận.

Hắn ta mặt mày khó coi nhìn lướt qua mọi người bên dưới, cao giọng nói: "Đây là vu khống! Đây là hành vi vu khống hèn hạ! Hội trưởng Hứa, tôi vốn tưởng anh là bạn cũ của tôi, hơn nữa còn là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, trong lĩnh vực nghiên cứu Máy móc Ma thuật nhất định sẽ có những kiến giải độc đáo của riêng mình, vì thế mới mời anh đến tham gia buổi họp báo sản phẩm của Thương hội chúng tôi, nào ngờ anh lại dám đứng trước mặt bao nhiêu người như vậy mà vu khống tôi một cách trắng trợn như thế. Anh thật sự khiến tôi rất thất vọng! Anh nói tôi là tên trộm cắp, là kẻ lừa đảo, vậy bằng chứng đâu? Anh nói nãy giờ, tôi lại chẳng thấy được bằng chứng nào cả, anh cảm thấy nói như vậy sẽ có người tin anh sao?"

"Tôi đã hỏi anh rồi, anh chắc chắn muốn tôi đưa bằng chứng ra ngay tại đây sao?" Hứa Dịch khẽ cười nói.

"Đương nhiên! Anh đã dám đứng trước mặt mọi người vu khống tôi một cách trắng trợn như thế, chẳng lẽ còn không dám đưa bằng chứng ra sao?" Zimiro gằn giọng nói."Đến đây, nếu anh có thể đưa ra bằng chứng chứng minh tôi ăn cắp kỹ thuật của Thương hội Tân Phi các anh, vậy tôi xin thề, Thương hội Grett chúng tôi sẽ đóng cửa, tôi, Zimiro từ nay về sau sẽ rút khỏi lĩnh

vực Máy móc Ma thuật, từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt anh, Hứa Dịch nữa!"

Hứa Dịch có chút buồn cười nhìn Zimiro: "Đóng cửa Thương hội Grett? Rút khỏi lĩnh vực Máy móc Ma thuật? Zimiro, anh coi trọng bản thân quá đấy. Được rồi, không nói chuyện này nữa, anh muốn bằng chứng phải không? Được, tôi sẽ cho anh bằng chứng. Nào, mời anh cầm chắc Ấm đun nước Ma thuật trong tay, đừng làm rơi vỡ. Để tôi nói cho anh biết, thật ra về Ấm đun nước Ma thuật này, e rằng anh còn rất nhiều điều chưa biết."

"Ví dụ như, dung tích tối đa của Ấm đun nước Ma thuật này là một lít, cũng chính là tối đa chỉ có thể chứa một kilogram nước. Đừng vội phản bác, tôi biết anh muốn nói Ấm đun nước Ma thuật trong tay anh thật ra có thể chứa được hơn một kilogram nước, nhưng anh chắc chắn không biết, cái lưới lọc ở trên đỉnh Ấm đun nước Ma thuật dùng để làm gì. Nói cho anh biết, nếu như đổ nước vào Ấm đun nước Ma thuật, đợi đến khi mực nước ngang bằng với lưới lọc này, vậy thì lượng nước bên trong chính xác là một kilogram. Ngoài tác dụng này ra, lưới lọc này còn có thể ngăn nước sôi bắn ra ngoài từ Ấm đun nước Ma thuật một cách hiệu quả, còn có thể lọc một phần tạp chất, có tác dụng làm sạch nguồn nước."

"Ngoài lưới lọc ra, tôi nghĩ mọi người đều đã chú ý rồi, vòi của Ấm đun nước Ma thuật trong tay Hội trưởng Zimiro cũng giống như ấm nước truyền thống, đều khá dài. Nhưng trên thực tế, trong thiết kế ban đầu của Thương hội Tân Phi chúng tôi, vòi này chỉ cần thiết kế một cái lỗ nhỏ trên đỉnh Ấm đun nước Ma thuật là được, không cần thiết kế một cái vòi dài ảnh hưởng đến thẩm mỹ tổng thể như vậy. Tôi nghĩ mọi người đều biết, Thương hội Tân Phi chúng tôi rất coi trọng vẻ ngoài của sản phẩm. Khẩu hiệu của chúng tôi chính là vừa phải cho bạn sản phẩm dễ sử dụng, vừa phải cho bạn sản phẩm đẹp mắt."

Chương 395: Chứng cứ (2/2)

"Ngoài ra, chúng ta hãy nói đến thiết kế nắp ấm. Mọi người có thể thấy, nắp ấm này thật ra là hình bán nguyệt, tại sao lại thiết kế như vậy? Thật ra là bởi vì..."...

Theo từng chút một Hứa Dịch chỉ ra đặc điểm của Ấm đun nước Ma thuật trong tay Zimiro, đồng thời phân tích từng điểm một, sắc mặt Zimiro càng ngày càng khó coi.

Còn biểu cảm trên mặt những người xung quanh lại dần dần chuyển từ nghi ngờ sang chắc chắn.

Sự phân tích của Hứa Dịch về Ấm đun nước Ma thuật này vô cùng chính xác, hơn nữa rất logic, kết hợp với hàng loạt thông số kỹ thuật chính xác mà anh tùy ý nói ra, khiến cho tất cả mọi người đều hoàn toàn tin tưởng, sự hiểu biết của anh đối với Ấm đun nước Ma thuật này là cực kỳ sâu sắc, vượt xa so với những gì Zimiro vừa giới thiệu về Ấm đun nước Ma thuật này.

Nghe Hứa Dịch từng bước phân tích, tất cả mọi người đều dần dần tin chắc, e rằng Ấm đun nước Ma thuật này thật sự là do Thương hội Tân Phi nghiên cứu ra, còn Thương hội Grett và Zimiro căn bản là ăn cắp kỹ thuật của Thương hội Tân Phi, sau đó mới nhanh chóng chế tạo ra.

Nói liên tục hơn mười phút, Hứa Dịch mới dừng lại. Dừng một chút, anh mỉm cười nhìn Zimiro mặt mày tái mét trên sân khấu: "Hội trưởng Zimiro, anh cảm thấy bằng chứng tôi đưa ra đã đủ chưa?"

Zimiro đảo mắt, nhưng vẫn cứng miệng nói: "Đây sao có thể coi là bằng chứng? Anh bất quá chỉ nói một số đặc điểm của Ấm

đun nước Ma thuật thôi. Sao có thể chứng minh là tôi ăn cắp kỹ thuật từ Thương hội Tân Phi các anh? Nói như tôi, đây chắc chắn là do Thương hội Tân Phi các anh mua chuộc trước nghiên cứu viên của Thương hội chúng tôi, từ chỗ bọn họ biết được thông số kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật, bây giờ lại quay sang cắn ngược, nói chúng tôi ăn cắp kỹ thuật của Thương hội Tân Phi các anh. Hội trưởng Hứa, trước đây tôi thật sự không nhìn ra, thì ra anh lại là kẻ tiểu nhân hèn hạ như vậy!"

Nghe Zimiro nói vậy, tuy rằng cơ bản không ai bên dưới tin tưởng, nhưng vẫn không nhịn được đồng loạt nhìn về phía Hứa Dịch, muốn xem anh phản bác thế nào.

"Sao? Anh vẫn không chịu thừa nhận sao?" Hứa Dịch mỉm cười, lắc đầu, chỉ vào Ấm đun nước Ma thuật trong tay Zimiro: "Được rồi, tôi cho anh một bằng chứng cuối cùng, để anh hoàn toàn chết tâm. Zimiro, bản thân anh cũng là Ma pháp sư, chắc hẳn có thể không cần Tinh thể Ma lực cũng có thể kích hoạt Ma pháp trận ở đáy Ấm đun nước Ma thuật này phải không?"

Zimiro ngây người gật đầu.

"Vậy thì tốt, mời anh giơ Ấm đun nước Ma thuật lên, hướng mặt trước của nó về phía mọi người, sau đó dùng Ma lực kích hoạt Ma pháp trận." Hứa Dịch nói.

"Không cần đổ nước vào sao?" Zimiro không nhịn được hỏi.

"Không cần."

Zimiro nhíu mày, trong lòng khó hiểu, nhưng vẫn làm theo lời Hứa Dịch, rót Ma lực vào Ấm đun nước Ma thuật.

Ma pháp trận ở đáy Ấm đun nước Ma thuật lập tức được kích hoạt. Chốc lát sau, đáy Ấm đun nước Ma thuật liền bị nhiệt độ cao do Ma pháp trận tạo ra làm cho nóng lên.

Cứ như vậy đợi khoảng hai phút, Ấm đun nước Ma thuật vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, Zimiro không nhịn được lên tiếng: "Hội trưởng Hứa, bằng chứng anh nói đâu?"

Hứa Dịch mỉm cười nói: "Kiên nhẫn thêm chút nữa, khoảng ba phút nữa là được."

Mọi người chỉ có thể tiếp tục nhìn chằm chằm vào Ấm đun nước Ma thuật, kiên nhẫn chờ đợi. Ba phút sau. Bên trong Ấm đun nước Ma thuật vì nhiệt độ cao ở đáy thậm chí đã truyền ra mùi khét nhẹ, đúng lúc mọi người nhịn không được muốn hỏi lại Hứa Dịch, lại đột nhiên nghe thấy Ấm đun nước Ma thuật phát ra "cạch" một tiếng vang nhỏ, sau đó mọi người liền phát hiện, ánh sáng đỏ ở cửa sổ nhỏ đại diện cho Ấm đun nước Ma thuật đang nóng lên đã biến mất. Điều này có nghĩa là Ma pháp trận ở trên đế đã ngừng hoạt động.

Zimiro thôi thúc Ma lực vài lần, lại cảm thấy Ma pháp trận ở đáy Ấm đun nước Ma thuật không có chút phản ứng nào, liền lạnh lùng nhìn Hứa Dịch nói: "Hội trưởng Hứa, ngươi đây là muốn nói cho ta biết, Ấm đun nước Ma thuật mà Thương hội Grett chúng ta nghiên cứu ra có khuyết điểm về tính năng sao?"

"Không, hoàn toàn ngược lại. Ma pháp trận ở đáy Ấm đun nước Ma thuật trong trường hợp này ngừng hoạt động, kỳ thật là một loại biện pháp bảo vệ." Hứa Dịch đáp."Bởi vì đáy Ấm đun nước Ma thuật là nơi Ma pháp trận hệ Hỏa luôn luôn tác dụng, nếu như trong ấm không có chút nước nào, còn như vậy để trống mà khởi động Ma pháp trận, thời gian lâu, Ấm đun nước Ma thuật sẽ bị nhiệt độ cao làm cho hư hỏng. Có thiết kế này, nếu như bên trong Ấm đun nước Ma thuật không có nước lại vẫn bất cẩn bị khởi động, có thể ngăn cản nó bị hư hỏng do quá nhiệt."

Mọi người xung quanh bừng tỉnh đại ngộ, nhịn không được lần lượt khen ngợi thiết kế này thật sự rất chu đáo.

Rhein nhịn không được nói: "Phong cách thiết kế này khiến ta nhớ tới những Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi trước đây đã cho ra mắt, trên những Máy móc Ma thuật đó, cũng đều có những thiết kế chu đáo và hữu ích như thế này mà người dùng căn bản không nghĩ tới."

Lời này tuy rằng không nói rõ, nhưng lại rõ ràng là đang khẳng định lời buộc tội của Hứa Dịch đối với Zimiro.

Zimiro nhịn không được sắc mặt càng thêm khó coi, hướng Hứa Dịch nói: "Hội trưởng Hứa, đây quả thật là thiết kế chu đáo của Ấm đun nước Ma thuật chúng ta, ngươi nếu đã mua chuộc nghiên cứu viên của Thương hội chúng ta, biết được điểm này cũng không có gì lạ. Nhưng thứ này, làm sao có thể làm bằng chứng chứng minh lời ngươi nói?"

"Vẫn không chịu chết tâm sao?" Hứa Dịch khẽ cười."Vậy thì tốt, ngươi bây giờ hãy lật ngang Ấm đun nước Ma thuật này lại, để đáy ấm hướng về phía mọi người, để mọi người cùng xem."

Zimiro khó hiểu, nhưng vẫn làm theo lời Hứa Dịch, lật ngang Ấm đun nước Ma thuật, để đáy ấm hướng về phía mọi người bên dưới, chính hắn cũng cúi đầu nhìn.

Trên đáy Ấm đun nước Ma thuật, Ma pháp trận tuy rằng đã ngừng hoạt động, nhưng vẫn lưu lại một đường vân đỏ, kết hợp lại với nhau, tạo thành một đồ án mà mọi người đều vô cùng quen thuộc.

Nửa cánh chim, ý chỉ Tân Phi.

Chương 396: Cái kết của Rem và Zimiro (1/2)

Những sự việc xảy ra tại buổi họp báo sản phẩm của Thương hội Grett nhanh chóng được các tờ báo lớn nhỏ tranh nhau đưa tin, lan truyền khắp Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Gần như chỉ sau một đêm, Thương hội Grett đã trở thành con chuột chạy qua đường, bị người người nhà nhà hô hào đả đảo.

Các loại Máy móc Ma thuật mà Thương hội Grett sản xuất trước đó cũng ngay lập tức mất hoàn toàn doanh số, thậm chí còn trở thành thứ mà mọi người đều tránh xa như tránh dịch bệnh.

Tất nhiên, doanh số bán hàng gì đó đối với Thương hội Grett lúc này đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì ngay sau buổi họp báo sản phẩm, Thương hội Grett đã lập tức tuyên bố đóng cửa, còn Hội trưởng Zimiro cũng bỗng nhiên biến mất tăm, không ai biết hắn ta đã đi đâu.

Trong mắt mọi người, Zimiro và Thương hội Grett do hắn ta thành lập đã trở thành những tên trộm cắp và kẻ lừa đảo đáng xấu hổ, không bao giờ có thể ngóc đầu lên được nữa.

Hơn nữa, liên hệ với những hành động của Thương hội Grett và Zimiro trong suốt một tháng qua, mọi người càng cảm thấy giống như đang xem một gánh xiếc, vô cùng lố bịch.

Nghĩ đến việc Thương hội Grett trước đây dám mạnh miệng hô hào khẩu hiệu vượt qua Thương hội Tân Phi, tất cả mọi người đều không khỏi cười nhạo.

Sau sự việc lần này, vị thế của Thương hội Tân Phi trong lòng mọi người lại càng thêm vững chắc.

Giờ đây, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng, Thương hội Tân Phi có thể còn chưa đủ lớn mạnh, chưa được coi là Thương hội lớn nhất Thành phố Bontar, cũng không được coi là Thương hội hàng đầu có ảnh hưởng lớn trong Vương quốc Lanpari, nhưng trong lĩnh vực Máy móc Ma thuật, tuyệt đối không có bất kỳ Thương hội nào có thể sánh bằng, cũng không có bất kỳ ai, bất kỳ Thương hội nào có thể cạnh tranh với Thương hội Tân Phi trong lĩnh vực này.

Mà Máy móc Ma thuật Tân Phi cũng được mọi người càng thêm coi trọng.

Sau sự việc lần này, doanh số bán các loại Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi ngay lập tức tăng vọt, thậm chí rõ ràng đã sắp đến cuối tháng Tám, mùa hè sắp kết thúc, doanh số bán Quạt Ma lực, Điều hòa Ma lực, Tủ lạnh Ma thuật... những loại Máy móc Ma thuật chủ yếu được sử dụng vào mùa hè của Tân Phi cũng bất ngờ tăng mạnh trở lại, doanh số một lần nữa đạt đến đỉnh cao mới.

Cuối cùng, khi tổng kết vào cuối tháng, Hứa Dịch kinh ngạc phát hiện, doanh số bán tất cả các loại Cỗ máy Ma lực của Thương hội Tân Phi trong tháng này không những không giảm so với tháng Bảy mà còn tăng lên một chút.

Đây quả thực là một niềm vui bất ngờ.

Ban đầu, Hứa Dịch ứng phó với sự việc lần này, mục đích chỉ là muốn tìm ra kẻ đứng sau giật dây Zimiro, sau đó thông qua kế hoạch lần này khiến đối phương phải chịu tổn thất, coi như là một lời cảnh cáo đối phương. Anh hoàn toàn không ngờ tới những lợi ích mà bản thân Thương hội Tân Phi nhận được từ sự việc lần này.

Hiện tại, không những kế hoạch ban đầu đã được thực hiện thành công, Zimiro phải nhận lấy hình phạt thích đáng, những kẻ đứng sau hắn ta cũng phải gánh chịu tổn thất nặng nề do đã đầu tư rất nhiều vào Thương hội Grett, mà bản thân Thương hội Tân Phi cũng được hưởng lợi, thật sự là ném một hòn đá trúng hai con chim.

Vì vậy, tâm trạng của Hứa Dịch trong khoảng thời gian này rất tốt.

Chỉ có điều, khi nhìn thấy vẻ mặt không chút cảm xúc của Vina, tâm trạng tốt đẹp của anh cũng không thể nào duy trì được nữa.

Hứa Dịch nhìn thẳng vào mắt Vina, không hề né tránh ánh mắt của cô, hai người nhìn nhau một lúc lâu. Cuối cùng anh thở dài một tiếng, chậm rãi nhưng kiên định lắc đầu: "Không được. Vina, anh không thể đồng ý với em được. Lần này Rem đã phạm sai lầm quá lớn, nếu như anh vì lời cầu xin của em mà tha thứ cho cậu ta, vậy thì làm sao anh có thể ăn nói với những nghiên cứu viên khác trong Viện nghiên cứu? Làm sao anh có thể ăn nói với những nhân viên khác của Thương hội Tân Phi? Nói thẳng ra, anh không muốn tha thứ cho cậu ta."

Đối với câu trả lời của Hứa Dịch, Vina dường như có chút bất ngờ, nhướng mày một cái, sau đó sắc mặt lại trở nên bình tĩnh nói: "Tại sao? Em nghe Evita nói, sự việc lần này thật ra là anh đã thông đồng với cô ấy diễn trò cho Rem xem, có phải không? Nếu không phải như vậy, Rem không thể nào dễ dàng lấy được nhiều tài liệu nghiên cứu từ Viện nghiên cứu như vậy. Nói một cách nghiêm túc, thật ra là do anh dung túng cậu ta mới khiến cậu ta phạm phải sai lầm lớn như vậy."

"Không. Em sai rồi." Hứa Dịch lắc đầu."Tuy rằng sau đó quả thật là anh và Evita cố ý diễn trò cho cậu ta xem, nhưng Vina, nếu bản thân Rem không có ý đồ này, thì chúng ta có diễn hay đến đâu

cũng vô dụng. Hơn nữa, theo như lời kể của Zimiro, ban đầu khi Rem muốn gia nhập Thương hội Tân Phi chúng ta, cậu ta đã không có ý tốt rồi. Nếu anh không vô tình phát hiện ra vấn đề của cậu ta, lần này Thương hội chúng ta thật sự sẽ phải gánh chịu tổn thất nặng nề."

Vina im lặng, trong phòng nhất thời chìm vào yên tĩnh.

Nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Vina, Hứa Dịch không nhịn được thở dài nói: "Vina, em đã chia tay với Rem rồi, tại sao còn phải bận tâm đến cậu ta như vậy? Trước giờ em chưa từng cầu xin ai bao giờ, nhưng bây giờ lại vì cậu ta mà hai lần hạ mình cầu xin anh, chẳng lẽ đến lúc này rồi, em vẫn cảm thấy cậu ta xứng đáng để em phải hy sinh vì cậu ta như vậy sao?"

Vẻ mặt Vina cuối cùng cũng không thể giữ được bình tĩnh, hiện lên một tia ảm đạm, khẽ nói: "Dù sao cậu ấy cũng từng là người thân thiết nhất với em, em... rất khó có thể hoàn toàn bỏ mặc cậu ấy."

Hứa Dịch cười khổ trong lòng, thầm nghĩ quả nhiên những người càng có vẻ ngoài lạnh lùng như Vina, thì nội tâm lại càng nồng nhiệt.

Rõ ràng là bản thân Vina cảm thấy tính cách của Rem không còn phù hợp với mình nữa nên mới chủ động lựa chọn chia tay, nhưng bây giờ vẫn vì Rem mà hạ thấp cái tôi của mình trước mặt Hứa Dịch.

Tuy rằng Hứa Dịch rất khâm phục tinh thần này của Vina, nhưng cũng không có nghĩa là anh tán thành việc làm này.

"Xin lỗi, Vina, chuyện này anh vẫn không thể đồng ý với em được. Rem đã làm sai, cậu ta phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Cậu ta đã là người trưởng thành rồi, không thể giống như trẻ con, có thể tùy tiện phạm sai lầm được." Hứa Dịch nghiêm

mặt nói.

Vina lần nữa nhìn về phía Hứa Dịch, Hứa Dịch cũng không né tránh, nhìn thẳng vào mắt cô.

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Hứa Dịch, Vina biết rõ suy nghĩ của anh sẽ không thay đổi, chỉ có thể cụp mắt xuống, khẽ gật đầu.

"Vâng, em hiểu rồi."

Thấy Vina sắp rời khỏi phòng, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, khẽ thở dài, lên tiếng gọi Vina lại.

"Vina, chuyện khác anh không thể đồng ý với em, nhưng anh có thể hứa với em một chuyện, anh sẽ giữ lại danh dự cơ bản cho Rem."

Chương 397: Cái kết của Rem và Zimiro (2/2)

Đôi mắt vốn dĩ tĩnh lặng như nước của Vina bỗng nhiên sáng lên, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra một nụ cười, sau đó trịnh trọng hành lễ với Hứa Dịch.

"Hội trưởng, cảm ơn ngài."

Đây là lần đầu tiên Vina dùng ngữ khí cung kính như vậy để xưng hô với Hứa Dịch.

Hứa Dịch khoát tay, Vina lúc này mới xoay người rời đi.

Nhìn cánh cửa lớn đóng chặt, Hứa Dịch không nhịn được lại thở dài một tiếng.

Do hoạt động thương mại ở Lục địa Saines kém phát triển hơn rất nhiều so với Trái đất, vì vậy trên thực tế, cho dù là quốc gia nào trên Lục địa Saines cũng không có một bộ luật hoàn chỉnh liên quan đến thương mại.

Bởi vậy, cho dù Hứa Dịch đã vạch trần hành vi đáng xấu hổ của Rem và Zimiro, đồng thời cũng đưa ra bằng chứng xác thực, nhưng lại không có luật pháp nào làm căn cứ để trừng phạt hai người bọn họ một cách thích đáng.

Mặc dù theo quy định của Vương quốc Lanpari hay toàn bộ Lục địa Saines, nếu như ăn cắp bí mật thương mại của Thương hội khác, nhất định sẽ phải gánh chịu sự trả thù từ Thương hội bị đánh cắp bí mật, nhưng Hứa Dịch không có ý định làm như vậy, bởi vì anh cảm thấy việc nhắm vào Rem và Zimiro là hoàn toàn vô

nghĩa.

Trong mắt Hứa Dịch, trừng phạt hai người bọn họ chỉ là chuyện nhỏ, việc thiết lập các luật lệ và quy định liên quan mới là chuyện lớn.

Vì vậy, sau khi bàn bạc kỹ lưỡng với Bá tước Satsuma, Bá tước Satsuma đã trực tiếp bắt Rem và Zimiro, đưa đến Cơ quan Quản lý Thương mại Vương quốc ở Thành Anweimar.

Theo quy định của Cơ quan Quản lý Thương mại, hai người bọn họ sẽ bị cấm tham gia vào bất kỳ Thương hội nào trong vòng mười năm, đồng thời không được phép thực hiện bất kỳ hoạt động thương mại nào vượt quá một khoản tiền nhất định.

Đồng thời, do thân phận Ma pháp sư của hai người, bọn họ cũng phải chịu sự trừng phạt từ Hiệp hội Pháp sư.

Hiệp hội Pháp sư không những tước bỏ tư cách Ma pháp sư được công hội công nhận của hai người, mà còn cấm hai người tham gia kỳ thi sát hạch tư cách của Hiệp hội Pháp sư trong vòng hai mươi năm.

Nói một cách đơn giản, từ nay về sau, bọn họ không còn được coi là Ma pháp sư chính thức do Hiệp hội Pháp sư công nhận nữa.

Tuy rằng hình phạt từ Cơ quan Quản lý Thương mại và Hiệp hội Pháp sư là một đòn giáng mạnh vào hai người bọn họ, tương đương với việc trực tiếp tước đoạt thân phận và địa vị ban đầu của bọn họ, đồng thời khiến cho cuộc sống sau này của bọn họ bị ảnh hưởng rất lớn, nhưng Hứa Dịch vẫn chưa hài lòng với kết quả này.

Bởi vì nếu như dựa theo quy định của luật pháp thương mại trên Trái đất, hành vi của hai người bọn họ đã cấu thành tội danh gián điệp thương mại, hơn nữa mức độ đủ để cấu thành truy cứu

trách nhiệm hình sự, bị bắt vào tù.

Chỉ có điều, trong Vương quốc Lanpari không có quy định pháp luật này, vì vậy Hứa Dịch chỉ có thể dựa theo điều khoản bảo mật đã ký kết với Rem trước đây để tiến hành trừng phạt bổ sung đối với hắn ta. Hình phạt bổ sung này vô cùng nghiêm khắc, theo quy định trên hợp đồng, Rem phải trả một khoản tiền bồi thường khổng lồ cho việc bán bí mật của Thương hội Tân Phi, đồng thời vĩnh viễn không được tham gia vào bất kỳ ngành nghề nào liên quan đến Máy móc Ma thuật.

Điều khoản thứ hai tạm thời không ảnh hưởng nhiều đến Rem, nhưng khoản tiền bồi thường khổng lồ thì Rem không thể nào gánh nổi, bởi vì số tiền này lên tới năm vạn đồng vàng, trong khi mỗi tháng lương của Rem tối đa cũng chỉ có ba mươi đồng vàng. Cho dù có làm việc cả đời, Rem cũng không trả nổi số tiền này.

Mà đối với điểm này, luật pháp Vương quốc lại có một quy định liên quan.

Nếu như khoản nợ mà con nợ ký kết quá cao, vượt quá một trăm lần tổng thu nhập của con nợ trong năm trước đó, thì chứng tỏ con nợ không có khả năng trả nợ.

Đối với việc con nợ không có khả năng trả nợ, luật pháp Vương quốc quy định, nếu như trong vòng một năm, con nợ không thể chứng minh bản thân có khả năng trả nợ, thì sau một năm, toàn bộ tài sản của con nợ sẽ bị tịch thu để trả nợ.

Nếu như sau khi đã tịch thu toàn bộ tài sản, con nợ vẫn không thể trả hết nợ, thì theo quy định của luật pháp Vương quốc, con nợ chỉ có thể dùng chính bản thân mình để trả nợ, tức là sẽ bị phán quyết trở thành nô lệ của chủ nợ.

Mà một năm qua, Rem căn bản không có thu nhập ổn định, cho dù tính cả, e rằng cũng không quá ba trăm đồng vàng.

Một trăm lần cũng chỉ có ba vạn đồng vàng, so với năm vạn đồng vàng tiền bồi thường theo quy định thì vẫn còn thiếu hai vạn.

Gia cảnh của Rem không tốt, cho nên cho dù có đem bán hết tài sản của hắn ta đi, thì một năm sau cũng không thể thoát khỏi tình trạng không có khả năng trả nợ.

Nói cách khác, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, một năm sau, Rem sẽ bị luật pháp Vương quốc phán quyết trở thành nô lệ của Hứa Dịch!

Đối với Rem, một Ma pháp sư từng có thân phận và địa vị, đây quả thực là một sự sỉ nhục không thể chấp nhận được.

Cho nên, mặc dù Vina đã chia tay với hắn ta, nhưng vẫn không nhịn được mà đến cầu xin Hứa Dịch.

Đương nhiên Hứa Dịch không muốn dễ dàng bỏ qua cho Rem như vậy, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, anh vẫn đồng ý với Vina sẽ giữ lại danh dự cuối cùng cho Rem.

Còn về việc giữ lại như thế nào, thì phải xem Hứa Dịch lựa chọn ra sao.

So với Rem, kỳ thực Hứa Dịch càng muốn trừng phạt Zimiro nghiêm khắc hơn.

Tuy Rem đáng ghét, nhưng nếu như không phải Zimiro ở giữa xúi giục, e rằng hắn ta cũng sẽ không đi nhầm đường, cho nên nói một cách nghiêm khắc, Zimiro mới là kẻ chủ mưu, đáng lẽ phải bị trừng phạt nghiêm khắc hơn Rem.

Nhưng Zimiro và Hứa Dịch lại không có bất kỳ hợp đồng nào, mà dựa theo luật pháp Vương quốc cũng không thể trừng phạt hắn ta.

Hình phạt mà hắn ta phải nhận, cũng chỉ là hình phạt từ Cơ

quan Quản lý Thương mại và Hiệp hội Pháp sư.

So với Rem, thậm chí có khả năng trở thành nô lệ, thì hình phạt công khai mà Zimiro phải nhận quả thực không đáng kể.

Tất nhiên, đây chỉ là hình phạt công khai thôi.

Trên thực tế, trên đường áp giải Zimiro đến Thành Anweimar, hắn ta đã bị Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc lấy danh nghĩa điều động khẩn cấp, sau đó áp giải đến chiến trường phía Bắc của Vương quốc.

Mặc dù không đến mức trực tiếp ném hắn ta ra chiến trường để chết một cách không rõ nguyên nhân, nhưng Tử tước Leslie trong thư trả lời Hứa Dịch có nói rõ, vị Ma pháp sư Zimiro tôn quý kia nhất định sẽ được các binh sĩ tinh nhuệ trong Quân đoàn Bắc Trấn "nhiệt liệt chào đón".

Không cần đến nửa năm, cái mông trắng nõn nà của vị Ma pháp sư kia nhất định sẽ trở nên hoàn toàn biến dạng.

Chương 398: Bán kỹ thuật (1/2)

Có lẽ đối với rất nhiều người dân Thành phố Bontar và các thành phố lân cận, sự việc của Thương hội Grett rất nghiêm trọng, tạo ra hậu quả cũng rất nghiêm trọng, nhưng trong mắt Hứa Dịch, anh thật sự không đặt chuyện này quá nặng nề trong lòng.

Trong quá trình phát triển của Thương hội Tân Phi, chắc chắn sẽ phải đối mặt với đủ loại vấn đề, xuất hiện loại tiểu nhân như vậy muốn hãm hại Thương hội Tân Phi, cũng sớm nằm trong dự liệu của Hứa Dịch, căn bản không đáng để lãng phí tâm tư vì nó.

Đối với Hứa Dịch mà nói, so với lý tưởng và mục tiêu cuối cùng trong lòng, bất kỳ vấn đề nào gặp phải trong quá trình thực hiện lý tưởng và mục tiêu đó cũng chỉ như một hòn đá trên đường, gặp phải, thì dời nó sang một bên rồi tiếp tục tiến về phía trước, quan trọng nhất là đừng để nó làm chậm bước tiến của mình.

Vì vậy, sự việc của Thương hội Grett vừa mới hạ màn, Hứa Dịch đã có động thái mới.

Đầu tháng Chín, Thương hội Tân Phi lại tổ chức một buổi họp báo.

Nhưng không phải là họp báo sản phẩm, mà là họp báo thông cáo.

Các phóng viên của các tờ báo lớn nhận được thư mời của Thương hội Tân Phi đều rất nghi hoặc.

Họp báo sản phẩm thì ai cũng quen thuộc, nhưng họp báo

thông cáo là cái gì? Là công bố tin tức sao?

Nhưng tin tức loại này, chẳng phải nên là do các tờ báo tự mình khai thác và đưa tin sao? Còn cần Thương hội Tân Phi công bố hay sao?

Các phóng viên mang theo nghi ngờ lần lượt đến địa điểm họp báo thông cáo mà Thương hội Tân Phi đã chỉ định, phát hiện so với họp báo sản phẩm, địa điểm họp báo thông cáo lần này trước tiên là nhỏ hơn rất nhiều, khán giả có mặt ngoài các phóng viên của các tờ báo lớn ra, không giống như họp báo sản phẩm còn có rất nhiều người dân bình thường đến xem náo nhiệt.

Nhìn thấy tình hình này, các phóng viên lập tức hiểu rõ, xem ra tin tức mà Thương hội Tân Phi sắp công bố thật sự là một tin tức lớn, không phải sao, ngay cả khán giả cũng chỉ chọn các phóng viên mà thôi.

Còn tin tức này rốt cuộc có lớn hay không, vậy thì chỉ có thể chờ xem.

Không lâu sau, Hứa Dịch dẫn theo hai trợ lý đến hiện trường, trực tiếp ngồi xuống trên khán đài.

Vừa mới ngồi xuống, một phóng viên ở phía dưới đã giơ tay đặt câu hỏi: "Hội trưởng Hứa, có thể hỏi một chút, Thương hội Tân Phi các ngài muốn công bố tin tức gì vậy?"

Các phóng viên khác đồng loạt trừng mắt nhìn anh ta.

Nào có ai vừa đến đã đi thẳng vào chủ đề như vậy? Biết quy tắc không?

Hứa Dịch mỉm cười, lắc đầu đáp: "Trước khi công bố tin tức, xin hãy để tôi nói với mọi người một chuyện. Chuyện này, kỳ thật có liên quan đến Thương hội Grett..."

Trước mặt đông đảo phóng viên, Hứa Dịch kể lại sơ lược sự việc của Thương hội Grett.

Đối với chuyện này, kỳ thật hiện tại cho dù là người dân Thành phố Bontar hay là các thành phố lân cận đều rất hiểu rõ, các phóng viên của các tờ báo lớn này tự nhiên càng thêm rõ ràng.

Nhưng lúc này nghe chính miệng Hứa Dịch - người trong cuộc kể lại chuyện này, lại là một góc độ khác, vẫn khiến mọi người nghe say sưa ngon lành, thỉnh thoảng còn có thể nghe ra một số ý tứ khác trong lời nói của Hứa Dịch.

"... Kỳ thật tôi đã nói từ rất lâu rồi, tôi và Thương hội Tân Phi đều rất hoan nghênh các Thương hội khác cũng gia nhập vào ngành Máy móc Ma thuật, cùng nhau với Thương hội Tân Phi nghiên cứu chế tạo Máy móc Ma thuật. Bởi vì chỉ có như vậy, ngành này mới có thể thật sự phát triển lớn mạnh." Hứa Dịch đột nhiên chuyển chủ đề."Nhưng rất kỳ quái, tôi đã nói với rất nhiều người lời này, nhưng người tin tưởng lại rất ít, thậm chí còn xuất hiện trường hợp của Thương hội Grett, muốn trực tiếp ăn cắp kỹ thuật của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Đối với chuyện này, tôi thật sự cảm thấy rất đáng tiếc, cũng rất bất đắc dĩ. Kỳ thật, muốn có được kỹ thuật của Thương hội Tân Phi chúng tôi cũng không phải là chuyện gì khó, tại sao nhất định phải dùng cách ăn cắp như vậy?"

Nghe đến đây, các phóng viên ở phía dưới đều sững sờ.

Lời này của Hứa Dịch có phải nói quá khoa trương rồi không?

Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi kiếm tiền như vậy, còn có Thương hội nào không muốn có được kỹ thuật của Thương hội Tân Phi, từ đó cũng có được năng lực tự mình sản xuất Máy móc Ma thuật, dựa vào đó kiếm bộn tiền.

Nhưng cho đến nay, vẫn chưa có Thương hội nào có được kỹ

thuật của Thương hội Tân Phi.

Chuyện này ngoài việc bản thân Thương hội Tân Phi giữ bí mật không để lộ ra ngoài, chẳng lẽ còn có nguyên nhân nào khác?

"Hội trưởng Hứa, nếu như không phải ăn cắp, vậy phải làm thế nào mới có thể có được kỹ thuật của Thương hội Tân Phi các ngài?" Một phóng viên cao giọng hỏi.

Hứa Dịch mỉm cười: "Ngoài những thủ đoạn đáng xấu hổ như ăn cắp, cướp đoạt ra, chúng ta muốn có được thứ mình muốn, phương pháp thường dùng nhất là gì?"

Các phóng viên nhìn nhau.

Vấn đề này thật sự có chút chung chung, các phóng viên có mặt tuy rằng đều là người thông minh nhanh nhạy, nhưng nhất thời cũng không ai có thể trả lời được.

Chỉ có một nữ phóng viên trông rất trẻ, nhìn giống như vừa mới vào tòa soạn, giơ tay cao giọng đáp: "Tôi biết. Dùng tiền mua!"

Các phóng viên khác đồng loạt nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

Nói nhảm, ai chẳng biết phương pháp thường dùng nhất là mua, nhưng bạn muốn mua cũng phải Thương hội Tân Phi bằng lòng bán a.

Nếu như Thương hội Tân Phi đồng ý bán kỹ thuật độc quyền về Máy móc Ma thuật của mình, vậy có thể khẳng định, nhất định sẽ có một đống Thương hội tranh nhau chen lấn muốn mua cho bằng được.

Nhưng, nằm ngoài dự đoán của các phóng viên, đối với câu trả lời của nữ phóng viên trẻ tuổi này, Hứa Dịch lại gật đầu nhẹ, cười nói: "Không sai, chính là mua."

Các phóng viên phía dưới lập tức kinh ngạc, một phóng viên của Nhật báo Saltan lập tức hỏi: "Hội trưởng Hứa, ngài nói thật sao? Thương hội Tân Phi các ngài thật sự định bán kỹ thuật về Máy móc Ma thuật sao?"

Chương 399: Bán kỹ thuật (2/2)

"Tại sao không?" Hứa Dịch xòe tay, nhún vai, vẻ mặt thản nhiên nói: "Đã có người muốn, vậy tại sao chúng tôi lại không muốn bán? Trên thực tế, hôm nay tôi đặc biệt tổ chức họp báo thông cáo này, chính là muốn nói cho mọi người biết một tin tức, Thương hội Tân Phi chúng tôi, dự định bán ra một phần kỹ thuật về Máy móc Ma thuật trong tay."

Hứa Dịch vừa dứt lời, phía dưới lập tức một mảnh xôn xao, tất cả phóng viên trong nháy mắt trở nên kích động.

Nếu như Hứa Dịch không phải đang nói đùa, vậy thì tin tức này tuyệt đối là tin tức lớn nhất trong thời gian gần đây!

Thương hội Tân Phi vậy mà muốn bán kỹ thuật Máy móc Ma thuật!

Chẳng lẽ điều này có nghĩa là, sau này ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận, thậm chí toàn bộ Vương quốc Lanpari, sẽ xuất hiện thêm nhiều Thương hội có thể sản xuất ra Máy móc Ma thuật không khác gì mấy so với Cỗ máy Ma thuật hiệu Tân Phi?

Nếu như là vậy, vậy e rằng thật sự giống như Hứa Dịch nói, Máy móc Ma thuật sẽ nhanh chóng được phổ biến rộng rãi trong toàn bộ Vương quốc, để cho mọi người dân trong Vương quốc đều được trải nghiệm sự thoải mái và tiện lợi mà Máy móc Ma thuật mang lại.

Mà trước kia Hứa Dịch đã từng nói với rất nhiều phóng viên, ngành công nghiệp Ma pháp sẽ mang đến cho Vương quốc Lanpari

một cuộc cải cách lịch sử, e rằng cũng không còn chỉ là lời nói suông nữa.

Ngay lúc các phóng viên đang kích động tưởng tượng về viễn cảnh tốt đẹp này, một giọng nói bình tĩnh vang lên trong đại sảnh.

"Hội trưởng Hứa, xin hỏi một chút, kỹ thuật mà Thương hội Tân Phi các ngài chuyển nhượng, là kỹ thuật phương diện nào?"

Như một chậu nước lạnh dội xuống, tất cả các phóng viên kích động trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Đúng vậy, vừa rồi Hứa Dịch chỉ nói là sẽ bán một phần kỹ thuật, nhưng không nói là sẽ đem tất cả kỹ thuật về Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi ra bán, sự khác biệt trong đó rất lớn.

Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía mình, Hứa Dịch hướng về phía Rhein - Phó Tổng biên tập của Nhật báo Karma vừa mới đặt câu hỏi, mỉm cười tán thưởng, đáp: "Đương nhiên, chúng tôi không thể nào đem tất cả kỹ thuật mà mình nắm giữ ra bán, mà sẽ có chọn lọc, chia làm nhiều đợt để bán ra."

Trong đại sảnh vang lên một tràng tiếng thở dài, hiển nhiên các phóng viên đều rất thất vọng đối với câu trả lời này của Hứa Dịch.

Hứa Dịch không nhịn được cười: "Tôi rất hiểu sự thất vọng của mọi người, nhưng cũng xin hãy thông cảm cho chúng tôi, dù sao thì Thương hội Tân Phi chúng tôi cũng phải kiếm tiền mà, đúng không? Nếu như đem tất cả kỹ thuật độc quyền của mình ra bán hết, vậy Thương hội Tân Phi chúng tôi e rằng sẽ không còn khả năng tồn tại nữa. Mọi người muốn nhìn thấy kết cục như vậy sao?"

Các phóng viên nhìn nhau, cười gượng.

"Hội trưởng Hứa, tôi đương nhiên không hy vọng Thương hội Tân Phi các ngài không tồn tại." Rhein nghiêm mặt nói."Bởi vì trong mắt tôi, Thương hội Tân Phi các ngài là Thương hội có tính sáng tạo nhất, nói chính xác hơn là, Hội trưởng Hứa ngài là người có tinh thần sáng tạo nhất. Nếu không có ngài, Thương hội Tân Phi không thể nào nghiên cứu chế tạo ra nhiều Máy móc Ma thuật vừa mới lạ vừa hữu dụng như vậy. Mà nếu như không có Thương hội Tân Phi, tôi thậm chí còn hoài nghi toàn bộ ngành Máy móc Ma thuật sẽ vì thế mà triệt để biến mất."

"Cảm ơn đã khen ngợi." Hứa Dịch mỉm cười gật đầu."Nhưng tôi phải nói rằng, cho dù Thương hội Tân Phi chúng tôi không còn tồn tại nữa, ngành Máy móc Ma thuật vẫn sẽ tiếp tục phát triển, sẽ không vì thế mà chịu bất kỳ ảnh hưởng nào. Bởi vì mọi người đã được trải nghiệm sự tiện lợi mà Máy móc Ma thuật mang lại, đã có nhu cầu đầy đủ đối với Máy móc Ma thuật. Vậy thì một khi đã có nhu cầu như vậy, ngành này sẽ không biến mất."

"Nhưng tôi vẫn cho rằng, không có bất kỳ Thương hội nào có thể sánh bằng Thương hội Tân Phi các ngài về khoản này, hoặc nói là sánh bằng Hội trưởng Hứa ngài." Rhein kiên trì nói. Các phóng viên xung quanh nghe Rhein nói, không nhịn được thầm gật đầu.

Thương hội Tân Phi thành lập hơn một năm nay, vô số trường hợp đều chứng minh quan điểm của Rhein.

Hiện tại không chỉ những phóng viên này, tất cả người dân Thành phố Bontar và những thành phố lân cận, từ lâu đã coi Thương hội Tân Phi là đại từ đồng nghĩa với Máy móc Ma thuật.

E rằng tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng nổi, nếu không có Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi, thì sẽ như thế nào?

"Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, tôi thật sự vô cùng vinh hạnh." Hứa Dịch cười lớn."Tuy nhiên, chúng ta hãy quay lại chủ đề

chính. Vừa rồi tôi đã nói, Thương hội Tân Phi chúng tôi sẽ chia làm nhiều đợt bán ra một phần kỹ thuật, hiện tại tôi tuyên bố, đợt đầu tiên được chọn để bán ra, chính là kỹ thuật liên quan đến Ấm nước Ma thuật mà trước đó Thương hội Grett đã đánh cắp từ Thương hội Tân Phi chúng tôi. Chúng tôi hoan nghênh bất kỳ Thương hội nào có ý định mua những kỹ thuật này đến và thương lượng với chúng tôi, đồng thời cũng cam đoan, khi bán ra những kỹ thuật này, cũng sẽ hỗ trợ Thương hội mua những kỹ thuật này nắm vững, tiếp thu những kỹ thuật này, bảo đảm đối phương có thể tự mình sản xuất ra Ấm nước Ma thuật hoàn chỉnh. Đương nhiên, chúng tôi cũng hy vọng Thương hội muốn mua những kỹ thuật này có thể hợp tác chặt chẽ với Thương hội Tân Phi chúng tôi, đừng..."

Các phóng viên phía dưới đều tập trung tinh thần vừa nghe, vừa ra sức ghi chép lại từng chữ Hứa Dịch nói trên sổ.

Trong lòng bọn họ đều mơ hồ cảm thấy, buổi họp báo ngày hôm nay, e rằng sẽ thay đổi toàn bộ Vương quốc Lanpari, thậm chí sẽ thay đổi toàn bộ Lục địa Saines.

Mà từng chữ Hứa Dịch nói ngày hôm nay, rất có thể đều sẽ được khắc ghi trên trang sách lịch sử, để cho tất cả mọi người truyền tụng.

Chương 400: Tự tạo ra luật sáng chế (1/2)

"Này, Hứa Dịch, tôi chỉ mới đi có một tháng không đến mà thôi, cậu ở nhà đã đưa ra quyết định hoang phí như vậy rồi, cậu định chọc tức chết tôi sao?" Heinze đỏ mặt, có chút tức giận bất bình oán trách Hứa Dịch: "Cậu bán cái gì không bán, tại sao nhất định phải bán kỹ thuật? Chẳng lẽ Thương hội Tân Phi chúng ta bây giờ thiếu tiền sao?"

Hứa Dịch cười tủm tỉm nhìn Heinze, chẳng những không có nửa điểm tức giận vì bị mắng, ngược lại còn có chút cảm giác thân thiết khó hiểu.

Đúng như Heinze nói, tháng trước vì Rhea đưa con cái di chuyển đến Thành Karma, kết quả là Heinze liền đi mất một tháng không đến.

Không ngờ lần này hắn ta đến sớm, lại là trực tiếp tìm đến Hứa Dịch, vừa mở miệng đã oán trách quyết định của anh trong buổi họp báo.

"Ai nói chúng ta thiếu tiền?" Hứa Dịch cười lắc đầu."Theo như thống kê của Sebas, tháng trước tổng lợi nhuận của Thương hội chúng ta còn cao hơn tháng Bảy một chút, đạt đến con số kinh người bốn mươi tám vạn đồng vàng. Cộng thêm tháng trước cũng không có khoản chi tiêu nào đặc biệt, sao có thể thiếu tiền được."

"Vậy cậu nói cho tôi biết, tại sao phải bán kỹ thuật?" Nhìn thấy vẻ mặt Hứa Dịch không hề để tâm, Heinze chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt."Cho dù cậu bán kỹ thuật cũng được, tại sao phải bán toàn bộ kỹ thuật liên quan đến Ấm đun nước Ma

thuật?"

"Chẳng lẽ cậu cho rằng sẽ có Thương hội nào ngốc đến mức chỉ mua một phần kỹ thuật, kết quả là mua về sau đó lại không thể nào sản xuất ra Ấm đun nước Ma thuật?" Hứa Dịch nói.

"Đúng là không có ai ngốc như vậy, nhưng lần này tôi lại thấy cậu ngốc!" Heinze lớn tiếng nói."Trước kia chẳng phải cậu luôn nói với tôi, kỹ thuật mới là gốc rễ của một Thương hội, đặc biệt là đối với Thương hội Tân Phi chúng ta, một Thương hội sống dựa vào kỹ thuật tiên tiến càng là như vậy sao? Bây giờ cậu bán toàn bộ kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật rồi, chẳng lẽ không định để chúng ta tự mình sản xuất Ấm đun nước Ma thuật nữa sao?"

"Ừm, tôi quả thật là có ý định như vậy."

Heinze vốn tưởng rằng Hứa Dịch sẽ biện giải vài câu, không ngờ anh lại trực tiếp gật đầu thừa nhận như vậy, nhất thời nghẹn họng.

Hít sâu vài hơi, Heinze mới cố gắng đè nén cảm xúc kích động của mình, nghiêm túc hỏi Hứa Dịch: "Nói thật đi, tại sao? Tôi biết cậu dù làm bất cứ quyết định gì, đều có suy nghĩ của riêng mình. Nhưng lần này tôi thật sự không hiểu nổi, bán kỹ thuật thì có lợi ích gì đối với Thương hội Tân Phi chúng ta."

"Nếu tôi nói cho cậu biết, lần này bán kỹ thuật tôi vốn dĩ không phải vì lợi ích của Thương hội Tân Phi chúng ta mà cân nhắc, cậu sẽ nghĩ như thế nào?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Cậu!" Heinze trừng mắt, sau đó lập tức ép bản thân bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, trừng mắt nhìn Hứa Dịch."Sớm muộn gì tôi cũng bị cậu chọc tức chết. Được rồi, cho dù quyết định lần này của cậu không phải vì lợi ích của Thương hội Tân Phi chúng ta, vậy thì cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc là vì cái gì?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Kỳ thật tôi chỉ nói đùa thôi. Quyết định này trước mắt nhìn như không có nửa điểm lợi ích nào đối với Thương hội Tân Phi, nhưng về lâu dài, kỳ thật lại có lợi ích rất lớn."

"Lợi ích ở đâu?"

"Nói trắng ra, tôi là vì muốn phổ biến Máy móc Ma thuật nhanh hơn, cho nên mới bán toàn bộ kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật. Như vậy, những Thương hội mua kỹ thuật có thể thật sự sản xuất ra Ấm đun nước Ma thuật hoàn chỉnh. Hơn nữa lần này tôi đã cam đoan, Thương hội Tân Phi chúng ta sẽ không tự mình sản xuất Ấm đun nước Ma thuật, vậy thì bọn họ sẽ không còn lo lắng phải đối mặt với sự cạnh tranh khốc liệt từ Ấm đun nước Ma thuật của Tân Phi, sẽ càng không kiêng dè mà tăng cường đầu tư." Hứa Dịch nói.

"Nếu chỉ như vậy, chúng ta tự mình sản xuất Ấm đun nước Ma thuật cũng có thể phổ biến Máy móc Ma thuật, cần gì phải vì nóng vội mà đem toàn bộ lợi nhuận của Ấm đun nước Ma thuật dâng cho người khác?" Lúc này Heinze ngược lại không còn sốt ruột nữa, bình tĩnh phân tích với Hứa Dịch,"Theo như tôi tính toán, Ấm đun nước Ma thuật vì giá thành rẻ, hơn nữa tần suất sử dụng cao, hầu như nhà nào cũng sẽ dùng đến, một khi tung ra thị trường, doanh số chắc chắn sẽ rất cao. Tôi không tin việc tôi có thể tính toán ra, cậu lại không tính ra."

"Tôi đương nhiên có tính đến." Hứa Dịch gật đầu."Nhưng Heinze, cậu có từng tính toán qua lợi nhuận cụ thể của một chiếc Ấm đun nước Ma thuật là bao nhiêu chưa?"

Heinze suy nghĩ một chút, cau mày đáp: "Tuy rằng chắc chắn không bằng Điều hòa Ma lực, Tủ lạnh Ma thuật, thậm chí cũng không bằng Nồi nấu ăn Ma thuật Tự động, nhưng tôi cảm thấy hẳn là cũng tương đương với lợi nhuận của Quạt Ma lực, một chiếc cho dù không kiếm được một đồng vàng, kiếm được bảy,

tám mươi đồng bạc hẳn là không thành vấn đề. Thêm vào đó doanh số chắc chắn rất cao, nói chung lợi nhuận vẫn là rất khá."

Hứa Dịch chậm rãi lắc đầu: "Không, cậu quá lạc quan rồi. Thực tế theo như tôi tính toán, giá bán của Ấm đun nước Ma thuật rất khó có thể vượt quá một đồng vàng, vậy thì lợi nhuận của nó có cao đến đâu, cũng rất khó đạt đến bảy, tám mươi đồng bạc."

Heinze có chút khó hiểu: "Tại sao không thể định giá cao hơn một chút? Dù sao chỉ cần cậu không bán kỹ thuật, Ấm đun nước Ma thuật hoàn toàn chỉ có một mình Thương hội chúng ta sản xuất, cho dù định giá cao hơn một chút, tôi cảm thấy những người muốn mua vẫn sẽ mua."

"Không, lần này không giống. Trước kia chúng ta có thể tùy ý định giá, đó là vì chỉ có một mình Thương hội chúng ta sản xuất. Nhưng Ấm đun nước Ma thuật đã có trường hợp của Thương hội Grett trước đó, mọi người đều biết đến thứ này từ trước, cũng không còn cảm giác mới mẻ và sự kinh ngạc ban đầu nữa, giá bán chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nhất định. Hơn nữa cậu nên biết rõ, kỳ thật hàm lượng kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật không cao, chỉ cần những Thương hội nào có chút nghiên cứu về Máy móc Ma thuật chịu khó bỏ công sức nghiên cứu, nhất định có thể tự mình nghiên cứu ra được."

Chương 401: Tự tạo ra luật sáng chế (2/2)

"Nhưng Ấm đun nước Ma thuật bọn họ sản xuất chắc chắn không bằng Tân Phi chúng ta, sợ cái gì?" Heinze không phục nói.

Hứa Dịch khẽ lắc đầu: "Cỗ máy Ma lực hiệu Tân Phi chúng ta sở dĩ tốt hơn Máy móc Ma thuật mà Thương hội khác sản xuất, chủ yếu là nhờ vào thiết kế công nghiệp xuất sắc. Lần này, những đặc điểm thiết kế công nghiệp của Ấm đun nước Ma thuật kỳ thật đã được mọi người biết đến, vậy thì không còn ưu thế độc đáo như trước nữa, cho nên trên thực tế, chúng ta sẽ không làm ra Ấm đun nước Ma thuật tốt hơn Ấm đun nước Ma thuật của Thương hội khác quá nhiều đâu."

Nghe Hứa Dịch nói, Heinze nhịn không được lại trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Nếu không phải cậu trong cái buổi họp báo gì đó tự mình nói ra từng bí mật một, người khác làm sao biết được những thiết kế công nghiệp độc đáo này của chúng ta?"

Hứa Dịch nhe răng cười: "Nếu tôi nói cho cậu biết, lúc đó tôi cố ý thì sao?"

Heinze ngẩn người: "Chẳng lẽ cậu đã sớm chuẩn bị bán kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật rồi?"

"Đương nhiên, chẳng lẽ cậu cho rằng tôi không lựa chọn gì khác, lại cố tình để Evita chọn ra một phần kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật cho Rem trộm sao?"

Heinze nhịn không được đánh giá Hứa Dịch từ trên xuống dưới, lắc đầu than thở: "Hứa Dịch, tôi đột nhiên phát hiện, cậu

thật sự là một tên gian xảo."

"Đa tạ đã khen ngợi." Hứa Dịch cười, tiếp tục nói: "Cho nên, kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật cho dù tôi không bán, kỳ thật đối với Thương hội Tân Phi chúng ta cũng không còn ý nghĩa quá lớn, lợi nhuận mà chúng ta giữ lại cũng sẽ không nhiều lắm, chi bằng bán đi."

Heinze liếc Hứa Dịch: "Đây không phải là do cậu tự chuốc lấy sao, nếu như lúc phát hiện Rem có vấn đề mà lập tức xử lý, làm sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy?"

Hứa Dịch cười lắc đầu, thầm nghĩ tính toán chi li của Heinze đúng là không thay đổi được.

Trong mắt hắn ta, chuyện này Thương hội Tân Phi chính là chịu thiệt thòi, cho nên hắn ta mới khó chịu như vậy.

Muốn thay đổi suy nghĩ của hắn ta, chỉ có thể đứng trên lập trường của hắn ta mà suy nghĩ.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, nói với Heinze: "Kỳ thật nói đến lợi ích của việc này đối với Thương hội Tân Phi chúng ta, cũng không phải là toàn bộ đều là lợi ích lâu dài, xét về mặt ngắn hạn, cũng có lợi ích rất lớn."

Heinze quả nhiên lộ ra vẻ mặt hứng thú: "Sao cơ? Có lợi ích gì? Nói nghe xem."

"Thứ nhất, kỳ thật lần này chúng ta bán kỹ thuật của Ấm đun nước Ma thuật không phải chỉ bán cho một Thương hội nào đó, mà là ấn định giá cả và điều khoản, tất cả Thương hội nào có nhu cầu mua và chấp nhận những điều khoản này đều có thể mua, cho nên mới qua chưa đến một tuần, đã có hơn hai mươi Thương hội đến hỏi chúng ta về vấn đề mua kỹ thuật."

Heinze sững sờ: "Tình hình thế nào? Có bao nhiêu Thương hội

đồng ý mua? Bọn họ định trả bao nhiêu tiền?"

"Hiện tại vẫn chưa rõ. Nhưng theo như nhiệt tình mà bọn họ thể hiện, tôi đoán ít nhất sẽ có mười lăm Thương hội rất có ý định mua. Tôi định giá cho kỹ thuật liên quan là tổng cộng một vạn đồng vàng, đồng thời mỗi một chiếc Ấm đun nước Ma thuật mà Thương hội mua kỹ thuật sản xuất ra, đều phải trả cho Thương hội Tân Phi chúng ta một đồng bạc."

"Có hơi giống mô hình hợp tác của chúng ta với Thương hội Fasak trước đây nhỉ." Heinze chen miệng nói."Ừm, có hơi giống. Nhưng lần này, tôi dự định sẽ duy trì mô hình này trong thời gian dài." Hứa Dịch cười nói."Ban đầu tôi vẫn luôn mong chờ Hội đồng Vương quốc có thể ban hành luật sáng chế, nhưng lại không như ý muốn. Nếu Hội đồng Vương quốc không quản, vậy thì chúng ta tự mình làm. Chỉ cần lần này có đủ nhiều Thương hội mua kỹ thuật của chúng ta, và ký vào bản thỏa thuận này, vậy thì coi như những Thương hội này đã mua bằng sáng chế của chúng ta. Nếu như sau này mô hình này dần dần được đẩy mạnh, và được mọi người chấp nhận, vậy thì coi như chúng ta đã tự mình tạo ra một luật sáng chế."

Heinze suy nghĩ một hồi, gật gật đầu: "Ừm, cách này quả thật là một cách hay. Nhưng mỗi một chiếc Ấm đun nước Ma thuật chúng ta lại chỉ có thể thu được vỏn vẹn một đồng bạc lợi nhuận, như vậy thật sự là quá ít..."

Nhìn Heinze ở đó thở dài, Hứa Dịch vỗ vỗ vai hắn ta cười nói: "Bây giờ có lẽ anh sẽ cảm thấy số tiền này ít ỏi, nhưng hãy tin tôi, sau này anh sẽ phát hiện ra, mỗi một chiếc Ấm đun nước Ma thuật cho dù chúng ta không làm gì cũng có thể thu được một đồng bạc lợi nhuận, kỳ thật đã là rất nhiều rồi. Bởi vì chẳng bao lâu nữa, thời đại lợi nhuận kếch xù của Cỗ máy Ma lực sẽ kết thúc."

Heinze ngơ ngác nhìn Hứa Dịch.

Mặc dù trong lòng hắn ta có không muốn thế nào đi nữa, cũng không thể không thừa nhận, những lời Hứa Dịch nói một chút cũng không sai.

Cạnh tranh tuy rằng sẽ mang đến tiến bộ, nhưng cạnh tranh càng dễ khiến lợi nhuận trở nên ít ỏi.

Chân lý này tất cả các ngành nghề trên Lục địa Saines đều đã được kiểm chứng, ngành nghề Máy móc Ma thuật tuy rằng là một ngành nghề hoàn toàn mới, nhưng cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi quy luật thép này.

Hiện giờ Heinze duy nhất có thể làm, chính là cầu nguyện cho thời gian này đến càng muộn càng tốt.

Chương 402: Lốp xe (1/2)

Hơn ba tháng trôi qua, Thung lũng Rainfall bây giờ so với lúc mới được khai phá đã thay đổi rất nhiều.

Chưa kể đến những nhà máy cao lớn rộng rãi mọc lên ở lối vào, hay những ngôi nhà ở Khu Dân cư với đủ mọi kiểu dáng khác nhau, chỉ cần nhìn thấy những con đường bê tông trải dài khắp Thung lũng Rainfall cũng đủ khiến người ta phải kinh ngạc, không khỏi thán phục.

Mà trong toàn bộ Thung lũng Rainfall, cũng không phải chỉ có những con đường bê tông và những tòa nhà gạch đá lạnh lẽo như vậy.

Trong tất cả những khoảng trống có thể nhìn thấy, đều được trồng đủ loại cây cối kỳ lạ.

Bởi vì lúc này đang là đầu thu, cho dù là hoa cỏ hay cây cối đều đang ở thời kỳ tươi tốt nhất, nên nhìn đâu cũng thấy một màu xanh mướt, che phủ cả nhà xưởng, đường xá trong màu xanh của cây cỏ và biển hoa, tràn đầy sức sống, cũng khiến cho khung cảnh của toàn bộ Thung lũng Rainfall không còn đơn điệu lạnh lẽo nữa.

Những loài thực vật kỳ lạ này đương nhiên là do Hứa Dịch nhờ Bộ tộc Night Song cấy ghép đến, đối với những Elf đã sống trong Rừng Rainfall hàng trăm, hàng nghìn năm nay, đây chính là sở trường của bọn họ.

Chỉ mất chưa đầy nửa tháng, Elf đã sử dụng phương pháp mà Hứa Dịch hoàn toàn không thể hiểu nổi để biến Thung lũng Rainfall thành như bây giờ.

Vì sự khéo léo và năng khiếu đặc biệt của Elf đối với cái đẹp, Thung lũng Rainfall bây giờ nhìn tổng thể giống như một tác phẩm nghệ thuật hơn là một khu công nghiệp trong ấn tượng của Hứa Dịch.

Nhờ tác dụng của những loài thực vật này, đi trong Thung lũng Rainfall, không những không ngửi thấy mùi lạ từ các nhà máy, xưởng sản xuất bốc ra, mà còn khiến người ta luôn được bao quanh bởi một mùi hương thơm ngát sảng khoái, cả người sẽ cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Hội trưởng Pompeii nhảy xuống xe ngựa phía sau Hứa Dịch, chỉ liếc mắt nhìn khung cảnh trước mặt, lập tức bị chấn động sâu sắc.

"Hội trưởng Hứa, tôi cứ tưởng cái khu công nghiệp mà anh nói sẽ là nơi bẩn thỉu, lộn xộn, không ngờ lại là một nơi đẹp như vậy! Tôi thậm chí còn cảm thấy, sống ở đây còn thoải mái hơn cả ở Thành phố Bontar."

Hứa Dịch cười ha ha: "Nếu như ngài bằng lòng trở thành nhân viên của Thương hội Tân Phi chúng tôi, vậy thì nguyện vọng của ngài sẽ rất dễ dàng thực hiện. Nhìn kìa, thấy dãy nhà ở đằng xa kia không? Đó là khu dân cư dành riêng cho nhân viên của Thương hội chúng tôi."

Hội trưởng Pompeii nhìn về phía xa xa, nơi ẩn mình trong những tán cây xanh mát và biển hoa, những ngôi nhà với phong cách khác nhau nhưng đều rất xinh xắn, không khỏi thở dài: "Tiếc thật, tôi không có diễm phúc đó. Hội trưởng Hứa, tôi đột nhiên cảm thấy, Thương hội Tân Phi của các anh dù không sản xuất Máy móc Ma thuật, chỉ cần làm khu dân cư như thế này cũng đủ kiếm bộn tiền rồi. Tôi đảm bảo, sẽ có rất nhiều người muốn sống trong môi trường như thế này."

"Vấn đề là e rằng không có bao nhiêu người muốn sống ở nơi

cách xa Thành phố Bontar đến hơn mười dặm đâu." Hứa Dịch cười nói.

Hội trưởng Pompeii cười ha hả: "Cho nên, trước tiên chúng ta phải làm cho xe ngựa chạy nhanh hơn. Chỉ có như vậy, mọi người mới có thể thuận tiện hơn khi đi xe ngựa, nhanh chóng đến nơi mình muốn đến."

"Nói đúng lắm." Hứa Dịch mỉm cười, làm một động tác mời với Hội trưởng Pompeii, dẫn ông ta đi về phía một nhà xưởng cách cửa thung lũng không xa.

Đi trên đường, nhìn nhà máy luyện thép đã được đưa vào sản xuất từ xa, trong lòng Hứa Dịch không khỏi cảm khái, nếu như không có nhà máy luyện thép này, e rằng anh sẽ không bao giờ quyết định bán kỹ thuật liên quan đến Ấm nước Ma thuật.

Trên thực tế, Hứa Dịch vẫn chưa kịp nói hết cho Heinze về những lợi ích mà việc bán kỹ thuật liên quan đến Ấm nước Ma thuật mang lại.

Ví dụ như nhà máy luyện thép trước mắt này, sẽ thu được lợi nhuận cực lớn từ đó.

Hôm nay đã gần nửa tháng kể từ ngày diễn ra buổi họp báo, trong nửa tháng này, tổng cộng đã có hai mươi bảy Thương hội ký hợp đồng với Thương hội Tân Phi, mua lại kỹ thuật liên quan đến Ấm nước Ma thuật từ Thương hội Tân Phi.

Hai mươi bảy Thương hội này, sau khi mua kỹ thuật đương nhiên là muốn sản xuất Ấm nước Ma thuật.

Nhưng vật liệu để chế tạo Ấm nước Ma thuật chỉ có thể là Thép Bạc Lá, nếu thay bằng gang thông thường thì không những không đẹp mắt, mà còn không chống gỉ, thậm chí về mặt thiết kế công nghiệp cũng không đạt tiêu chuẩn, cho nên hai mươi bảy

Thương hội đã mua kỹ thuật này nếu muốn sản xuất Ấm nước Ma thuật, thì nhất định phải sử dụng Thép Bạc Lá.

Mà Thép Bạc Lá là loại thép hợp kim đặc biệt này, hiện tại chỉ có nhà máy luyện thép trước mắt này mới có thể sản xuất ra.

Hai mươi bảy Thương hội này ngoài việc mua Thép Bạc Lá thông qua Thương hội Tân Phi, thì không còn lựa chọn nào khác.

Có thể nói, nếu nhà máy luyện thép này chưa được xây dựng, dựa vào hai xưởng luyện thép nhỏ của Bộ tộc Norma và Bộ lạc Angola, thì lượng Thép Bạc Lá sản xuất ra gần như không đủ cho Thương hội Tân Phi sử dụng, vậy thì Hứa Dịch đương nhiên sẽ không cân nhắc đến việc bán kỹ thuật của Ấm nước Ma thuật.

Mà nhà máy luyện thép này kể từ khi được xây dựng và đưa vào hoạt động vào tháng trước, sản lượng thép hàng tháng đã vượt xa tổng sản lượng của hai xưởng luyện thép nhỏ của Bộ tộc Norma và Bộ lạc Angola trước đó, đạt con số đáng kinh ngạc là mười nghìn tấn!

Trong số mười nghìn tấn thép các loại này, Thép Bạc Lá chiếm hơn một nửa, tổng cộng là hơn ba nghìn tấn.

Mà hiện tại, Thương hội Tân Phi tuy rằng đã sản xuất ra nhiều loại Máy móc Ma thuật như vậy, nhưng mỗi tháng tiêu thụ Thép Bạc Lá chỉ khoảng một vạn tấn.

Hiện tại sản lượng của nhà máy luyện thép này không những đáp ứng đầy đủ nhu cầu của Thương hội Tân Phi, mà còn dư dả rất nhiều.

Điều này, chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Hứa Dịch cuối cùng quyết định bán kỹ thuật của Ấm nước Ma thuật.

Đương nhiên, Thép Bạc Lá không chỉ bán cho hai mươi bảy Thương hội này sử dụng.

Vì Thép Bạc Lá nhẹ, đẹp, quan trọng hơn là có khả năng chống gỉ, ứng dụng cực kỳ rộng rãi, cho nên rất nhiều Thương hội sau khi nhìn thấy Thép Bạc Lá được sử dụng trên Nồi nấu ăn Ma thuật Tự động, đã lần lượt đến chỗ Hứa Dịch hỏi thăm, muốn mua loại thép đặc biệt này.

Trước đây vì lượng Thép Bạc Lá sản xuất ra còn chưa đủ cho Thương hội Tân Phi sử dụng, nên Hứa Dịch đã không đồng ý bán, mà hiện tại, với việc nhà máy luyện thép quy mô lớn này được đưa vào hoạt động, sản lượng Thép Bạc Lá tăng lên, từ tháng trước, Thương hội Tân Phi đã bắt đầu bán ra một phần Thép Bạc Lá.

Theo thống kê, chỉ riêng tháng trước, Thương hội Tân Phi đã bán ra tổng cộng một vạn tấn Thép Bạc Lá.

Với giá bán bốn trăm đồng vàng một tấn Thép Bạc Lá, chỉ riêng việc bán Thép Bạc Lá, nhà máy luyện thép này đã đạt tổng doanh thu khủng bố là bốn triệu đồng vàng.

Đương nhiên, đây không phải là lợi nhuận.

Khi bán Thép Bạc Lá, Hứa Dịch đã từng thử lợi dụng việc các Thương hội khác không hiểu biết về Thép Bạc Lá mà hét giá cao, nhưng những kẻ tinh ranh này tuy rằng không hiểu biết về Thép Bạc Lá, nhưng lại cực kỳ hiểu rõ về chi phí luyện quặng sắt.

Đặc biệt là Hội trưởng Morgan của Thương hội Falcao thậm chí còn công khai nói rõ với mọi người, chi phí luyện một tấn sắt nguyên chất là khoảng bốn trăm đồng vàng, cho nên chỉ cần Hứa Dịch hét giá vượt quá bốn trăm đồng vàng, thì những Thương hội vốn định mua Thép Bạc Lá sẽ lần lượt rút lui.

Chương 403: Lốp xe (2/2)

Cuối cùng, Hứa Dịch bất đắc dĩ đành phải ấn định giá bán là bốn trăm đồng vàng.

Trong mắt rất nhiều người, Thương hội Tân Phi ấn định giá bán Thép Bạc Lá như vậy thì không có bao nhiêu lợi nhuận, cho nên những Thương hội vốn còn do dự bèn nhanh chóng quyết định mua.

Tuy nhiên, bọn họ không biết rằng, nhà máy luyện thép này sử dụng công nghệ luyện kim hoàn toàn mới mà Hứa Dịch mang đến từ Trái đất, kết hợp với Ma pháp trận cường độ cao để luyện kim, chi phí tổng thể thấp hơn nhiều so với ước tính của Hội trưởng Morgan.

Mỗi tấn Thép Bạc Lá xuất xưởng, nhà máy luyện thép chỉ phải bỏ ra chi phí khoảng ba trăm chín mươi đồng vàng.

Tuy rằng thoạt nhìn, ba trăm chín mươi đồng vàng và bốn trăm đồng vàng dường như không có gì khác biệt, nhưng tính ra vẫn có lãi khoảng mười đồng vàng.

Tháng trước Thương hội Tân Phi bán ra một vạn tấn Thép Bạc Lá, tính ra đã thu được khoản lợi nhuận khổng lồ là mười vạn đồng vàng.

Mà nếu như toàn bộ sản lượng thép của nhà máy luyện thép này đều được bán ra, thì khoản lợi nhuận này thậm chí có thể đạt tới con số kinh người là bốn mươi vạn đồng vàng!

Không hề khoa trương khi nói, chỉ riêng nhà máy luyện thép này, lợi nhuận hiện tại có thể tạo ra thậm chí còn có thể sánh

ngang với tổng lợi nhuận của xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng và xưởng sản xuất Máy công cụ Ma thuật.

Đương nhiên, hiện tại thị trường Máy móc Ma thuật Gia dụng và Máy công cụ Ma thuật của Thương hội Tân Phi vẫn còn giới hạn trong Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận. Nếu như sau này Máy móc Ma thuật mở rộng được thị trường, thì thị trường của Máy móc Ma thuật Gia dụng và Máy công cụ Ma thuật là vô hạn.

Mà công dụng lớn nhất của nhà máy luyện thép này hiện nay vẫn là đáp ứng nhu cầu của chính bản thân Thương hội Tân Phi, tự nhiên không thể nào đem toàn bộ thép sản xuất ra bán hết.

Trong số những nhu cầu này, hiện tại bao gồm cả Xưởng Khung Thép Lốp xe mà Hứa Dịch và Hội trưởng Pompeii đang đứng trước mặt. Hai người bước vào phân xưởng, lập tức nghe thấy tiếng kim loại cắt gọt chói tai.

Hội trưởng Pompeii đưa mắt nhìn quanh phân xưởng, lại phát hiện mình hoàn toàn không hiểu những công nhân trong phân xưởng này đang làm gì.

Ông ta chỉ có thể nhìn thấy, dưới sự phối hợp của những công nhân này và những Cỗ máy Ma lực kỳ quái kia, những vòng thép và thanh thép vốn chẳng có gì đặc biệt kia cuối cùng lại được kết hợp hoàn hảo với nhau, sau đó biến thành một vật phẩm bằng Sắt nguyên chất có hình dáng bên ngoài hơi giống bánh xe ngựa, nhưng thực chất lại hoàn toàn không phải như vậy.

Hội trưởng Pompeii nhấc một chiếc bánh xe bằng sắt đã hoàn thành lên, phát hiện chiếc vòng thép cao ngang eo mình này ít nhất cũng phải nặng mười kilogram, ông ta nhịn không được nhíu mày.

"Hội trưởng Hứa, đây chính là Lốp xe mà anh nói sao? Thế nhưng thứ này so với bánh xe gỗ nặng hơn nhiều, chẳng khác gì

bánh xe bằng Sắt nguyên chất mà tôi đã từng đề cập với anh trước đây sao?"

"Vẫn chưa hoàn thiện hẳn đâu." Hứa Dịch khẽ mỉm cười, dẫn Hội trưởng Pompeii cùng những chiếc bánh xe thép đã hoàn thành đến đầu bên kia của phân xưởng rộng lớn này.

Nơi này một bên chất đống bánh xe thép thành phẩm, một bên là những vật thể hình tròn màu đen sì chất đống như núi, không rõ là thứ gì.

Mà bên cạnh những vật thể màu đen sì không rõ tên này, còn chất đống một đống lớn những thứ lộn xộn mà ông ta càng không hiểu là dùng để làm gì.

"Những thứ này là gì?" Hội trưởng Pompeii chỉ vào những thứ màu đen sì kia hỏi.

"Nếu chỉ nói riêng lẻ những thứ này là gì, có lẽ ông sẽ không hiểu, vì vậy tôi chỉ có thể nói cho ông biết, tập hợp những thứ này lại với nhau, mới là Lốp xe thật sự."

Hứa Dịch lại dẫn Hội trưởng Pompeii đến cuối dây chuyền sản xuất này.

Vừa lúc một chiếc Lốp xe vừa hoàn thành, Hứa Dịch thuận tay nhấc lên, đặt trước mặt mình, chiếc Lốp xe này liền vững vàng đứng thẳng.

"Ông thấy Lốp xe này thế nào?" Hứa Dịch chỉ vào chiếc Lốp xe trên mặt đất, hỏi Hội trưởng Pompeii.

Hội trưởng Pompeii nhíu mày, cẩn thận đánh giá Lốp xe một chút, lắc đầu: "Thật ra... Tôi không biết. Hội trưởng Hứa, đừng cười tôi, tôi hoàn toàn không hiểu Lốp xe của anh rốt cuộc được làm ra như thế nào, thậm chí những thứ này là cái gì tôi cũng không biết. Anh hỏi tôi cảm thấy thế nào... Tôi thật sự không nói

nên lời."

Hứa Dịch cười cười, chỉ vào Lốp xe nói: "Ông thử dùng sức ấn xuống xem."

Hội trưởng Pompeii khó hiểu, vẫn dùng sức ấn mạnh lên Lốp xe, lại cảm thấy mềm mại khi chạm vào, bề mặt Lốp xe bị ông ta ấn một cái như vậy, liền hơi lõm xuống một chút, nhưng khi ông ta buông tay, lại lập tức đàn hồi trở về hình dạng ban đầu.

Hội trưởng Pompeii lập tức kinh ngạc, nhìn Lốp xe, suy nghĩ một chút, lập tức vui mừng nói: "Bề mặt của nó vậy mà lại có tính đàn hồi tốt như vậy! Thật tuyệt! Dùng thứ này để đi trên đường, cho dù gặp phải chỗ xóc nảy một chút cũng không thành vấn đề! Tôi dám khẳng định, ngồi xe ngựa nhất định sẽ thoải mái hơn trước rất nhiều!"

Hứa Dịch cười to: "Hội trưởng Pompeii quả nhiên là người chuyên nghiệp, nhanh như vậy đã hiểu được điểm kỳ diệu của Lốp xe này. Không sai, có Lốp xe này, sau này chúng ta ngồi xe ngựa nhất định sẽ giảm bớt rất nhiều sự xóc nảy. Hơn nữa Lốp xe này so với những bánh xe gỗ cổ xưa kia, lực cản phải chịu nhỏ hơn nhiều, chạy trên đường nhất định sẽ nhanh hơn hiện tại không ít."

"Tôi tin! Tôi tin!" Hội trưởng Pompeii hưng phấn liên tục gật đầu, nắm chặt tay Hứa Dịch lắc mạnh."Hội trưởng Hứa, trước đây anh nói với tôi muốn nghĩ cách cải tiến xe ngựa, tôi còn tưởng anh đang nói đùa. Hiện tại nhìn thấy Lốp xe này, tôi rốt cục tin tưởng những gì anh nói một chút cũng không giả! Ha ha, chỉ cần thay Lốp xe, là có thể khiến xe ngựa của chúng ta thay đổi hoàn toàn, thật sự là quá tốt rồi!"

Hứa Dịch lặng lẽ rút tay về, hỏi: "Hội trưởng Pompeii, những chiếc Lốp xe này, ông có muốn mua không?"

Vừa nhắc đến chuyện mua bán, vẻ mặt kích động trên mặt Hội

trưởng Pompeii lập tức biến mất, nhìn chiếc Lốp xe vẫn đứng thẳng trên mặt đất, ông ta thăm dò hỏi: "Hội trưởng Hứa, không biết anh định bán như thế nào?"

Hứa Dịch cười tủm tỉm giơ ba ngón tay: "Không đắt, ba đồng vàng một chiếc."

"Ba đồng vàng?" Hội trưởng Pompeii nhanh chóng tính toán trong lòng, sau đó lộ ra nụ cười."Hội trưởng Hứa, giá cả chúng ta có thể thương lượng sau, trước đó, có thể để tôi thử nghiệm Lốp xe này trước được không? Dù sao chưa thật sự sử dụng qua, tôi cũng không dám chắc có thích hợp hay không, anh nói đúng không?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên là được. Chúng tôi không chỉ cung cấp Lốp xe cho xe ngựa, còn cung cấp Ổ trục và tất cả dịch vụ bảo hành sau bán hàng. Đảm bảo chu đáo, tuyệt đối sẽ không để ông thất vọng."

Hội trưởng Pompeii cười to: "Đối với uy tín của Thương hội Tân Phi, tôi vẫn rất tin tưởng." Nói xong liền chìa tay về phía Hứa Dịch."Hội trưởng Hứa, hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ."

Bắt tay với Hội trưởng Pompeii xong, Hứa Dịch bỗng nhiên nảy ra ý muốn nghịch ngợm, đưa tay đẩy nhẹ lên chiếc Lốp xe vẫn đang đứng thẳng.

Lốp xe lập tức lăn chậm rãi và ổn định trên mặt đất Xi măng bằng phẳng trong phân xưởng, mãi cho đến khi cuối cùng va vào một bức tường ở đằng xa mới đổ xuống.

Nhìn thấy cảnh này, nụ cười trên mặt Hội trưởng Pompeii càng thêm rạng rỡ.

Chương 404: Hệ thống giao thông công cộng thành phố (1/2)

Khi chiếc lá đầu tiên ngả vàng theo mùa thu bị gió thổi rơi xuống, con đường nối Thành phố Bontar với Thành Karma cuối cùng cũng được tuyên bố là hoàn thành.

Khác với Xa lộ Rainfall, con đường nối liền Thành phố Bontar và Thành Karma này có thể được coi là con đường liên tỉnh đầu tiên trên Lục địa Saines theo đúng nghĩa.

Sự hoàn thành của con đường này hoàn toàn có thể đại diện cho giao thông đường bộ trên Lục địa Saines từ đây đã bước sang một kỷ nguyên mới, thoát khỏi tình trạng trước đây chỉ có thể di chuyển gập ghềnh, khó khăn trên những con đường đất đá gồ ghề, từ nay có thể tận hưởng mọi sự tiện lợi và nhanh chóng mà mặt đường bê tông xi măng mang lại.

Đối với Vương quốc Lanpari, đây cũng là một con đường rất có ý nghĩa biểu tượng và thực tế, vì vậy lần này không chỉ có đích thân Thành chủ Bá tước Satsuma chủ trì lễ khánh thành đường, Công chúa Cervini Điện hạ cũng đại diện cho Quốc vương Bệ hạ đến dự để chúc mừng.

Ngoài rất nhiều người dân Thành phố Bontar đến xem náo nhiệt, các Thương hội lớn nhỏ trong thành phố cũng lần lượt cử đại diện đến tham dự.

Đối với những Thương hội này, điều quan trọng nhất là thăm dò thái độ thực sự của giới thượng lưu Vương quốc đối với con

đường này từ Vương nữ Điện hạ và Bá tước Satsuma.

Mặc dù trước đó Bá tước Satsuma đã nhiều lần công khai bày tỏ sự ủng hộ việc xây dựng đường sá trên báo chí, nhưng đối với công chúng, Quốc vương Bệ hạ lại chưa bao giờ thể hiện thái độ rõ ràng.

Mặc dù không bày tỏ thái độ rõ ràng, trên thực tế cũng có thể coi là một kiểu ủng hộ ngầm, nhưng nếu không nói rõ ràng thì mọi người vẫn có chút lo lắng trong lòng.

Xét cho cùng, sau khi con đường này được xây dựng, Thương hội Tân Phi sẽ xây dựng một Trạm thu phí trên đường để thu phí cầu đường.

Thái độ của Quốc vương Bệ hạ đối với điểm này mới là điểm mà nhiều Thương hội quan tâm nhất.

Vì vậy, tại buổi lễ, mặc dù bề ngoài các đại diện của các Thương hội vẫn luôn chăm chú lắng nghe bài phát biểu đầy nhiệt huyết của Bá tước Satsuma, nhưng trên thực tế, họ lại luôn dồn sự chú ý vào Công chúa Cervini Điện hạ đang đứng sau Bá tước Satsuma.

Về phần Hứa Dịch lúc này đang đứng bên cạnh Vương nữ Điện hạ, vừa cười vừa nói gì đó với Vương nữ Điện hạ, mọi người đều tự nhận là trong lòng vô cùng ghen tị.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng, chủ đề mà Vương nữ Điện hạ và Hứa Dịch đang thảo luận lúc này lại là một vấn đề hoàn toàn không quan trọng.

"Hội trưởng Hứa, tôi rất lấy làm tiếc về khả năng đặt tên của anh." Cervini nhìn Hứa Dịch với nụ cười thoải mái trên mặt, bất lực nói: "Con đường này có ý nghĩa quan trọng như vậy, vậy mà anh lại lười biếng như vậy, chỉ đặt một cái tên đơn giản như 'Xa lộ

Bonka', thật sự là... thật sự là lãng phí tình cảm của mọi người!"

Hứa Dịch nhún vai: "Chỉ là một cái tên thôi mà. Có gì to tát đâu. Hơn nữa Xa lộ Bonka đơn giản, dễ hiểu như vậy, nghe một cái là hiểu ngay con đường này là nối Thành phố Bontar với Thành Karma."

"Nhưng đây dù sao cũng là con đường đầu tiên trên Vương quốc Lanpari của chúng ta theo đúng nghĩa, chẳng lẽ anh không thể bỏ chút tâm tư mà nghĩ ra một cái tên hay ho hơn sao?" Cervini giả vờ tức giận nói.

Hứa Dịch thản nhiên nói: "Có cần thiết phải như vậy không? Dù sao thì đường sá là để cho người ta đi, tên gọi cũng chỉ là một cái tên gọi mà thôi. Tôi không trực tiếp gọi nó là Quốc lộ 001 là tốt lắm rồi..."

Cervini chỉ biết bất lực lắc đầu, lườm Hứa Dịch một cái.

Lúc đầu khi tiếp xúc với Hứa Dịch, Cervini vẫn có thể giữ được uy nghiêm và dè dặt của một Vương nữ, nhưng khi số lần tiếp xúc ngày càng nhiều, bây giờ cô phát hiện ra rằng, trước mặt Hứa Dịch, tâm trạng của cô ngày càng thoải mái hơn. Cũng càng ngày càng đánh mất đi dáng vẻ điềm tĩnh, lý trí mà trước đây cô coi trọng nhất, rất dễ bị phản ứng của Hứa Dịch khiến tâm trạng dao động.

"Thôi bỏ đi, dù sao thì con đường này cũng là do Thương hội Tân Phi của anh bỏ tiền ra xây dựng, muốn gọi là gì là quyền tự do của Hội trưởng là anh, tôi không quản được." Cervini thở dài, quyết định không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa."Tuy nhiên, có một vấn đề mà tôi hy vọng anh có thể tôn trọng ý kiến của tôi."

"Vấn đề gì vậy?" Hứa Dịch tò mò hỏi.

"Mặc dù phụ vương lúc đầu đã đồng ý với đề xuất của anh,

cho phép Thương hội Tân Phi của anh tự bỏ vốn xây dựng con đường này, đồng thời cho phép Thương hội của anh xây dựng Trạm thu phí trên đường để thu phí cầu đường, nhưng anh không thấy, mức phí cầu đường mà anh ấn định có phải là quá cao rồi không?"

Hứa Dịch hơi nhíu mày: "Vương nữ Điện hạ, tôi nhớ lúc đầu khi chúng ta ấn định mức phí cầu đường, chúng ta đã thông báo trước cho Quốc vương Bệ hạ thông qua Bá tước Satsuma rồi mà? Tại sao bây giờ cô lại chỉ trích giá của chúng ta quá cao? Hơn nữa, một chiếc xe ngựa chỉ thu năm mươi đồng bạc thôi. Tôi hoàn toàn không thấy cao chút nào."

Cervini lộ ra vẻ mặt khó xử, ngập ngừng một lúc, khẽ thở dài: "Hội trưởng Hứa, thực ra đây cũng là ý của phụ vương. Con đường này rốt cuộc là phải phục vụ cho người dân bình thường trong Vương quốc, cụ thể là phục vụ cho người dân của hai thành phố Bontar và Thành Karma. Việc thu phí cầu đường đã là không nên rồi, giá cả còn cao như vậy thì càng không nên."

Nghe Cervini nói vậy, Hứa Dịch lập tức thu lại vẻ cười cợt, nghiêm túc nói: "Vương nữ Điện hạ, cô nên biết rõ ràng, Thương hội Tân Phi chúng tôi vì xây dựng con đường này, trước sau gì cũng đã đầu tư tổng cộng bốn trăm ba mươi vạn đồng vàng. Hơn nữa, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm bảo trì con đường này sau này, đây cũng là một khoản chi phí khổng lồ. Nếu định giá quá thấp, cô thấy chúng tôi cần bao lâu mới có thể thu hồi vốn đầu tư từ việc này?"

Cervini hơi thay đổi sắc mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Chuyện này... Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ anh không thể có chút tinh thần cống hiến cho người dân sao?"

Chương 405: Hệ thống giao thông công cộng thành phố (2/2)

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Cervini: "Vương nữ Điện hạ, tôi nhớ chúng ta đã từng thảo luận về vấn đề này rồi mà? Cô yêu cầu một mình tôi và Thương hội Tân Phi của chúng tôi có tinh thần cống hiến thì không sao, nhưng cô không thể yêu cầu tất cả mọi người và Thương hội đều có tinh thần cống hiến vô tư như vậy được chứ?"

"Mặc dù tôi rất hy vọng như vậy, nhưng đây quả thực là điều không thể." Cervini bất lực gật đầu.

"Đúng vậy." Hứa Dịch thẳng thừng nói tiếp: "Thương hội Tân Phi chúng tôi hiện tại xây dựng con đường này, chính là muốn làm gương cho tất cả các Thương hội trong Vương quốc, cho bọn họ biết, xây dựng đường sá không những không phải là chuyện bồi tiền, mà còn có thể kiếm tiền. Nếu không có lý do này, cô nghĩ Hãng xe ngựa Filson có chủ động lựa chọn đầu tư xây dựng con đường từ Thành phố Bontar đến Thành Saltan không? Và nếu không có những Thương hội dân doanh như chúng tôi bỏ tiền ra, liệu ngân khố Vương quốc có thể chi ra nhiều tiền như vậy không?"

"Không thể." Cervini cười khổ lắc đầu, hít sâu một hơi, trên mặt lại nở nụ cười."Được rồi, Hội trưởng Hứa, là lỗi của tôi, cứ coi như tôi chưa từng nói những lời này. Tôi chỉ là tận mắt chứng kiến con đường này được hoàn thành, không khỏi nghĩ đến, nếu khắp nơi trong Vương quốc Lanpari của chúng ta đều là những con

đường như thế này thì thật là một cảnh tượng cảm động biết bao, nhất thời có chút kích động thôi."

Hứa Dịch nhìn Cervini một lúc, giọng nói dịu đi một chút.

"Vương nữ Điện hạ, tôi hiểu tâm trạng của cô. Nhưng cũng xin cô hãy nhận thức rõ ràng hiện thực. Vương quốc hiện tại không đủ mạnh, không thể dựa vào khả năng tài chính của bản thân để gánh vác những công trình cơ sở hạ tầng này, vậy thì chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khác để giải quyết vấn đề này."

Giọng điệu và biểu cảm chân thành của Hứa Dịch khiến Cervini không khỏi cảm động, trong mắt lóe lên tia sáng khác thường, cô nghiêm túc nhìn Hứa Dịch, lắng nghe anh nói tiếp.

"Dù sao thì việc xây dựng Trạm thu phí trên con đường này cũng là do Thương hội Tân Phi chúng tôi tự mình gánh chịu tiếng xấu, trước đây khi công bố trên các tờ báo, thậm chí còn có người chạy đến trước trung tâm dịch vụ sản phẩm của Thương hội chúng tôi để phản đối. Nhưng điều đó không sao cả, đối với tôi, đạt được mục đích cuối cùng mới là điều quan trọng nhất. Một số lời mắng mỏ có thể coi như không nghe thấy."

"Còn có người trực tiếp phản đối sao?" Cervini có chút ngạc nhiên."Bá tước Satsuma không có phản ứng gì sao?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Ngài Bá tước sau khi biết chuyện này, vốn định phái binh lính canh gác trước trung tâm dịch vụ sản phẩm của Thương hội chúng tôi, nhưng đã bị tôi từ chối. Xét cho cùng, so với một số người mắng chửi tôi và Thương hội của chúng tôi, thì đại đa số người dân Thành phố Bontar và Thành Karma đều hoan nghênh việc xây dựng con đường này. Cho dù biết là phải trả phí, thì phần lớn mọi người đều có thể hiểu được."

Cervini khẽ mỉm cười: "Dù sao thì hầu hết mọi người đều không có xe ngựa riêng. Còn con đường của anh đối với người đi

bộ là không thu phí."

Hứa Dịch chợt nảy ra một ý: "Nói đến xe ngựa riêng, tôi chợt nhớ ra một chuyện, muốn nhờ Vương nữ Điện hạ giúp một việc."

Tiếp xúc với Hứa Dịch lâu như vậy, Cervini biết rất rõ, ngoại trừ lúc đầu Hứa Dịch luôn gọi mình một cách tôn kính, thì sau này chỉ cần anh đột nhiên đổi cách gọi mình thành kính trọng, thì nhất định là có chuyện muốn nhờ vả. Vì vậy, cô có chút cảnh giác hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Vừa nãy cô nói, hầu hết mọi người đều không có xe ngựa riêng, nên thông thường sẽ chọn cách đi bộ, rất ít khi chọn đi xe ngựa của hãng xe. Nhưng như vậy sẽ rất mất thời gian di chuyển. Tôi tính toán qua, chỉ riêng việc đi bộ từ Thành phố Bontar đến nhà máy của Thương hội Tân Phi chúng ta ở Trang viên Sancton, tổng cộng khoảng mười lăm kilomet, cho dù đi nhanh hơn một chút cũng phải mất gần hai tiếng đồng hồ. Không nói đến việc lãng phí thời gian, mà còn rất mệt mỏi."

"Sau đó thì sao? Anh muốn giải quyết vấn đề này? Nhưng anh định giải quyết như thế nào?" Cervini tò mò hỏi.

"Đúng vậy, tôi thật sự muốn giải quyết vấn đề này. Ví dụ như rất nhiều công nhân làm việc trong nhà máy của chúng ta đều sống ở Thành phố Bontar hoặc là các ngôi làng bên ngoài thành phố, mỗi ngày đi làm về nhà đều tốn rất nhiều thời gian trên đường. Tuy rằng Thương hội chúng ta cũng xây dựng một số phòng ốc cho công nhân ở, nhưng hiện tại đã có phần không đủ, đợi sau này mở rộng sản xuất, vậy thì càng không đủ." Hứa Dịch nói.

"Anh vẫn chưa nói anh định giải quyết vấn đề này như thế nào." Cervini nhắc nhở.

"Ừm... nói một cách đơn giản, chính là tạo ra một hệ thống giao thông công cộng trong thành phố." Hứa Dịch đáp.

"Hệ thống giao thông công cộng trong thành phố?" Cervini không phải lần đầu tiên nghe được những từ ngữ mới lạ kỳ quái từ miệng Hứa Dịch, tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn cẩn thận suy nghĩ."Ý của anh là... giống như Hãng xe ngựa Filson, rất nhiều xe ngựa chạy khắp Thành phố Bontar, kết nối giao thông trong và ngoài Thành phố Bontar, để mọi người đều có thể đi xe ngựa đến nơi mình muốn?"

"Vương nữ Điện hạ thật là thông minh hơn người!" Hứa Dịch không nhịn được khen một câu."Tuy nhiên, đại thể là ý như vậy."

Cervini suy nghĩ một chút, cau mày nói: "Ý tưởng này tuy rằng rất hay, nhưng tôi cảm thấy vấn đề này anh nên đi tìm Hãng xe ngựa Filson thương lượng, hoặc là thương lượng với Bá tước Satsuma, tìm tôi thì có thể giúp anh chuyện gì?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Vương nữ Điện hạ, cô có thể giúp đỡ rất nhiều. Bởi vì cô có thể giúp tôi có được một số thứ tuy rằng về lâu dài có thể hoàn toàn bị thay thế, nhưng trong thời gian ngắn lại không thể thiếu, đó chính là ngựa kéo xe."

Chương 406: Giá của một con ngựa (1/2)

Lễ khai trương Xa lộ Bonka bản thân nó không có gì đáng để mọi người quá chú ý, điểm sáng duy nhất, có lẽ là sau khi Bá tước Satsuma kết thúc bài phát biểu, Công chúa Cervini Điện hạ cũng có bài phát biểu ngắn gọn.

Mặc dù Vương nữ Điện hạ nói không nhiều, hơn nữa phần lớn là chúc mừng việc khai thông Xa lộ Bonka, nhưng từ những lời này, cô lại tiết lộ một thông tin rất quan trọng.

Đó chính là, đối với việc các Thương hội dân doanh đầu tư xây dựng đường sá, Quốc vương Bệ hạ rất khẳng định, đồng thời bày tỏ sự ủng hộ rõ ràng.

Vì vậy, các đại diện của các Thương hội có mặt lúc đó đều vô cùng phấn khởi.

Vì chuyện này đã có sự ủng hộ rõ ràng của Hoàng thất Vương quốc, vậy thì chứng tỏ rất đáng để làm.

Tiếp theo cần phải xem, chính là Thương hội Tân Phi có thể kiếm được tiền từ con đường này hay không.

Nghi vấn này sau khi một chiếc xe ngựa của Hãng xe ngựa Filson trở về Thành phố Bontar, lập tức tan biến như khói.

Bởi vì chiếc xe ngựa này lúc bắt đầu buổi lễ đã xuất phát từ Thành phố Bontar, bây giờ chạy một vòng rồi quay về, vậy mà chỉ mất chưa đầy một buổi sáng!

Tất cả các thương nhân đều hiểu rõ một đạo lý, đó chính là

thời gian là vàng bạc.

Trước kia khi Xa lộ Bonka chưa được xây dựng, từ Thành phố Bontar đến Thành Karma mặc dù chỉ có chưa đầy sáu mươi km, nhưng cho dù ngồi trên xe ngựa nhanh nhất cũng phải mất đến nửa ngày trời mới đến được.

Mà hiện tại Xa lộ Bonka đã khai thông, thời gian đi về hai bên vậy mà chỉ cần chưa đầy một buổi sáng, nếu tính toán thời gian một chiều, vậy thì thậm chí chỉ cần chưa đầy hai tiếng đồng hồ!

So với trước kia, như vậy không thể nghi ngờ đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Chưa kể đến trước kia ngồi xe ngựa chạy trên con đường đất đá gập ghềnh sáu mươi km, gần như toàn thân đều bị xóc nảy đến sắp rã rời, còn nếu chở hàng hóa, thì vì muốn bảo vệ hàng hóa được nguyên vẹn, tốc độ này chỉ có thể giảm xuống cực thấp, chạy một chuyến e rằng phải mất cả ngày trời.

Mà hiện tại, bởi vì mặt đường bê tông xi măng bằng phẳng trên Xa lộ Bonka, khiến cho xe ngựa chạy trên đó căn bản không cảm nhận được chút xóc nảy nào.

Thêm nữa, lần này xe ngựa của Hãng xe ngựa Filson còn thay thế toàn bộ bánh xe gỗ truyền thống trước kia thành Lốp xe mới do Thương hội Tân Phi nghiên cứu chế tạo, không chỉ giảm bớt chấn động mà xe ngựa phải chịu, mà còn khiến cho xe ngựa chạy càng thêm nhẹ nhàng, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Nếu như không có sự trợ giúp của Lốp xe mới này, e rằng cho dù là trên mặt đường xi măng bằng phẳng như Xa lộ Bonka, cũng tuyệt đối không thể chỉ mất một buổi sáng đã chạy một vòng giữa Thành phố Bontar và Thành Karma.

Vì vậy, sau khi "Nhật báo Bontar" có một bài báo chuyên đề về

loại Lốp xe mới này, Thành phố Bontar và một số thành phố xung quanh lập tức lại xuất hiện một làn sóng mới. Đó chính là thay thế Lốp xe cho xe ngựa.

Chỉ trong nửa tháng, xe ngựa chạy trên khắp các con đường lớn ngõ nhỏ ở Thành phố Bontar và một số thành phố xung quanh đều đã thay thế thành Lốp xe mới do Thương hội Tân Phi sản xuất.

Bây giờ, nếu như xe ngựa của nhà ai mà vẫn còn dùng bánh xe gỗ trước kia, vậy thì thậm chí còn không dám mang ra ngoài nữa!

Vào một đêm giữa tháng Chín, Phủ Thành chủ lại tổ chức yến tiệc, mời gần như tất cả Hội trưởng của các Thương hội và quý tộc trong Thành phố Bontar đến tham dự.

"Hội trưởng Hứa, tôi thật sự rất bội phục anh!" Hội trưởng Pompeii của Hãng xe ngựa Filson giơ ly rượu trong tay, cụng ly với Hứa Dịch, tán thưởng từ tận đáy lòng: "Thương hội Tân Phi của các anh từ khi thành lập đến nay, bất kể nghiên cứu phát minh ra thứ gì, cũng đều sẽ gây nên một cơn sốt mua sắm ở Thành phố Bontar và các thành phố xung quanh. Trước kia là Máy móc Ma thuật thì cũng thôi, dù sao Thương hội Tân Phi của các anh vẫn luôn chuyên tâm làm mấy thứ này. Không ngờ anh chỉ tùy tiện lấy ra một cái Lốp xe, vậy mà cũng có thể gây nên một cơn sốt."

Hứa Dịch lắc đầu: "Hội trưởng Pompeii, anh đừng có xem thường Lốp xe, thứ này không phải tùy tiện lấy ra đâu. Anh phải biết, thứ đó mặc dù nhìn có vẻ chỉ đơn giản là gắn lên vòng thép là xong. Nhưng kỳ thật bên trong có rất nhiều lớp, đủ loại thứ, riêng cái lớp đệm thôi cũng đã khiến Thương hội Armani làm đi làm lại vô số lần tôi mới hài lòng. Bởi vì chuyện này, Hội trưởng Vincent đã oán trách tôi vô số lần, nói tôi thật sự quá kén chọn."

Trên thực tế nghiêm túc mà nói, bộ phận quan trọng nhất của Lốp xe dĩ nhiên là vỏ xe.

Nhưng trên Lục địa Saines, Hứa Dịch vẫn luôn không phát hiện ra sự tồn tại của cây cao su, trước kia mặc dù cũng từng nghĩ đến việc chế tạo Lốp xe, nhưng bởi vì không có cao su, nên chỉ đành gác lại.

Về sau, Elf của Bộ tộc Night Song theo yêu cầu của Hứa Dịch, tiến hành thử nghiệm công thức kỳ lạ đối với các loại nhựa cây, vô tình lại thử nghiệm ra một loại nhựa cây đặc biệt có tính chất cực kỳ giống với cao su sau khi được xử lý.

Loại nhựa cây này đến từ một loại thực vật được Elf gọi là Lệ Ngạn.

Quả của loại thực vật này sau khi chín, sẽ kết thành một quả tròn to bằng đầu người, đập vỡ ra sẽ chảy ra chất lỏng màu trắng sữa.

Mà đem chất lỏng này dung hợp với một số loại phấn hoa, sau đó dùng Ma pháp đặc thù của Tộc Elf để xử lý, sẽ biến thành loại nhựa cây đặc biệt này.

Tính chất của loại nhựa cây này rất giống với cao su sau khi được xử lý, Hứa Dịch vừa nhìn thấy, lập tức liền nghĩ đến có thể dùng nó để làm Lốp xe.

Chương 407: Giá của một con ngựa (2/2)

Cuối cùng, sau một loạt các thí nghiệm liên quan, Elf của Bộ tộc Night Song rốt cuộc cũng chế tạo thành công vỏ xe.

Đương nhiên, sự tồn tại của loại nhựa cây đặc biệt này là bí mật của Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch tự biết là không thể để lộ cho Hội trưởng Pompeii biết.

Nghe Hứa Dịch nhắc đến Hội trưởng Vincent, Hội trưởng Pompeii cười ha hả: "Nhưng hiện tại Lốp xe bán chạy như vậy, Thương hội Armani của họ chắc chắn cũng sẽ kiếm được không ít tiền, Hội trưởng Vincent chắc chắn sẽ không trách anh nữa."

Hứa Dịch mỉm cười, nhìn về phía xa xa, nơi Hội trưởng Vincent đang tụ tập với một số quý tộc nói chuyện gì đó, thầm nghĩ so với việc mình yêu cầu Thương hội Armani thử nghiệm lớp đệm lặp đi lặp lại vô số lần, e rằng điều mà Hội trưởng Vincent muốn oán trách mình nhất, chính là cho đến bây giờ, Thương hội Tân Phi vẫn chưa thể nghiên cứu phát minh ra chiếc máy dệt ma lực mà ông ta cần.

Nhưng điều này cũng không còn cách nào khác, hiện tại nhân viên nghiên cứu phát minh của Thương hội Tân Phi có hạn, mà thứ cần phải nghiên cứu phát minh lại quá nhiều, Hứa Dịch chỉ có thể tập trung lực lượng, lựa chọn thứ hiện tại cần phải nghiên cứu phát minh nhất để tiến hành nghiên cứu.

So với ngành công nghiệp nhẹ như bông vải hiện tại không quá quan trọng, rõ ràng là việc giải quyết vấn đề thu thập và xử lý năng lượng, xây dựng công trình đường sá... những thứ quan trọng

nhất đối với hệ thống công nghiệp sẽ được ưu tiên hơn.

"Đúng rồi, Hội trưởng Hứa, tôi vẫn chưa cảm ơn anh đâu." Hội trưởng Pompeii đột nhiên lại nói.

"Hửm? Cảm ơn tôi chuyện gì?" Hứa Dịch hỏi.

"Đương nhiên là cảm ơn anh đã thay tôi đề nghị với Vương nữ Điện hạ. Bây giờ Vương nữ Điện hạ đã đồng ý với tôi, có thể bán những con ngựa không thể dùng trong quân đội ở Trại nuôi ngựa Hoàng Gia cho tôi. Mặc dù giá cả có hơi đắt một chút, nhưng đối với Hãng xe ngựa chúng tôi mà nói, có thể có được bao nhiêu con ngựa, thì có nghĩa là có thể có được bấy nhiêu chiếc xe ngựa, có thể làm ăn lớn đến mức nào." Hội trưởng Pompeii đáp với vẻ mặt rạng rỡ.

"Chuyện nhỏ thôi mà, tôi chỉ thuận miệng nhắc với Vương nữ Điện hạ một chút thôi." Hứa Dịch xua tay, không quá để tâm. Sau đó lại tò mò hỏi: "Đúng rồi, Hội trưởng Pompeii, Hãng xe ngựa các anh mua một con ngựa thường tốn bao nhiêu tiền?"

"Chuyện này cũng không nói chính xác được. Phẩm chất của ngựa khác nhau, giá cả chênh lệch rất nhiều. Loại tuấn mã tốt nhất, một con e rằng phải cần đến mấy chục vạn đồng vàng, Thương hội chúng tôi không dùng nổi. Nói chung, những con ngựa tốt nhất, ngoài những con được quý tộc nuôi dưỡng riêng, thì phần lớn đều được cung cấp cho quân đội. Thương hội chúng tôi dùng đều là ngựa kém chất lượng, một con thường khoảng mười đến hai mươi đồng vàng." Hội trưởng Pompeii đáp.

"Mười đến hai mươi đồng vàng?" Hứa Dịch suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Vậy nếu như có thể cho anh một thứ thay thế những con ngựa này, còn có thể khiến cho tốc độ xe ngựa chạy nhanh hơn, trở thành gấp đôi thậm chí là gấp ba lần hiện tại, anh có bằng lòng bỏ ra bao nhiêu tiền để mua?"

Hội trưởng Pompeii kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, sững sờ một lúc, đột nhiên trợn to hai mắt, kích động đưa tay nắm chặt vai Hứa Dịch nói: "Hội trưởng Hứa, anh nói thật sao? Thật sự có thứ này sao? Thương hội Tân Phi của các anh có phải là đã nghiên cứu phát minh ra rồi không? Nhanh nói cho tôi biết! Nếu thật sự có, vậy thì cho dù một cái hai mươi đồng vàng... Không! Một cái ba mươi đồng vàng tôi cũng nhất định sẽ mua!"

Hứa Dịch có chút im lặng, lần trước khi nghe nói đến Lốp xe, Hội trưởng Pompeii này cũng kích động như vậy, bây giờ nghe mình chỉ mới tiết lộ một chút ý tứ như vậy, vậy mà cũng kích động thành ra thế này.

Đúng là Hội trưởng của một Thương hội lớn, sao dễ dàng kinh ngạc như vậy?

"Cái này... tạm thời vẫn chưa nghiên cứu phát minh ra, hiện tại vẫn đang trong giai đoạn đầu." Hứa Dịch đẩy tay Hội trưởng Pompeii ra đáp.

"Á? Vẫn chưa có sao." Vẻ mặt hào hứng trên mặt Hội trưởng Pompeii trong nháy mắt biến thành thất vọng."Vậy thì thật đáng tiếc. Thứ này đối với Hãng xe ngựa Filson chúng tôi mà nói thật sự quá quan trọng, Hội trưởng Hứa, cậu có thể nói cho tôi biết khi nào có thể nghiên cứu phát minh ra nó không?"

Hứa Dịch nhún vai: "Chuyện này tôi không thể trả lời anh được. Thứ này rất phức tạp, không phải dễ dàng như vậy có thể nghiên cứu phát minh thành công được."

Hội trưởng Pompeii suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói với Hứa Dịch: "Vậy thì... Hội trưởng Hứa, khi nào thứ mà cậu nói nghiên cứu phát minh thành công, nhất định phải báo cho tôi biết trước, hơn nữa ưu tiên bán cho Hãng xe ngựa Filson chúng tôi, được không?"

"Đến lúc đó rồi hãy nói." Hứa Dịch đáp lại một cách mơ hồ.

Động cơ nghiên cứu phát minh thật sự rất khó khăn, Hứa Dịch thậm chí không dám chắc chắn có thể nghiên cứu phát minh thành công hay không, làm sao có thể dễ dàng đáp ứng ông ta được.

Hơn nữa nếu như động cơ thật sự nghiên cứu phát minh thành công, vậy thì công dụng của nó sẽ rất rộng rãi, Hứa Dịch đương nhiên sẽ không làm ra chuyện ưu tiên gì ở trên đây.

Thấy Hứa Dịch trả lời mơ hồ, Hội trưởng Pompeii nhíu mày, còn muốn nói tiếp, lại phát hiện lúc này Bá tước Satsuma đã được đám người vây quanh đi ra, chỉ đành lập tức ngậm miệng, đưa mắt nhìn Bá tước Satsuma.

Dưới ánh mắt của mọi người, Bá tước Satsuma chậm rãi bước lên bục cao giữa đại sảnh yến hội, nhìn quanh một vòng, giơ ly rượu lên, cao giọng nói: "Các vị, hoan nghênh mọi người đến tham gia buổi yến tiệc thảo luận về việc làm thế nào để cải tạo toàn diện Thành phố Bontar tốt hơn."

Chương 408: Hiệu quả của Tân thành (1/2)

Khoảng hai tháng đã trôi qua kể từ khi Bá tước Satsuma lấy ra bản quy hoạch tổng thể Thành phố Bontar trước mặt Hứa Dịch. Tuy nhiên, trên thực tế, tiến độ của việc này lại diễn ra rất chậm chạp.

Một là bởi vì Thương hội Tân Phi và Thương hội Amli, hai bên chịu trách nhiệm chính cho giai đoạn đầu của dự án, đều bận rộn với những công việc khác, hai là bởi vì dự án cải tạo tổng thể này đã gặp phải khó khăn ngay từ đầu.

Giai đoạn cải tạo đầu tiên do Hứa Dịch và Bá tước Satsuma bàn bạc và quyết định bao gồm khu vực bên trong, ngoài hai ngôi làng đó ra, còn có một số lãnh địa tư nhân của quý tộc.

So sánh ra thì, mặc dù dân làng ở hai ngôi làng đó đông hơn, nhưng việc xử lý lại rất dễ dàng.

Hứa Dịch mang theo mệnh lệnh của Phủ Thành chủ đến, dân làng ở hai ngôi làng đó không ai đưa ra ý kiến phản đối, Hứa Dịch nói gì họ đều ngoan ngoãn làm theo.

Điều thực sự khiến Hứa Dịch và Hội trưởng Cruz đau đầu lại là một số lãnh địa quý tộc không lớn lắm.

Đối với các quý tộc trên Lục địa Saines, lãnh địa tư nhân là bất khả xâm phạm, ngay cả Quốc vương Bệ hạ cũng không thể tùy ý xử lý, cho nên Hứa Dịch muốn làm gì đó với những lãnh địa quý tộc bên ngoài Thành phố Bontar này, nhất định phải được sự đồng ý của những quý tộc này.

Vấn đề là ngoại trừ hai quý tộc cởi mở hơn đã đồng ý cho Thương hội Amli thi công trên lãnh địa của họ, thì những quý tộc còn lại căn bản không hiểu cái gọi là dự án cải tạo tổng thể Thành phố Bontar này là gì, tự nhiên sẽ không đồng ý.

Vì vậy, dự án này đã bị trì hoãn do những quý tộc ngoan cố này, tiến độ cực kỳ chậm chạp.

Bá tước Satsuma rất không hài lòng với tình trạng này, sau khi hỏi Hứa Dịch và Hội trưởng Cruz về nguyên nhân, liền đặc biệt tổ chức bữa tiệc này, không chỉ tập trung tất cả các quý tộc trong Thành phố Bontar mà còn tập trung tất cả các Thương hội.

Ngoài việc muốn thuyết phục những quý tộc cứng đầu kia, để họ hiểu được ý nghĩa của dự án cải tạo Thành phố Bontar, còn có ý muốn kêu gọi thêm nhiều Thương hội quyên góp hơn.

Sau khi kết thúc bài phát biểu khai mạc, Bá tước Satsuma nhanh chóng đi vào vấn đề chính, giải thích chi tiết những ý tưởng trong bản quy hoạch mà ông đã cho Hứa Dịch xem trước đó.

Mọi người bên dưới lúc đầu nghe có chút khó hiểu. Nhưng theo lời giải thích của Bá tước Satsuma, họ dần lộ ra vẻ trầm ngâm.

Phải nói rằng ý tưởng cải tạo tổng thể Thành phố Bontar của Bá tước Satsuma rất hay.

Thành phố Bontar hiện tại do sự trỗi dậy của Thương hội Tân Phi, đã thúc đẩy sự xuất hiện của nhiều xưởng sản xuất và Thương hội. Cũng bởi vì nhiều loại Cỗ máy Ma lực do Thương hội Tân Phi sản xuất, đã giúp nâng cao đáng kể hiệu quả sản xuất của các Thương hội lớn khác, điều này cũng khiến những Thương hội này ngày càng phát triển lớn mạnh hơn.

Vì vậy, vô số nhà máy đã được mở ở Thành phố Bontar, tạo ra

vô số cơ hội việc làm, và do đó thu hút một lượng lớn người đến đây, khiến cho Thành phố Bontar vốn yên tĩnh trở nên cực kỳ phồn vinh và náo nhiệt.

Nhưng điều này cũng mang đến một vấn đề lớn.

Thành phố Bontar ban đầu chỉ là một thị trấn nhỏ với dân số khoảng 50. 000 người, cho dù là đời sống của người dân hay là các mặt khác đều không phát triển. Hiện tại đột nhiên có thêm nhiều nhà máy, nhiều người như vậy, đối với thị trấn nhỏ này mà nói quả thực là một tai họa cực lớn.

Chưa nói đến việc khác, hiện tại mỗi ngày chỉ riêng lượng phân thải ra ở Thành phố Bontar đã nhiều hơn trước mấy lần, tạo áp lực rất lớn cho công tác vệ sinh môi trường của Thành phố Bontar.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Thành phố Bontar sớm muộn gì cũng sẽ bị những áp lực này đè bẹp.

"Mọi người, tôi nghĩ rằng không ai muốn sống trong một thành phố hỗn loạn và nhếch nhác. Vì vậy, để thay đổi tình trạng hiện tại, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, tôi quyết định cải tạo toàn diện Thành phố Bontar."

Nói đến đây, Bá tước Satsuma dừng lại một chút, nhìn quanh một vòng, thấy mọi người bên dưới đều lộ ra vẻ trầm ngâm, lúc này mới hài lòng gật đầu, nói tiếp: "Tất nhiên, không thể tiến hành cải tạo bên trong Thành phố Bontar. Hơn nữa, Thành phố Bontar thực sự quá nhỏ, đã không còn đủ sức gánh vác nhiều người như vậy, cho nên mục tiêu của tôi là bên ngoài thành phố. Về phần bên ngoài thành phố cải tạo như thế nào, chúng ta hãy cùng nghe ý kiến của chuyên gia trong lĩnh vực này, Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi."

Dưới ánh mắt của mọi người, Hứa Dịch mỉm cười bước lên

bục. Tiếp nhận vị trí của Bá tước Satsuma, hơi cúi người chào mọi người bên dưới, cười nói: "Thành chủ đại nhân quá khen rồi, tôi không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, chỉ là trước đây khi khai thác Thung lũng Rainfall, có một số kinh nghiệm liên quan thôi."

Nghe Hứa Dịch nhắc đến Thung lũng Rainfall, mọi người bên dưới xì xào bàn tán.

Sau khi Xa lộ Rainfall được khai thông, rất nhiều người chỉ vì tò mò đã ngồi xe ngựa trên Xa lộ Rainfall đi đi về về, tự nhiên cũng có rất nhiều người nhân tiện đến Thung lũng Rainfall.

Rồi mọi người phát hiện ra rằng, vùng đất Thung lũng Rainfall vốn vô cùng hoang vu, gần như chẳng có gì này, sau khi được Thương hội Tân Phi không ngừng khai thác xây dựng, hiện tại vậy mà đã biến thành một nơi vô cùng xinh đẹp và hùng vĩ.

Rất nhiều người khi nhìn thấy khu nhà máy và khu dân cư xinh đẹp ở Thung lũng Rainfall, cũng giống như Hội trưởng Pompeii, đều không khỏi cảm thán.

Vì vậy, khi biết Bá tước Satsuma giao dự án cải tạo tổng thể Thành phố Bontar cho Hứa Dịch, không có nhiều người cảm thấy bất ngờ.

"Trước tiên, tôi muốn cho mọi người xem một số bức tranh."

Theo lời của Hứa Dịch, hai tên thị vệ của Phủ Thành chủ bưng mấy bức tranh cuộn và giá vẽ đi lên, sau đó lần lượt mở những bức tranh này ra trên giá vẽ.

Mọi người nhìn vào bức tranh cuộn, liền nhìn thấy những bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Chủ đề của bức tranh ở chính giữa là một dòng sông, nhưng dòng sông này lại không giống với dòng sông trong ấn tượng của

mọi người.

Chương 409: Hiệu quả của Tân thành (2/2)

Hai bên bờ sông này không phải là bùn đất chất đống, mà là được ngăn lại bởi một con đê rất bằng phẳng và đẹp đẽ, không biết làm bằng gì.

Dưới con đê, nước sông trong vắt, gợn sóng lăn tăn, hai bên bờ sông được trồng đủ loại cây cối hoa cỏ.

Hai bên bờ sông đều có một con đường bằng xi măng, không quá rộng rãi nhưng vô cùng bằng phẳng. Dưới bóng cây xanh mát, trên con đường xi măng, mấy người đàn ông, phụ nữ, già trẻ đang thong dong dạo bộ bên sông, tận hưởng làn gió mát.

Bên cạnh con đường là những bãi cỏ bằng phẳng, có không ít đứa trẻ đang chạy nhảy vui đùa trên bãi cỏ, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ.

Chỉ cần nhìn thấy bức tranh này thôi, mọi người bên dưới đã không nhịn được mà trầm trồ khen ngợi.

Nếu như có thể có một dòng sông nào đó trở nên gọn gàng, sạch sẽ như vậy, như vậy hẳn là bản thân cũng rất muốn đi dạo mát hóng gió bên sông vào lúc hoàng hôn.

"Hội trưởng Hứa, anh lấy những bức tranh này ra, chẳng lẽ là muốn nói cho chúng tôi biết, dòng sông trong bức tranh này, chính là dòng sông bên ngoài Thành phố Bontar hiện tại sao?" Một người bên dưới nhịn không được lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, dòng sông trong bức tranh này chính là Sông Sandy

sau khi được cải tạo, mọi người thấy thế nào?" Hứa Dịch cười hỏi ngược lại.

"Đẹp thì đẹp đấy. Nhưng làm sao Sông Sandy có thể biến thành dáng vẻ như trong tranh của anh được?"

"Đúng vậy, Sông Sandy chỉ cần mỗi năm không bị lũ lụt là tốt rồi, làm sao có thể đẹp như vậy được."

"Hội trưởng Hứa, anh hoàn toàn là đang ảo tưởng. Căn bản không thể nào thực hiện được."

"Đúng vậy..."...

Nhìn thấy mọi người bên dưới đều phụ họa, Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Ai nói không thể? Không tin thì các người hỏi Hội trưởng Cruz thử xem, đoạn thượng nguồn của sông Sandy trong rừng Rainfall hiện tại đã biến thành hình dáng gì rồi."

Mọi người nhao nhao nhìn về phía Hội trưởng Moon Cruz của Thương hội Amli, người đang nhấm nháp ly rượu vang đỏ.

Cruz đặt ly rượu xuống, mỉm cười đắc ý với mọi người.

"Hội trưởng Hứa nói không sai, Sông Sandy hiện tại nhìn có vẻ không đẹp mắt lắm, nhưng muốn biến nó thành dáng vẻ như trong tranh này cũng không khó. Bởi vì hơn một năm nay, Thương hội Amli chúng tôi vẫn luôn tiến hành cải tạo đê điều ở đoạn thượng nguồn của Sông Sandy, phía tây bắc Rừng Rainfall, hiện tại đã có hiệu quả bước đầu. Tuy rằng hiện tại vẫn chưa đẹp bằng trong tranh này, nhưng cũng không khác biệt là bao."

"Ừm, một thời gian trước tôi có việc phải đến Bộ lạc Người thú ở Hoang mạc Black Rice. Trên đường đi có đi ngang qua thượng nguồn Sông Sandy, lại phát hiện Sông Sandy vốn suýt chút nữa thì cạn khô, hiện tại vậy mà hoàn toàn thay đổi, gần giống như trong bức tranh này."

Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện này là Hội trưởng Relsa của Thương hội Rekton, chuyên kinh doanh buôn bán với tộc Người thú trong thành phố.

Bởi vì chuyện làm ăn của Thương hội, thỉnh thoảng ông ta sẽ tự mình đến Bộ lạc Người thú một chuyến, trên đường đi sẽ đi ngang qua thượng nguồn Sông Sandy.

Vì ông ta đã nói như vậy, có vẻ như chuyện này là thật.

Nhìn thấy thần tình mọi người bên dưới đều thay đổi, Hứa Dịch vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người trở lại, chỉ vào một bức tranh khác nói: "Mời mọi người hãy nhìn bức tranh này. Tôi nghĩ mọi người đều có thể nhận ra, đây là một bức tranh được nhìn từ trên cao xuống. Mọi người hãy chú ý. Bên phải đây có một thứ giống như thành trì, nó đại diện cho Thành phố Bontar hiện tại của chúng ta. Còn bên trái này, chính là Trang viên Sancton của Thương hội Tân Phi chúng tôi. Còn những đường kẻ ngang dọc trên bức tranh này, tôi nghĩ mọi người đều đã đoán ra, đều là đường cái."

Dù cho trên thực tế đã đoán được, nhưng lúc này nghe Hứa Dịch nói ra, mọi người vẫn không khỏi kinh ngạc.

"Hội trưởng Hứa, nhiều đường như vậy đều là đường cái sao? Không đến mức đó chứ?" Một vị Hội trưởng Thương hội nhỏ bên dưới nhịn không được lên tiếng."Thương hội Tân Phi các người xây dựng một con đường từ Thành phố Bontar đến Trang viên Sancton tôi có thể hiểu được, nhưng xây dựng nhiều con đường vô dụng như vậy, thì không cần thiết lắm đâu?"

"Vô dụng?" Hứa Dịch cười cười, xua tay."Không, trên thế giới này không có con đường nào là vô dụng. Lý do tôi đánh dấu nhiều con đường như vậy trên bức tranh này, chính là muốn nói cho mọi người biết, tôi thật sự có ý định làm như vậy, hơn nữa, cũng đã ủy thác cho Thương hội Amli tiến hành khảo sát thực địa đối với mặt

đường mà những con đường này cần phải đi qua, chỉ cần kết quả khảo sát không có vấn đề, những con đường này sẽ lập tức được khởi công xây dựng."

"Không sai. Thương hội Amli chúng tôi vô cùng chuyên nghiệp trong việc xây dựng đường sá, Hội trưởng Hứa đã ủy thác cho chúng tôi, vậy thì chúng tôi nhất định sẽ xây dựng tất cả những con đường này thật tốt." Hội trưởng Cruz gật đầu đáp."Ngoài ra, tôi cũng muốn nhân tiện nhắc nhở mọi người một tiếng, nếu như vị nào ở đây có hứng thú với việc xây dựng đường sá, có thể đến tìm tôi thương lượng bất cứ lúc nào."

Hứa Dịch cười lớn: "Hội trưởng Cruz, tôi chỉ là muốn ông xác nhận những gì tôi vừa nói là sự thật mà thôi, chứ không phải để ông nhân cơ hội quảng cáo đâu."

Mọi người bên dưới không nhịn được cười.

"Đương nhiên, việc xây dựng đường sá không phải là do tôi và Hội trưởng Cruz nói là được, mà còn cần phải có được sự ủng hộ của mọi người."

Nghe thấy Hứa Dịch nói câu này, đám thương nhân bên dưới nhao nhao nhìn về phía đám quý tộc bên kia.

Tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng, câu này của Hứa Dịch chính là đang nói những quý tộc ngoan cố kia.

Đúng vào lúc này, trong đám quý tộc bỗng nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh.

"Hừ! Hội trưởng Hứa còn thật sự dám tự ý quyết định, chẳng lẽ ngươi cho rằng Thành phố Bontar là của một mình ngươi sao?"

Chương 410: Thành phố nhỏ đổi thay (1/2)

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt tất cả mọi người đều có chút kỳ quái.

Bởi vì người lên tiếng không ai khác chính là Nam tước Bill.

Ngay khi vừa đến Thành phố Bontar, Nam tước Bill đã thẳng tay đuổi Thương hội Tân Phi ra khỏi lãnh địa, chứng minh cho mọi người thấy mối quan hệ rạn nứt giữa hắn và Thương hội Tân Phi.

Tuy nhiên, sau khi Thương hội Tân Phi chuyển toàn bộ đến Trang viên Sancton, Nam tước Bill lại bất ngờ im hơi lặng tiếng, không hề gây khó dễ cho Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi như mọi người nghĩ.

Dựa vào tình hình này, mọi người đều tự suy đoán, kỳ thực Nam tước Bill đuổi Thương hội Tân Phi ra khỏi lãnh địa là do Gia tộc Stark chỉ thị, chứ không phải ý của hắn.

Thế nhưng hiện tại ở đây, Nam tước Bill lại đột nhiên lên tiếng phản đối rõ ràng như vậy, thật sự khiến mọi người cảm thấy bất ngờ.

Hứa Dịch liếc nhìn Nam tước Bill một cái, không hề có ý tức giận, mỉm cười nói: "Nam tước, Thành phố Bontar này đương nhiên không phải của một mình tôi, cho nên nếu như có thể tiến hành cải tạo toàn diện Thành phố Bontar, người được hưởng lợi sẽ là tất cả mọi người trong Thành phố Bontar."

Nam tước Bill lại cười lạnh một tiếng: "Tất cả mọi người đều

được hưởng lợi? Hội trưởng Hứa, anh đang lừa trẻ con sao? Tôi thấy rõ ràng là chỉ có anh và Thương hội Tân Phi của anh được hưởng lợi thôi! Nếu không sao anh lại tích cực như vậy?"

Hứa Dịch nhìn Nam tước Bill, suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Ý của Nam tước là ngài phản đối kế hoạch cải tạo toàn diện lần này sao?"

Nam tước Bill lạnh lùng nhìn Hứa Dịch: "Đừng có dùng lời lẽ để gài bẫy tôi. Kế hoạch cải tạo toàn diện lần này là do Thành chủ đại nhân đưa ra, tôi đương nhiên sẽ không phản đối. Bất quá tôi cũng sẽ không bày tỏ sự ủng hộ."

Sắc mặt mọi người càng thêm kỳ quái, thầm nghĩ lời này của ngươi nói thật đúng là vi diệu.

Đã là do Thành chủ đại nhân đưa ra, vậy không bày tỏ sự ủng hộ kỳ thực cũng tương đương với phản đối, còn giải thích gì nữa.

Phản ứng của Hứa Dịch cũng rất thú vị.

Nghe Nam tước Bill trả lời xong, anh vậy mà chỉ gật đầu một cái, sau đó nói: "Được, tôi hiểu rồi."

Hoàn toàn không có ý định thảo luận vấn đề này với Nam tước Bill nữa!

Nam tước Bill hiển nhiên cũng có chút sững sờ, nhưng Hứa Dịch đã bày tỏ thái độ như vậy, nếu như hắn còn chủ động dây dưa, vậy thì thật sự là quá mất mặt, cho nên cũng chỉ có thể ngậm miệng, không nói gì nữa.

Tiếp đó, Hứa Dịch lại giới thiệu cho mọi người xem một vài bức tranh khác. Không ngoại lệ, đây đều là khung cảnh ngoại ô Thành phố Bontar sau khi tiến hành cải tạo toàn diện trong tưởng tượng của Hứa Dịch.

Nhìn thấy những cảnh đẹp như tranh vẽ trên đó, tất cả mọi người có mặt đều có chút không dám tin.

Dù sao so với Thành phố Bontar hiện tại có phần bẩn thỉu, thì Thành phố Bontar trên những bức tranh này thật sự là quá đẹp, thậm chí so với Thành Anweimar cũng không kém cạnh.

Bất quá trong lòng mọi người tự nhiên vẫn hy vọng Thành phố Bontar thật sự có thể trở thành dáng vẻ như trong tranh vẽ, nếu như trở thành sự thật, vậy thì Thành phố Bontar sau này sẽ trở thành nơi cư trú tuyệt vời khiến cho tất cả mọi người đều phải ghen tị.

Sau khi giới thiệu xong những bức tranh hiệu ứng, Hứa Dịch lập tức đi vào chủ đề chính.

Anh biết rất rõ, đối với những người có mặt ở đây, cho dù thứ vẽ trên tranh có đẹp đến đâu, cũng không bằng lợi ích mà bản thân có thể nhận được từ đó quan trọng hơn.

Vì vậy, sau khi giới thiệu xong tranh hiệu ứng, anh bắt đầu giải thích ý nghĩa mà kế hoạch cải tạo toàn diện Thành phố Bontar mang lại.

Khi nói đến những lợi ích mà Khu Công nghiệp và Khu Dân cư tập trung mang lại, có thể thấy rõ ràng, ánh mắt của những vị đại diện Thương hội có mặt đều sáng lên, hiển nhiên là đã ngửi thấy mùi tiền từ những lời nói của Hứa Dịch.

Còn những quý tộc mặc dù phần lớn không suy xét đến những điều này, nhưng khi nghe Hứa Dịch miêu tả, cũng không khỏi có chút cảm động.

Đợi đến khi Hứa Dịch mất hơn nửa tiếng đồng hồ để giải thích xong một số kế hoạch cụ thể, vẻ mặt của mọi người phía dưới đã không còn mờ mịt như trước, mà rõ ràng là đã bắt đầu suy tính.

Nhìn thấy tình hình này, Bá tước Satsuma không khỏi mỉm cười nhìn Hứa Dịch với ánh mắt tán thưởng.

Tên nhóc này, thật sự rất giỏi trong việc tìm ra lợi ích mà đa số mọi người đều có thể nhận được trong một việc, cũng khiến cho việc mà cậu ta muốn làm dễ dàng được mọi người tiếp nhận hơn.

Yến tiệc kéo dài suốt cả một buổi tối. Cho đến khi kết thúc, Hứa Dịch chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Trong bữa tiệc, liên tục có đại diện Thương hội và quý tộc chạy đến dò hỏi Hứa Dịch một số chi tiết cải tạo, đồng thời muốn từ chỗ Hứa Dịch moi ra một số tin tức cụ thể, để biết được mình có thể nhận được lợi ích gì từ đó.

Hứa Dịch không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn giải đáp từng người một, còn phải giúp đối phương phân tích.

Mặc dù cuối cùng khi rời đi, những người này đều tỏ vẻ hài lòng, nhưng Hứa Dịch lại phải tốn rất nhiều nước bọt, đến cuối cùng thậm chí cổ họng cũng có chút đau rát.

"Haiz, sau này nhất định không làm loại chuyện ăn cơm không ngon, ngủ không yên này nữa." Nhận được lời khen của Bá tước Satsuma, sau khi cáo từ ông ta, Hứa Dịch không khỏi thầm nghĩ.

Lúc này đã là nửa đêm. Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn trăng sao lấp lánh trên bầu trời đêm, trực tiếp từ bỏ ý định ngồi xe ngựa, đi bộ về nhà trong thành.

Thành phố Bontar lúc này so với cùng kỳ năm ngoái quả thực là khác biệt rất lớn.

Vào thời điểm này năm ngoái, bởi vì ban đêm mùa thu đã bắt đầu se lạnh, vào khoảng thời gian muộn như bây giờ, tất cả mọi người trong Thành phố Bontar đều đã trở về nhà nghỉ ngơi, trên đường căn bản không nhìn thấy bóng người nào.

Chương 411: Thành phố nhỏ đổi thay (2/2)

Mà hiện tại rõ ràng đã là nửa đêm, nhưng hai bên đường phố Thành phố Bontar vẫn có không ít cửa hàng nhỏ vẫn mở cửa, bên trong đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng ồn ào.

Thậm chí ven đường cũng có một số quán ăn đêm, tỏa ra đủ loại mùi hương hấp dẫn, khiến cho những người còn chưa ngủ phải móc ra trong túi vài đồng hoặc vài chục đồng bạc để thưởng thức một bữa khuya ngon miệng.

So với sự yên tĩnh vào thời điểm này năm ngoái, Thành phố Bontar hiện tại cho dù là ban đêm cũng trở nên vô cùng náo nhiệt, giống hệt như những thành phố lớn đông đúc ở Địa Cầu.

Nguyên nhân tạo thành tình huống này chỉ có một, đó chính là con người.

Thành phố Bontar vốn chỉ có hơn ba mươi nghìn dân, hiện tại lại chứa hơn một trăm nghìn người.

Nhiều người như vậy chen chúc trong thành phố nhỏ bé này, đương nhiên sẽ mang đến những thay đổi to lớn.

Nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi khoác tay nhau đi đến ngồi xuống trước một quán ăn đêm, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười.

Cảnh tượng này, quả thực giống hệt như cuộc sống ở những thành phố trên Địa Cầu.

Điểm khác biệt duy nhất, có lẽ là Thành phố Bontar không có

đèn đường, cho dù là cửa hàng ven đường hay quán ăn đêm đều chỉ có thể dựa vào Đèn Ma pháp để chiếu sáng.

Nghĩ đến đèn đường, trong lòng Hứa Dịch chợt lóe lên một ý, ngẩng đầu nhìn lên.

Tuy rằng Thành phố Bontar đã tồn tại từ rất lâu đời, rất khó để cải tạo toàn bộ, nhưng muốn cải thiện một chút vẫn rất khả thi và cần thiết.

Ví dụ như đèn đường là thứ rất phổ biến ở các thành phố trên Địa Cầu, nhưng ở các thành phố trên Lục địa Saines lại gần như không có, kỳ thực lại rất có ý nghĩa thiết thực.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lập tức âm thầm tính toán chi phí cho một chiếc đèn đường.

Bởi vì Đèn Ma pháp không cần giống như đèn đường trên Địa Cầu phải cung cấp nguồn điện riêng, cho nên chỉ cần dựng lên một cái giá đủ cao, treo Đèn Ma pháp lên là được, chi phí tương ứng sẽ ít hơn rất nhiều.

Nhưng như vậy sẽ xuất hiện một số vấn đề.

Vấn đề đầu tiên chính là tuy rằng Evita và Akali đã có bước đột phá mới trong nghiên cứu kỹ thuật truyền dẫn ma lực từ xa, hiện tại xa nhất đã có thể truyền ma lực của Tinh thể Ma lực thông qua phương thức đặc thù đến Ma pháp trận cách đó ba mét, nhưng việc truyền tải ở khoảng cách này vẫn chưa đủ ổn định, cho nên trên thực tế vẫn chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn thử nghiệm, chưa thể đưa vào sử dụng thực tế.

Mà nhu cầu của đèn đường ít nhất cũng phải cao hơn ba mét, như vậy Đèn Ma pháp treo trên giá cao như vậy, công tắc thiết kế ở đâu cũng là một vấn đề.

Hơn nữa, đèn đường trên Địa Cầu bởi vì sử dụng nguồn điện

cung cấp thống nhất, có thể điều khiển đóng mở tập trung từ xa, nhưng với kỹ thuật hiện tại của Thương hội Tân Phi, chắc chắn không thể làm được điều này.

Mà nếu như đặt công tắc trực tiếp trên cột đèn, vậy thì rất khó để ngăn chặn một số kẻ rảnh rỗi tùy ý bật tắt.

Mặc dù có thể thiết kế một không gian khép kín trên cột đèn, đồng thời khóa lại từ bên ngoài để ngăn chặn tình huống này xảy ra, nhưng chỉ cần không có người cố định thời gian đóng mở đèn đường, thì đây cũng là một việc rất phiền phức.

Chỉ mới suy nghĩ một lúc, Hứa Dịch liền phát hiện ra vấn đề thật sự là quá nhiều, khiến cho anh không khỏi có chút đau đầu.

"Haiz, nói cho cùng, vẫn là kỹ thuật chưa đủ." Hứa Dịch thầm than trong lòng."Nếu như Evita và Akali có thể hoàn toàn giải quyết được kỹ thuật truyền dẫn ma lực từ xa, khiến cho khoảng cách truyền tải là vô hạn, để ma lực của Tinh thể Ma lực cũng giống như điện năng có thể truyền tải tùy ý, vậy thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều."Nghĩ một lúc, Hứa Dịch cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Ma lực rốt cuộc không phải là điện lực, không thể chỉ thông qua một sợi dây điện đơn giản là có thể truyền tải.

Nhưng nếu như không giải quyết được vấn đề này, anh sẽ thường xuyên phải đối mặt với đủ loại vấn đề hóc búa giống như khi xem xét việc lắp đặt đèn đường.

"Rốt cuộc phải giải quyết như thế nào đây?" Hứa Dịch rất nhanh chìm vào trong suy nghĩ, lại đột nhiên quên cả nhìn đường.

"Ầm——"

Hứa Dịch đụng đầu vào cột sắt dùng để dựng lều bạt trước cửa một cửa hàng ven đường, đau đến mức phải hít vào một ngụm

khí lạnh, thậm chí trước mắt còn xuất hiện vô số đốm sáng.

Tiếng va chạm của anh vô cùng lớn, lập tức thu hút sự chú ý của những người đang ngồi ăn khuya trong cửa hàng và những gian hàng ven đường.

Nhìn thấy dáng vẻ ôm đầu đầy đau đớn của Hứa Dịch, mọi người đều nhịn không được bật cười thành tiếng.

Cô gái trong đôi tình nhân trẻ mà Hứa Dịch vừa nhìn thấy thậm chí còn lén lút chỉ trỏ Hứa Dịch, vừa cười vừa nói gì đó với bạn trai.

Tuy nhiên chỉ một lát sau, đã có không ít người nhận ra, người vừa đi vừa đụng đầu vào cột sắt này, lại chính là Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi hiện đang vô cùng nổi tiếng ở Thành phố Bontar!

Đang lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Hứa Dịch lại đột nhiên nhảy dựng lên từ trên mặt đất, nhìn những người xung quanh đang dùng ánh mắt như nhìn người điên mà cười to.

"Haha... Tôi thật là quá ngu ngốc! Tại sao tôi cứ phải dùng ma lực để thay thế điện lực chứ? Đầu óc tôi bị úng nước rồi sao? Haha, rõ ràng có cách đơn giản như vậy, haha..."

Chương 412: Hắn chỉ là may mắn thôi (1/2)

Một chiếc xe ngựa bốn bánh rời khỏi Thành Saltan, hướng về phía Thành phố Bontar ở đầu bên kia con đường.

Bên trong xe ngựa, bốn người ngồi đối diện nhau.

Ngoài Nam tước Hainas, ba người còn lại là một người đàn ông trẻ tuổi trông lớn hơn Nam tước Hainas vài tuổi, một cô gái xinh đẹp trông còn trẻ hơn Nam tước Hainas, có lẽ chưa đến hai mươi tuổi, và người cuối cùng là một người đàn ông trung niên đầu hói, hơi béo, trông ít nhất cũng đã ngoài bốn mươi.

Sau khi xe ngựa chạy một đoạn trên con đường đất bên ngoài Thành Saltan, người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên vỗ vào ghế ngồi, cảm thán: "Chiếc xe ngựa này sau khi thay Lốp xe này, thật sự êm ái hơn trước rất nhiều. Nếu phát minh này xuất hiện sớm hơn, có lẽ mông của chúng ta đã đỡ khổ hơn rất nhiều rồi."

Nam tước Hainas cười lớn: "Kennard, bây giờ cậu đã tin những gì tôi nói với cậu rồi chứ? Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng sự xuất hiện của Lốp xe này thôi cũng đã có thể thay đổi cuộc sống của chúng ta rất nhiều, chứ đừng nói đến những Máy móc Ma thuật kỳ diệu khác."

Người thanh niên tên Kennard mỉm cười nói: "Tôi cũng chưa bao giờ nói là tôi không tin những gì anh nói. Khi nhìn thấy những Máy móc Ma thuật đó, tôi đã cảm thấy rằng sự xuất hiện của những Máy móc Ma thuật này, có thể sẽ thay đổi toàn bộ lục địa. Nếu không có suy nghĩ này, anh nghĩ tại sao tôi lại muốn đến Thành phố Bontar để tận mắt chứng kiến?"

Nam tước Hainas đang định lên tiếng, cô gái trẻ bên cạnh bỗng khẽ hừ một tiếng: "Em mới không tin cái tên Hứa Dịch kia lại lợi hại như vậy. Anh, Hainas, hai người đều nói hắn và Thương hội Tân Phi lợi hại như vậy, nhưng sao em lại không cảm thấy cuộc sống của mình có gì thay đổi? Trước kia như thế nào, bây giờ vẫn như thế đó. Hai người luôn nói Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi có thể thay đổi toàn bộ lục địa, em không tin."

Nam tước Hainas và Kennard nhìn nhau, bật cười.

"Sophia thân yêu, em thật sự không cảm thấy cuộc sống của mình có gì thay đổi sao?" Nam tước Hainas hỏi: "Chẳng lẽ bánh mì em ăn hàng ngày vẫn giống như trước kia, đều được làm thủ công sao? Chẳng lẽ bây giờ em muốn uống nước nóng đều phải sai người đi đốt củi sao? Hay nói thẳng ra, trong nhà em không thể nào không có một cái Đèn Ma pháp nào chứ? Nếu cuộc sống trong nhà em mà không có những thay đổi này, vậy thì anh chỉ có thể nói là nhà em đã lạc hậu rồi, không liên quan gì đến Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi."

"Nhà em mới không lạc hậu!" Sophia dậm chân thật mạnh, tức giận nói: "Nhưng nhà chúng em căn bản không cần Máy làm bánh mì Ma lực, cũng không cần Ấm nước Ma thuật. Còn Đèn Ma pháp..."

Nói đến Đèn Ma pháp, Sophia đột nhiên dừng lại, có chút nói không nên lời.

Nam tước Hainas cười lớn: "Đèn Ma pháp thì sao? Chẳng lẽ vì nó quá đẹp, nên em không nỡ nói là không cần?"

Sophia hơi đỏ mặt: "Em thích nó đẹp thì đã sao? Nói đi cũng phải nói lại, Đèn Ma pháp đẹp là vì do Tộc Elf thiết kế, cũng không liên quan gì đến Hứa Dịch."

"Nhưng Tộc Elf có thể xuất hiện, điều này có liên quan rất lớn

đến Hứa Dịch. Nếu không có hắn, bây giờ em đi dạo một vòng Vương quốc Lanpari cũng không thể nhìn thấy bất kỳ một Tộc Elf nào." Nam tước Hainas lại nói.

"Hừ! Tộc Elf đâu có biến mất, hắn chỉ là may mắn gặp được thôi, cũng không tính là bản lĩnh gì." Sophia không phục nói.

Nam tước Hainas còn muốn tiếp tục tranh luận với Sophia, Kennard lại cười khoát tay với anh ta: "Thôi được rồi. Hainas, nếu anh còn tiếp tục tranh cãi với con bé, tin hay không thì tùy, con bé sẽ hoàn toàn ghét bỏ Hứa Dịch đấy."

"Em chỉ là không thích hai người cứ luôn thảo luận về tên đó trước mặt em, còn luôn khen hắn giỏi giang!" Sophia bất mãn nói lớn."Hắn chỉ là may mắn phát minh ra được vài thứ kỳ lạ thôi, có gì ghê gớm chứ?"

"Vì những thứ người khác không phát minh ra được, hắn lại phát minh ra được, điều này chứng minh hắn có năng lực mà người khác không có, cho nên hắn lợi hại." Kennard nghiêm mặt nói."Sophia, bất kể em nhìn nhận Hứa Dịch như thế nào, nhưng em phải thừa nhận một điều, khi người khác có năng lực mà em không có, việc đầu tiên em cần làm là khiêm tốn học hỏi. Chứ không phải là đi soi mói khuyết điểm của đối phương. Hiểu chưa?"

"Em mới không thích những thứ Máy móc Ma thuật lạnh như băng đó." Sophia hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy thái độ của Sophia, Kennard chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, quay đầu hỏi Nam tước Hainas: "Nghe nói "Nhật báo Bontar" hiện tại đã là tờ báo lớn nhất Thành phố Bontar rồi, lần này nếu biết được người sáng lập như anh đột nhiên trở về Thành phố Bontar,"Nhật báo Bontar" không thể nào không đưa tin rầm rộ được."

Nam tước Hainas cười lắc đầu: "Sao có thể chứ. Tuy rằng tôi là

người sáng lập "Nhật báo Bontar", nhưng tờ báo này có thể xuất hiện là nhờ có Hứa Dịch. Cho dù là ý tưởng sáng lập tờ báo, hay là tiền vốn cần thiết trong giai đoạn đầu thành lập, thậm chí là Máy in ma lực mà tờ báo sử dụng cũng đều không thể tách rời khỏi hắn. Cho nên thật ra mà nói, người sáng lập "Nhật báo Bontar" phải là hắn mới đúng. Bây giờ nghĩ lại, tên đó lúc trước xúi giục tôi sáng lập "Nhật báo Bontar", căn bản là đang lợi dụng tôi."

"Nhưng anh bị lợi dụng rất vui vẻ mà, phải không?" Kennard nói.

Nam tước Hainas cười lớn nói: "Đúng vậy. Bất kể lúc nào nhớ lại khoảng thời gian đó, đều cảm thấy rất vui vẻ. Cho nên bây giờ tuy rằng tôi rất rõ ràng lúc trước Hứa Dịch là đang lợi dụng tôi, nhưng tôi vẫn rất cảm kích hắn. Nếu không có hắn, bây giờ có lẽ tôi vẫn cả ngày ở nhà vô công rồi nghề, cảm thấy cả thế giới này thật nhàm chán. Còn bây giờ, tôi đã tìm được sự nghiệp mà mình nguyện ý cống hiến cả đời."

Chương 413: Hắn chỉ là may mắn thôi (2/2)

Nghe ra được cảm xúc chân thật trong lời nói của Nam tước Hainas, ngay cả Sophia đang giận dỗi cũng không nhịn được quay đầu lại, nhìn Nam tước Hainas với vẻ mặt rạng rỡ, trong lòng thầm kinh ngạc.

Tên Hứa Dịch kia thật sự lợi hại như vậy sao? Vậy mà có thể ảnh hưởng đến Hainas, người trước kia luôn có vẻ mặt uể oải, đến mức thay đổi lớn như vậy.

Hừ! Hắn chỉ là may mắn thôi.

Kennard khẽ thở dài: "Hainas, tôi rất ngưỡng mộ anh, có thể tìm được sự nghiệp mà mình nguyện ý cống hiến, còn tôi đến bây giờ vẫn chưa thể xác định được mình muốn làm gì."

Nam tước Hainas khẽ mỉm cười: "Nói không chừng lần này đến Bontar, cậu sẽ tìm được đấy?"

Kennard lắc đầu, vừa định lên tiếng, xe ngựa đột nhiên rung lên dữ dội, khiến lời nói đến bên miệng hắn phải nuốt ngược trở vào.

Bốn người trong xe nhíu mày, còn tưởng rằng đường đi đột nhiên trở nên gập ghềnh, nhưng ngay sau đó, bốn người phát hiện ra rằng xe ngựa chỉ rung lắc một cái như vậy, sau đó lại chạy êm ru, căn bản không cảm nhận được chút xóc nảy nào.

Bốn người kinh ngạc, Kennard không nhịn được kéo rèm cửa sổ xe ngựa ra, nhìn ra ngoài, liền thấy cảnh vật bên ngoài đang lùi

về phía sau với tốc độ chóng mặt, rõ ràng là tốc độ của xe ngựa lúc này nhanh hơn so với lúc nãy rất nhiều.

Tuy nhiên, tốc độ của xe ngựa nhanh như vậy, ngược lại lại chạy êm ái hơn, điều này thật sự là có chút kỳ quái.

Kennard và Sophia cùng thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, nhìn xuống phía dưới gầm xe.

Mặt đường bằng phẳng màu xám tro bị Lốp xe cán qua, nhìn về phía trước, liền thấy một con đường rộng rãi, thẳng tắp màu xám tro kéo dài đến tận chân trời, vô số người đi bộ và xe ngựa đang di chuyển trên con đường này, trông rất nhộn nhịp.

"Đây hẳn là đường cái phải không?" Kennard chỉ vào mặt đường bị bánh xe cán qua, hỏi Hainas.

"Ừ. Chắc là vậy." Lúc này Hainas cũng thò đầu ra khỏi cửa sổ xe bên kia, nhìn mặt đường bằng phẳng, nói."Đây cũng là lần đầu tiên tôi được tận mắt nhìn thấy. Trước kia chỉ có thể nghe Hứa Dịch miêu tả về đường cái trong thư và trên các tờ báo, nói đường cái bằng phẳng đến mức nào. Bây giờ tận mắt nhìn thấy, tôi phát hiện ra con đường này còn bằng phẳng hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều."

"Ừ, cũng vượt xa tưởng tượng của tôi." Kennard gật đầu nói."Ban đầu tôi còn tưởng rằng những gì "Nhật báo Anweimar" đưa tin chắc chắn là đã phóng đại tình hình của đường cái. Bởi vì tôi không tin trên thế giới này lại có một con đường có thể bằng phẳng đến mức xe ngựa chạy trên đó mà không cảm nhận được chút xóc nảy nào. Bây giờ xem ra, những gì tờ báo đưa tin còn chưa đủ. Có một con đường như vậy, giao thông đã được cải thiện rất nhiều."

Hainas cảm thán nói: "Nếu không tận mắt chứng kiến, thì ngay cả tôi cũng không thể nào tưởng tượng được. Cậu phải biết rằng,

con đường này sau khi hoàn thành, sẽ kết nối Thành phố Bontar và Thành Saltan. Tổng cộng dài hơn sáu mươi km đấy!"

Kennard nhìn dọc theo con đường về phía Thành Saltan, phát hiện ra ở phía xa có một nhóm người đang bận rộn làm việc bên đường, bên cạnh còn đặt một đống máy móc không rõ tên.

"Chắc là công nhân của Thương hội Amli. Con đường này là do Hãng xe ngựa Filson bỏ tiền, Thương hội Amli nhận thầu xây dựng. Có vẻ như sau khi đã xây dựng Xa lộ Rainfall, Thương hội Amli đã có kinh nghiệm, bây giờ xây dựng đường nhanh hơn rất nhiều. Ban đầu tôi nghĩ con đường này rộng gấp đôi Xa lộ Rainfall, ít nhất cũng phải mất nửa năm mới xây dựng xong, bây giờ xem ra, e rằng chưa đầy một tháng là hoàn thành. Tính ra, cũng chỉ mất hơn ba tháng." Nam tước Hainas giải thích.

"Vậy con đường này chẳng phải là hoàn toàn không liên quan gì đến Thương hội Tân Phi sao?" Kennard có chút ngạc nhiên hỏi.

"Cũng không thể nói là hoàn toàn không liên quan. Anh xem, các loại Máy móc Ma thuật mà công nhân đang sử dụng để thi công đường sá đều do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và cung cấp. Hơn nữa, mặt đường được đổ bằng bê tông xi măng, trong đó xi măng quan trọng nhất, còn có cả thép được trộn lẫn trong mặt đường, đều là sản phẩm của Thương hội Tân Phi."

Kennard càng thêm kinh ngạc: "Nói như vậy, Thương hội Tân Phi không chỉ sản xuất Máy móc Ma thuật, mà còn sản xuất cả xi măng và thép sao?"

Nam tước Hainas chỉ xuống phía dưới: "Đừng quên, Lốp xe ngựa này cũng là do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và sản xuất."

Vẻ mặt Kennard trở nên hơi kỳ quái: "Thương hội Tân Phi này lại tham gia vào nhiều ngành nghề như vậy, họ lo liệu hết được sao?"

"Chuyện này đợi đến khi anh gặp Hứa Dịch rồi trực tiếp hỏi cậu ta đi, dù sao ít nhất cho đến bây giờ, Thương hội Tân Phi vẫn hoạt động tốt, không có vấn đề gì." Nam tước Hainas nhìn về phía trước con đường, đột nhiên cười nói: "Đúng rồi, mọi người sắp được chứng kiến một thứ kỳ lạ nữa rồi đấy."

"Thứ kỳ lạ gì?"

Kennard và Sophia cùng thò đầu ra nhìn về phía trước, nhìn thấy phía trước con đường có một con sông nhỏ uốn lượn, trên sông bắc một cây cầu lớn rộng rãi, nhưng ở đầu cầu bên này lại có một công trình kiến trúc cao lớn giống như một cánh cổng chắn ngang đường đi.

Cả bên này và bên kia cổng đều có một hàng dài xe ngựa đang dừng lại, dường như đang xếp hàng chờ đợi điều gì đó.

Sophia nhìn hai lần, đột nhiên vỗ tay: "Tôi biết rồi, đây là Trạm thu phí mà rất nhiều người đang mắng chửi phải không?"

Chương 414: Phong cảnh khác biệt của Thành phố Bontar (1/2)

Mặc dù đã rời khỏi Trạm thu phí từ lâu, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp của Sophia vẫn còn treo đầy vẻ khinh thường và chán ghét.

Ngược lại, Kennard và Nam tước Hainas lại nói cười vui vẻ, căn bản không hề có chút để tâm nào, ngược lại còn thảo luận xem một chiếc xe ngựa mất năm mươi đồng bạc phí qua trạm là đắt hay rẻ.

Thấy hai người hoàn toàn không để ý đến mình, Sophia cuối cùng không nhịn được nữa, cố ý hừ lạnh một tiếng thật mạnh.

"Hừ! Xây dựng đường sá vốn là vì để cho mọi người đi lại thuận tiện, vậy mà bọn họ lại còn muốn thu tiền, thật quá đáng!" Sophia trừng mắt, ra vẻ phẫn nộ nói."Vừa rồi hai người còn hết lời khen ngợi tên Hứa Dịch kia, tôi nghe nói ý tưởng xây dựng đường sá còn phải đặt thêm Trạm thu phí là do hắn nghĩ ra đấy? Tên này tham lam đến mức này, đúng là xấu xa hết chỗ nói!"

Nam tước Hainas và Kennard nhìn nhau, không nhịn được bật cười lắc đầu.

"Sophia, tôi muốn hỏi cô một câu. Hãng xe ngựa Filson đã đầu tư tổng cộng hơn bốn mươi vạn đồng vàng để xây dựng con đường này, nếu không xây dựng Trạm thu phí, vậy bọn họ lấy gì để thu hồi vốn đầu tư đây?" Nam tước Hainas hỏi.

"Tại sao nhất định phải thu hồi?" Sophia lớn tiếng nói."Đã xây dựng đường sá là một việc lớn tạo điều kiện thuận lợi cho nhiều người như vậy, vậy thì mọi người phải cùng nhau chung tay góp sức mới phải. Hãng xe ngựa Filson đã bằng lòng bỏ tiền ra xây dựng, vậy rất nhiều người sẽ ca ngợi bọn họ, khen ngợi bọn họ làm việc tốt. Tại sao bọn họ lại phải xây dựng một cái Trạm thu phí như vậy, tự nhiên bị nhiều người mắng chửi như thế?"

Kennard khẽ thở dài, lắc đầu nói: "Sophia, cô sắp mười tám tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa, sau này có thể đừng suy nghĩ vấn đề giống như một đứa trẻ được không? Tuy rằng cô nói rất đúng, nếu Hãng xe ngựa Filson không xây dựng Trạm thu phí, vậy thì coi như bọn họ đã làm một việc tốt, sẽ được rất nhiều người ca ngợi. Nhưng cô không thể yêu cầu tất cả Thương hội trong Vương quốc của chúng ta đều trở nên vô tư như vậy chứ? Điều này rõ ràng là chuyện rất không thực tế. Giả sử mọi người đều phát hiện ra xây dựng đường sá không có lợi ích gì, vậy cô thấy sẽ có bao nhiêu Thương hội bằng lòng chủ động bỏ tiền ra để làm việc này đây?"

Tuy rằng Sophia có chút không cam lòng, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên hiểu rõ đạo lý mà Kennard nói. Nhưng cô vẫn có chút không phục.

"Bốn mươi vạn đồng vàng đối với Thương hội lớn như bọn họ mà nói cũng chẳng đáng là bao, lấy ra xây dựng một con đường miễn phí cho mọi người dùng chẳng phải tốt hơn sao? Danh tiếng của Thương hội bọn họ tốt hơn, việc kinh doanh chắc chắn cũng sẽ tốt hơn."

"Tiền của ai cũng không phải từ trên trời rơi xuống, tại sao cô lại yêu cầu người khác phải vô duyên vô cớ lấy ra để cống hiến cho mọi người?" Kennard nói."Hơn nữa, bốn mươi vạn đồng vàng tuyệt đối không phải là một con số nhỏ. Ngay cả Hãng xe ngựa Filson được coi là Thương hội lớn mạnh trong Vương quốc của

chúng ta, muốn một lần lấy ra số tiền lớn như vậy để xây dựng đường sá cũng cần rất nhiều dũng khí. Nói thật, Hội trưởng của Hãng xe ngựa Filson này quả thật rất có khí phách, vậy mà lại lựa chọn hợp tác cùng với Thương hội Tân Phi để cùng lúc xây dựng một con đường."

"Ừm, Hứa Dịch có nhắc đến vị Hội trưởng Pompeii này trong thư gửi cho tôi, nói rằng tuy ông ta là người dễ dàng kinh ngạc, nhưng nhãn quan lại rất đáng để khen ngợi." Nam tước Hainas gật đầu đồng ý, sau đó quay đầu lại nói với Sophia: "Sophia, vừa rồi cô nói rất nhiều người mắng chửi Trạm thu phí này, nhưng cô có biết, người đáng lẽ phải gánh chịu tiếng xấu này, kỳ thật là Quốc vương Bệ hạ tôn quý của chúng ta, chứ không phải là Thương hội Tân Phi và Hãng xe ngựa Filson?"

Sophia ngẩn người: "Chuyện này thì có liên quan gì đến Quốc vương Bệ hạ? Lại không phải Quốc vương Bệ hạ yêu cầu bọn họ thu phí."

"Cô nói đúng. Nói một cách nghiêm túc, đúng thật là Quốc vương Bệ hạ yêu cầu bọn họ thu phí." Kennard tiếp lời nói."Bởi vì xây dựng đường sá, cải thiện môi trường đi lại cho người dân vốn là việc mà người thống trị một đất nước nên làm. Nhưng hiện tại tài chính của Vương quốc chúng ta đang rất eo hẹp, Quốc vương Bệ hạ không thể nào lấy ra số tiền lớn như vậy để xây dựng đường sá được. Mà vào lúc này, Hứa Dịch lại có thể đưa ra một phương pháp gần như hoàn mỹ như vậy để giải quyết vấn đề này, nói thật, tôi vô cùng bội phục cậu ta."

"Hắn chỉ là muốn dựa vào thứ này để kiếm tiền, có gì đáng để bội phục chứ!" Sophia lập tức tỏ vẻ không đồng ý.

"Nếu hắn chỉ vì muốn kiếm tiền, vậy thì phí qua trạm sẽ không chỉ là năm mươi đồng bạc cho một chiếc xe ngựa. Nếu là tôi, rất có thể sẽ tăng giá lên gấp mấy lần. Bởi vì sau khi trải nghiệm cảm giác lao vun vút trên đường cái, tôi nghĩ tuyệt đối sẽ không còn ai

muốn để xe ngựa chạy trên con đường đất gồ ghề, lồi lõm kia nữa." Kennard nói."Sophia, cô bằng lòng sao?"

Mặc dù Sophia rất muốn tiếp tục phản bác, nhưng hiện tại bọn họ đang ngồi trên xe ngựa lao vun vút trên đường cái, mông căn bản không cảm nhận được chút xóc nảy nào, thoải mái hơn so với lúc chạy trên đường đất trước kia gấp vô số lần. Cô không thể nào bóp méo lương tâm mà nói dối được.

Thấy Sophia không nói nên lời, Kennard mỉm cười, cũng không có ý định tiếp tục ép buộc cô thừa nhận sai lầm của mình, quay đầu lại nói với người đàn ông trung niên vẫn luôn ngồi im lặng đối diện: "Hank thúc thúc, chờ sau khi trở về Thành Anweimar, nhất định phải kiến nghị với phụ thân, chúng ta cũng phải tự mình nhận thầu xây dựng một vài con đường. Cháu dám khẳng định, những con đường này sau này chắc chắn có thể kiếm được không ít tiền."

Người đàn ông trung niên cười tủm tỉm gật đầu: "Ta cũng đang có ý định này. Sau khi tự mình kiểm chứng sự thoải mái, tiện lợi của con đường này, hiện tại ta rất lạc quan về triển vọng của đường sá. Ta thậm chí cảm thấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần vài năm nữa, Vương quốc Lanpari của chúng ta sẽ được kết nối bởi đường sá ở khắp mọi nơi."

Chương 415: Phong cảnh khác biệt của Thành phố Bontar (2/2)

"Nếu thật sự trở thành như vậy, vậy thì thật là tốt quá." Kennard cảm thán nói: "Đường sá có thể cung cấp môi trường giao thông thuận tiện như vậy, cháu hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, chờ sau khi đường sá được kết nối khắp nơi trong Vương quốc, trên những con đường này chắc chắn sẽ có vô số xe ngựa qua lại tấp nập, đến lúc đó, toàn bộ Vương quốc sẽ trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều."

Nghe thấy Kennard, Nam tước Hainas và Hank thúc thúc lại bắt đầu thảo luận về vấn đề kinh doanh, Sophia lập tức cảm thấy nhàm chán, bĩu môi, vén rèm cửa sổ lên, ghé người vào cửa sổ xe ngựa nhìn phong cảnh bên ngoài.

Lúc này, cô lại một lần nữa cảm nhận được ưu điểm của đường sá.

Nếu như đang chạy trên con đường đất gồ ghề, lồi lõm kia, cô dám ghé đầu lên thành cửa sổ xe như vậy, rất nhanh sẽ bị xóc đến choáng váng đầu óc, thậm chí còn có thể vì bị xóc nảy liên tục mà cắn phải lưỡi.

Mà hiện tại cứ ghé lên như vậy, lại chỉ cảm thấy cửa sổ xe truyền đến rung động rất nhỏ, căn bản không ảnh hưởng gì.

Trên con đường bằng phẳng, tốc độ của xe ngựa tự nhiên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Không lâu sau, Sophia nhìn thấy một tấm biển sắt rất lớn bên đường, phần dưới được sơn màu xanh, lại dùng sơn màu trắng viết hai hàng chữ rất to.

Chào mừng đến với Thành phố Bontar

Chúc bạn có một khoảng thời gian vui vẻ tại Thành phố Bontar

Sophia có chút kinh ngạc.

Bọn họ từ Thành Anweimar đi suốt một quãng đường dài như vậy, trên đường đi qua không ít thành thị, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy biển chỉ đường như vậy bên đường.

Tấm biển chỉ đường này vô cùng nổi bật, muốn bỏ qua cũng khó.

Chỉ riêng điểm này, Sophia đã nảy sinh một chút hảo cảm với Thành phố Bontar mà trước đây cô chưa từng đặt chân đến.

Sau khi xe ngựa đi vào địa phận của Thành phố Bontar, cảnh vật hai bên đường cũng xuất hiện biến hóa rất rõ ràng.

Lúc còn ở trong phạm vi của Thành Saltan, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy ruộng đồng hai bên đường, nhưng vẫn có không ít nơi hoang vu.

Tuy rằng so với tình trạng đất hoang mọc um tùm ở những thành phố khác mà Sophia từng thấy trong Vương quốc Lanpari thì tốt hơn nhiều, nhưng so với Thành phố Bontar thì vẫn kém hơn một chút.

Xe ngựa vừa mới đi qua tấm biển màu xanh to lớn kia, liền nhìn thấy một màu vàng óng rực rỡ ập vào mặt.

Nhìn sang, hai bên đường đều được trồng lúa mì.

Bởi vì hiện tại đã bước vào mùa thu hoạch, lúa mì trên ruộng

đồng đều đã kết thành bông lúa nặng trĩu hạt, nối liền thành một dải trong ruộng, nhìn xa tít tắp, bát ngát mênh mông.

Sophia vô cùng kinh ngạc.

Lúc còn học ở Học viện Hoàng gia Lanpari, cô cũng từng học qua một số khóa học về chính trị và nông nghiệp, biết rõ hiện tại Vương quốc Lanpari đang thiếu nhân lực. Ngay cả nhân lực canh tác ruộng đồng cũng vô cùng thiếu hụt, dẫn đến rất nhiều ruộng đất màu mỡ bị bỏ hoang.

Mà Thành phố Bontar này rõ ràng nằm ở góc khuất của Vương quốc, là một thành phố nhỏ đúng nghĩa, vậy mà lại có thể khai khẩn toàn bộ ruộng đất dưới danh nghĩa của mình, để cô được chứng kiến một màn mùa màng bội thu hùng vĩ như vậy.

Ban đầu, Sophia còn tưởng rằng đây chỉ là hiện tượng cá biệt. Nhưng chờ đến khi xe ngựa tiếp tục đi về phía Thành phố Bontar, cô phát hiện ruộng đồng hai bên đường trải dài bất tận, nhìn về phía xa cũng là một màu xanh mướt bát ngát, giống như tất cả mọi nơi ở Thành phố Bontar đều được khai khẩn và gieo trồng lúa mì.

"Nhiều lúa mì như vậy, chỉ thu hoạch thôi cũng không hết sao?" Sophia không nhịn được lẩm bẩm."Làm sao có thể thu hoạch không hết chứ?" Nam tước Hainas cười nói chen vào."Đừng quên Thành phố Bontar chính là đại bản doanh của Thương hội Tân Phi, hiện tại nơi này đã phổ cập Cỗ máy Ma thuật Canh tác rồi. Còn chưa nói đến nông điền trong Thành phố Bontar, tôi còn nghe Hứa Dịch nói, một số hộ nông dân trong Thành phố Bontar đã thành lập một tiểu Thương hội chuyên phụ trách thu hoạch, dự định đến mùa thu hoạch sẽ đến các thành thị chung quanh để hỗ trợ người khác thu hoạch."

"Lại là Thương hội Tân Phi..." Sophia lầm bầm một tiếng, quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tức giận đến mức không muốn để ý đến Nam tước Hainas.

Thế nhưng ánh mắt vừa mới liếc ra ngoài cửa sổ, đã nhìn thấy phía trước, bên đường cái lại dựng một tấm biển sắt còn to lớn hơn.

Mà trên tấm biển sắt to lớn này là hình vẽ một tuyệt sắc giai nhân với đôi mắt sáng ngời, lông mày như tranh vẽ.

Trên cổ của người đẹp đeo một chuỗi vòng ngọc trai mà mỗi viên đều có kích thước giống hệt nhau, trên tai cũng đeo hai chuỗi bông tai tử tinh tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tuy rằng vòng cổ và hoa tai đều được chế tác vô cùng tinh xảo, vừa nhìn đã biết là đồ trang sức vô cùng quý giá, nhưng lại hoàn toàn không thể che lấp được vẻ đẹp rạng ngời của vị mỹ nhân này.

Thậm chí có thể nói, hai món đồ trang sức này chính là bởi vì được đeo trên cổ và tai của vị mỹ nhân này, cho nên mới trở nên sáng chói như vậy.

"Cái này là cái gì?" Sophia không nhịn được kinh ngạc chỉ vào tấm biển sắt to lớn này hỏi.

Nam tước Hainas từ bên cạnh Sophia thò đầu ra, nhìn lướt qua, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

"Trang sức Salanke, khiến phụ nữ thêm rạng rỡ? Kỳ lạ, Stella tiểu thư không phải là đang quảng cáo cho Thương hội Tân Phi, mà lại quảng cáo cho Salanke. Đây là chuyện gì vậy?"

"Stella tiểu thư? Chính là vị mỹ nhân này sao?" Sophia tò mò hỏi.

"Đúng vậy, cô ấy rất xinh đẹp phải không?" Nam tước Hainas nói.

Sophia lại nhìn tấm biển sắt càng ngày càng đến gần, không

nhịn được gật đầu: "Ừm, thật sự là quá xinh đẹp, nếu như tôi có thể xinh đẹp như vậy thì tốt biết mấy. Bất quá Hainas, đây chỉ là tranh vẽ thôi, người thật không thể nào xinh đẹp như vậy được?"

"Không, tôi có thể cam đoan với cô, Stella tiểu thư ngoài đời thật còn xinh đẹp hơn cả trong tranh vẽ." Nam tước Hainas nhìn Sophia có chút không tin, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười trêu tức."Ngoài ra tôi còn muốn nói cho cô một chuyện về Stella tiểu thư."

"Chuyện gì?"

"Stella tiểu thư, hiện tại là bạn gái của Hứa Dịch."

Vẻ mặt Sophia lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

Chương 416: Cái gì cũng liên quan đến hắn sao? (1/2)

Cảnh tượng ruộng lúa mì bát ngát không phải là điểm khác biệt duy nhất của Thành phố Bontar so với những thành phố khác.

Trên đường đến đây, bốn người Sophia không chỉ nhìn thấy nông dân đang dùng Máy móc Ma thuật Canh tác để thu hoạch lúa mì một cách nhanh chóng và hiệu quả, mà còn nhìn thấy nhiều khu đất trống đang được xây dựng thành những khu nhà gạch ngói xinh đẹp.

Những ngôi nhà gạch ngói này được thiết kế rất đẹp mắt, nối tiếp nhau thành một hàng dài, tạo thành một khu dân cư rộng lớn và đẹp đẽ.

Ngoài ra, họ còn nhìn thấy hai bên bờ sông Sandy rộng khoảng mười mét, chảy qua ngoại ô Thành phố Bontar, có vô số công nhân đang bận rộn xây dựng kè sông, không ngừng chất đống gạch đá và những thứ khác, không biết đang làm gì.

Họ còn nhìn thấy trên những vùng đất hoang vu, những nhà máy khổng lồ đang được xây dựng, cũng có rất nhiều người đang bận rộn làm việc trên công trường.

Cuối cùng, khi xe ngựa đến cổng thành Thành phố Bontar, nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt và đông đúc bên ngoài, Sophia không khỏi thốt lên kinh ngạc: "Sao ở đây lại có nhiều người như vậy? Chẳng phải Thành phố Bontar chỉ là một thành phố nhỏ sao? Sao tôi lại có cảm giác ở đây còn đông hơn cả Anweimar của chúng ta vậy?"

Nam tước Hainas liếc nhìn ra ngoài xe ngựa, cười nói: "Một thành phố nhỏ chỉ có ba mươi nghìn dân, đột nhiên tăng lên hơn hai mươi nghìn người, làm sao có thể không đông đúc được. Tất nhiên, nói chính xác thì Thành phố Bontar vẫn không đông bằng Thành Anweimar của chúng ta. Nghe nói theo thống kê lần trước, Thành Anweimar đã có hơn ba mươi vạn dân rồi."

"Nhưng hai mươi vạn cũng rất nhiều rồi." Sophia vẫn còn kinh ngạc."Một thành phố có nhiều người như vậy, trong toàn bộ Vương quốc cũng có thể coi là một thành phố lớn rồi. Hainas, tại sao Thành phố Bontar lại đột nhiên có thêm nhiều người như vậy?"

"Lý do rất đơn giản, bởi vì hiện tại Thành phố Bontar có rất nhiều cơ hội việc làm. Có thể nói, bất kỳ ai đến đây đều có thể tìm được một công việc ưng ý. Ngươi phải biết rằng, hiện tại các Thương hội trong Thành phố Bontar, cho dù chỉ thuê một công nhân phổ thông không có bất kỳ kỹ thuật nào, thì mức lương tối thiểu cũng phải là mười đồng vàng một tháng." Hainas đáp.

"Mười đồng vàng một tháng?" Sophia suy nghĩ một chút, quay sang hỏi Kennard: "Nhiều không?"

"Rất nhiều. Bởi vì ngay cả công nhân phổ thông ở Thành Anweimar, một tháng cũng chỉ được trả khoảng năm đồng vàng." Kennard gật đầu."Vì vậy, việc Thành phố Bontar đột nhiên có thêm nhiều người như vậy cũng không có gì lạ. Sophia, ngươi nên biết rằng hiện tại rất nhiều người trong Vương quốc của chúng ta thậm chí còn không có cơm ăn, bọn họ có thể có một công việc đã là rất mãn nguyện rồi. Hơn nữa, nếu một tháng có thể kiếm được mười đồng vàng, thì đối với rất nhiều người đó là một điều vô cùng hạnh phúc."

Sophia suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Điều này không đúng, Thành Anweimar là thủ đô của Vương quốc, lẽ ra mức lương của công nhân phải cao nhất. Tại sao các

Thương hội ở Thành phố Bontar lại phải trả lương cao như vậy cho công nhân? Chẳng lẽ bọn họ có quá nhiều tiền sao?"

"Điều này ngươi nên đi hỏi Hứa Dịch." Hainas cười một tiếng."Bởi vì chính tên này là người đầu tiên đưa ra mức lương cao như vậy cho công nhân, vì vậy các Thương hội khác trong Thành phố Bontar không còn cách nào khác, cũng phải trả lương cao tương tự cho công nhân của mình, nếu không công nhân sẽ bị Thương hội Tân Phi cướp hết."

"Sao lại liên quan đến tên này nữa?" Sophia bất mãn lẩm bẩm một câu."Chẳng lẽ tất cả mọi thứ trong Thành phố Bontar đều liên quan đến tên này sao?"

Hainas cười lớn: "Ngươi nói đúng. Hiện tại, bất cứ điều gì ngươi nhìn thấy trong Thành phố Bontar, đều có thể ít nhiều liên quan đến hắn. Ai bảo Thương hội Tân Phi hiện tại có ảnh hưởng quá lớn trong Thành phố Bontar chứ."

"Hừ! Ta không tin." Sophia bĩu môi, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngựa, đột nhiên chỉ vào một cửa hàng bên đường nói: "Nhìn xem, cái này chắc chắn không liên quan gì đến hắn đâu nhỉ?"

Hainas nhìn theo hướng Sophia chỉ, thấy đó là một cửa hàng bán quần áo nữ.

Liếc nhìn tấm biển hiệu của cửa hàng bán quần áo nữ, Hainas bật cười.

"Haha, Sophia, rất tiếc phải nói với ngươi rằng, ngươi lại sai rồi. Tuy rằng cửa hàng này bán quần áo nữ, nhưng quần áo trong cửa hàng này đều là do Thương hội Armani sản xuất. Mà cách đây không lâu, Thương hội Tân Phi vừa mới nghiên cứu ra Máy dệt Ma thuật cho Thương hội Armani, hiện tại vải vóc để may quần áo của Thương hội Armani, rất có thể đều là được làm ra từ Máy dệt Ma thuật. Ngươi nói xem, điều này có liên quan đến Hứa Dịch hay

không?"

Sophia trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào cửa hàng bán quần áo nữ đó cho đến khi nó khuất khỏi tầm mắt. Sau đó, cô mới quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hainas và Kennard đang lén lút cười, hừ lạnh một tiếng: "Tên Hứa Dịch này, thật đáng ghét! Sao chỗ nào cũng có hắn vậy!"

Kennard mỉm cười: "Sophia, ngươi thật sự ghét hắn đến vậy sao? Vậy ta phải nói cho ngươi một tin rất không may, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, e rằng hai mươi phút nữa, ngươi sẽ được gặp hắn."

Hai mươi phút sau, chiếc xe ngựa chở bốn người dừng lại trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh ở phía tây thành phố.

Bốn người xuống xe, Sophia ngẩng đầu nhìn ngôi nhà gỗ hai tầng xinh đẹp trước mặt, vẻ mặt có chút bất ngờ.

"Tên đáng ghét này ở một nơi khá đẹp đấy chứ. Nhưng mà hắn giàu như vậy, tại sao không tự mình mua một trang viên ở ngoại ô mà ở cho sướng? Chắc chắn là thoải mái hơn so với ở đây chứ?"

Chương 417: Cái gì cũng liên quan đến hắn sao? (2/2)

"Hứa Dịch thực ra là một người rất tiết kiệm. Theo ta thấy, hắn không quan tâm lắm đến bản thân mình, cho dù là ăn mặc, ở hay đi lại, vì vậy hắn thường sống rất tiết kiệm." Hainas nói."Trước đây hắn sống trong một căn nhà cho thuê rất tồi tàn và bình thường, ta nghĩ nếu không phải vì Vivian, có lẽ hắn sẽ không nghĩ đến chuyện chuyển đến ở căn nhà gỗ này."

"Vivian là ai? Nghe giống tên con gái nhỉ. Chẳng phải hắn có Stella tiểu thư làm bạn gái sao? Tại sao lại phải mua căn nhà gỗ này vì Vivian? Chẳng lẽ hắn là loại người tệ bạc, có Stella tiểu thư xinh đẹp như vậy làm bạn gái rồi mà vẫn chưa đủ, còn dây dưa không rõ ràng với cô gái tên Vivian này sao?" Sophia lập tức hỏi.

Hainas dở khóc dở cười, không nhịn được vỗ nhẹ vào đầu Sophia, trách mắng: "Ngươi nghĩ đi đâu vậy? Vivian là một nô lệ mà hắn mua về, năm nay mới mười ba tuổi, còn chưa lớn bằng ngươi. Hứa Dịch luôn coi cô bé như em gái của mình."

"Hừ, bây giờ coi là em gái, biết đâu hai năm nữa sẽ không còn như vậy nữa." Sophia lẩm bẩm một câu, liếc thấy Kennard trừng mắt nhìn mình, vội vàng ngậm miệng lại, không dám bàn luận về chủ đề này nữa.

Nhưng trong lòng cô, cô đã tự động coi Hứa Dịch là một kẻ cặn bã thích đùa giỡn với nữ nô lệ và bắt cá hai tay.

Hainas không để ý đến Sophia đang nghĩ gì, liếc nhìn tầng hai, thấy có bóng người lướt qua, có vẻ như có người ở nhà, liền bước tới gõ cửa.

Không lâu sau, từ trong nhà vọng ra tiếng bước chân, cửa lớn mở ra, lộ ra một khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp.

"A, Vivian, mấy tháng không gặp, hình như con bé lại lớn hơn không ít, cũng xinh đẹp hơn trước nhiều rồi." Hainas vừa vẫy tay chào hỏi.

Vivian nhìn Hainas, lập tức nhớ ra, vội vàng cúi chào anh ta một cách cung kính: "Nam tước đại nhân, chào ngài, hôm nay ngài đột nhiên đến đây, là muốn tìm chủ nhân có việc gì sao?"

"Đúng vậy, nếu không phải tìm hắn, ta đâu có lặn lội đường xa từ Thành Anweimar đến đây làm gì." Hainas cười đáp, sau đó nghiêng người sang một bên, để Vivian nhìn thấy ba người phía sau."Đi thông báo cho Hứa Dịch một tiếng, nói là ta dẫn ba người bạn đến thăm hắn."

"Vâng, Nam tước đại nhân, mời ngài và ba vị bằng hữu này vào trong ngồi, ta đi thông báo cho chủ nhân."

Vivian dẫn bốn người vào phòng khách ở tầng một ngồi xuống, sau đó rót trà cho họ, rồi mới cáo lỗi một tiếng, chạy lên lầu.

Nhìn thấy bóng dáng Vivian biến mất ở góc cầu thang tầng hai, Sophia thu hồi ánh mắt đã quan sát cô bé hồi lâu, quay đầu lại nhìn Hainas, khẽ thở dài: "Cô bé đó chính là Vivian sao? Sao ta lại có cảm giác cô bé ấy không giống nô lệ chút nào nhỉ?"

"Ồ? Tại sao lại nghĩ như vậy?" Hainas có chút kỳ quái.

"Bởi vì cô bé ấy xinh đẹp như vậy, lại còn có khí chất và giáo dưỡng như vậy, giống hệt như tiểu thư nhà quý tộc, sao lại có thể là nô lệ được? Chẳng lẽ cô bé ấy thực ra là con gái của một quý tộc sa sút nào đó? Nhưng mà cũng không đúng, cho dù sa sút đến đâu, cũng không đến mức để con gái mình trở thành nô lệ chứ?"

Sophia khó hiểu nói.

"Không có phức tạp như em nghĩ đâu. Vivian trước đây chính là một nô lệ, sở dĩ trở thành như bây giờ, hoàn toàn là vì Hứa Dịch sau khi mua cô bé về đã bỏ rất nhiều công sức để dạy dỗ. Năm ngoái, lần đầu tiên ta gặp cô bé, lúc đó cô bé chỉ là một tiểu cô nương vô cùng nhút nhát, không hề nổi bật. Ta cũng không ngờ mới chưa đầy một năm, cô bé đã trở nên xinh đẹp như vậy, ngay cả khí chất cũng thay đổi rất nhiều. Phải thừa nhận rằng, Hứa Dịch rất chịu chi tiền cho việc dạy dỗ cô bé." Hainas nói.

"Hừ, bỏ ra nhiều tiền như vậy cho một nữ nô lệ, chắc chắn là vì muốn thỏa mãn những sở thích xấu xa của hắn ta thôi." Sophia bĩu môi nói.

"Sophia, chú ý lời nói của em!" Kennard đột nhiên quát khẽ một tiếng."Nếu em còn giữ thái độ này, ngày mai lập tức cùng Hank trở về, đừng ở lại đây nữa."

Kennard vốn rất chiều chuộng cô em gái Sophia này, rất ít khi dùng ngữ khí nghiêm khắc như vậy để nói chuyện với cô, nhưng Sophia biết, một khi ngữ khí của anh trai đã trở nên như vậy, điều đó chứng minh anh trai thật sự tức giận rồi.

Vì vậy, Sophia chỉ có thể ngoan ngoãn thè lưỡi, ừ một tiếng, không nói năng gì nữa.

Lát sau, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, một nhẹ một nặng.

Nhẹ đương nhiên là Vivian vừa mới đi lên, còn nặng tự nhiên là Hứa Dịch rồi.

Hainas, Kennard và Hank đồng loạt đứng dậy.

Sophia lúc này vẫn còn đang ngồi uống trà một cách buồn bực, nhận thấy động tác của ba người, lúc này mới tỉnh táo lại, vội

vàng đặt chén trà xuống, cũng ngoan ngoãn đứng dậy, nhìn về phía cầu thang.

Mặc dù Sophia trên đường đi đã nghe Hainas và Kennard nhắc đến cái tên Hứa Dịch vô số lần, từ trong cuộc trò chuyện của bọn họ cũng đại khái có chút ít hiểu biết về người này, hơn nữa còn hình dung ra một ấn tượng nhất định về Hứa Dịch, thế nhưng dù sao cũng không bằng tận mắt nhìn thấy người thật.

Sophia mở to hai mắt, trên mặt tràn đầy sự mong đợi và tò mò.

Một đôi chân trước tiên xuất hiện từ góc rẽ cầu thang, sau đó là một đôi chân dài mặc một chiếc quần vải bông bình thường, tiếp theo là phần thân trên có khung xương khá to, nhưng lại có vẻ hơi gầy, mặc một chiếc áo vải lan màu xanh rất xấu xí.

Cuối cùng, khuôn mặt kia cũng lộ diện.

Sophia liếc mắt nhìn một cái, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng thất vọng.

Chương 418: Đệ tử của Hainas ư? (1/2)

Mặc dù Sophia vì liên tục nghe Hainas và Kennard thảo luận về Hứa Dịch, lại không ngừng khen ngợi hắn, mà sinh ra một cảm giác phản cảm và chán ghét khó hiểu đối với hắn, nhưng trong mắt một cô gái trẻ tuổi như Sophia, cho dù là một tên đại phản diện, vậy cũng phải là một kẻ uy phong lẫm liệt, đẹp trai ngời ngời mới đúng.

Dù sao, cho dù Sophia có ghét Hứa Dịch đến đâu, cũng phải thừa nhận hắn là một người đàn ông rất có năng lực và mạnh mẽ, nếu không cũng sẽ không khiến cho Hainas và Kennard đều hết lòng ca ngợi hắn như vậy.

Đã là một người đàn ông có năng lực và mạnh mẽ như vậy, vậy thì cho dù không đẹp trai, ít nhất cũng phải có khí chất bá đạo uy vũ, nếu không thì sao xứng với năng lực của hắn được.

Thế nhưng khi thực sự nhìn thấy Hứa Dịch, Sophia lại phát hiện ra tất cả những ảo tưởng của mình về Hứa Dịch đều tan biến trong chớp mắt.

Mặc dù nói một cách nghiêm túc, chỉ nhìn khuôn mặt thì Hứa Dịch cũng được coi là đẹp trai, nhưng hắn lại mặc trên người bộ đồ vừa không thể hiện được vóc dáng, lại còn quê mùa như vậy, khiến cho cả người trông vô cùng bình thường, ném vào trong đám đông cũng chẳng có gì nổi bật.

Điều khiến Sophia càng không thể chịu đựng được là, tên này còn mang dáng vẻ như mấy ngày chưa tắm rửa, không chỉ mái tóc rối bù như ổ gà, mà trên tóc và mặt còn dính vô số những vết mực

loang lổ, trông vô cùng bẩn thỉu.

Hơn nữa, môi và sắc mặt hắn trắng bệch, không hề có chút huyết sắc nào, thêm vào đó là hai quầng thâm to tướng, càng khiến cho cả người trông càng thêm tiều tụy, mang dáng vẻ chán chường.

Nhưng điều khiến Sophia cảm thấy kỳ lạ là, cho dù bị hai quầng thâm to tướng che khuất, trong tròng mắt còn có thể nhìn thấy rõ những tia máu, nhưng đôi mắt hắn vẫn toát ra một vẻ sáng ngời, chỉ cần nhìn một cái, liền khiến người ta khó lòng rời mắt.

"Người này nhất định là người rất có năng lực." Sophia không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy dáng vẻ của Hứa Dịch, Hainas đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó bỗng nhiên hiểu ra, cười lớn bước tới, vỗ mạnh lên vai Hứa Dịch, hỏi: "Này, Hứa Dịch, mấy ngày nay anh lại nghiên cứu thứ gì vậy? Có thể cho tôi biết trước được không? Để tôi vui mừng một chút."

Hứa Dịch đưa tay day day sống mũi, lấy lại tinh thần một chút, liếc nhìn Hainas, khẽ mỉm cười: "Sao cậu lại đến đây? Cũng không thông báo trước một tiếng, để tôi còn chuẩn bị một chút." Nói xong, hắn nhìn ba người còn lại trong phòng khách, gật đầu chào hỏi: "Chào các vị, đã là bạn của Hainas, vậy thì không cần khách sáo, mọi người ngồi xuống nói chuyện đi."

Bốn người lần lượt ngồi xuống trong phòng khách, Hứa Dịch nhận lấy khăn mặt nóng Vivian đưa tới lau mặt, sau đó cố gắng vận chuyển ma lực trong cơ thể, thi triển một thuật kích thích tinh thần lên người mình, cuối cùng cũng miễn cưỡng khôi phục tinh thần trở lại trạng thái bình thường.

Đúng như Hainas đã nói, mấy ngày nay, hắn vì một vấn đề mà liên tục nghiên cứu, thời gian ngủ trong ba ngày cộng lại cũng

không đến tám tiếng. Bây giờ hắn thực sự rất mệt mỏi.

Nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn ba người còn lại một cái, hắn liền biết cuộc nói chuyện tiếp theo có lẽ sẽ không quá thoải mái, vì vậy hắn liền ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

"Hội trưởng Hứa, chào ngài." Thấy Hứa Dịch đã chuẩn bị xong, Kennard chủ động đưa tay ra, mỉm cười: "Xin cho phép tôi tự giới thiệu, tôi tên là Kennard Emma. Cô ấy là em gái tôi, Sophia Emma, còn đây là Hank Wilson."

"Emma?" Hứa Dịch bắt tay Kennard, suy nghĩ một chút, rồi nói tiếp: "Có phải là có quan hệ gì với Gia tộc Emma không?"

Kennard khẽ mỉm cười: "Gia chủ hiện tại của Gia tộc Emma là cậu ruột của chúng tôi."

Hứa Dịch lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy, nhìn về phía Hank Wilson: "Vậy nếu tôi đoán không nhầm, vị Wilson tiên sinh này hẳn là nhân vật quan trọng của Thương hội Walmart nhỉ?"

"Hội trưởng Hứa quả nhiên phản ứng rất nhanh." Kennard cười ha ha: "Không sai, Hank thúc thúc là một trong những Phó hội trưởng của Thương hội Walmart, hiện tại đang phụ trách mảng thu mua hàng hóa của Thương hội."

"Phụ trách thu mua hàng hóa?" Hứa Dịch không khỏi nhìn Hank Wilson thêm một cái.

Sở dĩ sau khi nghe thấy họ Emma, Hứa Dịch có thể lập tức nói ra cái tên Thương hội Walmart, là bởi vì rất nhiều người ở Vương quốc Lanpari đều biết rõ, Gia tộc Emma không chỉ là một trong những gia tộc quý tộc hàng đầu của Vương quốc, mà còn là cổ đông đứng sau Thương hội Walmart - nhà kinh doanh tạp hóa lớn nhất Vương quốc.

Hank Wilson này lại cùng với con cái của Gia chủ Gia tộc

Emma đi cùng nhau, quan hệ có vẻ rất thân thiết, hơn nữa trên người còn toát ra khí chất tinh ranh đặc trưng của thương nhân, vậy thì hiển nhiên là có liên quan đến Thương hội Walmart.

Thương hội Walmart chủ yếu kinh doanh buôn bán tạp hóa, vậy thì thu mua hàng hóa hiển nhiên là một khâu cực kỳ quan trọng. Hank Wilson phụ trách mảng này, e là địa vị trong Thương hội Walmart còn cao hơn nhiều so với những Phó hội trưởng khác.

Đương nhiên, nếu địa vị không đủ cao, làm sao có thể được con trai của Gia chủ Gia tộc Emma gọi là thúc thúc.

"Hội trưởng Hứa, xin chào." Lúc này Wilson mới giơ tay ra chào Hứa Dịch.

Hứa Dịch bắt tay ông ta, rồi nhìn Kennard hỏi: "Không biết Emma thiếu gia... Ừm, được rồi, tôi cứ gọi ngài là Kennard vậy. Kennard, lần này ngài cùng Sophia tiểu thư và Wilson tiên sinh đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Kennard khẽ xua tay, cười nói: "Hội trưởng Hứa, ngài không cần khách sáo như vậy. Tôi và Hainas từ nhỏ đã là bạn tốt, đã là bạn bè thân thiết với hắn, vậy thì xin ngài cũng cứ coi tôi như bạn bè bình thường là được. Lần này sở dĩ đến Thành phố Bontar, nói thật là vì muốn được gặp ngài một lần."

Chương 419: Đệ tử của Hainas ư? (2/2)

"Gặp tôi?" Hứa Dịch có chút khó hiểu, liếc nhìn Sophia ở bên cạnh đang không ngừng dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá mình, mỉm cười nói: "Ta có gì đáng để nhìn đâu?"

"Đương nhiên là có." Kennard gật đầu chắc nịch."Cho dù là ở Thành Anweimar, cũng thường xuyên nghe được rất nhiều tin tức về Thương hội Tân Phi. Hơn nữa Hainas cũng thường xuyên nhắc đến ngài và Thương hội Tân Phi trước mặt tôi, nghe hắn nói nhiều, tôi liền rất tò mò, rốt cuộc Hội trưởng Hứa là người như thế nào, mà lại khiến cho một kẻ kiêu ngạo như Hainas cũng phải hết lòng khen ngợi như vậy. Vừa hay khoảng thời gian này tôi muốn nghỉ ngơi một chút, thêm vào đó Hainas cũng muốn đến Thành phố Bontar gặp ngài, nên tôi liền nhân cơ hội này đi cùng hắn."

Hứa Dịch khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Hắn suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Vậy Emma thiếu... Ừm, được rồi, tôi cứ gọi ngài là Kennard vậy. Kennard, lần này ngài cùng Sophia tiểu thư và Wilson tiên sinh đến đây, cụ thể là muốn xem cái gì?"

"Thực ra, trên đường đến đây, chúng tôi đã được chứng kiến rất nhiều thứ." Trên mặt Kennard tràn đầy vẻ cảm thán."Phải nói là, tôi rất kinh ngạc trước sự thay đổi của Thành phố Bontar hiện tại. Mười ba năm trước, tôi từng cùng với phụ thân đến Thành phố Bontar một lần. Ấn tượng mà Thành phố Bontar khi đó để lại cho tôi là một thành phố nhỏ yên bình, nhưng lại hẻo lánh và lạc hậu. Nhưng lần này đến đây, lại phát hiện Thành phố Bontar đã có sự thay đổi kinh người như vậy, thật sự khiến tôi rất bất ngờ."

Hứa Dịch mỉm cười nói: "Thực ra công trình cải tạo toàn diện Thành phố Bontar chỉ mới bắt đầu, nếu các vị đến muộn hơn hai năm nữa, tôi đảm bảo Thành phố Bontar sẽ trở nên khiến các vị hoàn toàn không thể nhận ra."

"Tôi tin." Kennard gật đầu nói: "Thành phố Bontar có thể thu hút nhiều người đến đây như vậy, và làm việc vì nó, vậy thì có xuất hiện bất kỳ sự thay đổi nào cũng không có gì lạ. Hội trưởng Hứa, trên đường đến đây, tôi nghe Hainas nói, công trình cải tạo toàn diện Thành phố Bontar hiện tại là do ngài đề xuất với Bá tước Satsuma, hơn nữa hiện tại cũng là ngài và Thương hội Tân Phi đang phụ trách chính công việc này?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Không hoàn toàn là vậy. Tôi chỉ đưa ra một chút ý kiến với Bá tước Satsuma, quyết định cuối cùng cải tạo toàn diện Thành phố Bontar vẫn là do Bá tước Satsuma đưa ra. Hơn nữa trong công trình này, Thương hội chúng tôi chỉ phụ trách cung cấp một số vật liệu và Máy móc Ma thuật, còn người thực sự làm những việc này chủ yếu là Thương hội Amli."

"Ồ?" Vẻ mặt Kennard rõ ràng là không tin, nhưng hắn cũng không tiếp tục truy hỏi, ngừng một chút, rồi nói tiếp: "Hội trưởng Hứa, ngài có thể đồng ý với tôi một yêu cầu không?"

"Mời nói."

"Tôi rất tò mò về ngài và Thương hội Tân Phi, muốn được tận mắt xem xem rốt cuộc ngài và Thương hội Tân Phi đã làm thế nào để thay đổi toàn bộ Thành phố Bontar, cho nên... Mấy ngày nay, không biết ngài có thể cho phép tôi đi theo ngài, quan sát cách làm việc của ngài và Thương hội Tân Phi được không?"

Hứa Dịch sửng sốt một chút, lập tức quay đầu nhìn Hainas ở bên cạnh.

Yêu cầu mà Kennard vừa đưa ra, quả thực giống hệt yêu cầu

mà Hainas đã đưa ra vào năm ngoái.

Chẳng lẽ tên này là đồ đệ mà Hainas bồi dưỡng ra sao?

Hainas vẻ mặt vô tội dang hai tay ra, tỏ vẻ chuyện này không liên quan đến mình. Thấy Hứa Dịch không trả lời ngay, Kennard nói tiếp: "Hội trưởng Hứa, xin hãy yên tâm, tôi chỉ muốn được xem qua mà thôi, không có ý đồ gì khác. Tôi đảm bảo, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến bất kỳ công việc nào của ngài và Thương hội Tân Phi, hơn nữa trừ khi ngài đồng ý, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không xem những thứ không nên xem."

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy chuyện này có chút phiền phức.

Thương hội Tân Phi hiện tại đã khác xa so với hồi Hainas đến đây vào năm ngoái, rất nhiều công việc Hứa Dịch phải làm đều liên quan đến bí mật, nếu để Kennard này cứ đi theo bên cạnh, e là rất nhiều khi sẽ không tiện.

"Hội trưởng Hứa, tôi không giống Kennard thiếu gia, lần này tôi đến Thành phố Bontar gặp ngài, là vì muốn bàn bạc với ngài xem Thương hội Walmart chúng tôi và Thương hội Tân Phi có khả năng hợp tác hay không, vì vậy ngài không cần phải câu nệ tôi." Hank Wilson ở bên cạnh bỗng lên tiếng.

Bề ngoài, những lời này có vẻ như đang muốn tách mình ra khỏi chuyện này, nhưng lại được nói ra ngay sau khi Kennard đưa ra yêu cầu, thì ý nghĩa ẩn giấu bên trong đã không cần phải nói cũng hiểu.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, do dự một lúc, rồi gật đầu với Kennard: "Được rồi. Tuy nhiên Kennard, cậu phải hứa với tôi, khi đi theo bên cạnh tôi thì phải nghe theo sự sắp xếp của tôi, hiểu chưa?"

Sophia không nhịn được trừng mắt.

Tên Hứa Dịch này thật quá kiêu ngạo!

Hắn ta bất quá cũng chỉ là một Hội trưởng của một Thương hội nho nhỏ, vậy mà dám nói chuyện với anh trai cô như vậy, thật là không biết điều!

Kennard lập tức dùng ánh mắt ngăn cản Sophia định lên tiếng, cười nói với Hứa Dịch: "Đương nhiên rồi. Tôi chỉ muốn được xem qua mà thôi, còn làm thế nào, đều nghe theo sự sắp xếp của Hội trưởng Hứa."

Chương 420: Công việc của Hứa Dịch (1/2)

Hứa Dịch đưa Kennard đi tham quan công việc đầu tiên của mình, nhưng không phải là việc nghiên cứu và phát triển ma pháp trận ở Viện Nghiên cứu Ma pháp, cũng không phải là việc nghiên cứu và phát triển kết cấu cơ khí trong xưởng Máy móc Ma thuật, cũng không phải là quy trình sản xuất cụ thể trong nhà máy, mà là đưa anh ta đến bên cạnh một cánh đồng rộng lớn ở ngoại ô.

Thời gian này đúng vào mùa thu hoạch, Thành phố Bontar tự nhiên cũng không ngoại lệ, cũng bắt đầu công việc thu hoạch mùa thu bận rộn như mọi năm.

Tuy nhiên, khác với mọi năm, khi thu hoạch mùa màng, toàn thành từ trên xuống dưới đều phải huy động, ai ai cũng phải ra đồng bận rộn, thì năm nay, do Máy móc Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi đã được phổ cập trên toàn Thành phố Bontar, hơn nữa nhờ kế hoạch hỗ trợ nông dân, rất nhiều hộ nông dân bình thường cũng đã sở hữu một số Máy móc Ma thuật Canh tác, cho nên nhiệm vụ thu hoạch mùa màng của toàn bộ đất nông nghiệp ở Thành phố Bontar đều do Máy móc Ma thuật Canh tác hoàn thành, không chỉ tiết kiệm được rất nhiều nhân lực, không làm trì hoãn bất kỳ công trình nào trong và ngoài thành, mà hiệu quả còn cao hơn nhiều so với mọi năm.

Lần này, Hứa Dịch đưa Kennard đến xem đất của một Nam tước ở phía bắc thành phố, khi hai người họ đến nơi, trên cánh đồng của Nam tước này đã có hàng chục chiếc máy gặt ma thuật cỡ nhỏ đang thu hoạch lúa mì với tốc độ nhanh chóng.

Chỉ trong chớp mắt, một vùng lúa mì dày đặc trên cánh đồng đã biến mất, thay vào đó là những bao tải lúa mì chất đầy bên vệ đường.

"Này, Nam tước Nazul, xem ra hôm nay có thể thu hoạch xong rồi nhỉ?" Hứa Dịch chào hỏi một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang đứng bên vệ đường.

Nam tước Nazul quay đầu lại thấy là Hứa Dịch, nụ cười trên khuôn mặt vốn đã rạng rỡ lại càng thêm tươi tắn, liên tục gật đầu nói: "Ừ, xem ra hôm nay thu hoạch xong là không thành vấn đề, điều này phải cảm ơn sự giúp đỡ của những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác của Thương hội của ngài. Nếu không, cho dù tôi có thuê thêm bao nhiêu người cũng chưa chắc đã có thể hoàn thành trong ngày hôm nay."

Hứa Dịch mỉm cười, không chút khách khí nhận lấy lời khen ngợi của Nam tước Nazul, nhìn về phía những chiếc máy gặt ma thuật đang bận rộn thu hoạch trên cánh đồng xa xa, lại hỏi: "Những chiếc máy này không gặp vấn đề gì chứ?"

"Chưa từng gặp vấn đề gì." Nam tước Nazul lắc đầu."Hơn nữa, cho dù có vấn đề nhỏ gì, hiện tại có Hội trưởng Cantona và người của anh ta ở đây, bọn họ có thể tự giải quyết." Nói rồi, Nam tước Nazul tò mò hỏi: "Hội trưởng Hứa, sao ngài lại đột nhiên đến đây? Còn hai vị này là..."

Thấy ánh mắt Nam tước Nazul nhìn về phía Kennard và Sophia đang quan sát tình hình trên cánh đồng, Hứa Dịch liền giới thiệu: "Hai vị này là bạn của Nam tước Hainas, lần này cùng anh ấy từ Thành Anweimar đến đây chơi. Lần này tôi đến đây là muốn bàn bạc một chút việc với Hội trưởng Cantona."

"Là liên quan đến việc anh ta muốn đưa người đến các thành phố khác để hỗ trợ thu hoạch mùa màng sao?"

"Ừm, lần này anh ta đưa nhiều Máy móc Ma thuật Canh tác đến các thành phố xa như vậy, có rất nhiều điều cần chú ý, tôi phải nhắc nhở anh ta một chút."

Nam tước Nazul không khỏi nói: "Những việc này ngài cứ sai người đến thông báo cho anh ta là được rồi, cần gì phải đích thân chạy đến đây."

"Có hơi nhiều việc cần chú ý, sai người đến e là nói không rõ ràng." Hứa Dịch lắc đầu.

"Vậy cũng không cần ngài phải đích thân đến đây, thông báo cho anh ta một tiếng, bảo anh ta đến gặp ngài là được rồi. Ngài là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, những việc nhỏ nhặt như vậy đâu cần phải tự mình xử lý." Nam tước Nazul có vẻ như không đồng tình với cách làm của Hứa Dịch.

Hứa Dịch nhún vai, mỉm cười nói: "Khách hàng là Thượng Đế. Nếu Hội trưởng Cantona họ đã mua hàng của Thương hội Tân Phi chúng tôi, thì từ trên xuống dưới Thương hội chúng tôi đều phải cung cấp dịch vụ cho họ, không ai là ngoại lệ, tôi là Hội trưởng cũng vậy."

"Vậy à, Hội trưởng Hứa. Nhà tôi hiện tại cũng mua rất nhiều hàng của Thương hội các ngài, vậy tôi cũng là khách hàng của các ngài, cũng là Thượng Đế sao? Nếu vậy, chẳng phải tôi có thể gọi ngài đến nhà tôi bất cứ lúc nào để cung cấp dịch vụ sao?" Nam tước Nazul cười nói.

Hứa Dịch đương nhiên biết Nam tước Nazul đang nói đùa, mỉm cười đáp: "Rất tiếc, Nam tước Nazul, dịch vụ hậu mãi của Thương hội chúng tôi được phân cấp bậc. Rất ít khi cần tôi, Hội trưởng này đích thân ra mặt, tôi nghĩ anh chắc là không có nhiều cơ hội như vậy đâu."

Nam tước Nazul cười ha hả, chỉ tay về phía cánh đồng bên

phải: "Được rồi, ngài mau đi tìm Hội trưởng Cantona đi. Anh ta đang ở đằng kia kìa."

Hứa Dịch gật đầu, quay sang hỏi Kennard: "Cậu có muốn xem tôi nói chuyện với Hội trưởng Cantona như thế nào không?"

Kennard lắc đầu: "Chuyện ngài dặn dò chắc là sẽ liên quan đến một số bí mật của Thương hội các ngài, tôi sẽ không đi theo đâu."

"Cũng không có gì bí mật. Nhưng mà cậu không đi theo cũng được, dưới ruộng bẩn lắm, chúng tôi thì không sao, nhưng Sophia tiểu thư thì không tiện xuống đó." Hứa Dịch gật đầu, sau đó đi về phía Nam tước Nazul vừa chỉ.

Sau khi Hứa Dịch rời đi, bên vệ đường chỉ còn lại Nam tước Nazul, Kennard và Sophia.

Nam tước Nazul tò mò đánh giá hai người.

Hứa Dịch nói hai người này là bạn của Nam tước Hainas, nhưng Nam tước Hainas lại không ở đây, sao hai người họ lại chạy theo Hứa Dịch?

Cảm nhận được ánh mắt của Nam tước Nazul, Kennard thu hồi ánh mắt đang quan sát những chiếc máy gặt ma thuật làm việc trên cánh đồng, mỉm cười gật đầu chào hỏi Nam tước Nazul, sau đó tự giới thiệu ngắn gọn. Sau đó, anh ta chỉ vào Hứa Dịch đang nói chuyện với một người đàn ông trông giống nông dân ở đằng xa, hỏi: "Nam tước, Hội trưởng Hứa thường xuyên đích thân xử lý những việc như vậy sao?"

Nam tước Nazul lắc đầu: "Vừa rồi cậu cũng nghe thấy những gì cậu ta nói rồi đấy, hiện tại không có nhiều việc cần cậu ta phải đích thân xử lý. Thương hội Tân Phi hiện tại có rất nhiều việc phải làm, nếu việc nào cũng cần cậu ta đích thân xử lý, thì cho dù có chia cậu ta thành mười người cũng không đủ."

Kennard gật đầu, lại hỏi: "Vậy ngài có thể cho tôi biết Hội trưởng Cantona này là người như thế nào không? Tại sao lần này cần Hội trưởng Hứa đích thân đến dặn dò anh ta một số việc?"

Nam tước Nazul nhìn Kennard một cách kỳ quái, không hiểu sao anh ta lại quan tâm đến những chuyện này, nhưng nghĩ lại, ông vẫn trả lời.

Chương 421: Công việc của Hứa Dịch (2/2)

"Cantona à... Thực ra trước đây chỉ là một người nông dân bình thường ở một ngôi làng ngoại ô, sau khi Thương hội Tân Phi đưa ra kế hoạch hỗ trợ nông dân, anh ta đã tham gia kế hoạch này, kiếm được một ít tiền, sau đó liền liên kết với một nhóm nông dân cũng tham gia kế hoạch này và sở hữu một số Máy móc Ma thuật Canh tác, cùng nhau thành lập một Thương hội, chuyên đi giúp người khác thu hoạch mùa màng."

"Vậy thì Cantona này rất có đầu óc kinh doanh." Kennard khen ngợi.

"Haiz, anh chàng này quả thực rất nhanh nhạy, không giống những người nông dân cổ hủ kia." Nam tước Nazul gật đầu."Còn về việc tại sao Hội trưởng Hứa lại đích thân đến dặn dò anh ta... Chắc là như Hội trưởng Hứa vừa nói. Có quá nhiều điều cần chú ý, để người khác đến nói e là không rõ ràng. Hơn nữa, sở dĩ Cantona muốn đưa người đến các thành phố khác để hỗ trợ thu hoạch mùa màng, cũng là do Hội trưởng Hứa đề nghị. Cho nên chuyện này Hội trưởng Hứa đương nhiên phải quan tâm hơn một chút."

"Là Hội trưởng Hứa đề nghị bọn họ đưa những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác này đến các thành phố khác để hỗ trợ thu hoạch?" Kennard có chút kinh ngạc."Tôi còn tưởng là Hội trưởng Cantona tự mình nghĩ ra, ban đầu còn rất khâm phục anh ta có thể nghĩ ra ý tưởng hay như vậy."

Nam tước Nazul cười ha hả: "Nói rồi, Cantona trước đây chỉ là một người nông dân bình thường, có thể nghĩ đến việc liên kết với

một nhóm nông dân để thành lập một Thương hội như vậy đã là rất giỏi rồi, sao có thể nghĩ xa đến vậy. Trước đây anh ta chỉ nghĩ đến việc làm những việc này ở Thành phố Bontar, Thành Karma và Thành Saltan xung quanh chúng ta, sau đó Hội trưởng Hứa nhắc nhở anh ta, nếu đến những thành phố xa hơn thì có thể nhận được nhiều đơn đặt hàng hơn, anh ta mới quyết định như vậy. Nói về tầm nhìn xa, làm sao anh ta có thể sánh bằng Hội trưởng Hứa."

Kennard không nhịn được hỏi: "Nam tước, có vẻ như ngài rất ngưỡng mộ Hội trưởng Hứa?"

"Đương nhiên." Nam tước Nazul nói với vẻ mặt hiển nhiên."Hội trưởng Hứa thành lập Thương hội Tân Phi mới chỉ hơn một năm, nhưng bây giờ đã phát triển thành một Thương hội hùng mạnh như vậy, chỉ riêng điểm này đã rất lợi hại rồi. Hơn nữa, cũng nhờ có cậu ta, Thành phố Bontar của chúng ta trong vòng một năm qua đã có những thay đổi to lớn như vậy, cuộc sống của rất nhiều người đã trở nên tốt đẹp hơn nhờ có cậu ta. Cậu hỏi tôi e là chưa rõ, nếu cậu đi hỏi những người nông dân ở các vùng nông thôn bên ngoài Thành phố Bontar, tôi đảm bảo bọn họ còn ngưỡng mộ Hội trưởng Hứa hơn tôi. Ví dụ như, nếu cậu đi hỏi Cantona, tin hay không, anh ta có thể đứng trước mặt cậu mà ca ngợi Hội trưởng Hứa lên tận trời xanh?"

Kennard khẽ gật đầu, nhìn Hứa Dịch đang nói chuyện với Cantona ở đằng xa, khẽ nheo mắt lại, chìm vào trầm tư.

Ngay cả Sophia đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà nhìn Hứa Dịch thêm vài lần, sau đó chỉ liếc nhìn một lúc rồi lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Khoảng hai mươi phút sau, Hứa Dịch mới quay lại.

Sau khi chào tạm biệt Nam tước Nazul, anh ta đưa Kennard và Sophia rời đi, sau đó cùng nhau đi xe ngựa trở về Trang viên Sancton.

Hứa Dịch vừa mới ngồi xuống ghế thì đã có vài vị Hội trưởng của các Thương hội nhỏ trong Khu Công nghiệp Sancton đến tìm anh ta, hóa ra là muốn bàn bạc với Hứa Dịch về việc họ muốn mở rộng sản xuất, chuẩn bị mua thêm một vài chiếc Máy công cụ Ma thuật nữa từ Thương hội Tân Phi.

Việc này vốn dĩ không có gì khó khăn. Hứa Dịch sau khi hỏi về sản lượng và tình hình tiêu thụ của họ trong tháng trước, biết được bọn họ quả thực có rất nhiều đơn đặt hàng, liền đồng ý ngay.

Tuy nhiên, đối với yêu cầu của mấy vị Hội trưởng này là muốn sản xuất thêm một loại linh kiện mới, muốn Thương hội Tân Phi cung cấp thêm cho họ một số Máy công cụ Ma thuật tương ứng và hướng dẫn cách sản xuất, Hứa Dịch liền từ chối.

"Quê tôi có câu tục ngữ, tham thì thâm. Theo tôi thấy, linh kiện mà mấy nhà hiện đang sản xuất tuy chất lượng cũng coi như không tệ, đạt tiêu chuẩn sử dụng, nhưng thực tế vẫn còn rất nhiều chỗ cần cải thiện. Ví dụ như Hội trưởng Bida, ổ trục đĩa mà Thương hội của ông gia công tuy có thể sử dụng được, nhưng trên thực tế kích thước của mỗi lỗ tròn trên đĩa đều không hoàn toàn giống nhau. Lần trước chúng tôi đã tiến hành kiểm tra, sai số lớn nhất thậm chí còn lên đến ba milimet." Hứa Dịch nghiêm túc nói.

Bị Hứa Dịch nêu tên, Hội trưởng Bida gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Tôi về sẽ nhắc nhở mọi người chú ý hơn."

Hứa Dịch gật đầu: "Hãy chú ý nâng cao trình độ gia công linh kiện của mình, điều này quan trọng hơn việc các ông cứ nghĩ đến chuyện sản xuất thêm một loại linh kiện mới. Bản thân các ông cũng nên rõ ràng, linh kiện có chất lượng càng tốt thì nhận được đơn đặt hàng tự nhiên sẽ càng nhiều, thậm chí giá cả cũng có thể tăng lên tương ứng. Hội trưởng Bida, nếu ổ trục đĩa mà các ông gia công có thể kiểm soát sai số lỗ tròn trong phạm vi một milimet, vậy khi mua, Thương hội Tân Phi chúng tôi có thể tăng thêm một

đồng bạc trên mỗi chiếc so với giá gốc."

Hội trưởng Bida nghe xong, hai mắt sáng lên: "Thật sao?"

Hứa Dịch nhìn ông ta, mỉm cười, không trả lời.

Hội trưởng Bida vội vàng đánh vào miệng mình một cái, nói: "Phụt, Hội trưởng Hứa từ trước đến nay nói được làm được, tôi thật là ăn nói lung tung. Được, Hội trưởng Hứa, đã hứa với ngài rồi, sau khi tôi về nhất định sẽ cố gắng nghiên cứu, nhất định phải kiểm soát sai số trong phạm vi một milimet, nhất định sẽ làm ngài hài lòng!"

Hứa Dịch lúc này mới cười gật đầu: "Tôi chờ tin tốt của ông."

Thấy Hứa Dịch đồng ý với điều kiện của Hội trưởng Bida, những vị Hội trưởng của các Thương hội nhỏ khác lập tức không cam lòng thua kém, lần lượt nhao nhao đề nghị với Hứa Dịch những yêu cầu tương tự.

Hứa Dịch tự nhiên là đến không từ chối.

Chỉ cần những Thương hội nhỏ này có thể nâng cao trình độ gia công linh kiện, anh tuyệt đối sẽ không tiếc rẻ chút lợi nhuận ít ỏi này.

Quan trọng hơn là, anh hy vọng có thể hình thành bầu không khí cạnh tranh cầu tiến giữa những Thương hội nhỏ này, như vậy mới có thể thúc đẩy họ cố gắng nâng cao trình độ gia công của mình.

Đối với hệ thống công nghiệp mà nói, trình độ gia công linh kiện thậm chí còn quan trọng như trình độ gia công vật liệu.

Đặc biệt là trong giai đoạn hiện nay, máy công cụ điều khiển số độ chính xác cao vẫn chưa xuất hiện.

Chương 422: Thương hội Walmart cao cao tại thượng (1/2)

Tối hôm đó, khi Kennard và Sophia trở về chỗ ở mà Nam tước Hainas đã chuẩn bị cho họ, họ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Kennard thì còn đỡ, Sophia vừa cởi giày ra, hai bàn chân đã hơi sưng lên.

Nhìn đôi chân nhỏ đã to hơn một chút, Sophia không khỏi phàn nàn: "Tên Hứa Dịch này có phải cố ý hành hạ chúng ta không? Cả ngày chạy đông chạy tây, chẳng có chút thời gian nghỉ ngơi nào, thậm chí đến lúc ăn cơm cũng phải bàn chuyện công việc, hắn không mệt sao?"

Mặc dù Kennard cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng anh vẫn khá hơn Sophia rất nhiều, anh ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười nói: "Điều này cũng không có gì lạ, Thương hội Tân Phi có thể phát triển nhanh như vậy, Hứa Dịch rõ ràng là người đóng vai trò quan trọng nhất, bởi vậy hắn bận rộn như vậy cũng là điều dễ hiểu."

"Nhưng mà như vậy cũng quá khoa trương rồi!" Sophia lầm bầm."Ta không tin là ngày nào hắn cũng bận rộn như vậy, đến ăn cơm cũng không ngon miệng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta thấy sớm muộn gì hắn cũng kiệt sức mà chết."

"Ta thấy ngươi mới là người đang phóng đại vấn đề." Kennard cười, đưa tay gõ nhẹ lên đầu Sophia."Nhìn Hứa Dịch là biết bình thường hắn rất chú ý rèn luyện thân thể, bởi vậy mới có tinh lực dồi dào như vậy, làm sao có thể dễ dàng kiệt sức mà chết được.

Hơn nữa, ngươi không cảm thấy hôm nay đi theo hắn rất thú vị sao? Chúng ta không chỉ được nghe câu nói thú vị 'khách hàng là thượng đế', còn học được kiến thức mới 'milimet', hơn nữa còn được đi theo hắn gặp gỡ rất nhiều người, được chứng kiến cách hắn xử lý các vấn đề. Ta cảm thấy, một ngày hôm nay còn ý nghĩa hơn một tháng chúng ta sống ở Thành Anweimar."

"Hừ, đó là ngươi cảm thấy như vậy. Ta đi theo hắn là vì muốn được tận mắt nhìn thấy Tộc Elf trong truyền thuyết, kết quả cả ngày hôm nay chẳng thấy bóng dáng một Tộc Elf nào, cho nên hôm nay đối với ta chẳng có ý nghĩa gì cả!" Sophia bĩu môi.

"Yên tâm đi, Hứa Dịch không phải đã nói rồi sao, một trăm công nhân Tộc Elf kia hiện tại đều được phái đến căn cứ sản xuất của Thương hội Tân Phi ở Thung lũng Rainfall rồi, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đến Thung lũng Rainfall, đến lúc đó ngươi đi cùng hắn nhất định sẽ được nhìn thấy." Kennard an ủi.

"Vậy thì đợi đến khi nào hắn đến Thung lũng Rainfall ta sẽ đi cùng, từ ngày mai trở đi ta sẽ không đi theo hắn nữa. Hôm nay thật sự là mệt chết ta rồi." Sophia nằm vật xuống giường, bày ra dáng vẻ uể oải không muốn động đậy.

Nhìn thấy dáng vẻ uể oải mà bình thường em gái mình tuyệt đối sẽ không thể hiện ra trước mặt người ngoài, Kennard bất đắc dĩ lắc đầu, cúi đầu nhìn xuống sàn nhà.

Trong phòng khách ở tầng dưới. Hank Wilson đang nói chuyện với Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, lần này tôi đến đây là đại diện cho Thương hội Walmart, đến để thảo luận với ngài về việc hợp tác với Thương hội Tân Phi, không biết ngài thấy thế nào?" Hank Wilson hỏi.

Hứa Dịch khẽ gật đầu: "Thương hội Walmart là một trong

những Thương hội lớn nhất ở Vương quốc Lanpari, có thể để mắt đến Thương hội Tân Phi chúng tôi, muốn hợp tác với chúng tôi, đó là vinh hạnh của chúng tôi. Chỉ là không biết các ngài muốn hợp tác với chúng tôi như thế nào?"

"Tôi nghĩ Hội trưởng Hứa ngài nên biết, Thương hội Walmart chúng tôi chủ yếu kinh doanh buôn bán các loại tạp hóa, hiện tại ở mỗi thành phố trong Vương quốc đều có cửa hàng tạp hóa lớn do Thương hội chúng tôi mở, bên trong có đủ loại hàng hóa. Lần này, chúng tôi muốn hợp tác với Thương hội Tân Phi, chính là hy vọng những cỗ máy ma thuật do Thương hội các ngài sản xuất cũng có thể xuất hiện trong những cửa hàng này. Hội trưởng Hứa, ngài thấy thế nào?"

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, hỏi: "Nói cách khác, Thương hội Walmart các ngài dự định mua lại những cỗ máy ma thuật do Thương hội Tân Phi chúng tôi sản xuất một cách bình thường, sau đó đặt trong các cửa hàng tạp hóa của mình để bán? Cách xử lý giống như những mặt hàng tạp hóa khác trong cửa hàng của các ngài. Ý của ngài là vậy sao?"

"Đúng, chính là ý này." Wilson cười nói."Hội trưởng Hứa, xin thứ cho tôi nói thẳng, Thương hội Tân Phi dù sao cũng mới thành lập chưa lâu, còn chưa thiết lập được kênh bán hàng của riêng mình ở khắp nơi trong Vương quốc. Còn tôi có thể tự hào mà nói, Thương hội Walmart là Thương hội có kênh bán hàng hoàn thiện nhất Vương quốc, không có cái thứ hai. Nếu ngài chọn hợp tác với Thương hội Walmart chúng tôi, tôi có thể đảm bảo, sản phẩm của Thương hội Tân Phi các ngài sẽ xuất hiện ở mọi thành phố trong Vương quốc trong thời gian ngắn nhất. Tôi nghĩ như vậy, doanh số bán hàng của các ngài chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể. Ngài thấy tôi nói có đúng không?"

"Rất đúng." Hứa Dịch gật đầu."Vấn đề đau đầu nhất của tôi hiện tại chính là vấn đề kênh bán hàng. Bây giờ thị trường ở

Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận đã gần như bão hòa, doanh số bán cỗ máy ma thuật của Thương hội chúng tôi hiện tại đã bắt đầu giảm. Tôi đang cố gắng tìm cách giải quyết vấn đề này, cũng từng nghĩ đến khả năng hợp tác với Thương hội các ngài, nhưng lại cảm thấy các ngài chưa chắc đã để mắt đến Thương hội nhỏ bé của chúng tôi. Bởi vậy nên mới từ bỏ. Không ngờ, các ngài lại chủ động tìm đến tận cửa."

Wilson cười ha hả, xua tay nói: "Hội trưởng Hứa, ngài đừng quá khiêm tốn. Thương hội Tân Phi hiện tại ở Vương quốc rất nổi tiếng, Quốc vương Bệ hạ thậm chí còn đích thân khen ngợi Thương hội các ngài. Sao Thương hội Walmart chúng tôi lại không để mắt đến các ngài được chứ." Dừng một chút, ông ta lại nói: "Nói như vậy, Hội trưởng Hứa ngài đồng ý hợp tác với chúng tôi rồi?"

"Đương nhiên, chuyện có lợi cho cả hai bên như vậy, tại sao tôi lại không đồng ý?" Hứa Dịch lập tức cười nói.

"Vậy thì tốt, đây là bản kế hoạch hợp tác mà tôi mang đến, mời Hội trưởng Hứa xem qua." Thấy Hứa Dịch đồng ý, Wilson liền lấy một tập tài liệu từ trong túi xách bên cạnh đưa cho Hứa Dịch.

Chương 423: Thương hội Walmart cao cao tại thượng (2/2)

Hứa Dịch nhận lấy, nghiêm túc xem xét một lượt, nhưng lông mày lại hơi nhíu lại.

Trong bản kế hoạch này đúng là Thương hội Walmart đưa ra ý muốn hợp tác với Thương hội Tân Phi, nhưng cách thức hợp tác được đề xuất trong đó lại khiến Hứa Dịch rất không hài lòng.

Theo như bản kế hoạch này mô tả, sau khi Thương hội Tân Phi chọn hợp tác với Thương hội Walmart, không chỉ phải ưu tiên cung cấp cỗ máy ma thuật mà Thương hội Walmart cần, mà còn phải giảm giá.

Mặc dù mua số lượng lớn thì nên được giảm giá, đây là quy tắc bất thành văn trên thương trường, nhưng mức chiết khấu mà Thương hội Walmart yêu cầu lại quá đáng.

Họ vậy mà yêu cầu Thương hội Tân Phi phải giảm giá 30% cho sản phẩm bán cho họ!

Nói cách khác, lấy ví dụ như một chiếc Điều hòa Ma thuật nóng lạnh hiện tại có giá bán là ba mươi đồng vàng, nếu Thương hội Tân Phi cung cấp cho Thương hội Walmart, thì chỉ có thể định giá hai mươi mốt đồng vàng, ít hơn hẳn chín đồng vàng!

Mặc dù hiện tại chi phí sản xuất một chiếc Điều hòa Ma thuật nóng lạnh của Thương hội Tân Phi không đến mười đồng vàng, như vậy một chiếc cũng có thể kiếm được hơn mười đồng vàng.

Nhưng nếu làm như vậy thì lợi nhuận sẽ bị giảm đi một nửa, làm sao Hứa Dịch có thể chấp nhận được.

Hơn nữa, sở dĩ cỗ máy ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất hiện tại có thể có lợi nhuận cao như vậy, là bởi vì tạm thời chưa xuất hiện đối thủ cạnh tranh nào đủ mạnh.

Giả sử như theo như Hứa Dịch dự đoán, trong tương lai ở Vương quốc Lanpari xuất hiện rất nhiều Thương hội Máy móc Ma thuật có thể cạnh tranh ngang bằng với Thương hội Tân Phi. Đến lúc đó, lợi nhuận từ những cỗ máy ma thuật này chắc chắn sẽ giống như ở Trái đất, trở nên rất thấp.

Nếu tiếp tục giảm giá 30%, Thương hội Tân Phi thậm chí còn có thể bị lỗ!

Hứa Dịch đặt bản kế hoạch xuống, trầm ngâm một lát, hỏi Wilson: "Phó Hội trưởng Wilson, tôi muốn hỏi, đây có phải là quyết định cuối cùng của các ngài không?"

Phó Hội trưởng Wilson lắc đầu: "Đương nhiên là không rồi. Cái gọi là bản kế hoạch, vốn dĩ chỉ là một bản kế hoạch. Hội trưởng Hứa, ngài có chỗ nào không hài lòng với bản kế hoạch này không? Nếu có, xin cứ nói thẳng ra, lần này tôi đến đây, vốn dĩ là để thương lượng với ngài."

"Thay vì hỏi tôi có chỗ nào không hài lòng, chi bằng hỏi tôi có chỗ nào hài lòng." Hứa Dịch nói thẳng."Nói thật, Phó Hội trưởng Wilson, tôi rất không hài lòng với bản kế hoạch này. Tôi thậm chí còn cho rằng, nhìn từ bản kế hoạch này, có thể thấy Thương hội Walmart các ngài căn bản không có thành ý hợp tác với Thương hội Tân Phi chúng tôi."

Phó Hội trưởng Wilson cau mày: "Hội trưởng Hứa, sao ngài lại nghĩ như vậy? Thương hội Walmart chúng tôi đương nhiên là rất có thành ý hợp tác với các ngài, nếu không tôi đã không đích thân

đến đây. Thậm chí còn có cả Kennard thiếu gia và Sophia tiểu thư đi cùng."

Hứa Dịch lắc đầu: "Không nói đến việc tại sao Kennard và Sophia tiểu thư lại đến đây, chỉ nói riêng về bản kế hoạch này, Phó Hội trưởng Wilson, ông có biết rõ ý nghĩa của việc giảm giá 30% không?"

Wilson lộ ra vẻ mặt như đã hiểu, cười nói: "Thì ra là Hội trưởng Hứa không hài lòng về giá cả. Chuyện này đơn giản, chúng ta có thể thương lượng. Đương nhiên, Thương hội Walmart chúng tôi cũng phải kiếm tiền. Hy vọng Hội trưởng Hứa đừng đưa ra yêu cầu quá đáng."

"Quá đáng?" Hứa Dịch hơi cau mày.

Thực ra, điều khiến hắn khó chấp nhận nhất ở bản kế hoạch này không phải là giá cả hay điều khoản ưu tiên, mà là từ đầu đến cuối, nó toát lên thái độ cao cao tại thượng của Thương hội Walmart và Wilson.

Nhiều điều khoản trong bản kế hoạch được diễn đạt như một mệnh lệnh, như thể Thương hội Tân Phi bắt buộc phải đồng ý với những điều khoản này, không có bất kỳ quyền phản đối nào.

Mặc dù phải thừa nhận rằng, Thương hội Walmart là một trong những Thương hội lớn nhất Vương quốc Lanpari, và thực sự nắm trong tay kênh phân phối mạnh nhất. Đối với những mặt hàng gia dụng Cỗ máy Ma lực rất phụ thuộc vào bán lẻ như của Thương hội Tân Phi, hợp tác với họ là một điều rất có lợi, nhưng Hứa Dịch rất không thích thái độ cao cao tại thượng này, không thích bị đối phương hoàn toàn nắm quyền chủ động trong hợp tác.

"Được rồi. Vấn đề giá cả chúng ta có thể thảo luận sau, nhưng quan trọng hơn giá cả chính là cách thức hợp tác." Hứa Dịch nghiêm túc nói."Bản kế hoạch này yêu cầu chúng tôi phải ưu tiên

đáp ứng nhu cầu của Thương hội Walmart, tôi phản đối điều này. Thương hội Tân Phi của chúng tôi không phải là nhà máy trực thuộc Thương hội Walmart, hàng hóa sản xuất ra không thể chỉ cung cấp cho một mình Thương hội các ông, vì vậy chỉ riêng điều này, tôi không thể đồng ý."

"Nhưng Hội trưởng Hứa, theo tôi được biết, mỗi tháng, Thương hội Tân Phi của ngài chỉ có thể sản xuất được vài vạn chiếc Cỗ máy Ma lực gia dụng, trong khi Thương hội Walmart của chúng tôi phải đối mặt với khách hàng của tất cả các thành phố trong Vương quốc, nhu cầu của họ rất có thể lên tới hàng chục vạn chiếc, nếu Thương hội Tân Phi của ngài không thể ưu tiên cung cấp cho chúng tôi, vậy thì nếu không đáp ứng được nhu cầu của khách hàng, không chỉ ảnh hưởng đến uy tín của Thương hội Walmart chúng tôi, mà còn ảnh hưởng đến niềm tin của khách hàng đối với Thương hội Tân Phi của ngài. Tôi nghĩ Hội trưởng Hứa ngài chắc chắn không muốn nhìn thấy điều này đúng không?" Wilson dừng lại một chút, với vẻ mặt chân thành, ông ta nói tiếp: "Hội trưởng Hứa, về giá cả chúng ta có thể tiếp tục thảo luận, nhưng về quyền ưu tiên, e là không thể thương lượng."

Nhìn Wilson tỏ vẻ chân thành, nhưng thực chất là thái độ không e ngại, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: "Nếu chỉ là lo lắng không đáp ứng đủ nhu cầu của khách hàng, kỳ thực ta có một đề nghị rất hay..."

Chương 424: Khu mua sắm Máy móc Ma thuật Gia dụng (1/2)

Mùa thu năm nay, vụ thu hoạch ở Thành phố Bontar vô cùng bội thu.

Thực ra, dùng từ "vô cùng bội thu" để miêu tả vẫn chưa đủ, phải dùng những từ như "rất tốt","cực kỳ tốt" hay thậm chí là "tốt đến mức khó tin" mới chính xác.

Bởi vì so với những năm trước, sau khi thu hoạch vụ mùa năm nay và thống kê lại, tổng sản lượng lúa mì ở Thành phố Bontar đã đạt tới con số 570. 000 tấn, cao gấp bốn lần so với sản lượng 130. 000 tấn của những năm trước!

Sản lượng lương thực luôn là vấn đề quan trọng nhất đối với mọi quốc gia trên Lục địa Saines, và đối với Vương quốc Lanpari, nơi vừa mới khôi phục sau cuộc chiến tranh hỗn loạn, thì điều này càng quan trọng hơn.

Vì vậy, sau khi thống kê được kết quả này, Thành chủ Bá tước Satsuma đã vô cùng vui mừng, thậm chí còn phá lệ tổ chức một bữa tiệc thịnh soạn để thiết đãi tất cả những nhân vật có máu mặt trong Thành phố Bontar.

Hứa Dịch đương nhiên cũng nằm trong danh sách được mời.

Ban đầu, anh không muốn lãng phí thời gian tham gia vào kiểu tiệc tùng như thế này, nhưng vụ mùa năm nay có thể thành công như vậy, phần lớn là nhờ vào vai trò quan trọng của Máy móc Ma

thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất. Bá tước Satsuma đã chỉ đích danh anh phải tham gia, nên anh không thể từ chối.

Bữa tiệc được bắt đầu bằng bài phát biểu dài đầy phấn khởi của Bá tước Satsuma, sau đó là thời gian dùng bữa tự do, những người tham gia bữa tiệc lần lượt tìm đến những người mà mình muốn trò chuyện.

Hội trưởng Lanke của Thương hội Salanke là người đầu tiên tìm đến Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, lần này Thương hội Tân Phi của ngài lại một lần nữa gây chấn động rồi. Vừa rồi, Ngài Bá tước đã hết lời khen ngợi ngài và Thương hội Tân Phi, tôi thấy bây giờ trong Thành phố Bontar này, nếu có ai dám gây khó dễ cho ngài và Thương hội Tân Phi, e rằng Ngài Bá tước sẽ là người đầu tiên không đồng ý." Hội trưởng Lanke cười nói.

"Ngài Bá tước luôn ủng hộ Thương hội chúng tôi." Hứa Dịch mỉm cười đáp."Đương nhiên, đây đều là nhờ vào Máy móc Ma thuật Canh tác của chúng tôi thực sự rất tốt, ngài thấy đúng không, Hội trưởng Lanke?"

"Đúng vậy. Lão già này tôi đã trải qua rất nhiều lần nạn đói, nên hiểu rõ hơn ai hết, vấn đề đầu tiên mà con người cần giải quyết chính là ăn no. Bây giờ, với sự giúp đỡ của Máy móc Ma thuật Canh tác, sản lượng lúa mì ở Thành phố Bontar chúng ta đã tăng lên rất nhiều, đủ để cho tất cả mọi người đều được ăn no. Có thể nói, Hội trưởng Hứa ngài và Thương hội Tân Phi đã làm được một việc vô cùng to lớn và tốt đẹp. Nếu có ai dám gây khó dễ cho ngài và Thương hội Tân Phi, đừng nói là Ngài Bá tước, ngay cả lão già này tôi cũng sẽ không đồng ý."

Nói xong câu này, ánh mắt Hội trưởng Lanke lại vô tình hay cố ý liếc về phía Hank Wilson, người đang nói chuyện với Hội trưởng Cruz của Thương hội Armani ở đằng xa.

Hứa Dịch nhìn theo ánh mắt của ông ta về phía Wilson, mỉm cười hỏi: "Hội trưởng Lanke, Thương hội Walmart đã liên lạc với Thương hội Salanke của ngài chưa?"

"Ừm, Wilson đã tìm tôi vào chiều hôm qua." Hội trưởng Lanke gật đầu, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ lạ."Hội trưởng Hứa, có phải ngài không hài lòng với điều kiện mà Thương hội Walmart đưa ra, nên mới đẩy anh ta sang cho chúng tôi? Tôi thấy ý của Wilson, bọn họ vẫn muốn hợp tác với Thương hội Tân Phi của ngài hơn."

"Tôi chỉ đề xuất với anh ta một mô hình hợp tác mới thôi." Hứa Dịch nói."Ban đầu, tôi cũng rất không hài lòng với điều kiện mà bọn họ đưa ra. Nhưng khi Phó Hội trưởng Wilson bày tỏ lo ngại về sản lượng của Thương hội chúng tôi, tôi chợt nghĩ ra một mô hình mới, có thể mang lại lợi ích cho tất cả mọi người. Tôi nghĩ Phó Hội trưởng Wilson đã nói với ngài về điều này khi gặp ngài vào hôm qua rồi phải không?"

"Ừm, anh ta nói ý của ngài là muốn để Thương hội Walmart thành lập một khu mua sắm Máy móc Ma thuật Gia dụng chuyên biệt, tập trung tất cả các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng của các thương hiệu khác nhau lại với nhau, để cho khách hàng thoải mái lựa chọn?" Hội trưởng Lanke hỏi.

"Đúng vậy, tôi đã đề nghị như vậy. Ngài thấy kế hoạch này thế nào?"

Hội trưởng Lanke khẽ cau mày, cân nhắc một lúc rồi trầm ngâm nói: "Hội trưởng Hứa, tôi không nghĩ đây là một kế hoạch hay. Ngài nên biết rõ, trước đây, lý do mà những Thương hội như chúng tôi phải mang Quạt Ma lực do mình sản xuất đến những nơi cách xa Thành phố Bontar để bán, là bởi vì mọi người đều biết, ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận, chúng tôi không thể cạnh tranh nổi với Máy móc Ma thuật Gia dụng hiệu Tân Phi của ngài. Bây giờ, ngài lại muốn để Máy móc Ma thuật Gia dụng do chúng tôi sản xuất bày bán cùng với Máy móc Ma thuật Gia dụng

hiệu Tân Phi... Nói ra thật xấu hổ, nếu tôi là khách hàng, tôi cũng sẽ chọn Máy móc Ma thuật Gia dụng hiệu Tân Phi của ngài."

Hứa Dịch cười ha hả: "Cảm ơn ngài đã khen ngợi. Nhưng Hội trưởng Lanke, ngài đã bỏ qua một vấn đề rất quan trọng. Ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, các ngài không thể cạnh tranh nổi với chúng tôi, tuy chất lượng sản phẩm là một trong những nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do Thương hội Tân Phi chúng tôi đã xây dựng được danh tiếng tốt ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, khiến mọi người hình thành thói quen mua Máy móc Ma thuật Gia dụng hiệu Tân Phi. Nhưng người dân ở những thành phố khác lại không có thói quen này. Vì vậy, trên thực tế, chúng ta vẫn đang đứng trên cùng một vạch xuất phát."

Vẻ mặt của Hội trưởng Lanke không hề bớt căng thẳng.

"Nhưng tôi phải thừa nhận rằng, chất lượng và hiệu suất của Máy móc Ma thuật Gia dụng hiệu Tân Phi của ngài thực sự tốt hơn của chúng tôi. Mặc dù ban đầu người dân ở các thành phố khác chưa biết đến, nhưng sau khi so sánh, họ sẽ tự mình nhận ra, cuối cùng chúng tôi vẫn không thể cạnh tranh nổi với các ngài."

"Nhưng giá bán của các ngài thấp hơn chúng tôi mà?" Hứa Dịch nói."Trên thực tế, theo tôi thấy, chất lượng và hiệu suất của Máy móc Ma thuật Gia dụng sẽ không chênh lệch nhau quá nhiều, nếu để mọi người lựa chọn, sẽ có rất nhiều người sẵn sàng hy sinh một chút về chất lượng và hiệu suất để chọn sản phẩm rẻ hơn. Vì vậy, ngài căn bản không cần lo lắng về việc không thể cạnh tranh nổi với chúng tôi."

Chương 425: Khu mua sắm Máy móc Ma thuật Gia dụng (2/2)

Hội trưởng Lanke nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi thắc mắc hỏi: "Hội trưởng Hứa, chúng tôi là đối thủ cạnh tranh của ngài, tại sao ngài lại nghĩ cho chúng tôi như vậy?"

"Tôi đã nói rồi, tôi muốn làm cho chiếc bánh lớn hơn, chứ không phải là tranh giành chiếc bánh. Ngành công nghiệp này có tiềm năng rất lớn, đừng nói là Thương hội Tân Phi chúng tôi không thể lấp đầy, cho dù là tất cả các Thương hội ở Thành phố Bontar chúng ta gộp lại cũng không thể lấp đầy. Thay vì cạnh tranh không lành mạnh, cản trở sự phát triển của ngành, chi bằng cạnh tranh lành mạnh, cùng nhau phát triển." Hứa Dịch thẳng thắn nói."Thực ra, tôi đã chuẩn bị tiếp tục công khai một phần công nghệ sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, để cho các ngài có thể sản xuất ra những sản phẩm không thua kém Tân Phi là bao."

"Nhưng ngài sẽ không bao giờ chuyển giao toàn bộ công nghệ mà Thương hội Tân Phi đang sở hữu cho chúng tôi phải không?" Hội trưởng Lanke sắc bén nói.

Hứa Dịch cười ha hả: "Đương nhiên rồi. Nếu chuyển giao hết mọi thứ, Thương hội Tân Phi chúng tôi sẽ chẳng còn gì để ăn sao? Hơn nữa, để lại một chút khoảng cách cũng là động lực để mọi người đuổi kịp chúng tôi. Hãy thử nghĩ xem, chỉ cần nỗ lực hơn một chút, có thể vượt qua Tân Phi chúng tôi trong một loại Máy móc Ma thuật Gia dụng nào đó, đó là một điều vô cùng phấn khích!"

Hội trưởng Lanke lắc đầu thở dài: "Hội trưởng Hứa, tôi nên nói ngài là người hào phóng hay là người xảo quyệt đây?"

"Đánh giá tôi thế nào không quan trọng, quan trọng là, Hội trưởng Lanke, bao gồm cả ngài, tôi muốn để tất cả các Thương hội ở Thành phố Bontar hiểu rằng, tôi thực sự hy vọng ngành công nghiệp này có thể phát triển và lớn mạnh. Tất cả những gì tôi đang làm đều là hướng tới mục tiêu này." Hứa Dịch nghiêm túc nói.

Hội trưởng Lanke khẽ gật đầu: "Ừm, tôi hiểu rồi. Được rồi, nếu Hội trưởng Hứa ngài đã quyết định sẽ công khai thêm một phần công nghệ, vậy tôi nghĩ nếu Thương hội Walmart thực sự mở một khu mua sắm Máy móc Ma thuật Gia dụng như vậy, các Thương hội khác cũng sẽ có hứng thú và tự tin tham gia."

"Vậy thì tốt." Hứa Dịch cười nói."Càng nhiều Thương hội tham gia, chúng ta càng có thể tạo thành một tập thể để đàm phán điều kiện với Thương hội Walmart, cuối cùng, điều kiện mà chúng ta thương lượng được sẽ có lợi hơn cho chúng ta."

Hội trưởng Lanke liếc nhìn Hứa Dịch: "Là có lợi hơn cho Thương hội Tân Phi của ngài chứ."

"Điều này tôi không phủ nhận." Hứa Dịch cười gian xảo."Mọi người cùng tốt đẹp mới là tốt đẹp thực sự, ngài nói đúng không, Hội trưởng Lanke?"

Hội trưởng Lanke bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người rời đi, tiến về phía những người đại diện của Liên minh Thương mại đang có mặt.

Ông ta đến tìm Hứa Dịch, vốn dĩ là vì muốn thăm dò ý tứ của anh về việc này, bây giờ đã biết được ý đồ thực sự của Hứa Dịch, đương nhiên phải nhanh chóng đi thông báo cho các Thương hội khác đang quan tâm đến việc này.

Hội trưởng Lanke vừa mới rời đi, Hội trưởng Cruz không biết từ đâu xuất hiện.

Vừa nhìn thấy ông ta, Hứa Dịch đã giật mình, sau đó không nhịn được cười.

"Hội trưởng Cruz, ngài đi nghỉ dưỡng ở phía Nam sao? Mới chưa đầy một tháng không gặp, sao lại đen nhẻm thế này?"

Hội trưởng Cruz chớp chớp đôi mắt vì làn da trên mặt đen sạm đi trông thấy, khiến cho tròng mắt dường như trắng hơn, ông ta bực bội nói: "Làm gì có thời gian rảnh rỗi mà đi nghỉ dưỡng chứ, khoảng thời gian này tôi phải chạy ngược chạy xuôi bên ngoài suốt, đen thế này là do bị rám nắng đấy."

Hứa Dịch nhịn cười hỏi: "Kết quả thế nào?"

"Kết quả?" Hội trưởng Cruz nở một nụ cười vô cùng hài lòng."Kết quả rất tốt. Đi chưa đầy một tháng, tôi đã đàm phán xong hợp đồng với bốn Thương hội, Thương hội Amli chúng ta sẽ phụ trách thi công bảy con đường do bốn Thương hội này góp vốn xây dựng."

"Bảy con đường?" Hứa Dịch có chút bất ngờ."Không ngờ có Thương hội chịu chơi như vậy, một lúc xây dựng nhiều con đường như thế?"

"Cậu nghĩ Thương hội nào cũng nghèo như Thương hội Tân Phi của các cậu sao?" Hội trưởng Cruz và Hứa Dịch hiện tại quan hệ cá nhân rất tốt, có thể thoải mái nói đùa."Trong đó riêng Thương hội Falcao đã một hơi xây dựng ba con đường, ngoài ra còn có một hãng xe ngựa quy mô tương đương với Hãng xe ngựa Filson xây dựng hai con đường, hai nhà còn lại thì mỗi nhà xây dựng một con đường."

"Thương hội Falcao?" Hứa Dịch quay đầu, đảo mắt nhìn quanh

đại sảnh tiệc, rất nhanh đã tìm thấy bóng dáng của Hội trưởng Morgan."Họ định xây dựng ba con đường ở đâu vậy?"

Hội trưởng Cruz nói ra mấy cái địa danh, Hứa Dịch đối chiếu trong lòng với bản đồ, phát hiện ba con đường này quả nhiên nằm trong dự đoán, nối liền nhiều khu mỏ của Thương hội Falcao, thuận tiện còn nối liền với con đường dẫn đến Thành Anweimar.

Hứa Dịch ước tính sơ bộ, ba con đường này nếu hoàn thành toàn bộ, tổng cộng sẽ gần bốn trăm km.

So với Xa lộ Rainfall và Xa lộ Bonka, đây quả là một dự án lớn.

Thương hội Falcao quả nhiên là Thương hội hàng đầu ở Lanpari, đã ra tay thì không phải dạng vừa.

Sau khi Hội trưởng Cruz giới thiệu sơ lược về tình hình của những con đường còn lại, Hứa Dịch phát hiện ra rằng, nếu bảy con đường này đều được hoàn thành, thì Vương quốc Lanpari tuy rằng còn lâu mới được kết nối hoàn toàn bằng đường bộ, nhưng ít nhất trên một số tuyến đường huyết mạch quan trọng nhất, đã có thể thay thế bằng đường nhựa.

Điều này cho thấy, những người đứng đầu các Thương hội này đều là những người có tầm nhìn xa trông rộng, lựa chọn rất chính xác.

Hứa Dịch đương nhiên là rất vui mừng trước tình hình này.

Anh thậm chí còn cảm thấy Hội trưởng Cruz chỉ mới chốt được bốn Thương hội, bảy con đường là còn quá ít.

Nếu có thể, anh hy vọng tất cả các Thương hội trong Vương quốc Lanpari đều chung tay, cùng nhau biến tất cả các con đường trong Vương quốc Lanpari thành đường nhựa bằng phẳng, giúp cho giao thông của Vương quốc Lanpari có một bước nhảy vọt về chất.

Tuy nhiên, Hứa Dịch cũng biết đây chỉ là suy nghĩ viển vông.

Vì vậy, anh vỗ vai Hội trưởng Cruz, gật đầu khen ngợi: "Làm tốt lắm."

Chương 426: Liệu có thể sống đến năm bốn mươi tuổi không? (1/2)

Hội trưởng Cruz đích thân tìm đến Hứa Dịch đương nhiên không chỉ là để báo cáo thành tích của mình, mà còn là muốn tiếp tục đặt hàng, yêu cầu Thương hội Tân Phi tiếp tục cung cấp cho Thương hội Amli nhiều Máy công cụ Ma thuật dùng cho việc thi công đường hơn nữa, đồng thời cũng hy vọng Thương hội Tân Phi có thể tăng tốc quá trình nghiên cứu và phát triển, cố gắng sớm nghiên cứu ra nhiều loại Máy công cụ Ma thuật mới, hiện đại hơn để sử dụng.

Vì vậy, ông ta đưa cho Hứa Dịch một bản danh sách rất chi tiết, mô tả những vấn đề và khó khăn mà Thương hội Amli gặp phải khi thi công đường, đê và xây dựng nhà cửa.

Những nơi có khả năng sử dụng Máy công cụ Ma thuật để thay thế đều được đánh dấu chi tiết trong danh sách, ý là muốn Hứa Dịch dựa theo những khó khăn thực tế này để tiến hành nghiên cứu và phát triển.

Hứa Dịch liếc mắt nhìn rồi cất bản danh sách đi, nhưng không hề tỏ ý có thể sớm giải quyết những vấn đề này.

Không còn cách nào khác, Viện nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi và xưởng sản xuất Máy công cụ Ma thuật nhân lực vẫn còn hạn chế, cần giải quyết vô số vấn đề, cho dù Hứa Dịch có rất nhiều kiến thức lý thuyết về máy móc từ Trái Đất, cũng cần có sự phối hợp của hai bên mới có thể thực sự nghiên cứu và phát triển ra Máy móc Ma thuật.

Hội trưởng Cruz đương nhiên cũng biết tình hình này, cho nên chỉ có thể thúc giục một chút, không nói gì thêm.

Đợi Hội trưởng Cruz xác nhận xong đơn hàng rời đi, Hội trưởng Pompeii của Hãng xe ngựa Filson lập tức tiến đến bên cạnh Hứa Dịch.

Ông ta đến để hỏi Hứa Dịch một số thông tin về Trạm thu phí trên Xa lộ Bonka do Thương hội Tân Phi xây dựng.

Con đường do Hãng xe ngựa Filson đầu tư xây dựng, nối liền Thành phố Bontar và Thành Saltan đã gần hoàn thành, tuy rằng Trạm thu phí trên con đường này đã được xây dựng từ trước đó và đã thu được kha khá phí, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Hãng xe ngựa Filson làm những việc như thế này, Hội trưởng Pompeii có chút lo lắng.

"Yên tâm đi. Vương nữ Điện hạ đã hứa với tôi rồi, ít nhất là trong thời gian tại vị của Quốc Vương Bệ Hạ, hiệp ước mà chúng ta đã ký với Hoàng thất sẽ không có bất kỳ thay đổi nào. Ông cứ tiếp tục thu phí, không cần lo lắng gì cả." Hứa Dịch biết rõ Hội trưởng Pompeii đang lo lắng điều gì, cho nên nói thẳng.

Quả nhiên. Nghe Hứa Dịch nói xong, vẻ mặt Hội trưởng Pompeii đã giãn ra một chút.

"Vậy thì tốt. Tôi luôn cảm thấy việc xây dựng Trạm thu phí trên con đường mà người dân thường đi lại có chút giống như bọn cướp chặn đường, nên trong lòng luôn có chút bất an. Bây giờ nghe cậu nói Quốc vương Bệ hạ sẽ luôn ủng hộ, vậy thì yên tâm hơn nhiều rồi. Cho dù chúng ta là cướp, thì cũng là cướp được Quốc vương Bệ hạ thừa nhận, haha..."

Hứa Dịch trừng mắt nhìn ông ta: "Ai nói với ông chúng ta là cướp? Cướp có bỏ tiền ra xây đường đâu? Ông yên tâm đi, những người mắng chúng ta chỉ là vì không hiểu rõ những điều mới mẻ

này thôi, tôi dám cam đoan, vài năm nữa, khi những điều này đã trở nên phổ biến trong Vương quốc, mọi người nhất định sẽ nhanh chóng quen thôi, đến lúc đó sẽ không còn ai mắng chúng ta nữa. Vừa rồi Hội trưởng Cruz còn nói với tôi, lại có thêm bảy con đường sắp được khởi công xây dựng. Đợi đến lúc bảy con đường này đều được xây dựng Trạm thu phí, ông xem còn ai dám mắng chúng ta nữa không."

"Lại có thêm bảy con đường nữa sao?" Hội trưởng Pompeii mừng rỡ."Với tốc độ này, chẳng phải là chỉ cần vài năm nữa, trong Vương quốc Lanpari của chúng ta sẽ đâu đâu cũng là đường cái hay sao? Nếu là như vậy, thì đối với Hãng xe ngựa Filson chúng ta quả thực là một tin tức vô cùng tốt đẹp. Hội trưởng Hứa, cậu có biết không, kể từ sau khi Xa lộ Bonka được thông xe, số chuyến xe ngựa của Hãng chúng ta chạy giữa Thành phố Bontar và Thành Karma mỗi ngày đã tăng thêm mười ba chuyến so với trước đây! Nếu như tất cả các con đường trong Vương quốc đều được thay thế bằng đường cái, vậy thì lợi nhuận của Hãng xe ngựa chúng ta so với trước kia sẽ tăng lên rất nhiều!"

Hứa Dịch nhìn Hội trưởng Pompeii vẫn còn dễ dàng kinh ngạc như vậy, thầm nghĩ một ngày mới tăng thêm mười ba chuyến đã vui mừng như vậy, nếu động cơ được nghiên cứu thành công, một ngày có thể tăng thêm mấy chục, thậm chí là cả trăm chuyến, chẳng phải là sẽ vui mừng đến ngất xỉu luôn sao?

Bàn luận xong vấn đề Trạm thu phí, Hội trưởng Pompeii còn bàn bạc với Hứa Dịch xem hai bên có nên tiếp tục hợp tác xây dựng thêm hai con đường nữa hay không, để nối liền Thành phố Bontar với hai thành phố Canberra và Norton xa hơn nữa.

Tuy rằng Hứa Dịch rất hứng thú với đề nghị này, nhưng hiện tại kế hoạch cải tạo toàn diện Thành phố Bontar vẫn đang được tiến hành, cho nên không thể xác định được hai con đường này nên đi như thế nào, thêm nữa Thương hội Amli hiện đã nhận thầu

bảy con đường do bốn Thương hội kia đầu tư, căn bản không có đủ nhân lực để tiếp nhận thêm hai con đường nữa, cho nên đề nghị này cũng chỉ có thể gác lại để bàn bạc sau.

"Hội trưởng Hứa, cậu nói nếu như Hội trưởng Cruz cũng có thể học theo cậu, công khai kỹ thuật xây dựng đường của Thương hội Amli, như vậy chẳng phải là sẽ có thêm nhiều Thương hội cùng tham gia xây dựng đường hay sao?" Hội trưởng Pompeii có chút tiếc nuối nói.

Hứa Dịch liếc mắt nhìn ông ta, thầm nghĩ có lẽ câu nói này của ông ta có ẩn ý gì đó, suy nghĩ một chút, thản nhiên đáp: "Kỹ thuật không quan trọng, hiện tại điều quan trọng hơn chính là con người. Tóc Hội trưởng Cruz sắp rụng hết rồi, nhưng vẫn không thể tuyển dụng đủ nhân công. Hiện tại Thương hội Amli của bọn họ càng nhận thầu nhiều công trình, thì vấn đề thiếu hụt nhân lực càng trở nên nghiêm trọng. Nếu không thì ông nghĩ tại sao ông ta đi gần một tháng trời, mà chỉ nhận thầu được bảy công trình xây dựng đường?"

Hội trưởng Pompeii nghe vậy cười khổ: "Bọn họ thiếu người kỳ thực còn đỡ, bây giờ mỗi ngày đều có người từ những nơi khác đổ về Thành phố Bontar, sớm muộn gì cũng có thể tuyển đủ nhân công. Nhưng Hãng xe ngựa Filson chúng ta hiện tại thiếu nhất chính là ngựa, hơn nữa phải là loại ngựa có đủ sức bền, có thể kéo xe ngựa chạy đường dài. Thứ này so với con người còn khó tìm hơn nhiều, tôi e là số tóc trên đầu tôi còn nhiều hơn cả Hội trưởng Cruz."

Chương 427: Liệu có thể sống đến năm bốn mươi tuổi không? (2/2)

Hứa Dịch nhún vai, tỏ vẻ bất lực.

Tuy rằng vì lời nhờ vả của Hứa Dịch, Cervini đã thông qua mối quan hệ của mình bán cho Hãng xe ngựa Filson một số quân mã bị loại bỏ, nhưng so với nhu cầu vận chuyển người và hàng hóa ngày càng tăng ở Thành phố Bontar, số quân mã này chẳng khác nào muối bỏ bể, còn lâu mới đủ.

Hứa Dịch rất muốn an ủi Hội trưởng Pompeii, nói chỉ cần động cơ được nghiên cứu thành công, anh có thể nhanh chóng giúp ông ta giải quyết vấn đề ngựa.

Nhưng nghĩ đến độ khó trong việc nghiên cứu phát triển động cơ, cho đến hiện tại vẫn chưa có bất kỳ đột phá nào, anh không thể nào nói ra câu này được.

Sau khi cùng Hứa Dịch than thở một lúc, Hội trưởng Pompeii mới cáo từ rời đi, sau đó Hội trưởng Vincent của Thương hội Armani, người đã đứng chờ từ lâu, lập tức tiến đến.

Không đợi Vincent mở miệng, Hứa Dịch lập tức lên tiếng: "Không cần thúc giục nữa, tôi đã cho Kambi bọn họ thử nghiệm sản xuất con thoi và khung cửi rồi. Thứ này tương đối đơn giản, tôi nghĩ không cần một tuần lễ, bọn họ có thể nắm vững phương pháp sản xuất với số lượng lớn. Tiếp theo chỉ cần tìm một hai Thương hội nhỏ chuyên sản xuất linh kiện, dạy kỹ thuật cho bọn họ, sau đó ông có thể trực tiếp đến những Thương hội nhỏ này đặt

hàng. Còn về cổ áo, vòng dây thép và kim đan gì đó, ông cũng đừng vội, sớm muộn gì cũng sẽ có xưởng sản xuất linh kiện giúp ông giải quyết vấn đề này."

Hội trưởng Vincent ngẩn người, sau đó liên tục gật đầu hài lòng: "Tôi biết ngay là Hội trưởng Hứa cậu đáng tin cậy mà. Tuy nhiên, hôm nay tìm cậu ngoài những chuyện này ra, còn có một số việc..."...

Nhìn Hứa Dịch đang nói chuyện với Vincent ở đằng xa, Bá tước Satsuma khẽ lắc đầu, cười nói với Kennard bên cạnh: "Nhìn xem, cậu nhóc này lúc nào cũng bận rộn như vậy."

Kennard mỉm cười nói: "Tôi đã được lĩnh giáo rồi. Mấy ngày nay đi theo Hội trưởng Hứa, đến tôi còn cảm thấy mệt mỏi, có thể tưởng tượng được là Hội trưởng Hứa bận rộn đến mức nào."

"Kỳ thực cậu nhóc này hoàn toàn là tự làm khổ mình. Với đà phát triển hiện tại của Thương hội Tân Phi, cậu ta căn bản không cần phải bận rộn như vậy, chỉ cần an an tâm tâm, đều đặn sản xuất những loại Máy móc Ma thuật đã được nghiên cứu và phát triển kia, là có thể ngồi nhà đếm tiền rồi, cần gì phải hành hạ bản thân như vậy chứ." Bá tước Satsuma nói.

"Ngài Bá tước, ý của ngài là đang khen ngợi Hội trưởng Hứa sao?" Kennard cười nói."Nếu Hội trưởng Hứa chỉ là người có tầm nhìn hạn hẹp, không có chí lớn, ngài sẽ ủng hộ cậu ấy như vậy sao?"

"Đương nhiên là không rồi." Bá tước Satsuma đáp lời chắc nịch."Thực lòng mà nói, cậu nhóc này đã mang đến cho ta rất nhiều bất ngờ, giúp ta giải quyết rất nhiều vấn đề. Nếu không có cậu ấy, Thành phố Bontar hiện tại sẽ không thể phát triển nhanh như vậy, thậm chí tốc độ còn vượt xa mong đợi của ta. Nhưng bởi vì cậu ấy quá tích cực, ta ngược lại rất lo lắng cho cậu ấy. Không nói đến việc cậu ấy càng làm nhiều việc, thì càng gặp nhiều khó

khăn và trở ngại, chỉ riêng việc cứ tự ép buộc bản thân như vậy, sớm muộn gì cơ thể cũng sẽ chịu không nổi."

Kennard lắc đầu: "Thân thể thì không cần phải lo lắng. Hội trưởng Hứa bây giờ chắc là đã sắp trở thành Ma pháp sư cấp bảy rồi. Nếu như anh ấy có thể tiếp tục dành thời gian nghiên cứu Ma pháp, tôi nghĩ anh ấy nhất định sẽ trở thành Đại Ma pháp sư trước bốn mươi tuổi. Mà một khi đã trở thành Đại Ma pháp sư, thể chất của anh ấy sẽ được cải thiện rất nhiều do ảnh hưởng của Ma pháp tố, tuổi thọ cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Ngài Bá tước không lẽ lại cho rằng anh ấy không sống nổi đến năm bốn mươi tuổi sao?"

"Bốn mươi tuổi?" Bá tước Satsuma bỗng nhiên thở dài một tiếng, nhìn Hứa Dịch ở đằng xa, trong ánh mắt lộ ra một tia lo lắng."Thằng nhóc này bây giờ đã gây ra sự chú ý và cảnh giác của rất nhiều người. Ta lo lắng, nếu như cậu ta và Thương hội Tân Phi cứ tiếp tục phát triển như vậy, nói không chừng sẽ động chạm đến thần kinh của một số người. Không, không phải nói không chừng, mà là điều chắc chắn sẽ xảy ra. Cho nên, ta thật sự không dám chắc liệu cậu ta có thể sống qua năm bốn mươi tuổi hay không..."

Kennard khẽ mỉm cười: "Chẳng phải là vẫn còn có những nhân vật lớn như ngài Thành chủ đang bảo vệ cho anh ấy sao? Hơn nữa Vương nữ Điện hạ cũng rất thưởng thức và ủng hộ anh ấy. Có ngài và Vương nữ Điện hạ che chở, anh ấy căn bản không cần phải lo lắng đến vấn đề này."

"Sự thưởng thức và ủng hộ của Vương nữ Điện hạ sao? Đối với cậu ta mà nói cũng chưa chắc đã là chuyện tốt..." Bá tước Satsuma nhìn về phía Bắc, hướng Thành Anweimar. Im lặng một lát, ông ta quay đầu lại hỏi Kennard: "Cậu đột nhiên đến đây, có phải là vì cha cậu cuối cùng đã hạ quyết tâm?"

Kennard lắc đầu: "Cha tạm thời vẫn chưa hạ quyết tâm. Nhưng tin tốt là, cuối cùng ông ấy cũng để lộ ra một chút ý muốn, bằng không, ông ấy sẽ không để tôi đến đây."

Bá tước Satsuma khẽ gật đầu: "Chỉ cần một chút ý muốn là đủ rồi. Bây giờ cậu đã đến đây, hơn nữa cũng đã tiếp xúc với Hứa Dịch. Vậy thì cho dù cha cậu có nghĩ như thế nào cũng không sao cả, bởi vì điều quan trọng là người khác nhìn nhận ra sao."

Kennard lắc đầu: "Tôi dù sao cũng không phải là anh cả."

"Là sao?" Bá tước Satsuma mỉm cười, nhưng cũng không có ý định hỏi thêm về vấn đề này. Nhìn Hứa Dịch ở đằng xa dường như đã kết thúc cuộc trò chuyện với Hội trưởng Vincent, ông ta suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Vậy còn bản thân cậu thì sao? Đã hạ quyết tâm chưa?"

Kennard cũng nhìn về phía Hứa Dịch, khẽ mỉm cười: "Tôi tạm thời cũng chưa hạ quyết tâm. Nhưng dựa theo những gì đã tiếp xúc trong mấy ngày qua, tôi cũng có một số khuynh hướng. Còn về việc cuối cùng có đưa ra quyết định này hay không, thì phải xem xét thêm tình hình sau này."

"Hy vọng cậu có thể sớm đưa ra quyết định." Bá tước Satsuma gật đầu nói."Thằng nhóc Hứa Dịch này quá bận rộn, bận đến mức ngay cả thời gian để hẹn hò với Stella cũng không có, đây thật sự không phải là chuyện tốt. Nếu như có thể có một người giúp đỡ cậu ta, chia sẻ bớt một số việc, vậy thì thật là tốt."

Kennard cười mà không nói.

Chương 428: Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật (1/2)

Ba ngày sau, Hank Wilson rời khỏi Thành phố Bontar.

Trong ba ngày này, ông ta đã liên hệ với rất nhiều Thương hội trong Thành phố Bontar.

Theo đề nghị của Hứa Dịch, Wilson cuối cùng đã đạt được thỏa thuận sơ bộ với các Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật, bao gồm cả Thương hội Tân Phi, chuẩn bị mở một khu mua sắm Máy móc Ma thuật chuyên biệt, có thể đồng thời bán nhiều loại Máy móc Ma thuật khác nhau, bao gồm cả Máy móc Ma thuật hiệu Tân Phi.

Việc đạt được thỏa thuận này không chỉ có lợi cho các Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật nhỏ hơn, giúp họ có được một kênh bán hàng ổn định, mà còn có lợi rất lớn cho Thương hội Tân Phi, Thương hội Máy móc Ma thuật lớn nhất hiện nay.

Điểm yếu lớn nhất của Thương hội Tân Phi hiện nay chính là kênh bán hàng, vì vậy lần này Thương hội Walmart chủ động tìm đến hợp tác, quả thực là đúng ý Hứa Dịch.

Lý do kéo các Thương hội khác vào, chủ yếu là để Thương hội Walmart từ bỏ quyền ưu tiên cung cấp hàng hóa.

Và để đạt được thỏa thuận này, Hội trưởng Lanke còn đặc biệt đề nghị thành lập Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật Thành phố Bontar, là hiệp hội hợp tác chung của tất cả các Thương hội liên quan đến Máy móc Ma thuật trong Thành phố Bontar, nếu sau này có việc gì liên quan đến toàn bộ ngành Máy móc Ma thuật của

Thành phố Bontar, như việc Thương hội Walmart tìm đến lần này, sẽ do hiệp hội này xử lý.

Do trước đó, Quạt Ma lực do các Thương hội khác sản xuất bán khá chạy ở những nơi khác trong Vương quốc Lanpari, khiến nhiều Thương hội trong Thành phố Bontar từng có ý định từ bỏ việc sản xuất Máy móc Ma thuật lại nhen nhóm hy vọng, cộng thêm việc Thương hội Tân Phi công khai tất cả các kỹ thuật liên quan đến Ấm nước Ma thuật, nên nhiều Thương hội đã gia nhập lại vào hàng ngũ sản xuất Máy móc Ma thuật.

Hiện tại, trong Thành phố Bontar nhỏ bé này, tính cả Thương hội Tân Phi, đã có tới mười ba Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật! Trong đó còn bao gồm cả những Thương hội hùng mạnh như Thương hội Salanke và Thương hội Falcao.

Và đó mới chỉ là các Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật, ngoài ra còn có một số Thương hội khác cũng liên quan đến Máy móc Ma thuật. Ví dụ như mười bảy Thương hội nhỏ chuyên gia công linh kiện, ví dụ như Thương hội Cantona do những người nông dân như Cantona thành lập, chuyên sử dụng Máy móc Ma thuật Canh tác để giúp người khác thu hoạch nông sản...

Cộng tất cả các loại Thương hội lại với nhau, con số lên tới hơn một trăm!

Lần này, đề nghị của Hội trưởng Lanke đã nhận được sự ủng hộ của đại đa số Thương hội trong số hơn một trăm Thương hội này, vì vậy Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật vừa mới thành lập đã có quy mô gần như vượt qua cả Liên minh Thương mại.

Mặc dù Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật chỉ quản lý và điều phối các vấn đề liên quan đến Máy móc Ma thuật, trên thực tế vẫn chưa thể so sánh với tầm ảnh hưởng của Liên minh Thương mại, nhưng ít nhất cũng có thể coi là một tổ chức khổng

lồ trong giới kinh doanh của Thành phố Bontar, tầm ảnh hưởng chắc chắn không hề yếu.

Hiệp hội đã được thành lập, vậy thì phải chọn ra một Hội trưởng làm đại diện.

Đối với việc lựa chọn Hội trưởng, ngoài Hứa Dịch đề cử Hội trưởng Lanke ra, thì tất cả các đại diện Thương hội khác tham gia hiệp hội này đều nhất trí đề cử Hứa Dịch làm Hội trưởng.

Thực ra đây là chuyện đương nhiên.

Ngành công nghiệp Máy móc Ma thuật có thể nói là do một tay Hứa Dịch gây dựng nên, hiệp hội này xử lý các vấn đề liên quan đến Máy móc Ma thuật, vậy thì vị trí Hội trưởng này anh đương nhiên là người không thể thích hợp hơn.

Vì vậy, Hứa Dịch không từ chối nhiều, nhận chức Hội trưởng.

Vừa mới nhậm chức Hội trưởng, Hứa Dịch lập tức có động thái.

Đầu tiên, anh công bố một tiêu chuẩn ngành.

Tiêu chuẩn ngành này liên quan đến mọi mặt, từ tiêu chuẩn an toàn đến tiêu chuẩn sản xuất, đều có ảnh hưởng ít nhiều đến cả ngành sản xuất Máy móc Ma thuật và các Thương hội nhỏ chuyên gia công linh kiện.

Các Thương hội tham gia Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật phát hiện ra rằng, nếu làm theo tiêu chuẩn ngành mà Hứa Dịch công bố, thì các nhà máy thuộc quyền quản lý của họ phải chấn chỉnh lại khá nhiều mới có thể đạt yêu cầu.

Mặc dù vì hiệp hội mới thành lập, mọi người không tiện phản bác Hứa Dịch trực tiếp, nhưng cũng không khỏi có chút lời ra tiếng vào về tiêu chuẩn này.

Tuy nhiên, Hứa Dịch không giải thích gì về những ý kiến này, chỉ đưa ra một định nghĩa và giải thích tiêu chuẩn khác, sau đó tuyên bố lại rằng, Thương hội Tân Phi sẽ tiếp tục công khai một phần kỹ thuật liên quan đến Máy móc Ma thuật cho các Thương hội lớn đã gia nhập Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật, và áp dụng mô hình bán độc quyền như khi bán kỹ thuật Ấm nước Ma thuật, chỉ cần Thương hội nào có nhu cầu đều có thể mua.

Sau khi Hứa Dịch công bố tin tức này, tất cả những lời dị nghị trong hiệp hội đều biến mất trong nháy mắt, hầu như tất cả các Thương hội đều bày tỏ ý định muốn mua.

Trước đó, sau khi Thương hội Tân Phi bán kỹ thuật Ấm nước Ma thuật, rất nhiều Thương hội đã dựa vào đó để sản xuất ra những chiếc Ấm nước Ma thuật chất lượng cao, rất được ưa chuộng ở cả Thành phố Bontar và các thành phố khác, giúp nhiều Thương hội kiếm được bộn tiền.

Nếm được vị ngọt, sau khi nghe nói Thương hội Tân Phi lại tiếp tục công khai bán kỹ thuật, các Thương hội này đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Vì tin tức mà Hứa Dịch công bố, không chỉ các Thương hội trong Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật đều phấn khởi, mà ngay cả một số Thương hội trước đó vì nhiều lý do khác nhau mà không lựa chọn gia nhập Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật cũng hối hận, bắt đầu lần lượt xin gia nhập Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật.

Chỉ trong một thời gian ngắn, uy tín của Hứa Dịch trong ngành Máy móc Ma thuật ở Thành phố Bontar lại càng tăng cao, cũng nhờ đó mà anh vững vàng ngồi trên chiếc ghế Hội trưởng của Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật, không còn ai dám dị nghị gì nữa.

"Anh làm vậy là đang vung roi rồi lại cho kẹo đấy à?", Stella vừa thở hổn hển vì chạy bộ, vừa cười hỏi Hứa Dịch đang chạy bên

cạnh.

Lúc này, mặt trời mọc từ phía đông, ánh nắng rực rỡ chiếu lên gương mặt ửng hồng vì chạy bộ của Stella, càng thêm phần kiều diễm ướt át.

Chương 429: Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật (2/2)

Cộng thêm những giọt mồ hôi lăn dài trên tai, má và chiếc cổ thon dài, lúc này, cô trông chẳng khác nào một đóa hoa tươi đẹp đẫm sương sớm, vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Hứa Dịch quay đầu nhìn sang, nhất thời ngây người.

Khoảng thời gian trước, vì Stella đến Thành Anweimar tham gia buổi ra mắt trang sức của Thương hội Salanke nên đã rời khỏi Thành phố Bontar.

Chiều hôm qua, Stella cuối cùng cũng trở về từ Thành Anweimar, vừa vào nhà chưa kịp đặt hành lý xuống đã chạy đến tìm Hứa Dịch.

Thế nhưng, vừa nhìn thấy Hứa Dịch, Stella đã bị sắc mặt nhợt nhạt và hơi tiều tụy của anh dọa giật mình.

Hỏi Vivian, Stella mới biết được khoảng thời gian này, Hứa Dịch không chỉ bận rộn làm việc ban ngày mà còn thức khuya nghiên cứu, thế là tự hành hạ bản thân thành ra thế này, cô lập tức nổi giận, không nói hai lời, trực tiếp giật lấy bản vẽ trên tay Hứa Dịch, ép anh đi ngủ ngay lập tức.

Đợi đến khi Hứa Dịch ngủ hai tiếng đồng hồ sau dậy, ăn tối cùng Stella xong, Stella vẫn luôn ở bên cạnh anh, đợi đến khi trời tối hẳn, lại ép anh lên giường, đợi anh ngủ say mới rời đi.

Kết quả, sáng sớm hôm sau, Hứa Dịch vì ngủ quá sớm nên đã tỉnh dậy từ rất sớm.

Anh vừa định nhân lúc trời còn sớm, tranh thủ đi chạy bộ buổi sáng, bài tập đã lâu rồi anh chưa tập lại, thì Stella đã mặc một bộ đồ thể thao bó sát gõ cửa phòng anh.

Thấy Hứa Dịch đã dậy, Stella ném cho anh một bộ đồ thể thao bó sát tương tự, bảo anh thay vào, sau đó kéo anh ra khỏi nhà, bắt đầu chạy bộ buổi sáng cùng cô.

Thể lực của Stella thực ra không tốt lắm, trước đây cũng không có thói quen chạy bộ buổi sáng. Lần này hoàn toàn là vì Hứa Dịch nên mới chuẩn bị như vậy, vì vậy, vừa chạy ra khỏi cổng thành Thành phố Bontar không xa, cô đã thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại.

Chỉ là, dáng vẻ này của cô lọt vào mắt Hứa Dịch, lại toát ra một vẻ đẹp khác, khiến anh nhìn đến ngây người.

Thấy Hứa Dịch mãi không trả lời, Stella khó hiểu quay đầu lại, lại thấy anh đang nhìn mình với vẻ mặt ngây ngốc, khuôn mặt xinh đẹp lập tức ửng đỏ thêm vài phần, trong lòng lại rất vui mừng, mỉm cười hỏi: "Em đẹp lắm à?"

"Hả?", Hứa Dịch giật mình tỉnh lại, sau đó gật đầu lia lịa, cười nói: "Rất đẹp. Stella, em có biết không, trước đây anh từng có một ước mơ, đó là mỗi buổi sáng đều có một người đẹp chạy bộ cùng anh, như vậy anh sẽ có đủ động lực để kiên trì chạy bộ buổi sáng. Không ngờ... ừm, trước đây vẫn luôn không thực hiện được, bây giờ lại thành hiện thực, anh vui đến mức tim muốn nhảy ra ngoài rồi."

Stella phì cười, nhưng vì đang chạy bộ nên hơi thở không được ổn định, khiến cô không nhịn được ho sặc sụa. Vất vả lắm mới lấy lại được hơi thở, Stella trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Anh nói quá rồi đấy! Muốn người đẹp chạy bộ cùng thì có gì khó, sau này mỗi sáng em đều chạy cùng anh là được. Nếu anh vẫn chưa thỏa mãn thì kéo cả Vivian theo nữa, em thấy thân thể cô ấy cũng

không tốt lắm, cũng nên rèn luyện nhiều hơn."

Hứa Dịch cười lớn: "Vậy thì tốt quá. Có người đẹp đi cùng, việc chạy bộ vốn nhàm chán này cũng sẽ trở nên thú vị hơn, cũng dễ kiên trì hơn. Nhưng mà Stella, muốn anh dậy sớm như vậy thì tối phải ngủ sớm. Nhưng không có em giám sát, anh sợ mình sẽ không ngủ sớm được. Hay là, tối nào em cũng đến xem anh ngủ rồi mới đi?"

Stella khựng lại, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, không trả lời Hứa Dịch mà tăng tốc chạy, vượt qua Hứa Dịch, chạy về phía xa.

Hứa Dịch hơi khó hiểu, định lên tiếng gọi Stella, hỏi xem tại sao cô lại đột nhiên chạy nhanh như vậy, nhưng một lúc sau đã hiểu ra.

Câu hỏi cuối cùng của anh, quả thực rất dễ gây hiểu lầm, khó trách Stella lại có phản ứng kỳ lạ như vậy.

Nghĩ vậy, Hứa Dịch lại không nhịn được cười.

Chỉ cần anh có thể kết hôn với Stella, vậy thì câu hỏi này không còn là hiểu lầm nữa, mà là điều đương nhiên.

Nhìn Stella đã chạy xa ở phía trước, Hứa Dịch cười một tiếng, lấy sức đạp chân, tăng tốc đuổi theo.

Buổi chạy bộ ban đầu chỉ là chạy chậm, nhưng vì hai người rượt đuổi nhau mà biến thành cuộc thi tốc độ.

Hai người nhanh chóng rời xa khỏi Thành phố Bontar, chạy một vòng nhỏ, đến bờ sông Sandy phía Bắc thành.

Lúc này, sông Sandy vẫn đang trong quá trình cải tạo bờ kè, hai bên bờ sông đã có nhiều thay đổi, nhưng vẫn còn một bãi cỏ rộng lớn ven sông.

Hai người chạy nhanh như vậy đã lâu, đều đã thở hổn hển.

Nhìn thấy tốc độ của Stella phía trước đã chậm lại, Hứa Dịch bèn từ từ dừng lại, gọi Stella: "Ste... Stella, dừng... dừng lại đi, anh... anh chạy không nổi nữa."

Stella lúc này mới giảm tốc độ, từ từ dừng lại.

Quay đầu nhìn Hứa Dịch đang cúi người thở hổn hển phía sau, Stella cười khúc khích đi tới, vỗ vỗ lưng Hứa Dịch, đắc ý nói: "Sao nào, không đuổi kịp em chứ gì?"

Hứa Dịch ngẩng đầu, do góc nhìn, thứ đầu tiên anh nhìn thấy là hai gò bồng đảo cao ngất trước ngực Stella đang rung lên theo nhịp thở của cô.

Dù Hứa Dịch có tâm như nước cũng không nhịn được tim đập thình thịch.

Mặc dù anh cố gắng kìm nén ham muốn muốn đưa tay ra nắm lấy hai gò bồng đảo đó, nhưng vẫn không nhịn được dục vọng trỗi dậy, đột nhiên đứng thẳng người, dang rộng hai tay ôm chầm lấy Stella.

"Bắt được em rồi!" Hứa Dịch kêu lớn.

Stella giật mình, sau đó không nhịn được bật cười.

"Anh chơi xấu."

"Hừ, theo đuổi con gái thì phải chơi xấu một chút chứ!"

Hứa Dịch ôm chặt Stella, cảm nhận hai gò bồng đảo cao ngất của Stella áp sát vào ngực mình, khiến anh càng thêm khô nóng.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Hứa Dịch, cảm nhận được lực ôm chặt của anh và hơi ấm từ cơ thể anh, rồi hít phải hơi thở gấp gáp phả ra từ lỗ mũi anh, Stella dường như cũng cảm nhận

được điều gì đó, nụ cười tắt hẳn, khuôn mặt đỏ ửng, nhưng không giống như những cô gái khác cúi đầu xuống trong tình huống này, ngược lại, cô chủ động ngẩng đầu, đưa môi mình đến gần môi Hứa Dịch.

Hứa Dịch đương nhiên không khách khí cúi đầu xuống.

Thấy hai người sắp hôn nhau, bên sông bỗng vang lên một tiếng mắng chửi giận dữ.

"Hứa Dịch, cái tên khốn kiếp nhà anh, tôi dù có chết, biến thành ma cũng sẽ không tha cho anh!"

Chương 430: Nguy cơ của sông Sandy (1/2)

Hứa Dịch và Stella đồng thời sững người, ngơ ngác nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Hứa Dịch trong lòng cực kỳ khó chịu, vừa rồi bầu không khí giữa anh và Stella rất tốt, chỉ thiếu chút nữa là có thể hoàn thành nụ hôn nồng cháy vào buổi sáng sớm, vậy mà lại bị tên này phá đám.

Hơn nữa, tên này mắng ai không mắng, lại trực tiếp mắng mình, làm sao có thể nhịn được?

Hứa Dịch buông Stella ra, cau mày đi về phía âm thanh truyền đến.

Anh muốn xem xem, là tên nào không biết điều như vậy.

Nào ngờ, anh mới đi được hai bước, lại đột nhiên nghe thấy từ phía đó truyền đến một tiếng "ùm", giống như có vật gì đó rơi xuống nước.

Hứa Dịch sững người, quay đầu nhìn Stella cũng đang ngẩn người, hai người đồng thời kêu lên "xong rồi", không còn thời gian để ý nhiều như vậy nữa, Hứa Dịch niệm chú thuật Phong hệ, trực tiếp bay lên trên mặt sông.

Hai người nháy mắt đã bay đến trên mặt sông, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy trên dòng sông Sandy rộng lớn, một bóng người đang nổi nổi chìm chìm theo dòng nước.

Vừa trôi, người nọ vừa lớn tiếng kêu cứu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hứa Dịch không khỏi vừa buồn cười vừa tức giận.

Quả nhiên những kẻ tự tử đều là nhất thời xúc động, đến lúc thực sự phải đối mặt với cái chết, vẫn sẽ hối hận.

Hứa Dịch thở dài một tiếng, lặc đầu, bay xuống, một tay túm lấy cổ áo sau lưng người nọ, trực tiếp lôi anh ta từ trong nước lên.

Lôi người này bay vào bờ sông đặt xuống, người nọ nằm lăn trên đất, nôn ra mấy ngụm nước, lúc này mới bình tĩnh lại.

Chờ đến khi khó khăn lắm mới ngừng thở hổn hển, anh ta ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Dịch và Stella trước mặt, liên tục nói lời cảm ơn: "Cảm ơn hai vị đã cứu mạng, cho hỏi hai vị sống ở đâu? Tên họ là gì? Tôi muốn đích thân đến cửa cảm tạ."

Hứa Dịch đánh giá người này từ trên xuống dưới, phát hiện mặc dù bởi vì ngâm trong nước nên trông anh ta có chút tiều tụy, nhưng nhìn từ quần áo trên người, hẳn là không phải xuất thân từ gia đình nghèo khó, hơn nữa lời nói và cử chỉ đều rất đúng mực, nhìn thế nào cũng không giống người vì nghèo khổ mà nhảy sông tự tử.

Liên tưởng đến việc vừa rồi trước khi nhảy sông, tên này mắng mình một trận rất hùng hồn. Hứa Dịch có chút buồn cười hỏi: "Vừa rồi anh còn mắng tôi rất hăng hái, kết quả bây giờ lại không nhận ra tôi sao? Mà thôi, không nhận ra tôi cũng không sao, nhưng không thể đến Stella cũng không nhận ra chứ?"

Stella không có thời gian để ý đến lời khen ngợi của Hứa Dịch dành cho mình, mà là ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào người nọ, lạnh lùng hỏi: "Tại sao anh lại mắng Hứa Dịch? Anh ta đắc tội với anh sao?"

Người nọ ngạc nhiên nhìn Stella, sau đó lại ngẩng đầu nhìn

Hứa Dịch, vừa rồi hai người bọn họ đứng quay lưng về phía mặt trời, cho nên dưới ánh sáng ngược chiều, anh ta quả thực không nhận ra, bây giờ đổi một góc độ, nhìn kỹ, anh ta lập tức nhận ra hai người.

Hứa Dịch nói không sai chút nào, là người của Thành phố Bontar, không nhận ra Hứa Dịch còn có thể nói được, nhưng nếu đến Stella cũng không nhận ra, vậy thì đúng là chuyện không thể nào xảy ra.

Thế nhưng, sau khi nhận ra hai người, người nọ lại giống như bị dọa sợ, hai tay chống đất, liên tục lùi về phía sau mấy mét.

Đúng lúc Hứa Dịch và Stella khó hiểu, còn muốn tiếp tục hỏi, thì anh ta đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Hứa Dịch lớn tiếng quát: "Hứa Dịch! Anh chính là Hứa Dịch! Tên khốn kiếp nhà anh! Trả đội thuyền của tôi lại cho tôi!"

Hứa Dịch càng thêm khó hiểu, nhìn người nọ đang vô cùng phẫn nộ, nhưng lại giống như vì sợ hãi mà không dám đến gần mình, không nhịn được nói: "Này, tôi còn không biết anh là ai, làm sao trả đội thuyền cho anh? Hơn nữa, tôi căn bản không biết đội thuyền nào cả. Anh muốn tôi trả cái gì?"

Stella cau mày đánh giá người nọ một lúc, đột nhiên vỗ tay một cái nói: "Ồ, tôi nhớ ra rồi, hình như anh là Hội trưởng Thương hội Porter, tên là... tên là Porter gì đó?"

"Stonla Porter." Người nọ dường như không ngờ Stella lại nhận ra mình, ngẩn người một lúc, vẻ mặt phẫn nộ biến mất, cười khổ nói: "Không ngờ tôi biến thành bộ dạng này, Stella tiểu thư còn có thể nhận ra tôi. Đúng rồi, tôi là Hội trưởng Thương hội Porter, nhưng mà Thương hội Porter bây giờ... đã không còn nữa rồi."

Hứa Dịch liếc mắt nhìn Stella, ra hiệu cô trước tiên cứ nói chuyện với Stonla Porter này.

Stella hiểu ý gật đầu, suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi Stonla Porter: "Hội trưởng Porter, tôi nhớ lần trước gặp anh là trong một buổi tiệc do Thương hội Fasak tổ chức. Nếu tôi nhớ không lầm, Thương hội Porter các anh hình như là kinh doanh vận tải đường sông, đúng không?"

"Stella tiểu thư quả nhiên trí nhớ siêu phàm." Stonla Porter khen một câu."Không sai, Thương hội Porter chúng tôi đúng là chủ yếu kinh doanh vận tải đường sông. Nhưng mà bây giờ..." Nói đến đây, Stonla Porter liếc nhìn Hứa Dịch, trên mặt đầy vẻ oán hận."... lại bởi vì Hội trưởng Hứa, Thương hội chúng tôi gần như không nhận được đơn hàng nào, bị buộc phải đóng cửa. Đội thuyền mà tôi yêu quý cũng đã bán hết, không chừng bây giờ đã bị tháo thành từng miếng gỗ rồi."

Hứa Dịch cau mày, không nhịn được hỏi: "Hội trưởng Porter, Thương hội các anh không nhận được đơn hàng, bị buộc phải đóng cửa, chuyện này có liên quan gì đến tôi?"

"Làm sao không liên quan!" Lúc trả lời câu hỏi của Stella, Stonla Porter này còn có thể giữ bình tĩnh, nhưng vừa nghe Hứa Dịch lên tiếng, anh ta lập tức trở nên kích động, lớn tiếng đáp: "Nếu không phải Thương hội Tân Phi các anh xây dựng con đường chết tiệt kia, nếu không phải Thương hội Tân Phi các anh còn quá đáng hơn, đi xử lý thượng nguồn sông Sandy, thì Thương hội chúng tôi làm sao lại không nhận được đơn hàng? Lại làm sao phải đóng cửa? Tất cả đều là tại anh! Anh còn dám nói không liên quan đến anh sao?"

Hứa Dịch vẫn rất khó hiểu: "Tôi vẫn không hiểu, xây dựng đường bộ và xử lý thượng nguồn sông Sandy, có liên quan gì đến việc Thương hội Porter các anh có nhận được đơn hàng hay không?"

Stonla Porter trừng mắt nhìn Hứa Dịch hai cái, dường như cũng phát hiện ra bộ dạng này của mình không thể nào nói chuyện

tử tế với Hứa Dịch được, vì vậy hít sâu hai hơi, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Chương 431: Nguy cơ của sông Sandy (2/2)

"Anh cảm thấy không liên quan sao, Hội trưởng Hứa?" Stonla Porter cười lạnh một tiếng."Tôi nói cho anh biết, liên quan lắm đấy! Trước khi Thương hội Tân Phi các anh xây dựng con đường chết tiệt kia, cho dù là hàng hóa hay con người, đi đường sông đều nhanh hơn đi đường bộ rất nhiều, một lần cũng có thể chở được nhiều hơn. Cho nên trước kia, có thể nói là một nửa hàng hóa của Thành phố Bontar đều do Thương hội Porter chúng tôi vận chuyển qua sông Sandy. Thế nhưng, sau khi con đường chết tiệt kia được xây dựng, mọi người phát hiện ra rằng, chạy trên đường bộ còn nhanh hơn chạy trên sông, hơn nữa còn có thể vận chuyển trực tiếp đến nơi, không cần phải chuyển từ thuyền lên thuyền xuống. So sánh như vậy, đương nhiên là người chọn vận chuyển đường sông của Thương hội chúng tôi ngày càng ít."

"Chuyện này không đúng, vận tải đường sông có thể vận chuyển hàng hóa số lượng lớn, điểm này thì vận tải đường bộ hiện tại cho dù thế nào cũng không thể thay thế được." Hứa Dịch kỳ quái hỏi.

"Số lượng lớn?" Stonla Porter lại cười lạnh."Anh quên mất chuyện mà tôi vừa nói sao?"

"Xử lý thượng nguồn sông Sandy? Chuyện này thì có liên quan gì?"

"Đương nhiên là có liên quan." Stonla Porter chỉ vào dòng sông Sandy đang cuồn cuộn chảy bên cạnh nói: "Thương hội Tân Phi các anh xử lý thượng nguồn sông Sandy ở phía Tây Bắc Rừng Rainfall.

Bây giờ sông Sandy đúng là đã khôi phục dòng chảy như trước kia, nhưng mà, bùn cát của sông Sandy không lắng đọng ở thượng nguồn Rừng Rainfall, mà bị dòng nước cuốn đến gần Thành phố Bontar. Anh nhìn kỹ dòng nước này xem, chẳng lẽ không phát hiện ra nó đục hơn năm ngoái rất nhiều sao?"

Hứa Dịch và Stella đồng thời nhìn về phía sông Sandy. Hứa Dịch còn chưa phát hiện ra vấn đề gì, Stella đã gật đầu nói: "Ừm... Anh không nói tôi còn chưa phát hiện ra. So với hồi bé tôi, nước sông bây giờ đúng là có vẻ không sạch sẽ bằng."

Stonla Porter bật cười lớn: "Ha, Hội trưởng Hứa, bây giờ anh phát hiện ra vấn đề rồi chứ gì? Bây giờ bùn cát thượng nguồn sông Sandy bị cuốn đến gần Thành phố Bontar, đâu chỉ là khiến nước sông trở nên đục hơn. Nói cho anh biết, tôi đã chạy thuyền trên con sông này mấy chục năm rồi, rất quen thuộc với những chuyện này. Tôi có thể khẳng định, không cần đến mấy năm nữa, con sông này sẽ vì bùn cát lắng đọng mà mực nước dâng cao. Đến lúc đó, chỉ cần một trận mưa to, thì anh cứ chờ mà xem lũ lụt đi. Tôi nghe nói lần trước anh còn muốn làm cái gì mà một sông hai bờ gì đó, muốn xây dựng hai bên bờ sông Sandy thành môi trường giống như vườn hoa. Ha! Vườn hoa? Lũ lụt đến, nơi này không biến thành nghĩa địa là may mắn lắm rồi!"

Hứa Dịch im lặng một lúc, đi đến bờ sông. Anh đưa một tay ra, ma lực trong cơ thể lưu chuyển, một dòng nước lập tức bay lên từ bờ sông, sau đó ngưng tụ thành một khối nước lớn trên không trung.

Hứa Dịch và Stella ngẩng đầu nhìn khối nước lớn có đường kính ít nhất hai mét này, phát hiện màu sắc của khối nước quả thực rất đục, phía dưới khối nước bởi vì Hứa Dịch khống chế nước trong khối nước ngừng chảy, mà tự nhiên lắng đọng xuống một lớp bùn cát.

Hai người nhìn nhau, đồng thời nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt

đối phương.

Mặc dù Stonla Porter nói có phần hơi phóng đại, nhưng mà, nhìn từ tình trạng nước sông Sandy hiện tại, đây quả thực là một chuyện rất đáng được coi trọng. Trình độ khoa học kỹ thuật ở lục địa Saines không cao, trình độ thủy lợi đương nhiên cũng không thể nào bằng với Trái Đất được, trước đây cho dù là nơi nào xảy ra lũ lụt, cuối cùng đều sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Sông Sandy trước đây chưa từng xảy ra lũ lụt. Cho nên từ trên xuống dưới Thành phố Bontar đều không ai nghĩ đến vấn đề này, nhưng bây giờ nhìn nhận lại, thì đây lại là một vấn đề cần phải giải quyết ngay trước mắt.

Hứa Dịch quay đầu nhìn Stonla Porter, gật đầu với ông ta, nghiêm túc nói: "Cảm ơn."

Stonla Porter bỗng chốc ngẩn người. Ông ta không ngờ mình vừa rồi nói năng khó nghe với Hứa Dịch như vậy, mà Hứa Dịch vậy mà vẫn có thể chân thành cảm ơn mình.

"Cảm ơn tôi chuyện gì?"

"Cảm ơn ông đã chú ý đến sự thay đổi của sông Sandy, và nói cho tôi biết tình hình nghiêm trọng có thể xảy ra lũ lụt này." Hứa Dịch đáp."Mặc dù chuyện này không thể hoàn toàn xem là trách nhiệm của tôi và Thương hội Tân Phi chúng tôi, nhưng một khi đã liên quan đến tôi, thì tôi phải gánh vác trách nhiệm này. Cho nên tôi muốn nói lời cảm ơn với ông, nếu không phải vì ông để tôi chú ý đến vấn đề này, e rằng đến lúc vấn đề thực sự xảy ra, thì đã không còn kịp nữa rồi."

Nhìn vẻ mặt chân thành nghiêm túc của Hứa Dịch, Stonla Porter trên mặt thần tình nhanh chóng biến hóa, một lúc lâu sau, biến thành một mảnh chán nản, khoát tay, thở dài nói: "Thôi vậy, Thương hội chúng tôi không nhận được đơn hàng, bị buộc phải

đóng cửa, đó cũng là do năng lực của bản thân tôi không được, không thể trách anh được. Vừa rồi tôi mắng anh là tôi không đúng, xin anh đừng để trong lòng."

Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Đó là chuyện nhỏ. Nhưng mà Hội trưởng Porter, sau này ông dự định sẽ làm gì?"

"Tôi?" Stonla Porter cười khổ một tiếng."Đội thuyền không còn, Thương hội đóng cửa, tôi còn có thể làm gì nữa? Hiện tại tôi ngay cả dũng khí tự sát cũng không còn, vậy thì sau này cứ tùy tiện tìm một công việc mà làm, sống qua ngày thôi."

"Chuyện đó thì chưa chắc." Trên mặt Hứa Dịch lộ ra nụ cười đầy tự tin."Hội trưởng Porter, nếu ông tin tưởng tôi, tôi có một công việc rất phù hợp với ông. Hơn nữa tôi dám cam đoan, không cần bao lâu nữa, vận tải đường sông sẽ nhận được sự chú ý của tất cả mọi người. Đến lúc đó, tôi có thể giúp ông xây dựng lại một đội thuyền hoàn toàn mới. Ông... có bằng lòng tin tưởng tôi không?"

Chương 432: Trị ngọn cần phải trị gốc

"Trị lý sông Sandy?" Bá tước Satsuma nhíu mày, nhìn ra ngoài cửa sổ về phía sông Sandy, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Hứa Dịch, cậu có nghi ngờ Stonla Porter vì oán hận cậu nên cố ý lừa gạt cậu hay không?"

"Ông ta có thể lừa tôi, nhưng tình trạng của dòng sông thì không thể lừa được tôi." Hứa Dịch lắc đầu."Trước đây tôi không chú ý đến tình huống này, cho nên không phát hiện ra. Nhưng sau khi được Hội trưởng Porter nhắc nhở, tôi đã quan sát kỹ lưỡng, sau đó còn tìm rất nhiều ngư dân sống ven sông hỏi thăm tình hình, bọn họ đều nói rằng sông Sandy gần đây quả thực có những biến hóa rõ rệt."

"Những biến hóa này cũng chưa chắc đã..." Bá tước Satsuma đột nhiên hít sâu một hơi, lắc đầu, nhìn Hứa Dịch cười nói: "Là ta không đúng. Ta là Thành chủ của Thành phố Bontar, đây vốn dĩ là vấn đề ta nên suy xét. Cậu nói đúng, nếu sông Sandy đã xuất hiện nguy cơ tiềm ẩn, chúng ta phải chuẩn bị trước."

Bá tước Satsuma cúi đầu suy nghĩ một hồi, gọi một viên chức đến, bảo ông ta gọi các quan viên trong thành am hiểu tình hình sông đến đây.

Chờ viên chức rời đi, Bá tước Satsuma suy nghĩ một chút, lại nhìn Hứa Dịch nói: "Nếu như lời Stonla Porter nói là sự thật, sông Sandy đã đến mức phải trị lý, vậy chúng ta sẽ gặp phải một vấn đề."

"Vấn đề gì?" Hứa Dịch hỏi.

Bá tước Satsuma xòe hai tay ra, cười khổ nói: "Vẫn là vấn đề cũ, đó là không có tiền."

Hứa Dịch không nhịn được trợn mắt, vẻ mặt như đã sớm liệu đến ông sẽ nói như vậy, thở dài nói: "Thôi được rồi, chuyện này là do tôi tìm đến, vậy để Thương hội Tân Phi chúng tôi gánh vác. Bất quá, Thành chủ đại nhân, nói trước, trị lý sông Sandy là trách nhiệm của Vương quốc, tôi có thể hỗ trợ giải quyết vấn đề này, thậm chí có thể giúp ngài chi trả số tiền này, nhưng phải nói rõ một chút, số tiền này không thể tính là đầu tư của Thương hội chúng tôi. Cho nên, Phủ Thành chủ sau này hoặc là trả lại tiền, hoặc là bồi thường tương ứng."

Bá tước Satsuma bất đắc dĩ lắc đầu: "Tuy rằng ta biết cậu nói rất có lý, nhưng cậu cũng không cần phải để ta, một Thành chủ mất mặt như vậy chứ? Thôi được, cậu nói đúng. Trị lý sông Sandy là trách nhiệm của ta, số tiền này đương nhiên sẽ không để cậu và Thương hội Tân Phi chi trả. Còn về sau là trực tiếp trả lại tiền hay là bồi thường, vậy thì để sau này hãy nói."

Hứa Dịch gật đầu, cũng không tiếp tục tranh luận vấn đề này với Bá tước Satsuma nữa.

Mặc dù Thương hội Tân Phi có thể sẽ chịu chút thiệt thòi về mặt tiền bạc, nhưng so với việc có thể tiếp tục nhận được sự tín nhiệm của Bá tước Satsuma, chút thiệt thòi nhỏ này cũng không đáng là gì.

Huống chi, mục đích chủ yếu của Hứa Dịch cũng không phải là ở việc này, so với lợi ích to lớn có thể thu được sau này, chút đầu tư ít ỏi này căn bản có thể bỏ qua không tính.

Giải quyết được vấn đề tiền bạc, những vấn đề khác cũng không còn là vấn đề nữa.

Không lâu sau, viên chức phụ trách phương diện sông ngòi đã

được gọi đến. Bá tước Satsuma hỏi thăm ông ta về tình hình sông Sandy, nhận được câu trả lời khẳng định rằng sông Sandy quả thực đã xuất hiện biến hóa, liền phân phó ông ta lập tức tiến hành khảo sát kỹ lưỡng sông Sandy, căn cứ vào kết quả khảo sát để lập ra một bản báo cáo chi tiết về việc có cần trị lý hay không và trị lý như thế nào.

Đối với những yêu cầu của Hứa Dịch, ngoài vấn đề kinh phí, còn có yêu cầu hỗ trợ một số Ma pháp trận cơ khí, Hứa Dịch đều đồng ý.

Ngoài ra, trong chuyện này, bởi vì Thương hội Amli có kinh nghiệm trị lý thượng nguồn sông Sandy, thêm vào đó hiện tại vốn dĩ Thương hội Amli đang phụ trách công trình cải tạo bờ sông Sandy phía ngoài thành, cho nên Thương hội Amli tự nhiên cũng sẽ không đứng ngoài cuộc.

Chỉ có điều, chuyện này cần Bá tước Satsuma lại phải đi tìm Hội trưởng Cruz bàn bạc kỹ hơn, không còn liên quan gì đến Hứa Dịch nữa.

Sau khi kết thúc bước thảo luận ban đầu, Hứa Dịch rời khỏi Phủ Thành chủ. Stella lập tức nghênh đón.

Hứa Dịch kinh ngạc phát hiện, Sophia vậy mà cũng đi theo sau Stella, hơn nữa còn dùng ánh mắt sùng bái nhìn Stella.

Không nằm ngoài dự đoán, chính là Kennard đang đi bên cạnh Sophia.

"Thành chủ đại nhân nói sao?" Stella nhìn Hứa Dịch hỏi.

"Thành chủ đại nhân rất coi trọng vấn đề này, đã bắt đầu triệu tập nhân thủ chuẩn bị xử lý." Hứa Dịch đáp."Còn anh, vẫn như cũ, nên bỏ tiền thì bỏ tiền, nên ra sức thì ra sức."

Stella khẽ cười, kéo tay Hứa Dịch nói: "Thành chủ đại nhân coi

trọng là tốt rồi. Em nghĩ, nếu thượng nguồn sông Sandy đã có thể trị lý ổn thỏa, không có lý gì việc xử lý bùn cát ở đây lại làm không được."

"Việc đó thì không có gì khó khăn, vấn đề là, đây chỉ là trị ngọn, không phải trị gốc." Hứa Dịch xoay người, nhìn về phía Tây Bắc.

Nơi đó chính là phương hướng của Rừng Rainfall và thượng nguồn sông Sandy.

Năm ngoái, khi Yanis xuất hiện trước mặt anh, chính là bởi vì một phần thượng nguồn sông Sandy ở Rừng Rainfall bị bùn cát tích tụ, thậm chí còn khiến sông Sandy thay đổi dòng chảy.

Hiện tại, sau một năm trị lý, thượng nguồn sông Sandy ở Rừng Rainfall đã cơ bản được trị lý ổn thỏa, hai bên bờ sông đều xây dựng đê điều bằng xi măng bê tông kiên cố và chỉnh tề, cưỡng ép đưa dòng chảy của sông Sandy trở về quỹ đạo ban đầu, nhờ đó, vấn đề nước sinh hoạt của Bộ lạc Night Song cũng được giải quyết.

Nhưng như vậy cũng chỉ là trị ngọn, không phải trị gốc.

Nếu không thể giải quyết vấn đề đất bị xói mòn ở thượng nguồn sông Sandy, vậy thì dù có trị lý thế nào ở hạ lưu, cuối cùng cũng chỉ là công cốc.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch nhìn về phía khoảng không bên cạnh gọi: "Yanis, ra đây đi, ta có chuyện muốn hỏi cô."

Stella không có vẻ gì là bất ngờ, còn Kennard và Sophia thì có chút kinh ngạc.

Hứa Dịch đang gọi ai vậy?

Nghi vấn vừa mới xuất hiện trong lòng, không gian bên cạnh

Hứa Dịch bỗng nhiên vặn vẹo kỳ dị, thân ảnh Yanis từ trong hư không hiện ra.

Kennard và Sophia đều giật mình, Sophia thậm chí còn sợ hãi kêu lên một tiếng.

Ngay sau đó, khi hai người bọn họ nhìn rõ ràng dung mạo của Yanis, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc.

Sophia trừng lớn hai mắt, che miệng, nhỏ giọng kêu lên: "Elf! Trời ơi! Vậy mà là Elf!"

Vừa kêu, cô vừa lắc mạnh tay áo Kennard."Anh, anh xem! Là Elf kìa! Anh thấy chưa? Elf!"

Biểu hiện của Kennard thì bình tĩnh hơn Sophia rất nhiều, anh chỉ kinh ngạc một chút, sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh, mỉm cười nhìn Yanis nói: "Đã sớm nghe nói bên cạnh Hội trưởng Hứa luôn có một Elf xinh đẹp làm bạn, mấy ngày nay tôi đi theo Hội trưởng Hứa lại vẫn luôn không được gặp. Vốn tưởng rằng lời đồn là giả, tôi còn rất thất vọng, không ngờ hôm nay lại được gặp. Thật sự là mở mang tầm mắt khi được gặp Elf xinh đẹp trong truyền thuyết. Yanis tiểu thư đúng không? Tôi là Kennard Emma, rất hân hạnh được gặp cô."

Đi theo bên cạnh Hứa Dịch thời gian dài như vậy, tuy rằng Yanis vẫn không thích xuất hiện trước mặt người lạ, nhưng đối với việc tiếp xúc với Nhân loại cũng không còn bài xích và không thích ứng như trước nữa.

Thấy Kennard chào hỏi mình, Yanis khẽ gật đầu: "Emma tiên sinh, chào anh, rất vui được gặp anh."

Sophia vội vàng nhảy tới, vẻ mặt hưng phấn đưa tay về phía Yanis, vô cùng nhiệt tình nói: "Yanis tỷ tỷ, chào tỷ, em tên là Sophia Emma, là em gái của anh ấy. Thật sự rất vui được gặp tỷ!

Từ nhỏ em đã nghe người ta kể về Tộc Elf trong truyền thuyết, vẫn luôn muốn được tận mắt nhìn thấy một lần. Không ngờ hôm nay lại được gặp tỷ! Em vui quá đi mất!"

Yanis nhìn Hứa Dịch, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

Hứa Dịch nhún vai, giải thích: "Đây là cách cô bé này thể hiện mình đang rất vui, không phải là cô bé thực sự muốn ngất đâu."

Yanis gật đầu ra hiệu đã hiểu, quay đầu nhìn Sophia, suy nghĩ một chút, nhưng lại không đưa tay ra, chỉ gật đầu với Sophia: "Emma tiểu thư, chào cô, rất vui được gặp cô."

Stella nhịn không được ghé vào tai Hứa Dịch nhỏ giọng hỏi: "Này, anh sẽ không chỉ dạy cô ấy một câu chào hỏi đấy chứ?"

Hứa Dịch cười khổ, nhỏ giọng đáp: "Như vậy đã là rất tốt rồi."

Khi dạy Yanis cách thức giao tiếp của Nhân loại, điều khiến Hứa Dịch đau đầu nhất, chính là không biết làm sao để cô hiểu được, Nhân loại tại sao lại dùng những câu chào hỏi khác nhau trong những tình huống khác nhau.

Bởi vì, tuy rằng câu chào hỏi giữa những Tộc Elf rất tao nhã, ý nghĩa sâu xa, nhưng lại rất đơn điệu, thậm chí có chút trực tiếp, căn bản không giống như Nhân loại, chỉ là một câu chào hỏi bình thường cũng có thể biến hóa ra vô số loại hình.

Hứa Dịch tốn rất nhiều công sức, cũng chỉ có thể khiến Yanis học được câu chào hỏi đầu tiên khi gặp người lạ nên nói như thế nào.

Sophia lại không để ý đến thái độ lạnh nhạt của Yanis, vẫn vô cùng hứng thú nhìn Yanis, lải nhải hỏi một hơi rất nhiều vấn đề.

Yanis liếc nhìn cô nàng một cái, không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, chỉ bình tĩnh nói: "Hội trưởng muốn hỏi ta vấn đề, ta phải trả

lời ngài ấy trước." Dừng một chút, dường như lại nhớ ra điều gì đó, cô nàng bổ sung thêm một câu."Một lát nữa ta sẽ trả lời vấn đề của cô, được... chứ?"

Sophia ngẩn người, nhìn sang Hứa Dịch, tuy trong lòng có chút không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn "dạ" một tiếng, lùi về phía sau.

"Yanis, cô có hiểu biết nhiều về tình hình thượng nguồn sông Sandy không?" Hứa Dịch hỏi.

Yanis suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Đại khái là biết một chút, nhưng có lẽ là không tính là nhiều."

"Vậy cô nói cho tôi biết, hiện tại khu vực xung quanh thượng nguồn sông Sandy có phải đều đã bị Bộ lạc Người thú chiếm đóng hay không?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Gần như là vậy." Yanis gật đầu đáp."Tôi từng đi qua Hoang mạc Black Rice vài lần, nơi đó rất ít nước, cho nên chỉ cần nơi nào có nước, nơi đó sẽ có Bộ lạc Người thú."

"Nói như vậy, xem như thượng nguồn sông Sandy đã hoàn toàn bị Bộ lạc Người thú chiếm giữ rồi." Hứa Dịch trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nhìn Yanis, mỉm cười nói: "Yanis, xem ra lần này cô lại phải cùng tôi đi công tác rồi."

Lời vừa dứt, Hứa Dịch liền cảm nhận được một luồng sát khí phừng phừng tỏa ra từ bên cạnh.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Stella đã hơi nheo mắt.

Chương 433: Tôi muốn bay vào vũ trụ (1/2)

"Haha, Hội trưởng Hứa, có Stella tiểu thư xinh đẹp như vậy làm người yêu, có phải là rất áp lực không?" Kennard nhìn Hứa Dịch trên mặt vẫn mang theo một tia cười khổ, nhỏ giọng cười nói.

Hứa Dịch liếc mắt nhìn anh ta một cái, thở dài nói: "Tôi xem chúng ta cũng như nhau thôi. Anh có một cô em gái vừa xinh đẹp vừa hoạt bát như vậy, chắc cũng rất áp lực nhỉ?"

"Xinh đẹp và hoạt bát?" Khuôn mặt Kennard giật giật, nụ cười cũng biến thành cười khổ."Xinh đẹp thì tôi công nhận, còn về hoạt bát ấy à... tôi thà rằng Sophia đừng có hoạt bát như vậy thì hơn."

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười lớn.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, hai người lại giống như bỗng chốc trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Cười xong, Kennard nghiêm mặt hỏi: "Hội trưởng Hứa, tại sao anh lại quan tâm đến việc trị lý sông Sandy như vậy? Chuyện này, dù nhìn thế nào cũng không liên quan gì đến anh và Thương hội Tân Phi mà, phải không?"

"Bề ngoài thì đúng là không liên quan." Hứa Dịch đáp."Nhưng mà Kennard, anh có nghĩ đến lợi ích mà việc trị lý sông Sandy mang lại không?"

"Lợi ích?" Kennard trầm tư một lúc, nhíu mày nói: "Ngoài việc có thể ngăn chặn lũ lụt ra, thì còn lợi ích gì nữa?"

"Không, ngăn chặn lũ lụt chỉ là yêu cầu cơ bản nhất, lợi ích

thực sự là nếu sông Sandy được trị lý tốt, sẽ có thể giúp ngành vận tải đường sông phát huy tác dụng quan trọng hơn." Hứa Dịch đáp.

"Vận tải đường sông?" Kennard càng nhíu mày hơn."Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ anh là vì đã nhìn thấy kết cục của Hội trưởng Porter nên muốn giúp ông ta sao?"

"Đó chỉ là một mặt của vấn đề. Nguyên nhân chủ yếu là, Thành phố Bontar hiện tại rất cần vận tải đường sông." Hứa Dịch nói."Kennard, Thương hội Walmart chủ yếu kinh doanh bán lẻ tạp hóa, vậy thì đối với Thương hội Walmart mà nói, yếu tố quan trọng nhất là gì?"

"Chuyện này..." Kennard do dự một chút."Chắc là có đủ hàng hóa, nếu không Hank sẽ không ghi rõ trong bản kế hoạch hợp tác đưa cho anh là yêu cầu quyền ưu tiên cung cấp hàng."

Hứa Dịch biết Kennard đang giải thích thay cho Hank Wilson, liền mỉm cười tỏ vẻ đã hiểu, tiếp tục hỏi: "Vậy thì làm thế nào để có thể đảm bảo, các cửa hàng của Thương hội Walmart ở khắp các thành phố trong Vương quốc bất cứ lúc nào cũng có đủ hàng?"

Kennard suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hai mắt sáng lên.

"Hội trưởng Hứa, tôi hiểu ý anh rồi. Anh muốn nói đến tầm quan trọng của vận tải đối với thương mại, phải không?"

"Không sai." Hứa Dịch khen ngợi gật đầu."Hiện tại, Thành phố Bontar phát triển nhanh như vậy, vậy thì có thể tưởng tượng được, tương lai Thành phố Bontar nhất định sẽ sản xuất ra vô số hàng hóa. Đã như vậy, Thành phố Bontar nhất định phải có năng lực vận tải rất lớn mạnh, mới có thể vận chuyển những hàng hóa sản xuất ra đi được."

Kennard gật đầu: "Đúng vậy. Lấy ví dụ như Máy móc Ma thuật mà Hank và mọi người đang bàn bạc, nếu không thể vận chuyển

kịp thời toàn bộ số Máy móc Ma thuật mà Thành phố Bontar sản xuất ra, bao gồm cả Thương hội Tân Phi đến các nơi trong Vương quốc, để những Máy móc Ma thuật này chất đống ở Thành phố Bontar, thì nhất định sẽ tạo thành tổn thất vô cùng nghiêm trọng."

"Chỉ riêng thiệt hại về tiền bạc đã đủ đau đầu rồi, mấu chốt là nếu không có đủ năng lực vận tải để hỗ trợ, sẽ giáng một đòn chí mạng đối với ngành sản xuất Máy móc Ma thuật đang trên đà phát triển của Thành phố Bontar. Rất nhiều Thương hội nhỏ không có đủ thực lực, có thể chỉ cần sản xuất một lô Máy móc Ma thuật đã tiêu tốn hết toàn bộ vốn liếng rồi, vậy thì nếu lô hàng này không thể vận chuyển ra ngoài để bán, đối với họ mà nói, chính là tai họa diệt đỉnh." Hứa Dịch nghiêm túc nói."Tôi vẫn luôn hy vọng Thành phố Bontar có thể xuất hiện rất nhiều Thương hội tham gia vào ngành sản xuất Ma pháp, đương nhiên không muốn nhìn thấy cục diện này."

Kennard nhìn Hứa Dịch một lúc, bỗng nhiên hỏi: "Hội trưởng Hứa, những ngày này tôi đi theo anh quan sát cách anh và Thương hội Tân Phi vận hành, vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi anh."

"Cứ nói đi, có vấn đề gì mà cứ giữ trong lòng, như vậy không tốt đâu." Hứa Dịch cười nói.

"Tôi muốn hỏi, tại sao rất nhiều chuyện anh làm lại giống như là đang tự mình nuôi dưỡng đối thủ cạnh tranh cho bản thân và Thương hội Tân Phi vậy? Với ưu thế dẫn đầu mà Thương hội Tân Phi đang nắm giữ, hoàn toàn có thể dễ dàng độc chiếm toàn bộ ngành sản xuất Máy móc Ma thuật. Nếu làm như vậy, thì cho dù là anh hay là Thương hội Tân Phi, đều có thể thu được lợi nhuận cực kỳ khổng lồ, thậm chí còn lớn đến mức khó có thể tưởng tượng nổi. Tại sao anh không làm như vậy?"

"Anh muốn biết đáp án thực sự sao?" Hứa Dịch hỏi.

"Đương nhiên rồi. Hy vọng Hội trưởng Hứa có thể giải đáp

thắc mắc này cho tôi, bởi vì chuyện này liên quan đến một quyết định quan trọng mà tôi sắp đưa ra." Kennard gật đầu nói.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Kennard, Hứa Dịch tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, vẫn nghiêm túc đáp: "Kỳ thực, trước anh, đã có rất nhiều người hỏi tôi vấn đề này rồi. Ở đây, tôi sẽ lặp lại một lần nữa cho anh nghe vậy. Tôi nghiên cứu Máy móc Ma thuật, thành lập Thương hội Tân Phi, ban đầu đúng là vì muốn kiếm tiền, nhưng mà đến hiện tại, mục đích của tôi đã không còn đơn giản như vậy nữa. Anh tin không?"

Kennard không chút do dự gật đầu: "Tôi tin. Nếu chỉ là vì kiếm tiền, thì rất nhiều hành động của anh đều không thể nào lý giải được."

"Anh bằng lòng tin tưởng điểm này là tốt rồi." Hứa Dịch mỉm cười, nói tiếp: "Đã không phải vì kiếm tiền, vậy thì đương nhiên là có mục đích khác, hoặc là nên gọi là mục tiêu. Mục tiêu của tôi, gần một chút mà nói, là hy vọng tất cả mọi người đều có thể được hưởng thụ sự tiện lợi mà Máy móc Ma thuật mang lại, từ đó cải thiện mức sống của toàn bộ người dân trên Lục địa Saines, để cho mọi người sống thoải mái hơn."

"Đó chỉ là mục tiêu gần một chút thôi sao?" Kennard có chút kinh ngạc."Vậy thì mục tiêu xa hơn của anh là gì?"

"Mục tiêu xa hơn nữa, là muốn trình độ Ma pháp khoa kỹ trên toàn bộ Lục địa Saines được nâng cao một cách vượt bậc, sau đó, toàn bộ thế giới sẽ xảy ra một sự thay đổi to lớn, con người sẽ không chỉ có thể sống một cách nhỏ bé trên mặt đất nữa, mà còn có thể lặn xuống đáy biển, bay lên trời cao. Thậm chí là... vũ trụ."

"Vũ trụ?" Đây là lần đầu tiên Kennard nghe thấy từ ngữ kỳ quái này."Đó là cái gì?"

Hứa Dịch giơ tay chỉ lên trời, hỏi Kennard: "Hiện tại, anh có

thể nhìn thấy, trên bầu trời có rất nhiều đám mây đang trôi nổi, vậy thì anh có biết, ở nơi cao hơn cả đám mây, còn có gì nữa không?"

Kennard ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vời vợi, xa không thể với tới kia, chậm rãi lắc đầu.

Chương 434: Tôi muốn bay vào vũ trụ (2/2)

Tuy rằng đã từng có Ma pháp sư dùng Phong hệ Ma pháp bay lên rất cao, nhưng mà cho đến tận bây giờ, vẫn chưa từng có một Ma pháp sư nào có thể chạm đến đám mây, càng không cần phải nói đến việc đến được nơi cao hơn cả đám mây.

"Nói cho anh biết vậy, ở nơi cao hơn cả bầu trời rất nhiều, kỳ thực là một khoảng không vô cùng to lớn, lớn đến mức anh căn bản không thể nào tưởng tượng nổi. Còn ở trong khoảng không này, mỗi một khoảng cách cực kỳ xa xôi, đều sẽ có một mảnh lục địa lớn chừng Lục địa Saines. Tôi muốn đến vũ trụ, chính là muốn đến những lục địa khác trên vũ trụ để xem một chút. Bởi vì, biết đâu ở trên những lục địa kia, có thể tìm thấy nhà của tôi."

Nhìn vẻ mặt có chút sầu não khó hiểu của Hứa Dịch, Kennard rất đỗi kinh ngạc.

Chưa nói đến việc Hứa Dịch làm sao biết được bên ngoài bầu trời là khoảng không vô tận, anh nói cái gì mà ở trên những lục địa kia có thể tìm thấy nhà, là có ý gì?

Chẳng lẽ vị Hội trưởng Hứa luôn luôn biểu hiện rất lý trí và bình tĩnh này, kỳ thực lại mang trong mình tố chất của một nhà thơ sao?

Hứa Dịch nhìn trời xuất thần hồi lâu, lúc này mới cúi đầu, lần nữa nhìn về phía Kennard.

Thấy Kennard vẻ mặt khó hiểu, Hứa Dịch cũng không định giải thích gì thêm, cười hỏi: "Thế nào, bây giờ anh đã biết tại sao tôi lại

muốn tự mình bồi dưỡng đối thủ cạnh tranh rồi chứ? Bởi vì tôi muốn ngành sản xuất này có thể phát triển càng nhanh càng tốt, tốt nhất là khi tôi còn sống, đã có thể thực hiện được giấc mơ của mình."

Kennard lắc đầu, thầm nghĩ giấc mơ của vị Hội trưởng Hứa này, đúng là điên rồ.

Thế nhưng mà, nghe nói, bất kỳ ai cuối cùng có thể gặt hái được thành công to lớn, đều sẽ có chút điên rồ.

Nhìn từ góc độ này, vị Hội trưởng Hứa này, có đầy đủ tố chất để gặt hái được thành công to lớn.

Nghĩ đến đây, Kennard âm thầm hạ quyết tâm.

"Hội trưởng Hứa, muốn thực hiện được giấc mơ này, chỉ dựa vào một mình anh là không đủ. Tôi nghĩ anh còn cần một số người giúp đỡ." Kennard nói."Nghe Hainas nói, anh vẫn luôn muốn tìm cho Thương hội Tân Phi một người quản lý công việc cụ thể của Thương hội... ừm... Tổng giám đốc, đúng không?"

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Kennard, gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi đúng là vẫn luôn muốn tìm một Tổng giám đốc để chia sẻ bớt công việc cho tôi, nhưng mà, vẫn luôn không tìm được người thích hợp."

Kennard khẽ mỉm cười, chỉ vào bản thân mình: "Hội trưởng Hứa, anh thấy, tôi có thể làm Tổng giám đốc được không?"

Tuy rằng từ thần thái của Kennard đã đoán được một chút, nhưng mà nghe Kennard thực sự nói ra, Hứa Dịch vẫn rất kinh ngạc.

"Kennard, cậu là con trai của Gia tộc trưởng Emma, sao có thể đến Thương hội làm việc?"

"Tôi không phải là trưởng nam, nên cũng không có quyền thừa kế vị trí tộc trưởng. Hơn nữa, hiện tại tôi cũng không có bất kỳ tước vị nào, nên việc đầu thân vào thương giới, trở thành một thương nhân cũng không có vấn đề gì. Trên thực tế, từ nhỏ, gia tộc đã coi tôi như một thương nhân mà bồi dưỡng, giáo dục, thậm chí là khi tôi mười bốn tuổi, đã bắt đầu cho tôi tiếp xúc và xử lý một số công việc cụ thể của Thương hội Walmart. Cho đến nửa năm trước, tôi vẫn là trợ lý Hội trưởng của Thương hội Walmart, trên thực tế là đang xử lý vô số công việc lớn nhỏ của Thương hội Walmart. Hội trưởng Hứa, anh thấy... tôi như vậy, có đủ tư cách làm Tổng giám đốc của Thương hội Tân Phi không?" Kennard hỏi.

"Tất nhiên là đủ tư cách." Hứa Dịch không chút do dự gật đầu."Chỉ là tôi rất không hiểu, tại sao cậu lại muốn làm Tổng giám đốc của Thương hội Tân Phi. Với thân phận của cậu, nếu muốn dấn thân vào thương giới, hiển nhiên Thương hội Walmart là một lựa chọn tốt hơn nhiều."

"Hội trưởng Hứa, vừa rồi anh đã nói cho tôi nghe về giấc mơ của anh, còn tôi cũng có giấc mơ của riêng mình. Tuy rằng giấc mơ của tôi không to lớn như anh, nhưng lại có một điểm chung, đó chính là hy vọng dựa vào sức lực của bản thân để thay đổi thế giới này. Ở Thương hội Walmart, tôi không nhìn thấy hy vọng này, nhưng ở anh, ở Thương hội Tân Phi, tôi lại nhìn thấy. Vì vậy, tôi muốn nắm bắt hy vọng này, thử xem có thể dựa vào nỗ lực của bản thân, thực sự thay đổi thế giới này hay không."

Nhìn Kennard với vẻ mặt nghiêm túc, biểu cảm chân thành, Hứa Dịch im lặng không nói.

Với thân phận của Kennard, cùng với sự giáo dục mà cậu ta được hưởng ở Gia tộc Emma và sự tôi luyện ở Thương hội Walmart, cậu ta quả thực là một ứng cử viên Tổng giám đốc rất thích hợp.

Mặc dù năm nay cậu ta thậm chí còn nhỏ hơn Hứa Dịch một

tuổi, nhưng trên thực tế, trong lĩnh vực thương mại này, e rằng kinh nghiệm của cậu ta còn phong phú hơn Hứa Dịch rất nhiều.

Một người như vậy muốn đến làm Tổng giám đốc của Thương hội Tân Phi, nói một cách nghiêm khắc thì thật sự là có chút khuất tài.

Hứa Dịch rất muốn đồng ý, nhưng lại vẫn còn chút băn khoăn.

"Dù sao cậu cũng là người của Gia tộc Emma, cuối cùng vẫn phải quay về Thương hội Walmart. Làm việc ở Thương hội Tân Phi chúng tôi, kỳ thực chẳng khác nào lãng phí thời gian." Hứa Dịch nói.

Kennard khẽ mỉm cười: "Hội trưởng Hứa, tuy rằng tôi xuất thân từ Gia tộc Emma, nhưng không có nghĩa là tôi phải mãi mãi bị gia tộc trói buộc. Lần này, tôi cố ý để Hainas dẫn tôi đến đây, chính là vì muốn xem thử, liệu Thương hội Tân Phi có thể cho tôi cơ hội rời khỏi gia tộc, thực hiện giấc mơ của mình hay không. Bây giờ tôi đã phát hiện ra khả năng này, anh nghĩ, tôi còn có thể bỏ qua sao?"

Thấy Hứa Dịch vẫn còn do dự, Kennard lại nói: "Hội trưởng Hứa, kỳ thực lần này tôi đến đây, cũng đã được cha tôi đồng ý, nên anh không cần lo lắng đến áp lực từ Gia tộc Emma chúng tôi. Hơn nữa, anh thuê tôi làm Tổng giám đốc này, cũng đâu có tổn thất gì, đúng không? Bất kể tôi có rời đi hay không, ít nhất là trong khoảng thời gian ở đây, tôi có thể cống hiến cho Thương hội Tân Phi, và tôi tin tưởng mình có đủ năng lực để làm được điều đó. Đã như vậy, Hội trưởng Hứa, anh còn lo lắng gì nữa? Chẳng lẽ... anh ngay cả chút dũng khí này cũng không có sao?"

Hứa Dịch nhìn cậu ta, suy nghĩ một hồi, mỉm cười nói: "Đừng cố ý kích thích tôi. Được rồi, đã là cậu bằng lòng đến làm Tổng giám đốc của Thương hội Tân Phi chúng tôi, vậy thì từ giờ phút này, cậu đã chính thức bước vào thời gian thử việc. Tôi phải nhắc

nhở cậu, tuy rằng thân phận và lý lịch của cậu rất đẹp, nhưng Thương hội Tân Phi không giống như Thương hội Walmart, những việc cần làm đương nhiên cũng không giống nhau. Nếu như cậu làm không tốt, thì đừng trách tôi không nể mặt, trực tiếp sa thải cậu đấy."

Kennard nhe răng, lộ ra hàm răng trắng tinh, cười rạng rỡ.

"Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không cho anh cơ hội sa thải tôi đâu."

Chương 435: Điều chỉnh cấu trúc lương (1/2)

Mỗi hành động của Thương hội Tân Phi hiện nay đều thu hút sự chú ý của nhiều người ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận. Tin tức về việc Kennard đảm nhận chức Tổng giám đốc của Thương hội Tân Phi ngay lập tức đã gây ra một cơn sốt.

Đầu tiên, mọi người quan tâm đến danh tính của Kennard.

Người ta nói rằng Kennard này hóa ra lại là con trai đích thân của Gia tộc Emma, vậy theo truyền thống, nếu muốn làm thương nhân, thì cũng nên vào Thương hội Walmart chứ, tại sao lại đến làm việc ở Thương hội Tân Phi?

Tiếp theo, mọi người quan tâm đến ý nghĩa của từ "Tổng giám đốc".

Tổng giám đốc? Trên lục địa Saines, không có Thương hội nào có chức vụ mang tên như vậy, rốt cuộc là làm gì?

"Tổng giám đốc à... thực ra cũng giống như Hội trưởng, chủ yếu phụ trách quản lý mọi công việc cụ thể của Thương hội Tân Phi chúng tôi, như việc sắp xếp công việc nội bộ của Thương hội, các cuộc đàm phán ngoại vi, v. v... Tất nhiên, không có quyền sở hữu Thương hội, cụ thể mà nói chỉ là giúp tôi quản lý Thương hội mà thôi."

Vì chuyện này, Thương hội Tân Phi thậm chí còn tổ chức một cuộc họp báo.

Tại cuộc họp báo, Hứa Dịch đã giải thích như trên.

Các phóng viên từ các tờ báo lớn tham dự cuộc họp báo đã suy nghĩ kỹ lưỡng, thấy chức vụ Tổng giám đốc này mặc dù tên gọi rất kỳ lạ, nhưng công việc phụ trách thực ra cũng giống như Phó Hội trưởng của hầu hết các Thương hội, chỉ là giúp Hội trưởng quản lý mà thôi, nên cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa, mà bắt đầu quan tâm đến một vấn đề khác.

Mặc dù Kennard Emma sinh ra trong Gia tộc Emma, và được cho là đã được đào tạo từ nhỏ ở Thương hội Walmart, nhưng anh ta năm nay cũng chỉ mới 27 tuổi mà thôi, hơn nữa Thương hội Tân Phi và Thương hội Walmart kinh doanh ngành nghề hoàn toàn khác nhau, có thể nói Kennard Emma không hề hiểu biết gì về Máy móc Ma thuật, vậy thì để anh ta đảm nhận chức Tổng giám đốc của Thương hội Tân Phi, liệu có thể làm tốt không?

"Đừng để ý đến những câu hỏi nghi ngờ của những phóng viên, tôi đã chọn anh, vậy thì nhất định cũng tin tưởng anh có khả năng như vậy." Kết thúc cuộc họp báo, Hứa Dịch vỗ vai Kennard an ủi.

Kennard mỉm cười. Trên mặt không hề lộ ra chút biểu cảm nào cho thấy anh ta bị lung lay bởi những câu hỏi liên tục của phóng viên, vẫn tự tin như thường lệ.

"Hãy yên tâm, Hội trưởng, tôi tin tưởng mình hơn cả anh."

"Đó là tốt rồi. Nếu anh không có chút tự tin này, thì thật sự không xứng đáng với mức lương 10000 đồng vàng mỗi tháng mà tôi trả cho anh." Hứa Dịch gật đầu nói.

"Nói đến lương..."

Kennard suy nghĩ một chút, nói: "Hội trưởng, hai ngày nay tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng, và còn thảo luận với Quản sự Sebas, thấy rằng cấu trúc lương hiện tại của chúng ta có chút không hợp lý."

"Ồ?" Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Kennard nhanh chóng bước vào trạng thái làm việc, hỏi với tò mò: "Không hợp lý ở chỗ nào?"

"Anh xem, đây là báo cáo mà tôi làm hôm qua." Kennard lấy ra một tờ giấy từ trong lòng áo.

Mở ra nhìn, trên đó hóa ra vẽ một biểu đồ đơn giản, thống kê lương của các nhân viên khác nhau của Thương hội Tân Phi, nhìn vào rất rõ ràng.

Hứa Dịch liếc qua, không thể cưỡng lại được mà gật đầu khen ngợi.

"Không tồi. Kennard, anh quả thật là chuyên gia, báo cáo này chắc hẳn là do anh tự mình hoàn thành, phải không? Sebas mặc dù rất có năng lực, nhưng anh ta không biết làm những thứ như vậy."

Kennard lộ ra nụ cười khiêm tốn: "Điều này không có gì, Quản sự Sebas chỉ là không dành thời gian cho việc này mà thôi."

"Ừ, vậy thì tốt. Anh nói không hợp lý ở chỗ nào?" Hứa Dịch chỉ vào báo cáo hỏi.

"Hội trưởng, anh xem, từ biểu đồ này có thể thấy, lương tháng của công nhân bình thường trong Thương hội chúng ta tháng trước thấp nhất là 11. 6 đồng vàng, cao nhất là 17. 3 đồng vàng, trung bình là 13. 72 đồng vàng, cộng thêm phúc lợi quy định của Thương hội, lương thực tế của mỗi công nhân mỗi tháng đã vượt quá 10000 đồng vàng."

"Ừ. Sebas đã báo cáo với tôi, vậy thì có vấn đề gì?" Hứa Dịch hỏi.

"Những ngày này tôi đã làm một cuộc khảo sát nhỏ, phát hiện ra rằng nếu xem riêng, lương tháng của công nhân bình thường trong Thương hội chúng ta hiện tại có thể coi là cao nhất ở Thành phố Bontar. Ngoài Thương hội chúng ta ra, lương tháng của công

nhân bình thường trong các Thương hội khác hầu hết chỉ ở mức 10 đồng vàng, chỉ có công nhân phụ trách công trình đường sá trong Thương hội Amli thỉnh thoảng mới xuất hiện mức lương cao hơn Thương hội chúng ta. Nhưng tương ứng với điều này, lại là thời gian làm việc hơn 12 giờ mỗi ngày của công nhân Thương hội Amli, trong khi công nhân bình thường của Thương hội chúng ta chỉ cần làm việc 8 giờ mỗi ngày, ngay cả khi thỉnh thoảng phải làm thêm giờ, cũng sẽ được trả thêm lương."

"Vậy thì sao? Có vấn đề gì?" Hứa Dịch cười hỏi lại."Nếu anh thấy lương mà Thương hội chúng ta trả cho công nhân bình thường quá cao, thì chủ đề này có thể dừng lại ngay. Việc trả lương ở mức này cho công nhân là do tôi đã suy nghĩ cẩn thận. Nếu giải thích thì sẽ mất rất nhiều lời, nên tạm thời tôi không giải thích với anh."

Kennard lắc đầu: "Không, Hội trưởng, tôi không phải là cảm thấy lương của công nhân bình thường quá cao, mà là cấu trúc hiện tại không hợp lý, và so sánh với những nhân viên khác, thì lương của họ lại quá thấp."

Nghe Kennard không giống như Hội trưởng Cruz trước đây, chỉ đơn thuần cho rằng lương mà mình trả cho công nhân bình thường quá cao, Hứa Dịch lại cảm thấy hứng thú.

Chương 436: Điều chỉnh cấu trúc lương (2/2)

"Hãy nói xem, ý tưởng cụ thể của anh là gì?"

"Như sau. Hội trưởng, những ngày này tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng cấu trúc chính của Thương hội chúng ta, phát hiện ra rằng với Thương hội chúng ta mà nói, công việc của công nhân bình thường thực sự không quan trọng lắm, thậm chí so với công nhân bình thường của bất kỳ Thương hội nào khác đều không quan trọng hơn."

"Tại sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì phần lớn công việc của Thương hội chúng ta thực ra đều giao cho Máy móc Ma thuật để hoàn thành, và đã hình thành một dây chuyền sản xuất hoàn chỉnh, công việc mà mỗi công nhân bình thường cần hoàn thành thực sự rất đơn giản, bất kỳ người bình thường nào cũng có thể nắm bắt sau một chút huấn luyện, và sau một thời gian ngắn làm quen, có thể đạt được mức độ thuần thục tương tự." Kennard giải thích.

"Vậy nên anh cho rằng công việc của họ không quan trọng?"

"Nói không quan trọng thực ra không chính xác, chỉ là so sánh với những người khác thì không quan trọng lắm. Bởi vì theo tôi thấy, ngay cả trong cùng một nhà máy, kỹ năng mà các công nhân khác nhau cần nắm bắt cũng khác nhau, mức độ tốn kém năng lượng và kỹ thuật cần thiết khi làm việc cũng khác nhau. Nếu vậy, lại trả cho họ mức lương như nhau, rõ ràng không hợp lý." Kennard nghiêm túc nói.

"Nói cách khác, anh muốn chia công nhân trong nhà máy thành các cấp độ, sau đó theo các cấp độ khác nhau trả cho họ mức lương khác nhau?" Hứa Dịch hỏi.

"Đúng vậy." Kennard lại lấy ra một bảng từ trong lòng áo."Đây là thống kê sơ bộ mà tôi đã làm trong những ngày này đối với tất cả nhân viên trong xưởng sản xuất Cỗ máy Ma lực và dây chuyền sản xuất Nồi nấu Ma thuật Tự động. Từ bảng thống kê có thể thấy, công nhân phụ trách sản xuất khung dầm ngang nắp nồi Nồi nấu Ma thuật Tự động yêu cầu cao nhất, bởi vì khung dầm ngang này có yêu cầu dữ liệu nghiêm ngặt, chỉ cần nhiều hơn hoặc ít hơn một milimet cũng có thể trở thành phế phẩm, nên công nhân phụ trách phải tập trung tinh thần kiểm soát Máy tiện Ma thuật, không để cho dao tiện của Máy tiện Ma thuật có bất kỳ sai lệch nào. Tôi cho rằng, công việc này là khó nhất và có kỹ thuật nhất trên dây chuyền sản xuất này."

"Vậy công việc không khó khăn và không kỹ thuật nhất thì sao? Là công nhân phụ trách lắp ráp không?" Hứa Dịch cười hỏi.

Kennard sửng sốt, Hứa Dịch không xem bảng thống kê, nhưng lại nói ra suy nghĩ của mình.

"Không cần ngạc nhiên, bởi vì vấn đề này tôi còn rõ hơn cả anh." Hứa Dịch mỉm cười."Nhưng muốn phân loại tất cả các loại công việc trong nhà máy, và theo kỹ thuật chứa đựng trong đó để phân loại chi tiết, cần phải tiêu tốn rất nhiều năng lượng và thời gian, mà anh nên biết rõ, điều tôi thiếu nhất chính là năng lượng và thời gian, nên trước đây không thể hoàn thành công việc này."

Nói đến đây, Hứa Dịch mỉm cười vỗ vai Kennard, tiếp tục: "Trước khi anh đến, cũng không ai có khả năng hoàn thành công việc này. Bây giờ anh đã đưa ra, vậy thì tốt, hãy coi công việc này là công việc quan trọng đầu tiên sau khi anh gia nhập Thương hội Tân Phi chúng tôi. Sau nửa tháng, tôi hy vọng có thể thấy anh đưa ra một báo cáo chi tiết."

"Nửa tháng?" Kennard mở to mắt không thể tin được."Hội trưởng, công việc này phức tạp như vậy, anh chỉ cho tôi nửa tháng thời gian? Điều này cũng quá thái quá rồi?"

"Không thể làm được sao?" Hứa Dịch liếc anh ta một cái, cố tình thở dài."Tôi còn tưởng rằng tinh hoa thương giới mà Gia tộc Emma chăm chỉ đào tạo ra nhất định sẽ có khả năng cực kỳ xuất sắc, không ngờ lại chỉ như vậy mà thôi."

Kennard không thể cưỡng lại cười một tiếng: "Hội trưởng, anh đang trả thù tôi vì đã kích thích anh trước đây sao? Được, nửa tháng thì nửa tháng, tôi dù có phải cố gắng đến chết, cũng sẽ hoàn thành xuất sắc công việc này."

Thấy Kennard cười tự tin, Hứa Dịch cảm thấy rất an ủi trong lòng.

Không nói đến những điều khác, chỉ cần nhìn Kennard đã có thể thực hiện được nhiều nghiên cứu thống kê như vậy trong thời gian ngắn chỉ vài ngày, và nhanh chóng nắm bắt được trọng điểm, tìm ra một vấn đề mà Thương hội Tân Phi hiện nay cần giải quyết cấp bách, đã đủ để chứng minh khả năng của anh ta chắc chắn cực kỳ mạnh mẽ.

Trước đây, dù Hứa Dịch đã sớm phát hiện ra vấn đề này, nhưng dù là Heinze hay Sebas đều không có khả năng xử lý vấn đề này, còn bản thân anh lại không có thời gian.

Bây giờ, sau khi có Kennard tham gia, vấn đề này dường như có thể được giải quyết một cách dễ dàng.

"Đó là tốt rồi. Tổng giám đốc Emma, hãy cố gắng nhé."

Hứa Dịch lại vỗ vai Kennard, để anh ta một mình suy nghĩ, còn bản thân thì đến Tháp Đại Pháp sư Camillo.

Một khi đẩy cửa phòng nghiên cứu riêng của Đại Pháp sư

Camillo ở tầng cao nhất của tháp Pháp sư, Hứa Dịch lập tức la lên.

"Đại Pháp sư, Stella nói ngài có hai tin tốt muốn thông báo cho tôi, là tin tốt gì vậy?"

Đại Pháp sư Camillo đang thực hiện một thí nghiệm Pháp thuật, nghe thấy giọng Hứa Dịch, ngẩng đầu liếc anh một cái, không trả lời, ngược lại vẫy tay gọi anh lại, ra hiệu anh đến giúp.

Hứa Dịch hơi ngạc nhiên, với thực lực của Đại Pháp sư Camillo, có thí nghiệm Pháp thuật nào cần mình giúp đỡ?

Đi lại cúi đầu nhìn, Hứa Dịch lập tức kêu lên một tiếng kinh ngạc, giọng điệu tràn đầy niềm vui không tận.

"Đại Pháp sư ngài, ngài... ngài thật sự đã hoàn thành!"

Chương 437: Thu nhỏ Pháp trận Bão tố (1/2)

Trên bàn trước mặt Đại Pháp sư Camillo, một Pháp trận nhỏ cỡ lòng bàn tay Hứa Dịch đang lóe sáng màu xanh lục.

Phía trên Pháp trận, một cơn lốc xoáy nhỏ có thể nhìn thấy rõ ràng đang cuộn lên điên cuồng.

Rõ ràng, đây là một Pháp trận Phong hệ cấp chín - Pháp trận Bão tố.

Điều rõ ràng hơn nữa là, Pháp trận Bão tố này nhỏ như vậy, có nghĩa là Đại Pháp sư Camillo đã thực sự thu nhỏ toàn bộ Pháp trận!

Hơn nữa, Pháp trận và lốc xoáy tuy nhìn có vẻ nhỏ, nhưng uy lực lại không hề nhỏ.

Hứa Dịch chỉ vừa mới đến gần, đã cảm nhận được một lực hút cực lớn kéo mình về phía đó, nếu không phải anh kịp thời vận chuyển ma lực để trung hòa một chút ma lực Phong hệ hỗn loạn trong không khí, e rằng cả người đã bị kéo ngã nhào.

"Vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành." Đại Pháp sư Camillo chỉ vào Pháp trận Bão tố nhỏ trên bàn."Gọi cậu đến đây, ngoài việc báo cho cậu tin tốt này ra, còn muốn cho cậu xem thử, phải sửa đổi nó như thế nào mới có thể đáp ứng yêu cầu của cậu."

"Yêu cầu mà..." Hứa Dịch cẩn thận giữ khoảng cách với cơn lốc xoáy nhỏ nhưng uy lực cực mạnh trên Pháp trận Bão tố, quan sát kỹ lưỡng một lúc, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đại Pháp sư, hiện tại

ngài đã hiểu rất rõ về cấu tạo và nguyên lý của Quạt Ma lực, vậy ngài thấy, nếu đặt Pháp trận Bão tố này lên Quạt Ma lực, sẽ xuất hiện kết quả gì?"

"Quạt Ma lực?" Đại Pháp sư Camillo cau mày."Uy lực của Pháp trận Bão tố này lớn hơn rất nhiều so với Pháp trận sử dụng trên Quạt Ma lực, nếu đặt lên Quạt Ma lực, e rằng vừa mới khởi động, toàn bộ Quạt Ma lực sẽ bị xé thành từng mảnh."

"Ừm, tôi cũng nghĩ vậy." Hứa Dịch gật đầu."Vì vậy, Đại Pháp sư, vấn đề chúng ta cần giải quyết bây giờ chính là làm thế nào để truyền động năng mạnh mẽ do Pháp trận Bão tố này tạo ra một cách an toàn và hiệu quả."

"Vấn đề này cậu là chuyên gia, cậu nói xem phải làm thế nào?" Đại Pháp sư Camillo nói thẳng.

"Được, vậy chúng ta thử làm như thế này..."...

Đại Pháp sư Camillo có thể thu nhỏ Pháp trận Bão tố, chứng tỏ ông ấy đã hiểu rất rõ về Pháp trận này, thậm chí có thể tùy ý thay đổi nó.

Vì vậy, thí nghiệm tiếp theo của hai người diễn ra rất suôn sẻ.

Theo từng yêu cầu thí nghiệm của Hứa Dịch, Đại Pháp sư Camillo không ngừng sửa đổi Pháp trận Bão tố, còn Hứa Dịch thì ghi chép chi tiết quá trình và kết quả của mỗi lần thí nghiệm.

Thí nghiệm mà hai người đang tiến hành có thể coi là thí nghiệm chính thức đầu tiên về động cơ của động cơ gió. Mọi dữ liệu đều rất hữu ích.

Dù lĩnh vực khác nhau, nhưng Hứa Dịch và Đại Pháp sư Camillo đều có thể coi là những người cuồng nghiên cứu, một khi đã bắt đầu nghiên cứu, họ rất dễ quên hết mọi thứ, tập trung cao độ.

Đợi đến khi Hứa Dịch hoàn thành thí nghiệm sơ bộ và thu thập dữ liệu của Pháp trận Bão tố cỡ nhỏ, hai người mới dừng tay, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, hai người vừa mới dừng tay, bụng liền đồng thời phát ra tiếng kêu ùng ục.

Hứa Dịch và Đại Pháp sư Camillo nhìn nhau, đồng thời cười ha hả.

Hóa ra hai người quá tập trung, đến nỗi quên cả giờ ăn cơm.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã hơi tối.

Lúc này đã gần cuối tháng Chín, có nghĩa là đã gần bảy giờ tối.

Hai người không chỉ bỏ lỡ bữa trưa, mà bây giờ còn lỡ cả giờ ăn tối của nhiều gia đình.

"Đại Pháp sư, thu dọn đồ đạc thôi, chúng ta đi tìm chỗ nào đó ăn cơm." Hứa Dịch nói.

Đại Pháp sư Camillo lắc đầu: "Ta không thích ăn ở ngoài, về nhà vậy. Stella bây giờ chắc là vẫn chưa nấu cơm, ta về nhà tự nấu vẫn còn kịp. Cậu cũng đến luôn đi, ta nhớ lần trước cậu nói Vivian dạo này phải đi theo hoạt động của học viện, đã rời khỏi Thành phố Bontar."

"Thôi khỏi, Đại Pháp sư, ngài không đi, vậy tôi tìm đại một chỗ nào đó giải quyết bữa tối là được rồi." Hứa Dịch lắc đầu từ chối.

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ lạ: "Này, nhóc, ta đột nhiên nhớ ra một vấn đề, tại sao cậu luôn không muốn đến nhà ta ăn cơm? Cậu và Stella đã là quan hệ như vậy rồi, đến nhà ta ăn cơm là chuyện rất bình thường mà?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Đại Pháp sư, là vì tôi và Stella có

một thỏa thuận, cô ấy sẽ đích thân nấu cho tôi một bữa cơm, còn tôi muốn giữ lại bữa cơm này, để cô ấy nấu vào một thời khắc đặc biệt, có ý nghĩa, vì vậy trước đó tôi sẽ không đến nhà ngài ăn cơm, bởi vì tôi sợ lỡ như gặp lúc cô ấy nấu cơm, vậy ngài nói xem tôi có nên ăn hay không?"

Đại Pháp sư Camillo sững người, sau đó bật cười: "Bọn trẻ các cậu thật là... Thôi được, ta lười quản chuyện của các cậu. Nhưng mà nhóc, cậu đừng vội đi, cậu quên ta nói có hai tin tốt muốn báo cho cậu sao?"

"Ồ? Đúng rồi, tin tốt còn lại là gì vậy?" Hứa Dịch hỏi với vẻ mặt mong đợi."Nếu là tin tốt ngang với việc ngài đã có thể thu nhỏ Pháp trận, vậy thì hôm nay tôi thật sự quá hạnh phúc."

"Ta thấy cũng gần được như vậy, cậu tự xem đi." Đại Pháp sư Camillo lấy từ trên bàn ra một cuốn tạp chí Hiệp hội Pháp sư mới nhất ném cho Hứa Dịch.

Hứa Dịch mở ra xem, trên mặt lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

"Vậy là, đám người bảo thủ trong công hội kia cuối cùng cũng đồng ý rồi!"

Trên tạp chí Hiệp hội Pháp sư số này, một lần nữa lại chủ yếu bàn về vấn đề quyền sở hữu trí tuệ ma pháp.

Chương 438: Thu nhỏ Pháp trận Bão tố (2/2)

Nhưng khác với trước đây Hứa Dịch nhìn thấy thảo luận về việc có nên thông qua quyền sở hữu trí tuệ ma pháp hay không, trên tạp chí công hội số này, đã không còn hỏi xem có nên thông qua quyền sở hữu trí tuệ ma pháp hay không, mà trực tiếp bắt đầu thảo luận một số chi tiết liên quan đến quyền sở hữu trí tuệ ma pháp.

Ví dụ như mở bài viết đầu tiên của tạp chí ra, vậy mà lại là thảo luận xem có nên áp dụng quyền sở hữu trí tuệ cho tất cả các loại ma pháp hay không.

Lật tiếp về phía sau, quả nhiên nhìn thấy bài viết của Đại Pháp sư Eisenka.

Khác với giọng điệu thận trọng thảo luận của bài viết trước đó, bài viết của Đại Pháp sư Eisenka ngay từ đầu đã bày tỏ sự ủng hộ hoàn toàn việc áp dụng quyền sở hữu trí tuệ cho tất cả các loại ma pháp, thậm chí còn đưa ra chi tiết một bộ quy tắc thực hiện cụ thể về quyền sở hữu trí tuệ ma pháp.

Có thể thấy, có lẽ ông ấy đã sớm xác định quyền sở hữu trí tuệ ma pháp sẽ được thông qua ở Hiệp hội Pháp sư, và đã tiến hành nghiên cứu khá sâu.

"Nhìn tình hình hiện tại, nhanh nhất là trong vòng một năm có thể thông qua nghị quyết về quyền sở hữu trí tuệ ma pháp." Đại Pháp sư Camillo nói."Tháng sau sẽ tổ chức một cuộc họp nội bộ công hội vì việc này, mời tất cả các Pháp sư cấp Đại Pháp sư trực thuộc công hội tham gia. Ta và Đại Pháp sư Eisenka đều nằm trong

danh sách được mời, Đại Pháp sư Eisenka đã quyết định tham gia, còn ta..."

Hứa Dịch lập tức nhìn chằm chằm Đại Pháp sư Camillo.

Tất nhiên anh hy vọng Đại Pháp sư Camillo cũng tham gia, bởi vì như vậy trong cuộc họp này sẽ có thêm một tiếng nói ủng hộ quyền sở hữu trí tuệ ma pháp.

Đại Pháp sư Camillo cố ý để Hứa Dịch thấp thỏm một lúc, sau đó mới cười gật đầu: "Ta cũng quyết định tham gia."

Hứa Dịch khoa trương vỗ vỗ ngực: "Đại Pháp sư, ngài đừng dọa tôi chứ. Bây giờ cũng không tệ, ít nhất có ngài và Đại Pháp sư Eisenka chắc chắn ủng hộ. Giá như có thể cho tôi gặp ba vị Đại Pháp sư còn lại trong Vương quốc, tôi đảm bảo có thể thuyết phục được họ."

"Cậu đừng nên kỳ vọng quá cao." Đại Pháp sư Camillo lắc đầu."Mặc dù nghị quyết này cuối cùng sẽ được thông qua, nhưng vì vẫn còn rất nhiều Pháp sư phản đối, nên cuối cùng nghị quyết này dù có được thông qua, cũng chưa chắc đã đạt được kết quả như cậu mong muốn."

"Đường đi từng bước một, tôi không vội." Hứa Dịch nhún vai, vẻ mặt ung dung.

"Biết vậy là tốt rồi."

Lúc rời khỏi Tháp Đại Pháp sư Camillo, trời đã tối hẳn, thấy Đại Pháp sư Camillo một lần nữa từ chối lời mời của mình, Hứa Dịch cũng không kiên trì nữa, chào tạm biệt Đại Pháp sư Camillo, đi về phía khu phố chợ đêm sầm uất nhất Thành phố Bontar.

Vừa đi, Hứa Dịch vừa nhớ lại những tin tốt nhận được hôm nay, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đầu tiên là Kennard thể hiện năng lực siêu quần, khiến Hứa Dịch có thể giao phó rất nhiều công việc cụ thể của Thương hội cho anh ta xử lý, như vậy Hứa Dịch có thể thoải mái hơn rất nhiều, có thêm thời gian và tinh lực để đầu tư vào công việc nghiên cứu mà anh yêu thích và coi trọng nhất.

Thậm chí anh còn có thể dành nhiều thời gian hơn để ở bên Stella, tránh để cô lúc nào cũng phàn nàn anh dành ít thời gian cho cô.

Tiếp theo là hai tin tốt nhận được từ Đại Pháp sư Camillo.

So sánh thì hiện tại Hứa Dịch ngược lại không quá coi trọng việc Hiệp hội Pháp sư khi nào sẽ thông qua quyền sở hữu trí tuệ ma pháp. Bởi vì trải qua khoảng thời gian liên tục cho ra mắt sản phẩm mới, Hứa Dịch càng ngày càng phát hiện ra một sự thật, đó chính là so với Pháp trận đóng vai trò là nguồn động lực, kỳ thực thiết kế cơ khí độc đáo mới là quan trọng nhất.

Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi có thể hơn xa Máy móc Ma thuật do các Thương hội khác sản xuất về cả chất lượng và tính năng, chính là vì Hứa Dịch dựa vào kiến thức lý thuyết cơ khí của mình mà tạo ra được đủ loại thiết kế cơ khí vừa tinh xảo vừa thiết thực.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là nghiên cứu Pháp trận là không quan trọng.

Ví dụ như việc thu nhỏ Pháp trận Bão tố có ý nghĩa vô cùng to lớn.

Đại Pháp sư Camillo hiện tại không chỉ có thể thu nhỏ Pháp trận Bão tố, mà còn có thể giữ lại phần lớn uy lực của Pháp trận Bão tố, khiến cho Pháp trận này cung cấp nguồn động lực cực kỳ dồi dào.

Như vậy, tiếp theo Hứa Dịch chỉ cần kết hợp Pháp trận này với vỏ động cơ do Kambi cùng những Người lùn khác nghiên cứu phát triển, là có khả năng rất lớn có thể chế tạo ra một động cơ ma pháp sử dụng sức gió.

Ý nghĩa mà việc nghiên cứu phát triển thành công động cơ mang lại, căn bản là không cần phải nói nhiều.

Hơn nữa, nghiên cứu phát triển thành công động cơ, còn có thể mang đến một ngành sản xuất khác cực kỳ quan trọng, không thể thiếu đối với nền văn minh công nghiệp hiện đại.

Chỉ cần phát triển ngành sản xuất này, việc xây dựng hệ thống công nghiệp trên Lục địa Saines sẽ trở thành chuyện dễ như trở bàn tay.

Hứa Dịch cúi đầu nhìn mặt đường lúc sáng lúc tối do ánh sáng từ cửa sổ ven đường hắt ra, mỉm cười.

Khi ngành sản xuất này phát triển, anh nhất định sẽ lập tức dựng lên những ngọn đèn đường sáng rực hai bên đường ở Thành phố Bontar, xua đuổi toàn bộ bóng tối bên ngoài vùng sáng.

Chương 439: Ngươi sẽ đau lòng sao?

Một chiếc xe ngựa bốn bánh hai ngựa khá hiếm thấy chạy nhanh ra khỏi cổng thành phía Tây Thành phố Bontar, bánh xe lăn trên Xa lộ Rainfall, hướng về phía Thung lũng Rainfall chạy như bay.

Hứa Dịch thu hồi ánh mắt đang đánh giá công trình lát đường đang được tiến hành ở ngoại ô Thành phố Bontar ngoài cửa sổ, đảo mắt nhìn lướt qua mọi người trong xe ngựa một vòng, cuối cùng nhìn về phía Sophia đang ngồi cạnh Stella và Yanis đối diện, bỗng nhiên cười cười.

Sophia lập tức trừng mắt: "Ngươi cười cái gì?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Không, đừng hiểu lầm. Ta chỉ là đang tò mò, tại sao ngươi lại muốn đi cùng chúng ta? Thung lũng Rainfall cách nơi này gần hai mươi km, cho dù hiện tại đã có đường cái, nhưng đi một chuyến cũng không phải là một chuyện thoải mái gì, ta cảm thấy ở lại Thành phố Bontar sẽ là một lựa chọn tốt hơn."

"Hừ, ta thích, ngươi quản được sao?" Sophia cứng cổ đáp.

Hứa Dịch lắc đầu, thầm nghĩ ta thật sự không quản được.

Nhưng hắn thật sự rất tò mò tại sao Sophia hiện tại còn muốn ở lì ở Thành phố Bontar không chịu về Anweimar.

Lúc trước Hank Wilson rời đi cô nàng không chịu đi cùng, còn có thể nói là muốn ở cùng Kennard, nhưng hiện tại Kennard đã xác định sẽ ở lại Thương hội Tân Phi làm Tổng giám đốc, e rằng trong

một khoảng thời gian dài sẽ không rời khỏi Thành phố Bontar, Sophia còn tiếp tục ở lại đây có chút không ổn.

Đương nhiên, vấn đề này Hứa Dịch không tiện hỏi thẳng ra, nếu không sẽ biến thành muốn đuổi Sophia đi.

"Hội trưởng, Sophia chính là tùy hứng như vậy, còn mong ngài thứ lỗi." Kennard bên cạnh Hứa Dịch áy náy nói.

Chưa kịp để Hứa Dịch đáp lại, Sophia lại trừng mắt, chỉ vào Kennard dậm chân quát: "Ca ca, huynh cư nhiên không giúp ta! Chẳng lẽ hiện tại huynh đã biến thành thuộc hạ của hắn, muốn cái gì cũng phải hướng về hắn? Ngay cả muội muội này cũng không giúp?"

Kennard nhướng mày: "Ai có lý thì ta giúp người đó. Hội trưởng nói không sai, lần này chúng ta là vì công việc của Thương hội mà ra ngoài, tại sao ngươi lại muốn đi cùng?"

"Công việc thì sao?" Sophia hừ lạnh."Nói nữa, ta cũng không phải đi cùng các ngươi, mà là đi cùng Stella tỷ tỷ và Yanis tỷ tỷ, các ngươi quản ta được sao!"

Nói xong Sophia không khách khí kéo tay Stella và Yanis bên cạnh, vẻ mặt khiêu khích như muốn nói các ngươi cắn ta đi.

Kennard nhíu mày, bởi vì Sophia đã kéo cả Stella và Yanis vào, hắn không tiện trực tiếp mở miệng trách mắng.

Tuy nhiên phản ứng của Stella và Yanis lại nằm ngoài dự đoán của Sophia.

Stella còn đỡ, chỉ hơi nhíu mày, bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, ra vẻ bất lực với cô em gái nhỏ này.

Yanis lại rút tay ra khỏi tay Sophia, nhìn chằm chằm cô nàng nghiêm túc nói: "Sophia tiểu thư, lần này ta cùng Hội trưởng đi

công tác, cũng là có công việc phải làm, xin ngươi đừng làm phiền ta."

"Làm phiền?" Sophia căn bản không ngờ Yanis lại có thể nói ra một từ ngữ không khách khí như vậy, trừng lớn mắt nhìn Yanis."Ngươi cư nhiên nói ta làm phiền ngươi? Yanis tỷ tỷ, ngươi... ngươi làm ta quá đau lòng!"

"Đau lòng?" Yanis nhìn Sophia, sau đó quay đầu hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, ngươi nói Nhân loại lúc đau lòng sẽ chảy nước mắt, nhưng nàng ta hiện tại không có, vậy nàng ta kỳ thực không có đau lòng phải không." Nói xong lại quay đầu nhìn Sophia, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sophia tiểu thư, chúng ta Tộc Elf trước kia sở dĩ không thích tiếp xúc với Nhân loại, chính là bởi vì Nhân loại thích lừa gạt. Nếu ngươi thật sự muốn làm bạn với ta, hy vọng ngươi đừng lừa gạt ta nữa, ta không vui."

Nhìn Sophia chớp chớp mắt vẻ mặt không biết làm sao, Hứa Dịch thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Loại tiểu cô nương như Sophia từ nhỏ đã được nuông chiều từ bé, tính cách trở nên vô cùng tùy hứng, lời người khác nói căn bản không có tác dụng.

Muốn trị nàng ta, e rằng thật sự phải là loại người ngây thơ như Yanis mới được.

Vẻ mặt Kennard cũng vô cùng đặc sắc.

Hắn là người quen thuộc nhất với tính cách tùy hứng gần như vô lý của Sophia. Ngay cả khi phụ thân đại nhân cũng chưa chắc đã quản được cô nàng, vậy mà hiện tại lại bị Yanis nói một câu trực tiếp nghẹn họng, khiến hắn cũng nhịn không được có chút muốn cười.

Đương nhiên, điều này là dựa trên việc Yanis là một Tộc Elf.

Nếu không, những lời này cho dù là Stella - một cô gái Nhân loại cũng rất được Sophia yêu thích nói ra, cũng nhất định sẽ khiến Sophia phật ý, nói không chừng còn bị cô nàng trực tiếp cãi lại.

Nhìn thấy trên mặt Sophia lộ ra vẻ ủy khuất, cái miệng nhỏ cũng bĩu lại, Stella khẽ mỉm cười, trước tiên giải thích với Yanis: "Yanis, Nhân loại không phải đau lòng nhất định sẽ chảy nước mắt. Có người cho dù rất đau lòng, nhưng có thể ngươi nhìn bề ngoài cái gì cũng không phát hiện ra, có người thì sẽ biểu hiện ra vẻ mặt khổ sở, mà chỉ có người đau lòng đến mức độ nhất định, mới thật sự chảy nước mắt."

"Là sao?" Yanis nhìn về phía Hứa Dịch, vẻ mặt dò hỏi.

"Ừm, là như vậy." Thấy Sophia thật sự lộ ra vẻ mặt ủy khuất, Hứa Dịch cũng chỉ đành phải nhanh chóng giảng hòa."Trước đó ta nói với ngươi Nhân loại lúc đau lòng sẽ chảy nước mắt, đó chỉ là nói chung chung. Còn tình huống cụ thể, thì phải phân tích cụ thể, không thể đánh đồng. Ví dụ như có Nhân loại cho dù đang chảy nước mắt, cũng chưa chắc đã đại diện cho hắn đang đau lòng. Thậm chí có người quá vui mừng cũng sẽ chảy nước mắt, cho nên nói muốn phán đoán một Nhân loại rốt cuộc có đang đau lòng hay không, chỉ nhìn xem có chảy nước mắt hay không là không thể phán đoán được."

"Là như vậy sao." Yanis gật đầu nhẹ, suy nghĩ một hồi, nhịn không được cảm khái: "Nhân loại thật sự rất phức tạp. Chúng ta Elf nếu có cảm xúc gì, nhất định sẽ trực tiếp bộc lộ ra ngoài."

Nghe được câu này, Sophia lập tức quên mất ủy khuất, tò mò hỏi: "Vậy Yanis tỷ tỷ, tỷ đã từng đau lòng, chảy nước mắt chưa?"

Yanis cẩn thận suy nghĩ một chút, gật đầu: "Ừm. Ta nhớ lúc ta còn nhỏ, từng nhìn thấy một bông hoa dần dần héo úa chết đi, vì vậy rất đau lòng mà chảy nước mắt."

Mọi người trong xe ngựa nhất thời im lặng.

Sophia ngây người một lúc, nhỏ giọng cảm khái: "Yanis tỷ tỷ, thì ra tỷ là người nhạy cảm như vậy. Nhưng nếu chỉ là một bông hoa héo úa chết đi mà tỷ đã đau lòng chảy nước mắt, vậy chẳng phải tỷ sẽ thường xuyên đau lòng, thường xuyên chảy nước mắt?"

Yanis lắc đầu: "Không, hiện tại sẽ không. Bởi vì sau đó dưới sự dạy bảo của trưởng lão, ta hiểu được sinh lão bệnh tử của bất kỳ sinh vật nào đều là quy luật tự nhiên, đây là chuyện rất bình thường, không cần vì vậy mà đau lòng. Ta nghĩ cho dù hiện tại tất cả các ngươi chết trước mặt ta, ta cũng sẽ không vì vậy mà đau lòng chảy nước mắt."

Mọi người lại lần nữa im lặng.

Tuy nói đây chính là tính cách của Tộc Elf, nhưng Yanis nói thẳng ra như vậy trước mặt mọi người, không khỏi khiến người ta cảm thấy lạnh lùng vô tình.

Hứa Dịch nhịn không được hỏi: "Yanis, nếu như hiện tại ta chết trước mặt ngươi, ngươi cũng sẽ không đau lòng chảy nước mắt sao?"

Yanis có chút kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng, dựa theo tuổi thọ của Nhân loại, ngươi còn rất lâu nữa mới chết."

"Ta là nói nếu như, bởi vì nhân sinh vốn dĩ đã đầy rẫy bất ngờ. Giả như ta bởi vì ngoài ý muốn mà chết trước mặt ngươi, ngươi sẽ rất bình tĩnh tiếp nhận sao?" Hứa Dịch không cam lòng truy hỏi.

Stella nhíu mày liếc Hứa Dịch, suy nghĩ một chút, cũng không nói ra lời định nói, mà là nhìn về phía Yanis, nghe cô ấy trả lời như thế nào.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Yanis nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó mới đáp: "Ta nghĩ... Điều này nên xem là

ngoài ý muốn gì. Giả như Hội trưởng ngươi bị kẻ thù giết chết, như vậy ta hẳn là sẽ phẫn nộ, sau đó sẽ tìm kẻ thù giết chết ngươi, báo thù cho ngươi. Bởi vì ngươi là bằng hữu của ta, làm những chuyện này là trách nhiệm của một người bằng hữu."

"Vậy nếu như không phải bị kẻ thù giết, mà là bởi vì một loại ngoài ý muốn không phải do con người tạo ra, ví dụ như ngày nào đó bị đá trên trời rơi xuống đập chết, hoặc nói bình thường hơn một chút, bởi vì đột nhiên mắc bệnh gì đó mà chết?" Hứa Dịch tiếp tục hỏi.

"Nếu là như vậy..." Yanis lại suy nghĩ một chút."Chuyện này cũng nên coi là sinh lão bệnh tử bình thường mà trưởng lão nói, bất kỳ sinh vật nào cũng sẽ có, ta nghĩ ta hẳn là sẽ không đau lòng."

Nghe được câu trả lời này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Stella nháy mắt với Hứa Dịch: "Thế nào? Hội trưởng Hứa đáng kính, có phải rất thất vọng không?"

Hứa Dịch ôm ngực, làm ra vẻ mặt bi thương, ngửa mặt lên trời thở dài: "Ta đâu chỉ là thất vọng, quả thực là đau lòng muốn chết! Ta vốn tưởng rằng quan hệ với Yanis đã rất tốt, không ngờ ta đột nhiên chết đi cô ấy cũng sẽ không vì vậy mà đau lòng, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi! Ta thật sự là quá thất bại!"

Nhìn mấy người khác trong xe ngựa đồng thời bởi vì động tác của Hứa Dịch mà cười lớn, Yanis vẻ mặt khó hiểu.

Stella nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Yanis, mỉm cười giải thích cho cô nàng.

Xe ngựa tiếp tục chạy băng băng về phía trước trong tiếng trò

chuyện rôm rả của ba cô gái và cuộc thảo luận về công việc của Hứa Dịch và Kennard. Ba tiếng sau, xe ngựa cuối cùng cũng chậm rãi tiến vào Thung lũng Rainfall.

Kennard và Sophia đều là lần đầu tiên đến Thung lũng Rainfall. Mặc dù khi còn ở Thành phố Bontar, đã có rất nhiều người mô tả cho họ về khung cảnh ở Thung lũng Rainfall, nhưng khi tận mắt chứng kiến, cả hai vẫn bị khung cảnh hùng vĩ và xinh đẹp trước mắt làm cho chấn động.

"Hội trưởng, đây quả thực là một công trình vĩ đại!" Kennard không nhịn được mà thốt lên."Tôi nghĩ bất kỳ ai còn nghi ngờ ngài, chỉ cần dẫn hắn ta đến xem qua Thung lũng Rainfall này, thì mọi nghi ngờ trong lòng hắn ta chắc chắn sẽ tan biến hết."

"Ồ? Vậy có nghĩa là lúc trước khi chưa nhìn thấy Thung lũng Rainfall này, thì trong lòng cậu cũng có chút nghi ngờ tôi sao?" Hứa Dịch cười trêu chọc.

Kennard cười lớn một tiếng: "Đương nhiên tôi là ngoại lệ. Nếu tôi còn nghi ngờ gì ngài, thì căn bản sẽ không chủ động xin làm Tổng giám đốc này."

"Nói như vậy thì được." Hứa Dịch giơ tay ra hiệu mời."Vậy thì Kennard Tổng giám đốc, để tôi dẫn cậu tham quan thực lực thực sự của Thương hội Tân Phi chúng ta hiện giờ."

Chương 440: Thương hội Tân Phi kỳ thực không hề yếu (1/2)

Việc khai thác Thung lũng Rainfall đã được tiến hành từ trước khi Xa lộ Rainfall khai thông, đến nay đã gần hai tháng trôi qua kể từ khi Xa lộ Rainfall chính thức được đưa vào sử dụng. So với lần trước Hứa Dịch cùng Hội trưởng Pompeii đến đây, Thung lũng Rainfall hiện tại đã được hoàn thiện hơn rất nhiều, cả khu dân cư lẫn khu công nghiệp đều được mở rộng đáng kể.

Thung lũng Rainfall lúc này đã thực sự trở thành căn cứ sản xuất của Thương hội Tân Phi.

Đầu tiên phải kể đến Xưởng Luyện thép - nền tảng của ngành công nghiệp nặng - hiện đã xây dựng xong lò luyện thép thứ hai. Một khi hoàn thành giai đoạn thử nghiệm sơ bộ và chính thức đi vào hoạt động, sản lượng thép hàng tháng của Xưởng Luyện thép này có thể vượt quá 100. 000 tấn.

Hơn nữa, với việc Máy móc Ma thuật ngày càng phổ biến ở Vương quốc Lanpari, cộng thêm sự hợp tác với Thương hội Walmart, số lượng Thương hội ở Thành phố Bontar sản xuất Máy móc Ma thuật đang dần tăng lên, nhu cầu về các loại thép hợp kim do Xưởng Luyện thép Tân Phi sản xuất cũng theo đó tăng lên. E rằng sản lượng 100. 000 tấn/tháng là vẫn chưa đủ.

Hơn nữa, với việc ứng dụng thép hợp kim ngày càng trở nên phổ biến, ngày càng nhiều Thương hội nhận ra những đặc tính ưu việt của loại thép này so với gang thông thường. Do đó, bên cạnh Máy móc Ma thuật, nhiều Thương hội khác cũng có nhu cầu rất lớn đối với thép hợp kim.

Chỉ tính riêng tháng trước, nếu không tính đến nhu cầu của chính Thương hội Tân Phi, tổng số đơn đặt hàng về các loại thép hợp kim đã vượt quá 50. 000 tấn, thậm chí còn vượt quá sản lượng của Xưởng Luyện thép.

Nếu không phải vì lý do này, Hứa Dịch đã không yêu cầu Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto nhanh chóng xây dựng lò luyện thép thứ hai như vậy.

Nếu như đến lúc lò luyện thép thứ hai chính thức đi vào hoạt động, sản lượng thép hàng tháng có thể đáp ứng được tất cả nhu cầu hiện tại, thì chỉ riêng Xưởng Luyện thép này mỗi tháng đã có thể tạo ra khoản lợi nhuận khổng lồ lên tới hàng trăm nghìn đồng vàng.

Hơn nữa, ở Thung lũng Rainfall đâu chỉ có Xưởng Luyện thép là nơi kiếm ra tiền.

Cùng với việc Thung lũng Rainfall dần được đưa vào hoạt động hoàn toàn, hàng loạt nhà máy, xưởng sản xuất cũng lần lượt hoàn thành, Hứa Dịch đã chuyển hầu hết các dây chuyền sản xuất trong hai xưởng ở Trang viên Sancton đến đây.

Khác với trước đây, nhiều dây chuyền sản xuất khác nhau phải chen chúc trong cùng một xưởng, lần này Hứa Dịch đã tiến hành phân chia các dây chuyền sản xuất mặt hàng khác nhau, mỗi dây chuyền được bố trí trong một phân xưởng riêng biệt với không gian rộng lớn hơn gấp nhiều lần so với trước đây.

Đồng thời, do không gian được mở rộng, Hứa Dịch đã trang bị thêm một hoặc nhiều dây chuyền sản xuất cho mỗi loại sản phẩm, do đó sản lượng cũng được nâng cao đáng kể.

Ví dụ như Máy làm bánh mì Ma lực rất được ưa chuộng ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận, Hứa Dịch đã mạnh tay tăng số lượng dây chuyền sản xuất từ một lên bốn, nâng sản lượng

từ khoảng 10. 000 chiếc/tháng như trước đây lên hơn 30. 000 chiếc/tháng.

Cũng vì vậy, chỉ riêng phân xưởng sản xuất Máy làm bánh mì Ma lực, Hứa Dịch đã tuyển thêm 100 công nhân.

Nếu cộng thêm các phân xưởng sản xuất Nồi nấu Ma thuật Tự động, Tủ lạnh Ma thuật, Điều hòa Ma lực... hiện đang có nhu cầu lớn, thì trong những tháng qua, Thương hội Tân Phi đã tuyển thêm hơn 1. 000 công nhân!

Hiện tại, chỉ riêng công nhân làm việc trong các phân xưởng thuộc nhà máy sản xuất đồ gia dụng Ma thuật của Thương hội Tân Phi đã lên tới gần 2. 000 người.

Và đó mới chỉ là số lượng công nhân là Nhân loại.

Nhờ sự nỗ lực của Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto, hiện tại đã có rất nhiều Người lùn thuộc các bộ lạc khác chuyển đến Thung lũng Rainfall sinh sống, tổng số Người lùn đã lên tới hơn 3. 000, trong đó số Người lùn làm việc trong các nhà máy của Thương hội Tân Phi đã gần 1. 000.

Cộng thêm 100 Elf thuộc bộ lạc Night Song, hiện tại số lượng công nhân thuộc các chủng tộc khác trong các nhà máy trực thuộc Thương hội Tân Phi đã vượt quá 1. 000, chiếm hơn 1/3 tổng số công nhân.

Tình trạng này đừng nói là ở Vương quốc Lanpari, mà trên toàn Lục địa Saines cũng là chưa từng có.

Các Thương hội khác có muốn lắm cũng chỉ dám thuê vài thợ thủ công là Người lùn, còn Thương hội Tân Phi lại mạnh tay thuê gần 1. 000 Người lùn.

Người bình thường cả đời có thể gặp được một Tộc Elf đã là rất khó khăn rồi, vậy mà Thương hội Tân Phi lại bố trí hẳn 100 Elf

trong một phân xưởng sản xuất Lốp xe.

Dù Kennard có thể coi là người từng trải, kiến thức uyên bác và đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng Người lùn chạy đầy đất ở Thung lũng Rainfall, hắn vẫn không khỏi kinh ngạc, há hốc mồm.

"Hội trưởng, tôi thật sự rất muốn biết, ngài đã tìm đâu ra nhiều Người lùn như vậy? Chưa kể đến việc ngay cả Tộc Elf vốn nổi tiếng kiêu ngạo cũng bằng lòng đến làm những công việc đơn giản nhất trong Thương hội chúng ta. Ngài... ngài có ma lực đặc biệt gì sao?"

"Haha, cậu không phải là người đầu tiên hỏi câu này đâu. Giải thích thì rất đơn giản, bởi vì tôi đẹp trai." Hứa Dịch cười lớn, cố tình làm ra vẻ mặt tự luyến.

Kennard rất muốn trợn mắt với Hứa Dịch, nhưng nền giáo dục tốt đẹp từ nhỏ đã khiến hắn cố kìm nén hành động bất kính này.

Sau khi được Hứa Dịch dẫn đi tham quan từng nhà máy, xưởng sản xuất, trong lòng Kennard không khỏi dâng lên cảm xúc vô cùng kinh ngạc.

Thực ra, trước khi đến Thành phố Bontar, thông qua một số kênh thông tin, hắn đã phần nào nắm được tình hình của Thương hội Tân Phi.

Tuy Hainas đánh giá rất cao Hứa Dịch, đồng thời bày tỏ sự lạc quan về sự phát triển của Thương hội Tân Phi, nhưng ngay cả Hainas cũng phải thừa nhận, Thương hội Tân Phi rốt cuộc cũng chỉ là một Thương hội nhỏ ở Thành phố Bontar, trên toàn Vương quốc Lanpari thậm chí còn không được xếp vào hàng ngũ Thương hội hạng hai.

Chương 441: Thương hội Tân Phi kỳ thực không hề yếu (2/2)

Vì vậy, lúc này trong thâm tâm Kennard vẫn có chút xem thường Thương hội Tân Phi.

Tuy nhiên, sau khi đến Thành phố Bontar, tận mắt chứng kiến những thay đổi của Thành phố Bontar do Thương hội Tân Phi mang lại, Kennard nhận ra rằng trước đây mình đã đánh giá quá thấp Thương hội Tân Phi.

Thương hội Tân Phi có thể xét về thực lực và nền tảng thì quả thực không thể so sánh với những Thương hội lớn hàng đầu Vương quốc như Thương hội Walmart, nhưng mỗi sản phẩm mà Thương hội Tân Phi sản xuất ra đều có thể tạo nên một làn sóng mới ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận, thậm chí còn hình thành nên một chuỗi ngành nghề mới.

Điều này, Thương hội Walmart dù có cố gắng thế nào cũng không thể làm được.

Mà hiện tại, sau khi đến Thung lũng Rainfall, tận mắt chứng kiến quy mô của khu sản xuất này với đủ loại nhà máy, xưởng sản xuất, cùng với đó là cảnh tượng sản xuất diễn ra nhộn nhịp, đâu ra đấy bên trong các phân xưởng, nhận thức của Kennard về Thương hội Tân Phi lại một lần nữa được củng cố.

Chỉ xét riêng về quy mô của khu sản xuất này, những ai còn xem thường Thương hội Tân Phi e rằng đã đánh giá sai lầm.

Trên thực tế, Thương hội Tân Phi không hề yếu chút nào.

Chưa kể, ở Thung lũng Rainfall còn có một Xưởng Luyện thép vô cùng đồ sộ.

Chứng kiến cảnh tượng dòng thép nóng chảy cuồn cuộn từ lò luyện thép chảy ra, Kennard đã âm thầm khẳng định trong lòng.

Chỉ cần có Xưởng Luyện thép này, tiếp tục phát triển thêm một thời gian nữa, Thương hội Tân Phi chắc chắn sẽ trở thành Thương hội hàng đầu của Vương quốc.

Và khi kết nối toàn bộ bố cục hoành tráng của toàn bộ khu sản xuất Thung lũng Rainfall này lại với nhau, sự ngưỡng mộ trong lòng Kennard dành cho Hứa Dịch càng lúc càng lớn.

Nếu như ban đầu hắn cho rằng những lời khen ngợi của Hainas dành cho Hứa Dịch có phần phóng đại, thì giờ đây, hắn thậm chí còn cảm thấy những lời nhận xét của Hainas vẫn còn quá khiêm tốn.

Tất nhiên, Hứa Dịch không biết rằng việc đưa Kennard đến tham quan Thung lũng Rainfall, giúp vị Tổng giám đốc này làm quen với các nhà máy trực thuộc Thương hội và gặp gỡ những người phụ trách, lại có thể khiến hắn ta nảy sinh cảm giác đồng cảm sâu sắc với mình đến vậy.

Sau khi giao Kennard cho Tộc trưởng Slurby và những người khác tiếp đãi, Hứa Dịch một mình đến Nhà máy Lốp xe.

Theo thỏa thuận với Trưởng lão Alucia, nhóm 100 Elf này sẽ được đào tạo đặc biệt trong một khoảng thời gian tại Thương hội Tân Phi. Sau khi quan sát hiệu quả, hai bên sẽ quyết định phương án tiếp theo.

Đến nay đã được vài tháng kể từ khi nhóm Elf này bắt đầu làm việc trong các nhà máy của Thương hội Tân Phi, sau khi quan sát, Hứa Dịch nhận thấy nhóm Elf này đã có những thay đổi nhất định,

nên quyết định nhân cơ hội lần này cùng Yanis trở về Bộ tộc Elf sẽ đưa họ theo để Trưởng lão Alucia xem qua.

Tuy nhiên, Nhà máy Lốp xe hiện đang có nhiệm vụ sản xuất nặng nề, việc đột ngột rút 100 công nhân Elf đã quen việc sẽ gây ảnh hưởng rất lớn. Vì vậy, cuối cùng Hứa Dịch quyết định lần này chỉ chọn ra 10 công nhân Elf để đưa về cho Trưởng lão Alucia đánh giá.

Lúc nãy, khi cả nhóm đến Nhà máy Lốp xe, vì Sophia vừa nhìn thấy 100 Elf liền nói gì cũng không chịu rời đi, Hứa Dịch bất đắc dĩ đành phải để Stella và Yanis ở lại phụ trách công việc lựa chọn. Hiện tại đã gần một tiếng trôi qua. Hứa Dịch trở lại Nhà máy Lốp xe, phát hiện Yanis bên cạnh đã có mười công nhân Elf đứng thẳng tắp.

Nhìn thấy mười tên Elf này tự động đứng thành một hàng ngay ngắn bên cạnh Yanis, thân thể không hề lay động, Hứa Dịch không khỏi hài lòng gật gật đầu.

So với vẻ lười nhác trước đây của tộc Elf, hiện tại mười tên Elf này rõ ràng đã có sự tiến bộ vượt bậc về tính kỷ luật.

Hơn nữa, tộc Elf vẫn giữ được tính cách theo đuổi sự hoàn mỹ, khi đứng thành một hàng, khoảng cách giữa mỗi người đều không có chút sai biệt, nhìn từ bên cạnh, có thể thấy hai mươi bàn chân của họ gần như nằm trên một đường thẳng hoàn hảo.

Phát hiện ra hai điểm này, Hứa Dịch lại có chút không nói nên lời.

Hắn chỉ đáp ứng yêu cầu của Trưởng lão Alucia là rèn luyện tính kỷ luật cho đám Elf này, nhưng nhìn tình hình hiện tại, dường như lại đang đào tạo họ thành những người lính hợp cách.

So với sự lôi thôi trước đây, sự khác biệt này có chút quá lớn,

cũng không biết Trưởng lão Alucia nhìn thấy bọn họ sẽ có suy nghĩ gì.

"Hội trưởng, chính là mười người bọn họ." Thấy Hứa Dịch đi tới, Yanis lập tức tiến lên nghênh đón."Những tộc nhân khác đều nói bọn họ là những người có biểu hiện tốt nhất trong khoảng thời gian này."

Hứa Dịch gật đầu.

Hắn đương nhiên hiểu rõ cái gọi là biểu hiện tốt nhất là có ý gì.

Bởi vì lúc đầu xảy ra xung đột với công nhân Nhân loại trong phân xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, trong lòng đám Elf này đều chất chứa một ngọn lửa. Bất kể làm công việc gì cũng muốn thể hiện tốt hơn so với công nhân Nhân loại.

Mười tên Elf này nếu đã được những Elf khác công nhận là có biểu hiện tốt nhất, vậy ngoài việc có đủ tính kỷ luật, e rằng cũng có thể coi là những công nhân Elf có kỹ thuật tốt nhất hiện nay.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, lại phát hiện bản thân dù thế nào cũng không thể liên hệ một Elf với hình ảnh người công nhân kỹ thuật lão luyện đang thao tác máy tiện.

Điều này thật sự quá mức không hợp.

Ngừng suy nghĩ về hình ảnh này trong đầu, Hứa Dịch mỉm cười với mười công nhân Elf: "Chào các cậu, tôi nghĩ Trưởng lão Alucia nhìn thấy các cậu chắc chắn sẽ rất vui. Nhưng tôi không chắc, Chủng tộc Người thú nhìn thấy các cậu, có vui hay không."

Chương 442: Bộ tộc Night Song tràn đầy "sinh khí" (1/2)

"Cậu muốn đi cùng Chủng tộc Người thú đàm phán?" Trưởng lão Alucia kinh ngạc nhìn Hứa Dịch."Vì sao?"

"Nếu tôi nói tôi muốn triệt để giải quyết vấn đề nguồn nước Rừng Rainfall, Trưởng lão Alucia tin tưởng sao?" Hứa Dịch mỉm cười đáp.

Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch một lúc, lắc đầu: "E rằng tôi sẽ không tin. Bởi vì lần trước cậu đã nói rồi, cậu là một Thương nhân Nhân loại, không có lợi ích gì thì sẽ không làm."

Hứa Dịch cười lớn: "Ngài thật sự rất sáng suốt. Nếu tộc nhân của ngài ai cũng sáng suốt như ngài, vậy ngài cũng không cần tốn nhiều công sức để bồi dưỡng bọn họ như vậy."

Trưởng lão Alucia nhìn mười tên Tộc Elf công nhân mà Hứa Dịch mang về dưới gốc cây, khẽ thở dài: "Thực ra trước Chiến tranh Chủng tộc, chúng tôi Tộc Elf tuy có cố chấp nhưng lại rất ung dung, cũng không đến mức nghiêm trọng như hiện tại cần phải thay đổi. Chỉ là sau khi trải qua cuộc sống độc lập hàng nghìn năm trong rừng rậm, tộc nhân đã hoàn toàn lãng quên rất nhiều ưu điểm trước kia."

"Vậy Trưởng lão Alucia, ngài cảm thấy những tộc nhân này sau khi được tôi huấn luyện có thay đổi gì không?" Hứa Dịch hỏi.

Ánh mắt Trưởng lão Alucia dừng lại trên người mười tên Tộc Elf một lúc, gật đầu đáp: "Nói chung là có thay đổi rất lớn. Tuy rằng hiện tại còn chưa thấy được hiệu quả cụ thể, nhưng tôi cảm

thấy biểu hiện của bọn họ nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều so với việc vẫn ở lại Bộ tộc. Vẫn là nói về đề tài ban nãy đi, tôi vẫn không nhìn ra được việc cậu đi cùng Chủng tộc Người thú đàm phán có lợi ích gì cho cậu."

"Bởi vì vấn đề Sông Sandy không chỉ là vấn đề nan giải của riêng Bộ tộc Night Song, mà hiện tại nó đã ảnh hưởng đến hạ du, ảnh hưởng đến Thành phố Bontar. Theo những người hiểu biết về dòng sông ở Thành phố Bontar dự đoán, nếu cứ mặc kệ Sông Sandy như vậy, rất có thể trong vòng 10 đến 20 năm nữa, Sông Sandy sẽ trở thành một mối nguy hiểm tiềm ẩn rất lớn. Một khi mùa hè có mưa to, sẽ hình thành nên trận lụt mang tính hủy diệt."

"Lụt sao?" Trưởng lão Alucia dường như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt hơi thay đổi."Đó quả thực là một chuyện rất đáng sợ, trách không được lần này cậu lại coi trọng chuyện này như vậy. Nhưng tại sao cậu lại muốn dẫn theo mười tộc nhân này đi cùng? Chủng tộc Người thú vốn dĩ không có quan hệ tốt với chúng tôi Tộc Elf. Người thú trên Cao nguyên Black Rice bởi vì vấn đề nguồn nước Sông Sandy, càng xảy ra rất nhiều xung đột với chúng tôi Bộ tộc Night Song, nếu để Người thú nhìn thấy mười tộc nhân này, e rằng sẽ bất lợi cho cuộc đàm phán của cậu."

"Bởi vì muốn giải quyết triệt để vấn đề nguồn nước, còn phải dựa vào sự giúp đỡ của Elf. Nếu không thể nhân cơ hội này hòa giải mối quan hệ giữa hai tộc, e rằng muốn quản lý triệt để Sông Sandy, nhất định phải dùng đến một số thủ đoạn mà tôi không muốn nhìn thấy." Hứa Dịch bất đắc dĩ nói.

"Thủ đoạn không muốn dùng đến?" Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch một cái thật sâu, cũng không tiếp tục truy hỏi.

Tuy nhiên, đối với yêu cầu của Hứa Dịch, Trưởng lão Alucia đã đồng ý.

Nếu như có thể triệt để giải quyết vấn đề nguồn nước thượng

nguồn Sông Sandy, không chỉ có thể giải quyết mối lo ngại của Thành phố Bontar, mà còn có thể triệt để giải quyết vấn đề nước sinh hoạt của Bộ tộc Night Song, Trưởng lão Alucia tự nhiên là rất hy vọng Hứa Dịch có thể thành công.

Quyết định xong chuyện này, Hứa Dịch lại cùng Trưởng lão Alucia đến xưởng sản xuất nhựa plastic lộ thiên của Bộ tộc Night Song.

So với lần trước Hứa Dịch đến, hiện tại Elf phụ trách sản xuất nhựa plastic rõ ràng đã chuyên tâm hơn rất nhiều. Không còn xuất hiện tình trạng lười biếng như trước nữa.

Xem ra, sau khi Hứa Dịch rời đi lần trước, e rằng Trưởng lão Alucia đã giáo huấn tộc nhân một trận nên thân, tránh để bọn họ lại làm mất mặt Tộc Elf trước mặt Hứa Dịch.

Tuy nhiên, dù có tiến bộ, nhưng so với hiệu suất làm việc có tổ chức và hiệu quả cao của công nhân Nhân loại thì vẫn còn kém xa.

Mười tên Tộc Elf mà Trưởng lão Alucia cho Hứa Dịch mang về cũng được gia nhập vào dây chuyền sản xuất nhựa plastic. Ngay lập tức đã thể hiện sự tập trung và hiệu suất làm việc vượt xa so với các Tộc Elf khác.

Các Tộc Elf khác khi nhìn thấy Hứa Dịch, trong lòng vốn dĩ có chút không phục, bởi vì bọn họ không hiểu tại sao Trưởng lão Alucia lại phái tộc nhân đến làm việc cho một Nhân loại như vậy, tiếp nhận sự chỉ huy của hắn.

Đối với Tộc Elf cao ngạo, đây quả thực là một sự sỉ nhục.

Thế nhưng, sau khi nhìn thấy tình hình làm việc của mười tộc nhân kia, sự không phục, thậm chí là tức giận trong lòng tất cả Elf đều tiêu tan.

Mười tộc nhân này trước kia cũng giống như bọn họ, nhưng

chỉ sau khi đến nhà máy của Nhân loại này làm việc được vài tháng, trở về đã có thể biểu hiện xuất sắc như vậy.

Tuy rằng Elf cao ngạo, nhưng tuyệt đối sẽ không không thừa nhận sự thật.

Hiện tại sự thật bày ra trước mắt, Nhân loại ở phương diện này quả thực mạnh hơn Tộc Elf rất nhiều, sự không phục Hứa Dịch trong lòng họ tự nhiên cũng theo đó mà tiêu tan.

Mà tâm huyết của Trưởng lão Alucia, Tộc Elf của Bộ tộc Night Song tự nhiên là hiểu rõ, cho nên sau khi nhìn thấy biểu hiện của mười tộc nhân kia, những Tộc Elf còn lại thế mà lại trực tiếp hướng Trưởng lão Alucia đưa ra yêu cầu muốn đến nhà máy của Hứa Dịch tiếp nhận huấn luyện.

"Hội trưởng Hứa, cậu thấy thế nào? Nhà máy của các cậu có thể tiếp nhận thêm nhiều tộc nhân đến tiếp nhận huấn luyện đặc biệt không?" Trưởng lão Alucia cũng không lập tức đáp ứng yêu cầu của tộc nhân, mà quay sang hỏi Hứa Dịch.

Chương 443: Bộ tộc Night Song tràn đầy "sinh khí" (2/2)

Hứa Dịch nhìn nhóm Tộc Elf đang sôi nổi, trầm ngâm một lát, đáp: "Trưởng lão Alucia, kỳ thực lần này tôi đến, chính là muốn thuyết phục ngài để thêm nhiều tộc nhân rời khỏi khu rừng rậm phong bế này, đến xã hội Nhân loại của chúng tôi sinh sống. Trong đó lựa chọn thích hợp nhất, đương nhiên là để bọn họ tiến vào nhà máy của Thương hội chúng tôi làm việc, làm quen với hoàn cảnh trước đã."

"Nói như vậy là cậu đồng ý rồi?" Trưởng lão Alucia hỏi.

Hứa Dịch gật đầu: "Trưởng lão Alucia, kỳ thực tôi muốn nói là, hiện tại chỉ dựa vào một dây chuyền sản xuất nhựa plastic đơn sơ thế này, đã sớm không cách nào đáp ứng được nhu cầu. Ngài biết trước khi tôi đến, đơn đặt hàng Lốp xe đang tồn đọng trong Thương hội của chúng tôi là bao nhiêu không?"

"Nhìn dáng vẻ của cậu, chắc là rất nhiều?" Trưởng lão Alucia tò mò hỏi.

"Không phải rất nhiều, mà là rất rất nhiều!" Hứa Dịch nhấn mạnh ngữ khí."Tôi nói cho ngài biết, hiện tại đơn đặt hàng Lốp xe đang tồn đọng trong Thương hội chúng tôi, cộng lại đã vượt qua con số một trăm ngàn!"

Trưởng lão Alucia kinh ngạc trợn to mắt: "Thật sự có nhiều như vậy sao? Nhưng chúng tôi nơi này một tháng nhiều nhất cũng chỉ có thể hoàn thành chưa đến một vạn cái."

"Cho nên, nhất định phải mở rộng sản xuất." Hứa Dịch gật

đầu."Mà muốn mở rộng sản xuất, chỉ dựa vào một khu đất nhỏ hẹp cùng với số lượng nhân công ở đây là hoàn toàn không đủ. Cho nên, ý kiến của tôi là, dời toàn bộ Elf trong Bộ tộc đến nhà máy gia công nhựa plastic và cao su mà tôi đã chuẩn bị sẵn ở Thung lũng Rainfall làm việc. Tôi thậm chí đã chuẩn bị kỹ càng, nghiên cứu phát triển một loạt thiết bị Máy móc Ma thuật cần thiết cho việc gia công nhựa plastic, so với nơi này, hiệu suất sản xuất nhất định sẽ được nâng cao rất nhiều."

Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch, bỗng nhiên cười: "Hội trưởng Hứa, cậu chuẩn bị mọi thứ chu đáo như vậy, là định không cho tôi cơ hội từ chối sao?"

Hứa Dịch cười xua tay: "Tôi chỉ làm tốt sự chuẩn bị của bên tôi, còn Trưởng lão Alucia ngài sẽ đồng ý đến mức nào, vậy phải xem quyết định của ngài."

"Theo cách nói của Nhân loại các cậu, cậu đây là đang dùng 'kích tướng kế' với tôi?" Trưởng lão Alucia khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn tộc nhân vẫn đang bận rộn, lại thở dài một hơi."Tôi không thể không thừa nhận, từ sau khi hợp tác với cậu, để tộc nhân bắt đầu đảm nhiệm công việc gia công nhựa cây, tuy rằng mọi người mỗi ngày đều rất bận rộn, nhưng lại tràn đầy sức sống, cả Bộ tộc như được thổi một luồng sinh khí mới. Cậu có biết không? Chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi, trong tộc đã có hai đứa trẻ Elf được sinh ra. Đây là kỳ tích chưa từng xảy ra trong gần một nghìn năm qua!"

Sắc mặt Hứa Dịch nhất thời trở nên vô cùng kỳ quái.

Lần trước nghe Trưởng lão Alucia nói, mười năm qua Bộ tộc Night Song chỉ có một đứa trẻ Elf được sinh ra, hiện tại ba tháng đã có đến hai đứa trẻ ra đời, tuy rằng so với Nhân loại và các chủng tộc khác vẫn còn kém xa, nhưng đã là một sự tăng trưởng rất đáng kinh ngạc rồi.

Tuy nhiên, nguyên nhân dẫn đến sự thay đổi này... chẳng lẽ là

bởi vì những Elf cao ngạo, kiêu kỳ này bởi vì làm việc thường xuyên mà hormone trong cơ thể bị kích thích, khiến bọn họ thích sinh con đẻ cái hơn sao?

Đương nhiên, còn có một yếu tố quan trọng hơn, đó chính là sau khi nhận gia công nhựa cây từ Hứa Dịch, Bộ tộc Night Song nhận được rất nhiều thù lao từ Thương hội Tân Phi.

Tuy rằng Trưởng lão Alucia không có hứng thú với việc nhận vàng của Nhân loại, nhưng đối với rất nhiều vật tư của Nhân loại lại có nhu cầu rất lớn, bèn để Hứa Dịch đổi toàn bộ thù lao thành vật tư tương ứng.

Trước kia, tuy rằng Tộc Elf của Bộ tộc Night Song có thể tự cung tự cấp trong Rừng Rainfall, nhưng tài nguyên trong Rừng Rainfall dù sao cũng có hạn, chỉ có thể nuôi sống chưa đến một ngàn Elf hiện có mà thôi, nhiều hơn nữa sẽ phát sinh vấn đề.

Đây là trí tuệ được tích lũy từ cuộc sống lâu dài của Tộc Elf, nhưng nó cũng nghiêm trọng hạn chế tổng số lượng Tộc Elf của Bộ tộc Night Song, đồng thời cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến tỷ lệ sinh của Bộ tộc bọn họ cực kỳ thấp.

Hiện tại đã có các loại vật tư sinh hoạt do Thương hội Tân Phi cung cấp, cuộc sống của Tộc Elf trong Bộ tộc Night Song trở nên sung túc hơn, quả thực có thể sinh thêm vài Elf nữa.

"Vậy là, ngài đã đồng ý với đề nghị của tôi rồi sao?" Hứa Dịch hỏi.

"Ừm, tôi sơ bộ đồng ý. Nhưng để tất cả tộc nhân cùng một lúc rời khỏi đây là điều không thể, dù sao thì nơi này cũng là ngôi nhà mà chúng tôi đã sống hàng ngàn năm." Trưởng lão Alucia nói."Như vậy đi, một trăm tộc nhân kia vẫn ở lại nhà máy của các cậu làm việc. Tôi sẽ chọn thêm ba trăm tộc nhân nữa vào làm việc trong nhà máy gia công nhựa plastic và cao su mà cậu đã nói, còn việc

sắp xếp cụ thể như thế nào, đều do cậu quyết định."

Thấy Trưởng lão Alucia đồng ý sảng khoái như vậy, Hứa Dịch không khỏi cười nói: "Toàn bộ đều do tôi sắp xếp? Trưởng lão Alucia, ngài đây là đang đè lên vai tôi một gánh nặng rất lớn đấy."

Trưởng lão Alucia chớp chớp mắt, giống như một cô gái nhỏ, nở một nụ cười tinh nghịch với Hứa Dịch: "Chẳng phải đây là do chính cậu yêu cầu sao?"

Chương 444: Xây đường cái đến tận cửa nhà Chủng tộc Người thú (1/2)

Hai ngày sau, Hứa Dịch cùng Stella, Yanis và mười Tộc Elf được chọn trước đó xuất hiện tại một thị trấn nhỏ bên ngoài Hoang mạc Black Rice.

Thị trấn nhỏ tên là Samora này cũng được xây dựng bên bờ Sông Sandy, là thị trấn của Nhân loại gần Cao nguyên Black Rice nhất.

Tuy nói hiện tại Nhân loại gần như đã thống trị toàn bộ Lục địa Saines, nhưng các chủng tộc khác cũng không hoàn toàn biến mất, trong đó Chủng tộc Người thú là chủng tộc có thực lực được bảo tồn mạnh mẽ nhất.

Tuy không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với thế lực của Nhân loại, nhưng bọn họ vẫn có thể kiểm soát một vùng đất thuộc về mình.

Đương nhiên, Hoang mạc Black Rice đối với Nhân loại trên Lục địa Saines mà nói thật sự không có giá trị gì, bởi vì vùng đất hoang vu này thật sự chỉ là hoang nguyên, căn bản ngay cả một mảnh đất có thể canh tác cũng không có, không có quốc gia Nhân loại nào lại rảnh rỗi đến mức chạy đến tranh giành vùng đất hoang vu này với Chủng tộc Người thú.

Chủng tộc Người thú tuy rằng không biết Ma pháp, nhưng phần lớn đều có thể chất cường tráng, năng lực chiến đấu cá nhân cực mạnh. Nếu thật sự muốn đến cướp đoạt không gian sinh tồn

của Chủng tộc Người thú, bức bách bọn họ liều mạng với Nhân loại, vậy tổn thất hắc chắn cũng không hề nhỏ.

Giao dịch lỗ vốn như vậy, đương nhiên sẽ không có Nhân loại nào làm.

Ngay khi Hứa Dịch vừa tiến vào thị trấn nhỏ chỉ có hai con đường, chiều dài chiều rộng cộng lại cũng không đến hai trăm mét này, Hội trưởng Cruz của Thương hội Amli và Hội trưởng Relsa của Thương hội Rekton đã đợi sẵn ở đây nhìn thấy bọn họ, lập tức tiến lên nghênh đón.

"Xin lỗi, để mọi người đợi lâu rồi." Lời xin lỗi của Hứa Dịch đương nhiên là dành cho Hội trưởng Relsa.

Hội trưởng Relsa có thân hình vạm vỡ, cười lên sảng khoái như tiếng chuông.

"Haha, không có gì, chúng ta cũng chỉ vừa đến, đang chuẩn bị xe ngựa. Chờ Hội trưởng Hứa đến là chúng ta có thể xuất phát." Hội trưởng Relsa gật đầu chào hỏi Stella bên cạnh Hứa Dịch, ánh mắt sau đó rơi vào người Yanis và mười Tộc Elf phía sau Hứa Dịch, nhíu mày."Hội trưởng Hứa, những Elf này cũng đi cùng sao?"

Nếu nói người từng nhìn thấy nhiều Tộc Elf nhất ở Thành phố Bontar, trước khi Hứa Dịch xuất hiện, chắc chắn chính là Hội trưởng Relsa.

Bởi vì Thương hội Rekton vẫn luôn buôn bán với các Bộ lạc Người thú trên Hoang mạc Black Rice, Hội trưởng Relsa thường xuyên đến Hoang mạc Black Rice, thậm chí còn là khách quý của các Bộ lạc Người thú. Ở trong Bộ lạc Người thú, ông ta đã từng nhìn thấy bóng dáng của Tộc Elf vài lần.

Nhưng chính vì như vậy, ông ta so với bất kỳ ai khác đều hiểu rõ hơn, quan hệ giữa Chủng tộc Người thú và Tộc Elf rất tệ.

Tuy rằng không đến mức vừa gặp mặt đã đánh nhau, nhưng cũng tuyệt đối sẽ xảy ra xích mích, căn bản không thể nào giao lưu bình thường.

Lúc trước Hứa Dịch nói với ông ta muốn đi theo đoàn xe của ông ta đến Bộ lạc Người thú trên Hoang mạc Black Rice, ông ta cũng không để ý lắm, rất sảng khoái đồng ý.

Bây giờ ông ta lại phát hiện Hứa Dịch vậy mà còn muốn dẫn theo Tộc Elf cùng đi, vậy thì rất có vấn đề.

Hứa Dịch tự nhiên cũng nhìn ra sự lo lắng của Hội trưởng Relsa, cười nói: "Hội trưởng Relsa xin đừng lo lắng. Chờ đến địa bàn của Bộ lạc Người thú, những Tộc Elf này sẽ tạm thời dùng ẩn thân thuật ẩn mình, khi nào cần thiết mới xuất hiện."

"Nếu vậy thì không sao."

Hội trưởng Relsa gật gật đầu, nhịn không được nhìn Hứa Dịch thêm vài lần, trong mắt có chút kinh ngạc.

Vị Hội trưởng Hứa này vậy mà có thể để cho mười một Elf làm hộ vệ cho mình, quả nhiên giống như lời đồn, có quan hệ đặc thù với Bộ tộc Elf trong Rừng Rainfall.

Ông ta lại không biết rằng mình đã hiểu lầm rồi.

Chờ Hội trưởng Relsa và Hứa Dịch kết thúc cuộc trò chuyện, Hội trưởng Cruz ở bên cạnh lúc này mới đi tới, vừa mở miệng đã oán giận Hứa Dịch: "Tôi nói này Hội trưởng Hứa, từ Thành phố Bontar đến đây không có đường cái, chạy một chuyến mệt chết tôi. Cậu để tôi vất vả chạy đến đây, nếu không có lợi ích gì, vậy tôi không làm đâu."

Hứa Dịch cười ha ha: "Ông nói đúng, để ông cùng đi, chính là muốn ông xem xem con đường nối liền Thành phố Bontar và Hoang mạc Black Rice này nên được xây dựng như thế nào."

Vừa dứt lời, Hội trưởng Cruz, Hội trưởng Relsa và Stella đồng thời trợn to mắt nhìn Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, cậu đang nói đùa sao?" Hội trưởng Cruz nhịn không được lớn tiếng nói."Xây dựng một con đường như vậy để làm gì? Để cho đám Chủng tộc Người thú kia có thể dễ dàng chạy đến lãnh địa của chúng ta gây rối sao?"

Hứa Dịch thở dài, lắc đầu: "Hội trưởng Cruz, ông hợp tác với tôi lâu như vậy rồi, chẳng lẽ còn không biết, tôi là người không có lợi ích gì thì tuyệt đối sẽ không làm sao?"

Hội trưởng Cruz nhíu mày, nghi hoặc nhìn Hứa Dịch: "Tôi biết cậu sẽ không làm chuyện không có lợi. Nhưng tôi thật sự không nhìn ra việc xây dựng con đường này có lợi ích gì?"

Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn sắc trời: "Trên đường đi tôi sẽ từ từ nói rõ với ông."

Đoàn xe của Thương hội Rekton rất hoành tráng, tổng cộng có mười ba chiếc xe ngựa chở hàng. Nhìn số lượng hàng hóa chất cao như núi trên những chiếc xe ngựa này, có thể thấy chuyến này Thương hội Rekton chắc chắn không chỉ buôn bán với một Bộ lạc Người thú.

Mà quan hệ giữa Chủng tộc Người thú và Nhân loại không thể nói là hòa hợp. Một đoàn xe như vậy nếu cứ thế mà đi trên lãnh địa của Chủng tộc Người thú, như vậy khả năng gặp phải nguy hiểm sẽ rất cao.

Vì vậy, khác với phần lớn Thương hội ở Thành phố Bontar, Thương hội Rekton đã đặc biệt thành lập một đội hộ vệ, thuê một nhóm lính đánh thuê làm hộ vệ cho đoàn xe.

Chương 445: Xây đường cái đến tận cửa nhà Chủng tộc Người thú (2/2)

Sau khi lên xe ngựa, Hứa Dịch nhìn những lính đánh thuê đang bảo vệ hai bên đoàn xe qua cửa sổ, nhịn không được cảm thán: "Chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng biết những hộ vệ này đều là những chiến sĩ dày dạn kinh nghiệm. Hội trưởng Relsa, đội hộ vệ của Thương hội ông nếu kéo ra ngoài, e rằng cũng không thua kém gì quân đội chính quy của Vương quốc."

Hội trưởng Relsa lộ ra nụ cười tự hào: "Thực ra những hộ vệ này đều là lính kỳ cựu giải ngũ từ Quân đội Hoàng gia, kinh nghiệm chiến đấu của mỗi hộ vệ đều cực kỳ phong phú. Tôi dám nói chỉ cần trang bị cho bọn họ vũ khí giống như Quân đội Hoàng gia, một tiểu đội của bọn họ có thể tiêu diệt hai tiểu đội của Quân đội Hoàng gia."

"Chẳng trách Thương hội ông kinh doanh trên Hoang mạc Black Rice lâu như vậy mà chưa từng xảy ra vấn đề gì." Hứa Dịch tán thưởng.

"Nói chưa từng xảy ra vấn đề nào thì là gạt người." Hội trưởng Relsa cười nói."Trên Hoang mạc Black Rice này, lớn nhỏ gì cũng có đến hàng trăm Bộ lạc Người thú, Thương hội chúng tôi tuy rằng đã thiết lập quan hệ với phần lớn Bộ lạc Người thú, nhưng vẫn luôn có những tên Người thú không biết điều tìm đến gây sự. Chúng tôi cũng không phải lúc nào cũng có thể chống đỡ được, ngay như bốn tháng trước, một đoàn xe đến đây đã bị một Bộ lạc Người thú vô danh nào đó cướp. May mà đám Người thú kia cũng đủ thông

minh, chỉ cướp hàng hóa, không làm bị thương người, nếu không tổn thất của chúng tôi sẽ rất lớn."

"Chỉ cướp hàng hóa, không làm bị thương người?" Hứa Dịch có chút kỳ quái."Người thú lại biết quy củ như vậy sao?"

"Bọn chúng dám không biết quy củ sao?" Hội trưởng Relsa cười lạnh."Lúc mới đầu, đám Người thú này khi cướp bóc cũng làm bị thương người thậm chí là giết người, nhưng mỗi lần xảy ra chuyện như vậy, tôi đều sẽ yêu cầu Quân đội Hoàng gia đóng quân ở đây tiến hành thảm sát Bộ lạc Người thú đó. Sau nhiều lần, đám Người thú này cũng học được quy củ. Về sau cho dù có ra tay cướp bóc cũng chỉ nhắm vào hàng hóa, không dám làm bị thương người. Cho dù có lúc bắt người đi, thì cũng chỉ là muốn đòi tiền chuộc, thật sự muốn giết người, bọn chúng cũng không có lá gan đó."

Hứa Dịch càng thêm kỳ quái: "Đã không dám giết người, vậy sao các ông cần đưa tiền chuộc cho bọn chúng?"

"Cái này mà..." Hội trưởng Relsa cười khan."Cũng coi như là quy củ đi. Chỉ cần Người thú không tùy tiện giết người, Quân đội Hoàng gia cũng sẽ không tùy tiện ra tay. Nếu chúng ta không đưa tiền chuộc, Người thú tuy rằng không giết người, nhưng cũng sẽ không thả người. Cậu để cho nhân viên của Thương hội bị nhốt trong Bộ lạc Người thú lâu như vậy, thời gian dài, cho dù có được cứu ra ngoài e là cũng bị hủy hoại rồi."

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, hỏi: "Ý ông là, kỳ thực loại quy củ này không chỉ nhắm vào đám Người thú, mà còn nhắm vào cả các ông?"

"Ừm, gần như là vậy. Hiện tại, những đoàn xe của Nhân loại buôn bán với Người thú trên Hoang mạc Black Rice đều tuân theo quy tắc ngầm này. Dù sao thì buôn bán với Người thú chúng ta cũng kiếm được không ít, thi thoảng bỏ ra một chút cũng không

sao."

Hứa Dịch nhịn không được lắc đầu, thầm nghĩ loại quy củ ngầm này của Chủng tộc Người thú và Thương hội Nhân loại thật sự tràn ngập hơi thở man rợ lạc hậu, trách không được Chủng tộc Người thú đến bây giờ vẫn bị Nhân loại và các chủng tộc khác khinh thường, thật sự là bởi vì trình độ văn minh của bọn họ quá thấp.

Ngay lúc Hứa Dịch đang định suy nghĩ lại về chiến lược đàm phán sau khi đến Bộ lạc Người thú, Hội trưởng Cruz đã lại gần.

"Hội trưởng Hứa, bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết, xây dựng con đường nối liền Thành phố Bontar và Hoang mạc Black Rice này có lợi ích gì rồi chứ?"

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta, chỉ vào Hội trưởng Relsa: "Không nói những cái khác, ít nhất là đối với Hội trưởng Relsa chắc chắn có lợi."

"Nói thì dễ." Hội trưởng Relsa cười lớn."Nếu có một con đường cái, đoàn xe của Thương hội chúng ta đi lại sẽ đỡ tốn sức hơn nhiều. Hội trưởng Cruz, thật ra cho dù Hội trưởng Hứa không nói, tôi cũng đã đang cân nhắc có nên tìm ông giúp Thương hội chúng tôi xây dựng con đường này rồi. Cũng không cần xa, chỉ cần xây đến Thị trấn Samara là được rồi."

"Vậy mà còn không xa?" Hội trưởng Cruz trừng mắt."Từ Thành phố Bontar đến Thị trấn Samara chỉ sợ cũng gần một trăm km rồi chứ? Cho dù chỉ xây rộng bằng Xa lộ Rainfall, ít nhất cũng phải tốn gần ba mươi vạn đồng vàng. Ông chịu bỏ ra số tiền lớn như vậy sao?"

"Ba mươi vạn đồng vàng mà... cũng không phải là nhiều, nếu xây thêm một Trạm thu phí, cho dù không thu hồi được vốn, cũng sẽ không lỗ nhiều." Hội trưởng Relsa suy nghĩ một chút, bỗng

nhiên vỗ đùi."Được, quyết định vậy đi! Hội trưởng Cruz, đợi quay về Thành phố Bontar, tôi sẽ tìm ông bàn bạc xem nên xây dựng con đường này như thế nào, ông thấy sao?"

Hội trưởng Cruz và Hứa Dịch đều sững sờ, rõ ràng là Hứa Dịch tìm Hội trưởng Cruz bàn bạc xem nên xây dựng con đường như thế nào, tại sao bây giờ lại đột nhiên biến thành Hội trưởng Relsa quyết định xây dựng con đường rồi?

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, cười nói: "Hội trưởng Relsa, ông có thể nhận ra được lợi ích từ việc xây dựng con đường, đây là chuyện tốt. Nhưng con đường tôi nói muốn xây dựng, là phải thông thẳng đến Hoang mạc Black Rice, chỉ xây đến Thị trấn Samara thì còn lâu mới đủ."

Lần này, đến lượt Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa kinh ngạc nhìn Hứa Dịch.

Tên này vậy mà muốn xây đường cái đến tận cửa nhà Chủng tộc Người thú?

Hắn ta điên rồi sao!

Chương 446: Mạch khoáng sản kim loại màu (1/2)

Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn về phía xa, nơi có một ngọn đồi nhỏ nhô lên trên nền Hoang mạc Black Rice, sau đó lại chỉ vào một nơi cách ngọn đồi không xa, nơi có một loạt những ngôi nhà gỗ lụp xụp tập trung lại với nhau như một ngôi làng nhỏ, hỏi Hội trưởng Relsa: "Nơi đó có phải là Bộ lạc Người sói Woller không?"

Hội trưởng Relsa kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, sao cậu biết vậy? Chẳng lẽ trước đây cậu đã từng đến Hoang mạc Black Rice sao?"

"Chưa từng. Nhưng tôi biết, gần Bộ lạc Người sói Woller có thứ tốt đấy." Hứa Dịch cười mỉm, chỉ vào ngọn đồi nhỏ đó nói với Hội trưởng Cruz: "Không phải lúc nãy ông nói không hiểu tại sao tôi muốn xây đường cái đến tận cửa nhà Chủng tộc Người thú sao? Nói cho ông biết, chỉ cần chúng ta đào được một chút thứ gì đó dưới ngọn đồi nhỏ kia thôi, cũng đủ để bù đắp chi phí xây dựng con đường rồi."

Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa đồng thời nhìn về phía ngọn đồi nhỏ có vẻ ngoài hết sức bình thường kia, Hội trưởng Relsa lắc đầu: "Nơi này tôi đã đến nhiều lần rồi, nhưng chưa từng nghe nói dưới ngọn đồi nhỏ đó lại chôn giấu thứ gì quý giá cả."

"Đúng vậy, nếu thật sự có thứ tốt, thì đám Người thú thuộc Bộ lạc Người sói (Dịch giả: nguyên tác nó thế không phải dịch sai) này đã sớm đào lên bán rồi, còn đợi đến lượt cậu sao?" Hội trưởng Cruz cũng tỏ vẻ không tin.

"Thứ nhất, bọn họ không có năng lực để đào thứ quý giá dưới

đó lên. Thứ hai, bọn họ căn bản không nhận ra thứ quý giá dưới đó, cho dù có năng lực cũng sẽ không đào." Hứa Dịch nói."Còn hiện tại tôi vừa có năng lực để đào những thứ quý giá đó lên, lại vừa biết những thứ quý giá đó có thể dùng để làm gì, vậy ông nói xem không đợi tôi đến đào thì còn đợi ai?"

Nhìn thấy Hứa Dịch không giống như đang nói đùa, Hội trưởng Cruz nhíu mày hỏi: "Hội trưởng Hứa, rốt cuộc dưới đó là thứ gì quý giá? Đáng để cậu phải đích thân chạy đến tận Chủng tộc Người thú sao?"

Hứa Dịch nhìn sang Hội trưởng Relsa: "Hội trưởng Relsa, ông cũng có hứng thú sao?"

Hội trưởng Relsa suy nghĩ một chút, gật đầu đáp: "Đương nhiên là có hứng thú. Tôi buôn bán với đám Chủng tộc Người thú trên Hoang mạc Black Rice này nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nghe nói nơi hoang vu này lại có thứ gì quý giá. Hội trưởng Hứa, cậu nói nghe xem, nếu là thứ tốt, chúng ta hợp tác cùng nhau đào lên kiếm chút tiền."

"Được." Hứa Dịch cố tình nói ra trước mặt ông ta, đương nhiên là có ý định lôi kéo ông ta vào nhóm.

Muốn làm chút chuyện ngay dưới mí mắt đám Bộ lạc Người thú trên Cao nguyên Black Rice này, không có người quen thuộc nơi này chắc chắn rất khó.

Hội trưởng Relsa chính là người thích hợp nhất mà Hứa Dịch chọn.

"Theo những thông tin mà tôi nắm được, dưới ngọn đồi nhỏ đó nếu không có gì bất ngờ, thì đang ẩn giấu một mạch khoáng sản kim loại màu có trữ lượng rất dồi dào. Chủ yếu là quặng nhôm và quặng đồng, còn có một ít quặng vonfram và một lượng nhỏ quặng chì. Nếu khai thác hết ra, thì sẽ rất có lợi cho sự phát triển của

ngành công nghiệp. Cho dù không sử dụng trên Máy móc Ma thuật, mà sử dụng ở những nơi khác cũng..."

"Dừng!" Hội trưởng Cruz giơ tay lên ngắt lời Hứa Dịch."Này Hội trưởng Hứa, cậu nói nãy giờ, tôi đây một chữ cũng không hiểu. Đồng thì tôi biết, bởi vì khi đúc tiền xu phải dùng đến thứ này, nhưng mà kim loại màu là cái gì? Còn có quặng nhôm, quặng vonfram, quặng chì gì đó là cái gì? Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy?"

Bên cạnh, Hội trưởng Relsa cũng tỏ vẻ khó hiểu: "Đúng vậy, quặng đồng thì tôi biết, nhưng mà những thứ kim loại màu mà cậu nói là cái gì, rốt cuộc dùng để làm gì? Trông như thế nào?"

Hứa Dịch khựng lại. Sau đó mới nhớ ra, trên Lục địa Saines việc khai thác và sử dụng kim loại màu cực kỳ ít ỏi, ngoài việc vì muốn đúc tiền xu mà khai thác một số mỏ đồng ra, do ngành công nghiệp cơ khí không phát triển, nên ngay cả việc sử dụng sắt cũng không nhiều.

Huống chi là những loại kim loại màu mà chưa qua tinh chế, đặc tính nhìn qua không bằng sắt.

"À... muốn giải thích rõ ràng công dụng của những loại kim loại màu này cho hai người, e rằng không phải chuyện trong chốc lát có thể nói rõ ràng được. Nói thế này đi, hiện tại giá một tấn quặng sắt của Thương hội Falcao đã tăng lên đến 7 đồng vàng, vậy hai người có biết, nếu như họ có thể bán cho tôi một tấn quặng đồng, tôi sẵn sàng bỏ ra bao nhiêu tiền để mua không?"

Hội trưởng Cruz nhíu mày: "Quặng đồng là nguyên liệu chính để đúc tiền xu, Vương quốc quản lý rất nghiêm ngặt. Cho dù cậu muốn mua, Thương hội Falcao cũng không thể bán cho cậu."

"Ừ nhỉ? Vậy được rồi, tôi đổi ví dụ khác. À... giá quặng nhôm chênh lệch quá lớn, vậy nói quặng chì đi. Cùng là một tấn quặng,

tôi sẵn sàng bỏ ra 10 đồng vàng để mua!"

Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa đồng thời nhướng mày: "Cậu nói thật chứ?"

"Đương nhiên là thật, tôi lừa hai người làm gì." Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng."Nói cho hai người biết, công dụng của các loại kim loại màu thậm chí còn rộng rãi hơn cả sắt, trong việc ứng dụng trên Máy móc Ma thuật lại càng cần đến rất nhiều. Hội trưởng Cruz, không phải ông vẫn luôn hy vọng tôi có thể giúp ông nghiên cứu chế tạo ra một số loại Máy móc Ma thuật công trình cỡ lớn sao? Trước đây Thương hội chúng tôi vẫn luôn không nghiên cứu chế tạo ra được, ngoài việc nghiên cứu về Pháp trận động lực đang gặp phải nút thắt, còn vì hạn chế về nguyên liệu."

"Bởi vì cần đến những loại kim loại màu này sao?" Hội trưởng Cruz hỏi.

"Ừm, chính là vậy. Chỉ dựa vào sắt và các loại thép hợp kim, thì không thể nào đáp ứng được yêu cầu để chế tạo ra Máy móc Ma thuật công trình cỡ lớn."

Chương 447: Mạch khoáng sản kim loại màu (2/2)

Thật ra câu này có phần bịa đặt, chế tạo những loại máy móc công trình đường xá cỡ lớn thông thường, thì những loại thép thông thường hoàn toàn có thể đảm nhiệm được.

Chỉ là hiện tại Hứa Dịch muốn lôi kéo hai người này vào nhóm, nhân cơ hội bọn họ không hiểu, nói dối một chút cũng không sao.

Quả nhiên, nghe Hứa Dịch nói xong, Hội trưởng Cruz gật đầu: "Ừm, như vậy tôi hiểu rồi. Mà thôi, dùng để làm gì cũng không sao, chỉ cần biết những thứ kim loại màu mà cậu nói rất có giá trị là được. Đã là thứ có giá trị..."

Hội trưởng Cruz nhìn sang Hội trưởng Relsa, Hội trưởng Relsa lập tức cười lạnh: "Để những thứ tốt như vậy ở trên lãnh địa của Chủng tộc Người thú thật sự là lãng phí, dù sao thì đám Người thú đầu óc đơn giản đó cũng chẳng biết giá trị của những thứ này là gì, vậy chi bằng chúng ta giúp bọn họ đào lên."

Hứa Dịch cười lớn, thầm nghĩ không biết là do tính cách của Hội trưởng Relsa vốn dĩ đã như vậy, hay là vì tiếp xúc với đám Người thú quá lâu, bị đám Người thú truyền nhiễm cái tính cách thô lỗ, nói là làm này.

Tuy nhiên, ông ta đồng ý gia nhập là tốt rồi, tính cách gì cũng không sao.

Đương nhiên, muốn khai thác kim loại màu ngay dưới mí mắt Bộ lạc Người thú, cũng cần phải bàn bạc kỹ càng.

Ba người ghé sát đầu vào nhau, bàn bạc kỹ lưỡng một hồi, cuối cùng mới đưa ra một phương án bước đầu, trước tiên do Hội trưởng Relsa dẫn hai người đến Bộ lạc Người sói Woller, sau đó sẽ tùy cơ ứng biến.

Xác định xong phương châm hành động bước đầu, Hứa Dịch đi đến chỗ Stella, người đang đi đi lại lại trên vùng đất hoang chỉ lác đác vài ngọn cỏ.

"Tình hình thế nào?" Hứa Dịch hỏi.

Sắc mặt Stella nặng nề, lắc đầu: "Không ổn. Cậu xem..."

Stella giơ chân dậm mạnh xuống đất, mặt đất lập tức lõm xuống thành một cái hố nhỏ.

Bên trong hố không hề có chút bùn đất hay hơi ẩm nào, chỉ toàn là cát vàng.

"Vùng đất hoang này đã trở nên như thế này rồi, trách không được Sông Sandy lại có nhiều đất cát như vậy chảy vào." Stella trầm giọng nói."Nhưng mà tôi vừa hỏi Yanis, cô ấy nói Hoang mạc Black Rice tuy rằng trước đây cũng rất hoang vu, nhưng trên mặt đất vẫn luôn mọc đầy cỏ dại, căn bản không hề hoang tàn giống như sa mạc như bây giờ."

"Chắc là do đám Chủng tộc Người thú này chăn thả quá mức, khiến cho thảm thực vật trên vùng đất hoang này bị cạn kiệt, dẫn đến tình trạng đất bị xói mòn."

Hứa Dịch ngồi xổm xuống, nắm một nhúm đất trên mặt đất, liền thấy toàn là cát mịn.

Ngón tay chỉ khẽ thả lỏng, những hạt cát mịn đó liền chảy xuống từ kẽ tay như nước.

Cảm nhận được cảm giác cát mịn chảy qua kẽ tay, trong lòng

Hứa Dịch không khỏi cảm khái.

Cảnh tượng này sao mà giống với tình hình của vùng Tây Bắc ở Thiên Triều trên Địa Cầu thế.

Lúc còn ở Địa Cầu, vì vấn đề máy móc công trình của một tỉnh nào đó ở Tây Bắc, anh đã từng đến đó một chuyến, lúc đó nhìn thấy cảnh tượng hoang tàn, cát vàng khắp nơi, liền cảm thấy vô cùng chấn động.

Anh biết rất rõ, nếu như tình trạng này không được kiểm soát, cuối cùng toàn bộ vùng đất sẽ bị sa mạc hóa, không còn thích hợp cho con người sinh sống nữa.

Vùng đất hoang Black Rice trước mắt này thật ra đã xuất hiện một số dấu hiệu của sa mạc hóa, nếu cứ mặc kệ, tin rằng chỉ cần thêm vài năm nữa, vùng đất hoang này sẽ biến thành sa mạc.

Đến lúc đó đừng nói đám Chủng tộc Người thú không thể nào tiếp tục sinh sống ở đây, ngay cả Vương quốc Lanpari, quốc gia gần Hoang mạc Black Rice nhất cũng sẽ bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

So với Địa Cầu, Lục địa Saines ở phương diện này lại có một ưu thế rất lớn, đó chính là sự tồn tại của Tộc Elf.

Tộc Elf được mệnh danh là chủng tộc của rừng xanh, cho dù là vào thời đại trước Chiến tranh Chủng tộc, khi mà bọn họ thống trị toàn bộ Lục địa Saines, thì Tộc Elf cũng sống chủ yếu trong những tòa thành được xây dựng từ rất nhiều cây cối."Thời đại đó, toàn bộ Lục địa Saines đều được bao phủ bởi màu xanh của cây cối, đừng nói là hoang mạc, ngay cả những nơi không được rừng rậm bao phủ cũng rất ít. Trải qua lịch sử lâu dài, Tộc Elf đã tích lũy được những kỹ thuật và năng lực đặc biệt trong việc trồng trọt và chăm sóc thực vật."

"Hoang mạc Black Rice trước mắt này dù cho đặt vào Trái Đất với trình độ khoa học kỹ thuật tiên tiến cũng là một vấn đề nan giải, nhưng đối với Tộc Elf chúng tôi mà nói, lại không phải là vấn đề."

Hứa Dịch nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có Chủng tộc Người thú nào xuất hiện, bèn khẽ gọi: "Yanis."

Thân ảnh Yanis lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Hứa Dịch, Hứa Dịch chỉ vào vùng đất bị cát bao phủ, hỏi nàng: "Thế nào? Có thể cải thiện môi trường ở đây không?"

"Rất đơn giản." Yanis trả lời vô cùng chắc chắn, khiến Hứa Dịch lập tức yên tâm."Thực ra, mấy chục năm trước, trưởng lão đã từng phái tộc nhân đến nói chuyện với đám Chủng tộc Người thú này, hy vọng có thể trồng một khu rừng trên Hoang mạc Black Rice để cải thiện môi trường. Nhưng mà bị Chủng tộc Người thú từ chối."

Hứa Dịch liếc nhìn Yanis, thầm nghĩ, ở Lục địa Saines, rừng rậm gần như có thể coi là biểu tượng của Tộc Elf. Bọn họ chạy đến nói với Chủng tộc Người thú là muốn trồng rừng trên lãnh địa của bọn họ, chẳng khác nào nói thẳng là muốn đến cướp địa bàn của bọn họ, Chủng tộc Người thú đồng ý mới là lạ.

Tuy nhiên, lần này, người muốn đến đây trồng cây không phải là Tộc Elf, mà là Hứa Dịch - một Nhân loại, không biết đám Chủng tộc Người thú sẽ phản ứng thế nào đây?

Chương 448: Đầu tư xây dựng nhà máy trên lãnh địa của Người thú (1/2)

Tộc trưởng Bộ lạc Woller, Thunder Woller, nghiêng nghiêng cái đầu sói to lớn của mình, liếc nhìn ba Nhân loại đối diện, hai mắt sói đầy vẻ nghi hoặc.

Hắn ta nhận ra Hội trưởng Relsa, bởi vì cứ cách một khoảng thời gian, Thương hội Rekton của Nhân loại này lại vận chuyển một lượng lớn hàng hóa mà các bộ lạc trên Hoang mạc Black Rice đang rất cần như muối ăn, đồ sắt, vải vóc, quần áo, ... những thứ mà chỉ có Nhân loại mới có thể làm ra, đến đây để giao dịch.

Mặc dù Nhân loại này đã dùng những thứ này để đổi lấy một lượng lớn da lông quý hiếm và một số loại thảo dược quý hiếm chỉ có trên Hoang mạc Black Rice từ Chủng tộc Người thú trên Hoang mạc Black Rice, nhưng vì cả hai bên đều đồng ý, nên đây cũng được coi là giao dịch công bằng, vì vậy, hầu hết Chủng tộc Người thú trên Hoang mạc Black Rice đều khá khách sáo với Hội trưởng Relsa.

Nhưng lần này, Hội trưởng Relsa không chỉ tự mình đến, mà còn dẫn theo hai Nhân loại xa lạ.

Điều khiến Tộc trưởng Woller ngạc nhiên là, trong đó, tên Nhân loại rõ ràng trẻ hơn và gầy yếu hơn lại dám mở miệng nói muốn hợp tác làm ăn với Bộ lạc Woller!

Hợp tác làm ăn?

Nhân loại và Chủng tộc Người thú?

Đây quả là một trò đùa!

Tất cả các chủng tộc trên Lục địa đều biết rõ sự gian xảo của Nhân loại, còn Chủng tộc Người thú vì trí tuệ không cao, nên càng bị lừa gạt vô số kể.

Vì vậy, trong nhận thức của Chủng tộc Người thú, Nhân loại gần như đồng nghĩa với kẻ lừa đảo.

Còn Thương nhân Nhân loại, lại càng là kẻ lừa đảo trong số những kẻ lừa đảo.

Thương hội Rekton và một số Thương hội khác có thể thành công trong việc buôn bán với Chủng tộc Người thú trên Hoang mạc Black Rice, đó là bởi vì các Thương hội này đều trực tiếp mang hàng hóa đến giao dịch với Chủng tộc Người thú, cơ bản không có chỗ trống cho sự lừa dối.

Nhưng cho dù là như vậy, rất nhiều Chủng tộc Người thú cũng vì vậy mà bị lừa nhiều lần, bị Thương nhân Nhân loại dùng một số thứ cực kỳ kém chất lượng để đổi lấy những thứ tốt đẹp mà bộ lạc của họ cất giấu.

Vì vậy, sau khi nghe Hứa Dịch nói câu đó, Tộc trưởng Woller ngay lập tức nhận định Hứa Dịch là một kẻ lừa đảo.

Nếu hắn ta nói muốn giao dịch với Bộ lạc Woller, thì Tộc trưởng Woller có thể miễn cưỡng thử tin tưởng, nhưng nếu nói đến hợp tác làm ăn...

Đây quả là một trò cười!

Nể mặt Hội trưởng Relsa, Tộc trưởng Woller không trực tiếp đuổi Hứa Dịch đi, mà làm ra vẻ đang suy nghĩ. Hắn ta chỉ xua tay, ồm ồm nói: "Chúng tôi không hợp tác với Nhân loại, nếu như

ngươi muốn giao dịch, vậy thì hãy lấy hàng hóa muốn giao dịch ra cho ta xem."

Vì Hội trưởng Relsa đã nhắc nhở trước. Hứa Dịch cũng không ngạc nhiên trước phản ứng lạnh nhạt của Tộc trưởng Woller, mỉm cười, nói tiếp: "Tộc trưởng, xin ngài đừng vội từ chối, ngài có thể nghe kế hoạch hợp tác cụ thể trước được không?"

Tộc trưởng Woller không kiên nhẫn, khịt mũi hai cái, suy nghĩ một chút, nhưng vẫn đè nén sự bực bội trong lòng, khẽ hừ một tiếng: "Kế hoạch hợp tác gì? Không phải là các ngươi, đám Nhân loại, lại nghĩ cách để chiếm tiện nghi của chúng ta đấy chứ?"

"Nếu như sau khi nghe xong kế hoạch này mà ngài vẫn còn nghĩ như vậy... Vậy thì tôi đảm bảo sẽ rời đi ngay lập tức, đảm bảo sẽ không đến làm phiền ngài nữa. Nhưng trước đó, tôi vẫn hy vọng ngài có thể nghe thử kế hoạch này. Trên thực tế, kế hoạch này rất có lợi cho bộ lạc của ngài." Hứa Dịch vẫn giữ nụ cười, nói.

"Tộc trưởng Woller, cho phép tôi nói thêm một câu." Hội trưởng Relsa đột nhiên nói."Hội trưởng Hứa có danh tiếng rất tốt ở Thành phố Bontar của chúng tôi, những Thương nhân Nhân loại đã từng hợp tác với cậu ấy đều nhận được rất nhiều lợi ích, vì vậy ngài không cần phải lo lắng cậu ấy sẽ dùng lời nói dối để lừa gạt ngài. Ngoài ra, tôi còn muốn nói cho ngài biết một chuyện mà ngài nghe xong chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, đó chính là trong Thương hội Tân Phi do Hội trưởng Hứa thành lập, hiện tại, ngoài công nhân là Nhân loại của chúng tôi, còn thuê tổng cộng hơn một nghìn công nhân Người lùn và Tộc Elf."

"Người lùn và Tộc Elf?" Tộc trưởng Woller trợn to mắt, trong đôi mắt tròn xoe hiện lên vẻ không thể tin được."Sao có thể như vậy được! Chủng tộc Người lùn làm việc trong Thương hội của các ngươi, Nhân loại, ta còn có thể tưởng tượng được, nhưng Tộc Elf, đám người đó, làm sao có thể hạ mình đi làm việc cho một tên Nhân loại như ngươi? Ta không tin!"

"Nếu như ngài không tin, bây giờ bên ngoài có mười một công nhân Tộc Elf của Thương hội chúng tôi đang đợi, tôi có thể gọi bọn họ vào để ngài tự mình xác nhận." Hứa Dịch nói.

Tộc trưởng Woller nheo mắt nhìn Hứa Dịch, suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Thôi, ta không thích nhìn thấy đám người suốt ngày trưng ra cái bản mặt khó ưa đó. Được rồi, Hội trưởng Hứa, đã nói đến mức này rồi, vậy thì ngươi hãy nói cái gọi là kế hoạch hợp tác của ngươi đi."

Thấy cuối cùng cũng đã thuyết phục được Tộc trưởng Woller, Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm. Lập tức giải thích chi tiết kế hoạch của mình cho hắn ta.

Theo kế hoạch của Hứa Dịch, Thương hội Tân Phi dự định sẽ mở một mỏ khai thác ở Bộ lạc Woller, dùng để khai thác mỏ kim loại màu gần Bộ lạc Woller.

Lại bởi vì việc trực tiếp vận chuyển quặng từ đây ra ngoài tiêu tốn quá nhiều sức người sức của, vì vậy, Thương hội Tân Phi dự định sẽ trực tiếp xây dựng một xưởng luyện kim loại màu ở đây.

Thêm nữa, bởi vì sản xuất từ xưởng luyện kim loại màu phù hợp để sản xuất xi măng, vì vậy sẽ xây dựng thêm một nhà máy xi măng.

Còn về việc làm sao để có thể vận chuyển kim loại màu đã được luyện ở đây ra ngoài, Thương hội Tân Phi sẽ hợp tác với Thương hội Rekton và Thương hội Cruz để xây dựng một con đường từ Thành phố Bontar đến Thị trấn Samara.

Sau đó, sẽ xây dựng trước một con đường hẹp hơn nối liền Thị trấn Samara và Bộ lạc Woller, còn có nên xây dựng thêm con đường nào khác hay không, thì sẽ tùy theo tình hình mà quyết định.

Tính sơ sơ như vậy, chỉ riêng ở Bộ lạc Woller, Thương hội Tân Phi đã đầu tư xây dựng một mỏ khai thác, hai nhà máy, cộng thêm việc xây dựng đường xá, có thể nói là đầu tư rất lớn.

"Nhưng mà bộ lạc của chúng ta có thể nhận được lợi ích gì? Ngươi muốn hợp tác với chúng ta như thế nào?" Nghe xong lời kể của Hứa Dịch, Tộc trưởng Woller khẽ hừ một tiếng."Nhân loại, ta cảnh cáo ngươi, cái gọi là mỏ khai thác mà ngươi nói, vì nó nằm trên địa bàn của Bộ lạc Woller, nên phải do chúng ta quyết định, không phải là ngươi muốn làm gì thì làm. Bây giờ ta đã biết có thứ tốt như vậy, nếu ngươi không thể khiến ta hài lòng, vậy thì đừng mong ta hợp tác với ngươi."

"Điều này tôi đương nhiên là hiểu rõ." Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ, ngươi có thể chủ động nói ra hai chữ hợp tác, chứng tỏ là đã động lòng rồi."Tộc trưởng Woller, tôi đến đây chính là vì biết rõ mỏ kim loại màu này nằm trên địa bàn của bộ lạc ngài, vì vậy, lần này tôi đến đây, chính là muốn mua mỏ này của ngài."

"Ngươi muốn mua toàn bộ mỏ?" Tộc trưởng Woller nheo mắt, trong mắt lóe lên vẻ gian xảo hiếm thấy."Được thôi, Nhân loại, ngươi dự định bỏ ra bao nhiêu tiền? Ta nghe nói các ngươi, đám Nhân loại, mua một mỏ sắt phải tốn rất rất nhiều tiền."

Chương 449: Đầu tư xây dựng nhà máy trên lãnh địa của Người thú (2/2)

"Đúng vậy, một mỏ sắt ở Nhân loại chúng tôi quả thực có thể bán được rất nhiều tiền, nhưng mà, Tộc trưởng Woller, mỏ mà tôi muốn mua lần này không phải là mỏ sắt, mà chỉ sản xuất ra các loại kim loại màu. Loại này ở Nhân loại chúng tôi sử dụng rất ít, căn bản không bán được giá nào cả. Vì vậy, mỏ này, tôi đương nhiên không thể nào đưa ra mức giá giống như mỏ sắt được." Hứa Dịch lộ ra nụ cười khổ đúng lúc.

Tộc trưởng Woller suy nghĩ một lúc, nghĩ đến xã hội Nhân loại mà mình biết, quả thực rất ít khi sử dụng kim loại khác ngoài sắt, có vẻ như tên Nhân loại tên Hứa Dịch này không có lừa hắn ta.

"Cho dù không thể bán được giá như mỏ sắt, nhưng cũng không thể quá rẻ. Ngươi nói đi, dự định bỏ ra bao nhiêu tiền?" Tộc trưởng Woller lại hỏi.

Hứa Dịch không nhịn được cười, thầm nghĩ vị Tộc trưởng Woller này e rằng là thật sự động lòng rồi.

Ai nói Chủng tộc Người thú đều là những kẻ ngoan cố, ít nhất thì tên tộc trưởng Người sói trước mặt này definitely là kẻ thấy tiền là sáng mắt.

Hứa Dịch nhìn sang Hội trưởng Relsa và Hội trưởng Cruz, hai người gật đầu với hắn, ra hiệu để hắn quyết định.

Hứa Dịch gật đầu, đưa một bàn tay về phía Tộc trưởng Woller.

"Năm mươi nghìn đồng vàng."

Trong nháy mắt, Hứa Dịch như nhìn thấy vô số ngôi sao nhỏ trong hai con mắt sói của Tộc trưởng Woller.

Bốn ngày sau, Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz và Stella quay trở về Thành phố Bontar trước một bước.

Yanis và mười Tộc Elf khác ở lại Hoang mạc Black Rice.

Theo yêu cầu của Hứa Dịch, bọn họ cần phải thăm dò rõ ràng địa hình của Hoang mạc Black Rice, vẽ ra một bản đồ Hoang mạc Black Rice đầy đủ và rõ ràng.

Ngoài việc khảo sát xem nên quản lý vấn đề sa mạc hóa của Hoang mạc Black Rice như thế nào, nhiệm vụ quan trọng nhất của bọn họ chính là xác định tình hình phân bố của tất cả các bộ lạc Chủng tộc Người thú trên Hoang mạc Black Rice.

Theo kế hoạch của Hứa Dịch, việc hợp tác với Bộ lạc Woller chỉ là bước đầu tiên để Thương hội Tân Phi bước chân vào Hoang mạc Black Rice.

Theo tư liệu mà hắn ta nắm trong tay, trên Hoang mạc Black Rice không chỉ có một mỏ kim loại màu gần Bộ lạc Woller.

Trên thực tế, trữ lượng khoáng sản dưới lòng đất của Hoang mạc Black Rice cực kỳ phong phú, theo ước tính ban đầu, thậm chí còn vượt qua tổng trữ lượng kim loại màu của tất cả các khu vực khác của Vương quốc Lanpari cộng lại. Về phần tại sao Hứa Dịch lại biết rõ ràng đến vậy...

Là bởi vì sau khi được Hứa Dịch thuê, nhóm Người lùn được phái đi khảo sát các mỏ khoáng sản trên khắp Vương quốc Lanpari cuối cùng cũng đã trở về.

Trong suốt một năm trời thăm dò, chín tên Người lùn được

chia thành chín hướng khác nhau, tiến hành thăm dò chi tiết mọi ngóc ngách của Vương quốc Lanpari, trong đó, một tên Người lùn tên là Ramph đã đi về phía Tây và đã đi khắp Hoang mạc Black Rice.

Phải nói rằng Chủng tộc Người lùn quả thực có tài năng thiên bẩm trong lĩnh vực này.

Trong một năm này, chín tên Người lùn gần như đã sờ đến từng tấc đất của Vương quốc Lanpari, nắm rõ như lòng bàn tay về các mạch khoáng sản ngầm ở bất kỳ nơi nào.

Ban đầu, khi Hứa Dịch phái họ đi khảo sát, mục đích chính là để họ tập trung vào việc thăm dò sự phân bố của các mỏ sắt.

Tuy nhiên, sau khi ra khỏi đây, những Người lùn phát hiện ra rằng hầu hết các mỏ sắt trong Vương quốc trên thực tế đã được thăm dò và hơn một nửa trong số đó đã được khai thác, vì vậy, chín tên Người lùn đã chuyển sự chú ý sang các loại mạch khoáng sản kim loại màu mà Hứa Dịch đã đề cập.

Kết luận cuối cùng là, có một lượng lớn mạch khoáng sản kim loại màu được chôn giấu trên Hoang mạc Black Rice.

Thậm chí, trong số các mẫu quặng mà Ramph mang về, Hứa Dịch còn phát hiện ra sự tồn tại của một số nguyên tố đất hiếm!

Vừa đúng lúc Sông Sandy phát hiện ra vấn đề tiềm ẩn, phải cải tạo môi trường địa chất của thượng nguồn Sông Sandy, nằm trên Hoang mạc Black Rice, vì vậy, Hứa Dịch liền nhân cơ hội này đến Hoang mạc Black Rice, tìm kiếm hợp tác với Chủng tộc Người thú.

Khác với những người Nhân loại khác có thể có rào cản tâm lý trong việc hợp tác với các chủng tộc khác, Hứa Dịch lại không hề do dự một chút nào.

Thương hội Tân Phi hiện tại có rất nhiều nhân viên là Chủng

tộc Người lùn và một lượng lớn nhân viên Tộc Elf, nên thêm một chút Chủng tộc Người thú cũng không phải là vấn đề lớn.

Tất nhiên, hiện tại sự hợp tác này chỉ có thể ở giai đoạn rất sơ bộ.

Mọi người đã ở lại Bộ lạc Woller hai ngày, nhưng Tộc trưởng Woller vẫn kiên quyết giữ vững lập trường: không có tiền thì miễn bàn.

Vì vậy, Hứa Dịch và những người khác đành phải tạm thời bỏ cuộc và trở về Thành phố Bontar để thảo luận về hành động tiếp theo.

Việc xây dựng đường cao tốc nối liền Thành phố Bontar và Thị trấn Samara sẽ tiêu tốn khoảng ba trăm nghìn đồng vàng, còn đường cao tốc nối liền Thị trấn Samara và Bộ lạc Woller do tạm thời thu hẹp lại, cộng thêm quãng đường chỉ khoảng mười km, nên chỉ tốn khoảng hai mươi nghìn đồng vàng.

Ngoài ra, cộng với một trăm nghìn đồng vàng để mua mỏ và một số khoản đầu tư ban đầu khác, cuối cùng, Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa quyết định đầu tư tổng cộng một triệu đồng vàng.

Vì việc này chủ yếu do Hứa Dịch chủ trì, thêm vào đó, Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa đều không mấy lạc quan về triển vọng của kim loại màu, nên cuối cùng Thương hội Tân Phi đã đầu tư sáu trăm nghìn đồng vàng, chiếm sáu mươi phần trăm cổ phần của mỏ, Thương hội Amli đầu tư ba trăm nghìn đồng vàng, chiếm ba mươi phần trăm, và Thương hội Rekton đầu tư một trăm nghìn đồng vàng, chỉ chiếm mười phần trăm cổ phần.

Còn về phần thu nhập từ việc thu phí đường bộ cũng sẽ được chia theo tỷ lệ cổ phần này.

Và đây chỉ là sự phân chia lợi nhuận từ sản lượng của mỏ, còn Xưởng luyện kim loại màu và Xưởng Xi măng đều do Thương hội Tân Phi tự bỏ vốn xây dựng, Thương hội Amli và Thương hội Rekton không có phần nào.

Thật ra, Hội trưởng Cruz đã từng yêu cầu được góp vốn vào Xưởng luyện kim loại màu và Xưởng Xi măng, nhưng đã bị Hứa Dịch từ chối.

Bởi vì hai nhà máy này đều liên quan đến công nghệ độc quyền của Thương hội Tân Phi, nếu hợp tác với Thương hội Amli thì chắc chắn sẽ bị rò rỉ ra ngoài.

Hội trưởng Cruz tự biết mình hiểu rõ điều này, vì vậy, sau khi Hứa Dịch từ chối yêu cầu của ông ta, ông ta cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Do đã bàn bạc xong mọi việc cần hai bên cùng nhau giải quyết trên đường đi với Hội trưởng Cruz, nên sau khi xe ngựa tiến vào Thành phố Bontar, Hứa Dịch đã từ chối lời mời dùng bữa tối cùng ông ta và Stella của Hội trưởng Cruz, vội vàng cùng Stella trở về nhà.

Bởi vì ngay khi vừa vào thành phố, họ đã nhận được một tin tức gây chấn động.

Đại Pháp sư Camillo, đột ngột tuyên bố đóng cửa Tháp Pháp sư!

Chương 450: Theo đuổi hiệu quả quảng cáo (1/2)

"Sao? Không hiểu tại sao ta muốn đóng Tháp Pháp sư?" Đại Pháp sư Camillo cười híp mắt nhìn hai người vừa vội vàng chạy về hỏi.

Hứa Dịch và Stella đồng thời lắc đầu.

"Chúng ta đương nhiên không hiểu rồi!" Stella ôm lấy một cánh tay của Đại Pháp sư Camillo, vẻ mặt quan tâm."Ông nội, chẳng phải ông vẫn luôn nói Tháp Pháp sư là tâm huyết cả đời của ông, ông muốn dựa vào nó để dốc toàn lực nghiên cứu bí mật của Ma pháp, tranh thủ để bản thân trở thành Ma đạo sư, thậm chí là Đại Ma đạo sư sao? Tại sao hiện tại đột nhiên lại đóng cửa? Chẳng lẽ ông muốn từ bỏ việc nghiên cứu Ma pháp sao?"

"Ai nói ta muốn từ bỏ nghiên cứu Ma pháp?" Đại Pháp sư Camillo trừng mắt.

"Vậy tại sao ông lại đóng Tháp Pháp sư?" Stella nghi hoặc hỏi."Tháp Pháp sư này là do ông vất vả lắm mới xây dựng nên được, đóng cửa nó rồi, ông làm sao để nghiên cứu Ma pháp?"

Đại Pháp sư Camillo lắc đầu, đưa tay xoa xoa đầu Stella, mỉm cười: "Stella, cháu đối với Ma pháp vẫn còn quá nông cạn a. Ai quy định nghiên cứu Ma pháp thì nhất định phải ở trong Tháp Pháp sư? Ví dụ như Viện Nghiên cứu Ma thuật của Hứa Dịch chẳng phải cũng vậy sao?"

Hứa Dịch và Stella đồng thời sửng sốt, Hứa Dịch nhịn không được hỏi: "Đại Pháp sư, ngài sẽ không phải là đang muốn đến Viện

Nghiên cứu Ma thuật để nghiên cứu Ma pháp đấy chứ?"

Đại Pháp sư Camillo liếc hắn một cái: "Sao? Không hoan nghênh sao?"

Hứa Dịch "ực" một tiếng, khó khăn nuốt nước miếng, vẻ mặt không thể tin được, nhìn chằm chằm Đại Pháp sư Camillo.

"Ngài... Ngài đang nói đùa sao? Viện Nghiên cứu Ma thuật thế nhưng... thế nhưng chỉ nghiên cứu Pháp trận cần dùng đến trong Máy móc Ma thuật thôi. Ngài mà đến..."

"Ta chính là muốn nghiên cứu Pháp trận cần dùng trong Máy móc Ma thuật, không được sao?" Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch hỏi.

"Cái này..."

Hứa Dịch và Stella nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này thật sự có chút kỳ quái.

Vào khoảng thời gian này năm ngoái, Đại Pháp sư Camillo còn đối với việc kết hợp Ma pháp và thương nghiệp tỏ vẻ cực kỳ căm ghét, thậm chí còn vì chuyện này mà mắng Hứa Dịch vài lần.

Tuy rằng từ đầu năm nay, thái độ của Đại Pháp sư Camillo dần dần có chút thay đổi, cũng bắt đầu đồng ý với thỉnh cầu của Hứa Dịch, và tiến hành một số hợp tác với Thương hội Tân Phi, hỗ trợ Thương hội Tân Phi hoàn thành việc nghiên cứu Pháp trận trong Máy móc Ma thuật. Thậm chí còn để cho các Pháp sư trong Tháp Pháp sư hỗ trợ nghiên cứu, nhờ vậy mà đã giúp Hứa Dịch giải quyết không ít vấn đề.

Nhưng mà, đó chỉ có thể coi là Đại Pháp sư Camillo tranh thủ lúc rảnh rỗi để giúp đỡ mà thôi, còn bản thân ông gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

"Ông nội, ông nói thật sao?" Stella kinh ngạc hỏi."Ông thật sự muốn đến Viện Nghiên cứu Ma thuật làm việc?"

"Ừm." Đại Pháp sư Camillo vẻ mặt nghiêm túc gật đầu. Không có chút nào giống đang nói đùa, hướng về phía Hứa Dịch: "Này, nhóc con, ngươi hoan nghênh ta đến không?"

"A? Hoan nghênh... Đương nhiên là hoan nghênh rồi!" Nhìn ra Đại Pháp sư Camillo có thái độ nghiêm túc, Hứa Dịch vừa mừng vừa sợ, liên tục gật đầu."Đại Pháp sư ngài nếu như bằng lòng gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật của chúng tôi, đó là vinh hạnh của tôi, cũng là vinh hạnh của Thương hội Tân Phi! Bất quá Đại Pháp sư, tôi vẫn không hiểu, tại sao ngài lại đột nhiên làm như vậy? Chẳng lẽ nói việc ngài đột nhiên đóng cửa Tháp Pháp sư là vì quyết định này?"

Stella không chớp mắt nhìn Đại Pháp sư Camillo, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Thấy hai người đều là vẻ mặt khó hiểu như vậy, Đại Pháp sư Camillo biết rõ nếu mình không giải thích rõ ràng, e rằng hai người này cả ngày hôm nay sẽ không buông tha cho mình, bèn chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, ra hiệu ngồi xuống rồi nói.

"Phải bắt đầu từ đâu đây..." Sau khi ba người lần lượt ngồi xuống, Đại Pháp sư Camillo trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi Stella: "Stella, cháu đã bao lâu rồi chưa về nhà?"

"Về nhà?" Stella ngẩn người, suy nghĩ một chút, đáp: "Lần trước về nhà hình như là ba tháng... Ôi không, sắp bốn tháng rồi chưa về. Sao vậy ạ? Ông nội, sao ông đột nhiên lại nhắc đến chuyện về nhà? Là muốn cháu cùng ông về đó một chuyến sao? Vậy thì tốt quá, dù sao cũng ở ngay ngoại thành, cũng không xa, muốn đi lúc nào cũng được mà."

"Ta không phải có ý đó." Đại Pháp sư Camillo lắc đầu."Ta hỏi

cháu, lần trước cháu về đó, có phát hiện ra nhà có gì thay đổi không?"

"Sự thay đổi của nhà?" Stella nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ một hồi, có chút khó hiểu đáp: "Không có gì thay đổi a... À! Thật sự muốn nói đến thay đổi, thì con trai của nhị cô đã sinh được một đứa con trai, việc này có tính không?"

"Tuy rằng cũng tính... Nhưng mà không phải là chuyện ta muốn nói." Đại Pháp sư Camillo chậm chậm lắc đầu."Nếu như bây giờ cháu quay về đó một chuyến, sẽ phát hiện, nhà đã hoàn toàn khác so với trước kia rồi."

"Hoàn toàn khác? Không đến mức khoa trương như vậy chứ?" Stella có chút kỳ quái."Làng Mirdan từ nhỏ cháu đã sống ở đó, vẫn luôn như vậy, không hề có chút thay đổi nào."

"Đó là bởi vì hiện tại cháu không có về xem, cũng không có nghiêm túc tìm hiểu." Đại Pháp sư Camillo quay đầu nhìn Hứa Dịch."Trên thực tế, hiện tại Làng Mirdan đã thay đổi rất nhiều, mà sở dĩ sẽ xuất hiện những thay đổi này, kỳ thật là bởi vì tên nhóc này."

"Bởi vì Hứa Dịch?" Stella nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch nhíu mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

"Tôi nhớ ra rồi, Làng Mirdan đúng không? Cái tên này tôi có ấn tượng, nếu tôi nhớ không lầm, nó hẳn là nằm trong danh sách những công trình đầu tiên của kế hoạch cải tạo vùng ngoại ô Thành phố Bontar. Ừm... Lần trước Hội trưởng Cruz hình như còn thảo luận với tôi, Làng Mirdan này hình như... hình như là đang tiến hành giải tỏa trắng."

"Giải tỏa trắng?" Stella ngẩn người, nhịn không được trừng

mắt nhìn Hứa Dịch."Chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không nói với ta một tiếng!"

Hứa Dịch cười khổ, dang hai tay ra: "Ngươi chỉ nói ngươi và Đại Pháp sư là người Thành phố Bontar, nhưng không phải là cư dân trong thành, sao ta biết được Làng Mirdan chính là nhà của các ngươi?"

Stella ngẫm nghĩ một lúc, phát hiện mình thật sự chưa từng nói với Hứa Dịch chuyện này, lúc này mới nguôi giận, mỉm cười: "Được rồi, là lỗi của ta. Bất quá Hứa Dịch, Làng Mirdan là nhà của ta, ngươi phải nói với Hội trưởng Cruz khi giải tỏa đối xử với bọn họ tốt một chút, không thể đối xử tệ với bọn họ."

"Sao có thể đối xử tệ với bọn họ được? Phương án giải tỏa mà ta và Cruz đã thương lượng, thế nhưng là đã suy nghĩ chu đáo đến vấn đề an cư lạc nghiệp của dân làng sau khi bị giải tỏa, chỉ có thể để cho cuộc sống của bọn họ sau này tốt hơn. Không tin ngươi hỏi Đại Pháp sư." Hứa Dịch kêu oan.

Chương 451: Theo đuổi hiệu quả quảng cáo (2/2)

"Ừm, điểm này ta có thể làm chứng." Đại Pháp sư Camillo gật đầu."Hiện tại, dân làng đều đang mong chờ được giải tỏa."

"Tại sao?" Stella có chút kỳ quái."Làng Mirdan là nơi mọi người đã sinh sống lâu như vậy, tại sao mọi người lại bằng lòng rời đi? Chẳng lẽ bọn họ một chút cũng không lưu luyến sao?"

Đại Pháp sư Camillo liếc Stella một cái: "Chuyển đi có lợi ích lớn hơn, tại sao phải lưu luyến? Theo như giao kèo mà Phủ Thành chủ phái Quan Chấp chính đến ký kết với bọn họ, Thương hội Amli sẽ chọn một nơi khác xây dựng cho bọn họ một loạt... Cái gì nhà đó nhỉ?"

"Nhà tái định cư." Hứa Dịch vội vàng nhắc nhở.

"Đúng, nhà tái định cư. Loại nhà này ta đã từng xem qua. Không chỉ đẹp, mà còn sử dụng loại gạch đá rất tốt, hơn nữa Thương hội Amli còn sử dụng công nghệ mới... À, gọi là gì nhỉ... À, bê tông cốt thép, rất chắc chắn. Tốt hơn nhiều so với những ngôi nhà gỗ và nhà đá ọp ẹp trong làng. Ngươi nói xem, đổi cho ngươi, ngươi có đổi không?"

"Thật sự tốt như vậy sao?" Stella có chút không dám tin nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch gật đầu: "Chính là tốt như vậy. Ngoài việc sắp xếp chỗ ở mới cho bọn họ, Thương hội Tân Phi và Thương hội Amli của chúng tôi cũng cam kết sẽ ưu tiên tuyển dụng những dân làng bị giải tỏa vào làm việc trong hai Thương hội của chúng tôi. Với

mức lương mà hai Thương hội chúng tôi hiện đang trả cho công nhân, ta nghĩ rằng đây là điều mà rất nhiều dân làng sẽ cho là chuyện tốt."

"Ừm, vậy thì đúng là chuyện tốt rồi." Stella lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười, hỏi Đại Pháp sư Camillo: "Ông nội, đây chính là thay đổi mà ông nói sao? Nhưng mà cháu vẫn không hiểu, chuyện này có liên quan gì đến việc ông quyết định đóng cửa Tháp Pháp sư, còn muốn gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật?"

"Đương nhiên là có liên quan rồi." Đại Pháp sư Camillo thở dài, trên mặt có chút cảm khái, lại có chút hoài niệm."Trước kia mỗi khi ta về làng, người thân và dân làng trong làng tuy rằng rất tôn kính ta, nhưng ta biết, bọn họ phần lớn là sợ hãi, sợ hãi thân phận Đại Pháp sư của ta. Thế nhưng mấy ngày trước ta về, lại phát hiện dân làng tuy rằng vẫn rất tôn kính ta, nhưng lại khác với trước kia, trong sự tôn kính lại toát lên vẻ thân thiết. Hơn nữa lúc nói chuyện với ta, bọn họ luôn nhắc đến việc ta có một đứa cháu gái tốt."

"Liên quan gì đến cháu?" Stella ngạc nhiên.

"Bởi vì cháu có một người bạn trai ưu tú, tên là Hứa Dịch, mà Hứa Dịch lại là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi." Đại Pháp sư Camillo nói. Hứa Dịch ngượng ngùng đưa tay lên xoa xoa mũi: "Đại Pháp sư, ngài không cần phải khen ngợi tôi như vậy đâu, tôi sẽ ngại đấy."

"Không cần phải ngại, bởi vì so với những gì dân làng khen ngợi cậu, thì chút khen ngợi này của tôi căn bản chẳng là gì cả. Trong mắt bọn họ, cậu quả thực đã trở thành vị cứu tinh của bọn họ rồi."

Đại Pháp sư Camillo dừng một chút, dường như đang nhớ lại những gì mình đã chứng kiến ở Làng Mirdan.

"Bởi vì sự xuất hiện của Thương hội Tân Phi, hiện tại ở trong

và cả ngoài Thành phố Bontar có nhiều cơ hội việc làm hơn trước rất nhiều. Trước kia, dân làng chỉ có thể ngày ngày làm việc trên ruộng đồng, không chỉ vất vả mà thu nhập còn chẳng được bao nhiêu. Còn hiện tại, bọn họ không chỉ có Cỗ máy Ma thuật Canh tác khiến cho việc trồng trọt trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mà còn có thể dành thời gian để làm những công việc khác. Hiện tại, cuộc sống của mỗi gia đình trong làng đều tốt hơn trước rất nhiều. Thậm chí lúc tôi về, còn thấy nhà nhà đều có thịt để ăn. Có thể nói, tất cả những điều này đều là công lao của cậu đấy, Hứa Dịch."

Hứa Dịch lúc này là thật sự có chút ngại ngùng, cười gượng hai tiếng: "Đại Pháp sư, ngài thật sự là đang khen tôi quá rồi, tôi chỉ làm những gì mình muốn làm thôi, còn kết quả sau đó, cũng chỉ là thuận theo tự nhiên, tôi cũng không nghĩ nhiều đến vậy."

"Nhưng cuộc sống của dân làng được cải thiện là bởi vì những việc cậu đã làm, đây cũng là sự thật không phải sao?" Đại Pháp sư Camillo nghiêm mặt nói."Không chỉ riêng Làng Mirdan, tôi còn đến vài ngôi làng xung quanh xem qua, cuộc sống của mọi người đều được cải thiện. Hiện tại chỉ cần không phải là người quá lười biếng, thì ai cũng có thể sống một cuộc sống tốt đẹp hơn trước kia rất nhiều. Sự thay đổi này, có thể nói là quá lớn."

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Đúng vậy, Đại Pháp sư, đây chính là thứ mà tôi gọi là sức mạnh của công nghiệp. Phát triển công nghiệp, có thể nâng cao năng suất lao động lên rất nhiều, như vậy sẽ tự nhiên mà nâng cao chất lượng cuộc sống của người dân. Những điều này, đều là kết quả tất yếu, không có gì là kỳ lạ."

Đại Pháp sư Camillo khẽ thở dài: "Trước kia tôi không hiểu những lời này của cậu, nhưng lần này trở về làng chứng kiến tận mắt, tôi không thể không thừa nhận, những gì cậu nói trước kia đều rất đúng. Pháp sư chúng ta ngày ngày vùi đầu vào nghiên cứu Ma pháp, nhưng Ma pháp nghiên cứu ra lại chỉ có sức mạnh hủy

diệt, không thể giúp ích gì cho cuộc sống của người dân. Còn cậu lại dùng Ma pháp để nghiên cứu Ma pháp công nghiệp, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy đã thay đổi cuộc sống của rất nhiều người ở trong và ngoài Thành phố Bontar. So sánh với cậu, tôi - một Đại Pháp sư như thế này thật sự là quá vô dụng."

"Cũng không thể nói như vậy." Hứa Dịch vội vàng an ủi."Đại Pháp sư, hiện tại rất nhiều Máy móc Ma thuật mà Thương hội chúng tôi đang nghiên cứu phát triển đều có liên quan đến ngài, ngài làm sao có thể nói bản thân vô dụng được?"

"Nếu tôi chuyên tâm nghiên cứu, thì thành quả thu được sẽ chỉ càng nhiều hơn." Đại Pháp sư Camillo nghiêm túc nói."Cho nên sau khi từ Làng Mirdan trở về, tôi đã suy nghĩ kỹ càng trong hai ngày, quyết định từ nay về sau, tôi muốn dồn toàn lực nghiên cứu Pháp trận liên quan đến Máy móc Ma thuật. Hứa Dịch, cậu nói đúng, Pháp sư không phải chỉ là cỗ máy giết chóc, mà còn có thể cải thiện cuộc sống cho người dân."

"Nhưng mà ông nội, ông cũng không cần phải đóng cửa Tháp Pháp sư, rồi gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật chứ?" Stella nhịn không được lên tiếng."Cho dù giữ nguyên như cũ, ông vẫn có thể dồn toàn lực nghiên cứu Máy móc Ma thuật mà?"

Đại Pháp sư Camillo cười lớn, nhìn Hứa Dịch với ánh mắt đầy ẩn ý.

"Stella, cháu không hiểu ý của ta, ta nghĩ tên nhóc này nhất định sẽ hiểu."

Hứa Dịch nhìn Stella đang hướng về phía mình với ánh mắt nghi hoặc và không phục, khẽ mỉm cười nói: "Đúng vậy, tôi đương nhiên là hiểu. Thật ra Stella em cũng nên hiểu, bởi vì lựa chọn của Đại Pháp sư, nói một cách đơn giản chính là vì muốn theo đuổi hiệu quả quảng cáo."

Chương 452: Nỗi lo xa xỉ (1/2)

Nói Đại Pháp sư Camillo chỉ đơn thuần là theo đuổi hiệu quả quảng cáo thì thật sự là quá đơn giản.

Khi Hứa Dịch tuyên bố trong buổi họp báo do Thương hội Tân Phi tổ chức rằng, Đại Pháp sư Camillo sẽ gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi, trở thành Nghiên cứu viên Đặc cấp của Viện Nghiên cứu Ma thuật Thương hội Tân Phi, tất cả các phóng viên của các tờ báo có mặt tại hiện trường đều kinh ngạc nhảy dựng lên khỏi ghế.

Và khi những tờ báo này nhanh chóng truyền bá tin tức này, phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người khi nhìn thấy tin tức này là không tin.

Đại Pháp sư là nhân vật như thế nào, làm sao có thể làm việc cho một Thương hội được.

Nhất định là đang nói đùa!

Tuy nhiên, khi tin tức này được xác nhận thêm, tất cả mọi người đều kinh ngạc không nói nên lời.

Đại Pháp sư là khái niệm gì?

Ở Lục địa Saines này, nơi mà đã rất nhiều năm rồi không xuất hiện Đại Ma đạo sư, đây chính là sự tồn tại siêu việt trong giới Pháp sư, chỉ đứng sau Ma đạo sư!

Ngay cả ở hai siêu đế quốc là Đế quốc Kendra và Đế quốc Malo, Đại Pháp sư cũng là nhân vật cao cao tại thượng, được mọi người tôn kính và kính trọng.

Ở một quốc gia nhỏ như Vương quốc Lanpari, vì không có Ma đạo sư tồn tại, nên năm Đại Pháp sư duy nhất gần như đại diện cho tất cả Pháp sư của Vương quốc Lanpari.

Hoàn toàn có thể nói, bất kỳ Đại Pháp sư nào ở Vương quốc Lanpari đều là sự tồn tại cực kỳ quan trọng, thậm chí nhiều người còn cho rằng Đại Pháp sư có thể ngang hàng với Quốc vương Bệ hạ.

Vì vậy, tin tức Đại Pháp sư Camillo tuyên bố gia nhập Thương hội Tân Phi vừa được lan truyền đã ngay lập tức gây ra một trận động đất ở Vương quốc Lanpari.

Không chỉ tất cả Pháp sư trong Vương quốc đều đang chú ý đến sự kiện này, mà tất cả mọi người trong Vương quốc biết được tin tức này cũng đều không khỏi dời sự chú ý sang sự kiện này.

Và trong sự kiện này, nhân vật chính còn lại - Thương hội Tân Phi, tự nhiên cũng nhận được sự chú ý của tất cả mọi người.

Mặc dù Thương hội Tân Phi đã có được một số danh tiếng nhất định ở Vương quốc Lanpari nhờ những cỗ Máy móc Ma thuật mới lạ, nhưng trước đó, không nhiều người thực sự hiểu về Thương hội Tân Phi.

Bởi vì hầu hết thường dân, ngay cả khi trong nhà mua Cỗ máy Ma thuật hiệu Tân Phi, họ cũng sẽ không quan tâm đến việc Thương hội sản xuất ra Cỗ máy Ma thuật này tên là gì.

Và bây giờ, một chuyện như vậy đã xảy ra, cái tên Thương hội Tân Phi ngay lập tức được lan truyền đến mọi ngóc ngách của Vương quốc Lanpari.

Hãy nghĩ xem. Ngay cả một Đại Pháp sư cũng bằng lòng hạ mình đến làm việc cho Thương hội Tân Phi này, vậy thì Thương hội này chắc chắn phải rất phi thường!

Nếu thực sự tính toán theo hiệu quả quảng cáo, thì lợi ích trực quan nhất mà Thương hội Tân Phi nhận được nhờ tin tức Đại Pháp sư Camillo gia nhập Thương hội Tân Phi, chính là trong vòng chưa đầy nửa tháng sau khi tin tức được lan truyền, Thương hội Tân Phi đã bất ngờ nhận được vô số đơn đặt hàng cho tất cả các loại Máy móc Ma thuật.

Ở một số loại Máy móc Ma thuật Gia dụng có phạm vi ứng dụng tương đối rộng, tổng lượng đơn đặt hàng nhận được trong khoảng thời gian ngắn này thậm chí còn vượt tổng doanh số của ba tháng trước đó!

Thậm chí, hai sản phẩm Quạt Ma lực và Tủ lạnh Ma thuật, vốn đã qua mùa, cũng bất ngờ nhận được lượng đơn đặt hàng khổng lồ.

Có thể nói, chỉ riêng vì quyết định của Đại Pháp sư Camillo, Thương hội Tân Phi đã thu được lợi nhuận kinh người lên tới hơn một triệu đồng vàng trong thời gian ngắn!

Nói về hiệu quả quảng cáo, còn có quảng cáo nào có thể có hiệu quả khủng khiếp như vậy?

Tất nhiên, với năng lực sản xuất hiện tại của các xưởng của Thương hội Tân Phi, sẽ mất một thời gian để tiêu hóa hết số đơn hàng này. Vì vậy, nói một cách nghiêm túc, không thể nói rằng Thương hội Tân Phi đã thu được lợi nhuận khổng lồ như vậy trong thời gian ngắn như vậy.

Nhưng, do sự việc này, Thương hội Tân Phi đã bất ngờ lan rộng danh tiếng ra toàn bộ Vương quốc Lanpari.

Người đến đặt hàng tại Thương hội Tân Phi, thậm chí còn có cả Thương nhân đến từ Thành Phoenix, nằm ở phía Đông Bắc của Vương quốc, gần như tạo thành một đường chéo với Thành phố Bontar, cách đó hơn bảy trăm km!

Tất nhiên, lợi ích mà Thương hội Tân Phi nhận được không chỉ như vậy. Ngoài những lợi ích trực quan nhất này, quyết định đột ngột của Đại Pháp sư Camillo đã khơi dậy sự tò mò của tất cả các Pháp sư trong toàn Vương quốc Lanpari, thậm chí là toàn bộ Lục địa Saines.

Thương hội Tân Phi này rốt cuộc có sức hấp dẫn gì? Mà có thể khiến một vị Đại Pháp sư như ngài ấy lựa chọn chấp nhận bị thuê làm việc?

Trước đây, việc Đại Pháp sư Camillo được Hứa Dịch mời làm Cố vấn Pháp thuật đặc biệt của Thương hội Tân Phi không phải là chuyện gì quá đặc biệt. Rất nhiều Thương hội đều hy vọng có thể ban cho các vị Đại Pháp sư một danh hiệu hư danh như vậy, sau đó dựa vào danh hiệu hư danh này để tài trợ cho các vị Đại Pháp sư đủ thứ, với hy vọng có thể nhận được sự hỗ trợ của các vị Đại Pháp sư khi cần thiết.

Mặc dù danh hiệu hư danh mà Thương hội Tân Phi đặt cho Đại Pháp sư Camillo có hơi kỳ lạ, nhưng cũng được coi là nằm trong phạm vi hợp lý.

Nhưng điều này hoàn toàn khác với việc Đại Pháp sư Camillo thực sự gia nhập Thương hội Tân Phi, bởi vì làm như vậy đồng nghĩa với việc Đại Pháp sư Camillo và Thương hội Tân Phi có hợp đồng lao động chính thức. Từ đó trở đi, ông sẽ trở thành nhân viên chính thức của Thương hội Tân Phi!

Mặc dù không nên có Thương hội nào kiêu ngạo đến mức thực sự coi một vị Đại Pháp sư như thuộc hạ của mình mà tùy ý sai khiến, nhưng đối với một vị Đại Pháp sư cao quý, điều này vẫn như một hành động hạ thấp thân phận.

Cần biết, ngay cả Quốc vương Bệ hạ của Vương quốc Lanpari muốn nhờ Đại Pháp sư hỗ trợ, cũng phải khách sáo, thể hiện thái độ cực kỳ tôn kính với Đại Pháp sư, huống chi là một Thương hội

nho nhỏ?

Chương 453: Nỗi lo xa xỉ (2/2)

Sau khi tin tức được lan truyền, các Pháp sư từ Vương quốc Lanpari, và thậm chí cả các quốc gia khác trên Lục địa Saines, đã đổ xô đến Thành phố Bontar nhỏ bé, đổ xô đến Thương hội Tân Phi.

Tất cả mọi người đều muốn xem Thương hội Tân Phi này rốt cuộc có ma lực gì mà có thể khiến Đại Pháp sư Camillo đưa ra quyết định như vậy.

Và trong số đó, một tỷ lệ đáng kể các Pháp sư thực sự có cùng một suy nghĩ.

"Ngay cả một Đại Pháp sư cũng bằng lòng gia nhập Thương hội Tân Phi này, vậy thì chắc chắn nó cũng rất hấp dẫn đối với tôi."

Vì vậy, trong hơn nửa tháng sau buổi họp báo, Thương hội Tân Phi đã tiếp đón vô số Pháp sư.

Sau khi tìm hiểu rõ ràng về chế độ đãi ngộ và điều kiện mà Thương hội Tân Phi đưa ra, rất nhiều Pháp sư ngay lập tức động lòng, bày tỏ mong muốn được gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi.

Ngay cả những Pháp sư cấp một hoặc cấp hai có thực lực không mạnh, không đủ tư cách gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật, sau khi biết được rằng các xưởng của Thương hội Tân Phi cũng tuyển dụng Pháp sư để hoàn thành việc bố trí Pháp trận trên Máy móc Ma thuật, cũng lần lượt bày tỏ mong muốn được gia nhập các xưởng của Thương hội Tân Phi.

Có những Pháp sư cấp thấp đã gia nhập các xưởng của Thương hội Tân Phi trước đó tự mình nói ra, những Pháp sư này đều biết rằng, ngay cả khi làm một số công việc đơn giản trong các xưởng của Thương hội Tân Phi, họ cũng có thể kiếm được gần hoặc thậm chí hơn ba mươi đồng vàng một tháng.

Và mức thu nhập này là điều mà rất nhiều Pháp sư cấp thấp nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Gần như chỉ trong nháy mắt, vấn đề khan hiếm nguồn lực Pháp sư mà Hứa Dịch từng lo lắng đã được giải quyết, thậm chí còn có chút dư thừa.

Số lượng Pháp sư đổ xô đến Thành phố Bontar để tìm hiểu về Thương hội Tân Phi quá nhiều, với quy mô sản xuất hiện tại của Thương hội Tân Phi, căn bản không thể tiếp nhận nhiều Pháp sư như vậy. Khiến Hứa Dịch thậm chí sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cũng phải từ chối yêu cầu gia nhập Thương hội Tân Phi của một số Pháp sư.

Đối với Hứa Dịch, người trước đây luôn lo lắng không biết tìm đâu ra Pháp sư để làm việc cho Thương hội Tân Phi, thì đây quả là một hành động vô cùng xa xỉ.

Nhưng Hứa Dịch không từ chối thì thôi, vì sự từ chối của anh, ngược lại càng khiến rất nhiều Pháp sư mới chỉ biết sơ qua về Thương hội Tân Phi càng thêm tin rằng, Thương hội Tân Phi chắc chắn phải có điểm gì đó rất đặc biệt, mới có thể tự tin từ chối đơn xin gia nhập của họ, từ đó, nhiệt tình của họ lại càng tăng cao.

Đối với tình huống này, Hứa Dịch rất băn khoăn, bởi vì anh rất muốn nhận hết tất cả Pháp sư, coi như là đào tạo dự bị cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng với quy mô sản xuất hiện tại của Thương hội Tân Phi, căn bản không cần một đội ngũ Pháp sư hùng hậu như vậy, nuôi

sống những Pháp sư này là một gánh nặng rất lớn.

Hơn nữa, trên thực tế, đối với Hứa Dịch, điều quan trọng hơn ở các Pháp sư đảm nhiệm vị trí Nghiên cứu viên trong Viện Nghiên cứu Ma thuật là chất lượng, chứ không phải số lượng.

Mặc dù số lượng Pháp sư đến xin gia nhập Thương hội Tân Phi rất đông, nhưng người có cấp bậc cao nhất trong số đó cũng chỉ là một Pháp sư cấp bảy, thực lực chỉ nhỉnh hơn Hứa Dịch một chút. Những Pháp sư còn lại, phần lớn là Pháp sư cấp thấp từ cấp ba trở xuống, chỉ có một phần nhỏ là Pháp sư cấp bốn trở lên, đủ điều kiện gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật.

So với việc chiêu mộ một trăm Pháp sư cấp bốn hay cấp năm, Hứa Dịch thà chiêu mộ thêm một Đại Pháp sư có thể sánh ngang với Đại Pháp sư Camillo.

Tất nhiên, đây rõ ràng là một ảo tưởng viển vông.

Sở dĩ Đại Pháp sư Camillo lựa chọn gia nhập Thương hội Tân Phi, ngoài việc ông ấy trở về Làng Mirdan, chứng kiến cuộc sống của dân làng thay đổi và bị lay động, còn có một phần lớn lý do là vì Stella và Hứa Dịch.

Nếu không, với thân phận Đại Pháp sư của mình, ông ấy muốn gia nhập Thương hội nào cũng chỉ là chuyện một câu nói, đảm bảo tất cả các Thương hội đều xếp hàng chờ ông ấy chọn.

Vì vậy, Hứa Dịch từ bỏ ảo tưởng này, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ giải quyết vấn đề.

Những Pháp sư này đường xa lặn lội đến Thành phố Bontar nhỏ bé này, nếu không nhân cơ hội giữ họ lại thì thật quá đáng tiếc.

Vì vậy, Hứa Dịch lần đầu tiên với tư cách là Hội trưởng Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật Bontar, đã triệu tập một cuộc

họp của Hiệp hội, kêu gọi các Thương hội khác trong Hiệp hội nhân cơ hội này chiêu mộ những Pháp sư này vào Thương hội của mình.

Mười mấy Thương hội cũng đang sản xuất Máy móc Ma thuật trong Hiệp hội cũng đã đau đầu vì thiếu hụt nguồn lực Pháp sư, không cần Hứa Dịch nói, họ cũng đã sớm muốn chiêu mộ những Pháp sư này vào dưới trướng của mình.

Trước đó, họ cho rằng những Pháp sư này đều nhắm vào Thương hội Tân Phi nên không tiện ra tay.

Bây giờ Hứa Dịch đã lên tiếng, những Thương hội này nào còn khách khí nữa.

Chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, các Pháp sư đến Thành phố Bontar, miễn là có hứng thú với việc gia nhập Thương hội nghiên cứu Máy móc Ma thuật, đều bị các Thương hội lớn nhỏ tiếp nhận hết sạch.

Cuối cùng, theo thống kê của Phủ Thành chủ, trong làn sóng do sự kiện Đại Pháp sư Camillo gia nhập Thương hội Tân Phi gây ra, Thành phố Bontar đã có thêm hơn ba nghìn Pháp sư!

Tất nhiên, không phải tất cả đều là tin tốt.

Ví dụ như Công chúa Cervini Điện hạ đột nhiên đến Thành phố Bontar một lần nữa, câu đầu tiên khi gặp Hứa Dịch đã khiến anh giật mình.

"Hứa Dịch, anh chiêu mộ nhiều Pháp sư như vậy, chẳng lẽ là muốn lợi dụng bọn họ để tạo phản sao?"

Chương 454: Giao dịch với Bộ Quân sự

Cervini mỉm cười, ánh mắt nghiêm túc khiến người khác khó lòng phân biệt được cô đang nói đùa hay thật.

Hứa Dịch vội vàng cười nói: "Vương nữ Điện hạ, người thật biết nói đùa. Tôi là một công dân tuân thủ pháp luật, trung thành và tận tụy, sao có thể có ý định tạo phản chứ? Hơn nữa, Thương hội chúng tôi lần này chỉ mới tuyển dụng chưa đến ba trăm Pháp sư, lấy đâu ra năng lực tạo phản?"

"Ba trăm Pháp sư mà ngươi còn chê ít sao?" Cervini liếc nhẹ Hứa Dịch một cái."Ngươi nên biết, ngay cả trong Quân đội Hoàng gia, số lượng Pháp sư trong một quân đoàn gộp lại cũng chỉ khoảng năm trăm người. Hơn nữa, đừng quên, trong Thương hội Tân Phi của các ngươi còn có một Đại Pháp sư!"

"Vương nữ Điện hạ, người không thể oan uổng cho tôi như vậy được." Hứa Dịch vội vàng kêu oan."Thương hội chúng tôi tuyển dụng nhiều Pháp sư như vậy hoàn toàn là do nhu cầu công việc, không hề liên quan gì đến việc tạo phản. Ngay cả Đại Pháp sư Camillo cũng chỉ là đến Thương hội để nghiên cứu Máy móc Ma thuật, chẳng lẽ người cho rằng tôi dám chỉ huy ông ấy tạo phản sao?"

"Ta không nói là ngươi dám." Cervini lắc đầu, sau đó khẽ thở dài."Nhưng có người lại cho là ngươi dám. Ngươi có biết, vì chuyện này, đã có người đến trước mặt Quốc vương nói rằng Thương hội Tân Phi của ngươi không chỉ tuyển dụng nhiều Pháp sư như vậy, mà còn tuyển mộ rất nhiều người ngoại tộc, nhất định

là có ý đồ bất chính, yêu cầu Quốc vương nên cảnh giác với Thương hội Tân Phi, thậm chí là trực tiếp giám sát."

Hứa Dịch khựng lại, cau mày: "Người này thật quá đáng! Thương hội Tân Phi chúng tôi làm ăn chân chính, tuyển dụng những người ngoại tộc kia cũng chỉ là bởi vì năng lực đặc biệt của họ, sao lại có thể nói là có ý đồ bất chính? Tôi nghĩ Quốc vương Bệ hạ chắc chắn sẽ không tin những lời lẽ vô căn cứ này."

"Quốc vương tất nhiên sẽ không nghe những lời này. Nhưng điều này cho thấy, danh tiếng của Thương hội Tân Phi ngày càng vang xa, đã có người chú ý đến các ngươi, và muốn nhắm vào các ngươi. Ta hy vọng sau này ngươi có thể cẩn thận hơn, đừng để lại quá nhiều sơ hở. Ví dụ như... lần này xưởng của các ngươi lại tuyển dụng ba trăm Tộc Elf, nhưng ngươi lại chưa từng nộp đơn xin giấy phép lao động của họ lên Hội đồng Vương quốc, chuyện này nói ra có thể coi là bằng chứng cho việc ngươi có ý đồ bất chính đấy."

Hứa Dịch vỗ trán, cười gượng: "Gần đây bận tối mắt tối mũi, tôi nhất thời quên mất. Vậy được rồi, hai ngày nữa tôi sẽ thống kê danh sách, sau đó sẽ đi xin giấy phép lao động cho họ, đảm bảo sẽ không để Vương nữ Điện hạ phải lo lắng cho chúng tôi nữa."

"Không lo lắng mới lạ." Cervini khẽ thở dài, lắc đầu, từ trong túi xách nhỏ lấy ra một tập tài liệu đưa cho Hứa Dịch."Ta đã giúp ngươi nộp đơn lên rồi, ngươi chỉ cần điền danh sách vào, ta sẽ bổ sung tên của họ vào sau."

Hứa Dịch nhận lấy đơn xin, nhìn lướt qua, phát hiện tất cả các thủ tục đều đã đầy đủ, chỉ còn thiếu danh sách.

Hứa Dịch không khỏi khâm phục : "Vương nữ Điện hạ, người đối xử với tôi thật sự quá tốt, tôi thật sự không biết phải cảm ơn người thế nào cho phải."

"Không cần phải cảm ơn, chỉ cần ngươi và Thương hội Tân Phi tiếp tục làm tốt những việc đang làm ở Thành phố Bontar là được." Cervini mỉm cười."Ta nghe nói, lý do Đại Pháp sư Camillo gia nhập Thương hội Tân Phi là vì ông ấy phát hiện ra những việc Thương hội Tân Phi đang làm có thể cải thiện cuộc sống của người dân Thành phố Bontar. Đối với ta cũng vậy, chỉ cần ngươi và Thương hội Tân Phi tiếp tục như vậy, ta sẽ luôn ủng hộ ngươi."

Hứa Dịch nhún vai: "Ai cũng có thể nhìn ra những việc tôi và Thương hội Tân Phi làm đều có lợi cho mọi người, vậy tại sao lại có người ác ý vu khống chúng tôi?"

"Bởi vì lợi ích này không liên quan đến họ, và bởi vì lập trường của họ khác với ngươi."

Cervini đáp lại một cách mơ hồ, không giải thích thêm. Cô ra hiệu cho Hứa Dịch, dẫn anh đến một căn phòng kín đáo khác trong Phủ Thành chủ, nơi họ đang gặp mặt.

Trong phòng có hai người đang ngồi, thấy Cervini bước vào, lập tức đứng dậy, đồng loạt hành lễ với cô.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua hai người, nhận thấy người gầy hơn trong số họ toát ra vẻ gai góc, rắn rỏi của một quân nhân, đứng thẳng người, mắt nhìn thẳng, không liếc ngang liếc dọc.

Còn người đàn ông trung niên còn lại có thân hình vạm vỡ, nở nụ cười hiền hậu, trông rất dễ gần, giống như một thương nhân bình thường.

"Để tôi giới thiệu, đây là Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi." Cervini chỉ Hứa Dịch, giới thiệu với hai người.

"Hội trưởng Hứa, hân hạnh được biết, hôm nay mới được gặp mặt, thật sự là vinh hạnh." Người đàn ông trung niên có nụ cười giống như thương nhân kia lập tức đưa hai tay ra nắm chặt tay

Hứa Dịch, vẻ mặt niềm nở."Để tôi tự giới thiệu, tôi là Thiếu tá McConnely, Cục Hậu cần Bộ Chiến tranh, nhiệm vụ chính là lo liệu hậu cần cho các quân nhân của Vương quốc, nói đơn giản là giúp anh em mua quần áo, đồ ăn thức uống, ... Đại khái là vậy."

Hứa Dịch đưa tay còn lại ra, siết chặt tay Thiếu tá McConnely, cũng nở nụ cười nhiệt tình.

"Nói như vậy, chúng ta đều giống nhau. Tôi là Hội trưởng, cũng chỉ là phụ trách lo liệu những việc vặt vãnh này cho nhân viên trong Thương hội mà thôi."

Thiếu tá McConnely cười lớn: "Vậy thì tốt quá, tôi và Hội trưởng Hứa nhất định sẽ có rất nhiều chuyện để nói."

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ vị Thiếu tá McConnely này nói chuyện thật khiêm tốn, nhưng trên thực tế, Cục Hậu cần Bộ Chiến tranh là nơi có nhiều lợi lộc nhất Bộ Chiến tranh. Vị Thiếu tá McConnely này có thể phụ trách mảng hậu cần, không bàn đến năng lực cá nhân, nhất định là có thế lực rất lớn phía sau.

Sau khi những suy nghĩ này lướt qua tâm trí, Hứa Dịch nhìn sang người còn lại.

Người này có vẻ ngoài khoảng bốn mươi tuổi, thấy Hứa Dịch nhìn mình, không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ khẽ gật đầu với Hứa Dịch, lạnh lùng nói: "Tôi là Sahas."

Có thể thấy, tính cách của Sahas hoàn toàn khác với Thiếu tá McConnely, Hứa Dịch cũng không nói thêm gì, chỉ mỉm cười gật đầu với anh ta: "Rất vui được gặp anh."

Thấy ba người đã làm quen sơ bộ, Cervini ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, sau đó đi thẳng vào vấn đề: "Hội trưởng Hứa, lần này tôi cùng Thiếu tá McConnely và Thiếu tá Sahas đến tìm anh, là muốn hỏi anh một số vấn đề liên quan đến Xưởng Vũ khí,

hy vọng anh hợp tác."

"Mời nói." Hứa Dịch gật đầu, nhìn Thiếu tá McConnely.

Từ thái độ của ba người, có thể thấy người chủ động đặt câu hỏi lần này chính là vị quan chức phụ trách Cục Hậu cần Bộ Chiến tranh này.

Quả nhiên, McConnely khẽ ho một tiếng, chỉnh đốn lại sắc mặt, thu lại nụ cười, hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, trước tiên, xin thông báo cho anh một tin tốt. Xưởng Vũ khí do Bộ Quân sự giám sát xây dựng đã được hoàn thành, hiện tại chỉ còn thiếu thiết bị Máy móc Ma thuật là có thể đưa vào sử dụng. Tôi muốn hỏi, những thiết bị Máy móc Ma thuật dùng để sản xuất vũ khí và áo giáp mà Thương hội Tân Phi đã đồng ý cung cấp, định khi nào thì giao hàng?"

"Thực ra, sau khi bàn bạc và quyết định thành lập Xưởng Vũ khí với Vương nữ Điện hạ lần trước, Thương hội chúng tôi đã âm thầm sản xuất các thiết bị Máy móc Ma thuật tương ứng. Hiện tại đã hoàn thành đủ thiết bị Máy móc Ma thuật cho hai dây chuyền sản xuất hoạt động đồng thời, có thể giao hàng bất cứ lúc nào." Hứa Dịch đáp.

McConnely và Sahas nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

"Vậy, Hội trưởng Hứa, theo thỏa thuận mà anh đã ký với Vương nữ Điện hạ, ngoài việc cung cấp thiết bị Máy móc Ma thuật, Thương hội Tân Phi còn phải cử kỹ thuật viên hỗ trợ, hướng dẫn Bộ Quân sự sử dụng các thiết bị Máy móc Ma thuật này. Vậy những kỹ thuật viên này, anh đã chuẩn bị xong chưa?" McConnely lại hỏi.

"Chuyện này cũng không thành vấn đề. Tôi đã chọn ra những kỹ thuật viên phù hợp trong số một trăm nô lệ của mình. Bởi vì

thân phận của họ, có thể đảm bảo họ sẽ không tiết lộ bí mật. Tuy nhiên, để thận trọng, tôi đề nghị chuyển nhượng những nô lệ này cho Vương nữ Điện hạ, do Vương nữ Điện hạ quản lý. Tôi tin rằng làm như vậy sẽ thuận tiện hơn cho Bộ Quân sự." Hứa Dịch nói.

Cervini, McConnely và Sahas đều ngạc nhiên.

McConnely không khỏi ho nhẹ một tiếng. Thực ra, lần trước Hứa Dịch đã nói với Cervini rằng các kỹ thuật viên sẽ được chọn từ những nô lệ của anh, và trong lần giao dịch này với Hứa Dịch, McConnely vốn định thay mặt Bộ Quân sự đưa ra yêu cầu này, nhưng không ngờ Hứa Dịch lại chủ động đề xuất.

"Hội trưởng Hứa, tôi phải nói rằng, anh thật sự rất sáng suốt." McConnely khen ngợi một câu, sau đó quay sang Cervini hỏi: "Vương nữ Điện hạ, người thấy thế nào?"

Cervini nhìn Hứa Dịch một lúc lâu, gật đầu: "Ừm, cứ làm theo lời Hội trưởng Hứa, những nô lệ này sẽ được chuyển sang tên tôi. Tuy nhiên, Hội trưởng Hứa, dựa vào những gì tôi biết về anh, anh chắc chắn sẽ không dễ dàng đưa tặng tôi những nô lệ này, phải không?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Vương nữ Điện hạ quả nhiên hiểu tôi rất rõ, đúng vậy, những nô lệ này không chỉ là tài sản cá nhân quý giá của tôi, mà còn là kỹ thuật viên quan trọng trong Thương hội của chúng tôi. Đột nhiên thiếu họ, cho dù là tôi hay Thương hội, đều là một tổn thất to lớn. Nếu Vương nữ Điện hạ và Bộ Quân sự không bồi thường thích đáng cho tôi, thì có chút không phải lẽ."

McConnely cười lớn: "Hội trưởng Hứa nói không sai, trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí, đã là Hội trưởng Hứa bỏ ra, thì có tư cách đưa ra điều kiện. Hội trưởng Hứa, xin hãy nói ra điều kiện của anh. Chỉ cần không quá đáng, hiện tại có Vương nữ Điện hạ ở đây, cô ấy tuyệt đối có thể thay mặt đáp ứng anh."

Cervini không nói gì, chỉ khẽ gật đầu bày tỏ sự đồng ý.

Hứa Dịch nhìn ba người có vẻ hơi căng thẳng, cười nói: "Yên tâm, tôi đương nhiên sẽ không đưa ra điều kiện quá đáng. Ừm... Điều kiện này rất đơn giản, sau này, tất cả các mỏ khoáng sản trong vùng đất mà Vương quốc kiểm soát ở Vương quốc Sack sẽ do Thương hội Tân Phi khai thác."

Ba người đồng loạt biến sắc.

Cervini gần như không cần suy nghĩ, buột miệng nói: "Điều này không thể nào!"

Chương 455: Khu tái định cư Orchid (1/2)

Cervini trong một năm nay đến Thành phố Bontar rất nhiều lần, nhưng trừ lần đầu tiên ra, những lần sau đều chỉ ở lại vài ngày rồi rời đi.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi cùng McConnely, Sahas và Hứa Dịch thương nghị trong ba ngày, Cervini đã cùng hai người rời khỏi Thành phố Bontar.

Lần thương nghị này trên thực tế cũng không có kết quả chính thức, bởi vì đối với điều kiện Hứa Dịch đưa ra, mặc dù Cervini sau đó không trực tiếp từ chối, nhưng cũng chưa từng đồng ý.

Thế nhưng Hứa Dịch lại tỏ ra rất hào phóng, mặc dù Cervini vẫn chưa đồng ý với điều kiện của anh, nhưng anh vẫn cam đoan với Cervini rằng, Thương hội Tân Phi sẽ thực hiện đúng theo thỏa thuận đã ký kết trước đó, giao đúng hạn cho Xưởng Vũ khí của Bộ Quân sự một loạt thiết bị Máy công cụ Ma thuật, đồng thời, một ngày trước khi Cervini và hai người kia rời đi, anh đã chuẩn bị xong khế ước của những nô lệ kia, và ký kết thỏa thuận chuyển nhượng với Cervini ngay tại chỗ.

Từ ngày ký kết thỏa thuận, những nô lệ sẽ đến Xưởng Vũ khí làm việc đã chính thức trở thành vật sở hữu tư nhân của Cervini.

Cách làm việc dứt khoát của Hứa Dịch khiến Cervini và McConnely đều có chút ngại ngùng.

Nếu như không phải điều kiện Hứa Dịch đưa ra bọn họ thật sự

không thể đồng ý, thì chỉ sợ Cervini và McConnely đã sớm không chút do dự ký kết thỏa thuận cuối cùng.

Trên thực tế, cho dù là Cervini hay McConnely, đều không biết, điều kiện Hứa Dịch đưa ra, căn bản là không trông cậy vào việc bọn họ sẽ đồng ý.

Dựa theo những gì Hứa Dịch biết, không chỉ tất cả các mỏ sắt trong Vương quốc Lanpari đều nằm dưới sự kiểm soát của Gia tộc Jose, mà theo như thỏa thuận ban đầu giữa vị Quốc vương đầu tiên của Vương quốc và Gia tộc Jose, cho dù là Vương quốc sau này có mở rộng lãnh thổ, thì những vùng đất chiếm được cũng sẽ được tính là lãnh thổ của Vương quốc, mỏ sắt trong đó vẫn được tính là một phần trong thỏa thuận.

Vì vậy, cho dù Cervini và McConnely có muốn đồng ý với điều kiện của Hứa Dịch, cũng không thể vượt qua ngọn núi lớn Gia tộc Jose.

Nhưng Hứa Dịch cố ý đưa ra loại điều kiện rõ ràng biết bọn họ không thể đồng ý này, nói trắng ra là chỉ là hét giá trên trời để mặc cả.

Lý do Cervini và McConnely không đồng ý với điều kiện của Hứa Dịch, là bởi vì điều kiện Hứa Dịch đưa ra bao gồm cả mỏ sắt, nhất định sẽ phải đối mặt với sự ngăn cản của Gia tộc Jose.

Nhưng điều kiện Hứa Dịch đưa ra là chỉ tất cả các mỏ khoáng sản, mà tất cả các mỏ khoáng sản, không chỉ bao gồm mỏ sắt, còn bao gồm các loại mỏ kim loại màu.

Mặc dù Gia tộc Jose kiểm soát mỏ sắt trong Vương quốc Lanpari, và dưới sự ngầm đồng ý của các đời Quốc vương, cũng kiểm soát gần như tất cả các mỏ đồng, nhưng những mỏ kim loại màu khác trên toàn bộ Lục địa Saines đều không được coi trọng. Đương nhiên cũng không được Gia tộc Jose để vào mắt.

Hứa Dịch muốn có được quyền khai thác, thậm chí là quyền chi phối mỏ kim loại màu, rõ ràng là không gặp phải quá nhiều trở ngại.

Tất nhiên, nếu như muốn khai thác ở trong Vương quốc Lanpari, dưới mí mắt của Gia tộc Jose, vậy hiển nhiên sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn, vì vậy, mặc dù trong tay Hứa Dịch đang nắm bản đồ phân bố mạch khoáng sản của năm người lùn đưa cho, nhưng mục tiêu đầu tiên mà anh nhắm đến lại là mạch khoáng sản kim loại màu trên Hoang mạc Blackrice.

Còn mục tiêu thứ hai, anh dứt khoát nhắm ra nước ngoài.

Trên thực tế, Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack ở biên giới phía Bắc vẫn luôn tranh chấp không ngừng, lãnh thổ do hai bên kiểm soát lúc tiến lúc lui, ngươi giành ta đoạt. Bao nhiêu năm qua, chưa từng có bên nào thật sự kiểm soát lâu dài được vùng nào, càng không cần phải nói đến việc biến lãnh thổ của đối phương thành lãnh thổ của mình.

Vì vậy, điều kiện mà Hứa Dịch đưa ra, sau khi Cervini và hai người kia suy nghĩ kỹ càng, phát hiện ra kỳ thật cũng chẳng khác gì nói suông.

Vì vậy, ba người bọn họ đối với đề nghị này của Hứa Dịch, ban đầu phản đối rất kịch liệt. Sau đó lại nói có thể tiếp tục thương nghị, nhưng cần phải quay về bàn bạc kỹ càng mới có thể quyết định.

Kết quả này nằm trong dự liệu của Hứa Dịch, cũng coi như là kết quả mà anh đã dự tính từ trước.

Mục đích của anh không phải là lần này có thể trực tiếp đạt được mục tiêu cuối cùng, mà là hi vọng thông qua điều kiện đưa ra lần này để cho Vương quốc có thể đưa Thương hội Tân Phi vào trong phạm vi xem xét, sau này nếu như gặp phải chuyện tương

tự, có thể cân nhắc đến Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi.

Vì vậy, lúc tiễn Cervini và hai người kia, ba người bọn họ vui vẻ ra mặt bởi vì Hứa Dịch đồng ý rất dứt khoát. Mà Hứa Dịch cũng không hề có chút nào thất vọng, nụ cười cũng rạng rỡ không kém.

Mắt nhìn theo đoàn xe của Cervini rời xa, Kennard, người cũng đến tiễn, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, ngài cảm thấy Vương nữ Điện hạ thế nào?"

Hứa Dịch hơi sững sờ: "Thế nào là thế nào?"

"Chính là nói... Cảm thấy Vương nữ Điện hạ là một... Ừm, là một người đáng để đi theo sao?" Kennard có chút ấp úng hỏi.

Hứa Dịch nhìn Kennard có chút mất tự nhiên, khẽ mỉm cười: "Đi theo hay không tôi không biết. Nhưng dựa theo những gì tôi biết về Vương nữ Điện hạ, cô ấy là người có chung lý tưởng với tôi. Chúng tôi đều hi vọng dựa vào sức mạnh trong tay để cải thiện cuộc sống của người dân trong Vương quốc, vì vậy, về mặt nỗ lực là giống nhau. Tôi nghĩ, chỉ cần Vương nữ Điện hạ không thay đổi suy nghĩ của mình, tôi sẽ luôn ủng hộ cô ấy."

Kennard có chút không ngờ Hứa Dịch lại trả lời rõ ràng như vậy, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch một lúc. Sau đó nghiêm mặt gật đầu: "Tôi cũng có chung lý tưởng như vậy, cho nên, Hội trưởng, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ ngài."

Hứa Dịch cười lớn, xua tay: "Thôi nào, chúng ta là người làm việc thực tế, đừng nói mấy lời sáo rỗng này. Cậu nói sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ tôi, thế nhưng kế hoạch điều chỉnh cơ cấu lương mà cậu nói đâu? Đây đâu chỉ là nửa tháng, đã gần ba tháng rưỡi rồi, mà tôi vẫn chưa thấy bản kế hoạch đó. Bây giờ cậu nói với tôi là cậu đã cố gắng?"

Kennard lập tức nhăn nhó kêu oan: "Hội trưởng, chuyện này

không thể trách tôi được. Tôi suýt nữa thì đã thống kê xong, chuẩn bị làm kế hoạch chi tiết, ai ngờ Đại Pháp sư Camillo đột nhiên đưa ra quyết định gây chấn động như vậy, khiến cho nhân viên trong Thương hội chúng ta có sự thay đổi rất lớn, những gì tôi thống kê trước đó đều đổ sông đổ bể hết rồi."

"Vậy bản kế hoạch này, cậu cảm thấy khi nào có thể giao cho tôi?" Hứa Dịch không hề nới lỏng, tiếp tục hỏi.

"Cái này..." Kennard trầm ngâm một lúc, thở dài: "Bây giờ bởi vì Thương hội đã chiêu mộ thêm một lượng lớn Pháp sư có thể hoàn thành công việc vẽ Pháp trận và nghiên cứu, cộng thêm đơn đặt hàng tăng vọt, vì vậy, tiếp sau đây nhất định phải chiêu mộ thêm một lượng lớn công nhân để nâng cao sản lượng. Như vậy, việc thống kê cơ cấu lương này, e là cần thêm một khoảng thời gian nữa mới có thể hoàn thành, còn cụ thể khi nào có thể đưa ra bản kế hoạch... Tôi hiện tại e là không thể xác định được."

Chương 456: Khu tái định cư Orchid (2/2)

"Vậy thì cậu cũng nên đưa ra một khoảng thời gian đại khái chứ?" Hứa Dịch nói."Hơn nữa, việc điều chỉnh cơ cấu lương không cần phải đợi đến khi đã chiêu mộ đủ công nhân mới tiến hành, mà nên xác định tiêu chuẩn lương cho những loại công nhân này trước khi chiêu mộ, đợi đến khi công nhân được chiêu mộ vào xưởng, có thể trực tiếp áp dụng tiêu chuẩn này."

"Ừm, tôi cũng nghĩ như vậy, vì vậy những ngày qua vẫn luôn làm việc này." Kennard hít sâu một hơi, tự tin nói: "Cho tôi thêm mười ngày nữa, nhất định sẽ đưa ra bản kế hoạch."

"Phải thế chứ." Hứa Dịch hài lòng gật đầu.

"Nhưng mà Hội trưởng, cơ cấu lương của những người khác thì dễ làm, nhưng có một người tôi lại không biết phải làm thế nào." Kennard lại nói.

"Ừm? Ai mà khó làm vậy? Chẳng lẽ là chính cậu sao?" Hứa Dịch có chút kinh ngạc hỏi.

"Làm sao tôi có thể so sánh với ông ấy chứ, tôi nói là Đại Pháp sư Camillo." Kennard nói."Hội trưởng, ngài nói xem, với Nghiên cứu viên Đặc cấp cấp bậc như ông ấy, tôi nên định mức lương như thế nào đây?"

Hứa Dịch nhíu mày, cười khổ: "Vấn đề này cậu hỏi tôi thì tôi cũng không biết. Lần trước tôi hỏi ông ấy xem nên trả lương cho ông ấy như thế nào, kết quả ông ấy bảo tôi cứ tự mình quyết định, ông ấy không quan tâm. Tôi suy nghĩ kỹ càng, phát hiện ra đây quả

thật là một vấn đề nghiêm trọng. Trả thấp quá thì chắc chắn là không được, nhưng mà cao quá thì có vẻ như cũng ảnh hưởng đến sự tự tin của các Nghiên cứu viên khác trong Viện nghiên cứu."

"Hay là như vậy đi, lương của Đại Pháp sư Camillo sẽ không định quá cao, nhưng dựa theo chế độ thưởng của Viện nghiên cứu, Đại Pháp sư nhất định sẽ gom hết phần lớn tiền thưởng. Chúng ta chi bằng tăng mức thưởng lên, như vậy không chỉ có thể gián tiếp tăng lương cho Đại Pháp sư, mà còn có thể nâng cao tính tích cực của các Nghiên cứu viên, ngài thấy thế nào?" Kennard đề nghị.

"Đây là một ý kiến hay. Được rồi, cậu đi nghiên cứu kỹ càng xem, nên định mức thưởng như thế nào thì phù hợp nhất." Hứa Dịch phẩy tay, coi như là kết thúc cuộc thảo luận này.

Nhìn Kennard lấy một cuốn sổ nhỏ ra ghi chép lại những lời mình vừa nói, trong lòng Hứa Dịch không khỏi dâng lên một tia vui sướng.

Trước khi có Kennard, rất nhiều chuyện của Thương hội Tân Phi đều phải do anh tự mình xử lý, mà bây giờ có Tổng giám đốc Kennard, rất nhiều lúc anh chỉ cần phất tay một cái, giao phó ý tưởng và quyết định của mình, Kennard sẽ tự mình đi hoàn thành. Mặc dù mới chỉ gia nhập Thương hội Tân Phi chưa đầy hai tháng, nhưng Kennard đã thể hiện đầy đủ năng lực hơn người của mình.

Toàn bộ Thương hội Tân Phi dưới sự quản lý của anh ta, mọi việc đều vận hành trôi chảy hơn trước rất nhiều, hiệu quả cũng vì thế mà nâng cao lên không ít.

Hứa Dịch thường xuyên cảm thán, anh ta đúng là một bảo bối từ trên trời rơi xuống, đồng thời cũng thường xuyên lo lắng nếu như anh ta đột nhiên rời đi, Thương hội Tân Phi chỉ sợ không có người kế nhiệm, sẽ vì thế mà rơi vào hỗn loạn.

Kennard nào biết được trong lúc mình cúi đầu ghi lại mấy câu

nói, trong đầu Hứa Dịch đã hiện lên nhiều suy nghĩ như vậy, ghi chép xong công việc tiếp theo, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, lễ di dời khu tái định cư Orchid sắp bắt đầu rồi, chúng ta mau chóng qua đó thôi."

Hứa Dịch ngẩng đầu phát hiện mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, bèn gật đầu, gọi xe ngựa đã chuẩn bị từ sớm, hướng về phía Nam thành phố Bontar mà đi.

Cái gọi là khu tái định cư Orchid, kỳ thực chính là khu dân cư mới được xây dựng từ những căn nhà tái định cư mà Đại Pháp sư Camillo đã đề cập trước đó.

Nói một cách đơn giản, chính là một khu tái định cư.

Theo như kế hoạch cải tạo toàn diện thành phố Bontar mà Hứa Dịch và Bá tước Satsuma đã thương nghị, bước đầu tiên chính là quy hoạch lại khu vực ngoại ô thành phố Bontar.

Mà trong giai đoạn quy hoạch đầu tiên này, bao gồm cả làng Mirdan - quê hương của Đại Pháp sư Camillo và Stella - cùng với hai ngôi làng khác đều nằm trong diện di dời.

Khu tái định cư Orchid này chính là nơi được chuẩn bị cho những người dân của ba ngôi làng này.

Nói đến nhà tái định cư, người ta thường liên tưởng đến những khu tái định cư tồi tàn ở khắp mọi nơi trên Trái Đất của thế kỷ 21.

Ấn tượng mà chúng mang lại hầu như đều là chất lượng cực kỳ kém, môi trường cũng không tốt, nói chung là đủ loại nhược điểm, khiến cho những người dân bị buộc phải di dời luôn mang trong lòng sự bất mãn.

Thế nhưng, những căn nhà tái định cư ở khu Orchid này lại hoàn toàn là một câu chuyện khác.

Mức sống của người dân trên lục địa Saines không cao, người dân bình thường của Vương quốc Lanpari vừa mới khôi phục sau chiến loạn thì mức sống lại càng thấp hơn.

Những ngôi làng bình thường như làng Mirdan ở ngoại ô thành phố Bontar, nhà ở của dân làng phần lớn đều là những túp lều gỗ đơn sơ được ghép từ những tấm ván mục nát, hoặc là những ngôi nhà đá được xây bằng đá và đất sét.

Hai loại nhà này căn bản không thể nói đến chất lượng, ngay cả việc đảm bảo chức năng chống rét cơ bản nhất cũng không thể làm được, thậm chí chỉ cần mưa lớn một chút, trong nhà sẽ bị dột khắp nơi.

Sống trong những ngôi nhà như vậy, cuộc sống của dân làng trong mắt Hứa Dịch hoàn toàn có thể coi là vô cùng khổ cực.

Còn khu tái định cư Orchid này được xây dựng bởi Thương hội Amli, dưới sự chỉ đạo và hỗ trợ tài chính của Hứa Dịch, tất cả các ngôi nhà trong khu đều được xây dựng móng bằng bê tông cốt thép, tường được xây bằng gạch chất lượng cao trộn với xi măng, kết cấu vô cùng chắc chắn và đáng tin cậy.

Hơn nữa, sau khi xây dựng xong, tường ngoài của ngôi nhà còn được sơn trắng, khiến cho toàn bộ ngôi nhà nhìn từ bên ngoài trông rất sạch sẽ và gọn gàng, cộng thêm việc toàn bộ ngôi nhà đều được thiết kế bởi những người chuyên nghiệp của Thương hội Amli, trông rất đẹp mắt và phóng khoáng, quả thực là nơi ở tuyệt vời.

Hơn nữa, ngoài những ngôi nhà trong khu vực, Hứa Dịch còn yêu cầu những người Elf trong Thương hội cùng nhau góp sức, dành thời gian trồng cây xanh cho toàn bộ khu vực.

Cuối cùng, sau khi xây dựng xong, toàn bộ khu vực với những dãy nhà hai tầng xinh xắn được sắp xếp ngay ngắn, được bao phủ

bởi đủ loại cây cối hoa cỏ kỳ lạ mà người dân thành phố Bontar bình thường căn bản không thể nhận ra, cây cối xanh tươi, không khí còn thoang thoảng hương thơm, quả thực là chốn bồng lai tiên cảnh.

Vì vậy, chỉ cần nhìn thấy những căn nhà tái định cư này, những người dân làng Mirdan và hai ngôi làng khác vốn còn nhiều lo lắng về việc di dời đã không chút do dự quyết định di chuyển.

Thậm chí, sau khi nhìn thấy những căn nhà tái định cư, một số người dân ở những ngôi làng khác không nằm trong kế hoạch di dời cũng lần lượt chủ động đề nghị được di dời.

Đối với tình huống này, Hứa Dịch chỉ có thể thầm cảm thán trong lòng.

Nghèo, cũng có cái lợi của nghèo.

Chương 457: Xây dựng nhà ở thương mại trên đất của Quý tộc (1/2)

Việc di dời dân làng tại khu tái định cư Orchid có thể coi là bước đi lớn đầu tiên trong dự án cải tạo toàn diện Thành phố Bontar, đánh dấu dự án này chính thức đi vào quỹ đạo. Vì vậy, trong đợt di dời đầu tiên của người dân vào khu tái định cư, Phủ Thành chủ đã tổ chức một buổi lễ long trọng, thậm chí Bá tước Satsuma còn đích thân đến chủ trì.

Ngoài Bá tước Satsuma, các Thương hội lớn trong thành phố cũng cử đại diện đến tham dự buổi lễ.

Thương hội Tân Phi và Thương hội Amli, hai bên chủ chốt phụ trách dự án này, đương nhiên là tâm điểm chú ý của mọi người.

Sau khi Hứa Dịch và Kennard đến nơi, buổi lễ vẫn chưa chính thức bắt đầu. Hội trưởng Cruz của Thương hội Amli vừa nhìn thấy Hứa Dịch, lập tức tiến đến chào hỏi.

"Thế nào? Hội trưởng Hứa, khu nhà tái định cư này xây dựng không tệ chứ?" Hội trưởng Cruz hỏi Hứa Dịch với vẻ mặt đầy tự hào.

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta, cười nói: "Tôi đã khen ngợi nhiều lần rồi, ông còn hỏi tôi làm gì? Muốn thể hiện thì Thành chủ đại nhân đang ở kia kìa, ông nên tìm ông ấy mới đúng."

"Haha, dù sao thì dự án này là do Thương hội Tân Phi của cậu bỏ tiền ra, chúng tôi chỉ là bên thi công. Bây giờ dự án đã chính

thức hoàn thành, tôi đương nhiên phải báo cáo với cậu, người bỏ tiền ra, một tiếng. Còn về phần Thành chủ đại nhân, ông ấy vừa mới khen ngợi chúng tôi xong."

"Nếu Thành chủ đại nhân đã hài lòng, vậy thì tốt rồi." Hứa Dịch vỗ vai Hội trưởng Cruz, mỉm cười nói: "Hội trưởng Cruz, dự án đầu tiên đã hoàn thành tốt đẹp như vậy, những dự án tiếp theo chắc chắn Thành chủ đại nhân sẽ không giao cho Thương hội nào khác nữa. Toàn bộ dự án cải tạo Thành phố Bontar lần này nếu đều do Thương hội Amli đảm nhiệm, vậy thì các ông tha hồ mà phát tài rồi."

"Đó cũng là nhờ Hội trưởng Hứa tin tưởng chúng tôi." Hội trưởng Cruz cười ha hả, đột nhiên tiến sát lại gần Hứa Dịch, hạ giọng nói: "Hội trưởng Hứa, tôi có thể hỏi hai câu hỏi được không?"

"Câu hỏi gì?" Hứa Dịch có chút kỳ lạ.

"Câu hỏi thứ nhất. Khu tái định cư Orchid này là do Thương hội Amli chúng tôi thi công, trước mặt cậu, tôi nói thật. Dự án này, Thương hội Tân Phi đầu tư hai mươi vạn đồng vàng phải không? Bên tôi tổng cộng tiêu tốn khoảng mười bảy vạn đồng vàng, lời được chưa đến ba vạn đồng vàng."

"Ừm, Hội trưởng Cruz, ông nhìn mặt tôi làm gì. Không kiếm lời nhiều, ở đây tôi xin cảm ơn." Hứa Dịch gật đầu.

"Tôi muốn nói không phải chuyện này. Vấn đề là, Thương hội Amli chúng tôi đúng là kiếm được tiền từ dự án nhà tái định cư này, nhưng tôi đến giờ vẫn chưa nhìn ra, Thương hội Tân Phi các cậu làm thế nào để kiếm tiền từ dự án này? Lần này các cậu bỏ ra hai mươi vạn đồng vàng, tôi không nhìn ra các cậu có thể lấy lại số tiền này từ đâu." Hội trưởng Cruz hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

"Chẳng lẽ ông quên, diện tích đất mà khu tái định cư này

chiếm dụng thực tế nhỏ hơn rất nhiều so với diện tích mà ba ngôi làng kia chiếm dụng sao?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Chuyện này tôi biết. Nhưng mà khu vực này nằm ngay bên ngoài Thành phố Bontar, còn ba ngôi làng kia thì cách xa hơn nhiều, Làng Mirdan gần nhất cũng cách Thành phố Bontar hơn năm km. Xét về khoảng cách này, giá trị đất đai của hai bên căn bản không cùng đẳng cấp. Tôi không cho rằng đây là một vụ làm ăn có lãi." Hội trưởng Cruz nhíu mày suy nghĩ một lúc, hạ giọng hỏi: "Hội trưởng Hứa, chúng ta đều là bạn bè tốt của nhau, nếu cậu có ý tưởng kiếm tiền đặc biệt gì, hãy nói cho tôi biết."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lắc đầu: "Thực ra cũng không có gì đặc biệt. Mặc dù ba ngôi làng kia đúng là cách xa Thành phố Bontar hơn, nhưng ông có nghĩ tới hay chưa, ba ngôi làng kia đều nằm trong khu vực quy hoạch khu công nghiệp của Thành phố Bontar, cách Trang viên Sancton không xa. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai toàn bộ khu vực đó sẽ là khu công nghiệp của Thành phố Bontar, tất cả các nhà máy được xây dựng ở Thành phố Bontar đều sẽ chuyển đến đó. Hơn nữa, Thương hội Amli của ông sắp sửa xây dựng đường cao tốc đi qua đó, ông nghĩ... đến lúc đó giá trị đất đai ở đó còn thấp như bây giờ sao?"

Hội trưởng Cruz trầm ngâm một lúc, đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì, hai mắt sáng lên, nhìn Hứa Dịch với nụ cười đầy ẩn ý.

"Hội trưởng Hứa, cậu quả nhiên là người có tầm nhìn xa trông rộng, bái phục."

Hứa Dịch mỉm cười, hỏi tiếp: "Được rồi, câu hỏi thứ hai của ông là gì?"

"Câu hỏi thứ hai..." Hội trưởng Cruz quay đầu chỉ vào khu dân cư Orchid đang có rất nhiều người ra vào tham quan."Khu dân cư này nhận được sự giúp đỡ của Viện Thiết kế Thương hội và những người Elf, sau khi hoàn thành, rõ ràng là rất đẹp. Bây giờ không chỉ

Thành chủ đại nhân hài lòng, những người dân chuyển đến cũng bày tỏ sự hài lòng, ngay cả nhiều người trong thành đến tham quan cũng rất hài lòng. Nhiều người thậm chí còn hỏi tôi, liệu có thể mua một hai căn nhà trong đó để ở hay không. Vì vậy, tôi nghĩ..."

"Ông muốn xây dựng thêm một khu dân cư như vậy, sau đó bán trực tiếp ra ngoài?" Hứa Dịch hỏi.

Hội trưởng Cruz ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, sao cậu biết tôi muốn nói gì?"

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ nghe ông nói đến đây, còn đoán không ra ông muốn hỏi gì thì đúng là lạ.

Bất động sản ở Trung Quốc trên Trái Đất là ngành nghề hot nhất, vô số người dựa vào ngành nghề này để làm giàu, trở thành đại gia.

Hội trưởng Cruz thấy những căn nhà ở khu tái định cư này được mọi người chào đón như vậy, nảy sinh ý định kiếm một khoản từ việc này cũng không có gì lạ.

Trên thực tế, trong kế hoạch cải tạo toàn diện Thành phố Bontar mà Hứa Dịch và Bá tước Satsuma đã bàn bạc, quả thực có tính đến chuyện này.

Chương 458: Xây dựng nhà ở thương mại trên đất của Quý tộc (2/2)

Chỉ là, dù là Bá tước Satsuma hay Hứa Dịch, đều không có ý định kiếm tiền từ bất động sản, mà chỉ muốn quy hoạch lại Thành phố Bontar, phân khu dân cư và khu công nghiệp ở ngoại ô thành phố.

Vì vậy, nếu Hội trưởng Cruz muốn xây thêm một loạt nhà ở để bán theo cách xây dựng khu tái định cư Orchid này, e rằng Bá tước Satsuma sẽ không đồng ý.

"Là như vậy sao?" Nghe Hứa Dịch nói vậy, Hội trưởng Cruz lộ rõ vẻ thất vọng."Tôi còn tưởng rằng hiện tại Thành phố Bontar có thêm nhiều người như vậy, việc kinh doanh này sẽ rất khả quan. Haizz, nhưng nếu Thành chủ đại nhân không đồng ý, vậy thì đành bỏ qua vậy."

Nhìn Hội trưởng Cruz thất vọng, trong lòng Hứa Dịch chợt lóe lên một ý nghĩ, nói: "Thực ra cũng chưa chắc đã không thể làm được."

Trên mặt Hội trưởng Cruz lập tức lộ ra vẻ vui mừng: "Cậu nói xem có thể làm thế nào?"

Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: "Thành chủ đại nhân chỉ là không muốn ông chiếm dụng đất đai trong khu vực quy hoạch khu dân cư, cản trở kế hoạch cải tạo toàn diện Thành phố Bontar, nhưng ngoài những khu đất trong kế hoạch quy hoạch này, thực ra ông có rất nhiều kẽ hở để luồn lách. Ví dụ như... đất đai tư nhân

của những Quý tộc kia."

Hội trưởng Cruz sững người: "Đất đai của Quý tộc? Đó là đất tư nhân của họ, sao họ có thể đồng ý để tôi xây nhà?"

"Có đồng ý hay không, chủ yếu là xem họ có lợi ích gì. Ông hãy nói với họ, chỉ cần hợp tác với ông xây nhà là có thể kiếm được rất nhiều tiền, ông nghĩ xem có Quý tộc nào lại từ chối?"

Nhìn Hội trưởng Cruz đang nhanh chóng chìm vào suy tư, Hứa Dịch cười thầm. Chỉ cần Hội trưởng Cruz đã động tâm, vậy thì ông ta nhất định sẽ thuyết phục được rất nhiều Quý tộc trong thành phố động tâm theo.

Mà khi đất đai tư nhân của Quý tộc đã bị xây dựng nhà ở thương mại, đến lúc đó, những vùng đất này cũng không còn được coi là hoàn toàn tư nhân nữa. Mà ngay từ lúc những ngôi nhà được xây lên, nó sẽ được đóng dấu ấn công cộng rõ ràng.

Thời gian để Hội trưởng Cruz suy nghĩ không nhiều, bởi vì buổi lễ đã sắp bắt đầu.

Đầu tiên là bài phát biểu dài của Bá tước Satsuma, giới thiệu sơ lược về kế hoạch cải tạo toàn diện Thành phố Bontar do Phủ Thành chủ soạn thảo, trong đó có đề cập đến việc di dời ba ngôi làng bao gồm cả Làng Mirdan lần này là đại diện cho việc hoàn thành bước đầu tiên của kế hoạch cải tạo toàn diện Thành phố Bontar, tiếp theo sẽ còn một loạt các biện pháp tương ứng.

Sau khi giới thiệu xong, tiếp theo là bài phát biểu của Hứa Dịch và Hội trưởng Cruz.

Đương nhiên, hai người bọn họ không thể nói dài dòng như Bá tước Satsuma, chỉ bày tỏ Thương hội Tân Phi và Thương hội Amli sẽ kiên quyết ủng hộ quyết định của Thành chủ đại nhân, nhất định sẽ dốc hết sức hoàn thành nhiệm vụ mà Thành chủ đại nhân

giao phó...

Chờ đến khi những người cần phát biểu đều đã phát biểu xong, Bá tước Satsuma chính thức tuyên bố bắt đầu di dời.

Tiếp theo là cảnh tượng một trăm hộ dân đầu tiên được lựa chọn trước đó, với sự giúp đỡ của lính canh thành phố, lần lượt chuyển đồ đạc sinh hoạt từ nhà cũ sang nhà mới được phân bố, bao gồm nồi niêu xoong chảo, chăn ga gối đệm, bàn ghế tủ giường...

Trong lúc này, vô số phóng viên được thông báo trước đã sớm chờ đợi, vội vàng tìm kiếm mục tiêu để phỏng vấn.

Trong nháy mắt, khung cảnh trở nên vô cùng náo nhiệt, trên mặt mọi người, bao gồm cả những người dân, đều tràn đầy nụ cười vui vẻ, trông vô cùng hòa hợp.

Cảnh tượng này lọt vào mắt Hứa Dịch, lại chỉ khiến anh liên tưởng đến một từ ngữ thịnh hành trên Trái Đất - "làm màu".

Không sai, người thông báo cho các phóng viên chính là Phủ Thành chủ, Bá tước Satsuma muốn thông qua buổi lễ này để làm một màn trình diễn, cho tất cả mọi người đều biết, công cuộc cải tạo toàn diện Thành phố Bontar đã thế không thể cản, nhất định sẽ được tiến hành đến cùng.

Hứa Dịch tuy rằng biết rõ tính cần thiết của việc "làm màu", nhưng anh vẫn không quen với việc này. Sau khi trả lời qua loa vài câu hỏi của phóng viên, anh liền đẩy Kennard - Tổng giám đốc ra, để anh ta tiếp tục nhận phỏng vấn, còn mình thì lén chuồn ra ngoài, đến Viện Nghiên cứu Ma thuật trong thành.

So với lúc trước chỉ có Evita và mười Nghiên cứu viên thì hiện tại, Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi bởi vì lần trước đã chiêu mộ được một hơi ba mươi tư vị Pháp sư nên quy

mô lập tức được mở rộng gấp mấy lần.

Ban đầu, Viện Nghiên cứu này ngoài việc có thể cho Evita cùng những người khác có nơi nghiên cứu thì còn có thể cung cấp chỗ ở cho Cecilia và những người khác, nhưng bây giờ ngay cả việc dành cho mỗi Nghiên cứu viên một Phòng nghiên cứu riêng biệt cũng không đủ, vì vậy thậm chí có vài Nghiên cứu viên mới đến phải chen chúc trong cùng một Phòng nghiên cứu.

Tuy nhiên, so với môi trường làm việc trước đây của rất nhiều Pháp sư thì Viện Nghiên cứu Ma thuật này đã tốt hơn rất nhiều, vì vậy cũng không có Nghiên cứu viên nào lên tiếng phàn nàn gì.

Mà cho dù bọn họ có oán giận thì e là cũng không dám nói ra, bởi vì Đại Pháp sư Camillo cũng đang làm việc tại Viện Nghiên cứu Ma thuật này.

So với ngài Đại Pháp sư, bọn họ có là gì chứ.

Bất quá, cho dù không có ai oán giận, Hứa Dịch vẫn cân nhắc đến chuyện mua một mảnh đất khác ở ngoài thành, xây dựng riêng một trung tâm nghiên cứu phát triển của Thương hội Tân Phi, tập trung tất cả nhân viên nghiên cứu phát triển của Thương hội về đó, cũng tiện cho mọi người phối hợp công tác.

Chỉ là những nơi như vậy không nhiều, tạm thời vẫn phải để đám Pháp sư này chen chúc ở chỗ này.

Hứa Dịch vừa bước vào cổng Viện Nghiên cứu, liền nhìn thấy Akali đang sải bước đi tới.

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Akali, Hứa Dịch không khỏi ngẩn người.

Chương 459: Quy định an toàn và nâng cấp động cơ (1/2)

"Này, Akali, ai chọc giận cô thế?" Hứa Dịch lập tức hỏi.

Akali ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Dịch, hừ lạnh một tiếng: "Còn ai khác ngoài tên ngốc Shuchi kia chứ!"

"Shuchi làm sao vậy?" Hứa Dịch có chút kỳ lạ.

Tuy rằng Shuchi luôn tỏ ra lạnh nhạt với Hứa Dịch, thậm chí có chút thù địch, nhưng trước mặt những người khác, anh ta vẫn biểu hiện rất bình thường, đối với các cô gái cũng rất lịch thiệp, sao lại có thể chọc giận Akali vốn dĩ rất hiền lành như vậy?

"Anh ta quá tự cao tự đại! Tôi đã nói với anh ta rồi, trong Pháp trận Nhật Diễm không thể cho thêm Nước ép Cỏ Phong Tinh vào, bởi vì hai thứ đó xung khắc với nhau, chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề, nhưng anh ta không nghe, nhất quyết cho vào nói là muốn thử xem sao. Kết quả, vừa mới khởi động Pháp trận đã phát nổ!" Akali tức giận nói.

Hứa Dịch giật mình: "Có ai bị thương không?"

"Không có." Akali lắc đầu."Mọi người phản ứng đều rất nhanh, kịp thời dùng Lá chắn bảo vệ bảo vệ bản thân, không có ai bị sao cả. Nhưng mà vụ nổ khiến Phòng nghiên cứu trở nên hỗn độn, tôi nói đây là do Shuchi gây ra, bảo anh ta tự mình dọn dẹp, kết quả anh ta còn dám cãi lại tôi, nói cái gì mà Phòng nghiên cứu là của chung! Hừ! Thật là tức chết tôi!"

Nghe nói không có ai bị thương, Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm,

cười nói: "Anh ta nói cũng đúng, Phòng nghiên cứu là của chung, xảy ra sự cố trong lúc thí nghiệm cũng là chuyện bình thường, mọi người cùng nhau dọn dẹp là được rồi."

Akali trừng mắt: "Hội trưởng, vậy theo ý của ngài, là anh ta không sai rồi sao?"

"Tôi chưa từng nói như vậy." Hứa Dịch xua tay."Vì sai lầm của anh ta, dẫn đến thí nghiệm thất bại, đồng thời làm hư hỏng trang thiết bị, vật tư trong phòng thí nghiệm, tất cả những tổn thất này đều phải tính cho anh ta. Theo quy định, những tổn thất này sẽ bị khấu trừ vào tiền lương tháng sau của anh ta."

Nghe Hứa Dịch nói xong câu cuối cùng, Akali lập tức vui vẻ.

"Haha, xem anh ta còn dám kiêu ngạo nữa không. Đúng vậy, phải trừ lương của anh ta, để anh ta biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc!"

Nhìn thấy Akali có chút hả hê, Hứa Dịch lắc đầu, đang định nhân tiện hỏi thăm tiến độ nghiên cứu của Akali thì phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh.

"Hội trưởng, nghiên cứu Ma pháp vốn dĩ sẽ thường xuyên thất bại, nếu như mỗi lần thí nghiệm thất bại đều bắt chúng tôi, những Nghiên cứu viên gánh chịu tổn thất, chẳng phải là về sau Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật chúng ta sẽ không dám làm bất kỳ thí nghiệm mới mẻ nào nữa, chỉ biết ngoan ngoãn làm những việc an toàn nhất sao? Nếu như vậy, Viện nghiên cứu này còn tồn tại để làm gì?"

Hứa Dịch quay đầu lại, nhìn Shuchi với vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm mặt nói: "Không, hoàn toàn ngược lại. Tôi rất khuyến khích mọi người hãy dũng cảm phát huy trí tưởng tượng của mình, và vì thế mà làm những thí nghiệm mới mẻ. Nhưng mà, điều kiện tiên quyết là phải đảm bảo an toàn."

"Lần này chẳng phải là không có ai bị sao, tại sao ngài còn phạt tôi?" Shuchi vẫn còn bất mãn.

"Bởi vì anh không nghĩ đến hậu quả của việc thí nghiệm thất bại. Lần này mọi người phản ứng nhanh, kịp thời phòng bị nên mới không bị thương. Nếu như có người không kịp phòng bị, hoặc là lần này thí nghiệm thất bại, uy lực của vụ nổ quá lớn, không thể nào phòng bị được, dẫn đến có người bị thương thậm chí là mất mạng, anh có nghĩ đến hậu quả sẽ như thế nào không?" Hứa Dịch nghiêm mặt nói.

Shuchi im lặng không nói.

Anh ta quả thực không dám cam đoan mỗi lần thí nghiệm Ma pháp đều có thể thành công, ngược lại, phần lớn thời gian đều là thất bại.

Anh ta cũng không dám cam đoan mỗi lần thất bại uy lực phá hoại tạo thành đều nằm trong phạm vi khống chế của mình, cho nên anh ta không cách nào trả lời câu hỏi của Hứa Dịch.

Thấy Shuchi không nói gì nữa, Hứa Dịch cũng không quan tâm đến anh ta nữa, hỏi thăm Akali một chút, biết được Evita hiện đang ở trong Phòng nghiên cứu riêng của mình, liền đi về hướng đó.

"Thiết lập quy định an toàn?" Evita có chút kinh ngạc nhìn Hứa Dịch."Hội trưởng, Pháp sư nghiên cứu Ma pháp thí nghiệm luôn sẽ có lúc thất bại, chuyện này cũng đâu có gì lạ?"

"Thất bại thì không có gì lạ, nhưng tôi không cho phép bởi vì thí nghiệm thất bại mà có khả năng dẫn đến người khác bị thương. Mỗi một Pháp sư, mỗi một Nghiên cứu viên đều rất quý giá, nếu như bởi vì thí nghiệm thất bại mà dẫn đến bất kỳ ai bị thương thậm chí là mất mạng, đó là tổn thất mà tôi không thể nào chấp nhận được." Vẻ mặt Hứa Dịch nghiêm túc, không có nửa

điểm nói đùa."Ví dụ như Evita, nếu như cô bởi vì thí nghiệm thất bại mà bị thương, cho dù không phải là bị thương nặng, chỉ là trên mặt nhiều thêm một vết sẹo, vậy đối với cô cũng là tổn thất không cách nào bù đắp được, bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc của cô đúng không?"

Evita đỏ mặt: "Hội trưởng, chẳng lẽ ngài cảm thấy tôi rất xinh đẹp sao?"

Hứa Dịch ngẩn người, sau đó trả lời một cách đương nhiên: "Đương nhiên là xinh đẹp rồi. Chuyện này không phải là rất rõ ràng sao."

Mặt Evita càng đỏ hơn, hơi cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Vâng. Đã là yêu cầu của Hội trưởng, vậy thì tôi sẽ soạn thảo một bản quy định an toàn như vậy. Nhưng mà, nên soạn thảo như thế nào đây?"

"Cụ thể soạn thảo như thế nào thì tôi không quản. Evita, cô là Viện trưởng của Viện Nghiên cứu Ma thuật, nên soạn thảo quy định như thế nào, cô tự mình quyết định. Tóm lại, yêu cầu của tôi chính là Nghiên cứu viên khi làm thí nghiệm Ma pháp, trước tiên nhất định phải chú ý đến sự an toàn của bản thân." Hứa Dịch nói.

Thấy Evita vẫn cúi đầu, Hứa Dịch còn tưởng rằng cô không được tự tin cho lắm, bèn an ủi: "Evita, cô là cô gái cẩn thận nhất mà tôi từng gặp, suy nghĩ vấn đề luôn chu toàn, tôi tin tưởng cô nhất định sẽ làm tốt chuyện này."

Hứa Dịch không nhìn thấy, khuôn mặt đang cúi thấp của Evita gần như đỏ bừng, chỉ nghe thấy cô khẽ "ừm" một tiếng.

Sau khi dặn dò xong chuyện soạn thảo quy định an toàn, Hứa Dịch nhìn sơ qua tình huống bên trong Phòng nghiên cứu, hỏi Evita về tiến độ công việc gần đây của Viện Nghiên cứu Ma thuật.

Nói đến việc nghiên cứu, Evita dần dần bình tĩnh trở lại, bắt đầu giới thiệu với Hứa Dịch về những tiến triển trong nghiên cứu của Viện trong khoảng thời gian này.

Chương 460: Quy định an toàn và nâng cấp động cơ (2/2)

Theo yêu cầu của Hứa Dịch, gần đây, nghiên cứu Ma pháp mà Viện Nghiên cứu Ma thuật tiến hành chủ yếu là tập trung vào việc nâng cấp động cơ của các loại Máy móc Ma thuật.

Lấy Máy gặt Ma thuật Loại nhỏ làm ví dụ, trước đây, Pháp trận được bố trí trên đó là Pháp trận hệ Phong cấp ba - Pháp trận Cuồng Phong.

Uy lực của Pháp trận này đủ để đáp ứng nhu cầu động lực của Máy gặt Ma thuật Loại nhỏ.

Nhưng hiện tại, Hứa Dịch dự định nghiên cứu và phát triển máy gặt ma lực cỡ vừa và lớn, động lực do Pháp trận Cuồng Phong này cung cấp là hoàn toàn không đủ.

Vì vậy, Viện Nghiên cứu Ma thuật đã tập trung nghiên cứu theo hai hướng.

Hướng thứ nhất khá trực tiếp, chính là thay thế bằng một Pháp trận cấp cao hơn để cung cấp động lực mạnh hơn.

Hiện tại, đã xác định sơ bộ ba Pháp trận hệ Phong cấp bốn và một Pháp trận hệ Phong cấp năm.

Theo nghiên cứu, bốn Pháp trận này đều có thể sử dụng được, bởi vì mỗi Pháp trận đều có những đặc điểm riêng.

Biết được kết quả này, Hứa Dịch liền ra lệnh cho Viện Nghiên cứu Ma thuật tiến hành nghiên cứu tất cả bốn Pháp trận này, tốt nhất là có thể đưa ra phương thức xuất lực phù hợp nhất cho từng

Pháp trận, sau đó giao cho Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy công cụ Ma thuật và Viện Thiết kế Thương hội tiến hành thiết kế cụ thể.

Nếu như là Viện nghiên cứu trước đây, bởi vì nhân lực không đủ, Hứa Dịch tự biết là sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy.

Nhưng hiện tại, bởi vì đã tuyển dụng thêm ba mươi tư vị Pháp sư, thực lực nghiên cứu của Viện nghiên cứu tăng mạnh, hoàn thành yêu cầu này cũng không phải là quá khó khăn.

Lý do Hứa Dịch đưa ra yêu cầu như vậy, cũng là muốn cho máy gặt ma lực có khả năng thích ứng rộng hơn.

Trong Vương quốc Lanpari, hay nói đúng hơn là trên toàn bộ Lục địa Saines, địa hình không thể nào giống như bên ngoài Thành phố Bontar, toàn bộ đều là đồng bằng bằng phẳng. Nếu như muốn Máy móc Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất được bán ra khắp mọi nơi, nhất định phải đưa ra nhiều phương án phù hợp hơn.

Còn về hướng nghiên cứu thứ hai, thì phức tạp hơn nhiều.

Bởi vì hướng nghiên cứu này, không phải là thay thế Pháp trận, mà là dựa trên Pháp trận Cuồng Phong, tiến hành các loại điều chỉnh, thay đổi phương thức xuất lực của nó, để thích ứng với những nhu cầu khác nhau.

Ngoài ra, Hứa Dịch còn yêu cầu tốt nhất là trên cơ sở giữ nguyên Pháp trận Cuồng Phong, có thể nâng cao uy lực của Pháp trận này, từ đó nâng cao hiệu suất xuất lực.

Lúc ý tưởng này mới được đưa ra, gần như đã vấp phải sự phản đối của tất cả Nghiên cứu viên trong Viện nghiên cứu.

Bởi vì cấp bậc của Pháp trận là kết quả nghiên cứu tích lũy hàng ngàn năm trên Lục địa Saines, trong đó bao hàm trí tuệ của

vô số Pháp sư.

Thuật Cuồng Phong được định vị là Ma pháp cấp ba, vậy thì nhất định có lý do của nó, không thể nào dễ dàng thay đổi được.

Nhưng mà, Đại Pháp sư Camillo sau khi nghe được đề nghị của Hứa Dịch, lại khiến mọi người kinh ngạc khi cho rằng nghiên cứu này là khả thi.

Lý do mà ông đưa ra là Pháp trận dù sao cũng khác với Ma pháp.

Mặc dù mỗi Pháp trận đều có Ma pháp tương ứng, Pháp trận Cuồng Phong tương ứng với Thuật Cuồng Phong, nhưng thi triển Ma pháp chủ yếu dựa vào ma lực của bản thân Pháp sư và sự lĩnh ngộ Ma pháp của họ, còn Pháp trận lại chủ yếu dựa vào cách bố trí của bản thân Pháp trận và các loại vật liệu dùng để bố trí Pháp trận. Uy lực của một Ma pháp thậm chí sẽ khác nhau bởi vì ma lực của mỗi Pháp sư và sự hiểu biết về Ma pháp là không giống nhau, thì đương nhiên uy lực của Pháp trận cũng có thể thay đổi, hoặc là được nâng cao, bởi vì sự khác biệt trong cách bố trí và vật liệu được chọn lựa."

Vì ngay cả ngài Đại Pháp sư cũng đã lên tiếng nói là khả thi, các Pháp sư khác trong Viện nghiên cứu tự nhiên không còn ý kiến phản đối nữa.

Và sau khoảng một tháng nghiên cứu, Viện Nghiên cứu Ma thuật đã đạt được kết quả khả quan trong nghiên cứu này.

Phiên bản 3. 0 của Pháp trận Cuồng Phong mà Viện Nghiên cứu Ma thuật nghiên cứu ra hiện tại đã đạt được sự gia tăng đáng kể về uy lực, năng suất đầu ra động lực thậm chí còn được nâng lên gấp ba lần.

Theo ước tính của Hứa Dịch, nếu như bố trí Pháp trận Cuồng

Phong này trên Máy gặt Ma thuật Loại nhỏ, hiệu quả công việc của Máy gặt Ma thuật Loại nhỏ sẽ được nâng cao ít nhất 20 đến 30%.

Đừng xem thường con số 20 đến 30%, đối với nghiên cứu máy móc công nghiệp mà nói, cho dù chỉ là nâng cao 1% cũng đã là rất đáng kể rồi.

Nghe xong báo cáo tiến độ công việc của Evita, Hứa Dịch tỏ vẻ rất hài lòng.

Sau khi chiêu mộ thêm ba mươi tư vị Pháp sư, hiệu quả công việc của Viện Nghiên cứu Ma thuật quả nhiên đã được nâng cao rõ rệt.

Quan trọng hơn là, có Đại Pháp sư Camillo trấn giữ nơi đây, cho dù là nhiệt tình làm việc hay thái độ làm việc của các Nghiên cứu viên cũng đều được nâng cao rất nhiều.

Các Nghiên cứu viên rất hay lóe lên nhiều ý tưởng kỳ lạ, nhưng lại rất khó để xác định xem ý tưởng của mình có hiệu quả hay không.

Trước đây, bọn họ thường giữ những ý tưởng quá mức kỳ quái này trong lòng, không dám thử nghiệm, nhưng hiện tại có Đại Pháp sư Camillo ở đây, thêm vào đó là sự cổ vũ không ngừng của Hứa Dịch, các Nghiên cứu viên liền mạnh dạn đưa ra những ý tưởng này, để mọi người cùng nhau thảo luận, cuối cùng giao cho Đại Pháp sư Camillo quyết định.

Mà dưới sự ủy thác của Hứa Dịch, ngoại trừ những ý tưởng thoạt nhìn đã thấy không đáng tin cậy ra, Đại Pháp sư Camillo gần như đều giữ thái độ khẳng định với tất cả các ý tưởng, đồng thời khuyến khích mọi người hãy cứ thử nghiệm.

Vì vậy, chỉ trong vòng hơn một tháng ngắn ngủi, Thương hội Tân Phi đã đạt được bước tiến nhảy vọt trong việc nghiên cứu

Pháp trận.

Ngay khi Hứa Dịch đang mơ mộng về việc chiêu mộ thêm một hoặc hai vị Đại Pháp sư nữa vào Viện nghiên cứu Ma thuật, thì Evita đột nhiên nói: "Hội trưởng, tôi nghĩ Viện nghiên cứu có lẽ phải tạm thời đóng cửa vài ngày."

Chương 461: Phúc lợi của các Nghiên cứu viên (1/2)

Năm ngày sau, một đoàn xe ngựa gồm mười chiếc, mang nhãn hiệu của Hãng xe ngựa Filson, chậm rãi tiến vào Thành Anweimar.

Đoàn xe trực tiếp đến Lữ điếm Sheldon, lữ điếm lớn nhất trong Thành Anweimar. Các bồi bàn trong trang phục đồng phục chỉnh tề của Lữ điếm Sheldon lập tức ra nghênh đón.

Cửa xe ngựa mở ra, các Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật Thương hội Tân Phi lần lượt bước xuống.

Bella ngẩng đầu nhìn Lữ điếm Sheldon cao bốn tầng, chiếm một khu đất rộng lớn trong Thành Anweimar, chỉ nhìn bề ngoài cũng đủ biết nó nguy nga tráng lệ đến nhường nào. Cô không khỏi thốt lên kinh ngạc:

"Hội trưởng, chúng ta thật sự muốn ở tại nơi sang trọng thế này sao?"

"Đúng vậy, tôi nghe nói nơi này rất đắt, hình như một đêm ít nhất cũng phải mười đồng vàng đấy!" Claire đứng bên cạnh cũng không khỏi kinh hô.

Không chỉ hai người họ tỏ ra kinh ngạc, mà những người khác cũng đều có vẻ mặt bàng hoàng.

Lý do những Pháp sư này lựa chọn vào làm việc tại Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi, những nguyên nhân khác đều là thứ yếu, mà nguyên nhân quan trọng nhất chính là đãi ngộ mà Thương hội Tân Phi đưa ra đủ cao.

Nói cách khác, điều kiện kinh tế của bọn họ đều rất bình thường.

Lữ điếm Sheldon, một nơi sang trọng bậc nhất Vương quốc Lanpari như thế này, chưa từng có ai trong số những Pháp sư này ở qua.

Hiện tại, tận mắt chứng kiến sự xa hoa của Lữ điếm Sheldon, lại nghĩ đến việc mình sắp được ở trong một nơi sang trọng như vậy, mọi người không khỏi cảm thấy phấn khích.

"Ừm, giá cả chắc cũng khoảng đó." Hứa Dịch ậm ừ đáp.

Thực tế, lần này anh đã đặt trước hai mươi phòng ở Lữ điếm Sheldon từ một tháng trước, đồng thời đặt trước thời hạn một tuần, tổng cộng tiêu tốn hết hai ngàn đồng vàng, một con số khổng lồ.

Phải biết rằng, số tiền này thậm chí còn đủ để trả lương một tháng cho các Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật!

Lý do anh làm như vậy, là vì kỳ thi sát hạch cấp bậc của Hiệp hội Pháp sư năm nay đã bị trì hoãn một tháng, cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Phần lớn các Pháp sư trong Viện Nghiên cứu Ma thuật đều ở cấp bậc dưới năm, nên hiển nhiên là sẽ không bỏ lỡ cơ hội thi sát hạch cấp bậc hàng năm này.

Lý do Evita nói Viện Nghiên cứu Ma thuật cần phải đóng cửa vài ngày chính là vì bao gồm cả cô, Viện trưởng, đều phải đến Thành Anweimar để tham gia kỳ thi sát hạch cấp bậc. Còn những Nghiên cứu viên ở lại Viện Nghiên cứu Ma thuật sẽ không thể tiếp tục công việc nghiên cứu được.

Evita đã báo cáo chuyện này cho Hứa Dịch từ hơn một tháng trước. Sau khi cân nhắc, Hứa Dịch quyết định cho các Nghiên cứu

viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật nghỉ phép tập thể một tuần, đồng thời đặt trước hai mươi phòng ở Lữ điếm Sheldon từ một tháng trước để làm nơi ở cho những Nghiên cứu viên này trong thời gian tham gia kỳ thi sát hạch.

Quyết định này ngay lập tức đã nâng cao uy tín của Hứa Dịch trong lòng các Nghiên cứu viên lên đến đỉnh điểm.

Phải biết rằng, mỗi khi đến kỳ thi sát hạch cấp bậc của Hiệp hội Pháp sư, Thành Anweimar sẽ đón một lượng lớn Pháp sư đổ về. Vào thời điểm này, muốn tìm được một nơi ở yên ổn đã là điều không dễ dàng, huống chi là một nơi sang trọng và thoải mái như Lữ điếm Sheldon.

Trước đây, mỗi lần đến tham gia kỳ thi sát hạch cấp bậc, những Pháp sư Nghiên cứu viên này đều phải tốn rất nhiều công sức để giải quyết vấn đề chỗ ở. Nay Thương hội Tân Phi đã lo liệu chu toàn mọi việc, giúp họ không còn phải lo lắng về vấn đề chỗ ở, có thể tập trung tinh thần chuẩn bị cho kỳ thi. Đây quả là một điều vô cùng thuận lợi đối với họ.

Chưa kể đến mức lương cao khi làm việc tại Thương hội Tân Phi, chỉ riêng phúc lợi này thôi cũng đủ khiến họ không hối hận vì quyết định gia nhập Thương hội Tân Phi lúc trước.

Sau khi dẫn mọi người vào Lữ điếm Sheldon làm thủ tục nhận phòng, Bella tinh mắt phát hiện ra Hứa Dịch không đăng ký nhận phòng, liền thắc mắc hỏi: "Hội trưởng, ngài không ở cùng chúng tôi sao? Chẳng lẽ ngài không giống chúng tôi, cũng phải tham gia kỳ thi sao?"

"Bella, đồ ngốc." Claire trừng mắt nhìn Bella, sau đó mỉm cười thần bí, ghé sát tai Bella nói nhỏ: "Cậu quên rồi à? Đại Pháp sư Camillo đã cùng Stella đến Thành Anweimar trước vài ngày rồi. Hội trưởng hiển nhiên là muốn ở bên cạnh Stella rồi."

"Đúng vậy." Bella vỗ tay, bừng tỉnh đại ngộ."Nếu ở cùng chúng ta, làm sao có thể tận hưởng thế giới riêng tư với Stella chứ, mình thật ngốc mà."

Nhìn thấy mọi người đều cười gian xảo, Hứa Dịch vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Thứ nhất, tôi vẫn chưa quyết định có tham gia kỳ thi sát hạch cấp bậc lần này hay không. Thứ hai, tôi không ở đây là vì lần này tôi đến Thành Anweimar có rất nhiều việc phải làm, ở đây sẽ rất bất tiện. Được rồi, mọi người đã làm thủ tục xong rồi, hãy nghỉ ngơi trước đi. Đi đường hai ngày liền, chắc hẳn mọi người đều mệt rồi."

"Đúng vậy, ngồi xe ngựa hai ngày liền, mông tôi như muốn nứt ra làm mấy mảnh." Bella vừa xoa mông vừa cau mày phàn nàn."Hội trưởng, ngài nói xem khi nào thì mới có thể xây dựng một con đường từ Thành phố Bontar đến Thành Anweimar? Như vậy thì chúng ta đến đây sẽ không phải vất vả như thế này nữa."

"Đúng vậy, nếu có một con đường, chúng ta có thể đến đây chỉ trong vòng một ngày, cũng không cần phải chịu khổ như thế này trên đường." Lần này người phụ họa Bella lại là Akali, cô nàng vừa mới kết thúc chuyến tham quan sảnh lớn của Lữ điếm Sheldon."Hội trưởng, hay là ngài bỏ tiền ra xây dựng con đường này đi?"

Chương 462: Phúc lợi của các Nghiên cứu viên (2/2)

Hứa Dịch bật cười: "Cô cho rằng tôi muốn xây là xây được sao? Tuy nhiên, con đường này cũng là một trong những việc tôi đến Anweimar lần này để giải quyết. Nếu suôn sẻ, có lẽ con đường này có thể được xây dựng vào năm sau, đến lúc đó các cô sẽ không phải chịu khổ như vậy nữa."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!" Akali và Bella đồng thời reo lên, vỗ tay vào nhau, sau đó hưng phấn nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, đây là ngài đã hứa đấy nhé, nếu năm sau chúng ta đến đây tham gia kỳ thi sát hạch cấp bậc mà con đường vẫn chưa xây xong, đến lúc đó chúng tôi sẽ giận ngài đấy."

Hứa Dịch cười ha hả, định giục bọn họ đi nghỉ ngơi, thì nhìn thấy Alex dẫn theo năm người từ cửa Lữ điếm Sheldon chạy vào.

"Hội trưởng, tôi đến rồi." Alex chào hỏi Hứa Dịch, sau đó nhìn sang nhóm Pháp sư bên cạnh anh hỏi: "Họ chính là những Nghiên cứu viên mà ngài đã đề cập trong thư sao?"

"Ừm, chính là bọn họ." Hứa Dịch gật đầu, nhìn sang năm người mà Alex dẫn theo."Bọn họ là những thợ may giỏi nhất thành phố sao?"

"Tuyệt đối là giỏi nhất." Alex vỗ ngực cam đoan chắc nịch: "Tôi đã nhờ Victor bọn họ tìm giúp từ nhiều ngày trước rồi. Hội trưởng, ngài không tin tôi thì cũng phải tin tưởng vào năng lực của Victor bọn họ chứ?"

"Ừm, ba người bọn họ là 'thổ địa' ở đây, tôi sẽ không nghi ngờ

năng lực của bọn họ trong chuyện này." Hứa Dịch đáp, liếc nhìn Alex, hơi nhíu mày.

Một năm trước, khi Alex mới đến Thành Anweimar, trông anh ta đúng là một kẻ quê mùa từ một thành phố nhỏ, từ cách ăn mặc đến thần thái đều toát lên vẻ quê mùa, đến nỗi khi nghe nói Hứa Dịch để anh ta ở lại đây phụ trách chi nhánh của Thương hội Tân Phi tại Thành Anweimar, anh ta có vẻ rất thiếu tự tin.

Trong một năm qua, Hứa Dịch bận rộn trăm công nghìn việc, không có thời gian và cơ hội quay lại Anweimar. Giờ đây, sau một năm gặp lại Alex, anh phát hiện ra anh ta đã thay đổi rất nhiều so với một năm trước.

Đầu tiên là cách ăn mặc của anh ta rất sang trọng, nhìn là biết vải vóc đắt tiền, đường may tinh xảo, tuyệt đối không phải là hàng rẻ tiền.

Thứ hai là thần thái của anh ta toát lên vẻ tự tin, thậm chí là có phần kiêu ngạo. Ngoại trừ việc tỏ ra khiêm tốn trước mặt Hứa Dịch, khi nhìn những Pháp sư kia, anh ta đều hơi ngẩng cao đầu, ẩn ẩn có ý coi thường.

Hứa Dịch hơi bất ngờ trước sự thay đổi lớn của anh ta, đồng thời cũng không thích thái độ có phần kiêu ngạo hiện tại của anh ta. Nhưng xét cho cùng, anh ta là cháu trai mà Heinze yêu quý nhất, dù không thích nhưng sau khi suy nghĩ một chút, anh quyết định không can thiệp vào.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua năm người phía sau Alex, sau đó gật đầu nói: "Được rồi, người đã đến đông đủ rồi, vậy thì để năm người bọn họ giúp những Nghiên cứu viên này đo kích thước trước đi. Alex, cậu đi cùng tôi đến cửa hàng của Victor bọn họ xem sao."

"Vâng." Alex vội vàng đáp, quay đầu lại dặn dò năm người kia

một tiếng. Năm người kia lập tức lấy ra một đống dụng cụ đo lường bằng da, tiến đến vây quanh nhóm Nghiên cứu viên.

Các Nghiên cứu viên ngạc nhiên nhìn năm người đang đo đạc cơ thể mình, Akali không nhịn được hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, đây là làm gì vậy?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Đừng sợ, tôi chỉ muốn bọn họ may cho mọi người một bộ quần áo mới thôi. Sao nào, chẳng lẽ các cô không thích quần áo mới sao?"

Akali và những người khác còn muốn tiếp tục hỏi lý do tại sao lại muốn may trang phục mới cho họ, thì Hứa Dịch đã cùng Alex rời khỏi Lữ điếm Sheldon.

Phải nói Victor ba người quả thật không phụ sự kỳ vọng của Hứa Dịch về khả năng am hiểu địa phương của họ. Tại Thành Anweimar đắt đỏ, bọn họ vậy mà tìm được một vị trí trên con phố sầm uất nhất để mở cửa hàng chuyên doanh "Cỗ máy Ma lực".

Tuy diện tích cửa hàng không lớn, ước chừng chỉ khoảng năm mươi mét vuông, nhưng mục đích chính là dùng để trưng bày sản phẩm. Cửa hàng rộng rãi như vậy là đủ để trưng bày tất cả các loại Cỗ máy Ma thuật Gia dụng hiệu Tân Phi mà họ đang bán.

Có thể thấy Victor ba người rất tâm huyết với cửa hàng này. Rõ ràng là họ đã tham khảo ý kiến của chuyên gia về thiết kế. Sau khi bước vào cửa hàng, có thể nhận thấy mặc dù không gian tổng thể hơi tối, nhưng lại được bố trí rất khéo léo, mỗi sản phẩm đều được chiếu sáng bởi một chiếc Đèn bàn Ma thuật, tạo thành một khu vực sáng sủa, khiến khách hàng bước vào sẽ tự động tập trung sự chú ý vào những Cỗ máy Ma lực này.

Hơn nữa, hiện tại Cỗ máy Ma lực Gia dụng do Thương hội Tân Phi sản xuất đều được làm từ Thép hợp kim mới, kết hợp với thiết kế ngoại hình do Yanis và Vivian cùng tạo ra, tổng thể toát lên vẻ

ngoài sang trọng và đẹp mắt. Dưới ánh đèn, chúng giống như những tác phẩm nghệ thuật, tự nhiên thu hút mọi ánh nhìn.

Lúc Hứa Dịch và Alex bước vào cửa hàng, bên trong có ba vị khách đang xem xét các loại Cỗ máy Ma lực Gia dụng.

Người tiếp đón họ không phải Victor, Muru hay Urgot, mà là nhân viên bán hàng được họ thuê.

Tuy nhiên, ba người bọn họ đã nghe theo lời khuyên của Hứa Dịch, luôn đảm bảo có một người túc trực tại cửa hàng. Hôm nay đến lượt Urgot.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch cùng Alex bước vào, Urgot mừng rỡ, nở nụ cười tươi rói nghênh đón.

Nhưng Hứa Dịch lại nhìn anh ta với vẻ mặt nặng nề.

"Urgot, cửa hàng của mấy cậu sắp gặp nguy hiểm rồi đấy."

Chương 463: Cửa sổ hướng tới công chúng (1/2)

Nghe Hứa Dịch nói vậy, Urgot đang cười tươi rói bỗng nhiên sa sầm mặt mày. Hắn thở dài, lắc đầu, dẫn Hứa Dịch và Alex vào phòng trong của cửa hàng, rót cho Hứa Dịch một tách trà, rồi mới oán trách: "Hội trưởng Hứa, nguy cơ mà chúng ta đang gặp phải, nói thật là do anh tạo ra đấy."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Cậu thật sự nghĩ vậy sao?"

Urgot cứng họng, suy nghĩ một chút, rồi thành thật đáp: "Vâng, nếu anh không đồng ý hợp tác với Thương hội Walmart, thì sao bọn họ lại nghĩ đến chuyện bán Máy móc Ma thuật Gia dụng? Hơn nữa... Hội trưởng Hứa, tôi nghe nói ý tưởng mở cửa hàng bán Máy móc Ma thuật Gia dụng của Thương hội Walmart... là do anh đưa ra?"

"Đúng, là ý tưởng của tôi." Hứa Dịch gật đầu.

"Sao anh có thể làm vậy chứ!" Urgot bỗng nhiên cao giọng."Hội trưởng Hứa, sao anh chỉ lo kiếm tiền cho Thương hội Tân Phi, mà không nghĩ đến ba anh em chúng tôi? Anh phải biết, nếu không có sự nỗ lực của chúng tôi, Tân Phi Máy móc Ma thuật Gia dụng làm sao có thể nổi tiếng ở Thành Anweimar như vậy? Làm sao có thể bán chạy như vậy?"

Hứa Dịch nhìn Urgot đang kích động, rồi lại nhìn sang Alex im lặng bên cạnh, trong lòng dâng lên một tia thất vọng.

Sự thất vọng này không chỉ bởi vì lời nói của Urgot, mà còn bởi vì phản ứng của Alex.

Rõ ràng là ban đầu anh đã cho Victor, Muru và Urgot một cơ hội kiếm tiền, để bọn họ trong vòng một năm qua dựa vào việc bán Tân Phi Máy móc Ma thuật Gia dụng kiếm được một khoản lợi nhuận kếch xù hơn tám vạn đồng vàng, vậy mà bọn họ lại không hề có chút lòng biết ơn nào với anh, vừa nghe nói anh đưa ra ý tưởng để Thương hội Walmart mở cửa hàng bán Máy móc Ma thuật Gia dụng, ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, liền trực tiếp chỉ trích anh.

Cho dù Alex là cháu trai mà Heinze yêu quý nhất, Hứa Dịch cũng đã cất nhắc anh ta rất nhiều, thậm chí còn giao vị trí người phụ trách chi nhánh Thương hội Tân Phi ở Thành Anweimar, một công việc quan trọng và nhiều dầu mỡ, cho anh ta, vậy mà anh ta lại không nói một lời nào, rõ ràng là đồng ý với quan điểm của Urgot.

Hứa Dịch không biết một năm qua Alex đã trải qua những gì ở Thành Anweimar. Nhưng nhìn tình hình hiện tại, e rằng anh ta đã không còn là chàng trai thành phố nhỏ chất phác năm nào nữa, sau một năm sống chung với Victor, Muru và Urgot, có lẽ đã thay đổi rất nhiều.

Trong đầu thoáng qua những suy nghĩ đó, Hứa Dịch hỏi Urgot: "Đây là ý nghĩ của một mình cậu, hay là ý kiến chung của ba người?"

Urgot khựng lại, ngập ngừng đáp: "Là... Là ý kiến chung của ba người chúng tôi, dù sao thì Victor và Muru cũng cảm thấy lần này Hội trưởng Hứa làm việc không được đẹp lắm."

Nghe vậy, Hứa Dịch cảm thấy được an ủi phần nào, có vẻ như Victor và Muru không đến mức hồ đồ như Urgot, vẫn còn biết bọn họ cần dựa vào anh để kiếm tiền.

Nhưng câu trả lời của Urgot cũng cho thấy, ba người bọn họ quả thực có chút bất mãn với Hứa Dịch vì chuyện này.

Điều này cũng dễ hiểu, ba người bọn họ mở cửa hàng chuyên doanh Tân Phi Máy móc Ma thuật Gia dụng trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã kiếm được hơn tám vạn đồng vàng, đương nhiên không muốn từ bỏ con gà đẻ trứng vàng này.

Hiện tại việc kinh doanh của cửa hàng đang bị đe dọa nghiêm trọng, bọn họ lo lắng cũng là chuyện bình thường.

"Vậy nên tôi mới đến đây." Hứa Dịch dang hai tay cười nói."Tôi hiểu, chuyện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh ở đây, nhưng tôi cũng hy vọng các cậu hiểu cho, tôi là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, tôi phải chịu trách nhiệm cho sự phát triển của toàn bộ Thương hội. Hợp tác với Thương hội Walmart, không chỉ có thể tăng đáng kể doanh số bán hàng của Tân Phi Máy móc Ma thuật Gia dụng, mà còn có thể nâng cao danh tiếng của Thương hội, tôi không thể từ chối."

"Nhưng... Nhưng anh có nghĩ cho chúng tôi hay không?" Urgot biết Hứa Dịch nói rất có lý, chỉ đành bất đắc dĩ hỏi.

"Có, các cậu xem, tôi vừa đến Anweimar, chưa đi đâu cả, đã đến thẳng đây, chẳng lẽ các cậu nghĩ tôi không hề nghĩ cho các cậu sao?"

Urgot nhìn sang Alex, thấy Alex gật đầu, sắc mặt mới dịu đi.

"Khụ... Hội trưởng Hứa, lúc nãy là tôi hơi kích động, anh đừng để bụng. Vậy anh có thể nói cho tôi biết, anh đã tính toán gì cho chúng tôi chưa?" Urgot nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt đầy kỳ vọng.

Từ sau khi nghe theo lời khuyên của Hứa Dịch, hợp tác với Thương hội Tân Phi kiếm được bộn tiền, trong lòng hắn đã vô cùng kính nể Hứa Dịch.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, bọn họ thường xuyên nhìn thấy những bài báo về Thương hội Tân Phi và Hứa Dịch trên

báo chí ở Thành Anweimar.

Những bài báo này đều ca ngợi Thương hội Tân Phi và Hứa Dịch, điều này khiến Urgot hiểu rõ, Hứa Dịch hiện tại có lẽ vẫn chưa được coi là nhân vật lớn, nhưng tầm nhìn, kiến thức và trí tuệ của anh ta tuyệt đối hơn người.

Nói một cách đơn giản, nghe theo anh ta chắc chắn sẽ không sai.

Thấy Urgot bày ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời, Hứa Dịch cười gật đầu: "Trước hết, chúng ta phải thừa nhận một điều, Thương hội Walmart là nhà bán lẻ hàng tạp hóa lớn nhất Vương quốc Lanpari, với một cửa hàng nhỏ như của các cậu, cạnh tranh trực tiếp với bọn họ là không có cửa thắng."

Urgot liên tục gật đầu: "Chính vì vậy mà ba người chúng tôi mới đau đầu đây. Victor đã nghe ngóng được, giá bán Máy móc Ma thuật Gia dụng của Thương hội Walmart sẽ thấp hơn chúng tôi, chúng tôi không thể cạnh tranh nổi."

"Đây là các cậu chưa suy nghĩ thấu đáo." Hứa Dịch lắc đầu nói: "Đã biết rõ không thể cạnh tranh trực tiếp, vậy thì đừng cạnh tranh trực tiếp, đừng dùng điểm yếu của mình so sánh với điểm mạnh của người khác, mà hãy phát huy ưu thế của bản thân."

Chương 464: Cửa sổ hướng tới công chúng (2/2)

"Ưu thế của chúng tôi?" Urgot cau mày."So với Thương hội Walmart, chúng tôi có ưu thế gì?"

"Đương nhiên là có." Hứa Dịch chỉ vào bản thân."Bởi vì cửa hàng này là cửa hàng chuyên doanh Tân Phi Máy móc Ma thuật Gia dụng do chính tôi và Thương hội Tân Phi công nhận, đây chính là ưu thế lớn nhất của các cậu."

Urgot vẫn tỏ vẻ khó hiểu."Tôi không hiểu, đây là ưu thế gì?"

"Không hiểu sao?" Hứa Dịch mỉm cười, lấy ra một văn bản từ trong túi đưa cho Urgot."Xem cái này đi, sau khi xem xong có lẽ cậu sẽ hiểu."

Urgot nhận lấy văn bản với vẻ mặt nghi hoặc, phát hiện đó là một bản hợp đồng, sau khi liếc nhìn Hứa Dịch, liền cùng Alex tò mò ghé sát vào xem.

Lúc đầu, cả hai đều đầy dấu chấm hỏi trong đầu, nhưng càng về sau, mắt của bọn họ càng sáng lên.

Đợi đến khi xem hết, Urgot gấp bản hợp đồng lại, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu chắc nịch: "Hội trưởng Hứa, tôi phải nói là, những ý tưởng của anh thật sự quá tuyệt vời. Nếu như làm theo lời anh, biến cửa hàng chuyên doanh này thành nơi tương tự như Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm của Thương hội Tân Phi ở Thành phố Bontar, vậy thì tôi nghĩ phần lớn khách hàng, trong trường hợp giá cả không chênh lệch nhiều, họ vẫn sẽ lựa chọn đến cửa hàng chuyên doanh của chúng tôi để mua hàng cho yên tâm

hơn."

"Đúng vậy, tôi sẽ cung cấp cho nơi này sự hỗ trợ kỹ thuật và nhân sự tương ứng, đảm bảo nơi đây trở thành cửa sổ hướng tới công chúng của Thương hội Tân Phi ở Thành Anweimar." Vẻ mặt Hứa Dịch trở nên nghiêm túc.

"Cửa sổ này hoạt động tốt hay không, sẽ quyết định danh tiếng của Thương hội Tân Phi ở Thành Anweimar, vì vậy, nếu các cậu quyết định ký kết bản hợp đồng này, tôi sẽ yêu cầu các cậu thực hiện nghiêm túc theo quy định trong hợp đồng. Nếu các cậu cảm thấy bản thân không làm được, tôi khuyên các cậu nên từ chối thì hơn, bởi vì chuyện này rất quan trọng, tôi sẽ không nương tay khi thực thi hợp đồng này."

Urgot bị thái độ dường như không chút nể nang của Hứa Dịch làm cho cứng họng một lúc lâu, mãi mới ấp úng gật đầu.

"Tôi sẽ thương lượng kỹ lưỡng với Victor và Muru."

"Ừm, vậy thì tốt."

Lúc rời khỏi cửa hàng chuyên doanh, màn đêm đã buông xuống, bầu trời Thành Anweimar chìm trong bóng tối mờ ảo.

Hứa Dịch nhìn đường phố Thành Anweimar nhộn nhịp bên ngoài cửa hàng, rồi lại quay đầu nhìn Urgot đang tươi cười chào đón hai vị khách trong cửa hàng, thầm thở dài trong lòng.

Thật ra, nếu có thể lựa chọn, anh rất muốn chấm dứt hợp tác với Victor, Muru và Urgot, bởi vì nhìn từ thái độ của Urgot vừa rồi, bọn họ khó có thể trở thành một đối tác tốt.

Bởi vì bọn họ quá ích kỷ, quan trọng hơn là không có tầm nhìn xa và khả năng ứng phó linh hoạt.

Nhưng muốn xây dựng một "cửa sổ hướng tới công chúng" của

Thương hội Tân Phi ở Thành Anweimar như lời Hứa Dịch nói, với nền tảng gần như bằng không của Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi ở Thành Anweimar, sẽ là một việc rất khó khăn.

Vì vậy, Hứa Dịch tạm thời chỉ có thể dựa vào ba người bọn họ để duy trì cửa sổ này ở Thành Anweimar. Mặc dù Hứa Dịch đối với việc ba người kia có thể làm tốt chuyện này hay không vẫn còn nhiều nghi vấn, nhưng hiện tại không còn lựa chọn nào khác khả thi hơn.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch không nhịn được liếc nhìn Alex đang đi bên cạnh, thầm nghĩ nếu như anh chàng này trong một năm qua có thể tự lực cánh sinh một chút, tự mình xây dựng được mạng lưới quan hệ của riêng mình, như vậy Hứa Dịch tuyệt đối có thể giao một số mối quan hệ hiện có của mình ở Thành Anweimar cho Alex, để anh ta làm trung tâm, xây dựng một "cửa sổ" lý tưởng.

Nhưng đáng tiếc là, Alex trong một năm qua, ngoài việc trở nên thân thiết với nhóm ba người Victor ra, dường như không có bất kỳ tiến bộ nào đáng kể, vậy thì Hứa Dịch làm sao có thể yên tâm giao phó toàn bộ trọng trách cho anh ta được.

"Nói đi nói lại, vẫn là do thiếu nhân tài." Hứa Dịch không nhịn được khẽ thở dài."Nếu như người tài giỏi như Kennard có thể nhiều thêm một chút thì tốt biết mấy..."

Alex thấy Hứa Dịch sau khi rời khỏi cửa hàng chuyên doanh, sắc mặt vẫn luôn không tốt. Lúc này lại nghe thấy anh thở dài, suy nghĩ một chút, vội vàng tiến lên nói: "Hội trưởng, trời đã tối rồi, hay là chúng ta đi ăn cơm trước đã. Tôi biết một quán ăn rất ngon, ở đó còn có thể ăn đặc sản của Thành phố Bontar chúng ta. Sau đó tôi đưa ngài đến một nơi rất tuyệt để nghỉ ngơi thư giãn, chỗ đó tôi và Victor thường xuyên lui tới, thực sự rất thoải mái. Các cô gái ở đó đều rất xinh..."

Alex chưa nói hết câu đã vội vàng dừng lại, bởi vì anh ta đột

nhiên phát hiện, sắc mặt Hứa Dịch trở nên u ám đáng sợ.

Nhìn thấy sắc mặt và ánh mắt lạnh lùng của Hứa Dịch, Alex lập tức hiểu ra mình vừa nói sai điều gì.

Anh ta muốn giải thích, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào, nhất thời cứng họng.

Hứa Dịch lạnh lùng nhìn Alex một lúc, cuối cùng vẫn kìm nén sự thất vọng và tức giận trong lòng, hít một hơi thật sâu, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói: "Không cần phiền phức như vậy, Stella và Đại Pháp sư Camillo chắc đang đợi tôi, chúng ta đến chỗ bọn họ thôi."

Nghe thấy Hứa Dịch nhắc đến cái tên "Stella", Alex bỗng nhiên như bừng tỉnh.

Gần đây anh ta có nghe nói Hội trưởng hình như đang chính thức hẹn hò với Tiểu thư Stella, vậy mà anh ta lại dám đề nghị đưa Hội trưởng đến chỗ như vậy để "giải khuây", Hội trưởng không nổi giận mới lạ.

Alex lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng bước lên dẫn đường, đi về phía nơi Hứa Dịch vừa nói.

Chương 465: Chiến lược bán hàng "kích thích" (1/2)

Ngày hôm sau khi Hứa Dịch đến Thành Anweimar, cũng là ngày đầu tiên của kỳ thi sát hạch cấp bậc của Hiệp hội Pháp sư, trong khi phần lớn các Pháp sư trong thành đều đổ xô đến địa điểm tổ chức kỳ thi, thì trên Đại lộ Champs-Elysees sầm uất nhất Thành Anweimar, một cửa hàng khổng lồ đã long trọng khai trương.

Cửa hàng này tọa lạc trên diện tích hơn một nghìn mét vuông trên Đại lộ Champs-Elysees, trước cửa có vô số xe ngựa sang trọng mang đủ loại huy hiệu quý tộc, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn thấy tấm biển hiệu của cửa hàng mới khai trương, mọi người thường sững sờ trong giây lát, bởi vì ba chữ trên tấm biển này rất quen thuộc với họ, đó là "Walmart", nhưng những chữ còn lại "Trung tâm thương mại Máy móc Ma thuật Gia dụng" thì họ chỉ nhận ra mặt chữ, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa là gì.

Đúng vậy, tên của cửa hàng này là Walmart Trung tâm thương mại Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Tất nhiên, sự khó hiểu này chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, mọi người nhanh chóng phản ứng lại.

Bởi vì hơn nửa tháng trước, Thương hội Walmart đã bắt đầu quảng cáo rầm rộ trên các tờ báo lớn nhỏ ở Thành phố Bontar, đồng thời, trên khắp các đường phố và ngõ hẻm ở Thành Anweimar, bất cứ nơi nào có thể dán thông báo, họ đều dán những tấm áp phích quảng cáo cỡ lớn, thậm chí còn thuê rất nhiều người

đi rải tờ rơi khắp nơi trong thành, vừa rải vừa rao to.

Dưới sự tấn công dữ dội của chiến dịch quảng cáo như vậy, nếu có cư dân nào ở Thành Anweimar mà không biết Walmart Trung tâm thương mại Máy móc Ma thuật Gia dụng sẽ khai trương vào ngày hôm nay, thì chỉ có thể nói rằng người đó chắc chắn đã đi đâu đó xa lắm, nếu không thì chỉ có thể là người mù hoặc điếc.

Đối với khái niệm Máy móc Ma thuật Gia dụng, mặc dù nhiều người ở Thành Anweimar đã phần nào biết đến thông qua một số bài báo trên các tờ báo trong thành và Cửa hàng Chuyên doanh Máy móc Ma thuật Gia dụng Tân Phi do Victor ba người mở, nhưng trên thực tế, số người biết đến không nhiều, và cũng không thể nói là hiểu biết sâu sắc.

Nhưng cho dù trước đây bạn có biết hay không, thì sau đợt quảng cáo rầm rộ này của Thương hội Walmart, tất cả mọi người đều bắt đầu biết đến khái niệm này.

Mọi người đều biết rằng, cái gọi là Máy móc Ma thuật Gia dụng là một số thiết bị cơ khí được tạo ra bằng cách sử dụng sức mạnh của Ma pháp, có thể mang đến nhiều sự trợ giúp rất tiện lợi cho cuộc sống gia đình của mọi người.

Ví dụ, Điều hòa Ma lực có thể thay thế hoàn toàn cho Pháp trận Băng sương Loại lớn và Pháp trận Liệt diễm Loại lớn, mang đến nhiệt độ thoải mái cho căn phòng vào những ngày hè nóng bức và mùa đông lạnh giá.

Lại ví dụ như Nồi nấu Ma thuật Tự động, bạn chỉ cần cho gạo và một lượng nước thích hợp vào, sau đó bật công tắc, rồi không cần phải làm gì nữa, kiên nhẫn chờ đợi một lúc, bạn sẽ có được bát cơm thơm ngon, dẻo ngọt.

Và còn có... ...

Do chiến dịch quảng cáo rầm rộ của Thương hội Walmart, tất cả mọi người ở Thành Anweimar đều biết đến sự tiện lợi của những chiếc Máy móc Ma thuật Gia dụng này, khiến cho Walmart Trung tâm thương mại Máy móc Ma thuật Gia dụng chưa kịp khai trương, mọi người đã bắt đầu mong chờ trong lòng.

Và đến ngày khai trương chính thức, từ sáng sớm, bên ngoài cửa hàng đã chật kín người, gần như tắc nghẽn cả Đại lộ Champs-Elysees.

Theo quảng cáo của Thương hội Walmart, vì hôm nay là ngày khai trương đầu tiên, tất cả các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng trong trung tâm thương mại đều sẽ được giảm giá 20%, số lượng có hạn, ai đến trước được phục vụ trước.

Đồng thời, khách hàng mua bất kỳ Máy móc Ma thuật Gia dụng nào trong trung tâm thương mại đều có thể được giảm giá nhất định khi mua sắm tại các cửa hàng tạp hóa của Thương hội Walmart bằng hóa đơn mua hàng.

Vì vậy, vào lúc 8 giờ sáng, sau bài phát biểu ngắn gọn của một vị quản lý được Thương hội Walmart cử đến trên bục dựng trước cửa trung tâm thương mại, tuyên bố trung tâm thương mại chính thức khai trương, đám đông lập tức tràn vào trong khoảnh khắc cửa trung tâm thương mại mở ra, như một dòng lũ, nháy mắt đã lấp đầy không gian rộng lớn bên trong.

Nhìn cảnh tượng đông nghịt người bên dưới, Hank Wilson không khỏi quay sang Hứa Dịch, tán thưởng: "Hội trưởng Hứa, ý tưởng bán hàng số lượng giới hạn của cậu thật sự rất hay. Cậu xem, những người này vì muốn mua được hàng càng sớm càng tốt, thậm chí còn không thèm xem xét kỹ chất lượng hàng hóa nữa."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Có một thuật ngữ chuyên môn gọi là 'bán hàng kích thích', chính là cố tình tạo ra cảm giác khan hiếm hàng hóa, khiến những người muốn mua nghĩ rằng nếu đến muộn

sẽ không mua được. Cộng thêm chính sách ưu đãi mà các cậu đưa ra, mọi người đều có tâm lý muốn tranh thủ lợi thế, tất nhiên sẽ không còn quan tâm nhiều đến những thứ khác nữa."

"Hội trưởng Hứa thực sự rất am hiểu tâm lý khách hàng." Ngồi đối diện Hứa Dịch là một ông lão tóc bạc trắng, tinh thần quắc thước, trông ít nhất cũng phải hơn bảy mươi tuổi. Ông ta chính là Hội trưởng đương nhiệm của Thương hội Walmart - Colmar Lundes."Nghe nhiều lời đồn đại, tôi vẫn luôn nghĩ Hội trưởng Hứa giống một Pháp sư hơn, thiên về nghiên cứu Ma pháp. Giờ được gặp mặt trực tiếp, mới phát hiện Hội trưởng Hứa thực sự là một thương nhân xuất sắc."

"Hội trưởng Lundes, ngài quá khen." Hứa Dịch khiêm tốn cười đáp."Chỉ là một số thủ đoạn nhỏ, không đáng nhắc đến. Thương hội Walmart dưới sự lãnh đạo của Hội trưởng Lundes ngài những năm qua đã phát triển thành một trong những thương hội lớn nhất Vương quốc Lanpari chúng ta, đó mới là điều thực sự đáng nể. Kennard trước mặt tôi vẫn thường nhắc đến ngài, rất kính trọng và ngưỡng mộ ngài."

"Kính trọng và ngưỡng mộ tôi?" Hội trưởng Lundes khẽ hừ một tiếng."Thằng nhóc đó là do tôi nhìn nó lớn lên từ nhỏ, vốn dĩ thấy nó từ nhỏ đã rất thông minh, lại rất hứng thú với việc kinh doanh, nên định bồi dưỡng nó thành người kế nhiệm của tôi, để sau này tiếp quản Thương hội Walmart của Gia tộc Emma, không ngờ tôi tốn bao công sức bồi dưỡng nó, vậy mà nó lại chạy đến Thương hội Tân Phi của các cậu làm cái gì mà... Tổng giám đốc? Thật là tức chết tôi mà!"

Chương 466: Chiến lược bán hàng "kích thích" (2/2)

Hứa Dịch không nhịn được bật cười, thầm nghĩ Hội trưởng Lundes đây là đang trách mình cướp mất trái ngọt mà ông ta vất vả vun trồng sao?

"Chuyện này... Hội trưởng Lundes, tôi nghĩ Kennard sẽ không làm việc ở Thương hội của chúng tôi mãi đâu, để cậu ấy trải nghiệm mô hình kinh doanh khác biệt ở Thương hội của chúng tôi một thời gian, tích lũy thêm kinh nghiệm và rèn luyện bản thân, cũng rất có ích cho sự trưởng thành của cậu ấy. Ngài nói có đúng không?"

Hội trưởng Lundes liếc nhìn Hứa Dịch, khẽ gật đầu: "Lời này nói cũng có lý. Thương hội Tân Phi do Hội trưởng Hứa cậu điều hành có rất nhiều điểm độc đáo, để nó học hỏi thêm bên cạnh cậu cũng là một lựa chọn không tồi. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, cậu biết rõ Kennard không thể làm việc ở Thương hội của các cậu mãi được, vậy mà còn giao phó cho nó nhiều công việc quan trọng như vậy, không sợ xảy ra vấn đề sao?"

"Dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì không dùng người." Hứa Dịch mỉm cười đáp."Đã chọn Kennard làm Tổng giám đốc, tôi sẽ tin tưởng cậu ấy có thể hoàn thành tốt công việc mà tôi giao phó. Còn về việc cậu ấy sau này nhất định sẽ rời đi... Sự điều động nhân sự là điều không thể tránh khỏi đối với mỗi Thương hội, tôi sẽ cố gắng chuẩn bị tốt các biện pháp ứng phó là được."

Hội trưởng Lundes chậm rãi lắc đầu, thở dài: "Thằng nhóc Kennard có thể gặp được một Hội trưởng như cậu, cũng coi như là

phúc phận của nó. Được rồi, không nói đến thằng nhóc đó nữa, chúng ta nói chuyện chính đi. Hank, đưa kế hoạch cho Hội trưởng Hứa xem qua."

Hank Wilson đáp một tiếng, lấy ra một bản kế hoạch đưa cho Hứa Dịch.

Hứa Dịch nhận lấy, cẩn thận xem qua một lượt, phát hiện bản kế hoạch này chủ yếu viết về kế hoạch sơ bộ của Thương hội Walmart trong việc mở Trung tâm thương mại Máy móc Ma thuật Gia dụng ở các thành phố lớn khác trong Vương quốc Lanpari.

Theo kế hoạch này, nếu Trung tâm thương mại Máy móc Ma thuật Gia dụng ở Thành Anweimar có doanh số bán hàng khả quan, Thương hội Walmart sẽ từng bước thực hiện kế hoạch này, mục tiêu cuối cùng là mở một trung tâm thương mại như vậy ở mỗi thành phố trong Vương quốc.

Tất nhiên, để mở được những trung tâm thương mại này, chắc chắn cần có sự hỗ trợ của các Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật ở Thành phố Bontar, đứng đầu là Thương hội Tân Phi.

Vì vậy, trong bản kế hoạch này cũng đưa ra một số yêu cầu đối với Thương hội Tân Phi và các Thương hội khác.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, rồi nói với Hội trưởng Lundes: "Nhìn tình hình hôm nay, tôi không lo lắng về doanh số bán hàng của trung tâm thương mại này. Nhưng mà Hội trưởng Lundes, tôi cảm thấy bản kế hoạch này có phần quá lạc quan."

"Ồ? Lạc quan ở chỗ nào?" Hội trưởng Lundes hỏi ngược lại.

"Lý do khiến trung tâm thương mại này có thể hoạt động sôi nổi như vậy, mặc dù bề ngoài là do ưu đãi trong ngày khai trương và sức hút của bản thân Máy móc Ma thuật Gia dụng, nhưng trên

thực tế, nguyên nhân quan trọng nhất là người dân ở Thành Anweimar có đủ khả năng chi trả.""Khả năng chi trả sao?" Lundes nhai đi nhai lại cụm từ này trong đầu một lúc, rồi gật đầu."Ừm, đúng vậy. Thành Anweimar dù sao cũng là thủ đô của Vương quốc Lanpari chúng ta, người dân ở đây tự nhiên phải giàu có hơn so với những nơi khác trong Vương quốc."

"Vì vậy, chúng ta không thể lấy tình hình ở đây làm tham khảo, áp dụng cho những nơi khác. So với Thành Anweimar, người dân ở những nơi khác không có khả năng chi trả cao như vậy. Có lẽ họ cũng có mong muốn mua những chiếc Máy móc Ma thuật Gia dụng này, nhưng e là có rất nhiều người thậm chí còn không đủ ăn, cho dù muốn mua, rõ ràng cũng không có đủ tài chính." Hứa Dịch nói."Máy móc Ma thuật Gia dụng tuy không thể nói là quá đắt, nhưng mỗi chiếc ít nhất cũng cần đến vài đồng vàng, thậm chí có loại còn cần đến vài chục đồng vàng. Các gia đình bình thường e là khó lòng chi trả nổi."

Hội trưởng Lundes suy nghĩ một hồi, hơi nhíu mày hỏi: "Nhưng mà Hội trưởng Hứa, theo tôi được biết, các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng do Thương hội Tân Phi của các cậu sản xuất, chỉ riêng ở Thành phố Bontar đã bán được với số lượng kinh người, mà Thành phố Bontar hoàn toàn có thể coi là một trong những thành phố nghèo nhất Vương quốc. Vì những chiếc Máy móc Ma thuật Gia dụng này có thể bán chạy như vậy ở Thành phố Bontar, vậy thì ở những thành phố khác chắc cũng không thành vấn đề."

"Vẫn có sự khác biệt." Hứa Dịch nói."Vấn đề chính nằm ở khâu vận chuyển. Máy móc Ma thuật Gia dụng do Thương hội Tân Phi của chúng tôi sản xuất có thể bán chạy ở Thành phố Bontar là vì chúng tôi sản xuất tại địa phương và bán tại địa phương, không có chi phí vận chuyển, vì vậy có thể hạ giá bán xuống một chút cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu vận chuyển đến các thành phố khác để bán, do chi phí vận chuyển tăng lên, giá bán sẽ không thể

duy trì ở mức thấp được."

"Chi phí vận chuyển..." Hội trưởng Lundes nhíu mày càng sâu hơn."Vấn đề này tôi cũng đã cân nhắc rồi. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, theo tôi được biết, tỷ suất lợi nhuận của Máy móc Ma thuật Gia dụng của Thương hội Tân Phi các cậu là rất cao. Các cậu không thể hạ giá bán xuống một chút để đổi lấy doanh số cao hơn sao?"

Nghe câu hỏi này, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ Hội trưởng Lundes vòng vo tam quốc, cuối cùng cũng không nhịn được mà nói ra mục đích thực sự của mình.

Chương 467: Dạo phố (1/2)

"Rồi sao? Anh đồng ý với ông ta à?" Stella tò mò hỏi Hứa Dịch.

"Đương nhiên là không." Hứa Dịch lắc đầu."Ông ta nói đi nói lại, chẳng qua là muốn Thương hội Tân Phi chúng ta dẫn đầu hạ giá, sau đó các Thương hội khác ở Thành phố Bontar chắc chắn cũng sẽ phải hạ giá theo. Như vậy, Thương hội Walmart của ông ta có thể nhập hàng với giá thấp hơn, chi phí đương nhiên sẽ giảm đi rất nhiều."

"Thì giá nhập hàng của họ thấp hơn, giá bán trong trung tâm thương mại cũng có thể hạ xuống mà." Stella nói."Em thấy Hội trưởng Lundes nói cũng có lý, giá bán hạ xuống, doanh số chắc chắn sẽ tăng lên, tổng hợp lại, rất có thể lợi nhuận tổng thể còn tăng lên nữa."

Hứa Dịch nhìn Stella, lắc đầu, khẽ thở dài.

Stella thực sự không hiểu gì về thương trường, cho nên mới nói ra những lời ngây thơ như vậy.

Chưa nói đến việc sau khi giá nhập hàng của Thương hội Walmart giảm xuống, liệu họ có thực sự hạ giá bán hay không, chỉ riêng việc hạ giá, trong mắt Hứa Dịch đã là một việc rất nguy hiểm.

Giống như một câu nói rất thịnh hành trong thị trường chứng khoán ở Trái Đất, sau đó lại càng thịnh hành hơn trong thị trường bất động sản: Người ta chỉ mua khi giá tăng, không mua khi giá giảm.

Nếu như hàng hóa đột ngột hạ giá, người ta sẽ không nghĩ đến

việc nhanh chóng mua lấy khi giá rẻ, mà sẽ nghĩ, nó đã hạ giá một lần, chắc chắn sẽ còn hạ giá lần thứ hai, lần thứ ba... nên sẽ không vội vàng mua ngay.

Hơn nữa, một khi đã hạ giá, rất khó dừng lại.

Giả sử chỉ mình Thương hội Tân Phi hạ giá, cho dù Hứa Dịch không nói, các Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật khác ở Thành phố Bontar cũng sẽ phải hạ giá theo.

Và một khi Thương hội Tân Phi đã mở đầu, các Thương hội khác chưa biết chừng sẽ phát hiện ra đây là một biện pháp tốt, liền muốn dùng mức giảm giá cao hơn để tranh giành thị phần.

Nếu như có nhiều Thương hội làm theo, sẽ biến thành cuộc chiến giá cả thường thấy ở Trái Đất.

Ngành công nghiệp Máy móc Ma thuật hiện tại vẫn còn rất non yếu, trước đây chỉ có Thương hội Tân Phi độc quyền thì không sao, Hứa Dịch có thể tự do làm theo ý mình.

Nhưng hiện tại, dưới sự dẫn dắt có chủ ý của anh, đã có rất nhiều Thương hội khác gia nhập vào ngành này. Vì vậy, để ngành công nghiệp này có thể tiếp tục phát triển và lớn mạnh trong thời gian dài, Hứa Dịch trước khi làm bất cứ việc gì đều phải cân nhắc đến ảnh hưởng của nó đối với toàn bộ ngành.

Nếu như ngành công nghiệp Máy móc Ma thuật vừa mới khởi bước đã chơi trò chiến tranh giá cả, chắc chắn sẽ khiến lợi nhuận của tất cả các Thương hội tham gia vào ngành này đều giảm xuống, cũng sẽ khiến những Thương hội vừa mới gia nhập mất đi niềm tin và hứng thú, đó sẽ là một đòn giáng mạnh vào toàn bộ ngành.

Vì vậy, sau khi Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật Bontar được thành lập, quy định đầu tiên mà Hứa Dịch và các

Thương hội khác trong Hiệp hội cùng nhau đưa ra, đó là khi các Thương hội bán Máy móc Ma thuật của mình, giá bán nhất định phải được thương lượng, không được phép cạnh tranh giá cả bất chính.

Bây giờ Hội trưởng Lundes lại yêu cầu Hứa Dịch dẫn đầu hạ giá, anh đương nhiên không thể đồng ý.

Tất nhiên, Thương hội Walmart là đối tác bán hàng quan trọng nhất của hầu hết các Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật ở Thành phố Bontar hiện nay, Hứa Dịch cũng không tiện từ chối thẳng thừng, dù không thể đồng ý hạ giá, nhưng Hứa Dịch lại đưa ra một giải pháp khác.

Đó là, xây dựng đường sá.

Vì yếu tố quan trọng nhất ảnh hưởng đến giá bán của Máy móc Ma thuật Gia dụng ở các thành phố khác là chi phí vận chuyển cao, vậy thì hãy giảm chi phí này xuống.

Trước mặt Hội trưởng Lundes và Phó Hội trưởng Wilson, Hứa Dịch đã đưa ra ví dụ về việc xây dựng Xa lộ Bonka và Xa lộ Bansa.

Theo số liệu chi tiết mà Hứa Dịch đưa ra, so với trước khi hai con đường này được xây dựng, chi phí vận chuyển cùng một loại hàng hóa từ Thành phố Bontar đến Thành Karma và Thành Saltan đã giảm lần lượt 34% và 38%.

Và đây là đã tính cả phí cầu đường.

Đối với thế giới Lục địa Saines hiện nay, nơi mà giao thông vẫn chưa thực sự phát triển, chi phí vận chuyển chính là trở ngại lớn nhất đối với lưu thông hàng hóa, Thương hội Walmart chuyên kinh doanh bán lẻ hàng tạp hóa càng hiểu rõ điều này hơn bất kỳ Thương hội nào khác.

Vì vậy, khi Hứa Dịch nói ra hai con số 34% và 38%, cả Hội

trưởng Lundes và Phó Hội trưởng Wilson đều kinh ngạc.

Sau khi xác nhận Hứa Dịch không hề nói đùa về những con số này, Hội trưởng Lundes gần như ngay lập tức gật đầu đồng ý, Thương hội Walmart nhất định cũng sẽ đầu tư xây dựng đường sá.

Từ biểu cảm của ông ta, không khó để đoán ra, Thương hội Walmart chắc chắn sẽ không chỉ xây dựng một con đường đơn giản như vậy.

"Này, Hứa Dịch. Trả lời em đi, tại sao anh không đồng ý? Em thấy đề nghị này cũng không tệ mà." Thấy Hứa Dịch trầm ngâm, hồi lâu không trả lời, Stella nhịn không được thúc giục.

"Hả? À... Chuyện này giải thích rất phức tạp, hơn nữa chuyện này cũng không thể để một mình anh quyết định, ít nhất phải thảo luận với Thành phố Bontar và Hội trưởng Lanke. Cho nên anh chỉ nói với Hội trưởng Lundes là anh sẽ cân nhắc." Hứa Dịch trả lời qua loa, vội vàng chuyển chủ đề, hỏi: "Đừng chỉ hỏi anh, anh còn muốn hỏi em đây, Đại Pháp sư không phải nói hôm nay sẽ dẫn anh đi tham gia một hội nghị của Hiệp hội Pháp sư sao? Sao anh đến rồi, ông ấy lại không có ở đây?"

"À, vừa nãy có người của Hiệp hội Pháp sư đến tìm ông nội, sau đó ông nội liền đi cùng họ." Stella đáp.

"Vậy ông ấy không để lại lời nhắn gì sao? Ví dụ như bảo anh ở đây đợi ông ấy hay gì đó?" Hứa Dịch hỏi.

Chương 468: Dạo phố (2/2)

Stella lắc đầu: "Ông nội không nói gì cả, nhìn dáng vẻ vội vàng của ông ấy, không biết là có chuyện gì xảy ra."

"Rất vội vàng?" Hứa Dịch có chút khó hiểu."Ông ấy từ Thành phố Bontar đến đây chưa được mấy ngày, Hiệp hội Pháp sư ở đây có thể có chuyện gì gấp gáp đến mức phải cần ông ấy xử lý?"

"Vậy thì em cũng không biết." Stella nhún vai."Dù sao ông nội cũng là Đại Pháp sư, nếu Hiệp hội Pháp sư có chuyện gì quan trọng, ông ấy lại đang ở Thành Anweimar, chắc chắn họ sẽ thông báo cho ông ấy."

Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, phát hiện thông tin quá ít, căn bản không thể phán đoán được, đành phải bỏ qua.

"Vậy bây giờ chúng ta làm gì? Sáng nay anh đã dành thời gian rồi, kết quả bây giờ Đại Pháp sư lại có việc, anh lại rảnh rỗi." Hứa Dịch dang hai tay ra.

"Vậy chẳng phải vừa hay sao?" Stella cười híp mắt, khoác tay Hứa Dịch, kéo anh đi ra ngoài."Hiếm khi chúng ta cùng đến Thành Anweimar, lại vừa hay đều có thời gian rảnh, không cùng nhau đi dạo một vòng thì uổng phí quá. Đi nào, em dẫn anh đi dạo khắp Anweimar. Nghe Tử tước Leslie nói, năm ngoái anh đến đây, suốt ngày bận rộn đủ thứ chuyện, căn bản không có thời gian đi dạo. Thật là... Đã khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, lại không có thời gian chơi, thật đáng thương! Hôm nay để tiểu thư đây dẫn anh đi thưởng thức phong cảnh của Thành Anweimar!"

Hứa Dịch bất đắc dĩ bị Stella kéo ra ngoài.

Vì hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ thi sát hạch cấp bậc của Hiệp hội Pháp sư, các Pháp sư tham gia kỳ thi hôm nay đều đã đến địa điểm thi ở ngoại ô thành. Ngay cả những Pháp sư không tham gia kỳ thi cũng phần lớn đều đến xem náo nhiệt, nên trong thành không giống như hôm qua, đâu đâu cũng thấy bóng dáng Pháp sư, tương đối yên tĩnh hơn một chút.

Tất nhiên, là thủ đô của Vương quốc Lanpari, Thành Anweimar bất kể lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt, hai người đi đến đâu cũng đều thấy dòng người chen chúc.

Stella đã học tập tại Học viện Hoàng gia Lanpari bốn năm, cũng đã ở Thành Anweimar bốn năm, rất quen thuộc với nơi này.

Dưới sự dẫn dắt của cô, hai người cố gắng tránh những nơi đông người nhất, len lỏi qua các con phố lớn nhỏ trong Thành Anweimar, khi thì chui vào một cửa hàng nhỏ ven đường, cầm lên những con búp bê vải đặc sắc bình phẩm, khi thì lại nghỉ ngơi bên bờ sông Rhein chảy qua thành phố, vừa ngắm nhìn những chiếc lá đỏ rơi rụng bên bờ sông. Lại khi thì kéo một họa sĩ vẽ tranh chân dung ven đường, để ông ta vẽ cho hai người một bức tranh.

Thấy Stella chơi đùa vui vẻ, Hứa Dịch cũng gạt bỏ hết những suy nghĩ linh tinh, cùng Stella vui vẻ chạy nhảy khắp nơi trong thành.

Trong phút chốc, anh như được trở về thời còn trẻ ở Trái Đất, bị nữ đồng nghiệp kéo đi dạo phố.

Sau khi đi dạo một vòng quanh thành phố, Hứa Dịch đột nhiên đề nghị với Stella, muốn đến Học viện Hoàng gia Lanpari, nơi cô từng theo học để tham quan.

Stella trừng mắt nhìn: "Em thấy anh không phải muốn đi tham quan học viện, mà là muốn đi xem những học sinh học Ma pháp trong đó chứ gì? Nói thật đi, có phải anh đang định kéo hết đám

học sinh của Học viện Hoàng gia về Thương hội của anh làm việc không?"

Hứa Dịch cười ha ha: "Anh đúng là có ý nghĩ đó, nhưng bọn họ đều là sinh viên tốt nghiệp từ học viện cao nhất Vương quốc, e rằng sẽ không thèm để mắt đến Thương hội nhỏ bé của chúng ta đâu."

"Chưa chắc đâu." Stella khẽ hừ một tiếng."Anh xem ngay cả học sinh ưu tú như em trong Học viện mà bây giờ chẳng phải cũng đang làm việc cho anh đấy sao? Hơn nữa còn có Evita và những người khác nữa, chẳng phải cũng vậy sao? Nói cho anh biết, Thương hội chúng ta đối xử với các Nghiên cứu viên tốt như vậy, em thấy không chỉ có học sinh của Học viện Ma thuật Nam tước Rictor muốn vào Thương hội làm việc đâu, mà học sinh của Học viện Hoàng gia Lanpari cũng muốn vậy."

"Nếu là như vậy thì tốt quá. Bất quá bây giờ anh lại cảm thấy, trực tiếp để những học sinh này đến Thương hội làm việc e rằng không phải là lựa chọn tốt nhất." Hứa Dịch lắc đầu."Nếu có thể, anh thật sự muốn mở một học viện chuyên dạy cho các Pháp sư những kiến thức lý luận liên quan đến Máy móc Ma thuật. Pháp sư tốt nghiệp từ học viện như vậy mới thật sự có thể xem là Ma pháp Cơ giới sư có thể sử dụng được."

"Anh muốn mở thì mở thôi." Stella thản nhiên nói."Dù sao bây giờ anh cũng không thiếu tiền, hơn nữa còn có sự ủng hộ của Thành chủ đại nhân và Vương nữ Điện hạ, về mặt thủ tục chắc cũng không thành vấn đề. Cùng lắm thì để ông nội giữ một chức vụ trong học viện là có thể thu hút rất nhiều người đến học rồi."

"Ừm, không tệ, nghe em nói như vậy, anh thật sự cảm thấy ý tưởng này khả thi. Được, chờ lần này quay về, anh sẽ tìm Thành chủ đại nhân bàn bạc kỹ càng chuyện này. Còn bây giờ, chúng ta vẫn nên đi tham quan Học viện Hoàng gia Lanpari trước đã. Anh rất tò mò, không biết bọn họ đã dùng cách nào để đào tạo ra một

cô gái ưu tú như Stella em vậy."

"Hừ, đó là do em có tố chất bẩm sinh, căn bản không cần đào tạo." Stella hừ một tiếng kiều mỵ, nắm lấy tay Hứa Dịch định đi về phía đông thành, nơi có Học viện Hoàng gia Lanpari, nhưng bỗng nhiên dừng bước.

Hứa Dịch thấy hơi kỳ lạ, kéo Stella đang đứng im tại chỗ, lại thấy cô nhìn chằm chằm về phía đối diện đường cái với vẻ mặt ngẩn ngơ, như thể hóa đá.

Hứa Dịch nhìn theo ánh mắt của cô, liền nhìn thấy ở bên kia đường có một nam một nữ trẻ tuổi đang đứng.

Tên thanh niên kia nhìn chằm chằm Stella với ánh mắt như lang như hổ, trong mắt tràn đầy kinh diễm và tham lam.

Chương 469: Ảo tưởng tuổi trẻ (1/2)

Là nữ thần trong mắt vô số người ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận, Stella bởi vì dung mạo và khí chất hơn người của mình, đi trên đường tự nhiên là có tỷ lệ quay đầu siêu cao, rất dễ dàng gây sự chú ý của mọi người.

Hứa Dịch khi đi dạo phố với cô, luôn nhận được vô số ánh mắt ghen tị và ghen ghét, tất nhiên, càng nhiều hơn là nhìn thấy ánh mắt kinh diễm hướng về phía Stella, trong đó tự nhiên cũng không thiếu một số người đàn ông lộ ra một tia tham lam.

Nhưng những người này dù có biểu hiện kinh diễm Stella như thế nào, cũng sẽ vì Hứa Dịch ở bên cạnh cô mà có chút kiêng dè và thu liễm.

Nhưng người đàn ông gặp phải lúc này, ánh mắt lộ ra sự tham lam và chiếm hữu mãnh liệt đến mức trần trụi không chút che giấu, khiến Hứa Dịch chỉ liếc mắt một cái, liền nhịn không được nhíu mày.

Quay đầu nhìn Stella một cái, phát hiện phản ứng của cô có chút kỳ lạ, Hứa Dịch liền hỏi: "Người quen à?"

Stella chỉ sững người một chút, sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ chán ghét sâu sắc, khẽ gật đầu: "Ừm, hắn ta chính là Vincent."

"Vincent?" Nghe được cái tên này, Hứa Dịch đầu tiên nghĩ đến là Hội trưởng Vincent của Thương hội Armani ở Thành phố Bontar, sau đó suy nghĩ một chút, mới nhớ ra, cái tên này đã từng

nghe Akali nhắc đến, chính là nam Ma pháp sư mà Stella từng yêu thầm khi còn ở Học viện Hoàng gia Lanpari.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch quay đầu lại, nghiêm túc đánh giá Vincent.

Bỏ qua ánh mắt khiến Hứa Dịch rất khó chịu lúc này của hắn ta, chỉ xét về ngoại hình, Vincent quả thực có thể coi là một chàng trai rất đẹp trai, không chỉ cao lớn vạm vỡ, ngũ quan còn rất cân đối, tỷ lệ gần như hoàn mỹ, kết hợp với bộ trang phục sang trọng, cắt may vừa vặn, tôn lên vóc dáng hoàn hảo, nếu như đặt ở Địa Cầu, tuyệt đối có thể coi là một "cao phú soái" tiêu chuẩn.

Người đàn ông như vậy, quả thực có thể coi là bạch mã hoàng tử trong lòng những cô gái trẻ chưa trải sự đời, cũng khó trách Stella lúc trước cũng thầm thích hắn ta.

Liếc nhìn Vincent một cái, ánh mắt Hứa Dịch rơi vào cô gái bên cạnh Vincent.

Cô gái này không xinh đẹp bằng Stella, nhưng cũng coi như ưa nhìn, toát lên vẻ dịu dàng yếu đuối, dựa vào bên cạnh Vincent, gần như tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Nhìn thấy cánh tay Vincent ôm eo cô gái, Hứa Dịch có chút kỳ quái hỏi Stella: "Cô gái này là ai vậy? Trông có vẻ quan hệ với hắn ta rất tốt."

"Cô ta chính là vị hôn thê của Vincent mà em đã từng nhắc đến với anh." Stella nhỏ giọng đáp, lại liếc nhìn Vincent một cái, nắm tay Hứa Dịch định quay người rời đi.

Ai ngờ Stella và Hứa Dịch vừa mới bước đi, Vincent đột nhiên băng qua đường, chạy đến trước mặt Stella, chặn đường hai người.

"Này, Stella xinh đẹp, em đến Thành Anweimar khi nào vậy?

Sao không nói trước với anh một tiếng? Để anh còn tiếp đãi em cho tốt chứ." Vincent cười toe toét, lớn tiếng nói với Stella.

"Nói với anh làm gì?" Stella liếc nhìn Vincent một cái, trong mắt tuy lộ rõ vẻ chán ghét, nhưng cũng không định mắng hắn ta giữa đường, nên biểu cảm vẫn rất bình tĩnh."Em và ông nội cùng bạn bè chỉ đến Anweimar để giải quyết một số việc, không định làm phiền ai cả."

"Sao lại là làm phiền được chứ?" Vincent khoa trương kêu lên."Chúng ta ở Học viện từng là bạn tốt mà. Em đến Anweimar, sao anh có thể không tiếp đãi em chứ? Đã vậy Đại Pháp sư Camillo cũng đến, thế thì càng tốt, phiền em nói với Đại Pháp sư một tiếng, anh ở đây chính thức mời hai người tối nay đến nhà anh dùng bữa, anh sẽ tiếp đãi hai người theo nghi thức long trọng nhất."

"Muốn tiếp đãi chúng tôi?" Stella có chút buồn cười nhìn hắn ta."Em nghĩ anh nên hỏi ý kiến vị hôn thê của anh trước thì hơn."

"Em nói Michel sao? Yên tâm đi. Michel sao có thể không đồng ý chứ, phải không Michel yêu quý?" Vincent quay đầu nhìn cô gái có chút luống cuống từ khi đi theo hắn ta đến.

Cô gái tên Michel ngẩng đầu nhìn Stella một cái, trên mặt thoáng qua vẻ ảm đạm, lại cúi đầu xuống, nhỏ giọng đáp: "Ừm... Em... Em không có ý kiến."

Hứa Dịch và Stella nhìn nhau, lập tức phát hiện, cô gái tên Michel này chỉ sợ là có tính cách nhút nhát, khó trách Vincent ngay cả khi vị hôn thê ở bên cạnh cũng dám trắng trợn lộ ra bộ mặt này với Stella.

"Đấy, anh đã nói là Michel nhất định sẽ đồng ý mà, cô ấy rất hiếu khách, phải không Michel?" Vincent lại hỏi Michel.

Michel vẫn cúi đầu, khóe miệng mấp máy, khẽ "ừm" một tiếng.

Hứa Dịch nhíu mày, thầm nghĩ cô gái Michel này nếu thực sự gả cho Vincent, chỉ sợ cuộc sống sau khi kết hôn nhất định sẽ không hạnh phúc.

Tất nhiên, chuyện này hắn không quản được.

Nghe thấy câu trả lời của Michel, Vincent đắc ý nhìn Stella: "Em xem, Michel không có ý kiến. Stella, tối nay em và Đại Pháp sư Camillo cứ đến nhé, bây giờ anh sẽ dặn dò người hầu chuẩn bị cho chu đáo."

"Này, vị hôn thê của anh đồng ý, chứ em còn chưa đồng ý mà. Hơn nữa, cho dù em muốn đồng ý, cũng phải hỏi xem anh ấy có đồng ý hay không." Stella chỉ vào Hứa Dịch.

"Hắn ta?" Vincent như thể vừa mới phát hiện ra Hứa Dịch, làm ra vẻ kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, ánh mắt lướt qua bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của Hứa Dịch và Stella, hai mắt hơi nheo lại, trong mắt lóe lên tia hung ác, hừ lạnh nói: "Tên này là ai?"

"Anh nói chuyện lịch sự một chút!" Stella lập tức quát."Anh ấy là Hứa Dịch, là bạn trai của em. Anh muốn mời em đến nhà anh dùng bữa, anh ấy mà không đồng ý, em tuyệt đối sẽ không đi."

"Hứa Dịch?" Vincent đánh giá Hứa Dịch từ trên xuống dưới, lắc đầu: "Chưa từng nghe qua cái tên này, chắc không phải là Quý tộc ở Thành Anweimar chứ? Chẳng lẽ là Quý tộc ở cái nơi nhỏ bé Thành phố Bontar các người?"

Chương 470: Ảo tưởng tuổi trẻ (2/2)

"Anh thật là kiến thức hạn hẹp, anh có biết, Hứa Dịch anh ấy là..."

Stella vừa định giới thiệu thân phận của Hứa Dịch, đã bị Hứa Dịch ngăn lại.

Hứa Dịch cũng nhìn Vincent một cái, hỏi hắn ta: "Vincent tiên sinh, tôi nghe Akali nhắc đến anh, nếu tôi nhớ không lầm, anh là người của Gia tộc Jose?"

Vincent sững người: "Akali nhắc đến tôi với anh? Không sai, tôi xuất thân từ Gia tộc Jose, sao vậy?"

"Đã là người của Gia tộc Jose, vậy thì đơn giản rồi. Tôi nghĩ không cần anh mời, tôi và Stella hai ngày tới sẽ đến nhà anh thăm." Hứa Dịch cười nói.

"Các người đến nhà tôi thăm?" Vincent kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, cười lạnh một tiếng."Anh tưởng mình là khách quý như Tiểu thư Stella và Đại Pháp sư Camillo sao? Gia tộc Jose chúng tôi sẽ không tiếp đãi loại người nhìn là biết có thân phận thấp kém như anh đâu."

Nói xong, Vincent còn quay sang Stella, làm ra vẻ đau lòng nói: "Stella, nếu như em vì chuyện lần trước anh làm tổn thương em, mà cố ý tìm một tên như vậy nói là bạn trai để chọc tức anh, vậy thì anh ở đây chân thành xin lỗi em. Thực ra, từ sau khi em rời đi lần trước, anh vô cùng hối hận, thậm chí vì thế mà ba ngày liền không ăn không uống. Em có biết không? Khoảng thời gian này

anh luôn nghĩ đến em, hôm nay lại nhìn thấy em xuất hiện trước mặt anh, anh kích động đến mức suýt chút nữa tim ngừng đập, anh..."

"Chờ đã!" Stella giơ tay lên ngăn cản Vincent tiếp tục nói những lời khiến cô nổi da gà, kinh ngạc nhìn hắn ta."Em nói này Vincent, Michel còn ở đây, cô ấy là vị hôn thê của anh đấy! Anh vậy mà trước mặt cô ấy nói với em những lời này? Anh không để ý đến cảm nhận của cô ấy sao?"

"Vị hôn thê?" Vincent quay đầu nhìn Michel, cười khổ nói: "Stella, em nên hiểu rõ, cái gọi là vị hôn thê, chỉ là do gia tộc sắp đặt. Em không tin thì hỏi Michel, trên thực tế, hai chúng ta đều là thân bất do kỷ. Người anh yêu nhất trong lòng vẫn là em, nếu như em có thể cho anh một cơ hội, anh thậm chí có thể lập tức nói với gia tộc, anh muốn hủy hôn ước này, nhất định phải cưới được em!"

Stella há hốc mồm nhìn Vincent một hồi, thật sự không thể tưởng tượng nổi trên thế giới này lại có người mặt dày như vậy!

Lại nhìn sang Michel bên cạnh, chỉ thấy cô cúi đầu im lặng, dường như ngầm thừa nhận những lời Vincent nói.

Một lúc lâu sau, Stella mới thở dài một hơi, lắc đầu, không nói gì, kéo Hứa Dịch quay đầu bỏ đi.

Vincent ở phía sau vẫn đang gọi Stella, Stella lại tăng nhanh bước chân, cùng Hứa Dịch nhanh chóng biến mất ở góc đường khác.

Chờ đến khi không còn nghe thấy tiếng gọi của Vincent, Hứa Dịch rốt cuộc nhịn không được cười ha hả.

"Anh cười cái gì?" Stella tức giận trừng mắt nhìn Hứa Dịch một cái.

"Bởi vì thực sự là quá... quá buồn cười." Hứa Dịch nhìn Stella giận đến đỏ bừng mặt, càng không nhịn được cười."Hôm nay anh thật sự được mở rộng tầm mắt. Không ngờ lại được gặp người vô liêm sỉ đến mức thượng thừa như vậy, thật muốn cười chết."

"Hừ! Tuy rằng từ chuyện lần trước em đã biết hắn ta rất vô liêm sỉ rồi, không ngờ hắn ta còn vô liêm sỉ hơn em tưởng tượng, thật là tức chết!" Stella tức giận nói.

"Em tức giận làm gì?" Hứa Dịch cười nói."Giống như lần trước anh đã nói, em nên vui mừng mới phải. Kẻ vô liêm sỉ như vậy, em có thể sớm nhận rõ bộ mặt thật của hắn ta, đây là chuyện tốt. Nói thật, anh thật sự không hiểu nổi, trước kia sao em có thể thích hắn ta được? Chẳng lẽ em không cảm thấy người này rất ấu trĩ buồn cười sao?"

Stella hơi đỏ mặt, thẹn thùng nói: "Lúc trước em cũng rất ấu trĩ mà. Lúc ở học viện em còn là cô bé nhỏ, thích hắn ta hoàn toàn là vì cảm thấy hắn ta đẹp trai, lúc đó cũng rất phong độ. Thực ra căn bản không tiếp xúc gì nhiều với hắn ta, đương nhiên không biết được bộ mặt thật của hắn ta lại vô liêm sỉ ghê tởm như vậy."

"Vậy anh càng thấy kỳ quái, Stella, em là mỹ nữ nổi bật như vậy, tên này ở học viện vậy mà không quấn lấy theo đuổi em, thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi." Hứa Dịch lại nói.

"Lúc ở học viện em chỉ tập trung học tập, căn bản không tiếp xúc với nam sinh, hắn ta muốn quấn lấy em cũng không tìm được cơ hội. Thực ra nói thật, bây giờ nghĩ lại, lúc đó nói thích hắn ta, hình như chỉ là cảm thấy hắn ta có chút giống bạch mã hoàng tử trong tưởng tượng của em lúc đó, thật ra đối với con người hắn ta cũng không thấy thích thú gì." Stella giải thích.

"Đây hẳn là nói, là ảo tưởng của mỗi cô gái tuổi mới lớn nhỉ?" Hứa Dịch trêu chọc nói.

"Sao? Là ảo tưởng không thực tế của em, anh có ý kiến gì sao?" Stella trừng mắt nhìn Hứa Dịch.

"Không, không, không, sao anh có thể có ý kiến được. Anh nên cảm thấy may mắn, may mà sau khi gặp được anh, em đã nhanh chóng vứt bỏ ảo tưởng này. Bằng không anh đâu có đẹp trai như vậy, em nhất định sẽ không thích."

Stella đột nhiên nâng mặt Hứa Dịch, nghiêm túc nói: "Không cho phép anh nói mình không đẹp trai. Hứa Dịch, anh nhất định phải nhớ kỹ, đã là em thích anh, vậy thì anh chính là đẹp trai nhất. Có lẽ trong mắt rất nhiều cô gái nhỏ, Vincent kia rất đẹp trai, nhưng hiện tại trong mắt em, hắn ta rất ấu trĩ, thậm chí không bằng một phần vạn mười vạn sự quyến rũ của anh."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Stella, trong lòng Hứa Dịch thoáng qua một tia cảm động, hôn lên lòng bàn tay Stella, dịu dàng nói: "Cảm ơn em đã khen ngợi, có thể được em thích, anh cảm thấy rất may mắn."

Stella nở nụ cười rạng rỡ, lại nắm lấy tay Hứa Dịch, tiếp tục hướng về phía Học viện Hoàng gia Lanpari.

Chương 471: Cục Hậu cần nghèo rớt mồng tơi (1/2)

Khoảng thời gian nhàn nhã của buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Chuyến đi đến Thành Anweimar lần này của Hứa Dịch có rất nhiều việc phải làm, tự nhiên không có nhiều thời gian nhàn rỗi như buổi sáng hôm nay.

Sau khi dùng bữa trưa cùng Stella, Hứa Dịch cùng với người của Bộ Quân sự đến sân tập của Bộ Quân sự nằm ở ngoại ô Tây Bắc Thành Anweimar, cách đó không xa.

Thực ra, Bộ Quân sự đã muốn mời Hứa Dịch đến thăm từ lâu, chỉ là Hứa Dịch luôn bận rộn, khó có thể sắp xếp thời gian đến Anweimar. Nhân cơ hội Hứa Dịch đến đây, Bộ Quân sự đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội này, sớm đã hẹn trước thời gian với Hứa Dịch.

Sau khi trải qua cuộc kiểm tra nghiêm ngặt, Hứa Dịch bước vào sân tập, ngay lập tức nhìn thấy một người quen.

Người đó chính là Thiếu tá McConnely.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch, Thiếu tá McConnely lập tức tươi cười bước tới.

"Ha, Hội trưởng Hứa, cuối cùng ngài cũng đã đến, thật sự khiến tôi rất vui mừng."

Hứa Dịch cười lắc đầu: "Thiếu tá McConnely, anh vẫn khách sáo như vậy, thật ra tôi đã muốn đến đây xem thử từ lâu rồi, lần này có cơ hội, đương nhiên tôi không bỏ lỡ."

Hai người chào hỏi nhau vài câu, Thiếu tá McConnely liền giới thiệu những người khác trong sân tập cho Hứa Dịch.

Ngoài một số sĩ quan của Bộ Quân sự, còn có một số huấn luyện viên trong sân tập và tổng cộng mười binh sĩ bình thường.

Sau khi gặp Hứa Dịch, những người này đều tỏ ra rất nhiệt tình với anh, mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng lại giống như đã coi anh là bạn tốt từ lâu.

Hứa Dịch có chút kỳ quái, tại sao những người này lại nhiệt tình với mình như vậy, phải biết rằng anh chỉ là một thương nhân bình thường, đáng lẽ phải không hợp với những người lính này mới đúng.

"Vấn đề là, Hội trưởng Hứa, ngài không phải là một thương nhân bình thường." McConnely cười ha hả."Những thương nhân chỉ biết đến tiền trong đầu đúng là sẽ bị những người lính thô kệch như chúng tôi coi thường, nhưng ngài thì khác. Vì ngài và Thương hội Tân Phi của ngài, hiện tại anh em chúng tôi rốt cuộc cũng có thể có được một bộ trang bị đầy đủ, khi ra chiến trường, dù là giết địch hay bảo vệ tính mạng, năng lực đều tăng lên rất nhiều, ngài nói xem, những người như chúng tôi sao có thể không nhiệt tình với ngài được chứ?"

"Đúng vậy. Trước đây, những người chúng tôi ở Cục Hậu cần lúc nào cũng lo lắng về trang bị cho anh em, nhưng vì không có tiền nên vẫn luôn không giải quyết được. Kết quả, Hội trưởng Hứa vừa ra tay, đã dễ dàng giải quyết vấn đề lớn nhất này, ngài nói xem, sao chúng tôi có thể không coi ngài như anh em được chứ?" Một sĩ quan khác của Cục Hậu cần cũng cười nói.

"Ồ? Hình như tôi không có năng lực lớn như vậy đâu nhỉ? Vậy mà lại giải quyết được một vấn đề lớn như vậy sao?" Hứa Dịch kinh ngạc nói.

"Hội trưởng Hứa, ngài không biết Cục Hậu cần chúng tôi trước đây nghèo đến mức nào đâu. Nói cho ngài biết, trước đây, trong toàn bộ quân đội của Vương quốc, chỉ có những người của Quân đoàn Bắc Trấn phải chiến đấu với lũ khốn kiếp của Vương quốc Sack mỗi ngày là có trang bị đầy đủ, còn những đội quân khác, trung bình mỗi người thậm chí còn chưa chắc đã có được một bộ giáp hoàn chỉnh! Còn về vũ khí... Ngài có tin không? Một số anh em ở Quân đoàn Leica thậm chí còn đang dùng thanh đại kiếm đã dùng hơn mười năm rồi? Hiện tại thanh đại kiếm đó vì luôn bị gỉ sét, lại luôn bị mài, gần như đã sắp biến thành đoản kiếm rồi!"

"Không đến mức thê thảm như vậy chứ..." Hứa Dịch có chút kinh hãi.

Nếu trang bị của binh lính trong quân đội của Vương quốc Lanpari thực sự tệ như những gì họ nói, vậy thì sức chiến đấu của Quân đội Hoàng gia hiện tại thật sự quá đáng lo ngại.

Nếu chẳng may xảy ra chiến tranh, chỉ e rằng khi gặp phải kẻ thù tinh nhuệ hơn một chút, sẽ nhanh chóng thất bại thảm hại.

"Sao lại không chứ?"

Nhắc đến chuyện đánh nhau, những sĩ quan của Bộ Quân sự lập tức giống như được khai thông, thao thao bất tuyệt.

Một đám người túm tụm lại, không ngừng than thở với Hứa Dịch.

Lúc thì là một sĩ quan nói rằng trước đây, trong một cuộc xung đột ở một nơi nào đó, kết quả là do trang bị kém, ba nghìn người đã không đánh lại được hai nghìn người của đối phương, không chỉ thua trận, chết hơn một nghìn người, mà còn bị Hội đồng Vương quốc mắng chửi thậm tệ, bị coi là đồ bỏ đi.

Lúc thì là một sĩ quan khác nói rằng khi anh ta còn là lính ở

tiền tuyến, có lần bị tập kích, anh ta giật mình tỉnh giấc, theo thói quen đưa tay sờ sang bên cạnh, kết quả chỉ sờ thấy một cây gậy sắt.

Bởi vì không đủ vũ khí, anh ta đành phải tùy tiện tìm một cây gậy sắt làm vũ khí.

Lúc thì là một sĩ quan khác nói... ...

Nghe những sĩ quan này kể về đủ loại tình huống thê thảm, Hứa Dịch cũng không khỏi cảm thấy xót xa, sau đó lại cảm thấy kỳ quái.

"Nếu trang bị của chúng ta kém như vậy, tại sao Vương quốc Sack lại chưa bao giờ xâm lược thành công?"

"Nói nhảm, đương nhiên là vì anh em chúng tôi đều liều mạng." Một sĩ quan tức giận nói."Lũ quý tộc các người trốn ở phía sau suốt ngày mắng người này là đồ bỏ đi, mắng người kia là đồ bỏ đi, lại không biết rằng anh em chúng tôi ở tiền tuyến mỗi ngày đều liều mạng. Trang bị kém, anh em chúng tôi sẽ dùng thân mình chống đỡ, dù sao cũng không để cho lũ khốn kiếp của Vương quốc Sack xông vào."

"Haiz... Nhưng mà đánh như vậy cũng quá thê thảm." Thiếu tá McConnely thở dài nói."Số thương vong của Quân đoàn Bắc Trấn mỗi năm đều không dưới một nghìn người. Tôi rất nghi ngờ, cứ tiếp tục như vậy, Quân đoàn Bắc Trấn sẽ bị đánh cho tan tành. Đến lúc đó, ai sẽ là người có thể chống đỡ lũ khốn kiếp của Vương quốc Sack đây?"

Chương 472: Cục Hậu cần nghèo rớt mồng tơi (2/2)

Một đám sĩ quan nhìn nhau, sau một lúc, một sĩ quan hung hăng nhổ một bãi nước bọt."Phì, để cho lũ quý tộc các người đi chống đỡ đi!"

Mọi người đương nhiên biết anh ta chỉ đang nói bậy. Im lặng một lúc, Thiếu tá McConnely cười gượng nói: "Thôi được rồi, đừng nói những chuyện mất hứng này nữa. Hôm nay là lần đầu tiên Hội trưởng Hứa đến đây, mọi người đừng suốt ngày để cho ngài ấy nghe chúng ta than thở chứ? Hơn nữa, hiện tại Hội trưởng Hứa đã giúp chúng ta giải quyết vấn đề lớn về trang bị rồi. Tin rằng mọi người đều đã nhìn thấy mười nghìn bộ giáp và vũ khí được gửi đến trước đó rồi chứ? Nói cho các anh em biết, mười nghìn bộ giáp và vũ khí này, Hội trưởng Hứa chỉ lấy của tôi chưa đến mười nghìn đồng vàng!"

"Chỉ có mười nghìn đồng vàng?" Một đám sĩ quan kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, trong đó có một sĩ quan không nhịn được hỏi: "Hội trưởng Hứa, có phải Thương hội Tân Phi của ngài có quá nhiều tiền không? Một bộ giáp và vũ khí này nếu mua từ Gia tộc Jose, ít nhất cũng phải ba mươi đồng vàng, mười nghìn bộ ít nhất cũng phải một trăm mười nghìn đồng vàng."

"Đúng vậy, làm như vậy, ngài không những không kiếm được tiền, mà còn bị lỗ vốn đấy chứ? Chúng tôi là những người lính tuy rằng không thích những thương nhân chỉ biết đến tiền như các ngài, nhưng cũng biết các ngài làm ăn là để kiếm tiền. Làm như vậy... Có vẻ không ổn lắm nhỉ?"

Nhìn những khuôn mặt đầy nghi hoặc trước mặt, Hứa Dịch thầm nghĩ, những sĩ quan này có lẽ là do không phải là người của Cục Hậu cần nên không hiểu rõ tình hình, nhưng Thiếu tá McConnely rõ ràng là biết rõ tình hình cụ thể, chẳng lẽ anh ta chưa từng giải thích với những sĩ quan này sao?

Nếu đúng như vậy, tại sao hôm nay những sĩ quan này lại có mặt ở đây?

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Hứa Dịch, Thiếu tá McConnely vỗ tay, thu hút sự chú ý của các sĩ quan, cao giọng nói: "Được rồi, anh em, Hội trưởng Hứa có kiếm được tiền hay không, tôi nghĩ các anh em cũng không thực sự quan tâm đến vấn đề này, hơn nữa vấn đề này cũng không cần các anh em quan tâm. Hôm nay, lý do tôi mời Hội trưởng Hứa đến đây là vì có một số vấn đề về kỹ thuật muốn hỏi ngài ấy, các anh em hãy tranh thủ thời gian. Hội trưởng Hứa rất bận, bỏ lỡ cơ hội này, e rằng sau này sẽ khó có cơ hội khác."

Các sĩ quan đồng loạt lộ vẻ mặt như chợt hiểu ra, tản ra xung quanh, một lát sau, mỗi người lôi một binh sĩ đang luyện tập đối kháng trong sân tập đến.

"Hội trưởng Hứa, ngài xem, bộ giáp anh ta đang mặc là một trong những bộ mà Thương hội của ngài đã gửi đến lần trước. Tôi thấy, chỗ này trên lưng nên sửa đổi một chút, nếu như có thể làm cho miếng đệm ở đây dày hơn một chút thì tốt rồi."

"Hội trưởng Hứa, đây cũng là bộ giáp mà Thương hội của ngài gửi đến, tôi thấy chỗ này tốt nhất nên để một khớp nối linh hoạt, như vậy sẽ thuận tiện hơn cho anh em khi vung vũ khí."

"Hội trưởng Hứa, nhìn cái này, đây là cây thương dài mà các ngài đã gửi đến. Tôi thấy cây thương này tuy rằng rất sắc bén, cũng rất chắc chắn, nhưng lại hơi nhẹ. Tôi nghe nói các ngài dùng một loại hợp kim gì đó để làm ra, tuy rằng rất tốt, nhưng rất nhiều

anh em nói là không quen dùng, hơn nữa như vậy thì lực tác động cũng không đủ mạnh, uy lực ngược lại không được hoàn hảo. Ngài xem có thể sửa đổi một chút không?"

"Hội trưởng Hứa..."...

Hứa Dịch nhìn lướt qua từng người lính, lắng nghe những ý kiến mà các sĩ quan đưa ra, đồng thời lấy cuốn sổ nhỏ mang theo bên người ghi chép lại, sau đó còn bảo Thiếu tá McConnely lấy thước dây và các dụng cụ đo lường khác, ghi lại tất cả các thông số.

Các sĩ quan sau khi nhận được câu trả lời tương ứng về việc có thể sửa đổi từ Hứa Dịch, lúc này mới hài lòng rời đi, sau đó, dưới sự tổ chức của McConnely, các sĩ quan dẫn mười binh sĩ này đến trước mặt Hứa Dịch diễn tập một trận đánh nhỏ, để Hứa Dịch có thể quan sát từ đó, từ đó đưa ra một số cải tiến tương ứng cho trang bị. Hứa Dịch đứng ngoài rìa sân xem một hồi, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi Thiếu tá McConnely bên cạnh: "Vấn đề kỹ thuật thế này, chỉ cần tôi phái vài nhân viên kỹ thuật từ Thương hội đến là có thể xử lý được rồi, tại sao nhất định phải để tôi đến?"

Thiếu tá McConnely vẫn giữ nụ cười trên mặt, ra vẻ tùy ý đáp: "Mấy anh em nghe nói chỉ dựa vào Thương hội Tân Phi của cậu là có thể giải quyết được vấn đề trang bị đã làm khó chúng tôi bao nhiêu năm nay, nên rất tò mò về Hội trưởng như cậu, cho nên muốn gặp cậu một chút."

"Chỉ là muốn gặp tôi thôi sao?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Cậu biết đấy, chúng tôi làm lính đều là những người thẳng thắn, cậu giúp đỡ mọi người, mọi người tự nhiên sẽ ủng hộ cậu. Thương hội Tân Phi các cậu giúp chúng tôi có thể giảm bớt thương vong cho anh em, mọi người tự nhiên cũng coi cậu như anh em thân thiết. Để cậu đến đây, là muốn cho cậu trực tiếp tiếp xúc với mọi người, mọi người làm quen với nhau, như vậy sau này cậu

muốn làm việc gì cũng sẽ thuận tiện hơn."

Hứa Dịch trầm mặc một lúc, khẽ nói: "Tôi không muốn làm gì cả, chỉ muốn an phận thủ thường mở Thương hội kinh doanh thôi."

Thiếu tá McConnely nghiêng đầu nhìn Hứa Dịch, nụ cười trên mặt dường như ẩn chứa thâm ý.

"Hội trưởng Hứa, bất kể cậu muốn hay không, có vài chuyện cậu đã làm rồi."

Chương 473: Cướp miếng mồi ngon (1/2)

Mặc dù không hoàn toàn cam tâm tình nguyện, nhưng Hứa Dịch cũng phải thừa nhận rằng Thiếu tá McConnely nói đúng. Giờ anh đã nhúng tay vào, lại còn để cho những người nên biết đều biết, nếu anh cứ giả vờ như không liên quan, muốn đứng ngoài cuộc thì chẳng có tác dụng gì.

Hơn nữa, những việc nên làm, anh vẫn phải làm.

Lần này Thiếu tá McConnely cố tình mời anh đến đây, đương nhiên không phải chỉ để anh giúp giải quyết những vấn đề kỹ thuật kia. Bởi vì giống như Hứa Dịch đã nói, chỉ là vấn đề kỹ thuật đơn thuần, chỉ cần anh cử vài nhân viên kỹ thuật đến là có thể giải quyết được.

Đương nhiên cũng không phải là cố ý nhắc nhở, thậm chí có thể nói là cảnh cáo Hứa Dịch. Bởi vì nếu thật sự muốn làm như vậy, chi bằng hai người gặp riêng nói chuyện cho rõ ràng.

Ngoài những chuyện này ra, việc quan trọng nhất là để Hứa Dịch thay mặt Thương hội Tân Phi một lần nữa đạt được một số thỏa thuận với Bộ Quân sự.

Đầu tiên là xử lý những thủ tục tiếp theo cho những nô lệ đã được chuyển nhượng cho Cervini, như vậy, những nhân viên kỹ thuật mà Hứa Dịch đã đặc biệt chọn ra từ trong số nô lệ của mình sẽ hoàn toàn thuộc về Cervini, có thể nói, đội ngũ kỹ thuật cốt cán của Xưởng Vũ khí đã nằm gọn trong tay Cervini.

Tiếp theo, Thiếu tá McConnely thay mặt Bộ Quân sự một lần

nữa đặt hàng Thương hội Tân Phi một loạt đơn đặt hàng mới.

Lô hàng này bao gồm một dây chuyền sản xuất vũ khí ma thuật hoàn chỉnh, bao gồm cả mười vạn Lốp xe, và một số Cỗ máy Ma lực có chức năng đặc biệt mà Cục Hậu cần đã đưa ra yêu cầu với Thương hội Tân Phi dựa trên nhu cầu thực tế.

Đối với những Cỗ máy Ma lực đặc biệt này, Cục Hậu cần không yêu cầu Thương hội Tân Phi phải giao hàng trong thời gian ngắn, nói chính xác thì đây chỉ là một đơn đặt hàng nghiên cứu và phát triển, hy vọng Thương hội Tân Phi có thể nghiên cứu ra những Cỗ máy Ma lực tương ứng, đáp ứng yêu cầu của Cục Hậu cần Bộ Quân sự.

Thương hội Tân Phi rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, bởi vì trước đó bao gồm Thương hội Amli, Thương hội Falcao và Thương hội Armani đều đã đưa ra những yêu cầu tương tự với Thương hội Tân Phi.

Sự khác biệt duy nhất là yêu cầu của Cục Hậu cần Bộ Quân sự đặc biệt hơn một chút.

Ví dụ như Thiếu tá McConnely hy vọng có thể có được một loại Máy Bắn Đá Ma Lực, thay thế cho loại máy bắn đá bằng gỗ khổng lồ cực kỳ cồng kềnh và kém hiệu quả mà quân đội hiện đang sử dụng.

Nghe thấy yêu cầu này, Hứa Dịch lập tức nghĩ đến trong đầu rất nhiều phương án dự phòng. Chỉ cần sau khi trở về giao cho Viện Nghiên cứu Ma thuật và Kambi cùng những người khác tiến hành nghiên cứu thực tế tương ứng, chắc chắn sẽ có thể chế tạo ra những sản phẩm thay thế tốt hơn.

Vì vậy, anh rất sảng khoái ký kết những thỏa thuận này với Thiếu tá McConnely.

Thấy Hứa Dịch đồng ý rất sảng khoái, lại còn tỏ vẻ rất tự tin, Thiếu tá McConnely đương nhiên rất vui mừng.

Việc Thương hội Tân Phi ký kết những thỏa thuận, đơn đặt hàng này có tác dụng rất lớn đối với Cục Hậu cần. Bởi vì những thứ mà Thương hội Tân Phi sản xuất mặc dù đều có giá rất cao, nhưng so với việc trước đây Cục Hậu cần phải chi trả tới ba mươi đồng vàng để mua một bộ giáp từ Gia tộc Jose, thì chắc chắn là rẻ hơn rất nhiều.

Điều quan trọng hơn là, hợp tác với Thương hội Tân Phi có thể giúp Cục Hậu cần trong điều kiện kinh tế eo hẹp, không chỉ có thể đáp ứng nhu cầu trang bị cơ bản của quân đội tiền tuyến, mà còn có thể nâng cao chất lượng trang bị, nâng cao đáng kể sức chiến đấu của các chiến sĩ.

Nếu không phải Thiếu tá McConnely không có đủ quyền hạn, e rằng bây giờ anh ta đã muốn đá bay Gia tộc Jose, nhà cung cấp trang bị độc quyền của Bộ Quân sự trước đây, để hợp tác toàn diện với Thương hội Tân Phi rồi.

Còn đối với Thương hội Tân Phi và Hứa Dịch, việc ký kết những thỏa thuận và đơn đặt hàng này, trước tiên là có thể kiếm được một khoản lợi nhuận khổng lồ từ đó.

Mặc dù vì cung cấp cho Bộ Quân sự và ủng hộ Cervini, Hứa Dịch đã đưa ra mức giá ưu đãi, nhưng chỉ riêng đơn đặt hàng mười vạn Lốp xe đã có thể mang về cho Thương hội Tân Phi khoản lợi nhuận khổng lồ hơn hai trăm nghìn đồng vàng.

Nếu như cộng thêm những đơn hàng khác, cuối cùng tổng lợi nhuận mà Thương hội Tân Phi có thể thu được từ đơn hàng này, rất có thể sẽ vượt quá ba trăm nghìn đồng vàng.

Ngoài lợi ích kinh tế trực tiếp, việc cung cấp trang bị cho Bộ Quân sự, trở thành nhà cung cấp của Bộ Quân sự, sẽ rất có lợi cho

việc nâng cao và củng cố địa vị của Thương hội Tân Phi trong Vương quốc.

Gia tộc Jose có thể trở thành một trong những gia tộc lớn mạnh nhất Vương quốc, ngoài việc bọn họ nắm giữ các mỏ quặng sắt trong Vương quốc, còn bởi vì bọn họ luôn dựa vào các mỏ quặng sắt này để gần như độc quyền cung cấp cho Bộ Quân sự. Làm như vậy, gần như tương đương với việc nắm giữ huyết mạch của Vương quốc.

Đương nhiên, Thương hội Tân Phi hiện tại chen chân vào đây, gần như tương đương với việc cướp miếng mồi ngon ngay trước miệng hổ, chắc chắn sẽ khiến Gia tộc Jose phản kháng.

Tuy nhiên, điều này Hứa Dịch đã sớm đoán trước.

Việc gặp mặt, thương lượng với Gia tộc Jose, Hứa Dịch đã có dự định từ trước khi đến Thành Anweimar. Cho nên anh mới nói với Vincent rằng mình sẽ đích thân đến nhà họ Jose bái phỏng.

Tuy nhiên, trước đó Hứa Dịch còn có một việc khác cần phải quyết định.

Lúc Hứa Dịch từ sân tập trở về biệt thự mà Bá tước Satsuma đã sắp xếp cho Đại Pháp sư Camillo, Stella và Hứa Dịch ở, thì trời đã tối. Đại Pháp sư Camillo đã ra ngoài từ sáng sớm, cuối cùng cũng trở về biệt thự không lâu sau khi Hứa Dịch trở về.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch, ông liền hỏi thẳng: "Nhóc con, Trình độ Ma thuật của cậu bây giờ thế nào rồi?"

Hứa Dịch ngẩn người: "Đại Pháp sư, ngài đã hỏi cách đây hơn một tháng rồi mà?"

"Nói nhảm, đương nhiên ta nhớ cách đây hơn một tháng cậu đã nói với ta rằng cậu sắp đạt tới Pháp sư Cấp 7 rồi. Ta muốn hỏi cậu là, bây giờ đã hơn một tháng rồi, cậu có phải đã là Pháp sư

Cấp 7 rồi không?"

Chương 474: Cướp miếng mồi ngon (2/2)

"Ngài đánh giá tôi cao quá... Nhưng mà ngài đoán đúng rồi, tôi nghĩ bây giờ tôi đã có thực lực của Pháp sư Cấp 7 rồi." Hứa Dịch cười đáp.

"Tốt." Đại Pháp sư Camillo gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười tán thưởng."Đã như vậy, cậu hãy dành thời gian những ngày tới, chuẩn bị tham gia kỳ thi sát hạch tư cách Pháp sư Cấp 7 đi."

Hứa Dịch và Stella ở bên cạnh đều sững người.

Stella nhịn không được hỏi: "Ông nội, kỳ thi sát hạch tư cách Pháp sư Cấp 7 phải đến Thành phố Thiên không đó. Nơi này cách Thành phố Thiên không hơn một nghìn km, làm sao Hứa Dịch có thể đến đó vào ngày kia được?"

"Cháu nghĩ ông không biết à?" Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Stella một cái."Nói cho hai đứa biết, hôm nay ông vừa nhận được thông báo, nói là lũ người của Hội đồng đó cuối cùng cũng đã thay đổi ý định, từ năm nay trở đi, không chỉ kỳ thi sát hạch tư cách Pháp sư cấp năm trở xuống sẽ được tổ chức tại Hiệp hội Pháp sư của mỗi quốc gia, mà kỳ thi sát hạch tư cách Pháp sư cấp năm trở lên, cấp chín trở xuống cũng sẽ được hoàn thành tại quốc gia đó. Vì vậy, Hứa Dịch, năm nay cậu vừa hay đã nâng cao thực lực lên Pháp sư Cấp 7, cũng vừa hay có thể tham gia kỳ thi sát hạch tại Thành Anweimar rồi."

Hứa Dịch và Stella lại một lần nữa sững sờ.

Stella nhíu mày: "Hiệp hội Pháp sư đã quyết định làm như vậy,

tại sao không thông báo sớm hơn? Ngày kia đã bắt đầu rồi, làm sao có thể thông báo cho tất cả Pháp sư từ cấp bảy đến cấp chín trong vòng hai ngày được? Cho dù đã thông báo, thì họ làm sao có thể đến đây nhanh như vậy được?"

"Biết sao được, lũ người trong Hội đồng đó làm việc luôn như vậy." Đại Pháp sư Camillo hừ lạnh một tiếng, xua tay nói: "Tuy nhiên, vấn đề này cũng không cần phải lo lắng quá. Lý do kỳ thi sát hạch tư cách lần này lại muộn hơn so với mọi năm một tháng, là vì đám người của Hội đồng đó đã suy xét về chuyện này từ lâu rồi, nên từ rất lâu trước đó đã để lộ ra thông tin. Các Hiệp hội Pháp sư của mỗi quốc gia hẳn là đã thông báo trước cho những Pháp sư cấp bảy đến cấp chín trong nước chú ý đến chuyện này, Vương quốc Lanpari chúng ta cũng vậy."

"Ý của ông là, bây giờ trong Thành Anweimar còn có rất nhiều Pháp sư Cao cấp từ cấp bảy đến cấp chín sao?" Stella lại hỏi.

"Ừm, mấy ngày nay ta đã gặp không ít gương mặt quen thuộc trong thành rồi." Đại Pháp sư Camillo gật đầu nói: "Hơn nữa, sau khi đã vượt qua cấp năm, bất kỳ Pháp sư nào muốn nâng cấp trong vòng một năm đều là một việc rất khó, thêm vào đó số lượng Pháp sư từ cấp bảy đến cấp chín vốn đã ít, số người cần tham gia kỳ thi sát hạch thì càng ít hơn, nên thực tế số người nhận được thông báo trước và đến đây cũng không nhiều lắm."

"Ông nội, ông quên Hứa Dịch rồi sao? Năm ngoái cậu ấy mới là Pháp sư Cấp 5, năm nay đã có thực lực của Pháp sư Cấp 7 rồi đấy." Stella chỉ vào Hứa Dịch, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý, cứ như người có thực lực tăng vọt là cô vậy.

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn Hứa Dịch, hừ nhẹ một tiếng: "Ta đã nói từ lâu rồi, tên nhóc này là một thiên tài, đáng tiếc là nó không chịu chuyên tâm nghiên cứu Ma pháp, nếu không e rằng chỉ cần mười năm là có thể trở thành Đại Pháp sư rồi."

Hứa Dịch sờ mũi, cười ngượng nghịu: "Đại Pháp sư, chúng ta đã nói là sau này sẽ không nhắc đến vấn đề này nữa mà. Hơn nữa, cho dù cháu có ngày ngày nghiên cứu Ma pháp như ngài nói, thì thực lực cũng chưa chắc đã tăng nhanh hơn bây giờ, bởi vì việc nâng cao ma lực gần như là không có đường tắt nào."

Đại Pháp sư Camillo lại hừ một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa.

"Cháu không muốn dốc toàn lực nghiên cứu Ma pháp thì tùy cháu, nhưng kỳ thi sát hạch tư cách lần này cháu nhất định phải tham gia. Lần này đến tham gia sát hạch đa số đều là Pháp sư cấp bảy đến cấp chín trong Vương quốc, khi tham gia sát hạch, cháu có thể nhân tiện làm quen với những Pháp sư này. Nếu như cháu có thể kéo được vài người vào Viện Nghiên cứu Ma pháp, sau này công việc của Viện nghiên cứu sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều."

Hứa Dịch gật đầu đồng ý, chợt cảm thấy buồn cười.

Lúc này năm ngoái, Đại Pháp sư Camillo còn cực kỳ phản đối việc kết hợp Ma pháp và thương nghiệp, vậy mà bây giờ ông ấy đã thay đổi quan niệm, không chỉ tự mình gia nhập Viện Nghiên cứu Ma pháp, thậm chí còn chủ động hiến kế, muốn Hứa Dịch kéo thêm cả những Pháp sư khác vào Viện Nghiên cứu Ma pháp.

Sự thay đổi trước sau này quả thật là quá lớn.

Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, Hứa Dịch lại hỏi: "Đúng rồi, Đại Pháp sư, kỳ thi sát hạch tư cách Pháp sư cấp năm trở xuống sẽ do Pháp sư cấp cao hơn phụ trách sát hạch, nhưng kỳ thi sát hạch tư cách Pháp sư cấp bảy đến cấp chín thì rất khó làm như vậy đúng không? Trong hội đâu có nhiều Pháp sư cấp cao hơn như vậy? Đặc biệt là kỳ thi sát hạch Pháp sư cấp chín, cấp cao hơn cũng chỉ có Đại Pháp sư thôi."

"Đúng vậy, cho nên theo quy định, kỳ thi sát hạch tư cách Pháp

sư Cao cấp từ cấp bảy đến cấp chín sẽ có Đại Pháp sư đến hiện trường. Năm nay lại đúng lúc có hội nghị, gọi hết đám lão già chúng ta đến đây, hơn nữa đây là năm đầu tiên thay đổi chế độ, cho nên kỳ thi sát hạch tư cách Pháp sư Cao cấp năm nay, Vương quốc Lanpari bao gồm cả ta, tổng cộng có năm vị Đại Pháp sư sẽ đến hiện trường." Đại Pháp sư Camillo đáp.

Hứa Dịch nghe vậy, hai mắt sáng lên: "Vậy là ngài cũng sẽ phụ trách sát hạch sao? Đại Pháp sư, dù sao ngài cũng đã biết Trình độ Ma pháp của cháu rồi, hay là ngài tạo điều kiện cho cháu, cho cháu một suất đậu luôn đi?"

Đại Pháp sư Camillo lạnh lùng liếc nhìn Hứa Dịch: "Cháu nghĩ sao?"

Chương 475: Tôi thích phiêu lưu (1/2)

Bởi vì ngày đầu tiên của kỳ thi sát hạch tư cách Pháp sư là đánh giá Pháp sư Sơ cấp, có rất nhiều Học đồ Pháp sư muốn chính thức có được tư cách Pháp sư đến tham gia, nên số lượng người tham gia là đông nhất.

Vì vậy, so với ngày đầu tiên, số lượng người tham gia đánh giá Pháp sư Cấp 2 vào ngày thứ hai ít hơn một chút.

Tất nhiên, cũng không phải là ít đi nhiều.

Theo thống kê của Hiệp hội Pháp sư Vương quốc Lanpari, hiện tại có gần hai nghìn Pháp sư Sơ cấp trong Vương quốc Lanpari, vậy nên mỗi năm sẽ có hơn một nghìn người tự tin vào thực lực của mình, muốn đến tham gia kỳ thi sát hạch Pháp sư Cấp 2.

Khi Hứa Dịch và Stella đến địa điểm thi ở ngoại ô thành phố, họ nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Với thực lực hiện tại của hai người, đương nhiên họ không đến để tham gia kỳ thi sát hạch Pháp sư Cấp 2, mà là đến để cổ vũ cho những Pháp sư của Thương hội Tân Phi tham gia kỳ thi.

Thương hội Tân Phi hiện đã tuyển dụng gần ba trăm Pháp sư, ngoài bốn mươi Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma pháp, những người còn lại đều là Pháp sư Cấp 3 và Pháp sư Hạ cấp, tất cả đều đang làm công việc vẽ Pháp trận trong nhà máy của Thương hội Tân Phi.

Những Pháp sư sẵn sàng vào nhà máy làm những công việc

đơn giản này, hoặc là do năng lực không cao, thực lực Ma pháp không thể nâng cao lên được, hoặc là do gia cảnh nghèo khó, không có đủ khả năng để nâng cao thực lực Ma pháp của mình, vì vậy trên thực tế, thực lực của họ sẽ không thể nào tăng lên quá nhanh trong vòng một năm.

Nhưng đối với mỗi Pháp sư, cho dù biết rõ thực lực của mình không đạt yêu cầu, thì họ vẫn sẽ tìm cách tham gia kỳ thi sát hạch tư cách hàng năm.

Ngoài việc mong muốn có cơ hội may mắn vượt qua kỳ thi, họ còn có thể nhân cơ hội này để tiếp xúc với nhiều đồng nghiệp hơn, trải nghiệm bầu không khí náo nhiệt khi có đông đảo Pháp sư tụ tập.

Đối với nhiều Pháp sư, kỳ thi sát hạch tư cách hàng năm giống như một lễ hội dành cho Pháp sư.

Vì vậy, ngoài việc cho các Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma pháp nghỉ phép, Hứa Dịch cũng cho những Pháp sư trong nhà máy nghỉ phép bảy ngày để họ có thể tham gia kỳ thi sát hạch tư cách này.

Mặc dù số lượng Pháp sư này rất nhiều, cho dù Hứa Dịch có hào phóng đến đâu cũng không thể chi trả nổi chi phí ở Lữ điếm Sheldon cho tất cả mọi người, vì vậy anh chỉ trợ cấp cho mỗi người hai mươi đồng vàng và cung cấp một vé xe ngựa khứ hồi giữa Thành Anweimar và Thành phố Bontar của Hãng xe ngựa Filson.

Mặc dù vậy, điều này vẫn nhận được lời cảm ơn chân thành từ các Pháp sư.

Phải biết rằng, đối với rất nhiều Pháp sư Hạ cấp có cấp bậc quá thấp, vẫn chưa thể dựa vào thân phận Pháp sư để kiếm tiền, thì việc đến Thành Anweimar mỗi năm đã là một khoản chi phí

không nhỏ.

Hiện tại, Thương hội Tân Phi không chỉ trả lương cho họ trong thời gian nghỉ phép, mà còn hỗ trợ thêm, chính sách phúc lợi này thực sự quá tốt.

Vì vậy, cho dù Hứa Dịch không dặn dò gì, khi những Pháp sư này gặp lại bạn bè cũ hoặc những Pháp sư đồng nghiệp mà họ không quen biết, họ đều không khỏi khoe khoang về chính sách đãi ngộ đặc biệt mà họ nhận được khi làm việc tại Thương hội Tân Phi.

Khi Hứa Dịch và Stella xuất hiện tại địa điểm thi, các Pháp sư của Thương hội Tân Phi đã nhận ra họ ngay lập tức, và trong một khoảng thời gian ngắn, tin tức này đã lan truyền khắp toàn bộ địa điểm thi.

Hứa Dịch và Stella ngay lập tức phát hiện ra rằng gần như tất cả các Pháp sư đều đang nhìn chằm chằm vào họ.

Cả hai đều đã quen với những ánh mắt này, Hứa Dịch mỉm cười và nói với Stella: "Stella, sức hút của em thực sự là rất lớn. Em xem, ngay cả những Pháp sư thường chỉ đắm chìm trong việc nghiên cứu Ma pháp này cũng không thể không bị em thu hút."

Tuy nhiên, Stella lại lắc đầu, nghi ngờ nói: "Không đúng, sao em lại cảm thấy bọn họ đều đang nhìn anh vậy?"

"Nhìn anh? Anh có gì đáng để nhìn chứ?" Hứa Dịch nhún vai, nhìn lướt qua những Pháp sư của Thương hội Tân Phi đang đứng gần anh nhất, định giơ tay chào hỏi họ, thì đột nhiên anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang chen ra khỏi đám đông.

Hứa Dịch sững người một lúc, sau đó vội vàng bước tới, mỉm cười hỏi: "Này, Elvin, anh còn tưởng em sẽ tham gia kỳ thi vào ngày mai chứ? Sao hôm nay đã đến rồi?"

Bóng dáng quen thuộc này chính là Elvin, bạn học cũ của Hứa Dịch ở Học viện Senkohel.

Năm ngoái, khi Hứa Dịch đến Thành Anweimar để tham gia kỳ thi sát hạch tư cách, anh đã tình cờ gặp Elvin.

Lúc đó, Elvin cũng giống như Hứa Dịch, tham gia kỳ thi sát hạch Sơ cấp, và rất tự tin rằng mình có thể vượt qua kỳ thi sát hạch Cấp 2, nhưng cuối cùng lại không thể vượt qua.

Hứa Dịch cứ tưởng sau một năm mài giũa, thực lực Ma pháp của Elvin bây giờ ít nhất cũng phải đạt đến Cấp 3, nên anh mới hỏi câu hỏi này.

Elvin ban đầu nở nụ cười vui mừng khi gặp lại Hứa Dịch, nhưng khi nghe câu hỏi này, anh ta lại ủ rũ lắc đầu: "Đừng nhắc đến nữa. Năm ngoái em cũng nghĩ năm nay ít nhất cũng có thể đạt đến Cấp 3, ai ngờ đâu cả năm nay toàn đi phiêu lưu, chỉ lo phiêu lưu, chẳng có thời gian nghiên cứu Ma pháp, kết quả là bây giờ, ngoài kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn một chút, thì thực lực Ma pháp thực ra cũng không hơn năm ngoái là bao. Haizz, năm nay mà em vượt qua được kỳ thi sát hạch Pháp sư Cấp 2 là tốt lắm rồi, làm gì dám mơ tưởng đến việc vượt qua kỳ thi sát hạch Pháp sư Cấp 3."

Chương 476: Tôi thích phiêu lưu (2/2)

Hứa Dịch hơi ngạc nhiên, tuy rằng năng lực Ma pháp của Elvin không bằng anh, nhưng ở Học viện Senkohel cũng được coi là khá giỏi, theo lý mà nói, sau một năm trưởng thành, thực lực của Elvin đáng lẽ phải tăng lên rất nhiều, sao lại chỉ tăng một chút như vậy?

Elvin buột miệng chửi thề một câu, hừ lạnh nói: "Em bị mấy cuốn tiểu thuyết phiêu lưu lừa rồi! Trong tiểu thuyết viết rằng chỉ cần trải qua nhiều cuộc phiêu lưu, tham gia nhiều trận chiến thực tế thì sẽ nhanh chóng nâng cao được hiểu biết về Ma pháp, nhanh chóng nâng cao thực lực. Vớ vẩn! Cả năm nay, hiểu biết về việc sử dụng Ma pháp của em quả thực có tăng lên, nhưng không có thời gian và tiền bạc để nghiên cứu Ma pháp, thì làm sao ma lực có thể tăng lên nhanh chóng được?"

Nghe được lý do này, Hứa Dịch cảm thấy hơi cạn lời.

Trên thực tế, trước đây anh cũng từng có suy nghĩ giống như Elvin, nếu không phải vì nảy ra ý tưởng nghiên cứu Máy móc Ma thuật, thành lập Thương hội Tân Phi, e rằng cuối cùng anh cũng sẽ chọn con đường này.

"Thôi bỏ đi, đừng nói đến những chuyện mất hứng này nữa. Vị này chắc là Tiểu thư Stella đây? Chính là bạn gái hiện tại của Hứa Dịch mà Báo chí vẫn thường nhắc đến?" Ánh mắt Elvin rơi vào Stella đang đứng bên cạnh Hứa Dịch, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh diễm.

Stella mỉm cười, lịch sự chào Elvin: "Đúng vậy, tôi là Stella. Chào anh Elvin, tôi thường nghe Hứa Dịch nhắc đến các bạn học ở

Học viện Senkohel, anh là người được nhắc đến nhiều nhất. Rất vui được gặp anh."

"Tôi cũng rất vui được gặp cô." Elvin lại đánh giá Stella thêm hai lần, bỗng nhiên anh ta choàng tay qua cổ Hứa Dịch, gằn giọng nói: "Tên khốn kiếp nhà anh! Mới có một năm không gặp, anh đã tìm được một cô bạn gái xinh đẹp như vậy rồi! Nếu để cho Roy và những người khác biết, chắc chắn bọn họ sẽ ghen tị phát điên!"

Hứa Dịch cười ha hả, thoát khỏi cánh tay của Elvin.

"Đó là do anh may mắn thôi, cho dù có muốn so sánh, thì mọi người cũng không thể nào so sánh được."

Elvin lườm Hứa Dịch, đột nhiên lại khẽ thở dài: "Tìm được một cô bạn gái xinh đẹp như Tiểu thư Stella đúng là may mắn của anh, nhưng mà việc thành lập Thương hội Tân Phi thì không phải là may mắn nữa rồi? Trước đây ở Học viện, anh đã thích mày mò mấy thứ kỳ quái, không ngờ bây giờ anh lại dựa vào mấy thứ đó để thành lập một Thương hội lớn như vậy. Ngay cả khi em ở bên ngoài phiêu lưu, thỉnh thoảng em vẫn nghe thấy cái tên Thương hội Tân Phi. Hứa Dịch, anh thực sự là phát tài rồi."

"Cũng tạm được." Hứa Dịch khiêm tốn cười, nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Elvin, trong lòng anh chợt lóe lên một suy nghĩ, bèn hỏi: "Elvin, vì em đã nói rằng phiêu lưu quá vất vả, hơn nữa cũng không giúp ích được gì nhiều cho việc nâng cao thực lực Ma pháp, vậy thì chi bằng em cũng đến Thương hội của anh làm việc đi? Em xem, Runy bây giờ mỗi tháng đã có thể nhận được mức lương hơn hai mươi đồng vàng, hơn nữa, thực lực Ma pháp của cậu ấy cũng không hề thụt lùi. Nếu em cũng đến, anh nghĩ chắc chắn sẽ tốt hơn so với việc em đi phiêu lưu đấy?"

"Em biết, lúc nãy gặp Runy nó cũng đã nói rồi." Elvin lại thở dài."Anh nói không sai, đến Thương hội Tân Phi của các anh làm việc quả thực là một lựa chọn rất tốt, nhưng mà... Bây giờ em phát

hiện ra, mặc dù biết rõ đi phiêu lưu khắp nơi rất không có lợi, lại còn không an toàn, nhưng em vẫn muốn đi. Em cảm thấy, em đã yêu thích cuộc sống phiêu lưu này rồi, ngược lại em không thích cuộc sống yên bình nữa."

"Em nghiêm túc đấy chứ?" Hứa Dịch hỏi.

"Ừ, em nghiêm túc đấy." Elvin gật đầu.

Thấy Elvin quả thực có vẻ kiên định, Hứa Dịch cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, mỗi người một chí hướng. Anh không ép em. Nhưng mà Elvin, anh sẽ giữ lại cho em một vị trí trong Thương hội, nếu như lúc nào đó em cảm thấy chán ghét cuộc sống phiêu lưu rồi, thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm anh."

Elvin cười lớn vỗ mạnh vào vai Hứa Dịch, quay đầu nói với Stella: "Em xem. Tiểu thư Stella, Hứa Dịch chính là một người thích suy nghĩ cho người khác như vậy đấy, cho nên ở Học viện chúng tôi ai cũng nể phục cậu ấy. Em rất xinh đẹp, Hứa Dịch có thể có bạn gái như em là phúc khí của cậu ấy, nhưng mà anh cũng muốn nói cho em biết, em có thể tìm được một người bạn trai như Hứa Dịch cũng là phúc khí của em đấy."

Giọng điệu của Elvin có hơi bất lịch sự, nhưng Stella lại không để ý, ngược lại còn nở một nụ cười ngọt ngào, gật đầu nói: "Cảm ơn anh đã nhắc nhở, nhưng mà về điểm này, em cũng rất rõ ràng."

"Haha, vậy thì tốt." Elvin lại cười, quay đầu nhìn lướt qua đám Pháp sư đang nhìn về phía bên này, đột nhiên hạ giọng nói với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, kỳ thực nếu anh muốn chiêu mộ thêm nhiều Pháp sư đến Thương hội làm việc, thì bây giờ chính là một cơ hội tốt. Nói cho anh biết, vừa rồi có rất nhiều người đã nghe ngóng từ những Pháp sư của Thương hội các anh rất nhiều thông tin về Thương hội Tân Phi, em thấy rất nhiều người đều rất có hứng thú. Anh thử làm như năm ngoái xem, em nghĩ chắc chắn sẽ có rất nhiều người đồng ý gia nhập Thương hội Tân Phi."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Được, cảm ơn em đã nhắc nhở."

Chương 477: Kỹ thuật của người khác (1/2)

Lời nhắc nhở của Elvin đương nhiên là xuất phát từ sự chân thành, nhưng anh ta không biết rằng, Thương hội Tân Phi hiện tại và Thương hội Tân Phi của một năm trước đây đã hoàn toàn khác biệt.

Năm ngoái khi Hứa Dịch đến đây, Thương hội Tân Phi vừa mới thành lập, cho dù là ở Thành phố Bontar cũng chỉ mới hơi có chút tiếng tăm, còn ở Thành Anweimar thì căn bản là chưa có ai từng nghe nói đến, vì vậy Hứa Dịch phải tự mình tìm đến từng Pháp sư tham gia kỳ thi sát hạch để bắt chuyện, bày tỏ thái độ chân thành nhiệt tình nhất để mời họ đến Thương hội Tân Phi làm việc.

Thậm chí ngay cả như vậy, Hứa Dịch vẫn phải nhận vô số cái lắc đầu lạnh lùng.

Nhưng mà chỉ một năm trôi qua, Thương hội Tân Phi bởi vì sự gia nhập của Đại Pháp sư Camillo mà gây chấn động toàn bộ giới Pháp sư của Vương quốc Lanpari, từ đó danh tiếng tăng vọt, khiến cho rất nhiều Pháp sư lần lượt kéo đến.

Trước đó Hứa Dịch thậm chí còn bởi vì có quá nhiều Pháp sư muốn gia nhập Thương hội Tân Phi mà phải từ chối một bộ phận.

Hơn nữa, dưới sự giới thiệu của những Pháp sư đã làm việc tại Thương hội Tân Phi, những Pháp sư khác đều biết được đãi ngộ mà Thương hội Tân Phi dành cho họ rất cao, hơn nữa làm việc tại Thương hội Tân Phi, bởi vì ngày ngày tiếp xúc với những Pháp trận mới lạ, đồng thời được yêu cầu phải nắm vững cách thức bố

trí, trên thực tế đối với việc nâng cao thực lực Ma pháp cũng rất có ích.

Vì vậy, đối với rất nhiều Pháp sư, đặc biệt là những Pháp sư cấp thấp, thì gia nhập Thương hội Tân Phi đã là một lựa chọn vô cùng hấp dẫn.

Cho nên, căn bản không cần Hứa Dịch chủ động tìm kiếm, những Pháp sư này đã tự mình tìm đến cửa.

Elvin vừa mới tạm thời kết thúc cuộc trò chuyện với Hứa Dịch, đã có một số Pháp sư không kiềm chế được mà tìm đến Hứa Dịch.

Bất kể là thăm dò một cách vòng vo hay là hỏi thẳng vào vấn đề, tóm lại đều thể hiện cùng một ý tứ, đó chính là bọn họ rất có ý muốn đến Thương hội Tân Phi làm việc.

Hứa Dịch không lập tức đồng ý toàn bộ, nhưng lại thay mặt Thương hội Tân Phi bày tỏ sự hoan nghênh với bọn họ.

Mặc dù phần lớn Pháp sư ở đây có lẽ đều không có khả năng trở thành Đại Pháp sư, nhưng điều mà Hứa Dịch cần nhất là tạo dựng một loại nhận thức trong lòng các Pháp sư của Vương quốc Lanpari, đó chính là đến Thương hội Tân Phi nghiên cứu Máy móc Ma thuật cũng là một lựa chọn rất tốt, đồng nghĩa với việc cung cấp cho các Pháp sư một con đường mới.

Sau khi tiếp xúc đơn giản, bởi vì kỳ thi sát hạch chính thức bắt đầu, Hứa Dịch liền cùng Stella rời khỏi nơi này, sau đó mỗi người tách ra làm việc riêng.

Stella phải tham dự một buổi triển lãm trang sức do Thương hội Salanke tổ chức với tư cách là người đại diện, còn Hứa Dịch thì nhận lời mời của Đại Pháp sư Eisenka, đến Tháp Pháp sư của Đại Pháp sư Eisenka.

Đây là lần đầu tiên Hứa Dịch đến Tháp Ma pháp của Đại Pháp

sư Eisenka.

So với Tháp Đại Pháp sư Camillo, thì Tháp Đại Pháp sư Eisenka kỳ thực không thể dùng một tòa tháp để hình dung, mà chỉ có thể coi là một cách gọi chung.

Bởi vì Tháp Đại Pháp sư Eisenka trên thực tế là một khu trang viên chiếm diện tích hơn năm nghìn mét vuông ở ngoại ô phía Nam Thành Anweimar, ngoài khu vực trung tâm trang viên có một tòa Tháp Pháp sư, thì những nơi khác đều rải rác các loại kiến trúc khác nhau, bảo vệ tòa tháp ở trung tâm.

Chỉ riêng điểm này cũng có thể thấy được Đại Pháp sư Eisenka quả nhiên không hổ danh là Pháp sư giàu có nhất Vương quốc Lanpari.

Khi Hứa Dịch đến, Đại Pháp sư Eisenka đã đích thân ra nghênh đón, bày ra thái độ thậm chí còn nhiệt tình hơn cả lần trước khi ông ta đến Thành phố Bontar gặp Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, cậu có thể đến đây quả thực là rất hiếm có. Nào, để tôi dẫn cậu tham quan một chút, tôi nghĩ sau này cậu sẽ có rất nhiều cơ hội đến đây." Đại Pháp sư Eisenka vô cùng nhiệt tình dẫn Hứa Dịch đi vào trong, sau đó dẫn anh đi tham quan một vòng quanh trang viên.

Hứa Dịch có chút bất ngờ trước thái độ nhiệt tình của Đại Pháp sư Eisenka, bởi vì mặc dù lần trước hai bên đã xác định ý định hợp tác, nhưng Hứa Dịch vì một số cân nhắc, nên đã không giao một số kỹ thuật độc quyền của Thương hội Tân Phi cho ông ta theo ý nguyện của Đại Pháp sư Eisenka, cho nên sự hợp tác của hai bên trên thực tế hiện tại chỉ có thể coi là khá hời hợt.

Ngược lại, Thương hội Tân Phi bởi vì giao một số nhiệm vụ nghiên cứu liên quan đến Pháp trận cho Tháp Đại Pháp sư Eisenka, nên trong một năm qua đã liên tục cung cấp cho Đại Pháp sư

Eisenka hơn ba nghìn đồng vàng kinh phí nghiên cứu, nhưng số tiền này đối với Thương hội Tân Phi hiện tại mà nói căn bản là chẳng đáng là bao, đương nhiên là không thể lọt vào mắt xanh của Đại Pháp sư Eisenka.

Cho nên Hứa Dịch vốn tưởng rằng lần này Đại Pháp sư Eisenka cho dù có mời mình đến, cũng chỉ là giữ lễ tiết mà thôi, không ngờ ông ta lại thể hiện thái độ như thế này. Cứ như thể hai bên là đối tác hợp tác vô cùng thân thiết.

"Nhìn xem, Hội trưởng Hứa, nơi này chính là trung tâm nghiên cứu Pháp trận mà tôi đặc biệt dành riêng cho hạng mục nghiên cứu hợp tác của chúng ta."

Khi Hứa Dịch còn đang suy nghĩ về vấn đề này, thì Đại Pháp sư Eisenka đã dẫn anh đến trước một khu nhà gồm sáu gian nhà hai tầng.

Nghe Đại Pháp sư Eisenka giới thiệu, Hứa Dịch quan sát khu nhà trước mặt, cảm thấy khu nhà này có chút giống với Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi. Chỉ là không biết lực lượng nghiên cứu phát triển bên trong có mạnh bằng Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi hay không.

"Hiện tại ở đây có tổng cộng hai mươi vị Pháp sư từ cấp bốn đến cấp bảy đang dốc toàn lực nghiên cứu những vấn đề về Pháp trận, cộng thêm việc tôi thường xuyên đến đây tiến hành một số nghiên cứu, tôi nghĩ cho dù có kém hơn Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi các cậu một chút, thì cũng sẽ không kém quá xa đâu." Đại Pháp sư Eisenka có chút tự đắc nói với Hứa Dịch.

Hứa Dịch thầm lắc đầu.

Không nói đến việc số lượng Pháp sư ở đây có sự chênh lệch rất lớn so với Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi, chỉ riêng việc Đại Pháp sư Camillo quyết định dốc toàn lực nghiên

cứu Máy móc Ma thuật, còn Đại Pháp sư Eisenka chỉ thỉnh thoảng đến đây một chút, thì cũng đủ để tạo ra sự cách biệt rất lớn giữa hai bên.

Hạng mục hợp tác chủ yếu giữa Thương hội Tân Phi và Đại Pháp sư Eisenka chính là nghiên cứu phương diện này, vì vậy khi đến đây, Đại Pháp sư Eisenka cũng không dẫn Hứa Dịch đến những nơi khác trong trang viên nữa, mà sau khi dẫn Hứa Dịch đi dạo một vòng quanh mỗi gian nhà nhỏ, thì liền trực tiếp đến Tháp Ma pháp ở trung tâm trang viên.

Chương 478: Kỹ thuật của người khác (2/2)

Nhìn gần, mới phát hiện tòa Tháp Ma pháp này cao đến mười ba tầng, so với Tháp Đại Pháp sư Camillo chỉ có vỏn vẹn bảy tầng thì cao hơn gần gấp đôi, hơn nữa diện tích tầng trệt cũng rộng hơn gấp đôi.

Điều này đủ để chứng minh sự chênh lệch về tài lực giữa hai vị Đại Pháp sư.

Tuy nhiên, kết cấu tổng thể của hai tòa Tháp Ma pháp gần như giống nhau, tầng cao nhất đều là không gian riêng tư của hai vị Đại Pháp sư.

Đại Pháp sư Eisenka dẫn Hứa Dịch đến tầng cao nhất, phất tay ra hiệu cho tất cả những người hầu lui xuống, sau đó tự mình rót cho Hứa Dịch một tách trà, lúc này mới ngồi xuống, bày ra tư thế muốn nói chuyện kỹ càng với Hứa Dịch.

Sau vài câu xã giao, Hứa Dịch liền hỏi về vấn đề tiến độ nghiên cứu.

Sự hợp tác ban đầu của hai bên là do Thương hội Tân Phi cung cấp kinh phí, còn Đại Pháp sư Eisenka thì phụ trách tổ chức nhân lực để hoàn thành nghiên cứu.

Trước đó nhiệm vụ nghiên cứu mà Hứa Dịch giao cho Đại Pháp sư Eisenka là về vấn đề Pháp trận duy trì công suất đầu ra ổn định, và làm thế nào để Pháp trận trên Máy móc Ma thuật có thể duy trì nguyên vẹn trong thời gian dài.

Sau hơn nửa năm nghiên cứu, hai vấn đề này đều đã đạt được một số bước đột phá nhất định, cơ bản đã đạt đến yêu cầu mà Hứa Dịch đưa ra.

Tuy nhiên, sau khi giới thiệu xong tiến độ hiện tại của hai hạng mục nghiên cứu này, Đại Pháp sư Eisenka lại nói ra một câu đầy ẩn ý.

"Theo như thỏa thuận ban đầu, tôi có thể giao hai thành quả nghiên cứu này cho Thương hội Tân Phi, nhưng cũng có thể lựa chọn bồi thường hợp đồng, sau đó giao hai kỹ thuật này cho Thương hội khác. Hội trưởng Hứa, có rất nhiều Thương hội đều cảm thấy hứng thú với hai kỹ thuật này, đồng thời cam kết có thể thay tôi chi trả tiền vi phạm hợp đồng, hơn nữa còn dùng giá cao hơn để mua."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ Đại Pháp sư Eisenka rốt cuộc là đang nhắc nhở mình hay là đang cảnh cáo mình đây.

"Việc này đương nhiên là do Đại Pháp sư ngài tự do quyết định. Tuy nhiên, tôi nghĩ ngài đã chủ động tìm kiếm hợp tác với Thương hội Tân Phi chúng tôi, chắc hẳn là không có ý định phá vỡ mối quan hệ hợp tác này vào lúc này chứ? Nếu không, với tài lực của ngài, hoàn toàn không cần chúng tôi chi trả kinh phí nghiên cứu."

"Không sai." Đại Pháp sư Eisenka gật đầu nói: "So với những Thương hội khác trong Vương quốc còn chưa đủ chín chắn trong việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật, tôi đương nhiên hy vọng có thể hợp tác với Thương hội Tân Phi hơn. Cho nên, Hội trưởng Hứa, chỉ cần cậu có thể đáp ứng điều kiện mà tôi đưa ra, tôi nghĩ mình không chỉ giao hai thành quả nghiên cứu này cho cậu, mà còn tiếp tục hỗ trợ các cậu tiến hành nghiên cứu."

Hứa Dịch không tỏ vẻ gì là bất ngờ: "Mời Đại Pháp sư nói ra điều kiện của ngài đi."

"Theo như dự tính ban đầu của tôi, là hai bên chúng ta cùng hưởng lợi từ kỹ thuật nghiên cứu ra, sau đó chỉ cần là Thương hội sử dụng hai kỹ thuật này, đều phải trả phí bản quyền cho hai kỹ thuật này. Thế nhưng hiện tại cho dù là nội bộ Vương quốc hay là Hiệp hội Pháp sư đều chưa thông qua Đạo luật sáng chế tương ứng, vì vậy sau khi suy xét, tôi cảm thấy vẫn là áp dụng phương thức Thương hội của các cậu đã từng sử dụng trước đây để xử lý hai kỹ thuật này thì hơn." Đại Pháp sư Eisenka nói.

"Phương thức Thương hội chúng tôi đã từng sử dụng?" Hứa Dịch suy nghĩ một chút."Là chỉ trực tiếp bán kỹ thuật, sau đó thu phí tương ứng sao?"

"Đúng vậy. Tôi cảm thấy phương thức này rất tốt. Hiện giờ hai kỹ thuật này thuộc về hai bên chúng ta cùng sở hữu, như vậy lợi nhuận bán kỹ thuật cũng thuộc về hai bên chúng ta cùng sở hữu. Hội trưởng Hứa, cậu thấy thế nào?"

Hứa Dịch trầm ngâm một lát, hỏi: "Có hai vấn đề. Tỷ lệ sở hữu của hai bên chúng ta nên tính thế nào? Còn nữa, Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi chúng tôi cũng sẽ dùng đến hai kỹ thuật này, vậy cái này nên tính thế nào?"

"Bởi vì nghiên cứu hai kỹ thuật này là Thương hội Tân Phi các cậu bỏ tiền, bên tôi bỏ người, cho nên tôi cảm thấy chia đôi là một lựa chọn hợp lý. Còn về việc Thương hội Tân Phi cũng muốn dùng đến hai kỹ thuật này sao... Hội trưởng Hứa à, tôi nghĩ Thương hội Tân Phi các cậu cũng cần bỏ tiền ra mua hai kỹ thuật này, sau đó chúng ta lại chia đôi."

"Nói cách khác, chính là nếu Thương hội Tân Phi chúng tôi muốn sử dụng hai kỹ thuật này, thì vẫn phải trả cho ngài phí sử dụng kỹ thuật tương ứng?" Hứa Dịch hỏi.

"Đúng vậy."

Hứa Dịch suy nghĩ một hồi, lắc đầu: "Tôi không đồng ý. Nếu như là bán hai kỹ thuật này cho Thương hội khác, vậy tôi đồng ý với phương án phân chia mà ngài đưa ra. Nhưng nếu là Thương hội Tân Phi chúng tôi tự mình sử dụng hai kỹ thuật này, vậy tôi hy vọng chúng tôi sẽ không bị ảnh hưởng bởi việc này."

Đại Pháp sư Eisenka dường như có chút không ngờ Hứa Dịch lại dứt khoát từ chối như vậy, nhíu mày.

"Hội trưởng Hứa, hai kỹ thuật này tuy rằng do Thương hội Tân Phi các cậu đầu tư, nhưng tôi và các Pháp sư bên tôi cũng đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Nếu như theo như cậu nói, Thương hội Tân Phi các cậu sử dụng hai kỹ thuật này mà không cần trả bất kỳ thù lao nào, như vậy chúng tôi nhất định sẽ vì vậy mà thiếu đi một khoản thu nhập rất lớn. Cậu cảm thấy... như vậy có công bằng không?"

"Việc này không liên quan gì đến công bằng hay không công bằng, tôi chỉ là không muốn để cho Máy móc Ma thuật do Thương hội chúng tôi sản xuất ra còn phải chịu sự hạn chế này nọ, hoặc nói thẳng ra là, tôi không thích." Hứa Dịch nói thẳng.

Đại Pháp sư Eisenka càng nhíu mày hơn.

"Hội trưởng Hứa, hy vọng cậu đừng vì sở thích cá nhân của mình mà ảnh hưởng đến phán đoán. Vừa rồi tôi cũng đã nói rồi, tôi hoàn toàn có thể dựa theo hợp đồng mà bồi thường vi phạm hợp đồng cho Thương hội các cậu, sau đó biến hai kỹ thuật này thành của riêng mình. Về sau nếu Thương hội các cậu muốn dùng đến hai kỹ thuật này, thì phải đến chỗ tôi mua."

Hứa Dịch mỉm cười, thả lỏng người, dựa lưng vào ghế, dang hai tay ra, vẻ mặt ung dung nói: "Nếu Đại Pháp sư ngài thật sự quyết định làm như vậy, xin cứ tự nhiên."

Đại Pháp sư Eisenka lập tức biến sắc.

Chương 479: Hai người ngoại quốc (1/2)

Cuộc thảo luận với Đại Pháp sư Eisenka đã không đi đến kết quả cuối cùng.

Bởi vì cả Hứa Dịch và Đại Pháp sư Eisenka đều kiên quyết với điều kiện của mình, nên cuộc thảo luận cuối cùng đã rơi vào bế tắc.

Tuy nhiên, cả hai đều không phải là trẻ con để mà giận dỗi, thấy tạm thời không thể đạt được thỏa thuận chung, họ liền gác chủ đề này sang một bên.

Lần này Đại Pháp sư Eisenka mời Hứa Dịch đến đây, ngoài việc thảo luận về vấn đề bằng sáng chế kỹ thuật, còn có một cuộc trao đổi kinh doanh quan trọng khác, đó là hy vọng Thương hội Tân Phi có thể hợp tác với ông ta để mở một nhà máy sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng ở ngoại ô Thành Anweimar.

Hứa Dịch đã đồng ý với đề nghị này mà không cần suy nghĩ, và sau khi thảo luận với Đại Pháp sư Eisenka, họ đã đạt được thỏa thuận sơ bộ.

Theo thỏa thuận này, nhà máy sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng liên doanh này sẽ do Thương hội Tân Phi và Đại Pháp sư Eisenka mỗi bên góp ba mươi vạn Đồng vàng làm vốn khởi động, sau đó Thương hội Tân Phi sẽ cung cấp một loạt thiết bị sản xuất và kỹ thuật viên tương ứng, Đại Pháp sư Eisenka sẽ chịu trách nhiệm lo liệu đất đai và một loạt thủ tục có liên quan.

So với thế bế tắc trong hợp tác kỹ thuật, đây là một sự hợp tác

đôi bên cùng có lợi.

Hứa Dịch đã luôn tìm kiếm cơ hội để Thương hội Tân Phi tiến vào Thành Anweimar, đó là lý do tại sao ngay cả khi không hài lòng lắm về ba người Victor, anh vẫn tiếp tục hợp tác với họ, chính là để có thể tiếp tục duy trì một dấu ấn của Thương hội Tân Phi ở Thành Anweimar.

Bây giờ Đại Pháp sư Eisenka muốn hợp tác với anh để xây dựng nhà máy ở đây, anh đương nhiên là cầu còn không được.

Còn đối với Đại Pháp sư Eisenka, thứ mà ông ta coi trọng thiết thực hơn một chút, đó là lợi ích kinh tế.

Theo thỏa thuận, nhà máy sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng liên doanh này sẽ được chia lợi nhuận theo tỷ lệ 5:5, và theo đánh giá của Đại Pháp sư Eisenka về thị trường Máy móc Ma thuật Gia dụng ở Thành Anweimar, một khi nhà máy này được xây dựng, lợi nhuận hàng năm có thể lên tới ít nhất là năm mươi vạn Đồng vàng.

Nếu chia 5:5, đó sẽ là khoản thu nhập khổng lồ hai mươi lăm vạn Đồng vàng.

Ngay cả đối với Đại Pháp sư giàu có nhất Vương quốc Lanpari, thì đây cũng là một khoản thu nhập khổng lồ.

Vì đã đạt được thỏa thuận hợp tác này, nên khi Hứa Dịch rời đi, Đại Pháp sư Eisenka đã nở một nụ cười rất nhiệt tình.

Tuy nhiên, Hứa Dịch vẫn có thể nhìn thấy một tia không cam lòng ẩn giấu trong mắt ông ta.

Trên thực tế, Hứa Dịch biết rất rõ lý do tại sao Đại Pháp sư Eisenka khăng khăng muốn hợp tác kỹ thuật và nắm giữ quyền chủ đạo về kỹ thuật, đó là bởi vì ông ta biết rằng đối với Thương hội Tân Phi, kỹ thuật là thứ quan trọng nhất, chỉ có nắm giữ được

kỹ thuật thì mới có thể thực sự nhúng tay vào hoạt động kinh doanh chính của Thương hội Tân Phi.

Triển vọng của Thương hội Tân Phi rất được mọi người khen ngợi, nếu có thể nhúng tay vào, thì lợi nhuận thu được trong tương lai là không thể tưởng tượng được.

Nhưng Hứa Dịch ghét nhất là phải nhìn sắc mặt người khác để có được thứ quan trọng nhất đối với mình, vì vậy đối với yêu cầu này, anh không hề có ý định thương lượng.

Về phần lời đe dọa ngầm trong giọng điệu của Đại Pháp sư Eisenka, Hứa Dịch chẳng hề sợ hãi.

Như Đại Pháp sư Eisenka đã nói, hiện tại trong ngành Máy móc Ma thuật, chỉ có Thương hội Tân Phi là đáng được nhắc đến. Ngay cả khi ông ta bán hai kỹ thuật này cho Thương hội khác, thì ứng dụng và lợi nhuận thu được cũng sẽ không cao.

Vì vậy, mặc dù Đại Pháp sư Eisenka nói có vẻ rất kiên quyết, nhưng Hứa Dịch biết rằng ông ta thực sự không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, đây là lần hợp tác thực sự đầu tiên của hai bên, cũng có thể coi là một lần thăm dò lẫn nhau. Hứa Dịch phải thể hiện rõ ràng thái độ của mình trong lần thăm dò này, nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng.

Sau khi trở về biệt thự, Hứa Dịch phát hiện ra rằng cả Stella và Đại Pháp sư Camillo đều chưa trở về, vì vậy anh liền nằm xuống giường, định tranh thủ chợp mắt một lúc.

Mặc dù chỉ mới đến Thành Anweimar được vài ngày, nhưng ngày nào anh cũng phải tiếp xúc và đàm phán với những người khác nhau.

Mỗi lần tiếp xúc, đàm phán đều có thể liên quan đến rất nhiều

thứ cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, vì vậy trên thực tế, Hứa Dịch đã tiêu tốn rất nhiều năng lượng, nhiều hơn anh tưởng tượng.

Hứa Dịch thực sự không thích làm những việc như thế này.

So với việc đàm phán, anh thích dành năng lượng cho việc nghiên cứu hơn.

Chỉ là hiện tại, Thương hội Tân Phi chưa có người nào có năng lực và đáng tin cậy trong lĩnh vực này, vì vậy anh chỉ có thể tự mình xử lý mọi việc.

Có lẽ sau một thời gian đào tạo, Kennard có thể thay anh đảm nhận một phần công việc, nhưng xét cho cùng, xuất thân từ Gia tộc Emma của Kennard vẫn khiến Hứa Dịch có chút băn khoăn.

Nằm trên giường suy nghĩ miên man, chẳng mấy chốc Hứa Dịch đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Không biết đã qua bao lâu, Hứa Dịch đột nhiên bị tiếng bước chân bên ngoài phòng đánh thức.

Vừa mở mắt ra, anh đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã đã đi qua cửa và bước vào phòng.

Tiếp theo là tiếng cười lớn của Hainas.

"Này, Hứa Dịch, đang giữa trưa mà cậu ngủ cái gì vậy? Mau dậy đi, khó lắm cậu mới đến Thành Anweimar một chuyến, tôi phải chiêu đãi cậu một bữa ra trò chứ."

Hứa Dịch day day sống mũi, xoa xoa thái dương, ngồi dậy nhìn Hainas với vẻ mặt phấn khích, gượng cười nói: "Tôi còn tưởng cậu đến tìm tôi từ hôm qua chứ, sao giờ mới đến?"

"Tôi không phải nghĩ là cậu vừa đến Thành Anweimar, chắc chắn là có rất nhiều việc phải làm sao, nên mới cố tình để cho cậu

một ngày rảnh rỗi để giải quyết mọi việc. Nếu đến tìm cậu vào hôm nay, chắc chắn là cậu sẽ có thời gian. Không ngờ vừa đến đã nghe Quản sự Ram nói cậu đang ngủ. Thật là kỳ lạ, chẳng lẽ cậu ngủ nướng từ sáng đến giờ sao?"

Chương 480: Hai người ngoại quốc (2/2)

Hứa Dịch cảm thấy hơi choáng váng bởi một tràng nói liên hồi của Hainas, vội vàng lắc đầu, trừng mắt nhìn anh ta: "Cậu nghĩ tôi có nhiều thời gian để ngủ nướng như vậy sao? Tôi vừa mới về được một lúc, tranh thủ nghỉ ngơi một chút thôi. Nói đi, định mời tôi đi đâu ăn trưa?"

Hainas cười một tiếng: "Đến tìm cậu vào lúc này đương nhiên là muốn mời cậu ăn trưa rồi, nhưng không phải tôi mời, mà là có người khác mời."

"Không phải cậu mời?" Hứa Dịch ngạc nhiên nói."Vậy sao cậu lại đến tìm tôi? Ai lại có mặt mũi lớn như vậy, mời khách mà lại phái cậu đến làm chân chạy việc thế?"

"Đi theo tôi là cậu biết ngay." Hainas không nói nhiều, kéo Hứa Dịch ra khỏi giường, lôi anh ta đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, Hứa Dịch đã nhìn thấy chủ nhân của bữa tiệc chiêu đãi này trong phòng riêng sang trọng nhất của Khách sạn Delitz, khách sạn tốt nhất ở Thành Anweimar.

Nhưng chủ nhân này lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hứa Dịch.

Nhìn người đàn ông trung niên với nụ cười thân thiện trước mặt, Hứa Dịch đã mất hai phút để nhớ ra.

"Reves tiên sinh, hóa ra là ngài!"

Chủ nhân này không ai khác chính là Reves, người đã đột ngột

xuất hiện và đề nghị đặt hàng một nghìn chiếc Quạt Ma lực từ Hứa Dịch khi anh vừa mới bắt đầu hợp tác bán Quạt Ma lực với Heinze!

Thấy Hứa Dịch nhận ra mình, Reves mỉm cười: "Có vẻ như Hội trưởng Hứa vẫn chưa quên tôi, vậy tại sao hai lần đến Thành Anweimar mà chưa một lần nào muốn đến gặp tôi vậy? Tôi rất muốn gặp lại Hội trưởng Hứa đấy."

Hứa Dịch cười ngại ngùng, sờ soạng trên người một lúc, lấy ra một tờ giấy vàng mỏng, chính là tấm danh thiếp mà Reves đã đưa cho anh lúc trước khi rời đi.

"Nhìn xem, tôi vẫn luôn mang theo tấm danh thiếp này bên mình, chỉ là hai lần đến Thành Anweimar đều vì có việc bận, không có thời gian đến thăm." Hứa Dịch giải thích.

Reves liếc nhìn tấm danh thiếp, gật đầu: "Tôi cũng biết Hội trưởng Hứa bận trăm công nghìn việc, cậu có lòng là tôi vui rồi. Nào, ngồi xuống rồi nói chuyện."

Tuy nhiên, Hứa Dịch không ngồi xuống ngay lập tức mà chuyển ánh mắt sang hai người còn lại trong phòng.

"Hai vị này là..."

Hai người đó đã đứng dậy cùng với Reves khi Hứa Dịch bước vào, lúc này thấy Hứa Dịch nhìn mình, cả hai đều mỉm cười. Người thấp hơn trong số đó chủ động đưa tay ra chào Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, chào cậu, tôi là Ankulu, đến từ Công quốc Stan."

"Công quốc Stan?" Hứa Dịch nhướng mày, có chút ngạc nhiên."Là Công quốc Stan tiếp giáp với Hoang mạc Black Rice, nằm ngay cạnh biển sao?"

Ankulu cười lớn: "Hội trưởng Hứa cũng am hiểu về địa lý của Lục địa như vậy sao? Đúng vậy, chính là Công quốc Stan bị Người

thú từ Hoang mạc Black Rice và biển cả bao vây."

Giọng điệu của Ankulu đầy vẻ tự giễu và bất lực, và ngoại trừ Hứa Dịch, Reves, Hainas và người còn lại đều vô thức lộ ra vẻ mặt đồng cảm.

Lý do khiến họ có vẻ mặt này là bởi vì những gì Ankulu nói là sự thật. Công quốc Stan có hình dáng lãnh thổ khá kỳ lạ, giống như quốc gia Chile ở Nam Mỹ trên Trái Đất vậy, toàn bộ lãnh thổ đều có hình một dải dài, phía Tây hoàn toàn tiếp giáp với Hải dương Vĩnh Hằng. Phía Bắc thì bị Hoang mạc Black Rice chắn ngang, phần lãnh thổ còn lại thì tạo thành một đường cong uốn lượn, giống như đang ôm trọn lấy Vương quốc Lanpari.

Diện tích quốc gia này thực ra cũng không phải là nhỏ, nhưng bởi vì phía Tây giáp biển, không có không gian phát triển, phía Đông lại tiếp giáp với một Vương quốc Lanpari lớn mạnh hơn họ rất nhiều, cũng không có không gian phát triển, thêm vào đó con đường duy nhất ở phía Bắc lại bị chủng tộc Người thú trên Hoang mạc Black Rice chặn đứng, khiến cho họ chỉ có thể co cụm trên mảnh đất này, gần như không có bất kỳ khả năng phát triển và lớn mạnh nào.

Quan trọng hơn là, Hải dương Vĩnh Hằng tính tình không hề dễ chịu chút nào, căn bản không biết lúc nào sẽ nổi cơn thịnh nộ, tạo ra cuồng phong sóng thần.

Ngay cả với Trái Đất có trình độ khoa học kỹ thuật cao hơn nhiều thì đối với những thiên tai như cuồng phong sóng thần cũng vẫn gần như không có bất kỳ biện pháp phòng ngự nào, huống chi là Lục địa Saines có công nghệ lạc hậu hơn.

Cho nên, Công quốc Stan với gần một nửa lãnh thổ có thể bị cuồng phong sóng thần tấn công bất cứ lúc nào, luôn phải gánh chịu đủ loại thiên tai, dẫn đến quốc lực khó mà phát triển.

-

Dich giả giải thích:

Công quốc (dukedom) là tiểu quốc độc lập do Đại Công tước cai trị.

Vương quốc (kingdom) là một quốc gia có tầm cỡ, dưới trướng Quốc vương có nhiều Công tước phục tùng.

Đế quốc (empire) là cường quốc thực lực hàng đầu có nhiều quốc gia thuộc địa quy phục.

-

Hứa Dịch từng cảm thấy mức sống của người dân bình thường ở Vương quốc Lanpari đã là quá thấp, nhưng thực ra so với đại đa số người dân ở Công quốc Stan thì vẫn còn tốt hơn rất nhiều.

Ở Công quốc Stan, chỉ riêng việc mỗi năm sống sót qua khỏi cuồng phong sóng thần đã là một chuyện không hề dễ dàng rồi...

Trong đầu hiện lên những gì mình từng đọc được về Công quốc Stan trong một số sách của Bá tước Satsuma trước đây, ngay cả Hứa Dịch cũng không nhịn được mà lộ ra một tia thương cảm trong mắt.

Nhưng ngay sau đó anh liền nhận ra như vậy là không được lịch sự cho lắm, vội vàng chuyển ánh mắt sang người còn lại.

Người nọ mỉm cười với Hứa Dịch, đưa tay ra: "Gọi tôi là Newman là được, tôi cũng không phải người của Vương quốc Lanpari, mà là đến từ Vương quốc Rulson ở phía Nam."

Nghe được lời tự giới thiệu này, trong lòng Hứa Dịch không khỏi kinh ngạc.

Reves mời mình ăn cơm thì còn nói được, nhưng mời thêm hai

người ngoại quốc mà mình hoàn toàn không quen biết này đến đây làm gì?

Chương 481: Mua và bán (1/2)

Văn hóa bàn tiệc ở Lục địa Saines khác với Trung Quốc ở Trái Đất, tuyệt đối không nói chuyện chính sự trước khi ăn xong.

Vì vậy, sau khi nâng ly chúc tụng, ăn uống no say, khi món tráng miệng được dọn lên, mọi người nhấp một ngụm trà, Reves mới đi vào vấn đề chính.

"Hội trưởng Hứa, hôm nay tôi nhờ Hainas mời cậu đến ăn bữa cơm này, thứ nhất là vì dạo gần đây Thương hội Tân Phi phát triển rất nhanh, tôi rất muốn gặp lại Hội trưởng Hứa một lần, xem cậu so với một năm trước có gì thay đổi không, thứ hai là hai người bạn này của tôi có chút việc muốn nhờ cậu giúp đỡ."

Newman đến từ Vương quốc Rulson lập tức gật đầu cười nói: "Không sai, tôi cố ý nhờ Reves để được gặp Hội trưởng Hứa, nếu không thì thật sự không biết phải làm sao để gặp được cậu."

"Tôi cũng vậy, lần này từ Công quốc đến đây, chính là vì muốn gặp Hội trưởng Hứa." Ankulu đến từ Công quốc Stan cũng gật đầu nói.

Hứa Dịch hơi kỳ quái liếc nhìn Hainas, nhưng thấy anh ta nhún vai với mình, có vẻ cũng không biết rõ tình hình bữa ăn này, vì vậy liền quay đầu lại, đưa mắt nhìn qua hai người, mỉm cười nói: "Hai vị khách sáo quá, chỉ là không biết tôi có thể giúp gì cho hai vị?"

Hai người nhìn nhau, Newman lên tiếng trước: "Là thế này, Hội trưởng Hứa. Tôi nghe nói Vương quốc Lanpari các cậu từ năm ngoái đã bắt đầu quảng bá rộng rãi Máy móc Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất, mùa thu hoạch năm nay đã đạt được

thành công lớn, sản lượng lương thực trong nước vượt xa mọi năm, có phải vậy không?"

"Ừm... số liệu cụ thể thì tôi không rõ, vì vậy không dám nói là có vượt xa hay không, nhưng tôi đoán chắc là cũng gần như vậy." Hứa Dịch ra vẻ không chắc chắn lắm, đáp.

Tất nhiên là anh đang nói dối.

Trên thực tế, không lâu sau khi kết thúc thu hoạch mùa thu ở Thành phố Bontar, anh đã nhận được tin từ Bá tước Satsuma, nói rằng theo thống kê của Cục Nông nghiệp, tổng sản lượng lương thực thu được trong vụ thu hoạch mùa thu năm nay ở Vương quốc Lanpari đã đạt tới gần gấp ba lần so với mọi năm!

Lần này Hứa Dịch đến Thành Anweimar, còn có một việc rất quan trọng, đó là tham dự bữa tiệc do đích thân Quốc vương Bệ hạ tổ chức để chúc mừng vụ mùa bội thu này.

Theo như Cervini tiết lộ trước, Hứa Dịch được Quốc vương Bệ hạ đánh giá là công thần lớn nhất giúp Vương quốc Lanpari đạt được vụ thu hoạch lớn như vậy, vì vậy sẽ được ban thưởng đặc biệt trong bữa tiệc.

Đương nhiên, những chuyện này không cần thiết phải tiết lộ trước mặt hai người nước ngoài này.

Khi chưa biết rõ mục đích thực sự của đối phương, anh ta đương nhiên sẽ chọn cách trả lời mập mờ một chút.

Newman cũng không quá để ý đến câu trả lời của Hứa Dịch. Rõ ràng là hắn ta đã có được thông tin rất cụ thể.

"Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ không ai có thể phủ nhận vai trò to lớn của Máy móc Ma thuật Canh tác do Thương hội của cậu sản xuất trong việc này, vì vậy bây giờ tôi muốn hỏi cậu, không biết Thương hội Tân Phi của cậu có ý định bán những chiếc Máy móc

Ma thuật Canh tác này cho các quốc gia khác hay không?" Newman hỏi tiếp.

Hứa Dịch sững người: "Newman tiên sinh, ý của anh là... anh muốn mua Máy móc Ma thuật Canh tác?"

Newman gật đầu: "Đúng vậy, Vương quốc Rulson của chúng tôi còn nhiều ruộng đất hoang hơn cả Vương quốc Lanpari của các cậu, vì vậy tôi nghĩ nếu có thể mua được đủ Máy móc Ma thuật Canh tác từ Thương hội của cậu, thì sản lượng lương thực của Vương quốc Rulson chúng tôi nhất định cũng sẽ được cải thiện đáng kể."

"Tuy rằng trên phương diện là một thương nhân, tôi đương nhiên hy vọng hàng hóa do Thương hội mình sản xuất có thể bán được càng nhiều càng tốt. Nhưng Newman tiên sinh, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, hiện tại Máy móc Ma thuật Canh tác đang được Quốc vương Bệ hạ của Vương quốc Lanpari chúng tôi rất coi trọng, e rằng tôi không có quyền tự ý quyết định bán cho anh." Hứa Dịch ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Newman cười lớn: "Tôi nghĩ Hội trưởng Hứa không cần phải lo lắng về chuyện này. Bởi vì Reves tiên sinh đã đồng ý dẫn tôi đến gặp cậu, vậy thì Quốc vương Bệ hạ tôn kính của các cậu nhất định đã đồng ý chuyện này."

"Thật sao?" Hứa Dịch nghi ngờ nhìn Reves.

Tên Reves này có năng lực lớn như vậy sao?

Reves gật đầu nhẹ với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, cậu không cần phải lo lắng về chuyện này."

Không lo lắng mới là lạ, hiện tại Máy móc Ma thuật Canh tác thậm chí có thể coi là vật tư chiến lược của Vương quốc Lanpari, trong trường hợp bình thường, Quốc vương Bệ hạ căn bản sẽ

không cho phép nó được xuất khẩu ra nước ngoài.

Tuy nhiên, Reves lại không muốn tiết lộ thêm gì, Hứa Dịch chỉ có thể nhìn sang Hainas, người vẫn luôn im lặng từ nãy đến giờ.

Hainas lập tức gật đầu với Hứa Dịch: "Yên tâm đi, Reves thúc thúc đã nói vậy rồi, thì cậu không cần phải lo lắng."

"Tên này cũng không đáng tin..." Hứa Dịch thầm lẩm bẩm một câu, sau đó nhìn Newman, suy nghĩ một chút rồi nói: "Newman tiên sinh, chỉ cần Quốc vương Bệ hạ đồng ý, tôi rất vui lòng hợp tác với anh trong thương vụ này. Nhưng trước đó, tôi muốn hỏi, anh dự định mua bao nhiêu chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác?"

Newman giơ một ngón tay: "Tôi dự định mua một vạn chiếc cho mỗi loại Máy móc Ma thuật Canh tác, nếu hiệu quả tốt, có thể sau này sẽ tiếp tục đặt thêm."

Chương 482: Mua và bán (2/2)

"Mỗi loại một vạn chiếc?" Hứa Dịch giật mình.

Hiện tại, Thương hội Tân Phi sản xuất tổng cộng có sáu loại Máy móc Ma thuật Canh tác. Nếu Newman mua một vạn chiếc cho mỗi loại, dựa theo giá bán hiện tại, đơn hàng này cộng lại sẽ lên tới hơn bốn trăm vạn Đồng vàng!

Mà dựa theo tỷ suất lợi nhuận khủng khiếp của Thương hội Tân Phi trên Máy móc Ma thuật Canh tác, chỉ riêng đơn hàng này, Thương hội Tân Phi có thể thu về khoản lợi nhuận gần ba trăm vạn Đồng vàng!

"Sao vậy? Hội trưởng Hứa có vấn đề gì sao?" Nhìn thấy sắc mặt Hứa Dịch hơi thay đổi, Newman hỏi.

Hứa Dịch bưng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, sau một lúc mới nói: "Newman tiên sinh, tôi rất tò mò về thân phận của anh."

Newman và Reves nhìn nhau, cười nói: "Có vẻ như Hội trưởng Hứa nghi ngờ tôi không đủ khả năng chi trả cho đơn hàng này?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Không, vì anh là do Reves tiên sinh mời đến, tôi đương nhiên sẽ không nghi ngờ khả năng chi trả của anh. Chỉ là tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nếu Newman tiên sinh chỉ là một thương nhân bình thường, tại sao lại muốn mua nhiều Máy móc Ma thuật Canh tác như vậy? Cho dù muốn mang về Vương quốc Rulson để bán lại, tôi nghĩ do vấn đề vận chuyển, cũng sẽ không có bao nhiêu lợi nhuận."

Newman đột nhiên cười ha hả: "Hội trưởng Hứa, nếu tôi nói,

tôi hoàn toàn không phải vì kiếm tiền, anh có tin không?"

Hứa Dịch nhìn hắn, lắc đầu, ra vẻ không tin.

"Xem ra, nếu không nói rõ ràng, e rằng rất khó có được sự tin tưởng của Hội trưởng Hứa. Ừm... thân phận của tôi sao, với bên ngoài thì là Hội trưởng Thương hội Rulson của Vương quốc Rulson, còn trên thực tế, là người chuyên trách việc kinh doanh cho Hoàng thất, cũng gần giống như Reves tiên sinh vậy. Bây giờ, Hội trưởng Hứa, anh đã hiểu ý tôi rồi chứ?"

Hứa Dịch lập tức chú ý đến việc Newman nói thân phận của hắn và Reves gần giống nhau.

Điều này có nghĩa là, Reves trên thực tế chính là người mua bán cho Hoàng thất của Vương quốc Lanpari?

Chẳng trách Reves và Hainas đều bảo anh không cần lo lắng chuyện Quốc vương Bệ hạ không đồng ý bán Máy móc Ma thuật Canh tác, có khi nào cuộc gặp gỡ hôm nay, căn bản là do Reves tiến hành theo chỉ thị của Quốc vương Bệ hạ?

Hứa Dịch không nhịn được lắc đầu, nếu đã như vậy, tại sao không có ai báo trước cho anh biết một tiếng, để anh chuẩn bị tâm lý trước?

"Hội trưởng Hứa, trên thực tế, nếu không cần thiết, tôi cũng không muốn tiết lộ thân phận của mình, mong cậu thông cảm." Reves hơi cúi người về phía Hứa Dịch, áy náy nói.

Hứa Dịch vội vàng xua tay: "Không không, Reves tiên sinh, anh không cần phải xin lỗi. Bây giờ đã biết rõ thân phận của anh và Newman tiên sinh rồi, vậy thì không cần phải vòng vo nữa. Ừm, đơn hàng này, tôi có thể thay mặt Thương hội Tân Phi nhận."

Newman lập tức cầm một chai rượu rót đầy hai ly của mình và Hứa Dịch, hai người nâng ly cụng nhẹ.

"Hội trưởng Hứa, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Hy vọng hợp tác vui vẻ."

Sau khi Newman và Hứa Dịch đạt được thỏa thuận sơ bộ, đến lượt Ankulu.

Hứa Dịch lau rượu còn sót lại trên khóe miệng, nhìn Ankulu hỏi: "Ankulu tiên sinh, anh cũng giống như Newman tiên sinh, có hứng thú với Máy móc Ma thuật Canh tác của Thương hội chúng tôi sao?"

Ankulu lắc đầu: "Không, tôi và hắn ta không giống nhau, hắn ta đến để mua đồ, còn tôi đến để bán đồ."

"Bán đồ?" Hứa Dịch ngạc nhiên."Anh có gì để bán cho tôi?"

"Hội trưởng Hứa, anh nên hỏi chúng tôi, Công quốc Stan có thứ gì để bán cho anh."

Nghe ra ý tứ trong câu nói của Ankulu, trong lòng Hứa Dịch đột nhiên chấn động, vội vàng hỏi: "Vậy xin hỏi Ankulu tiên sinh, Công quốc Stan các anh muốn bán gì cho tôi?"

Ankulu mỉm cười: "Tôi nghe nói Hội trưởng Hứa luôn rất quan tâm đến việc mua các loại mỏ, vậy chúng tôi sẽ bán cho cậu hai mỏ sắt và một mỏ đồng trước, thế nào?"

"Hai mỏ sắt? Một mỏ đồng?" Hứa Dịch không dám tin nhìn chằm chằm Ankulu."Ankulu tiên sinh, anh không đùa chứ?"

"Tôi đương nhiên không đùa." Ankulu lắc đầu."Hội trưởng Hứa, lần này tôi đặc biệt nhờ Reves tiên sinh hẹn gặp cậu, không phải để đùa giỡn với cậu. Thế nào? Bây giờ tôi thay mặt Đại Công tước Stan mời Thương hội Tân Phi đến Công quốc Stan khai thác hai mỏ sắt và một mỏ đồng do chính Đại Công tước lựa chọn, cậu thấy thế nào?"

Hứa Dịch nuốt nước bọt một cách khó khăn: "Ankulu tiên sinh, đây thật sự là ý của Đại Công tước Stan? Hai mỏ sắt tôi còn có thể hiểu được, tại sao Đại Công tước Stan còn muốn bán cả một mỏ đồng cho chúng tôi?"

"Rất đơn giản, để đó cũng vô dụng, chi bằng dùng chúng để đổi lấy một số thứ chúng tôi cần." Ankulu đáp.

Hứa Dịch lập tức nghe ra ý tứ ẩn giấu trong câu nói của Ankulu.

"Nói như vậy... Đại Công tước Stan không muốn tôi trả bằng đồng vàng? Chỉ là không biết Đại Công tước cần thứ gì?"

"Hội trưởng Hứa, những thứ này, chúng ta đừng nên bàn luận ở đây." Ánh mắt Ankulu lướt qua Reves, Newman và Hainas bên cạnh, sau đó nghiêm túc hỏi Hứa Dịch: "Tôi chỉ muốn hỏi Hội trưởng Hứa, bây giờ Đại Công tước muốn bán, cậu có muốn mua không?"

Hứa Dịch ngồi thẳng người, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, chậm rãi gật đầu.

"Muốn! Rất muốn mua!"

Chương 483: Cậu biết Ma thuật Cấp cao sao? (1/2)

Lúc Stella kết thúc bữa tiệc trưa của Thương hội Salanke, trở về biệt thự, cô phát hiện Hứa Dịch đang ghé người trên bàn, cúi đầu chăm chú nghiên cứu một tấm bản đồ.

"Anh đang làm gì vậy?" Stella tò mò hỏi.

"Hả? Em về rồi à?" Hứa Dịch ngẩng đầu lên đáp, chỉ vào tấm bản đồ nói: "Anh đang nghiên cứu địa hình của Công quốc Stan."

"Công quốc Stan?" Stella nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, nhớ lại kiến thức về công quốc nằm cạnh Vương quốc Lanpari mà cô đã học trong môn Chính trị học Lục địa ở Học viện."Ồ, là công quốc nằm trong khe hẹp đó à? Sao anh lại đột nhiên nghiên cứu địa hình của nó vậy?"

"Bởi vì một thời gian nữa có thể anh sẽ phải đến đó một chuyến, nghiên cứu trước một chút để chuẩn bị." Hứa Dịch đáp.

"Anh muốn đến Công quốc Stan?" Stella càng ngạc nhiên hơn."Tại sao?"

Hứa Dịch kể sơ qua tình hình trên bàn ăn trưa cho Stella nghe. Sau khi nghe xong, Stella suy nghĩ một chút, vấn đề đầu tiên mà cô quan tâm lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hứa Dịch.

"Ừm, người dân Công quốc Stan thật sự rất đáng thương. Trước đây khi em học Chính trị học Lục địa, em có nghe giáo sư đề cập đến việc tuổi thọ trung bình của người dân Công quốc Stan thậm chí còn chưa đến bốn mươi tuổi, còn thê thảm hơn cả Vương

quốc Lanpari của chúng ta. Bây giờ họ thậm chí còn muốn bán cả mỏ đồng trong công quốc, xem ra Đại Công tước Stan thật sự không trụ được nữa rồi."

Hứa Dịch có chút kỳ quái nói: "Stella, nghe em nói như vậy, sao anh lại cảm thấy mình giống như một kẻ xâm lược đáng xấu hổ đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn vậy?"

Stella mím môi cười: "Nếu là thương nhân khác, thì chắc chắn là đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Nhưng Hứa Dịch anh là người tốt như vậy, chắc chắn sẽ không làm thế, em nói đúng không?"

"Đừng có phát thẻ người tốt cho anh..." Hứa Dịch lẩm bẩm một câu, sờ sờ mũi, nghiêm mặt nói: "Nói anh chắc chắn không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì sai rồi. Thực ra theo như lời Ankulu giới thiệu, Công quốc Stan vốn dĩ đã luôn ở trong tình trạng nguy hiểm, anh đi lúc nào cũng là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Nhưng lần này là do hắn ta chủ động tìm đến cửa, cũng không thể trách anh được. Chỉ có thể nói là... mọi người đều vì lợi ích của mình thôi."

"Vậy Công quốc Stan muốn nhận được gì từ anh?" Stella tò mò hỏi.

"Hiện tại vẫn chưa nói chuyện chi tiết với Ankulu, nhưng Ankulu nói thứ họ cần gấp không phải là Đồng vàng. Vậy thì hẳn là một số thứ rất khó mua được bằng Đồng vàng, anh đoán có thể là một số kỹ thuật." Hứa Dịch nói.

"Kỹ thuật?" Stella ngạc nhiên nói: "Họ cần anh cung cấp cho họ kỹ thuật gì? Kỹ thuật Máy móc Ma thuật, cho họ cũng vô dụng mà? Em thấy bây giờ họ còn chưa giống như Vương quốc Rulson, trước tiên mua một số Cỗ máy Ma thuật Canh tác về cho người dân no bụng đã."

"Không. Hiện tại họ càng không dùng được Cỗ máy Ma thuật Canh tác." Hứa Dịch lắc đầu, chỉ vào vị trí của Công quốc Stan trên bản đồ."Em xem, địa hình của Công quốc Stan khác với các quốc gia khác trên Lục địa, hơn một nửa lãnh thổ của họ đều nằm ven biển, thường xuyên phải hứng chịu bão tố và sóng thần, vì vậy sản lượng lương thực trên hơn một nửa lãnh thổ này rất bất ổn, bởi vì không biết lúc nào sẽ có bão tố sóng thần ập đến, khiến cho một năm thu hoạch thành công cốc."

Stella nhìn bản đồ một lúc, khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ thương xót.

"Người dân của công quốc này thật sự quá đáng thương. Muốn trồng trọt cũng không được. May mà họ có thể dựa vào việc đánh bắt cá để sinh sống, nếu không, em thật sự không biết họ nên sống như thế nào."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Thực ra việc phần lớn lãnh thổ dựa vào biển tuy khiến họ thường xuyên gặp phải bão tố và sóng thần, nhưng cũng mang đến cho họ một lợi thế to lớn tự nhiên, chỉ là hiện tại họ vẫn chưa phát hiện và tận dụng nó mà thôi."

"Lợi thế to lớn?" Stella nghi ngờ nhìn bản đồ một lúc, nhưng không phát hiện ra điều gì."Lợi thế ở đâu?"

"Bờ biển dài chính là lợi thế to lớn của họ." Hứa Dịch đáp."Đương nhiên, hiện tại đừng nói là Công quốc Stan, mà cả Lục địa Saines cũng không có quốc gia nào nhận ra tầm quan trọng của điều này."

"Bờ biển thì có lợi thế gì?" Stella càng thêm kỳ quái.

"Bây giờ nói điều này thì hơi sớm, nhưng chỉ cần chờ đến khi động cơ của chúng ta được nghiên cứu phát triển, thì có thể tận dụng lợi thế này."

Nhìn nụ cười thần bí của Hứa Dịch, Stella không nhịn được trừng mắt nhìn anh.

Dựa vào sự hiểu biết của cô về Hứa Dịch, lúc này chắc chắn anh đã có một kế hoạch dài hạn. Nhưng bởi vì hiện tại anh vẫn chưa nắm chắc được, cho nên dù cô có hỏi thế nào, Hứa Dịch cũng sẽ không trả lời rõ ràng.

Stella cũng không định giống như những cô gái khác nhất định phải hỏi cho ra nhẽ. Ở bên Hứa Dịch lâu như vậy, cô thường xuyên gặp phải tình huống này, nếu như lần nào cô cũng phải hỏi cho ra nhẽ, chắc chắn sẽ khiến Hứa Dịch phản cảm.

Stella là một cô gái thông minh, đương nhiên sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Hai người đổi chủ đề, nói thêm vài câu về Vương quốc Rulson, thì Đại Pháp sư Camillo cũng tham gia xong bữa tiệc trưa của Hiệp hội Pháp sư, trở về biệt thự.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch cũng đang ở đây, Đại Pháp sư Camillo liền không khách khí hỏi: "Này, nhóc con. Ngày mai là thi rồi, cậu chuẩn bị xong chưa?"

Hứa Dịch nhún vai, thản nhiên đáp: "Có gì mà phải chuẩn bị, cứ thể hiện hết thực lực của mình là được."

Đại Pháp sư Camillo vừa định trừng mắt, Hứa Dịch đã cười hì hì tiến lại gần, thần bí hỏi: "Đại Pháp sư, ngài phụ trách buổi thi ngày mai, có thể tiết lộ đề cho tôi trước được không?"

Đại Pháp sư Camillo đương nhiên biết Hứa Dịch đang nói đùa, nhưng vẫn không nhịn được trừng mắt nhìn anh một cái, bực bội xua tay: "Cút!" Dừng một chút, ông lại nói thêm: "Bài kiểm tra Pháp sư Cao cấp cũng chỉ có thêm một phần kiểm tra Ma thuật Cấp cao so với bài kiểm tra Pháp sư Hạ cấp, không có gì khác biệt, cậu

không cần phải lo lắng."

"Ma thuật Cấp cao?" Hứa Dịch không khỏi nhíu mày.

Cái gọi là Ma thuật Cấp cao, chính là chỉ Ma thuật biến dị bậc cao của bốn hệ Ma thuật nguyên tố phổ biến là Phong, Thủy, Hỏa, Thổ.

Ví dụ như Ma thuật Cấp cao của hệ Phong là Ma thuật Hệ Lôi, Ma thuật Cấp cao của hệ Thủy là Ma thuật Hệ Băng...

Lẽ ra, sau khi thực lực Ma pháp của Pháp sư đạt đến Pháp sư Cấp 6, họ sẽ bắt đầu tiếp xúc và nắm vững một số Ma thuật Cấp cao, nhưng Hứa Dịch lại luôn cảm thấy Ma thuật Cấp cao không có nhiều ý nghĩa đối với việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật, vì vậy anh rất ít khi nghiên cứu chúng, dẫn đến việc hiện tại tuy rằng theo như đánh giá thông thường về thực lực Ma pháp thì anh đã có thực lực của Pháp sư Cấp 7, nhưng lại rất kém trong việc nắm vững Ma thuật Cấp cao.

Chương 484: Cậu biết Ma thuật Cấp cao sao? (2/2)

Nói một cách đơn giản, anh thật sự có chút lệch trong việc nghiên cứu Ma thuật. Trình độ nghiên cứu về Pháp trận của anh thậm chí còn không thua kém một số Pháp sư Cấp 8, thậm chí là Pháp sư Cấp 9, nhưng nghiên cứu về Ma thuật công kích thì nhiều nhất cũng chỉ ngang bằng với Pháp sư Cấp 6.

Nhìn thấy biểu cảm của Hứa Dịch, Đại Pháp sư Camillo và Stella đều có chút bất ngờ, Stella lập tức hỏi: "Chẳng lẽ anh không giỏi Ma thuật Cấp cao sao?"

Hứa Dịch cười gượng: "Cái này... thật sự là không được lắm... Chắc vậy. Nói chính xác thì, cho đến bây giờ anh vẫn chưa hoàn toàn nắm vững bất kỳ Ma thuật Cấp cao nào."

Đại Pháp sư Camillo và Stella đồng thời trợn to mắt, Đại Pháp sư Camillo tức giận nói: "Vậy mà nhóc con còn dám nói mình có thực lực Pháp sư Cấp 7? Không biết Ma thuật Cấp cao thì cậu là cái thá gì Pháp sư Cấp 7!"

Stella khẽ nhíu mày, có chút lo lắng nói: "Ông nội nói đúng, nếu như không biết Ma thuật Cấp cao, Hiệp hội Pháp sư không thể nào công nhận anh là Ma thuật Cao cấp Sư. Đừng nói là đánh giá anh là Pháp sư Cấp 7, e rằng ngay cả Pháp sư Cấp 6 cũng sẽ không để anh vượt qua bài kiểm tra."

"Tên nhóc thối tha này, đã bảo nó phải dành nhiều thời gian hơn cho việc nghiên cứu Ma thuật, nó cứ không chịu nghe!" Đại Pháp sư Camillo tức giận nói: "Bây giờ phải làm sao? Cậu mà đi tham gia Kỳ thi Pháp sư Cao cấp, lại nói với người ta rằng mình

không biết một chút Ma thuật Cấp cao nào? Thật là chuyện nực cười!"

Hứa Dịch lại không phản ứng gay gắt như hai người họ, vẻ mặt vẫn rất ung dung, mỉm cười nói: "Chuyện này cũng bình thường thôi mà? Nếu không vượt qua được thì năm sau thi tiếp là được. Trong một năm nay, anh sẽ cố gắng nghiên cứu Ma thuật Cấp cao, anh nghĩ chắc chắn sẽ đạt yêu cầu."

"Nói thì dễ lắm!" Nước bọt của Đại Pháp sư Camillo suýt chút nữa phun vào mặt Hứa Dịch."Nhóc con, lúc ăn cơm trưa hôm nay, ta đã khen cậu trước mặt bao nhiêu người, nói là với thiên phú của cậu, ngày mai nhất định có thể vượt qua bài kiểm tra. Bây giờ cậu lại nói với ta là cậu định bỏ cuộc? Cậu không sợ mất mặt, ta còn sợ mất mặt! Ta nói cho cậu biết, nếu như lần này cậu mà lùi bước, ta sẽ để Stella không bao giờ qua lại với cậu nữa, tin hay không thì tùy!"

"Hả?" Hứa Dịch và Stella đồng thời sững sờ.

Stella liền dậm chân: "Ông nội, ông đang nói lung tung gì vậy? Chuyện này thì có liên quan gì đến việc chúng con quen nhau?"

"Hừ! Tóm lại là ta đã nói như vậy rồi, nhóc con, cậu định làm thế nào?"

Hứa Dịch nhíu mày, bất đắc dĩ nói: "Nhưng mà dù cháu không rút lui, đi tham gia khảo hạch, mà cháu thật sự một Ma thuật Cấp cao cũng không biết, vậy thì cũng không thể nào vượt qua được khảo hạch."

"Thật sự là một cái cũng không biết?" Đại Pháp sư Camillo sắc mặt có chút khó coi."Nhóc con, uy hiếp cậu thì ta biết là vô dụng, nhưng mà cậu có biết hay không, lần này biểu hiện của cậu trong kỳ khảo hạch rất có thể sẽ ảnh hưởng đến thái độ của Hiệp hội đối với Máy móc Ma thuật. Nếu như cậu biểu hiện xuất sắc, vậy

thì Đạo luật Sáng chế sắp được Hiệp hội thông qua rất có thể sẽ có những điều khoản cụ thể gần với mong muốn của cậu hơn, nhưng mà nếu như cậu biểu hiện quá kém... Đạo luật Sáng chế này cho dù có được thông qua, e rằng cũng sẽ không giống như cậu nghĩ đâu."

Hứa Dịch ngẩn người: "Đại Pháp sư, sao ngài không nói sớm? Nếu như sớm biết chuyện này nghiêm trọng như vậy, cháu nhất định sẽ nghiêm túc nghiên cứu Ma thuật Cấp cao rồi."

Đại Pháp sư Camillo trừng mắt, tức giận nói: "Ta làm sao biết được ngươi lại không nghiên cứu bất kỳ một Ma thuật Cấp cao nào chứ!"

Nghe được những lời Đại Pháp sư Camillo vừa nói, Stella cũng có chút nóng ruột.

Hứa Dịch đã từng đề cập với cô rất nhiều lần về việc một Đạo luật Sáng chế được chính thức công nhận sẽ có tác dụng to lớn như thế nào đối với sự phát triển của toàn bộ Ngành Ma thuật, cho nên anh vẫn luôn hy vọng Hiệp hội Pháp sư có thể thông qua một Đạo luật Sáng chế thật hoàn thiện.

Mà bây giờ theo như lời Đại Pháp sư Camillo, biểu hiện của Hứa Dịch trong kỳ khảo hạch lại có thể ảnh hưởng đến những điều khoản cụ thể của Đạo luật Sáng chế, chuyện này đối với Hứa Dịch mà nói thật sự là quá quan trọng.

"Ông nội, ông không thể nào nghĩ cách sao? Hay là bây giờ ông chỉ bảo anh ấy một chút, xem có thể khiến anh ấy nắm vững một Ma thuật Cấp cao trong hôm nay hay không?"

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn Stella, lạnh lùng nói: "Với thiên phú của cậu nhóc này, thật ra cũng không phải là không thể. Nhưng mà cháu cảm thấy, chỉ dựa vào một buổi chiều và một buổi tối, cho dù cậu ta có học được một Ma thuật Cấp cao, thì có thể

thật sự nắm vững được sao? Đến lúc khảo hạch ngày mai, chỉ càng thêm mất mặt thôi."

Bản thân Stella cũng đã có thực lực của Pháp sư Cấp 5, bắt đầu tiếp xúc sơ lược với Ma thuật Cấp cao, cho nên cô biết Đại Pháp sư Camillo nói không sai chút nào.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Stella lo lắng hỏi.

Nhìn Đại Pháp sư Camillo cau mày và Stella vẻ mặt lo lắng, Hứa Dịch suy nghĩ miên man.

Thật ra anh cũng không phải quá lo lắng.

Cho dù Đạo luật Sáng chế lần này Hiệp hội Pháp sư thông qua không được như ý muốn, nhưng mà theo sự phát triển của Ngành Ma thuật, Hiệp hội Pháp sư sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra tầm quan trọng của Đạo luật Sáng chế, đến lúc đó chắc chắn sẽ hoàn thiện nó theo hướng mà Hứa Dịch mong muốn.

Hơn nữa hiện tại Hứa Dịch có thể dựa vào địa vị đặc thù của Thương hội Tân Phi trong ngành để tự mình đặt ra một số quy tắc, cho nên anh cũng không quá phụ thuộc vào Đạo luật Sáng chế này.

Nhưng mà đã Đại Pháp sư Camillo và Stella đều quan tâm đến mình như vậy, anh cũng không thể nào tỏ ra không mảy may lo lắng, ít nhất cũng phải cố gắng một chút.

Vô số suy nghĩ vụt qua trong đầu, đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu Hứa Dịch.

Hứa Dịch nhìn Đại Pháp sư Camillo và Stella, nở một nụ cười tự tin: "Cháu nhớ ra rồi, thật ra cháu đã sớm nắm vững được một Ma thuật Cấp cao, hơn nữa còn rất thành thạo."

Chương 485: Em yêu anh mất rồi (1/2)

Có lẽ bởi vì kỳ thi chứng nhận tư cách của Hiệp hội Pháp sư năm nay bị trì hoãn một tháng, nên sau khi kỳ thi Pháp sư sơ cấp và trung cấp với số lượng người tham gia đông nhất kết thúc, Hiệp hội Pháp sư thông báo kỳ thi Pháp sư cao cấp từ cấp ba đến cấp năm sẽ được rút ngắn lại, hoàn thành trong vòng hai ngày.

Ngoại trừ việc kỳ thi Pháp sư cấp ba sẽ được tiến hành đồng loạt vào ngày hôm nay, kỳ thi Pháp sư cấp bốn và cấp năm có thể được đăng ký và tiến hành bất cứ lúc nào trong vòng hai ngày này.

Vì vậy, sáng sớm Hứa Dịch và Stella đã đến Lữ quán Sheldon, tập hợp cùng các nhà nghiên cứu của Viện Nghiên cứu Ma thuật - Thương hội Tân Phi.

Các Pháp sư của Viện Nghiên cứu Ma thuật có cấp bậc từ ba đến bảy, nhưng chỉ có một Pháp sư cấp bảy, ba Pháp sư cấp sáu và tám Pháp sư cấp năm.

Những nhà nghiên cứu này sẽ tham gia kỳ thi Pháp sư cao cấp cùng với Hứa Dịch.

Ba mươi bảy nhà nghiên cứu còn lại, tất cả đều là Pháp sư cấp ba và cấp bốn, sẽ tham gia kỳ thi Pháp sư hạ cấp cùng với Stella.

Khi tổng cộng bốn mươi chín nhà nghiên cứu cùng với Hứa Dịch và Stella tập trung lại với nhau, họ ngay lập tức thu hút sự chú ý.

Bởi vì tất cả năm mươi mốt người đều mặc áo choàng Pháp sư

có kiểu dáng giống hệt nhau, và trên ngực áo choàng Pháp sư đều đeo một huy hiệu hình nửa đôi cánh, có thể thấy rõ ràng rằng những Pháp sư này đến từ cùng một tổ chức.

Mặc dù trong những ngày này, rất nhiều Pháp sư đã đổ xô đến Thành Anweimar để tham gia kỳ thi chứng nhận tư cách của Hiệp hội Pháp sư, nhưng đây là lần đầu tiên có nhiều Pháp sư mặc đồng phục như vậy xuất hiện.

Nhóm người vừa bước ra khỏi cổng Lữ quán Sheldon đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người bên ngoài quán trọ.

Những người không nhận ra biểu tượng trên ngực họ không khỏi chỉ trỏ và suy đoán.

"Này, nhìn kìa, những Pháp sư đó chắc là đến từ cùng một nơi nhỉ? Nhìn họ kìa, chẳng lẽ là đến từ tà giáo sao?"

"Tà giáo cái gì! Từ bao giờ mà Vương quốc Lanpari của chúng ta lại có tà giáo? Hơn nữa còn là tà giáo được tạo thành từ một nhóm Pháp sư? Ta thấy ngươi nên đi khám bác sĩ đi, có phải bị đần rồi không! Để ta đoán, họ chắc là thuộc hạ của cùng một Đại Pháp sư, bởi vì chỉ có thuộc hạ của Đại Pháp sư mới có thể có nhiều Pháp sư như vậy."

Lúc này, có người nhận ra huy hiệu đó, liếc nhìn những người trước đó với vẻ mặt khinh thường, bắt đầu giáo huấn họ.

"Hai tên nhà quê. Biết huy hiệu trên ngực họ là gì không? Nói cho mà biết. Đó không phải là đại diện cho Đại Pháp sư nào, cũng không phải là đại diện cho tà giáo chó má nào cả, mà là biểu tượng của Thương hội Tân Phi. Ngươi biết Thương hội Tân Phi là gì không? Chính là thương hội bán những cỗ máy ma thuật gia dụng kỳ lạ đó. Nói cho mà biết, đợt trước ta mới mua một cái Máy làm bánh mì Ma lực về đấy. Tuyệt lắm..."...

Sau khi nhận ra biểu tượng của Thương hội Tân Phi, đám đông xung quanh càng thêm kinh ngạc.

Mặc dù nhiều thương hội thuê một số Pháp sư, nhưng việc một thương hội như Thương hội Tân Phi lại thuê một lúc nhiều Pháp sư như vậy là điều rất hiếm thấy.

Chỉ xét riêng về số lượng Pháp sư được thuê, Thương hội Tân Phi với năm mươi mốt Pháp sư, bao gồm cả Hứa Dịch và Stella mà mọi người nhìn thấy, đã đủ để được coi là một thương hội hàng đầu của Vương quốc Lanpari.

Hơn nữa, những người am hiểu hơn còn để ý đến chiếc áo choàng Pháp sư mà mọi người đang mặc, họ phát hiện ra rằng mặc dù tất cả đều là áo choàng Pháp sư có kiểu dáng giống hệt nhau, nhưng những chiếc áo choàng này được làm từ chất liệu vải cao cấp, cắt may vừa vặn, đường may tinh xảo, có thể thấy rõ ràng là được làm từ tay của những thợ may nổi tiếng.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng một chiếc áo choàng Pháp sư này có lẽ đã có giá trị không nhỏ.

Điều này cho thấy Thương hội Tân Phi này quả thực là một thương hội chịu chơi, chỉ riêng việc cung cấp cho mỗi Pháp sư dưới quyền mình một bộ áo choàng Pháp sư như vậy đã tiêu tốn một khoản chi phí không hề nhỏ.

Hơn nữa, họ vừa mới bước ra từ Lữ quán Sheldon, điều đó có nghĩa là những Pháp sư này đã ở Lữ quán Sheldon trong suốt thời gian qua.

Nghĩ đến giá phòng đắt đỏ của Lữ quán Sheldon, mọi người đều đoán rằng chi phí ăn ở của những Pháp sư này chắc chắn không phải do họ tự trả, mà là do Thương hội Tân Phi chi trả.

Nếu đúng như vậy, thì Thương hội Tân Phi đối xử với những

Pháp sư này tốt thật đấy.

Chưa hết, nhóm Pháp sư đợi ở cửa Lữ quán Sheldon một lúc, thì mười chiếc xe ngựa sang trọng do hai con bạch mã kéo, đồng loạt từ phía đường bên kia chạy đến, dừng trước mặt mọi người.

Nhìn thấy nhóm Pháp sư lần lượt bước lên xe ngựa, đám đông xung quanh càng thêm kinh ngạc.

Chỉ cần nhìn vào những con bạch mã kéo xe không hề có một chút tạp sắc nào trên người, cũng đủ biết những chiếc xe ngựa này nhất định cực kỳ sang trọng, và khi nhìn thấy những hoa văn tinh xảo trên thùng xe ngựa và biểu tượng của Hãng xe ngựa Filson được treo trên đó, mọi người lập tức nhận ra, mười chiếc xe ngựa này nhất định là loại xe ngựa sang trọng "Cấp Công tước" quý giá nhất của Hãng xe ngựa Filson.

Giá thuê một chiếc xe ngựa sang trọng "Cấp Công tước" một ngày là năm mươi Đồng vàng, vậy mà Thương hội Tân Phi này lại thuê hẳn mười chiếc!

Chương 486: Em yêu anh mất rồi (2/2)

Sau khi tính toán chi phí thuê mười chiếc xe ngựa này đã tiêu tốn năm trăm Đồng vàng, mọi người chỉ có thể nhìn theo mười chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy về phía địa điểm thi của Hiệp hội Pháp sư ở ngoại ô với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

"Haha, nhìn kìa, đám người đó chắc chắn đang ghen tị với chúng ta muốn chết!" Akali ngồi trong chiếc xe ngựa đầu tiên, cười toe toét chỉ vào những người đi đường đang nhìn theo, trên mặt tràn đầy phấn khích.

Bella ngồi bên cạnh thậm chí còn phấn khích hơn cô, ngẩng đầu nhìn những bức tranh tinh xảo trên trần xe ngựa, sau đó sờ vào lớp nệm lông mềm mại bằng da thật bên dưới, rồi kéo ngăn kéo bí mật dưới ghế ngồi ra, phát hiện bên trong còn có vài chai rượu vang đỏ và rượu nho, không khỏi thốt lên kinh ngạc: "Trời ơi, đây là chiếc xe ngựa sang trọng nhất mà em từng được ngồi! Hội trưởng, em yêu anh mất rồi!"

Claire ngồi bên cạnh liếc nhìn cô: "Này, Bella, chú ý một chút đi, Stella còn ở đây, cậu nói vậy trước mặt cô ấy, cẩn thận Stella giận đấy."

Stella mỉm cười: "Mình có gì mà phải giận? Mình còn không hiểu Bella sao? Cậu ấy cứ mỗi lần phấn khích quá mức là lại thích nói năng lung tung."

Bella đảo mắt, nhích lại gần Stella, cười hỏi: "Stella, vậy nếu như mình không nói lung tung, mà thật sự yêu Hội trưởng thì sao?"

Stella nhún vai: "Cậu yêu thì cứ yêu thôi, mình quản được sao. Dù sao Hứa Dịch cũng không yêu cậu là được."

"Hừ, sao cậu biết Hội trưởng không yêu mình?" Bella bất phục khí quay sang Hứa Dịch."Hội trưởng, bây giờ em muốn tỏ tình với anh, em yêu anh, anh có yêu em không?"

Hứa Dịch nhất thời dở khóc dở cười, lắc đầu: "Thôi nào, đừng quậy nữa. Lát nữa là bắt đầu thi rồi, mọi người không lo lắng một chút nào sao?"

"Có gì mà phải lo lắng?" Bella ủ rũ ngồi trở lại chỗ của mình."So với việc bị Hội trưởng từ chối, thì việc thi trượt có là gì đâu. Haizzz, Hội trưởng, đến lúc nào đó anh hồi tâm chuyển ý, không cần Stella nữa, thì nhớ là vẫn còn em luôn chờ anh nhé."

Hứa Dịch trợn trắng mắt: "Thôi đi, nếu không phải vì muốn tạo hiệu ứng quảng cáo, thì anh đã chẳng thèm thuê chiếc xe ngựa đắt tiền như vậy. Nhân lúc chưa đến địa điểm thi, mọi người tranh thủ tận hưởng đi, sau này anh sẽ không lãng phí tiền như vậy nữa đâu."

Bella cười khúc khích, lục lọi trong ngăn kéo bí mật một hồi, nhưng bởi vì lát nữa phải tham gia kỳ thi nên không dám uống rượu, chỉ có thể lấy ra một chai nước Phượng Vỹ, uống từng ngụm nhỏ.

"Hội trưởng, vừa rồi anh nói hiệu ứng quảng cáo... Vậy việc cho chúng em ở Lữ quán Sheldon, may những chiếc áo choàng Pháp sư này, rồi thuê những chiếc xe ngựa sang trọng như vậy, đều là vì điều này sao?" Claire tò mò hỏi.

"Không phải tất cả. Việc cho mọi người ở Lữ quán Sheldon đơn thuần là vì muốn để mọi người có thể nghỉ ngơi thật tốt trong khoảng thời gian này, để khi thi có thể đạt được trạng thái tốt nhất." Hứa Dịch đáp."Còn về áo choàng Pháp sư, một nửa là có,

một nửa là không. Mọi người xem, việc đeo huy hiệu của Thương hội Tân Phi chúng ta lên, chính là một hiệu ứng quảng cáo rất tốt. Nhưng đến lúc đó, dù có tháo huy hiệu này ra, thì mọi người vẫn có thể mặc chiếc áo choàng Pháp sư này như thường, đúng không?"

"Ừm, chiếc áo này rất đẹp, hơn nữa chất vải cũng rất tốt, em rất thích." Akali vừa nói vừa nâng chiếc áo choàng Pháp sư trên người lên, ngắm nhìn một cách vô cùng hài lòng."Hội trưởng, ý anh là sau này sẽ tặng chiếc áo choàng Pháp sư này cho chúng em sao?"

"Đương nhiên rồi, không tặng cho mọi người thì anh giữ lại làm gì?"

Nghe được câu trả lời của Hứa Dịch, Akali, Claire và Bella đồng thời reo hò, vỗ tay vào nhau.

Họ đã hỏi giá chiếc áo choàng Pháp sư này rồi, mỗi chiếc không dưới mười Đồng vàng.

Đối với những Pháp sư có gia cảnh bình thường như họ, trước đây đừng nói là mua, mà ngay cả nghĩ đến việc mua một chiếc áo đắt tiền như vậy cũng chưa từng dám nghĩ tới.

Bây giờ Hứa Dịch nói muốn tặng chiếc áo choàng Pháp sư này cho họ, họ đương nhiên rất vui mừng. Claire không nhịn được nháy mắt với Hứa Dịch: "Hội trưởng, anh đúng là người tốt. Nếu anh không thích Bella, thì chọn em cũng được. Kể cả anh có yêu Stella cùng lúc cũng không sao, em không ngại đâu."

Stella liếc cô nàng: "Claire, cậu cũng muốn quậy cùng Bella à?"

Claire cười khúc khích: "Tớ nói thật lòng mà. Hội trưởng trẻ tuổi đẹp trai, lại còn giàu có hào phóng, ai mà chẳng thích. Đúng không, Akali?"

Akali lại có phản ứng kỳ lạ, ngây người nhìn Hứa Dịch một lúc, nụ cười trên mặt dần biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cứng đờ.

Thấy phản ứng của cô, Claire và Bella đang cười đùa cũng im bặt, cùng Stella ngạc nhiên nhìn Akali.

Bella tính tình nóng nảy định lên tiếng, nhưng bị Claire kéo mạnh một cái, ngăn không cho cô hỏi.

Hành động nhỏ của hai người khiến bầu không khí trong xe ngựa càng thêm gượng gạo.

Stella đưa mắt nhìn Akali rồi lại nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt cũng trở nên kỳ quái.

Cô định mở miệng hỏi, nhưng nghĩ lại, cũng chỉ có thể nuốt câu hỏi vào bụng.

Trong xe ngựa vốn còn ồn ào náo nhiệt, bỗng chốc im lặng như tờ, chỉ còn nghe thấy tiếng vó ngựa đều đều bên ngoài, và tiếng bánh xe nghiến trên nền đất.

Chương 487: Sự phẫn nộ của Allen (1/2)

May mà địa điểm khảo hạch của Hiệp hội Pháp sư cách Thành Anweimar không xa, nên bầu không khí ngượng ngùng không kéo dài quá lâu.

Khi mười chiếc xe ngựa dừng lại trước địa điểm khảo hạch, các Pháp sư của Thương hội Tân Phi mặc áo choàng Pháp sư giống hệt nhau bước xuống xe, tất cả các Pháp sư khác đang đợi ở đó đều đổ dồn ánh mắt về phía họ.

Là Pháp sư, họ đương nhiên nắm bắt thông tin nhanh nhạy hơn người bình thường, hơn nữa ngày hôm qua, Nhật báo Anweimar cũng đã đưa tin về việc Thương hội Tân Phi sắp xếp cho các Pháp sư trong hội đến tham gia kỳ thi, vì vậy khi chứng kiến cảnh tượng này, các Pháp sư khác chỉ bày tỏ sự ngạc nhiên trong giây lát rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Tuy nhiên, nhìn những chiếc xe ngựa sang trọng và áo choàng Pháp sư mà các Pháp sư của Thương hội Tân Phi đang mặc, hầu hết các Pháp sư đều không khỏi lộ ra vẻ ghen tị trong mắt.

Nhìn thấy ánh mắt của các Pháp sư xung quanh, Hứa Dịch hài lòng mỉm cười.

Lần này, anh đã chi rất nhiều tiền cho việc quảng cáo, nhưng chỉ cần đạt được hiệu quả như mong muốn, thì số tiền đó rất xứng đáng.

Hứa Dịch tập hợp mọi người lại, định nói vài lời động viên và chúc họ vượt qua kỳ thi, thì bên cạnh đột nhiên vang lên một

giọng nói mỉa mai.

"Ồ, tôi còn tưởng là ai giàu đến mức không có chỗ xài tiền chứ? Hóa ra là Hội trưởng Hứa đây mà. Không ngờ... chuyện như thế này mà cậu cũng làm được."

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, Hứa Dịch nhìn người vừa bước ra khỏi đám đông, mỉm cười nói: "Hóa ra là Allen tiên sinh, sao thế? Hôm nay cậu đến đây để tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 5 à?"

Vẻ mặt Anko Allen cứng đờ, một lúc sau mới ấp úng nói: "Không, tôi đến để tham gia kỳ thi Cấp 4."

Hứa Dịch không khỏi bật cười, tên nhóc này tuy rằng năm ngoái sau khi gặp anh đã có thái độ thù địch vô cớ, thậm chí còn bị anh dạy cho một bài học nhớ đời, bây giờ chắc chắn là rất hận anh. Nhưng nói cho cùng thì hắn ta cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, vậy mà lại thành thật trả lời câu hỏi của anh như vậy.

Tất nhiên, Hứa Dịch sẽ không vì hắn ta còn nhỏ mà bỏ qua những lời hắn ta đã nói trước đây, anh cố ý làm ra vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Ồ? Tôi còn tưởng năm ngoái cậu rất tự tin cơ mà. Chắc chắn là đã vượt qua kỳ thi Cấp 4 rồi, không ngờ lại không đậu, thật đáng tiếc."

Vẻ mặt Anko Allen lúc xanh lúc trắng, sau khi thay đổi sắc mặt vài lần, hắn ta trừng mắt nhìn Hứa Dịch, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi cảnh cáo cậu, đừng có mà đắc ý! Coi chừng năm nay tôi sẽ khiến cậu không vượt qua được kỳ thi!"

Hứa Dịch xòe bàn tay ra, mỉm cười nói: "Allen thiếu gia, năm ngoái cậu cũng nói như vậy, nhưng hình như cậu đã không thực hiện được lời hứa của mình. Còn năm nay... ngại quá, năm nay tôi muốn tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 7. Còn cậu muốn tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 4, chúng ta đâu có ở cùng một phòng thi, cho dù

cậu có muốn cản trở tôi giống như năm ngoái, e rằng cũng không có cơ hội đâu nhỉ?"

Nghe Hứa Dịch nói xong, các Pháp sư xung quanh mới hiểu ra vấn đề.

Nhưng mọi người vẫn cảm thấy kỳ lạ. Xét về lý thì với thân phận của Hứa Dịch và Anko Allen, hai người họ căn bản không thể nào dính líu gì đến nhau.

Vậy tại sao năm ngoái giữa họ lại xảy ra mâu thuẫn lớn như vậy, đến mức bây giờ nhìn vẻ mặt của Anko Allen, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Hứa Dịch?

Tất nhiên, ai cũng có thể nhận ra, trong cuộc xung đột giữa hai người họ, người chịu thiệt thòi chắc chắn là Anko Allen.

Nghĩ đến việc Anko Allen là con trai độc nhất của Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư Pames Allen, mọi người nhìn Hứa Dịch với ánh mắt càng thêm kỳ quái.

Tuy rằng hiện tại Thương hội Tân Phi rất nổi tiếng, nhưng xét về thân phận địa vị, Hứa Dịch thân là Hội trưởng Thương hội Tân Phi vẫn kém xa so với Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư Pames Allen, huống hồ gì năm ngoái lúc đó Thương hội Tân Phi gần như không có chút danh tiếng nào ở Thành Anweimar.

Vậy sau khi Hứa Dịch và Anko Allen xảy ra xung đột, anh ta đã làm cách nào để bình an vô sự trước cơn thịnh nộ của Pames Allen?

Nghe xong những lời Hứa Dịch nói, Anko Allen tức giận nắm chặt tay.

Năm ngoái sau khi bị Hứa Dịch đánh bị thương, hắn ta cứ nghĩ cha mình nhất định sẽ báo thù cho mình, nào ngờ sau đó cha hắn ta lại không có động tĩnh gì, ngược lại khi hắn ta hỏi đến, còn bị

cha mắng cho một trận.

Lúc đó hắn ta đã biết, Hứa Dịch chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài. Vì vậy hắn ta đành bất lực từ bỏ ý định tìm Hứa Dịch trả thù.

Nhưng hôm nay bất ngờ gặp lại Hứa Dịch ở đây, hắn ta vẫn không nhịn được mà nhảy ra.

Mặc dù vì lời cảnh cáo của cha hắn ta tối hôm qua nên không thể ra tay với Hứa Dịch, nhưng dùng lời nói châm chọc khiêu khích để chiếm chút tiện nghi thì vẫn được.

Nào ngờ ngay cả trên phương diện ngôn ngữ, hắn ta cũng không phải là đối thủ của Hứa Dịch.

Bây giờ nghe Hứa Dịch nói xong, hắn ta không nói nên lời.

Bởi vì những gì Hứa Dịch nói đều là sự thật, Hứa Dịch tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 7, còn hắn ta chỉ có thể tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 4.

Kỳ thi Pháp sư Cao cấp và Pháp sư Hạ cấp được tổ chức riêng biệt, hắn ta thậm chí còn không có cơ hội trực tiếp nhắm vào Hứa Dịch như năm ngoái.

Chương 488: Sự phẫn nộ của Allen (2/2)

Nghĩ đến đây, Anko Allen đột nhiên chú ý đến một điều, hắn ta kinh ngạc chỉ vào Hứa Dịch nói: "Vừa rồi cậu nói... cậu muốn tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 7? Cậu nhất định là đang nói dối! Năm ngoái cậu vượt qua kỳ thi Pháp sư Cấp 5 đã là rất miễn cưỡng rồi, sao năm nay có thể có thực lực tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 7 được? Điều này là không thể nào!"

Nghe Anko Allen hỏi vậy, các Pháp sư xung quanh cũng ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch.

Lúc này, rất nhiều Pháp sư đã nhớ ra, năm ngoái Hứa Dịch lần đầu tiên tham gia kỳ thi của Hiệp hội Pháp sư đã trực tiếp trở thành Pháp sư Cấp 5 được công nhận, lúc đó còn gây ra một phen chấn động trong giới Pháp sư của Vương quốc Lanpari.

Nhưng rõ ràng năm ngoái anh ta chỉ mới là Pháp sư Cấp 5, vậy mà năm nay lại dám cả gan tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 7?

Nếu không phải là tự cao tự đại, thì việc trong vòng một năm từ Pháp sư Cấp 5 thăng lên Pháp sư Cấp 7, tốc độ này cũng quá khủng khiếp rồi?

Hứa Dịch không mấy để tâm đến thực lực của bản thân, cho nên biết rõ đây là cơ hội tốt để khoe khoang, nhưng anh chỉ thản nhiên mỉm cười nói với Anko Allen: "Vấn đề này không phải là thứ cậu cần quan tâm. Thôi, kỳ thi sắp bắt đầu rồi, tôi không rảnh nói chuyện phiếm với cậu nữa."

Nói xong, Hứa Dịch quay người bỏ đi, không thèm để ý đến

Anko Allen nữa, bắt đầu động viên các nhà nghiên cứu của Thương hội Tân Phi trước khi kỳ thi diễn ra.

Ban đầu Anko Allen còn định mỉa mai Hứa Dịch vài câu, nhưng khi nhìn thấy Hứa Dịch bị bao vây bởi một nhóm Pháp sư mặc áo choàng giống hệt nhau, hắn ta như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt lướt qua huy hiệu trên ngực áo choàng của những Pháp sư đó, khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười nham hiểm.

Sau khi đợi ở bên ngoài một lúc, nhân viên công tác của Hiệp hội Pháp sư cuối cùng cũng thông báo kỳ thi chính thức bắt đầu, các Pháp sư có mặt chia thành hai nhóm, lần lượt đi về phía phòng thi của mình.

Hứa Dịch vẫy tay với các nhà nghiên cứu tham gia kỳ thi Pháp sư Hạ cấp, sau đó giơ nắm đấm về phía Stella, nở một nụ cười khích lệ, rồi cùng mười hai nhà nghiên cứu còn lại tham gia kỳ thi Pháp sư Cao cấp bước vào phòng thi.

Vừa bước vào phòng thi, Hứa Dịch phát hiện số lượng Pháp sư trong phòng thi thậm chí còn ít hơn so với lúc anh tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 5 năm ngoái.

Nhưng điều này cũng là bình thường, đẳng cấp Pháp sư càng cao, muốn thăng cấp càng khó khăn.

Trong số gần mười nghìn Pháp sư của Vương quốc Lanpari, số lượng Pháp sư Cấp 4 được Hiệp hội Pháp sư công nhận chỉ chưa đến năm trăm người, mỗi năm, số lượng Pháp sư tự tin vào thực lực của bản thân đến tham gia kỳ thi Pháp sư Cấp 5 e rằng sẽ không quá một nửa.

Còn những Pháp sư có thực lực từ Cấp 5 trở lên như Hứa Dịch, cộng lại cũng không đến năm trăm người, nhưng bởi vì việc thăng cấp rất khó khăn, nên số lượng Pháp sư tự tin vào thực lực của bản thân đến tham gia kỳ thi sẽ càng ít hơn.

Trên thực tế, mười hai Pháp sư Cao cấp của Viện Nghiên cứu Ma thuật - Thương hội Tân Phi cũng không chắc chắn liệu thực lực của họ có đủ để thăng cấp hay không, lý do chính khiến họ đến tham gia kỳ thi lần này là vì Thương hội Tân Phi đài thọ toàn bộ chi phí đi lại, ăn ở, thậm chí còn có trợ cấp.

Nếu không, số lượng người đến tham gia kỳ thi với suy nghĩ muốn kiểm tra thực lực của bản thân chắc chắn sẽ không quá năm người.

Vì vậy, Hứa Dịch đưa mắt nhìn xung quanh phòng thi, phát hiện bao gồm cả anh ta, số lượng Pháp sư Cao cấp đến tham gia kỳ thi chỉ khoảng bốn, năm mươi người.

Chẳng trách Hiệp hội Pháp sư lại gộp kỳ thi Pháp sư Cao cấp của tất cả các cấp lại với nhau. Chỉ có chừng này người, Hứa Dịch thậm chí còn cảm thấy yêu cầu năm vị Đại Pháp sư cùng lúc ngồi đây có phần lãng phí.

Nghĩ đến Đại Pháp sư, Hứa Dịch ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy năm vị Đại Pháp sư đang ngồi ngay ngắn phía trước phòng thi.

Trong đó, Đại Pháp sư Camillo ngồi ở vị trí thứ hai bên tay trái, thấy Hứa Dịch nhìn qua, bèn khẽ gật đầu với anh.

Ngồi bên cạnh ông, ở vị trí đầu tiên bên tay trái chính là Đại Pháp sư Eisenka, so với Đại Pháp sư Camillo, thái độ của ông với Hứa Dịch có phần nồng nhiệt hơn, nhưng so với lúc hai người bàn chuyện làm ăn thì lại dè dặt hơn nhiều, chỉ khẽ nở một nụ cười ấm áp.

Xét cho cùng, hiện tại ông đang là giám khảo, không tiện thể hiện quá thân thiết với Hứa Dịch.

Hai vị Đại Pháp sư bên tay phải thì Hứa Dịch chưa từng gặp mặt, nhưng vị đang ngồi chính giữa, Hứa Dịch lại nhận ra, chính

là Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư năm ngoái - Pames Allen.

Lúc Hứa Dịch nhìn sang, ông ta cũng vừa vặn đang đánh giá Hứa Dịch.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Pames Allen khẽ nheo mắt, khẽ gật đầu.

Hứa Dịch đáp lại bằng một nụ cười, trong lòng lại thầm nghĩ không biết ông ta có biết chuyện Anko Allen khiêu khích mình lúc ở bên ngoài hay không.

Nếu biết con trai mình vẫn ngu xuẩn như vậy, e rằng vị Hội trưởng này trong lòng sẽ không dễ chịu chút nào.

Chương 489: Tân hình Ma thuật Hệ Lôi có chút đặc biệt (1/2)

Có lẽ bởi vì đây là lần đầu tiên chi nhánh Hiệp hội Pháp sư của Vương quốc phụ trách kỳ thi chứng nhận tư cách Pháp sư Cao cấp, nên trước khi kỳ thi bắt đầu, Hiệp hội Pháp sư Vương quốc Lanpari đã tổ chức một buổi lễ nhỏ.

Trong buổi lễ, không chỉ bản thông báo quyết định thay đổi của Hiệp hội Pháp sư Lục địa Saines được đọc to, mà các quy tắc cụ thể của kỳ thi chứng nhận tư cách Pháp sư Cao cấp cũng được công bố.

Từ lời tuyên bố của Hội trưởng Pames Allen, Hứa Dịch nghe ra một vấn đề đáng chú ý.

Bởi vì không phải quốc gia nào trên Lục địa Saines cũng có Pháp sư cấp Đại Pháp sư, nên những quốc gia không có Đại Pháp sư đã được Hiệp hội Pháp sư phân bổ, chia các Pháp sư muốn tham gia kỳ thi chứng nhận tư cách Pháp sư Cao cấp của những quốc gia này đến các quốc gia có Đại Pháp sư gần nhất để tham gia kỳ thi.

Và trong lần phân chia khu vực này, do Công quốc Stan không có Đại Pháp sư, thêm vào đó Công quốc Stan gần Vương quốc Lanpari nhất, nên Công quốc Stan và hai công quốc nhỏ khác giáp Vương quốc Lanpari đều được phân bổ đến Vương quốc Lanpari.

Nghe Hội trưởng Allen tuyên bố đến đây, Hứa Dịch không khỏi liếc nhìn các Pháp sư Cao cấp khác đang tham gia kỳ thi, muốn tìm

xem có ai đến từ Công quốc Stan hay không.

Tuy nhiên, các Pháp sư đều có ngoại hình na ná nhau, Hứa Dịch căn bản không thể phân biệt được ai với ai chỉ bằng ngoại hình.

Cuối buổi lễ, Hội trưởng Allen giới thiệu ngắn gọn với mọi người về bốn vị Đại Pháp sư còn lại, đồng thời nói với mọi người rằng hôm nay họ sẽ có vinh dự được tất cả năm vị Đại Pháp sư của Vương quốc Lanpari đánh giá.

"Đây là một vinh dự hiếm có! Bởi vì từ năm sau trở đi, sẽ chỉ có một vị Đại Pháp sư được yêu cầu giám sát kỳ thi, vì vậy sẽ không còn cơ hội thể hiện năng lực trước mặt năm vị Đại Pháp sư cùng lúc nữa. Các bạn phải nắm bắt cơ hội này, hãy thể hiện hết tài năng và trình độ của mình, hiểu chưa?", Hội trưởng Allen lớn tiếng hỏi.

Các Pháp sư bên dưới gần như đồng thanh hét lên với vẻ mặt phấn khích: "Hiểu rồi ạ!"

Hứa Dịch có chút giật mình bởi sự nhiệt tình và phấn khích của họ, bởi vì theo anh, Đại Pháp sư không có gì quá to tát.

Vì vậy, anh không thể hiểu được đối với những Pháp sư khác, Đại Pháp sư chính là mục tiêu và đối tượng họ sùng bái, có thể thể hiện bản thân trước mặt năm vị Đại Pháp sư cùng một lúc quả thực là một vinh dự hiếm có.

Buổi lễ kết thúc, Hội trưởng Allen không lãng phí thời gian, lập tức tuyên bố bắt đầu kỳ thi.

Nhìn chung, kỳ thi Pháp sư Cao cấp đúng như Đại Pháp sư Camillo đã nói trước đó. Quy trình cụ thể và nội dung đánh giá về cơ bản không khác gì kỳ thi Pháp sư Hạ cấp.

Phần đầu tiên cũng là bài kiểm tra viết, nhằm đánh giá kiến

thức lý thuyết Ma pháp của các Pháp sư.

Điều này tự nhiên không có bất kỳ khó khăn gì đối với Hứa Dịch.

Phần khó khăn, cũng là phần mà Đại Pháp sư Camillo lo lắng nhất, chính là phần trình diễn Ma thuật Cấp cao sau khi kết thúc bài kiểm tra viết.

Nhìn các Pháp sư tham gia kỳ thi lần lượt thể hiện Ma thuật Cấp cao của mình, Hứa Dịch cũng có chút không chắc chắn.

Mặc dù anh đã nghĩ ra một phương pháp thay thế cho Ma thuật Cấp cao, hiệu quả cũng rất tốt và đã được Đại Pháp sư Camillo công nhận, nhưng dù sao đó cũng không phải là Ma thuật Cấp cao theo nghĩa thực sự, biết đâu sẽ bị bốn vị Đại Pháp sư còn lại phát hiện ra, từ đó không được họ công nhận.

Rất nhanh, các Pháp sư xếp hàng trước mặt Hứa Dịch đều đã hoàn thành phần thi của mình. Đến lượt Hứa Dịch.

Đại Pháp sư Camillo nhìn Hứa Dịch với ánh mắt dò hỏi.

Hứa Dịch kìm nén sự bất an trong lòng, gật đầu với Đại Pháp sư Camillo, trên mặt nở nụ cười tự tin.

Đại Pháp sư Camillo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười khích lệ Hứa Dịch.

Đại Pháp sư Eisenka đương nhiên không lo lắng. Giống như ba vị Đại Pháp sư còn lại, ông tò mò nhìn Hứa Dịch.

Thực ra, Hứa Dịch đã khá nổi tiếng trong giới Pháp sư của Vương quốc Lanpari.

Ngoài việc lần đầu tiên tham gia kỳ thi đã trực tiếp trở thành Pháp sư Cấp 5 được công nhận, điều khiến anh được nhiều Pháp

sư biết đến hơn chính là Máy móc Ma thuật do anh nghiên cứu.

Trước khi Hứa Dịch xuất hiện, ứng dụng Ma pháp không được các Pháp sư coi trọng, nhưng sau khi Máy móc Ma thuật được Hứa Dịch nghiên cứu ra, các Pháp sư mới phát hiện, hóa ra Ma pháp còn có thể kết hợp với máy móc theo cách này để ứng dụng vào thực tế.

Quan trọng hơn là, Máy móc Ma thuật lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy!

Rất nhiều Pháp sư sau khi biết đến Thương hội Tân Phi và Máy móc Ma thuật, đều âm thầm hối hận trong lòng.

Nếu mình cũng có thể nghĩ ra cách ứng dụng Ma pháp như vậy, giành phát minh ra Máy móc Ma thuật trước Hứa Dịch, chẳng phải mình cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền sao?

Pháp sư cũng giống như người thường, cũng thích tiền, thậm chí còn thích tiền hơn người thường, bởi vì chỉ có đủ tiền mới có thể mua được đủ Nguyên liệu Ma thuật, mới có thể thoải mái tiến hành các thí nghiệm Ma pháp.

Vì vậy, trên thực tế, sự trưởng thành của mỗi Pháp sư đều đi kèm với sự hỗ trợ của một lượng lớn tiền bạc.

Tuy nhiên, rất nhiều Pháp sư sau khi đầu tư vào việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật mới phát hiện, Máy móc Ma thuật không phải là thứ dễ dàng nghiên cứu ra như vậy.

Vô số thương hội nghiên cứu Máy móc Ma thuật mọc lên như nấm sau mưa ở Vương quốc Lanpari, nhưng trước khi có được sự hỗ trợ kỹ thuật của Thương hội Tân Phi, không có bất kỳ thương hội nào có thể sản xuất ra dù chỉ một chiếc Máy móc Ma thuật có thể so sánh với Thương hội Tân Phi.

Vì vậy, các Pháp sư của Vương quốc Lanpari càng thêm tò mò

về Hứa Dịch.

Tên nhóc này rốt cuộc đã làm cách nào để nghiên cứu ra những chiếc Máy móc Ma thuật đó?

Hội trưởng Allen lại nghĩ khác với những người khác, ông ta chủ yếu nghĩ đến việc năm ngoái Hứa Dịch đã đích thân đến gặp ông, đề xuất với ông về dự luật Bằng sáng chế Ma pháp.

Chương 490: Tân hình Ma thuật Hệ Lôi có chút đặc biệt (2/2)

Sau hơn một năm thảo luận, Hiệp hội Pháp sư hiện đã cơ bản thông qua nghị quyết này.

Tuy nhiên, về một số chi tiết, Hiệp hội Pháp sư vẫn chưa đạt được sự đồng thuận.

Ví dụ như vấn đề thu phí bản quyền, rất nhiều Pháp sư cho rằng không nên thu, trong khi một bộ phận khác lại cho rằng nhất định phải thu, hơn nữa còn phải thu thật nhiều.

Hội trưởng Allen là người ủng hộ việc thu phí bản quyền, dựa vào sự hiểu biết của mình về những người ra quyết định trong Hiệp hội Pháp sư, chi tiết cuối cùng được thông qua chắc chắn sẽ là thu phí.

Tuy nhiên, thu bao nhiêu... thì lại cần phải thảo luận thêm.

Hội trưởng Allen nhìn Hứa Dịch, người đã đề xuất nghị quyết này, trong lòng thầm nghĩ, năm đó Hứa Dịch nói rằng Thương hội Tân Phi có thể trả một khoản phí bản quyền cao ngất ngưởng cho Bằng sáng chế Ma pháp, vậy thì cái gọi là "cao ngất ngưởng" này, rốt cuộc là cao đến mức nào?

Vì vậy, năm vị Đại Pháp sư nhìn Hứa Dịch bước lên bục, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, tất cả đều chìm vào im lặng trong giây lát.

Bầu không khí kỳ lạ này khiến Hứa Dịch, người vốn đã thu hút

sự chú ý của các Pháp sư khác, càng trở nên nổi bật hơn.

Những Pháp sư khác nhìn thấy năm vị Đại Pháp sư đều nhìn chằm chằm vào Hứa Dịch, trong lòng không khỏi vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Hứa Dịch này không chỉ dựa vào Máy móc Ma thuật để mở Thương hội Tân Phi kiếm được rất nhiều tiền, mà hiện tại còn được năm vị Đại Pháp sư đồng loạt nhìn chăm chú, quả thực là vận may tột độ.

Im lặng một lúc lâu, Hội trưởng Allen mới hoàn hồn sau khi được nhân viên bên cạnh nhắc nhở, ông khẽ ho một tiếng, ra hiệu cho Hứa Dịch bắt đầu phần trình diễn Ma thuật Cấp cao.

Hứa Dịch cúi chào năm vị Đại Pháp sư, sau đó nói với nhân viên phụ trách duy trì quy trình thi của Hiệp hội Pháp sư: "Tôi giỏi nhất là Ma thuật Hệ Phong, vì vậy tiếp theo tôi sẽ trình diễn Ma thuật Lôi thuộc Ma thuật Cấp cao của Hệ Phong."

Nhân viên là một Pháp sư Cấp 9, nghe vậy liền gật đầu: "Được, hãy bắt đầu đi." Nói xong, ông ta lùi lại một chút, mở Ma pháp phòng hộ xung quanh trường thi, nhường một khoảng không gian rộng lớn ở giữa cho Hứa Dịch.

Dưới ánh mắt phức tạp của mọi người, Hứa Dịch từ từ giơ hai tay lên, ma lực trong cơ thể nhanh chóng vận động.

Ngoại trừ Đại Pháp sư Camillo, bốn vị Đại Pháp sư còn lại và một số Pháp sư có thực lực Ma pháp mạnh nhất xung quanh đều nhíu mày.

Mặc dù Ma thuật Lôi được cho là Ma thuật nâng cao của Ma thuật Hệ Phong, nhưng nguyên tố Ma thuật Hệ Phong và nguyên tố Ma thuật Lôi là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, khi thi triển Ma thuật Lôi, Pháp sư sử dụng ma lực để điều động nguyên tố Ma

thuật Lôi xung quanh để hình thành Ma pháp.

Nhưng hiện tại, dưới sự điều động ma lực của Hứa Dịch, thứ bắt đầu xuất hiện trong không gian xung quanh lại là nguyên tố Ma thuật Hệ Phong, còn nguyên tố Ma thuật Lôi không hề có động tĩnh gì.

Hơn nữa, cho dù chỉ là nguyên tố Ma thuật Hệ Phong, thì lượng nguyên tố được điều động lúc này cũng rất ít, đừng nói là so sánh với Ma thuật Lôi cấp cao, cho dù chỉ dùng Ma thuật Hệ Phong để đánh giá, thì Ma pháp mà Hứa Dịch đang thi triển cũng không phải là Ma pháp cấp cao. Tuy nhiên, chỉ một lát sau, sắc mặt của những Pháp sư hùng mạnh có thể cảm nhận rõ ràng dòng chảy của Nguyên tố Ma pháp trong không gian xung quanh đều đồng loạt thay đổi.

Bởi vì bọn họ đột nhiên cảm nhận được Nguyên tố Ma pháp Điện hệ trong không gian xung quanh Hứa Dịch bỗng nhiên hoạt động dữ dội.

Nhưng sự hoạt động này lại không hề có quy luật như khi bị ma lực khống chế mà giống như đang mất kiểm soát, chạy loạn xạ khắp nơi.

Đại Pháp sư Eisenka không nhịn được cau mày, hạ giọng nói với Đại Pháp sư Camillo: "Chẳng lẽ cậu ta vẫn chưa nắm vững được Ma pháp Điện hệ sao? Nếu vậy, tôi khuyên nên để cậu ta dừng lại. Nếu không, tiếp tục như vậy, có thể cậu ta sẽ gặp vấn đề vì không kiểm soát được Nguyên tố Ma pháp Điện hệ."

Đại Pháp sư Camillo lắc đầu: "Không sao, đây là một loại Ma pháp Điện hệ mới mà cậu ấy tự nghiên cứu ra, chỉ là hơi đặc biệt một chút, không có gì nguy hiểm cả."

"Ma pháp Điện hệ mới?" Nghe câu trả lời của Đại Pháp sư Camillo, Đại Pháp sư Eisenka và ba vị Đại Pháp sư khác nghe được

cuộc trò chuyện của hai người đều sửng sốt.

"Cậu ta có thể tự mình nghiên cứu ra Ma pháp Điện hệ mới sao?" Hội trưởng Allen không khỏi hỏi."Chẳng lẽ thiên phú Ma pháp của cậu ta lại mạnh đến vậy sao?"

Biểu cảm trên mặt Đại Pháp sư Camillo có chút kỳ quái, ông khựng lại một chút rồi mới gật đầu như thể bị ép buộc: "Ừm, thiên phú của cậu ấy luôn khiến tôi rất kinh ngạc."

Thấy Đại Pháp sư Camillo khẳng định điều này, mọi người lại nhìn về phía Hứa Dịch với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tên nhóc này có thể nâng cấp từ Pháp sư Cấp 5 lên Pháp sư Cấp 7 chỉ trong vòng một năm đã đủ khiến người ta phải kinh ngạc, bây giờ lại có thể nghiên cứu ra một loại Ma pháp Điện hệ mới, vậy chỉ có thể chứng minh thiên phú Ma pháp của anh ta dùng từ "kinh người" để hình dung cũng không đủ.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Hứa Dịch dường như đã hoàn thành khâu chuẩn bị cho Ma pháp này, mọi người đột nhiên phát hiện ra tất cả Nguyên tố Ma pháp Điện hệ trong không gian rộng lớn của trường thi bắt đầu chuyển động điên cuồng.

Ngay lập tức, ngay cả những Pháp sư khác đang tham gia kỳ thi đứng bên ngoài kết giới Ma pháp phòng hộ cũng cảm nhận được sự thay đổi trong không gian, sắc mặt đều đồng loạt thay đổi.

Xét từ cường độ dao động mãnh liệt của Nguyên tố Ma pháp Điện hệ này, có lẽ Ma pháp mà Hứa Dịch sắp thi triển sẽ là một Ma pháp Điện hệ vô cùng kinh người!

Ngay khi ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu mọi người, xung quanh người Hứa Dịch đột nhiên hiện ra vô số tia điện chói lòa, trong nháy mắt chiếu sáng cả trường thi thành một màu trắng xóa.

Chương 491: Lệ phí bảo hộ Bằng sáng chế Ma pháp (1/3)

Một lúc lâu sau, mọi người mới dần dần hồi phục sau màn trình diễn ánh sáng chói lòa đó.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong trường thi, tất cả mọi người đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Bên trong kết giới Ma pháp phòng hộ, toàn bộ mặt đất đều bị thiêu rụi thành một màu đen kịt, rất nhiều nơi còn bị sét đánh tạo thành những hố sâu lớn nhỏ khác nhau, nhìn xung quanh, có thể nói là tan hoang như vừa trải qua một trận đại hồng thủy.

Chỉ nhìn vào mức độ hư hại của mặt đất trường thi, có thể thấy được uy lực của Ma thuật Hệ Lôi mà Hứa Dịch vừa thi triển là đáng sợ đến mức nào.

Mọi người đều sững sờ nhìn Hứa Dịch đang đứng ở giữa trường thi, trên mặt không có chút gì là kinh ngạc hay sợ hãi, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

"A!" Lúc này, Pháp sư phụ trách duy trì kết giới Ma pháp phòng hộ của Hiệp hội Pháp sư đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi, thu hút sự chú ý của mọi người.

Hội trưởng Allen cau mày trừng mắt nhìn Pháp sư kia, trách cứ: "Có chuyện gì vậy? Hoảng sợ cái gì?"

Pháp sư kia nuốt nước bọt, chỉ vào kết giới Ma pháp phòng hộ do mình phụ trách, vẻ mặt không dám tin nói: "Hội... Hội trưởng, kết giới Ma pháp phòng hộ... hình như bị hỏng rồi."

"Hả?"

Lần này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Tác dụng của kết giới Ma pháp phòng hộ, chính là để bảo vệ các Pháp sư tham gia kỳ thi bên trong trường thi, tránh trường hợp Ma pháp bọn họ sử dụng gây ảnh hưởng đến bên ngoài trường thi.

Vì hôm nay người tham gia kỳ thi là Pháp sư Cấp 6 và Cấp 9, xét đến uy lực Ma pháp bọn họ sử dụng, nên kết giới Ma pháp phòng hộ này do chính Hội trưởng Allen thiết lập, đủ để chống đỡ uy lực của một Ma pháp cấp 9 bình thường.

Thế mà bây giờ, sau khi Hứa Dịch thi triển một Ma thuật Hệ Lôi, kết giới Ma pháp phòng hộ này lại bị hỏng?

Chẳng lẽ... Ma thuật Hệ Lôi mà Hứa Dịch sử dụng, uy lực lại vượt qua cả Ma pháp cấp 9 hay sao?

Hội trưởng Allen bước đến bên cạnh kết giới Ma pháp phòng hộ kiểm tra một chút, lại bất giác thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười giải thích với mọi người: "Không có gì đáng ngại, chỉ là Ma thuật Hệ Lôi mà Hứa Dịch vừa sử dụng có chút đặc biệt, nên đã trực tiếp triệt tiêu Ma pháp phòng hộ, chứ không phải là do uy lực quá lớn khiến kết giới Ma pháp bị phá hủy."

Nghe được lời giải thích này, mọi người cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá. Không phải là do uy lực Ma thuật mà Hứa Dịch sử dụng quá mạnh.

Nếu thật sự là do nguyên nhân này, vậy chẳng phải chứng minh rằng một Pháp sư Cấp 7 như anh ta lại có thể thi triển Ma pháp có uy lực vượt qua cả Pháp sư Cấp 9 sao!

Chuyện này quả thực quá kinh hãi thế tục, mọi người đương

nhiên không muốn tin.

Thấy Hội trưởng Allen đã kiểm tra xong kết giới phòng hộ, Hứa Dịch mỉm cười hỏi: "Xin hỏi Hội trưởng, phần thi trình diễn Ma thuật Cấp cao của tôi đã được thông qua chưa?"

Hội trưởng Allen nhìn Hứa Dịch, bật cười nói: "Cậu đã sử dụng một Ma pháp khoa trương như vậy, nếu tôi còn không cho cậu thông qua, thì cậu nghĩ những người khác có đồng ý không?"

Những người khác đều không nhịn được gật đầu tán thành.

Nếu ngay cả Ma thuật Cấp cao như vậy mà Hứa Dịch cũng không thể thông qua, vậy những Pháp sư đã vượt qua phần thi này trước đó, rốt cuộc là dựa vào cái gì mà thông qua?

Hứa Dịch cười một tiếng: "Tôi cảm thấy mình vẫn chưa kiểm soát được Ma pháp này một cách hoàn hảo, nên không dám chắc có thể thông qua hay không."

"Được rồi, việc kiểm soát Ma pháp là một chuyện khác, chỉ cần nhìn vào uy lực của Ma pháp này, cậu đã có thể thông qua rồi." Hội trưởng Allen nhìn về phía bốn vị Đại Pháp sư còn lại."Bây giờ, tôi đề nghị cho Hứa Dịch thông qua phần thi trình diễn Ma thuật Cấp cao, mọi người có ý kiến gì không?"

Đại Pháp sư Camillo và Đại Pháp sư Eisenka đương nhiên là người đầu tiên bày tỏ sự đồng ý, hai vị Đại Pháp sư còn lại liếc nhìn nhau, cũng gật đầu đồng ý.

Như vậy, phần thi mà Đại Pháp sư Camillo lo lắng nhất, Hứa Dịch đã dễ dàng vượt qua.

Chỉ có điều, ánh mắt Đại Pháp sư Camillo nhìn Hứa Dịch vẫn rất kỳ lạ, dường như có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười.

Kỳ thi chứng nhận tư cách Pháp sư Cao cấp và Pháp sư Hạ cấp

có một điểm khác biệt. Đó là do số lượng Pháp sư Cao cấp vốn đã ít, nên không cần phải giống như kỳ thi Pháp sư Hạ cấp, phải chọn ra một tỷ lệ nhất định để thông qua kỳ thi, mà chỉ cần bạn thật sự có đủ thực lực tương ứng, thì cho dù có bao nhiêu người thông qua cũng đều sẽ được chấp thuận.

Vì vậy, kỳ thi Pháp sư Cao cấp mặc dù cũng có phần thi thực chiến, nhưng sẽ không yêu cầu khắt khe như kỳ thi Pháp sư Hạ cấp.

Đến phần thi này, mặc dù Đại Pháp sư Camillo vì nguyên tắc nên không thể làm giám khảo cho Hứa Dịch, nhưng Đại Pháp sư Eisenka lại chủ động đề nghị chịu trách nhiệm phần thi của Hứa Dịch.

Những người khác đương nhiên sẽ không phản đối. Đại Pháp sư Eisenka ra vẻ kiểm tra Hứa Dịch một chút, thêm vào đó, hiện tại cho dù là về mặt ma lực hay kiến thức về Ma pháp, Hứa Dịch cũng đã đạt đến trình độ của Pháp sư Cấp 7, nên anh cũng dễ dàng vượt qua.

Kết thúc toàn bộ kỳ thi, cuối cùng, ngoài Hứa Dịch thông qua kỳ thi Pháp sư Cấp 7, trở thành Pháp sư Cấp 7 được Hiệp hội Pháp sư công nhận, thì tỷ lệ đỗ của bốn mươi sáu Pháp sư còn lại tham gia kỳ thi cũng hơn một nửa.

Chương 492: Lệ phí bảo hộ Bằng sáng chế Ma pháp (2/3)

Mười hai nhà nghiên cứu của Viện Nghiên cứu - Thương hội Tân Phi tham gia kỳ thi, chỉ có ba người vượt qua kỳ thi. Hơn nữa, đều là Pháp sư Cấp 5 vượt qua kỳ thi Cấp 6, được thăng cấp thành Pháp sư Cấp 6.

So sánh với tỷ lệ đỗ chung, dường như còn thấp hơn cả mức trung bình.

Tuy nhiên, Hứa Dịch đối với kết quả này cũng không thất vọng, ngược lại còn có chút vui mừng ngoài mong đợi.

Bản thân các Pháp sư Cao cấp đều có nhận thức rất rõ ràng về thực lực của mình, những nhà nghiên cứu này trước đó đã nói rõ với Hứa Dịch rằng, thực lực hiện tại của bọn họ vẫn chưa đủ để thăng cấp. Vì vậy, Hứa Dịch vốn đã không hy vọng bọn họ sẽ vượt qua kỳ thi lần này.

Giờ lại ngoài ý muốn có ba nhà nghiên cứu vượt qua kỳ thi và được thăng cấp, thật sự là nằm ngoài dự đoán của anh.

Hơn nữa, mục đích quảng cáo của Hứa Dịch cũng đã đạt được, những thứ khác đều là chi tiết nhỏ nhặt, anh cũng không quá để tâm.

Kết thúc kỳ thi, những Pháp sư khác tham gia kỳ thi đều lần lượt rời khỏi trường thi, chỉ có Hứa Dịch bị giữ lại.

Hội trưởng Allen yêu cầu Hứa Dịch đi theo ông ta và bốn vị Đại Pháp sư còn lại vào một căn phòng phía sau trường thi, tổ

chức một cuộc họp bất thường.

Chủ đề của cuộc họp, chính là vấn đề chi tiết cụ thể của Đạo luật Sáng chế.

Đối với những vấn đề khác, Hứa Dịch không có quyền lên tiếng, lúc đầu chỉ im lặng ngồi nghe.

Tuy nhiên, khi thảo luận đến việc, nếu tiến hành thu phí đối với Bằng sáng chế Ma pháp, thì mức phí bao nhiêu là phù hợp, Hội trưởng Allen lại gọi tên Hứa Dịch, yêu cầu anh đưa ra ý kiến.

"À... Các vị Đại Pháp sư, về vấn đề này, tôi cho rằng có hai phương án tương đối phù hợp." Hứa Dịch nói.

"Ồ? Có hai phương án?" Hội trưởng Allen có chút bất ngờ."Nói nghe thử xem."

"Phương án thứ nhất, là tách biệt lệ phí bảo hộ Bằng sáng chế với phí sử dụng Bằng sáng chế, Hiệp hội Pháp sư sẽ thu một khoản phí cố định đối với mỗi Nghiên cứu Ma thuật được cấp Bằng sáng chế, còn việc phân loại như thế nào, thì dựa theo tầm quan trọng của Nghiên cứu Ma thuật đó mà phân cấp, đưa ra một mức giá cố định cho mỗi cấp bậc."

"Vậy mức giá cụ thể là bao nhiêu? Độ khó của các Nghiên cứu Ma thuật không giống nhau, nếu thu cùng một mức giá, e rằng không phù hợp." Hội trưởng Allen hỏi.

"Chuyện này đơn giản. Ví dụ như, có một Nghiên cứu Ma thuật nộp đơn xin bảo hộ Bằng sáng chế liên quan đến Ma pháp cấp 1, sau khi đánh giá, nếu không có quá nhiều tầm quan trọng và độ khó, thì sẽ được xếp vào cấp 1, mỗi năm chỉ thu 10 Đồng vàng. Còn một Nghiên cứu Ma thuật khác xin bảo hộ Bằng sáng chế liên quan đến Ma pháp cấp 5, thông thường mà nói, độ khó và tầm quan trọng sẽ vượt qua Nghiên cứu Ma thuật trước đó, vậy sẽ

được xếp vào cấp 5, mỗi năm phải nộp 50 Đồng vàng hoặc hơn." Hứa Dịch đáp.

"Nhưng làm như vậy sẽ có một vấn đề. Nếu một Pháp sư nghiên cứu ra một Ma pháp tương đối quan trọng, nhưng lại không đủ khả năng chi trả lệ phí bảo hộ Bằng sáng chế cao cấp, vậy thì việc bảo hộ Bằng sáng chế này chẳng phải là vô nghĩa sao?" Người đặt câu hỏi này là một trong hai vị Đại Pháp sư mà Hứa Dịch chưa từng gặp mặt, tên là Sen Muriel Torres.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Đại Pháp sư Torres, nếu một Pháp sư ngay cả chút lệ phí bảo hộ Bằng sáng chế cũng không trả nổi, vậy thì ông nghĩ, liệu anh ta có đủ tài chính để nghiên cứu ra những Ma pháp mới lạ hay không?"

Đại Pháp sư Torres sững người, không nhịn được gật đầu.

Đúng vậy, nghiên cứu Ma pháp là một việc cực kỳ tốn kém, đặc biệt là nghiên cứu những Lý thuyết Ma thuật mới lạ, chưa từng có bất kỳ kinh nghiệm nào trước đó.

"Được rồi. Hứa Dịch, vậy cậu nói phương án thứ hai đi." Hội trưởng Allen thúc giục.

"Vâng. Còn về phương án thứ hai, là Hiệp hội Pháp sư không quy định cụ thể mức lệ phí bảo hộ Bằng sáng chế, mà do chính những Pháp sư nộp đơn xin bảo hộ Bằng sáng chế tự quyết định."

"Tự quyết định?" Mấy vị Đại Pháp sư đều ngạc nhiên."Tự quyết định như thế nào?"

"Rất đơn giản, nếu như anh cảm thấy Nghiên cứu Ma thuật của mình cần phải được bảo hộ Bằng sáng chế, thì anh có thể nộp cho Hiệp hội Pháp sư một khoản phí bảo hộ Bằng sáng chế cao hơn, sau đó Hiệp hội Pháp sư sẽ dựa theo một tỉ lệ nhất định để xác định mức phí cần phải trả khi sử dụng Bằng sáng chế này. Nói

cách khác, chính là liên kết phí bảo hộ Bằng sáng chế và phí sử dụng Bằng sáng chế với nhau. Anh nộp càng nhiều, thì tiền bồi thường anh nhận được và mức phí người khác phải trả khi sử dụng Bằng sáng chế của anh cũng sẽ càng nhiều."

Mấy vị Đại Pháp sư suy nghĩ một lúc, Đại Pháp sư Eisenka nhịn không được tán thưởng: "Tôi thích phương án này. Giống như kiếm tiền vậy, muốn kiếm được nhiều thì phải đầu tư nhiều."

"Nhưng tôi có một chút lo lắng, đó là sau này sẽ có ngày càng nhiều Pháp sư nộp đơn xin bảo hộ Bằng sáng chế cho Nghiên cứu Ma thuật của mình. Đến lúc đó chẳng phải là bất kỳ Pháp sư nào muốn học Tân Ma pháp đều phải trả trước một khoản tiền lớn hay sao?" Người hỏi vấn đề này, là một trong hai vị Đại Pháp sư mà Hứa Dịch chưa từng gặp mặt, là Đại Pháp sư Truchi.

Chương 493: Lệ phí bảo hộ Bằng sáng chế Ma pháp (3/3)

Hứa Dịch nhìn ông ta một cái, thầm nghĩ ông ta hẳn là một trong số những Pháp sư bảo thủ, phản đối việc thông qua Đạo luật Sáng chế của Hiệp hội Pháp sư.

"Đại Pháp sư Truchi, vấn đề mà ngài lo lắng có khả năng sẽ xảy ra. Nhưng ngài có phát hiện ra, cho dù là trước khi có Đạo luật bảo hộ Bằng sáng chế, thì việc Pháp sư muốn học một Tân Ma pháp cũng không phải là một chuyện dễ dàng hay sao?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Dù sao cũng tốt hơn so với việc phải bỏ tiền ra mua chứ?" Đại Pháp sư Truchi nói.

"Không, ngài sai rồi." Hứa Dịch lắc đầu, không chút khách khí nói."Thực tế, Pháp sư thường sẽ rất trân trọng Tân Ma pháp do chính mình nghiên cứu ra, xem nó như bảo bối riêng tư, không dễ gì để lộ ra ngoài. Cho nên trên thực tế, sau nhiều năm như vậy, trình độ Ma thuật của toàn bộ Lục địa cũng không có được nâng cao quá lớn, chính là bởi vì cho dù có Pháp sư nghiên cứu ra Tân Ma pháp, có nhận thức và lý giải mới về Ma pháp, nhưng họ lại không muốn chia sẻ, nhiều nhất cũng chỉ dạy cho mấy học trò của mình mà thôi. Còn những Pháp sư khác, thì không có duyên với những nghiên cứu, phát hiện mới này."

Đại Pháp sư Camillo thở dài một tiếng, gật đầu nói: "Hứa Dịch nói không sai. Trước đây tôi đã từng cảm thấy rất tiếc nuối về tình huống này, nếu mọi người đều có thể chia sẻ Nghiên cứu Ma thuật của mình, thì e rằng trình độ Ma thuật trên Lục địa Saines đã sớm

vượt xa tộc Elf thời kỳ đầu rồi. Nhưng lần trước, sau khi thông qua Hứa Dịch mà quen biết được một vài người bạn Elf, tôi mới phát hiện, sau mấy nghìn năm trôi qua, Ma pháp của Nhân loại chúng ta ở rất nhiều phương diện vẫn không bằng Ma pháp mà tộc Elf nắm giữ."

Mấy vị Đại Pháp sư khác im lặng không nói.

Là Đại Pháp sư, tầm mắt của bọn họ đương nhiên không giống với những Pháp sư cấp thấp.

Đối với nguyên nhân hạn chế sự phát triển trình độ Ma thuật của Nhân loại mà Hứa Dịch vừa nói, kỳ thật bọn họ còn hiểu rõ hơn cả Hứa Dịch.

Hứa Dịch mỉm cười, nói tiếp: "Cho nên, Đại Pháp sư Truchi, so với việc muốn học mà học không được, thì việc có thể bỏ tiền ra mua đã là một sự tiến bộ rất lớn rồi. Hiệp hội Pháp sư không thể nào trông cậy vào việc tất cả Pháp sư đều cao thượng vô tư, chia sẻ Nghiên cứu Ma thuật của mình ra ngoài. Vậy thì hãy nói cho các Pháp sư biết, Nghiên cứu Ma thuật của mọi người có thể đem ra ngoài bán lấy tiền. Tôi nghĩ, một khi đã có động lực là tiền bạc, thì không chỉ thúc đẩy rất nhiều Pháp sư chia sẻ những nghiên cứu, phát hiện của bản thân, mà còn có thể thúc đẩy thêm nhiều Pháp sư dốc sức nghiên cứu Ma thuật hơn nữa, cũng bởi vì có sự hỗ trợ của tiền bạc, mà khiến họ có năng lực tiến hành nhiều nghiên cứu hơn."

"Bốp!" Đại Pháp sư Eisenka đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, vẻ mặt mừng rỡ nói: "Đây chính là điều mà tôi vẫn luôn muốn nói. Trước đây, mọi người luôn chỉ trích tôi là kẻ tham tiền, nhưng mọi người có từng nghĩ tới, trước khi trở thành Đại Pháp sư, chúng ta đã phải sống chật vật như thế nào hay chưa? Nếu có đủ tiền, biết đâu chúng ta đã có thể trở thành Đại Pháp sư sớm hơn rồi!"

Đối với lời nói của Đại Pháp sư Eisenka, bốn vị Đại Pháp sư

còn lại suy nghĩ một chút, lại phát hiện ra không thể nào phản bác được.

Pháp sư muốn tăng cường thực lực, ngoài thiên phú ra, điều quan trọng nhất chính là không ngừng nghiên cứu Ma thuật.

Mà nghiên cứu Ma thuật thì cần phải có tiền, không có tiền thì làm sao nghiên cứu, tự nhiên sẽ chậm hơn người khác, đây chính là lý lẽ hiển nhiên trong giới Pháp sư.

Sự im lặng trong phòng tiếp tục kéo dài một lúc, Hội trưởng Allen ho nhẹ một tiếng nói: "Mọi người chắc hẳn đều không có ý kiến gì đối với việc thông qua Đạo luật Sáng chế, bây giờ chúng ta cần phải xác định chính là, hai phương án mà Hứa Dịch vừa nói, mọi người ủng hộ phương án nào hơn?"

Bốn vị Đại Pháp sư nhìn nhau, Đại Pháp sư Eisenka nói: "Tôi ủng hộ phương án thứ hai."

Sau đó Đại Pháp sư Camillo nói cả hai phương án đều được, ông ấy không có ý kiến.

Đại Pháp sư Torres và Đại Pháp sư Truchi cũng không đưa ra ý kiến rõ ràng, bọn họ cảm thấy hai phương án mà Hứa Dịch vừa nói đều rất có lý, hoàn toàn có thể báo cáo cả hai phương án này cho Trụ sở Hiệp hội Pháp sư, xem như ý kiến của chi nhánh Hiệp hội Pháp sư Vương quốc Lanpari.

"Rất tốt, vậy thì cứ báo cáo cả hai phương án này lên trên đi." Hội trưởng Allen quyết định, sau đó quay sang nói với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, còn phải làm phiền cậu một chút, viết một bản báo cáo phân tích tương ứng cho cả hai phương án này, tôi sẽ cùng nhau nộp lên Tổng bộ."

Hứa Dịch tự nhiên là sảng khoái đồng ý.

Chuyện có thể để lại dấu ấn của mình tại Trụ sở Hiệp hội

Pháp sư, hơn nữa còn có ảnh hưởng cực kỳ to lớn đối với Thương hội Tân Phi như thế này, sao anh có thể bỏ qua cơ hội tham gia chứ?

Chương 494: Máy phát điện gió mini (1/2)

Từ trường thi trở về biệt viện trên xe ngựa, Đại Pháp Sư Camillo một mực nhìn Hứa Dịch, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái.

Bị ông ta nhìn đến mức cả người không được tự nhiên, Hứa Dịch nhịn không được nói: "Đại Pháp Sư, ngài cười cái gì vậy? Tôi dùng thứ này để vượt qua kỳ thi, tối hôm qua ngài cũng đã đồng ý rồi mà? Bây giờ ngài sẽ không nói tôi gian lận chứ?"

"Nếu tôi cảm thấy cậu gian lận, lúc nãy tôi đã vạch trần cậu rồi." Đại Pháp Sư Camillo lắc đầu nói: "Tôi chỉ là đến bây giờ vẫn cảm thấy chuyện này quá là kỳ lạ, tại sao rõ ràng cậu sử dụng Ma pháp Hệ Phong rất đơn giản, lại chỉ thông qua một cái Máy móc Ma thuật nho nhỏ, là có thể tạo ra dao động của nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi, từ đó phóng ra Ma thuật Hệ Lôi? Càng khó tin hơn chính là, uy lực của Ma pháp này lại lớn đến vậy, thậm chí còn vượt quá giới hạn mà ma lực của cậu có thể khống chế."

"Cho nên tôi căn bản không khống chế được mà." Hứa Dịch xòe tay nói."Vừa rồi nếu không phải trường thi có Ma pháp phòng hộ, thì đám tia chớp này chắc chắn sẽ bắn loạn xạ khắp nơi, nói không chừng sẽ làm ai đó bị thương."

"Làm ai bị thương?" Đại Pháp Sư Camillo cười khẩy."Tuy rằng uy lực của Ma pháp kia của cậu rất lớn, nhưng nếu không cố ý khống chế, thì uy lực sẽ bị phân tán quá mức, trên thực tế, lực sát thương của nó e rằng còn không bằng một Ma pháp cấp một, cậu có thể làm ai bị thương?"

"Vậy nếu như tôi có thể khống chế hoàn toàn thì sao?" Hứa

Dịch nhịn không được hỏi ngược lại.

Đại Pháp Sư Camillo nghiêm túc suy nghĩ một chút, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Nếu như cậu có thể khống chế hoàn toàn... e rằng cho dù là tôi cũng phải cẩn thận ứng phó."

Dừng một chút, Đại Pháp Sư Camillo chìa tay về phía Hứa Dịch: "Lấy cái thứ gọi là máy phát điện kia cho tôi xem lại, tôi muốn nghiên cứu kỹ một chút."

Hứa Dịch xắn tay áo lên, lộ ra trên cánh tay chi chít những chiếc máy phát điện mini tự chế được quấn quanh, tháo một cái đưa cho Đại Pháp Sư Camillo.

Ý tưởng về chiếc máy phát điện mini này xuất hiện trong đầu anh vào cái đêm anh nghĩ cách giải quyết vấn đề chiếu sáng đường phố.

Ở Trái Đất, điện lực là một phần cực kỳ quan trọng của nền công nghiệp hiện đại.

Hứa Dịch trước đây vẫn luôn nghĩ đến việc sử dụng ma lực và Pháp trận để chế tạo Máy móc Ma thuật, từ đó sao chép các loại máy móc công nghiệp của Trái Đất, vì vậy khi xem xét vấn đề chiếu sáng đường phố, anh vẫn giữ nguyên tư duy này.

Sau khi phát hiện rất khó giải quyết các vấn đề mà đèn đường phải đối mặt, trong đầu anh đột nhiên lóe lên ý nghĩ này.

Điện lực của Trái Đất trên thực tế cũng là được chuyển hóa từ các dạng năng lượng khác, vậy theo suy luận này, ma lực chuyển hóa thành điện lực hiển nhiên cũng là điều hoàn toàn có thể.

Điều đầu tiên anh nghĩ đến lại không phải là Ma thuật Hệ Lôi, mà là máy phát điện.

Lý do tại sao máy phát điện có thể phát điện, là bởi vì nguyên lý hoạt động của nó là dựa vào việc vòng dây kín quay liên tục cắt ngang từ trường tạo ra dòng điện cảm ứng, chuyển hóa động năng thành điện năng.

Ở Trái Đất, động năng cung cấp cho vòng dây kín cắt ngang từ trường chủ yếu là nhiệt năng từ than đá, lực đẩy của dòng nước, một phần năng lượng gió và năng lượng hạt nhân.

Điều đầu tiên Hứa Dịch nghĩ đến là năng lượng gió.

Vì vậy, dựa trên nguyên lý hoạt động của máy phát điện gió, Hứa Dịch đã dựa theo kết cấu cơ bản của máy phát điện gió, sau nhiều ngày nghiên cứu, cuối cùng đã tự chế tạo ra một chiếc máy phát điện gió mini.

Lần trước Hainas dẫn Kennard, Sophia và Hank Wilson đến Thành phố Bontar thăm anh, anh đang nghiên cứu thứ này.

Về cách cung cấp năng lượng gió, Hứa Dịch tạm thời nghĩ đến việc sử dụng Pháp trận Hệ Phong, thông qua năng lượng gió do Pháp trận Hệ Phong cung cấp để thúc đẩy vòng dây quay cắt ngang từ trường.

Thí nghiệm ban đầu coi như thành công. Khi Hứa Dịch sử dụng Pháp trận Hệ Phong để thúc đẩy vòng dây quay, chiếc máy phát điện gió mini này đã thực sự tạo ra dòng điện.

Tuy nhiên, nghiên cứu của Hứa Dịch tạm thời chỉ dừng lại ở bước này, đối với những vấn đề tiếp theo như làm thế nào để dẫn dòng điện này ra ngoài, làm thế nào để lưu trữ nó, làm thế nào để nâng cao sản lượng điện, v. v. , anh tạm thời vẫn chưa có manh mối.

Ban đầu, anh cũng không vội, dự định sau này sẽ dành thời gian từ từ nghiên cứu. Nhưng tối hôm qua, khi Đại Pháp Sư

Camillo nói với anh rằng, để vượt qua kỳ thi chứng nhận tư cách Pháp sư Cao cấp, anh phải thực hiện màn trình diễn Ma thuật Cấp cao, anh đành bất đắc dĩ nghĩ đến cách này.

Trên thực tế, mặc dù anh chưa thực sự nắm vững bất kỳ Ma thuật Cấp cao nào, nhưng với tư cách là một Pháp sư, khi ma lực đã được nâng lên đến cấp độ Pháp sư Cấp 7, anh cũng đã có một số nghiên cứu nhất định về Ma thuật Cấp cao.

Và như anh đã nói, anh am hiểu Ma thuật Hệ Phong hơn, vì vậy anh càng chú ý đến Ma thuật Hệ Lôi hơn.

Trong quá trình thử nghiệm máy phát điện gió mini, Hứa Dịch bất ngờ phát hiện ra rằng dòng điện do máy phát điện tạo ra, lại cực kỳ giống với những mô tả về nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi.

Vì vậy, anh đã thử sử dụng phương pháp điều khiển nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi để điều khiển những dòng điện này.

Kết quả thật bất ngờ, anh lại có thể sử dụng ma lực để điều khiển những dòng điện này!

Điều này khiến Hứa Dịch lập tức hiểu ra, cái gọi là nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi, kỳ thực chính là điện tích trong không gian!

Theo lý thuyết về Ma thuật Hệ Lôi, Pháp sư sử dụng ma lực để ảnh hưởng đến nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi, căn bản là sử dụng ma lực để cưỡng ép ảnh hưởng đến không gian, tạo ra điện tích để khống chế, từ đó tạo thành Ma thuật Hệ Lôi.

Đối với suy đoán này của Hứa Dịch, có một bằng chứng rất thuyết phục, đó là trong thời tiết sấm chớp, mưa gió, những Pháp sư giỏi về Ma thuật Hệ Lôi luôn trở nên đặc biệt mạnh mẽ.

Vì vậy, khi xem xét vấn đề trình diễn Ma thuật Cấp cao, Hứa Dịch đã nghĩ đến thí nghiệm mà anh đã từng làm trước đây.

Chương 495: Máy phát điện gió mini (2/2)

Và chiều hôm qua, anh đã nói với Đại Pháp Sư Camillo và Stella về ý tưởng này của mình.

Mặc dù Đại Pháp Sư Camillo và Stella đều không hiểu và không dám tin vào ý tưởng của anh, nhưng khi tận mắt chứng kiến Hứa Dịch sử dụng một chiếc máy phát điện gió mini để tạo ra nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi, sau đó sử dụng ma lực để điều khiển, hai người ngoài việc kinh ngạc ra, cũng không thể không thừa nhận, đây quả thực là một cách che giấu cực kỳ tốt.

Tuy nhiên, điện lượng do một chiếc máy phát điện gió mini tạo ra không lớn, nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi tạo ra cũng không đủ, cho dù có thể sử dụng Ma thuật Hệ Lôi nhờ đó, e rằng cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ vì uy lực quá nhỏ.

Vì vậy, để đảm bảo an toàn, Hứa Dịch lập tức bảo Quản sự Ram đi mua một đống nguyên liệu để chế tạo máy phát điện gió mini, với sự giúp đỡ của Đại Pháp Sư Camillo và Stella, anh đã chế tạo thêm hai mươi chiếc máy phát điện gió mini, sau đó quấn chúng lên hai cánh tay của mình, tạo thành hai tổ máy phát điện gió.

Trong lúc thực hiện màn trình diễn Ma thuật Cấp cao vừa rồi, Hứa Dịch đã trực tiếp rót ma lực vào hai mươi chiếc máy phát điện gió mini này, thúc đẩy Pháp trận Hệ Phong bên trong, khiến hai mươi chiếc máy phát điện gió mini đồng thời tạo ra dòng điện, từ đó tạo ra một lượng lớn nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi trong nháy mắt.

Những việc tiếp theo trở nên đơn giản hơn nhiều.

Với ma lực hiện tại của Hứa Dịch, tuy rằng tạm thời không thể khống chế hoàn toàn một lượng lớn nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi như vậy, nhưng việc thực hiện thao tác dẫn dắt cơ bản thì vẫn không thành vấn đề.

Anh chỉ cần dốc toàn lực thúc đẩy ma lực, khống chế đám nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi này, dựa theo nguyên lý cơ bản của Ma thuật Hệ Lôi, đồng loạt cho chúng bùng nổ là được.

Sự thật chứng minh, cách làm này có hiệu quả rất tốt.

Thông qua khóa huấn luyện cấp tốc dưới sự hướng dẫn của Đại Pháp Sư Camillo vào tối hôm qua, Hứa Dịch đã sử dụng Ma thuật Hệ Lôi này trong màn trình diễn Ma thuật Cấp cao, chỉ bằng uy lực của nó đã khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc. Anh đã dễ dàng vượt qua kỳ thi này.

Tuy nhiên, cho dù đã tận mắt chứng kiến Hứa Dịch sử dụng chiếc máy phát điện gió mini này vô số lần để tạo ra dòng điện, nhưng Đại Pháp Sư Camillo vẫn không thể hiểu được nguyên lý hoạt động của nó.

Nhận lấy chiếc máy phát điện gió mini từ tay Hứa Dịch, Đại Pháp Sư Camillo cầm trên tay, xoay đi xoay lại xem xét kỹ lưỡng, ma lực trong cơ thể khẽ chuyển động, Pháp trận Hệ Phong bên trong chiếc máy phát điện gió mini lập tức được kích hoạt, vòng dây bắt đầu quay với tốc độ cao, phát ra tiếng vo ve.

Trong nháy mắt, từng tia điện nhỏ xíu được tạo ra từ đó.

Đại Pháp Sư Camillo trầm ngâm một lát, ma lực lại được thúc đẩy, trên tay lập tức lóe lên những tia chớp nhỏ li ti, trông vô cùng đẹp mắt.

"Hứa Dịch, rốt cuộc cậu đã nghĩ ra thứ này như thế nào vậy?

Thật là thần kỳ, nó hoàn toàn lật đổ nhận thức của tôi về Ma pháp." Sau khi ngừng thúc đẩy ma lực, Đại Pháp Sư Camillo nhìn chiếc máy phát điện gió mini trong tay, nhịn không được hỏi Hứa Dịch.

Hứa Dịch nhìn Đại Pháp Sư Camillo, rồi lại nhìn chiếc máy phát điện gió mini trong tay ông ta, thầm nghĩ nếu người Trái Đất biết được Pháp sư trên Lục địa Saines có thể trực tiếp điều khiển dòng điện, điện tích, tạo ra tia chớp, e rằng cũng sẽ phải sụp đổ tam quan.

Phải biết rằng, ở Trái Đất, đứa trẻ nào mà không được dạy dỗ từ nhỏ rằng, thứ này có điện không được phép chạm vào, thứ kia cũng có điện cũng không được phép chạm vào. Con người bị điện giật chết đã là một điều hiển nhiên trên Trái Đất.

Mà ở thế giới này, những Pháp sư hùng mạnh không những không bị điện giật chết, thậm chí còn có thể điều khiển tia chớp, điều này cũng sẽ khiến cho người Trái Đất phải đảo lộn nhận thức.

Ví dụ như Hứa Dịch trước đây chưa bao giờ nghĩ rằng, bản thân lại có thể dựa vào ý muốn của mình để điều khiển dòng điện do máy phát điện tạo ra, thậm chí còn điều khiển những dòng điện này như một loại vũ khí sát thương.

Nghĩ một chút, Hứa Dịch phát hiện muốn giải thích rõ ràng nguyên lý của máy phát điện cho Đại Pháp Sư Camillo nghe quả thực là điều không thể. Hơn nữa, anh càng không thể giải thích được làm cách nào mà anh biết được những nguyên lý này, chỉ đành trả lời một cách úp úp mở mở: "Đây chỉ là thứ mà em vô tình phát hiện ra khi đang làm các loại thí nghiệm Máy móc Ma thuật thôi ạ, nếu như ngài hỏi em về nguyên lý cụ thể, thì em cũng không rõ lắm."

Đại Pháp Sư Camillo cũng không nghĩ ngợi nhiều, gật đầu. Nhìn chiếc máy phát điện gió mini trong tay một cái, sau đó thản

nhiên cất vào trong túi áo của mình.

"Cái này giao cho ta nghiên cứu một chút."

Hứa Dịch chỉ đành gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, sau khi nhìn Đại Pháp Sư Camillo một cái, Hứa Dịch bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quặc hơn.

Dựa theo Lý thuyết Ma thuật trên Lục địa Saines, những Pháp sư hùng mạnh như Đại Pháp Sư Camillo, hoàn toàn có thể dễ dàng sử dụng Ma thuật Hệ Lôi quy mô lớn, thậm chí những Pháp sư am hiểu Ma thuật Hệ Lôi còn có thể sử dụng Cấm chú Ma thuật Hệ Lôi, uy lực của nó có thể sánh ngang với tia chớp của tự nhiên.

Vậy nếu như để những Pháp sư hùng mạnh này làm ngược lại, thông qua ma lực để kiểm soát lượng nguyên tố Ma thuật Hệ Lôi này, khiến chúng được xuất ra một cách ổn định, vậy chẳng phải là chính bản thân họ có thể trở thành một cái máy phát điện hay sao?

Nghĩ đến đây, trong đầu Hứa Dịch bất giác hiện lên một hình ảnh.

Vào một đêm tối trời, không biết vì lý do gì mà nhà cúp điện, Stella lớn tiếng gọi lên lầu: "Ông ơi, cúp điện rồi, ông phát điện đi ạ."

Sau đó, Đại Pháp Sư Camillo đáng kính, cao quý lên tiếng đáp lại, ma lực toàn thân vận chuyển, dòng điện chạy khắp người.

Trong nháy mắt, các loại đèn điện, thiết bị điện trong nhà đều sáng lên...

Chương 496: Ba tai họa của Thành Anweimar (1/2)

Trên đường trở về biệt viện, Hứa Dịch cứ tưởng tượng ra cảnh Đại Pháp Sư Camillo tự phát điện, những hình ảnh kỳ quái cứ hiện lên trong đầu, anh phải cố gắng lắm mới có thể nhịn cười trước mặt ông ta, đúng là vô cùng vất vả.

Tuy nhiên, tâm trạng vui vẻ này của anh đã tan biến ngay sau khi cùng Đại Pháp Sư Camillo trở về biệt viện.

Bởi vì lúc này trong biệt viện, ngoài Stella ra, còn có một nhóm đông các nhà nghiên cứu của Viện Nghiên cứu - Thương hội Tân Phi, tất cả đều mặc áo choàng Pháp sư giống nhau.

Nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của bọn họ, ngay cả Akali và Bella vốn dĩ rất vui vẻ cũng tràn đầy tức giận, Hứa Dịch không khỏi giật mình, vội vàng hỏi Stella: "Chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Stella cau mày, tuy nét mặt vẫn bình tĩnh nhưng vẫn có thể nhìn ra sự tức giận trong lòng cô.

"Vừa rồi trong buổi kiểm tra Pháp sư, có một nhà nghiên cứu bị thương."

"Bị thương? Nghiêm trọng không?" Hứa Dịch lập tức hỏi.

"Rất nghiêm trọng." Stella gật đầu, trầm giọng nói: "Nhưng chúng tôi đã nhờ Quản sự Ram mời bác sĩ giỏi nhất trong thành, bác sĩ nói không nguy hiểm đến tính mạng."

Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm: "Không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi, vậy có di chứng gì không, ví dụ như... tàn phế?"

"Tàn phế thì không đến nỗi, nhưng xương bị gãy mấy chỗ, hiện tại vẫn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói ít nhất phải nghỉ ngơi nửa năm."

"Vậy thì tốt, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, không bị tàn phế, những chuyện khác đều dễ nói." Hứa Dịch lúc này mới hoàn toàn yên tâm."Nghỉ ngơi nửa năm cũng không sao. Vì là nhân viên của Thương hội Tân Phi chúng ta, Thương hội sẽ chi trả toàn bộ chi phí. Tôi xin tuyên bố, trong vòng nửa năm, lương của anh ấy vẫn được trả như bình thường, và do anh ấy là nhân viên của Thương hội, đến tham gia kỳ thi này, nên mọi chi phí y tế và điều dưỡng trong thời gian này đều do Thương hội chi trả."

Đoạn sau, Hứa Dịch nói với âm lượng lớn hơn một chút, để cho các nhà nghiên cứu khác có mặt ở đó nghe thấy.

Nghe thấy những lời này của Hứa Dịch, vẻ lo lắng trên khuôn mặt của các nhà nghiên cứu vơi đi không ít, nhưng vẫn còn đó sự bất bình.

Bella lớn tiếng nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, lần này Alleri bị thương nặng như vậy cũng là vì Thương hội, Thương hội chi trả viện phí cho anh ấy là chuyện đương nhiên. Nhưng chỉ chữa khỏi thôi thì chưa đủ, ngài là Hội trưởng, phải đòi lại công bằng cho chúng tôi chứ?"

"Đòi lại công bằng? Đòi lại công bằng gì?" Hứa Dịch lúc đầu có chút khó hiểu. Nghĩ một lúc, anh mới phản ứng kịp."Đúng rồi, kỳ thi cấp thấp chỉ là để kiểm tra trình độ Pháp sư, tại sao người phụ trách kỳ thi lại ra tay nặng như vậy với Alleri?"

"Bởi vì người ra tay chính là Anko Allen." Stella thở dài nói."Trong kỳ thi vừa rồi, không biết tại sao Anko Allen lại trở thành giám khảo của Alleri, hơn nữa còn liên tục chế giễu Alleri và Thương hội Tân Phi chúng ta. Alleri không nhịn được nên đã dốc toàn lực vào kỳ thi, kết quả bị Anko Allen lấy cớ có ý định tấn

công giám khảo mà đánh trọng thương."

"Đúng vậy, chính là tên khốn Allen đó!" Bella lớn tiếng nói."Hội trưởng, trước đó ở bên ngoài trường thi, hắn ta còn cố tình khiêu khích ngài. Chắc chắn là hắn ta có thù oán với ngài, nhưng không dám trả thù ngài, nên mới ra tay với chúng ta. Thật là vô sỉ!"

"Anko Allen?" Hứa Dịch cau mày, quay đầu nhìn Đại Pháp Sư Camillo, người từ lúc bước vào đã đứng bên cạnh quan sát, dùng ánh mắt dò hỏi ý kiến của ông.

Đại Pháp Sư Camillo hừ lạnh một tiếng: "Tên con trai này của Hội trưởng Allen đúng là bị chiều hư rồi. Tùy ý can thiệp vào kỳ thi của Hiệp hội Pháp sư không nói, lại còn tùy tiện ra tay đánh người tham gia kỳ thi. Chuyện này ta không thể khoanh tay đứng nhìn, Hứa Dịch, ta sẽ đi tìm Hội trưởng Allen nói chuyện rõ ràng."

Hứa Dịch gật đầu, quay sang nói với các nhà nghiên cứu khác: "Mọi người đừng nóng vội, Đại Pháp Sư Camillo đã đồng ý sẽ đến gặp Hội trưởng Allen để đòi lại công bằng, tôi tin rằng Anko Allen nhất định sẽ bị trừng phạt thích đáng."

Bella vẫn còn hơi bất mãn, nói: "Nhưng Hội trưởng, tôi nghe nói Anko Allen là con trai duy nhất của Hội trưởng Allen, cho dù Đại Pháp Sư Camillo có đến tìm Hội trưởng Allen, thì Hội trưởng Allen cũng sẽ không làm gì hắn ta đâu."

Claire bên cạnh huých Bella một cái, nhỏ giọng trách: "Cậu ngốc à? Cậu cũng biết hắn ta là con trai của Hội trưởng rồi còn muốn Hội trưởng làm gì hắn ta nữa? Chẳng lẽ muốn Hội trưởng cũng đánh hắn ta trọng thương? Đừng quên cha hắn ta là Hội trưởng của Hiệp hội Pháp sư Vương quốc này đấy!"

"Tại sao không thể? Hắn ta dám tùy tiện đánh người khác trọng thương, tại sao bản thân hắn ta lại không thể bị trừng phạt tương tự?" Bella vẫn không phục, chỉ vào Hứa Dịch nói: "Hội

trưởng, từ trước đến giờ tôi vẫn luôn ngưỡng mộ ngài, nếu chuyện này mà ngài không đòi lại công bằng cho Alleri, sau này tôi sẽ không thích ngài nữa!"

Hứa Dịch suýt nữa thì bật cười thành tiếng. Nghĩ đến Bella năm nay cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, sao vẫn còn bốc đồng như một cô bé như vậy?

Tất nhiên, anh không thể cười ra thành tiếng, đành cố nhịn, gật đầu với Bella nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng đòi lại công bằng cho Alleri. Nhưng vì Đại Pháp Sư Camillo đã nói sẽ đi nói chuyện với Hội trưởng Allen, vậy chúng ta hãy đợi kết quả cuộc nói chuyện giữa Đại Pháp Sư Camillo và Hội trưởng Allen rồi quyết định xem nên làm gì tiếp. Nếu Hội trưởng Allen nhất quyết bao che cho Anko Allen, tôi nhất định sẽ nghĩ cách khác để đòi lại công bằng cho Alleri."

Bella lúc này mới hài lòng gật đầu: "Hội trưởng, đây là ngài hứa đấy nhé."

Chương 497: Ba tai họa của Thành Anweimar (2/2)

Stella và Đại Pháp Sư Camillo bên cạnh khẽ cau mày.

Stella định nói gì đó với Hứa Dịch, nhưng nghĩ lại, cô quyết định không mở lời trước mặt mọi người.

Sau khi an ủi mọi người thêm vài câu, Hứa Dịch vào phòng thăm Alleri.

Alleri quả thật bị thương rất nặng, lúc này vẫn đang hôn mê, nhưng theo lời bác sĩ đang túc trực bên cạnh, anh ấy chắc chắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, cũng không có nguy cơ bị tàn phế hay di chứng gì khác, Hứa Dịch lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Tiếp theo, Hứa Dịch bảo các nhà nghiên cứu khác về Lữ điếm Sheldon nghỉ ngơi, và kiên quyết từ chối lời đề nghị được ở lại chăm sóc Alleri của Bella, nói rằng anh sẽ bỏ tiền ra thuê người chăm sóc tốt nhất, đảm bảo Alleri sẽ không có chuyện gì.

Vất vả lắm mới tiễn được đám nhà nghiên cứu vẫn còn đầy căm phẫn, Đại Pháp Sư Camillo suy nghĩ một chút, quyết định lập tức đến gặp Hội trưởng Allen.

Hứa Dịch ở lại, bảo Quản sự Ram giúp anh làm hai việc.

Việc thứ nhất là tìm người chăm sóc tốt nhất trong Thành Anweimar, chăm sóc Alleri suốt ngày đêm.

Việc thứ hai, là phái người đi thông báo cho Nam tước Hainas.

Một giờ sau, Hainas vội vàng đến biệt thự.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch, ông ta liền hỏi: "Ai bị thương vậy? Không phải cậu chứ?"

Nói xong còn đi vòng quanh Hứa Dịch, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới.

"Tất nhiên là không phải tôi." Hứa Dịch bất mãn gạt tay Hainas đang định sờ lên người mình."Nếu là tôi, cậu nghĩ tên nhóc Anko Allen kia còn có thể sống yên ổn đến bây giờ sao? Chắc chắn là đã nằm liệt giường không dậy nổi rồi."

Hainas cười ha ha: "Không phải cậu là tốt rồi. Nhưng nghe cậu nói đến chuyện tên nhóc đó nằm liệt giường không dậy nổi, tôi lại nhớ đến năm ngoái, cũng là kỳ thi của Hiệp hội Pháp sư, cậu đã đánh hắn ta trọng thương, phải nằm trên giường cả tháng trời mới ra khỏi cửa được, đúng không?"

"Là tôi đánh hắn ta bị thương, nhưng nói nằm trên giường một tháng thì hơi khoa trương rồi, tôi nhớ hình như là Hội trưởng Allen nhốt hắn ta ở nhà một tháng." Hứa Dịch nói.

"Dù là nằm trên giường một tháng hay bị nhốt ở nhà một tháng, tóm lại là tên nhóc đó cả tháng trời không ra khỏi cửa, Thành Anweimar cũng yên bình hơn nhiều, rất nhiều người lầm bầm khen ngợi đấy." Hainas cười nói.

"Ồ? Tên nhóc đó bị ghét đến vậy sao?" Hứa Dịch có chút bất ngờ hỏi.

"Đương nhiên rồi. Nói cho cậu biết, Thành Anweimar có ba tai họa lớn đấy, tốt nhất là đừng chọc vào. Một trong số đó chính là tên nhóc này. Cậu nói xem hắn ta có bị ghét hay không?"

"Còn có cả ba tai họa lớn nữa cơ à? Vậy hai tai họa còn lại là ai?" Hứa Dịch hỏi với vẻ thích thú.

"Ngoài tên nhóc đó ra, hai tai họa còn lại à..." Hainas đột nhiên

cười lớn."Một trong số đó có liên quan đến cậu đấy, chính là Victor. Nhưng mà từ khi nghe lời cậu cùng Muru và Urgot đi kinh doanh, thì tên nhóc đó cũng ít gây chuyện thị phi hơn rồi. Nói đến đây, Hứa Dịch này, tuy cậu không đến Anweimar mấy lần, nhưng lại có công lao to lớn với Anweimar đấy."

Hứa Dịch và Stella bên cạnh không nhịn được mỉm cười, Stella che miệng cười hỏi: "Vậy tai họa cuối cùng là ai?"

"Tai họa cuối cùng, nói ra cũng có chút liên quan đến Hứa Dịch, vì hắn ta xuất thân từ Gia tộc Jose, chính là Vincent Jose."

Nghe thấy cái tên này, Hứa Dịch nhịn không được nhìn sang Stella.

Stella cũng hơi sững sờ, không ngờ cái tên này lại được nhắc đến ở đây.

"Sao hắn ta lại bị coi là một trong ba tai họa lớn của thành Anweimar được?" Stella nhịn không được hỏi."Trước đây tôi và hắn ta là bạn học. Tuy biết người này rất đáng ghét, nhưng danh tiếng cũng không đến mức này chứ?"

"Không đến mức này?" Hainas liếc nhìn Stella, cười khẩy một tiếng chói tai: "Đó là vì tên nhóc đó rất biết cách giả nai. Allen và Victor bị coi là tai họa vì bọn chúng luôn dựa vào thế lực gia tộc để bắt nạt người dân thường trong thành, nói chính xác là chưa làm chuyện gì quá xấu xa. Nhưng Vincent này thì khác, hắn ta bị coi là một trong ba tai họa lớn là vì hắn ta thường xuyên lợi dụng ngoại hình và gia thế để lừa gạt những cô gái ngây thơ trong thành. Nói cho hai người biết, chỉ tính riêng những cô gái bị hắn ta lừa gạt rồi bỏ rơi mà tôi biết, ít nhất cũng phải hơn mười người!"

Nói đến đây, Hainas dừng lại, nhìn Stella hỏi: "Tiểu thư Stella xinh đẹp như vậy, chắc chắn Vincent đã từng đeo bám cô rồi nhỉ? Nhưng cô đã biết hắn ta là người thế nào, chắc chắn sẽ không bị

hắn ta lừa gạt. Nói cho cô biết, đẹp trai cũng vô dụng thôi, tên Vincent này tuy đẹp trai hơn Hứa Dịch, nhưng so với Hứa Dịch thì kém xa rồi. Cô chọn Hứa Dịch, đúng là sáng suốt."

Stella đỏ mặt, Hainas còn tưởng cô đỏ mặt vì mình khen cô chọn Hứa Dịch, định nói tiếp, nhưng Hứa Dịch đột nhiên ho khan một tiếng, ngăn Hainas nói tiếp.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa. Hainas, gọi ông đến đây là muốn nhờ cậu giúp tôi điều tra tình hình cụ thể của Anko Allen." Hứa Dịch nói.

"Ồ? Điều tra hắn ta làm gì? Chẳng lẽ anh muốn trả thù hắn ta?" Hainas hỏi ngược lại.

"Báo thù hay không thì chưa nói đến. Tôi chỉ cảm thấy lần này Đại Pháp sư Camillo đến gặp Hội trưởng Allen e rằng sẽ không có kết quả gì, tôi chuẩn bị trước một chút cũng tốt." Hứa Dịch nói.

Hainas gật đầu: "Vợ của Hội trưởng Allen nổi tiếng là chiều chuộng con trai, tôi nghĩ cũng sẽ không có kết quả gì đâu. Nhưng anh thật sự định làm gì Anko Allen sao? Lỡ như tên nhóc đó thật sự bị anh đánh bị thương, e rằng Hội trưởng Allen sẽ không để yên cho anh đâu."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Khiến người khác phải đau, đâu nhất thiết phải đánh hắn ta bị thương."

Chương 498: Kẻ Đánh Bạc (1/2)

Đại Pháp Sư Camillo trở về biệt thự vào lúc trước bữa trưa với vẻ mặt u ám, có thể thấy tâm trạng ông ấy đang rất tệ.

Đúng như Hứa Dịch dự đoán, chuyến đi này của ông ấy đến gặp Hội trưởng Allen quả thực không thu được kết quả gì.

Mặc dù Hội trưởng Allen đã gửi lời xin lỗi đến Đại Pháp Sư Camillo về việc Anko Allen đánh Alleri bị thương, đồng thời bày tỏ sự ngạc nhiên khi Đại Pháp Sư Camillo lại đích thân đến đây vì chuyện này, nhưng khi nói đến việc trừng phạt Anko Allen như thế nào, ông ta lại tìm đủ mọi cách để thoái thác.

Đại Pháp Sư Camillo hỏi thêm vài lần, Hội trưởng Allen thậm chí còn nói rằng việc bị thương trong kỳ thi là tình huống được cho phép trong quy chế của Hiệp hội Pháp Sư, các Pháp sư đến tham gia kỳ thi nên chuẩn bị tâm lý trước, vì vậy mặc dù Anko Allen đã đánh Alleri bị thương, nhưng cũng không có gì sai!

Nói đến mức này, Đại Pháp Sư Camillo tự nhiên biết cuộc trò chuyện không thể tiếp tục được nữa, bởi vì Hội trưởng Allen rõ ràng muốn bao che cho Anko Allen, vì vậy ông chỉ có thể tức giận bỏ đi.

"Chết tiệt! Lần tới họp Hội đồng Trụ sở, ta nhất định phải tố cáo ông ta! Là Hội trưởng chi nhánh, vậy mà chỉ lo bao che cho người nhà, còn tính mạng của các Pháp sư khác thì mặc kệ, ông ta căn bản không xứng đáng làm Hội trưởng!" Đại Pháp Sư Camillo tức giận nói.

Mặc dù thường xuyên bị Đại Pháp Sư Camillo mắng mỏ, nhưng đây là lần đầu tiên Hứa Dịch thực sự thấy ông ấy tức giận

đến vậy, không ngờ ông ấy khi tức giận cũng giống như một đứa trẻ, nói ra những lời thiếu suy nghĩ như vậy.

Với thân phận là một Đại Pháp Sư, tố cáo Hội trưởng chi nhánh Hiệp hội Pháp Sư tại cuộc họp của Hội đồng Trụ sở là một việc vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vì thân phận đặc thù của Đại Pháp Sư, đối với những lời tố cáo đến từ Đại Pháp Sư, Trụ sở Hiệp hội Pháp Sư chắc chắn sẽ rất coi trọng và tiến hành điều tra.

Tuy nhiên, bất kể kết quả điều tra cuối cùng như thế nào, điều này đều cho thấy Đại Pháp Sư Camillo và Pames Allen đã chính thức trở mặt.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều ở trong giới Pháp sư không lớn lắm của Vương quốc Lanpari, một khi tình hình này hình thành, bất kể kết quả cuối cùng có ra sao, thì cả hai bên sau này đều sẽ không dễ sống.

"Sợ cái gì! Là Hội trưởng mà ông ta lại làm ra chuyện như vậy. Rõ ràng là lạm dụng công vụ! Nếu như tôi vì lợi ích của bản thân mà không tố cáo ông ta, vậy tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa?" Trước lời khuyên của Stella, Đại Pháp Sư Camillo vẫn tỏ ra rất tức giận, không có ý định nhượng bộ.

Stella biết rõ tính cách cứng đầu của Đại Pháp Sư Camillo, biết rằng khuyên nhủ ông ấy sẽ không có tác dụng gì, nên đành cầu cứu nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch trao cho Stella một ánh mắt trấn an, sau đó nói với Đại Pháp Sư Camillo: "Đại Pháp Sư, muốn Anko Allen bị trừng phạt không phải là không có cách, không nhất thiết phải ép Hội trưởng Allen trừng phạt cậu ta. Dù sao thì cậu ta cũng là con trai duy nhất của Hội trưởng Allen, cộng thêm việc mẹ cậu ta rất nuông chiều cậu ta, Hội trưởng Allen thật sự không dễ dàng ra tay

đâu."

Đại Pháp Sư Camillo trừng mắt: "Sao? Chẳng lẽ cứ thế mà bỏ qua cho tên nhóc hỗn xược đó sao? Cậu quên rồi à, cậu đã hứa với cô bé Bella rằng sẽ đòi lại công bằng cho Alleri rồi sao?"

Hứa Dịch khựng lại, không ngờ Đại Pháp Sư Camillo lại để tâm đến chuyện này, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm động. Anh khẽ lắc đầu.

"Không, việc trừng phạt Anko Allen là điều bắt buộc, cháu chỉ là nói không cần thiết phải ép Hội trưởng Allen làm việc này. Đại Pháp Sư, cho cháu hai ngày, cháu nhất định sẽ khiến Anko Allen phải nhận hình phạt thích đáng. Xin ngài yên tâm."

Đại Pháp Sư Camillo sững người, có chút không tin: "Cậu sẽ không định tự mình đi đánh cậu ta một trận đấy chứ?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Yên tâm đi, cháu không ngốc đến thế đâu. Còn về việc làm thế nào... Ngài cứ chờ xem là được."

Đại Pháp Sư Camillo khó hiểu nhìn Hứa Dịch, sau đó lại nhìn Stella đang cười tủm tỉm với vẻ mặt tự tin, không nhịn được lẩm bẩm: "Không biết hai người đang bày trò gì nữa. Thôi được rồi, nếu cậu đã nói có cách, vậy thì tùy cậu. Nhưng nếu cậu không làm được, vậy thì ta sẽ ra tay."

"Yên tâm đi, sẽ không để ngài phải ra tay đâu." Hứa Dịch cười nói.

Ở phía nam Thành Anweimar có một con phố hẻo lánh.

Vào ban ngày, nơi đây hầu như không có bóng người qua lại, thế nhưng đến tối, nơi đây lại trở nên vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì con phố này có sòng bạc lớn nhất và nhà thổ cao cấp nhất Thành Anweimar, cứ đến tối, nơi đây lại trở thành nơi tụ tập

của rất nhiều người, là nơi lý tưởng để vui chơi giải trí, buông thả bản thân.

Anko Allen khẽ dùng lực đẩy người phụ nữ đang quấn lấy mình, để lộ cả nửa bầu ngực ra, bước nhanh vào một tòa nhà được trang trí lộng lẫy, sáng rực ánh đèn ở giữa con phố.

Nơi đây chính là sòng bạc lớn nhất con phố này, cũng là sòng bạc lớn nhất Thành Anweimar, có tên là Sòng bạc Op.

Mặc dù Anko Allen năm nay mới 18 tuổi, nhưng rõ ràng đã là khách quen ở đây, sau khi bước vào, cậu ta thành thạo ném cho người phục vụ hai đồng bạc làm tiền boa, bảo anh ta đi theo mình đổi lấy một trăm đồng vàng tiền chip, sau đó đi đến một bàn roulette.

Kể từ lần đầu tiên bước chân vào sòng bạc này cách đây ba năm, cứ cách một khoảng thời gian, cậu ta lại đến đây thử vận may.

Mặc dù trong ba năm qua, tổng cộng cậu ta đã thua hơn ba nghìn đồng vàng ở đây, nhưng cậu ta vẫn say mê không dứt.

Chương 499: Kẻ Đánh Bạc (2/2)

Dù sao thì cho dù trong tay hết tiền, chỉ cần về nhà xin mẹ, mẹ nhất định sẽ cho, cậu ta căn bản không hề có chút áp lực nào.

Liếc nhìn bàn roulette, Anko Allen tùy ý chọn một vị trí, ném một đồng vàng tiền chip đặt cược vào cửa Xỉu.

Bánh xe quay được một lúc thì dừng lại, nhưng lại dừng ở vị trí 16 điểm, rõ ràng là Allen đã thua.

Tuy nhiên, cậu ta cũng không quá để tâm, sau khi chơi thêm vài ván nữa, liên tiếp thua bảy đồng vàng tiền chip, liền cảm thấy hôm nay vận may của mình ở đây không tốt, định đổi sang cách chơi khác.

Tuy nhiên, cậu ta vừa định xoay người, đột nhiên nhìn thấy một người chơi khác bước đến bên cạnh, giơ tay ném một trăm đồng vàng tiền chip vào bàn roulette.

Những người chơi khác xung quanh đều giật mình.

Những người chơi trong sảnh thường không đặt cược lớn, một lần thường chỉ ném vào một đến mười đồng vàng, người chơi này lại trực tiếp ném vào một trăm đồng vàng, xem ra là một đại gia.

Anko Allen không khỏi đánh giá người chơi vừa mới xuất hiện này, sau khi mượn ánh sáng của đèn ma pháp trong sảnh nhìn rõ diện mạo của người này, cậu ta càng thêm kinh ngạc.

"Urgot? Sao lại là cậu?"

Người chơi đột nhiên xuất hiện này, không ngờ lại là người quen của Anko Allen, Urgot.

Phải biết rằng ba năm trước, lần đầu tiên Anko Allen bước chân vào sòng bạc là do Urgot dẫn vào.

Trong hai năm đầu, hai người còn thường xuyên đến sòng bạc này để chơi.

Chỉ là trong một năm trở lại đây, Urgot dần dần biến mất khỏi tầm mắt của cậu ta, nghe nói là đi làm ăn gì đó.

Không ngờ hôm nay Urgot lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu ta, hơn nữa vừa ra tay đã hào phóng ném một trăm đồng vàng tiền chip!

Nghe thấy tiếng gọi, Urgot lúc này mới như lần đầu tiên nhìn thấy Anko Allen, kinh ngạc đánh giá cậu ta.

"Ồ? Không ngờ lại là cậu, Anko. Sao thế? Hôm nay lại chạy đến đây chơi à?"

"Câu này phải là tôi hỏi cậu mới đúng chứ? Cậu đã gần một năm nay không đến đây rồi, sao hôm nay lại đột nhiên đến vậy? Hơn nữa..." Anko Allen chỉ vào một trăm đồng vàng tiền chip trên bàn, khó khăn hỏi: "Cậu thực sự phát tài rồi sao, lại có thể ném vào một trăm đồng vàng?"

Urgot cười lớn: "Cũng không tính là phát tài, chỉ là cùng Victor bọn họ làm ăn kiếm được một chút thôi."

Anko Allen còn muốn hỏi thêm, thì bánh xe roulette đã bắt đầu quay.

Cậu ta lập tức ngừng cuộc trò chuyện, nhìn chằm chằm vào bánh xe.

Bánh xe cuối cùng dừng ở vị trí 19 điểm, còn Urgot lại đặt cược vào 14 điểm, tự nhiên là không trúng.

Anko Allen không nhịn được thở dài: "Haiz... Không trúng rồi."

Ngược lại, Urgot lại nhún vai tỏ vẻ thờ ơ: "Không trúng thì thôi, chuyện bình thường mà."

Nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của Urgot, Anko Allen không khỏi giật giật khóe miệng.

Cậu ta tối nay tổng cộng chỉ mang theo một trăm đồng vàng, mỗi lần thua một đồng vàng đều cảm thấy xót xa, còn Urgot vừa thua một trăm đồng vàng mà lại có thể không hề để tâm như vậy.

Vì Urgot đã xuất hiện, Anko Allen nhất thời cũng không định rời đi. Hai người cùng nhau chơi tiếp vài ván.

Mỗi lần Urgot đều ném vào một trăm đồng vàng tiền chip, hơn nữa mỗi lần đều đặt cược vào một điểm duy nhất, tự nhiên là tỷ lệ thua rất cao.

Trong chớp mắt, cậu ta đã thua tổng cộng một nghìn đồng vàng. Tuy nhiên Urgot vẫn thản nhiên như không, nhất thời tất cả những người chơi xung quanh đều im lặng, mọi người đều nhìn vị đại gia này, không biết nên nói gì cho phải.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía này, mặc dù biết rõ không phải đang nhìn mình, Anko Allen vẫn cảm thấy mặt nóng ran, cực kỳ không tự nhiên.

Cậu ta và Urgot rõ ràng là quen biết nhau, thế nhưng Urgot một lần ném một trăm đồng vàng tiền chip, cậu ta lại chỉ ném có một đồng vàng, so sánh như vậy, thật sự là quá mất mặt.

Hơn nữa Urgot thua một nghìn đồng vàng mà vẫn thản nhiên như không, còn cậu ta đến bây giờ mới thua chưa đến mười đồng vàng, đã bắt đầu cảm thấy hơi căng thẳng rồi.

So sánh như vậy, chênh lệch càng thêm rõ ràng.

Có lẽ là do liên tiếp thua mười ván, Urgot cũng cảm thấy vận may của mình ở đây không tốt lắm, bèn đề nghị với Anko Allen hai người cùng đổi sang bàn khác chơi.

Anko Allen suy nghĩ một chút, đồng ý.

Đi theo sau Urgot được vài bước, Anko Allen do dự một chút, đột nhiên lấy hết can đảm, nhỏ giọng nói với Urgot: "Cái đó... Urgot, cậu bây giờ có nhiều tiền không? Cho mình mượn một ít được không?"

Urgot quay đầu nhìn cậu ta một cái, khẽ nheo mắt: "Thật sự muốn mượn?"

Đã nói ra lời rồi, Anko Allen dĩ nhiên cũng không sợ mất mặt nữa, gật đầu thật mạnh: "Ừm, thật sự muốn mượn. Mình... mình muốn gỡ lại."

Urgot cười cười, vỗ mạnh vào vai Anko Allen nói: "Chúng ta là anh em tốt, có gì mà không tiện." Nói xong, thò tay vào trong ngực, móc ra một tấm Séc có mệnh giá một nghìn đồng vàng đưa cho Anko Allen."Cho này, cầm lấy dùng trước đi, không đủ thì nói với mình."

Nhìn thấy con số khổng lồ trên tấm Séc, Anko Allen trợn tròn mắt.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cậu ta thiếu tiền tiêu vặt, nhưng đây là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy một tấm Séc có mệnh giá lớn như vậy!

Anko Allen run run tay nhận lấy tấm Séc, nuốt nước miếng một cái, sau đó mới gượng cười nói: "Mình đi đổi tiền chip trước." Nói xong vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Anko Allen, khóe miệng Urgot khẽ nhếch lên một nụ cười khó hiểu.

Chương 500: Hầu tước Jose (1/2)

Lúc Urgot và Anko Allen đang "chiến đấu" trong Sòng bạc Op, thì Hứa Dịch đã có mặt tại Cung điện Hoàng gia, tham dự yến tiệc do Quốc vương Bệ hạ tổ chức để chúc mừng vụ mùa bội thu của Vương quốc Lanpari.

Là người có công lớn được Quốc vương Bệ hạ đích thân điểm danh, Hứa Dịch không chỉ được mời lên phát biểu trước mặt mọi người ngay từ đầu buổi tiệc, mà còn được Quốc vương Bệ hạ ban thưởng đặc biệt.

Để tưởng thưởng cho những đóng góp to lớn của Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi cho vụ mùa bội thu, Quốc vương Bệ hạ quyết định thăng tước vị cho Hứa Dịch, từ một Huân tước Danh dự lên thành Nam tước Vương quốc.

Nếu nói Huân tước Danh dự chỉ là một danh hiệu mang tính chất vinh dự, không thể coi là Quý tộc thực sự, thì việc trở thành Nam tước Vương quốc đã chứng tỏ Hứa Dịch chính thức bước chân vào giới Quý tộc, trở thành một Quý tộc thực sự của Vương quốc Lanpari.

Nghe thấy phần thưởng này, tất cả mọi người tham gia yến tiệc đều vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì theo quy định của Hội đồng Quý tộc Vương quốc, Quý tộc Vương quốc không được phép tham gia kinh doanh, vì vậy cho dù Quý tộc Vương quốc có muốn tham gia hoạt động thương mại, cũng phải tìm người đại diện đứng ra mặt, bản thân sẽ đứng sau chỉ đạo.

Tuy nhiên, bây giờ Quốc vương Bệ hạ lại để cho Hứa Dịch - Hội trưởng của Thương hội Tân Phi trở thành Nam tước Vương quốc, mặc dù Nam tước chỉ là tước vị thấp nhất trong giới Quý tộc, nhưng cũng đồng nghĩa với việc trực tiếp vi phạm quy định này.

Điều kỳ lạ hơn nữa là, Công tước Risotto - Chủ tịch Hội đồng Quý tộc Vương quốc cũng có mặt tại đây, nhưng lại không hề đưa ra bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Vì vậy, Hứa Dịch với thân phận Nam tước Vương quốc, đã trở thành Nam tước đặc biệt nhất trong toàn bộ Vương quốc Lanpari.

Điều này cũng khiến cho mọi người đều biết, Quốc vương Bệ hạ coi trọng Hứa Dịch đến mức nào.

Cùng lúc ban thưởng hậu hĩnh cho Hứa Dịch, phần thưởng dành cho Thương hội Tân Phi lại có phần kém nổi bật hơn, chỉ là danh hiệu "Thương hội Danh dự Vương quốc".

Danh hiệu này chỉ mang tính chất vinh dự, không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào.

Nói chính xác, có lẽ chỉ là giúp nâng cao danh tiếng của Thương hội Tân Phi mà thôi.

Tuy nhiên, bản thân Hứa Dịch lại không nghĩ vậy.

Là người xuyên không từ Trung Quốc đến, anh hiểu rất rõ người dân bình thường coi trọng thương hiệu được chính phủ công nhận đến mức nào.

Nếu như ở Trung Quốc, một công ty nào đó được chính phủ phê chuẩn, công nhận và khen thưởng trực tiếp, thì hiệu quả quảng cáo mang lại sẽ vượt xa việc công ty đó bỏ tiền ra quảng cáo trên TV và các phương tiện truyền thông khác.

Hiện tại, Thương hội Tân Phi nhận được danh hiệu "Thương hội Danh dự Vương quốc", nếu như ở Trái Đất, có thể sẽ có một số người dân không phục, nghi ngờ về danh hiệu này. Nhưng ở Lục địa Saines, chắc chắn rằng trong lòng tất cả người dân Vương quốc Lanpari, Thương hội Tân Phi sẽ ngay lập tức trở thành một thương hội lớn, đẳng cấp và đáng tin cậy.

Điều này rất có lợi cho việc Hứa Dịch muốn quảng bá sản phẩm của Thương hội Tân Phi ra toàn bộ Vương quốc Lanpari.

Tất nhiên, phần thưởng này ban đầu là do Hứa Dịch chủ động đề xuất khi trao đổi riêng với Cervini.

Ban đầu, Quốc vương Bệ hạ dự định sẽ dành cho Thương hội Tân Phi một số phần thưởng thiết thực và hiệu quả hơn. Tuy nhiên, Hứa Dịch đã từ chối tất cả, chỉ đề xuất cần một danh hiệu như vậy là đủ.

Vì sự kiên trì của Hứa Dịch, Quốc vương Bệ hạ đương nhiên cũng thuận nước đẩy thuyền, đồng ý với yêu cầu của Hứa Dịch.

Vì vậy, Quốc vương Bệ hạ còn thông qua Cervini gửi lời cảm ơn đến Hứa Dịch, bởi vì tình hình tài chính của Vương quốc không mấy khả quan, nếu như thực sự muốn tặng thưởng cho Thương hội Tân Phi, cũng là một gánh nặng đối với ngân khố Vương quốc.

Hiện tại, Hứa Dịch chủ động từ chối, cũng coi như đã giúp Quốc vương Bệ hạ một việc.

"Hừm, lợi ích thiết thực sao... Tổng không thể để Quốc vương Bệ hạ ban tặng cho mình mấy mỏ khoáng sản được chứ?" Hứa Dịch nghĩ đến vẻ mặt có chút áy náy của Cervini khi nói chuyện với mình, mỉm cười, sau đó đưa mắt nhìn quanh đại sảnh yến tiệc.

Rất nhanh, anh đã nhắm được mục tiêu đầu tiên.

Mặc dù vừa rồi đã gây chú ý vì được Quốc vương Bệ hạ đặc

biệt phong tước, nhưng trong mắt các Đại quý tộc có mặt tại đây, Hứa Dịch cũng chỉ là một thương nhân nhỏ bé vừa mới chân ướt chân ráo bước chân vào giới Quý tộc mà thôi, vì vậy thực tế anh cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Tuy nhiên, khi một số người nhận thấy anh ta chủ động tìm đến Hầu tước Jose, vẫn không khỏi giật mình.

Hầu tước Jose là ai chứ? Ông ta chính là tộc trưởng hiện tại của Gia tộc Jose, thân phận địa vị cao hơn Hứa Dịch - một thương nhân nhỏ bé không biết bao nhiêu lần, anh ta cứ thế mà xông lên, không sợ mất mặt sao?

Tuy nhiên, điều nằm ngoài dự đoán của mọi người là, mặc dù Hầu tước Jose rõ ràng cũng rất ngạc nhiên khi Hứa Dịch chủ động tìm đến mình, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, ông ta lại rời khỏi nhóm Đại quý tộc đang trò chuyện, cùng Hứa Dịch đi đến một góc khuất trong đại sảnh, nói chuyện riêng.

"Hầu tước đại nhân, cảm ơn ngài đã cho tôi cơ hội được nói chuyện." Hứa Dịch giơ ly rượu về phía Hầu tước Jose, tỏ ý cảm ơn.

Hầu tước Jose năm nay 47 tuổi, nhưng do được chăm sóc kỹ lưỡng nên trông chỉ khoảng hơn 40 tuổi, vẫn là dáng vẻ phong độ, giàu có, vóc người không hề phát tướng, đôi mắt sáng ngời, toát lên khí chất hơn người.

Nghe Hứa Dịch nói, Hầu tước Jose khẽ gật đầu: "Thật ra tôi cũng đã sớm muốn gặp mặt nói chuyện riêng với Hội trưởng Hứa, hôm nay đúng là một cơ hội tốt."

"Vậy thì tốt, tôi biết thời gian của Hầu tước đại nhân rất quý báu, tôi sẽ không vòng vo nữa." Hứa Dịch mỉm cười nói."Hầu tước đại nhân, tôi đến tìm ngài, chủ yếu là muốn bàn bạc về chuyện của Thương hội Falcao."

Chương 501: Hầu tước Jose (2/2)

Hầu tước Jose khẽ nhấp một ngụm rượu vang, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Chuyện này cậu nên đi nói chuyện với Hội trưởng Morgan, tôi thường không nhúng tay vào những chuyện của Thương hội ở Thành phố Bontar."

"Vấn đề là, chuyện tôi muốn bàn bạc với ngài không chỉ giới hạn ở Thành phố Bontar, mà còn liên quan đến lợi ích của Thương hội Falcao trên toàn bộ Vương quốc, thậm chí là lợi ích của Thương hội Falcao ở các quốc gia khác."

Hầu tước Jose nhướng mày: "Ồ? Hội trưởng Hứa, có phải cậu đang quá tự tin rồi không? Mặc dù Thương hội Tân Phi của cậu phát triển không tồi, nhưng vẫn chưa đủ tư cách để đứng trước mặt tôi bàn bạc về lợi ích của Thương hội Falcao trên toàn bộ Vương quốc đâu."

Hứa Dịch mỉm cười: "Hầu tước đại nhân, tôi có thể hỏi ngài một câu hỏi được không?"

Hầu tước Jose khẽ gật đầu: "Cứ hỏi đi."

"Theo tôi được biết, ngoài việc kinh doanh quặng sắt ra, Thương hội Falcao dường như chỉ tham gia vào một số hoạt động kinh doanh quặng đồng, mà không hề tham gia vào bất kỳ hoạt động kinh doanh quặng kim loại nào khác, phải không?" Hứa Dịch hỏi.

"Quặng kim loại khác?" Hầu tước Jose nheo mắt, suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi: "Hội trưởng Hứa, tôi nghe nói Thương hội Tân

Phi của cậu dường như đã phát hiện ra một số mỏ kim loại màu nào đó trên Hoang mạc Black Rice, có phải là những quặng kim loại khác mà cậu đang nói đến không?"

Hứa Dịch không khỏi cười rạng rỡ hơn, từ câu hỏi này có thể thấy, mặc dù bề ngoài Hầu tước Jose dường như không quan tâm đến Thương hội Tân Phi, nhưng thực tế lại rất chú ý, thậm chí còn biết được động thái của anh trên Hoang mạc Black Rice.

"Đúng vậy, tôi đến tìm ngài để bàn bạc về những mỏ kim loại màu này." Hứa Dịch gật đầu nói.

"Xin thứ cho tôi nói thẳng, Hội trưởng Hứa, tôi không nhìn ra những mỏ kim loại màu mà cậu nói có tác dụng gì. Những thứ này đã tồn tại trên Lục địa Saines hàng nghìn năm nay, nhưng vẫn chưa ai phát hiện ra công dụng của nó, nên mới không có ai khai thác. Tôi không nghĩ rằng cậu và Thương hội Tân Phi của cậu có thể phát hiện ra công dụng của nó."

"Trước khi sắt được con người tinh luyện từ quặng và chế tạo thành các loại dụng cụ bằng sắt, Elf đã thống trị Lục địa này rất lâu, chẳng lẽ bọn họ cũng không phát hiện ra tác dụng to lớn của sắt sao?" Hứa Dịch mỉm cười hỏi ngược lại."Còn bây giờ, tôi lại biết những mỏ kim loại màu này có thể có tác dụng rất lớn, không hề thua kém sắt, và tôi cũng biết cách sử dụng chúng. Vậy thì Hầu tước Jose, ngài có nguyện ý để Thương hội Falcao hợp tác với Thương hội Tân Phi của chúng tôi, cùng nhau khai thác những mỏ kim loại màu này không?"

Hầu tước Jose lại nhấp một ngụm rượu vang, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Hội trưởng Hứa, bây giờ cậu đã nhắc nhở tôi về tác dụng của kim loại màu, vậy thì với thực lực của Thương hội Falcao, chúng tôi hoàn toàn có thể tự mình khai thác những mỏ kim loại màu này. Nếu như sau này Thương hội Tân Phi của cậu muốn sử dụng, có thể trực tiếp đến mua. Đã như vậy... Tại sao tôi phải hợp tác với cậu?"

"Bởi vì trên thế giới này, chỉ có tôi mới biết những mỏ kim loại màu này có thể phát huy tác dụng gì." Hứa Dịch nói với vẻ mặt đầy tự tin.

Hầu tước Jose lại im lặng một lúc, lắc đầu nói: "Hội trưởng Hứa, cậu đang quá đề cao bản thân mình rồi. Trước khi được con người phát hiện ra, sắt cũng không ai biết nó có tác dụng gì. Nhưng sau khi được nghiên cứu, hiện tại con người đã khai thác triệt để công dụng của sắt. Vì vậy, cho dù không có cậu, tôi vẫn có thể tìm người nghiên cứu tác dụng của những thứ được gọi là kim loại màu này."

"Ngài nói... đã khai thác triệt để công dụng của sắt?" Hứa Dịch cười khẩy."E là không phải vậy đâu nhỉ? Nếu như thế, thì những loại Thép hợp kim đặc thù của Thương hội Tân Phi chúng tôi được tạo ra bằng cách nào?"

Sắc mặt Hầu tước Jose hơi biến đổi, nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc, đột nhiên trầm giọng nói: "Hội trưởng Hứa, tôi nghe nói các cậu đang hợp tác với Bộ Quân sự để xây dựng một nhà máy Quân nhu, chuyên dùng Máy móc Ma thuật để sản xuất hàng loạt khải giáp vũ khí?"

Chuyện này đương nhiên không thể nào qua mặt được một Đại quý tộc như Hầu tước Jose, vì vậy Hứa Dịch thành thật gật đầu thừa nhận.

"Vậy thì cậu có biết, bởi vì việc xây dựng nhà máy Quân nhu này, Gia tộc Jose chúng tôi đã mất đi một đơn hàng lớn từ Bộ Quân sự hay không?" Hầu tước Jose lại hỏi.

Nghe thấy câu hỏi có phần bất mãn và cảnh cáo của Hầu tước Jose, trong lòng Hứa Dịch lại nhẹ nhõm hơn, bởi vì anh biết, Hầu tước Jose chủ động chuyển chủ đề, kỳ thực có nghĩa là ông ta đã có chút dao động với đề nghị vừa rồi của anh.

"Hầu tước đại nhân, nếu Bộ Quân sự đã phát hiện ra việc có thể sản xuất hàng loạt khải giáp vũ khí thông qua Máy công cụ Ma thuật, thì việc lựa chọn một nhà máy Quân nhu trong thành là điều tất yếu. Thực tế, việc sử dụng thợ rèn để chế tạo khải giáp vũ khí, không chỉ tốn kém mà hiệu quả còn cực kỳ thấp, tôi nghĩ cho dù là ngài, thì cũng đã sớm phát hiện ra nhược điểm này rồi đúng không?"

"Điều này ta đương nhiên rõ ràng." Hầu tước Jose khẽ hừ một tiếng."Nhưng đơn hàng này lại là do Thương hội Tân Phi của các cậu cướp mất, cậu không định cho ta một lời giải thích sao?"

Nghe thấy câu nói này, Hứa Dịch hoàn toàn yên tâm.

"Hầu tước đại nhân, hôm nay tôi chủ động đến tìm ngài, chính là muốn cho ngài một lời giải thích..."

Chương 502: Tranh Đoạt Vương Vị (1/2)

Cuộc trò chuyện giữa Hứa Dịch và Hầu tước Jose kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Trong đại sảnh yến tiệc náo nhiệt như vậy, hai người họ đương nhiên không thể nào trò chuyện quá sâu. Tuy nhiên, thông qua cuộc trò chuyện này, Hứa Dịch cũng đã thể hiện rõ thái độ của mình với Hầu tước Jose.

Đó chính là, Thương hội Tân Phi không hề có ý định đối đầu với Thương hội Falcao. Bởi vì nói chính xác, lĩnh vực kinh doanh của hai bên không hề có bất kỳ xung đột nào, ngược lại còn có rất nhiều chỗ có thể hợp tác.

Ví dụ như ở Thành phố Bontar, lúc đầu Thương hội Falcao bởi vì Thương hội Tân Phi cướp mất một mỏ sắt, khiến cho quan hệ giữa Hội trưởng Morgan và Hứa Dịch một mực đóng băng. Nhưng sau khi trải qua một loạt hợp tác, mặc dù Hội trưởng Morgan không chuyển từ thù thành bạn với Hứa Dịch, nhưng quan hệ giữa hai người cơ bản đã trở lại bình thường.

Còn đối với nhân vật lớn như Hầu tước Jose, Hứa Dịch - một Hội trưởng Thương hội nhỏ bé, đương nhiên không thể nào có mâu thuẫn gì với ông ta. Đối với Hầu tước Jose, lợi ích của toàn bộ Thương hội Falcao, hay nói đúng hơn là lợi ích của toàn bộ Gia tộc Jose mới là điều ông ta cần ưu tiên cân nhắc.

Hứa Dịch lần này nói chuyện với ông ta về khoản lợi nhuận khổng lồ khi khai thác mỏ kim loại màu, chẳng khác nào chỉ ra một con đường mới cho Thương hội Falcao.

Gia tộc Jose từ khi Vương quốc Lanpari được thành lập đã luôn nắm giữ các mỏ sắt trong Vương quốc. Mặc dù dựa vào đó, Gia tộc Jose luôn có được nguồn thu nhập ổn định và khổng lồ, nhưng cũng bởi vậy mà bị giới hạn trong lĩnh vực này, không có đột phá lớn hơn.

Mỏ sắt trong Vương quốc cũng có ngày khai thác hết, đến lúc đó, Gia tộc Jose nên làm gì đây?

Hiện tại, Hứa Dịch bày tỏ ý muốn hợp tác với Thương hội Falcao để khai thác mỏ kim loại màu trong Vương quốc, đồng thời cam kết sẽ mua một lượng lớn kim loại màu từ Thương hội Falcao. Điều này chẳng khác nào giúp Thương hội Falcao mở ra một con đường làm giàu mới.

Không cần nói đến việc Gia tộc Jose kỳ thực rất thưởng thức Hứa Dịch, cho dù bản thân Hầu tước Jose có chán ghét Hứa Dịch đến mức nào, nhưng vì lợi ích của Gia tộc Jose, ông ta cũng sẽ lựa chọn chìa cành ô liu, bày tỏ ý muốn hợp tác.

Còn về chuyện đơn đặt hàng vũ khí trang bị của Bộ Quân sự, Hứa Dịch cho rằng tác dụng của sắt thô kỳ thực có hạn, sau khi được tôi luyện thành các loại thép đặc thù sẽ tạo ra giá trị lớn hơn. Cho nên, xưởng rèn theo kiểu cũ đã đến lúc bị đào thải, khuyên Gia tộc Jose nên từ bỏ mô hình này.

Vậy sau khi từ bỏ mô hình này thì nên làm gì?

Hứa Dịch đề nghị có thể hợp tác với Thương hội Falcao cùng xây dựng một nhà máy luyện thép, chuyên sản xuất các loại thép đặc thù mà Bộ Quân sự cần để chế tạo vũ khí trang bị.

Như vậy, Gia tộc Jose vẫn có thể duy trì mối liên hệ mật thiết với Bộ Quân sự, đồng thời cũng có thể nhân cơ hội này chuyển hình thành "doanh nghiệp quân sự hiện đại hóa" như lời Hứa Dịch đã nói.

Phải nói rằng, mặc dù Hầu tước Jose đã 47 tuổi, nhưng tư duy của ông ta không hề cứng nhắc cố chấp như phần lớn người trung niên khác, ngược lại rất dễ dàng tiếp thu và phần nào chấp nhận những khái niệm mới mà Hứa Dịch đưa ra.

Cuộc nói chuyện của hai người diễn ra rất thuận lợi. Đến khi Hứa Dịch và Hầu tước Jose chào tạm biệt, Hầu tước Jose thậm chí còn chủ động mời Hứa Dịch đến nhà chơi.

Hứa Dịch nhớ lại tình hình khi gặp Vincent lúc trước, mỉm cười nhận lời.

Nhìn theo bóng lưng Hầu tước Jose rời đi, Hứa Dịch đảo mắt, nhìn thấy một người trong đám đông xa xa dường như đang nhìn mình.

Nhìn theo hướng đó, Hứa Dịch thấy Công tước Stark đang được một đám người vây quanh.

Thấy Hứa Dịch nhìn sang, Công tước Stark chỉ mỉm cười với anh, sau đó quay đầu đi, rõ ràng là đang thể hiện thái độ từ chối.

Hứa Dịch nhún vai, thầm nghĩ cho dù Công tước Stark có chủ động muốn nói chuyện với mình, thì anh cũng chưa chắc đã muốn nói chuyện với ông ta.

Bây giờ, Hứa Dịch không còn là người mới đến, hoàn toàn mù tịt về tình hình chính trị trong Vương quốc Lanpari nữa. Sau khi nghe ngóng được một số thông tin từ những người khác, cộng thêm những thông tin mà anh thu thập được, Hứa Dịch đã hiểu rõ hơn rất nhiều về tình hình hiện tại.

Cuộc chiến tranh giành quyền kế vị ngai vàng của Vương quốc Lanpari đã đi đến giai đoạn vô cùng rõ ràng.

Con trai cả của Quốc vương Bệ hạ, Hoàng tử Aerick Điện hạ, theo lý mà nói, là người có quyền kế vị hàng đầu, cũng là người có

hy vọng trở thành vị Vua tiếp theo nhất.

Tuy nhiên, bản thân Hoàng tử Aerick Điện hạ lại không có tài cán gì, chưa bao giờ thể hiện năng lực trị vì đất nước, hơn nữa tính cách lại vô cùng tệ bạc, cho nên Quốc vương Bệ hạ luôn rất thất vọng về người con trai này.

Ngược lại, mặc dù Công chúa Cervini Điện hạ là con gái út của Quốc vương Bệ hạ, lại là nữ nhi, nhưng từ nhỏ đã bộc lộ tài năng chính trị hơn người, được rất nhiều Quý tộc và đại thần trong Vương quốc yêu mến ủng hộ.

Cho nên, hiện tại cuộc chiến tranh giành Vương vị chủ yếu tập trung ở hai người bọn họ.

Hoàng tử Aerick Điện hạ có lợi thế là người kế vị hàng đầu, đồng thời được rất nhiều Đại quý tộc ủng hộ.

Còn Công chúa Cervini Điện hạ có danh tiếng tốt, năng lực xuất chúng, đồng thời cũng nhận được sự ủng hộ của rất nhiều Quý tộc và người dân trong Vương quốc.

Hơn nữa, người dân trên Lục địa Saines bởi vì chịu ảnh hưởng từ truyền thống mà Elf để lại, không hề có thành kiến gì với Nữ vương, cho nên tiếng hô vạn tuế dành cho Công chúa Cervini Điện hạ thậm chí còn cao hơn cả Hoàng tử Aerick Điện hạ.

Chương 503: Tranh Đoạt Vương Vị (2/2)

Lý do Tử tước Leslie và sau này là Nam tước Bill kế nhiệm ông ta lại có thái độ kỳ lạ và đối lập hoàn toàn với Hứa Dịch như vậy, là bởi vì Gia tộc Stark đã dần dần công khai ủng hộ Hoàng tử Aerick Điện hạ. Cho nên, Gia tộc Stark đương nhiên phải phân rõ ranh giới với Hứa Dịch - người có mối quan hệ mật thiết với Công chúa Cervini Điện hạ.

Nếu như lúc trước Hứa Dịch còn muốn thông qua Tử tước Leslie để leo lên cây đại thụ Gia tộc Stark, thì hiện tại anh đã không thể tự chủ được, càng không thể nào chủ động thể hiện sự thân thiết với Gia tộc Stark.

Trong mắt mọi người, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi đã sớm bị xếp vào phe cánh của Vương nữ Điện hạ.

Cho nên, mặc dù Công tước Stark có chút hứng thú với Hứa Dịch, nhưng tuyệt đối sẽ không chủ động tìm anh nói chuyện, còn Hứa Dịch lại càng không thể nào chủ động đi tìm ông ta.

Sau khi sắp xếp lại những mối quan hệ phức tạp này trong đầu, Hứa Dịch không khỏi thở dài một hơi.

Mặc dù biết rõ kinh doanh vĩnh viễn không thể tách rời chính trị, nhưng anh vẫn cảm thấy việc bị cuốn vào vòng xoáy chính trị thật sự rất phiền phức.

"Này, Hội trưởng Hứa, sao anh lại thở dài vậy? Chẳng lẽ là vì cuộc nói chuyện với Hầu tước Jose không được vui vẻ sao?" Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh.

Hứa Dịch quay đầu lại, nhìn Ankulu đang bưng một ly rượu vang đỏ sẫm, mỉm cười lắc đầu: "Không, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một số chuyện, cảm thấy hơi xúc động thôi. Ankulu tiên sinh, kỳ thực tôi rất tò mò, tại sao hôm nay anh cũng đến tham gia yến tiệc vậy?"

Ankulu mỉm cười cụng ly với Hứa Dịch, uống cạn nửa ly rượu vang, sau đó mới nói: "Thật ra thì tôi không định đến đâu, nhưng sau đó nghe nói Hội trưởng Hứa anh cũng sẽ tham dự yến tiệc, nên đã nhờ người của Công quốc chúng tôi giúp tôi trà trộn vào đây, mục đích chính là để gặp anh, Hội trưởng Hứa."

"Ồ?" Hứa Dịch có chút kinh ngạc."Gặp tôi mà cũng phải tốn công như vậy sao? Chẳng phải Hainas đã nói với anh chỗ ở của tôi rồi sao? Nếu muốn gặp tôi, tại sao anh không đến chỗ ở của tôi tìm tôi?"

"Tôi đã đến rồi, nhưng lúc đó anh không có ở đó. Quản lý ở đó nói với tôi rằng dạo này anh rất bận, rất ít khi ở nhà, cho nên tôi sợ không tìm được anh, nên mới trà trộn vào đây. Anh xem, chẳng phải đã tìm được anh rồi sao?"

Hứa Dịch cười lớn: "Được rồi, Ankulu tiên sinh, đã tốn công như vậy để tìm tôi, chắc hẳn anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với tôi đúng không? Có phải là về chuyện lần trước chúng ta đã nói không?"

"Đúng vậy." Vừa nhắc đến chuyện chính, sắc mặt Ankulu trở nên nghiêm túc."Hội trưởng Hứa, tôi muốn hỏi anh, chuyện lần trước chúng ta đã nói, anh suy nghĩ thế nào rồi? Nếu đồng ý, tôi hy vọng anh có thể sắp xếp thời gian đến Công quốc Stan của chúng tôi để khảo sát càng sớm càng tốt."

Hứa Dịch trầm ngâm một lúc rồi nói: "Mặc dù lúc nãy, trước khi yến tiệc bắt đầu, tôi đã xác nhận với Quốc vương Bệ hạ, Ngài ấy không có ý kiến gì về việc Thương hội chúng tôi bán Máy móc

Ma thuật Canh tác cho Vương quốc Rulson, cũng như việc đến Công quốc Stan của các anh để đầu tư xây dựng nhà máy. Tuy nhiên, việc này dù sao cũng rất quan trọng, tôi hy vọng anh có thể cho tôi thêm chút thời gian để suy nghĩ."Ankulu lắc đầu: "Tuy rằng tôi cũng muốn cho cậu thêm thời gian suy nghĩ, nhưng Hội trưởng Hứa, tình hình bên Công quốc Stan chúng tôi tương đối đặc thù. Ngoại trừ mùa đông ra, khí hậu các mùa khác rất bất ổn. Nếu như cậu chờ qua mùa đông này mới đi khảo sát, e là sẽ bị ảnh hưởng bởi khí hậu, cho dù cậu quyết định đầu tư, cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Như vậy, không chừng sẽ trì hoãn mất một năm. Mà người dân của chúng tôi, thật sự không chờ được nữa."

Nhìn vẻ mặt nặng nề của Ankulu, Hứa Dịch không nhịn được hỏi: "Ankulu tiên sinh, có một vấn đề tôi vẫn không hiểu. Tại sao anh lại chắc chắn Thương hội Tân Phi chúng tôi có thể giúp Công quốc Stan các anh? Tại sao các anh không bán mỏ cho Thương hội khác? Tôi nghĩ chỉ cần có lợi nhuận, bất kỳ Thương hội nào cũng bằng lòng đầu tư vào công quốc của các anh."

"Không, những Thương hội khác không giống. Trước đây chúng tôi cũng từng thử làm như vậy, nhưng những Thương hội đó đến rồi đều bị dọa chạy." Ankulu nói.

Hứa Dịch nhất thời dở khóc dở cười: "Vậy sao anh có thể chắc chắn tôi đến đó rồi sẽ không bị dọa chạy?"

"Tôi đã nói rồi, Thương hội Tân Phi các cậu không giống những Thương hội khác. Thực ra trước đây tôi đã đến Thành phố Bontar khảo sát một thời gian, tận mắt chứng kiến ảnh hưởng của Thương hội Tân Phi đối với Thành phố Bontar và các thành trấn lân cận. Tôi cảm thấy, nếu như để Thương hội Tân Phi các cậu tiến vào Công quốc Stan, nói không chừng có hi vọng thay đổi hiện trạng của công quốc." Ankulu nghiêm túc nói.

Hứa Dịch không nhịn được lắc đầu: "Tôi không thể không nói, anh quá đề cao Thương hội Tân Phi chúng tôi rồi."

"Nói chính xác, tôi không phải đề cao Thương hội Tân Phi các cậu, mà là đề cao cậu." Ankulu nhìn chằm chằm Hứa Dịch, ánh mắt tràn đầy mong đợi."Hội trưởng Hứa, tôi một lần nữa thay mặt Đại Công tước Stan gửi lời mời chân thành đến cậu, hi vọng cậu có thể đến Công quốc Stan chúng tôi một chuyến."

Nhìn thấy Ankulu thành khẩn như vậy, Hứa Dịch trầm ngâm một lát, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

"Được rồi, tôi nghĩ sau khi trở về Thành phố Bontar, một thời gian nữa sẽ phải đến Hoang mạc Black Rice một chuyến, đến lúc đó sẽ tiện đường đến Công quốc Stan của các anh xem sao."

"Một lời đã định?"

"Một lời đã định."

Chương 504: Đặc khu Kinh tế (1/2)

Yến tiệc đã được một nửa, Hứa Dịch được một viên nội thị dẫn đường, đi đến một căn phòng bí mật, một lần nữa được diện kiến Quốc vương Bệ hạ.

So với lần tiếp kiến đầu tiên, lúc này Quốc vương Bệ hạ nhìn Hứa Dịch, nụ cười trên mặt có vẻ rạng rỡ và chân thành hơn một chút.

Đúng như những lời ông đã khen ngợi Hứa Dịch trong bữa tiệc, Vương quốc Lanpari có thể thu hoạch được vụ mùa bội thu như vậy là nhờ vào Cỗ máy Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi, và người có công lớn nhất, đương nhiên là Hứa Dịch - người đã phát minh ra Cỗ máy Ma thuật Canh tác.

Đối với Vương quốc Lanpari, hay nói đúng hơn là đối với bất kỳ quốc gia nào trên Lục địa Saines, giải quyết vấn đề cơm no áo ấm cho người dân luôn là vấn đề hàng đầu.

Trước đây, Vương quốc Lanpari đã gặp rất nhiều khó khăn trong việc này, nhưng giờ đây với sự trợ giúp của Cỗ máy Ma thuật Canh tác, chỉ trong vòng một năm, vấn đề này gần như đã được giải quyết một cách hoàn hảo.

Thậm chí theo đánh giá của Cục Nông nghiệp, nếu tiếp tục đẩy mạnh việc phổ biến Cỗ máy Ma thuật Canh tác, để cho mọi vùng đất trong Vương quốc đều có thể sử dụng, thì Vương quốc Lanpari không chỉ có thể đáp ứng nhu cầu lương thực trong nước, mà thậm chí còn có thể bán lương thực cho các quốc gia khác!

Biết được tin tốt này, làm sao Quốc vương Bệ hạ có thể không mỉm cười rạng rỡ với Hứa Dịch?

"Cục Nông nghiệp cho rằng có thể xuất khẩu lương thực ra nước ngoài sao?" Hứa Dịch có chút ngạc nhiên."Quốc vương Bệ hạ, xin thứ cho tôi mạo muội, tôi cho rằng quyết định này có chút thiếu cân nhắc."

"Ồ? Cậu nói xem thiếu cân nhắc chỗ nào?" Quốc vương Bệ hạ nhìn Hứa Dịch với vẻ thích thú.

"Thứ nhất, lý do Vương quốc chúng ta có thể được mùa bội thu trong năm nay, ngoài việc có sự trợ giúp của Cỗ máy Ma thuật Canh tác, khiến diện tích đất canh tác được mở rộng, còn một nguyên nhân rất quan trọng khác, đó là cả năm nay không hề xảy ra thiên tai, sản lượng lương thực không hề bị giảm sút. Nhưng đây là vấn đề chúng ta nhất định phải cân nhắc đến, nếu tôi nhớ không lầm, cuộc bạo loạn cách đây hơn mười năm là do nạn đói gây ra..."

Hứa Dịch không nói tiếp.

Nạn đói hơn mười năm trước ở Vương quốc Lanpari gần như đã trở thành điều cấm kỵ của tất cả mọi người trong Vương quốc, không ai muốn nhắc đến.

Và Quốc vương Bệ hạ trước mặt chính là người đã lên ngôi trong nạn đói năm đó, ông chắc chắn có ấn tượng rất sâu sắc về nạn đói hơn bất kỳ ai.

Quốc vương Bệ hạ dường như không hề để tâm, ông gật đầu nói: "Ừm, đây quả thực là vấn đề cần phải chú ý. Nhưng Cục Nông nghiệp chắc chắn đã tính đến yếu tố này, cậu nói xem còn những điểm nào chưa được cân nhắc kỹ?"

"Còn nữa... Cục Nông nghiệp cho rằng sản lượng lương thực

bội thu trong năm nay không chỉ có thể đáp ứng nhu cầu của người dân trong Vương quốc, mà còn dư thừa để xuất khẩu, nhưng tôi nghĩ điều này có lẽ là dựa trên nhu cầu lương thực của Vương quốc trước đây. Trên thực tế, theo những gì tôi quan sát được ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, hầu hết mọi người trong nhiều gia đình, đặc biệt là những gia đình nông dân bình thường, thực chất vẫn luôn trong tình trạng thiếu ăn. Tôi nghĩ... Cục Nông nghiệp có thể đã đánh giá thấp nhu cầu lương thực của những người này."

"Ý của cậu là, vì trước đây họ luôn bị thiếu ăn, nên một khi phát hiện có nhiều lương thực hơn để ăn, họ sẽ ăn rất nhiều, thậm chí khẩu phần ăn có thể sẽ tăng lên gấp nhiều lần so với trước đây?" Quốc vương Bệ hạ hỏi.

"Chính là ý đó."

Thấy Hứa Dịch gật đầu, Quốc vương Bệ hạ cười lớn.

"Haha, suy nghĩ của cậu cũng có lý. Năm đó lúc xảy ra nạn đói, ngay cả ta cũng bị đói bụng mấy ngày. Sau này khi đã có đủ lương thực, ta đã ăn rất nhiều trong một thời gian dài, kết quả là ta đã béo lên mấy chục cân. Cậu xem..." Quốc vương Bệ hạ vỗ vỗ lên chiếc bụng tròn trịa của mình, tự giễu nói: "Đây là béo lên từ hơn mười năm trước, đến giờ vẫn chưa giảm được."

Hứa Dịch không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ Quốc vương Bệ hạ đúng là rất hài hước.

Quốc vương Bệ hạ vỗ nhẹ tay vịn của ghế, gật đầu khen ngợi: "Không tệ, ta cho gọi cậu đến đây vốn là muốn đích thân khen ngợi cậu, định hỏi xem cậu còn cần thêm phần thưởng gì nữa không, không ngờ chỉ là nói chuyện phiếm với cậu một lúc, mà lại phát hiện cậu có tầm nhìn rất sâu sắc đối với công việc quản lý của toàn bộ Vương quốc. Không tệ, không tệ... Nghe Bá tước Satsuma báo cáo, hiện tại cậu đang phụ trách kế hoạch cải tạo toàn diện

Thành phố Bontar, đúng không?"

Hứa Dịch giật mình, vội vàng gật đầu đáp: "Vâng, Bá tước đại nhân giao nhiệm vụ này chủ yếu cho tôi, nhưng kế hoạch cải tạo toàn diện này mới chỉ bắt đầu, hiện tại vẫn chưa đạt được thành tựu gì."

"Có thể khiến Bá tước Satsuma nảy ra ý định cải tạo toàn diện Thành phố Bontar, thì đã là một thành tựu rất lớn rồi." Quốc vương Bệ hạ mỉm cười nói."Hứa Dịch, ta phải nói rằng, kể từ khi có Thương hội Tân Phi, Thành phố Bontar đã có rất nhiều thay đổi so với trước đây, ít nhất là đã trở nên giàu có hơn rất nhiều, đúng không? Nếu không thì sao lại nghĩ đến chuyện cải tạo toàn diện."

Hứa Dịch không khỏi mỉm cười: "Bá tước đại nhân luôn than nghèo kêu khổ trước mặt tôi, không giấu gì ngài, hiện tại Phủ Thành chủ vẫn còn nợ Thương hội chúng tôi mấy trăm nghìn đồng vàng."

"Cứ để cho ông ta nợ tiếp đi." Quốc vương Bệ hạ xua tay, vẻ mặt không hề để tâm."Thật ra ngay cả ta, cũng rất muốn nợ Thương hội các cậu mấy trăm nghìn, thậm chí là mấy triệu đồng vàng."

Chương 505: Đặc khu Kinh tế (2/2)

Hứa Dịch giật mình: "Bệ hạ, Thương hội chúng tôi vẫn chưa giàu có đến mức đó..."

Quốc vương Bệ hạ mỉm cười: "Đừng căng thẳng, ta chỉ nói đùa thôi. Ta chỉ là thấy Thành phố Bontar hiện tại đã có những thay đổi đáng mừng như vậy, nên không nhịn được mà nghĩ, giá như toàn bộ Vương quốc Lanpari cũng có thể trở nên thịnh vượng như Thành phố Bontar thì tốt biết mấy."

Nhìn thấy vẻ mặt cảm khái của Quốc vương Bệ hạ, Hứa Dịch bỗng chốc lóe lên một ý nghĩ.

"Bệ hạ, muốn toàn bộ Vương quốc đều trở thành Thành phố Bontar như vậy e rằng trong thời gian ngắn là điều không thực tế, nhưng ngài có thể cân nhắc, ưu tiên lựa chọn một khu vực trong Vương quốc để biến nơi đó trở nên phồn hoa trước?"

"Lựa chọn một khu vực để ưu tiên phát triển sao?" Quốc vương Bệ hạ cau mày."Ý của cậu là gì? Phải làm như thế nào?"

"Nói một cách đơn giản, chính là thành lập một Đặc khu Kinh tế..."

Rời khỏi Cung điện Hoàng gia, Hứa Dịch ngồi lên xe ngựa trở về biệt viện, xe vừa lăn bánh, anh bỗng nhiên không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Không có cách nào, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi mình thao thao bất tuyệt trước mặt Quốc vương Bệ hạ, anh liền cảm

thấy buồn cười.

Nói về Đặc khu Kinh tế với Quốc vương của một đất nước còn đang ở chế độ nửa phong kiến nửa nô lệ như vậy, quả thực là có chút hài hước.

Tuy nhiên, Quốc vương Bệ hạ đã rất nghiêm túc lắng nghe những gì Hứa Dịch mô tả.

Đối với ý tưởng thành lập Đặc khu Kinh tế xung quanh Thành phố Bontar do Hứa Dịch đề xuất, sau khi suy nghĩ một lúc, Quốc vương Bệ hạ đã bày tỏ sự đồng ý ban đầu.

Thậm chí, ông còn chủ động phân tích với Hứa Dịch về ưu nhược điểm của việc thành lập Đặc khu Kinh tế.

Ưu điểm đương nhiên là có thể tập trung nhân lực, vật lực và ưu thế chính sách, giúp Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận cùng phát triển nhanh chóng.

Trên thực tế, khu vực này hiện tại, ngay cả khi không có sự trợ giúp của chính sách Đặc khu Kinh tế, thì với sự dẫn dắt của Thương hội Tân Phi, nó cũng đã trở nên thịnh vượng hơn rất nhiều so với trước đây, về cơ bản có thể coi là một Đặc khu Kinh tế tự phát.

Nếu có sự thiên vị về chính sách của Vương quốc, nó sẽ chỉ phát triển nhanh hơn.

Còn nhược điểm chính là quyết định như vậy sẽ gây bất mãn cho các địa phương khác trong Vương quốc, đặc biệt là những nơi nằm trong lãnh địa của các Đại quý tộc.

Tại sao lại chọn Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận để thành lập Đặc khu Kinh tế, mà không phải là những nơi khác?

Thành phố Bontar so với những nơi khác thì có ưu thế gì đặc biệt sao?

Hứa Dịch rất muốn nói rằng bởi vì Thành phố Bontar có Thương hội Tân Phi, đây chính là ưu thế lớn nhất, nhưng trên thực tế, anh đương nhiên không thể nói như vậy, mà cho dù có nói ra thì chắc chắn sẽ không ai phục.

Vì vậy, đề nghị cuối cùng mà anh đưa ra cho Quốc vương Bệ hạ thực sự khá thận trọng, chỉ đưa ra khái niệm về Đặc khu Kinh tế, chứ không có ý định để Quốc vương Bệ hạ thực sự tuyên bố rõ ràng với mọi người rằng sẽ thành lập Đặc khu Kinh tế xung quanh Thành phố Bontar.

Nói trắng ra, Hứa Dịch chỉ muốn Quốc vương Bệ hạ quan tâm đặc biệt đến khu vực xung quanh Thành phố Bontar, đưa ra một số chính sách ưu đãi trong một số khía cạnh nhất định, để tạo điều kiện thuận lợi cho sự phát triển của Thành phố Bontar và các thành phố lân cận.

Quốc vương Bệ hạ rất tán thành đề nghị này, và nói rằng ông sẽ xem xét cẩn thận.

Vì vậy, cuộc gặp gỡ lần này của Hứa Dịch với Quốc vương Bệ hạ đã đạt được kết quả rất khả quan.

Chỉ có điều lúc cáo từ, Quốc vương Bệ hạ đột nhiên vỗ vai anh, nói một câu khiến anh vô cùng cảnh giác.

Quốc vương Bệ hạ lúc đó nói: "Rất tốt, Cervini có một trợ thủ đắc lực như cậu, ta yên tâm rồi."

Câu nói này thực sự rất khó hiểu.

Cho đến khi xe ngựa dừng lại trước cổng biệt viện, Hứa Dịch vẫn chưa thể hiểu được ý đồ thực sự của Quốc vương Bệ hạ khi nói câu này. Nhìn thấy Stella đang bước ra đón, anh đành tạm gác

suy nghĩ, giấu câu nói kia vào đáy lòng, mỉm cười tiến lên.

"Alleri tỉnh rồi." Stella nói.

"Ồ? Vậy chúng ta mau vào xem anh ấy thế nào."

Hứa Dịch và Stella nhanh chóng bước về phía phòng Alleri.

Vừa đến cửa, bọn họ đã nghe thấy một giọng nói có chút yếu ớt vang lên từ trong phòng.

"Be... Bella, đừng... như vậy. Để người khác... nhìn thấy... không hay đâu."

Ngay sau đó là giọng nói the thé rất dễ nhận ra của Bella vang lên.

"Hừ, có gì mà không hay? Em đây đang chăm sóc bệnh nhân đấy. Nào, há miệng ra, đừng có như con gái thế chứ. A..."

Nghe thấy tiếng bát đũa va chạm trong phòng, Hứa Dịch dừng bước, chỉ vào phòng, nhìn Stella với ánh mắt dò hỏi.

Stella mím môi nở nụ cười ranh mãnh, đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng, sau đó cùng Hứa Dịch rón rén tiến lại gần cửa, thò đầu nhìn vào trong.

Cảnh tượng trong phòng đúng như Hứa Dịch nghĩ, Alleri đang nằm nghiêng trên giường, lưng được kê bằng gối và chăn, còn Bella thì ngồi bên cạnh, tay bưng một bát gì đó đen xì không biết là canh hay thuốc, đang dùng thìa múc một thìa đưa đến bên miệng Alleri.

Thấy Alleri mặt đỏ bừng chuẩn bị há miệng nuốt thìa thuốc, Hứa Dịch bỗng ho nhẹ một tiếng, bước vào phòng, giả vờ ngạc nhiên, lớn tiếng nói: "Bella, hôm qua em còn nói yêu anh mà? Chẳng lẽ mới có một ngày mà em đã thay lòng đổi dạ rồi sao?"

Bella giật mình, suýt chút nữa thì ném cả bát thuốc ra ngoài.

Nhìn thấy Stella cũng cùng Hứa Dịch bước vào từ cửa, hai người nhất thời ngượng ngùng.

Chương 506: Đến tận nhà xin lỗi (1/2)

Hai ngày tiếp theo, Hứa Dịch quả thực không hề rảnh rỗi.

Sau mấy ngày thương lượng, lần này anh đến Thành Anweimar, vậy mà đã chốt được vài dự án hợp tác mới, đồng thời đạt được một số ý định hợp tác.

Trong hai ngày này, anh bận rộn liên tục gặp gỡ, hội đàm với những người này, chốt hạ các chi tiết cụ thể.

Ví dụ như đơn đặt hàng 30. 000 chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác của Vương quốc Rulson, vấn đề quan trọng nhất chính là việc vận chuyển do bên nào phụ trách.

Tuy rằng Thành phố Bontar nằm ở phía Tây Nam Vương quốc Lanpari, khoảng cách đến biên giới Vương quốc Rulson và Vương quốc Lanpari không xa, nhưng nếu muốn vận chuyển đến tận Vương đô Kuraka của Vương quốc Rulson như lời Newman nói, thì quãng đường vận chuyển phải hơn bảy trăm km.

Nếu giao cho bất kỳ bên nào phụ trách toàn bộ việc vận chuyển, thì chi phí vận chuyển sẽ là một con số khổng lồ.

Tuy nhiên, Newman kiên trì muốn nhận hàng ngay tại khu vực biên giới hai nước, vì vậy sau khi thương lượng, hai bên quyết định Thương hội Tân Phi sẽ chịu trách nhiệm vận chuyển trong phạm vi Vương quốc Lanpari, sau khi giao hàng sẽ không chịu trách nhiệm nữa.

Về phần chi phí vận chuyển, đương nhiên là mỗi bên tự chịu

trách nhiệm phần của mình.

Điều này rõ ràng có lợi hơn cho Thương hội Tân Phi, bởi vì từ Thành phố Bontar đến biên giới hai nước chỉ chưa đến hai trăm km, so sánh ra thì chi phí vận chuyển không quá khoa trương.

Hơn nữa, từ đơn hàng này, Thương hội Tân Phi có thể kiếm được hơn ba triệu đồng vàng, chi phí vận chuyển tuy rằng không thấp, nhưng cũng không đáng kể.

Một việc tương đối quan trọng khác, chính là cuộc gặp gỡ tiếp theo với Hầu tước Jose.

Vào một buổi tối, Hứa Dịch đã đến phủ đệ của Hầu tước Jose để bày tỏ lòng thành, sau đó hai người đã có một cuộc trò chuyện kéo dài vài tiếng đồng hồ, cơ bản đã chốt hạ được các bước hợp tác lần này.

Đầu tiên, Thương hội Tân Phi và Thương hội Falcao sẽ hợp tác xây dựng một xưởng luyện thép ngay bên cạnh một mỏ sắt thuộc sở hữu của Thương hội Falcao ở gần Thành Karamay.

Xưởng luyện thép này chuyên dùng để tinh luyện, chế tạo các loại thép đặc biệt mà Xưởng Quân nhu của Bộ Quân sự cần để chế tạo vũ khí, trang bị. Nguyên liệu sử dụng đương nhiên là khai thác trực tiếp từ mỏ sắt này.

Về phần kỹ thuật luyện thép, Hứa Dịch sẽ cử kỹ thuật viên có liên quan phụ trách hướng dẫn.

Tiếp theo, Thương hội Tân Phi sẽ hướng dẫn Thương hội Falcao khai thác các mỏ kim loại màu trong Vương quốc Lanpari.

Về phần quặng kim loại màu khai thác được, Thương hội Tân Phi sẽ tạm thời mua toàn bộ theo giá của quặng sắt.

Đương nhiên, kỹ thuật luyện kim loại màu, Hứa Dịch tạm thời

sẽ không giao ra.

Cuối cùng, Thương hội Tân Phi sẽ hợp tác sâu hơn với Thương hội Falcao, tăng cường nghiên cứu, phát triển và chế tạo Máy móc Ma lực khai thác mỏ, còn Thương hội Falcao cam kết ưu tiên cung cấp quặng sắt cho Thương hội Tân Phi. Đồng thời đảm bảo mức giá thấp nhất thị trường.

Phải nói rằng, lần hợp tác này đối với cả hai bên đều là đôi bên cùng có lợi, thậm chí Gia tộc Jose còn thu được lợi ích lớn hơn một chút.

Cho nên sau khi có cuộc trò chuyện sâu sắc với Hứa Dịch, Hầu tước Jose đã hoàn toàn buông bỏ những thành kiến với Hứa Dịch, thể hiện thái độ vô cùng nhiệt tình.

Vì thái độ này, còn xảy ra một chuyện nhỏ khá thú vị.

Lúc Hứa Dịch cáo từ Hầu tước Jose, vừa hay gặp Vincent từ bên ngoài đi vào.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch, anh ta theo bản năng buông lời chế nhạo.

Nhưng ngay sau đó đã bị Hầu tước Jose đi ra phía sau nghe thấy, lập tức nổi trận lôi đình, mắng anh ta một trận thậm tệ, còn yêu cầu anh ta lập tức xin lỗi Hứa Dịch.

Nhìn Vincent vẻ mặt kinh ngạc và không phục, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn cúi đầu xin lỗi mình, tuy rằng trước đó Hứa Dịch vốn dĩ không để tâm đến loại người này, nhưng trong lòng cũng cảm thấy vô cùng hả hê.

Đương nhiên, so với Anko Allen hai ngày sau, mặt ủ mày chau đứng trước mặt mình, thì sự khoái trá mà Vincent mang đến cho Hứa Dịch không đáng kể là bao.

Nhìn khóe miệng Anko Allen vẫn còn vết bầm tím chưa tan, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, đưa tay ngăn cản các Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật đang muốn xông lên, nhìn Anko Allen hỏi: "Allen thiếu gia, không biết cậu đến tìm tôi có việc gì không?"

Anko Allen nhìn Hứa Dịch, trong mắt vẫn còn mang theo một tia oán hận. Nhưng càng nhiều hơn là sự bất lực sâu thẳm, thậm chí còn có một tia mong đợi và hy vọng.

Liếc mắt nhìn các Nghiên cứu viên xung quanh đang muốn manh động, Anko Allen giơ túi quà trên tay lên, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo hỏi: "Hội trưởng Hứa, cho hỏi Alleri ở đâu? Tôi đến thăm..."

Nói đến đây, Anko Allen do dự một chút. Nghĩ một hồi, anh ta cắn răng, lộ ra vẻ mặt kiên định nói tiếp: "Tôi đến để xin lỗi cậu ấy."

Nghe thấy câu này, ngoại trừ Hứa Dịch và Stella, tất cả các Nghiên cứu viên xung quanh đều sững sờ.

Hôm nay bởi vì kỳ thi sát hạch tư cách của Hiệp hội Pháp sư đã kết thúc. Bọn họ dự định trước khi rời khỏi Thành Anweimar sẽ chơi bời một ngày, cho nên mới đến đây thăm Alleri đang bị thương nằm trên giường, không ngờ Anko Allen lại đột nhiên chạy đến.

Điều khiến bọn họ càng thêm bất ngờ là Anko Allen vậy mà lại chủ động xin lỗi Alleri!

Đặc biệt là những Nghiên cứu viên cùng tham gia kỳ thi Pháp sư Sơ cấp với Alleri càng thêm không thể tin nổi, lúc đó ở hiện trường kỳ thi, sau khi Anko Allen đánh Alleri bị thương, vẻ mặt vênh váo của anh ta bọn họ đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ ràng.

Tên này dựa vào việc cha mình là Hội trưởng Hiệp hội Pháp sư, quả thực kiêu ngạo đến cực điểm, sao có thể đột nhiên tự mình chạy đến xin lỗi?

Bella nhịn không được nói: "Tôi thấy cậu không phải đến xin lỗi, mà là muốn xem xem cậu ta có bị cậu đánh chết hay không!"

Các Nghiên cứu viên xung quanh lần lượt phụ họa.

Tên Anko Allen này đã để lại ấn tượng quá tệ trong lòng bọn họ, bọn họ đương nhiên không tin anh ta thật lòng đến xin lỗi.

Anko Allen nhướng mày, vừa định nổi giận, nhưng đột nhiên nhìn thấy Hứa Dịch bên cạnh đang nhìn mình với vẻ mặt đầy ẩn ý, trong lòng lập tức chột dạ, cố gắng kìm nén lửa giận, trầm giọng nói: "Tôi chính là đến xin lỗi. Hội trưởng Hứa, mời dẫn tôi đi gặp Alleri."

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu, làm động tác mời.

"Mời đi theo tôi."

Nhìn Anko Allen ngoan ngoãn đi theo sau Hứa Dịch đến phòng bệnh của Alleri, đám Nghiên cứu viên mặt mày nhìn nhau.

"Không lẽ tên này thật sự đến xin lỗi?" Một Nghiên cứu viên hỏi.

"Không thể nào... Tên này hôm đó kiêu ngạo như vậy, cậu không phải không nhìn thấy. Cậu cảm thấy hắn ta giống người sẽ xin lỗi sao?" Một Nghiên cứu viên khác hỏi ngược lại.

Chương 507: Đến tận nhà xin lỗi (2/2)

"Cũng chưa chắc. Sao tôi lại cảm thấy... anh ta có vẻ rất sợ Hội trưởng? Chẳng lẽ là bị Hội trưởng nắm thóp gì đó, cho nên hôm nay mới bị ép đến xin lỗi?" Một Nghiên cứu viên khác lên tiếng.

"Nghe cậu nói như vậy, tôi cũng phát hiện ra. Tên này từ sau khi nhìn thấy Hội trưởng, liền trở nên rất không tự nhiên. Vừa rồi rõ ràng muốn nổi giận cũng không phát ra được, thật sự rất kỳ lạ."

"Ừ, nói không chừng thật sự là vậy..."...

Đám người vừa đi theo sau Hứa Dịch và Anko Allen, vừa nhỏ giọng bàn tán xôn xao, đi đến phòng bệnh của Alleri.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Anko Allen vậy mà thật sự ngoan ngoãn đặt túi quà lên đầu giường Alleri, sau đó trịnh trọng xin lỗi Alleri.

Mọi động tác của anh ta đều rất nghiêm túc, hoàn toàn không nhìn ra vẻ qua loa, khiến cho đám Nghiên cứu viên cũng không bắt bẻ được, tự nhiên sẽ không hoài nghi anh ta có thật lòng đến xin lỗi hay không.

Các Nghiên cứu viên không nhịn được đồng loạt nhìn về phía Hứa Dịch.

Nghe Bella nói, Hội trưởng đã đáp ứng nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Alleri.

Bọn họ không mong đợi Hội trưởng sẽ đánh cho Anko Allen trọng thương, bây giờ có thể khiến cho tên kiêu ngạo ngông cuồng

này cúi đầu xin lỗi Alleri, bọn họ đã cảm thấy vô cùng hả hê rồi.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Alleri, cậu ta trong lúc kinh ngạc dường như cũng cảm thấy rất hả hê, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Nhìn thấy mọi người đều nhìn mình, Hứa Dịch mỉm cười, chỉ chỉ Alleri nói: "Được rồi, mọi người ở lại trò chuyện với Alleri đi, tôi và Allen thiếu gia còn có chút chuyện cần nói."

Nhìn Anko Allen và Hứa Dịch rời khỏi phòng, hiển nhiên là muốn thảo luận riêng, mọi người càng thêm khẳng định, Anko Allen sở dĩ có sự thay đổi lớn như vậy về thái độ, nhất định là do Hội trưởng đã nhúng tay vào.

Bên kia, Anko Allen sau khi đi theo Hứa Dịch vào một căn phòng nhỏ trong biệt viện, lập tức sa sầm mặt mày. Trừng mắt nhìn Hứa Dịch, hai mắt bắn ra lửa giận ngút trời, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hội trưởng Hứa, lá gan của anh thật không nhỏ, dám giăng bẫy tôi như vậy, nếu để cho cha tôi biết được, anh biết sẽ có hậu quả gì không?"Hứa Dịch vẫn dường như không hề bị lay động, vẫn giữ nụ cười, hỏi ngược lại: "Vấn đề là... Allen thiếu gia thân mến, nếu Hội trưởng Allen biết được cậu lại sa vào cờ bạc trong một thời gian dài như vậy, thậm chí còn nợ đến hơn một vạn đồng vàng tiền đánh bạc, cậu nghĩ... như vậy thì sẽ có hậu quả gì đây?"

Anko Allen không khỏi rùng mình một cái.

Cậu ta biết rất rõ, nếu như cha mình mà biết được chuyện này, cho dù có mẹ che chở, không đến mức thật sự làm gì cậu ta, nhưng chắc chắn cuộc sống sau này của cậu ta sẽ vô cùng u ám, không còn tự do tự tại như trước nữa.

Hơn nữa, vì cờ bạc mà nợ nần nhiều tiền như vậy, cho dù mẹ có yêu thương cậu ta đến đâu, sau này nhất định cũng sẽ quản thúc cậu ta nghiêm ngặt.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình có thể phải đối mặt với cuộc sống như vậy, Anko Allen đã cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Nếu không phải vì điều này, thì làm sao cậu ta có thể cúi đầu xuống, chủ động chạy đến xin lỗi Alleri chứ?

Nghĩ đến đây, Anko Allen thầm thở dài trong lòng, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Hội trưởng Hứa, tôi sẽ không truy cứu việc anh gài bẫy tôi nữa, nhưng bây giờ tôi đã làm theo yêu cầu của anh đến xin lỗi rồi, vậy hơn một vạn đồng vàng tiền nợ, anh phải trả cho tôi chứ?"

Hứa Dịch khẽ lắc đầu: "Allen thiếu gia, cậu không nên ngây thơ mà cho rằng, một lời xin lỗi của cậu có thể đáng giá hơn một vạn đồng vàng chứ?"

Anko Allen sững sờ một lúc, lập tức nổi giận: "Anh muốn nuốt lời? Urgot đã nói hết với tôi rồi, nếu không phải anh sai khiến hắn ta dụ dỗ tôi, thì làm sao tôi có thể nợ nhiều tiền như vậy? Bây giờ tôi không so đo với anh là may rồi, anh còn dám quỵt nợ? Có tin tôi thật sự nổi giận lên, bất chấp tất cả, nói chuyện này cho cha tôi biết không?"

"Vậy thì cậu đi đi, tôi không quan tâm." Hứa Dịch nhún vai, vẻ mặt thờ ơ.

Anko Allen tức giận hừ lạnh một tiếng, quay người đi ra cửa.

Nhưng mới đi được hai bước, cậu ta đột nhiên dừng lại, im lặng một lúc lâu, sau đó quay người lại, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt phức tạp.

Chỉ trong khoảng thời gian đi hai bước chân đó, cậu ta đã nghĩ thông suốt, trên thực tế cậu ta không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh là Hứa Dịch hãm hại mình, thậm chí cậu ta còn không thể chứng minh được là Urgot đang cố tình gài bẫy cậu ta.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Urgot chưa từng nói với cậu ta bất kỳ lời lẽ dụ dỗ nào, hoàn toàn là do bản thân cậu ta không chịu nổi cám dỗ, chủ động đề nghị Urgot cho mượn tiền.

Nhưng cậu ta hoàn toàn không nghĩ tới, loại chuyện này một khi đã mở miệng, sẽ giống như nước vỡ đê, căn bản không thể ngăn cản được.

Chỉ trong vòng hơn hai ngày, cậu ta vậy mà đã nợ đến hơn một vạn đồng vàng!

Tuy rằng từ lời Urgot thuật lại yêu cầu của Hứa Dịch, cậu ta có thể dễ dàng suy đoán ra đây là một cái bẫy, nhưng bảo cậu ta phải nói thế nào với cha mình đây?

Nói với cha, là do bản thân mình nghiện cờ bạc, cho nên mới nợ một hơi hơn một vạn đồng vàng?

Cha không đánh gãy chân cậu ta là may rồi!

Hơn nữa, trong khoảnh khắc vừa rồi, Anko Allen còn nghĩ đến một sự thật phũ phàng hơn khiến cậu ta bất lực.

Đó chính là, cho dù cậu ta thật sự có thể chứng minh được chuyện này là do Hứa Dịch gài bẫy, sau đó nói chuyện này cho cha mình biết, thì cho dù cha cậu ta đường đường là Hội trưởng của Hiệp hội Pháp sư, e rằng cũng không làm gì được Hứa Dịch.

Bây giờ Hứa Dịch đã không còn là Hội trưởng Thương hội Tân Phi vô danh tiểu tốt đó nữa rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Anko Allen chợt lóe lên một tia hối hận.

Giá như lúc đầu gặp mặt không khiêu khích Hứa Dịch thì tốt rồi...

Im lặng hồi lâu, Anko Allen bỗng nhiên thở dài, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Hội trưởng Hứa, nói cho tôi biết rốt cuộc anh muốn làm gì đi? Tôi không tin một Hội trưởng Thương hội lớn như anh lại để tâm đến hơn một vạn đồng vàng, cho nên nhất định là anh muốn tôi làm gì đó cho anh. Nói cho tôi biết, tôi nên làm như thế nào?"

Hứa Dịch có chút bất ngờ nhìn Anko Allen một cái, sau đó cười nói: "Tốt lắm, tôi thích nói chuyện với người thông minh. Kỳ thật Allen thiếu gia, chuyện tôi muốn cậu làm rất đơn giản..."

Chương 508: Công nghệ sản xuất xi măng (1/2)

Ba ngày sau, khi rời khỏi Thành Anweimar, trong tay Hứa Dịch có thêm một bản danh sách chi tiết về các Pháp sư cấp sáu và trên cấp sáu đã đăng ký với Hiệp hội Pháp sư.

Đây là tài liệu mà Hứa Dịch đã muốn có được từ lâu, và anh cũng từng bóng gió với Hội trưởng Pames Allen về mong muốn này, nhưng đã bị Hội trưởng Allen từ chối với lý do bảo vệ thông tin cá nhân của các Pháp sư đã đăng ký với Hiệp hội.

Còn bản danh sách mà anh có được lúc này, là do Anko Allen tự mình vào phòng lưu trữ của Hiệp hội Pháp sư sao chép lại.

Nói một cách nghiêm túc, đổi một tờ giấy nợ hơn một vạn đồng vàng để lấy bản danh sách này, thật ra Hứa Dịch có chút chịu thiệt, vì vậy khi Hứa Dịch đưa ra yêu cầu này, Anko Allen đã đồng ý rất nhanh chóng, bởi vì hắn ta cảm thấy cho dù Hứa Dịch có lấy được bản danh sách này cũng không làm được gì, sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng đối với Hứa Dịch, bản danh sách này lại rất quan trọng.

Sự phát triển tiếp theo của Thương hội Tân Phi vẫn cần một lượng lớn Pháp sư gia nhập, đặc biệt là các Pháp sư cấp cao hơn.

Đại Pháp sư đương nhiên là không thể trông chờ vào, vậy thì mục tiêu mà Hứa Dịch nhắm đến chính là các Pháp sư cấp sáu và trên cấp sáu.

Có được bản danh sách này, anh có thể dựa theo thông tin cá

nhân của những Pháp sư cấp cao được cung cấp trong tài liệu, để nhắm mục tiêu mời những Pháp sư mà Thương hội Tân Phi hiện đang cần nhất.

Hiện tại, bản danh sách này cho thấy, trong Vương quốc Lanpari hiện tại, bao gồm cả Hứa Dịch, chỉ có chưa đến ba trăm Pháp sư cấp sáu và trên cấp sáu đã đăng ký với Hiệp hội Pháp sư.

So với tổng số gần mười nghìn Pháp sư đã đăng ký với Hiệp hội, điều này cho thấy rõ ràng thế giới của Pháp sư là một hình chóp tiêu chuẩn hơn.

Sự chú ý của Hứa Dịch chủ yếu tập trung vào những Pháp sư đặc biệt giỏi về một Hệ Ma pháp nào đó, đặc biệt là những Pháp sư giỏi về Ma thuật Hệ Phong.

Hiện tại, hầu hết các nghiên cứu của Thương hội Tân Phi đều sử dụng năng lượng đầu ra do Ma trận Hệ Phong cung cấp, chỉ có một phần nhỏ liên quan đến ba Hệ Ma pháp còn lại.

Nhưng theo kế hoạch phát triển của Hứa Dịch, những nghiên cứu tiếp theo mà Thương hội Tân Phi cần thực hiện không chỉ cần một lượng lớn kết quả nghiên cứu về Ma thuật Hệ Phong, mà còn cần cả ba Hệ Ma pháp còn lại.

Mặc dù hiện tại các Nghiên cứu viên trong Viện Nghiên cứu Ma thuật đều có thực lực Ma pháp khá tốt, và cũng đã thích nghi được với công việc nghiên cứu Máy móc Ma thuật trong thời gian này, nhưng chỉ dựa vào những Nghiên cứu viên này thì vẫn còn lâu mới đáp ứng được yêu cầu của Hứa Dịch.

Với bản danh sách trong tay, anh rất muốn tận dụng những điều kiện hậu hĩnh để thu hút thêm nhiều Pháp sư gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật.

Còn về việc cụ thể phải làm như thế nào, thì chỉ có thể đợi

đến khi trở về Thành phố Bontar rồi từ từ nghiên cứu.

Nghĩ đến vẻ mặt thở phào nhẹ nhõm của Anko Allen khi đưa bản danh sách này cho mình và lấy lại tờ giấy nợ, Hứa Dịch không khỏi nở một nụ cười.

Tên này cứ tưởng lấy lại được giấy nợ là xong chuyện, thật là ngây thơ.

"Hội trưởng Hứa, anh cũng thấy đề nghị của tôi khả thi sao?" Ngồi đối diện trong xe ngựa, Newman thấy Hứa Dịch bỗng nhiên mỉm cười, còn tưởng rằng anh đang đồng ý với những gì mình vừa nói.

"Ồ, đương nhiên là khả thi." Hứa Dịch liền thuận thế gật đầu."Việc xây dựng một con đường từ Thành phố Bontar đến biên giới hai nước chúng ta, sẽ rất có ích cho việc tăng cường kết nối giữa Thành phố Bontar và Vương quốc Rulson của các anh. Đợi đến khi con đường nối liền Thành phố Bontar và Thành Anweimar được xây dựng xong, coi như cũng đã tăng cường kết nối giữa hai nước chúng ta, càng có lợi cho việc củng cố mối quan hệ đồng minh giữa hai nước."

Newman cười ha hả: "Hội trưởng Hứa nói đúng. Giao thông đường bộ thực sự quá thuận tiện, chỉ cần con đường được xây dựng xong, từ Thành Anweimar đến biên giới hai nước chỉ mất chưa đến hai ngày, so với trước đây phải mất bốn, năm ngày thì thuận tiện hơn rất nhiều. Tuy nhiên, Hội trưởng Hứa, chỉ có bên anh xây dựng xong đường xá, cũng không thể cải thiện hoàn toàn được, còn phải Vương quốc Rulson chúng tôi cũng phải xây dựng đường sá nữa mới được, anh nói có đúng không?"

"Vương quốc Rulson của các anh cũng muốn xây dựng đường sá sao?" Hứa Dịch khẽ nheo mắt nhìn Newman, thầm nghĩ tên này vòng vo tam quốc hồi lâu, rốt cục cũng nói đến chủ đề chính rồi.

Sáng nay, khi Hứa Dịch và đoàn người của Thương hội Tân Phi rời khỏi Thành Anweimar, không biết Newman và Ankulu cùng Hainas từ đâu xuất hiện, nói là muốn đi nhờ xe của Hứa Dịch đến Thành phố Bontar.

Hainas chỉ nói là muốn đến Thành phố Bontar xem thử trong mấy tháng gần đây Thành phố Bontar có gì thay đổi hay không, còn Ankulu và Newman thì đưa ra lý do là đang định trở về Công quốc Stan và Vương quốc Rulson, nên tiện thể đi cùng Hứa Dịch, đến Thành phố Bontar trước rồi sau đó mới mỗi người tự về nước.

Mà nếu muốn xuất phát từ Thành Anweimar, cho dù là muốn trở về Công quốc Stan hay Vương quốc Rulson, thì đi qua Thành phố Bontar đều là đường vòng, cho nên hiển nhiên là hai tên này còn có chuyện muốn nói với Hứa Dịch.

Quả nhiên, vừa lên xe ngựa, Newman đã bắt đầu lôi kéo Hứa Dịch nói chuyện phiếm, bây giờ thì cuối cùng cũng nói ra mục đích.

Nghe Hứa Dịch hỏi ngược lại, Newman cười nói: "Đương nhiên rồi. Lần này đến Thành Anweimar, tôi đã tự mình trải nghiệm sự tiện lợi mà đường sá mang lại. Tôi tin rằng chỉ cần là người bình thường có mắt nhìn người, đều có thể nhận ra ngay lợi ích mà đường sá mang lại. Đã như vậy, Vương quốc Rulson chúng tôi đương nhiên cũng dự định tự mình xây dựng đường sá."

"Nếu anh đã hiểu rõ về đường sá như vậy, thì anh nên biết, người thực sự chịu trách nhiệm xây dựng đường sá không phải là Thương hội Tân Phi chúng tôi, mà là Thương hội Amli mới đúng. Tại sao anh lại tìm tôi, mà không đi tìm Thương hội Amli?" Hứa Dịch thắc mắc hỏi.

Chương 509: Công nghệ sản xuất xi măng (2/2)

Newman dang hai tay ra, bất đắc dĩ nói: "Trước đó tôi đã tìm rồi, nhưng Hội trưởng của Thương hội Amli nói rằng, hiện tại nhiệm vụ của Thương hội họ quá nhiều, căn bản không có thời gian đến Vương quốc Rulson của chúng tôi hỗ trợ xây dựng đường sá."

"Ừm, Hội trưởng Cruz nói đúng. Hiện tại, chỉ những gì tôi biết, thì Thương hội họ đã có gần mười con đường cần phải xây dựng, tổng chiều dài hơn một nghìn km. Với số lượng đội thi công hiện tại của Thương hội họ, quả thực cũng không thể nào cử người đến Vương quốc Rulson của các anh được." Hứa Dịch gật đầu nói.

"Vì vậy, lần này tôi đặc biệt cùng Hội trưởng Hứa đi cùng, chính là muốn nhờ Hội trưởng Hứa đi cùng tôi đến gặp Hội trưởng Cruz, nói đỡ cho tôi một tiếng. Nghe nói Hội trưởng Hứa và Hội trưởng Cruz có quan hệ rất tốt, tôi nghĩ nếu Hội trưởng Hứa chịu ra mặt, Hội trưởng Cruz ít nhiều cũng sẽ nể mặt một chút." Newman nói.

Hứa Dịch bật cười: "Chuyện này e là không được rồi? Cho dù quan hệ cá nhân giữa tôi và Hội trưởng Cruz có tốt đến đâu, không có người chính là không có người, tôi cũng không thể nào biến ra người cho anh ta được."

"Người thì Vương quốc Rulson chúng tôi không thiếu, điều này không thành vấn đề, vấn đề là ở chỗ kỹ thuật và vật liệu xây dựng đường sá." Newman mỉm cười nói: "Kỳ thực, Hội trưởng Cruz đã đồng ý với tôi, có thể chuyển giao kỹ thuật xây dựng đường sá cơ

bản cho chúng tôi, nhưng về phần vật liệu xây dựng, đặc biệt là xi măng quan trọng nhất ... thì phải xem ý của Hội trưởng Hứa."

Nghe thấy từ "xi măng", Hứa Dịch bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Tên Newman này vòng vo tam quốc một hồi, còn lôi cả Hội trưởng Cruz vào, kỳ thực nói nửa ngày trời mục đích cuối cùng chính là muốn mình cung cấp công nghệ sản xuất xi măng cho bọn họ.

Nhìn Newman với vẻ mặt đầy mong đợi, trong lòng Hứa Dịch không khỏi thở dài một hơi.

Anh có thể khẳng định, nhu cầu về công nghệ sản xuất xi măng không chỉ có mình Newman, mà e rằng còn bao gồm cả ý nguyện của Hội trưởng Cruz.

Anh có thể hiểu được ý nguyện của Hội trưởng Cruz, bởi vì dù sao cũng không ai hy vọng thứ cực kỳ quan trọng đối với Thương hội mình hiện tại lại hoàn toàn nằm trong tay một Thương hội khác.

Nhưng Hứa Dịch vẫn không khỏi cảm thán, các thương nhân trên Lục địa Saines bởi vì trình độ khoa học kỹ thuật có hạn, đặc biệt là hạn chế về phương tiện vận chuyển, khiến cho tầm nhìn và kiến thức của bọn họ vẫn còn hạn hẹp.

Trên Trái đất, chưa từng có công ty xây dựng nào lại muốn tự mình nắm giữ công nghệ sản xuất xi măng.

Bởi vì điều này hoàn toàn không cần thiết, muốn xi măng thì trực tiếp đi mua là được rồi, hà tất gì phải tự mình tốn công sức sản xuất.

Đương nhiên, hiện tại trên Lục địa Saines này chỉ có một mình Thương hội Tân Phi có nhà máy sản xuất xi măng, Hội trưởng Cruz lo lắng về tình huống này cũng là điều bình thường.

Tuy nhiên, Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, lại nói: "Được thôi, tôi rất ủng hộ ý tưởng tự mình xây dựng đường sá của Vương quốc Rulson các anh. Tuy nhiên, Thương hội Tân Phi chúng tôi và Thương hội Amli có thỏa thuận, hiện tại tất cả xi măng sản xuất ra đều sẽ được ưu tiên cung cấp cho Thương hội Amli. Nếu anh có thể thuyết phục Hội trưởng Cruz bán lại cho các anh, tôi không có ý kiến."

Nghe thấy câu trả lời này, ánh mắt Newman thoáng hiện lên vẻ thất vọng, suy nghĩ một chút, vẫn cố chấp hỏi thẳng: "Từ Thương hội Tân Phi các anh mua xi măng vận chuyển đến Vương quốc Rulson thật sự là quá phiền phức, chỉ riêng chi phí vận chuyển e rằng chúng tôi cũng không muốn chấp nhận. Nếu đã như vậy, Hội trưởng Hứa anh không bằng trực tiếp bán kỹ thuật sản xuất xi măng cho chúng tôi còn hơn, đối với cả hai bên chúng ta đều là một chuyện tốt, anh thấy sao?"

Hứa Dịch im lặng một lúc, còn chưa kịp bày tỏ ý kiến, Ankulu ở bên cạnh vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng: "Hội trưởng Hứa, tôi hoan nghênh Thương hội Tân Phi các anh đến Công quốc Stan của chúng tôi đầu tư xây dựng một nhà máy xi măng. Bên Stan chúng tôi cũng cần phải xây dựng đường sá, nhưng chúng tôi chắc chắn không mua nổi kỹ thuật sản xuất, cũng không cần phải mua. Chỉ cần Thương hội các anh có thể xây dựng nhà máy xi măng ở trong nước chúng tôi, có thể sản xuất xi măng tại chỗ để sử dụng là được rồi."

Newman hơi nhíu mày, liếc nhìn Ankulu một cái, trong mắt lộ ra một tia oán hận.

Nếu tên này không lên tiếng, hắn còn có thể tiếp tục thuyết phục Hứa Dịch, nhưng Ankulu hiện tại lại đưa ra một giải pháp như vậy, hắn còn nói thế nào về chuyện mua kỹ thuật được nữa?

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, chỉ cần Thương hội Tân Phi đến đất nước mình đầu tư xây dựng nhà

máy, vậy thì nhà máy này nằm trong phạm vi quản hạt của đất nước mình, vậy thì muốn có được thứ gì từ nhà máy này tất nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Newman nhìn Ankulu lập tức từ khinh thường biến thành tán thưởng.

Tên da đen thô ráp này nhìn thì có vẻ thật thà chất phác, trên thực tế cũng rất biết tính toán đấy chứ.

So với việc trực tiếp bán kỹ thuật, có lẽ Hứa Dịch càng bằng lòng đồng ý đề nghị của Ankulu hơn.

Thế nhưng, nằm ngoài dự đoán của Newman, Hứa Dịch sau khi trầm ngâm một lát, lại cười gật đầu với Newman: "Ừm, trực tiếp bán công nghệ sản xuất xi măng cho các anh, quả thực là tương đối tiện. Chỉ là không biết Hội trưởng Newman, anh định bỏ ra bao nhiêu tiền để mua đây?"

Newman và Ankulu hoàn toàn không ngờ tới Hứa Dịch lại dễ dàng đồng ý yêu cầu của mình như vậy, nhất thời, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Chương 510: Kambi kháng điện (1/2)

"Hội trưởng, ngài..." Kennard nhíu mày nhìn Hứa Dịch, ấp úng hồi lâu mới lắc đầu, thở dài nói: "Lúc tiếp xúc với những Hội trưởng Thương hội khác trong thành, tôi thường nghe người ta nói ngài tiêu tiền như nước. Ban đầu tôi còn không hiểu tại sao bọn họ lại đánh giá ngài như vậy, bây giờ... tôi chỉ có thể nói là bọn họ đánh giá quá đúng."

Hứa Dịch cười tủm tỉm, dường như không để tâm đến lời nhận xét này.

"Cũng không thể coi là tiêu tiền như nước được, lần này Vương quốc Rulson vì muốn có được công nghệ sản xuất xi măng, thế nhưng phải trả cho chúng ta hẳn năm trăm nghìn đồng vàng. Hơn nữa còn phải đồng ý giảm thuế cho tất cả hàng hóa của Thương hội Tân Phi chúng ta sau này bán sang nước họ, tính ra như vậy, tôi thấy rất có lời."

"Nhưng mà Hội trưởng, theo báo cáo tài chính tháng trước của Sebas, xưởng xi măng đã mang lại cho Thương hội hơn bảy mươi nghìn đồng vàng lợi nhuận. Cho dù bán đứt công nghệ một lần có thể thu được năm trăm nghìn đồng vàng, nhưng lại mất đi thị trường Vương quốc Rulson, tổn thất chỉ e là gấp mười lần năm trăm nghìn đồng vàng cũng không chỉ. Ngài thấy, như vậy có đáng không?" Kennard vẻ mặt đau lòng hỏi.

"Gấp mười lần năm trăm nghìn đồng vàng? Không không không, anh tính toán thế là ít rồi. Nếu Vương quốc Rulson cũng học theo Vương quốc Lanpari chúng ta bắt đầu rầm rộ xây dựng

đường xá, vậy thì lượng xi măng tiêu thụ sẽ là một con số trên trời. Tính ra cuối cùng, chi phí cho khoản này ít nhất cũng phải hơn mười triệu đồng vàng." Hứa Dịch nói.

"Vậy sao ngài còn đồng ý bán công nghệ cho bọn họ?" Kennard nhịn không được hỏi ngược lại.

"Kennard, dù sao anh đi theo làm việc với tôi thời gian còn chưa đủ dài, nên không hiểu rõ ý tôi rồi." Hứa Dịch thở dài."Nếu là Heinze ở đây, tuy rằng nhất định anh ấy vẫn sẽ mắng tôi tiêu tiền như nước, nhưng anh ấy chắc chắn đã hiểu được suy nghĩ hiện giờ của tôi."

Kennard lắc đầu: "Tôi thừa nhận không bằng Heinze Phó Hội trưởng hiểu ngài. Hơn nữa tôi cũng thật sự không hiểu suy nghĩ của ngài."

"Còn nhớ trước khi anh quyết định gia nhập Thương hội chúng ta làm Tổng giám đốc, tôi đã từng nói với anh điều gì không?" Hứa Dịch hỏi.

Kennard ngẫm nghĩ: "Ngài muốn nói đến 'muốn bay vào vũ trụ'?"

"Gần như vậy." Hứa Dịch gật đầu."Tôi nghĩ anh nên biết, lý tưởng của tôi xa vời đến mức nào, thậm chí là không thực tế. Nhưng vì muốn thực hiện mục tiêu này, tôi phải không ngừng đẩy nhanh tiến độ. Cho nên, nếu anh nghiên cứu kỹ những việc tôi đã làm từ khi sáng lập Thương hội Tân Phi đến nay, sẽ phát hiện ra tôi chưa bao giờ quá để tâm đến việc độc quyền công nghệ, thường xuyên chủ động bán đi, thậm chí là cho không."

"Ừm, đây là điều mà tôi không thể nào hiểu nổi." Kennard thành thật gật đầu."Nếu như những công nghệ mà Thương hội đã bán kia đều giữ lại trong tay, tôi dám khẳng định lợi nhuận hiện tại của Thương hội chúng ta sẽ càng thêm ổn định tăng trưởng,

hơn nữa còn lâu dài hơn."

"Nhưng thời gian bỏ ra sẽ càng lâu hơn." Hứa Dịch nói."Tôi đương nhiên biết, thân là một Thương hội bình thường thì nên giữ vững nhịp điệu phát triển như thế nào, nhưng nếu cứ giữ vững nhịp điệu này, lý tưởng của tôi cả đời này cũng không có khả năng thực hiện được. Cho nên tôi phải thường xuyên chủ động thúc đẩy tiến độ, khiến cho tốc độ phát triển của Lục địa này trong ngành Ma thuật được đẩy nhanh hơn."

"Nhưng điều này thì có liên quan gì đến việc ngài quyết định bán công nghệ sản xuất xi măng cho Vương quốc Rulson?" Kennard hỏi.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, chỉ ra ngoài cửa sổ, về phía con đường bằng phẳng không xa nói: "Thứ hạn chế sự phát triển của Lục địa này, trên thực tế vấn đề chủ yếu nhất chính là giao thông. Đường xá có thể cải thiện đáng kể vấn đề này, cho nên cho dù Newman không đưa ra yêu cầu này, thì tôi cũng đã sớm có ý định bán công nghệ sản xuất xi măng ra ngoài, để cho Vương quốc Lanpari có thể xây dựng xưởng xi măng ở khắp nơi, đẩy nhanh tốc độ xây dựng đường xá trong Vương quốc. Bây giờ như vậy là vừa vặn rồi, Kennard, ngày mai anh chủ trì tổ chức một buổi họp báo, công bố tin tức Thương hội Tân Phi chúng ta bán công nghệ sản xuất xi măng ra ngoài."

Thấy Hứa Dịch đã quyết định, Kennard cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy vẻ mặt Kennard vẫn còn có chút khó hiểu, Hứa Dịch cười vỗ vỗ vai anh ta nói: "Kennard, làm Tổng giám đốc dưới trướng tôi, anh phải ưỡn ngực, ngẩng cao đầu mà tiến về phía trước. Trước khi đạt được mục tiêu của chúng ta, tất cả những suy nghĩ không liên quan đều nên gạt bỏ hết, hiểu chưa?"

Kennard lộ ra một tia cười khổ: "Nhưng Hội trưởng, bước chân

của ngài thật sự quá lớn, tôi sợ đuổi theo không kịp."

Ngày thứ hai Hứa Dịch trở về Thành phố Bontar, Kennard liền làm theo lời anh dặn, tổ chức một buổi họp báo.

Trong buổi họp báo, Kennard tuyên bố tin tức sẽ bán công nghệ sản xuất xi măng, lập tức lại một lần nữa gây ra chấn động.

Ngay khi nhận được tin tức này, vô số Thương hội ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận liền đến hỏi thăm giá cả mua công nghệ.

Mặc dù mức giá năm trăm nghìn đồng vàng đã khiến hơn phân nửa Thương hội phải chùn bước, nhưng vẫn có hai Thương hội đưa ra nhu cầu muốn mua.

Như vậy, bao gồm cả Thương hội Amli, chỉ riêng trong Thành phố Bontar và một vài thành phố lân cận, đã có ba Thương hội muốn mua công nghệ này.

Thương hội Tân Phi vì thế mà thu được một trăm năm mươi nghìn đồng vàng phí chuyển giao công nghệ.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Một tuần sau, các Thương hội ở những nơi khác trong Vương quốc Lanpari cũng nhận được tin tức này. Tương tự, bọn họ cũng ùa đến, cuối cùng có đến tám Thương hội mua được công nghệ sản xuất xi măng từ Thương hội Tân Phi.

Tổng cộng lại, chỉ riêng trong Vương quốc Lanpari, Thương hội Tân Phi đã thu về được khoản tiền khổng lồ là năm triệu năm trăm nghìn đồng vàng nhờ bán công nghệ này.

Cộng thêm năm trăm nghìn đồng vàng của Vương quốc Rulson, việc bán công nghệ này đã mang về cho Thương hội Tân Phi thu nhập khủng là sáu triệu đồng vàng!

Nhìn thấy khoản thu nhập khổng lồ này, sự phản đối trong lòng Kennard đối với quyết định của Hứa Dịch lập tức tan biến.

Đúng như Hứa Dịch đã nói, công nghệ sản xuất xi măng thật ra không phải là công nghệ gì quá cao siêu, trên thực tế, Thương hội Amli sau một thời gian dài thực hành sử dụng, cũng đã mò mẫm ra được một phần, cho dù Thương hội Tân Phi không bán, e rằng cũng không cần bao lâu nữa, Thương hội Amli sẽ nghiên cứu ra được công nghệ này, từ đó thoát khỏi sự lệ thuộc vào Thương hội Tân Phi.

Chương 511: Kambi kháng điện (2/2)

Chi bằng bây giờ chủ động bán đi, còn có thể thu được một khoản lợi nhuận khổng lồ như vậy.

Quyết định này của Hứa Dịch đã đạt được hiệu quả tức thì.

Công nghệ sản xuất xi măng mới bán ra chưa đầy nửa tháng, trong Thành phố Bontar và một vài thành phố lân cận đã mọc lên mười mấy xưởng xi măng lớn nhỏ.

Trong đó ba nhà máy đương nhiên là do ba Thương hội mua công nghệ xây dựng, còn những nhà máy khác...

Hứa Dịch cũng lười quản những xưởng xi măng này mọc lên từ đâu, bởi vì hiện tại anh còn có việc quan trọng hơn phải làm.

"Kambi, cẩn thận một chút! Đừng có lấy tay sờ vào, thứ này có điện đấy, cẩn thận bị điện giật!" Hứa Dịch lớn tiếng ngăn cản hành động đưa tay muốn khiêng máy phát điện của Kambi.

"Có điện thì sợ cái gì?" Kambi chẳng hề để tâm phẩy tay nói."Hơn một trăm năm trước, lúc tôi đánh nhau với một tên Pháp sư loài người, bị hắn ta dùng ma pháp Lôi Điện đánh trúng mấy lần, cũng có sao đâu. Tôi không tin thứ đồ chơi nhỏ xíu này lại lợi hại hơn cả ma pháp cấp cao."

Nói xong, Kambi không để ý đến Hứa Dịch ngăn cản, đưa tay sờ lên máy phát điện đang quay với tốc độ cao.

"Tư tư tư tư tư tư..."

Một loạt tiếng điện khiến người ta sởn gai ốc vang lên, mọi người chỉ thấy Kambi toàn thân bốc lên tia lửa điện màu lam nhạt, thân hình thấp bé nhưng cường tráng không ngừng run rẩy, trông vừa buồn cười vừa đáng sợ.

Hứa Dịch lập tức phản ứng, vội vàng dừng máy phát điện, sau đó vận chuyển ma lực trong cơ thể, đánh tan toàn bộ điện tích đang di chuyển trong cơ thể Kambi.

Tuy nhiên, cho dù Hứa Dịch phản ứng đã đủ nhanh, Kambi lần này vẫn bị điện giật không nhẹ.

Mặc dù Người lùn trời sinh đã có thể chất cường tráng, kháng ma cũng đủ mạnh, lần này không khiến Kambi bị thương gì, nhưng dòng điện lại thiêu cháy toàn bộ quần áo trên người hắn, ngay cả mái tóc nâu ban đầu cũng bị thiêu trụi, còn dựng đứng lên một cách buồn cười, giống hệt như một cây chổi.

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Kambi, đều không nhịn được bật cười.

Đặc biệt là mấy gã Người lùn khác trong xưởng nghiên cứu Máy móc Ma thuật càng chỉ vào Kambi ôm bụng cười ngặt nghẽo, suýt chút nữa thì lăn ra đất.

Kambi đứng ngây ra một lúc lâu, sau đó mới run rẩy một cái, có chút sợ hãi nhìn máy phát điện đã dừng lại, kinh ngạc hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, thứ này lợi hại vậy sao? Tôi cảm thấy nó còn lợi hại hơn cả ma pháp Lôi Điện cấp bảy của loài người các ngài đấy."

Hứa Dịch liếc mắt nhìn hắn: "Nói nhảm, ma pháp Lôi Điện cấp bảy nói chung điện áp còn chưa đến bốn trăm vôn, cái máy phát điện này tuy nhỏ, nhưng điện áp tạo ra ít nhất cũng phải hơn một nghìn vôn, đương nhiên là lợi hại hơn rồi. Ai bảo anh không nghe lời tôi cảnh báo. Bây giờ thấy ổn chưa?"

Kambi sờ sờ mái tóc dựng đứng trên đầu, cười một tiếng, lại hỏi: "Hội trưởng, anh nói điện áp, vôn gì đó là sao?"

"Chuyện này giải thích hơi rắc rối, đợi khi nào rảnh tôi sẽ viết một cuốn kiến thức cơ bản về điện cho mọi người xem. Lúc đó mọi người sẽ hiểu. Bây giờ vẫn là xem tình trạng hoạt động của máy phát điện này thế nào đã? Vừa rồi hình như đã chạy liên tục hơn một tiếng đồng hồ rồi nhỉ? Nếu không có vấn đề gì, coi như là thử nghiệm sơ bộ thành công." Hứa Dịch nói.

Nhìn mấy gã Người lùn thận trọng tiến lại gần máy phát điện, xác nhận máy phát điện không còn phóng điện nữa, lúc này mới bắt đầu kiểm tra kết cấu máy phát điện, trong lòng Hứa Dịch có chút buồn cười.

Bọn Người lùn này cậy vào mình da dày thịt béo, nhắc nhở bọn họ mấy lần nói là có nguy cơ bị điện giật cũng không nghe, bây giờ Kambi bị một bài học như vậy, chắc hẳn sau này khi đối mặt với máy phát điện, ý thức an toàn của bọn họ sẽ được nâng cao.

So với chiếc máy phát điện gió siêu nhỏ còn chưa bằng lòng bàn tay mà Hứa Dịch dùng trong kỳ thi sát hạch chứng chỉ Pháp sư, thì chiếc máy phát điện mà Hứa Dịch sau khi đến Thành phố Bontar đã cùng nghiên cứu với Người lùn đã to bằng eo Kambi, đặt trên mặt đất trông rất đồ sộ.

Tuy nhiên so với các tổ máy phát điện trong các nhà máy điện trên Địa Cầu, nó vẫn chỉ là một máy phát điện cỡ nhỏ, và vẫn sử dụng động lực do Ma thuật Hệ Phong cung cấp để tạo ra dòng điện.

So với công suất phát điện, vấn đề lớn nhất của máy phát điện này là vật liệu cuộn dây.

Vì Vương quốc Lanpari kiểm soát rất chặt chẽ quặng đồng, nên

Hứa Dịch tạm thời không có cách nào lấy được một lượng lớn đồng từ Thương hội Falcao để làm cuộn dây, đành phải thay thế bằng nhôm.

Tuy nhiên, ngay cả nhôm cũng là vật phẩm quý hiếm trên Lục địa Saines, nhôm mà Hứa Dịch sử dụng để chế tạo máy phát điện này cũng rất khó khăn mới có được từ Thương hội Falcao.

Hơn nữa, nhôm để chế tạo máy phát điện này không được tinh luyện tốt, chất lượng cuộn dây rất kém, dẫn đến máy phát điện này chỉ có thể chạy tối đa một giờ là sẽ gặp trục trặc.

Chỉ riêng ba ngày thử nghiệm đã lãng phí hàng chục bộ cuộn dây nhôm, sắp sửa tiêu thụ hết số nhôm mà Hứa Dịch vất vả lắm mới kiếm được.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch chỉ biết lắc đầu.

Có vẻ như ngay cả thí nghiệm máy phát điện thì vấn đề cần giải quyết trước tiên vẫn là vật liệu.

Còn muốn tiến hành các thí nghiệm sâu hơn thì chỉ có thể chờ sau khi mỏ kim loại màu của Bộ lạc Người sói Woller chính thức được khai thác, có đủ lượng nhôm thậm chí là đồng cung cấp mới được.

Về phần việc để toàn bộ Thành phố Bontar sử dụng điện, biến thành phố này thành một thành phố không ngủ giống như những thành phố trên Địa Cầu theo tưởng tượng của Hứa Dịch, hiện tại cũng chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng mà thôi.

Người lùn vẫn đang bận rộn quanh máy phát điện, Hứa Dịch lại nhìn về phía Hoang mạc Black Rice ngoài cửa sổ.

Nghĩ đến việc muốn khai thác mỏ kim loại màu của Bộ lạc Người sói Woller thì nhất định phải đến Hoang mạc Black Rice một chuyến, mà nghĩ đến Hoang mạc Black Rice thì lại nghĩ đến Công

quốc Stan liền kề Hoang mạc Black Rice.

Ankulu tên kia vẫn còn đang chật vật chờ đợi ở Thành phố Bontar, vậy thì mình nên xuất hành lúc nào đây?

Chương 512: Hay là buông tay? (1/2)

Thời gian bước vào tháng 12.

Gió lạnh thổi từ phương Bắc trở nên lạnh lẽo hơn, cho dù những Nghiên cứu viên trẻ tuổi trong Viện Nghiên cứu Ma thuật tràn đầy sức sống đến đâu, thì trong thời tiết này cũng đều ngoan ngoãn ở lì trong phòng nghiên cứu để thực hiện nghiên cứu, không còn chạy ra ngoài đùa giỡn như trước nữa.

Evita có thể chất không tốt, sợ lạnh hơn người thường, lúc này đương nhiên phải đóng chặt cửa sổ trong phòng nghiên cứu, không để lọt một chút gió lạnh nào.

Cảm nhận hơi ấm từ Điều hòa Ma lực thổi ra, Evita theo thói quen xoa xoa hai tay, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm kích đối với Hứa Dịch.

Nếu không phải Hứa Dịch đã nghiên cứu ra Điều hòa Ma lực nóng lạnh, và trước khi mùa đông đến đã lắp đặt cho mỗi phòng nghiên cứu của Viện Nghiên cứu Ma thuật một, thậm chí là hai chiếc Điều hòa Ma lực, thì e rằng bây giờ Evita đã phải chịu đựng cái lạnh lẽo trong phòng như trước đây rồi.

Mặc dù có thể dùng lò sưởi để chống lạnh, nhưng như vậy sẽ khiến không khí trong phòng rất tệ, Evita trước kia vô cùng ghét phải làm như vậy.

Tất nhiên, còn có một cách giải quyết tiện lợi hơn mà không ảnh hưởng đến không khí, đó là bố trí Pháp trận Liệt Diễm Loại Lớn.

Tuy nhiên, chi phí để bố trí một pháp trận như vậy ít nhất cũng phải hơn một trăm đồng vàng, cộng thêm chi phí duy trì hàng tháng cũng phải hơn ba mươi đồng vàng, cho dù Hứa Dịch có hào phóng đến đâu, thì e rằng cũng sẽ không bố trí cho mỗi phòng nghiên cứu một cái.

Nhưng nghĩ lại, Evita lại không khỏi có chút không chắc chắn.

Theo như cô hiểu về Hứa Dịch, anh là một Hội trưởng rất coi trọng thuộc hạ của mình.

Lần trước ở Thành Anweimar, vì chuyện của Alleri, anh càng thể hiện rõ điều này.

Nếu đổi lại là Hội trưởng của Thương hội khác, thì nhiều nhất cũng chỉ cho Alleri một chút bồi thường là đã tốt lắm rồi, thế mà Hứa Dịch lại có thể khiến Anko Allen phải đích thân đến tận cửa xin lỗi Alleri.

Lúc đó, tất cả các Nghiên cứu viên trong Viện nghiên cứu đều kinh ngạc, bởi vì bọn họ đều biết rõ thân phận của Anko Allen, cũng biết rõ hắn ta là một người kiêu ngạo, ngông cuồng đến mức nào.

Hứa Dịch có thể khiến hắn ta cúi đầu xin lỗi trước mặt bao nhiêu người như vậy, quả thực là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Vì chuyện này, hình tượng của Hứa Dịch trong lòng các Nghiên cứu viên bỗng chốc trở nên cao lớn hơn.

Trong lòng nhiều Nghiên cứu viên, anh thậm chí đã trở thành thần tượng để sùng bái.

Tuy nhiên, Evita lại có cách nhìn khác.

Điều đầu tiên cô nghĩ đến là, Hứa Dịch có thể làm được như

vậy, chắc chắn đã phải trả giá rất nhiều.

Nếu cô là Alleri, cô nhất định sẽ yêu cầu Hứa Dịch không cần phải làm như vậy vì mình, bởi vì cô không muốn Hứa Dịch phải trả giá vì những điều mà anh không muốn.

Tuy nhiên, trong hoàn cảnh lúc đó, cô đương nhiên không thể nói ra những lời này, chỉ có thể âm thầm chôn giấu trong lòng.

Nhưng bây giờ, cảm nhận được hơi ấm từ Điều hòa Ma lực, Evita nghĩ đến Hứa Dịch, trong lòng lại nảy sinh một nghi vấn.

"Thật ra... Tại sao mình lại nghĩ như vậy?"

Ngay khi suy nghĩ trong lòng Evita dần dần tiến gần đến đáp án chân thật mà cô không muốn thừa nhận, thì tiếng gõ cửa dồn dập đột nhiên vang lên.

Evita giật mình, lúc này mới bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man, nghĩ đến những suy nghĩ kỳ quái vừa rồi trong đầu, không khỏi đỏ mặt, sau khi trấn tĩnh lại mới đi mở cửa.

Cánh cửa mở ra, người xuất hiện bên ngoài lại là một vị khách khiến Evita có chút bất ngờ.

"Stella? Sao cậu lại đến đây?" Evita tránh đường, mời Stella đang quấn chặt lấy mình vào phòng.

"Tớ đang rảnh rỗi, nhớ ra đã lâu rồi không đến đây, nên chạy qua xem sao." Stella nhận lấy ly trà nóng mà Evita đưa, cẩn thận nhấp một ngụm, thở dài một hơi."Thời tiết quỷ quái này, thật là lạnh chết người."

Evita mỉm cười, ngồi xuống đối diện Stella, nói: "Cậu đã bị tớ sa thải rồi, không đến cũng không sao."

Stella sững sờ một lúc, đưa tay véo mũi Evita, cười nói: "Ồ,

Evita, cậu làm Viện trưởng rồi nên lên mặt à? Dám sa thải cả tớ? Tin hay không tớ bảo Hứa Dịch sa thải luôn cả Viện trưởng như cậu?"

Evita khẽ hừ một tiếng: "Vậy cậu đi nói đi, xem anh ấy có nỡ sa thải tớ hay không."

Vừa nói xong, hai người đều sững sờ.

Stella nhìn Evita một lúc, không nhịn được nói: "Tớ phát hiện ra cậu bị Akali và Bella dạy hư rồi đấy, cũng thích nói đùa về Hứa Dịch."

Evita đỏ mặt, cúi đầu xuống giả vờ uống trà, nhỏ giọng nói: "Bây giờ Bella chắc là không nói nữa rồi, nhưng mà Akali thì..."

Nghe ra sự tiếc nuối trong giọng nói của Evita, Stella sững sờ một lúc, vẻ mặt cũng có chút phức tạp, im lặng một lúc, khẽ thở dài: "Thật ra tớ có thể nhìn ra được. Nhưng... Không thể nào để tớ nhường Hứa Dịch cho cô ấy chứ?"

Evita vội vàng ngẩng đầu, lắc đầu nói: "Không, không phải ý đó. Stella, cậu và Hứa Dịch có thể thích nhau, là một chuyện rất may mắn, cậu nhất định phải trân trọng, đừng dễ dàng buông tay. Cho dù... Cho dù Akali là bạn tốt của chúng ta, nhưng mà chuyện này vẫn nên ích kỷ một chút thì hơn."

Stella khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài cửa sổ, đột nhiên thở dài nói: "Đáng tiếc là, cho dù tớ không muốn buông tay, nhưng lại sợ rằng mình không giữ được..."

Evita sững sờ, kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ cậu và Hứa Dịch xảy ra chuyện gì rồi? Không phải trước đó còn thấy hai người rất tốt sao?"

"Không, tạm thời chưa xảy ra chuyện gì. Chỉ là..." Stella hơi nhíu mày, có vẻ như đang rất phiền não."Chỉ là tớ đột nhiên cảm

thấy, anh ấy hình như không để ý đến tớ cho lắm..."

Evita nhíu mày hỏi: "Sao lại đột nhiên nghĩ như vậy? Thật sự đã xảy ra chuyện gì sao?"

Stella dường như trong nháy mắt đã đánh mất vẻ rạng rỡ thường ngày, ngay cả sự tự tin luôn thường trực cũng như thể biến mất khỏi cô.

Nghe thấy câu hỏi của Evita, cô nhấp một ngụm trà, ngẩn ngơ một lúc, sau đó mới chậm rãi nói: "Evita, có một chuyện, tớ vẫn luôn giấu cậu. Thật ra, lần này đến Thành Anweimar, tớ đã gặp Vincent."

Chương 513: Hay là buông tay? (2/2)

"Hả?" Evita kinh ngạc kêu lên."Cậu gặp hắn ta khi nào? Ở đâu? Hứa Dịch có biết không?"

"Ừm, lúc đó anh ấy ở ngay bên cạnh." Stella gật đầu.

"Vậy phản ứng của anh ấy thế nào? Anh ấy có tức giận không?" Evita có chút lo lắng hỏi.

Stella cười khổ một tiếng: "Chính vì anh ấy không tức giận, nên tớ mới lo lắng. Sau khi nhìn thấy Vincent, anh ấy không những không hề có ý tức giận, thậm chí còn không hề biểu hiện ra chút nào là mình để tâm. Anh ấy biết rõ trước kia tớ từng thích Vincent, tớ còn tưởng là sau khi nhìn thấy Vincent, ít nhất anh ấy cũng sẽ ghen một chút, có chút phản ứng đặc biệt. Thế mà anh ấy lại không có phản ứng gì..."

Nói đến đây, Stella lộ ra vẻ mặt đau khổ, cúi người, vùi đầu vào lòng Evita, khẽ nói: "Evita, tớ cảm thấy anh ấy hình như căn bản là không để ý, cũng không phải là thật lòng thích tớ, nếu không, sao anh ấy có thể không có phản ứng gì sau khi nhìn thấy Vincent chứ?"

Evita đưa tay vuốt ve mái tóc vàng óng ánh của Stella, mỉm cười nói: "Cậu muốn anh ấy có phản ứng gì? Với những gì tớ hiểu về Hứa Dịch, tớ lại cảm thấy anh ấy chỉ là căn bản không xem Vincent ra gì thôi. Chẳng lẽ cậu không cảm thấy... Loại người như Vincent căn bản là không cùng đẳng cấp với anh ấy sao? Cậu có thấy một con voi sẽ để tâm đến một con kiến bao giờ chưa?"

Stella đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Evita: "Vincent là kiến, vậy trước kia tớ thích hắn ta, chẳng lẽ tớ cũng là kiến sao?"

Evita lập tức bật cười, đưa tay véo nhẹ lên mặt Stella.

"Cho dù cậu là kiến, thì cũng là một con kiến xinh đẹp."

Stella thở dài: "Nhưng mà cho dù kiến có đẹp đến đâu thì cũng chỉ là kiến, sẽ không được voi để tâm đến."

Evita không nhịn được lắc đầu: "Xem ra Stella xinh đẹp và tự tin nhất Học viện Hoàng gia Lanpari chúng ta, một khi thật sự yêu đương rồi, cũng sẽ vì thế mà đánh mất tự tin."

"Đúng vậy, bây giờ thật sự không tự tin." Stella thành thật gật đầu."Nếu anh ấy thật lòng để ý đến, tại sao lại không hề bận tâm đến Vincent? Nếu anh ấy thật sự thích, tại sao... Tại sao còn chưa cầu hôn?"

Evita không nhịn được trừng mắt nhìn Stella: "Này, cậu tự mình nói với Hứa Dịch là cậu còn chưa suy nghĩ kỹ, nên tạm thời chưa muốn kết hôn mà? Bây giờ lại quay sang trách anh ấy không cầu hôn?"

"Tớ... Lúc đầu tớ chỉ là không muốn dễ dàng đồng ý với anh ấy như vậy thôi. Nhưng làm sao ngờ được, sau đó anh ấy lại hoàn toàn không nhắc đến chuyện cầu hôn nữa? Evita, cậu nói xem... Có phải bây giờ anh ấy căn bản là không muốn kết hôn nữa rồi không?"

Evita nhịn không được gõ lên đầu Stella một cái: "Toàn là lời cậu nói, giờ lại đi trách anh Hứa Dịch, cậu có tin anh ấy biết được thì sẽ thật sự không cần cậu nữa không? Ai quy định là nhất định phải con trai cầu hôn con gái? Nếu cậu thật sự thích anh ấy, quyết định ở bên anh ấy, sao không tự mình thổ lộ ý tứ của mình cho anh ấy biết?"

"Làm sao để thổ lộ đây?" Stella ngơ ngác hỏi.

Evita bất đắc dĩ lắc đầu: "Với những gì tớ hiểu về anh ấy, tớ nghĩ anh ấy không phải là không thích, cũng không phải là không để ý đến, chỉ là anh ấy có hơi chậm tiêu trong chuyện này, nên tớ nghĩ, cậu muốn gì thì cứ nói thẳng với anh ấy. Ví dụ như cậu nói thẳng với anh ấy là vì anh ấy không để tâm đến Vincent nên cậu cảm thấy anh ấy không để ý đến cậu, hoặc là cậu cứ nói thẳng với anh ấy là cậu đã suy nghĩ kỹ rồi, có thể ở bên anh ấy mãi mãi."

Stella hơi đỏ mặt: "Chuyện như vậy làm sao tớ có thể nói thẳng ra được?"

Evita hơi giận: "Gặp được người đàn ông tốt như anh Hứa Dịch là may mắn của cậu đấy, nếu cậu không muốn giữ chặt lấy thì buông tay đi, để tớ thay!"

Stella ngạc nhiên, Evita vừa dứt lời cũng nhận ra mình lỡ lời, lúng túng ho khan hai tiếng, cố tỏ vẻ bình tĩnh, chuyển chủ đề hỏi: "Nói cho tớ biết, Stella, cậu và anh ấy giờ đã tiến triển đến đâu rồi?"

Stella có vẻ hơi ngơ ngẩn: "Tiến triển gì cơ?"

"Chính là..." Evita cũng hơi đỏ mặt."Chính là cái phương diện đó..."

Stella lúc này mới hiểu ý của Evita, mặt càng đỏ bừng hơn, xấu hổ cúi đầu: "Bọn tớ chỉ mới hôn nhau thôi, chưa làm chuyện khác."

"Xem ra đây chính là vấn đề rồi." Evita trầm ngâm một lát."Stella, hai người hẹn hò cũng hơn nửa năm rồi chứ?"

"Ừm."

"Lâu như vậy rồi mà hai người chỉ dừng lại ở mức hôn nhau.

Nếu tớ là anh Hứa Dịch, có khi tớ còn cho rằng cậu không để ý đến anh ấy. Đã không để ý đến anh ấy, vậy thì việc anh ấy thể hiện thái độ như thế này với cậu cũng không có gì lạ." Evita phân tích.

Stella lập tức sốt sắng: "Vậy phải làm sao?"

"Rất đơn giản, cứ làm theo những gì tớ nói, nói rõ ràng suy nghĩ của cậu cho anh ấy biết." Evita nghiêm túc nói."Tin tớ đi, anh Hứa Dịch thật sự rất chậm tiêu trong chuyện này. Nếu không, tớ dám chắc chắn giờ này xung quanh anh ấy nhất định sẽ có vô số cô gái xinh đẹp vây quanh, không thể nào đến giờ vẫn một lòng một dạ với cậu."

Stella suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi gật đầu.

"Ừm, tớ hiểu rồi."

"Vậy cậu biết mình nên làm gì rồi chứ?"

"Tớ... sẽ suy nghĩ."

"Không phải suy nghĩ." Vẻ mặt Evita trở nên nghiêm túc."Mà là nhất định phải làm! Nếu không, cậu cứ buông tay đi."

"Để cậu thay thế sao?" Stella ma xui quỷ khiến hỏi một câu.

Evita im lặng một lúc, nghiêm mặt đáp: "Nếu cậu bằng lòng, tớ cũng bằng lòng."

Stella ngạc nhiên nhìn Evita, Evita cũng như thể không muốn nhận thua, không hề né tránh ánh mắt của cô.

Trong chốc lát, căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Chương 514: Xe buýt công cộng là một loại phúc lợi (1/2)

Các phóng viên của tờ Thành phố Bontar và một số tờ báo khác ở các thành phố lân cận bỗng nhiên phát hiện ra rằng, kể từ sau chuyến đi đến Thành Anweimar, Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi dường như rất ít khi xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hứa Dịch không chỉ hiếm khi nhận lời phỏng vấn, mà ngay cả buổi họp báo quan trọng như công bố bán công nghệ sản xuất xi măng lần trước, anh cũng để Tổng Giám đốc Kennard chủ trì, bản thân không hề lộ diện.

Thậm chí ngay cả buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới đây của Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch vẫn vắng mặt như mọi khi, người chủ trì vẫn là Tổng Giám đốc Kennard.

Điều khiến các phóng viên vô cùng thất vọng là trước đây, mỗi lần Thương hội Tân Phi tổ chức họp báo ra mắt sản phẩm đều sẽ công bố một tin tức gây chấn động, vì vậy khi nghe nói lần này Thương hội Tân Phi tổ chức họp báo, bọn họ đều cho rằng nhất định sẽ có tin tức hot, kết quả là Hứa Dịch không thấy đâu, tin tức hot càng không có bóng dáng.

Mặc dù bình nóng lạnh ma pháp được Thương hội Tân Phi ra mắt tại buổi họp báo lần này rất đáng được quan tâm, bởi vì có thứ này, mùa đông muốn tắm sẽ có nước nóng bất cứ lúc nào, không còn bất tiện như trước nữa, là một sản phẩm rất thiết thực và phù hợp với nhu cầu của mọi người.

Nhưng sản phẩm mới lần này không phải do Hứa Dịch tự mình ra mắt, đồng thời cũng không có tin tức hot nào đi kèm,

khiến các phóng viên đều cảm thấy thiếu thiếu một thứ gì đó.

Quan trọng hơn là, Hứa Dịch liên tiếp vắng mặt trong các buổi họp báo và ra mắt sản phẩm quan trọng, gần đây cũng không xuất hiện trước công chúng, rất nhiều việc đều giao cho Tổng Giám đốc Kennard phụ trách xử lý, rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ... anh định lui về hậu trường?

"Vớ vẩn, tôi còn chưa đến ba mươi tuổi, còn trẻ lắm, lui về hậu trường cái gì chứ?" Hứa Dịch lắc đầu nhìn Hainas đang ngồi đối diện, bật cười nói: "Bọn họ đúng là làm phóng viên lâu quá rồi, trở nên nhạy cảm quá mức."

Lần này Hainas đến Thành phố Bontar cùng với Newman và Ankulu, ngoài việc tiễn bọn họ một đoạn đường, còn là nhân danh Quốc vương Bệ hạ đến Thành phố Bontar để khảo sát.

Bề ngoài, ông muốn thực hiện một loạt phóng sự cho tờ Tuần báo Lanpari với tiêu đề "Năm nay ở Thành phố Bontar". Nội dung chủ yếu là đưa tin về những thay đổi trong năm nay ở Thành phố Bontar.

Còn trong âm thầm, có thể coi là nhận ủy thác của Quốc vương Bệ hạ, tiến hành một cuộc điều tra và tuyên truyền tích cực về Thành phố Bontar, tạo tiền đề cho việc Quốc vương Bệ hạ sẽ chọn nơi đây làm Đặc khu Kinh tế của Vương quốc Lanpari trong tương lai.

Công việc này đương nhiên không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành. Vì vậy, mặc dù Newman đã sớm trở về Vương quốc Rulson, Ankulu cũng được Hứa Dịch khuyên nhủ nên đã quay về Công quốc Stan trước, nhưng Hainas vẫn ở lại.

Hôm nay Hainas đến tìm Hứa Dịch, ngoài việc thay mặt các đồng nghiệp ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận hỏi anh

một vấn đề mà mọi người đều quan tâm, còn là vì muốn phỏng vấn anh cho loạt bài phóng sự của mình.

Lúc này, nhìn thấy Hứa Dịch tỏ vẻ không quan tâm, Hainas liền hỏi: "Vậy tại sao anh lại giao cả họp báo và ra mắt sản phẩm cho Kennard chủ trì? Bản thân không hề xuất hiện?"

Hứa Dịch liếc nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Vậy cậu nói cho tôi biết, tại sao hiện tại cậu không tự mình đi khắp nơi phỏng vấn viết bài, mà lại giao hết cho các phóng viên dưới trướng làm?"

"Nói nhảm, nhiều tin tức như vậy, tôi chạy hết được sao?" Hainas đáp lại một cách đương nhiên: "Chuyện gì mà cấp dưới làm được thì cứ giao cho cấp dưới làm. Tôi tiết kiệm thời gian đó để làm những việc quan trọng hơn."

"Cho nên, đó cũng chính là câu trả lời của tôi." Hứa Dịch giang hai tay ra."Tôi vất vả lắm mới tìm được một Tổng Giám đốc xuất sắc như Kennard, đương nhiên là phải nhân cơ hội giao cho cậu ấy nhiều việc hơn, để cậu ấy chia sẻ áp lực cho tôi, chẳng lẽ lại ngu ngốc giữ khư khư cho mình sao?"

Hainas cười ha hả: "Cũng đúng. Nhưng mà Hứa Dịch này, so với anh, tin tức mà Kennard cung cấp ít hơn nhiều, các đồng nghiệp ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận đều rất thất vọng vì anh không xuất hiện."

Hứa Dịch cười khổ: "Mấy người đây là đang khen Kennard sao? Anh ấy là Tổng Giám đốc của Thương hội chúng tôi, làm đều là công việc thiết thực, không có tin tức gì là điều tôi mong muốn nhất. Lúc nào cũng bị các loại tin tức vây quanh như tôi, thật sự không phải là chuyện tốt đẹp gì."

"Đây chính là điểm khác biệt về lập trường giữa chúng ta và anh." Hainas nhún vai, nói tiếp: "Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa. Chúng ta hãy nói về kế hoạch tiếp theo của anh cho dự

án cải tạo toàn diện Thành phố Bontar đi. Sau khi hoàn thành bài phỏng vấn này với anh, số đầu tiên trong loạt bài phóng sự của tôi coi như là kết thúc, vì vậy, để tôi có một khởi đầu thuận lợi, lần này anh nhất định phải cung cấp cho tôi một số thông tin hấp dẫn đấy."

"Chuyện này có gì khó. Hiện tại, Thành phố Bontar đâu đâu cũng là những thứ mới mẻ hấp dẫn, tùy tiện nói hai cái là đủ rồi." Hứa Dịch nói một cách thoải mái.

"Vậy anh hãy thử nêu một ví dụ xem." Hainas lấy giấy bút ra, làm tư thế chuẩn bị ghi chép.

"Ừm... thật sự là quá nhiều, nhất thời cũng không biết nói cái nào..." Hứa Dịch xoa xoa cằm, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đúng rồi, hôm qua cậu không phải đến Khu công nghiệp Sancton tham quan sao, tôi đoán là cậu đi bằng xe ngựa của Hãng xe ngựa Filson đúng không?"

Hainas gật đầu: "Đúng vậy. Nói đến chuyện này, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Thương hội của anh có phải đã đạt thành thỏa thuận gì đó với Hãng xe ngựa Filson không? Trên đường đi, tôi nhìn thấy rất nhiều xe ngựa của Hãng xe ngựa Filson chạy đi chạy lại giữa Khu công nghiệp Sancton và Thành phố Bontar, không ngừng nghỉ. Thậm chí tôi còn thấy có mấy chiếc xe ngựa không chở đủ người mà vẫn chạy, chẳng phải là lãng phí sao?"

Chương 515: Xe buýt công cộng là một loại phúc lợi (2/2)

"Chuyện này thì cậu không hiểu rồi." Hứa Dịch cười lớn."Nói cho cậu biết, đây chính là một chuyện rất mới mẻ, cậu nhớ ghi chép lại đấy. Cậu đoán không sai, Thương hội chúng tôi đã đạt thành thỏa thuận với Hãng xe ngựa Filson, yêu cầu Hãng xe ngựa Filson mỗi tiếng đồng hồ phải có một chuyến xe ngựa từ Trạm xe ngựa Filson đến Trang viên Sancton. Đồng thời, cũng phải có một chuyến xe ngựa từ Trang viên Sancton đến Thành phố Bontar. Bắt đầu từ sáu giờ sáng đến tám giờ tối."

"Trời ạ, vậy thì phải..." Hainas suy nghĩ một chút, nhưng phát hiện ra nhất thời cũng không tính toán được."Ít nhất cũng phải mười mấy chiếc xe ngựa chạy cùng lúc?"

"Không khoa trương đến mức đó." Hứa Dịch lắc đầu."Từ Trang viên Sancton đến Thành phố Bontar cách nhau mười lăm dặm, hiện tại đường xá đã được tu sửa xong, chạy một chuyến, tính cả thời gian dừng đỗ dọc đường, đại khái chỉ mất khoảng một tiếng đồng hồ, cho nên về mặt lý thuyết, chỉ cần bốn chiếc xe ngựa là có thể đáp ứng được yêu cầu. Đương nhiên, để chắc chắn, tôi đã ký kết thỏa thuận với Hãng xe ngựa Filson là đảm bảo sáu chiếc xe ngựa hoạt động cùng lúc."

"Vậy cũng đã rất khoa trương rồi. Sáu chiếc xe ngựa này là do anh thuê riêng cho công nhân của Thương hội các anh sao? Nhưng tôi thấy hình như còn có người của Thương hội khác cũng lên xe." Hainas nghi ngờ hỏi.

"Không, tôi chỉ đạt thành thỏa thuận với Hãng xe ngựa Filson,

còn người chính thức ký kết Khế ước với họ là Phủ Thành chủ. Hơn nữa, dù là Thương hội chúng tôi hay Phủ Thành chủ đều không bỏ ra một đồng xu nào cho sáu chiếc xe ngựa này, tất cả chi phí đều do Hãng xe ngựa Filson tự mình gánh vác. Thậm chí..." Hứa Dịch cười một tiếng."Hãng xe ngựa Filson còn phải nộp cho Phủ Thành chủ một nghìn đồng vàng mỗi tháng."

"Sao có thể như vậy được!" Hainas lập tức kêu lên."Rõ ràng là tạo điều kiện thuận lợi cho công nhân của Thương hội các anh ở Trang viên Sancton và những người ở Khu công nghiệp Sancton, Hãng xe ngựa Filson không thu tiền của Phủ Thành chủ là may rồi, sao lại có thể nộp tiền chứ? Chẳng lẽ Hội trưởng Pompeii bị ngốc sao?"

"Cậu thấy Hội trưởng Pompeii có giống người ngốc sao?" Hứa Dịch cười hỏi."Yên tâm đi, ông ấy không hề ngốc chút nào. Tôi nói cho cậu biết, Hãng xe ngựa Filson tuy phải nộp tiền, nhưng toàn bộ thu nhập của sáu chiếc xe ngựa này đều thuộc về họ. Theo như ông ấy nói với tôi trước đây, tháng trước, thu nhập của Hãng xe ngựa Filson trên tuyến đường này đã gần một trăm đồng vàng."

"Một tháng một trăm đồng vàng?" Hainas nhíu mày."Nhưng như vậy cũng không đủ. Tính ra như vậy, một năm cũng chỉ có hơn một nghìn đồng vàng, sau khi nộp còn lại được bao nhiêu?"

"Một nghìn đồng vàng này không chỉ nhắm vào tuyến đường này. Trên thực tế, một nghìn đồng vàng này là tiền đặt cọc mà Hãng xe ngựa Filson đã trả để nhận thầu toàn bộ hệ thống giao thông công cộng của Thành phố Bontar, theo tôi thấy, không chỉ không nhiều, mà trên thực tế là quá ít." Hứa Dịch nói.

"Chờ đã, hệ thống giao thông công cộng?" Hainas vỗ vỗ đầu, suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên ồ lên một tiếng."Tôi nhớ ra rồi, trước đây hình như anh đã từng nhắc đến chuyện này với tôi, thì ra là như vậy... Ý của anh là, sau khi Hãng xe ngựa Filson nộp một nghìn đồng vàng này, sau này toàn bộ giao thông công cộng của

Thành phố Bontar sẽ do Hãng xe ngựa Filson phụ trách?"

"Đúng vậy. Theo như quy hoạch, từ Thành phố Bontar đến Trang viên Sancton chỉ là tuyến đường giao thông công cộng thử nghiệm đầu tiên, hiện tại đã thực hiện được một tháng mà không gặp vấn đề gì lớn, tiếp theo sẽ từng bước triển khai thêm nhiều tuyến đường giao thông công cộng hơn nữa. Mục tiêu cuối cùng, chính là ở khu vực xung quanh Thành phố Bontar, chỉ cần là nơi nào đường sá có thể vươn tới, đều sẽ được phủ sóng bởi hệ thống giao thông công cộng."

"Để tôi tính xem..." Hainas cúi đầu suy nghĩ một hồi."Nếu như đã tính cả những nơi xa xôi như Trang viên Sancton, vậy thì ít nhất cũng cần phải có gần hai mươi tuyến đường giao thông công cộng? Nhưng mà tôi còn một vấn đề, bởi vì Khu công nghiệp Sancton có đủ nhiều người, cho nên tuyến đường giao thông công cộng này mới có nhiều người đi như vậy, Hãng xe ngựa Filson mới có thể kiếm được tiền trên tuyến đường này. Nhưng những nơi khác ở Thành phố Bontar e rằng không có nhiều người như vậy, Hãng xe ngựa Filson nhận thầu những tuyến đường giao thông công cộng này chẳng phải là sẽ bị lỗ vốn sao?"

Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng: "Hệ thống giao thông công cộng của thành phố vốn dĩ là một loại hình phúc lợi công cộng, làm sao có thể bắt ép mỗi tuyến đường đều phải sinh lời, chỉ cần không bị lỗ vốn đã là nể mặt Hãng xe ngựa Filson rồi. Nhưng mà anh cũng đừng lo lắng thay Hãng xe ngựa Filson, hiện tại những tuyến đường giao thông công cộng trong bản quy hoạch đều là những tuyến đường kết nối những nơi có mật độ dân cư đông đúc nhất. Ví dụ như tuyến đường giao thông công cộng tiếp theo sẽ được khai thông, chính là tuyến đường kết nối Thành phố Bontar và Khu tái định cư Orchid. Hiện tại, Khu tái định cư Orchid đã được mở rộng gấp mấy lần, có đến mấy nghìn người chuyển đến sinh sống, tuyến đường này lại là tuyến đường ngắn, e rằng Hãng xe ngựa Filson lại sắp kiếm bộn rồi."

Chương 516: Đào kênh vận chuyển (1/2)

"Chờ đã, tôi còn một vấn đề nữa." Hainas vẫn một mặt nghi hoặc hỏi."Hôm qua tôi đi xe ngựa, phải trả một lúc ba đồng bạc, nếu như lời anh nói hệ thống giao thông công cộng là một loại hình phúc lợi công cộng của thành phố, vậy thì mức giá này có hơi cao rồi đấy? Lúc anh và Bá tước Satsuma bàn bạc, không hề quy định giá cả một chút nào sao?"

"Đương nhiên là có quy định, đây là mức giá mà chúng tôi và Hội trưởng Pompeii bàn bạc kỹ lưỡng rồi mới quyết định. Dù sao cũng là phúc lợi công cộng, cũng phải để cho Hãng xe ngựa Filson có lời chứ? Nếu không, Hãng xe ngựa Filson dựa vào đâu mà đồng ý ký kết thỏa thuận này?" Hứa Dịch đáp một cách đương nhiên.

"Nhưng tôi cảm thấy... Mức giá này người dân Thành phố Bontar chưa chắc đã gánh nổi đâu?" Hainas nhíu mày."Một chuyến đã mất ba đồng bạc, một ngày chỉ cần đi đi về về một lần là mất sáu đồng bạc, mặc dù so với những chuyến xe ngựa đường dài thông thường thì rẻ hơn một chút, nhưng một tháng cũng phải mất gần hai đồng vàng, nhiều quá đấy, tôi không cho rằng các công nhân và người dân bình thường có thể gánh nổi."

Hứa Dịch cười một tiếng: "Hainas, cậu vẫn còn mắc kẹt trong những suy nghĩ cũ kỹ đấy. Cậu cho rằng thu nhập bình quân hàng tháng của người dân Thành phố Bontar bây giờ là bao nhiêu?"

"Bao nhiêu?"

"Nói cho cậu biết, đừng có mà giật mình đấy. Theo thống kê của Phủ Thành chủ vào tháng trước, hiện tại thu nhập bình quân

hàng tháng của người dân bình thường trong khu vực Thành phố Bontar đã vượt quá mười đồng vàng!"

"Không thể nào!" Hainas kinh ngạc đến mức đứng bật dậy khỏi ghế."Ngay cả thu nhập bình quân hàng tháng của Thành Anweimar cũng chưa đến mười đồng vàng, làm sao Thành phố Bontar có thể vượt qua mười đồng vàng được?"

"Sao lại không thể nào?" Hứa Dịch cười tủm tỉm nhìn Hainas."Bởi vì cậu đến từ Thành Anweimar, cho nên không muốn chấp nhận sự thật này sao?"

"Không phải tôi không muốn chấp nhận, mà là chuyện này căn bản là không thể nào!" Hainas lớn tiếng nói."Nếu anh nói cho tôi biết thu nhập bình quân hàng tháng của công nhân Thương hội Tân Phi các anh vượt quá mười đồng vàng tôi tin, thậm chí anh nói cả công nhân của những Thương hội khác trong thành đều tính vào vượt quá mười đồng vàng tôi cũng tin, nhưng anh lại nói thu nhập bình quân hàng tháng của tất cả người dân bình thường ở Thành phố Bontar cũng vượt quá mười đồng vàng, đánh chết tôi cũng không tin!"

Hứa Dịch thở dài, lắc đầu, vẻ mặt như thể đang nói "cậu thật là quê mùa" nói: "Tôi còn tưởng cậu lần này chạy đến Thành phố Bontar khảo sát nhiều ngày như vậy, ít nhiều cũng hiểu được tình hình ở Thành phố Bontar một chút, không ngờ cái gì cũng không biết."

Hainas lập tức tức giận nói: "Anh nói tôi cái gì cũng không biết? Tôi thấy anh rõ ràng là đang khoác lác!"

"Khoác lác?" Hứa Dịch cười khẩy."Thôi được rồi, nếu tin tức của cậu đã lạc hậu như vậy, tôi đành phải phổ cập kiến thức cho cậu một chút, kẻo cậu quay về viết bài báo này lại mất mặt. Khụ... Nghe cho kỹ đây, trước tiên tôi muốn nói cho cậu biết, mức lương bình quân hàng tháng của công nhân Thương hội Tân Phi chúng tôi

bây giờ đã sớm không còn là mười đồng vàng. Ngay trong tháng trước, theo báo cáo tài chính mà Sebas làm cách đây mấy ngày, đã vượt qua con số hai mươi đồng vàng."

"Hai mươi đồng vàng? Bình quân?" Hainas vẻ mặt khó tin nhìn Hứa Dịch."Anh... Trước đây khi đi thăm hỏi các Hội trưởng Thương hội khác, bọn họ đều nói anh tiêu tiền như nước tôi còn bênh vực anh, không ngờ anh thật sự tiêu tiền như nước! Anh vậy mà lại trả lương cao như vậy cho công nhân? Cho dù Thương hội các anh có kiếm được nhiều tiền, cũng không thể làm như vậy chứ?"

"Nói tôi tiêu tiền như nước?" Hứa Dịch hừ một tiếng."Lũ này cũng đâu kém gì tôi. Các Hội trưởng Thương hội đó không nói cho ông biết, thực ra lương công nhân của Thương hội bọn họ bây giờ cũng không thấp hơn Thương hội Tân Phi chúng tôi sao? Thậm chí hiện tại đã có mấy Thương hội có mức lương công nhân đã vượt qua Thương hội chúng tôi, chúng tôi đã sớm không còn là Thương hội trả lương cao nhất Thành phố Bontar rồi."

Hainas ngây ngốc nhìn Hứa Dịch một hồi lâu. Nghĩ ngợi một lúc, lại ngồi xuống, nhíu mày lắc đầu: "Tôi thật sự hoài nghi các Thương hội ở Thành phố Bontar các anh có phải là đều phát điên hết rồi hay không, Thương hội Tân Phi các anh trả lương cao như vậy cho công nhân là vì anh, một Hội trưởng thích tiêu tiền như nước, bọn họ cũng trả lương cao như vậy để làm gì? Cũng thích tiêu tiền như nước giống anh sao?"

"Không còn cách nào khác. Thực sự là hiện tại Thành phố Bontar thiếu hụt nhân lực quá nghiêm trọng, có rất nhiều công việc đang chờ người làm, nhưng lại luôn không tìm được người. Mấy ngày nay cậu ở Thành phố Bontar đi dạo khắp nơi, có nhìn thấy người nào tay chân lành lặn mà lại không có việc làm không?" Hứa Dịch hỏi.

Hainas nghiêng đầu hồi tưởng hồi lâu, lắc đầu: "Tôi thật sự

không nhìn thấy. Thật kỳ lạ, chẳng lẽ hiện tại ở Thành phố Bontar thật sự có nhiều cơ hội việc làm như vậy sao? Rõ ràng bây giờ dân số Thành phố Bontar đã là gấp mấy lần so với trước đây, vậy mà vẫn thiếu người làm việc sao?"

"Chuyện này cậu không nên hỏi tôi, mà nên đi hỏi Hội trưởng Cruz của Thương hội Amli." Hứa Dịch cười nói."Nói đến chuyện thiếu người, Thương hội Tân Phi chúng tôi còn đỡ, bởi vì có thể có rất nhiều tộc Người lùn và Elf bổ sung vào. Ngược lại là Thương hội Amli mới thật sự là thiếu người, dạo này mỗi lần gặp tôi Hội trưởng Cruz đều than thở với tôi rằng bọn họ thiếu nhân lực. Cậu tin hay không, nếu cho ông ấy đủ nhân lực, bây giờ Thương hội bọn họ thậm chí sẽ chạy đến Vương quốc Rulson để sửa đường?"

"Ừm... Hôm qua lúc đến thăm Hội trưởng Cruz, ông ấy có nhắc đến chuyện này với tôi." Hainas gật đầu."Ông ấy nói Hội trưởng Newman vốn định mời Thương hội Amli đến Vương quốc Rulson hỗ trợ xây dựng ít nhất là năm trăm km đường cái. Nhưng ông ấy thật sự không có đủ nhân lực, cho nên chỉ có thể từ chối. Ông ấy còn nói đây là một cơ hội kiếm bộn tiền, bỏ lỡ thật đáng tiếc."

Chương 517: Đào kênh vận chuyển (2/2)

"Vậy nên, cậu xem, bây giờ ở Thành phố Bontar mỗi người đều có công việc để làm. Mỗi công việc đều có mức lương rất cao, vậy thì thu nhập bình quân hàng tháng vượt quá mười đồng vàng thì có gì là không thể chấp nhận được chứ?" Hứa Dịch lại hỏi.

Hainas ngẩn người, suy nghĩ một chút, khẽ thở dài: "Xem ra anh nói đúng, quả thật là tôi đã bị những suy nghĩ cũ kỹ ràng buộc. Tôi luôn cho rằng nếu tính đến thu nhập, nhất định là Thành Anweimar cao nhất, không ngờ Thành phố Bontar vậy mà đã vượt qua Thành Anweimar rồi. Quan trọng hơn là, ở Thành phố Bontar ai cũng có thể tìm được việc làm, còn ở Thành Anweimar lại có một đống người chỉ có thể ăn không ngồi rồi... So sánh như vậy, thật sự là cách biệt một trời một vực."

"Không, cậu đây là lại nghĩ sai rồi." Hứa Dịch lắc đầu."Nói cho cùng, Thành Anweimar dù sao cũng là Vương đô, ở rất nhiều mặt đều có ưu thế mà Thành phố Bontar hoàn toàn không thể so sánh được. Nếu Quốc vương Bệ hạ muốn, hoàn toàn có thể dễ dàng vượt qua Thành phố Bontar."

"Đây không phải là thứ mà chúng ta có thể thảo luận." Hainas nhún vai, ghi lại tất cả những gì Hứa Dịch vừa nói vào sổ, sau đó tiếp tục hỏi: "Được rồi, ngoài hệ thống giao thông công cộng mới mẻ này ra, còn gì đáng để nhắc đến nữa không?"

"Ngoài cái này ra sao..." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, đảo mắt một vòng."Nói cho cậu một tin tức chấn động hơn nữa đây."

"Chấn động hơn nữa?" Hai mắt Hainas sáng lên."Là gì vậy?"

"Sau khi bàn bạc với Bá tước Satsuma, chúng tôi quyết định sẽ tiến hành nạo vét lòng sông, mở rộng mặt sông Sandy, đồng thời đào một con kênh nối liền sông Sandy và sông Rum."

"Hả?"

Ngày hôm sau. Hứa Dịch và Bá tước Satsuma sóng vai đứng trên bờ bắc một đoạn sông Sandy nào đó ở phía đông Thành phố Bontar, cùng nhau nhìn về phía chân trời phía bắc.

"Ngài Bá tước, Hội trưởng Hứa, hai vị xem. Nếu đào sông Sandy từ chỗ này, cho đến tận sông Rum, địa thế đều là thấp dần, hơn nữa dọc đường không có núi cao chắn ngang, so sánh một chút thì đây là tuyến đường dễ dàng đào kênh nhất."

Người đang chỉ vào mặt đất ở phía xa giới thiệu với hai người, chính là cựu Hội trưởng Samira Porter của Thương hội Porter.

So với vẻ tiều tụy lúc Hứa Dịch cứu ông ta từ dưới sông lên, Porter bây giờ mặc dù da dẻ đen hơn trước rất nhiều, nhưng lại tràn đầy sức sống và tự tin, cả người như thể đã khôi phục lại dáng vẻ hăng hái lúc Thương hội Porter đang trên đỉnh cao.

"Tuyến đường này dài khoảng bao nhiêu?" Bá tước Satsuma hỏi.

"Tôi đã tính toán sơ bộ rồi, không quá năm mươi km." Porter đáp.

"Năm mươi km..." Bá tước Satsuma gật đầu nói: "Nhìn như vậy, sông Sandy và sông Rum cách nhau cũng không xa lắm, nếu có thể đào thông con kênh này, để sông Sandy và sông Rum nối liền với nhau, chắc chắn sẽ khiến giao thông đường thủy của Thành phố Bontar chúng ta trở nên phồn vinh hơn rất nhiều."

"Thành chủ, đây đâu chỉ là phồn vinh hơn rất nhiều có thể hình dung được." Porter có chút kích động nói."Sông Sandy mặc dù

ở hạ lưu cuối cùng có thể chảy vào sông Skye, có thể coi là con đường có thể đi vào một trong những tuyến đường thủy phồn hoa nhất Lục địa, nhưng sông Skye lại luôn bị Đế quốc Malo kiểm soát, căn bản không cho phép tàu thuyền của các quốc gia khác đi qua, cho nên sông Sandy vẫn luôn không có cách nào lợi dụng được. Nhưng nếu để sông Sandy nối liền với sông Rum, có thể để sông Sandy gia nhập vào con sông lớn nhất Lục địa này, từ nay về sau, tàu thuyền của Thành phố Bontar có thể đi qua sông Sandy đến hầu hết mọi nơi trên Lục địa này!"

Nói đến đây, Porter nhìn Hứa Dịch bên cạnh một cái, trong giọng nói lộ ra một tia cảm kích."Trước đây, mỗi lần nhìn thấy Sông Rum, tôi đều từng nghĩ nếu có thể nối liền Sông Sandy và Sông Rum thì thật là tuyệt vời. Nhưng tôi biết đó gần như là điều không thể, nên khi đó cũng chỉ dám xem đó là ảo tưởng. Thế mà Hội trưởng Hứa lại nói với tôi, đó không phải là ảo tưởng, mà là chuyện có thể trở thành hiện thực! Nói thật... Lúc đó nghe Hội trưởng Hứa nói vậy, tôi cứ thấy Hội trưởng Hứa thật sự có chút... táo bạo và điên rồ."

Bá tước Satsuma cười lớn: "Tên nhóc này lúc nào cũng có những ý tưởng táo bạo, thậm chí là điên rồ. Nhưng Porter Hội trưởng, ông phải thừa nhận rằng, tên nhóc này luôn có cách biến những ý tưởng của mình thành hiện thực, đúng chứ?"

Porter gật đầu lia lịa: "Chính vì Hội trưởng Hứa luôn có cách biến những ý tưởng của mình thành hiện thực, nên lần này tôi mới nghe theo sự sắp xếp của cậu ấy, bỏ ra mấy tháng trời để khảo sát tất cả các con sông ở khu vực lân cận. Thế nhưng Hội trưởng Hứa, việc đào một con kênh như vậy có độ khó cực cao, số tiền bỏ ra e rằng là một con số trên trời, tôi e là chỉ dựa vào Thành phố Bontar chúng ta thì không thể nào gánh vác nổi."

"Đó cũng là vấn đề tôi đang lo lắng." Bá tước Satsuma gật đầu, quay sang Hứa Dịch cười nói: "Nhưng tôi hiểu rõ tên nhóc này, nếu

không nắm chắc, cậu ta sẽ không nhiệt tình như vậy. Nói đi Hứa Dịch, lần này cậu định giải quyết vấn đề này thế nào? Hay là Thương hội Tân Phi các cậu định bao thầu toàn bộ chi phí đào kênh? Nếu vậy thì tôi phải cảm ơn cậu."

Hứa Dịch cười lớn, vội vàng xua tay: "Việc đào con kênh này e rằng ít nhất cũng phải tốn đến mấy triệu Đồng vàng, Thương hội Tân Phi chúng tôi không thể nào gánh vác nổi. Nhưng về mặt tiền bạc thì tôi không giúp được gì, nhưng về mặt tiết kiệm chi phí thì tôi có thể giúp."

"Ồ? Nói nghe thử xem."

"Gần đây, Thương hội chúng tôi đã có bước đột phá trong việc nghiên cứu chế tạo máy móc hạng nặng, đã chế tạo thành công một chiếc Máy Khai Khoáng Ma Thạch Loại Lớn..."

Chương 518: Tiệc cuối năm (1/2)

Thời gian dần trôi về cuối năm, tiết trời cũng ngày càng lạnh.

Tuy nhiên, đối với người dân Thành phố Bontar mà nói, mùa đông năm nay dễ chịu hơn hẳn so với những năm trước.

Vì thu nhập tăng lên, Điều hòa Ma lực Nóng lạnh mà năm ngoái còn là thứ gì đó quá xa xỉ với phần lớn các gia đình, thì năm nay đã trở nên dễ dàng sở hữu hơn.

Tuy Điều hòa Ma lực Nóng lạnh Tân Phi Thế hệ 1 của Thương hội Tân Phi có thêm một chức năng mới là Năng lượng, có thể dựa vào việc đặt vào một lượng Tinh thể Ma lực siêu nhỏ để hẹn giờ sưởi ấm, nhưng giá cả lại không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên như năm ngoái là ba mươi Đồng vàng một chiếc.

Vì vậy, khi bước vào mùa đông, rất nhiều gia đình đã lấy số tiền tiết kiệm được sau vài tháng, nghiến răng mua một, thậm chí là vài chiếc Điều hòa Ma lực Nóng lạnh từ Thương hội Tân Phi.

Sau khi những chiếc Điều hòa Ma lực Nóng lạnh được lắp đặt trong nhà, tận hưởng luồng khí ấm áp thổi ra từ điều hòa, cảm nhận được cả căn nhà không còn lạnh lẽo như những mùa đông trước, cảm giác tiếc nuối khi bỏ tiền mua điều hòa của mọi người đều tan biến hết.

Mỗi ngày sau khi tan sở, vừa bước vào nhà đã được cảm nhận hơi ấm, đó là niềm an ủi rất lớn đối với mỗi người.

Nếu như sau khi ăn tối xong, lại đi tắm nước nóng, tận hưởng

sự tiện lợi và thoải mái mà Máy nước nóng Ma lực Tân Phi mang lại, thì mọi mệt mỏi cả ngày đều tan biến hết, giấc ngủ buổi tối cũng sâu và ngon hơn.

Cùng kỳ năm ngoái, những chiếc Máy móc Ma lực do Thương hội Tân Phi sản xuất vẫn còn là thứ gì đó rất mới mẻ trong mắt phần lớn người dân Thành phố Bontar, nhưng chỉ một năm sau, người dân Thành phố Bontar đã hoàn toàn quen với việc các loại Máy móc Ma lực xuất hiện trong cuộc sống, thậm chí còn không thể sống thiếu chúng.

Bây giờ, nếu nhà bạn vẫn còn dùng củi để đun nước, nấu cơm, nướng bánh mì, thì chỉ có thể nói nhà bạn đã lạc hậu rồi, khỏi phải nói cũng khiến bạn cảm thấy tự ti khi tiếp xúc với họ hàng, bạn bè.

Trước đây, khi thanh niên Thành phố Bontar kết hôn, nhà trai sẽ chuẩn bị rất nhiều vật dụng cần thiết cho cuộc sống sau khi kết hôn, đảm bảo có thể nhanh chóng bước vào cuộc sống ổn định.

Nhưng bây giờ, nếu chàng trai nào kết hôn mà trong nhà không có sẵn vài món Máy móc Ma lực, thì chưa chắc các cô gái đã muốn lấy.

Tất nhiên, Máy móc Ma lực cũng có sự khác biệt.

So với Ấm nước Ma lực, Nồi nấu Ma lực Tự động, Đèn Ma lực, ... thì rõ ràng Điều hòa Ma lực và Máy nước nóng Ma lực được ưa chuộng hơn hẳn.

Kể cả Tủ lạnh Ma lực không dùng đến vào mùa đông, thì cũng vẫn rất được yêu thích.

Có thể mua một chiếc Tủ lạnh Ma lực vào mùa đông, ít nhất cũng chứng minh rằng bạn đã có sự chuẩn bị cho mùa hè của vợ rồi, đúng không?

Tương tự như vậy, ngoài sự khác biệt giữa các loại Máy móc Ma lực, thì cùng một loại Máy móc Ma lực cũng có sự khác biệt.

Ví dụ như cùng là Máy làm bánh mì Ma lực, nếu bạn mua Máy làm bánh mì Ma lực của Tân Phi, thì chứng tỏ bạn rất có thành ý.

Còn nếu là Máy làm bánh mì Ma lực của thương hiệu khác, thì chỉ có thể nói bạn quá keo kiệt, bủn xỉn.

Tuy Máy làm bánh mì Ma lực Tân Phi có đắt hơn một chút, nhưng cũng không đắt hơn Máy làm bánh mì Ma lực của thương hiệu khác là bao, hơn nữa chất lượng Máy làm bánh mì Ma lực Tân Phi lại tốt, mẫu mã đẹp hơn, vậy tại sao không bỏ thêm một chút tiền để mua Tân Phi?

Vì vậy, khi mà ngày càng nhiều cô gái có những yêu cầu như vậy, thì không chỉ ở Thành phố Bontar, mà ngay cả người dân ở một số thành phố lân cận cũng dần hình thành một nhận thức chung.

Muốn có cuộc sống tốt đẹp hơn, trong nhà nhất định phải có Máy móc Ma lực.

Mà muốn có Máy móc Ma lực tốt, thì nhất định phải là Tân Phi.

"Vì vậy, trong năm nay, Thương hội Tân Phi chúng ta đã đạt được những thành tựu to lớn. Hiện tại, không chỉ người dân ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận công nhận Máy móc Ma lực Tân Phi của chúng ta, mà ngay cả người dân ở những nơi khác trong Vương quốc cũng bắt đầu dần chấp nhận sự tồn tại của Máy móc Ma lực, bắt đầu biết đến Thương hội Tân Phi chúng ta." Hứa Dịch nói xong, giơ cao ly rượu trên tay."Nào, nâng ly vì những nỗ lực và thành tựu của chúng ta trong năm nay!"

"Nâng ly!"

Vô số cánh tay giơ cao, vô số chiếc ly cụng vào nhau, sau đó bị vô số cái miệng uống cạn.

Đây là hiện trường buổi lễ tổng kết cuối năm của Thương hội Tân Phi.

Theo lệ thường được hình thành từ năm ngoái, cứ mỗi dịp cuối năm, Hứa Dịch đều sẽ tập trung tất cả công nhân và ban lãnh đạo của Thương hội lại nhà máy của Thương hội Tân Phi để ăn một bữa cơm, tổng kết công việc của Thương hội trong một năm qua.

Tuy nhiên, vì hiện tại Thương hội Tân Phi đã có thêm một cơ sở sản xuất ở Thung lũng Rainfall, cộng thêm số lượng công nhân của toàn bộ Thương hội đã lên tới hơn bốn nghìn người, cho nên dù Hứa Dịch muốn, cũng không thể nào tập trung tất cả công nhân lại một chỗ được.

Vì vậy, bữa tiệc cuối năm được tổ chức ở Trang viên Sancton tối nay chỉ tập trung tất cả công nhân là Nhân loại trong Thương hội.

Còn tiệc cuối năm của các công nhân Người lùn và Elf sẽ được tổ chức vào lần tới khi Hứa Dịch đến Thung lũng Rainfall.

Tuy nhiên, số người tham gia bữa tiệc cuối năm hôm nay cũng đã gần ba nghìn người, lấp đầy cả khoảng đất trống lớn nhất của Trang viên Sancton.

Vì bữa tiệc cuối năm lần này, Thương hội Tân Phi đã phải thuê rất nhiều Đầu bếp và gấp mấy lần số lượng Phụ bếp mới đáp ứng được nhu cầu. Chi phí cho việc này cũng lên tới gần mười nghìn Đồng vàng.

Tuy nhiên, với Hứa Dịch, số tiền này bỏ ra là hoàn toàn xứng đáng, bởi vì những hoạt động như vậy rất có ích trong việc nâng

cao tinh thần đoàn kết của các công nhân, tăng cường lòng trung thành của họ đối với Thương hội.

Hiện tại, Thành phố Bontar đang thiếu hụt nhân lực trầm trọng, mà những công nhân của Thương hội Tân Phi lại rất được các Thương hội sản xuất Máy móc Ma lực khác săn đón.

Chỉ tính riêng từ khi vào đông đến nay, đã có hơn một trăm công nhân của Thương hội Tân Phi bị các Thương hội khác dùng mức lương cao dụ dỗ, đào đi.

Chương 519: Tiệc cuối năm (2/2)

Thậm chí, có một Thương hội còn điên cuồng đến mức đưa ra mức lương tháng cao ngất ngưởng là ba mươi Đồng vàng để đào một công nhân của Thương hội Tân Phi.

Tuy nhiên, Thương hội đó đã nhanh chóng bị Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma lực Bontar trừng phạt, phải ngoan ngoãn trả người về, nhưng hành động này đã tạo nên một tiền lệ xấu, khiến Hứa Dịch phải cảnh giác.

Anh có thể dựa vào thân phận Hội trưởng Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma lực Bontar của mình để trừng phạt những Thương hội làm quá đáng, nhưng đối với những Thương hội không quá đáng, ví dụ như đưa ra mức lương cao hơn một chút nhưng không đến mức vô lý, thì anh lại không có lý do chính đáng để trừng phạt.

Hơn nữa, đó mới chỉ là trong phạm vi Thành phố Bontar, còn nếu là Thương hội ở ngoài Thành phố Bontar dùng mức lương ba mươi Đồng vàng, thậm chí là cao hơn để đào người của Thương hội Tân Phi, thì Hứa Dịch cũng không có cách nào ngăn cản.

Hơn nữa, vấn đề nan giải không chỉ là các công nhân, mà còn là các Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma lực.

Mấy hôm trước, Evita có nói với Hứa Dịch rằng, có một Thương hội ở Thành Anweimar đã bí mật liên lạc với cô, đưa ra mức lương tháng năm mươi Đồng vàng, thưởng cuối năm không dưới hai mươi Đồng vàng, muốn mời cô đến Thương hội đó làm việc.

Tuy Evita đã từ chối, nhưng Hứa Dịch không dám chắc các Nghiên cứu viên khác của Viện Nghiên cứu Ma lực có từ chối hay không.

Vì vậy, việc tổ chức bữa tiệc cuối năm lần này không chỉ là để nâng cao lòng trung thành và tinh thần đoàn kết của các nhân viên Thương hội, mà còn là dịp để anh nhân cơ hội này tuyên bố sẽ từng bước nâng cao đãi ngộ cho tất cả nhân viên Thương hội.

Quả nhiên, Hứa Dịch vừa dứt lời, cả hội trường lập tức vang lên những tiếng hoan hô như sấm dậy.

Bất kỳ công nhân nào làm việc ở Thương hội Tân Phi trên ba tháng đều biết, vị Hội trưởng này của bọn họ rất ít khi hứa hẹn với công nhân.

Nhưng chỉ cần là những gì anh đã hứa, thì không có chuyện gì là không thực hiện.

Bây giờ anh đã nói sẽ từng bước nâng cao đãi ngộ cho mọi người, vậy thì nhất định sẽ làm.

Nhìn Hứa Dịch mỉm cười ngồi xuống trong tiếng hoan hô của mọi người, Heinze ngồi bên cạnh khẽ thở dài nói: "Hứa Dịch, bây giờ Thương hội chúng ta trả lương cho công nhân đã là rất cao rồi, tăng nữa tuy vẫn có thể chấp nhận được, nhưng cứ như vậy mãi cũng không phải là cách hay. Cậu nói xem có đúng không, Sebas?"

Sebas khẽ gật đầu, cũng không cần lấy sổ sách ra, trực tiếp nói: "Theo thống kê, tiền lương mà Thương hội đã trả cho tất cả công nhân trong tháng trước đã lên tới hơn một trăm nghìn Đồng vàng, đó là còn chưa tính các loại phúc lợi như thưởng và quà tặng trong các dịp lễ tết. Nếu tính cả, thì tổng chi phí cho tiền lương của công nhân trong tháng trước đã lên tới hơn một trăm hai mươi nghìn Đồng vàng."

"Cậu xem, một tháng chỉ riêng tiền lương đã phải trả một trăm nghìn Đồng vàng, cậu còn chưa thấy đủ hay sao?" Heinze lập tức quay sang trừng mắt nhìn Hứa Dịch."Đừng quên, năm ngoái một tháng Thương hội chúng ta còn chưa kiếm được một trăm nghìn Đồng vàng!"Hứa Dịch cười một tiếng, cũng lười giải thích thêm về tính keo kiệt cố hữu của Heinze, anh nhún vai với Kennard: "Anh thấy chưa. Tôi đã luôn nói với anh áp lực khi làm Hội trưởng lớn thế nào mà. Nhìn xem, Phó Hội trưởng và Giám đốc Tài chính đều đang gây áp lực cho tôi kìa."

Kennard khẽ mỉm cười, nói với Heinze và Sebas: "Phó Hội trưởng, Sebas, tiền lương chúng ta trả cho công nhân tuy cao, nhưng lợi nhuận của Thương hội chúng ta cũng đang ngày càng tăng lên, phải không? So với năm ngoái, bây giờ lợi nhuận một tháng của Thương hội chúng ta đã tăng gấp nhiều lần rồi."

Sebas gật đầu đáp: "Vâng, tháng trước nếu không tính khoản thu nhập từ việc bán Công nghệ sản xuất xi măng, thì tổng lợi nhuận của Thương hội đã vượt quá bảy mươi vạn Đồng vàng. Trừ đi các khoản chi, thu nhập ròng cuối cùng là hơn năm mươi vạn Đồng vàng."

Nghe đến con số này, hàng lông mày nhíu chặt của Heinze mới giãn ra. Ông nhấp một ngụm rượu, cười thỏa mãn rồi thở dài: "Haiz, nghĩ lại lúc trước, tôi mở Cửa hàng tạp hóa đó, một năm kiếm được một nghìn Đồng vàng là tốt lắm rồi. Bây giờ lại trở thành Phó Hội trưởng của một Thương hội kiếm được năm mươi vạn Đồng vàng mỗi tháng. Cuộc đời đúng là khó lường..."

Nhìn dáng vẻ của Heinze, Hứa Dịch và Kennard đều phì cười.

Kennard nhịn cười nói: "Phó Hội trưởng, ông phải cảm ơn vì đã gặp được Hội trưởng, nếu không, e rằng ông sẽ không có cuộc sống như ngày hôm nay đâu."

"Ừm, tôi luôn cảm ơn Hứa Dịch." Heinze gật đầu nghiêm

túc."Nếu không phải lúc trước cậu ấy chọn tôi hợp tác bán Quạt Ma lực, thì sao tôi có cơ hội được thốt ra những lời này chứ."

Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Nếu không phải ông đồng ý để tôi bày bán Quạt Ma lực trong cửa hàng tạp hóa của ông, thì tôi cũng đâu kiếm được khoản tiền đầu tiên, phải không?"

"Không, Quạt Ma lực là thứ chắc chắn sẽ được mọi người công nhận về sự hữu dụng của nó, cho nên cậu bán ở đâu cũng như nhau thôi. Nói cho cùng, vẫn là tôi may mắn, được cậu chọn." Heinze nghiêm túc nói.

Hứa Dịch cười lớn: "Thôi nào, hồi tưởng quá khứ là biểu hiện của tuổi già đấy, năm nay ông còn chưa đến năm mươi tuổi đâu, đợi hai mươi năm nữa rồi hãy nói những lời này với tôi cũng chưa muộn. Chúng ta vẫn nên nói về vấn đề vừa rồi thì hơn, về việc nâng cao đãi ngộ cho nhân viên, thực ra không chỉ có cách tăng lương, mà còn có nhiều cách khác để khiến họ cảm thấy được lợi ích khi ở lại Thương hội chúng ta, để họ không tùy tiện nhảy việc."

"Có vẻ như Hội trưởng đã có ý tưởng của riêng mình rồi, vậy thì nói ra để mọi người cùng nghiên cứu đi." Kennard cười nói.

Hứa Dịch gật đầu nói: "Đầu tiên, chúng ta phải tiếp tục duy trì hệ thống tăng lương theo bậc thang như hiện nay, phải để tất cả nhân viên đều hiểu rõ. Làm việc ở Thương hội Tân Phi càng lâu, lương và đãi ngộ sẽ càng cao. Thứ hai, tôi quyết định sẽ áp dụng chế độ lương hưu..."

"Lương hưu?" Heinze, Kennard và Sebas nhìn nhau."Đó là cái gì?"

Chương 520: Các tiểu thư Quý tộc nhiệt tình (1/2)

Đến dịp cuối năm, không chỉ Thương hội Tân Phi cần tổng kết, tổ chức tiệc tất niên, Thành phố Bontar cũng vậy.

Như mọi năm, tối ngày 29 tháng 10, Phủ Thành chủ tổ chức một bữa tiệc tất niên long trọng, mời tất cả những nhân vật có máu mặt trong Thành phố Bontar tham dự.

Hứa Dịch đương nhiên cũng nằm trong số đó.

So với năm ngoái, Hứa Dịch chỉ được Bá tước Satsuma mời tham dự tiệc tất niên vì cỗ máy ma thuật canh tác đã có công lớn trong vụ thu hoạch mùa thu, thì năm nay, lý do Hứa Dịch tham dự là vì bản thân anh hiện tại đã trở thành một nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trong Thành phố Bontar.

Trong giới kinh doanh ở Thành phố Bontar, Thương hội Tân Phi đã dần được so sánh với Thương hội Falcao, Thương hội Salanke, Thương hội Amli và Thương hội Armani, được xưng là 5 thương hội lớn nhất Thành phố Bontar.

Mặc dù trên thực tế, Thương hội Tân Phi hiện tại dù là quy mô hay lợi nhuận đều còn kém xa so với 4 thương hội lâu đời và có nền tảng vững chắc kia, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, với tốc độ phát triển như hiện nay của Thương hội Tân Phi, thì chỉ trong vài năm nữa, chắc chắn sẽ đuổi kịp, thậm chí là vượt qua 4 thương hội kia.

Hơn nữa ai cũng rõ ràng, hiện tại ngành máy móc ma thuật có tiềm năng phát triển cực kỳ rộng lớn, không chỉ bắt đầu phổ biến

dần trong Vương quốc Lanpari, mà ngay cả một số quốc gia láng giềng cũng bắt đầu để mắt tới.

Thỏa thuận mà Thương hội Tân Phi đạt được với Vương quốc Rulson và Công quốc Stan không hề che giấu ai, hiện tại ai cũng biết, Thương hội Tân Phi vậy mà đã bán máy móc ma thuật sang cả quốc gia khác, thậm chí Công quốc Stan còn chủ động dùng tài nguyên khoáng sản để mời Thương hội Tân Phi đến đầu tư.

Tài nguyên khoáng sản của một quốc gia có thể nói là nền tảng của quốc gia đó, Công quốc Stan vậy mà lại bằng lòng dùng tài nguyên khoáng sản để thu hút Thương hội Tân Phi, đủ thấy Đại Công tước Stan coi trọng Thương hội Tân Phi đến mức nào.

Ngoài những thành tựu trong kinh doanh, điều khiến mọi người phải nhìn Hứa Dịch bằng con mắt khác, chính là thân phận khác của anh - Nam tước do chính Quốc vương Bệ hạ phong tặng.

Tuy Nam tước là tước vị thấp nhất trong giới Quý tộc, nhưng tước vị Nam tước của Hứa Dịch lại do chính tay Quốc vương Bệ hạ ban tặng trước mặt vô số người, hơn nữa còn khiến Hội đồng Quý tộc không hề phản đối thân phận thương nhân của Hứa Dịch, đủ để thể hiện sự khác biệt của Hứa Dịch.

Tối nay, những người tham gia bữa tiệc tất niên ở Phủ Thành chủ vừa có các Quý tộc lớn nhỏ trong Thành phố Bontar, cũng có các thương nhân lớn nhỏ trong thành. Nhưng người có thể đường đường chính chính sở hữu đồng thời thân phận Quý tộc và thương nhân, lại chỉ có mỗi Hứa Dịch.

Vì vậy, trong bữa tiệc, Hứa Dịch nghiễm nhiên trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Đương nhiên, bản thân Hứa Dịch không hề muốn trở thành tâm điểm.

Tuy trong hơn một năm qua, vì tham gia vô số bữa tiệc, anh đã bắt đầu quen thuộc và thích nghi với những trường hợp như thế này, nhưng anh vẫn không thích những nơi như thế này cho lắm.

Hơn nữa, bữa tiệc tất niên tối nay vì Stella lấy lý do sức khỏe không tốt, không cùng Hứa Dịch đến dự, kết quả vừa nhìn thấy Hứa Dịch xuất hiện một mình trong bữa tiệc, lập tức có vô số tiểu thư Quý tộc trẻ đẹp vây quanh anh.

Rất nhiều tiểu thư Quý tộc tỏ ra rất táo bạo, thậm chí còn công khai bày tỏ tình cảm với Hứa Dịch trước mặt mọi người, thậm chí còn có một vài người táo bạo nhất, trực tiếp mời Hứa Dịch cùng cô ta trải qua một đêm tuyệt vời...

Mặc dù Hứa Dịch rất kiên định, từ chối tất cả lời mời và bày tỏ tình cảm của các tiểu thư Quý tộc, nhưng vẫn bị các cô nàng quấn lấy đến mức có chút luống cuống.

Vất vả lắm mới thoát khỏi sự đeo bám của các tiểu thư Quý tộc, Hứa Dịch rốt cuộc cũng có được một cơ hội để thở phào nhẹ nhõm. Vừa uống một ngụm nước trái cây để bình tĩnh lại, Hội trưởng Cruz đã tìm đến.

"Này, Hội trưởng Hứa trẻ tuổi và đẹp trai, được bao quanh bởi rất nhiều tiểu thư Quý tộc xinh đẹp và cao quý như vậy, có cảm thấy bản thân vô cùng hạnh phúc không?" Hội trưởng Cruz cười nói với vẻ mặt khoa trương.

Hứa Dịch liếc nhìn ông ta một cái, nói: "Có gì mà hạnh phúc? Hay để ông đến bị các cô ấy quấn lấy thử xem? Thật là kỳ lạ, hôm nay những tiểu thư Quý tộc này bị làm sao vậy? Trước đây cũng đâu thấy các cô ấy nhiệt tình với tôi như vậy."

"Không hiểu sao?" Hội trưởng Cruz liếc nhìn Hứa Dịch, sau đó nhìn về phía xa, nơi có vài tiểu thư Quý tộc vẫn đang nhìn về phía này và thì thầm to nhỏ với nhau, cười nói: "Kỳ thực lý do rất đơn

giản. Trước đây tuy cậu cũng rất trẻ, rất đẹp trai, lại còn rất giàu có, nhưng thân phận của cậu rốt cuộc cũng chỉ là một thương nhân bình thường. Trong mắt những Quý tộc kia, thương nhân dù có tài giỏi đến đâu thì cũng chỉ là thường dân, nên các tiểu thư Quý tộc cho dù có thích cậu đến chết đi sống lại, cũng không thể nào nghĩ đến chuyện gả cho cậu."

"Ý của ông là, hiện tại tôi đã trở thành Nam tước, cũng trở thành một Quý tộc, có thân phận bình đẳng để kết hôn với những tiểu thư Quý tộc này rồi sao?" Hứa Dịch hỏi với vẻ mặt buồn cười.

"Đúng vậy." Hội trưởng Cruz chỉ vào những tiểu thư Quý tộc ở phía xa, tiếp tục trêu chọc: "Cậu xem, ánh mắt của những tiểu thư Quý tộc kia nhìn cậu bây giờ nồng nhiệt đến mức nào kìa. Thậm chí tôi còn nghi ngờ các cô ấy hận không thể một ngụm nuốt chửng cậu. Kỳ thực... nếu tôi là cậu, tôi sẽ không ngại xảy ra chút chuyện gì đó với một hoặc vài tiểu thư xinh đẹp trong số đó."

Hứa Dịch không nhịn được trợn trắng mắt: "Tôi lại không định cưới bất kỳ ai trong số họ, tại sao phải xảy ra chuyện gì đó với họ chứ."

"Không không không, xảy ra chút chuyện gì đó, không liên quan gì đến việc cưới họ cả." Hội trưởng Cruz nói với vẻ mặt của một người từng trải: "Đời sống riêng tư của những tiểu thư Quý tộc này còn hỗn loạn hơn cậu tưởng tượng rất nhiều. Các cô ấy tuyệt đối sẽ không để tâm đến chuyện này. Ngược lại, nếu cậu xảy ra chuyện gì đó với họ, ngược lại sẽ trở thành vốn liếng để họ khoe khoang với bạn bè. Nên chỉ cần cậu muốn, tối nay cậu có thể chọn một, thậm chí là vài người trong số họ để cùng nhau trải qua một đêm tuyệt vời."

"Thôi bỏ đi, tôi không có hứng thú." Hứa Dịch lắc đầu, uống một ngụm nước, quay đầu đi, không thèm nhìn những tiểu thư Quý tộc với ánh mắt vẫn vô cùng nồng nhiệt kia nữa, nói với Hội trưởng Cruz: "Ông đến tìm tôi, là đã quyết định được thời gian

xuất phát rồi sao?"

Thấy Hứa Dịch nói đến chuyện chính sự, Hội trưởng Cruz cũng nghiêm mặt lại, gật đầu nói: "Ừ. Nếu không có gì bất ngờ, ngày mùng 4 Tết tôi có thể xuất phát, còn cậu?"

"Tôi á... Ngày đầu tiên chắc chắn phải đến nhà Stella chúc Tết, ngày thứ hai thì phải đến Phủ Thành chủ, sau đó gặp gỡ một số đối tác... Ừm, nếu tranh thủ thời gian, thì ngày mùng 4 cũng gần xong." Hứa Dịch nói.

Chương 521: Các tiểu thư Quý tộc nhiệt tình (2/2)

"Vậy thì... Thêm một ngày để dự phòng, ấn định ngày mùng 5 xuất phát nhé."

"Cũng được. Tuy làm vậy sẽ bỏ lỡ bữa tiệc mừng năm mới, nhưng cũng không thể trì hoãn thêm nữa. Ankulu mấy hôm trước lại nhờ người gửi thư cho tôi, giục tôi mau chóng lên đường đến Công quốc Stan. Nếu còn không đi, tôi sợ cậu ta sẽ trực tiếp chạy đến Thành phố Bontar lôi tôi đi mất." Hứa Dịch cười nói.

Hội trưởng Cruz cười ha hả: "Cậu ta sốt ruột là phải rồi. Khí hậu của Công quốc Stan không giống Vương quốc Lanpari chúng ta, nghe nói chỉ có mùa đông mới thích hợp để động thổ, thời gian khác thì không chắc chắn, có quá nhiều yếu tố bất ngờ. Nhưng cho dù bây giờ cậu có đến đó ngay, thì mùa đông này cũng không thể nào thật sự bắt đầu đầu tư xây dựng được. Cậu ta giục cậu đến đó, chẳng qua chỉ là muốn thể hiện thái độ thôi."

Hứa Dịch gật đầu: "Điều này tôi cũng hiểu. Nhưng đã cậu ta đã thể hiện thái độ như vậy rồi, tôi cũng phải thể hiện thành ý của mình chứ. Dù sao, không chỉ Công quốc Stan muốn hợp tác với Thương hội chúng ta, kỳ thực tôi cũng rất mong muốn được hợp tác với họ."

Hội trưởng Cruz suy nghĩ một chút, trên mặt lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

"Hứa Dịch, kỳ thực đến bây giờ tôi vẫn không hiểu rõ lắm, tại sao cậu lại bằng lòng hợp tác với Công quốc Stan? Môi trường của công quốc này rất tệ. Cho dù cậu cần một lượng lớn tài nguyên

khoáng sản, nhưng những thứ này không chỉ có rất nhiều ở Vương quốc Lanpari chúng ta, mà Vương quốc Rulson cũng rất nhiều. Tôi nghĩ nếu cậu bằng lòng thương lượng với Hội trưởng Newman, thì cũng không phải là không có khả năng hợp tác với Vương quốc Rulson."

Hứa Dịch mỉm cười: "Tôi đã bán công nghệ sản xuất xi măng rồi. Không muốn bán hết tất cả các kỹ thuật khác."

Hội trưởng Cruz lộ ra vẻ mặt có chút xấu hổ: "Dù sao thì cuối cùng cậu cũng sẽ đến Vương quốc Rulson đầu tư mà, phải không?"

"Phải, cuối cùng sẽ đến, nhưng không phải bây giờ. Còn về việc khi nào... phải đợi đến lúc tôi và Thương hội Tân Phi đều đủ mạnh mẽ đã." Hứa Dịch uống một ngụm nước, quay đầu lại, nhưng không phải nhìn về hướng nam, nơi có Vương quốc Rulson, mà là nhìn về hướng đông."Không chỉ Công quốc Stan và Vương quốc Rulson, đợi đến thời cơ thích hợp, tôi sẽ đến tất cả các quốc gia trên lục địa này để đầu tư."

"Khát vọng của cậu lúc nào cũng to lớn như vậy." Hội trưởng Cruz lắc đầu."Năm nay tôi đã gần 50 tuổi rồi, không biết có thể chứng kiến Thương hội Tân Phi của các cậu phát triển đến mức đó hay không."

Hứa Dịch cười một tiếng, cụng ly với ông ta, nói đùa: "Hay là anh từ bây giờ bắt đầu học Ma pháp đi, chỉ cần anh trở thành Đại Pháp sư, tuổi thọ tự nhiên sẽ được kéo dài. Chắc chắn sẽ có cơ hội nhìn thấy ngày đó."

Hội trưởng Cruz cười ha hả: "Chuyện đó cứ để cậu làm đi, tôi thì thôi. Nói đi cũng phải nói lại, Hội trưởng Hứa, cậu thật sự có thể coi là Hội trưởng Thương hội đặc biệt nhất trên Lục địa này. Mang thân phận Quý tộc cũng được đi, thế mà còn trẻ tuổi như vậy, lại còn là một Pháp sư mạnh mẽ nữa. Lúc nào cũng nghe Đại Pháp sư Camillo nói, cậu rất có tiềm năng trở thành Đại Pháp sư.

Tôi nghĩ, đến lúc cậu trở thành Đại Pháp sư rồi, chỉ riêng thân phận Đại Pháp sư thôi cũng đủ khiến cho các tiểu thư Quý tộc kia phải tự động nhào vào lòng cậu."

"Biết đâu đến lúc tôi trở thành Đại Pháp sư thì đã là ông lão rồi, cho dù các tiểu thư Quý tộc có chủ động nhào vào lòng, e là tôi cũng không còn sức để mà tiếp nhận họ nữa." Hứa Dịch cũng cười nói.

"Nói nghiêm túc đấy, Hội trưởng Hứa, cậu càng sớm trở thành Đại Pháp sư thì càng có lợi, nên tôi cũng giống như Đại Pháp sư Camillo, hy vọng cậu có thể sớm trở thành Đại Pháp sư." Hội trưởng Cruz nghiêm mặt nói."Nếu cậu là Đại Pháp sư, chúng ta sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái trên Hoang mạc Black Rice."

"Anh cũng nhận được tin tức Bộ lạc Người thú có động tĩnh rồi à?" Hứa Dịch cười hỏi ngược lại.

"Ừ. Tin tức này là Hội trưởng Relsa nói cho tôi biết. Theo như ông ấy nhận được, có một số Bộ lạc Người thú trên Hoang mạc Black Rice không biết nghe được từ đâu chuyện chúng ta muốn đầu tư xây dựng nhà máy ở Bộ lạc Người sói Woller, lại còn vì thế mà trả cho Bộ lạc Người sói Woller một khoản tiền lớn, nên đám Người thú này cũng muốn đến xem thử có thể kiếm chác được gì hay không." Hội trưởng Cruz có chút lo lắng nói: "Tuy Hội trưởng Relsa nói đám Người thú này không dám làm tổn thương đến tính mạng con người, nhưng tôi lo lắng, nếu bị chúng quấy rối, sẽ làm chậm tiến độ rất nhiều, hơn nữa còn làm tăng thêm tổn thất của chúng ta."

"Đây quả thực là vấn đề cần phải cân nhắc. Ông đã nghĩ ra cách nào để ứng phó chưa?" Hứa Dịch hỏi.

"Tạm thời cũng chưa có cách nào, chỉ có thể nghe theo ý kiến của Hội trưởng Relsa, để Đội hộ vệ của Thương hội cùng đi với công nhân đến Hoang mạc Black Rice, cố gắng đảm bảo an toàn

cho các công nhân." Nói đến đây, Hội trưởng Cruz bỗng nhiên nhớ ra điều gì."À đúng rồi, Hội trưởng Hứa, hình như Thương hội Tân Phi của các cậu vẫn chưa thành lập bất kỳ Đội hộ vệ nào nhỉ?"

"Đội hộ vệ?" Hứa Dịch nhíu mày, lắc đầu."Bên trong Vương quốc hiện tại gió yên biển lặng, Thương hội của chúng ta hiện tại cũng chưa gặp phải tình huống nào cần đến Đội hộ vệ, nên tôi căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện này. Nghe ông nói như vậy, chẳng lẽ nhất định phải thành lập một Đội hộ vệ sao?"

"Chuyện này là đương nhiên rồi." Hội trưởng Cruz nói với vẻ mặt hiển nhiên."Trên Lục địa này làm gì có Thương hội nào lại không có Đội hộ vệ của riêng mình? Tuy nói bên trong Vương quốc những năm gần đây đều rất thái bình, nhưng vào lúc xảy ra đại loạn cách đây mười mấy năm trước, bên trong Vương quốc đâu đâu cũng đều là đạo tặc. Hơn nữa, vừa rồi cậu còn nói muốn mở rộng kinh doanh của Thương hội Tân Phi đến mọi nơi trên Lục địa, vậy thì không có Đội hộ vệ là căn bản không thể nào được. Biết đâu được hàng hóa của các cậu vận chuyển đến nơi nào đó sẽ bị cướp mất."

"Nghiêm trọng đến vậy sao?" Hứa Dịch trầm ngâm một lát, gật đầu."Xem ra trước đây là tôi sơ suất rồi, đây quả thực là vấn đề cần phải coi trọng. Được rồi, nhân cơ hội lần này đến Hoang mạc Black Rice để ứng phó với đám Chủng tộc Người thú kia, tôi sẽ nhân tiện thành lập một Đội hộ vệ luôn."

Hội trưởng Cruz nhất thời ngạc nhiên: "Cậu định trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà thành lập được Đội hộ vệ sao? Cậu từ đâu mà tìm được nhiều người thích hợp như vậy?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Đừng quên, Thương hội của chúng ta có rất nhiều ưu thế mà các Thương hội khác không có."

Hội trưởng Cruz ban đầu còn có chút khó hiểu, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Chương 522: Lời mời nửa đêm của Ludy (1/2)

Kết thúc bữa tiệc tất niên ở Phủ Thành chủ, màn đêm đã buông xuống. Trên trời đêm nay không có trăng, cũng chẳng có mấy vì sao, nên vừa rời khỏi Phủ Thành chủ, thoát khỏi ánh đèn, lập tức chìm vào bóng tối mịt mù.

Hứa Dịch rảo bước đi vào góc tối, thấy không còn ai đuổi theo nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng người.

Lúc nãy, khi vừa bước ra khỏi cổng Phủ Thành chủ, lại có thêm mấy vị tiểu thư Quý tộc đuổi theo, tiếp tục đưa ra lời mời, rủ anh cùng trải qua đêm nay.

Trong số đó, thậm chí có một vị tiểu thư Quý tộc cực kỳ táo bạo, túm lấy tay Hứa Dịch thò vào trong cổ áo của mình, trực tiếp đặt tay anh lên bộ ngực đầy đặn của cô ta, khiến Hứa Dịch giật mình vội vàng rút tay lại, cuống cuồng chạy trốn.

Cúi đầu nhìn bàn tay phải vừa mới chạm vào bộ ngực đầy đặn kia, Hứa Dịch tự giễu lắc đầu, thầm nghĩ nếu không phải trong lòng luôn nghĩ đến Stella, e rằng anh thật sự không kìm lòng được, bị đám tiểu thư Quý tộc này ăn tươi nuốt sống mất.

Ổn định lại tâm trạng, Hứa Dịch xác nhận phương hướng, rồi đi bộ về nhà.

Mỗi lần tham dự bữa tiệc tất niên ở Phủ Thành chủ xong, anh đều có thói quen đi bộ về.

Một là vì quãng đường không xa, hai là tranh thủ lúc đi bộ suy

nghĩ về những vấn đề gặp phải trong bữa tiệc.

Lúc này, điều anh đang nghĩ đến, chính là chuyện về Đội hộ vệ mà Hội trưởng Cruz đề cập đến.

Đúng như Hội trưởng Cruz đã nói, Lục địa Saines không được thái bình như Trung Quốc trên Địa Cầu. Do giao thông và thông tin liên lạc bất tiện, cộng thêm hình thái xã hội lạc hậu, khiến rất nhiều nơi vẫn còn tồn tại nạn cướp bóc.

Cho nên, nói chung, những Thương hội lớn một chút đều có Đội hộ vệ riêng, ngay cả những Thương hội nhỏ, khi vận chuyển hàng hóa cũng phải thuê một số hộ vệ bảo vệ an toàn cho hàng hóa.

Nếu không, chỉ cần bị cướp mất một lô hàng, đối với một số Thương hội nhỏ mà nói, e rằng sẽ là tai họa diệt vong.

Vương quốc Lanpari hiện tại xã hội ổn định, không cần phải quá lo lắng về vấn đề này, nhưng Thương hội Tân Phi sắp hợp tác với Vương quốc Rulson và Công quốc Stan, vậy thì rất khó đảm bảo sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Hơn nữa, vấn đề hiện thực nhất lúc này chính là Bộ lạc Người thú trên Hoang mạc Black Rice.

Giả sử như, mỏ quặng gần Bộ lạc Người sói Woller được xây dựng xong, nhà máy cũng được xây dựng, mỏ quặng do ba bên hợp tác, có thể để Thương hội Amli và Thương hội Rekton phụ trách công tác hộ vệ, cùng lắm là Thương hội Tân Phi nhường một phần lợi nhuận.

Nhưng Xưởng luyện kim loại màu lại do Thương hội Tân Phi độc tư thành lập, lúc trước Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa đề nghị hợp tác cũng bị Hứa Dịch từ chối, bây giờ anh cũng không tiện mở lời nhờ họ hỗ trợ bảo vệ.

Cho nên, Hội trưởng Cruz nói không sai, Đội hộ vệ của Thương hội Tân Phi là phải thành lập.

Còn về ưu thế mà Hứa Dịch nói Thương hội Tân Phi có so với những Thương hội khác, đương nhiên là chỉ việc Thương hội Tân Phi không chỉ hợp tác với rất nhiều Bộ lạc Người lùn và Elf, thậm chí còn thuê rất nhiều công nhân Người lùn và Elf.

Có mối quan hệ này, nếu Hứa Dịch đưa ra yêu cầu, hi vọng Người lùn và Elf gia nhập Đội hộ vệ của Thương hội, hẳn là không phải là chuyện khó.

Trên Lục địa Saines, mỗi Chủng tộc đều có những nhận xét riêng, ví dụ như Nhân loại có khả năng sáng tạo và học hỏi, Người lùn có thiên phú về rèn đúc, Elf có tài năng đặc biệt về thẩm mỹ... có thể nói là mỗi Chủng tộc đều có sở trường riêng.

Nhưng về mặt đánh giá năng lực chiến đấu, thì Nhân loại luôn bị cho là thấp nhất.

Trong số Nhân loại, ngoài những Pháp sư hùng mạnh, chỉ có rất ít Hiệp sĩ có năng lực chiến đấu đơn lẻ có thể sánh ngang với những Chủng tộc khác.

Năm đó, lý do Nhân loại có thể cướp đoạt quyền thống trị Lục địa này từ tay Elf, áp đảo tất cả những Chủng tộc khác, dựa vào chính là tính kỷ luật và tinh thần hợp tác cực kỳ mạnh mẽ của Nhân loại, đương nhiên, quan trọng hơn là khả năng sinh sản của Nhân loại...

Nhưng cho dù Nhân loại đã thống trị Lục địa này hàng nghìn năm, vẫn phải thừa nhận sự chênh lệch về năng lực chiến đấu đơn lẻ này.

Theo lý thuyết, một Chiến binh Elf trưởng thành, năng lực chiến đấu đơn lẻ thậm chí có thể vượt qua ít nhất năm Chiến binh

Nhân loại bình thường. Mà nếu tác chiến trong rừng rậm hoặc ban đêm, những môi trường mà Elf am hiểu, thì một Chiến binh Elf thậm chí có thể một mình tiêu diệt cả một đội quân Nhân loại.

Tuy Chủng tộc Người lùn không thần xuất quỷ mờ như Elf, khó đối phó, nhưng Người lùn trời sinh đã có sức khỏe phi thường, lực lớn vô cùng. Hơn nữa, họ còn có thiên phú sử dụng vũ khí thành thạo, một Người lùn trưởng thành tùy tiện cầm vũ khí lên cũng có thể ứng phó với ba, năm Chiến binh Nhân loại.

Mà nếu là một Chiến binh Người lùn được huấn luyện bài bản, một mình đối phó với mười Chiến binh Nhân loại cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, tính kỷ luật và tinh thần hợp tác của Người lùn là mạnh nhất trong số các Chủng tộc ngoại trừ Nhân loại. Nếu là một đội Chiến binh Người lùn kết hợp với nhau, cộng thêm năng lực chiến đấu cá nhân mạnh mẽ của họ, thì cho dù là Elf có số lượng tương đương cũng chỉ có thể tạm thời tránh lui.

Đương nhiên, Người lùn có một nhược điểm, đó là họ không thể nào học được Ma pháp.

Sự bù đắp của tạo vật chủ dành cho họ, chính là họ có sức đề kháng Ma pháp cực kỳ cao, Ma pháp cấp thấp căn bản không thể làm họ bị thương.

Chương 523: Lời mời nửa đêm của Ludy (2/2)

Nói tóm lại, nếu Đội hộ vệ của một Thương hội có thể chiêu mộ được Người lùn và Elf làm hộ vệ, thì năng lực chiến đấu chắc chắn sẽ vượt xa những đội hộ vệ thông thường.

Chỉ có điều, từ sau Chiến tranh Chủng tộc cách đây hàng nghìn năm, các Chủng tộc khác dần dần rời xa cuộc sống của Nhân loại, tự nhiên cũng không có Thương hội nào có thể thuê được hộ vệ là những Chủng tộc khác.

Bây giờ, Thương hội Tân Phi có điều kiện này, điều đầu tiên mà Hứa Dịch nghĩ đến chính là điểm này.

Vừa đi, Hứa Dịch vừa tưởng tượng đến cảnh tượng Đội hộ vệ của Thương hội được thành lập, bên trong toàn là Người lùn và Elf, không nhịn được mỉm cười.

Mải vui mừng, đến nỗi anh không hề chú ý đến tiếng gọi của ai đó bên đường.

Mãi đến khi người nọ cao giọng gần như hét lên, Hứa Dịch mới bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, kinh ngạc nhìn sang.

"Ludy?" Nhờ ánh sáng của Đèn Ma thuật hắt ra từ ngôi nhà phía sau, Hứa Dịch nhìn rõ người gọi mình, hóa ra là Ludy, người mà anh đã lâu không gặp.

Từ sau khi Đại Pháp sư Camillo tuyên bố đóng cửa Tháp Đại Pháp sư, một phần Pháp sư trong Tháp Pháp sư lựa chọn đi theo Đại Pháp sư Camillo, gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật của

Thương hội Tân Phi, nhưng phần lớn Pháp sư vẫn chọn tiếp tục theo đuổi con đường nghiên cứu Ma pháp, tìm kiếm lối thoát khác.

Ludy cũng là một trong số đó. Nghe nói sau đó cô ấy đã rời khỏi Thành phố Bontar, đến thành phố khác tiếp tục tìm kiếm cách nâng cao thực lực Ma pháp.

Hứa Dịch cũng không quá quan tâm đến chuyện này, không ngờ hôm nay cô ấy lại bất ngờ trở về.

Bất ngờ gặp lại đồng nghiệp cũ trong Phòng nghiên cứu, Hứa Dịch ngoài kinh ngạc còn có chút vui mừng, vội vàng tiến lên, cười nói: "Sao thế? Trở về đón năm mới à? Nhưng mà hình như nhà cô ở Thành Karma chứ nhỉ? Sao bây giờ lại ở đây?"

Nói xong, anh ngẩng đầu nhìn tòa nhà nhỏ phía sau Ludy, chợt nhớ ra trước đây anh chưa từng đến nhà Ludy, cũng không biết nơi này có phải là nơi ở của cô ấy hồi còn ở Thành phố Bontar hay không.

"Tôi ra ngoài mấy tháng, phát hiện ra mình vẫn quen với cuộc sống ở Thành phố Bontar hơn, nên đã quay về rồi." Ludy nở nụ cười gượng gạo đáp."Hứa Dịch, nghe nói hiện tại Thương hội Tân Phi còn lớn mạnh hơn trước, hơn nữa anh còn được Quốc vương Bệ hạ phong làm Nam tước nữa?"

"Cô nghe ai nói vậy?" Hứa Dịch vừa cười hỏi, vừa đánh giá Ludy.

Mấy tháng không gặp, so với hồi còn ở Phòng nghiên cứu, dường như Ludy gầy hơn một chút, cũng có phần tiều tụy hơn, nhưng nụ cười rạng rỡ thì vẫn không hề thay đổi.

Nghĩ đến việc Ludy là người duy nhất trong Phòng nghiên cứu tỏ ra thiện chí với anh lúc anh mới vào, trong lòng Hứa Dịch dâng lên một tia ấm áp.

"Tôi đã về được mấy hôm rồi, hôm qua còn cùng Vina, Salsa ăn cơm, nghe các cô ấy nói." Ludy giải thích."Hôm nay ngủ không được, nên dậy sớm đi dạo, không ngờ lại nhìn thấy anh đi từ phía đối diện, nhất thời vui mừng quá, nên mới chạy xuống gọi anh."

Nhìn dáng vẻ có phần phấn khích của Ludy, Hứa Dịch mỉm cười nói: "Gặp lại cô tôi cũng rất vui. Sao rồi, mấy tháng nay ra ngoài sống có tốt không?"

Nụ cười trên mặt Ludy bỗng chốc tắt ngấm, cô khẽ lắc đầu: "Không tốt lắm, lần này tôi quay về, chính là..."

Ludy đột nhiên rùng mình một cái, ngập ngừng một lát, rồi nghiêng người, làm động tác mời: "Bên ngoài lạnh quá, Hứa Dịch, đã gặp nhau ở đây rồi, hay là vào trong ngồi một lát, chúng ta trò chuyện cho rõ ràng?"

Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn sắc trời, cau mày: "Muộn thế này rồi, không tiện lắm đâu."

Ludy che miệng cười: "Sao thế? Tôi còn chưa nói gì, anh đã sợ tôi ăn thịt anh rồi à?"Hứa Dịch chợt nghĩ đến đám tiểu thư Quý tộc nhiệt tình quá mức ban nãy, trong lòng thầm nghĩ chuyện này cũng không phải là không thể xảy ra.

Thấy Hứa Dịch hình như còn muốn từ chối, Ludy bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt ai oán: "Hứa Dịch, vào trong nói chuyện đi, em có vài lời muốn nói với anh. Ngoài ra... thật ra cũng muốn nhờ anh một chuyện..."

Nhìn biểu cảm trên mặt Ludy, Hứa Dịch mơ hồ đoán được cô muốn nói chuyện gì với mình.

"Ludy, chúng ta là đồng nghiệp cũ, chỉ cần là chuyện anh có thể giúp, nhất định sẽ giúp em. Nhưng mà hôm nay thật sự là quá muộn rồi, không thích hợp lắm. Hay là thế này đi, trưa mai chúng

ta hẹn địa điểm gặp mặt, rồi nói chuyện hẳn hoi được không?", Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói.

Ludy nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, khẽ lắc đầu: "Em biết mà, anh đang định từ chối em đúng không? Những lời này em đã nghe nhiều rồi. Những người có thân phận như các anh khi nói ra những lời này, nhất định là đang thoái thác."

"Anh không có..."

"Vậy mà anh còn không chịu vào trong ngồi một lát!", Ludy trực tiếp cắt ngang lời Hứa Dịch.

Nhìn Ludy vẻ mặt không cam lòng, thất vọng, Hứa Dịch không nhịn được thở dài, nhớ đến lúc trước ở Tháp Pháp sư, Ludy từng quan tâm chăm sóc mình, trong lòng mềm nhũn, gật đầu nhẹ nói: "Được rồi, chúng ta lên trên nói chuyện."

Ludy lập tức chuyển buồn thành vui, vội vàng cười kéo tay Hứa Dịch, kéo anh vào trong căn nhà nhỏ phía sau.

Cả hai người đều không hề chú ý tới, trong bóng tối đối diện đường, một đôi mắt to đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hai người.

Chương 524: Chúng ta kết hôn đi! (1/2)

Hai mươi phút sau, Hứa Dịch có chút vội vàng bước ra khỏi nhà Ludy.

Hít một hơi thật sâu không khí lạnh lẽo bên ngoài, Hứa Dịch cuối cùng cũng bình tĩnh lại được chút ít.

Quay đầu nhìn căn nhà nhỏ sau khi đóng cửa lại vẫn le lói ánh đèn, Hứa Dịch không khỏi cười khổ.

Anh không ngờ rằng, vừa rồi sau khi vào nhà, Ludy ban đầu chỉ là tán gẫu với anh một hồi về những chuyện thú vị hồi còn ở Tháp Đại Pháp Sư, sau đó lại bất ngờ áp sát lại gần anh, thậm chí còn định cởi bỏ quần áo trên người, rõ ràng là đang cố gắng quyến rũ anh!

Nhìn thấy Ludy chỉ còn chút nữa là cởi bỏ luôn lớp vải cuối cùng trên người, để lộ ra hai điểm đỏ hồng trước ngực, Hứa Dịch trong nháy mắt bừng tỉnh khỏi sự kinh ngạc, cố gắng kiềm chế dục vọng, vội vàng thoát khỏi vòng tay Ludy, gần như là chạy trốn khỏi nhà cô ấy.

Nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của Ludy, Hứa Dịch hiện tại vẫn còn chút sợ hãi.

Tối nay anh vốn đã bị những lời khiêu khích của đám tiểu thư Quý tộc kia khiến cho máu nóng sôi trào, không ngờ rằng lại gặp phải Ludy, nếu như vừa rồi anh mà do dự một chút, có lẽ đã thật sự không kiềm chế được bản thân, làm chuyện gì đó với Ludy rồi.

Nghĩ đến hậu quả của việc làm đó, Hứa Dịch không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Mặc dù trên Lục địa Saines, chuyện nam nữ cũng khá cởi mở như xã hội phương Tây trên Địa Cầu, nhưng Hứa Dịch đã xác định quan hệ yêu đương với Stella, nếu như lúc này anh làm ra loại chuyện này, nhất định sẽ không được Stella tha thứ, bản thân anh cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Trong đầu vừa mới hiện lên hình ảnh Stella, thì khóe mắt Hứa Dịch đã bất ngờ nhìn thấy bóng dáng của cô ấy.

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn sang phía đối diện đường, mặc dù trong màn đêm, chỉ có thể dựa vào ánh đèn yếu ớt ven đường để nhìn thấy một bóng hình mờ ảo, nhưng anh lại vô cùng quen thuộc với bóng dáng của Stella, cho nên liếc mắt một cái đã nhận ra.

"Stella, sao em lại ở đây?", Hứa Dịch vội vàng băng qua đường, đi đến trước mặt Stella, lại phát hiện cô ấy đang hơi ngẩng đầu, nhìn về phía căn nhà nhỏ sau lưng anh.

Hứa Dịch quay đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt có chút xấu hổ, vội vàng giải thích: "Đừng hiểu lầm, Ludy chỉ là mời anh vào nhà ngồi một lát, nói chuyện chút thôi."

Có lẽ là để đáp lại lời nói của Hứa Dịch, anh vừa dứt lời, đèn trên tầng hai căn nhà nhỏ bỗng nhiên tắt ngúm.

Stella thu hồi ánh mắt đang nhìn căn nhà nhỏ, vẻ mặt phức tạp nhìn Hứa Dịch một lúc, sau đó chậm rãi lắc đầu, khẽ thở dài: "Yên tâm đi, em không hiểu lầm đâu. Anh vào trong đó chưa đến hai mươi phút, cho dù muốn làm gì cũng không kịp."

Hứa Dịch ngẩn người: "Sao em biết anh vào trong đó chưa đến hai mươi phút?"

"Bởi vì vừa rồi em vừa hay nhìn thấy anh và cô ấy cùng nhau

đi vào." Stella đáp.

Hứa Dịch càng thêm xấu hổ, chỉ có thể tiếp tục giải thích: "Ban đầu anh không định vào đâu. Trễ như vậy rồi, anh và cô ấy là nam nữ, ở riêng với nhau không hay lắm. Nhưng mà Ludy nói có chuyện... ừm, tóm lại là có vài chuyện không tiện nói chuyện trên đường, hơn nữa ngày mai cô ấy lại phải đi rồi, cho nên anh mới lên nhà cô ấy một lát. Thật sự là không có gì đâu. Stella, tin tưởng anh đi, anh đối với cô ấy không có ý gì đâu."

Nhìn thấy dáng vẻ vội vàng giải thích của Hứa Dịch, Stella bỗng nhiên bật cười: "Anh giải thích với em làm gì? Sợ em thật sự hiểu lầm sao? Em đã nói rồi, hai mươi phút các người muốn làm gì cũng không kịp. Tổng không thể anh ngay cả hai mươi phút cũng..."

Nói đến đây, Stella đỏ mặt, hung hăng đánh vào người Hứa Dịch một cái.

"Anh là đồ xấu xa. Ép em phải nói ra những lời khiến người khác phải xấu hổ."

Thấy vẻ mặt Stella đã tốt hơn, Hứa Dịch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Đó là do em tự muốn nói, liên quan gì đến anh?"

Stella hừ một tiếng, bỗng nhiên cúi đầu xuống người Hứa Dịch ngửi ngửi, nhíu mày hỏi: "Trên người anh hình như có mùi hương của phụ nữ. Em xem ra, cho dù anh không làm gì Ludy, thì cô ta cũng đã làm gì anh rồi."

Hứa Dịch cười khổ lắc đầu: "Chuyện này liên quan đến danh dự của Ludy, em đừng có suy đoán lung tung nữa. Tóm lại là anh không có ý đó, chuyện hôm nay đến đây là kết thúc, được chưa?"

Stella đứng thẳng người, nhìn Hứa Dịch, thấy anh vẻ mặt

nghiêm túc, liền gật đầu.

"Được."

Hứa Dịch cười nắm lấy tay cô: "Stella, em biết anh thích nhất điểm gì ở em không?"

"Điểm gì?", Stella tò mò hỏi.

"Chính là sự phóng khoáng và tự tin của em. So với những cô gái khác, em chưa bao giờ so đo tính toán những chuyện nhỏ nhặt. Đây là ưu điểm mà rất nhiều cô gái không có, cũng là điểm khiến anh cảm thấy trân trọng và rung động nhất." Hứa Dịch nói.

"Phóng khoáng và tự tin sao?", Stella thở dài, lắc đầu."Kỳ thực, trước mặt anh, em phát hiện bản thân dần dần đánh mất sự tự tin rồi."

"Tại sao?", Hứa Dịch kinh ngạc hỏi.

Stella lại không trả lời, chỉ nắm chặt tay Hứa Dịch, sau đó kéo anh đi về phía cuối con đường.

Hứa Dịch nghi ngờ trong lòng, nhưng cũng chỉ có thể cùng cô ấy đi dạo trong đêm đông lạnh giá.

Qua một lúc lâu, Stella vẫn không nói gì.

Hứa Dịch đang định mở miệng hỏi, thì Stella lại đột nhiên lên tiếng.

"Hứa Dịch, chúng ta kết hôn đi!"

Hứa Dịch lập tức sững sờ.

Năm mới vừa qua, mọi người còn đang vui mừng chào đón năm mới, tận hưởng những ngày tháng nhàn rỗi hiếm hoi trong năm, thì tờ "Nhật Báo Bontar" lại bất ngờ đăng tải một tin tức chấn

động toàn thành.

Hội trưởng Thương hội Tân Phi - Hứa Dịch, đã đính hôn với cháu gái của Đại Pháp Sư Camillo - Tiểu thư Stella, người được người dân Thành phố Bontar và các thành phố lân cận gọi là "Nữ thần Bontar"!

Chương 525: Chúng ta kết hôn đi! (2/2)

Tin tức này vừa được truyền ra, lập tức gây chấn động lớn ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận.

Trước đây, mặc dù mọi người đều biết Hứa Dịch và Stella đã xác định quan hệ yêu đương, nhưng mối quan hệ này rốt cuộc cũng không phải là bất di bất dịch, cho nên rất nhiều người trong lòng yêu mến Stella vẫn còn giữ một tia hy vọng, hy vọng Stella có ngày sẽ chia tay với Hứa Dịch.

Thế nhưng, tin tức hai người đính hôn truyền ra, đã khiến cho tất cả mọi ảo tưởng trong lòng những người này đều tan vỡ.

Nếu là người bình thường, thì cho dù đã đính hôn, cũng có khả năng xảy ra biến cố gì đó, nhưng Hứa Dịch và Stella đều không phải người bình thường.

Với tư cách là Hội trưởng Thương hội Tân Phi, hiện tại Hứa Dịch không chỉ có danh tiếng ở Thành phố Bontar, mà thậm chí ở toàn bộ Vương quốc Lanpari đều đã có chút danh vọng, là nhân vật lớn có máu mặt.

Còn Stella hiện tại, ở trong lòng người dân Thành phố Bontar và các thành phố lân cận, lại càng có địa vị như minh tinh.

Hai người này đã quyết định đính hôn, kỳ thực cũng không khác gì kết hôn là mấy, khiến cho rất nhiều người không thể nào ôm ấp ảo tưởng trong lòng được nữa.

Nhưng mà, ngoại trừ một số ít kẻ nhỏ nhen trong bóng tối

nguyền rủa Hứa Dịch, thì phần lớn người dân Thành phố Bontar và các thành phố lân cận đều chân thành chúc phúc cho hai người.

Dù sao Stella là Nữ thần Bontar trong lòng mọi người, trong mắt mọi người, người đàn ông có thể xứng với cô gần như là không có, mà Hứa Dịch là người đàn ông duy nhất được mọi người công nhận, xứng đôi với cô.

Hơn nữa, hai người công khai tình cảm đã được gần một năm, nếu như đột nhiên tuyên bố chia tay, mới thật sự khiến cho mọi người cảm thấy tiếc nuối.

Hiện tại hai người tuyên bố đính hôn, kỳ thực cũng xem như là hoàn thành một giấc mơ nhỏ bé trong lòng rất nhiều người.

Bởi vậy, tờ "Nhật Báo Bontar" vừa mới đăng tải tin tức này, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, vô số bức thư và quà tặng chúc phúc đã được gửi đến cho hai người.

Người dân Thành phố Bontar phần lớn đều biết địa chỉ của Hứa Dịch, những bức thư và quà tặng này đều được gửi thẳng đến nhà anh, còn những người ở các thành phố khác thì không rõ lắm, nên phần lớn đều được gửi đến Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm mà Thương hội Tân Phi đặt tại Thành phố Bontar.

Ngoài những lời chúc phúc của người dân bình thường, các Thương hội ở Thành phố Bontar và các thành phố khác có quan hệ hợp tác với Thương hội Tân Phi cũng lần lượt gửi thư và quà đến chúc mừng.

Trong đó, quà tặng của Hội trưởng Cruz là quý giá nhất.

Để chúc mừng hai người đính hôn, ông ấy vậy mà lại tặng cho hai người một tòa trang viên ở ngoại ô phía bắc Thành phố Bontar, dựa lưng vào núi, hướng mặt ra sông làm quà!

Tòa trang viên này là Hội trưởng Cruz mới mua được cách đây

không lâu, lúc đó đã tốn của ông ta đến hai mươi lăm vạn Đồng vàng, hiện tại lại tặng không cho Hứa Dịch, quả thực là vô cùng hào phóng.

Vì chuyện này, Hứa Dịch thậm chí còn trêu chọc ông ấy: "Chỉ là đính hôn mà ông đã tặng quà quý giá như vậy rồi, vậy lúc tôi và Stella kết hôn, ông định tặng quà gì đây?"

Câu trả lời của Hội trưởng Cruz vô cùng hào khí, ông ấy xua tay đáp: "Đợi đến lúc hai đứa chính thức kết hôn, chỉ cần tôi có thể tặng, thì cậu muốn gì, tôi tặng cái đó!"

Hứa Dịch cười ha hả, không khách khí nhận lấy món quà này.

Với mối quan hệ hợp tác chặt chẽ hiện tại giữa Thương hội Tân Phi và Thương hội Amli, tòa trang viên trị giá 25 vạn Đồng vàng có lẽ là một món quà vô cùng quý giá trong mắt người thường. Nhưng đối với Hội trưởng Cruz mà nói, chỉ cần Hứa Dịch bằng lòng nhận, ông ấy tuyệt đối sẽ nhân cơ hội này tặng một món quà có giá trị hơn nữa.

Việc Hứa Dịch đồng ý nhận món quà này cũng khiến ông ấy yên tâm, đồng thời cũng giúp cho mối quan hệ giữa hai bên càng thêm sâu sắc.

Ngoài Hội trưởng Cruz ra, hầu như tất cả các Thương hội lớn nhỏ khác trong Thành phố Bontar đều không ngoại lệ, đều gửi quà đến chúc mừng.

Thậm chí ngay cả Freyman cũng nhân danh Liên minh Thương mại Ireland tặng một món quà vô cùng quý trọng, để cảm ơn sự giúp đỡ và ủng hộ của Hứa Dịch dành cho hắn ta trước đây.

Trong số tất cả các món quà, món quà kém giá trị nhất nhưng cũng đặc biệt nhất chính là quà của ba người Quốc vương Bệ hạ, Công chúa Cervini Điện hạ và Bá tước Satsuma.

Mặc dù quà của ba người họ không có gì đặc biệt, nhưng với thân phận của họ mà nói, bản thân việc tặng quà đã mang một ý nghĩa vô cùng to lớn.

Hứa Dịch và Stella chỉ mới đính hôn, vậy mà Quốc vương Bệ hạ và Công chúa Cervini Điện hạ cao quý lại đích thân gửi quà đến chúc mừng, có thể thấy Hứa Dịch đã có một vị trí quan trọng trong lòng họ.

Còn việc Bá tước Satsuma tặng quà, mọi người đều không cảm thấy bất ngờ, bởi vì ai cũng biết Bá tước Satsuma vẫn luôn ủng hộ Hứa Dịch.

Hiện tại Hứa Dịch và Stella đã đính hôn, nếu ông ta không tặng quà, thì đó mới là điều khiến người khác phải ngạc nhiên.

Đầu năm mới vốn là thời gian mọi người vui mừng chào đón năm mới, thế nhưng bởi vì Hứa Dịch và Stella đột ngột tuyên bố đính hôn, nên người dân ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận đều đổ dồn sự chú ý vào sự kiện này.

Hơn nữa, bản thân việc đính hôn cũng là một việc đáng mừng, cộng thêm không khí năm mới, càng khiến cho Thành phố Bontar và các thành phố lân cận trong khoảng thời gian này càng thêm vui vẻ, náo nhiệt, an khang, thịnh vượng.

Thế nhưng, ngay khi mọi người còn đang đắm chìm trong niềm vui, thì Hứa Dịch, người vừa mới chính thức đính hôn với Stella, lại một lần nữa lên đường.

Chương 526: Xe ma lực (1/2)

Xe ngựa chạy băng băng trên Xa lộ Rainfall, chở Hứa Dịch và Hội trưởng Cruz đến Thung lũng Rainfall.

Một chiếc xe ngựa chất đầy hàng hóa đi ngược chiều, lướt qua xe của họ. Hội trưởng Cruz nhìn qua cửa sổ chiếc xe ngựa chở hàng kia, rồi lại nhìn con đường đất đang bị bánh xe nghiền nát, chợt quay sang nói với Hứa Dịch: "Con đường này nên được mở rộng hơn."

Hứa Dịch gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã sớm cân nhắc đến chuyện này rồi. Lúc trước khi xây dựng con đường này, một là vì không có tiền, hai là mọi người đều chưa có kinh nghiệm, cho nên chỉ xây dựng rộng bốn mét. Hiện tại xem ra, chiều rộng này rõ ràng vẫn chưa đủ, tốt nhất là nên mở rộng gấp đôi."

"Cũng không cần phải mở rộng gấp đôi khoa trương như vậy, mở rộng thêm hai mét nữa là được rồi." Hội trưởng Cruz nói.

"Không, đã muốn mở rộng thì nên mở rộng thêm một chút. Dù sao con đường này về sau không chỉ có xe ngựa chạy, mà còn có những loại xe khác nữa..."

"Loại xe khác?" Hội trưởng Cruz khẽ nhíu mày."Hội trưởng Hứa, tôi nghe Hội trưởng Pompeii nói, cậu đã hứa với ông ấy, trong vòng ba năm sẽ nghiên cứu ra một loại xe ma lực mới, có thể thay thế xe ngựa mà Hãng xe của ông ấy đang sử dụng, giảm mạnh chi phí vận chuyển?"

"Lúc đó tôi chỉ muốn an ủi ông ấy thôi." Hứa Dịch có phần bất đắc dĩ nói."Trên thực tế, linh kiện chủ yếu nhất của xe ma lực đến nay vẫn chưa được nghiên cứu thành công, ba năm nữa có thể cho

ra loại xe ma lực này hay không, tôi cũng không dám chắc chắn. Nếu không phải Hội trưởng Pompeii cứ giục giã, tôi cũng sẽ không cố tình bịa chuyện ra để lừa ông ấy."

Hội trưởng Cruz cũng chẳng để ý xem Hứa Dịch có phải đang an ủi Hội trưởng Pompeii hay không, ông ta chỉ quan tâm đến ý chính mà Hứa Dịch vừa mới nói ra.

"Nói như vậy, xe ma lực thật sự có thể chế tạo?"

Hứa Dịch liếc nhìn ông,"Sao ông lại quan tâm đến chuyện này như vậy?"

"Sao tôi lại không thể quan tâm?" Hội trưởng Cruz lập tức hỏi ngược lại."Nếu loại xe ma lực này có thể giống như những gì cậu đã miêu tả trước mặt Hội trưởng Pompeii, một giờ có thể chạy đến bốn mươi cây số, vậy chắc chắn sẽ thay thế hoàn toàn xe ngựa. Hơn nữa, thứ này chạy nhanh như vậy, chắc chắn càng không thể chạy trên con đường đất gồ ghề này. Nếu vậy, chẳng phải nhu cầu về đường xá sẽ càng tăng cao hơn gấp bội, vậy thì có liên quan rất lớn đến Thương hội Amli của chúng tôi rồi."

Hứa Dịch không nhịn được cười: "Phản ứng của ông đúng là nhanh thật. Không sai, loại xe ma lực này có yêu cầu rất cao về mặt đường xá. Cho nên, vì xe ma lực, đường xá phải được ưu tiên phổ cập, việc xây dựng đường xá của Thương hội Amli các ông sẽ càng trở nên quan trọng hơn."

"Vậy cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc xe ma lực này khi nào có thể được nghiên cứu chế tạo thành công? Cho tôi một khoảng thời gian chính xác, tôi sẽ cho người mở rộng đội ngũ thi công đường xá, tránh đến lúc đó không kịp trở tay." Hội trưởng Cruz lại hỏi.

Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, lắc đầu: "Chuyện này tôi không thể cho ông một khoảng thời gian chính xác được. Làm thí nghiệm

nghiên cứu vốn là chuyện không chắc chắn, ví dụ như trong Thương hội chúng tôi có một Viện sĩ Ma pháp tên là Sancheli, tôi giao cho ông ấy một nhiệm vụ nghiên cứu, đến nay đã hơn một năm rồi, ông ấy vẫn chưa có chút tiến triển nào. Nhưng tôi chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, bởi vì chuyện này có giục giã thế nào cũng không có ý nghĩa gì."

"Hơn một năm rồi mà vẫn chưa có chút tiến triển nào sao?" Hội trưởng Cruz có phần kinh ngạc."Hứa Dịch, cậu đúng là kiên nhẫn thật đấy. Theo tôi, tên kia chắc chắn là đang ăn không ngồi rồi trong Thương hội của cậu. Cho dù thí nghiệm nghiên cứu khó khăn đến đâu, hơn một năm cũng phải có chút tiến triển chứ. Sao có thể nào một chút tiến triển cũng không có."

"Không, thứ mà ông ấy đang nghiên cứu có chút đặc biệt, đúng là có độ khó rất cao." Hứa Dịch mỉm cười nói."Chỉ cần cuối cùng ông ấy có thể nghiên cứu chế tạo ra thứ này, cho dù phải nuôi ông ấy không công mười năm hai mươi năm cũng không thành vấn đề. Dù sao, nuôi một người đối với Thương hội chúng tôi mà nói cũng chẳng đáng là bao."

Hội trưởng Cruz không khỏi lắc đầu: "Cậu đúng là... không nói cậu hoang phí thì thôi. Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, cậu không thể cho tôi một thời gian chính xác, vậy cho tôi một khoảng thời gian ước chừng được không? Ví dụ như ba năm không được, vậy năm sau thì sao? Năm sau cũng không được, vậy năm sau nữa thì sao?"

"Ừm... để tôi nghĩ xem..." Hứa Dịch đưa tay lên xoa cằm suy nghĩ một lúc, khẽ nhíu mày, cười khổ nói: "Thực ra, ngay cả tôi cũng không dám chắc chắn ba năm nữa có thể chế tạo thành công hay không, cho nên căn bản không thể nói là ba năm hay năm sau. Nhưng tôi có thể khẳng định, cho dù ba năm nữa không nghiên cứu chế tạo được, nhưng với tốc độ hiện tại, năm sau nhất định có thể."

"Nói như vậy, chỉ cần đợi trong vòng hai năm này là được rồi."

Nhận được sự xác nhận của Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz nhanh chóng tính toán.

"Cho dù là cuối năm sau mới nghiên cứu chế tạo thành công, vậy cũng chỉ tốn hai năm, cộng thêm thời gian quảng bá sản phẩm có lẽ mất khoảng một năm, vậy là ba năm. Nói cách khác, thời gian dành cho tôi nhiều nhất cũng chỉ có ba năm, nhanh hơn một chút có lẽ chỉ còn một năm rưỡi. Nếu vậy..."

Nhìn thấy dáng vẻ khó xử của Hội trưởng Cruz, Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: "Thực ra, cho dù xe ma lực chưa được nghiên cứu chế tạo thành công, Thương hội các ông chẳng phải vẫn cần nhanh chóng mở rộng đội ngũ thi công đường xá sao? Hiện tại trong Vương quốc, đâu đâu cũng hô hào muốn xây dựng đường xá, Thương hội các ông hiện tại đã thiếu người rồi, chẳng lẽ còn muốn chờ đến khi xe ma lực xuất hiện hay sao?"

"Vậy thì khác." Hội trưởng Cruz lắc đầu nói: "Trước khi xe ma lực xuất hiện, Thương hội chúng tôi có thể đầu tư ít hơn vào việc xây dựng đường xá, nhưng sau khi xe ma lực xuất hiện, chúng tôi nhất định phải tăng cường đầu tư. Cho nên, thứ này khi nào xuất hiện, sẽ quyết định kế hoạch tổng thể của Thương hội chúng tôi."

"Vậy thì không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể cho ông một khoảng thời gian ước chừng, không thể cho ông một thời gian chính xác." Hứa Dịch nhún vai nói.

"Vậy là đủ rồi. Thực ra, chỉ cần cậu xác định thứ này Thương hội các cậu nhất định có thể nghiên cứu chế tạo thành công là được rồi." Hội trưởng Cruz mỉm cười nói."Rất nhiều lúc, một tin tức xác thực có thể ảnh hưởng đến rất nhiều chuyện."

Chương 527: Xe ma lực (2/2)

"Điều này tôi hoàn toàn đồng ý." Hứa Dịch gật đầu, cười khổ nói: "Ví dụ như lần này, Hội trưởng Relsa xác định có ba Bộ lạc Người thú đang có ý đồ với chúng ta, tôi không thể không lập tức xem xét chuyện thành lập Đội hộ vệ."

Hội trưởng Cruz nhìn Hứa Dịch, nuốt xuống lời đề nghị hợp tác thành lập Xưởng luyện kim loại màu một lần nữa, suy nghĩ một chút rồi nói: "Thực ra, nếu không được, tôi quen biết mấy vị Đoàn trưởng Lữ đoàn lính đánh thuê, cậu có thể thuê lính đánh thuê của bọn họ làm công việc hộ vệ."

"Chuyện này chỉ có thể là biện pháp cuối cùng. Tiền thuê lính đánh thuê quá cao, hơn nữa, bọn họ dù sao cũng không phải người của mình, không đáng tin cậy cho lắm." Hứa Dịch lắc đầu.

"Ừm, cũng đúng. Muốn tốt, muốn yên tâm, đương nhiên là Đội hộ vệ của Thương hội mình là tốt nhất." Hội trưởng Cruz cảm khái nói: "Thực ra, tôi rất hâm mộ Thương hội các cậu, có thể chiêu mộ Người lùn và Elf làm hộ vệ. Bọn họ mạnh hơn rất nhiều so với hộ vệ là Nhân loại bình thường."

"Chưa chắc đã thương lượng được." Hứa Dịch lắc đầu."Người lùn và Elf có thể chấp nhận làm việc cho Thương hội chúng ta, nhưng chưa chắc đã chấp nhận làm hộ vệ cho Thương hội chúng ta. Bởi vì chuyện này tương đương với việc bọn họ bảo vệ cho Nhân loại chúng ta. Tôi rất lo lắng bọn họ sẽ không đồng ý."

Sự thật chứng minh, lo lắng của Hứa Dịch không phải là lo lắng vô cớ.

Xe ngựa chở hai người đến Thung lũng Rainfall, Hứa Dịch và

Hội trưởng Cruz mỗi người một ngả, để Hội trưởng Cruz đi trước đến Thị trấn Samara hội hợp với Hội trưởng Relsa, còn bản thân thì đi tìm Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto đang đổ mồ hôi sôi nước mắt làm việc trong Xưởng Luyện thép ở Thung lũng Rainfall.

Quả nhiên, khi anh vừa mới đề nghị với hai vị Tộc trưởng muốn thành lập Đội hộ vệ cho Thương hội, đồng thời muốn thuê Người lùn làm hộ vệ, thì trên mặt hai vị Tộc trưởng đều lộ ra vẻ mặt khó xử.

"Hội trưởng, chuyện này... Tuy chúng tôi và các huynh đệ đều rất bằng lòng làm việc cho Thương hội, nhưng làm việc chỉ là vì kiếm tiền, còn làm hộ vệ tương đương với việc bán mạng. Bán mạng cho Nhân loại các người, tôi sợ rất nhiều huynh đệ sẽ không đồng ý..." Tộc trưởng Slurby có phần ngượng ngùng nói.

Hứa Dịch quay sang Tộc trưởng Monto, kết quả là Tộc trưởng Monto cũng gãi đầu, vẻ mặt khó xử nói: "Tộc trưởng Slurby nói đúng. Làm việc kiếm tiền không thành vấn đề, nhưng bán mạng thì có rất nhiều vấn đề. Nói cho cùng... chúng ta dù sao cũng không phải cùng một tộc."

Thấy sắc mặt Hứa Dịch có phần khó coi, Tộc trưởng Monto vội vàng xua tay nói: "Hội trưởng Hứa, tôi và Tộc trưởng Slurby không có ý gì khác, chỉ là... chỉ là bảo Người lùn chúng tôi bán mạng cho Nhân loại các người, nghe có phần kỳ lạ."

Tộc trưởng Slurby liên tục gật đầu: "Đúng vậy, ngoại trừ lần cùng nhau chống lại sự thống trị của Elf mấy nghìn năm trước, Người lùn chúng tôi đã từng liên thủ với Nhân loại, nhưng Người lùn chúng tôi chưa từng tiếp nhận sự chỉ huy của Nhân loại các người, càng không thể nào bán mạng cho Nhân loại, cho nên chuyện này căn bản là không có lý."Hứa Dịch suy nghĩ một chút, cau mày nói: "Hay là mọi người cứ coi việc hộ vệ như một công việc bình thường đi? Tôi cũng sẽ trả lương cho các anh em Người

lùn mà. Hơn nữa tôi đảm bảo, tiền lương của hộ vệ sẽ cao hơn so với công nhân bình thường."

Thấy Hứa Dịch vẫn không chịu bỏ cuộc, Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto nhìn nhau, bất đắc dĩ nói: "Vậy được rồi, chúng tôi sẽ về nói chuyện với các anh em. Nhưng mà Hội trưởng, chúng tôi không dám đảm bảo các anh em sẽ đồng ý. Đương nhiên rồi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Dù sao chúng tôi cũng là nhờ có anh giúp đỡ cuộc sống mới tốt lên, bây giờ anh gặp khó khăn, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ."

Hứa Dịch chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Vậy vậy đi. Mọi người cố gắng là được. Nói với các anh em Người lùn, đây chỉ là một công việc bình thường, mọi người tự nguyện tham gia, tôi không có ý ép buộc."

So với Người lùn, Elf lại nổi tiếng với sự kiêu ngạo và khinh thường Nhân loại.

Hứa Dịch cho rằng đã bị Người lùn từ chối phũ phàng như vậy rồi, thì Elf càng không thể nào đồng ý.

Nhưng khi anh mang chút hy vọng mong manh đến Bộ lạc Night Song, trình bày yêu cầu này với Trưởng lão Alucia, thì lại bất ngờ nhận được câu trả lời chắc nịch.

"Tại sao không chứ?" Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt không dám tin, mỉm cười nói: "Elf chúng tôi tuy kiêu ngạo, nhưng luôn thừa nhận sự thật. Mấy nghìn năm trước, chúng tôi đã thua các người trong Chiến tranh Chủng tộc, vậy thì Nhân loại các người nhất định có điểm mạnh hơn Elf chúng tôi. Hơn nữa, sau khi được huấn luyện đặc biệt trong Thương hội của các người, tính kỷ luật của tộc nhân quả thực đã được nâng cao, khiến tôi nhìn thấy hy vọng được tái sinh của họ. Bây giờ dù giao bọn họ cho anh làm hộ vệ, tôi nghĩ cũng sẽ giúp ích cho bọn họ."

Nghe thấy từ "tái sinh", trong lòng Hứa Dịch dâng lên một tia cảnh giác.

Chẳng lẽ Elf vẫn muốn phản công Nhân loại, giành lại quyền kiểm soát Lục địa này sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại, Hứa Dịch lại cảm thấy suy nghĩ này thật buồn cười.

Elf khi mạnh nhất còn không địch lại nổi Nhân loại, bây giờ số lượng đã ít như vậy, càng không thể nào là đối thủ của Nhân loại.

Quan trọng nhất là tỉ lệ sinh sản của Elf quá thấp, tổng dân số của Chủng tộc dù thế nào cũng không thể tăng nhanh và đột biến, vậy thì càng không thể gây ra mối đe dọa cho Nhân loại.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch yên tâm, hỏi Trưởng lão Alucia: "Vậy là, ngài đồng ý để tộc nhân của mình gia nhập Đội hộ vệ của Thương hội, đảm nhiệm vị trí hộ vệ sao?"

Trưởng lão Alucia khẽ mỉm cười: "Đương nhiên là được. Tôi đã quyết định để tộc nhân từ bỏ sự kiêu ngạo vô dụng đó, gia nhập vào Thương hội của các người để làm việc cho Nhân loại, vậy bây giờ lại từ chối công việc này, chẳng phải là phủ nhận hoàn toàn những gì đã làm trước đây sao? Hội trưởng Hứa, ưu điểm lớn nhất của Elf chúng tôi chính là đã quyết định việc gì thì nhất định sẽ làm đến cùng, không bao giờ bỏ dở giữa chừng."

Nhìn Trưởng lão Alucia với khuôn mặt rạng rỡ, Hứa Dịch thầm bổ sung một câu trong lòng.

"Ưu điểm này, nói theo cách khác, chính là cố chấp."

Chương 528: Dấu hiệu tập kích bất ngờ (1/2)

Khi Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa nhìn thấy Hứa Dịch dẫn theo một đám Elf mặc giáp da bó sát, trang bị đầy đủ vũ khí xuất hiện trước mặt mình, cả hai đều ngây người.

Hội trưởng Cruz giật giật khóe miệng, gượng cười, đưa tay về phía Hội trưởng Relsa: "Thua cược rồi, Hội trưởng Relsa, trả tiền đi."

Hội trưởng Relsa nhìn chằm chằm vào những Elf sau lưng Hứa Dịch một lúc lâu, sau đó mới móc từ trong ngực ra một đồng vàng đưa cho Hội trưởng Cruz, lắc đầu, thở dài nói: "Hội trưởng Hứa quả nhiên không phải người thường, vậy mà thật sự có thể mời được Elf làm hộ vệ, thật sự khiến tôi mở mang tầm mắt."

Nhìn thấy động tác của hai người, Hứa Dịch có chút khó hiểu.

"Hai người cá cược à?"

Hội trưởng Cruz cười tủm tỉm cất đồng vàng vào túi cẩn thận, sau đó mới gật đầu với Hứa Dịch đáp: "Ừm, tôi và Hội trưởng Relsa đánh cược một chút, tôi cược cậu có thể thuê được Elf làm hộ vệ, ông ấy cược không thể. Bây giờ mà, đương nhiên là tôi thắng rồi. Haha..."

Hứa Dịch nhất thời không nói nên lời, thầm nghĩ hai tên này một người sắp năm mươi tuổi, người kia cũng hơn bốn mươi, vậy mà còn rảnh rỗi cá cược chuyện này.

Điều khiến người ta càng không nói nên lời chính là, Thương

hội của hai người họ đều có thu nhập hàng năm hàng trăm vạn đồng vàng, vậy mà sau khi cá cược, tiền cược lại chỉ có một đồng vàng!

Không buồn để ý đến hai tên kia đang tranh cãi về việc những Elf này rốt cuộc có phải là hộ vệ của Thương hội Tân Phi hay không, ánh mắt Hứa Dịch rơi vào đoàn xe cách đó không xa, hỏi: "Hàng hóa đã được vận chuyển đến hết chưa?"

Hội trưởng Relsa lúc này mới kết thúc cuộc tranh luận với Hội trưởng Cruz, đáp: "Ừm, đây là những thiết bị khai thác mỏ mà chúng ta cần dùng trong đợt đầu tiên. Ngoài những Cỗ máy Ma lực khai thác mỏ do Thương hội Tân Phi sản xuất, Thương hội Falcao còn cung cấp rất nhiều thiết bị cần thiết khác, ngoài ra còn phái mấy chuyên gia khai thác mỏ đi cùng. Kia kìa, ở đằng kia."

Hội trưởng Cruz cùng Hứa Dịch cùng nhìn về phía mấy người ăn mặc và thần thái khác biệt rõ ràng so với hộ vệ của Thương hội Rekton, nhịn không được hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, cậu có phải đã bí mật đạt thành thỏa thuận gì với Thương hội Falcao chưa? Nếu không, tại sao lần này Hội trưởng Morgan lại đồng ý giúp đỡ chúng ta nhanh như vậy? Còn cung cấp nhiều thiết bị như vậy?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lấp lửng đáp: "Lần trước khi đến Thành Anweimar, tôi có gặp Hầu tước Jose một lần, nói chuyện với ông ấy một chút."

Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa nhìn nhau, đều nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt đối phương.

Hứa Dịch này không tiếng động mà đã bí mật đạt thành thỏa thuận với Gia tộc Jose, quả nhiên là có năng lực.

Người đã đến đông đủ, vật tư cũng đã chuẩn bị xong, mọi người cũng không trì hoãn nữa, xuất phát từ Thị trấn Samara,

hùng hổ tiến về phía Bộ lạc Người sói Woller.

Lần này ba Thương hội hợp tác dự định khai thác một mỏ quặng ở Bộ lạc Người sói Woller, cho nên vật tư chuẩn bị đương nhiên là vô cùng phong phú, chủng loại đa dạng, vì vậy đoàn xe vận chuyển hàng hóa được tạo thành từ ba mươi tư chiếc xe ngựa chở hàng cỡ lớn. Cộng thêm những người đánh xe và hộ vệ của ba Thương hội, quy mô của đoàn xe vô cùng khổng lồ.

Trước đây, bao gồm cả Thương hội Rekton, tất cả các Thương hội Nhân loại đến Hoang mạc Black Rice làm ăn với Chủng tộc Người thú đều chỉ dừng lại ở mức độ buôn bán hàng hóa qua lại, cho dù có tổ chức đoàn buôn, nhiều nhất cũng chỉ có vài chiếc xe ngựa, căn bản không thể so sánh với đoàn xe lần này.

Theo như lời Hội trưởng Relsa, đoàn buôn lần này là đoàn buôn lớn nhất mà ông ấy từng thấy và nghe nói đến khi tiến vào Hoang mạc Black Rice.

Lớn, tự nhiên sẽ càng thu hút sự chú ý.

Cho nên đoàn xe vừa mới đi ra khỏi phạm vi Thị trấn Samara, đặt chân lên Hoang mạc Black Rice, thì hộ vệ của Thương hội Rekton đã báo cáo rằng có người đang theo dõi đoàn xe.

Nghe được tin tức này, Hội trưởng Cruz có chút căng thẳng.

"Hội trưởng Relsa, tin tức mà ông nhận được là thật sao? Thật sự có Chủng tộc Người thú nhắm vào chúng ta? Vậy ông có biết Chủng tộc Người thú nhắm vào chúng ta có bao nhiêu người không? Mối đe dọa lớn không? Số hộ vệ này của chúng ta có đủ dùng không?"

Hội trưởng Relsa lắc đầu: "Tôi chỉ biết có Chủng tộc Người thú nhắm vào chúng ta, còn cụ thể là Chủng tộc Người thú nào, số lượng bao nhiêu thì không rõ."

"Vậy phải làm sao?" Hội trưởng Cruz có chút lo lắng."Nếu như Người thú đến quá đông, hộ vệ không cản nổi thì phải làm sao?"

Hội trưởng Relsa cười ha hả: "Yên tâm đi, Chủng tộc Người thú bây giờ đã không còn là Chủng tộc Người thú của mấy nghìn năm trước nữa rồi. Cho dù có Người thú thật sự dám đến, cũng không thể đến quá đông, dựa vào số hộ vệ của chúng ta chắc chắn có thể ứng phó được. Hơn nữa, Hội trưởng Hứa còn mang theo năm mươi Chiến binh Elf. Chỉ riêng bọn họ đã có thể sánh ngang với mấy trăm binh lính Nhân loại rồi, không thành vấn đề."

Nghe được câu này, Hội trưởng Cruz mới yên tâm hơn một chút. Nhìn liếc mắt những Chiến binh Elf lúc này đang im lặng đi theo đoàn xe ở hai bên, dường như có được chút an ủi.

"Hội trưởng Hứa, nếu cậu có thể mang theo thêm một ít hộ vệ Người lùn thì càng tốt." Hội trưởng Cruz đột nhiên nghĩ đến một vấn đề."Đúng rồi, tôi rất kỳ quái, tại sao cậu có thể mang theo hộ vệ Elf, mà lại không mang theo hộ vệ Chủng tộc Người lùn? Ngay cả Elf kiêu ngạo cũng bằng lòng làm hộ vệ cho Thương hội của cậu, tại sao Chủng tộc Người lùn lại không chịu?"

Chương 529: Dấu hiệu tập kích bất ngờ (2/2)

Hứa Dịch bất đắc dĩ đáp: "Chuyện này... Nguyên nhân trong thời gian ngắn cũng khó nói rõ, tóm lại là hộ vệ Chủng tộc Người lùn tạm thời đừng mơ tưởng đến. Ngay cả những Chiến binh Elf của Bộ tộc Night Song này, kỳ thực nói cho cùng cũng không thể coi là hộ vệ của Thương hội chúng ta. Nói đúng ra, chỉ có thể coi là lính đánh thuê."

"Vậy bọn họ có nghe theo sự chỉ huy của cậu không?" Hội trưởng Relsa ngửi thấy một vấn đề mấu chốt.

"Sẽ nghe theo mệnh lệnh của tôi, nhưng chỉ huy cụ thể thì không đến lượt tôi, dù sao tôi cũng không hiểu những Chiến binh Elf này chiến đấu như thế nào." Hứa Dịch đáp.

"Có thể nghe theo mệnh lệnh của cậu là được rồi. Nếu thật sự gặp phải tình huống gì, còn mong Hội trưởng Hứa cậu để cho bọn họ phối hợp chiến đấu với hộ vệ của Thương hội chúng ta."

"Được."

Lúc đầu, hành trình còn khá yên bình, nhưng theo báo cáo của hộ vệ Thương hội Rekton, những kẻ theo dõi xuất hiện xung quanh ngày càng nhiều.

Mặc dù những kẻ theo dõi này không có bất kỳ hành động nào, nhưng lại khiến cho bầu không khí trong đoàn xe vô hình chung trở nên căng thẳng.

Theo như lời Hội trưởng Relsa, trước đây khi Thương hội của

ông ấy đến Hoang mạc Black Rice làm ăn, cũng đã gặp phải rất nhiều lần bị Người thú theo dõi, nhưng phần lớn thời gian những Chủng tộc Người thú đó cuối cùng đều ngoan ngoãn rút lui, không có bất kỳ hành động gì, chỉ có rất ít lần mới thật sự ra tay cướp bóc.

Nhưng cho dù là lần nào, số lượng kẻ theo dõi xuất hiện xung quanh cũng không nhiều như lần này.

Từ đó suy đoán, lần này không chỉ bọn họ hành động lớn, e rằng phía Chủng tộc Người thú cũng sẽ có hành động lớn.

Hơn nữa, đã có động thái rõ ràng như vậy, Chủng tộc Người thú lần này e rằng sẽ không cam tâm rút lui như vậy, mà sẽ lựa chọn thật sự ra tay.

Nghe được phân tích của Hội trưởng Relsa, Hội trưởng Cruz lại lo lắng.

Ông ta đề nghị chi bằng báo cho Quân đội Hoàng gia đến hỗ trợ hộ tống, nhưng lại bị Hội trưởng Relsa trực tiếp bác bỏ.

Hành động của đoàn xe lần này là hành động riêng của Thương hội, không liên quan gì đến Vương quốc.

Không có mệnh lệnh, Quân đội Hoàng gia tuyệt đối sẽ không đến bảo vệ cho Thương hội tư nhân.

Mặc dù với mối quan hệ và năng lực của ba người bọn họ, có thể thông qua Bá tước Satsuma để ra lệnh cho Quân đội Hoàng gia, nhưng loại chuyện này không thể lặp lại nhiều lần, cho dù Quân đội Hoàng gia có thể hộ tống lần này, chẳng lẽ lần sau cũng có thể hộ tống hay sao?

Hơn nữa, ba Thương hội muốn khai thác mỏ ở Bộ lạc Người sói Woller, tổng không thể để cho Quân đội Hoàng gia cứ mãi hỗ trợ bảo vệ mỏ cho bọn họ được.

"Chủng tộc Người thú là chủng tộc rất coi trọng vũ lực, nếu chúng ta không thể nhân cơ hội lần này trấn áp tất cả Chủng tộc Người thú trên Hoang mạc Black Rice, vậy thì sau này cho dù có khai thác mỏ, e rằng cũng sẽ vĩnh viễn không có ngày nào yên ổn." Hội trưởng Relsa nghiêm mặt nói ra dự định thực sự của mình."Cho nên lần này, chúng ta phải nhân cơ hội này đánh cho những Chủng tộc Người thú này một trận nhớ đời, để cho bọn họ vĩnh viễn ghi nhớ, sau này đừng có đến gây sự với chúng ta!"

"Tôi ủng hộ." Hứa Dịch lập tức bày tỏ thái độ của mình."Chi bằng ngày nào cũng phải đề phòng, không bằng một lần vất vả."

Cả hai người bọn họ đều bày tỏ thái độ rõ ràng như vậy, Hội trưởng Cruz tự nhiên không còn gì để nói, chỉ có thể bày tỏ sự ủng hộ.

Dựa theo kinh nghiệm của Hội trưởng Relsa, Người thú vì thường nhạy bén hơn Nhân loại rất nhiều, cho nên thời cơ cướp bóc phần lớn sẽ lựa chọn vào ban đêm.

Dựa theo khoảng cách từ Thị trấn Samara đến Bộ lạc Người sói Woller, đoàn xe chỉ cần một ngày là có thể đến nơi.

Cho nên Chủng tộc Người thú nếu muốn ra tay cướp bóc, chỉ có đêm nay là cơ hội duy nhất.

Vì vậy, sau khi nghe được phân tích này, Hứa Dịch mặc kệ xe ngựa xóc nảy, lập tức ngả đầu ngủ.

Mãi đến chiều tối, khi đoàn xe dừng lại ở một nơi nào đó trên hoang mạc để chuẩn bị dựng trại, Hứa Dịch mới tỉnh dậy.

Nhìn thấy Hội trưởng Relsa đang bận rộn chỉ huy hộ vệ dựng trại, Hứa Dịch nhảy xuống xe ngựa, đến bên cạnh một Elf thuộc Bộ tộc Night Song, hỏi: "Này, Fazio, tình hình thế nào rồi?"

Elf tên Fazio là đội trưởng của năm mươi Chiến binh Elf này.

Theo như thỏa thuận giữa Trưởng lão Alucia và Hứa Dịch, Hứa Dịch có thể ra lệnh cho những Elf này hoàn thành mục tiêu gì, nhưng chỉ huy cụ thể sẽ do Fazio đảm nhiệm, Hứa Dịch không cần nhúng tay vào.

Hứa Dịch đương nhiên khá tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của Fazio, tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện chỉ tay họa chân với những Elf này, nên mãi đến bây giờ mới chạy đến hỏi thăm tình hình.

Fazio dù trong lòng nghĩ gì, bề ngoài vẫn tỏ ra rất cung kính với Hứa Dịch, hành lễ với anh rồi đáp: "Hội trưởng, tôi đã ngửi thấy mùi hôi thối của đám Chủng tộc Người thú từ trong gió, và cảm nhận được ác ý của chúng. Theo tôi được biết, tối nay chúng sẽ phát động tấn công."

"Ừm, vậy thì tốt, tối nay anh hãy cùng các hộ vệ khác bảo vệ đoàn xe." Hứa Dịch dừng một chút, lại nói: "Nhưng tôi hy vọng các anh ưu tiên chú ý bảo vệ an toàn cho bản thân. Hàng hóa mất rồi không sao, nhưng nếu các anh bị thương hay thậm chí là mất mạng, đó mới là tổn thất không thể bù đắp được, hiểu chưa?"

Ánh mắt Fazio khẽ động, gật đầu đáp: "Tuân lệnh."

Chương 530: Quân đoàn Độc lập Người thú (1/2)

Trên bầu trời đêm chỉ treo lửng lưỡi liềm khuyết, ánh trăng chẳng lấy gì làm êm dịu.

Thêm vào đó, hoang mạc Black Rice không giống Thành phố Bontar, nơi đâu cũng có ánh đèn chiếu sáng. Vì vậy, khi màn đêm buông xuống, khắp vùng đất hoang chỉ còn lại đống lửa trại được nhóm lên giữa doanh địa của đoàn buôn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Giữa vùng đất hoang mênh mông vô tận này, ngọn lửa trại chẳng khác nào mục tiêu rõ ràng nhất, thu hút vô số Người thú xung quanh đã kiềm chế từ lâu tràn đến.

Trong màn đêm yên tĩnh như tờ, bỗng vang lên tiếng sói tru ghê rợn và kéo dài, sau đó mặt đất hoang mạc đột nhiên rung chuyển, như thể vô số con ngựa đang phi nước đại trên vùng đất hoang.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Hội trưởng Relsa thay đổi.

"Không ổn! Vẫn còn cả Người thú tộc Man Ngưu!"

Lời còn chưa dứt, trên vùng đất hoang xa xa đã xuất hiện một nhóm bóng đen cao lớn, đang điên cuồng lao về phía bên này.

Cùng lúc đó, từ bốn phương tám hướng trên vùng đất hoang cũng xuất hiện vô số bóng đen, có cái cao lớn, có cái gầy gò, nhưng tất cả đều toát ra khí tức hung hãn vô cùng.

"Hội trưởng, hình như là Quân đoàn Độc lập Người thú!" Một hộ vệ của Thương hội Rekton kinh hãi kêu lên với Hội trưởng

Relsa.

Sắc mặt Hội trưởng Relsa lại thay đổi.

Hứa Dịch ở bên cạnh kinh ngạc hỏi: "Quân đoàn Độc lập Người thú là cái gì?"

"Đó là một nhóm được tập hợp bởi những Người thú không muốn công nhận địa vị của loài người trên hoang mạc Black Rice này, nói trắng ra là một nhóm Người thú cướp bóc. Nhưng không giống như những Người thú khác cướp đoàn buôn của loài người, lũ khốn này rất căm thù loài người, mỗi lần cướp bóc xong còn giết sạch tất cả loài người trong đoàn buôn. Trước đây Quân đội Hoàng gia đã nhiều lần bao vây tiêu diệt bọn chúng, tôi cứ tưởng bọn chúng đã biến mất một thời gian rồi. Không ngờ... bây giờ lại xuất hiện."

Nhìn sắc mặt u ám của Hội trưởng Relsa, Hứa Dịch hỏi: "Chúng rất mạnh sao?"

Hội trưởng Relsa cười khổ, chỉ vào những Người thú đang lao tới từ xa: "Chỉ riêng số lượng đã nhiều như vậy rồi, chẳng lẽ không mạnh?"

Hứa Dịch còn muốn hỏi thêm, nhưng bỗng nghe thấy vô số tiếng mũi tên xé gió chỉnh tề vang lên, sau đó nhìn thấy ít nhất hai trăm mét bên ngoài có một đám Người thú đồng loạt ngã xuống.

Hội trưởng Relsa sững người, lộ ra vẻ vui mừng, nắm chặt lấy vai Hứa Dịch: "May mà Hội trưởng Hứa anh mang theo năm mươi hộ vệ Elf này. Nếu không, tối nay chúng ta tiêu đời ở đây rồi!"

So với loài người, môi trường ban đêm tuy có lợi hơn cho hầu hết các tộc Người thú. Nhưng nếu thực sự so sánh về việc tăng cường sức chiến đấu vào ban đêm, thì Người thú làm sao có thể sánh bằng Elf được mệnh danh là con của bóng đêm.

Mặc dù trước mắt là một vùng tối đen, nhưng dưới sự chỉ huy của Fazio, năm mươi Chiến binh Elf đều bắn trúng mục tiêu, mỗi mũi tên bắn ra, đều nhìn thấy một Người thú ngã xuống.

Để hợp tác triệt để với Hứa Dịch, năm mươi chiến binh này đều là những Chiến binh Elf có sức chiến đấu mạnh nhất do Trưởng lão Alucia tuyển chọn từ Bộ tộc Night Song, sức chiến đấu tự nhiên là không cần bàn cãi.

Vừa mới khai chiến, lập tức thể hiện sức chiến đấu vượt xa chiến binh loài người bình thường.

Nhưng Người thú tập kích bất ngờ quá đông, tuy mỗi mũi tên của năm mươi Chiến binh Elf đều có thể bắn hạ một Người thú. Nhưng sức sát thương của cung tên cũng chỉ có vậy, không thể nào ngăn cản hoàn toàn Người thú điên cuồng tiếp cận.

Trong nháy mắt, Người thú tiên phong đã xông đến cách đoàn xe chưa đầy một trăm mét, thậm chí có thể nhìn rõ ràng đầu sói dữ tợn của Người thú dẫn đầu.

Nhìn thấy tình hình này, Hội trưởng Relsa thở dài: "Tiếc là những Pháp sư cao quý kia đều không coi trọng Thương hội của chúng ta. Nếu bây giờ có một Pháp sư mạnh mẽ ở đây thì tốt rồi."

Hội trưởng Relsa đang định ra lệnh cho các hộ vệ dưới trướng xông lên chuẩn bị cận chiến với Người thú, thì bỗng nhiên nghe thấy Hứa Dịch bên cạnh cười một tiếng, sau đó nhìn thấy một quả cầu lửa khổng lồ cao bằng người đột ngột bay ra từ bên cạnh, rơi thẳng vào giữa đám Người thú đông đúc nhất phía trước.

"Ầm -"

Quả cầu lửa khổng lồ nổ tung giữa đám Người thú.

Cùng với tiếng nổ lớn, vô số Người thú lập tức bị lực xung kích của quả cầu lửa nổ tung hất tung lên.

Tia lửa bắn ra tứ phía, trên người vô số Người thú bốc cháy ngùn ngụt.

Chỉ trong nháy mắt, đội hình Người thú đang lao về phía Hội trưởng Relsa đã hoàn toàn sụp đổ.

Hội trưởng Relsa kinh ngạc quay đầu nhìn Hứa Dịch, thấy anh ta giơ tay lên, lại ném ra một quả cầu lửa khổng lồ.

Sững sờ một lúc, Hội trưởng Relsa mới chợt hiểu ra.

Tiếp xúc với Hứa Dịch lâu như vậy, ông ta vẫn luôn coi Hứa Dịch là Hội trưởng Thương hội Tân Phi, mà hoàn toàn quên mất Hứa Dịch còn có một thân phận khác - một Pháp sư mạnh mẽ!

Tuy Hội trưởng Relsa không biết cấp bậc Pháp sư hiện tại của Hứa Dịch. Nhưng nhìn từ việc anh ta chỉ cần tùy ý ném ra một quả cầu lửa đã có thể tạo ra sức sát thương lớn như vậy, thì cấp bậc Pháp sư của anh ta chắc chắn không thấp.

Quan trọng hơn là, điều này có nghĩa là trong lực lượng hộ vệ của đoàn xe bọn họ, còn có cả Pháp sư!

Phải biết, lý do tại sao Pháp sư có địa vị cao quý trên lục địa Saines, là bởi vì sức mạnh ma pháp rất lớn, có thể đóng vai trò rất quan trọng trong chiến tranh.

Cũng chính vì vậy, rất nhiều Thương hội lớn sẽ mời Pháp sư làm hộ vệ đặc biệt.

Hội trưởng Relsa tuy cũng sớm muốn mời một số Pháp sư vào Thương hội Rekton làm hộ vệ, nhưng Pháp sư cấp thấp quá thì không có ý nghĩa gì, còn Pháp sư có thể phát huy tác dụng thì Thương hội có muốn mời cũng không thèm ngó ngàng đến Thương hội Rekton, khiến đội hộ vệ của Thương hội Rekton đến giờ vẫn chưa có một Pháp sư nào.

Chương 531: Quân đoàn Độc lập Người thú (2/2)

Chính vì không có Pháp sư, nên ông ta mới có chút lo lắng khi nhìn thấy những Người thú này.

Nhưng bây giờ đột nhiên nhớ ra Hứa Dịch cũng là một Pháp sư mạnh mẽ, Hội trưởng Relsa lập tức tràn đầy tự tin, khi nhìn những Người thú hung hãn đối diện, ông ta cảm thấy bọn chúng không còn chút uy hiếp nào nữa.

Quả cầu lửa đột ngột xuất hiện không chỉ khôi phục niềm tin cho Hội trưởng Relsa, mà còn nâng cao tinh thần và niềm tin cho các hộ vệ của đoàn xe.

Biết được bên mình còn có một Pháp sư mạnh mẽ trấn giữ, các hộ vệ lập tức xua tan sự tuyệt vọng vừa rồi, trong nháy mắt tràn đầy dũng khí.

Sau khi Hứa Dịch dùng vài ma pháp đánh cho đám Người thú xông lên tan tác, đội trưởng đội hộ vệ của Thương hội Rekton hét lớn một tiếng, dẫn đầu các hộ vệ xông ra ngoài, nghênh đón đám Người thú cuối cùng cũng đã xông đến trước mặt.

Fazio dẫn đầu Elf cũng cất cung tên, đồng loạt rút Tiểu kiếm Elf ra, cũng bắt đầu cận chiến với Người thú.

Vừa mới bắt đầu cận chiến, lập tức thể hiện rõ sự chênh lệch sức chiến đấu giữa loài người, Người thú và Elf.

Tuy những hộ vệ của Thương hội Rekton đều là những chiến binh loài người xuất sắc được Hội trưởng Relsa chiêu mộ từ khắp

nơi, nhưng khi vừa mới giao chiến với Người thú, đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Đặc biệt là khi đối mặt với tộc Man Ngưu hung hãn nhất trong số những Người thú tập kích lần này, thậm chí phải cần đến hai ba hộ vệ loài người mới có thể miễn cưỡng chống đỡ một Người thú.

Những chiến binh Người thú thuộc tộc Người sói, tộc Hổ, v. v. tuy không thể so sánh với tộc Man Ngưu. Nhưng trong tình huống một đối một, cũng hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Hộ vệ của Thương hội Rekton cộng với Thương hội Amli lần này tổng cộng mang theo ba trăm người, nhưng chỉ có thể chặn được hơn một trăm Người thú, miễn cưỡng chặn không cho Người thú chọc thủng từ phía trước.

Mà lần tập kích ban đêm này, tổng số Người thú e rằng có đến hai, ba trăm tên, nếu không phải trên đường xông tới đã bị cung tên của Elf và ma pháp của Hứa Dịch hạ gục gần một trăm tên, thì dựa vào những hộ vệ này căn bản không chống đỡ nổi.

Ngược lại, Elf chặn Người thú tấn công từ phía bên kia lại thể hiện sức chiến đấu cao hơn hẳn, thậm chí không chỉ hơn một bậc.

Tuy chỉ có năm mươi Elf, nhưng cũng phải đối mặt với hơn một trăm Người thú, năm mươi Elf này lại biểu hiện ung dung hơn ba trăm hộ vệ loài người.

Hứa Dịch nhìn thấy Elf vẫn có thể duy trì được dáng đi và tư thế tao nhã trong lúc chiến đấu, nhất cử nhất động đều trông rất nhẹ nhàng và đẹp mắt.

Nhưng trong những động tác có vẻ nhẹ nhàng không chút sức lực như vậy, Người thú lại lần lượt ngã xuống, như thể không có chút sức phản kháng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hứa Dịch mới tin, tại sao hàng

nghìn năm trước, Elf có thể thống trị toàn bộ lục địa.

Chủng tộc có tài năng siêu phàm về cả võ công cận chiến lẫn bắn cung tầm xa, thậm chí còn có thể làm thầy của loài người về ma pháp, thật kỳ lạ nếu không thể thống trị toàn bộ lục địa.

Nếu không phải vì tỉ lệ sinh của Elf luôn quá thấp, dẫn đến cho dù không có động loạn gì cũng sẽ rất chậm rãi và liên tục giảm xuống, thì e rằng Nhân loại cũng khó mà cướp được quyền kiểm soát Lục địa này từ tay Elf.

Vừa nghĩ đến những biến thiên lịch sử trên Lục địa Saines, Hứa Dịch vừa không ngừng vung tay, thỉnh thoảng lại ném ra một hai ma pháp, đánh bay những Người thú dường như sắp chọc thủng phòng tuyến.

Trận chiến kéo dài khoảng nửa tiếng đồng hồ. Người thú tấn công đã ngã xuống gần hết.

Những tên Người thú còn sống sót không đến một trăm tên thấy tình hình không ổn, không biết tên Người thú nào đó bỗng gào lên một tiếng, tất cả Người thú lập tức ép đối thủ lùi lại, quay đầu bỏ chạy tán loạn.

Hội trưởng Relsa ngăn cản ý định truy kích của các hộ vệ, mà Elf cũng vì Hứa Dịch không hạ lệnh truy kích, nên cũng dừng tay lại.

Nhìn những Người thú còn lại nhanh chóng biến mất trong màn đêm bao phủ vùng đất hoang mênh mông. Hội trưởng Relsa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi. Ngay cả Người thú thuộc Quân đoàn Độc lập Người thú cũng bị chúng ta dễ dàng đánh lui, tôi nghĩ những Người thú khác trên Hoang mạc Black Rice sẽ không có kẻ nào mù mắt mà đến gây sự với chúng ta nữa."

Hứa Dịch nhìn Người thú nằm la liệt trong vũng máu xung quanh đoàn xe, im lặng không nói.

Tuy anh không có quá nhiều lòng thương hại, càng không thương xót những Người thú này, bởi vì chúng đã từng giết hại rất nhiều đồng bào Nhân loại, tay nhuốm đầy máu tươi. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh tham gia vào một trận chiến thực sự.

Cho dù anh chỉ ném ra vài ma pháp, không hề giao chiến trực tiếp, nhưng ít nhiều cũng khiến anh cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhìn thấy vẻ mặt của Hứa Dịch, Hội trưởng Relsa đảo mắt, đoán được lý do Hứa Dịch đột nhiên im lặng.

Nghĩ một chút, Hội trưởng Relsa vỗ mạnh vào vai Hứa Dịch, an ủi: "Yên tâm đi, sau này cậu sẽ quen thôi. Nói cho cùng, Lục địa này không phải nơi nào cũng yên bình như Thành phố Bontar."

Hứa Dịch khẽ gật đầu.

Anh biết, muốn thay đổi cả Lục địa, đây cũng là một trong những vấn đề quan trọng mà anh phải đối mặt.

Hay nói cách khác, lý do anh muốn thay đổi cả Lục địa, chính là hy vọng thay đổi diện mạo lạc hậu, nguyên thủy của Lục địa này.

Chỉ là nhìn cảnh tượng đẫm máu trước mắt, anh lại cảm nhận sâu sắc một điều.

Con đường mà anh đã chọn, có lẽ sẽ rất dài, cũng rất gian nan.

Mà đối với anh, cũng chỉ có một lựa chọn, đó chính là không bao giờ quay đầu lại, tiếp tục kiên định bước tiếp trên con đường này.

Chương 532: Vấn đề thuê nhân công (1/2)

Gần trưa ngày hôm sau, đoàn xe cuối cùng cũng đến Bộ lạc Người sói Woller.

Không biết có phải ảo giác hay không, Hứa Dịch cảm thấy lần này thái độ của Tộc trưởng Woller đối với bọn họ có phần thận trọng hơn so với lần trước.

Đặc biệt là khi đối mặt với Hứa Dịch, sự thay đổi thái độ này càng rõ ràng hơn.

Lần trước Tộc trưởng Woller còn tỏ ra khinh thường Hứa Dịch, lần này vừa nhìn thấy Hứa Dịch, ông ta liền chủ động nở nụ cười.

Mặc dù nụ cười trên khuôn mặt đầy lông lá của ông ta trông rất khó coi, thậm chí có phần đáng sợ, nhưng cũng đủ cho thấy sự nhiệt tình của ông ta đối với Hứa Dịch.

Tất nhiên, điều này có lẽ cũng bởi vì ông ta đã nhận được 50 vạn đồng vàng từ tay Hứa Dịch.

Dù là Người thú, bọn họ cũng cần phải sống.

Có 50 vạn đồng vàng này, Bộ lạc Người sói Woller có thể mua được rất nhiều nhu yếu phẩm cần thiết từ Nhân loại, cải thiện cuộc sống cho tộc nhân trong toàn bộ lạc, cũng có thể củng cố địa vị Tộc trưởng của ông ta, đương nhiên ông ta sẽ tỏ ra nhiệt tình hơn với Hứa Dịch.

Đoàn xe tạm thời nghỉ ngơi tại Bộ lạc Người sói Woller, sau

khi ăn trưa xong, các hộ vệ liền hộ tống đoàn xe tiếp tục đi về phía mỏ kim loại màu bên cạnh bộ lạc.

Khai thác mỏ không phải là chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành, theo kế hoạch, ba Thương hội sẽ xây dựng một khu vực sinh hoạt bên cạnh mỏ này, để những công nhân phụ trách công việc ban đầu có thể ở lại.

Sau đó, hàng loạt thiết bị và nhân công tiếp theo sẽ được vận chuyển đến, mỏ này mới chính thức được khai thác.

Theo ước tính, khoảng thời gian này sẽ mất từ ba đến bốn tháng.

Tuy nhiên, so với việc khai thác mỏ, vấn đề thực sự của mỏ này nằm ở khâu hậu cần.

Mỏ này dù sao cũng nằm trên Hoang mạc Black Rice, cách Thị trấn Samara gần nhất cũng có một khoảng cách không phải là gần, việc vận chuyển hậu cần sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Để đảm bảo vấn đề này, ba người sau khi thương lượng đã quyết định, trước tiên sẽ để Thương hội Amli cử đội ngũ thi công đến, xây dựng con đường từ Bộ lạc Người sói Woller đến Thị trấn Samara.

Như vậy, có thể rút ngắn thời gian vận chuyển hàng hóa giữa Thị trấn Samara và Bộ lạc Người sói Woller xuống còn nửa ngày, có thể tránh được Người thú có ý đồ cướp bóc.

Về phần vật tư hậu cần, ba Thương hội sẽ hợp tác vận chuyển đến Thị trấn Samara dự trữ trước, khi nào cần thì vận chuyển đến.

Sau khi giải quyết xong vấn đề ban đầu này, Thương hội Amli sẽ nhanh chóng tiến hành xây dựng con đường nối Thành phố Bontar với Thị trấn Samara.

Về vấn đề này, Hứa Dịch đề nghị thay vì xây dựng lại một con đường nối trực tiếp từ Thành phố Bontar đến Thị trấn Samara, chi bằng xây dựng một con đường nối Thị trấn Samara với Thung lũng Rainfall.

Mặc dù như vậy sẽ phải đi vòng một đoạn đường không nhỏ, tổng chiều dài có thể sẽ tăng thêm vài chục km, nhưng vì đã có Xa lộ Rainfall, Thương hội Amli sẽ không cần phải xây dựng con đường dài hơn một trăm km, mà chỉ cần xây dựng con đường dài khoảng 60 đến 70 km giữa Thung lũng Rainfall và Thị trấn Samara, chắc chắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền bạc và thời gian.

Ngoài vấn đề vật tư, điều khiến ba người đau đầu nhất chính là vấn đề công nhân.

Hoang mạc Black Rice là lãnh địa của Người thú, mà trong mắt hầu hết Nhân loại, Người thú đều rất xấu xí, hung dữ, lại không thân thiện với Nhân loại, nên cơ bản không phải là bất đắc dĩ, sẽ không có Nhân loại nào chạy đến lãnh địa của Người thú.

Mà muốn khai thác mỏ này, chắc chắn cần phải cử rất nhiều công nhân đến đây.

Tuy nhiên, yêu cầu công nhân Nhân loại sống và làm việc lâu dài trên lãnh địa của Người thú, quả thực là quá sức.

Vì vậy, khi tuyển dụng công nhân đến đây, ba Thương hội đều hứa hẹn mức lương cao ngất ngưởng, thậm chí lên tới 30 đồng vàng một tháng.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, công nhân Nhân loại sẵn sàng đến vẫn còn lâu mới đáp ứng được nhu cầu.

Mỗi lần ba người thảo luận về những vấn đề sắp phải đối mặt tiếp theo, cứ đến đây là lại cảm thấy bế tắc.

Trước đây, ba người chỉ có thể nói là cứ từ từ, dưới sự cám dỗ

của mức lương cao, chắc chắn có thể tuyển dụng được đủ công nhân Nhân loại.

Tuy nhiên, lần này đến Bộ lạc Người sói Woller, cảm nhận được sự thay đổi thái độ của Tộc trưởng Woller, Hứa Dịch bỗng nghĩ đến một khả năng mới.

Sau khi ăn trưa xong, Hứa Dịch đã hẹn gặp Tộc trưởng Woller, đưa ra yêu cầu của mình.

"Ngươi muốn tộc nhân của ta làm việc cho các ngươi?" Tộc trưởng Woller trợn tròn đôi mắt sói, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, thầm nghĩ tên Nhân loại này bị điên rồi sao?

Trước đây, mối quan hệ giữa Người thú và Nhân loại chỉ là trao đổi những gì mình cần với nhau, làm một số giao dịch không ảnh hưởng đến ai, ngoài ra chỉ còn lại chém giết lẫn nhau, căn bản không có bất kỳ mối quan hệ nào khác.

Lần này, những tên Nhân loại này lại nói muốn đến gần bộ lạc của ông ta khai thác mỏ, thậm chí còn thực sự trả cho ông ta 50 vạn đồng vàng, đã khiến ông ta đủ kinh ngạc rồi.

Bây giờ tên Nhân loại này lại nói muốn thuê tộc nhân của ông ta làm việc cho Thương hội của bọn họ, điều này cũng quá nực cười rồi.

"Có vấn đề gì sao?" Hứa Dịch cười tủm tỉm, như thể không nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Tộc trưởng Woller."Ta nghĩ Tộc trưởng Woller ngươi bây giờ hẳn là đã biết, trong Thương hội Tân Phi của chúng ta, không chỉ có công nhân Nhân loại, mà còn có công nhân Elf và công nhân Người lùn, vậy thì có thêm một số công nhân Người thú, ta cảm thấy cũng không có gì kỳ lạ."

Chương 533: Vấn đề thuê nhân công (2/2)

Tộc trưởng Woller tất nhiên biết điều này, nhưng ông ta vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

"Tại sao Người lùn, thậm chí là Elf đáng ghét đó cũng bằng lòng làm việc cho ngươi? Ngươi đã cho bọn họ lợi ích gì?" Tộc trưởng Woller tò mò hỏi.

"Cũng không có gì đặc biệt, ta chỉ cung cấp công việc cho bọn họ, sau đó đối xử với bọn họ như công nhân Nhân loại, trả lương đúng hạn, phát phúc lợi." Hứa Dịch xòe tay nói.

"Chỉ đơn giản như vậy? Những kẻ đó lại bằng lòng ngoan ngoãn làm việc trong Thương hội của các ngươi?" Tộc trưởng Woller hiển nhiên không tin.

"Chính là đơn giản như vậy." Hứa Dịch gật đầu."Ta không cảm thấy điều này có gì không thể chấp nhận, dù là Người lùn hay Elf, bọn họ cũng cần phải sống, phải không? Làm việc trong Thương hội của chúng ta có thể nhận được mức lương ổn định, sau đó dựa vào số tiền lương này mua những thứ bọn họ muốn, có gì không ổn?"

"Ngươi nói... Bọn họ có thể dùng đồng vàng mua tất cả những thứ bọn họ muốn?" Tộc trưởng Woller lập tức hỏi.

"Đúng vậy. Bởi vì ta đã thay bọn họ xin Hội đồng Vương quốc cấp Giấy phép lao động, trong thời hạn Giấy phép lao động có hiệu lực, cho dù bọn họ là Người lùn hay Elf, đều có thể được hưởng quyền lợi như công dân Nhân loại bình thường trong Vương quốc,

đương nhiên có thể dùng tiền mua bất cứ thứ gì bọn họ cần." Dừng một chút, Hứa Dịch lại bổ sung: "Tất nhiên, có rất nhiều thứ ngay cả công dân Nhân loại cũng không thể mua được, bọn họ cũng không ngoại lệ."

"Giấy phép lao động? Lợi hại như vậy sao?" Tộc trưởng Woller lập tức sinh ra hứng thú mãnh liệt với khái niệm "Giấy phép lao động", túm lấy Hứa Dịch bắt anh giải thích một hồi, mãi mới hiểu được ý nghĩa cụ thể của thứ này.

"Nói như vậy... Nếu tộc nhân của ta đến Thương hội của các ngươi làm việc, sau đó ngươi thay bọn họ xin Giấy phép lao động, bọn họ có thể cầm đồng vàng đến thế giới của Nhân loại các ngươi mua sắm tùy ý? Ngươi đảm bảo bọn họ bỏ ra bao nhiêu tiền mua đồ cũng giống như Nhân loại các ngươi?" Tộc trưởng Woller lại hỏi.

"Điều này ta không dám đảm bảo." Hứa Dịch lắc đầu."Nhưng ta có thể đảm bảo, nếu như một món đồ được niêm yết giá là một đồng vàng, vậy thì Nhân loại mua sẽ mất một đồng vàng, Người thú có Giấy phép lao động mua cũng chỉ mất một đồng vàng, Thương nhân sẽ không vì ngươi là Người thú mà lấy thêm tiền của ngươi."

"Như vậy là đủ rồi!" Tộc trưởng Woller dùng sức đập bàn, trên mặt đầy vẻ vui mừng."Bọn Thương nhân Nhân loại các ngươi... À, xin lỗi, Hội trưởng Hứa, ta không nói ngươi. Tóm lại, trước đây khi chúng ta mua đồ của Nhân loại các ngươi, chỉ có thể dùng đồ vật để đổi, không thể dùng tiền mua, rất nhiều lúc chúng ta biết rõ những thứ chúng ta mang đi đổi thực ra có thể bán được nhiều tiền hơn trong thế giới của Nhân loại các ngươi, nhưng không còn cách nào khác, chúng ta không đổi, Thương nhân Nhân loại các ngươi căn bản không bán cho chúng ta. Nếu có Giấy phép lao động này, vậy thì tốt hơn nhiều rồi."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tộc trưởng Woller, ngươi đang lo

lắng cho 50 vạn đồng vàng của mình sao?"

Tộc trưởng Woller há to miệng, ngửa mặt cười ha hả.

Tuy rằng lần trước Hứa Dịch ba người đã trả cho ông ta 50 vạn đồng vàng để mua mỏ kim loại màu, nhưng là một Người sói, Tộc trưởng Woller biết rõ cho dù ông ta dùng 50 vạn đồng vàng này để mua các loại vật tư cần thiết cho bộ lạc từ Nhân loại, chắc chắn cũng sẽ bị lừa đến mức không còn gì, vì vậy ông ta vẫn luôn lo lắng không biết nên dùng 50 vạn đồng vàng này như thế nào.

Bây giờ Hứa Dịch đột nhiên đưa ra thứ gọi là Giấy phép lao động, ông ta lập tức nhìn thấy hy vọng."Hội trưởng Hứa, nếu anh chịu giúp tôi một việc, tôi có thể đồng ý với yêu cầu này, để tộc nhân của tôi đến làm việc cho các anh." Tộc trưởng Woller nói.

Hứa Dịch mỉm cười, nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của Tộc trưởng Woller, không cần đoán cũng biết ông ta muốn anh giúp việc gì.

"Việc này e là tôi không giúp được, ông nên tìm Hội trưởng Relsa mà nói chuyện."

"Relsa?" Lỗ mũi Tộc trưởng Woller phì phò, hừ lạnh một tiếng."Tên Nhân loại đáng ghét đó lừa gạt chúng tôi đủ rồi, chẳng lẽ anh còn muốn tôi tin tưởng hắn ta sao?"

"Vậy thì không còn cách nào khác." Hứa Dịch xòe tay, bất đắc dĩ nói."Tôi và Hội trưởng Relsa dù sao cũng là đối tác hợp tác, tôi không thể giấu hắn ta mà đạt thành thỏa thuận này với ông. Việc buôn bán giữa chủng tộc Người thú và Nhân loại cơ bản đều do Thương hội Rekton phụ trách, nếu tôi đồng ý với ông như vậy, e là sau này tôi và Hội trưởng Relsa không còn khả năng hợp tác nữa."

"Nhưng nếu anh không đồng ý với tôi, chúng ta cũng không có khả năng hợp tác." Tộc trưởng Woller chẳng hề khách khí nói.

"Không, Tộc trưởng Woller, sự việc không đến mức tuyệt đối như vậy." Hứa Dịch không hề dao động, vẫn mỉm cười nói: "Mặc dù tôi không thể đồng ý giúp ông giải quyết vấn đề này, nhưng tôi có thể thay ông thương lượng với Hội trưởng Relsa, cố gắng để hắn ta đáp ứng nhu cầu của ông. Ông thấy thế nào?"

Tộc trưởng Woller vẻ mặt nghi ngờ nhìn Hứa Dịch: "Anh thật sự muốn giúp tôi?"

"Chính xác mà nói, tôi muốn trên tiền đề đạt được mục tiêu của mình, đồng thời giúp đỡ tất cả mọi người. Trước đây tôi gọi việc này là cùng có lợi, bây giờ là cùng thắng."

Tộc trưởng Woller suy nghĩ một hồi, chậm rãi gật đầu.

Chương 534: Bộ tộc Shadow Moon (1/2)

"Cậu muốn thuê công nhân Chủng tộc Người thú?" Hội trưởng Relsa nhíu mày nhìn Hứa Dịch, trầm tư một lúc, chậm rãi lắc đầu."Hội trưởng Hứa, tôi không thể không nói, việc này e là không phải là một ý kiến hay."

Hứa Dịch đã sớm dự liệu được Hội trưởng Relsa sẽ có phản ứng như vậy, nên cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ cười cười hỏi: "Tại sao?"

"Chủng tộc Người thú và Người lùn, Elf không giống nhau, bọn chúng sẽ không giống như Người lùn và Elf, biết giữ lời hứa, an phận thủ thường mà làm việc. Tôi đã buôn bán với Người thú trên Hoang mạc Black Rice lâu như vậy, biết rất rõ Chủng tộc Người thú kỳ thực không khác gì đám dã thú, bản tính hung tàn, không nói lý lẽ. Nếu thuê bọn chúng làm công nhân, e là hậu quả khó lường."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tôi lại không cảm thấy đây là vấn đề. Dù là dã thú bản tính hung tàn, sau khi được huấn luyện vẫn có thể chung sống hòa bình với Nhân loại, tiếp nhận sự quản lý của Nhân loại. Chủng tộc Người thú dù có gần với dã thú đến đâu, cũng được coi là một chủng tộc có trí tuệ. Trước khi đến đây, tôi đã tìm hiểu kỹ lịch sử Lục địa, ngược lại cảm thấy, sở dĩ bọn chúng luôn luôn biểu hiện hung tàn như vậy, hoàn toàn là vì chưa bao giờ có được môi trường sống tốt đẹp, đồng thời cũng không có năng lực sinh tồn đặc biệt nào, nên để tồn tại, bọn chúng không thể không trực tiếp cướp bóc các chủng tộc khác, từ đó mới trở nên hung tàn."

"Ý cậu là chỉ cần cho Chủng tộc Người thú một môi trường sống an ổn, bọn chúng sẽ chung sống hòa bình với Nhân loại chúng ta?" Hội trưởng Relsa lắc đầu."Hội trưởng Hứa, suy nghĩ của cậu có phần... có phần ngây thơ rồi. Hung tàn là bản tính của Chủng tộc Người thú, giống như dã thú vậy, cho dù được thuần hóa, cũng sẽ không vứt bỏ bản tính của mình."

"Vậy chúng ta lấy ví dụ thế này." Hứa Dịch chỉ vào Bộ lạc Người sói Woller sau lưng hai người, hỏi: "Hội trưởng Relsa, ông đã buôn bán với bộ lạc Người sói này bao lâu rồi?"

Hội trưởng Relsa không ngờ Hứa Dịch lại đột nhiên chuyển chủ đề sang đây, ngẩn người một lúc, sau đó mới suy nghĩ rồi đáp: "Chắc là... gần hai mươi năm rồi."

"Vậy trong vòng hai mươi năm nay, Bộ lạc Người sói Woller có làm gì Nhân loại chúng ta không?" Hứa Dịch lại hỏi.

Hội trưởng Relsa hừ lạnh một tiếng: "Bọn chúng dám sao! Bộ lạc này là bộ lạc Chủng tộc Người thú gần Thị trấn Samara nhất, nếu bọn chúng dám làm gì quá phận, đã sớm bị Quân đội Hoàng gia san bằng rồi. Cho dù Quân đội Hoàng gia không tìm đến bọn chúng, chỉ cần không có bất kỳ Thương hội Nhân loại nào buôn bán với bọn chúng, đảm bảo bọn chúng sống không nổi một ngày!"

"Là vì hiện tại tất cả nhu yếu phẩm của bọn chúng đều do Thương hội Nhân loại chúng ta cung cấp, đúng không?"

"Ừm. Không cần nói đến muối là thứ bọn chúng không thể thiếu, chỉ riêng dầu, giấm, trà, thậm chí là quần áo bọn chúng mặc trên người cũng đều do Thương nhân Nhân loại chúng ta cung cấp. Bây giờ Người thú trong bộ lạc bọn chúng đã hoàn toàn quen với cuộc sống gần giống như Nhân loại chúng ta, nếu bắt bọn chúng quay lại những ngày tháng chỉ có thể ăn sống nuốt tươi, muốn ăn chút muối cũng phải đi cướp, chắc chắn bọn chúng sống không nổi." Hội trưởng Relsa đáp.

"Vậy bọn chúng có cướp được không?"

"Muốn cướp?" Hội trưởng Relsa cười một tiếng."Trên Hoang mạc Black Rice tuy rằng vẫn có Người thú dám cướp bóc Thương đội Nhân loại, nhưng ngày càng ít, loại như Quân đoàn Độc lập Người thú mà chúng ta gặp phải hôm qua càng là hiếm có. Bọn Người thú này cũng không phải kẻ ngốc, đã có thể ung dung buôn bán với Thương hội Nhân loại, có được cuộc sống tốt đẹp hơn trước kia, tại sao còn phải mạo hiểm đắc tội với chúng ta, sau đó quay lại cuộc sống khốn khổ trước..."

Nói đến đây, Hội trưởng Relsa đột nhiên dừng lại. Nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc, trên mặt lộ ra vẻ đã hiểu.

"Tôi hiểu rồi. Hội trưởng Hứa, ý cậu là chỉ cần chúng ta cung cấp công việc ổn định cho Người thú, để bọn chúng có được cuộc sống gần giống như Nhân loại chúng ta, bọn chúng sẽ không ngu ngốc tự tay phá hủy cuộc sống tốt đẹp này, đúng không?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Không sai. Chính là điều tôi muốn nói. Vừa rồi ông cũng nói rồi, Chủng tộc Người thú không phải kẻ ngốc, bọn chúng cũng hy vọng có được cuộc sống tốt đẹp. Trước kia bọn chúng không nhìn thấy cách nào khác, chỉ có thể dựa vào cướp bóc Nhân loại để thỏa mãn nhu cầu. Nhưng hiện tại thực lực của bọn chúng kém xa Nhân loại, muốn cướp bóc còn sợ bị trả thù. Lúc này nếu cho bọn chúng một lựa chọn khác ngoài cướp bóc, có thể khiến bọn chúng có được cuộc sống tốt đẹp, ông nghĩ bọn chúng có đồng ý không?"

Hội trưởng Relsa trầm tư một lúc, chậm rãi gật đầu: "Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý cậu rồi. Nhưng Hội trưởng Hứa, còn một vấn đề cậu chưa tính đến."

"Ồ?"

"Cậu cũng nói rồi, Chủng tộc Người thú hiện tại vì thực lực

không đủ, nên mới ngoan ngoãn tiếp nhận lựa chọn mà chúng ta đưa ra. Nhưng nếu để bọn chúng có được cuộc sống tốt đẹp, thực lực dần dần tăng lên, tôi nghĩ sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ lộ bản tính, đến lúc đó sẽ là tai họa lớn."

"Ừm. Tôi thừa nhận lo lắng của ông rất có lý, nhưng tại sao chúng ta phải để thực lực của bọn chúng tăng lên?" Hứa Dịch lộ ra nụ cười đầy ẩn ý."Tuy rằng chất lượng cuộc sống của Người thú được nâng cao, có khả năng khiến số lượng Người thú tăng lên, tạo thành uy hiếp cho Nhân loại chúng ta. Nhưng kỳ thực có một biện pháp rất đơn giản có thể khiến uy hiếp này giảm xuống mức thấp nhất."

Chương 535: Bộ tộc Shadow Moon (2/2)

"Biện pháp gì?" Hội trưởng Relsa tò mò hỏi.

"Biện pháp này, chính là bắt đầu từ 'Giấy phép lao động' mà Tộc trưởng Woller khao khát kia. Chỉ cần..."

Ba ngày sau. Hứa Dịch rời khỏi Bộ lạc Người sói Woller, trở về Thị trấn Samara, tiện thể gặp Ankulu đến đây nghênh đón anh.

Vừa nhìn thấy Hứa Dịch, Ankulu lập tức dang rộng hai tay, ôm chầm lấy anh, dùng giọng điệu vô cùng khoa trương thở dài: "Hội trưởng Hứa, tôi chờ cậu lâu lắm rồi đấy."

Hứa Dịch không khỏi nổi da gà.

Câu này mà do một mỹ nữ xinh đẹp nói ra, có lẽ anh sẽ rất hưởng thụ, nhưng từ miệng một người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm như vậy, nghe sao mà kỳ quái.

Nghĩ đến việc Lục địa Saines dường như không kỳ thị tình cảm giữa nam và nam, Hứa Dịch vội vàng thoát khỏi vòng tay của Ankulu, cười gượng nói: "Tôi đến rồi đây."

"Đúng vậy, Hội trưởng Hứa dù sao cũng là người giữ lời hứa, rốt cuộc cũng đã đến." Ankulu cười ha hả, nhìn trái nhìn phải, lại thắc mắc: "Nhưng mà Hội trưởng Hứa, lần này sao chỉ có mình cậu đến vậy? Không mang theo trợ lý sao?"

"Trợ lý?" Hứa Dịch suy nghĩ một chút, hướng về phía khoảng không bên phải gọi một tiếng."Yanis, ra đây đi, chào hỏi Ankulu tiên sinh. Đến Công quốc Stan, có lẽ cô phải tiếp xúc với ông ấy,

quen biết trước một chút cho tiện."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ankulu, thân ảnh Yanis từ hư không hiện ra, khẽ gật đầu với Ankulu: "Chào Ankulu tiên sinh, tôi là Yanis, thuộc hạ của Hội trưởng."

Ankulu ngẩn người một lúc, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, cười nhìn Yanis: "Nghe nói trong Thương hội Tân Phi có thuê rất nhiều Elf, trước đây ở Thành phố Bontar vẫn luôn không có cơ hội được gặp, không ngờ hôm nay lại được tận mắt nhìn thấy. Chào Yanis tiểu thư, nếu cô là trợ lý của Hội trưởng Hứa, vậy sau này chắc chắn tôi sẽ có rất nhiều việc cần cô giúp đỡ."

Hứa Dịch nhìn biểu cảm trên mặt Ankulu, có chút bất ngờ: "Ankulu tiên sinh, ông dường như không hề kinh ngạc khi đột nhiên nhìn thấy Elf?"

Ankulu mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, Công quốc Stan chúng tôi không giống Vương quốc Lanpari các cậu, ở trong nước thường xuyên nhìn thấy Elf xuất hiện, nên trước đây tôi đã từng gặp Elf rất nhiều lần, tự nhiên sẽ không vì nhìn thấy Yanis tiểu thư mà cảm thấy bất ngờ."

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Yanis, Yanis lập tức hiểu ý Hứa Dịch, gật đầu: "Bộ tộc Shadow Moon lớn hơn Bộ tộc Night Song của chúng tôi rất nhiều, nghe Trưởng lão từng nói, tổng cộng bọn họ có hơn ba nghìn Elf, nên sẽ không giống như Bộ tộc chúng tôi, không bao giờ xuất hiện trước mặt Nhân loại."

Nghe được lời giải thích này, Hứa Dịch lập tức hiểu ra.

Nói một cách đơn giản, lực lượng của Bộ tộc Night Song và Nhân loại trong Vương quốc Lanpari quá chênh lệch, nên để đảm bảo an toàn, Elf của Bộ tộc Night Song mới không xuất hiện trước mặt Nhân loại ở Vương quốc Lanpari.

Còn quốc lực của Công quốc Stan yếu hơn nhiều, ngược lại lực lượng Elf của Bộ tộc Shadow Moon lại mạnh hơn Bộ tộc Night Song rất nhiều, nên Elf của Bộ tộc Shadow Moon có thể không chút kiêng dè mà thường xuyên xuất hiện trước mặt Nhân loại ở Công quốc Stan.

"Nhưng trước đây sao tôi chưa từng nghe nói đến chuyện này? Trước khi gặp Yanis, hầu như ai cũng nói với tôi rằng Elf sắp biến mất khỏi Lục địa này." Hứa Dịch hỏi.

"Đó là vì Công quốc Stan chúng tôi quá yếu, nên các quốc gia khác trên Lục địa đều không quan tâm đến tin tức của Vương quốc chúng tôi." Ankulu cười khổ tiếp lời đáp.

Hứa Dịch gật đầu, thầm nghĩ đây cũng là vì trên Lục địa Saines, thông tin liên lạc đều cực kỳ kém, nên mới dẫn đến việc tin tức của Công quốc Stan không ai quan tâm.

Tình huống như vậy nếu xảy ra ở Trái Đất, tin Elf thường xuyên xuất hiện chẳng khác nào tin tức động trời, đừng nói Công quốc Stan ít ra còn được coi là một quốc gia bình thường, cho dù những Elf này xuất hiện ở sa mạc hoang vu nào đó, hay rừng mưa nhiệt đới, cũng chắc chắn sẽ bị đào ra, nháy mắt lan truyền khắp mọi ngóc ngách Trái Đất.

Tuy nhiên, trọng điểm Hứa Dịch quan tâm không phải chuyện này.

Lần này anh không mang theo bất cứ ai, ngược lại, cố ý để Yanis kết thúc công việc thăm dò địa hình trên Hoang mạc Black Rice cùng mười Elf khác, dẫn cô ấy đi cùng, là vì trước khi xuất phát, anh đã nghe Trưởng lão Alucia nhắc đến Bộ tộc Shadow Moon ở Công quốc Stan.

Theo lời Trưởng lão Alucia, Bộ tộc Shadow Moon rất có thể là Bộ tộc Elf lớn nhất trên Lục địa Saines hiện nay.

Hứa Dịch đã có thể thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với Elf của Bộ tộc Night Song ở Vương quốc Lanpari, thì đương nhiên anh hy vọng dựa vào mối quan hệ này để thiết lập thêm quan hệ với Bộ tộc Shadow Moon, tốt nhất là có thể hợp tác.

Trước đây, Hứa Dịch gần như không biết gì về Công quốc Stan, nếu có thể thiết lập quan hệ với Bộ tộc Shadow Moon, thì sẽ rất thuận tiện cho anh hành động ở Công quốc Stan.

Thấy Hứa Dịch không hỏi gì thêm, Ankulu lập tức nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt dò hỏi: "Hội trưởng Hứa, nếu đã chuẩn bị xong, chúng ta xuất phát thôi?"

Hứa Dịch nhìn Yanis, thấy Yanis gật đầu ra hiệu đã chuẩn bị xong, bèn mỉm cười: "Xuất phát thôi."

Chương 536: Ngài nhất định sẽ mang đến thay đổi (1/2)

Từ Thị trấn Samara đến Công quốc Stan, kỳ thực cũng phải đi qua một đoạn Hoang mạc Black Rice, chỉ là hướng đi ngược lại so với lúc đến Bộ lạc Người sói Woller.

Tuy Ankulu rất nhiệt tình với chuyến đi của Hứa Dịch, nhưng cũng không quá phô trương, chỉ mang theo mấy tên thuộc hạ và ba chiếc xe ngựa đến đón.

Ban đầu, ông ta dự đoán Hứa Dịch sẽ dẫn theo rất nhiều trợ lý cùng đi khảo sát, không ngờ Hứa Dịch lại không mang theo ai, chỉ có Yanis - một Elf làm trợ lý. Vì vậy, ba chiếc xe ngựa liền trống một chiếc.

Đoàn xe nhỏ rời khỏi Thị trấn Samara, đi về hướng Tây Nam, sau khi đi khoảng 50 km trên Hoang mạc Black Rice, Hứa Dịch cảm thấy địa thế dần dần thấp xuống, nhiệt độ không khí xung quanh lại dần dần tăng lên.

Vừa mới rời khỏi cảnh tượng hoang vu đặc trưng của Hoang mạc Black Rice, tiến vào một khu rừng chưa được bao lâu, Hứa Dịch đã cảm thấy nóng bức khó chịu, nhịn không được cởi bỏ chiếc áo khoác da dày nặng nề.

Nhìn thấy hành động của Hứa Dịch, Ankulu ngồi cùng xe ngựa với anh ta cười nói: "Hội trưởng Hứa, đây là lần đầu tiên ngài đến Công quốc Stan của chúng tôi, e là chưa quen với khí hậu nơi này. Thực ra khí hậu ở đất nước chúng tôi khác với hầu hết các quốc gia trên Lục địa. Nơi này quanh năm không có mùa đông, bây giờ tuy là mùa đông, nhưng nhiệt độ có lẽ còn cao hơn cả mùa xuân,

mùa thu ở Vương quốc Lanpari của các ngài."

Hứa Dịch lau mồ hôi trên trán, gật đầu: "Tôi cũng cảm nhận được. Nhìn từ địa thế này, Công quốc Stan của các ngài có lẽ nằm trong một vùng lòng chảo, cộng thêm việc gần biển, lại nằm ở cực Nam của Lục địa, có khí hậu này cũng không có gì lạ."

Ankulu có chút bất ngờ: "Xem ra Hội trưởng Hứa cũng rất am hiểu về địa lý, quả nhiên là người tài giỏi cái gì cũng biết. Không hổ danh Công chúa Cervini Điện hạ mỗi lần nhắc đến ngài đều hết lời khen ngợi."

"Vương nữ Điện hạ từng nhắc đến tôi trước mặt ông sao?" Hứa Dịch ngạc nhiên hỏi.

Ankulu khẽ mỉm cười: "Ban đầu là tôi nhắc đến Hội trưởng Hứa trước mặt Vương nữ Điện hạ, không ngờ vừa nhắc đến ngài, Vương nữ Điện hạ lập tức hào hứng hẳn lên, không ngừng khen ngợi ngài trước mặt tôi. Chính những lời nói của Vương nữ Điện hạ đã củng cố thêm quyết tâm đến tìm ngài của tôi."

Hình bóng Cervini thoáng qua trong đầu Hứa Dịch, anh mỉm cười nói: "Vạn nhất tôi không được như Vương nữ Điện hạ nói thì sao? Ông chẳng phải uổng công một chuyến à?"

"Không, tôi đã đến Vương quốc Lanpari rất nhiều lần, cũng từng tiếp xúc với Vương nữ Điện hạ không ít lần, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy Vương nữ Điện hạ khen ngợi một người như vậy. Trước đây, tôi cũng đã điều tra sơ bộ về Hội trưởng Hứa và Thương hội Tân Phi. Sự khẳng định của Vương nữ Điện hạ đối với ngài chỉ là củng cố thêm niềm tin của tôi mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của tôi."

"Ông quá khách sáo rồi." Hứa Dịch khoát tay, suy nghĩ một chút, lại nói: "Ankulu tiên sinh, kỳ thực đến giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ các ngài muốn gì ở tôi và Thương hội Tân Phi? Chúng tôi dù sao

cũng chỉ là một Thương hội nhỏ, e là không giúp được gì trong việc thay đổi tình hình của cả Công quốc Stan."

"Thay đổi đều bắt đầu từ những việc nhỏ nhặt." Ankulu nghiêm mặt nói."Thương hội Tân Phi tuy không phải là Thương hội lớn nhất Vương quốc Lanpari, nhưng lại là Thương hội có khả năng thay đổi hiện trạng nhất. Tôi đã nghiên cứu kỹ về Thương hội của các ngài, phát hiện ra rằng những thay đổi lớn hiện nay ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận đều là nhờ sự xuất hiện của Thương hội Tân Phi. Vì vậy, tôi nghĩ, chỉ cần mời Thương hội Tân Phi, hay nói đúng hơn là Hội trưởng Hứa, đến Công quốc Stan của chúng tôi, nhất định sẽ mang đến những thay đổi nhất định."

Nhìn vẻ mặt kiên định của Ankulu, Hứa Dịch cười khổ nói: "Ankulu tiên sinh, tuy tôi rất tự tin có thể mang đến những thay đổi cho Công quốc Stan, nhưng nghe ông nói vậy, tôi cảm thấy áp lực quá lớn."

Ankulu khẽ mỉm cười: "Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ ngài là người sợ áp lực sao?"

Hứa Dịch nhún vai: "Được rồi, tôi không sợ, thậm chí còn mong có áp lực, bởi vì tôi luôn cho rằng, có áp lực mới có động lực. Ừm... Đã có áp lực rồi, vậy chúng ta hãy thảo luận xem làm thế nào để biến những áp lực này thành động lực. Ankulu tiên sinh, tôi muốn hỏi một vấn đề trước, tình hình giao thông đường xá xung quanh ba khu mỏ mà Đại Công tước Stan dự định bán cho Thương hội chúng tôi như thế nào?"

Ankulu không chút do dự đáp: "Hai mỏ sắt đều có đường thông xe, còn mỏ đồng thì do trước giờ vẫn luôn bỏ hoang, nên tạm thời chưa có đường thông xe."

"Hoàn toàn không có đường sao?" Hứa Dịch nhíu mày.

Kỳ thực, trong số hai mỏ sắt và một mỏ đồng mà Công quốc Stan dự định bán cho anh ta, Hứa Dịch quan tâm nhất chính là mỏ đồng này.

Hiện tại, việc nghiên cứu và phát triển máy phát điện đã bước đầu thành công, bước tiếp theo chắc chắn là tiếp tục nghiên cứu và phát triển tổ máy phát điện lớn hơn, sau đó từng bước phổ biến điện năng.

Mà muốn phổ biến điện năng, nhu cầu về đồng sẽ rất cao.

Trong Vương quốc Lanpari tạm thời không tìm được mỏ đồng nào đủ lớn, mỏ kim loại màu gần Bộ lạc Người sói Woller cũng không có trữ lượng đồng lớn. Vì vậy, Hứa Dịch chỉ có thể đặt hy vọng vào mỏ đồng ở Công quốc Stan.

Nếu tình hình giao thông xung quanh mỏ đồng này quá tệ, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch của anh ta.

Nhìn thấy vẻ mặt của Hứa Dịch, Ankulu vội vàng nói: "Xin Hội trưởng Hứa yên tâm. Tuy mỏ đồng kia tạm thời chưa có đường thông xe, nhưng Công quốc Stan chúng tôi gần như toàn là đồng bằng, địa hình xung quanh mỏ đồng kia rất bằng phẳng, sẽ không gây khó khăn gì cho việc khai thác đâu."

Chương 537: Ngài nhất định sẽ mang đến thay đổi (2/2)

"Ừm... Nếu vậy thì tốt. Chỉ cần có thể xây dựng một con đường thuận tiện là được." Hứa Dịch gật đầu nói.

"Nói đến xây dựng đường xá..." Ankulu do dự một chút, hỏi: "Hội trưởng Hứa, ngài có dự định xây dựng đường cái ở đất nước chúng tôi không?"

Hứa Dịch sững người: "Xây dựng đường cái chẳng phải là việc của đất nước các ngài sao? Tại sao lại hỏi tôi?"

Nụ cười trên mặt Ankulu có chút lúng túng: "Cái này... Thật ra là chi phí xây dựng đường cái quá cao, đất nước chúng tôi e là không gánh nổi."

Hứa Dịch có chút khó tin nhìn Ankulu: "Cho dù xây dựng một con đường dài 100 km, chi phí cũng chỉ khoảng 30 vạn đồng vàng, tại sao lại không gánh nổi?"

Nụ cười trên mặt Ankulu càng thêm gượng gạo: "Kỳ thực... Nói ra cũng ngại, cả năm ngoái tổng thu nhập của đất nước chúng tôi chỉ vỏn vẹn có 20 vạn đồng vàng..."

Hứa Dịch im lặng.

Tuy đã sớm biết được từ nhiều nguồn tin rằng quốc lực của Công quốc Stan rất yếu, nhưng Hứa Dịch không ngờ lại yếu đến mức này.

Một Công quốc đường đường chính chính, cả năm thu nhập chỉ có 20 vạn đồng vàng! Thậm chí còn không bằng một nửa lợi

nhuận một tháng của Thương hội Tân Phi!

Không trách Ankulu – một nhân vật thân cận của Đại Công tước Stan, có quyền lực rất lớn ở Công quốc Stan, khi đối mặt với Hứa Dịch lại tỏ ra cung kính như vậy. Thậm chí còn có phần khúm núm.

Trên Địa Cầu có câu: "Tiền là anh hùng".

Công quốc Stan nghèo đến mức này, Ankulu đương nhiên không thể cứng rắn trước mặt Hứa Dịch.

Nhìn nụ cười gượng gạo trên mặt Ankulu, Hứa Dịch bất giác nhớ đến những vị quan chức ở các khu vực kém phát triển trên Địa Cầu khi đối mặt với các nhà đầu tư đến từ các khu vực phát triển.

Có lẽ trong mắt Ankulu, Hứa Dịch chính là vị thần tài mà ông ta vất vả lắm mới mời được đến. Ông ta đương nhiên phải tìm mọi cách giữ chân Hứa Dịch, để anh ta đầu tư vào đất nước của mình, nên mới tỏ ra khách sáo và nhiệt tình như vậy.

Nhưng ngẫm lại, cho dù là Vương quốc Lanpari có quốc lực mạnh hơn Công quốc Stan rất nhiều, tổng thu nhập cả năm ngoái cũng chỉ có 2 triệu đồng vàng, Công quốc Stan có thể đạt 20 vạn đồng vàng cũng coi như không tệ...

Hứa Dịch thầm thở dài, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên gật đầu: "Được rồi, đợi đến khi xem xét mấy khu mỏ kia, tôi sẽ xem xét có cần thiết phải xây dựng đường xá hay không. Dù sao, nếu có một con đường thông xe, việc khai thác mỏ của chúng tôi cũng thuận tiện hơn."

Nghe thấy giọng điệu của Hứa Dịch đã dịu đi, Ankulu lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu cười nói: "Chỉ cần Hội trưởng Hứa có nhu cầu, mọi chuyện đều có thể thương lượng."

Hứa Dịch liếc nhìn Ankulu, thầm nghĩ: Nếu tôi có thể bỏ ra đủ

tiền, chẳng lẽ Công quốc Stan còn định bán cả đất nước cho tôi hay sao?

Xe ngựa vừa rời khỏi Hoang mạc Black Rice, coi như đã tiến vào phạm vi Công quốc Stan.

Theo nhiệt độ tăng dần, cảnh vật xung quanh cũng nhanh chóng thay đổi.

Lúc đầu, hai bên đường vẫn là những cây gỗ lá rộng thường thấy ở Vương quốc Lanpari, nhưng không lâu sau, những cây cối này dần dần được thay thế bằng đủ loại thực vật nhiệt đới. Hứa Dịch xuyên đến lục địa Saines đã gần năm năm, anh biết rõ vùng đất này và Địa Cầu có rất nhiều điểm khác biệt, nhưng cũng có rất nhiều điểm tương đồng.

Ví dụ như về thực vật. Trên lục địa Saines có rất nhiều loài thực vật mà Hứa Dịch chưa từng thấy và chưa từng nghe nói đến trên Địa Cầu, nhưng phần lớn thực vật có trên Địa Cầu thì lục địa Saines đều có.

Ví dụ như Hứa Dịch quan sát qua cửa xe ngựa đủ loại cây cối cao lớn hai bên đường, không bao lâu sau đã phát hiện ra rất nhiều cây chuối, xoài, dứa...

Nhìn về phía xa xa, còn có thể thấy thấp thoáng những cây dừa cao vút.

Hứa Dịch nhìn một hồi, nhịn không được chỉ vào những loại cây này hỏi Ankulu: "Công quốc Stan của các ông sở hữu nhiều tài nguyên quý giá như vậy. Tại sao thu nhập tài chính lại ít như vậy?"

"Tài nguyên quý giá?" Ankulu ngạc nhiên hỏi lại."Quý giá ở chỗ nào?"

"Chẳng lẽ không quý giá sao? Không nói đâu xa, chỉ cần bán số

trái cây do những cây ăn quả này sản xuất ra cho các nơi khác cũng có thể kiếm được bộn tiền rồi."

"Ý anh là số trái cây này sao?" Ankulu nhìn những loại cây ăn quả mà Hứa Dịch đang chỉ, bất giác cười khổ."Hội trưởng Hứa, thật ra chúng tôi cũng biết những loại trái cây này chắc chắn sẽ được người dân các nước khác yêu thích. Nhưng vấn đề là... làm sao để vận chuyển ra ngoài?"

Nhìn Ankulu dang hai tay ra, vẻ mặt bất lực, Hứa Dịch sững người, sau đó lập tức hiểu ra.

Vùng đất này dù sao cũng không phải Địa Cầu, không có khả năng vận chuyển siêu việt như trên Địa Cầu, có thể vận chuyển đồ đạc từ đầu này sang đầu kia Địa Cầu để bán chỉ trong một hoặc hai ngày.

Những loại trái cây nhiệt đới này tuy rất ngon, nhưng với khả năng vận chuyển hiện tại của lục địa Saines, không nói đến những nơi xa xôi, chỉ cần vận chuyển đến Vương quốc Lanpari gần nhất, e rằng số trái cây này sẽ bị hư hỏng hết trên đường đi.

Trách Ankulu không có lý, cứ giữ khư khư "núi vàng" mà không biết lợi dụng.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút rồi nói với Ankulu: "Nếu tôi có cách để vận chuyển số trái cây này ra ngoài trong tình trạng tươi ngon thì sao?"

Ankulu lập tức hai mắt sáng lên, vỗ mạnh vào đùi, mừng rỡ nói: "Đấy! Hội trưởng Hứa, đây chính là điều tôi vừa nói, anh nhất định sẽ mang đến thay đổi cho Công quốc Stan của chúng tôi!"

Chương 538: Tại sao lại nghèo như vậy? (1/2)

Theo xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước, Hứa Dịch càng ngày càng phát hiện ra rằng, tài nguyên của Công quốc Stan thực sự quá phong phú.

Không chỉ các loại cây ăn quả nhiệt đới mọc san sát hai bên đường như thể không cần tiền, Hứa Dịch còn phát hiện ra rất nhiều cây cà phê, cây ca cao, thậm chí quan trọng hơn là còn có vô số cây cao su!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hứa Dịch thậm chí còn không có thời gian để kinh ngạc vì sao tất cả các loại thực vật nhiệt đới phân bố rải rác trên Địa Cầu lại có thể mọc hết ở Công quốc Stan, chỉ còn lại sự kinh ngạc và nghi hoặc.

Sở hữu tài nguyên phong phú như vậy, tại sao Công quốc Stan lại nghèo như vậy?

Trước khi đến Công quốc Stan, cho dù là trên những cuốn sách giới thiệu về địa lý lục địa, hay từ lời miêu tả của tất cả mọi người về Công quốc Stan, thậm chí bao gồm cả lời giới thiệu của Ankulu - người am hiểu nhất về Công quốc Stan, đều truyền tải một thông điệp hoàn toàn nhất quán, đó là Công quốc Stan là một quốc gia có quốc lực cực kỳ yếu kém và rất nghèo.

Trước khi đến Công quốc Stan, Hứa Dịch đã chuẩn bị tâm lý sẽ nhìn thấy một đất nước quanh năm bị bão tố tàn phá, luôn trong tình trạng hoang tàn đổ nát.

Thế nhưng anh cũng không ngờ rằng, mảnh đất Công quốc

Stan này không những không hề cằn cỗi, mà thậm chí còn trù phú hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Tài nguyên phong phú như vậy, căn bản là món quà quý giá nhất mà Thượng Đế ban tặng cho họ!

Nếu như ở Địa Cầu, một đất nước như vậy cho dù chưa chắc đã trở nên giàu có, nhưng dù sao cũng không đến mức dùng từ "nghèo" để miêu tả.

Thế nhưng dọc theo đường đi, Hứa Dịch nhìn qua cửa sổ xe ngựa cũng nhìn thấy lác đác những người dân bình thường của Công quốc Stan, từ trang phục rách rưới trên người họ và những ngôi nhà gỗ đổ nát họ đang ở, có thể thấy cuộc sống của họ quả thực rất nghèo.

Điều này khiến Hứa Dịch rất khó hiểu.

Sở hữu tài nguyên như vậy, cho dù do giao thông vận tải của lục địa Saines có hạn, khiến những tài nguyên này không có cách nào vận chuyển ra ngoài để kiếm tiền, nhưng những người dân này cũng không đến mức nghèo khó đến mức độ này chứ?

Mang theo nghi vấn đó, Hứa Dịch bắt đầu chuyển sự chú ý từ việc quan sát những loài thực vật phong phú bên ngoài cửa sổ xe ngựa sang những người dân của Công quốc Stan.

Cho đến khi xe ngựa cuối cùng đi vào một nơi trông giống thị trấn, Hứa Dịch nhảy xuống xe ngựa. Quét mắt nhìn một lượt tình hình trước mặt, cuối cùng anh cũng chợt hiểu ra.

Người dân Công quốc Stan tuy rằng sở hữu tài nguyên phong phú, nhưng có lẽ chính vì tài nguyên họ sở hữu quá phong phú, nên mới khiến họ nghèo như vậy.

Lý do này nghe có vẻ kỳ lạ. Nhưng lại là một phân tích rất hợp lý.

Khi còn ở Địa Cầu, vì tham gia khảo sát tình trạng làm việc thực tế của máy móc công trình, Hứa Dịch đã từng đến rất nhiều quốc gia nhiệt đới và cận nhiệt đới, ví dụ như hầu hết các quốc gia trên bán đảo Trung-Nam và bán đảo Ấn Độ anh đều đã từng đến khảo sát.

Ở những quốc gia đó, anh phát hiện ra một điểm chung, đó là người dân ở đó đều rất lười biếng.

Cùng một công trình xây dựng, ở Trung Quốc có lẽ chỉ cần hai ba tháng là có thể hoàn thành, nhưng nếu như ở những quốc gia đó, tạm thời không bàn đến vấn đề hiệu suất làm việc của chính phủ thấp, chỉ riêng sự lười biếng của công nhân địa phương cũng đủ để kéo dài công trình đó đến nửa năm thậm chí là một năm cũng chưa chắc đã hoàn thành.

Vì vấn đề này, rất nhiều người phụ trách công trình của các công ty đã từng than phiền với Hứa Dịch.

Rõ ràng chỉ cần học được cách vận hành những chiếc máy móc công trình đó, công việc của họ chỉ cần ngồi một chỗ thao tác là có thể hoàn thành, vậy mà những công nhân đó ngay cả thao tác cơ bản nhất cũng lười học.

Còn nếu như để họ làm những công việc cần đến sức lao động, họ lại càng lười biếng hơn.

Vì hiệu suất làm việc của công nhân địa phương quá thấp, trì hoãn tiến độ của rất nhiều công trình, khiến rất nhiều công ty công trình thậm chí còn không tiếc tiền bạc bỏ ra chi phí lớn để chiêu mộ một lượng lớn công nhân từ Trung Quốc sang để xây dựng công trình.

Mặc dù trong hợp đồng ký kết với chính phủ địa phương có điều khoản bắt buộc phải chiêu mộ một tỷ lệ nhất định công nhân địa phương, nhưng những công ty công trình này thà rằng bỏ thêm

tiền, nuôi không những công nhân địa phương đó, cũng tuyệt đối không hy vọng gì vào hiệu suất làm việc của họ.

Hứa Dịch nhớ đến vẻ mặt của những người phụ trách công trình của mấy công ty đó khi than phiền, và tình hình anh tận mắt chứng kiến ở những quốc gia đó, so sánh với tình hình trước mắt, tự nhiên liền đưa ra phán đoán này.

Lý do Công quốc Stan nghèo như vậy, tạm thời không bàn đến những nguyên nhân khác, e rằng nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì người dân ở đây quá lười biếng.

Từ cổng thị trấn nhìn vào, tuy rằng có không ít người, nhưng cho dù là người đang đi thong dong trên đường, hay người đang ngồi ở góc đường, hoặc là người đang nằm dài trên mặt đất phơi nắng, mỗi người từ trên mặt đến cả người đều toát ra vẻ lười biếng.

Cứ như thể nếu như không phải tận thế, chắc chắn họ sẽ không muốn tốn thêm sức lực để làm bất cứ điều gì.

Tuy rằng ven đường cũng có lác đác vài gian hàng nhỏ buôn bán, nhưng rất lâu cũng không có ai ghé qua. Mà những người bán hàng dường như cũng không thèm quan tâm đến tình trạng này, đừng nói là ra sức chào mời, thậm chí họ còn nhắm mắt ngủ gật!

Chương 539: Tại sao lại nghèo như vậy? (2/2)

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, phát hiện ra kỳ thực anh có thể hiểu được tâm lý của những người dân bình thường này.

Địa Cầu có lẽ còn có thể nói là chúng sinh bình đẳng, người bình thường cũng có hy vọng vươn lên.

Nhưng hình thái xã hội của lục địa Saines vẫn còn rất lạc hậu, quan niệm giai cấp ở đây đã ăn sâu bén rễ, người bình thường tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện chống đối quý tộc.

Vậy nên đối với người bình thường mà nói, có thể ăn no, sống sót chính là mục tiêu theo đuổi hàng đầu.

Mà Công quốc Stan lại sở hữu tài nguyên phong phú vô cùng, nếu như bạn đói bụng, chỉ cần tự mình chạy đến cây ăn quả ven đường hái đại một ít quả là có thể no bụng.

Vừa không có áp lực sinh tồn, lại không có động lực và khát vọng vươn lên, là một người bình thường, tự nhiên chỉ còn cách ăn không ngồi rồi chờ chết.

Tuy nhiên, có thể hiểu không có nghĩa là có thể chấp nhận.

Nhìn thấy tình hình trước mắt, tâm trạng của Hứa Dịch vẫn giống như khi đến những quốc gia ở bán đảo Trung-Nam và bán đảo Ấn Độ để khảo sát, vừa thương xót cho những người dân bình thường này, vừa tức giận vì họ không chịu thay đổi.

Chỉ cần cố gắng một chút, siêng năng hơn một chút, ít nhất cũng có thể khiến cuộc sống của bản thân tốt hơn một chút, tại sao

những người này lại không chịu cố gắng?

Ankulu đứng bên cạnh thấy Hứa Dịch từ sau khi xuống xe ngựa, liền nhìn chằm chằm vào thị trấn trước mặt im lặng không nói, sắc mặt có chút không tốt, còn tưởng rằng anh không hài lòng với môi trường ở đây, vội vàng nói: "Hội trưởng Hứa, hôm nay chúng ta chỉ tạm thời nghỉ ngơi ở đây một đêm. Tôi đã liên lạc với Thành chủ ở đây, bảo ông ta dọn dẹp phòng ở trong trang viên để tiếp đón anh. Môi trường trong trang viên của ông ta tốt hơn ở đây rất nhiều, anh không cần lo lắng."

Hứa Dịch cũng lười giải thích suy nghĩ thật sự của mình cho Ankulu, lặc đầu, bước vào trong thị trấn.

Thấy hành động của Hứa Dịch, Ankulu ngẩn người, vội vàng đuổi theo.

Thị trấn này tổng cộng cũng chỉ có sáu con đường ngang dọc, hơn nữa còn rất ngắn, tính ra diện tích toàn thị trấn e rằng còn chưa bằng một phần mười Thành phố Bontar, Hứa Dịch đi chưa đến nửa tiếng đồng hồ đã đi từ đầu này đến đầu kia.

Sau khi đi dạo một vòng quanh thị trấn, Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, hỏi Ankulu: "Thị trấn này ở Công quốc Stan các ông được coi là loại hình nào?"

Ankulu ngẩn người, sau đó nở nụ cười gượng gạo, do dự đáp: "Đây đã là thành phố lớn nhất phía bắc đất nước chúng tôi..."

Hứa Dịch sững sờ, nhướn mày, liếc nhìn thị trấn phía sau một cái, cố gắng kiềm chế vẻ mặt méo mó vì cảm giác hoang đường dâng lên trong lòng.

Một nơi bé tí đến mức còn không bằng một thị trấn nhỏ bất kỳ ở Địa Cầu, vậy mà lại là thành phố lớn nhất phía bắc Công quốc Stan?

Đang đùa à!

Thấy Hứa Dịch tuy rằng cố gắng kiềm chế nhưng vẫn để lộ vẻ mặt kỳ quái, Ankulu chỉ đành tiếp tục gượng gạo giải thích: "Hội trưởng Hứa, kỳ thực nói một cách nghiêm túc thì ở đất nước chúng tôi không có khái niệm thành phố. Thị trấn này chỉ là nơi để người dân xung quanh đến trao đổi mua bán cho tiện, hôm nay không phải là ngày họp chợ, nên trông có vẻ vắng vẻ. Nhưng nếu như là ngày họp chợ, vẫn rất náo nhiệt..."

Ankulu giải thích một hồi, bản thân cũng cảm thấy không nói tiếp được nữa.

Dù sao ông ta cũng thường xuyên đến Vương quốc Lanpari, không nói đến Thành Anweimar, chỉ riêng quy mô của Thành phố Bontar nơi Hứa Dịch đang ở trong mắt ông ta cũng đã vượt qua tất cả các thành phố ở Công quốc Stan.

Giải thích những điều này trước mặt Hứa Dịch, chỉ khiến mọi chuyện càng thêm tệ hơn.

Nhìn Ankulu im lặng, vẻ mặt đầy gượng gạo, Hứa Dịch thở dài trong lòng, xoay người không thèm nhìn "thành phố" nhỏ bé đến đáng thương đó nữa, nói với Ankulu: "Thôi, dẫn tôi đến chỗ nghỉ ngơi đi, ngồi xe ngựa cả ngày, mệt quá rồi."Ankulu liền vội vàng gọi ba chiếc xe ngựa đang đi theo phía sau lại, mời Hứa Dịch lên xe ngựa, men theo con đường duy nhất còn coi như rộng rãi, phi nhanh về phía nam.

Trang viên của Thành chủ mà Ankulu nhắc tới nằm ngoài dự đoán của Hứa Dịch, được xây dựng vô cùng rộng lớn, hơn nữa bên trong trang viên có rất nhiều ngôi nhà, nối liền thành một mảng, nhìn qua vô cùng hùng vĩ.

Tuy rằng so với trang viên của bất kỳ quý tộc nào ở ngoại ô Thành phố Bontar đều thua kém rất nhiều về độ tinh xảo, nhưng

bởi vì diện tích đủ rộng, bên trong trang viên còn có núi có nước, nhà gỗ cũng được xây dựng khá độc đáo, nhìn qua thì môi trường quả thật rất tốt.

Theo lời giới thiệu của Ankulu, chủ nhân của trang viên này là Thành chủ của thành phố vừa rồi, mà thành phố đó cũng được đặt theo tên gia tộc của ông ta.

Gia tộc của ông ta gọi là Gia tộc Waylon, thành phố đó cũng được gọi là Thành Waylon.

Gia chủ đương nhiệm của Gia tộc Waylon, cũng chính là chủ nhân của trang viên này tên là Svein Waylon, là một người đàn ông trung niên thấp bé, dáng người tròn trịa như một quả bóng.

Sau khi gặp Ankulu và Hứa Dịch, Svein Waylon tỏ ra vô cùng nhiệt tình, đặc biệt là khi đối mặt với Hứa Dịch, thậm chí ông ta còn thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt nịnh nọt.

Đúng là lễ vật tặng người, ắt có ý đồ.

Svein Waylon thể hiện thái độ như vậy với Hứa Dịch, chắc chắn là có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.

Chỉ là Hứa Dịch tạm thời không nghĩ ra, ông ta có chuyện gì cần phải cầu xin mình.

Mà nghi vấn này, rất nhanh đã có được lời giải đáp trong bữa tiệc tối chào mừng anh.

Chương 540: Xưởng Sản xuất Hoa quả đóng hộp và Xưởng Chế biến Cao su

"Hội trưởng Hứa, đến, mời anh một ly nước ép hoa quả đặc sản của chúng tôi, đảm bảo còn ngon hơn cả rượu." Svein Waylon vừa cười, hai mắt vốn đã nhỏ lại càng bị khuôn mặt béo ú núc ních che khuất, gần như không thể nhìn thấy.

Hứa Dịch nâng ly cụng với ông ta và Ankulu một cái, sau đó uống cạn ly nước ép trông giống, mà uống vào cũng giống nước ép xoài.

So với rượu, anh thật ra thích uống nước ép hơn khi dự tiệc.

Uống rượu thường khiến người ta cảm thấy đầu óc choáng váng, điều này khiến Hứa Dịch, người luôn muốn bản thân tỉnh táo và suy nghĩ logic, không thích cho lắm.

Vừa đặt ly xuống, cô hầu gái trẻ đang quỳ bên cạnh đã lập tức rót đầy ly cho anh.

Nhìn cô hầu gái chưa đến tuổi trưởng thành, ăn mặc hở hang, Hứa Dịch không khỏi lắc đầu.

Công quốc Stan tuy nghèo, nhưng là đối với người bình thường, còn với những Đại quý tộc như Tộc trưởng Waylon, người kiểm soát một vùng đất rộng lớn ở phía bắc đất nước, vẫn có thể sống một cuộc sống xa hoa.

Thậm chí, so với những Quý tộc ở Vương quốc Lanpari, cuộc sống của ông ta còn xa hoa hơn.

Quý tộc Lanpari tuy rằng đời sống riêng tư cũng rất hỗn loạn, nhưng ít ra sẽ không để một cô gái trẻ chưa đến tuổi trưởng thành ăn mặc hớ hênh như vậy để tiếp đãi khách.

"Hội trưởng Hứa, khách quý như anh đến đây, thật sự là vinh hạnh của tôi, đến, chúng ta cùng cạn ly." Tộc trưởng Waylon lại cười híp mắt nâng ly.

Đợi Hứa Dịch uống xong, Tộc trưởng Waylon đảo mắt, liếc nhìn Ankulu, sau đó mới hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, trước đó nghe Ankulu đại nhân nói, anh lần này đến Công quốc Stan của chúng tôi, là có dự định đầu tư ở đây sao?"

Hứa Dịch có chút bất ngờ khi ông ta đi thẳng vào vấn đề nhanh như vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy xin hỏi Hội trưởng Hứa, anh đã đi một đường đến đây, cảm thấy vùng đất Thành Waylon này có đáng để đầu tư không?" Tộc trưởng Waylon lại hỏi.

"Ông ta thật thẳng thắn." Hứa Dịch mỉm cười nói: "Tộc trưởng Waylon, tôi e là tạm thời chưa thể trả lời ông câu hỏi này. Tuy nhiên, theo những gì tôi quan sát, thì nơi này rất có tiềm năng đầu tư. Nếu có thể, tôi rất mong muốn được đầu tư vào đây."

Nghe có vẻ như là lời xã giao, nhưng cũng là suy nghĩ thật lòng của Hứa Dịch.

Chỉ riêng tài nguyên thiên nhiên phong phú mà anh nhìn thấy trên đường đi, cũng đủ để thấy cơ hội kiếm tiền khi đầu tư ở đây.

Trở ngại lớn nhất, ngược lại là con người nơi này.

Muốn đầu tư xây dựng ở đây, chắc chắn phải thuê nhân công địa phương.

Tuy nhiên, theo những gì Hứa Dịch quan sát được, anh không

tin tưởng lắm vào nhân công ở đây.

Tộc trưởng Waylon dường như không xem lời nói của Hứa Dịch là xã giao, tiếp tục hỏi: "Vậy nếu Hội trưởng Hứa thật sự muốn đầu tư ở đây, cụ thể là định làm gì?"

Nhìn thấy Ankulu cũng đã đặt ly xuống chăm chú lắng nghe, Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: "Hiện tại, tôi muốn xây dựng ở đây một nhà máy sản xuất hoa quả đóng hộp và một nhà máy chế biến cao su. Còn những thứ khác... tạm thời chưa có ý tưởng gì, cần phải khảo sát thêm."

"Xưởng sản xuất hoa quả đóng hộp? Xưởng chế biến cao su?" Tộc trưởng Waylon và Ankulu nhìn nhau, không nhịn được hỏi: "Cao su tôi biết, nhưng hoa quả đóng hộp là cái gì?"

"À... Nói đơn giản, là cắt hoa quả thành từng miếng sau khi đã qua xử lý, trộn với nước ép rồi cho vào lọ thủy tinh hoặc hộp sắt kín. Hoa quả đóng hộp có thể bảo quản lâu mà vẫn giữ được hương vị tươi ngon ban đầu, sau đó có thể vận chuyển đến các quốc gia khác trên Lục địa để bán, tôi nghĩ sẽ rất được ưa chuộng." Hứa Dịch giải thích.

Tộc trưởng Waylon và Ankulu hai mắt sáng rực.

"Còn có cách bảo quản hoa quả như vậy sao?"

Tộc trưởng Waylon thậm chí còn kích động đến mức run cả người, liên tục hỏi: "Hội trưởng Hứa, nếu có cách hay như vậy, chúng ta có thể bán hết số hoa quả này rồi! Hàng năm nhìn thấy nhiều hoa quả như vậy bị thối rữa, tôi đau lòng muốn chết! Hội trưởng Hứa, anh nhất định phải xây dựng cái xưởng sản xuất hoa quả đóng hộp này! Anh muốn gì tôi cũng đồng ý!"

Ankulu ho nhẹ một tiếng, ngăn cản Tộc trưởng Waylon kích động lao đến trước mặt Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, tôi có thể hỏi, còn xưởng chế biến cao su kia là làm gì không?"

"Đương nhiên là được." Hứa Dịch mỉm cười đáp."Ankulu tiên sinh, ông hẳn là biết Thương hội Tân Phi của chúng tôi có một xưởng sản xuất lốp xe đúng không?"

"Ừm, tôi biết." Ankulu gật đầu."Lúc ở Thành phố Bontar, tôi phát hiện tất cả xe ngựa trong thành đều đã thay lốp xe hết rồi. Tôi còn thử lên ngồi, phát hiện ra rằng sau khi thay lốp xe, xe ngựa chạy êm hơn và nhanh hơn rất nhiều. Thật ra tôi cũng định mua một ít lốp xe mang về thay cho những chiếc xe ngựa ở nhà, nhưng mà sau đó có quá nhiều việc nên quên mất."

"Có vẻ như ông đã nhận ra được lợi ích mà lốp xe mang lại." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Lốp xe mà Thương hội chúng tôi đang sản xuất được làm từ một loại vật liệu đặc biệt, đặc tính của loại vật liệu này khá giống với cao su. Trước đây tôi chưa tìm thấy cây cao su ở Vương quốc Lanpari, nên mới phải sử dụng loại vật liệu đặc biệt này. Bây giờ nhìn thấy nhiều cây cao su như vậy, tôi đang cân nhắc xem có thể dùng cao su thay thế cho loại vật liệu đặc biệt kia hay không."

"Được! Đương nhiên là được! Chắc chắn là được!" Tộc trưởng Waylon chen ngang, lớn tiếng nói trước cả Ankulu."Hội trưởng Hứa, anh cứ yên tâm mở xưởng chế biến cao su ở đây, chỉ cần anh đến, cũng giống như xưởng sản xuất hoa quả đóng hộp vậy, anh muốn tôi làm gì tôi cũng sẽ làm!"

Ankulu hơi nhíu mày, ông ta không vui khi Tộc trưởng Waylon cứ chen ngang như vậy, nhưng cũng không nói gì, chỉ im lặng quan sát phản ứng của Hứa Dịch.

Hứa Dịch cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ mỉm cười gật đầu: "Tộc trưởng Waylon nhiệt tình như vậy, tôi sao nỡ phụ lòng tốt của ông được. Lần này sau khi gặp Đại công tước với

Ankulu tiên sinh, nếu mọi chuyện suôn sẻ, tôi sẽ nghiêm túc xem xét việc này."

Tuy Hứa Dịch không hề đưa ra câu trả lời chắc chắn, nhưng Tộc trưởng Waylon lại vui mừng như thể Hứa Dịch đã đồng ý, nụ cười khiến hai mắt ông ta híp lại, trông rất buồn cười.

Hứa Dịch trả lời không sơ hở, Ankulu tự nhiên cũng không tiện nói thêm gì.

Bữa tiệc tối chào mừng tuy không quá long trọng, nhưng cũng kết thúc trong không khí vui vẻ.

Ăn tối xong, trời đã tối.

Hứa Dịch ngồi xe ngựa xóc nảy trên con đường đất gồ ghề của Công quốc Stan cả ngày, cũng có chút mệt mỏi, liền lấy cớ muốn nghỉ ngơi, từ chối lời mời tham gia bữa tiệc lửa trại bên ngoài Thành Waylon của Tộc trưởng Waylon và Ankulu.

Lúc tắm rửa, điều nằm ngoài dự đoán nhưng cũng nằm trong dự liệu của Hứa Dịch là Tộc trưởng Waylon phái đến hai cô hầu gái để hầu hạ anh.

Lúc đầu, Hứa Dịch còn có chút không quen, nhưng sau khi hai cô hầu gái giải thích đây là mệnh lệnh của Tộc trưởng, thậm chí còn nói nếu không hầu hạ anh, họ nhất định sẽ bị Tộc trưởng đánh chết, Hứa Dịch mềm lòng, chỉ đành để mặc họ muốn làm gì thì làm.

May mà hai cô hầu gái này có vẻ như đã được huấn luyện bài bản, không hề có hành động gì quá phận khi tắm rửa cho anh, nếu không Hứa Dịch thật sự không biết mình có thể kiềm chế nổi hay không.

Vất vả lắm mới tắm rửa xong, hai cô hầu gái lại chủ động đề nghị được hầu ngủ.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, đồng ý yêu cầu của họ.

Chỉ là hai cô hầu gái vừa cởi hết quần áo, đã cảm thấy đầu óc choáng váng, ngã gục xuống đất.

Hứa Dịch đỡ lấy hai người, đặt họ nằm lên giường, đắp chăn cẩn thận, sau đó gật đầu với Yanis, người bất ngờ xuất hiện trong phòng và dùng Ma pháp tinh linh để thôi miên hai cô hầu gái: "Vào đi."

Yanis liếc nhìn hai cô hầu gái trên giường, do dự hỏi: "Hội trưởng, Ma pháp tinh linh chỉ có thể tạo ra ảo giác cho họ, không thể tác động lên cơ thể của họ. Nếu anh thật sự muốn lừa gạt người khác, tôi khuyên anh nên tác động thêm một chút lên cơ thể của họ."

Hứa Dịch trợn mắt: "Tác động như thế nào? Chẳng lẽ cô muốn tôi động tay động chân với họ sao? Nói đùa gì vậy?"

Yanis nhìn Hứa Dịch, sau đó vỗ tay: "À, tôi nhớ ra rồi. Hội trưởng, lần trước anh có nói, Nhân loại các anh vì có lòng tự trọng, nên khi giao phối không thích có người khác nhìn đúng không? Không sao, tôi không phải là Nhân loại."

Hứa Dịch trừng mắt nhìn Yanis: "Nhân loại chúng tôi có lòng tự trọng, chẳng lẽ Elf các cô không có sao? Tôi không tin Elf các cô khi giao phối lại thích có người khác nhìn!"

Yanis nghiêm túc lắc đầu: "Elf chúng tôi không giao phối giống như Nhân loại các anh."

Hứa Dịch sững người, đây là lần đầu tiên anh nghe nói đến chuyện này.

"Vậy Elf các cô sinh sản thế nào? Mà tôi thấy Elf các cô cũng có thứ giống như quan hệ vợ chồng của Nhân loại mà?"

"Cách chúng tôi sinh con..." Yanis nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu."Tôi không biết. Trưởng lão nói, tôi còn nhỏ, còn phải ít nhất một trăm năm nữa mới đến lúc bắt đầu nghĩ đến chuyện sinh con đẻ cái."

Hứa Dịch chỉ biết đảo mắt lần nữa, thầm nghĩ bản thân thảo luận chuyện này với một Elf đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

"Thôi được rồi, đừng nói mấy chuyện vớ vẩn này nữa. Hai cô hầu gái này cứ để đó đi, dù sao tôi cũng không có ý định giấu giếm họ hoàn toàn. Yanis, thuật ẩn thân của cô luyện tập đến đâu rồi? Có chắc chắn đưa tôi ra ngoài được không?"

Yanis có chút buồn đáp: "Cũng không tốt lắm."

"Không tốt lắm là như thế nào? Đưa tôi ra ngoài có chắc chắn không?" Hứa Dịch truy hỏi.

"Nếu chỉ là ra khỏi trang viên này thì chắc là được." Yanis đáp.

"Vậy thì được rồi. Chúng ta đi thôi."

"Ừm." Yanis đáp một tiếng, trên người lóe lên ánh sáng xanh nhạt, bao phủ lấy cả Hứa Dịch.

Trong nháy mắt, hai người liền biến mất khỏi phòng không một tiếng động.

Chương 541: Tôi chỉ là người đưa thư (1/2)

Cách Trang viên Waylon khoảng một cây số về phía Đông Bắc, trong khu rừng, một tia sáng xanh lục yếu ớt lóe lên, thân ảnh Yanis và Hứa Dịch hiện ra.

"Tuyệt thật, Yanis, cô còn nói không chắc chắn có thể đưa tôi ra khỏi trang viên được hay không, giờ chúng ta đã ra xa đến thế này rồi." Hứa Dịch khen ngợi Yanis.

Yanis cười híp mắt, đôi mắt to tròn như vầng trăng khuyết trên bầu trời đêm.

"Có vẻ như tôi đã tiến bộ rồi."

"Đúng vậy, Trưởng lão Alucia nói cô là người có thiên phú Ma pháp cao nhất trong Bộ tộc Night Song mấy trăm năm trở lại đây, ban đầu tôi còn không tin." Hứa Dịch cười nói."Vài tháng trước tôi hỏi cô có biết thuật ẩn thân không, cô còn lắc đầu, bây giờ đã có thể sử dụng thành thạo như vậy rồi. Anh thấy chắc không bao lâu nữa, cô sẽ lợi hại như Trưởng lão Alucia thôi."

Yanis lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Không thể nào đâu, Trưởng lão Alucia mới là người có thiên phú Ma pháp cao nhất trong Bộ tộc Night Song mấy trăm năm trở lại đây, hơn nữa bà đã tu luyện Ma pháp mấy trăm năm rồi, làm sao tôi có thể đuổi kịp bà ấy được?"

Hứa Dịch chỉ biết nhún vai, thầm nghĩ tuy rằng Yanis đã ở bên cạnh mình khá lâu rồi, so với lúc mới gặp đã khá hơn nhiều, nhưng cái tính ngây thơ có phần ngốc nghếch này dường như vẫn

không thay đổi, cũng không biết khi nào mới có thể sửa được.

Chẳng lẽ... sẽ giống như tính keo kiệt của Heinze, cả đời cũng không sửa được?

Vừa nghĩ đến mấy vấn đề linh tinh này, Hứa Dịch vừa dặn dò Yanis: "Được rồi, liên lạc với Elf của Bộ tộc Shadow Moon đi, chúng ta không thể ra ngoài quá lâu."

"Vâng."

Sau khi đáp lại, Yanis cúi đầu, chắp hai tay trước ngực, khẽ mở đôi môi hồng hào, một giai điệu tuy rất nhỏ nhưng lại vô cùng êm tai từ từ vang lên, nhanh chóng lan tỏa ra khắp khu rừng.

Mặc dù đã chứng kiến cách Elf liên lạc với đồng tộc vài lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy Yanis sử dụng phương pháp liên lạc này, trong lòng Hứa Dịch đều dâng lên một cảm giác rung động khó tả.

Giờ phút này, dưới màn đêm, Yanis được bao phủ bởi ánh sáng xanh lục, trông thật xinh đẹp và thần bí, hoàn toàn phù hợp với hình tượng về Elf mà Hứa Dịch từng tưởng tượng khi đọc tiểu thuyết kỳ ảo ở Địa Cầu.

Không lâu sau khi tiếng hát vang lên, trong rừng liền truyền đến tiếng lá cây xào xạc.

Chốc lát sau, ba bóng người nhanh nhẹn từ trên tán cây nhảy xuống.

Ánh mắt hai bên vừa chạm nhau, ba Elf đột nhiên xuất hiện kia liền sững sờ.

"Nhân loại?" Tên Elf nam đứng giữa kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, sau đó lại nhìn Yanis, trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

Yanis mỉm cười, khẽ cúi đầu chào ba Elf: "Xin hỏi mọi người

có phải đến từ Bộ tộc Shadow Moon không? Tôi là Yanis, đến từ Bộ tộc Night Song ở Rừng Rainfall, Vương quốc Lanpari."

Ba Elf lại sững sờ, tên Elf nam đứng giữa gật đầu, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Ngươi là Elf của Bộ tộc Night Song, tại sao lại đi cùng với Nhân loại này? Còn sử dụng Ma pháp triệu hồi đồng bào trước mặt hắn ta? Chẳng lẽ các Trưởng lão của Bộ tộc Night Song chưa từng dặn dò ngươi không được làm như vậy sao?"

Nghe thấy giọng điệu không mấy khách khí của tên Elf nam này, Hứa Dịch khẽ nhíu mày.

Xem ra tuy rằng Elf ở Công quốc Stan thường xuyên xuất hiện trước mặt Nhân loại ở Công quốc Stan, cũng thường xuyên tiếp xúc với Nhân loại, nhưng sự thù địch của họ đối với Nhân loại vẫn không giảm, thậm chí còn lớn hơn phản ứng của Yanis khi lần đầu tiên nhìn thấy anh.

"Anh ấy không phải Nhân loại bình thường, nên việc sử dụng Ma pháp này trước mặt anh ấy không có vấn đề gì, ngay cả Trưởng lão cũng đồng ý." Yanis giải thích thay cho Hứa Dịch."Hơn nữa lần này tôi đi cùng anh ấy đến đây, chính là muốn giới thiệu anh ấy với mọi người."

"Giới thiệu Nhân loại cho chúng tôi?" Ba Elf lại sững sờ. Tên Elf nam đứng giữa nhìn Hứa Dịch, sau đó rút phắt thanh đoản kiếm bên hông ra, chỉ vào Hứa Dịch, quát: "Nhân loại, ngươi nhất định đã sử dụng Ma pháp mê hoặc đê tiện, hoặc là uy hiếp tộc nhân trẻ tuổi này của chúng ta để mang ngươi đến đây, đúng không?"

Yanis và Hứa Dịch sững sờ, không ngờ Elf của Bộ tộc Shadow Moon lại có thành kiến sâu với Nhân loại đến vậy.

Yanis vội vàng khoát tay giải thích: "Không phải, anh ấy không hề sử dụng Ma pháp mê hoặc lên tôi, cũng không uy hiếp tôi, tôi

tự nguyện đưa anh ấy đến đây..."

Hứa Dịch bất đắc dĩ thở dài, Yanis không giải thích còn đỡ, giải thích như vậy chẳng khác nào tự vả mặt.

Quả nhiên, ba Elf nhìn Hứa Dịch càng thêm bất thiện, hai tên Elf còn lại cũng đồng loạt rút vũ khí ra, bày ra một bộ dạng sắp sửa động thủ.

Hứa Dịch kéo Yanis đang định tiếp tục giải thích lại, lấy từ trong ngực ra một bức thư đưa qua.

"Có lẽ ta có năng lực mê hoặc hoặc uy hiếp một Elf trẻ tuổi bình thường, nhưng các ngươi sẽ không tin ta có năng lực mê hoặc hoặc uy hiếp một Trưởng lão Elf chứ? Đây là thư Trưởng lão Alucia của Bộ tộc Night Song nhờ ta mang đến. Các ngươi chỉ cần đưa cho Trưởng lão Lisanya Shadowsong, bà ấy nhất định có thể phân biệt thật giả."

"Ngươi biết tên Trưởng lão?" Tên Elf nam đứng giữa kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, sau đó ánh mắt lướt qua bức thư trong tay, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc.

Là một Elf, hắn đương nhiên có thể nhận ra bức thư này được gắn Ma pháp đặc biệt của Elf cực kỳ cường đại, nếu như không phải người có thực lực cao cường tự tiện mở bức thư này ra, nhất định sẽ bị Ma pháp trên thư làm trọng thương.

Chương 542: Tôi chỉ là người đưa thư (2/2)

Chỉ bằng việc cảm nhận Ma lực cường đại ẩn chứa trên bức thư, hắn đã biết, người đàn ông Nhân loại trước mặt này nói không sai.

Cho dù hắn ta có lợi hại đến đâu, cũng không thể uy hiếp một Elf có thể bố trí Ma pháp Elf cường đại như vậy trên thư.

Còn mê hoặc... Đừng có đùa!

Nghĩ đến đây, sự cảnh giác của hắn đối với Hứa Dịch cuối cùng cũng buông lỏng một chút.

Sau khi nhận lấy bức thư, xác nhận cảm giác của mình không phải ảo giác, ánh mắt hắn nhìn Hứa Dịch trở nên nghi hoặc.

Hắn thật sự không hiểu, nếu như người đàn ông Nhân loại này và Elf nữ trẻ tuổi kia nói đều là sự thật, vậy tại sao Hội đồng Trưởng lão của Bộ tộc Night Song lại đặc biệt nhờ một người đàn ông Nhân loại mang thư cho Trưởng lão Lisanya Shadowsong?

Thậm chí, để người đàn ông này có thể liên lạc được với bọn họ, còn đặc biệt phái một Elf đến dẫn đường.

Người đàn ông Nhân loại này... rốt cuộc là ai?

"Sao rồi? Bây giờ đã tin lời Yanis nói chưa?" Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của tên Elf này, Hứa Dịch mỉm cười hỏi.

Tên Elf nam đứng giữa nhìn bức thư trong tay, gật đầu: "Có lẽ là thật. Nhưng mà Nhân loại, ngươi chỉ đến đưa thư thôi sao?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Đúng vậy, lần này ta đến chỉ là để đưa thư. Còn về việc tiếp tục có chuyện gì khác hay không, phải xem quyết định của Trưởng lão Lisanya Shadowsong sau khi xem xong bức thư này. Nhưng ta nghĩ nếu như không có gì bất ngờ, sau khi xem xong bức thư này, Trưởng lão Lisanya Shadowsong sẽ gặp ta."

Tên Elf nam đứng giữa cau mày nhìn Hứa Dịch, không hiểu tại sao hắn ta lại tự tin như vậy.

Nhưng sau khi nhìn bức thư trong tay, hắn liền gạt bỏ nghi vấn trong lòng, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Nhưng cho dù Trưởng lão đồng ý gặp ngươi, làm sao để gặp ngươi?"

"Chuyện này đơn giản. Khoảng thời gian này ta đều ở Công quốc Stan, hơn nữa sau đó sẽ đến gặp Đại Công tước Stan, những việc ta làm tiếp theo chắc chắn sẽ rất nổi bật, các ngươi nhất định có thể dễ dàng dò hỏi được tin tức của ta, muốn tìm được ta không khó." Hứa Dịch đáp.

Nghe thấy giọng điệu tự tin của Hứa Dịch, tên Elf cầm thư không nhịn được nhìn Hứa Dịch thêm hai cái, do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống nghi vấn trong lòng, cất bức thư vào trong ngực.

"Ta sẽ chuyển bức thư này cho Trưởng lão, cũng sẽ chuyển lời của ngươi cho Trưởng lão." Tên Elf cầm thư đáp lại, đang định xoay người rời đi cùng hai đồng bạn, thì đột nhiên bị Yanis gọi lại.

"Tôi có thể đi cùng mọi người đến Bộ tộc của mọi người không?" Yanis hỏi.

Ba Elf sững sờ, tên Elf nam phụ trách giao tiếp cau mày: "Mặc dù theo phép lịch sự, tôi không nên từ chối vị khách đến từ phương xa như cô, nhưng vì bên cạnh cô có thêm một Nhân loại, e rằng tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi."

"Không, anh hiểu lầm rồi. Anh ấy không đi cùng tôi, chỉ có mình tôi đi thôi." Yanis lắc đầu."Tôi muốn cùng mọi người quay về, cũng là muốn chứng minh với Trưởng lão Lisanya Shadowsong rằng bức thư này là thật. Hơn nữa tôi nghĩ sau khi xem xong bức thư, Trưởng lão Lisanya Shadowsong nhất định sẽ có rất nhiều thắc mắc, tôi có thể giải đáp thay anh ấy."

Ba Elf của Bộ tộc Shadow Moon nhìn nhau, tên Elf nam suy nghĩ một chút, gật đầu: "Vậy thì tốt. Nếu như Nhân loại kia không đi cùng, ta xin thay mặt Trưởng lão, thành khẩn mời cô đến Bộ tộc Shadow Moon của chúng tôi làm khách."

Yanis gật đầu, quay sang nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, tôi đi đây."

Hứa Dịch mỉm cười nhìn cô: "Ừ, cô đi đi. Hi vọng cô có thể giải thích rõ ràng với Trưởng lão Lisanya Shadowsong về suy nghĩ của Trưởng lão Alucia và tôi, để bà ấy có thể hiểu được."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức."

Thấy Yanis đáp lời xong liền muốn rời đi cùng ba Elf kia, Hứa Dịch do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được gọi Yanis lại.

"Hội trưởng, anh còn gì dặn dò tôi sao?" Yanis khó hiểu nhìn Hứa Dịch có vẻ hơi lo lắng.

"Yanis... Nhớ kỹ, dù trong bất kỳ tình huống nào, cô phải đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu. Nếu có gì bất ổn, đừng suy nghĩ nhiều, cứ bảo vệ bản thân là được, những thứ khác đều không quan trọng, hiểu chưa?"

Nghe thấy lời Hứa Dịch nói, ba Elf của Bộ tộc Shadow Moon lập tức trừng mắt nhìn anh.

Tên Elf nam trầm giọng nói: "Nhân loại, ngươi tưởng Elf chúng ta giống như các ngươi, hèn hạ vô sỉ sao? Cô ấy là khách quý của

Bộ tộc chúng ta, chúng ta sao có thể để cô ấy gặp nguy hiểm được!"

Hứa Dịch nhún vai, không muốn tranh cãi với hắn ta, chỉ tiếp tục dặn dò Yanis: "Nhớ kỹ lời tôi nói. Bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng sự an toàn của cô, nhất định phải nhớ kỹ đấy!"

Tuy rằng Yanis cũng cảm thấy lời dặn dò của Hứa Dịch có phần kỳ lạ, nhưng nghe xong, trong lòng cô lại dâng lên một niềm vui khó tả.

Cô kiên định gật đầu với Hứa Dịch, đáp: "Tôi sẽ chú ý. Hội trưởng, đợi tin tốt của tôi."

Hứa Dịch mỉm cười vẫy tay, nhìn theo bóng dáng Yanis và ba Elf của Bộ tộc Shadow Moon khuất dần trong màn đêm.

Chương 543: Những kẻ tham lam (1/2)

Ngày hôm sau, khi rời khỏi Trang viên Waylon, Hứa Dịch chủ động đề nghị Tộc trưởng Waylon tặng hai cô hầu gái đã hầu hạ anh tối qua cho mình.

Tộc trưởng Waylon vốn dĩ đã có ý này, giờ thấy Hứa Dịch chủ động đề cập, mừng rỡ như bắt được vàng, không nói hai lời, lập tức phất tay ra lệnh cho hai cô hầu gái từ nay về sau phải hết lòng hết dạ hầu hạ chủ nhân mới, tuyệt đối không được trái ý Hứa Dịch.

Còn về thủ tục chuyển nhượng nô lệ... ở Vương quốc Lanpari có lẽ còn cần phải làm theo thủ tục chính quy, nhưng ở Công quốc Stan, nô lệ chỉ là nô lệ, không khác gì hàng hóa thông thường, Tộc trưởng Waylon nói tặng là tặng, không ai thắc mắc điều gì.

Xe ngựa rời khỏi Trang viên Waylon dưới ánh mắt vui mừng tiễn biệt của Tộc trưởng Waylon, nhanh chóng hướng về thủ đô Faraday của Công quốc Stan.

Ankulu ngồi đối diện Hứa Dịch trên xe, nhìn Hứa Dịch hồi lâu, mấy lần muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: "Hội trưởng Hứa, theo tôi được biết, cậu không phải là người quá coi trọng sắc đẹp, tại sao lại chủ động xin Tộc trưởng Waylon hai cô hầu gái kia?"

Hứa Dịch cười đáp: "Anh thấy Stella không đẹp sao?"

Ankulu sững người, sau đó vội vàng lắc đầu: "Không, không, không, tôi hoàn toàn không có ý đó. Tiểu thư Stella xinh đẹp như

nữ thần, mắt nhìn của cậu đâu phải tầm thường. Nhưng theo những gì tôi quan sát được từ cuộc sống của cậu, cậu dường như không... ừm... không quá mặn mà với chuyện này. Hơn nữa tôi có thể thấy, hai cô hầu gái kia vẫn còn là xử nữ, tối qua cậu chắc chắn không động vào họ. Vậy nên tôi rất tò mò, tại sao cậu lại đột nhiên thay đổi, chủ động xin họ?"

Hứa Dịch ngạc nhiên: "Anh có thể nhìn ra họ vẫn còn là xử nữ?"

Ankulu nở nụ cười đầy ẩn ý: "Chuyện này... những người đàn ông giàu kinh nghiệm như tôi đều có thể nhìn ra. Hơn nữa không chỉ tôi nhìn ra, tôi tin Tộc trưởng Waylon cũng nhìn ra."

"Tộc trưởng Waylon cũng nhìn ra?" Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Ankulu, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, không những không còn chút ngạc nhiên nào, ngược lại còn cười lớn."Vậy thì tốt quá. Tộc trưởng Waylon có thể nhìn ra điểm này càng tốt, tôi xin ông ta hai cô hầu gái này, vốn dĩ chỉ là muốn thể hiện thái độ của mình. Bây giờ ông ta biết hai cô hầu gái này vẫn còn là xử nữ, mà tôi vẫn chủ động xin ông ta, chắc chắn sẽ càng hiểu rõ thái độ của tôi hơn."

Ankulu hơi nhíu mày: "Hội trưởng Hứa, ý cậu là cậu thật sự muốn hợp tác với ông ta?"

"Tại sao không?" Hứa Dịch mỉm cười."Tôi đã nói với các anh về xưởng sản xuất hoa quả đóng hộp và xưởng chế biến cao su không phải là nói đùa, mà là thật sự cảm thấy hai nhà máy này rất có triển vọng. Sau khi trở về Thành phố Bontar, tôi sẽ chuẩn bị để đến đây xây dựng hai nhà máy này. Thậm chí... Tôi còn có thể mở thêm một vài nhà máy nữa."

Nhìn thấy vẻ mặt của Ankulu, Hứa Dịch có chút kỳ quái.

"Sao vậy? Ankulu tiên sinh, chẳng phải anh đã ra sức mời tôi

đến Công quốc Stan để đầu tư sao? Bây giờ tôi sẵn sàng đầu tư xây dựng thêm một vài nhà máy ngoài ba khu mỏ kia, tại sao anh lại có vẻ không vui?"

"Không, tôi không hề không vui, việc cậu có thể nghĩ đến việc đầu tư thêm, tôi chỉ có thể thay mặt Công quốc Stan bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt." Ankulu vội vàng cười nói."Chỉ là tôi có chút lo lắng về Tộc trưởng Waylon..."

"Lo lắng ông ta không thể hợp tác tốt với tôi sao?" Hứa Dịch cười hỏi.

Ankulu cười khổ: "Hội trưởng Hứa, cậu thật sự rất nhạy bén. Không sai, theo những gì tôi biết về Tộc trưởng Waylon, ông ta ngoài tham lam ra thì không còn gì khác, hoàn toàn không có năng lực gì nổi bật. Tôi rất lo lắng về việc cậu chọn hợp tác với ông ta. Lo lắng ông ta có thể phá hỏng chuyện của cậu, khiến cậu mất niềm tin vào đất nước chúng tôi."

"Tham lam? Tham lam thì tốt, tôi còn sợ ông ta không tham lam." Hứa Dịch cười, không mấy bận tâm."Người tham lam có mục tiêu rõ ràng, ngược lại dễ nói chuyện hơn. Chỉ cần Tộc trưởng Waylon không tham lam quá mức, tôi nghĩ sự hợp tác giữa chúng tôi sẽ rất vui vẻ."

Ankulu chỉ biết tiếp tục cười khổ: "Sợ là ông ta tham lam quá mức. Hội trưởng Hứa, có lẽ cậu không hiểu rõ lắm về tính cách của các Đại quý tộc ở đất nước chúng tôi, những kẻ như Tộc trưởng Waylon, hận không thể ôm hết mọi thứ vào lòng. Đừng thấy ông ta bây giờ tỏ ra rất thân thiết với cậu, nhưng vì lợi ích, ông ta có thể trở mặt bất cứ lúc nào."

Nghe thấy sự bất lực trong giọng nói của Ankulu, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, không nhịn được hỏi: "Ankulu tiên sinh, tôi cứ nghĩ anh cố tình để tôi ở lại Trang viên Waylon một đêm, tạo cơ hội cho tôi tiếp xúc với Tộc trưởng Waylon, là do anh và ông ta đã

thỏa thuận, để tôi nảy sinh ý định đầu tư ở gần Thành Waylon. Nhưng nghe anh nói như vậy, tôi lại cảm thấy đây không phải là ý định thực sự của anh?"

Ankulu im lặng hồi lâu, sau đó mới thở dài nói: "Hội trưởng Hứa, cậu đã nhìn ra rồi, vậy tôi cũng không giấu giếm nữa. Đúng vậy, đây quả thực là thỏa thuận giữa tôi và Tộc trưởng Waylon. Nếu tôi có thể để cậu nghỉ ngơi một đêm ở Trang viên Waylon, tạo cơ hội cho Tộc trưởng Waylon tiếp xúc với cậu, thì sẽ nhận được sự ủng hộ của Tộc trưởng Waylon đối với tôi. Đây coi như là một cuộc trao đổi."

"Ừm, tôi có thể hiểu được cách làm này." Hứa Dịch gật đầu."Nhưng tôi không hiểu tại sao bây giờ anh lại nói với tôi những lời chán nản như vậy, chẳng lẽ anh đột nhiên có gì bất mãn với Tộc trưởng Waylon sao?"

Chương 544: Những kẻ tham lam (2/2)

"Không phải vì đột nhiên có gì bất mãn với Tộc trưởng Waylon... Hay là, cứ nói thẳng ra vậy." Ankulu nở nụ cười cay đắng, nhưng trong nụ cười ấy lại toát lên vẻ chân thành."Hội trưởng Hứa, thực ra, tuy tôi ra sức mời cậu đến đất nước chúng tôi đầu tư, nhưng thực tế không ôm quá nhiều hy vọng. Bởi vì tình trạng trì trệ của đất nước chúng tôi đã kéo dài quá lâu rồi, tôi không nghĩ rằng chỉ dựa vào một người hay một Thương hội có thể thay đổi được điều này."

"Ý nghĩ đó không có gì lạ, bởi vì ngay cả tôi cũng không nghĩ rằng chỉ dựa vào một mình Thương hội Tân Phi có thể thay đổi cả Công quốc Stan." Hứa Dịch gật đầu.

"Nhưng sau khi trải qua một ngày ở đất nước chúng tôi với cậu ngày hôm qua, tôi lại phát hiện, có lẽ mình đã sai rồi." Ánh mắt Ankulu nhìn Hứa Dịch lóe lên tia hy vọng."Những Thương hội và những người khác có lẽ không thể thay đổi cả đất nước, nhưng Hội trưởng Hứa, từ trên người cậu tôi lại cảm nhận được khả năng đó!"

Hứa Dịch sững người, vội vàng xua tay: "Anh kỳ vọng vào tôi quá rồi."

"Không! Một chút cũng không!" Ankulu nghiêm túc nói: "Hội trưởng Hứa, cậu chỉ mới đến đất nước chúng tôi có một ngày, chỉ nhìn thấy một số cảnh tượng trên đường đi, mà đã có thể dễ dàng nghĩ ra hai phương án xây dựng xưởng sản xuất hoa quả đóng hộp và xưởng chế biến cao su. Nếu để cậu khảo sát toàn diện đất nước

chúng tôi, thì sẽ có bao nhiêu ý tưởng mới lạ từ trong đầu cậu tuôn ra? Nếu những ý tưởng này lần lượt được thực hiện, tôi dám khẳng định sẽ tạo ra thay đổi to lớn cho cả đất nước!"

"Anh quá khen rồi." Hứa Dịch cười nói."Xây dựng nhà máy chỉ là một số hoạt động đầu tư bình thường của tôi, nhưng có thể thay đổi diện mạo của cả đất nước hay không, cuối cùng vẫn phải xem người dân của đất nước đó."

Nghe thấy câu nói sau cùng, Ankulu sững người, sau đó đột nhiên như quả bóng xì hơi, cả sắc mặt và thân hình đều nhanh chóng tiu ngỉu.

"Con người..." Ankulu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lại cười khổ, khẽ thở dài: "Muốn thay đổi những con người này, nào có dễ dàng như vậy..."

Nhìn gương mặt tiều tụy của Ankulu, Hứa Dịch đột nhiên cảm thấy, người đàn ông luôn tràn đầy năng lượng và nhiệt huyết từ lần đầu gặp mặt, giờ đây lại có vẻ cô độc đến vậy.

Nửa ngày trôi qua, xe ngựa chở Hứa Dịch và Ankulu đến Thành Faraday, Hứa Dịch thuận lợi gặp được Đại Công tước Stan và một số vị đại thần quan trọng của Công quốc Stan dưới sự dẫn dắt của Ankulu.

Sau khi chỉ tiếp xúc qua loa với Đại Công tước Stan và các vị đại thần cũng béo tốt không kém, Hứa Dịch chợt hiểu ra lý do tại sao Ankulu lại cảm thấy cô đơn như vậy.

Trước khi gặp Quốc vương, Hứa Dịch cứ nghĩ, những cận thần xung quanh ông ta, nếu đã chủ động đề nghị bán ba khu mỏ trong Công quốc Stan cho một Thương hội vô danh của đất nước khác, thì chắc chắn là một vị lãnh đạo cực kỳ quyết đoán và dũng cảm, muốn dựa vào việc bán ba khu mỏ này để thu hút đầu tư từ các Thương hội của các nước khác, từ đó thay đổi tình trạng nghèo

nàn lạc hậu của Công quốc Stan.

Thế nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Đại Công tước Stan, dùng bữa trưa và trò chuyện với ông ta một lúc, Hứa Dịch phát hiện, những suy đoán trước đây của mình về Quốc vương hoàn toàn sai lầm.

Vị Quốc vương bệ hạ này không chỉ mập mạp hơn cả Tộc trưởng Waylon, mà sự tham lam thể hiện ra còn rõ ràng hơn cả Tộc trưởng Waylon.

Gặp Hứa Dịch xong, mới chỉ chào hỏi đôi câu, Đại Công tước Stan đã nhanh chóng chuyển chủ đề sang ba khu mỏ.

Điều khiến Hứa Dịch bất ngờ là cách nói của Đại Công tước Stan hoàn toàn khác với Ankulu.

Lúc Ankulu và Hứa Dịch thương lượng là muốn dùng ba khu mỏ này để đổi lấy một số kỹ thuật mà Thương hội Tân Phi nắm giữ, còn Đại Công tước Stan lại rất thẳng thắn hỏi Hứa Dịch định bỏ ra bao nhiêu Đồng vàng để mua ba khu mỏ này.

Khi Hứa Dịch nói rằng vì chưa đi khảo sát thực địa ba khu mỏ này nên chưa thể đưa ra con số cụ thể, Đại Công tước Stan và mấy vị đại thần kia lại còn cố ép Hứa Dịch đưa ra một con số ước chừng, đồng thời tuyên bố chỉ cần giá cả Hứa Dịch đưa ra hợp lý, bọn họ có thể quyết định bán ba khu mỏ này cho Thương hội Tân Phi ngay lập tức.

Bị ép đến mức bất đắc dĩ, Hứa Dịch chỉ có thể đưa ra một mức giá khoảng từ một trăm vạn đến một trăm năm mươi vạn Đồng vàng.

Trong lòng anh, anh ước tính giá của ba khu mỏ này là khoảng hai trăm vạn Đồng vàng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Đại Công tước Stan và mấy vị đại thần kia, anh lại không dám nói ra con số

ước tính từ một trăm vạn đến hai trăm vạn.

Bởi vì sau khi nghe thấy báo giá của anh, Đại Công tước Stan và mấy vị đại thần đều hai mắt sáng rực, trực tiếp bỏ qua con số một trăm vạn Đồng vàng, lại còn muốn chốt giá ở mức một trăm năm mươi vạn Đồng vàng.

Hứa Dịch dám chắc, nếu anh nói ra con số từ một trăm vạn đến hai trăm vạn Đồng vàng, mấy gã này nhất định sẽ cắn chặt lấy con số hai trăm vạn Đồng vàng.

Nghĩ đến những lời Ankulu nói trên đường đến đây, nhìn Đại Công tước Stan và mấy vị đại thần với khuôn mặt đầy tham lam và vui mừng, Hứa Dịch thầm nghĩ, thực ra Ankulu không giống như anh nghĩ trước đây, đánh giá những người này quá nghiêm khắc, mà là nói quá dè dặt rồi.

Nào chỉ có Tộc trưởng Waylon tham lam và không đáng tin cậy.

Trong mắt Hứa Dịch, những kẻ cầm quyền của vương quốc này, bao gồm cả Đại Công tước Stan, đều tham lam và không đáng tin cậy!

Chương 545: Có thật là một đất nước? (1/2)

Hứa Dịch chỉ ở lại Thành Faraday một ngày, sau đó liền theo Ankulu và hai vị đại thần được Đại Công tước Stan phái đến, trực tiếp khởi hành đi đến ba khu mỏ dự định bán.

Tại đây, Hứa Dịch gặp được hai người lùn thuộc Bộ tộc Norma mà anh đã phái đến từ một tháng trước.

Theo thông tin do hai người lùn đến khảo sát ba khu mỏ này cung cấp, trữ lượng khoáng sản của ba khu mỏ này đều cực kỳ phong phú, hai mỏ sắt thậm chí còn lớn hơn nhiều so với mỏ sắt mà Hứa Dịch đã cướp được từ tay Thương hội Falcao trước đó.

Theo ước tính của mỏ sắt đó là bảy mươi vạn Đồng vàng, thì chỉ riêng giá trị của hai mỏ sắt này đã vượt quá một trăm năm mươi vạn Đồng vàng.

Hơn nữa, ước tính giá trị này là của năm ngoái, theo tình hình giá quặng sắt không ngừng tăng cao, e rằng giá trị của hai mỏ sắt này đã vượt quá hai trăm vạn Đồng vàng.

Mặc dù còn phải xem xét đến chi phí khai thác tăng thêm khi ở Công quốc Stan, nhưng Công quốc Stan khi bán ba khu mỏ này đều là bán quyền khai thác vĩnh viễn, không giống như Vương quốc Lanpari có thời hạn, cho nên tính ra vẫn rất có lời.

Đương nhiên, cái gọi là quyền khai thác vĩnh viễn, trước mặt chính quyền quốc gia, đều chỉ là lời nói suông.

Nhưng xét đến tình hình của mỏ đồng còn lại, những rủi ro

này cũng không đáng kể.

Theo báo cáo của hai người lùn, trữ lượng của mỏ đồng này thậm chí còn phong phú hơn cả hai mỏ sắt kia.

Điều này đối với Hứa Dịch mà nói quả là một niềm vui bất ngờ.

Mục tiêu chủ yếu anh đến đây chính là mỏ đồng, mà trữ lượng mỏ đồng này lại phong phú như vậy, quả thật là thu hoạch lớn.

Bởi vì đã có hai người lùn đến khảo sát trước, cho nên Hứa Dịch đến đây cũng chỉ là đi cho có lệ, thuận tiện quan sát xung quanh, xem xét thêm về đường xá và môi trường cụ thể xung quanh ba khu mỏ này, sau đó liền quay trở lại Thành Faraday.

Ba ngày sau đó, Hứa Dịch tiếp tục cuộc đàm phán về từng chi tiết một với Đại Công tước Stan và thuộc hạ của ông ta.

Có lẽ là do thuộc hạ báo cáo Hứa Dịch trong quá trình khảo sát đều tỏ ra rất hài lòng với ba khu mỏ, hoặc là do mức giá một trăm năm mươi vạn Đồng vàng mà Hứa Dịch đưa ra trước đó đã tiếp thêm tự tin cho họ, ngay từ đầu cuộc đàm phán, Đại Công tước Stan đã trực tiếp đưa ra mức giá hai trăm vạn Đồng vàng.

Mặc dù nói một cách nghiêm túc, hai trăm vạn Đồng vàng mua ba khu mỏ này, đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi mà nói đều là lời lớn, nhưng Hứa Dịch đương nhiên không thể dễ dàng đồng ý như vậy. Vì vậy, anh đã bày tỏ sự phản đối quyết liệt, liệt kê ra hàng loạt bất lợi của ba khu mỏ, trực tiếp ép giá xuống còn một trăm vạn Đồng vàng.

Lúc đầu, Đại Công tước Stan và mấy vị thuộc hạ nói năng còn rất hùng hồn, ra vẻ rất có lý lẽ, nhưng nói cho cùng, trong cuộc đàm phán này, Hứa Dịch mới là người nắm quyền chủ động.

Ngoại trừ Thương hội Tân Phi ra, trên toàn Lục địa hầu như

không có Thương hội nào khác bằng lòng đến một nơi hẻo lánh lạc hậu như Công quốc Stan để đầu tư, Hứa Dịch là lựa chọn duy nhất của họ, căn bản là không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, những bất lợi mà Hứa Dịch đưa ra, đều trực tiếp chỉ ra sự lạc hậu về cơ sở hạ tầng của Công quốc Stan, khiến họ không thể nào phản bác được.

Vì vậy, cuộc đàm phán mà Hứa Dịch dự đoán là sẽ rất khó khăn, chỉ tốn vỏn vẹn ba ngày đã đi đến hồi kết.

Cuối cùng, Công quốc Stan và Hứa Dịch chốt giá ở mức một trăm ba mươi lăm vạn Đồng vàng.

Đối với ba khu mỏ có trữ lượng cực kỳ phong phú này, mức giá này đơn giản có thể coi là rẻ như cho, khiến Thương hội Tân Phi được một phen hời lớn.

Đương nhiên, muốn khai thác ba khu mỏ này còn rất nhiều việc phải làm.

Sự lạc hậu của Công quốc Stan, đặc biệt là giao thông lạc hậu, có ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng đến việc khai thác mỏ của Thương hội Tân Phi, vì vậy Hứa Dịch dự định sau khi trở về Thành phố Bontar, việc đầu tiên là để Thương hội Amli xây dựng một con đường cao tốc dẫn đến Công quốc Stan.

Khi Hứa Dịch nói ra quyết định này, Đại Công tước Stan và mấy vị đại thần đều reo hò vui mừng - mặc dù họ thậm chí còn không biết đường cao tốc là cái gì.

Vất vả lắm mới kết thúc đàm phán, đạt được thỏa thuận sơ bộ, Hứa Dịch cũng không định tiếp tục ở lại Công quốc Stan, chuẩn bị ngày mai sẽ lên đường trở về Vương quốc Lanpari.

Tối hôm đó, Ankulu, người mấy ngày nay không thấy bóng dáng, đột nhiên xuất hiện trước mặt Hứa Dịch.

Nhìn thấy dáng vẻ say khướt của Ankulu, Hứa Dịch có chút kinh ngạc.

Từ lần đầu tiên gặp Ankulu, bất kể lúc nào Hứa Dịch gặp ông ta, ông ta đều là một người đàn ông tràn đầy năng lượng, luôn tràn đầy nhiệt huyết, dường như không bao giờ gục ngã, hơn nữa Hứa Dịch còn biết tửu lượng của ông ta rất tốt từ bữa tiệc ở Thành Anweimar. Tại sao hôm nay lại tự chuốc say như vậy?

Phải biết rằng người dân Công quốc Stan không thích uống rượu, chỉ riêng việc tìm được loại rượu có thể khiến Ankulu say trong đất nước này đã không phải là một việc dễ dàng.

"Hứa... Hội trưởng Hứa... Chúc... Chúc mừng cậu..." Ankulu ợ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ mặt không biết là khóc hay cười.

Hứa Dịch nhíu mày, ra hiệu cho hai cô hầu gái xin từ Tộc trưởng Waylon dìu Ankulu vào căn nhà gỗ hai tầng mà Đại Công tước Stan đã cho xây dựng để tiếp đãi anh, sau đó bảo họ lấy khăn lông nhúng nước lạnh đắp lên mặt ông ta.

Mặc dù mùa đông ở Công quốc Stan không hề lạnh lẽo, nhưng đêm đông, nước lạnh vẫn rất lạnh.

Ankulu bị nước lạnh kích thích, hơi tỉnh táo lại một chút, mở mắt nhìn Hứa Dịch, thở ra một hơi rượu dài, gắng gượng lấy khăn lông lau mặt, ngồi dậy nhìn Hứa Dịch một lúc, đột nhiên nói: "Hội trưởng Hứa, có thể trò chuyện với tôi một lúc được không?"

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, phất tay ra hiệu cho hai cô hầu gái lui xuống.

Ankulu loạng choạng đứng dậy, bước ra khỏi nhà gỗ, ngồi xuống đối diện với một hồ nước phong cảnh hữu tình phía sau nhà gỗ.

Hứa Dịch cũng ngồi xuống bên cạnh ông ta, nhìn ông ta, chờ

ông ta lên tiếng.

Một lúc sau, Ankulu đột nhiên cười tự giễu: "Hội trưởng Hứa, cậu có thấy tôi giống một tên ngốc không?"

Hứa Dịch kinh ngạc lắc đầu: "Tại sao ông lại nghĩ như vậy? Nếu như ông là tên ngốc, vậy thì tôi nghĩ phần lớn người dân đất nước này đều là tên ngốc."

Chương 546: Có thật là một đất nước? (2/2)

Nghe thấy câu trả lời của Hứa Dịch, Ankulu đột nhiên cười to, một lúc sau mới dần dần dừng lại, chỉ vào Hứa Dịch, gật đầu nói: "Tốt lắm, Hội trưởng Hứa, cậu rốt cuộc cũng chịu nói lời thật lòng. Quả nhiên trong mắt cậu, phần lớn người dân đất nước chúng tôi đều là tên ngốc. Đúng vậy, đều là tên ngốc!"

Nhìn thấy Ankulu càng nói càng tức giận, Hứa Dịch không khỏi nhíu mày.

Anh có chút khó hiểu. Tại sao mấy ngày không gặp, Ankulu lại đột nhiên trở nên phẫn uất như vậy?

Chẳng lẽ chỉ vì Đại Công tước Stan và mấy vị đại thần kia đã gạt ông ta ra khỏi đội ngũ đàm phán sao?

"Ankulu, rốt cuộc ông muốn nói gì?" Hứa Dịch không muốn vòng vo với một kẻ say rượu, điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Ankulu liếc nhìn Hứa Dịch, lại ợ một tiếng, cười hì hì nói: "Tôi muốn nói gì à? Tôi muốn nói... Tôi đúng là tên ngốc mà, nếu không phải tên ngốc, tại sao lại tự tay bán đứng đất nước mình chứ?"

"Nếu ông đang ám chỉ việc bán ba khu mỏ, tôi nghĩ ông nói hơi quá rồi đấy." Hứa Dịch lắc đầu."Chỉ là bán đi mấy khu mỏ thôi, hơn nữa, Công quốc Stan cũng nhận được lợi ích tương ứng, chẳng phải sao?"

"Lợi ích tương ứng?" Ankulu cười khẩy."Ý cậu là một trăm ba mươi lăm vạn Đồng vàng sao? Nói cho cậu biết, số Đồng vàng này

chỉ rơi vào túi của Đại Công tước và mấy tên khốn kiếp kia thôi, còn đối với toàn bộ Công quốc, đừng nói là một Đồng vàng, một Đồng đồng cũng không có đâu. Ồ, cũng phải, có lẽ sau khi con đường cao tốc mà cậu nói được xây dựng, Công quốc mới thực sự có được chút lợi ích. Nhưng chỉ là một con đường thôi sao? Ha! Một con đường thì có thể thay đổi được gì chứ?"

"Ông còn quên mất, ba khu mỏ đó nếu bắt đầu khai thác, cũng có thể tạo ra rất nhiều công ăn việc làm." Hứa Dịch nhắc nhở.

Ankulu đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, nói thật lòng đi, cậu có thật sự định thuê công nhân của đất nước chúng tôi không? Hay là điều người từ Vương quốc Lanpari đến?"

Hứa Dịch nhất thời nghẹn họng, bởi vì anh thật sự có ý định này.

Thấy Hứa Dịch không trả lời, Ankulu cười lạnh.

"Bị tôi nói trúng tim đen rồi chứ gì? Đúng vậy, kỳ thực không chỉ là cậu, ngay cả tôi, cũng không thể nào ưa nổi những người dân của đất nước này. Bọn họ quá lười biếng, cho dù cậu cho bọn họ công việc, bọn họ cũng chưa chắc đã chịu làm. Nếu tôi là cậu, tôi cũng sẽ chọn điều người từ Vương quốc Lanpari đến."

Hứa Dịch trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: "Ankulu, tôi có thể nhìn ra, ông rất yêu đất nước này, ông thật lòng muốn làm gì đó cho Công quốc Stan, muốn đất nước này cường thịnh lên. Nhưng tôi vẫn luôn có một nghi ngờ, ông... có thật sự cho rằng Công quốc Stan là một đất nước sao?"

Ankulu sững người, một lúc sau, hai hàng nước mắt bất chợt tuôn rơi.

Một lúc lâu sau, Ankulu gào khóc. Ông vừa khóc vừa lẩm bẩm

gì đó, nhưng Hứa Dịch hoàn toàn không nghe rõ ông đang nói gì.

Có lẽ vì cảm xúc quá kích động và gào khóc khiến cơ thể khó chịu, không lâu sau, Ankulu ho dữ dội, sau đó nằm sấp xuống sàn nhà gỗ, nôn thốc nôn thao ra hồ nước.

Hứa Dịch quay đầu gọi hai cô hầu gái vào chuẩn bị đồ rửa mặt và một chiếc giường sạch sẽ cho Ankulu, sau đó quay đầu nhìn Ankulu đang vừa nôn vừa khóc lóc thảm thiết, trong lòng không khỏi thở dài.

Kỳ thực vấn đề này đã sớm xuất hiện trong lòng anh, chỉ là anh vẫn chưa có cơ hội hỏi ra.

Tuy chỉ đến Công quốc Stan vài ngày, nhưng dựa vào những gì quan sát được, Hứa Dịch phát hiện ra cái gọi là Công quốc Stan này, nói một cách nghiêm khắc thì căn bản không có khái niệm về một đất nước.

Thứ nhất, đất nước này trên danh nghĩa do Đại Công tước Stan thống trị, nhưng trên thực tế Đại Công tước Stan chỉ kiểm soát khu vực xung quanh Thành Faraday, nói một cách nghiêm khắc thì cũng chỉ giống như Tộc trưởng Waylon, chỉ là phạm vi khống chế lớn hơn một chút mà thôi.

Thứ hai, những ngày này tiếp xúc với thường dân Công quốc Stan, Hứa Dịch nhận ra họ căn bản không có khái niệm về đất nước.

Đối với những thường dân này mà nói, bọn họ chỉ biết ai là Đại quý tộc cai quản mình, chứ căn bản không hề nghĩ xem Công quốc Stan là cái gì.

Thậm chí nếu không hài lòng với Đại quý tộc cai quản khu vực của mình, những thường dân này hoàn toàn có thể chạy đến lãnh địa của Đại quý tộc khác, hoặc trực tiếp trốn ở một xó nào đó, chỉ

cần không phải trường hợp đặc biệt thì căn bản không cần quan tâm đến người lãnh đạo phía trên là ai.

Nói một cách đơn giản, Công quốc Stan thậm chí chỉ có thể coi là một danh từ chỉ địa lý, căn bản không thể tính là một quốc gia.

Nếu so với tình hình ở Địa Cầu, vậy thì Công quốc Stan thực tế giống với một liên minh bộ lạc hơn, do những tộc trưởng như Tộc trưởng Waylon, Đại Công tước Stan kiểm soát từng khu vực liên kết lại mà thành.

Mà bởi vì gia tộc Đại Công tước Stan luôn là gia tộc hùng mạnh nhất trong số những tộc trưởng này, cho nên ông ta mới có tiếng nói nhất.

Tuy nhiên, lời nói của Đại Công tước Stan ở Công quốc Stan cũng không phải lúc nào cũng có trọng lượng, sở dĩ ông ta có thể bán ba khu mỏ kia là vì ba khu mỏ này đều nằm trong khu vực do ông ta kiểm soát.

Nếu là khu mỏ nằm trong khu vực của Đại quý tộc khác kiểm soát, vậy thì có muốn bán ông ta cũng không bán được.

Chính vì những nguyên nhân này, Hứa Dịch mới hỏi Ankulu câu hỏi kia.

Chỉ là anh không ngờ phản ứng của Ankulu lại kịch liệt như vậy.

Người luôn miệng nhắc đến Công quốc Stan này, có lẽ trong thâm tâm đã thật sự coi Công quốc Stan là một quốc gia hoàn chỉnh, đồng thời cũng muốn cải thiện tình hình đất nước, để cuộc sống của người dân trong nước được sung túc hơn.

Nhưng hiện thực lại quá phũ phàng, ông ta vất vả lắm mới đưa được Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi đến Công quốc Stan, đồng thời còn cố gắng thuyết phục Hứa Dịch đầu tư vào nơi này.

Thế mà, Đại Công tước Stan và mấy tên "đại thần" kia lại chỉ muốn vơ vét một khoản tiền từ chỗ Hứa Dịch, căn bản không hề có ý định nào vì cả Công quốc Stan suy nghĩ.

Đối mặt với tình hình này, sao Ankulu có thể không cảm thấy cô độc cho được?

Chương 547: Tôi cần một người đáng tin cậy (1/2)

Sáng hôm sau, Ankulu tỉnh dậy trên chiếc giường mà các nữ hầu đã chuẩn bị sẵn cho ông ta trong căn nhà gỗ. Đầu ông ta đau như búa bổ, và trong nháy mắt, tất cả những chuyện xảy ra tối qua ùa về trong tâm trí.

Nghĩ đến những gì mình đã nói và những hành động mất kiểm soát trước mặt Hứa Dịch tối qua, ông ta ước gì mình có thể quên hết mọi thứ sau khi tỉnh rượu như những người khác, thay vì nhớ rõ ràng đến vậy.

Sự xấu hổ càng tăng thêm khi ông ta xuống cầu thang và nhìn thấy Hứa Dịch.

Tuy nhiên, Hứa Dịch dường như không để lộ bất kỳ biểu cảm bất thường nào, anh chỉ tay về phía bàn ăn: "Mời ngồi, chắc giờ này ông đang rất đói."

Khuôn mặt Ankulu hiếm khi đỏ bừng, sau một hồi suy nghĩ, ông ta kéo ghế ra ngồi xuống, không nói một lời nào, cầm lấy bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn trên bàn và ăn ngấu nghiến.

Mặc dù ăn rất nhanh, nhưng Hứa Dịch nhận thấy rằng ông ta nhai kỹ từng miếng thức ăn trong miệng trước khi nuốt xuống.

Qua chi tiết nhỏ này, Hứa Dịch có thể thấy rằng Ankulu là một người rất kỷ luật với bản thân.

Chẳng mấy chốc, Ankulu đã ăn xong bữa sáng, ông ta lau miệng, vẻ mặt đã trở lại bình thường.

Nhìn thấy biểu hiện của Ankulu, Hứa Dịch gật đầu tán thưởng.

Việc có thể nhanh chóng bình tĩnh trở lại trong tình huống này cho thấy nội tâm của Ankulu rất mạnh mẽ.

"Hội trưởng Hứa, tôi thật sự rất xin lỗi về hành vi tối qua của mình," Ankulu bình tĩnh nói.

Hứa Dịch mỉm cười và xua tay: "Đừng bận tâm, ai cũng có lúc say xỉn và mất kiểm soát. Nhưng mà Ankulu tiên sinh, ông thực sự đã hoàn toàn thất vọng về Công quốc Stan rồi sao?"

Vẻ mặt Ankulu thay đổi, nhưng ông ta không che giấu điều gì trước mặt Hứa Dịch, ông ta lắc đầu: "Không, tôi tuy có chút thất vọng, nhưng chưa tuyệt vọng. Tôi vẫn tin rằng, chỉ cần tìm đúng phương pháp, đất nước này vẫn có thể trở thành như tôi hằng mong muốn."

"Nhưng liệu Công quốc Stan trong lý tưởng của ông có giống với Công quốc Stan trong lý tưởng của những người khác hay không?"

Khóe miệng Ankulu giật giật, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo: "Tôi không dám chắc. Nhưng tôi tin rằng Công quốc Stan trong lý tưởng của tôi ít nhất sẽ giúp phần lớn người dân của đất nước này có cuộc sống tốt đẹp hơn."

Hứa Dịch nhìn chằm chằm vào Ankulu một lúc, khẽ gật đầu: "Phải nói là tôi rất ngưỡng mộ những người có lý tưởng như ông. Bởi vì bản thân tôi cũng vậy. Nhưng mà Ankulu tiên sinh, tôi nghĩ không cần tôi nhắc nhở, ông cũng nên biết rằng, nếu nhìn từ góc độ của tôi, lựa chọn tốt nhất bây giờ là gạt bỏ ông sang một bên, trực tiếp hợp tác với Đại Công tước Stan và những Đại quý tộc khác trong Công quốc Stan như Tộc trưởng Waylon. Tôi nghĩ hợp tác với họ sẽ khiến tôi bớt phải suy nghĩ nhiều vấn đề hơn so với hợp tác với ông."

Sắc mặt Ankulu thay đổi, nhưng ông ta nhanh chóng hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn Hứa Dịch và nghiêm túc nói: "Hội trưởng Hứa, tôi thừa nhận việc anh hợp tác trực tiếp với họ sẽ đơn giản hơn. Nhưng tôi có thể chắc chắn rằng, anh và Thương hội Tân Phi có thể sẽ thu được lợi ích khổng lồ trong thời gian ngắn, nhưng về lâu dài, điều đó chắc chắn sẽ khiến anh thất vọng."

Hứa Dịch khẽ thở dài: "Đó cũng là điều tôi lo lắng. Mặc dù tôi chú trọng đến lợi ích và sự hợp tác lâu dài hơn, hy vọng có thể hợp tác với những người thông minh như ông. Nhưng mà Ankulu tiên sinh, ông ở Công quốc Stan này... e là không có đủ quyền quyết định."

Vẻ mặt Ankulu có chút ảm đạm, ông ta im lặng một lúc, sau đó chậm rãi lên tiếng: "Hiện tại không có, không có nghĩa là sau này cũng không có. Thông qua cơ hội hợp tác với Thương hội của các anh, tôi nghĩ mình sẽ dần dần có được quyền quyết định."

"Tôi tin ông có khả năng đó." Hứa Dịch gật đầu."Nhưng tôi không có thời gian để chờ đợi ông có được những quyền hạn đó. Ankulu tiên sinh, ông nên biết tốc độ phát triển của Thương hội Tân Phi chúng tôi là rất nhanh. Vì vậy, nếu bây giờ không thể có được thứ chúng tôi cần từ Công quốc Stan, thì rất có thể hai năm sau, chúng tôi sẽ không cần đến những thứ mà Công quốc Stan cung cấp nữa."

"Không!" Ankulu vội vàng nói lớn."Công quốc Stan nhất định có thứ các anh cần, Hội trưởng Hứa, tôi có thể đảm bảo, Thương hội Tân Phi của các anh có thể thu được rất nhiều lợi ích ở đây!"

"Tôi đã nói rồi, quan trọng nhất là thời gian." Hứa Dịch không hề dao động, anh chậm rãi nhưng chắc chắn nói: "Lần này đến Công quốc Stan đã tốn của tôi một tuần. Cộng thêm thời gian đi lại, có thể mất hơn nửa tháng. Nếu trong nửa tháng mà tôi vẫn không thể nhìn thấy thứ gì đủ để níu kéo tôi ở lại đây, thì tôi rất

tiếc nuối phải thông báo từ bỏ hy vọng vào nơi này. Ankulu tiên sinh, ông thấy tôi nói có đúng không?"

Ankulu trầm ngâm một lúc, sau đó trầm giọng hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, rốt cuộc anh cần gì để có thể đưa ra quyết định?"

"Tôi cần một nhà lãnh đạo đủ để khiến tôi yên tâm đầu tư vào đây." Vẻ mặt Hứa Dịch trở nên nghiêm túc."Nhưng nói thật, dù là Đại Công tước Stan hay Tộc trưởng Waylon, họ đều không có tư cách và năng lực khiến tôi yên tâm. Nếu nói người duy nhất tôi có thể tin tưởng, thì hiện tại chỉ có Ankulu tiên sinh ông mà thôi."

Hơi thở Ankulu đột nhiên trở nên dồn dập, ông ta nhìn chằm chằm vào Hứa Dịch một lúc, sau đó chậm rãi nói: "Hội trưởng Hứa, rốt cuộc anh muốn nói gì?"

Chương 548: Tôi cần một người đáng tin cậy (2/2)

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Ankulu tiên sinh, ông là một người thông minh mà tôi rất ngưỡng mộ, tôi tin ông hiểu ý tôi. Tôi cũng tin ông có đủ dũng khí, sự can đảm và cả năng lực. Tất nhiên, nếu ông cảm thấy khó khăn, tôi cũng không ngại giúp đỡ ông một chút."

Hơi thở của Ankulu càng thêm dồn dập, có thể nghe thấy rõ ràng trong căn nhà gỗ yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, ông ta mới khó khăn mở miệng.

"Hội trưởng Hứa, anh có thể giúp tôi điều gì?"

Nghe thấy câu hỏi này, nụ cười trên mặt Hứa Dịch càng thêm rạng rỡ.

Hứa Dịch ở lại Thành Faraday thêm hai ngày nữa, sau đó mới chào tạm biệt Đại Công tước Stan để rời đi.

Trước khi rời đi, anh đảm bảo với Đại Công tước Stan rằng Thương hội Tân Phi nhất định sẽ sớm bắt đầu khai thác ba khu mỏ, và hy vọng Đại Công tước Stan sẽ hợp tác toàn lực.

Đại Công tước Stan đương nhiên tươi cười hứa hẹn sẽ hợp tác toàn lực, tuyệt đối sẽ không để Thương hội Tân Phi gặp bất kỳ khó khăn nào ở Công quốc Stan.

Ông ta đương nhiên phải tỏ ra rất nhiệt tình, bởi vì hai bên chỉ mới ký một bản thỏa thuận sơ bộ, Hứa Dịch đã trả trước 50. 000 Đồng vàng tiền cọc.

Thu nhập hàng năm của Đại Công tước Stan chỉ khoảng 200. 000 Đồng vàng, trong đó hơn một nửa được sử dụng để chi tiêu hàng ngày, duy trì cuộc sống xa hoa của ông ta, trên thực tế, ông ta không có nhiều tiền mặt.

Bây giờ Hứa Dịch dễ dàng trả trước 50. 000 Đồng vàng, ngoài việc khiến ông ta thực sự thấy được thực lực của Thương hội Tân Phi, còn khiến thái độ của ông ta đối với Hứa Dịch trở nên nhiệt tình hơn.

Nghĩ đến việc nếu Thương hội Tân Phi thực sự đến khai thác mỏ, sau này sẽ tiếp tục trả cho ông ta hơn triệu Đồng vàng còn lại, Đại Công tước Stan không khỏi cười toe toét.

Khi rời khỏi Thành Faraday, Ankulu vẫn là người tiễn đưa.

Nhưng lần này Ankulu không mang theo bất kỳ người hầu nào, mà cùng Hứa Dịch và hai nữ hầu mà Tộc trưởng Waylon tặng, lên một chiếc xe ngựa rời đi.

Tuyến đường trở về cũng hơi khác so với lúc đến.

Sau khi rời khỏi Thành Faraday, xe ngựa đi về phía đông một đoạn, chọn một nơi vắng vẻ, sau đó đi vào một khu rừng rậm rạp.

Hứa Dịch nhảy khỏi xe ngựa, nói với Ankulu một tiếng, rồi nhanh chóng bước vào rừng sâu.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy chiếc xe ngựa, Hứa Dịch mới hạ giọng gọi: "Được rồi, Yanis, ra đây nào."

Một tiếng cười khúc khích vang lên trong không trung, bóng dáng quen thuộc của Yanis ló ra từ phía sau một cái cây, và sau đó, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hứa Dịch, cô lao thẳng về phía anh.

Cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể Yanis và hương thơm thoang

thoảng từ mái tóc cô, Hứa Dịch không khỏi ngạc nhiên.

"Yanis, em sao vậy? Có phải bị bắt nạt không?" Hứa Dịch hỏi, đồng thời nhìn ba Elf của Bộ tộc Shadow Moon vừa xuất hiện cùng Yanis với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Người dẫn đầu trong số ba Elf này chính là Elf đã nhận thư từ Hứa Dịch lần trước, nhìn thấy ánh mắt không mấy thân thiện của Hứa Dịch, hắn ta lập tức nhíu mày: "Nhân loại, anh đang nghi ngờ chúng tôi sao? Lần trước tôi đã nói với anh rồi, Yanis là khách từ phương xa, chúng tôi sao có thể bắt nạt cô ấy được."

"Đúng vậy, tộc nhân của Bộ tộc Shadow Moon đối với tôi rất tốt." Yanis buông Hứa Dịch ra, tò mò hỏi.

Trông cô không hề giống như bị bắt nạt.

"Không bị ai bắt nạt mà cô đột nhiên ôm tôi làm gì vậy?" Hứa Dịch bất mãn nói."Làm tôi giật mình, tôi còn tưởng cô giống như những cô gái Nhân loại kia, bị người ta bắt nạt xong là nhào vào lòng tôi khóc lóc kể lể."

"Con gái Nhân loại bị người ta bắt nạt sẽ nhào vào lòng anh khóc lóc kể lể sao?" Yanis càng thêm tò mò."Nhưng mà tôi chỉ là nhìn thấy anh liền muốn ôm anh một cái thôi, không có ý gì khác."

"Chỉ là muốn ôm tôi?" Hứa Dịch trừng to mắt nhìn Yanis."Sao cô đột nhiên lại muốn ôm tôi? Trước đây cô ở cùng tôi lâu như vậy, cũng chưa từng thấy cô có hành động ôm tôi bao giờ."

"Hình như là vậy, lần này là vì sao nhỉ..." Điều khiến Hứa Dịch vừa buồn cười vừa tức giận chính là, Yanis vậy mà cũng vì vấn đề này mà nghiêm túc suy nghĩ.

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ của cô, Hứa Dịch chỉ có thể lắc đầu, quay sang hỏi tên Elf kia: "Vì các người phái người thông báo cho tôi đến đây gặp mặt, vậy có phải là... Trưởng lão

Shadowsong đồng ý tiếp kiến tôi rồi sao?"

Tên Elf nam gật đầu: "Đúng vậy, Trưởng lão bảo chúng tôi đến nghênh đón anh đến Bộ tộc chúng tôi làm khách, mời anh."

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của hai Elf nam nữ còn lại đang đánh giá mình, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, kéo Yanis đang còn đang suy nghĩ, đi theo sau tên Elf nam đi về phía sâu trong rừng.

Đi được vài bước, Yanis đột nhiên như bừng tỉnh, lớn tiếng nói: "Tôi biết vì sao rồi! Hội trưởng, tôi đột nhiên muốn ôm anh, là bởi vì tôi nhớ anh!"

Hứa Dịch và ba tên Elf đồng loạt kinh ngạc nhìn về phía Yanis.

Nhìn Yanis bởi vì cuối cùng cũng nghĩ ra đáp án mà thở phào nhẹ nhõm, cười toe toét, Hứa Dịch không nhịn được đưa tay lên vỗ trán.

Yanis này, rốt cuộc cô nàng ngây thơ đến mức nào vậy...

Chương 549: Quyết định của Bộ tộc Shadow Moon

Cũng giống như trong truyền thuyết, mặc dù về cơ bản nam nữ Elf bình đẳng với nhau, nhưng ở những vị trí quan trọng, thường do nữ Elf đảm nhiệm.

Trưởng lão Alucia của Bộ tộc Night Song là một nữ Elf, và ba vị Trưởng lão của Bộ tộc Shadow Moon cũng đều là nữ Elf.

Lisanya Shadowsong là vị Trưởng lão lớn tuổi nhất, có thâm niên nhất, và đương nhiên cũng là người có uy tín nhất trong ba vị Trưởng lão của Bộ tộc Shadow Moon.

Theo như lời Trưởng lão Alucia mô tả với Hứa Dịch, năm nay bà ấy chắc cũng phải gần bốn trăm tuổi rồi, nhiều hơn Trưởng lão Alucia vài chục tuổi.

Thế nhưng nếu chỉ nhìn bề ngoài, bà ấy chẳng khác gì một cô gái loài người đôi mươi, trông còn trẻ hơn cả Trưởng lão Alucia.

Vì lá thư của Trưởng lão Alucia, thái độ của Lisanya Shadowsong đối với Hứa Dịch không giống như những Elf khác, luôn đầy cảnh giác và thù địch, mà ngược lại, ánh mắt bà ấy nhìn Hứa Dịch tràn đầy vẻ tò mò.

"Loài người, nhìn bề ngoài, anh chẳng có gì đặc biệt. Mặc dù anh là một Pháp sư loài người, nhưng tôi có thể thấy anh không hề mạnh mẽ. Tôi rất tò mò, tại sao Alucia lại coi trọng anh như vậy?" Câu đầu tiên Lisanya Shadowsong nói ra đã thể hiện rõ sự tò mò trong lòng bà.

Hứa Dịch mỉm cười đáp: "Trưởng lão Shadowsong, tôi nghĩ Yanis chắc đã kể cho bà nghe rất nhiều về tôi trong mấy ngày nay rồi."

"Đúng vậy, Yanis dường như rất thích anh. Những gì cô ấy miêu tả đều là ưu điểm của anh, thậm chí cô ấy còn nghĩ rằng anh có thể cứu cả tộc Elf." Lisanya Shadowsong lại nhìn Hứa Dịch từ trên xuống dưới một lượt, khẽ lắc đầu."Nhưng tôi không nhìn thấy khả năng đó."

"Trưởng lão Shadowsong, chuyện này không thể nhìn ra chỉ bằng mắt thường được. Hơn nữa, tôi không hề phóng đại như Yanis nói, tôi chỉ cảm thấy Elf chỉ cần không tự nhốt mình lại, mà giao lưu bình thường với loài người chúng tôi, thì Elf sẽ không có bất kỳ nguy cơ nào, tự nhiên cũng không cần ai cứu giúp." Hứa Dịch nói.

"Giao lưu bình thường với loài người sao?" Vẻ mặt Lisanya Shadowsong có chút u sầu, tâm trí chợt nhớ lại rất lâu về trước."Trước khi Chiến tranh Chủng tộc nổ ra, loài người quả thực đã chung sống hòa bình với Elf trong một thời gian dài. Nhưng khi loài người cảm thấy mình đã đủ mạnh, các người lập tức phát động chiến tranh một cách tàn nhẫn. Kể từ đó, loài người và Elf không còn khả năng chung sống hòa bình nữa."

"Bà quá bận tâm đến quá khứ rồi." Hứa Dịch thẳng thắn nói."Mặc dù loài người chúng tôi rất tôn trọng và coi trọng lịch sử, nhưng tín điều của loài người chúng tôi là lịch sử đã là quá khứ. Chuyện đã qua rồi thì nên để nó qua đi. Giờ đã là mấy nghìn năm sau Chiến tranh Chủng tộc, hận thù giữa loài người và Elf đã sớm tan biến. Nếu Elf của Bộ tộc Night Song có thể chung sống hòa bình với loài người chúng tôi, thì tôi nghĩ Elf của các bộ tộc khác cũng có thể."

"Ta phải bày tỏ sự kính phục với lòng dũng cảm của Alucia, bà ấy vì sự sinh tồn của bộ tộc mà khuất phục trái tim mình. Nhưng...

Bộ tộc Shadow Moon của chúng ta không phải đối mặt với cuộc khủng hoảng giống như Bộ tộc Night Song, cho dù không giao lưu với loài người, chúng ta vẫn có thể sống sót. Vì vậy, loài người, mặc dù vì lá thư của Alucia, tôi đã gặp anh, nhưng tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải tiếp tục giao lưu nữa. Mời anh về cho."

Nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Lisanya Shadowsong, Hứa Dịch thầm mắng một tiếng trong lòng.

Bọn Elf này, ai cũng tỏ ra lạnh lùng như vậy, nhưng theo Hứa Dịch thấy, đó chỉ là đang giả vờ kiêu ngạo mà thôi.

Rõ ràng hiện tại toàn bộ Elf trên Lục địa đều đang phải đối mặt với vấn đề sống còn của cả chủng tộc, vậy mà bà ta còn nói không có nguy cơ gì.

Nên nói đây là sự kiêu ngạo của Elf, hay là bà ta thật sự không nhận thức được vấn đề?

Nghĩ đến quy mô hơn ba nghìn Elf của Bộ tộc Shadow Moon, cũng như tình hình chung sống của họ với những người bình thường ở Công quốc Stan, Hứa Dịch cảm thấy khả năng thứ hai cao hơn.

Xét cho cùng, Hứa Dịch đã quen biết rất nhiều Elf, họ có thể tỏ ra kiêu ngạo, nhưng đều có một điểm chung là rất thật thà.

Vì Lisanya Shadowsong đã nói rằng bà ta không cho rằng Bộ tộc Shadow Moon đang gặp nguy hiểm, thì chứng tỏ bà ta thật sự nghĩ như vậy.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch cảm thấy không nên vòng vo với bà ta nữa, suy nghĩ một chút, bèn hỏi thẳng: "Trưởng lão Shadowsong, bà nói Bộ tộc Shadow Moon của các người không gặp nguy hiểm, vậy tôi muốn hỏi một câu. Xin hỏi... tổng số Elf hiện tại của Bộ tộc

Shadow Moon là bao nhiêu?"

Lisanya Shadowsong ngạc nhiên hỏi ngược lại: "Anh hỏi cái này để làm gì?"

"Bởi vì tổng dân số đại diện cho sự thịnh vượng của một chủng tộc. Nếu tổng dân số của một chủng tộc vẫn đang không ngừng tăng lên một cách ổn định, thì chứng tỏ cả chủng tộc đang trong giai đoạn phát triển thịnh vượng. Còn nếu tổng dân số luôn giảm sút, thì chứng tỏ chủng tộc đó đang phải đối mặt với nguy cơ. Trưởng lão Shadowsong, tổng số Elf của Bộ tộc Shadow Moon so với mười năm trước hoặc một trăm năm trước là tăng hay giảm?"

Sắc mặt Lisanya Shadowsong hơi thay đổi.

Là Trưởng lão có thâm niên nhất trong Bộ tộc Shadow Moon, bà ta đương nhiên biết rất rõ, so với mười năm trước, tổng dân số của Bộ tộc Shadow Moon không có nhiều thay đổi, nhưng nếu so với một trăm năm trước, thì tổng số Elf hiện tại của Bộ tộc Shadow Moon chỉ còn chưa đến chín phần mười!

Chỉ một trăm năm trôi qua, Bộ tộc Shadow Moon đã mất đi hơn một phần mười dân số.

Theo xu hướng này, e rằng chưa đến một nghìn năm nữa, Bộ tộc Shadow Moon sẽ tự mình biến mất khỏi Lục địa này.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lisanya Shadowsong, Hứa Dịch lập tức biết mình đoán không sai.

Thật ra không chỉ riêng Bộ tộc Night Song và Bộ tộc Shadow Moon, mà phải nói là kể từ sau Chiến tranh Chủng tộc, tổng số Elf trên toàn Lục địa Saines đều đang giảm sút.

Hiện tại, lý do tại sao rất hiếm khi nhìn thấy Elf trên Lục địa Saines, ngoài việc Elf không muốn giao lưu với loài người ra, thì

nguyên nhân quan trọng nhất là Elf đã trở nên cực kỳ hiếm hoi.

Theo xu hướng này, một nghìn năm nữa, Elf sẽ trở thành chủng tộc quý hiếm hơn cả gấu trúc ở Trung Quốc trên Địa Cầu.

Chính vì nhìn thấy xu hướng đáng sợ này, sau khi gặp mặt Hứa Dịch, Trưởng lão Alucia mới bắt đầu tìm kiếm khả năng chung sống hòa bình giữa Elf và loài người, cố gắng để Elf hòa nhập trở lại với toàn bộ Lục địa, để Elf có thể tồn tại bằng cách thay đổi lối sống của mình.

Trưởng lão Alucia vì cuộc khủng hoảng của Bộ tộc Night Song mà đưa ra lựa chọn táo bạo này, còn Bộ tộc Shadow Moon vì chưa phải đối mặt với cuộc khủng hoảng cấp bách như vậy, cho nên Lisanya Shadowsong mới không để tâm đến.

Nhưng sau khi Hứa Dịch đưa ra vấn đề này, Lisanya Shadowsong cũng không thể không đối mặt với hiện thực.

Lúc này, bà ta chợt nhớ đến một chuyện mà Trưởng lão Alucia đã đề cập trong thư.

Trong thư, Trưởng lão Alucia nói rằng, kể từ khi lựa chọn hợp tác với loài người, Bộ tộc Night Song đã có tới ba Elf mới sinh ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi này!

Đối với Bộ tộc Night Song với tổng dân số chưa đến một nghìn người, đây quả là một tỷ lệ sinh đẻ vượt xa tưởng tượng!

Ngay cả trước Chiến tranh Chủng tộc, thời kỳ hoàng kim nhất của Elf, tỷ lệ sinh đẻ của toàn bộ Elf cũng chưa bao giờ vượt quá một phần nghìn. Vậy mà hiện tại, Bộ tộc Night Song, một bộ tộc Elf nhỏ bé như vậy, lại đạt tới ba phần nghìn!

Nếu so sánh với tuổi thọ của Elf gấp nhiều lần so với loài người, thì tỷ lệ sinh đẻ này gần bằng loài người rồi!

Bản thân Trưởng lão Alucia cũng không hiểu tại sao lại có sự thay đổi này, nhưng bà ấy chỉ ra trong thư rằng, cho dù là sự thay đổi về tỷ lệ sinh đẻ, hay là những thay đổi khác nhau của tộc nhân trong bộ tộc, đều xảy ra sau khi người loài người tên là Hứa Dịch này xuất hiện.

Mặc dù không biết lý do cụ thể, nhưng người tên Hứa Dịch này có lẽ chính là chìa khóa.

Nghĩ đến đây, lại nghĩ đến khả năng Elf cũng có thể sinh sôi nảy nở nhanh chóng như loài người, ánh mắt Lisanya Shadowsong nhìn Hứa Dịch bỗng trở nên thân thiện hơn.

Ba ngày nữa lại trôi qua, Hứa Dịch và những người khác cuối cùng cũng trở về thị trấn Samara.

So với lúc đi, ngoài Hứa Dịch và Yanis, còn có thêm hai nữ hầu mà Tộc trưởng Waylon tặng cho Hứa Dịch, và ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon.

Ba nữ Elf này đi theo Hứa Dịch trở về Vương quốc Lanpari theo lệnh của Lisanya Shadowsong.

Theo lời Lisanya Shadowsong, ba nữ Elf này là sứ giả mà bà ấy phái đến Bộ tộc Night Song, ngoài việc thay bà ấy gửi lời hỏi thăm đến Trưởng lão Alucia, họ còn phải ở lại bên cạnh Hứa Dịch một thời gian, giống như Yanis, để tìm hiểu thế giới loài người.

Hứa Dịch cũng không phản đối điều này, anh vốn không mong đợi có thể thuyết phục Bộ tộc Shadow Moon hợp tác với mình chỉ qua một lần gặp mặt đơn giản.

Để Trưởng lão Shadowsong thông qua ba Elf này tìm hiểu về mình và cách thức hợp tác giữa mình với Bộ tộc Night Song, trải nghiệm những thay đổi mà mình mang lại cho họ rồi mới đưa ra quyết định cũng là một cách.

Tuy nhiên, anh không hiểu tại sao Lisanya Shadowsong lại cử một lúc ba Elf, và đều là những nữ Elf vô cùng xinh đẹp.

Điều kỳ lạ hơn là, lẽ ra bà ấy nên cử một vài Elf già dặn, từng trải, có đủ trí tuệ cho nhiệm vụ này, nhưng ba nữ Elf được cử đi lần này đều chưa đến một trăm tuổi.

Nếu so với tuổi thọ của con người, thì bọn họ còn chưa đến hai mươi tuổi.

Ba cô nhóc chưa đến hai mươi tuổi, thật sự có thể xem xét được gì chứ?

Hứa Dịch rất nghi ngờ về điều này, nhưng nhìn Yanis bên cạnh, anh lại nuốt câu hỏi đó xuống.

Ban đầu, Trưởng lão Alucia đã cử Yanis, người mà theo tuổi thọ của con người thì vẫn chưa thành niên, đến đây. Giờ Trưởng lão Shadowsong làm vậy, có lẽ chỉ là đang bắt chước một cách đơn giản.

Nghĩ kỹ lại, đây cũng không phải là vấn đề đối với anh.

Dù sao, anh chỉ muốn cho Lisanya Shadowsong thấy được tình hình hợp tác giữa mình và Bộ tộc Night Song, những cô gái trẻ tuổi này ngược lại sẽ đưa ra một báo cáo trực quan nhất, càng thuận tiện cho Trưởng lão Shadowsong đưa ra phán đoán.

Về kết quả cuối cùng, Hứa Dịch vẫn rất tự tin.

Đặc biệt là khi anh nhìn thấy con đường dẫn đến Hoang mạc Black Rice bên ngoài Thị trấn Samara đã gần hoàn thành.

Chương 550: Món quà dành tặng cho Vivian (1/2)

Khoảng cách theo đường chim bay từ thị trấn Samara đến Bộ lạc Người sói Woller chỉ khoảng mười km, nếu xây dựng đường bộ, do phải đi đường vòng nên tổng chiều dài khoảng ba mươi km.

Với chiều dài như vậy, theo tốc độ thi công trước đây của Thương hội Amli, nhanh nhất cũng phải mất gần một tháng mới có thể hoàn thành.

Thế nhưng lần này Hứa Dịch chỉ mới đến Công quốc Stan một chuyến, tổng cộng cũng chỉ hơn mười ngày, con đường này đã gần như hoàn thành.

Tốc độ thi công này, vậy mà lại tăng lên gấp hai, ba lần!

Tại sao lại nhanh như vậy?

Mang theo nghi ngờ, Hứa Dịch tìm đến Hội trưởng Cruz, người lúc này đang ở thị trấn Samara chuẩn bị vận chuyển vài xe hàng đến Bộ lạc Người sói Woller.

"Đương nhiên là nhanh rồi." Hội trưởng Cruz có chút đắc ý nói."Lần này tôi đã trực tiếp điều động đến hai đội thi công, làm việc ngày đêm từ hai phía cùng lúc, nếu như vậy mà còn không nhanh thì mới là lạ."

"Nhanh như vậy liệu chất lượng có vấn đề gì không?" Hứa Dịch nhíu mày.

"Sẽ không." Hội trưởng Cruz lắc đầu."Thực ra, lý do quan trọng nhất khiến tốc độ thi công nhanh như vậy, không phải là do tôi

điều động hai đội thi công, mà là do Thương hội chúng tôi đã áp dụng một kỹ thuật tiên tiến nhất, có thể tăng tốc độ thi công đường rất nhiều, đồng thời vẫn đảm bảo chất lượng không hề giảm sút. Thế nào? Ghê gớm chứ?"

Hứa Dịch lập tức kinh ngạc, dù là xi măng, bê tông cốt thép hay kỹ thuật xây dựng đường bê tông xi măng đều là do anh dạy cho Thương hội Amli, vậy mà bây giờ anh ta lại nói đã có một kỹ thuật tiên tiến hơn, thật là kỳ lạ.

"Kỹ thuật gì vậy? Lại có thể khiến cho các người thi công đường ngay cả trong thời tiết lạnh giá thế này? Mặt đường sẽ không bị nứt vỡ sao?" Hứa Dịch không nhịn được tò mò hỏi.

"Muốn biết à?" Thấy Hứa Dịch gật đầu, Hội trưởng Cruz đắc ý cười, sau đó chìa tay ra với Hứa Dịch."Muốn biết thì dễ thôi, đưa tiền đây mua, tôi đảm bảo sẽ nói cho cậu biết."

Hứa Dịch trừng mắt nhìn anh ta: "Không muốn nói thì thôi. Dù sao Thương hội chúng tôi cũng không thi công đường sá, biết cũng vô dụng."

Hội trưởng Cruz cười ha ha: "Đương nhiên là tôi biết Thương hội các cậu không cần dùng đến rồi. Nhưng mà trước giờ đều là cậu chìa tay ra với tôi, bắt tôi bỏ tiền ra mua kỹ thuật, bây giờ cuối cùng tôi cũng có thể làm vậy với cậu một lần. Ha ha, cảm giác này thật đã!"

Hứa Dịch không nhịn được lườm anh ta một cái.

"Thôi được, không đùa nữa. Nhà ở cho công nhân gần khu mỏ đã được xây dựng xong, bây giờ vấn đề là làm thế nào để sắp xếp công nhân đến đây khai thác mỏ." Hội trưởng Cruz thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi Hứa Dịch."Nếu như muốn thuê công nhân thuộc Chủng tộc Người thú thì những vấn đề mà Hội trưởng Relsa lo lắng cần phải sớm giải quyết thôi."

"Ừm. Chờ tôi trở về Thành phố Bontar sẽ tìm Bá tước Satsuma thương lượng, sau đó báo cáo với Công chúa Cervini Điện hạ. Tôi nghĩ Vương nữ Điện hạ sẽ đồng ý với ý kiến của tôi, nhưng có lẽ cần một khoảng thời gian mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng. Trước đó, công tác chuẩn bị cho việc khai thác mỏ vẫn tiếp tục, chúng ta sẽ cùng lúc tiến hành công việc của cả hai bên."

"Được." Hội trưởng Cruz nhìn về phía Bộ lạc Người sói Woller nói: "Tôi cũng không thể lúc nào cũng ở đây được, hiện tại ngày càng có nhiều người tìm đến Thương hội chúng tôi để nhờ xây dựng đường sá, hơn nữa, có mấy vị Thành chủ của các thành khác sau khi đến tham quan Khu tái định cư Orchid, đều bày tỏ sự hài lòng, dự định sẽ xây dựng vài khu vực như vậy trên địa bàn của mình, khoảng thời gian này tôi chủ yếu bận rộn với việc này."

Hứa Dịch có chút bất ngờ nhìn Hội trưởng Cruz, thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là mầm mống của thị trường bất động sản ở Vương quốc Lanpari?

Nghĩ kỹ lại, với dân số và mức độ phát triển kinh tế hiện tại của Vương quốc Lanpari, căn bản sẽ không có nhu cầu quá lớn đối với cái gọi là bất động sản, thị trường bất động sản sẽ không có nền tảng để phát triển.

Đương nhiên, chuyện này cũng không liên quan gì đến anh, Hứa Dịch vỗ vai Hội trưởng Cruz nói: "Bây giờ tôi cũng muốn tìm cậu để xây dựng đường sá."

Nghe thấy Hứa Dịch muốn anh ta xây dựng một con đường từ thị trấn Samara trực tiếp đến Công quốc Stan, Hội trưởng Cruz cũng không tỏ ra quá bất ngờ, chỉ thở dài nói: "Tôi biết ngay mà, cậu đã có ý định kinh doanh ở đâu thì nhất định sẽ cho xây dựng đường đến đó."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Đương nhiên rồi. Câu nói 'Muốn giàu, trước tiên phải xây dựng đường sá' là do tôi nói ra đầu tiên,

sao tôi có thể không tuân theo được."

"Xây dựng đường sá thì không có vấn đề gì. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, về chuyện chiếc xe ma pháp kia... mong rằng Thương hội Tân Phi của các cậu có thể nhanh chóng nghiên cứu và chế tạo ra nó. Tôi đã quyết định sẽ bắt đầu tuyển dụng công nhân với số lượng lớn. Nếu như chiếc xe ma pháp kia của cậu chậm trễ không xuất hiện, tổn thất của Thương hội chúng tôi sẽ rất lớn đấy."

Hứa Dịch chỉ biết cười khổ: "Cậu nghĩ tôi không muốn nó sớm ra mắt hay sao? Nói cho cậu biết, một khi thứ quan trọng nhất kia được chế tạo thành công, không chỉ là xe ma pháp, mà còn rất nhiều thứ mà cậu không thể tưởng tượng nổi sẽ cùng lúc xuất hiện. Tôi có thể khẳng định rằng, thứ này có thể mang đến cho toàn bộ Lục địa một sự thay đổi long trời lở đất!"

Hội trưởng Cruz ngoáy ngoáy tai: "Thôi đi. Câu này tôi nghe đến nhàm tai rồi, đợi khi nào các cậu chế tạo ra thứ đó rồi hãy nói."

Chương 551: Món quà dành tặng cho Vivian (2/2)

Đối mặt với sự khinh thường của Hội trưởng Cruz, Hứa Dịch chỉ biết nhún vai.

Muốn cho những người trên Lục địa này hiểu được những thay đổi mang tính cách mạng mà động cơ mang lại, hiển nhiên là điều không thực tế.

Nhưng nếu động cơ thực sự được chế tạo thành công, Hứa Dịch nhất định sẽ khiến cho tất cả mọi người phải kinh ngạc trước những thay đổi to lớn mà nó mang lại!

Hứa Dịch chỉ tranh thủ ghé qua Bộ lạc Người sói Woller để xem tiến độ công việc, sau đó có một cuộc nói chuyện ngắn gọn với Tộc trưởng Woller, một lần nữa xác nhận ý định muốn tuyển dụng công nhân thuộc Chủng tộc Người thú của mình, sau đó liền mang theo Yanis và ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon đến Rừng Rainfall.

Sau khi gặp mặt Trưởng lão Alucia, kể cho bà ấy nghe sơ lược về tình hình cuộc gặp gỡ giữa mình và Trưởng lão Lisanya Shadowsong, Hứa Dịch liền rời khỏi Rừng Rainfall trước.

Ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon mang theo ý chí của Trưởng lão Lisanya Shadowsong đến Bộ tộc Night Song, chắc chắn sẽ có một số chuyện riêng tư của tộc Elf cần phải trao đổi, Hứa Dịch là con người, ở lại đó hiển nhiên là không thích hợp.

Quan trọng hơn là, lần này rời khỏi Thành phố Bontar hơn nửa tháng, anh rất nhớ Stella.

"A, Hứa Dịch, anh cuối cùng cũng về rồi... ưm..."

Stella vừa nhìn thấy Hứa Dịch, còn chưa kịp vui mừng kêu lên đã bị Hứa Dịch dùng môi chặn lại.

Lúc đầu, cô còn có chút bỡ ngỡ vì quá bất ngờ, nhưng một lúc sau liền đáp trả lại nồng nhiệt.

Hai người đính hôn khi còn trẻ, nhưng vừa mới đính hôn được vài ngày thì Hứa Dịch đã phải rời đi hơn nửa tháng, Stella đương nhiên là rất nhớ anh.

Bây giờ vừa gặp mặt, Hứa Dịch đã thể hiện ra dáng vẻ kích động và nồng nhiệt như vậy, khiến cô ngay lập tức cảm nhận được sự coi trọng và nhớ nhung của anh dành cho mình, tự nhiên là trong lòng tràn đầy vui sướng.

Nụ hôn nồng cháy của hai người kéo dài đến mấy phút sau mới lưu luyến tách ra, Stella nhìn Vivian đang đứng bên cạnh, khuôn mặt đỏ bừng, dùng tay che mắt, nhưng lại cố tình hé ra một khe hở để nhìn trộm, không khỏi đỏ mặt, đánh Hứa Dịch một cái, trách mắng: "Vivian còn ở đây, anh cũng không sợ dạy hư con bé sao?"

Hứa Dịch cười ha ha: "Vivian đâu còn là con nít nữa? Con bé sắp mười sáu tuổi rồi, đã là thiếu nữ rồi."

Vivian buông tay xuống, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng vẫn gật đầu thật mạnh: "Vâng, em đã lớn rồi."

Ánh mắt Stella lướt qua bộ ngực ngày càng đầy đặn của Vivian, thầm nghĩ đúng là mình đã không để ý đến việc này.

Lúc đầu, khi vừa mới được Hứa Dịch mua về, Vivian vẫn còn là một cô bé gầy gò, vậy mà mới hơn một năm trôi qua, con bé đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, tràn đầy sức sống.

"Vivian, để chúc mừng em sắp tròn mười sáu tuổi, anh đã đặc biệt mang về cho em một món quà." Hứa Dịch đột nhiên cười nói.

"Món quà?" Vivian và Stella ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch bước ra ngoài, sau đó dẫn vào hai cô gái trông chỉ lớn hơn Vivian một chút, làn da hơi ngăm đen hơn một chút, nhưng lại khỏe mạnh và xinh đẹp hơn.

"Hai người họ là..." Stella nghi hoặc nhìn hai cô gái đột nhiên xuất hiện.

"Ồ, lai lịch của hai người họ thì lát nữa anh sẽ kể cho em nghe. Liese, Linda, đây là Stella, vị hôn thê của anh..."

Hứa Dịch vừa mới giới thiệu Stella xong, hai cô gái kia lập tức quỳ xuống trước mặt Stella, cúi đầu thật thấp, dùng giọng điệu vô cùng cung kính hô lên: "Tham kiến nữ chủ nhân."

Stella giật mình, suy nghĩ một chút, sau đó mới phản ứng kịp.

"Này, Hứa Dịch, anh đi công tác một chuyến, sao lại mua thêm hai nô lệ về vậy? Hơn nữa lại còn là hai cô gái trẻ đẹp như vậy? Anh... anh không phải là kẻ biến thái đấy chứ?"

"Em nói gì vậy?" Hứa Dịch bất mãn trừng mắt nhìn Stella, kéo hai cô gái hầu lên, nghiêm mặt nói với họ: "Ở chỗ anh không cần phải giống như ở chỗ Tộc trưởng Waylon, không cần động một chút là quỳ xuống. Em xem, cô bé này tên là Vivian, danh nghĩa trên thực tế cũng là nô lệ của anh, nhưng con bé sẽ không dễ dàng quỳ xuống trước mặt người khác. Đúng không, Vivian?"

Vivian đảo mắt một vòng, đánh giá hai cô gái hầu, hỏi Hứa Dịch: "Chủ nhân, hai người họ là nô lệ mà ngài mới mua sao?"

"Ừ. Sao nào? Lần này anh đã tìm cho em hai người bạn đồng hành. Tuổi tác các em cũng xấp xỉ nhau, thân phận cũng như nhau, chắc hẳn sẽ có rất nhiều chủ đề chung. Hơn nữa hai người họ đến

từ Công quốc Stan, em có thể trò chuyện với họ về chuyện của Công quốc Stan. Nơi đó có rất nhiều thứ thú vị, chắc chắn em sẽ thích." Hứa Dịch cười nói.

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!" Vivian lập tức vui vẻ ra mặt, kéo Liese và Linda sang một bên ríu rít hỏi han đủ thứ chuyện.

Có lẽ bởi vì biết được Vivian cũng là nô lệ, Liese và Linda ban đầu còn có chút câu nệ, nhưng chẳng bao lâu sau đã dần dần cởi mở, trò chuyện rôm rả với Vivian.

Nhìn ba cô gái nhỏ vui vẻ trò chuyện, Stella quay đầu hỏi Hứa Dịch: "Lần này đến Công quốc Stan có thu hoạch gì không? Anh định nói với em là chỉ mua được hai cô gái trẻ đẹp này về thôi sao?"

"Nếu như anh nói với em rằng họ không phải anh mua, mà là người khác tặng không thì sao?" Hứa Dịch cười cười, nói tiếp: "Thôi được, ngoài hai người họ ra, trên thực tế lần này đến Công quốc Stan cũng không có thu hoạch gì quá lớn. Nhưng lại khiến anh nhìn rõ một người, mà người này... rất có thể sau này sẽ giúp anh nắm giữ toàn bộ Công quốc Stan..."

Chương 552: Quyết định của Hứa Dịch (1/3)

Không chỉ có Công quốc Stan muốn tranh thủ thời gian mùa đông để làm chút việc, Bá tước Satsuma cũng vậy.

Nhân lúc dòng chảy của sông Sandy suy yếu trong mùa đông, dự án cải tạo bờ sông Sandy, một phần của kế hoạch cải tạo toàn diện Thành phố Bontar, đã tranh thủ đẩy nhanh tiến độ, bắt đầu nạo vét bùn cát tích tụ dưới lòng sông.

Trong công việc nạo vét này, Cỗ máy Khai khoáng Ma Lực Loại Lớn do Thương hội Tân Phi mới nghiên cứu phát triển đã chính thức ra mắt.

So với Cỗ máy Khai khoáng Ma Lực Loại Nhỏ trước đây thường được sử dụng trong cải tạo đất nông nghiệp, Cỗ máy Khai khoáng Ma Lực Loại Lớn mới được phát triển mặc dù còn kém xa so với những chiếc máy xúc trên Trái Đất, chỉ có thể dựa vào Xe ngựa kéo để di chuyển, nhưng phần đế và cần đào đều được mô phỏng theo, chỉ cần đặt ở vị trí thích hợp, hiệu quả đào đất cơ bản có thể sánh ngang với những chiếc máy xúc cỡ nhỏ 2. 0 trên Trái Đất.

Có sự trợ giúp của Cỗ máy Ma lực, công việc nạo vét bùn cát lòng sông diễn ra rất thuận lợi, chỉ mất hai tháng mùa đông đã cơ bản nạo vét sạch sẽ lớp bùn cát tích tụ lâu ngày dưới lòng sông Sandy đoạn chảy qua Thành phố Bontar, toàn bộ lòng sông hạ thấp gần năm mét.

Cùng lúc đó, con kênh nối sông Sandy với sông Rum ở hạ lưu Thành phố Bontar cũng đã được khởi công đào.

Theo ước tính của Porter, người phụ trách công trình, có lẽ phải mất một năm đến một năm rưỡi mới có thể đào xong con kênh này.

Cân nhắc đến kế hoạch cải tạo bờ sông Sandy và việc con kênh sẽ được khai thông trong tương lai, Bá tước Satsuma lại nghe theo lời khuyên của Hứa Dịch, chuẩn bị bắt tay vào việc chọn một vị trí ở thượng nguồn sông Sandy, đoạn chảy qua Thành phố Bontar, để xây dựng một con đập.

Ngoài chức năng chống lũ và tích trữ nước, con đập này còn có một công dụng khác mà Hứa Dịch tạm thời chưa nói với Bá tước Satsuma, đó là dùng làm Nhà máy Thủy điện trong tương lai.

Nếu có thể xây dựng theo ý tưởng của Hứa Dịch, thì cho dù lưu lượng của sông Sandy không lớn, công suất phát điện của Nhà máy Thủy điện này cũng đủ để đáp ứng nhu cầu sử dụng của Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, Hứa Dịch chỉ là một kỹ sư cơ khí, không am hiểu lắm về ngành phát điện, vì vậy, mặc dù anh đã nghiên cứu ra máy phát điện gió sử dụng ma lực làm động lực, nhưng anh không thể ngay lập tức nghiên cứu ra máy phát điện thủy lực, thậm chí là xây dựng đồng thời cả một Nhà máy Thủy điện.

Vì vậy, khi xây dựng con đập này, Hứa Dịch chỉ có thể nói trước với Hội trưởng Cruz về một số cân nhắc của mình, yêu cầu Thương hội Amli chừa đủ không gian khi xây dựng con đập để sau này lắp đặt tổ máy phát điện thủy lực.

Trong quá trình nghiên cứu tổ máy phát điện thủy lực, Hứa Dịch phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng.

Anh có thể kết hợp Ma pháp với kiến thức lý thuyết cơ khí của mình để tạo ra hết cái Máy móc Ma thuật mới lạ này đến cái khác trên thế giới này, nhưng năng lực của anh dù sao cũng có hạn.

Đối với những thứ hoàn toàn nằm ngoài chuyên môn của anh như máy phát điện thủy lực, anh không thể nào hiểu rõ như kiến thức về cơ khí được.

Muốn mô phỏng hoàn toàn, dựa vào năng lực hiện tại của anh, không thể nói là hoàn toàn không làm được, nhưng cũng có thể nói là cực kỳ khó khăn.

Mà thời gian hiện tại của anh có thể nói là rất quý báu, căn bản không có nhiều thời gian để lãng phí cho việc nghiên cứu những thứ mà bản thân không giỏi.

Đây là một vấn đề rất mâu thuẫn.

Anh rất muốn bê nguyên xi những thứ quan trọng trong hệ thống công nghiệp của Trái Đất sang, xây dựng một hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh tương tự trên Lục địa Saines, nhưng anh không phải là Chúa, anh không thể làm được mọi thứ.

"Những gì bản thân không làm được thì đừng làm, hãy giao cho người khác làm là được." Nghe Hứa Dịch giãi bày nỗi niềm, Stella mỉm cười, thản nhiên nói."Hứa Dịch, anh là người, không phải là Thiên thần, vậy thì nhất định sẽ có những việc anh không làm được. Nếu cứ mãi phiền não vì điều này, chẳng khác nào tự chuốc lấy phiền phức cho mình. Hơn nữa, tại sao anh phải vội vàng hoàn thành tất cả những gì mình nghĩ ra như vậy?"

Hứa Dịch chỉ biết lắc đầu, thở dài.

Anh không thể nào nói cho Stella biết việc mình xuyên không từ Trái Đất đến đây được, vì vậy, mặc dù anh đã giãi bày nỗi niềm của mình với Stella, nhưng cũng chỉ là nói bóng gió, Stella không thể nào hiểu được nguyên nhân thực sự khiến anh phiền não.

"Thôi được, thay vì lãng phí thời gian ở đây để buồn phiền, chi bằng tranh thủ thời gian làm việc khác đi." Thấy sắc mặt Hứa Dịch

vẫn chưa khá hơn, Stella lại khuyên nhủ."Anh nói những thứ ngoài Máy móc Ma thuật ra anh đều không làm được. Vậy thì đơn giản thôi, anh chỉ cần làm tốt nhất những việc liên quan đến Máy móc Ma thuật là được rồi. Ví dụ như anh cảm thấy mình không thể giải quyết được vấn đề về tổ máy phát điện thủy lực mà anh nói, vậy thì không sao cả, chẳng phải anh đã nghiên cứu ra máy phát điện gió ma lực rồi sao? Anh chỉ cần làm thật tốt thứ này, em nghĩ cũng có thể đạt được mục tiêu của anh rồi."

"Những gì không làm được thì không làm nữa sao?" Hứa Dịch ngơ ngác nhìn Stella, ánh mắt lộ vẻ không cam lòng.

Stella nâng khuôn mặt anh lên, nhìn anh, nghiêm túc gật đầu.

"Phải. Mỗi người đều có giới hạn năng lực của riêng mình, cho dù năng lực của Hứa Dịch rất mạnh, thậm chí vượt xa tất cả những người em biết, nhưng anh vẫn có giới hạn. Điều này ông nội thường dặn dò em, đó là khi nghiên cứu Ma pháp, đừng lãng phí quá nhiều thời gian vào những loại Ma pháp mà bản thân không giỏi."

Chương 553: Quyết định của Hứa Dịch (2/3)

"Thế giới Ma pháp là vô biên vô hạn. Một Pháp sư không thể nào khám phá hết được. Vì vậy, đối với một Pháp sư, điều quan trọng nhất là phải nghiên cứu đến mức tinh thông những loại Ma pháp mà bản thân giỏi. Nếu có thể làm được điều này, thì anh ấy vẫn có thể trở thành một Pháp sư tài giỏi, xuất chúng, thậm chí có thể thay đổi cả thế giới Ma pháp. Điều này, em nghĩ áp dụng cho anh cũng rất phù hợp."

Nghe Stella dịu dàng khuyên nhủ, Hứa Dịch trầm ngâm suy nghĩ.

Một lúc sau, ánh mắt anh dần lấy lại vẻ sáng ngời.

Stella nói không sai, năng lực của một người có hạn, không thể nào biến tất cả những gì mình muốn làm thành sự thật được.

Mặc dù anh muốn bê nguyên xi cả hệ thống công nghiệp của Trái Đất sang Lục địa này, nhưng thực tế là, ngoài anh ra, trên Lục địa này căn bản không có ai có kiến thức và nhận thức liên quan đến công nghiệp hiện đại.

Hệ thống công nghiệp hiện đại là một hệ thống cực kỳ phức tạp và đồ sộ, cho dù anh có năng khiếu về kỹ thuật cơ khí, có nền tảng lý thuyết và thực tiễn cực kỳ vững chắc, nhưng không có nghĩa là anh cũng có năng lực như vậy ở những lĩnh vực khác.

Là một kỹ sư cơ khí, anh nên hiểu rõ hơn ai hết ý nghĩa của từ "hiệu quả".

Vì hiệu quả nghiên cứu trong lĩnh vực mà bản thân không am hiểu là cực kỳ thấp, vậy thì việc anh lãng phí thời gian và tâm sức quý báu của mình vào đó gần như là vô nghĩa.

Thay vì như vậy, chi bằng nhận thức rõ ràng ưu điểm của bản thân, tiếp tục khám phá sâu hơn trong lĩnh vực mà mình giỏi.

Máy móc Ma thuật đã thể hiện sức mạnh to lớn của nó, thậm chí còn thể hiện nhiều điểm vượt trội hơn cả những cỗ máy trên Trái Đất, vậy thì tại sao anh không tiếp tục nghiên cứu sâu hơn trong lĩnh vực này, mà lại lãng phí thời gian cho những thứ khác?

Anh không hiểu về tổ máy phát điện thủy lực, nên tiến độ nghiên cứu chậm chạp?

Vậy thì đừng nghiên cứu nữa.

Chỉ cần dốc sức vào máy phát điện gió ma lực và máy phát điện lửa ma lực mà Evita đề xuất lần trước, thì vẫn có thể đạt được hiệu quả như mong muốn, thậm chí còn tốt hơn.

Ngay cả đối với ý tưởng về máy phát điện thủy lực, Akali cũng đề xuất có thể trực tiếp sử dụng Pháp trận Thủy hệ để giải quyết vấn đề này, cũng có thể thay thế cho tác dụng của dòng nước.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch đột nhiên phát hiện ra, trên thế giới này không phải chỉ có mình anh có những ý tưởng độc đáo, những người khác cũng không hề kém cạnh.

Mà sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Hứa Dịch bỗng nhiên cảm thấy trong đầu lóe lên một tia sáng, không nhịn được cười lớn.

"Haha... ha... ha... Stella, em nói đúng, nói quá đúng!" Hứa Dịch cười đến mức thở hổn hển, khiến Stella không khỏi sững sờ."Những gì không làm được thì không làm nữa, ừm. Một mình anh thì làm sao có thể làm xong mọi việc được chứ? Những việc

anh không làm được, hãy để dành cho thế hệ sau của Lục địa này làm. Còn anh, chỉ cần làm những việc mà bản thân có thể làm, và nên làm là được rồi."

Mặc dù Stella không hiểu Hứa Dịch đang nghĩ gì khi nói những lời này, nhưng nhìn thấy anh vui vẻ như vậy, biết rằng anh đã nghĩ thông suốt, nên cô cũng vui vẻ theo.

"Đúng vậy, anh chỉ cần làm những gì mình thích và giỏi là được rồi." Stella nói."Ừm." Hứa Dịch gật đầu, nhưng rồi lại nói: "Tuy nhiên, cũng không thể hoàn toàn không quan tâm đến những việc khác. Mặc dù anh không thể làm được, nhưng anh tin rằng sẽ luôn có người làm được. Anh chỉ cần đưa ra những khái niệm này, sau này nhất định sẽ có người thay anh hoàn thành những mong muốn này. Stella, anh nghĩ anh đã biết mình nên làm gì rồi!"

Stella nghi hoặc nhìn Hứa Dịch.

Anh ta rốt cuộc định làm gì?

Ba ngày sau. Trang nhất tờ Nhật báo Bontar, cùng với hai trang hai và trang ba tiếp theo, liên tục ba trang quan trọng nhất đã đăng tải một bài viết dài của Hứa Dịch.

Tiêu đề của bài viết này là "Thế giới trong mắt tôi".

Khi nhìn thấy tiêu đề, rất nhiều người đều cảm thấy khó hiểu, đồng thời cũng có chút tò mò.

Thương hội Tân Phi là một thương hội luôn mang đến những điều mới lạ, mọi người đều rất hứng thú với Hội trưởng Hứa Dịch, vậy "Thế giới trong mắt tôi" của anh ta rốt cuộc là như thế nào?

Ngay từ đầu bài viết, nó đã thu hút sự chú ý của tất cả những ai đọc báo.

"Tại sao mặt trời mọc ở hướng đông và lặn ở hướng tây? Tại

sao sét luôn đi kèm với tiếng sấm? Tại sao quả táo luôn rơi từ trên cành xuống đất? Đối với nhiều người, ba câu hỏi này có lẽ rất ngớ ngẩn, bởi vì hầu như mọi người đều cho rằng đó là điều hiển nhiên, không có lý do gì cả. Nhưng đối với tôi, những câu hỏi này đều có đáp án..."

Trong phần tiếp theo, Hứa Dịch đã giới thiệu sơ lược về kiến thức thiên văn, đối lưu mây và lực hấp dẫn.

Mặc dù vì nhiều lý do, anh đã giới thiệu rất mơ hồ, nhưng chỉ cần là người đã đọc bài viết này đều có thể nhận ra ngay rằng anh tuyệt đối không nói nhảm, mà là thực sự có lý.

Vì vậy, bài viết này đã dễ dàng khơi dậy trí tò mò của mọi người.

Đúng vậy, tại sao lại như vậy?

Rất nhiều việc có lẽ bởi vì mọi người đã quen thuộc từ lâu nên không định hỏi tại sao, nhưng cho dù đã quen thuộc đến đâu thì bên trong nó vẫn ẩn chứa một số đạo lý.

Chương 554: Quyết định của Hứa Dịch (3/3)

Tuy nhiên, sau khi khơi dậy trí tò mò của độc giả, Hứa Dịch lại chuyển hướng, bắt đầu miêu tả về những tác động mà Máy móc Ma thuật mang lại.

Sau khi kể sơ qua về sự tiện lợi và ảnh hưởng đến sản xuất mà Máy móc Ma thuật mang lại, ở phần cuối bài viết, Hứa Dịch bắt đầu mô tả cho mọi người về triển vọng phát triển trong tương lai của Máy móc Ma thuật.

Theo lời anh, chỉ cần Máy móc Ma thuật có thể phát triển lớn mạnh, thì không chỉ Thành phố Bontar, không chỉ Vương quốc Lanpari, mà toàn bộ Lục địa Saines sẽ có những thay đổi long trời lở đất, cuộc sống của tất cả mọi người sẽ trở nên khác biệt so với trước đây.

Hứa Dịch hiển nhiên đã sử dụng ngôn ngữ cô đọng được cân nhắc kỹ lưỡng để vẽ nên một bức tranh cảm động về việc Máy móc Ma thuật được phổ biến rộng rãi, sau đó lại công bố hai tin tức khiến mọi người không khỏi bất ngờ.

Tin tức đầu tiên là anh dự định trong thời gian tới sẽ xuất bản một loạt sách liên quan đến lý thuyết cơ bản của Máy móc Ma thuật, để tất cả những ai quan tâm đến Máy móc Ma thuật đều có thể biết được tại sao những cỗ máy này lại được tạo ra, và tại sao chúng lại có những công năng kỳ diệu như vậy.

Nếu nói tin tức đầu tiên đã khiến mọi người kinh ngạc, thì khi mọi người nhìn thấy tin tức thứ hai, nó còn khiến họ kinh ngạc hơn.

Tin tức thứ hai, vậy mà lại là Hứa Dịch chuẩn bị thành lập một học viện dưới danh nghĩa cá nhân!

Điều kỳ lạ hơn nữa là học viện này không phải là học viện Ma pháp, cũng không phải là học viện dạy nghề, mà là một học viện kiến thức cơ bản thuần túy, chỉ cho phép học viên học một số kiến thức cơ bản nhất theo lời Hứa Dịch, để hiểu sâu hơn về thế giới này.

Những kiến thức này bao gồm cả những câu hỏi "tại sao" mà anh đã đề cập ở đầu bài viết.

Sau khi xem bài báo trên Nhật báo Bontar, không chỉ những người khác không hiểu Hứa Dịch rốt cuộc muốn làm gì, mà ngay cả những người bên cạnh Hứa Dịch cũng không hiểu.

Stella là người đầu tiên cầm tờ báo tìm đến Hứa Dịch.

"Quyết định đầu tiên của anh em có thể hiểu được, dù sao anh cũng luôn nói với em rằng anh hy vọng người dân trên Lục địa Saines đều có thể tham gia vào việc nghiên cứu và chế tạo Máy móc Ma thuật, để có thể thúc đẩy sự phát triển của ngành công nghiệp Máy móc Ma thuật càng sớm càng tốt. Mặc dù điều này có thể khiến Thương hội Tân Phi có thêm nhiều đối thủ cạnh tranh, nhưng dù sao thì anh cũng không quan tâm."

Stella cau mày, đọc lại tờ Nhật báo Bontar trong tay, vẻ mặt đầy khó hiểu và nghi ngờ.

"Nhưng quyết định thứ hai của anh... kỳ lạ quá. Tại sao anh lại muốn mở một học viện như vậy? Tiền bạc đối với anh không thành vấn đề, nhưng còn thời gian thì sao? Anh có nhiều thời gian để dạy kiến thức cho bọn trẻ như vậy sao?"

Hứa Dịch mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Stella, mà ném bản kế hoạch sơ bộ thành lập Học viện Tân Phi mà anh đã thức cả

đêm qua để viết cho Stella.

"Xem đi, sau khi xem xong cái này, em sẽ hiểu."

Stella nghi hoặc nhận lấy, xem qua một hồi, vẻ mặt khó hiểu trên mặt dần biến mất.

Sau khi đọc xong bản kế hoạch chứa đựng tất cả những ý tưởng của Hứa Dịch về học viện này, Stella cuối cùng cũng hiểu sơ qua ý của Hứa Dịch.

Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, cô vẫn không nhịn được hỏi: "Mặc dù em đã hiểu anh muốn làm gì, nhưng em vẫn không hiểu tại sao anh lại làm như vậy? Điều này dường như cũng không giúp ích gì cho việc anh quảng bá Máy móc Ma thuật?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tuy nhìn có vẻ không giúp ích gì cho việc quảng bá Máy móc Ma thuật, cũng chẳng liên quan gì. Nhưng cái gọi là ngành nghề, vốn dĩ không chỉ có mỗi Ngành Ma thuật. Anh muốn thành lập một học viện như vậy, chính là muốn gieo một hạt giống trên Lục địa Saines. Còn khi nào nó sẽ bén rễ nảy mầm, cuối cùng kết trái, thì đó không phải là chuyện anh có thể cân nhắc lúc này."

Stella ngây người nhìn Hứa Dịch một lúc, lắc đầu thở dài: "Có đôi khi em thật sự không hiểu anh rốt cuộc đang nghĩ gì. Nhưng thôi, dù sao thì chỉ cần là việc anh làm, em nhất định sẽ ủng hộ, ai bảo em là vị hôn thê của anh chứ."

Nói đến đây, Stella tinh nghịch cười với Hứa Dịch.

Hứa Dịch không khỏi bật cười, dang hai tay ôm Stella vào lòng, hôn cô một cái, nhìn nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt Stella, trong lòng cũng tràn đầy hạnh phúc.

Nếu không có Stella khai sáng cho anh, có lẽ anh vẫn còn đang băn khoăn, chứ không phải là nhận thức rõ ràng con đường mình

nên đi như bây giờ.

Hai quyết định này có lẽ trong mắt rất nhiều người đều khó hiểu, nhưng Hứa Dịch cũng không cần họ phải hiểu.

Anh chỉ biết rằng, sau khi đưa ra hai quyết định này, anh lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, kế hoạch cho tương lai trong đầu cũng trở nên rõ ràng hơn.

Tuy học viện mà anh muốn mở ngay cả Stella cũng không hiểu lắm, nhưng Hứa Dịch có thể khẳng định, Lục địa Saines trong tương lai, những học viện như vậy nhất định sẽ mọc lên như nấm sau mưa, thậm chí còn nhiều hơn cả học viện Ma pháp hiện tại gấp mấy lần.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện mà Hứa Dịch, người đã nghĩ thông suốt, sẽ bận tâm nữa.

Học viện này, nói cho cùng cũng chỉ là một lời an ủi mà anh tự dành cho mình sau khi đưa ra quyết định.

Chương 555: Máy Bắn Đá Ma Lực (1/2)

Đúng lúc mọi người đang nóng lòng chờ đợi Hứa Dịch xuất bản sách và thành lập học viện, thì anh lại một mình lặng lẽ đến Thành Anweimar một lần nữa.

Lần này, anh không gặp bất kỳ ai, mà trực tiếp đến Cục Hậu cần Quân đội tìm Thiếu tá McConnely.

"Hội trưởng Hứa, nghe nói anh đến Công quốc Stan một chuyến?" Vừa nhìn thấy Hứa Dịch, Thiếu tá McConnely liền cười hỏi."Anh thấy Công quốc Stan thế nào? Có cảm thấy đất nước này vô phương cứu chữa không?"

Nghe câu hỏi này, Hứa Dịch lập tức hiểu ra, không chỉ mình anh nhận thấy sự lười biếng của người dân Công quốc Stan và tham lam của tầng lớp thượng lưu, mà có vẻ đây đã là suy nghĩ chung của rất nhiều người.

"Nói là vô phương cứu chữa thì cũng không hẳn, nhưng mà..." Hứa Dịch nhún vai, cười khổ."Muốn làm được chút việc gì đó ở đó, quả thật rất khó."

McConnely cười lớn, vỗ vai Hứa Dịch: "Muốn làm những việc thiết thực thì vẫn phải ở Vương quốc Lanpari chúng ta mới được. Đặc biệt là người có năng lực phi phàm như cậu, không nên đến những nơi như Công quốc Stan lãng phí thời gian."

Hứa Dịch liếc nhìn anh ta, thầm nghĩ nếu Vương quốc Lanpari là một đế quốc rộng lớn, tài nguyên phong phú như Đế quốc Malo hay Đế quốc Kendra, thì anh cũng sẵn lòng ở lại Vương quốc

Lanpari để phát triển.

Nhưng dù sao Vương quốc Lanpari cũng chỉ là một quốc gia nhỏ trên Lục địa Saines, tài nguyên trong nước vốn đã không nhiều, hơn nữa phần lớn đã bị các Đại quý tộc chiếm giữ hết, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi - một thương hội mới nổi - căn bản không có cơ hội chen chân vào.

Cũng giống như lần hợp tác này giữa Thương hội Tân Phi và Gia tộc Jose, nếu theo ý muốn thực sự của Hứa Dịch, anh tất nhiên hy vọng có thể nắm giữ toàn bộ tài nguyên khoáng sản kim loại màu trong Vương quốc Lanpari, nhưng anh biết rõ Gia tộc Jose tuyệt đối sẽ không hào phóng như vậy, vì vậy chỉ có thể lựa chọn hình thức hợp tác kỹ thuật, từ đó nhận được quyền ưu tiên cung cấp những tài nguyên này từ Gia tộc Jose.

Là người xuyên không từ Trái Đất đến, Hứa Dịch hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc nắm giữ những tài nguyên này.

Trong Vương quốc Lanpari tạm thời không có hy vọng, Hứa Dịch đương nhiên phải hướng tầm mắt ra những nơi khác.

Sở dĩ anh thà chọn khai thác mỏ ở Hoang mạc Black Rice dưới mí mắt của Chủng tộc Người thú, thậm chí còn chạy ra khỏi Vương quốc Lanpari đến Công quốc Stan để mua ba mỏ, mặc dù lần này phát hiện ra cả Công quốc Stan lẫn Đại Công tước Stan đều không đáng tin cậy cho lắm, nhưng Hứa Dịch vẫn không từ bỏ, nguyên nhân chính là những tài nguyên ở hai nơi này, chỉ cần nắm bắt tốt, rất có khả năng sẽ hoàn toàn nằm trong tay anh.

Có thể nắm giữ vấn đề năng lượng cốt lõi trong tay mình, cho dù phải trả giá một chút cũng rất đáng.

Tất nhiên, muốn làm được điều này, trước tiên phải giải quyết một vấn đề rất quan trọng.

Hứa Dịch nháy mắt với Thiếu tá McConnely, Thiếu tá McConnely lập tức hiểu ý, nhìn trái nhìn phải, sau đó dẫn Hứa Dịch vào một căn phòng bí mật bên trong phòng làm việc của mình.

"Nhanh như vậy đã nghiên cứu ra rồi?" Vừa đóng cửa lại, Thiếu tá McConnely lập tức nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt mong đợi.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lấy ra một xấp bản vẽ và tài liệu từ trong túi đưa cho Thiếu tá McConnely.

Thiếu tá McConnely vội vàng nhận lấy, cũng không thèm tiếp đón Hứa Dịch, trực tiếp bắt đầu xem.

Vừa xem, mắt Thiếu tá McConnely càng lúc càng sáng, đến cuối cùng, trên mặt tràn đầy nụ cười vui mừng và phấn khích.

Đợi đến khi xem xong trang cuối cùng, Thiếu tá McConnely vỗ mạnh vào đùi mình một cái, cười ha hả.

"Tuyệt vời! Quá tuyệt vời! Nếu có thể sử dụng Máy Bắn Đá Ma Lực này, sức chiến đấu của quân đội chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều!"

Hứa Dịch cười nói: "Đương nhiên rồi. Mặc dù chưa qua thử nghiệm cụ thể, nhưng Máy Bắn Đá Ma Lực này được chế tạo hoàn toàn từ thép mới, động lực cũng rất mạnh, về lý thuyết, trọng lượng ném đá tối đa có thể đạt tới một tấn! Hơn nữa không cần phải mất nhiều thời gian để điều chỉnh lại sau mỗi lần bắn như máy bắn đá bằng gỗ truyền thống. Theo tính toán ban đầu của chúng tôi, thời gian điều chỉnh lại sau mỗi lần bắn sẽ không quá nửa phút."

"Nghĩa là, chỉ cần đặt đá lên đủ nhanh, thậm chí có thể bắn ra hai tảng đá lớn trong một phút?" Thiếu tá McConnely trợn tròn mắt hỏi.

"Không sai." Hứa Dịch gật đầu."Hơn nữa đây chỉ là Máy Bắn Đá Ma Lực phiên bản đầu tiên. Nếu không phải anh giục gấp như vậy, tôi định đợi đến khi nghiên cứu ra Máy Bắn Đá Ma Lực liên thanh phiên bản mới rồi mới mang đến."

"Máy Bắn Đá Ma Lực liên thanh?" Ánh mắt vốn đã sáng ngời của Thiếu tá McConnely càng thêm phần rực rỡ."Chẳng lẽ có thể bắn liên tục sao?"

"Gần như vậy. Cụ thể là, nó có thể tự động hoàn thành toàn bộ quy trình nạp đá, bắn, điều chỉnh, sau đó lại nạp đá, binh lính phụ trách Máy Bắn Đá Ma Lực chỉ cần đặt những viên đá đã chuẩn bị trước vào hộp đạn là được."

"Hộp đạn?" Thiếu tá McConnely nhíu mày suy nghĩ một chút, sau đó mới phản ứng lại."Chính là một cái hộp chuyên dùng để đựng đá?"

"Ừ. Sở dĩ tôi gọi nó là hộp đạn, bởi vì theo tôi, đá chính là đạn dược của máy bắn đá." Nói đến đây, Hứa Dịch dừng một chút, trên mặt hiện lên nụ cười đầy ẩn ý."Thực ra, nói đi cũng phải nói lại, đá thì căn bản không thể coi là đạn dược..."

Thiếu tá McConnely liếc nhìn Hứa Dịch, định hỏi, nhưng Hứa Dịch rõ ràng không có ý định thảo luận sâu về chủ đề này, suy nghĩ một chút, anh ta liền tiếp tục hỏi về những vấn đề khác liên quan đến Máy Bắn Đá Ma Lực.

Chương 556: Máy Bắn Đá Ma Lực (2/2)

Sau khi đã nắm rõ những vấn đề cơ bản, Thiếu tá McConnely gật đầu: "Được rồi, Máy Bắn Đá Ma Lực này rất tốt. Mặc dù vẫn cần phải thông qua thảo luận của các vị tướng quân trong Bộ Quân sự mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng tôi nghĩ chắc chắn sẽ được thông qua. Hội trưởng Hứa, tôi có thể hỏi, một chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực như vậy, thương hội của anh cần bao lâu mới có thể sản xuất được?"

"Hiện tại vẫn chưa chính thức đưa vào sản xuất, vì vậy tôi không thể cho anh thời gian chính xác. Nhưng theo ước tính của Viện nghiên cứu, nếu chính thức đưa vào sản xuất, giai đoạn đầu có thể cần ít nhất một tuần mới có thể hoàn thành một chiếc."

"Chỉ cần một tuần? Nhanh như vậy!" Thiếu tá McConnely kinh ngạc."Tôi còn tưởng thứ này phức tạp như vậy, ít nhất cũng phải mất vài tháng mới làm xong một chiếc."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ anh cũng quá coi thường kỳ tích mà ngành công nghiệp có thể tạo ra rồi.

Đây là vì nền tảng công nghiệp trên Lục địa Saines hiện tại còn quá yếu kém, ngay cả Thương hội Tân Phi cũng kém xa năng lực sản xuất công nghiệp của những nhà máy lớn trên Trái Đất, cho nên mới dẫn đến việc một chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực cần một tuần mới có thể hoàn thành.

Chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực này trong mắt Thiếu tá McConnely rất phức tạp, khiến anh ta phải kinh ngạc, nhưng nếu đặt trong mắt Hứa Dịch - một kỹ sư cơ khí, thì kết cấu lại rất đơn giản,

không đáng nhắc tới.

Nếu đặt ở Trung Quốc - một quốc gia có hệ thống công nghiệp hoàn thiện, nền tảng công nghiệp tương đối vững chắc - thì có lẽ giao cho bất kỳ nhà máy sản xuất máy móc hạng nặng nào cũng có thể hoàn thành trong vòng vài ngày.

Còn nếu tính đến sản xuất hàng loạt, dây chuyền lắp ráp, thì bình quân mỗi chiếc chưa chắc đã cần đến một ngày.

Thiếu tá McConnely lại liếc nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt có chút do dự, chần chừ một lúc lâu mới hỏi: "Cái này... Hội trưởng Hứa, chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực này, anh thấy Bộ Quân sự chúng tôi có thể tự sản xuất được không?"

Hứa Dịch lập tức cười.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, chỉ cần anh giao bản vẽ ra, Bộ Quân sự nhất định sẽ hy vọng có thể nắm giữ Máy Bắn Đá Ma Lực trong tay.

Nhưng lần này lại khác, Hứa Dịch không cần suy nghĩ đã lắc đầu.

"E là không được." Hứa Dịch nghiêm mặt."Thiếu tá McConnely, tôi nghĩ anh nên biết rõ, Máy Bắn Đá Ma Lực này rất phức tạp, ngay cả Thương hội Tân Phi chúng tôi muốn sản xuất cũng phải tốn rất nhiều công sức. Tôi không cho rằng Bộ Quân sự hiện tại có năng lực sản xuất như vậy."

"Ngay cả khi giao toàn bộ bản vẽ và kỹ thuật liên quan cho chúng tôi cũng không được sao?" Thiếu tá McConnely không cam lòng hỏi.

Tuy nhiên, Hứa Dịch vẫn kiên quyết lắc đầu.

"Không được. Thiếu tá, việc này khác với sản xuất áo giáp vũ

khí. Yếu tố quan trọng nhất trong việc sản xuất áo giáp vũ khí là những chiếc Máy móc Ma thuật mà thương hội chúng tôi cung cấp, công nhân chỉ cần biết cách vận hành là được, nhìn chung không có quá nhiều khó khăn về mặt kỹ thuật. Nhưng độ phức tạp của việc sản xuất Máy Bắn Đá Ma Lực này vượt xa sản xuất áo giáp vũ khí, cho dù tôi có cung cấp tất cả kỹ thuật liên quan, Bộ Quân sự cũng không có cách nào tự mình nắm bắt được." Nói đến đây, Hứa Dịch nở nụ cười chế giễu, nói tiếp: "Hơn nữa, bảo chúng tôi cung cấp toàn bộ kỹ thuật liên quan cũng không phải là không được, nhưng Bộ Quân sự định dùng gì để bồi thường đây?"Thiếu tá McConnely lập tức im lặng.

Tất nhiên anh ta hiểu, Bộ Quân sự có thể dựa vào Chính quyền Vương quốc để yêu cầu Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi làm theo những gì họ muốn, thậm chí có thể cưỡng chế yêu cầu Thương hội Tân Phi giao nộp những kỹ thuật này.

Nhưng nếu muốn không mất gì mà có được, vậy hiển nhiên là chuyện không thể.

Chỉ cần nhìn vào bản vẽ cũng có thể biết Máy Bắn Đá Ma Lực này có uy lực cực mạnh. Nếu có thể trang bị cho quân đội Vương quốc Lanpari, chắc chắn có thể nâng cao đáng kể sức chiến đấu của quân đội. Cho nên, Bộ Quân sự nhất định phải có được nó.

Nhưng nếu Bộ Quân sự có thái độ quá cứng rắn, khiến Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi bất mãn, thậm chí là phản kháng, sẽ khiến một số nhân vật lớn đang chú ý đến Thương hội Tân Phi bất mãn. Chưa kể chỉ riêng việc để mất cơ hội tiếp tục hợp tác với Thương hội Tân Phi cũng đã là một tổn thất cực kỳ to lớn.

Nói trắng ra, Thương hội Tân Phi hiện tại là độc nhất vô nhị, ngoại trừ bọn họ ra, căn bản không có một thương hội nào khác có thể tự mình nghiên cứu và phát triển những loại máy móc ma thuật quân sự mà Bộ Quân sự cần.

Thậm chí, ngay cả khái niệm "máy móc ma thuật quân sự" cũng là do Hứa Dịch đưa ra đầu tiên.

Cho nên, mặc dù Thiếu tá McConnely là quan chức quản lý Cục Hậu cần của Bộ Quân sự, nhưng vẫn rất khách khí với Hứa Dịch.

Không chỉ bởi vì Hứa Dịch được Công chúa Cervini Điện hạ và Quốc vương Bệ hạ coi trọng, mà còn bởi vì Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi có thể mang đến cho Bộ Quân sự những thứ mà họ đang rất cần.

Sau khi nhanh chóng suy nghĩ lại những yếu tố này một lần nữa, Thiếu tá McConnely lập tức từ bỏ ý định yêu cầu Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi giao toàn bộ kỹ thuật cho Bộ Quân sự. Anh ta suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: "Vậy thì, anh Hứa, xin hỏi... một chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực như vậy, thương hội của anh định giá bao nhiêu?"

Hứa Dịch mỉm cười, giơ một ngón tay: "Một ngàn đồng vàng một chiếc."

Thiếu tá McConnely lập tức biến sắc.

Chương 557: Bộ Quân sự Nghèo Khó (1/2)

"Cái này..." Thiếu tá McConnely há hốc mồm, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, cười khổ nói: "Hội trưởng Hứa, cái giá này... thực sự là quá đắt..."

"Đắt sao?" Hứa Dịch lắc đầu."Thiếu tá, tôi còn tưởng rằng anh xem qua bản vẽ rồi thì phải hiểu rõ uy lực của chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực này chứ. Với uy lực mạnh như vậy, anh nghĩ chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực này có thể rẻ được sao?"

"Điều này tôi cũng biết, nhưng mà..." McConnely cười khổ."Cái giá này vẫn là quá cao. Nói thật với anh, toàn bộ ngân sách của Cục Hậu cần chúng tôi năm nay cũng chưa đến ba mươi vạn Đồng vàng, mà trong đó ngân sách dùng cho trang bị vũ khí chỉ có chưa đến mười vạn. Nếu không phải hợp tác với Thương hội Tân Phi các anh xây dựng Xưởng Quân nhu, khiến cho chi phí cung ứng áo giáp vũ khí giảm đi rất nhiều, thì e rằng tôi ngay cả một Đồng vàng cũng không bỏ ra nổi."

Hứa Dịch không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ Vương quốc Lanpari đúng là nghèo đến mức không thể tưởng tượng nổi, tổng thu ngân sách cả năm cũng chỉ chưa đến hai trăm vạn Đồng vàng, ngân sách quốc phòng lại càng ít ỏi đến mức đáng thương, chỉ có ba mươi vạn Đồng vàng.

Số tiền ít ỏi như vậy, chỉ riêng việc đảm bảo chi tiêu thường ngày của quân đội đã đủ chật vật rồi, cũng chẳng trách mỗi lần gặp mình, Thiếu tá McConnely đều than ngắn thở dài.

Tuy nhiên, chuyện này Hứa Dịch sẽ không nhường nhịn một

chút nào, cái giá này anh tuyệt đối sẽ không giảm.

"Thiếu tá, tuy rằng tôi cũng muốn giúp anh, nhưng chi phí của chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực này thực sự là rất cao. Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng nguyên vật liệu thép để chế tạo một chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực đã cần đến hơn ba tấn. Mà loại thép mới này, giá bán của Thương hội chúng tôi là một trăm Đồng vàng một tấn. Trừ đi chi phí nguyên vật liệu, chi phí nhân công lại càng là một khoản lớn, mà quan trọng nhất chính là chi phí nghiên cứu và phát triển. Để nghiên cứu ra chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực này, các Pháp sư, bao gồm cả Đại Pháp sư Camillo của Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội chúng tôi, cùng với các kỹ sư Máy móc Ma thuật của Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy công cụ Ma thuật đã phải bỏ ra hơn hai tháng trời, ngày đêm nghiên cứu, thậm chí là thức trắng đêm để làm thêm giờ. Anh còn cảm thấy... một ngàn Đồng vàng một chiếc là đắt sao?"

"Quả thật không đắt." Thiếu tá McConnely gật đầu, thở dài một hơi: "Nhưng mà Hội trưởng Hứa, vấn đề là Bộ Quân sự chúng tôi cũng thực sự không bỏ ra nổi số tiền lớn như vậy. Với số ngân sách còn lại trong năm nay, Bộ Quân sự e rằng nhiều nhất cũng chỉ mua được ba chiếc là cùng."

"Muốn mua, cũng không nhất định phải bỏ ra Đồng vàng..." Hứa Dịch khẽ nhắc nhở một câu.

Thiếu tá McConnely nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt phức tạp.

Nghĩ một lúc sau, anh ta lắc đầu: "Chuyện này để sau hẵng nói. Ngay cả khi muốn mua, cũng phải đợi đến khi Thương hội các anh chế tạo ra sản phẩm thực tế, để cho những nhân vật lớn ở trên nhìn thấy hiệu quả thực tế, thì họ mới thực sự động lòng. Bây giờ chúng ta thảo luận những chuyện khác vẫn còn quá sớm."

Thấy Thiếu tá McConnely không muốn nói sâu về chuyện này, Hứa Dịch cũng biết điều dừng lại.

Tất nhiên, ngoài chuyện này ra, Hứa Dịch còn có một mục đích quan trọng hơn khi đến đây. Nhìn thấy Thiếu tá McConnely cẩn thận cất bản vẽ đi, Hứa Dịch liền chìa tay ra.

"Thiếu tá, chuyện tôi đã hứa với anh, tôi đã làm được rồi, vậy còn người mà anh đã hứa với tôi đâu?"

"Đi theo tôi."

Thiếu tá McConnely vẫy tay với Hứa Dịch, dẫn anh ta rời khỏi văn phòng, đi thẳng đến thao trường bên ngoài, đưa tay vẫy gọi một người đàn ông to lớn đang đứng thẳng tắp ở ngoài thao trường.

Người đàn ông to lớn chạy đến,"bốp" một tiếng, giơ tay chào theo kiểu quân đội với Thiếu tá McConnely một cách dứt khoát và gọn gàng, sau đó nhìn thẳng vào Thiếu tá McConnely, thậm chí còn không liếc mắt nhìn Hứa Dịch.

Nhìn vóc người vạm vỡ, dáng đứng thẳng tắp, thần thái kiên nghị và những vết sẹo chằng chịt trên làn da lộ ra bên ngoài của anh ta, rõ ràng là một người lính dày dặn kinh nghiệm.

"Đây, Hội trưởng Hứa, để tôi giới thiệu với anh. Anh ta tên là Hart, là một người lính kỳ cựu vừa mới xuất ngũ trong năm nay. Hart từ khi gia nhập quân đội đến nay, vẫn luôn chiến đấu ở chiến trường phía Bắc với lũ khốn kiếp của Vương quốc Sack, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Quan trọng nhất là, trước đây anh ta còn từng là huấn luyện viên của Quân đoàn Bắc Trấn, từng là chỉ huy của một nhóm binh lính. Nếu để anh ta đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội hộ vệ của Thương hội các anh, thì tuyệt đối là lựa chọn thích hợp nhất." Thiếu tá McConnely chỉ vào người đàn ông to lớn giới thiệu.

Nghe thấy lời Thiếu tá McConnely nói, Hart mới quay đầu nhìn Hứa Dịch.

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Hứa Dịch lập tức cảm thấy da đầu tê rần, một luồng sát khí ập đến, khiến anh ta nổi da gà.

Hứa Dịch nheo mắt, hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại, nhìn thẳng vào Hart.

Ánh mắt Hart đặc biệt sắc bén, thấy Hứa Dịch không hề né tránh ánh mắt của mình, anh ta có vẻ hơi ngạc nhiên, sau đó trên mặt thoáng hiện lên nụ cười tán thưởng.

"Anh chính là Hội trưởng Hứa của Thương hội Tân Phi sao?" Hart chìa tay ra."Trông khá hơn so với tưởng tượng của tôi."

Hứa Dịch đưa tay ra bắt tay anh ta, cười hỏi: "Trong tưởng tượng của anh, tôi nên trông như thế nào?"

"Trong tưởng tượng của tôi, đám thương nhân đều là lũ rác rưởi chỉ biết đến tiền!" Hart nói thẳng."Nếu không phải Thiếu tá tìm đến tôi, cam đoan với tôi rằng Hội trưởng Hứa anh khác với những thương nhân khác, thì tôi căn bản sẽ không đến gặp anh đâu."

Thiếu tá McConnely cười gượng gạo: "Hội trưởng Hứa, Hart là người thẳng tính như vậy đấy, anh đừng chấp nhặt với anh ta."

Chương 558: Bộ Quân sự Nghèo Khó (2/2)

Hứa Dịch cười ha hả: "Không sao, tôi thích những người thẳng thắn như vậy. Những quân nhân như Hart, nếu có thể đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội hộ vệ của Thương hội chúng tôi, tôi tin rằng sau này chắc chắn sẽ không có ai dám đến gây sự với Thương hội chúng tôi nữa."

Vì Hứa Dịch và Hart đều hài lòng, nên cuộc gặp gỡ này coi như đã thành công.

Dưới sự chứng kiến của Thiếu tá McConnely, Hứa Dịch và Hart đã ký một bản thỏa thuận sơ bộ, thuê anh ta làm đội trưởng đội hộ vệ của Thương hội Tân Phi.

Ngoài Hart ra, Thiếu tá McConnely còn chiêu mộ được tổng cộng hai trăm cựu binh giống như Hart cho Hứa Dịch.

Những cựu binh này đều là những người lính tinh nhuệ, dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, sau khi xuất ngũ đều trở thành mục tiêu tranh giành của các Thương hội lớn trong Vương quốc Lanpari.

Nếu không phải thông qua mối quan hệ với Thiếu tá McConnely, Hứa Dịch muốn có được một lúc hai trăm cựu binh như vậy, căn bản là điều không thể.

Tất nhiên, so với mối quan hệ hợp tác sâu sắc giữa Bộ Quân sự và Thương hội Tân Phi hiện tại, thì yêu cầu này chỉ có thể coi là một cái giá rất nhỏ mà Bộ Quân sự phải trả.

Xử lý xong chuyện này, Hứa Dịch rời khỏi Bộ Quân sự, sau đó đến Hầu tước Jose một chuyến.

Năm ngoái, khi đến Anweimar, Hứa Dịch đã bàn bạc với Hầu tước Jose về việc khai thác mỏ kim loại màu trong Vương quốc Lanpari.

Giờ đây, vài tháng đã trôi qua, công tác chuẩn bị của hai bên cơ bản đã hoàn tất, hơn nữa, thông qua Người lùn của Bộ tộc Norma, họ đã thăm dò được một mỏ kim loại màu nằm ngay gần Thành Karamay, và quyết định khai thác nó.

Theo thỏa thuận trước đó giữa hai bên, Thương hội Tân Phi và Gia tộc Jose dự định sẽ hợp tác xây dựng một nhà máy luyện thép gần Thành Karamay.

Giờ đây, sau khi phát hiện ra mỏ kim loại màu này, Hứa Dịch liền quyết định mở rộng nhà máy luyện thép này, để nó có thêm chức năng nấu chảy thép đặc chủng và kim loại màu cần thiết cho trang bị của Bộ Quân sự.

Như vậy, quy mô của nhà máy luyện thép này ngay từ đầu đã có thể so sánh với nhà máy luyện thép ở Thung lũng Rainfall.

Ngay cả đối với Gia tộc Jose, việc xây dựng nhà máy luyện thép này cũng là một việc rất có ý nghĩa. Vì vậy, đối với chuyến thăm của Hứa Dịch, Hầu tước Jose rất cẩn trọng.

Quá trình thương lượng giữa hai bên cũng diễn ra rất suôn sẻ.

Bề ngoài, Hầu tước Jose không để lộ quá nhiều ý đồ của mình, nhưng đối với những nhân vật tầm cỡ như ông ta ở Vương quốc Lanpari, đôi khi chỉ cần không bày tỏ ý kiến phản đối rõ ràng, thì có thể coi là ngầm đồng ý rồi.

Hứa Dịch cũng không mong đợi ông ta sẽ giống như Hội trưởng Morgan, trực tiếp mặc cả với mình, chỉ cần biết được ý đồ

cơ bản của ông ta là đã đạt được mục đích rồi.

Điều duy nhất ngoài dự đoán, có lẽ là lúc Hứa Dịch rời khỏi dinh thự của Hầu tước, anh ta đã tình cờ gặp Vincent.

Nhìn thấy Hứa Dịch, sắc mặt Vincent thay đổi rõ rệt.

Lần trước bị cha mình mắng té tát trước mặt Hứa Dịch, còn bị ép buộc phải xin lỗi Hứa Dịch, cho dù Vincent có không cam lòng và tức giận đến đâu, thì cũng biết rõ rằng Hứa Dịch không còn cùng đẳng cấp với mình nữa, cho dù có ghen tị với Hứa Dịch đến đâu, anh ta cũng không dám làm gì Hứa Dịch.

Vì vậy, Vincent chỉ trừng mắt nhìn Hứa Dịch một cái, rồi bước qua người anh ta, coi như không quen biết.

Hứa Dịch tự biết mình sẽ không chấp nhặt với loại người này, chỉ mỉm cười rồi rời khỏi dinh thự của Hầu tước.

Lần này đến Thành Anweimar, Hứa Dịch chỉ ở lại ba ngày, lần lượt gặp mặt Thiếu tá McConnely, Hầu tước Jose và Đại Pháp sư Eisenka.

Ngoài việc hoàn thành giao dịch quan trọng với Thiếu tá McConnely, thì cuộc gặp với Hầu tước Jose và Đại Pháp sư Eisenka chỉ là để xác nhận thêm về sự hợp tác trước đó, có thể coi là một chuyến thăm xã giao nhân tiện đến Thành Anweimar.

Ban đầu Hứa Dịch còn muốn nhân cơ hội này gặp mặt Công chúa Cervini Điện hạ, tốt nhất là có thể cầu kiến Quốc vương Bệ hạ, nhưng lại được thông báo Vương nữ Điện hạ đã đi thị sát biên giới phía Bắc, còn chưa biết khi nào mới trở về.

Nói chung, chuyến đi Thành Anweimar lần này đối với Hứa Dịch, ngoài việc đạt được mục đích quan trọng nhất là giải quyết vấn đề đội hộ vệ, thì cũng không đạt được quá nhiều thành quả.

Tuy nhiên, từ phản ứng của Thiếu tá McConnely, Hứa Dịch có thể khẳng định, chỉ cần Thương hội Tân Phi có thể chế tạo thành công Máy Bắn Đá Ma Lực, để cho những nhân vật lớn trong Bộ Quân sự được tận mắt chứng kiến uy lực to lớn của nó, thì thứ này nhất định sẽ bán rất chạy.

Mặc dù những gì Hứa Dịch nói với Thiếu tá McConnely về cơ bản là đúng, chi phí chế tạo Máy Bắn Đá Ma Lực rất cao, nhưng vẫn có chút phóng đại.

Theo dự toán, nếu không tính chi phí nghiên cứu và phát triển, thì chi phí chế tạo một chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực mỗi ngày sẽ vào khoảng sáu trăm đến bảy trăm Đồng vàng.

Mà chi phí nghiên cứu và phát triển chủ yếu được thể hiện trước khi sản xuất hàng loạt, một khi nghiên cứu và phát triển thành công, sẽ nhanh chóng được san đều ra chi phí sản xuất hàng loạt, cuối cùng sẽ không chiếm tỷ lệ lớn như vậy.

Tính theo cách này, chỉ cần Thương hội Tân Phi bán được một chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực, là có thể thu được lợi nhuận khổng lồ hơn hai trăm Đồng vàng, thậm chí gần ba trăm Đồng vàng.

Trở ngại duy nhất, có lẽ là Bộ Quân sự không có tiền ...

Tuy nhiên, đối với Hứa Dịch, đây không phải là vấn đề quá lớn.

Tiền, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi không thiếu.

So sánh ra, rất nhiều thứ không thể mua được bằng tiền mới là quan trọng nhất.

Chương 559: Đối Tượng Kết Hôn (1/2)

Cùng một mùa, nhưng ở những nơi khác nhau lại thể hiện những hình ảnh hoàn toàn khác biệt.

Đầu tháng Hai, thời tiết ở Công quốc Stan là một màu xanh mướt, nắng ấm, gió nhẹ. Còn ở Thành phố Bontar tuy đã không còn tuyết rơi, nhưng vẫn còn vương chút se lạnh.

Thế nhưng ở biên giới phía Bắc của Vương quốc Lanpari, tuyết vẫn rơi dày đặc, gió lạnh thấu xương.

Vào một ngày tuyết rơi dày đặc, Cervini đã gặp Tử tước Leslie tại một tiền đồn của Quân đoàn Bắc Trấn, nơi giáp ranh giữa Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tử tước Leslie, Cervini suýt chút nữa thì không nhận ra anh.

Cho dù là so với lần đầu tiên gặp anh ở Thành Anweimar, hay là so với lần gặp lại ở Thành phố Bontar, thì Tử tước Leslie bây giờ trông hoàn toàn khác.

Khuôn mặt Tử tước Leslie bây giờ đầy râu ria xồm xoàm, làn da thô ráp rám nắng, nhìn chẳng khác gì những gã lính thô lỗ mà Cervini nhìn thấy trong Quân đoàn Bắc Trấn, hoàn toàn không còn dáng vẻ thư sinh, hào hoa phong nhã của một quý tộc công tử như trước.

"Tử tước Leslie, có vẻ như anh đã trải qua những ngày tháng rất vất vả ở đây." Cervini không khỏi lên tiếng.

Tử tước Leslie khẽ mỉm cười.

So với trước đây, có lẽ nụ cười là thứ duy nhất không thay đổi ở anh.

Mặc dù vẻ ngoài đã trở nên thô ráp, nhưng khi anh cười, vẫn toát lên khí chất ung dung, điềm tĩnh đặc trưng của một người xuất thân từ gia đình đại quý tộc.

"Cũng không đến nỗi vất vả, chỉ là cuộc sống bình thường của một người lính thôi. Hơn nữa, tôi vẫn được chăm sóc đặc biệt, nói đúng ra, điều kiện ở đây của tôi tốt hơn nhiều so với những người anh em khác trong quân đội."

Cervini im lặng một lúc, sau đó khẽ thở dài.

"Thực ra, Quốc vương và tôi đều biết rõ, điều kiện của binh lính trong quân đội rất tệ, cần phải cải thiện. Nhưng tình hình tài chính hiện tại của Vương quốc thì anh cũng biết, cho dù Quốc vương có lo lắng đến đâu, thì cũng không thể nào lấy ra tiền để thay đổi tình hình này được."

"Điều này tôi biết rõ, vì vậy tôi không phải đang phàn nàn thay cho anh em. Mà là đang mô tả một sự thật." Tử tước Leslie nghiêm mặt nói: "Vương nữ Điện hạ, tôi phải nói rõ với cô, tình hình ở phía Bắc đang rất nghiêm trọng. Từ mùa đông năm ngoái, lũ khốn kiếp của Vương quốc Sack đã bắt đầu phát động các cuộc tấn công dữ dội. Cho đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn dừng lại. Quân đoàn Bắc Trấn đã chiến đấu liên tục trong nhiều ngày, thực tế đã bị tổn thất rất nặng nề. Nếu không phải lần trước Bộ Quân sự đã gửi đến một lượng lớn áo giáp và vũ khí, thì e rằng đã không thể trụ vững."

Nói đến đây, Tử tước Leslie dừng lại một chút, vẻ mặt trở nên hơi kỳ lạ.

"Vương nữ Điện hạ, tôi luôn có một thắc mắc. Bộ Quân sự không có tiền, vậy lần này họ đã dùng điều kiện gì để thỏa mãn gã Hứa Dịch tham lam kia?"

Nghe thấy cái tên "Hứa Dịch", trên mặt Cervini lộ ra nụ cười chân thành, khẽ lắc đầu nói: "Hội trưởng Hứa không phải là người tham lam. Anh ấy luôn nói với tôi rằng, điều anh ấy mong muốn nhất là sự phát triển của toàn bộ ngành Công nghiệp Ma pháp. Điều này đòi hỏi một môi trường ổn định và lành mạnh. Mà hiện tại, môi trường của Vương quốc Lanpari không được lý tưởng, vì vậy anh ấy phải ưu tiên ủng hộ Vương quốc trở nên hùng mạnh và ổn định. Lần này Bộ Quân sự và Thương hội Tân Phi hợp tác xây dựng Xưởng Quân nhu, anh ấy đã bỏ ra rất nhiều công sức, nhưng chưa bao giờ yêu cầu báo đáp."

"Không, tôi hiểu anh ta. Anh ta tuyệt đối không thể nào không yêu cầu báo đáp. Chỉ là những gì anh ta muốn, e rằng tạm thời các người không thể cung cấp cho anh ta, vì vậy chỉ có thể tạm thời ghi nợ. Sau này, khi anh ta thực sự đòi hỏi những điều đó, tôi nghĩ các người nhất định phải gánh chịu."

"Tôi không đồng ý." Cervini lắc đầu."Thực ra, tôi đã tiếp xúc với anh ấy nhiều lần hơn anh, tôi hiểu anh ấy hơn anh. Tuy anh ấy luôn nhấn mạnh mình là một thương nhân, điều coi trọng nhất mãi mãi là lợi ích của bản thân. Nhưng trên thực tế, lợi ích mà anh ấy coi trọng lại khác với tất cả các thương nhân khác. Những thương nhân khác chỉ coi trọng lợi ích trước mắt, trực tiếp nhất là kiếm được Đồng vàng. Nhưng lợi ích mà Hứa Dịch coi trọng, lại xa hơn và vĩ đại hơn tất cả các thương nhân, thậm chí là tất cả mọi người. Cho dù sau này anh ấy có yêu cầu báo đáp, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ sẵn sàng trả cho anh ấy những điều đó."

Tử tước Leslie có chút ngạc nhiên nhìn Cervini với vẻ mặt kiên định, suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi: "Nếu anh ta yêu cầu cô?"

Cervini sững người, sau đó cau mày: "Ý anh là, để tôi gả cho

anh ta? Không, điều đó là không thể. Hứa Dịch và Stella có tình cảm rất sâu đậm, không có chỗ cho người khác chen chân, anh ấy không thể nào đưa ra yêu cầu như vậy."

"Đó là chưa chắc." Tử tước Leslie chậm rãi lắc đầu."Vương nữ Điện hạ, nếu cô cuối cùng có thể kế thừa ngai vàng, trở thành Nữ hoàng Bệ hạ của Vương quốc Lanpari chúng ta. Vậy thì việc Hứa Dịch kết hôn với cô, sẽ khiến anh ta trực tiếp có được chỗ dựa vững chắc nhất trong Vương quốc. Như vậy, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc hiện thực hóa lý tưởng của anh ta. Nếu anh ta thực sự là một thương nhân, thì đây là một giao dịch chắc chắn nên chấp nhận."

"Tôi đã nói rồi, Hứa Dịch không phải là loại thương nhân hời hợt như vậy." Cervini nhìn Tử tước Leslie, nghiêm túc nói: "Tử tước Leslie, Hứa Dịch luôn nói với tôi rằng anh rất biết ơn sự giúp đỡ của anh khi Thương hội Tân Phi mới thành lập, và anh là người có thể hiểu được suy nghĩ của anh ấy, trong lòng anh ấy luôn coi anh là bạn. Vì anh ấy coi anh là bạn, vậy nên tôi hy vọng anh đừng ở đây suy đoán ác ý về anh ấy."

Tử tước Leslie khẽ mỉm cười: "Đó không phải là suy đoán ác ý, mà chỉ là một suy luận rất hợp lý. Hơn nữa ... Vương nữ Điện hạ, vừa rồi hình như cô đã không phủ nhận khả năng gả cho anh ta? Phải chăng là cô cũng có ý đó?"

Chương 560: Đối Tượng Kết Hôn (2/2)

Khuôn mặt Cervini thoáng ửng hồng, nhưng sau đó lập tức trở lại bình thường, bình tĩnh nhìn Tử tước Leslie, hỏi ngược lại: "Anh đang nghiêm túc hỏi câu hỏi này sao?"

Tử tước Leslie gật đầu: "Tôi nghiêm túc. Vì Hứa Dịch coi tôi là bạn của anh ấy, vậy nên là bạn, tôi nên giúp anh ấy làm rõ vấn đề cực kỳ quan trọng này."

Cervini im lặng nhìn Tử tước Leslie một lúc, khẽ thở dài, bình tĩnh đáp: "Vậy thì tôi trả lời anh, đúng vậy. Tuy theo ý muốn của Quốc vương, ông ấy hy vọng tôi có thể kết hôn với con cháu của một gia đình đại quý tộc nào đó, để tăng cường sức mạnh cho Hoàng thất. Trong số những ứng cử viên đó, thực ra ban đầu Quốc vương luôn coi trọng anh nhất, Tử tước Leslie."

Tử tước Leslie khẽ mỉm cười: "Đó là vinh hạnh của tôi."

"Nhưng tôi không đồng ý với ý kiến của Quốc vương." Cervini lắc đầu."Trong Vương quốc, bao gồm cả Gia tộc Stark của anh, mỗi gia tộc lớn đều có những toan tính riêng, không phải cứ kết hôn với con cháu của đại quý tộc nào đó, thì gia tộc đó sẽ thực sự nghiêng về phía Hoàng thất. Tôi nói có đúng không? Tử tước Leslie?"

"Rất đúng." Tử tước Leslie khẽ vỗ tay, tỏ vẻ tán thưởng."Vương nữ Điện hạ, tôi phải nói rằng, cô nhìn rất thấu đáo. Bất kỳ gia tộc lớn nào cũng có gia tộc của riêng mình, vì vậy điều ưu tiên xem xét chỉ có thể là lợi ích của gia tộc mình. Trên thực tế, ngay cả Hoàng thất, nói trắng ra cũng chỉ là một gia tộc

quý tộc có thế lực mạnh nhất trong Vương quốc. Vương nữ Điện hạ kết hôn với ai, cùng lắm cũng chỉ là ý nghĩa tượng trưng, không có quá nhiều ý nghĩa thực tế. Bởi vì điều có thể thực sự khiến hai gia tộc hợp tác, mãi mãi là lợi ích chung của hai bên."

"Vì vậy, hôn nhân của tôi không thể thực sự quyết định điều gì. So với việc kết hôn với con cháu của một gia đình đại quý tộc như anh, thì kết hôn với một người bình thường hơn lại có ý nghĩa hơn đối với tôi."

"Ví dụ như Hứa Dịch?" Tử tước Leslie lập tức hỏi.

Cervini không nhịn được nhắm mắt hít sâu một hơi, sau đó mới mở mắt ra, cố gắng giữ bình tĩnh, gật đầu.

"Đúng vậy. Mặc dù bây giờ Hứa Dịch đã được phong tước Nam tước, nhưng trên thực tế, không ai coi anh ấy là quý tộc, thân phận của anh ấy vẫn chỉ có thể coi là một người bình thường. Nhưng Thương hội Tân Phi mà anh ấy sở hữu lại không hề bình thường chút nào. Tôi thậm chí có thể khẳng định rằng, nếu Thương hội Tân Phi thực sự có thể phát triển ổn định như vậy, cuối cùng thực sự có thể thay đổi toàn bộ Lục địa Saines như anh ấy đã nói."

"Tôi cũng rất chắc chắn về điều này." Tử tước Leslie gật đầu đồng ý.

"Vì vậy, nếu tôi có thể kết hôn với anh ấy, để lực lượng của Thương hội Tân Phi phục vụ cho Hoàng thất, thì chắc chắn sẽ có lợi hơn bất kỳ gia tộc nào khác đối với Hoàng thất. So sánh ra, đây thực sự là một lựa chọn tốt hơn."

Tử tước Leslie trầm ngâm một lúc, gật đầu: "Vương nữ Điện hạ, phân tích của cô rất đúng. Nhưng tôi cảm thấy, cô đã bỏ qua một vấn đề rất quan trọng. Cô và Hứa Dịch kết hợp sẽ giúp ích rất nhiều cho Hoàng thất, nhưng cô có từng nghĩ đến cảm nhận của bản thân mình hay chưa? Cô... bản thân có bằng lòng kết hôn với

Hứa Dịch hay không?"

Nghe đến câu hỏi này. Cervini không còn giữ được vẻ bình tĩnh, trên mặt không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng.

Một lúc lâu sau, nàng mới khẽ gật đầu: "Tôi nghĩ... tôi bằng lòng. Hứa Dịch rất thú vị, tính cách trầm ổn mà hào phóng, tôi và anh ấy ở bên nhau đã lâu, chỉ cần ở bên cạnh anh ấy là tôi lại cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa luôn bị sự tự tin mãnh liệt của anh ấy lây nhiễm, đối với tương lai tràn đầy tin tưởng. Tôi tin rằng, nếu có thể kết hôn với anh ấy, cuộc sống sau này của tôi nhất định sẽ hạnh phúc hơn bây giờ rất nhiều."

Tử tước Leslie chỉ thuận miệng hỏi một câu, không ngờ Cervini lại đưa ra câu trả lời chắc chắn như vậy, không khỏi ngẩn người nhìn Cervini, vẻ mặt phức tạp.

Hai người im lặng hồi lâu, Tử tước Leslie mới thở dài một tiếng, cười khổ lắc đầu: "Vương nữ Điện hạ, tôi đột nhiên bắt đầu đồng cảm với cô rồi đấy. Với thân phận của cô, vốn dĩ không thể nào tìm được một người chồng thực sự thích hợp mà cô còn có thể chấp nhận được, bây giờ khó khăn lắm mới xuất hiện một Hứa Dịch, nếu cô đã bằng lòng, tôi nghĩ khả năng cướp anh ấy về tay cũng rất cao. Nhưng tôi biết, cô tuyệt đối sẽ không đi tranh giành với Stella phải không?"

Cervini khẽ thở dài, lắc đầu, nhìn về phía gió tuyết mịt mù xa xa, yên lặng suy nghĩ một hồi, sau đó quay đầu nhìn Tử tước Leslie.

"Mỗi người đều có những thứ mình kiên trì không muốn thay đổi, Hứa Dịch sẽ không vì tôi mà thay đổi tình cảm với Stella, cũng giống như anh thà phản bội lợi ích của gia tộc, cũng phải kiên trì trả lại cổ phần cho Hứa Dịch vậy. Tôi nói có đúng không?"

Tử tước Leslie lại cười khổ: "Rất đúng, cho nên hiện tại tôi

đang bị gia tộc đày đến cái nơi biên giới lạnh lẽo này, mỗi ngày ngắm nhìn tuyết rơi mà hoài niệm cuộc sống an nhàn trong thành."

Cervini khẽ mỉm cười: "Đây cũng coi như là một loại trải nghiệm khác phải không? Đợi đến lúc anh trở về Anweimar hay Thành phố Bontar, tôi nghĩ các vị phu nhân tiểu thư quý tộc nhất định sẽ rất muốn nghe anh kể về cuộc sống mạo hiểm ở nơi đây."

Tử tước Leslie nhún vai: "Tôi cũng không dám chắc, khi mình rời khỏi nơi này, có thể giữ được dung mạo tuấn tú như lúc trước hay không."

Cervini và Tử tước Leslie nhìn nhau, đồng thời không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tiếng cười chớp mắt xuyên qua màn tuyết vô tận, truyền đi xa về bốn phương tám hướng.

Chương 561: Nông nghiệp Công nghiệp hoá (1/2)

Tiếng cười tự nhiên không thể nào truyền đi ngàn dặm, đến tận Thành phố Bontar được.

Thế nhưng không biết có phải do cảm nhận được Công chúa Cervini Điện hạ và Tử tước Leslie đang thảo luận về mình hay không, mà Hứa Dịch mặc dù đang trốn trong phòng họp ấm áp ở Phủ Thành chủ, cũng bất chợt hắt hơi một cái.

Âm thanh hắt hơi đột ngột vang lên cắt ngang bài phát biểu đang đọc dở của Bá tước Satsuma, đồng thời cũng thu hút ánh nhìn của những người khác trong phòng họp đang chăm chú lắng nghe.

Bá tước Satsuma đặt bản báo cáo xuống, mỉm cười nhìn Hứa Dịch: "Sao vậy? Hội trưởng Hứa, cậu có ý kiến gì với bản báo cáo trong tay tôi sao?"

Hứa Dịch vội vàng lắc đầu: "Không, không, tôi không có ý kiến gì cả. Chỉ là... chỉ là đột nhiên tôi cảm thấy hơi lạnh."

"Lạnh?" Bá tước Satsuma liếc nhìn hai chiếc Điều hoà Ma lực trên tường phòng họp, sau đó cười nói: "Đây chính là Điều hoà Ma lực Tân Phi do Thương hội các cậu sản xuất đấy, nếu dưới tác dụng của chúng mà cậu còn cảm thấy lạnh, thì tôi nên hỏi xem Hội trưởng Thương hội Tân Phi như cậu có phải đang chểnh mảng nhiệm vụ hay không rồi."

"Haha..."

Mọi người đương nhiên biết Bá tước Satsuma đang trêu chọc

Hứa Dịch, lập tức cười ồ lên.

Hứa Dịch cười một tiếng: "Điều đó không thể nào, chất lượng Điều hoà Ma lực Tân Phi luôn đảm bảo, tuyệt đối không có vấn đề gì. Có lẽ là vì tối hôm qua tôi cùng Stella đi dạo ven sông Sandy, bị gió lạnh thổi trúng nên cảm lạnh rồi."

Trong đại sảnh lại vang lên một tràng cười.

Hội trưởng Lanke ngồi cách Hứa Dịch không xa thở dài nói: "Hội trưởng Hứa dù sao cũng còn trẻ khoẻ, đêm hôm lạnh như vậy mà còn dám đi dạo ven sông. Còn lão già như tôi, vừa tối là đã rúc ở nhà không muốn ra ngoài rồi."

Mọi người lập tức phụ hoạ theo, người nói một câu, người nói một câu trêu chọc Hứa Dịch.

Cùng với sự phát triển và lớn mạnh không ngừng của Thương hội Tân Phi, địa vị của Hứa Dịch ở Thành phố Bontar cũng theo đó mà tăng lên, dần dần có thể ngồi ngang hàng với những vị Hội trưởng Thương hội lâu năm trong thành.

Mọi người tuy thường xuyên trêu chọc anh vì tuổi tác, nhưng cũng không còn ai tỏ ra khinh thường anh nữa.

Ngay cả Hội trưởng Morgan trước đây luôn tỏ ra thù địch với Hứa Dịch nhất, cũng vì thoả thuận giữa Hứa Dịch và Hầu tước Jose mà hiện tại Thương hội Tân Phi và Thương hội Falcao đã bắt đầu hợp tác, khiến ông ta không còn thể hiện thái độ thù địch với Hứa Dịch nữa, ngược lại dù là trước mặt mọi người hay là khi ở riêng, ông ta đều tỏ ra rất thân thiết với Hứa Dịch.

Sau một hồi cười đùa, bầu không khí vốn có phần nghiêm túc trong phòng họp bỗng chốc trở nên thoải mái hơn.

Chờ mọi người im lặng, Hứa Dịch quay sang Bá tước Satsuma: "Ngài Thành chủ, tôi không có ý kiến gì với bản báo cáo này,

nhưng tôi có một đề nghị."

"Ồ? Nói tôi nghe thử xem."

Không chỉ Bá tước Satsuma, mà những người khác cũng lập tức ngừng cười, đồng thời nhìn về phía Hứa Dịch với vẻ mặt chăm chú.

Qua thời gian dài tiếp xúc với Hứa Dịch, mọi người đều hiểu rõ, mỗi lời Hứa Dịch nói ra trong những trường hợp thế này đều không phải là nói suông, mà đều sẽ tạo ra ảnh hưởng ít nhiều.

Còn nếu là đề nghị do anh đưa ra, thì Ngài Thành chủ hầu như chưa từng bác bỏ lần nào, đều phát huy tác dụng không nhỏ.

"Ngài Thành chủ, bản báo cáo mà ngài vừa đọc có nói, kế hoạch năm nay của Thành phố Bontar là tiếp tục khai hoang, mở rộng diện tích đất canh tác, nâng cao sản lượng lương thực, điều này tôi đương nhiên không có ý kiến gì. Nhưng mà tôi cảm thấy, ngài đã bỏ qua một vấn đề rất quan trọng."

"Vấn đề gì?" Bá tước Satsuma tò mò hỏi.

"Đó chính là nhân lực." Hứa Dịch nói."Tôi cảm thấy, nếu không có biện pháp nào liên quan, thì số lượng nông dân tham gia Nông nghiệp ở Thành phố Bontar sẽ ngày càng ít đi, cuối cùng thậm chí sẽ không còn ai muốn canh tác ruộng đất nữa."

Bá tước Satsuma cau mày: "Sao có thể như vậy được? Hiện tại ở các vùng nông thôn ngoại ô Thành phố Bontar có đến hơn mười vạn nông dân, sao có thể không có ai đi cày cấy? Nếu như trước đây nói là cày cấy không xuể thì còn được, còn bây giờ có sự trợ giúp của các loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi các cậu sản xuất, cày cấy so với trước kia nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hiệu suất cũng cao hơn rất nhiều, cho dù người ít hơn trước cũng không thành vấn đề. Tôi chính là bởi vì cân nhắc đến điểm

này, cho nên mới đưa ra kế hoạch này. Chẳng lẽ Thương hội các cậu sau này không định tiếp tục sản xuất Cỗ máy Ma thuật Canh tác nữa?"

"Đương nhiên là không thể nào." Hứa Dịch lập tức lắc đầu."Nhưng mà Ngài Bá tước, có lẽ ngài đã không để ý đến một sự thật. Mặc dù tổng cộng có hơn mười vạn hộ nông dân đã đăng ký ở ngoại ô Thành phố Bontar, nhưng ngài có từng thống kê cụ thể, hiện tại số người thực sự ở lại nông thôn làm Nông nghiệp là bao nhiêu chưa?"

Bá tước Satsuma ngẩn người: "Ý cậu là, những nông dân này đều không còn làm ruộng nữa sao? Vậy họ làm gì?"

Hứa Dịch cười một tiếng, chỉ chỉ bản thân, sau đó lại chỉ vào những đại diện Thương hội khác đang ngồi trong phòng họp: "Rất đơn giản, những nông dân này đều vào nhà máy làm việc rồi."

Bá tước Satsuma sững người, ánh mắt lướt qua Hứa Dịch và những đại diện Thương hội lớn khác, lộ ra vẻ đã hiểu.

"Ý cậu là, những nông dân kia đều vào nhà máy của các Thương hội lớn các cậu làm việc, nên không muốn làm ruộng nữa?"

"Đương nhiên." Hứa Dịch gật đầu."Hiện tại, mức lương trung bình hàng tháng của công nhân trong các nhà máy ở Thành phố Bontar chúng ta đã vượt quá bảy Đồng vàng. Mà cho dù là công nhân thời kỳ thử việc mới vào nhà máy, một tháng cũng thường có thể nhận được mức lương hơn bốn Đồng vàng. So với việc trước đây làm ruộng một năm chỉ kiếm được vài Đồng vàng, thì hiển nhiên là vào nhà máy làm công nhân có thu nhập cao hơn nhiều. Nếu tôi là nông dân, tôi cũng sẽ không muốn tiếp tục làm ruộng, mà sẽ chọn vào nhà máy làm việc."

Chương 562: Nông nghiệp Công nghiệp hoá (2/2)

"Ừm... Đây quả thực là một vấn đề, tôi đã bỏ sót." Bá tước Satsuma cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó hỏi: "Hội trưởng Hứa, hiện tại tổng cộng Thương hội các cậu có bao nhiêu công nhân?"

"Không tính Elf và Người lùn, thì tính đến hôm qua, vừa vặn vượt qua con số bốn ngàn." Hứa Dịch giơ bốn ngón tay lên trả lời."Mà đợi đến khi Xưởng Sản xuất Hoa quả đóng hộp của chúng tôi được xây dựng xong, chúng tôi còn phải tuyển thêm năm trăm công nhân nữa. Ngoài ra, theo dự tính của Tổng giám đốc Kennard, trong vòng một năm tới, chúng tôi ít nhất phải tuyển thêm một ngàn công nhân nữa."

"Nói cách khác, chỉ riêng Thương hội Tân Phi các cậu đã cướp mất năm ngàn người?"

"Đúng vậy."

Bá tước Satsuma lại hỏi han tình hình của các vị Hội trưởng Thương hội lớn khác, nhận được câu trả lời cũng gần như tương tự.

Cùng với việc Thương hội Tân Phi không ngừng nghiên cứu phát triển ra các loại Cỗ máy Ma lực, đã thúc đẩy mô hình sản xuất của các Thương hội lớn khác trong Thành phố Bontar không ngừng chuyển đổi sang mô hình sản xuất công nghiệp.

Quy mô sản xuất ngày càng lớn, nhu cầu về công nhân cũng ngày càng nhiều.

Hiện tại, chỉ riêng Thương hội Amli đã thuê hơn hai vạn công nhân.

Ngoại trừ sáu ngàn công nhân vẫn đang tham gia các công trình xây dựng truyền thống của Thương hội Amli, thì hơn một vạn ba ngàn công nhân còn lại được phân bố ở khắp nơi trong Vương quốc Lanpari, Vương quốc Rulson và Công quốc Stan, đang nỗ lực xây dựng hết con đường này đến con đường khác.

So sánh ra, số lượng công nhân của Thương hội Tân Phi đã được coi là ít.

Cộng số lượng công nhân của năm Thương hội lớn được công nhận ở Thành phố Bontar là Thương hội Tân Phi, Thương hội Amli, Thương hội Armani, Thương hội Sarak và Thương hội Falcao lại với nhau, đã vượt qua con số đáng sợ là bảy vạn người.

Mà nếu cộng thêm số lượng công nhân của các Thương hội khác trong thành, thì hiện tại chỉ riêng số lượng công nhân làm việc trong các nhà máy ở Thành phố Bontar đã vượt quá mười vạn.

Điều này còn chưa tính đến những người làm việc trong các ngành nghề khác.

Nếu tính cả những người này, thì số lượng người làm việc trong các ngành nghề khác ngoài Nông nghiệp, thậm chí còn gần hai mươi vạn.

Nhìn thấy con số ước tính này, Bá tước Satsuma không khỏi sững người.

Đã có gần hai mươi vạn người làm việc trong các ngành nghề khác rồi, vậy sau khi loại trừ những người già yếu, phụ nữ và trẻ em không có khả năng lao động, thì đương nhiên sẽ không còn lại bao nhiêu người tham gia sản xuất Nông nghiệp.

Hơn nữa trên thực tế, tổng dân số ban đầu ở nội và ngoại ô

Thành phố Bontar cộng lại cũng chưa đến hai mươi vạn người, nếu không phải có một lượng lớn người dân từ nơi khác đổ xô đến Thành phố Bontar, thì số lượng công nhân mà các Thương hội này thuê cũng sẽ không đạt đến con số khủng khiếp như vậy.

Huống chi cho dù là như vậy, thì các Thương hội lớn đứng đầu là Thương hội Amli vẫn thường xuyên than phiền với ông ta là thiếu nhân lực, hy vọng ông ta có thể nghĩ cách kiếm thêm lao động từ nơi khác.

Nghĩ đến đây, Bá tước Satsuma không khỏi cúi đầu nhìn bản báo cáo trong tay, lật đến phần cuối cùng của bản báo cáo vẫn chưa được đọc.

Chủ đề của cuộc họp hôm nay là báo cáo tổng kết số liệu về các hạng mục công việc trong năm qua của Thành phố Bontar, mà phần cuối cùng của bản báo cáo này, chính là thống kê về các khoản thuế của Thành phố Bontar trong năm qua.

Lý do mà cuộc họp hôm nay mời đại diện của các Thương hội lớn tham gia, là bởi vì trong bản thống kê thuế này, các Thương hội lớn đã thể hiện rất xuất sắc. Thế nhưng sau khi xem xét lại những con số chi tiết trong thống kê thuế, Bá tước Satsuma vẫn cảm thấy có chút không chân thật.

Theo kết quả thống kê cuối cùng của Cục Thuế thành phố Bontar, tổng thuế của thành phố Bontar trong năm ngoái đã lên đến con số khổng lồ là một triệu ba trăm bảy mươi ngàn Đồng vàng!

Phải biết rằng, theo số liệu do Cục Thuế Vương quốc công bố, tổng thu nhập tài chính của cả Vương quốc Lanpari trong năm ngoái cũng chưa đến hai triệu Đồng vàng.

Theo quy định nộp một phần ba thuế địa phương, thành phố Bontar đã nộp bốn trăm năm mươi ngàn Đồng vàng, chiếm gần

một phần tư tổng thuế của cả Vương quốc!

Đây là một kết quả vô cùng đáng kinh ngạc.

Bởi vì chỉ mới năm ngoái, thuế mà thành phố Bontar nộp chỉ là năm mươi ngàn Đồng vàng, cơ bản thuộc loại thấp nhất trong số mười sáu thành phố của Vương quốc.

Vậy mà chỉ trong vòng hai năm, số thuế mà thành phố Bontar nộp thậm chí còn vượt qua cả thủ đô Anweimar, trở thành thành phố nộp thuế nhiều nhất trong toàn Vương quốc!

Nếu xem xét kỹ hơn một triệu ba trăm bảy mươi ngàn Đồng vàng thuế mà thành phố Bontar thu được, sẽ thấy rằng mặc dù thuế nông nghiệp đã tăng lên đáng kể nhờ sự trợ giúp của các loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác, từ chưa đến ba mươi ngàn Đồng vàng trước đây lên đến gần một trăm ngàn Đồng vàng, nhưng so với con số khổng lồ hơn một triệu Đồng vàng thuế thương mại, thì chẳng đáng là bao.

Nói cách khác, nguồn thuế nông nghiệp vốn được coi là quan trọng nhất đối với thành phố Bontar trước đây, giờ đây thậm chí có thể bỏ qua, bởi vì ngành công nghiệp quan trọng nhất đã trở thành thương mại.

Nếu phân tích kỹ hơn, có thể thấy rằng, trong số thuế thương mại, riêng Thương hội Tân Phi đã đóng góp hơn năm mươi ngàn Đồng vàng, nếu cộng thêm thuế của các Thương hội liên quan đến Công nghiệp Ma pháp có liên quan đến Thương hội Tân Phi, thì con số này sẽ vượt quá bảy mươi ngàn Đồng vàng, chiếm hơn một phần ba tổng số.

Nói cách khác, nếu tính toán kỹ lưỡng, thì ngành công nghiệp quan trọng nhất đối với toàn bộ thành phố Bontar hiện nay chính là ngành Công nghiệp Ma pháp do Thương hội Tân Phi làm đại diện.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bá tước Satsuma càng thêm coi trọng Hứa Dịch, ông ta ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười nói: "Xem ra vấn đề mà Hội trưởng Hứa vừa nêu là có thật, và rất quan trọng. Vậy thì Hội trưởng Hứa, ý kiến của cậu là gì?"

Hứa Dịch gật đầu đáp: "Ý kiến của tôi là, thúc đẩy ngành nông nghiệp phát triển theo hướng công nghiệp hóa."

Chương 563: Hội trưởng Hứa Biến Đá Thành Vàng (1/2)

Cuộc họp kết thúc, Bá tước Satsuma một lần nữa giữ Hứa Dịch lại.

Không ai cảm thấy bất ngờ, bởi vì lúc nãy trong cuộc họp, Bá tước Satsuma không hề hỏi thêm về vấn đề "Phát triển nông nghiệp công nghiệp hóa" do Hứa Dịch đưa ra, vậy thì đương nhiên là muốn đợi sau khi cuộc họp kết thúc sẽ trao đổi riêng với Hứa Dịch.

Tuy nhiên, khác với suy đoán của mọi người, Bá tước Satsuma sau khi giữ Hứa Dịch lại, lại không lập tức hỏi về vấn đề "Phát triển nông nghiệp công nghiệp hóa", mà lại hỏi về một vấn đề khác bị rất nhiều người bỏ qua.

"Hội trưởng Hứa, lúc nãy cậu có nói đến 'Xưởng sản xuất hoa quả đóng hộp', tôi nhớ là cậu từng đề cập với tôi, là dự định mở ở Công quốc Stan. Vậy mà hiện tại cậu lại nói muốn tuyển năm trăm công nhân ở Thành phố Bontar... Chẳng lẽ cậu định đưa những công nhân này đến Công quốc Stan sao?" Bá tước Satsuma hỏi.

"Đương nhiên là không rồi." Hứa Dịch lập tức lắc đầu."Tuyển người từ đây rồi đưa sang Công quốc Stan thì chi phí cao quá. Ý tôi là, tôi dự định sẽ xây dựng trước một xưởng sản xuất hoa quả đóng hộp ở Thành phố Bontar, địa điểm cũng đã chọn xong, chính là ở ngoại ô, cạnh Làng Koror."

"Làng Koror?" Bá tước Satsuma suy nghĩ một lúc."Ngôi làng này không nằm trong danh sách những ngôi làng cần phải di dời và cải tạo mà cậu đưa cho tôi, hơn nữa khoảng cách đến Thành phố

Bontar cũng không gần, tại sao lại chọn nơi đó, mà không phải là Khu công nghiệp Sancton?"

"Chủ yếu là vì khu vực lân cận Làng Koror là nơi tập trung nhiều vườn cây ăn quả nhất ở Thành phố Bontar, cũng là địa điểm trung tâm của cơ sở sản xuất hoa quả của Thành phố Bontar trong tương lai do tôi và Hội trưởng Cantona cùng nhau thương lượng và quyết định. Xây dựng xưởng sản xuất hoa quả đóng hộp ở đó sẽ thuận tiện hơn cho việc sơ chế hoa quả." Hứa Dịch đáp.

"Hội trưởng Cantona?" Bá tước Satsuma hơi nhíu mày."Hình như tôi đã từng nghe cậu nhắc đến cái tên này rồi, Thương hội của ông ta chẳng phải chủ yếu là giúp đỡ những người nông dân khác thu hoạch mùa màng sao? Sao lại bàn bạc với cậu về việc xây dựng cơ sở sản xuất hoa quả?"

"Thành chủ, điều này có liên quan mật thiết đến 'Phát triển nông nghiệp công nghiệp hóa' mà tôi vừa đề cập, thậm chí có thể nói, Hội trưởng Cantona là nhân vật then chốt, vai trò của Thương hội của ông ta cũng rất quan trọng."

Bá tước Satsuma không nhịn được cười: "Tôi còn chưa kịp hỏi, cậu đã vội vàng nhắc đến chủ đề này rồi. Được rồi, đã vậy thì cậu hãy nói rõ cho tôi biết, rốt cuộc thì Hội trưởng Cantona và Thương hội của ông ta có liên quan gì đến 'Phát triển nông nghiệp công nghiệp hóa' mà cậu nói? 'Phát triển nông nghiệp công nghiệp hóa' mà cậu nói cụ thể là như thế nào?"

"Vâng." Hứa Dịch gật đầu, cũng không khách sáo, nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, rồi nghiêm túc nói: "Thành chủ, nói về 'Phát triển nông nghiệp công nghiệp hóa', nghe có vẻ phức tạp, nhưng nếu đổi cách nói khác, kỳ thực nó rất đơn giản và dễ hiểu. Nói một cách đơn giản, chính là giao hết mọi việc liên quan đến trồng trọt cho người khác làm, còn Phủ thành chủ chỉ cần mỗi năm thu đủ số lương thực là được."

"Vậy chẳng phải là cho thuê ruộng đất sao, có gì khác so với hiện tại?" Bá tước Satsuma nhíu mày hỏi."Hiện tại, ruộng đất ở Thành phố Bontar vốn dĩ đã được cho các hộ nông dân ở ngoại ô thuê rồi, Phủ thành chủ chỉ cần chịu trách nhiệm thu tiền thuê đất hàng năm. Chẳng lẽ điều mà cậu nói không phải là một chuyện sao?"

"Đương nhiên không phải một chuyện rồi." Hứa Dịch lắc đầu nói: "Đều là cho thuê, nhưng hiện tại, những người nông dân ở ngoại ô chỉ thuê một mảnh ruộng nhỏ, thu nhập hàng năm không cao, vì vậy họ không còn mặn mà với việc tiếp tục thuê ruộng, mà muốn vào làm việc trong các xưởng của các Thương hội lớn hơn. Nhưng nếu tiến hành cải cách công nghiệp hóa, tập trung những mảnh ruộng manh mún này lại với nhau, quy hoạch trồng trọt một cách tổng thể, có thể giải phóng sức lao động của những người nông dân này, giao ruộng đất cho Thương hội Cantonna, một Thương hội chuyên lấy trồng trọt làm ngành nghề kinh doanh chính để vận hành, nâng cao giá trị của những ruộng đất này. Cho dù là đối với Thương hội Cantonna hay Phủ thành chủ, thì đây đều là một việc rất có lợi."

"Nhưng như vậy thì những người nông dân kia sẽ không còn ruộng đất để canh tác nữa?" Bá tước Satsuma cau mày."Cướp ruộng đất từ tay người nông dân, chẳng phải là cắt đứt đường sống của họ sao?"

Hứa Dịch không nhịn được lắc đầu: "Thành chủ, ngài vẫn còn giữ lối suy nghĩ cũ kỹ đó sao? Lúc nãy trong cuộc họp, chẳng phải tôi đã nói với ngài rồi sao? Hiện tại, những người nông dân ở ngoại ô căn bản không còn mấy ai muốn canh tác ruộng đất nữa. Bởi vì so với việc suốt ngày bận rộn làm việc trên ruộng đất mà một năm chỉ kiếm được chưa đến mười Đồng vàng, thì vào xưởng làm việc, một năm có thể kiếm được tới hàng trăm Đồng vàng. Chênh lệch lớn như vậy, cho dù ngài có cho họ ruộng đất, họ cũng sẽ không muốn canh tác."

"Mặc dù những gì cậu nói là sự thật, nhưng tôi luôn cảm thấy như vậy sẽ có vấn đề." Bá tước Satsuma khẽ lắc đầu."Làm việc trong xưởng tuy lương cao hơn rất nhiều, nhưng làm sao cậu có thể đảm bảo rằng công việc này của họ sẽ luôn tồn tại? Nếu xưởng đóng cửa, những công nhân này mất việc, sau đó phát hiện ra rằng ngay cả ruộng đất cũng không thể canh tác, nhất định sẽ gây ra vấn đề lớn."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tôi hiểu nỗi lo lắng của ngài. Nhưng mà Thành chủ, tôi cảm thấy ngài nên tin tưởng hơn vào sự phát triển chung của Thành phố Bontar. So với việc lo lắng xưởng của Thương hội nào đó đóng cửa khiến công nhân mất việc, chi bằng ngài hãy lo lắng xem liệu Thành phố Bontar có theo kịp tốc độ phát triển nhanh chóng hiện tại hay không, đáp ứng nhu cầu nhân lực to lớn của các Thương hội chúng tôi."

Chương 564: Hội trưởng Hứa Biến Đá Thành Vàng (2/2)

Bá tước Satsuma trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Đừng có vòng vo tam quốc mà nhắc nhở tôi, việc này tôi vẫn luôn làm, chỉ là những Đại quý tộc khác trong Vương quốc đều rất coi trọng những người dân trên lãnh thổ của mình, nên công việc này không dễ làm. Thôi được rồi, cậu đã nói là tôi không cần phải lo lắng về vấn đề này, vậy thì tạm thời không bàn đến nữa. Suy đoán từ những gì cậu vừa nói, Thương hội Cantonna dự định sẽ trực tiếp thuê một vùng đất nông nghiệp rộng lớn sao?"

"Đúng vậy. Sau khi bàn bạc với Hội trưởng Cantonna, Hội trưởng Cantonna bước đầu quyết định, hy vọng có thể thuê toàn bộ đất nông nghiệp trong phạm vi ba ngôi làng là Làng Koror, Làng Kambia và Làng Mexico."

"Ồ, thật là có khí phách, muốn một hơi nuốt trọn ba ngôi làng." Bá tước Satsuma thán phục."Nhưng ông ta có nghĩ đến việc, hiện tại, đất nông nghiệp của ba ngôi làng này đều đã được những người nông dân trong làng thuê hết rồi, cho dù tôi muốn cho ông ta thuê những ruộng đất này, cũng không thể dễ dàng thu hồi lại được. Vấn đề này, ông ta định giải quyết như thế nào?"

Hứa Dịch không lập tức trả lời câu hỏi của Bá tước Satsuma, mà im lặng một lúc, do dự một lát, sau đó mới ngập ngừng nói: "Thành chủ, kỳ thực... theo tôi thấy, Vương quốc đối xử với những người nông dân bình thường rất tệ. Người nông dân hàng năm vất vả canh tác, cuối cùng lại bị Vương quốc thu hết phần lớn lương thực, nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ lại một chút lương thực ít ỏi để sống qua ngày. Cuộc sống như vậy, tôi không cho rằng những

người nông dân bình thường kia có gì để lưu luyến."

Bá tước Satsuma cau mày nhìn Hứa Dịch, nhận thấy vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, không giống như đang nói bừa, liền khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Tuy những gì cậu nói là sự thật, nhưng đó là quy tắc. Không chỉ riêng Vương quốc Lanpari chúng ta, mà tất cả các quốc gia trên Lục địa Saines, cuộc sống của những người nông dân bình thường cũng sẽ không khá hơn là bao."

"Vì vậy, ngài Thành chủ, ngài không cần phải bận tâm." Hứa Dịch chuyển chủ đề."Cantona trước đây cũng từng là một người nông dân bình thường ở Làng Kambia, ông ta hiểu rất rõ thái độ của những người nông dân bình thường đối với việc canh tác ruộng đất. Khi không còn lựa chọn nào khác, họ chỉ có thể coi canh tác ruộng đất là cách duy nhất để sinh tồn. Nhưng nếu có lựa chọn khác, những người nông dân này sẽ không ai muốn tiếp tục canh tác ruộng đất."

"Ý cậu là... những người nông dân đó bằng lòng để tôi thu hồi ruộng đất từ tay họ, sau đó cho Thương hội Cantonna thuê lại?" Bá tước Satsuma hỏi.

"Đúng vậy. Thật ra, Cantona vốn dĩ muốn bỏ qua Phủ thành chủ, trực tiếp thuê lại ruộng đất từ tay những người nông dân này. Ông ta cũng đã tiến hành một cuộc khảo sát ở ba ngôi làng này, có hơn 95% người nông dân bình thường bày tỏ sự đồng ý. Nhưng khi ông ta đến hỏi ý kiến của tôi, lại bị tôi từ chối."

Bá tước Satsuma hừ lạnh một tiếng: "Từ chối là đúng. Loại chuyện này mà ông ta cũng định giấu tôi sao? Thật là không biết trời cao đất dày." Dừng một chút, ông ta lại hỏi Hứa Dịch: "Hiện tại, cậu chủ động đề cập chuyện này với tôi, là đang ủng hộ ông ta sao?"

"Tôi ủng hộ ý tưởng của ông ta, nhưng không ủng hộ cách làm của ông ta, vì vậy tôi mới chủ động đề cập với ngài Thành chủ, hy

vọng có thể tìm ra một phương pháp hợp lý và ổn thỏa hơn." Hứa Dịch nói.

"Vậy ý kiến cụ thể của cậu là gì?" Bá tước Satsuma hỏi ngược lại."Ý kiến của tôi, là hy vọng anh có thể đồng ý đưa ba ngôi làng này vào diện thí điểm đầu tiên, đồng ý cho Thương hội Cantonna thuê lại toàn bộ đất nông nghiệp của ba ngôi làng này. Anh chỉ cần coi Thương hội Cantonna như một hộ nông dân bình thường, mỗi năm thu đủ số thuế, một đồng cũng không thiếu. Điểm khác biệt duy nhất, chỉ là hộ nông dân này thuê diện tích đất nông nghiệp lớn hơn một chút mà thôi."

"Về mặt lý thuyết mà nói, ý tưởng này quả thật không tồi." Bá tước Satsuma gật đầu."Nhưng ta có một vấn đề quan trọng. Cùng là đất nông nghiệp, trong tay những hộ nông dân đó chỉ có thể giúp họ trang trải cuộc sống, vậy khi vào tay Thương hội Cantonna, làm sao có thể đảm bảo thuế má đầy đủ, đồng thời họ cũng kiếm được đủ tiền từ đó?"

"Nói một cách đơn giản, chính là thông qua công nghiệp hóa và quy mô hóa để tiết kiệm chi phí, thay đổi kết cấu, nâng cao sản lượng để thu lợi nhuận. Đương nhiên, trên thực tế muốn làm được điều này là một việc rất phức tạp, nhưng điều này hình như không liên quan gì nhiều đến anh phải không? Anh chỉ cần mỗi năm thu đủ thuế là được, làm thế nào để thu lợi nhuận từ đó, là chuyện Thương hội Cantonna nên cân nhắc." Hứa Dịch cười nói.

"Nói thì không sai, nhưng ta lo lắng bọn họ nếu không kiếm được tiền từ đó, sẽ trực tiếp bỏ cuộc, ngược lại khiến những ruộng đất này bị bỏ hoang."

"Điều này tôi nghĩ anh không cần phải lo lắng. Tôi đã thảo luận với Hội trưởng Cantona về phương diện này rất nhiều lần, tôi có thể đảm bảo, Thương hội của họ sẽ tìm ra nhiều cách kiếm tiền, nhất định sẽ kiên trì thử nghiệm lần này."

Nhìn nụ cười tự tin của Hứa Dịch, Bá tước Satsuma nhịn không được cười lên.

"Ta suýt chút nữa quên mất, chuyện này đã có cậu tham gia, thì sao có thể không kiếm được tiền. Ta nói đúng chứ? Hội trưởng Hứa, người được mọi người cho rằng dù là hòn đá cũng có thể biến thành Đồng vàng?"

Hứa Dịch cười lớn một tiếng, không chút khách khí gật đầu.

Chương 565: Công Nghệ Cộng Hưởng Pháp Trận (1/2)

Mặc dù ở Thành phố Bontar đã có rất nhiều người xem Hứa Dịch như một sự tồn tại thần kỳ, có thể biến đá thành vàng, nhưng trên thực tế, không phải quyết định đầu tư nào của anh cũng ngay lập tức sinh lời.

Ví dụ như dự án quan trọng nhất của Thương hội Tân Phi trong thời gian này, chính là việc khai thác và luyện kim loại màu tại Mạch khoáng sản ở Hoang mạc Black Rice.

Tính đến thời điểm hiện tại, Thương hội Tân Phi, Thương hội Rekton và Thương hội Amli đã đầu tư tổng cộng hơn bảy trăm ngàn Đồng vàng vào dự án này.

Con số này thậm chí còn chưa bao gồm mười vạn Đồng vàng đã trả cho Tộc trưởng Woller để mua lại mạch khoáng sản.

Trong đó, vì Xưởng luyện kim loại màu là do Thương hội Tân Phi tự bỏ vốn đầu tư, nên trên thực tế, chỉ riêng trong dự án này, Thương hội Tân Phi đã đầu tư hơn ba trăm ngàn Đồng vàng.

Và đây chỉ là khoản đầu tư ban đầu, để mỏ khoáng sản thực sự đi vào hoạt động, Xưởng luyện kim loại màu chính thức khai công, vẫn cần phải tiếp tục đầu tư một lượng lớn tiền vốn.

Vì vậy, mặc dù quy mô của Thương hội Tân Phi ngày càng lớn, lợi nhuận thu được cũng ngày càng cao, nhưng việc đầu tư một lượng lớn tiền vốn vào dự án này vẫn khiến cho Sebas, người quản lý tài chính, mỗi lần nhìn thấy đều không khỏi nhíu mày.

Nếu là khoản đầu tư khác, Sebas sẽ không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, nhưng đối với việc đầu tư vào Mạch khoáng sản kim loại màu này, do hoàn toàn không hiểu rõ triển vọng của kim loại màu, cũng không có cách nào ước tính được lợi nhuận thu lại trong tương lai, nên Sebas luôn nhắc nhở Hứa Dịch phải thận trọng khi đầu tư.

Tất nhiên, Sebas cũng chỉ dừng lại ở việc nhắc nhở, sẽ không thực sự đưa ra bất kỳ ý kiến hay thậm chí là nghi ngờ gì.

Hứa Dịch đã dùng vô số lần quyết định chính xác để chứng minh tầm nhìn siêu việt của mình, hiện tại ngay cả Heinze cũng sẽ không lên tiếng nghi ngờ bất kỳ quyết định nào của anh, vậy thì những người khác trong Thương hội đương nhiên càng không có tư cách này.

Hơn nữa, theo thống kê tài chính của tháng trước, tổng lợi nhuận của Thương hội Tân Phi trong lĩnh vực Máy móc Ma thuật Gia dụng tuy không tăng trưởng bùng nổ do không có sản phẩm mới ra mắt, nhưng vẫn vượt mốc ba trăm ngàn Đồng vàng.

Còn ở Xưởng Máy công cụ Ma thuật, do đã giao lô hàng đầu tiên gồm tổng cộng một vạn chiếc Máy Ma thuật Canh tác cho Vương quốc Rulson, nên đã thu về một lần ba trăm bốn mươi ngàn Đồng vàng, lợi nhuận vượt quá bốn trăm ngàn Đồng vàng.

Thêm vào đó, hiện tại nhu cầu về các loại Máy công cụ Ma thuật ở các nơi khác trong Vương quốc Lanpari cũng rất lớn, lợi nhuận mà Xưởng Máy công cụ Ma thuật của Thương hội Tân Phi thu được trong tháng trước thậm chí còn vượt quá ba trăm mười ngàn Đồng vàng.

Nếu tính thêm cả lợi nhuận từ Xưởng Luyện thép, Nhà máy Lốp xe, Xưởng Gia công Nhựa, ... thì tổng lợi nhuận của Thương hội Tân Phi trong tháng trước đã đạt tới con số khổng lồ là một triệu ba trăm mười bốn ngàn Đồng vàng!

Tuy nhiên, cùng với việc quy mô của Thương hội ngày càng mở rộng, chi phí cố định hàng tháng cũng theo đó tăng lên, riêng tiền lương và phúc lợi cho tất cả nhân viên trong tháng trước đã vượt quá một trăm ngàn Đồng vàng. Nhưng sau khi trừ hết chi phí, lợi nhuận ròng của Thương hội Tân Phi trong tháng trước vẫn vượt quá một triệu Đồng vàng.

Với lợi nhuận khủng khiếp như vậy, thì việc đầu tư vào Mạch khoáng sản kim loại màu tuy rất lớn, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Sebas nhắc nhở Hứa Dịch, kỳ thực cũng là hy vọng Hứa Dịch có thể dồn nhiều tâm huyết hơn vào các ngành nghề hiện có của Thương hội, củng cố những ngành nghề này, tiếp tục nâng cao lợi nhuận, thay vì lúc nào cũng nghĩ đến việc mở rộng sang những ngành nghề mới.

"Haha, tôi rất hiểu nỗi lo lắng của Sebas, vì vậy lần này đến đây, chính là muốn xem thử gần đây mọi người đã nghiên cứu ra món đồ chơi mới nào chưa, để chúng ta lại có thể kiếm bộn tiền." Hứa Dịch mỉm cười gật đầu với Evita và các Nghiên cứu viên khác của Viện Nghiên cứu Ma thuật, sau đó nhận lấy một số báo cáo thí nghiệm từ tay Evita, mở ra xem.

Kể từ sau khi được Stella khuyên nhủ, Hứa Dịch bắt đầu chủ động rút lui khỏi công việc của Viện Nghiên cứu Ma thuật, không còn giống như trước đây, bất kể nghiên cứu sản phẩm mới nào cũng đều tham gia từ đầu đến cuối, thậm chí còn phải giải thích rõ ràng từng bước, từng điểm mấu chốt, mà chỉ đưa ra một số ý tưởng của mình, để các Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật tự mình suy nghĩ và giải quyết.

Cách làm này ban đầu đã gây ra tác dụng ngược, khiến tiến độ nghiên cứu tổng thể của Viện Nghiên cứu Ma thuật giảm mạnh, nhưng sau một khoảng thời gian thích nghi, hiện tại các Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật đã bắt đầu học được cách

tự mình suy nghĩ và tìm ra giải pháp cho vấn đề dựa trên những ý tưởng mà Hứa Dịch đưa ra, và cũng nhờ đó mà đã đưa ra rất nhiều giải pháp và ý tưởng mà ngay cả Hứa Dịch trước đây cũng chưa từng nghĩ tới.

Ví dụ như Hứa Dịch vẫn luôn canh cánh trong lòng việc Thành phố Bontar không có đèn đường, nhưng vì vẫn chưa tìm được cách giải quyết phù hợp nên đành tạm gác lại.

Nhưng sau khi anh ném ý tưởng này cho Viện Nghiên cứu Ma thuật, vấn đề này đã nhanh chóng được giải quyết.

Theo nghiên cứu của Akali và những người khác, có thể sử dụng Công nghệ truyền tải Ma lực từ xa để cung cấp ma lực cho đèn đường, đảm bảo cho những ngọn đèn đường cao vút luôn sáng.

Còn vấn đề điều khiển từ xa đồng bộ mà Hứa Dịch vẫn luôn cảm thấy khó khăn, sau khi được Akali dày công nghiên cứu, cuối cùng đã được giải quyết bằng một Công nghệ cộng hưởng Pháp trận rất tinh xảo.

Chương 566: Công Nghệ Cộng Hưởng Pháp Trận (2/2)

Nguyên lý của công nghệ này là do Akali tình cờ phát hiện ra trong một lần nghiên cứu ma thuật.

Trong lần nghiên cứu đó, Akali phát hiện ra rằng, nếu đặt hai Pháp trận giống hệt nhau cạnh nhau, chúng sẽ tự động đồng bộ với nhau do tính tương đồng giữa hai Pháp trận.

Nói một cách đơn giản, nếu là hai Pháp trận giống hệt nhau, trong trường hợp đồng thời đảm bảo cung cấp ma lực cho cả hai Pháp trận, nếu tác động lên một trong hai Pháp trận, khiến cho Pháp trận này thay đổi, thì Pháp trận còn lại cũng sẽ xuất hiện thay đổi tương tự.

Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng về đặc tính này, Akali phát hiện ra rằng, chỉ cần cài đặt đặc biệt trước khi bố trí Pháp trận, là có thể mở rộng đặc tính này cho nhiều hơn một Pháp trận.

Theo báo cáo nghiên cứu mà Evita giao nộp, hiện tại Akali thậm chí có thể bố trí tới hai mươi Pháp trận giống hệt nhau, sau đó thông qua việc điều khiển một trong số đó để khiến cho mười chín Pháp trận còn lại đều xuất hiện thay đổi giống nhau.

Áp dụng vào việc giải quyết vấn đề điều khiển từ xa đồng bộ đèn đường mà Hứa Dịch cảm thấy khó khăn, chính là thông qua việc bố trí một Pháp trận giống hệt với Pháp trận cần thiết cho tất cả các đèn đường, sau đó tiến hành điều khiển Pháp trận này, từ đó tác động lên Pháp trận của tất cả các đèn đường, sau đó tác động đến sự thay đổi bật/tắt của tất cả các đèn đường.

Dựa theo những báo cáo nghiên cứu mà Evita đệ trình, Hứa Dịch phát hiện ra rằng, Viện Nghiên cứu Ma thuật về cơ bản đã giải quyết được những vấn đề chi tiết về việc ứng dụng công nghệ này.

Xem xong mô tả tình hình thí nghiệm cụ thể trên báo cáo, Hứa Dịch bước ra khỏi phòng, liếc nhìn những chiếc Đèn Ma thuật nằm rải rác khắp nơi trong sân của Viện nghiên cứu, quay đầu lại nói với Akali: "Tới đây, biểu diễn cho anh xem thử."

"Rõ!" Akali tinh nghịch chào một cái, chạy đến bên cạnh một cái cây trong sân, chỉ vào một cái đĩa tròn dựng ở đó, giới thiệu với Hứa Dịch: "Hội trưởng, anh xem này, nút màu đỏ này là tắt, nút màu xanh lá cây là bật. Còn cái nút xoay này... một lát nữa anh sẽ biết nó dùng để làm gì."

Hứa Dịch không khỏi lắc đầu, Akali này, lúc này rồi mà còn muốn úp úp mở mở.

"Được rồi, bật lên cho anh xem thử nào."

"Vâng." Akali đáp lại một tiếng rõ ràng, sau đó đưa một ngón tay ấn vào nút màu xanh lá cây, những chiếc Đèn Ma thuật nằm rải rác trong sân lập tức đồng loạt sáng lên.

Những chiếc Đèn Ma thuật này rõ ràng là do Akali và những người khác cẩn thận lựa chọn, không chỉ hình dáng của mỗi chiếc Đèn Ma thuật đều khác nhau, mà màu sắc ánh sáng phát ra cũng khác nhau, thêm vào đó còn được bố trí ở những vị trí rất tinh tế, lúc này đồng loạt sáng lên, lập tức chiếu sáng toàn bộ sân thành mười màu sắc rực rỡ, trông vô cùng rực rỡ và đẹp mắt.

"Được rồi, bây giờ em xoay cái nút kia cho anh xem thử hiệu quả. Nếu anh đoán không nhầm, thì cái này là để điều chỉnh độ sáng của những chiếc Đèn Ma thuật này đúng không?" Hứa Dịch cười nói.

Akali trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng, anh để cho em úp úp mở mở một chút cũng không được sao, nhất định phải nói toạc ra thế à?"

Nói thì nói vậy, nhưng Akali vẫn ngoan ngoãn xoay nút, ánh sáng của những chiếc Đèn Ma thuật trong sân quả nhiên thay đổi theo, dần dần yếu đi.

Rõ ràng là, khi bố trí những chiếc Đèn Ma thuật này, Akali và những người khác cũng đã sử dụng công nghệ thay đổi dần tần số ma lực, có thể điều chỉnh độ sáng của những chiếc Đèn Ma thuật này.

Để Akali xoay hai vòng, sau khi xem xong quá trình ánh sáng của những chiếc Đèn Ma thuật thay đổi từ mạnh sang yếu, rồi từ yếu chuyển sang mạnh, Hứa Dịch mới bảo Akali nhấn nút màu đỏ, tắt những chiếc Đèn Ma thuật này đi. Ánh sáng của Đèn Ma thuật vừa tắt, Akali lập tức nhảy tót đến trước mặt Hứa Dịch, cười hì hì hỏi: "Anh Hội trưởng, thế nào? Nghiên cứu lần này của chúng em lợi hại lắm phải không?"

"Ừm, quả thật rất lợi hại. Anh hoàn toàn không ngờ tới, mọi người lại có thể đạt được thành quả nghiên cứu to lớn như vậy." Hứa Dịch gật đầu, không hề che giấu sự tán thưởng của mình.

Nhận được sự tán đồng của Hứa Dịch, Akali lập tức cười rạng rỡ, quay đầu nháy mắt với Bella, Cecilia và những người khác cùng tham gia nghiên cứu lần này, sau đó xoa xoa tay, cười một tiếng với Hứa Dịch, hỏi: "Vậy... Anh Hội trưởng, anh thấy... nghiên cứu lần này có đủ tư cách nhận thưởng không ạ?"

"Tất nhiên là đủ tư cách." Hứa Dịch mỉm cười gật đầu."Phát minh vĩ đại như vậy mà còn không đủ tư cách nhận thưởng thì anh nghĩ sau này Viện Nghiên cứu Ma thuật cũng chẳng có mấy thành quả nghiên cứu nào đủ tư cách nhận thưởng nữa đâu."

Akali và mọi người vốn đang vui mừng hớn hở vì Hứa Dịch gật đầu đồng ý phát thưởng, nghe thấy câu nói sau của anh, đều sững sờ.

Một lúc lâu sau, Akali mới gãi gãi đầu, dè dặt hỏi Hứa Dịch: "Anh Hội trưởng, anh đánh giá cao nó... như vậy sao ạ?"

"Đúng vậy." Hứa Dịch nghiêm mặt gật đầu."Akali, có lẽ em vẫn chưa nhận thức được thành quả nghiên cứu của em quan trọng đến mức nào, nhưng anh có thể khẳng định, đây là một phát minh cực kỳ xuất sắc, tuyệt đối xứng đáng được gọi là vĩ đại."

Akali do dự một chút, cố gắng kìm nén chóng muốn đưa tay sờ trán Hứa Dịch.

Cũng chỉ là một phát hiện nhỏ thôi mà, đồng nghiệp trong Viện nghiên cứu căn bản chẳng ai coi nó ra gì, tại sao anh Hội trưởng lại đưa ra đánh giá cao đến mức khó tin như vậy?

Chẳng lẽ anh Hội trưởng... bị sốt rồi?

Chương 567: Nghĩ nhiều như vậy để làm gì? (1/2)

Bước vào tháng ba, cái lạnh của mùa đông dần dần rút khỏi Thành phố Bontar, trên vùng ngoại ô hoang dã bên ngoài thành phố, đã có thể nhìn thấy rất nhiều màu xanh lục nhú lên từ mặt đất, gió thổi trên mặt cũng không còn cảm giác lạnh buốt nữa, dưới ánh nắng ban mai, thậm chí còn mang theo một chút ấm áp.

Hứa Dịch nhìn Làng Koror cách đó không xa, giơ tay vẽ một vòng tròn trên không trung, cuối cùng chỉ về hướng dòng sông Sandy đang cuồn cuộn chảy ở phía xa.

"Cantona, những vườn cây ăn quả đã có ở đây thì cứ giữ nguyên, trước đây làm thế nào thì sau này cứ làm như vậy. Nhưng những nơi nào trong khu vực này chưa trồng cây ăn quả, thì đều trồng hết cây ăn quả. Nơi này là căn cứ sản xuất trái cây của Thành phố Bontar trong tương lai, tốt nhất là không nên xuất hiện những yếu tố khác. Ngoài ra, nếu có thể, sau này nên cố gắng tập trung mỗi loại trái cây vào một khu vực để trồng, như vậy không chỉ thuận tiện cho việc trồng trọt, thu hoạch, mà còn thuận tiện cho việc xây dựng thương hiệu sau này."

Hứa Dịch vừa nói, Cantona vừa liên tục gật đầu, còn lấy từ trong ngực ra một cuốn sổ nhỏ, không ngừng ghi chép.

Nhìn những dòng chữ nguệch ngoạc trong sổ của Cantona, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười lắc đầu.

Cantona này trước đây dù sao cũng chỉ là một nông dân bình thường, từ nhỏ đã không được học hành bài bản, ngay cả việc đọc và viết cũng là sau khi thành lập Thương hội Cantona vào năm

ngoái mới học dồn, chữ viết ra đương nhiên rất xấu.

Tuy nhiên, đối với thái độ này của Cantona, Hứa Dịch lại rất tán thưởng.

Cantona có tầm nhìn thương mại rất tốt, đầu óc lại linh hoạt, hơn nữa đã hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn giữ được sự khao khát và nhận thức như vậy đối với việc học, có thể nói là rất hiếm có.

Trước đây không thể nổi bật, hoàn toàn là vì không có cơ hội.

Nhưng từ khi được Thương hội Tân Phi hỗ trợ thông qua kế hoạch hỗ trợ nông hộ, nhận được một chiếc Máy gặt Ma thuật loại nhỏ, ông ta đã nắm bắt cơ hội này, chỉ dựa vào một chiếc Máy gặt Ma thuật loại nhỏ, mà trong vòng một năm đã thành lập nên Thương hội Cantona, gần như bao trọn toàn bộ hoạt động thu hoạch nông sản của Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Vào mùa thu hoạch năm ngoái, chỉ riêng việc thu hoạch toàn bộ nông sản ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, Thương hội Cantona đã kiếm được hơn mười ngàn Đồng vàng.

Mà có được số tiền này, ông ta lại nảy ra ý tưởng cực kỳ táo bạo là tự mình thuê một vùng đất nông nghiệp rộng lớn để canh tác.

Lúc Hứa Dịch nghe Cantona nói ra ý tưởng này, thậm chí còn suýt chút nữa tưởng ông ta cũng là người xuyên không từ Trái Đất đến đây.

Xuất phát từ sự đánh giá cao đối với Cantona, Hứa Dịch lập tức bày tỏ sự ủng hộ đối với ý tưởng này, sau khi bàn bạc với ông ta đã quyết định dự án hợp tác này. Thậm chí còn nhân cơ hội này đề xuất với Bá tước Satsuma về việc phát triển ngành nông nghiệp của Thành phố Bontar theo hướng công nghiệp hóa.

Theo kế hoạch của Hứa Dịch và Cantona, sau khi Cantona thuê được toàn bộ đất nông nghiệp của ba ngôi làng là Làng Koror, Làng Kambia và Làng Mexico từ Phủ Thành chủ, Thương hội Cantona sẽ trồng các loại cây lương thực cơ bản như lúa gạo, lúa mì, ... trên đất nông nghiệp của Làng Kambia và Làng Mexico.

Còn ở Làng Koror, tất cả đất nông nghiệp phù hợp sẽ được dùng để trồng các loại cây ăn quả.

Còn việc Thương hội Tân Phi cần làm, chính là chọn Làng Koror làm nơi đặt nhà máy sản xuất hoa quả đóng hộp đầu tiên.

Bằng cách này, có thể kết hợp sản xuất với chế biến, tiết kiệm đáng kể chi phí vận chuyển cho cả hai bên, cho dù là đối với Thương hội Tân Phi hay Thương hội Cantona, thì đây đều là một lựa chọn hợp tác rất có lợi.

Ngoài Thương hội Tân Phi và Thương hội Cantona, những người được hưởng lợi từ sự hợp tác lần này còn có dân làng của ba ngôi làng này.

Theo thỏa thuận giữa Hứa Dịch và Cantona, trong số những người dân của ba ngôi làng này, những ai hiện tại chưa đến các Thương hội khác trong Thành phố Bontar làm việc, thì một phần sẽ vào làm việc cho Thương hội Cantona, tham gia sản xuất nông nghiệp chuyên nghiệp, một phần khác sẽ vào làm công nhân cho nhà máy sản xuất hoa quả đóng hộp của Thương hội Tân Phi.

Ba ngôi làng có gần hai ngàn dân, trừ lão ấu, phụ nữ và những người đã vào làm việc cho các Thương hội trong thành phố, còn lại khoảng sáu trăm lao động có thể làm việc bình thường.

Trong đó, hơn ba trăm người khỏe mạnh nhất đều được Thương hội Cantona tuyển dụng hết, bởi vì cho dù đã có sự trợ giúp của Máy gặt Ma thuật loại nhỏ, thì việc trồng trọt vẫn là một công việc rất tốn sức.

Hơn nữa, Thương hội Cantona đã bao trọn đất nông nghiệp của ba ngôi làng, muốn hoàn thành hạn ngạch nộp lương thực hàng năm cho Bá tước Satsuma, chắc chắn sẽ tăng cường sản xuất, những người yếu ớt hơn e rằng sẽ không chịu nổi.

Khoảng ba trăm lao động còn lại sẽ vào làm việc trong nhà máy sản xuất hoa quả đóng hộp.

Công việc trong nhà máy sản xuất hoa quả đóng hộp tương đối nhẹ nhàng hơn, chỉ cần nấu hoa quả đóng hộp, đóng gói, ... Cho dù thể lực yếu hơn một chút cũng có thể hoàn thành.

Trên thực tế, hiện tại khắp nơi trong Thành phố Bontar đều đang tuyển dụng công nhân, hơn sáu trăm lao động này nếu muốn vào thành phố tìm việc, chắc chắn đều có thể tìm được công việc phù hợp.

Tuy nhiên, nông dân xung quanh Thành phố Bontar vẫn chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi tư tưởng truyền thống của Lục địa Saines, không muốn rời khỏi làng của mình, nên thà ở lại làng.

Giờ đây, Thương hội Tân Phi hợp tác với Thương hội Cantona, mở trang trại quy mô lớn và nhà máy sản xuất hoa quả đóng hộp ở đây, khiến cho nơi làm việc xa nhất cũng chỉ là ở làng bên cạnh, những người này đương nhiên rất sẵn lòng tham gia.

Chương 568: Nghĩ nhiều như vậy để làm gì? (2/2)

Hơn nữa, Thương hội Cantona cam kết với những lao động vào làm việc cho họ, mức lương tháng của họ tối thiểu cũng sẽ hơn bảy Đồng vàng, điều này gần như đã bằng với toàn bộ thu nhập của họ trong cả năm khi trước đây trồng trọt.

Mặc dù mức lương tháng của công nhân nhà máy sản xuất hoa quả đóng hộp thấp hơn một chút, nhưng Hứa Dịch cũng thay mặt Thương hội Tân Phi cho biết, mức lương tháng tối thiểu của công nhân nhà máy sản xuất hoa quả đóng hộp sẽ không thấp hơn năm Đồng vàng.

Ngay cả bảo vệ của nhà máy cũng có mức lương bốn Đồng vàng một tháng.

Ban đầu, cho dù Cantona là người Làng Kambia, thì lời hứa của ông ta vẫn bị một số người nghi ngờ, khiến cho công việc ở ba ngôi làng này không được suôn sẻ cho lắm.

Nhưng Thương hội Tân Phi vừa tham gia, thái độ của người dân ba ngôi làng này lập tức thay đổi.

Mặc dù Thương hội Tân Phi mới được thành lập chưa đầy hai năm, nhưng trong lòng người dân Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, danh tiếng đã vượt xa rất nhiều Thương hội lâu đời.

Hơn nữa, những việc Thương hội Tân Phi làm luôn được rất nhiều tờ báo, bao gồm cả 《Nhật báo Bontar》 tuyên truyền, cho dù không xem báo, cũng sẽ có người xem báo rồi kể lại, thêm vào

đó là những biển quảng cáo về các sản phẩm Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi có mặt khắp nơi trong Thành phố Bontar, khiến người ta muốn không biết đến Thương hội Tân Phi cũng khó.

So với Thương hội Cantona, Thương hội Tân Phi dù là về danh tiếng hay uy tín đều khiến dân làng yên tâm hơn rất nhiều.

Hơn nữa, Hứa Dịch còn đến đây cùng với người của Phủ Thành chủ, được chính Ngài Thành chủ công nhận.

Trong mắt những người dân bình thường này, Ngài Thành chủ chẳng khác nào Thiên Thần, những gì Ngài Thành chủ đã công nhận, người dân căn bản không có ý kiến gì.

Vì vậy, sau khi Hứa Dịch thay mặt Thương hội Tân Phi thương lượng đơn giản với người dân ba ngôi làng này, lập tức nhận được sự đồng ý nhất trí, khiến cho dự án hợp tác lần này có thể tiến hành thuận lợi.

Cũng chính vì vậy, Cantona trong lòng càng thêm kính trọng Hứa Dịch, bất cứ điều gì liên quan đến dự án hợp tác này, gần như đều nghe theo Hứa Dịch.

Thấy Cantona đã ghi chép lại những gì mình cần nói, Hứa Dịch gật đầu, cùng ông ta đi về phía Làng Koror ở phía xa.

Chưa vào đến làng, đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng theo gió bay đến.

Hứa Dịch hít một hơi thật sâu, cảm nhận hương thơm sảng khoái mang đến, trên mặt lộ ra vẻ hoài niệm.

"Lâu lắm rồi không được ngửi thấy mùi hương này. Lần cuối cùng ăn hoa quả đóng hộp, ít nhất cũng là mười năm trước rồi..."

"Mười năm trước?" Cantona bên cạnh khó hiểu hỏi: "Hội

trưởng Hứa, mười năm trước anh mới mười tuổi, lúc đó đã có người biết làm hoa quả đóng hộp rồi sao? Tại sao tôi chưa từng nghe nói đến? Món ngon như vậy, lẽ ra phải được lan truyền từ sớm mới phải chứ."

Hứa Dịch bừng tỉnh, bản thân chỉ vì ngửi thấy mùi hoa quả, đã lỡ lời.

"Tôi được ăn ở quê tôi, chỉ có một ông cụ biết làm, lúc đó tôi thấy ngon, nên mới học theo cách làm của ông ấy." Hứa Dịch giải thích qua loa.

"Ồ..." Cantona cũng không nghi ngờ, chỉ có chút tiếc nuối nói: "Giá mà cách làm này được lan truyền sớm hơn thì tốt rồi, hoa quả ở mấy làng chúng tôi đã không đến mức bị thối rữa mà không có ai ăn."Hứa Dịch cười một tiếng: "Yên tâm đi. Tôi dám đảm bảo, không bao lâu nữa, cho dù không cần hoa quả đóng hộp, những loại trái cây ở Thành phố Bontar này cũng có thể vận chuyển đến những nơi khác trên Lục địa Saines, để người dân ở những quốc gia khác cũng có thể ăn được trái cây tươi ngon đặc trưng của Thành phố Bontar."

"Điều đó sao có thể?" Cantona hiển nhiên không tin."Không nói đến những quốc gia khác, chỉ riêng việc vận chuyển từ đây đến Thành Anweimar cũng phải mất vài ngày, đợi đến khi vận chuyển đến nơi, e rằng đã sớm bị hỏng rồi."

"Không tin sao?" Hứa Dịch lộ ra nụ cười thần bí."Vậy thì cứ chờ xem."

Nhìn Hứa Dịch bước đi đầy tự tin phía trước, Cantona không khỏi lắc đầu.

Mặc dù khoảng thời gian này tiếp xúc với Hứa Dịch rất nhiều, nhưng càng tiếp xúc, Cantona lại càng phát hiện bản thân không thể nào hiểu được suy nghĩ của anh, càng không thể theo kịp được

mạch suy nghĩ của anh.

Nếu như lúc đầu Hứa Dịch chỉ để lại cho ông ấn tượng về một Hội trưởng Thương hội trẻ tuổi tài cao, tràn đầy năng lượng, có tầm nhìn xa trông rộng và bản lĩnh phi thường, thì giờ đây trong mắt Cantona, Hứa Dịch lại càng trở nên cao thâm khó lường hơn.

Nếu là người khác nói với Cantona rằng có thể vận chuyển trái cây đến các quốc gia khác trên Lục địa mà không bị hỏng, Cantona chắc chắn sẽ không chút do dự mà phản bác rằng người đó đang nói bậy.

Thế nhưng Hứa Dịch vừa nói ra, tuy rằng Cantona trong lòng cũng không tin, nhưng vừa nghĩ đến những điều kỳ tích mà Thương hội Tân Phi đã tạo ra trong hơn một năm qua, mang đến những thay đổi to lớn cho Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, ông lại không khỏi dần dần tin tưởng.

Đã là Hội trưởng Hứa nói có thể làm được, vậy thì cho dù hiện tại chưa làm được, về sau nhất định có thể làm được!

Nghĩ đến đây, Cantona bỗng nhiên vỗ mạnh vào đầu mình một cái.

Một nhân vật nhỏ bé như ông, cần gì phải đoán tâm tư của nhân vật lớn như Hội trưởng Hứa chứ?

Nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Chi bằng cứ đi theo Hội trưởng Hứa, nỗ lực làm tốt những gì mình muốn làm, tự nhiên sẽ dựa vào cái cây to Thương hội Tân Phi này mà kiếm tiền thôi.

Ngẫm nghĩ thông suốt điểm này, Cantona cười toe toét, vội vàng bước nhanh hơn, đuổi theo Hứa Dịch đang đi phía trước.

Chương 569: Cuộc công phá kỹ thuật của tiểu thương hội (1/2)

Sau khi thị sát Làng Koror xong, Hứa Dịch trực tiếp đi xe ngựa đến Liên minh Thương mại Ireland nằm trong Khu công nghiệp Sancton.

So với thời điểm năm ngoái khi kế hoạch hỗ trợ tiểu thương hội của Thương hội Tân Phi mới được ban hành, hiện tại, các xưởng gia công linh kiện máy móc nhỏ lẻ rải rác xung quanh Trang viên Sancton đã tăng thêm mấy chục nhà, từ hơn mười nhà ban đầu tăng lên hơn một trăm nhà.

Việc đạt được tốc độ tăng trưởng như vậy trong vòng chưa đầy một năm, ngoài việc chứng minh ngành Công nghiệp Ma pháp ngày càng được công nhận, cũng chứng minh rằng ngành này thực sự rất tiềm năng.

Lấy ví dụ như Liên minh Thương mại Ireland, đơn vị đầu tiên nghĩ đến việc gia công linh kiện.

Năm ngoái, Freeman cùng vài người bạn cùng làng đã đề xuất ý tưởng này với Hứa Dịch. Khi đó, Liên minh Thương mại Ireland mới thành lập, tổng tài sản thậm chí còn chưa đến hai trăm Đồng vàng.

Còn ba cỗ Máy công cụ Ma thuật quan trọng nhất đối với giai đoạn đầu thành lập thương hội của họ, đều là do Thương hội Tân Phi cho mượn.

Trong mắt rất nhiều người, một thương hội với điều kiện như vậy căn bản không đủ tư cách được gọi là thương hội, thậm chí

ngay cả việc gọi là xưởng cũng rất miễn cưỡng.

Thế nhưng, dựa vào cái thương hội còn chẳng bằng một xưởng nhỏ này, Freeman và các đồng sự của mình đã kiếm được hơn ba nghìn Đồng vàng trong vòng chưa đầy nửa năm!

Hiện tại, Liên minh Thương mại Ireland không chỉ đã trả hết nợ mua mấy cỗ Máy công cụ Ma thuật kia, mà còn mua thêm mấy cỗ Máy công cụ Ma thuật mới, thậm chí còn xây dựng một nhà xưởng mới khang trang. Dù nhìn từ góc độ nào, đây cũng là một thương hội có quy mô bài bản, khá chính quy.

Hơn nữa, do Liên minh Thương mại Ireland là một trong những thương hội đầu tiên tham gia vào lĩnh vực gia công linh kiện, lại được Hứa Dịch tích cực hỗ trợ, cộng thêm sự nỗ lực chăm chỉ của Freeman và các đồng sự, hiện tại, Liên minh Thương mại Ireland đã có thể coi là thương hội dẫn đầu ngành gia công linh kiện của Thành phố Bontar, không chỉ gần như bao thầu toàn bộ hoạt động gia công linh kiện của Thương hội Tân Phi, mà còn có mối quan hệ hợp tác tốt đẹp và chặt chẽ với một số thương hội khác trong Thành phố Bontar.

Việc Liên minh Thương mại Ireland kiếm được hơn ba nghìn Đồng vàng chỉ trong chưa đầy nửa năm ngoái đã là một điều rất đáng kinh ngạc.

Vậy mà năm nay mới trôi qua hơn hai tháng, theo như những gì Freeman đã đề cập với Hứa Dịch trong lần gặp mặt trước, thì họ đã kiếm được ba nghìn Đồng vàng!

Bởi vậy, bất kể lúc nào gặp Freeman, cũng sẽ thấy trên mặt anh ta luôn nở nụ cười rất tươi, dáng vẻ vô cùng sảng khoái.

"Haha, Hội trưởng Hứa, sao tôi có thể không vui cho được? Ngày hôm qua chúng tôi vừa mới ký được một đơn hàng mười vạn chiếc kim xe chỉ với Thương hội Armani." Freeman cười ha hả nói

với Hứa Dịch: "Nói thật với anh, chỉ riêng đơn hàng này, chúng tôi đã có thể kiếm được mấy trăm Đồng vàng rồi."

"Vậy thì xin chúc mừng cậu." Hứa Dịch gật đầu mỉm cười.

"Hội trưởng Hứa, anh đừng nói đùa tôi nữa. Tôi biết, lý do mà Thương hội Armani cuối cùng lại giao đơn hàng này cho chúng tôi là vì anh đã nhắc đến tên Liên minh Thương mại Ireland với Hội trưởng Vincent của Thương hội Armani, đúng không?" Freeman nghiêm túc hỏi.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Ai nói với cậu vậy?"

Freeman gãi đầu: "Là Kovacs nói với tôi. Anh ấy nói lần trước khi tham gia một bữa tiệc trong thành phố, anh ấy đã nhìn thấy anh và Hội trưởng Vincent của Thương hội Armani đang trò chuyện với nhau. Sau đó chưa đầy hai ngày, Thương hội Armani đã chủ động cử người đến đặt hàng với chúng tôi, nên chắc chắn là do anh đã giới thiệu chúng tôi với Thương hội Armani. Nếu không, họ chưa chắc đã chọn chúng tôi."

"Bữa tiệc?" Hứa Dịch nhớ lại một lúc, sau đó nghĩ đến những gì Freeman nói có lẽ là bữa tiệc mà Ngài Thành chủ đã tổ chức theo truyền thống cách đây nửa tháng để ăn mừng mùa đông qua đi, mùa xuân đến.

Trong bữa tiệc hôm đó, anh quả thực có trò chuyện với Hội trưởng Vincent, nhưng nội dung cuộc trò chuyện chủ yếu là về việc vận chuyển một lượng lớn vật tư đến Hoang mạc Black Rice sắp tới, còn cái tên Liên minh Thương mại Ireland, quả thực là do Hội trưởng Vincent hỏi anh nên tìm thương hội nào để gia công linh kiện, sau đó anh thuận miệng nói ra.

Nếu nói như vậy, việc Liên minh Thương mại Ireland có thể nhận được đơn hàng này, quả thực là chủ yếu nhờ vào sự giới thiệu của Hứa Dịch.

Tuy nhiên, Hứa Dịch lúc này không phải đến để nhận lời cảm ơn.

Một đơn hàng có tổng giá trị chưa đến một vạn Đồng vàng có lẽ là một đơn hàng rất quan trọng đối với Liên minh Thương mại Ireland, nhưng hiện tại, anh căn bản sẽ không để tâm đến.

Vì vậy, Hứa Dịch chỉ vỗ vai Freeman, cười nói: "Không cần quan tâm. Nếu không phải vì chất lượng gia công linh kiện của thương hội các cậu đủ tốt, thì tôi cũng sẽ không giới thiệu các cậu cho Hội trưởng Vincent, đúng không?"

Thấy Freeman dường như còn muốn bày tỏ lòng biết ơn, Hứa Dịch vội vàng chuyển chủ đề, nhìn sang hai bên, hỏi: "Thứ tôi muốn đâu?"

Freeman bị Hứa Dịch chặn họng, ngẩn người ra một lúc, sau đó lập tức dẫn Hứa Dịch đến bên cạnh một cỗ Máy công cụ Ma thuật đang hoạt động ở góc xưởng.

Bên cạnh cỗ Máy công cụ Ma thuật này chất đống hơn mấy trăm chiếc nắp thiếc tròn nhỏ, chính là linh kiện quan trọng nhất để sản xuất Hoa quả đóng hộp.

Hứa Dịch nhặt một chiếc lên xem, thấy chiếc nắp này sờ rất mượt mà, bề ngoài không có gì để chê, sau đó dùng ngón tay sờ vào mặt trong, cũng cảm nhận được đường xoắn ốc trơn tru.

Nhận lấy một chiếc lọ thủy tinh từ tay Freeman, Hứa Dịch đậy nắp lại, nhẹ nhàng xoay một cái, nắp lọ đã khít chặt vào lọ thủy tinh với một tiếng "cạch", gần như không có khe hở nào.

Hứa Dịch hài lòng gật đầu, sau đó đổi mấy chiếc nắp khác thử nghiệm, thấy những chiếc nắp này đều có thể đậy kín lọ thủy tinh.

"Rất tốt, xem ra các cậu đã tìm ra bí quyết rồi, những chiếc nắp này đều rất vừa vặn." Hứa Dịch mỉm cười khen ngợi Freeman.

Thấy được Hứa Dịch công nhận, Freeman lập tức nở nụ cười vui vẻ.

Khi Hứa Dịch giao việc gia công sản xuất nắp Hoa quả đóng hộp này cho họ, chỉ đưa cho họ một vài bản vẽ và dữ liệu cụ thể tương ứng, còn lại thì không nói gì thêm, cũng không giống như trước đây khi sản xuất linh kiện gì, đều cử kỹ thuật viên của Thương hội Tân Phi đến hướng dẫn, vì vậy, họ chỉ có thể tự mình mày mò.

Chương 570: Cuộc công phá kỹ thuật của tiểu thương hội (2/2)

Lúc đầu, để có thể sản xuất ra một chiếc nắp đạt yêu cầu, họ đã phải trải qua vô số lần thất bại, xuất hiện vô số phế phẩm.

Tuy rằng hiện tại, đống nắp này đều đã đạt yêu cầu, nhưng trước khi có được đống nắp này, số nắp bị loại bỏ do lỗi đã lên tới hơn một vạn chiếc!

Tuy nhiên, đúng như những gì Hứa Dịch đã nói với Freeman và Kovacs, một thương hội muốn phát triển lớn mạnh, nhất định phải có thứ gì đó thực sự nằm trong tay mình, chỉ dựa vào việc Thương hội Tân Phi hướng dẫn kỹ thuật cho họ, sẽ không có bất kỳ ích lợi gì cho sự phát triển của Liên minh Thương mại Ireland.

Freeman và Kovacs đều rất rõ điều này, nên họ không hề đưa ra bất kỳ ý kiến phản đối nào, mà lựa chọn tự mình thử nghiệm, mày mò.

Tuy rằng do thử nghiệm thất bại hơn một vạn chiếc nắp, đã gây ra tổn thất gần một nghìn Đồng vàng, nhưng họ vẫn kiên trì.

Kết quả của việc kiên trì là rất rõ rệt.

Trải qua "cuộc công phá kỹ thuật" trong lời nói của Hứa Dịch này, Freeman rõ ràng nhận thấy kỹ thuật vận hành các loại Máy công cụ Ma thuật của các công nhân trong Liên minh Thương mại Ireland đã được nâng cao rất nhiều.

Ví dụ như chàng trai trẻ tuổi đang vận hành cỗ Máy công cụ Ma thuật trước mặt. Khi mới vào Liên minh Thương mại Ireland,

anh ta thậm chí còn không biết Máy công cụ Ma thuật là cái gì, thế mà hiện tại, anh ta đã trở thành một công nhân vận hành Máy công cụ Ma thuật xuất sắc.

Thậm chí, Hứa Dịch còn đánh giá anh ta là không thua kém gì so với những người lùn trong Xưởng Máy công cụ Ma thuật của Thương hội Tân Phi.

Phải biết rằng, tuy người lùn tay ngắn ngón thô, nhưng lại có năng khiếu rất cao trong lĩnh vực này.

Việc có thể sánh ngang với người lùn trong lĩnh vực này đã có thể coi là lời khen ngợi cao nhất.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất là, trong quá trình thử nghiệm thất bại này, Liên minh Thương mại Ireland đã phát hiện ra rất nhiều vấn đề trước đây chưa từng phát hiện ra, từ đó có thêm nhiều hiểu biết và nhận thức mới về gia công linh kiện.

Freeman rất tự tin, nếu như phải chọn ra một thương hội có kỹ thuật mạnh nhất trong số hơn một trăm tiểu thương hội lớn nhỏ trong Khu công nghiệp Sancton này, vậy thì nhất định phải là Liên minh Thương mại Ireland của họ!

"Hội trưởng Hứa, bây giờ anh đã hài lòng với những chiếc nắp do chúng tôi sản xuất ra rồi, vậy chúng tôi có thể chính thức sản xuất hàng loạt chưa? Lô đầu tiên anh định đặt bao nhiêu?" Sau khi thấy Hứa Dịch dùng thước kẹp do chính anh tự tay làm ra để đo đường kính và độ dày của nắp, Freeman lại hỏi.

"Chưa vội." Hứa Dịch lắc đầu."Xưởng sản xuất Hoa quả đóng hộp ít nhất còn phải hai tháng nữa mới chính thức đi vào hoạt động, đến lúc đó, tôi mới có thể xác định được chủng loại và số lượng Hoa quả đóng hộp sản xuất trong đợt đầu tiên. Bây giờ các cậu vừa mới nhận được một đơn hàng lớn của Thương hội Armani, cứ tập trung làm cho xong đã."

"Ừ." Freeman gật đầu, sảng khoái đáp ứng.

Sau khi dẫn Hứa Dịch đi dạo quanh xưởng một vòng, Hứa Dịch mới quyết định rời đi.

Tiễn Hứa Dịch ra khỏi xưởng, Freeman lại bỗng lộ ra vẻ mặt ấp a uneasy, chần chừ mở miệng, nhưng mãi vẫn không nói ra lời.

Hứa Dịch không khỏi bật cười: "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, anh biết tôi luôn không thích vòng vo tam quốc."

Freeman gãi đầu, ngượng ngùng cười nói: "Là thế này, Hội trưởng Hứa, hiện tại trong khu công nghiệp này có rất nhiều thương hội nhỏ đang kinh doanh gia công linh kiện. Tuy rằng có nhiều lựa chọn, nhưng cạnh tranh lại quá khốc liệt, mỗi lần vì một đơn hàng mà có rất nhiều thương hội giành giật đến chết sống, thậm chí rất nhiều thương hội lựa chọn trực tiếp hạ giá. Chúng tôi làm gia công linh kiện vốn đã không kiếm được bao nhiêu, nếu như giá cả lại bị ép thấp như vậy, về sau mọi người sẽ đều không có tiền lời nữa."

"Vậy nên? Mọi người đã nghĩ ra biện pháp giải quyết gì chưa?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

Freeman cười một tiếng: "Chính là chưa nghĩ ra, cho nên mới muốn hỏi xem anh có biện pháp nào không."

Hứa Dịch bất đắc dĩ trừng mắt nhìn anh ta: "Là cậu chưa nghĩ ra hay là không muốn nghĩ? Kovacs đâu? Chạy tới hỏi tôi chuyện này nhất định là ý của anh ta. Tại sao người hỏi lại là cậu?"

"Anh ấy đến Thành Karma liên hệ các hạng mục kinh doanh khác rồi." Freeman vẫn giữ nụ cười nịnh nọt: "Hội trưởng Hứa, anh là Hội trưởng Hiệp hội Thương mại Máy móc Ma thuật Bontar, chúng tôi những thương hội nhỏ chuyên gia công linh kiện này đều là nhờ kế hoạch hỗ trợ tiểu thương hội của Thương hội Tân Phi

mà xuất hiện, anh không thể không quan tâm chứ?"

Nhìn vẻ mặt cầu xin của Freeman, Hứa Dịch thở dài, gật đầu nói: "Được rồi, gia công linh kiện cũng được xem như một bộ phận của Công nghiệp Ma pháp, tôi không thể không quan tâm. Lần họp Hiệp hội Thương mại tới, tôi sẽ đề nghị công bố mức giá thấp nhất cho mỗi loại Máy công cụ Ma thuật và sản phẩm tương ứng, bất kỳ thương hội nào bán thấp hơn mức giá này đều sẽ bị coi là cạnh tranh không lành mạnh, sẽ bị trực tiếp đuổi khỏi ngành."

Freeman lập tức vui mừng, reo lên: "Tuyệt vời! Chỉ cần có một câu nói của Hội trưởng Hứa, vấn đề này có thể giải quyết dễ dàng. Như vậy sau này mọi người sẽ không cần phải tự giết hại lẫn nhau nữa!"

Hứa Dịch liếc nhìn Freeman đang vui mừng khôn thôi, khẽ lắc đầu, thở dài: "Đừng vui mừng quá sớm. Trong phạm vi Thành phố Bontar, tôi còn có thể giúp mọi người giải quyết vấn đề này. Nhưng chờ đến khi mọi người bước ra khỏi Thành phố Bontar, hướng đến toàn Vương quốc Lanpari, thậm chí bước ra khỏi Vương quốc Lanpari, hướng đến toàn bộ Lục địa, tôi không thể nào giúp mọi người như thế này được."

Freeman cười to, hào sảng vung tay: "Vậy thì đơn giản. Bây giờ lời nói của Hội trưởng Hứa rất có trọng lượng ở Thành phố Bontar, chờ đến lúc chúng ta hướng ra toàn bộ Vương quốc, lời nói của anh nhất định cũng sẽ có trọng lượng trên toàn bộ Vương quốc. Mà đến lúc chúng ta hướng ra toàn Lục địa, lời nói của anh nhất định cũng sẽ có trọng lượng trên toàn bộ Lục địa!"

Hứa Dịch không khỏi bật cười.

"Freeman, cậu thật sự quá đề cao tôi rồi..."

Chương 571: Quảng trường thành phố hoàn toàn mới (1/2)

Tuy đã là tháng ba, mùa đông lạnh giá đã qua đi, nhưng nhiệt độ ban đêm vẫn còn se lạnh.

Thông thường, vào những đêm lạnh giá như thế này, người dân Thành phố Bontar hầu hết sẽ chọn ở nhà, hoặc là cuộn mình trong chăn ấm, hoặc là tận hưởng làn gió ấm áp từ Điều hòa Ma lực thổi ra.

Nếu không có việc gì đặc biệt, sẽ không ai muốn ra ngoài.

Thế nhưng tối nay, người dân Thành phố Bontar lại có biểu hiện khác thường, trời vừa sụp tối, mọi người ăn cơm tối xong, liền lần lượt rời khỏi ngôi nhà ấm áp của mình, nghênh đón làn gió nhẹ vẫn còn mang theo chút hơi lạnh, đổ xô về phía quảng trường trung tâm Thành phố Bontar.

Bầu trời vừa tối hẳn, mấy con đường dẫn đến quảng trường thành phố đã bị người và xe cộ chen chúc chật cứng, đông nghịt người.

Vào những ngày thời tiết không quá lạnh, tuy cũng sẽ có không ít cư dân Thành phố Bontar đến quảng trường thành phố vào lúc hoàng hôn để tản bộ, nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện tình trạng đông đúc như vậy.

Sở dĩ xuất hiện tình huống này, là bởi vì một tuần trước, 《Nhật báo Bontar》 đã đăng một dòng tít lớn trên trang nhất, buổi tối một tuần sau, quảng trường thành phố Bontar sẽ xuất hiện diện mạo hoàn toàn mới, toàn bộ quảng trường sẽ được khoác lên

mình một diện mạo mới.

Thành chủ Bá tước Satsuma còn đặc biệt thông qua 《Nhật báo Bontar》 bày tỏ quan điểm của mình, khẳng định quảng trường thành phố mới lần này nhất định sẽ khiến mọi người mở rộng tầm mắt, và phải kinh ngạc thán phục.

Bá tước Satsuma thân là Thành chủ Bontar, rất ít khi đưa ra những lời khẳng định và có phần phóng đại như vậy, cho nên sau khi đọc được bài báo trên 《Nhật báo Bontar》, người dân Thành phố Bontar đều vô cùng tò mò và mong chờ.

Quảng trường thành phố mới này, rốt cuộc sẽ thay đổi như thế nào? Đến mức khiến cho Thành chủ phải dùng đến từ "không thể tin được" để miêu tả.

Sau bài báo đó, bắt đầu từ ngày hôm sau, mỗi ngày 《Nhật báo Bontar》 đều đăng một con số lớn ở vị trí dễ thấy nhất trên trang nhất.

Ngày đầu tiên là số sáu, ngày thứ hai là số năm, ngày thứ ba là số bốn...

Vì vậy, tất cả mọi người đều biết, 《Nhật báo Bontar》 đang đếm ngược thời gian.

Cùng với thời gian đến ngày đó càng ngày càng gần, sự mong đợi của mọi người đối với quảng trường thành phố mới cũng ngày càng mãnh liệt.

Tuy rằng từ trước khi 《Nhật báo Bontar》 đăng bài báo đó, đã có người phát hiện Phủ Thành chủ đột nhiên phong tỏa quảng trường thành phố, còn dùng màn che bao quanh quảng trường, khiến người ta căn bản không nhìn thấy được cảnh tượng bên trong.

Mặc dù có thể phán đoán được bên trong đang thi công gì đó

thông qua những tiếng leng keng liên tục truyền ra, nhưng càng làm vậy, lại càng khiến mọi người thêm phần tò mò.

Đến ngày bí mật sắp được hé lộ, sự tò mò của mọi người đều lên đến đỉnh điểm, thậm chí rất nhiều người còn chưa ăn cơm tối đã vội vàng đến bên ngoài quảng trường thành phố đang bị phong tỏa để chờ đợi, chỉ để có thể tận mắt chứng kiến diện mạo của quảng trường thành phố hoàn toàn mới này ngay từ giây phút đầu tiên.

Không biết là Phủ Thành chủ cố ý hay không, mà hôm nay lại là một trong hai ngày không có trăng trong tháng.

Tuy rằng do trời quang mây tạnh, có thể nhìn thấy vô số ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, nhưng một khi màn đêm buông xuống, thì xung quanh quảng trường thành phố vẫn không thể tránh khỏi việc chìm vào bóng tối.

Cũng may rất nhiều người dân nhanh trí đã sớm lường trước được tình huống này, nên đã mang theo Đèn Ma thuật ở nhà đi cùng.

Sau khi trời tối hẳn, bên ngoài quảng trường thành phố liền sáng lên vô số ánh sáng đủ màu sắc.

Nếu như nhìn từ trên trời xuống, sẽ thấy đám người đông nghịt chen chúc nhau lấp đầy mấy con đường gần quảng trường thành phố, còn trong đám người thì sáng lên vô số quầng sáng đủ màu sắc, trông như thể đang giao hòa, tương phản với bầu trời đầy sao phía trên.

Mọi người túm tụm lại với nhau vừa trò chuyện rôm rả vừa kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng cũng đợi đến tám giờ tối như《Nhật báo Bontar》đã nói, bỗng nhiên một tiếng nổ trầm đục vang lên từ quảng trường thành phố đang bị phong tỏa, sau đó một quả pháo hoa bay vút lên không trung, nổ tung, chiếu sáng cả một vùng trời

đêm.

Đúng lúc tất cả mọi người đều sững sờ vì khoảnh khắc này, ngừng trò chuyện, cả quảng trường bỗng chốc im lặng, thì một giọng nam trầm ấm vang lên.

"Cư dân Thành phố Bontar, chào mừng mọi người đến với quảng trường thành phố Bontar hoàn toàn mới!"

Giọng nói vừa dứt, tấm màn che bao quanh quảng trường thành phố bỗng nhiên đồng loạt trượt xuống, sau đó bị kéo sang một bên bởi một thế lực vô hình nào đó.

Quảng trường thành phố Bontar đã hơn một tháng không lộ diện trước mắt mọi người, rốt cuộc cũng đã lộ diện.

Đám đông ồ lên, sau đó như ong vỡ tổ tràn vào quảng trường, ai cũng muốn nhanh chân hơn người, được nhìn thấy diện mạo của quảng trường thành phố hoàn toàn mới này trước tiên.

Thế nhưng chỉ dựa vào ánh sáng le lói của Đèn Ma thuật trong tay và ánh sao trên trời, bọn họ thậm chí còn không nhìn rõ bất kỳ thứ gì ở cách mình hơn mười mét, huống chi là nhìn rõ toàn cảnh quảng trường trong tình trạng đông đúc chen chúc như thế này.

Chỉ có một số ít người có thị lực tốt mới có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt để phát hiện ra dường như có rất nhiều cây cột cao lớn được dựng lên xung quanh quảng trường thành phố.

Ngay khi mọi người đang sốt ruột, thì từ trung tâm quảng trường thành phố lại vang lên một tiếng nổ trầm đục, một quả pháo hoa khác bay lên không trung.

Chương 572: Quảng trường thành phố hoàn toàn mới (2/2)

Sau khi thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, trung tâm quảng trường thành phố bỗng sáng lên một luồng sáng chói lọi, chiếu rọi toàn bộ khán đài cao được xây dựng từ lúc nào không hay ở trung tâm quảng trường.

Trên khán đài cao, Bá tước Satsuma tắm mình trong ánh sáng, mỉm cười nhìn đám đông chen chúc phía dưới, giơ hai tay lên ra hiệu.

Chờ cho đám đông yên tĩnh trở lại, Bá tước Satsuma mới cất cao giọng nói: "Cư dân Thành phố Bontar, ta biết mọi người đã chờ đợi đêm nay từ rất lâu rồi, nên ta sẽ không dài dòng nữa. Ta chỉ muốn nhắc nhở mọi người một chút, tất cả những gì mọi người nhìn thấy tối nay, nhất định sẽ trở thành cảnh tượng khó quên nhất trong cuộc đời này của mọi người!"

Ông ta không nói thì thôi, vừa nói xong, sự tò mò vốn đã không có chỗ nào để trút ra trong lòng những người phía dưới càng thêm phần sôi sục.

Thậm chí có người đã không để ý đến việc bất kính với Thành chủ, lớn tiếng hô lên: "Thành chủ, rốt cuộc là cái gì vậy? Ngài cứ để cho chúng tôi xem đi!"

Nghe thấy tiếng hô này, những người khác phía dưới đồng loạt phụ họa theo.

Trong chớp mắt, tiếng hò reo vang dội, truyền ra xa khỏi quảng trường thành phố.

Vào lúc này, cả Thành phố Bontar đều không thể nào yên tĩnh được nữa.

Bá tước Satsuma lại giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó quay đầu lại, khẽ gật đầu với người phía sau.

Một cô gái có dáng người mảnh mai, khuôn mặt tròn trịa, dưới ánh đèn trông vô cùng xinh xắn, đáng yêu bước lên, đưa chiếc hộp nhỏ đang cầm trên tay cho Bá tước Satsuma.

Bá tước Satsuma nhận lấy chiếc hộp, dường như còn hỏi ý kiến cô gái một chút, sau đó mới xoay người, nhìn về phía mọi người, giơ chiếc hộp nhỏ trên tay lên ra hiệu, cất cao giọng nói: "Bây giờ, chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!"

Nói xong, Bá tước Satsuma duỗi một ngón tay ra, liên tục gõ nhẹ lên chiếc hộp vài cái.

Chỉ trong nháy mắt, trên không trung xung quanh quảng trường thành phố đột nhiên sáng lên mấy chục luồng sáng vô cùng chói lọi, như thể đột nhiên xuất hiện thêm mấy chục vầng trăng sáng trên bầu trời đêm, trong nháy mắt đã chiếu sáng rực rỡ cả quảng trường thành phố, sáng như ban ngày.

Sự thay đổi đột ngột từ tối sang sáng khiến tất cả mọi người đều nhắm chặt hai mắt lại, nhưng khi bọn họ mở mắt ra lần nữa, lại kinh ngạc phát hiện, trong phạm vi quảng trường thành phố, dường như ban đêm đã không còn tồn tại, khắp nơi đều sáng rực như ban ngày.

Ánh sáng rực rỡ như vậy, hoàn toàn là do những chiếc Đèn Ma thuật cỡ lớn được treo trên đỉnh của mấy chục cây cột sắt được dựng lên xung quanh quảng trường thành phố phát ra.

Bên cạnh những hàng cây, khóm hoa, cũng được dựng lên từng chiếc cột nhỏ, phía trên cũng treo từng chiếc Đèn Ma thuật

nhỏ.

Những chiếc Đèn Ma thuật này không phát ra ánh sáng trắng như những chiếc Đèn Ma thuật cỡ lớn phía trên, mà là đủ loại màu sắc.

Nhìn thì có vẻ hơi lộn xộn, nhưng sau khi ánh sáng chiếu lên những loài hoa cỏ, cây cối, lại càng thêm phần rực rỡ, đẹp mắt.

Chưa hết, khi mọi người dồn mắt về phía trung tâm quảng trường thành phố, lại phát hiện ở đó thế mà còn được đào một hồ nước, vừa vặn bao quanh lấy khán đài cao ở chính giữa.

Dưới ánh đèn phía trên, mọi người nhìn rất rõ, trên khán đài cao có dựng một bức tượng, còn ở mép hồ nước phía trước, phía sau, bên trái, bên phải của khán đài cao, đều đặt một dãy Đèn Ma thuật phát ra ánh sáng đủ màu sắc.

Ánh sáng đủ màu sắc từ các loại Đèn Ma thuật hội tụ lên bức tượng, khiến người ta muốn không chú ý đến bức tượng cũng khó.

Thế nhưng khi nhìn rõ bức tượng này, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Bởi vì bức tượng này không phải là bức tượng nhân vật nào như mọi người tưởng tượng, mà là một con ngựa toàn thân màu trắng, trên trán có sừng, trên lưng còn mọc một đôi cánh dài, trông có vẻ hơi kỳ lạ.

"Đây là cái gì?"

Ngay khi mọi người còn đang hoang mang, mặt hồ bao quanh khán đài cao đột nhiên phun ra vô số tia nước nhỏ, những tia nước đan xen nhau giữa không trung, rồi đột ngột hợp lại, biến thành hình dạng một bông hoa, sau đó từ từ nở rộ.

Dưới ánh sáng đủ màu sắc của Đèn Ma thuật xung quanh, bông

hoa được tạo thành hoàn toàn từ dòng nước phản chiếu ánh sáng rực rỡ, trông vô cùng hùng vĩ và xinh đẹp.

Người dân trên quảng trường chưa từng thấy màn trình diễn nào như trong mơ như vậy, vốn dĩ đã bị ánh sáng rực rỡ đột ngột trên quảng trường làm cho chấn động, giờ đây lại nhìn thấy những tia nước không ngừng biến hóa thành đủ loại hình thù, nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ.

Cách quảng trường thành phố không xa, trong một căn phòng trên tầng ba của Phủ Thành chủ, Hứa Dịch thu hồi ánh mắt nhìn về phía quảng trường thành phố sáng rực ở phía xa, quay đầu nhìn Hainas bên cạnh, khẽ thở dài: "Xem ra Thành chủ vẫn không được giỏi việc tạo hiệu ứng cho lắm nhỉ. Đây vốn là một cơ hội tốt, có thể kéo gần khoảng cách giữa ông ta và người dân, để người dân Thành phố Bontar thêm tin tưởng ông ta, vậy mà ông ta lại không chịu nghe theo đề nghị của anh, diễn thuyết một chút. Thật đáng tiếc, lãng phí cơ hội tốt như vậy."

Hainas quay đầu nhìn Hứa Dịch, bật cười: "Anh coi Ngài Bá tước là ai chứ? Ông ấy cần thiết phải tạo hiệu ứng trước những tên dân đen này sao? Lũ dân đen này chẳng thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến ông ấy."

Chương 573: Xây dựng hình ảnh thành phố (1/2)

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, rồi quyết định từ bỏ việc thảo luận vấn đề này với Hainas.

Hệ thống xã hội của Lục địa Saines hoàn toàn khác với Trái Đất, những chính trị gia trên Trái Đất cần phải "làm màu" để có được sự ủng hộ của công chúng, nhưng ở Lục địa Saines, những Đại quý tộc như Bá tước SatsuMa Lực sự không cần phải "làm màu" trước những thường dân.

Đúng như Hainas đã nói, những thường dân này hoàn toàn không thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với Bá tước Satsuma, bởi vì họ căn bản không thể quyết định ai là Thành chủ, cũng không thể quyết định tước vị của Bá tước Satsuma, càng không thể ảnh hưởng đến gia tộc đứng sau Bá tước Satsuma.

"Thôi được, không nói chuyện này nữa. Hainas, cậu thấy quảng trường mới này thế nào?" Hứa Dịch chuyển chủ đề.

"Cảm nhận sao? Thật sự rất hoành tráng!" Hainas lập tức không tiếc lời khen ngợi."Hứa Dịch, trước đây sao tôi không phát hiện ra, hóa ra cậu còn là một cao thủ trong lĩnh vực xây dựng thành phố? Ý tưởng về quảng trường mới này thật sự quá tuyệt. Tôi dám khẳng định, tìm khắp Lục địa Saines, cậu cũng không thể tìm thấy nơi nào giống như quảng trường này. Thậm chí không cần nói đến những đài phun nước đẹp mắt kia, chỉ riêng những chiếc Đèn Ma thuật có thể chiếu sáng cả quảng trường cũng đủ khiến người ta phải kinh ngạc rồi."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, suýt chút nữa thì buột miệng nói với

Hainas rằng cậu thật là thiếu hiểu biết.

Một quảng trường thành phố bình thường như vậy mà đã khiến cậu cảm thấy kinh ngạc, vậy nếu đến Trái Đất, nhìn thấy những cảnh tượng tráng lệ trong các thành phố lớn, chẳng phải cậu sẽ ngất xỉu sao?

Tất nhiên, anh cũng biết rõ, quảng trường mới của Thành phố Bontar này, mặc dù trong mắt anh có thể coi là khá đơn giản, bình thường, nhưng đối với toàn bộ Lục địa Saines mà nói, lại là một điều rất chấn động.

Hainas khen ngợi một lúc, bỗng nhiên chuyển chủ đề.

"Quảng trường mới này quả thực rất tuyệt, nhưng có đáng để cậu đặc biệt gọi tôi từ Thành Anweimar đến đây không?"

"Tất nhiên rồi, bây giờ cậu chính là ông trùm đứng sau ngành báo chí của Thành Anweimar, không tìm cậu, thì làm sao có thể cho toàn bộ Vương quốc được chiêm ngưỡng vẻ đẹp tráng lệ của quảng trường mới Thành phố Bontar?" Hứa Dịch cười nói.

Hainas khẽ nhíu mày: "Thực ra... tôi rất tò mò. Tại sao cậu lại nhiệt tình với chuyện này như vậy? Cậu chỉ là một Hội trưởng Thương hội, cũng không phải là Thành chủ Bontar. Tốn công sức làm những việc này, còn tuyên truyền rầm rộ như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?"

"Rất đơn giản, làm những việc này là vì muốn nâng cao danh tiếng của Thành phố Bontar. Cho tất cả mọi người đều biết Thành phố Bontar không còn là thành phố nhỏ bé, lạc hậu như trong ấn tượng của mọi người trước đây, mà là một thành phố hoàn toàn mới, khiến người ta phải thay đổi cách nhìn, tràn đầy cơ hội. Thành phố Bontar nổi tiếng, đối với những Thương hội như chúng ta ở Thành phố Bontar sẽ có lợi rất lớn." Nói đến đây, Hứa Dịch chỉ tay về phía quảng trường: "Nhìn thấy bức tượng con vật ở giữa

quảng trường không? Đó chính là biểu tượng của Thành phố Bontar sau này, sau này khi giới thiệu về Thành phố Bontar với người khác, nó chính là đặc trưng của Thành phố Bontar."

Hainas nhìn theo hướng Hứa Dịch chỉ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đó là... kỳ lân sao? Tôi còn tưởng là một con ngựa bị dị tật bẩm sinh..."

Hứa Dịch không nhịn được, lắc đầu.

Anh cứ tưởng thế giới này có Người lùn, có Elf, có tộc Người thú, trước đây còn có tộc Người tí hon và Long tộc, vậy thì đương nhiên phải có kỳ lân, loài thần thú thường xuất hiện trong thế giới kỳ ảo phương Tây.

Nhưng khi Bá tước Satsuma trưng cầu ý kiến về hình dáng bức tượng cho quảng trường, Hứa Dịch đề nghị là kỳ lân, lại nhận được ánh mắt khó hiểu của mọi người.

Đợi đến khi anh phác họa hình dáng của kỳ lân ra, bất kể là Bá tước Satsuma, Stella, hay là những người Elf trong xưởng cũng đều nói chưa từng thấy qua loài vật nào như vậy.

Hứa Dịch bất đắc dĩ chấp nhận sự thật là thế giới này không hề có kỳ lân, nhưng đối với bức vẽ kỳ lân của anh, Bá tước Satsuma lại rất ưng ý, tìm họa sĩ vẽ lại cẩn thận, cuối cùng quyết định dùng hình ảnh này làm bức tượng, đại diện cho hình ảnh của Thành phố Bontar.

Ý nghĩa của bức tượng kỳ lân này rất sâu sắc.

Đầu tiên, hình dáng tổng thể của kỳ lân là một con ngựa, mà ngựa đại diện cho tốc độ và sức bền, thể hiện Thành phố Bontar hiện đang trong giai đoạn phát triển tốc độ cao, và sẽ tiếp tục duy trì như vậy.

Thứ hai, trên trán kỳ lân có một chiếc sừng dài, ngụ ý cho dù

gặp phải khó khăn nào, Thành phố Bontar cũng sẽ dùng nó để phá vỡ, tiếp tục tiến về phía trước.

Cuối cùng là đôi cánh, ngụ ý cho việc Thành phố Bontar cuối cùng sẽ cất cánh bay cao.

Sau khi nghe Hứa Dịch giải thích những ý nghĩa này, Bá tước Satsuma càng thêm tán thành.

Bá tước Satsuma thậm chí còn cho người biên soạn một cuốn lịch sử tóm tắt của Thành phố Bontar, không chỉ mô tả lịch sử của Thành phố Bontar, mà còn mô tả hiện trạng của Thành phố Bontar, dự định thông qua cuốn sách này để cho mọi người thấy được diện mạo của Thành phố Bontar.

Việc này cũng có thể coi là một phần trong kế hoạch "Xây dựng hình ảnh thành phố Bontar" mà Hứa Dịch đề nghị.

Ngoài ra, việc xây dựng lại quảng trường cũng là một phần của kế hoạch này, việc mời Hainas đến đây, để anh ta lợi dụng báo chí mà mình kiểm soát để tuyên truyền rầm rộ về Thành phố Bontar, cũng là một phần của kế hoạch này.

Chương 574: Xây dựng hình ảnh thành phố (2/2)

Nói tóm lại, mục đích chính là tạo dựng hình ảnh một thành phố kiểu mẫu trong Vương quốc Lanpari, để cho tất cả mọi người ở Vương quốc Lanpari đều biết đến và hiểu rõ về Thành phố Bontar.

"Vậy mục đích thực sự của cậu là gì?" Hainas hỏi."Cậu nói làm như vậy sẽ có lợi cho các Thương hội ở Thành phố Bontar, nhưng tôi vẫn không nhìn ra được lợi ích ở đâu. Nếu cậu muốn nâng cao danh tiếng của Thương hội Tân Phi, để Thương hội phát triển nhanh hơn, tôi có thể hiểu được, và có rất nhiều cách có thể giúp cậu làm được điều đó. Nhưng nếu nói là xây dựng hình ảnh thành phố Bontar... tôi vẫn giữ nguyên quan điểm, đó là việc của Bá tước Satsuma, không phải là việc mà một Thương nhân bình thường như cậu nên bận tâm."

Hứa Dịch không khỏi thở dài.

Trình độ xã hội khác nhau dẫn đến nhận thức khác nhau, đối với Hứa Dịch, người xuyên không từ Trái Đất đến, việc xây dựng hình ảnh thành phố là điều hiển nhiên.

Nhưng đối với người dân ở Lục địa Saines mà nói, thành phố nói trắng ra cũng chỉ là một nơi có tường thành bao quanh, số người sống bên trong nhiều hơn một chút, căn bản không có gì đặc biệt.

Muốn cho họ hiểu được tầm quan trọng của việc xây dựng hình ảnh thành phố, chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Ngay cả Hainas đến từ Thành Anweimar, thành phố lớn nhất Vương quốc Lanpari hiện nay, cũng vậy.

Suy nghĩ một lúc, Hứa Dịch phát hiện ra muốn giải thích rõ ràng cho Hainas ý nghĩa ẩn chứa trong đó, cũng như lợi ích mà nó mang lại cho Thương hội Tân Phi là một việc rất phiền phức, nên quyết định không giải thích nữa, trực tiếp yêu cầu anh ta cứ theo ý mình mà tuyên truyền, còn lý do thì không cần quan tâm.

Về những lợi ích mà kế hoạch này mang lại cho Thành phố Bontar cũng như các Thương hội ở Thành phố Bontar, hiện tại Hainas không biết, sau này tự nhiên sẽ thấy.

Sau khi bàn bạc với Hainas về các bước tuyên truyền tiếp theo, Hứa Dịch để Hainas đi gặp Bá tước Satsuma, lúc này đã đến Phủ Thành chủ, còn mình thì đi đến một căn phòng nhỏ trong Phủ Thành chủ.

Vừa đến cửa phòng, Hứa Dịch đã nghe thấy tiếng cười trong trẻo đặc trưng của Akali vọng ra từ bên trong.

"Haha, mọi người nên đến quảng trường xem thử, lúc đó khi tất cả Đèn Ma thuật trên quảng trường đồng loạt sáng lên, những người phía dưới đều nhắm mắt lại, sau khi mở mắt ra, gần như ai cũng há hốc mồm vì kinh ngạc, biểu cảm rất thú vị..."

"Thật sao? Sao tôi lại cảm thấy, chắc chắn miệng của bọn họ không há to bằng cậu lúc này đâu nhỉ?" Hứa Dịch vừa cười vừa đẩy cửa bước vào.

Trong căn phòng nhỏ lúc này có bảy Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật Thương hội Tân Phi, bao gồm cả Akali, bọn họ là nhóm hỗ trợ kỹ thuật về Đèn Ma thuật cho quảng trường mới, nhiệm vụ chính là giải quyết vấn đề chiếu sáng cho quảng trường.

Hơn hai mươi chiếc Đèn Ma thuật cỡ lớn được lắp đặt trên đỉnh của những cây cột sắt xung quanh quảng trường, cũng như những chiếc Đèn Ma thuật nhỏ được bố trí xung quanh những bụi cây, và những chiếc Đèn Ma thuật chiếu sáng đủ màu sắc bên cạnh hồ nước, đều do bọn họ thiết kế.

Người thiết kế chính là Akali.

Nhìn thấy Hứa Dịch bước vào, Akali đang định hưng phấn chạy đến, nhưng nghe thấy Hứa Dịch nói vậy, lập tức dừng bước, hừ nhẹ một tiếng: "Hội trưởng, em vừa hoàn thành một công việc ý nghĩa như vậy, anh cũng không cho em vui một chút sao?"

"Đương nhiên rồi." Hứa Dịch cười nói."Không chỉ có thể vui một chút, còn có thể vui nhiều chút. Bởi vì hiện tại tôi muốn ở đây tuyên bố với mọi người một tin tốt, do công trình cải tạo quảng trường đã thu được thành công lớn, đặc biệt là hiệu quả ứng dụng của Đèn Ma thuật trên quảng trường và các loại Đèn Ma thuật xung quanh vô cùng rõ rệt, tôi quyết định, thay mặt Thương hội Tân Phi tiến hành khen thưởng thêm cho mọi người."

Nghe thấy "khen thưởng thêm", bao gồm cả Akali, tất cả Nghiên cứu viên đều đồng loạt nhìn chằm chằm Hứa Dịch, vẻ mặt đầy mong đợi.

Hứa Dịch cố ý dừng một chút, sau đó mới khẽ ho một tiếng, hơi cao giọng nói: "Trừ Akali ra, khen thưởng của sáu Nghiên cứu viên còn lại được xác định là cấp ba, theo tiêu chuẩn, mỗi người một trăm Đồng vàng!"

"Ồ ——"

"Tuyệt quá!"

"Thật tuyệt!"

"A ha ha ha ——"...

Hứa Dịch vừa dứt lời, mọi người lập tức bùng nổ một tràng hoan hô chấn động muốn điếc tai.

Akali thì phấn khích chạy tới, ôm lấy cánh tay Hứa Dịch vừa lắc mạnh, vừa liên tục hỏi: "Hội trưởng, vậy còn phần thưởng của em thì sao? Anh lần trước còn nói Công nghệ Cộng hưởng Pháp Trận mà em nghiên cứu là một phát hiện vô cùng vĩ đại, hơn nữa lần này em làm việc cũng rất nỗ lực, anh xem em đều gầy đi rồi. Đã như vậy, phần thưởng của em tổng không thể ít hơn bọn họ chứ?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Đương nhiên. Em là người phát minh ra kỹ thuật này, đồng thời cũng là người lãnh đạo nhóm nghiên cứu kỹ thuật này, phần thưởng của em đương nhiên sẽ cao hơn những người khác."

"Vậy em hẳn là cấp hai rồi? Để em nghĩ xem... khen thưởng cấp hai là... là..."

"Không cần nghĩ nữa. Của em không phải khen thưởng cấp hai, mà là khen thưởng cấp một, số tiền là năm trăm Đồng vàng!"

Chương 575: Tham vọng của Thành phố Bontar (1/2)

Nghe thấy con số "năm trăm Đồng vàng", sáu Nghiên cứu viên khác đang hò reo vui mừng đều sững sờ, trong phòng nhất thời rơi vào một khoảng lặng kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, Akali mới run rẩy lên tiếng, vẻ mặt không dám tin hỏi Hứa Dịch: "Hội... Hội trưởng, anh vừa nói... em là khen thưởng cấp một?"

"Đúng vậy, khen thưởng cấp một, năm trăm Đồng vàng, em không nghe nhầm đâu." Hứa Dịch nghiêm túc gật đầu.

Akali ngẩn người một lúc, đột nhiên reo lên một tiếng vui sướng, nhảy cẫng lên.

"Haha, tuyệt quá! Năm trăm Đồng vàng! Em có thể mua bao nhiêu bộ đồ mới đây!"

Hứa Dịch nhất thời không nói nên lời.

Akali này, nói cho cùng cũng chỉ là một cô gái trẻ hai mươi tuổi đầu, vừa nhận được một khoản tiền thưởng lớn như vậy, điều đầu tiên nghĩ đến lại là mua sắm quần áo mới.

Nhìn thấy sáu Nghiên cứu viên khác đều nhìn Akali với ánh mắt ghen tị, Hứa Dịch nói tiếp: "Mọi người cũng đừng có mà ghen tị với Akali. Tôi luôn hào phóng nhất với những đột phá về mặt kỹ thuật, thành quả mà Akali đạt được lần này hoàn toàn xứng đáng với phần thưởng này. Nếu mọi người cũng muốn nhận được phần thưởng hậu hĩnh như cô ấy, vậy thì sau này hãy cố gắng nghiên

cứu, phấn đấu tạo ra đột phá về mặt kỹ thuật như cô ấy."

Sáu Nghiên cứu viên khác đồng loạt gật đầu.

Dù rất ghen tị với Akali, nhưng họ cũng biết rõ lần này Akali là người đóng góp nhiều nhất, thậm chí có thể nói Công nghệ Cộng hưởng Pháp Trận này phần lớn là do một tay Akali nghiên cứu và đưa vào ứng dụng thực tiễn.

Họ hiện tại có thể nhận được một trăm Đồng vàng tiền thưởng, đã có thể coi là bất ngờ ngoài mong đợi.

Nhìn Akali và những Nghiên cứu viên khác vỗ tay ăn mừng, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười.

Thực ra theo suy nghĩ của anh, Công nghệ Cộng hưởng Pháp Trận mà Akali phát hiện ra có phạm vi ứng dụng vô cùng rộng lớn, hiện tại có thể lợi dụng kỹ thuật này thông qua một hộp điều khiển nhỏ để điều khiển tất cả Đèn Ma thuật trên quảng trường, chỉ có thể coi là một ứng dụng hết sức bình thường, đơn giản.

Kỹ thuật này nếu tiếp tục nghiên cứu, sau này có rất nhiều nơi có thể ứng dụng, chỉ riêng những gì Hứa Dịch có thể nghĩ đến ngay lúc này, đã có đến ba lĩnh vực.

Hơn nữa chỉ cần sau này tiếp tục nghiên cứu chuyên sâu, nhất định còn có thể phát hiện ra nhiều ứng dụng hơn nữa.

Đối với một kỹ thuật có ảnh hưởng sâu rộng và tiềm năng to lớn như vậy, chỉ thưởng cho Akali năm trăm Đồng vàng thực sự trong mắt Hứa Dịch là hoàn toàn không đáng kể.

Nếu có thể, anh cảm thấy cho dù thưởng cho Akali năm vạn Đồng vàng cũng không quá đáng.

Tất nhiên, hiện tại thang bậc khen thưởng của Viện Nghiên cứu Ma thuật là do Evita, Viện trưởng quyết định và được Hứa

Dịch thông qua, anh đương nhiên không thể tự mình phá vỡ quy định này.

Hơn nữa, hiện tại chỉ thưởng năm trăm Đồng vàng, sau này sẽ có thêm không gian để tăng lên.

Sau này, Viện Nghiên cứu Ma thuật nghiên cứu ra các kỹ thuật liên quan đến Máy móc Ma thuật sẽ ngày càng nhiều, ngày càng quan trọng, vậy thì phần thưởng đưa ra chắc chắn cũng sẽ tăng theo.

Đến lúc đó, nói không chừng sẽ xuất hiện tình huống như ở Trái Đất, một số công ty vì một kỹ thuật nào đó mà treo thưởng hàng chục triệu.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch quay đầu nhìn về phía Sanchez, người vẫn luôn im lặng ngồi ở góc phòng, vẻ mặt tuy có chút kích động, nhưng càng nhiều hơn là ngại ngùng.

Nhận thấy ánh mắt của Hứa Dịch nhìn sang, Sanchez gượng cười với anh.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, rồi bước đến ngồi xuống bên cạnh anh ta, vỗ vai anh ta, cười nói: "Sao thế? Công việc hoàn thành xuất sắc như vậy, tại sao anh vẫn giữ vẻ mặt đó? Thôi nào, thành thật nói cho tôi biết, anh nghĩ lần này anh có thể nhận được khen thưởng cấp mấy?"

Nụ cười trên mặt Sanchez càng thêm gượng gạo và ngại ngùng, liên tục xua tay: "Không, không, không. Tôi đã ăn không ngồi rồi hơn một năm nay, hiện tại cuối cùng cũng có thể giúp được chút ít, tôi đã rất vui rồi, sao còn dám đòi hỏi phần thưởng gì chứ. Hội trưởng, anh không trách tôi mất nhiều thời gian như vậy mới nghiên cứu ra được chút thành quả này là tốt lắm rồi."

Hứa Dịch nhìn chằm chằm Sanchez một lúc, hỏi: "Vậy nên

trước đây anh luôn tìm đủ mọi lý do để tránh mặt tôi, là vì xấu hổ?"

Trên mặt Sanchez hiện rõ vẻ xấu hổ, khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Đúng vậy. Ngày nào cũng nhìn thấy những người khác trong Viện nghiên cứu liên tục đạt được thành quả, giúp Thương hội nghiên cứu ra đủ loại sản phẩm mới, còn tôi thì mãi chẳng làm được trò trống gì. Tuy anh chưa từng nói gì, nhưng trong lòng tôi rất áy náy. Ban đầu nếu không phải nhờ anh, có lẽ tôi đã chết đói ở Thành Anweimar rồi. Anh không chỉ cứu mạng tôi, còn giúp tôi thực hiện lý tưởng, cho tôi có một Phòng nghiên cứu của riêng mình, có thể thỏa sức nghiên cứu Ma pháp mà mình yêu thích, tôi thật sự không biết phải báo đáp anh thế nào. Ban đầu tôi còn nghĩ chỉ cần có thể giúp anh hoàn thành cái gọi là Công nghệ Biên soạn Pháp Trận kia, là có thể coi như báo đáp anh rồi. Nhưng... nhưng tôi không ngờ, kỹ thuật này lại khó đến vậy."

"Anh rất bất ngờ sao?" Hứa Dịch mỉm cười."Nói thật với anh, ban đầu tôi hoàn toàn không kỳ vọng gì vào kỹ thuật Lập Trình Ma pháp, hoàn toàn là lần đầu tiên gặp anh, nhìn thấy quả cầu pha lê do anh làm ra, tôi mới nảy ra ý định, quyết định để anh thử xem sao. Tôi biết rõ kỹ thuật này có độ khó cao đến mức nào, nên tôi chưa bao giờ hy vọng anh có thể trong thời gian ngắn nghiên cứu thấu đáo kỹ thuật này. Lần này, anh có thể lợi dụng một phần kỹ thuật Ma pháp Trì hoãn Kích hoạt đã nghiên cứu ra để ứng dụng vào thực tiễn, khiến cho những đài phun nước kia sau khi phun nước ra còn có thể biến hóa thành nhiều hình dạng khác nhau, đối với tôi mà nói đã là một bất ngờ ngoài mong đợi rồi. Vì vậy, anh không cần phải chịu bất kỳ áp lực nào, cứ tiếp tục kiên trì nghiên cứu là được."

Hứa Dịch càng tỏ ra rộng lượng, vẻ mặt xấu hổ trên mặt Sanchez càng thêm rõ rệt.

Đúng như anh ta nói, Hứa Dịch không chỉ cứu mạng anh ta,

mà còn cứu vớt cả lý tưởng của anh ta.

Nếu không phải vì kiên trì với lý tưởng nghiên cứu Ma pháp độc lập của mình, thì một Pháp sư vốn có thiên phú Ma pháp không tệ như anh ta, cũng sẽ không đến mức phải đi ăn mày, thậm chí suýt chết đói.

Chương 576: Tham vọng của Thành phố Bontar (2/2)

Đối với anh ta, lý tưởng nghiên cứu Ma pháp còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Hiện tại đến Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch đã cho anh ta một môi trường có thể thoải mái nghiên cứu Ma pháp mà mình yêu thích, chẳng khác nào ân tái tạo.

"Được! Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!" Nghĩ đến đây, Sanchez kiên định gật đầu."Hội trưởng, anh yên tâm, một năm không nghiên cứu ra được, tôi sẽ dành mười năm! Mười năm không nghiên cứu ra, tôi sẽ dành cả đời để nghiên cứu! Tôi nhất định sẽ nghiên cứu ra kỹ thuật Ma pháp Dự Biên mà anh muốn trước khi chết! Sau này anh thậm chí không cần phải trả lương cho tôi, chỉ cần cho tôi một miếng cơm, cung cấp Nguyên liệu Ma thuật, cả đời này tôi sẽ cống hiến cho Thương hội Tân Phi!"

Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Tôi đã nói rồi, anh không cần phải tạo áp lực cho bản thân như vậy, cứ yên tâm nghiên cứu là được. Ngoài ra, thông qua màn thể hiện lần này của anh, tôi đột nhiên phát hiện ra mình đã bỏ sót một vấn đề. Akali sở dĩ có thể nghiên cứu ra Công nghệ Cộng hưởng Pháp Trận nhanh như vậy, và nhanh chóng ứng dụng vào thực tiễn, ngoài việc thiên phú của cô ấy rất tốt, còn bởi vì cô ấy có những Nghiên cứu viên khác giúp đỡ. Còn anh, từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình. Vì vậy, từ ngày mai, anh hãy chọn trong Viện nghiên cứu một vài trợ lý để cùng anh nghiên cứu. Anh thấy thế nào?"

"Việc này thì không cần đâu?" Sanchez ngạc nhiên nói."Cái này

chỉ cần một mình tôi nghiên cứu là được rồi, không cần trợ lý nào cả."

"Ngay cả Đại Pháp sư khi nghiên cứu Ma pháp cũng cần có trợ lý, tại sao anh lại không cần? Chuyện này cứ quyết định như vậy, cho anh ba ngày để suy nghĩ, sau đó nộp danh sách trợ lý mà anh muốn cho Evita, rồi bàn bạc với cô ấy và những trợ lý mà anh chọn, sau khi chốt danh sách thì báo lại cho tôi."

Nhìn thấy vẻ mặt không cho phép từ chối của Hứa Dịch, Sanchez đành nuốt xuống những lời phản đối, gật đầu đồng ý.

"Ngoài ra, nguyên tắc của tôi là có công thì thưởng. Lần này, kỹ thuật Pháp trận Trì hoãn Kích hoạt mà anh nghiên cứu ra đã phát huy tác dụng rất tốt trên quảng trường mới, tuy không được nổi bật như Công nghệ Cộng hưởng Pháp Trận mà Akali nghiên cứu ra, nhưng cũng vô cùng quan trọng. Vì vậy, tôi quyết định, lần này thưởng cho anh khen thưởng cấp hai, số tiền là hai trăm Đồng vàng." Hứa Dịch nghiêm túc nói.

Sanchez sững sờ, định từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Hứa Dịch, anh ta không tài nào mở miệng được, đành ngoan ngoãn đồng ý.

"Được rồi, sau này tiếp tục cố gắng. Tuy lần này màn thể hiện của anh không bằng Akali, nhưng tôi vẫn luôn rất lạc quan về triển vọng của Công nghệ Biên soạn Pháp Trận, tin tưởng rằng nó sẽ trở thành một kỹ thuật vô cùng quan trọng trong tương lai, không hề thua kém triển vọng của Công nghệ Cộng hưởng Pháp Trận."

Hứa Dịch lại vỗ vai Sanchez, an ủi anh ta vài câu, sau đó mới chào tạm biệt Akali và những người khác, đứng dậy rời khỏi phòng, dưới sự hướng dẫn của người hầu, anh tìm thấy Bá tước Satsuma và Hainas đang trò chuyện trong một phòng khách nhỏ. Hai người họ đang trò chuyện rất vui vẻ, nhìn thấy Hứa Dịch đi vào, liền đồng thời dừng lại, nhìn sang.

"Hứa Dịch, cậu vừa rồi cho những Nghiên cứu viên ở Viện Nghiên cứu Ma thuật kia của cậu cái gì làm phần thưởng vậy?" Đợi Hứa Dịch ngồi xuống, Bá tước Satsuma cười hỏi."Chúng tôi ở đây đều có thể nghe thấy tiếng hoan hô của họ, có lẽ phần thưởng này không nhỏ đâu nhỉ?"

Hứa Dịch khẽ cười: "Cũng không nhiều lắm, chỉ là thưởng mỗi người một trăm Đồng vàng thôi."

"Hả, mỗi người một trăm Đồng vàng còn chưa nhiều?" Hainas lắc đầu cảm thán."Tôi nên nói là Thương hội Tân Phi giàu có, hay nên nói là Hội trưởng Hứa đây là đang phung phí tiền bạc đây?"

Hứa Dịch nhún vai: "Nói thế nào cũng được. Dù sao tôi rất hài lòng với màn thể hiện lần này của họ. Đã hài lòng rồi, tôi đương nhiên phải cho họ một phần thưởng xứng đáng. Nếu không, sau này ai còn muốn nỗ lực làm việc?"

"Nói thì là vậy, nhưng mà mỗi người một trăm Đồng vàng thì nhiều quá đấy? Ngay cả những Thương hội trong Thành Anweimar, một lần thưởng cho nhân viên có mười Đồng vàng đã là rất ghê gớm rồi." Hainas vẫn không nhịn được mà cảm thán.

"Đó là do các Thương hội trong Thành Anweimar các người keo kiệt quá, không liên quan gì đến Thương hội Tân Phi chúng tôi." Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng, nói với vẻ khinh thường: "Nói cho anh biết, không chỉ riêng gì Thương hội Tân Phi chúng tôi, bây giờ anh ra ngoài dò hỏi thử xem, ở trong Thành phố Bontar này, cho dù là một Thương hội nhỏ nhất, lợi nhuận một năm chỉ có năm ngàn Đồng vàng, chỉ cần nhân viên có đóng góp về kỹ thuật, chắc chắn sẽ được thưởng ít nhất năm mươi Đồng vàng."

"Khoa trương vậy sao?" Hainas không khỏi nhíu mày."Các Thương hội trong Thành phố Bontar các người bị điên hết rồi sao? Cái gì mà đóng góp về mặt kỹ thuật... Tôi xem trên 《Nhật báo Bontar》 thấy cái gọi là đóng góp về mặt kỹ thuật đó, nhiều nhất

cũng chỉ là một vài điều chỉnh nhỏ nhặt. Có gì ghê gớm đâu? Cần gì phải thưởng nhiều như vậy?"

Hứa Dịch liếc mắt nhìn Hainas, lắc đầu: "Cho nên mới nói, Hainas, anh rời khỏi Thành phố Bontar một năm, bây giờ đã theo không kịp tình hình, bắt đầu lạc hậu rồi. Còn những Thương hội ở Thành Anweimar, lại càng lạc hậu hơn."

Hainas lập tức bất mãn nói: "Cái gì? Chẳng lẽ ý cậu là Thành Anweimar còn không bằng Thành phố Bontar sao?"

Hứa Dịch và Bá tước Satsuma nhìn nhau, lập tức cười lớn.

Hứa Dịch chỉ vào cuốn sổ ghi chép nhỏ trước mặt Hainas, nói: "Anh cho rằng... mục đích Thành chủ muốn thúc đẩy cái Dự án Xây dựng Hình ảnh Thành phố Bontar này là vì cái gì?"

Hainas ngạc nhiên nhìn Bá tước Satsuma, lại phát hiện Bá tước Satsuma cũng cười tủm tỉm, căn bản không có ý định giải thích lời nói của Hứa Dịch.

Sững sờ một lúc, Hainas không khỏi thầm than trong lòng.

Nếu như ý đồ của Bá tước Satsuma là muốn để cho Thành phố Bontar vượt qua Thành Anweimar, trở thành thành phố lớn nhất Vương quốc Lanpari, vậy thì ý đồ này quả thực quá tham vọng.

Thế nhưng nhìn sang Hứa Dịch đang cười tủm tỉm bên cạnh, Hainas đột nhiên cảm thấy...

Cái suy nghĩ thoạt nhìn không thể nào thành hiện thực này, dường như... thật sự có khả năng sẽ trở thành sự thật...

Chương 577: Đầu óc anh làm bằng đá à? (1/2)

Muốn nâng cao hình ảnh của Thành phố Bontar, đương nhiên không thể chỉ nói suông, cũng không thể chỉ dựa vào tuyên truyền là có thể làm được.

Ngoài quảng trường mới và việc cải tạo hai bên bờ sông Sandy - hai công trình cải tạo thành phố hiện đang được chú ý nhất, khu vực thành phố mới được xây dựng theo ý tưởng của Hứa Dịch bên ngoài Thành phố Bontar cũng bắt đầu dần hình thành.

Vấn đề đầu tiên cần giải quyết của khu vực thành phố mới chính là giao thông.

Sau khi kế hoạch cải tạo toàn diện thành phố được xác định vào năm ngoái, Thương hội Amli đã liên tục xây dựng nhiều con đường khác nhau trong kế hoạch quy hoạch khu đô thị mới ở ngoại ô Thành phố Bontar.

Giờ đây, sau hơn nửa năm xây dựng, một số tuyến giao thông huyết mạch chính đã hoàn thành việc lát đường, đồng thời Hãng xe ngựa Filson cũng nhanh chóng khai trương một số tuyến giao thông công cộng liên quan.

Khởi hành từ Trạm xe ngựa công cộng Filsen trong Thành phố Bontar, bạn có thể lựa chọn đi Xe ngựa Công cộng để đến nhiều nơi trong thành phố một cách nhanh chóng, so với trước đây khi không có Xe ngựa chuyên dụng của riêng mình, bạn chỉ có thể đi bộ, thì không còn nghi ngờ gì nữa, việc di chuyển đã trở nên dễ dàng và nhanh chóng hơn rất nhiều.

Hainas đã dành trọn một Đồng vàng và cả buổi sáng để thử nghiệm tất cả mười một tuyến giao thông công cộng hiện có của Thành phố Bontar, sau đó không ngừng khen ngợi Hứa Dịch.

"Thật tiện lợi! Thật sự rất tiện lợi!" Hainas vẫn giữ thói quen nói chuyện hơi khoa trương của mình."Chỉ cần bỏ ra vài Đồng bạc là có thể đi Xe ngựa thoải mái đến bất cứ đâu mình muốn, hơn nữa tốc độ lại nhanh như vậy, thật sự quá tiện lợi!"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Sao nào? Không phải lúc trước có người nói với tôi rằng, hệ thống giao thông công cộng này tuy là một ý tưởng hay, nhưng muốn thực hiện được là điều không thực tế sao?"

Hainas hơi đỏ mặt, cười gượng nói: "Làm sao tôi biết được người dân Thành phố Bontar các anh phát triển nhanh như vậy, trong thời gian ngắn như vậy đã xây dựng được nhiều tuyến đường như vậy. Hơn nữa, Hãng xe ngựa Filson cũng rất biết cách phối hợp, bởi vì theo tôi quan sát, hiện tại số lượng người đi Xe ngựa Công cộng này không nhiều lắm, chắc chắn họ đang bị lỗ."

"Đó là vì mọi người vẫn chưa quen thôi." Hứa Dịch nói."Trước đây mọi người đã quen với cuộc sống nghèo khổ, phần lớn trong tay thậm chí còn không có nổi một Đồng vàng. Đương nhiên, họ sẽ hơi miễn cưỡng khi phải trả vài Đồng bạc cho một chuyến Xe ngựa Công cộng. Nhưng giờ đây, thu nhập của người dân Thành phố Bontar đã tăng lên rất nhiều. Sau này, khi họ hiểu ra rằng thời gian còn quý hơn vàng bạc, tôi dám đảm bảo rằng, số lượng người đi Xe ngựa Công cộng sẽ nhiều đến mức anh muốn chen cũng không chen nổi. Đến lúc đó, nếu anh muốn đi xe buýt, e rằng phải dùng hết sức bình sinh mới có thể chen lên được."

"Làm gì có chuyện khoa trương như vậy..." Hainas không nhịn được phản bác một câu, nhưng nghĩ đến những gì mình đã thấy trong những ngày này khi điều tra ở Thành phố Bontar, lại phát hiện ra điều này cũng không phải là không thể.

Dân số Thành phố Bontar hiện đang tăng nhanh, và thu nhập của người dân cũng đã tăng lên đáng kể so với lần trước anh đến điều tra.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng đến lúc đó tất cả mọi người đều sẵn sàng chi tiền để đi Xe ngựa Công cộng.

Đến lúc đó, rất có thể sẽ xuất hiện tình trạng chen chúc.

"Ừm... Cái này không tệ, khi tôi quay về nhất định sẽ kêu gọi trên Báo chí để Thành Anweimar cũng xây dựng hệ thống giao thông công cộng." Hainas suy nghĩ một chút rồi nói."Có cái này, sau này chúng ta muốn ra ngoài chơi, thì không nhất thiết phải dùng Xe ngựa của nhà mình nữa."

Hứa Dịch liếc nhìn anh ta, lạnh lùng nói: "Anh nghĩ Thành Anweimar có thể xây dựng được sao?"

"Tại sao không..."

Hainas đột nhiên dừng lại.

Anh ta chợt nhận ra rằng, câu hỏi của Hứa Dịch không hề sai.

Thành Anweimar... Thật sự có thể xây dựng được một hệ thống giao thông công cộng?

Lý do Thành phố Bontar có thể xây dựng được, ngoài sự ủng hộ mạnh mẽ của Thành chủ Bá tước Satsuma, còn bởi vì Thành phố Bontar đã xây dựng được một lượng lớn đường xá bên ngoài thành phố, giúp cho Xe ngựa có thể dễ dàng di chuyển qua lại trên những con đường này, không chỉ nhanh mà còn ổn định.

Còn Thành Anweimar thì ngay cả đường xá trong thành phố cũng chỉ được lát bằng đá xanh. Vừa không được rộng rãi, lại không bằng phẳng như đường cái, chỉ riêng về điều kiện cơ sở vật chất đã kém hơn Thành phố Bontar rất nhiều.

Ngoài ra, yếu tố quan trọng nhất để thiết lập hệ thống giao thông công cộng này là liệu nó có thể duy trì hoạt động sau khi được thiết lập hay không.

Bá tước Satsuma và Hứa Dịch đều tự tin về hệ thống giao thông công cộng của Thành phố Bontar, đó là bởi vì thu nhập của mọi người ở Thành phố Bontar đã được cải thiện đáng kể, ngay cả những thường dân bình thường cũng có thể chi trả cho một chuyến đi vài Đồng bạc.

Mặc dù có rất nhiều Đại quý tộc và Thương nhân tập trung ở Thành Anweimar, có đủ khả năng để chi trả cho việc đi Xe ngựa Công cộng, nhưng đối với những Đại quý tộc và Thương nhân này, họ có rất nhiều tiền, tại sao phải đi chung Xe ngựa với người khác? Tại sao không sử dụng Xe ngựa thoải mái của riêng mình?

Còn đối với những người dân bình thường, những người có nhu cầu và mong muốn nhất đối với hệ thống giao thông công cộng, thì phần lớn đều không thể hoặc thậm chí không đủ khả năng chi trả chi phí này.

Đối với nhiều người dân bình thường ở Thành Anweimar, ngay cả khi chỉ là vài Đồng bạc, họ cũng phải tính toán rất cẩn thận.

Chương 578: Đầu óc anh làm bằng đá à? (2/2)

Nghĩ đến đây, Hainas chợt nhận ra rằng, những gì Hứa Dịch đã nói cách đây hai ngày về việc Thành phố Bontar muốn vượt qua Thành Anweimar, không phải là nói suông.

Ít nhất là về thu nhập của người dân bình thường, Thành phố Bontar đã bỏ xa Thành Anweimar.

"Anh hỏi làm thế nào để nâng cao mức sống của người dân bình thường?" Hứa Dịch nhìn Hainas với vẻ mặt nghiêm túc đang xin ý kiến, mỉm cười nói: "Bây giờ anh không phải đang ở Thành phố Bontar sao. Hỏi tôi, chi bằng anh tự mình đi điều tra. Chỉ có thông qua quan sát trực quan nhất, anh mới có thể rút ra kết luận trực quan nhất. Tôi chỉ có thể cho anh một gợi ý, nếu muốn biết lý do, hãy đến thăm những người nông dân bình thường ở các làng quê bên ngoài thành phố."

Hainas gật đầu, vừa định ghi nhớ lời Hứa Dịch, thì đột nhiên trong lòng khẽ động.

"Thật ra, thay vì tự mình chạy lung tung, tôi thà đi theo anh khắp nơi, tôi dám chắc rằng, đi theo anh sẽ thu hoạch được nhiều hơn, hiểu rõ hơn về những thay đổi của Thành phố Bontar."

Hứa Dịch xòe tay nói: "Rất tiếc, tôi sắp phải đi vắng, khoảng thời gian này sẽ không ở Thành phố Bontar, e là không có thời gian đi cùng anh."

Hainas ngẩn người: "Anh định đi đâu?"

"Đến Hoang mạc Black Rice để giải quyết một số việc, tiện thể ghé qua Công quốc Stan một chuyến, có một người ở đó chắc đang rất mong chờ tôi, nếu tôi không đến đó, tôi sợ hắn ta sẽ chạy đến Thành phố Bontar để bắt tôi." Hứa Dịch trả lời.

Trên mặt Hainas hiện lên nụ cười gian xảo, nhìn Hứa Dịch nhướng mày hỏi: "Chẳng lẽ anh đã trêu chọc cô gái nào đó ở Công quốc Stan, nhưng lại bỏ rơi cô ấy? He he, có muốn tôi nói với Stella, để cô ấy dạy dỗ anh một bài học không?"

Hứa Dịch liếc anh ta: "Cô gái thì tôi đã mang về hai người từ lần trước, bây giờ họ đang ở bên cạnh Vivian và Stella, anh có muốn gặp không?"

Hainas lộ vẻ mặt kinh ngạc, giơ ngón tay cái với Hứa Dịch, khen ngợi: "Không ngờ anh lại lợi hại như vậy. Không nói đến việc tìm được hai cô gái từ bên ngoài, anh còn dám quang minh chính đại đặt họ bên cạnh Stella, tôi thật sự phải bái phục."

"Cái gì mà lung tung, không phải như anh nghĩ đâu." Hứa Dịch bất mãn mắng Hainas một câu, lười tranh cãi với anh ta về vấn đề vô nghĩa này, nói tiếp: "Tổng cộng, lần này tôi đi ít nhất phải nửa tháng mới về, không thể nào ở lại Thành phố Bontar để đi lang thang với anh được. Thật ra, nếu anh muốn có người đi cùng, hãy đến 《Nhật báo Bontar》 bắt đại một phóng viên, đảm bảo anh ta sẽ quen thuộc hơn tôi."

"Ừm, tôi cũng chỉ nói đùa thôi, đâu có ý định để anh, một người bận rộn như vậy, ngày nào cũng đi cùng tôi. Nhưng mà..." Hainas đột nhiên nở nụ cười kỳ quái."Hứa Dịch... Nói cho anh một tin, không biết là tốt hay xấu."

"Tin gì mà anh còn không biết là tốt hay xấu?" Hứa Dịch ngạc nhiên hỏi.

"Chính là... Sophia có thể vài ngày nữa sẽ đến..."

"Lại đến?" Hứa Dịch lập tức sửng sốt, sau đó cảm thấy đau đầu.

Lần đầu tiên Sophia đến Thành phố Bontar cùng Kennard, cô ấy đã vô cớ gây sự với Hứa Dịch, trừng mắt nhìn anh.

Mặc dù Hứa Dịch không so đo với cô ấy vì cô ấy chỉ là một cô bé và là em gái của Kennard, nhưng anh cũng cảm thấy rất đau đầu.

Sau đó, Kennard quyết định ở lại Thương hội Tân Phi làm Tổng giám đốc, Sophia thi thoảng lại chạy đến.

Mặc dù bề ngoài là đến thăm anh trai, nhưng trên thực tế, mỗi lần đến, cô ấy đều chủ động tìm Hứa Dịch gây sự, khiến Hứa Dịch bất đắc dĩ.

Vì vậy, mỗi khi nghe nói Sophia sắp đến, Hứa Dịch đều cảm thấy vô cùng đau đầu. Anh ta không thể nào thật sự làm gì cô bé nghịch ngợm này, nhưng cũng rất không muốn bị cô bé quấn lấy.

"Thôi kệ đi, bây giờ cô ấy đến cũng được, vừa hay tôi sắp đi rồi. Cô ấy đến rồi biết tôi không có ở đây, chắc chắn sẽ ở lại vài ngày rồi thấy chán liền bỏ đi." Hứa Dịch có chút may mắn nói."Thật sự không biết cô bé này rốt cuộc là thế nào, tại sao mỗi lần đến đều muốn tìm tôi gây phiền phức, tôi trêu chọc cô bé hay chọc giận cô bé lúc nào sao?"

Hainas nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt càng thêm kỳ quái.

"Này, Hứa Dịch, anh thật sự nghĩ như vậy, hay là cố ý giả vờ?"

"Tôi giả vờ cái gì?" Hứa Dịch sửng sốt.

"Anh thật sự không biết Sophia tại sao lại muốn tìm anh gây phiền phức? Đầu óc anh làm bằng đá à?" Hainas như thể có chút không thể tin được hỏi.

Hứa Dịch khó hiểu hỏi ngược lại: "Rốt cuộc anh muốn nói gì?"

Hainas nghiêm túc nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc lâu, lại từ trên mặt anh không nhìn ra chút nào giả dối, nhịn không được che mặt thở dài một tiếng: "Tôi thật sự không biết Stella tại sao lại thích anh, hơn nữa tôi càng không thể lý giải, cô ấy làm sao lại ở bên anh? Anh cái tên ngốc này, chẳng lẽ là Stella chủ động tỏ tình với anh sao?"

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, đáp: "Nói như vậy, thì coi như là cô ấy chủ động... Nhưng mà chuyện này thì có liên quan gì, tôi thích cô ấy, cô ấy cũng thích tôi, như vậy là đủ rồi. Nói đi, rốt cuộc anh muốn nói gì?"

Hainas chớp chớp mắt, vẻ mặt như bị Hứa Dịch đánh bại.

Qua một lúc lâu, Hainas lại phát ra một tiếng thở dài.

"Sophia, em thật sự là đồ ngốc..."

Hứa Dịch nhìn Hainas, vẻ mặt khó hiểu.

Tên này, rốt cuộc là muốn nói gì?

Chương 579: Chúng tôi cũng muốn thuê Elf (1/2)

Sáng sớm hôm sau, Hứa Dịch lên xe ngựa đi Hoang mạc Black Rice, Hainas vẫn không nói với anh điều mà hắn ta thực sự muốn nói.

Sau khi hỏi đi hỏi lại vài lần mà vẫn không nhận được câu trả lời, Hứa Dịch đành bất lực bỏ cuộc.

Anh có rất nhiều việc phải làm, căn bản không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện vô bổ như vậy.

So với việc tại sao Hainas lại đột nhiên nói Sophia ngốc, hiển nhiên anh càng quan tâm đến những việc cần làm ở Hoang mạc Black Rice hơn.

Nhìn Hội trưởng Vincent đang ngồi đối diện trên xe ngựa, Hứa Dịch không nhịn được tò mò hỏi: "Hội trưởng Vincent, sao ngài lại đột nhiên quyết định tự mình đến Hoang mạc Black Rice vậy?"

Hội trưởng Vincent vuốt vuốt bộ ria mép nhỏ, mỉm cười đáp: "Thương hội Amli chúng tôi bán quần áo, tôi đương nhiên muốn đến xem xem liệu có thể bán được nhiều quần áo hơn ở Hoang mạc Black Rice hay không."

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, nhíu mày hỏi: "Chẳng lẽ là vì lần này Bộ lạc Người sói Woller yêu cầu chúng ta cung cấp một lượng lớn quần áo, cho nên ngài mới nảy ra ý tưởng này?"

"Không, chính xác mà nói, tôi đã có ý tưởng này từ lâu rồi." Hội trưởng Vincent nói."Chủng tộc Người thú chưa bao giờ có khả

năng tự dệt vải may quần áo, vì vậy họ luôn mặc da thú. Tôi đã nghĩ từ lâu rồi, chỉ cần để họ quen với việc mặc quần áo của Nhân loại chúng ta, thì đây sẽ là một thị trường vô cùng rộng lớn. Thế nhưng trước đây, Chủng tộc Người thú dù có tài nguyên gì, cũng sẽ ưu tiên đổi lấy muối, gia vị và các loại dụng cụ bằng sắt từ Nhân loại chúng ta, chưa bao giờ yêu cầu quần áo. Vì vậy, tôi rất tò mò, không biết có phải Chủng tộc Người thú đột nhiên thay đổi tính nết, muốn học theo Nhân loại chúng ta mặc quần áo hay không?"

Hứa Dịch cười lớn, xua tay nói: "Hội trưởng Vincent, tôi nghĩ có lẽ ngài đã nghĩ nhiều rồi. Lần này Bộ lạc Người sói Woller yêu cầu chúng ta cung cấp quần áo, hoàn toàn là vì chúng ta đã trả cho họ 500. 000 Đồng vàng để mua lại Mạch khoáng sản kim loại màu bên cạnh bộ lạc của họ. Những tên Người thú này e rằng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều Đồng vàng như vậy, nên căn bản không biết tiêu xài như thế nào. Tôi thấy Tộc trưởng Woller sau khi phát hiện chúng ta đã mua cho ông ta rất nhiều nhu yếu phẩm, vẫn còn thừa không ít tiền, nên mới nghĩ đến việc mua quần áo, chứ không phải họ đã thay đổi tính nết. Còn những Chủng tộc Người thú khác, càng không thể nào có nhiều tiền như vậy, cũng không thể nào có ý tưởng này."

"Không sao cả. Quần áo là thứ một khi đã mặc vào, thì rất khó cởi ra." Hội trưởng Vincent cười tự tin."Tôi dám đảm bảo, những tên Người thú này một khi đã mặc quần áo của Thương hội Armani chúng tôi, đảm bảo sau này chúng sẽ không bao giờ muốn mặc lại những bộ da thú bẩn thỉu, rách nát kia nữa. Còn về tiền bạc... Hiện tại Hội trưởng Hứa anh đã để mắt đến vùng đất Hoang mạc Black Rice này, tôi tin rằng sớm muộn gì những tên Người thú này cũng sẽ trở nên giàu có như Chủng tộc Người lùn."

"Ngài đánh giá tôi cao quá rồi." Hứa Dịch khiêm tốn cười, sau đó lại nhớ ra một vấn đề."Nói đến chuyện Chủng tộc Người lùn trở nên giàu có... Hội trưởng Vincent, lần trước Kambi có phàn nàn

với tôi rằng, mỗi lần cậu ấy và những người anh em Người lùn đến Thương hội Armani của ngài mua quần áo, thì các ngài đều không có cỡ cho họ, chỉ có thể đặt may. Cậu ấy còn hỏi tôi có phải Thương hội Armani của ngài kỳ thị Chủng tộc Người lùn, cố ý làm như vậy hay không?"

Hội trưởng Vincent ngẩn người, vội vàng xua tay nói: "Không, không, không. Thương hội chúng tôi đương nhiên không thể nào có ý kỳ thị gì với những người anh em Chủng tộc Người lùn. Còn về việc không có cỡ cho họ... Điều này đúng là sơ suất của chúng tôi. Thế nhưng tôi nghĩ Hội trưởng Hứa anh cũng nên hiểu, dù sao thì trước đây số lần Chủng tộc Người lùn đến Thương hội chúng tôi mua quần áo gần như có thể bỏ qua không tính. Hơn nữa, vóc dáng của Người lùn lại đặc biệt như vậy..."

"Tôi có thể hiểu. Lần này nhắc đến chuyện này với ngài, là muốn nhắc nhở ngài một chút. Hiện tại, số lượng công nhân Chủng tộc Người lùn của Thương hội chúng ta đã vượt quá một nghìn người. Sau này sẽ còn nhiều hơn nữa. Những công nhân Người lùn này và gia đình của họ đều sẽ mua quần áo ở Thành phố Bontar. Tôi luôn giới thiệu Thương hội Armani với họ, nhưng nếu như các ngài vẫn không xem xét đến việc thiết kế quần áo phù hợp với vóc dáng và thói quen của Người lùn, e rằng sẽ mất đi một lượng lớn khách hàng." Hứa Dịch nói.

"Được, tôi sẽ ghi nhớ." Hội trưởng Vincent gật đầu, sau đó cảm thán: "Thành phố Bontar bây giờ thay đổi nhanh thật. Trước đây, toàn bộ Thành phố Bontar cộng lại cũng không có đến ba người lùn, càng không thể nhìn thấy một Elf nào, bây giờ thì thỉnh thoảng lại thấy Người lùn xuất hiện trên đường phố, còn thường xuyên nhìn thấy Elf, khiến cho người dân Thành phố Bontar đều đã quen thuộc với họ rồi."

Hứa Dịch cười lớn: "Cho nên mới nói, thế giới này thay đổi rất nhanh. Lát nữa tôi sẽ đến Rừng Rainfall, bàn bạc với Trưởng lão

của Bộ tộc Night Song. Nếu không có gì bất ngờ, sau này ngài sẽ thấy nhiều Elf hơn ở Thành phố Bontar. Còn Người lùn... Mọi người đã sớm quen thuộc với họ rồi, phải không?"

Hội trưởng Vincent nhìn Hứa Dịch, do dự một chút rồi nói: "Hội trưởng Hứa... Không biết... Ngài có thể giúp tôi một việc được không?"

"Mời ngài nói."

Chương 580: Chúng tôi cũng muốn thuê Elf (2/2)

"Bây giờ ngài rất quen thuộc với những Elf đó, thậm chí còn có thể nói chuyện được với Trưởng lão của Bộ tộc Elf, vậy ngài có thể giúp tôi một việc, nói với những Elf đó, nói rằng Thương hội Armani chúng tôi cũng rất chân thành mời những Elf đến Thương hội chúng tôi làm việc, đảm nhiệm vị trí nhà thiết kế trang phục của Thương hội chúng tôi?" Hội trưởng Vincent hỏi.

Hứa Dịch hơi ngạc nhiên: "Ngài muốn thuê một Elf làm nhà thiết kế trang phục cho Thương hội của ngài?"

"Đúng vậy. Và không chỉ một người, mà là càng nhiều càng tốt." Hội trưởng Vincent gật đầu, lại nói: "Ngoài nhà thiết kế trang phục, tôi còn muốn thuê một vài Elf làm người mẫu trang phục cho Thương hội chúng tôi, làm... Ừm... Chính là giống như Tiểu thư Stella đang làm người đại diện thương hiệu cho Thương hội của ngài và Thương hội Salanke."

Hứa Dịch có chút bất ngờ nhìn Hội trưởng Vincent, đột nhiên cười rộ lên: "Hội trưởng Vincent, tôi có thể nói ngài đang đạo nhái ý tưởng của tôi sao?"

Hội trưởng Vincent cười lớn: "Nói như vậy cũng được. Ý tưởng hay như vậy của Hội trưởng Hứa, nếu như tôi còn không biết học hỏi, thì quả thực quá lãng phí."

Hứa Dịch lắc đầu cười, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi có thể thay ngài đề nghị chuyện này với Trưởng lão của Bộ tộc Night Song, nhưng tôi không dám đảm bảo là họ có đồng ý hay không. Ngoài ra, ngài còn chưa nói ngài sẽ đưa ra điều kiện gì."

"Được, cảm ơn Hội trưởng Hứa. Về điều kiện..." Hội trưởng Vincent trầm ngâm một lát rồi nói: "Nếu là nhà thiết kế trang phục, nhà thiết kế giỏi nhất hiện nay của Thương hội chúng tôi có mức lương hàng năm là 1. 000 Đồng vàng, nếu Elf đồng ý đến, chỉ cần thể hiện đủ năng lực thiết kế, thì mức lương khởi điểm hàng năm là 500 Đồng vàng, sau này có thể tăng lên tùy theo năng lực. Còn về người mẫu trang phục và người đại diện thương hiệu, rất khó để xác định ngay, điều này còn phải xem xét đến số lần và thời gian họ cần làm việc. Nhưng tôi đảm bảo, mức lương hàng năm cũng sẽ không thấp hơn 300 Đồng vàng."

"Tốt, điều kiện này cũng không tệ. Nhưng ngài còn quên mất một điều kiện quan trọng nhất." Hứa Dịch nhắc nhở.

"Điều kiện gì?"

"Chính là ngài phải thay mặt Thương hội Armani xin Giấy phép lao động cho họ." Hứa Dịch nói."So với mức lương, Elf càng quan tâm đến việc có được một thân phận hợp pháp để sống trong xã hội loài người chúng ta."

"Chuyện này không thành vấn đề. Nhưng Thương hội chúng tôi không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, đến lúc đó e rằng phải nhờ Hội trưởng Hứa chỉ bảo thêm." Hội trưởng Vincent nói.

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Không thành vấn đề."

Đoàn xe chở đầy quần áo dừng lại khi đi qua Thung lũng Rainfall, Hứa Dịch tạm biệt Hội trưởng Vincent, để ông ta đến Thị trấn Samara hội hợp với Hội trưởng Relsa trước, còn mình thì đi bộ vào Thung lũng Rainfall.

Mặc dù mùa xuân vẫn chưa thực sự đến, nhưng Thung lũng Rainfall vẫn tràn ngập sắc hoa rực rỡ và lá cây xanh mướt nhờ những loài hoa cỏ kỳ lạ mà Elf trồng, khắp nơi trong thung lũng đều vang lên tiếng ầm ầm của Máy móc Ma thuật và tiếng leng

keng của kim loại va chạm, cùng với tiếng người nói chuyện rôm rả, khiến cho cả Thung lũng Rainfall tràn đầy sức sống.

Hứa Dịch đi thẳng đến Xưởng Sản xuất Lốp xe cách cửa thung lũng không xa, sau khi xem qua dây chuyền sản xuất Lốp xe ngựa đang hoạt động hết công suất, anh liền đi đến một góc trong phân xưởng.

Ở đây tụ tập hơn mười người, bao gồm Elf, Người lùn và Nhân loại, đang vây quanh mấy chiếc Lốp xe trên mặt đất, rõ ràng là nhỏ hơn Lốp xe ngựa rất nhiều, thảo luận sôi nổi.

"Tôi đề nghị nên giảm lượng nhựa cây trong săm, cho thêm chất làm mềm vào, như vậy có thể khiến cho săm mềm hơn, cũng có nghĩa là bơm hơi dễ dàng hơn." Người lùn thợ rèn Porteru vừa nói vừa dùng tay nắn bóp dải nhựa cây hình tròn mềm mại trong tay.

Lần này, Xưởng Sản xuất Lốp xe dựa theo yêu cầu của Hứa Dịch tiến hành thiết kế Lốp xe kiểu mới, Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy công cụ Ma thuật cũng được điều động đến, phụ trách thiết kế kết cấu khung thép của Lốp xe.

"Nhưng nếu thêm quá nhiều chất làm mềm, tôi sợ rằng khi trời quá nóng, săm sẽ bị mềm ra, lúc đó đừng nói đến việc sử dụng bình thường, mà ngay cả việc duy trì hình dạng ban đầu cũng là vấn đề."

Người tiếp lời là một Elf nam tên là Irdan, là người trong số một trăm Elf ở Xưởng Sản xuất Lốp xe hiện tại có kỹ thuật xử lý nhựa tốt nhất.

Lần nghiên cứu và phát triển Lốp xe kiểu mới này, đương nhiên không thể thiếu anh ta.

"Chuyện này không thành vấn đề, nếu lo lắng cho quá nhiều

thì cứ thử nghiệm nhiều lần, cho đến khi tìm ra tỷ lệ hoàn hảo nhất, đảm bảo Lốp xe có thể hoạt động bình thường, lại có thể chịu được nhiệt độ cao. Anh Dịch từng nói, đừng sợ thất bại. Thà thử nghiệm nhiều lần, mấy chục lần thậm chí là mấy trăm, mấy nghìn lần, cũng nhất định phải đảm bảo chất lượng thành phẩm."

"Bốp bốp bốp -"

Hứa Dịch vừa đi đến bên cạnh bọn họ nghe được câu này, lập tức vỗ tay, lớn tiếng khen ngợi: "Ancato, câu này cậu nói hay lắm. Lúc thử nghiệm thì không sợ thất bại, điều đáng sợ là sau khi tạo ra thành phẩm mới phát hiện ra thất bại. Cho dù nghiên cứu và phát triển bất kỳ sản phẩm nào, cũng nhất định phải cân nhắc đến các loại tình huống có thể xảy ra. Càng cân nhắc chu toàn, thì xác suất xảy ra vấn đề sau khi sản phẩm được bán ra ngoài sẽ càng thấp!"

Chương 581: Người lùn cũng cần sĩ diện (1/2)

"Hội trưởng."

"Hội trưởng."

"Hội trưởng, ngài đến rồi..."...

Thấy Hứa Dịch đột nhiên xuất hiện, mọi người đang tập trung thảo luận liền đồng loạt cung kính chào hỏi.

Hứa Dịch khoát tay, ngăn Ancato định bê ghế ngồi, anh nhặt một chiếc lốp xe đã thành hình từ trên mặt đất, dựng đứng lên, dùng sức ấn thử.

Cảm nhận lực đàn hồi từ chiếc lốp xe chỉ cao ngang eo, rộng không đến hai mươi centimet, Hứa Dịch hài lòng gật đầu.

"Tốt, xem ra về cơ bản đã thành hình. Tiếp theo chỉ cần xử lý một số chi tiết nhỏ là chiếc lốp xe này coi như hoàn thành."

Nhận được lời khen ngợi của Hứa Dịch, mọi người xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm.

Porteru cười nói, lúc này mới có thời gian hỏi: "Hội trưởng, lần này anh đến đây là vì chuyện này sao?"

"Không. Thứ này tập hợp đội ngũ nghiên cứu tinh anh nhất của Thương hội chúng ta hiện nay, tôi không có gì phải lo lắng, lần này đến đây chỉ là tiện đường ghé qua xem sao." Hứa Dịch lắc đầu, đột nhiên hỏi Irdan: "Irdan, nếu có Thương hội khác trả cho anh mức lương 300 Đồng vàng một năm, anh có đồng ý đi không?"

Irdan ngẩn người: "300 Đồng vàng một năm... Vậy là hơn hai mươi Đồng vàng mỗi tháng, cũng không nhiều hơn ở đây là bao, tôi đang sống rất tốt ở đây, tại sao phải đi?"

"Vậy nếu là 500 Đồng vàng thì sao? Chắc chắn là nhiều hơn ở đây rồi." Hứa Dịch lại hỏi.

Irdan vẫn lắc đầu: "Không, cho dù cho tôi 1000 Đồng vàng, tôi cũng sẽ không đi đâu. Tôi sống rất thoải mái ở Thương hội Tân Phi, ở đây cho dù là Nhân loại hay Người lùn, đều đối xử với tôi rất tốt, tôi không muốn chạy đến một môi trường xa lạ để thích nghi lại."

Thấy Irdan trả lời dứt khoát như vậy, Hứa Dịch không khỏi thở dài.

"Xem ra các anh Elf thật sự không thích thay đổi môi trường. Mặc dù anh nói như vậy, tôi với tư cách là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi rất vui, nhưng e rằng Trưởng lão Alucia sẽ không được vui cho lắm."

Irdan hơi nhíu mày: "Hội trưởng, sao ngài đột nhiên nhắc đến chuyện này? Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Ừm, bởi vì hiện tại có một Thương hội khác cũng muốn thuê Elf đến Thương hội của họ làm việc, hơn nữa đưa ra mức lương 300 thậm chí là 500 Đồng vàng một năm, trước khi đến hỏi ý kiến Trưởng lão Alucia. Tôi muốn hỏi ý kiến của các anh trước." Hứa Dịch nói."Nhưng theo thái độ của anh, e rằng những Elf khác ở đây cũng không muốn đi nhỉ?"

Irdan khẳng định gật đầu: "Vâng."

"Vậy anh nói xem, Trưởng lão Alucia có động lòng trước lời đề nghị này không?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Cái này..." Irdan suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu: "Suy

nghĩ của Trưởng lão, tôi không thể đoán được. Tôi nghĩ Hội trưởng anh vẫn nên tự mình đến hỏi Trưởng lão thì hơn."

Hứa Dịch nhún vai: "Xem ra chỉ có thể như vậy."

Sau khi thảo luận thêm với mọi người về một số yêu cầu của mình đối với loại lốp xe mới này, Hứa Dịch rời xưởng gia công lốp xe, đến bên cạnh xưởng luyện thép nổi bật nhất Thung lũng Rainfall.

Trên mảnh đất trống này, lúc này đang chuẩn bị dựng hai lò luyện thép mới.

Theo quy mô kinh doanh của Thương hội Tân Phi ngày càng mở rộng, nhu cầu đối với các loại thép cũng ngày càng tăng.

Cộng thêm nhu cầu cấp thiết về các loại thép của Bộ Quân sự - Xưởng Quân nhu, và nhu cầu rất lớn của các Thương hội khác trong Thành phố Bontar đối với các loại thép đặc chủng do xưởng luyện thép của Thương hội Tân Phi sản xuất, sản lượng thép của xưởng luyện thép này dần không còn đáp ứng được nhu cầu.

Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto từ sớm đã đề nghị với Hứa Dịch nên xây dựng thêm một vài lò luyện thép để nâng cao sản lượng thép của xưởng luyện thép.

Tuy Hứa Dịch cũng đã sớm nhận thức được xu hướng này, nhưng anh không vội vàng đồng ý, mà là sau khi xác nhận hợp tác với Bộ Quân sự, rồi điều tra chi tiết nhu cầu phát triển của các Thương hội trong Thành phố Bontar, đặc biệt là các Thương hội liên quan đến Máy móc Ma thuật. Cuối cùng, sau khi đưa ra đánh giá dự đoán chính xác dựa trên kết quả điều tra, anh mới quyết định xây dựng hai lò luyện thép cùng một lúc.

Đợi đến khi hai lò luyện thép này được đưa vào sản xuất, sản lượng thép của xưởng luyện thép này sẽ đạt gần hai mươi nghìn

tấn mỗi tháng.

Theo ước tính của Hứa Dịch, điều này có thể đáp ứng nhu cầu về các loại thép của Bộ Quân sự và Thành phố Bontar trong vòng hai năm tới.

Mà nếu sản lượng thép đạt hai mươi nghìn tấn, thì chỉ riêng xưởng luyện thép này, doanh thu bán hàng mỗi tháng sẽ đạt gần tám trăm vạn Đồng vàng.

Mặc dù sau khi trừ đi chi phí, lợi nhuận ròng cuối cùng chỉ còn lại khoảng một trăm vạn Đồng vàng, nhưng đây vẫn là một con số cực kỳ khủng khiếp.

Phải biết rằng, cho dù cộng tất cả lợi nhuận từ việc bán các loại Máy móc Ma lực của Thương hội Tân Phi hiện nay, tổng cộng mỗi tháng cũng chỉ hơn ba mươi vạn Đồng vàng.

Tất nhiên, hiện tại tổng lợi nhuận của bộ phận kinh doanh Máy móc Ma lực không bằng xưởng luyện thép nhỏ bé này là bởi vì thị trường kinh doanh Máy móc Ma lực hiện tại của Thương hội Tân Phi chủ yếu tập trung ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Mà theo Máy móc Ma lực Gia dụng được đưa vào Thương hội Walmart, bắt đầu bán ở khắp mọi nơi trong Vương quốc Lanpari, thị trường này sẽ tăng trưởng gấp nhiều lần, thậm chí là gấp mười lần trong tương lai. Tổng lợi nhuận cũng sẽ tăng trưởng bùng nổ.

Cách đây không lâu, Thương hội Walmart lại đặt một đơn hàng lớn với tổng trị giá ba triệu Đồng vàng cho các Thương hội sản xuất Máy móc Ma lực Gia dụng trong Thành phố Bontar.

Trong đơn hàng này, Thương hội Tân Phi tất nhiên chiếm phần lớn, tổng trị giá là một triệu tám trăm nghìn Đồng vàng, còn lại một triệu hai trăm nghìn Đồng vàng do các Thương hội khác chia

nhau.

Đây là bởi vì Máy móc Ma thuật Gia dụng chỉ mới được tung ra ở các nơi trong Vương quốc Lanpari, nhiều người vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận món đồ mới mẻ này.

Theo lời Hank Wilson - người đến thảo luận với Hứa Dịch lần trước, Máy móc Ma thuật Gia dụng đã nhận được phản hồi rất tốt ở khắp Vương quốc, điều này khiến Thương hội Walmart quyết định đặt một đơn hàng lớn với tổng trị giá ba triệu Đồng vàng cho Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Thực ra theo suy đoán của Hứa Dịch, chỉ ba triệu Đồng vàng thì căn bản không đủ đáp ứng nhu cầu của tất cả mọi người trong Vương quốc.

Nếu mỗi gia đình, mỗi người trong Vương quốc Lanpari đều có khả năng tiêu dùng tương đương với những người ở Thành phố Bontar, thì đến lúc đó e rằng đơn hàng này sẽ không chỉ là ba triệu Đồng vàng, cho dù là ba mươi triệu cũng không có gì lạ.

Vì vậy, thực tế nếu suy đoán về triển vọng, thì thị trường Máy móc Ma thuật Gia dụng và thị trường thép đều là hai thị trường cực kỳ ổn định, lợi nhuận sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Lý do xưởng luyện thép của Thương hội Tân Phi hiện tại có thể có lợi nhuận cao như vậy cũng là vì thị trường thép hiện nay hoàn toàn bị Thương hội Tân Phi độc quyền.

Chương 582: Người lùn cũng cần sĩ diện (2/2)

Hơn nữa, sản lượng hai mươi nghìn tấn mỗi tháng, nếu so với Trái Đất thì thật sự không đáng kể, chỉ có thể coi là một xưởng luyện thép quy mô rất nhỏ, không thể so sánh với bất kỳ xưởng luyện thép nào trên Trái Đất.

Tóm lại, dù là thị trường Máy móc Ma thuật Gia dụng hay là thị trường thép, trong mắt Hứa Dịch đều là những thị trường có triển vọng cực kỳ rộng lớn, vì vậy anh chưa bao giờ lo lắng về sự phát triển của Thương hội Tân Phi.

Bên cạnh lò luyện thép mới xây, Hứa Dịch không ngoài dự đoán nhìn thấy Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto.

Nhưng sau khi nhìn thấy họ, câu hỏi đầu tiên của Hứa Dịch lại không liên quan đến bất kỳ nhà máy nào trong Thung lũng Rainfall.

"Tộc trưởng Slurby, Tộc trưởng Monto, người đâu?"

Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto nhìn nhau, đồng thời gật đầu, ra hiệu Hứa Dịch đi theo họ.

Đi theo hai vị Tộc trưởng rời khỏi khu công nghiệp của Thung lũng Rainfall, đi vào khu dân cư gần thượng nguồn sông Sandy hơn, không lâu sau, anh nhìn thấy một quảng trường rộng lớn bằng sân bóng tiêu chuẩn.

Quảng trường này là nơi Hứa Dịch đã đặc biệt dành ra khi yêu cầu Thương hội Amli xây dựng khu dân cư, coi như là nơi để Người lùn hoạt động.

Lúc này trên quảng trường, Hứa Dịch nhìn thấy từng hàng Người lùn lực lưỡng đang cởi trần, tay vung gậy gỗ lớn, hô hào luyện tập.

Nghe thấy tiếng va chạm "bốp bốp bốp" của gậy gỗ khi đánh vào phần thân trên cơ bắp của Người lùn, có thể biết được những người này cho dù là đang luyện tập cũng không hề nương tay, mỗi cú đánh đều rất mạnh.

Hứa Dịch dám chắc, nếu đổi lại là anh, với thể chất của anh, e rằng chỉ cần bị đánh một gậy cũng sẽ mất nửa cái mạng.

"Đây là người các anh đã chọn?" Hứa Dịch chỉ vào những Người lùn lực lưỡng đang mồ hôi nhễ nhại trên sân tập, hỏi hai vị Tộc trưởng."Hình như có đến mấy trăm người? Sao lại nhiều như vậy?"

Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto lại nhìn nhau, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của hai người, Hứa Dịch rất kỳ lạ.

Anh và hai vị tộc trưởng Người lùn này cùng rất nhiều Người lùn khác tiếp xúc cũng không phải ngày một ngày hai, biết rõ tính cách Người lùn rất thẳng thắn, sao lúc này lại ấp úng như vậy, dường như có chút ngại ngùng?

"Hai vị tộc trưởng, có gì thì cứ nói thẳng. Chẳng lẽ hai người còn không tin tôi sao?" Hứa Dịch nhịn không được nhíu mày hỏi.

"Không phải không phải. Chúng tôi đương nhiên tin tưởng anh. Chỉ là..." Tộc trưởng Slurby gãi gãi đầu, lộ ra vẻ mặt thật sự rất ngượng ngùng nói: "Hội trưởng, những người này đúng là do chúng tôi chọn ra, tôi dám đảm bảo là hiện tại ở Thung lũng Rainfall, những Người lùn này là những người mạnh nhất, tuyệt đối phù hợp yêu cầu của anh. Nhưng mà... Nhưng mà họ không

muốn gia nhập đội hộ vệ..."

Hứa Dịch ngẩn người: "Không muốn gia nhập đội hộ vệ? Vậy anh dẫn tôi đến xem họ làm gì? Tôi nói Tộc trưởng Slurby, anh với Tộc trưởng Monto rốt cuộc là thế nào? Có chuyện gì không thể nói thẳng sao? Nếu anh em Người lùn thật sự không muốn bán mạng cho Nhân loại, không muốn gia nhập đội hộ vệ của Thương hội, tôi tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng, hai người nói thẳng với tôi là được rồi."

"Không, không phải anh em không muốn. Hoàn toàn ngược lại, nghe nói Hội trưởng muốn thành lập đội hộ vệ cho Thương hội, anh em đều nằm ngoài dự đoán của chúng tôi, ai cũng tranh nhau báo danh muốn gia nhập đội hộ vệ." Có lẽ là không nhìn nổi bộ dạng ấp úng của Tộc trưởng Slurby, Tộc trưởng Monto liền lên tiếng: "Tổng cộng có ba trăm anh em Người lùn ở đây, đều là tôi và Slurby từ hơn một nghìn anh em Người lùn đã đăng ký chọn lọc kỹ càng. Tôi dám đảm bảo, mỗi người bọn họ cho dù là đặt trong tộc Người lùn chúng tôi, cũng đều là những chiến sĩ mạnh nhất. Tùy tiện một người cũng có thể đối phó với mười tên lính Nhân loại không thành vấn đề, tôi... A, xin lỗi, Hội trưởng, tôi không có ý xem thường Nhân loại các anh..."

Hứa Dịch xua xua tay: "Không sao. Khả năng tác chiến đơn lẻ của Nhân loại là yếu nhất trong các chủng tộc, đây là điều đã được thừa nhận, tôi không phủ nhận. Tiếp tục đi, đã là anh em Người lùn tự nguyện, vậy tại sao vừa rồi Tộc trưởng Slurby lại nói bọn họ không muốn gia nhập đội hộ vệ?"

"Chuyện này..." Tộc trưởng Monto cũng do dự một chút, sau đó kiên định gật đầu, giống như đã hạ quyết tâm, hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, tôi nghe nói... Năm mươi Chiến binh Elf của Bộ tộc Night Song cũng không gia nhập đội hộ vệ, mà là lấy thân phận tương đương với lính đánh thuê của Thương hội để làm việc cho Thương hội?"

Hứa Dịch gật đầu: "Đúng vậy. Trưởng lão Alucia nói rõ với tôi, Elf không có khả năng cam tâm tình nguyện bị Nhân loại sai khiến, cho nên bà ấy phái năm mươi Chiến binh Elf này đến, chỉ là một loại quan hệ hợp tác mà thôi. Những Chiến binh Elf kia không phải là thuộc hạ của tôi, tôi đối với bọn họ cũng không có quyền chỉ huy cụ thể."

Nói đến đây, đột nhiên trong đầu Hứa Dịch lóe sáng, bỗng nhiên hiểu ra.

"Hai vị tộc trưởng, hai người... Kỳ thực là không muốn để anh em Người lùn bị Elf so sánh, cho nên mới không muốn để những anh em Người lùn này gia nhập đội hộ vệ đúng không?"

Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto đồng thời ngẩn người, sau đó đều lộ ra nụ cười khổ.

"Hội trưởng, anh thật sự quá nhạy bén." Tộc trưởng Slurby nói với vẻ mặt xấu hổ."Không sai. Elf cũng không gia nhập đội hộ vệ, vậy Người lùn chúng tôi nếu gia nhập vào, về sau tôi sợ anh em ở trước mặt những Elf vốn đã kiêu ngạo kia sẽ càng không ngẩng đầu lên được. Cho nên tôi và Tộc trưởng Monto thương lượng một chút, có nên để ba trăm anh em cũng lấy thân phận tương tự như lính đánh thuê để làm việc? Nhưng Hội trưởng anh yên tâm, chúng tôi sẽ không giống như Elf, chỉ nói những lời dễ nghe. Ba trăm chiến sĩ này, anh có toàn quyền chỉ huy, bảo bọn họ làm gì cũng được."

Nhìn thấy nụ cười có chút lo lắng trên mặt Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto, Hứa Dịch nhịn không được cười lên.

Những Người lùn này thật sự là quá thật thà đáng yêu.

Chẳng qua là muốn chút mặt mũi trước mặt Elf, cũng không phải chuyện gì to tát, sao bọn họ lại phải làm ra vẻ mặt như làm chuyện có lỗi vậy chứ.

"Được, chuyện này đơn giản. Để tôi nghĩ xem... Hay là như vậy đi, lấy danh nghĩa của hai vị tộc trưởng thành lập một đội hộ vệ Người lùn Thung lũng Rainfall. Đội hộ vệ Người lùn này trên danh nghĩa chỉ là bảo vệ anh em Người lùn ở Thung lũng Rainfall không bị kẻ địch bên ngoài xâm phạm, đồng thời bảo đảm an toàn nội bộ Thung lũng Rainfall, nhưng trên thực tế cũng sẽ tiếp nhận chỉ huy của tôi, hai người xem cách sắp xếp này như thế nào?"

Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto lần nữa nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Chương 583: Con cá cắn câu (1/2)

Ba ngày sau, khi Hứa Dịch dẫn theo một trăm Chiến binh Elf được trang bị vũ trang đầy đủ và hai trăm Chiến binh Người lùn cũng được trang bị vũ trang đầy đủ tiến vào Thị trấn Samara, cả thị trấn bỗng chốc trở nên náo động.

Ở Lục địa Saines, đây đã được coi là một lực lượng vũ trang rất mạnh mẽ.

Chưa nói đến một thị trấn nhỏ bé như Samara, cho dù là một thành phố, có lẽ cũng không thể chống đỡ nổi một cuộc tấn công của lực lượng này.

Trong khi kinh ngạc trước sức mạnh của lực lượng này, nhiều người cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Trong lịch sử Lục địa Saines, Elf và Người lùn chưa bao giờ chiến đấu bên cạnh nhau.

Chưa kể đến việc người lãnh đạo họ lại là một người Nhân loại trông có vẻ yếu đuối!

"Tôi yếu đuối?" Hứa Dịch quay đầu lại nhìn những Chiến binh Elf dù thân hình mảnh mai nhưng vẫn toát lên vẻ khỏe khoắn, lập tức từ bỏ ý định so sánh sức mạnh bề ngoài với các Chiến binh Người lùn, thành thật thừa nhận đánh giá này."Có lẽ, trông tôi có vẻ yếu đuối thật. Nhưng nếu lũ người này biết tôi là Pháp sư Cấp 7, không biết bọn họ có còn nói tôi yếu đuối nữa không."

Nhìn thấy Hứa Dịch có chút trẻ con mà bộc lộ vẻ bất mãn, Hội

trưởng Relsa đối diện không khỏi bật cười.

"Trước mặt một trăm Chiến binh Elf và hai trăm Chiến binh Người lùn, cho dù là một Pháp sư Cấp 7, e rằng cũng không đủ sức đâu." Hội trưởng Relsa liếc nhìn các Chiến binh Elf và Chiến binh Người lùn đang tụ tập thành hai nhóm ở phía xa, cảm thán nói: "Chưa kể đến việc họ còn mang theo trang bị hoành tráng như vậy. Những Chiến binh Elf thì không nói làm gì, vũ khí và trang bị của họ thường là tự chế, đây là truyền thống của Elf. Nhưng còn những bộ giáp trông rất dày và chắc chắn trên người những Chiến binh Người lùn đó, cùng với vũ khí đầy đủ và có vẻ ngoài cao cấp trên người họ là sao? Hội trưởng Hứa, anh không định nói với tôi rằng, tất cả những trang bị này đều là do anh trang bị cho họ chứ?"

"Đúng vậy. Họ đến đây để làm việc cho Thương hội chúng ta, tôi đương nhiên phải trang bị cho họ vũ khí và trang bị phù hợp, không lẽ để họ cứ thế mà chiến đấu với người khác sao?" Hứa Dịch thản nhiên nói.

Hội trưởng Relsa không khỏi lắc đầu: "Cho dù anh muốn trang bị vũ khí và trang bị cho họ, cũng không cần phải chọn toàn bộ những thứ cao cấp như vậy chứ? Tôi thấy một bộ trang bị trên người mỗi Chiến binh Người lùn ít nhất cũng phải có giá hơn ba trăm Đồng vàng? Tổng cộng là hai trăm Chiến binh Người lùn, vậy là hơn sáu vạn Đồng vàng rồi. Anh không thấy mình quá hào phóng sao?"

Hứa Dịch cười lớn, đột nhiên tiến lại gần Hội trưởng Relsa, hạ giọng, vẻ mặt thần bí nói: "Nếu tôi nói với anh, một bộ trang bị trên người họ chỉ tốn chưa đến năm mươi Đồng vàng, anh có tin không?"

"Làm sao có thể!" Hội trưởng Relsa vô thức lên tiếng, sau đó bừng tỉnh, cũng hạ giọng hỏi: "Anh nói thật sao? Những thứ trên người họ tôi nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhận ra là hàng

cao cấp, chưa nói đến tay nghề rèn. Tôi dám khẳng định, người rèn ra những bộ giáp và vũ khí này nhất định là một bậc thầy rèn có kỹ thuật cao siêu!"

Nói đến đây, Hội trưởng Relsa đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lộ ra vẻ mặt như chợt hiểu.

"Ồ đúng rồi, tôi quên mất, Thương hội Tân Phi các anh cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu thợ rèn Người lùn. Nhưng chỉ riêng nguyên liệu cho một bộ cũng phải hơn năm mươi Đồng vàng rồi, anh sẽ không để những bậc thầy thợ rèn Người lùn trong Thương hội của anh rèn miễn phí chứ?"

Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Không. Anh đoán sai hết rồi. Những bộ giáp và vũ khí này đều được chế tạo bằng Máy móc Ma thuật. Từ đầu đến cuối, những bậc thầy thợ rèn Người lùn chỉ chịu trách nhiệm rèn ra khuôn mẫu, còn lại thì không cần phải làm gì cả."

Hội trưởng Relsa đột nhiên trợn tròn mắt, định nói điều này là không thể nào, nhưng khi nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Hứa Dịch, ông ta lại không nói nên lời.

Nghĩ một lúc, ông ta hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, tôi có thể thử không?"

"Mời."

Relsa gọi một hộ vệ Nhân loại của Thương hội Rekton, Hứa Dịch thì gọi một Chiến binh Người lùn.

Theo lời Hứa Dịch, Chiến binh Người lùn thản nhiên đứng trước mặt hộ vệ Nhân loại, còn tên hộ vệ Nhân loại do dự một chút, giơ thanh trường kiếm trong tay lên, dưới ánh mắt của mọi người, dồn hết sức chém vào vai Chiến binh Người lùn.

"Ầm -"

Một tiếng động trầm đục vang xa. Thanh trường kiếm trong tay tên hộ vệ Nhân loại bị bộ giáp trên vai Chiến binh Người lùn bật ra.

Ánh mắt của mọi người lập tức tập trung vào vai Chiến binh Người lùn, nhưng lại phát hiện trên bộ giáp trên vai anh ta chỉ để lại một dấu vết màu trắng, thậm chí không hề bị hư hại gì!

Mọi người lại nhìn thanh trường kiếm trong tay tên hộ vệ Nhân loại, kinh ngạc phát hiện trên lưỡi kiếm của anh ta lại xuất hiện một vết mẻ!

Mọi người đều không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Ngay cả Chiến binh Người lùn kia cũng không khỏi trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Tuy anh ta rất tự tin với sức mạnh của một Nhân loại bình thường, tuyệt đối không thể làm anh ta bị thương khi anh ta đang mặc giáp, nhưng anh ta không ngờ rằng, chất lượng bộ giáp trên người anh ta lại tốt đến vậy, không chỉ hoàn toàn cản phá được đòn tấn công của hộ vệ Nhân loại, thậm chí còn có thể khiến cho thanh trường kiếm trông có vẻ chất lượng khá tốt trong tay đối phương bị mẻ một mảng!

Tất cả các Chiến binh Người lùn đều không khỏi đưa tay sờ lên bộ giáp trên người mình, tất cả đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Hôm qua, khi xuất phát từ Thung lũng Rainfall, Hứa Dịch yêu cầu bọn họ thay bộ giáp này, lúc đó bọn họ cảm thấy bộ giáp này hơi nhẹ, chắc chắn là chất lượng rất kém, trong lòng còn oán trách Hứa Dịch lần này hơi keo kiệt.

Ai ngờ bây giờ bộ giáp này lại thể hiện chất lượng mạnh mẽ như vậy, thực sự khiến bọn họ vô cùng bất ngờ.

Chỉ có Hứa Dịch là không hề bất ngờ trước kết quả này.

Những bộ giáp này đều được chế tạo từ loại Thép hợp kim mới nhất do Tộc trưởng Slurby và những Người lùn khác nghiên cứu ra, không chỉ cực kỳ chịu được va đập, mà còn có tác dụng nhẹ và bền bỉ, rất thích hợp để chế tạo áo giáp.

Ban đầu Hứa Dịch định bán loại Thép hợp kim này cho Bộ Quân sự, để Bộ Quân sự chế tạo áo giáp thế hệ mới, sau đó, khi xem xét đến việc Đội hộ vệ có thể chiêu mộ được một số Chiến binh Người lùn, anh đã yêu cầu Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto chế tạo trước một lô áo giáp theo hình dáng của Người lùn, bây giờ đã có thể dùng được.

Chương 584: Con cá cắn câu (2/2)

Còn về vũ khí trong tay những Chiến binh Người lùn này thì càng đơn giản hơn.

Trước khi Xưởng Quân nhu của Bộ Quân sự được thành lập, Thương hội Tân Phi đã nhận nhiệm vụ sản xuất mười vạn bộ giáp và vũ khí, bây giờ sản xuất thêm vài trăm bộ thực sự rất dễ dàng.

"Thử vũ khí đi." Hứa Dịch nói với Hội trưởng Relsa.

Hội trưởng Relsa gật đầu, nhưng không để tên hộ vệ Nhân loại học theo Chiến binh Người lùn, cứ thế chịu đựng một đòn tấn công trực diện, mà là bảo anh ta cởi bộ giáp trên người ra, đặt xuống đất, ra hiệu cho Chiến binh Người lùn dùng vũ khí trong tay chém thử.

Cho dù vũ khí trong tay Chiến binh Người lùn có tệ đến đâu, chỉ cần dựa vào sức mạnh siêu phàm của Chiến binh Người lùn, cho dù cầm một cục đá cũng có thể đập cho tên hộ vệ Nhân loại kia mất nửa cái mạng.

Thấy Chiến binh Người lùn định làm theo lời ông ta, Hứa Dịch đột nhiên lên tiếng: "Giảm lực đạo xuống một chút, nếu không sẽ không thể hiện được uy lực của chiếc rìu này."

Chiến binh Người lùn ngẩn người, gật đầu ra hiệu đã hiểu, sau đó nhẹ nhàng giơ chiếc rìu lớn hơn cả đầu mình lên, không dùng sức nhiều, chỉ dựa vào sức nặng của chiếc rìu bổ xuống.

"Ầm -"

Sau một tiếng động lớn, chờ bụi đất bay đi, mọi người nhìn xuống đất, phát hiện bộ giáp mà tên hộ vệ Nhân loại vừa đặt xuống đất đã bị chiếc rìu bổ làm đôi.

Hơn nữa, lưỡi rìu thậm chí còn chém thẳng xuống đất sâu đến một ngón tay, có thể thấy lưỡi rìu này sắc bén đến mức nào.

Hội trưởng Relsa nhìn vết cắt phẳng phiu trên hai mảnh giáp, sững sờ một lúc, đột nhiên giơ một ngón tay về phía Hứa Dịch, nghiêm túc nói: "Một bộ một trăm Đồng vàng, bán cho tôi ba trăm bộ."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười.

Câu cá cả buổi, cuối cùng cá cũng cắn câu.

Ngày thứ tư, khi Hứa Dịch, Hội trưởng Relsa và Hội trưởng Vincent dẫn theo Đội hộ vệ hùng hậu, bảo vệ hơn ba mươi chiếc xe ngựa chất đầy vật tư đến Bộ lạc Người sói Woller, từ Tộc trưởng Woller cho đến những đứa trẻ Người sói chỉ mới vài tuổi, tất cả đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Khi ba Thương hội quyết định khai thác mỏ kim loại màu gần đây, Tộc trưởng Woller đã dự đoán được những người Nhân loại này chắc chắn sẽ phái một số hộ vệ đến canh gác nơi này, nhưng ông ta không ngờ rằng, những người Nhân loại này lại phái đến một đội hình hùng hậu như vậy.

Vài trăm hộ vệ Nhân loại cũng thôi đi, tại sao trong đội hình hộ vệ này lại có đến một trăm Chiến binh Elf và hai trăm Chiến binh Người lùn?

Từ khi nào mà tộc Elf, tộc Người lùn lại hợp tác với Nhân loại rồi?

Quá mức chấn động, Tộc trưởng Woller thậm chí còn không để ý Hứa Dịch và Hội trưởng Relsa đang nói gì, chỉ là ngơ ngác làm

thủ tục giao nhận vật tư với hai người.

Đợi đến khi tất cả thủ tục giao nhận xong, Tộc trưởng Woller nhìn đống vật tư chất thành một ngọn núi nhỏ giữa bộ lạc, lúc này mới dần dần tỉnh táo lại từ trong cơn choáng váng.

Nhìn thấy mấy đứa trẻ Người sói trong bộ lạc đã không nhịn được mà lôi ra từ trong đống đồ một vài món đồ chơi nhỏ rồi vừa cười lớn vừa chơi đùa, trên mặt sói của Tộc trưởng Woller không khỏi lộ ra nụ cười chân thành.

Tộc Người thú sống ở Hoang mạc Black Rice rất vất vả. Những đứa trẻ này trước kia chỉ có thể miễn cưỡng ăn no, đừng nói là có đồ chơi, có thể có một bộ quần áo mới cũng là một loại xa xỉ.

Lần này ba Thương hội Nhân loại đến đây, nhìn trúng cái gì mà Mạch khoáng sản kim loại màu gì đó, thế là cho bộ lạc những 10 vạn Đồng vàng, thật sự khiến Tộc trưởng Woller có cảm giác như bánh từ trên trời rơi xuống.

Quan trọng hơn là, những thương nhân Nhân loại này nói lời giữ lời, thật sự đưa đến cho bộ lạc của ông nhiều vật tư mà bọn họ đang cần như vậy, hơn nữa giá cả đưa ra cũng không phải quá đắt đỏ, khiến trong lòng Tộc trưởng Woller có thêm một phần tin tưởng.

Tuy rằng trong lòng tộc Người thú, Nhân loại đều là không đáng tin cậy, nhưng Tộc trưởng Woller biết rõ, những Nhân loại này muốn khai thác cái Mạch khoáng sản kim loại màu kia, như vậy mạch khoáng này đối với bọn họ mà nói mới là quan trọng nhất, ở những phương diện khác nhất định sẽ không lừa gạt bọn họ.

Nghĩ đến đây, Tộc trưởng Woller bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, suy nghĩ một chút rồi hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, lần trước anh nói, tộc nhân của bộ lạc chúng tôi cũng có thể

đến Thương hội của mọi người làm việc, hơn nữa còn có thể giúp bọn họ xin Giấy phép lao động, để bọn họ có thể được hưởng đãi ngộ giống như Nhân loại ở Vương quốc Nhân loại các anh. Chuyện này, hiện tại có tiến triển gì chưa?"

Nhìn ánh mắt mong chờ của Tộc trưởng Woller, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ Tộc trưởng Woller này quả nhiên là tộc trưởng của một tộc, vẫn là có chút kiến thức, biết rằng so với 10 vạn Đồng vàng hiện tại, giải quyết vấn đề lâu dài mới là quan trọng nhất.

"Ừ, đã có tiến triển rất lớn rồi. Trước đó tôi đã xác nhận với Chính quyền Vương quốc, tộc Người thú các anh cũng giống như tộc Elf và tộc Người lùn, đều được tính là dị tộc, chỉ cần bằng lòng gia nhập Thương hội Nhân loại của chúng tôi làm việc, đều có tư cách xin Giấy phép lao động." Hứa Dịch nói.

Tộc trưởng Woller lập tức mừng rỡ, vừa muốn nói chuyện, lại nghe thấy Hứa Dịch nói tiếp.

"Tuy nhiên -"

Hứa Dịch cố ý kéo dài giọng, khiến trái tim Tộc trưởng Woller như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, ông ta căng thẳng nhìn Hứa Dịch.

"Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là dị tộc xin Giấy phép lao động phải thuộc bộ lạc chưa từng có hành vi thù địch với Nhân loại, hơn nữa sau khi gia nhập Thương hội Nhân loại làm việc phải tuân thủ quy định của Nhân loại, không được vi phạm luật pháp của Vương quốc Nhân loại."

"Đương nhiên, đương nhiên rồi." Tộc trưởng Woller liên tục gật đầu."Hội trưởng Hứa, anh yên tâm, bộ lạc Woller chúng tôi luôn chung sống rất hòa thuận với Nhân loại, chưa từng tấn công Nhân loại, nếu không tin anh có thể hỏi Hội trưởng Relsa."

Hội trưởng Relsa ở bên cạnh mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, tôi có thể làm chứng. Bộ lạc Người sói Woller vẫn luôn hợp tác rất vui vẻ với chúng tôi, chưa từng có tộc nhân nào tấn công Nhân loại."

"Vậy thì tốt." Hứa Dịch gật đầu."Ngoài hai điều kiện quan trọng nhất này ra, Chính quyền Vương quốc còn có một điều kiện hạn chế, đó chính là mỗi hộ gia đình tộc Người thú chỉ có thể được phê duyệt một suất Giấy phép lao động."

"A?" Tộc trưởng Woller ngơ ngác nhìn Hứa Dịch, hai mắt sói to tướng chớp liên tục, hoàn toàn không hiểu điều kiện hạn chế này là vì sao.

Chương 585: Lợi thế của công nhân tộc Người thú (1/2)

Sau hơn hai tháng chuẩn bị, công tác chuẩn bị khai thác Mạch khoáng sản kim loại màu gần Bộ lạc Người sói Woller đã cơ bản hoàn tất.

Lần này, Hứa Dịch và Hội trưởng Relsa sau khi vận chuyển số vật tư mà Tộc trưởng Woller yêu cầu đến, coi như đã hoàn thành thỏa thuận giữa hai bên, có thể chính thức tiến hành khai thác Mạch khoáng sản kim loại màu này.

Sau khi gặp mặt Tộc trưởng Woller, hai người liền vận chuyển số vật tư cuối cùng cần thiết cho khu mỏ cùng với những Cỗ máy Ma lực tương ứng đến khu vực mỏ, sau đó tổ chức một buổi lễ ngắn gọn, tuyên bố Mỏ kim loại màu Woller - dự án đầu tư liên doanh của ba Thương hội là Thương hội Tân Phi, Thương hội Rekton và Thương hội Amli chính thức khởi công.

Do Xưởng Luyện kim loại màu của Thương hội Tân Phi vẫn đang trong quá trình xây dựng, nên số kim loại màu khai thác được hiện tại sẽ tạm thời được tập kết tại Bộ lạc Woller, chờ đến khi nhà máy luyện kim hoàn thành mới tiến hành gia công luyện kim.

Ngày khai thác đầu tiên không thu được quá nhiều thành quả, số quặng kim loại màu khai thác được chưa đến một tấn.

Tuy nhiên, Hứa Dịch và Hội trưởng Relsa cũng không bất ngờ về điều này, bởi vì phần chính của mạch quặng đều ẩn sâu dưới lòng đất, giai đoạn đầu chắc chắn không thể tiến hành khai thác trên diện rộng.

Việc có thể khai thác được quặng ngay trong ngày đầu tiên đã đủ chứng minh trữ lượng của Mạch khoáng sản kim loại màu này cực kỳ phong phú, hơn nữa mạch quặng nằm ở tầng nông địa chất, dễ khai thác.

Theo kết quả thăm dò của một số Người lùn, Mạch khoáng sản kim loại màu này chủ yếu chứa một lượng lớn quặng nhôm và quặng đồng, số quặng chưa đến một tấn khai thác được trong ngày đầu tiên đều là quặng đồng.

Nhìn từ số quặng đồng khai thác được, hàm lượng đồng trong những quặng này cao đến mức đáng kinh ngạc.

Theo lời một Người lùn tên Angola, người từng làm việc tại rất nhiều khu mỏ của Thương hội Falcao, hàm lượng đồng trong những quặng này cao hơn nhiều so với những mỏ đồng mà anh ta từng thấy ở Thương hội Falcao.

Đây là một kết quả khiến Hứa Dịch rất hài lòng.

Hiện tại, do nghiên cứu và phát triển máy phát điện ma lực gió đã đạt được bước đột phá mới, nhóm của Bella, chịu trách nhiệm chính trong việc nghiên cứu và phát triển dự án này ở Viện Nghiên cứu Ma lực, đã hợp tác với Kambi và những Người lùn khác, chế tạo thành công một máy phát điện ma lực gió cỡ nhỏ có thể xuất ra công suất ổn định. Vì vậy, để tiếp tục nghiên cứu và phát triển, rõ ràng là sẽ cần một lượng lớn đồng có tính dẫn điện cực mạnh.

Tuy nhiên, kể từ khi được Stella thức tỉnh, Hứa Dịch không còn quá tập trung vào việc nghiên cứu và phát triển điện như trước.

Sau khi cân nhắc và so sánh kỹ lưỡng, Hứa Dịch nhận thấy rằng, mặc dù đối với hệ thống công nghiệp trên Trái Đất, điện năng có phạm vi ứng dụng cực kỳ rộng rãi và cực kỳ quan trọng, nhưng đối với Lục địa Saines, do sự tồn tại của Ma pháp, sức

mạnh Ma pháp có thể thay thế vai trò của điện ở nhiều nơi, thậm chí còn thể hiện tốt hơn cả điện.

Ví dụ như điều hòa không khí, điều hòa trên Trái Đất cần điện để vận hành, để đạt được hiệu quả làm mát phù hợp, công suất tiêu thụ điện thường đạt tới ba đến bốn nghìn watt, một giờ sẽ tiêu thụ từ ba đến bốn kW/h điện.

Lấy ví dụ về nhà máy nhiệt điện phổ biến nhất ở Trung Quốc trên Trái Đất, thì tương đương với việc một giờ phải tiêu thụ tối thiểu 0,5 kg than đá.

Tỷ lệ tiêu thụ năng lượng này rõ ràng là cực kỳ cao.

Nhưng nếu thay bằng Điều hòa Ma lực Tân Phi do Thương hội Tân Phi sản xuất, chỉ cần một Tinh thể Ma lực nhỏ bằng lòng bàn tay là có thể hỗ trợ cho nó hoạt động liên tục ba ngày ba đêm.

Tính trung bình, mức tiêu thụ năng lượng trong một giờ có lẽ chỉ bằng một Tinh thể Ma lực nhỏ hơn cả móng tay.

Liên hệ mức tiêu thụ năng lượng này với thực tế là Tinh thể Ma lực có ở khắp mọi nơi trên Lục địa Saines, hàm lượng Tinh thể Ma lực cực kỳ phong phú, có thể dễ dàng nhận thấy rằng, trên thế giới này, Điều hòa Ma lực phù hợp hơn so với điều hòa chạy bằng điện trên Trái Đất.

Quan trọng hơn, việc tiêu thụ Tinh thể Ma lực sẽ không gây ô nhiễm, điểm này tốt hơn nhiều so với nhiệt điện.

Vì vậy, mặc dù Hứa Dịch vẫn coi trọng việc nghiên cứu và phát triển điện năng, nhưng anh sẽ không quá coi trọng nó.

Đối với anh, điện năng chỉ là một phần bổ sung cho nghiên cứu Máy móc Ma lực.

Bởi vì Ma pháp không thể giải quyết mọi vấn đề, khi cần thiết,

điện năng vẫn có thể phát huy tác dụng.

Ngoài quặng đồng, Hứa Dịch cũng rất coi trọng quặng nhôm trong Mạch khoáng sản kim loại màu này.

Nhôm cũng được sử dụng rất rộng rãi và quan trọng trong hệ thống công nghiệp. Các loại hợp kim nhôm khác nhau gần như có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi trên Trái Đất.

Mặc dù lượng sử dụng có thể không nhiều bằng sắt, nhưng ở nhiều nơi, vai trò của nhôm và hợp kim nhôm là không thể thay thế hoàn toàn bằng sắt.

Ví dụ như trong ba ngành công nghiệp nặng là hàng không, xây dựng và ô tô, các đặc tính đặc biệt của nhôm và hợp kim nhôm sẽ đóng một vai trò cực kỳ quan trọng.

Mặc dù Thương hội Tân Phi hiện đã nghiên cứu và phát triển ra rất nhiều loại thép hợp kim có đặc tính đặc biệt, nhưng do hạn chế về đặc tính vật liệu của sắt, cho dù có nghiên cứu và phát triển như thế nào, cuối cùng vẫn có một số đặc tính đặc biệt không thể nào nghiên cứu và phát triển được.

Giờ đây, đã có Mạch khoáng sản kim loại màu này, sau này Tộc trưởng Slurby và những Người lùn khác sẽ có nhiều không gian nghiên cứu và phát triển hơn.

Trong tương lai, các loại Máy móc Ma lực mà Thương hội Tân Phi có thể sản xuất đương nhiên sẽ trở nên phong phú và đa dạng hơn.

Trong khi Hứa Dịch đang quan sát chất lượng của các loại quặng được khai thác, thì Hội trưởng Relsa lại quan sát tình hình làm việc của các công nhân phụ trách khai thác quặng trong mỏ.

Sau khi đạt được thỏa thuận với Tộc trưởng Woller, hôm nay khai thác mỏ, Tộc trưởng Woller đã trực tiếp cử mười tộc nhân

đến làm việc trong mỏ. Ông ta nói là để các tộc nhân thử nghiệm, đồng thời để Hứa Dịch và Hội trưởng Relsa xem xét xem tộc nhân của ông ta có phù hợp với công việc này hay không.

Sau khi quan sát, Hội trưởng Relsa phát hiện, mặc dù những Người sói này do lần đầu tiên tiếp xúc với các loại Cỗ máy Ma lực khai thác mỏ nên có vẻ hơi lóng clóng, hiệu quả tổng thể kém hơn so với công nhân là Nhân loại đã thành thạo.

Chương 586: Lợi thế của công nhân tộc Người thú (2/2)

Nhưng vì Người sói có thể chất bẩm sinh vượt trội, sức mạnh hơn hẳn Nhân loại, cơ thể cũng linh hoạt hơn, nên miễn là không phải công việc cần phải điều khiển Cỗ máy Ma lực khai thác mỏ, thì hiệu quả của họ thậm chí còn cao hơn so với công nhân là Nhân loại.

Sau khi quan sát một lúc, Hội trưởng Relsa không khỏi nói với Hứa Dịch, người vẫn đang quan sát chất lượng của quặng được khai thác: "Tôi đột nhiên phát hiện ra rằng, ý tưởng muốn thuê những công nhân tộc Người thú của anh rất hay."

"Ồ?" Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn ông ta, trước đây, mặc dù Hội trưởng Relsa không còn phản đối đề nghị này, nhưng ông ta cũng chưa bao giờ bày tỏ sự đồng tình đặc biệt."Sao vậy? Nhìn ra được gì rồi?"

"Ừm." Hội trưởng Relsa gật đầu."Có thể thấy, những Người thú này quả thực có thể chất rất tốt, mặc dù hơi ngốc nghếch một chút, nhưng họ rất phù hợp với một số công việc đòi hỏi thể lực. Mỏ là nơi có rất nhiều công việc đòi hỏi thể lực, để những Người thú này làm việc thậm chí còn nhanh hơn so với công nhân là Nhân loại của chúng ta."

"Vì vậy mới nói, bất kỳ chủng tộc nào cũng có ưu điểm của họ, chỉ cần tận dụng tốt ưu điểm là được." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Hơn nữa, anh còn quên mất một điểm quan trọng hơn, tiền lương thuê những Người sói này thấp hơn nhiều so với việc thuê công nhân là Nhân loại."

Hội trưởng Relsa không khỏi cười khổ.

Hứa Dịch nói không sai. Vì Mạch khoáng sản kim loại màu này nằm ở Hoang mạc Black Rice, thuộc địa bàn của tộc Người thú, nên khi thuê công nhân là Nhân loại, ba Thương hội chỉ có thể đưa ra mức lương đủ cao mới thu hút được người đến làm.

Cuối cùng, sau khi quyết định, mức lương trung bình hàng tháng của công nhân là Nhân loại hiện đang làm việc tại khu mỏ này đã vượt quá ba mươi Đồng vàng!

Con số này cao hơn nhiều so với mức trung bình của Thành phố Bontar.

Hơn nữa, do ở xa Thành phố Bontar, việc cung cấp cho những công nhân là Nhân loại này rất bất tiện.

Tính ra, chỉ riêng việc đảm bảo nhu cầu sinh hoạt bình thường cho những công nhân là Nhân loại này, trung bình mỗi người mỗi tháng cũng phải chi gần mười Đồng vàng.

Nói cách khác, chi phí cho mỗi công nhân là Nhân loại trong khu mỏ này là hơn bốn mươi Đồng vàng mỗi tháng!

Chi phí này cũng cao gấp đôi so với tất cả công nhân ở Thành phố Bontar.

Hiện tại, có tổng cộng hai trăm công nhân là Nhân loại trong khu mỏ này, nghĩa là mỗi tháng, ba Thương hội phải chi gần mười nghìn Đồng vàng cho họ!

Ngược lại, theo như cuộc trò chuyện trước đây của Hứa Dịch và Hội trưởng Relsa với Tộc trưởng Woller, Hứa Dịch chỉ cần nói ra mức lương năm Đồng vàng một tháng cho mỗi công nhân Người sói là đã khiến Tộc trưởng Woller hai mắt sáng rực, tỏ ra vô cùng vui mừng.

Hơn nữa, bộ lạc Người sói ngay bên cạnh khu mỏ, họ gần như không có chi phí sinh hoạt.

So sánh thì có thể thấy, cùng là công nhân trong mỏ, chi phí cho một công nhân là Nhân loại thậm chí có thể bằng tám công nhân Người sói, sự chênh lệch thực sự là quá lớn."Xem ra, ý tưởng muốn thuê công nhân tộc Người thú của cậu lúc trước quả là không sai." Hội trưởng Relsa thở dài nói."Nếu không phải tộc Người thú phần lớn đều khá ngốc nghếch, khó mà nắm bắt được cách vận hành những Cỗ máy Ma lực kia, tôi nghĩ sau này khu mỏ này thậm chí có thể hoàn toàn không cần tới công nhân là Nhân loại nữa."

"Không, điều đó là tuyệt đối không được." Hứa Dịch lắc đầu."Chủ thể của khu mỏ này nhất định phải là Nhân loại. Việc thuê công nhân tộc Người thú là có thể, nhưng bên trong nhất định phải do Nhân loại chiếm đa số. Nếu không, nếu như toàn bộ đều là công nhân tộc Người thú, rất có thể cuối cùng sẽ thoát khỏi sự khống chế của chúng ta."

"Ừm, lo lắng này của cậu là đúng." Hội trưởng Relsa gật đầu tỏ vẻ đồng ý."Tộc Người thú phần lớn đều ngỗ ngược, khó bỏ được thú tính, nếu như nơi này toàn bộ đều là tộc Người thú, nói không chừng bọn họ sẽ nảy sinh ý đồ chiếm đoạt cho riêng mình." Dừng một chút, Hội trưởng Relsa lại hỏi: "Đúng rồi, việc cậu nói với Tộc trưởng Woller rằng một gia đình Người thú chỉ được phê duyệt một Giấy phép lao động, cũng là vì lo lắng này sao?"

"Đó chỉ là một phần." Hứa Dịch cười một tiếng."Mục đích thực sự là, thông qua sự hạn chế này, có thể khiến cho những tộc Người thú này sau này mỗi gia đình đều vì phải lo lắng cho người nhà đang làm việc trong nhà máy của Nhân loại chúng ta, và cả bộ tộc có được phê duyệt Giấy phép lao động, mà không dám nảy sinh bất kỳ ý đồ xấu nào với Nhân loại. Cứ thử nghĩ xem, nếu như Người thú muốn dám bất kính với Nhân loại, không chỉ khiến cho

người nhà có địa vị cao nhất trong nhà mất việc, thậm chí còn liên lụy đến cả bộ tộc, anh nghĩ xem hắn ta còn dám làm như vậy nữa không?"

Hội trưởng Relsa hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch.

"Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ lúc trước khi cậu muốn thuê công nhân tộc Người thú, đã nghĩ đến điểm này rồi sao?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Lúc trước tôi đã nói với anh rồi mà, với tộc Người thú là có phương pháp hạn chế."

Hội trưởng Relsa kinh ngạc nhìn Hứa Dịch một hồi, không nhịn được lắc đầu, thở dài nói: "Hội trưởng Hứa, cậu thật sự là suy nghĩ chu đáo, tôi thậm chí cảm thấy cậu có chút đáng sợ. Nhưng mà làm sao cậu có thể chắc chắn rằng những tộc Người thú này sẽ có loại lo lắng này? Nói cho cùng cũng chỉ là một công việc, trước đây khi những tộc Người thú này không có việc làm, chẳng phải cũng sống tốt đó sao?"

"Đó là bởi vì trước đây bọn họ chưa từng được hưởng thụ cuộc sống thoải mái mà thôi." Hứa Dịch mỉm cười nói."Tin tôi đi, khi bọn họ có được công việc ổn định, hơn nữa có thể thông qua công việc này mang đến cho bản thân và gia đình cuộc sống tốt đẹp hơn, bọn họ nhất định sẽ không nỡ từ bỏ cuộc sống như vậy. Tộc Người thú trước đây là chân đất không sợ mang giày, nhưng chờ sau khi bọn họ mang giày, trải nghiệm được cảm giác thoải mái khi đi trên đường sau khi có giày, bọn họ tuyệt đối sẽ không muốn cởi giày ra đi chân đất trên đường nữa."

Chương 587: Vị thần mới (1/2)

Những Chủng tộc Người thú khác có đi giày hay không thì Hứa Dịch không rõ, nhưng ít nhất Người sói ở Bộ lạc Người sói Woller đều không đi giày.

Không chỉ không đi giày, theo Hội trưởng Vincent, họ thậm chí còn không mặc quần áo.

Vì vậy, khi Hứa Dịch rời khỏi Bộ lạc Người sói Woller, Hội trưởng Vincent đã ở lại cùng với Hội trưởng Relsa.

Theo lời Hội trưởng Vincent, Người sói ở Bộ lạc Người sói Woller đã bày tỏ sự quan tâm mạnh mẽ đến quần áo vải của Nhân loại, vì vậy ông ta nhất định phải để cho mọi Người sói ở đây đều được mặc quần áo do Thương hội Armani của ông ta đặt làm.

Hội trưởng Vincent thậm chí còn bí mật tiết lộ với Hứa Dịch rằng ông ta còn định mở một nhà máy dệt ngay bên cạnh Bộ lạc Người sói Woller, chuyên sản xuất nhiều loại quần áo phù hợp cho Người thú mặc.

Hứa Dịch bày tỏ sự đánh giá cao đối với ý tưởng táo bạo này của ông ta và nói rằng anh sẽ hỗ trợ hết mình.

Tuy nhiên, sự hỗ trợ này hiện tại chỉ giới hạn ở lời nói, bởi vì lần này Hứa Dịch chỉ ở lại Bộ lạc Người sói Woller một ngày, sau đó để lại Chiến binh Elf và Chiến binh Người lùn canh giữ khu mỏ, còn bản thân anh thì một mình đi xe ngựa đến Công quốc Stan ở phía nam Hoang mạc Black Rice.

Chuyến đi đến Công quốc Stan lần này chỉ là để xác nhận thêm một số dự án đầu tư, chưa thực sự bắt tay vào thực hiện, vì vậy

Hứa Dịch chỉ đi cùng Ankulu một lần nữa theo tuyến đường lần trước.

Đầu tiên là gặp Tộc trưởng Waylon, xác nhận sẽ đầu tư xây dựng một Xưởng Sản xuất Hoa quả đóng hộp và một Xưởng Sản xuất Cao su gần Thành Waylon, sau đó ký kết chính thức một Bản Khế ước với Đại Công tước Stan, chính thức đưa Quyền sở hữu của ba khu mỏ đó vào tay Thương hội Tân Phi.

Về thời gian cụ thể cho việc xây dựng nhà máy và khai thác ba khu mỏ, Hứa Dịch dự định sẽ sắp xếp sau khi Xưởng Sản xuất Hoa quả đóng hộp ở Làng Koror, Thành phố Bontar và khu mỏ gần Bộ lạc Người sói Woller chính thức đi vào hoạt động, tích lũy đủ kinh nghiệm liên quan rồi mới bắt đầu.

Vì vậy, chuyến đi lần này của Hứa Dịch tốn ít thời gian hơn lần trước vài ngày, chỉ mất một tuần, anh đã rời khỏi Công quốc Stan một lần nữa.

So với lúc vào Công quốc Stan, anh mang theo thêm hai Bản Khế ước, nhưng lại mất đi 430. 000 Đồng vàng.

Tại sao chỉ trả trước 300. 000 Đồng vàng mà lại mất đi hơn 400. 000 Đồng vàng?

Câu trả lời rất rõ ràng. 130. 000 Đồng vàng bị mất đi là để đối phó với sự tham lam vô độ của Đại Công tước Stan và các quan đại thần của ông ta, cũng như Tộc trưởng Waylon.

Một lần nữa trải nghiệm sâu sắc sự tham lam vô độ của những kẻ này ở Công quốc Stan, khi trở về Thành phố Bontar, Hứa Dịch đột nhiên cảm thấy không khí ở Thành phố Bontar còn trong lành hơn cả Công quốc Stan.

Điều khiến anh vui mừng hơn nữa là sau khi trở về Thành phố Bontar, Yanis cuối cùng cũng trở lại.

Lần trước, sau khi từ Công quốc Stan trở về, Hứa Dịch đã để Yanis đưa ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon đến gặp Trưởng lão Alucia của Bộ tộc Night Song, nhưng không biết tại sao, hơn hai tháng trôi qua, Yanis và ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon vẫn chưa đến Thành phố Bontar tìm Hứa Dịch.

Vài ngày trước, khi đến gặp Trưởng lão Alucia ở Bộ tộc Night Song, Hứa Dịch đã từng nhắc đến chuyện này với bà, nhưng Trưởng lão Alucia nói rằng đừng vội, ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon đang tìm hiểu tình hình của Bộ tộc Night Song.

Bây giờ Yanis cuối cùng cũng trở lại, Hứa Dịch định hỏi cô ấy cặn kẽ về chuyện này, tại sao sau hai tháng, họ vẫn ở lại Bộ tộc Night Song mà không có động thái gì tiếp theo.

"Mới hai tháng thôi mà." Yanis trợn to mắt, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt khó hiểu."Hội trưởng, khoảng thời gian ngắn như vậy, họ chắc chắn chưa thể tìm hiểu rõ ràng về việc Bộ tộc Night Song của chúng ta hợp tác với Thương hội như thế nào."

"Hai tháng rồi mà vẫn chưa rõ?" Hứa Dịch có chút khó tin."Chuyện hợp tác của Bộ tộc Night Song với chúng ta đơn giản như vậy, chỉ cần vài ngày là có thể tìm hiểu rõ ràng, tại sao họ lại trì hoãn lâu như vậy? Hiệu quả làm việc của ba người này không thể thấp như vậy chứ?"

Yanis nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt ngạc nhiên: "Hội trưởng, hai tháng không phải là ngắn sao? Tuổi thọ của chúng ta, Elf, không ngắn ngủi như các ngươi, Nhân loại, vì vậy chúng ta sẽ không quá coi trọng thời gian như các ngươi."

Nhìn thấy vẻ mặt đương nhiên của Yanis, Hứa Dịch nhất thời không nói nên lời.

Suy nghĩ một lúc, anh đành bất lực thừa nhận những gì Yanis nói là sự thật.

Tuổi thọ của Elf ít nhất cũng phải hơn ba trăm năm, có khi còn sống đến cả nghìn năm.

Mà tuổi thọ của Nhân loại trên Lục địa Saines chỉ vỏn vẹn vài chục năm, đối với Elf mà nói, hai tháng chỉ tương đương với một tuần của Nhân loại, đương nhiên không thể tính là dài.

Tuổi thọ kéo dài đã tạo nên tính cách điềm tĩnh và chậm rãi của Elf, khiến họ không bao giờ theo đuổi hiệu quả giải quyết vấn đề cao như Nhân loại.

Hơn nữa, ba nữ Elf đó đến từ Bộ tộc Shadow Moon, và Bộ tộc Shadow Moon lại nằm trong lãnh thổ của Công quốc Stan, có lẽ cũng nhiễm phải căn bệnh lười biếng giống như Nhân loại ở Công quốc Stan.

Nghĩ như vậy, việc ba nữ Elf này mất hơn hai tháng mà vẫn chưa hoàn thành việc khảo sát Bộ tộc Night Song cũng không có gì lạ.

Nói cho cùng, Trưởng lão Alucia là người có sự khác biệt lớn so với Elf truyền thống trong từng lời nói và hành động.

Bà không chỉ chủ động tiếp xúc với Hứa Dịch, một Nhân loại, mà còn rất dứt khoát trong mọi việc, xử lý mọi việc rất hiệu quả.

Ví dụ như chuyện Hứa Dịch đề cập với bà về việc Hội trưởng Vincent muốn tuyển dụng một số Elf lần trước, chỉ mới mười mấy ngày, bà đã cử mười Elf của Bộ tộc Night Song đi cùng Yanis đến Thành phố Bontar.

Ánh mắt Hứa Dịch chuyển sang năm Elf phía sau Yanis, nhận thấy ba nữ hai nam, năm Elf này đều có vóc dáng rất nổi bật, ngay cả trong số những Elf vốn đã có vóc dáng đẹp.

Đặc biệt là ba nữ Elf, vóc dáng của họ thậm chí còn vượt trội hơn cả Yanis, tỷ lệ cơ thể gần như hoàn hảo, cộng với khí chất

thanh lịch và bí ẩn đặc trưng của Elf, chỉ cần mặc trang phục da đơn giản do Bộ tộc Night Song tự làm, đứng đó thôi cũng đủ khiến người khác phải tập trung ánh nhìn vào họ.

Chương 588: Vị thần mới (2/2)

Còn hai nam Elf, ngay cả với con mắt của nam giới như Hứa Dịch, cũng phải thừa nhận rằng dù là vóc dáng hay ngoại hình của họ đều vô cùng xuất sắc, chỉ xét về ngoại hình, bất kỳ ai trong số họ đều có thể dễ dàng đánh bại tất cả các chàng trai đẹp ở Thành phố Bontar.

Hứa Dịch quan sát họ một lúc, rồi thắc mắc hỏi Yanis: "Ngoài người mẫu, Hội trưởng Vincent còn muốn tuyển dụng nhà thiết kế thời trang, sao Trưởng lão Alucia không cử người đến?"

"Họ chính là nhà thiết kế thời trang." Yanis chỉ vào năm tộc nhân."Trưởng lão nói rằng mọi Elf chúng ta đều có năng khiếu cảm nhận cái đẹp, vì tôi có thể làm nhà thiết kế ngoại hình cho Thương hội Tân Phi, nên bất kỳ ai đến cũng có thể làm nhà thiết kế thời trang mà Hội trưởng Vincent muốn."

"Nhà thiết kế không chỉ cần cảm nhận được cái đẹp là được..." Hứa Dịch lẩm bẩm, lắc đầu."Thôi bỏ đi, dù sao thì Hội trưởng Vincent cũng chỉ cần danh tiếng của Elf mà thôi. Chỉ cần nhìn thấy vóc dáng và ngoại hình của họ, Hội trưởng Vincent chắc chắn sẽ hài lòng."

Nghe Hứa Dịch nói vậy, Yanis đột nhiên cúi đầu nhìn cơ thể mình, rồi ngẩng lên hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, anh thấy vóc dáng của tôi không đẹp sao? Không xinh đẹp sao?"

Hứa Dịch sững người, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Yanis, không khỏi bật cười: "Sao đột nhiên lại hỏi câu này?"

"Bởi vì Hội trưởng Vincent muốn thuê Elf chúng ta làm người

mẫu là để quảng cáo cho Thương hội của ông ta. Nhưng anh chưa bao giờ để tôi làm quảng cáo, chỉ có Stella, vì vậy tôi nghĩ anh nhất định là thấy vóc dáng của tôi không đẹp, ngoại hình không xinh, nên mới không nghĩ đến việc để tôi làm quảng cáo."

Hứa Dịch có chút dở khóc dở cười: "Nói linh tinh gì vậy? Cô rất xinh đẹp, vóc dáng cũng rất đẹp, không thua kém gì năm người họ. Lý do không để cô làm quảng cáo là vì không cần thiết. Tôi coi trọng tài năng thiết kế của cô, chứ không phải vóc dáng và ngoại hình của cô. Hiểu chưa?"

"Ồ." Yanis gật đầu, nhưng dường như vẫn chưa hiểu lắm.

Hứa Dịch cũng không định giải thích rõ ràng chuyện này với cô, anh nhìn năm Elf đang tò mò quan sát xung quanh, thầm nghĩ Trưởng lão Alucia quả nhiên là một Trưởng lão Elf có tầm nhìn xa, lại có thể nhanh chóng chấp nhận để tộc nhân của mình làm việc cho một Thương hội Nhân loại khác.

Trước đây, Elf của Bộ tộc Night Song làm việc ở Thương hội Tân Phi chỉ là những công việc bình thường, khi hòa thuận với Nhân loại xung quanh cũng gặp không ít khó khăn.

Bây giờ, nếu năm Elf này thực sự được Thương hội Armani thuê, cho dù là nhà thiết kế thời trang hay người mẫu, đều là những người của công chúng. Năm Elf này, liệu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho việc ngày nào cũng bị bao vây bởi đủ loại người khác nhau chưa?

Sự thật chứng minh, Hứa Dịch đã hoàn toàn đánh giá thấp sự cuồng nhiệt của Nhân loại đối với Elf.

Mặc dù Thương hội Tân Phi đã thuê rất nhiều Elf, khiến người dân Thành phố Bontar thường xuyên nhìn thấy Elf xuất hiện trong thành, không còn phản ứng mạnh mẽ như khi Yanis mới xuất hiện, nhưng khi Thương hội Armani tuyên bố thuê năm Elf làm nhà thiết

kế trang phục và người mẫu cho Thương hội Armani, tin tức này vẫn gây chấn động ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Thương hội Armani thậm chí còn tổ chức một buổi họp báo dành riêng cho năm Elf này, và để năm Elf này mặc trang phục do Thương hội Armani thiết kế riêng cho họ xuất hiện tại buổi họp báo.

Với vóc dáng và ngoại hình của năm Elf này, kết hợp với trang phục được thiết kế tỉ mỉ cho họ, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Chỉ trong vài ngày, năm Elf này đã trở thành ngôi sao của Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Nhiều tiểu thư quý tộc đã tận mắt nhìn thấy hai Elf nam, ngay lập tức bị ngoại hình của họ chinh phục, tuyên bố rằng họ chính là Thiên Thần trong lòng họ.

Còn ba Elf nữ, dưới sự tuyên truyền mạnh mẽ của Thương hội Armani, cũng nhanh chóng trở thành nữ thần thế hệ mới trong lòng hầu hết nam giới ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

"Sao em đột nhiên cảm thấy, hình như mình đã bị lãng quên rồi nhỉ?" Nhìn thấy những bức chân dung của mấy Elf được dán khắp đường phố, Stella khẽ cười nói: "Xem ra danh hiệu 'Nữ thần Bontar' này sắp bị người khác cướp mất rồi."

Hứa Dịch cười lớn, nắm lấy tay Stella, cười hì hì nói: "Không sao, người khác quên em cũng được, như vậy em có thể làm nữ thần trong lòng riêng anh rồi."

Stella liếc mắt nhìn Hứa Dịch: "Anh từ năm ngoái đã không cho em làm quảng cáo cho Thương hội nữa, là có ý đồ này từ lâu rồi

đúng không?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Không phải anh sợ em mệt sao? Dù sao thì em cũng không muốn lộ diện nữa mà, đúng không?"

"Ừm, đúng là em đã sớm chán ghét cuộc sống ra ngoài đi dạo cũng bị người khác vây xem rồi." Stella nhìn trái nhìn phải, cau mày nói: "Nhưng hiện tại em lại phát hiện, không có việc gì làm còn khó chịu hơn."

"Đừng quên, em vẫn là Nghiên cứu viên của Viện nghiên cứu Ma pháp Thương hội Tân Phi chúng ta. Muốn tìm việc gì làm thì đến Viện nghiên cứu cùng Evita, Akali nghiên cứu Ma pháp đi." Hứa Dịch nói.

Stella khẽ lắc đầu, cười khổ nói: "Vấn đề là mấy hôm trước em đến Viện nghiên cứu Ma pháp một chuyến, lại phát hiện mình căn bản đã xem không hiểu Evita và Akali đang nghiên cứu cái gì rồi." Dừng một chút, Stella nắm chặt tay Hứa Dịch, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt: "Hứa Dịch, có phải em đã vô dụng rồi không?"

Hứa Dịch khẽ giật mình, cau mày nhìn vẻ mặt mờ mịt của Stella, biết lúc này an ủi cô bằng lời nói suông sẽ không có tác dụng gì.

Vô số suy nghĩ nhanh chóng lóe lên trong đầu, Hứa Dịch bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

"Anh nghĩ ra một công việc, có lẽ em sẽ rất thích."

Chương 589: Chiếc xe đạp không liên quan đến Ma pháp (1/2)

Bước vào giữa tháng 3, cái lạnh của mùa đông đã hoàn toàn biến mất, vùng đất bên ngoài Thành phố Bontar vốn bị đóng băng vì giá rét bắt đầu trở nên ẩm ướt, vô số ngọn cỏ xanh non nhú lên từ trong đất.

Vào thời điểm này trong năm, chính là lúc thích hợp để ra ngoài du xuân, vì vậy cứ đến ngày nắng đẹp, lại có vô số tiểu thư công tử nhà quý tộc ngồi trên những cỗ xe ngựa sang trọng của gia đình, chạy ra khỏi Thành phố Bontar, hướng đến vùng ngoại ô xanh mướt.

Ngoại ô Thành phố Bontar ngày nay tuy đã được bao quanh bởi một số con đường bằng phẳng thẳng tắp, phía Tây do Thành chủ quy hoạch thành Khu Công nghiệp nên tràn ngập các loại nhà máy, cây xanh còn sót lại rất ít, nhưng phía Nam lại do Thành chủ quy hoạch thành khu vui chơi giải trí nên không chỉ giữ nguyên cỏ cây hoa lá, mà còn đào thêm một con kênh, dẫn nước sông Sandy vào, biến vùng ngoại ô phía Nam vốn chỉ là vùng hoang vu thành một nơi vừa có núi non sông nước, vừa có chim hót hoa thơm, là nơi nghỉ dưỡng tuyệt vời.

Hôm nay lại là một ngày nắng đẹp, mặt trời vừa lên cao, lại có vô số xe ngựa của các gia đình quý tộc trong thành chạy ra khỏi cổng thành phía Nam, hướng đến vùng đất xanh tươi phía Nam thành phố.

Vô số tiểu thư công tử nhà quý tộc dự định sẽ nhân ngày đẹp

trời này đi dã ngoại, vui chơi, nhân tiện tổ chức một bữa tiệc ngoài trời thoải mái, vui vẻ.

Tuy nhiên, hôm nay có chút khác biệt so với thường ngày.

Trong số vô số cỗ xe ngựa lao ra khỏi cổng thành, lại lẫn vào hai thứ kỳ lạ.

Các tiểu thư công tử trên xe ngựa nghe thấy tiếng kinh hô bên ngoài, lần lượt vén rèm xe ngựa lên, thì thấy trên con đường dẫn đến ngoại ô phía Nam, có hai người đang ngồi trên một thứ được tạo thành từ hai bánh xe và một khung kim loại, toàn thân bằng phẳng, trông kỳ quái.

Hai người đạp chân vào hai bàn đạp, liên tục xoay tròn một đĩa tròn theo chuyển động của bàn chân.

Cùng với chuyển động của đĩa tròn này, hai bánh xe trên khung kim loại không ngừng lăn về phía trước, kéo theo hai người cũng không ngừng di chuyển trên đường.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, thứ kỳ quái mà hai người này đang ngồi trông có vẻ rất mỏng manh, ngoại trừ hai bánh xe ra thì mọi thứ đều chỉ có một khung đỡ. Thế mà lại có thể chở hai người phía trên di chuyển với tốc độ cao như vậy, thậm chí trong nháy mắt đã vượt qua được một số xe ngựa, chạy đến trước mặt rất nhiều tiểu thư công tử nhà quý tộc.

Nhìn hai người đó đạp thứ đồ chơi lạ hoắc, lao vun vút trên đường như bay, cho dù là các tiểu thư công tử nhà quý tộc trên xe ngựa, hay là những người đi đường, đều không khỏi sững sờ.

Rốt cuộc thứ mà hai người đó đang ngồi là thứ gì? Sao có thể chở họ chạy nhanh như vậy?

Thế nhưng hai người đó cứ thế biến mất ở phía xa con đường, khiến cho nghi vấn trong lòng mọi người đều không có lời giải

đáp.

Ngày hôm sau lại là một ngày nắng đẹp.

Vẫn như thường lệ, lại có vô số xe ngựa chạy ra khỏi cổng thành.

Thế nhưng đến đúng chín giờ sáng, hai thứ kỳ quái đó lại một lần nữa chở theo hai người lao ra khỏi cổng thành, lại một lần nữa vượt qua vô số xe ngựa, biến mất ở cuối con đường.

Nghi vấn trong lòng mọi người càng thêm sâu sắc.

Ngày thứ ba, lại là một ngày nắng đẹp.

Tình hình tương tự lại tiếp diễn.

Ngày thứ tư...

Ngày thứ năm... ...

Suốt cả tuần lễ, ngày nào cũng là ngày nắng đẹp hiếm có, ngày nào cũng có vô số tiểu thư công tử nhà quý tộc muốn ra ngoài du xuân dã ngoại. Thế nhưng ngày nào cũng có hai thứ kỳ quái đó chở theo hai người lao ra khỏi cổng thành, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Sự tích tụ trong suốt bảy ngày liên tục đã khiến cho thứ kỳ quái bí ẩn này lan truyền khắp Thành phố Bontar, khơi dậy sự tò mò trong lòng tất cả mọi người.

Có người hiếu kỳ đã sớm đợi sẵn ở cổng thành phía Nam sau vài ngày, vẽ lại hình dáng của hai thứ kỳ quái đó.

Sau khi phân tích, mọi người phát hiện ra rằng nguyên lý của hai thứ kỳ quái này thực ra rất đơn giản, chỉ là dựa vào hai chiếc lốp xe bằng phẳng ép trên mặt đất, phía trên có một khung kim loại làm giá đỡ, thêm hai bánh răng kết nối với nhau làm bộ phận

truyền động, cuối cùng để người ngồi trên dùng lực đạp chân làm động lực mà thôi.

Tuy nhiên, nguyên lý có vẻ đơn giản, nhưng hai thứ kỳ quái này lại có thể chạy nhanh như vậy dưới sức người, thực sự là có chút khó tin.

Lúc đầu, mọi người còn chưa biết thứ này rốt cuộc là gì, từ đâu ra, nhưng sau đó có người tinh ý đã đoán ra được manh mối từ hai chiếc lốp xe đó.

Lốp xe hiện tại chỉ có Thương hội Tân Phi sản xuất, thêm vào đó, Thương hội Tân Phi luôn có thể sản xuất ra đủ loại thứ kỳ lạ, vậy thì hai thứ kỳ quái này rất có thể là Máy móc Ma thuật mới được Thương hội Tân Phi nghiên cứu phát triển!

Tất cả những nghi ngờ và suy đoán đã có lời giải đáp vào ngày thứ tám.

Sáng sớm ngày thứ tám, tờ "Nhật báo Bontar" mới ra lò đã vén màn bí mật.

Mọi người đoán không sai, hai thứ kỳ quái này quả thực là sản phẩm mới nhất do Thương hội Tân Phi nghiên cứu phát triển, nhưng không giống như mọi người tưởng tượng, thứ này lại không liên quan gì đến Ma pháp.

Thứ được gọi là xe đạp này là một loại máy móc sử dụng sức người. Hoàn toàn do sức người điều khiển, không chứa bất kỳ Ma pháp nào.

Tuy nhiên, cho dù chỉ là do sức người điều khiển, chỉ cần người đạp xe đạp có đủ sức lực, thì vẫn có thể khiến tốc độ của xe đạp trở nên rất nhanh.

Theo nguồn tin nội bộ mà "Nhật báo Bontar" có được, được biết khi Thương hội Tân Phi thử nghiệm xe đạp, thậm chí có thể

đạp xe từ Thành phố Bontar vào sáng sớm, đến trước buổi trưa đã có thể đến Thung lũng Rainfall.

Phải biết rằng Thung lũng Rainfall và Thành phố Bontar cách nhau đến ba mươi dặm, cho dù có đi bằng xe ngựa nhanh nhất cũng phải mất hơn ba tiếng đồng hồ.

Tốc độ của chiếc xe đạp này, vậy mà cũng không chậm hơn so với xe ngựa nhanh nhất là bao!

Nhìn thấy bài báo trên "Nhật báo Bontar", mọi người lập tức xôn xao.

Có thứ đồ chơi hay ho như vậy, sau này ra ngoài sẽ thuận tiện hơn rất nhiều!

Chương 590: Chiếc xe đạp không liên quan đến Ma pháp (2/2)

Mặc dù xe ngựa rất nhanh, nhưng việc nuôi ngựa là điều mà các gia đình bình thường không thể nào gánh nổi.

Tuy rằng hệ thống giao thông công cộng trong Thành phố Bontar hiện tại cũng đang dần được thiết lập, có thể ngồi xe ngựa đến được hầu hết những nơi mình muốn đến, nhưng đi xe ngựa lại phải tốn tiền, huống hồ có rất nhiều nơi xe ngựa không thể đến được.

So với chiếc xe đạp đơn giản, nhẹ nhàng này, xe ngựa chắc chắn trông cồng kềnh hơn rất nhiều.

Vì vậy, sau khi xác định được chiếc xe đạp này quả thực là do Thương hội Tân Phi sản xuất, cánh cửa Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm của Thương hội Tân Phi trong thành phố ngay lập tức bị dòng người chen chúc phá vỡ, vô số người lập tức chạy đến hỏi xem khi nào thì xe đạp bắt đầu được bán, tất cả mọi người đều nóng lòng muốn mua một chiếc.

"Có vẻ như doanh số bán xe đạp lần này là không cần phải lo lắng rồi." Hứa Dịch cười lớn, đặt tờ "Nhật báo Bontar" trong tay xuống, quay đầu nhìn chiếc xe đạp đang được dẫn động bởi một động cơ ma lực gió, lốp xe quay tít trong Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy móc Ma thuật.

Nói chính xác thì, chiếc xe đạp này chỉ là sản phẩm phụ mà Hứa Dịch nghiên cứu phát triển ra trong quá trình nghiên cứu

động cơ.

Mặc dù xe đạp chỉ là một sản phẩm thương mại không quá quan trọng trong hệ thống công nghiệp nhẹ, nhưng sản phẩm xe đạp lại chứa rất nhiều công nghệ kỹ thuật cực kỳ quan trọng.

Ví dụ như cấu trúc động lực, truyền động ổ trục, đúc bánh răng, v. v. , một loạt công nghệ có thể áp dụng vào nhiều lĩnh vực, đều được ứng dụng trong sản xuất xe đạp.

Hứa Dịch yêu cầu Kambi và những người khác nghiên cứu phát triển xe đạp, ngoài việc bổ sung thêm một sản phẩm mới cho Thương hội Tân Phi, còn có mục đích để Kambi và những người khác tích lũy thêm kinh nghiệm và kiến thức lý thuyết về những công nghệ này trong quá trình nghiên cứu phát triển.

Điểm này rất khác so với trên Trái Đất.

Các kỹ sư cơ khí trên Trái Đất đều là học lý thuyết trước, sau đó mới bắt đầu thực hành sản xuất.

Còn các kỹ sư cơ khí của Thương hội Tân Phi, tiêu biểu là Kambi, lại đang dưới sự hướng dẫn của Hứa Dịch, thực hành sản xuất trước, sau đó mới học lý thuyết.

Đây cũng là điều bất đắc dĩ, Hứa Dịch muốn đẩy nhanh tốc độ phát triển của hệ thống công nghiệp, chỉ có thể dùng cách này để nhồi nhét kiến thức lý thuyết của mình cho họ.

May mà Kambi và những Người lùn khác thực sự rất có thiên phú trong lĩnh vực này, Hứa Dịch chỉ cần hơi gợi ý một chút, họ đã có thể hiểu rõ, thậm chí còn có thể suy ra những điều khác.

Thông qua việc nghiên cứu phát triển xe đạp, Kambi và những người khác đã trở thành những kỹ sư cơ khí có kiến thức tương đối sâu về lý thuyết động lực.

Bước tiếp theo, Hứa Dịch chính là để họ kết hợp động cơ ma lực gió đã được nghiên cứu phát triển đến một mức độ nhất định với xe đạp.

Nếu như có thể chế tạo ra một chiếc xe đạp ma lực sử dụng động cơ ma lực gió làm động lực, vậy thì có nghĩa là việc nghiên cứu phát triển động cơ ma lực đã có thể thực sự được đưa vào ứng dụng thực tiễn.

Thí nghiệm mà Kambi và những người khác đang tiến hành chính là thử nghiệm tính ổn định đầu ra công suất của động cơ ma lực gió và thử nghiệm cường độ của ổ trục.

Thí nghiệm này hiện tại đã kéo dài suốt mười ngày, nhưng kết quả vẫn khiến Hứa Dịch không hài lòng lắm. Đầu tiên là động cơ ma lực hệ Phong không thể duy trì trạng thái xuất lực ổn định, thường xuyên xảy ra tình trạng dừng đột ngột mà không có dấu hiệu báo trước, hơn nữa công suất đầu ra lúc nhanh lúc chậm.

Sau khi Hứa Dịch cùng vài Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện ra nguyên nhân là do Pháp trận hệ Phong được khắc ấn bên trong động cơ ma lực bị ảnh hưởng bởi chuyển động tốc độ cao của ổ trục. Chuyển động tốc độ cao của ổ trục khiến cho luồng không khí bên trong động cơ bị hỗn loạn, từ đó gây ra một số ảnh hưởng nhất định đến Pháp trận, dẫn đến công suất đầu ra không ổn định.

Nếu ảnh hưởng này tích tụ đến một mức độ nhất định, sẽ khiến cho Pháp trận tạm thời mất kiểm soát, khiến động cơ mất đi động lực.

Ngoài ra còn có một vấn đề rất quan trọng khác, đó chính là vấn đề về vật liệu.

Bánh răng và ổ trục của xe đạp ở trạng thái tốc độ thấp không có vấn đề gì quá lớn, nhưng sau khi duy trì chuyển động tốc độ

cao trong thời gian dài, sự hao mòn sẽ tăng lên đáng kể.

Theo đánh giá và suy đoán, nếu như duy trì trạng thái vận hành tốc độ cao nhất của động cơ ma lực hệ Phong, cho dù là ổ trục của xe đạp hay ổ trục của bản thân động cơ, e rằng đều không trụ được đến mười tiếng đồng hồ, sẽ xuất hiện tình trạng mài mòn cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí là gãy vỡ.

Đối với vấn đề này, tạm thời Hứa Dịch cũng không có cách nào giải quyết.

Bởi vì đây là vấn đề về vật liệu, mà vấn đề về vật liệu lại chính là vấn đề nan giải nhất trong hệ thống công nghiệp.

Trung Quốc trên Trái Đất mặc dù hệ thống công nghiệp về cơ bản đã hoàn thiện, nhưng về công nghệ vật liệu lại luôn tụt hậu.

Bản thân Hứa Dịch là một kỹ sư cơ khí của Trung Quốc, vốn dĩ không phải là người quá am hiểu về vấn đề vật liệu, thêm vào đó là sự hạn chế của quốc gia, nên càng không thể nắm bắt được công nghệ vật liệu tiên tiến nhất.

Đối với vấn đề này, anh chỉ có thể đặt hy vọng vào Viện nghiên cứu vật liệu do Tộc trưởng Slurby dẫn dắt.

Trước đây, Viện nghiên cứu vật liệu do Tộc trưởng Slurby dẫn dắt đã mang đến cho Hứa Dịch rất nhiều bất ngờ.

Hiện tại, Hứa Dịch giao vấn đề này cho ông ấy, sau đó chờ đợi mỏ kim loại màu trên Hoang mạc Black Rice được khai thác và luyện kim, tin rằng Tộc trưởng Slurby sẽ đưa ra cho Hứa Dịch một câu trả lời hài lòng.

Trước mắt, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Cho dù trong lòng Hứa Dịch có nóng lòng đến đâu về việc nghiên cứu và phát triển động cơ, nhưng nghiên cứu và phát triển

công nghệ cơ khí là việc không thể nóng vội được.

Là một kỹ sư cơ khí thiên tài trên Trái Đất, Hứa Dịch có nhận thức này, đồng thời cũng có đủ sự kiên nhẫn.

Chương 591: Kennard không thể thay thế (1/2)

Con đường của con người không phải lúc nào cũng bằng phẳng, cũng không phải lúc nào cũng gặp phải thất bại.

Mặc dù gặp phải trở ngại trong việc nghiên cứu và phát triển động cơ, nhưng doanh số bán xe đạp - một sản phẩm phụ được phát triển từ động cơ - đã mang đến cho Hứa Dịch một bất ngờ lớn, vượt xa mong đợi của anh.

Thông qua bảy ngày quảng cáo liên tục và sự quảng bá của "Nhật báo Bontar", khi Kennard chủ trì buổi họp báo sản phẩm mới của Thương hội Tân Phi, thông báo rằng xe đạp chính thức được bán ra, chỉ trong ngày đầu tiên, Thương hội Tân Phi đã nhận được đơn đặt hàng khổng lồ lên tới 30. 000 chiếc xe đạp.

Và sau một tuần, con số này đã tăng lên 100. 000.

Ban đầu, Hứa Dịch cảm thấy rằng xe đạp là một thứ có vẻ không phù hợp với Lục địa Saines, một thế giới giả tưởng phương Tây với sự tồn tại của Ma pháp, Elf và Người lùn, vì vậy ngay cả khi được tung ra, nó cũng không nên phổ biến cho lắm. Nào ngờ doanh số bán hàng thực tế lại đáng kinh ngạc đến vậy.

Cần biết rằng, vì chi phí sản xuất xe đạp không hề thấp nên Thương hội Tân Phi đã định giá xe đạp không hề rẻ.

Lần này, Thương hội Tân Phi lần đầu tiên phân loại sản phẩm của mình, lô xe đạp đầu tiên được chia thành hai loại chính là Xe đạp Nam và Xe đạp Nữ. Giá của Xe đạp Nam được ấn định là 8 Đồng vàng, trong khi Xe đạp Nữ có giá 6 Đồng vàng.

Mức giá này, ngay cả đối với người dân Thành phố Bontar, những người có thu nhập đã tăng lên đáng kể, vẫn được coi là rất đắt, bởi vì việc mua một chiếc xe đạp có thể tiêu tốn nửa tháng lương của họ.

Chưa kể đến người dân ở các thành phố khác, nơi thu nhập hàng tháng còn kém xa Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, khi xe đạp thực sự được bán ra, cho dù là người dân Thành phố Bontar hay cư dân của một số thành phố lân cận đều đổ xô đi mua xe đạp, thậm chí còn xuất hiện tình trạng tranh giành nhau mua.

Thương hội Tân Phi đã chuẩn bị sẵn 10. 000 chiếc xe đạp cho lô hàng đầu tiên, dự định sẽ bán hết trong vòng một tuần, nhưng không ngờ chỉ trong một buổi sáng, toàn bộ số xe đạp đã bị vét sạch.

Nhìn vào số lượng đơn đặt hàng khổng lồ ập đến sau đó, Ancato, người được Hứa Dịch điều động đến phụ trách nhiệm vụ sản xuất xe đạp, không biết nên khóc hay nên cười.

Thương hội Tân Phi đã không lường trước được rằng doanh số bán xe đạp sẽ cao đến vậy, vì vậy nhà máy xe đạp chỉ có một dây chuyền sản xuất và chỉ đào tạo được hơn 200 công nhân.

Sản lượng hiện tại của nhà máy chỉ khoảng 3. 000 chiếc mỗi tháng.

Để hoàn thành 90. 000 đơn đặt hàng xe đạp còn lại, ngay cả một năm cũng không đủ.

Đối mặt với tình huống này, Ancato, Sebas và Heinze, người đã trở về để tham dự cuộc họp, đều mạnh mẽ đề nghị Hứa Dịch nên bổ sung ngay hai dây chuyền sản xuất, tiếp tục tuyển dụng công nhân và cố gắng đáp ứng nhu cầu càng sớm càng tốt.

Tuy nhiên, đề xuất này đã bị Kennard phản đối.

"Mọi người hãy nhìn kỹ, đây là bản đồ phân bố doanh số mà tôi đã lập." Kennard treo một tấm bản đồ lớn lên bảng gỗ trong phòng họp và chỉ vào những chấm đỏ dày đặc mà anh đã vẽ trên bản đồ: "Mỗi chấm đỏ trên này đại diện cho 1. 000 chiếc. Nếu mọi người quan sát kỹ, không khó để nhận thấy một vấn đề. Đó là, các đơn đặt hàng mà chúng ta nhận được hiện nay chủ yếu tập trung ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận. Ở những nơi xa hơn, chỉ có doanh số bán hàng ở Thành Anweimar là tương đối tập trung. Còn ở các khu vực khác của Vương quốc thì rất phân tán."

Những người khác trong phòng họp cẩn thận xem xét bản đồ Vương quốc Lanpari và nhận thấy Thành phố Bontar gần như bị che phủ hoàn toàn bởi những chấm đỏ dày đặc. Mặc dù Thành Karma và Thành Saltan gần đó cũng có một số chấm đỏ, nhưng rõ ràng là ít hơn nhiều so với Thành phố Bontar.

Ngoài ba thành phố này, càng xa Thành phố Bontar thì càng ít chấm đỏ. Chỉ có Thành Anweimar là có nhiều chấm đỏ hơn một chút, nhưng nhìn chung cũng chỉ tương đương với Thành Karma và Thành Saltan, vẫn kém xa so với Thành phố Bontar.

Còn ở những nơi xa xôi hơn trên bản đồ, thậm chí thỉnh thoảng mới xuất hiện một hoặc hai chấm đỏ, cho thấy doanh số bán hàng ở đó chỉ khoảng 1. 000 đến 2. 000 chiếc.

"Nhìn vào bản đồ phân bố doanh số này, tôi nghĩ mọi người nên rõ ràng. Mặc dù doanh số bán xe đạp đã bùng nổ trong tuần đầu tiên, nhưng chúng ta cũng nên lưu ý rằng hiện tại đã mười ngày trôi qua kể từ tuần đầu tiên, nhưng doanh số bán hàng vẫn chưa vượt qua 120. 000 chiếc. Điều này cho thấy thị trường xe đạp hiện tại không thực sự lớn như mọi người nghĩ." Kennard nói với giọng trầm."Theo ước tính của tôi, sau giai đoạn bùng nổ ban đầu, doanh số bán hàng hàng tháng rất có thể sẽ không vượt quá 3. 000 chiếc. Vì vậy, nếu chúng ta vội vàng mở rộng dây chuyền sản

xuất, về cơ bản sẽ là một sự lãng phí."

Ancato cau mày: "Không thể ít như vậy chứ? Thứ này rất phổ biến ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, ngay cả người dân ở Thành Anweimar cũng rất thích nó. Tôi nghĩ nó chắc chắn sẽ rất phổ biến ở những nơi khác trong Vương quốc. Không thể nào ít hơn 3. 000 chiếc được."

"Đúng vậy, không thể tệ đến vậy chứ." Heinze cũng nói."Kennard, Hứa Dịch luôn khen ngợi trước mặt tôi rằng cậu có khả năng phán đoán chính xác và tầm nhìn xa, nhưng lần này cậu có thể đã sai rồi. Xe đạp bán chạy như vậy, không thể nào lại tệ như vậy được."

Sebas không nói gì, chỉ nhìn Hứa Dịch, rõ ràng là muốn nghe ý kiến của anh.

Tuy nhiên, Hứa Dịch không nói gì, chỉ cười lắc đầu và tiếp tục nhìn Kennard, ra hiệu cho mọi người tiếp tục nghe Kennard nói.

Kennard cũng không khách sáo, hắng giọng và tiếp tục: "Ancato, Phó Hội trưởng Heinze, tôi có thể hiểu suy nghĩ của mọi người, nhưng xe đạp khác với bất kỳ Máy móc Ma thuật nào mà Thương hội của chúng ta đã sản xuất trước đây. Vì chức năng của xe đạp rất rõ ràng, nó có thể cải thiện đáng kể tốc độ di chuyển của mọi người, vì vậy bất kỳ ai không đủ khả năng nuôi ngựa và sở hữu xe ngựa riêng đều có nhu cầu rất lớn về xe đạp."

"Vậy theo cách nói đó, doanh số bán hàng trong tương lai sẽ chỉ tăng lên chứ, tại sao cậu lại nói rằng nó sẽ giảm xuống?" Ancato bối rối hỏi.

Kennard mỉm cười và trả lời: "Đối với việc mua và bán hàng hóa, thực ra có hai yếu tố. Việc một người quyết định có mua một món đồ hay không phụ thuộc vào nhu cầu tiêu dùng của họ, tức là họ có muốn mua món đồ đó hay không, và khả năng chi trả của

họ, tức là họ có đủ khả năng mua nó hay không. Đối với xe đạp, hầu hết mọi người đều có nhu cầu tiêu dùng này. Nhưng... Đối với Vương quốc Lanpari hiện tại, hầu hết mọi người đều không có khả năng chi trả."

Chương 592: Kennard không thể thay thế (2/2)

"Khả năng chi trả?" Ancato và Heinze nhìn nhau, có chút khó hiểu."Một chiếc Xe đạp Nam chỉ có 8 Đồng vàng, Xe đạp Nữ chỉ có 6 Đồng vàng, sao lại không mua nổi?"

"Tôi hiểu rồi." Trước khi Kennard kịp trả lời, Sebas bên cạnh đã gật đầu và nói: "Vâng, thực sự có rất nhiều người không đủ khả năng chi trả. Ancato, Phó Hội trưởng, hai người luôn tiếp xúc với những người có thu nhập tương đối cao ở Thành phố Bontar và Thành Karma, vì vậy hai người đã quên rằng trên thực tế, đại đa số người dân ở Vương quốc Lanpari rất nghèo. Những thành phố như Thành phố Bontar, nơi một người bình thường có thể kiếm được hơn 10 Đồng vàng mỗi tháng là cực kỳ hiếm. Đó là lý do tại sao từ bản đồ phân bố doanh số mà Tổng giám đốc cung cấp, chúng ta thấy rằng Thành phố Bontar bán chạy nhất, thậm chí còn hơn cả Thành Anweimar. Và Thành Karma và Thành Saltan cũng tương tự như Thành Anweimar, bởi vì hầu hết mọi người ở Thành Karma và Thành Saltan hiện đang làm việc trong các Thương hội khác nhau ở Thành phố Bontar của chúng ta, thu nhập hàng tháng của họ cũng cao hơn trước đây, vì vậy họ có đủ khả năng mua xe đạp."

Ancato và Heinze nhìn nhau, sau một lúc, họ không khỏi gật đầu.

Họ đã hiểu ra, Sebas nói đúng.

Nói trắng ra là hầu hết các nơi khác trong Vương quốc Lanpari đều rất nghèo, thậm chí nhiều nơi người dân còn không đủ ăn, thì

lấy đâu ra tiền mà mua một chiếc xe đạp đắt đỏ như vậy, tốn kém vài Đồng vàng.

Ngay cả Thành phố Bontar cũng từng như vậy cách đây vài năm. Nghĩ thử xem, nếu xe đạp được tung ra cách đây ba năm, thì ngay cả Heinze, một ông chủ cửa hàng tạp hóa nhỏ, kiếm được chưa đến 100 Đồng vàng một năm, thì làm sao có thể mua được xe đạp?

Sau khi hiểu ra điều này, cả hai lại cảm thấy có chút khó tin.

Theo tình hình thể hiện trên bản đồ phân bố doanh số này, chẳng phải người dân Thành phố Bontar còn giàu có hơn cả Thành Anweimar hay sao?

Điều này sao có thể! Thành Anweimar là thủ đô của Vương quốc Lanpari!"

Không cần nghi ngờ, đó là sự thật." Nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng sau khi kinh ngạc của hai người, Hứa Dịch mỉm cười."Thành phố Bontar nội địa có thể không có nhiều Đại quý tộc và Đại thương nhân như Thành Anweimar, nhưng nếu xét về thu nhập của người dân bình thường, thì đúng là đã vượt qua Thành Anweimar rồi. Ngoài ra còn một yếu tố rất quan trọng, đó là người dân Thành phố Bontar có mức độ tín nhiệm với Thương hội Tân Phi của chúng ta cao hơn, chỉ cần là sản phẩm của Thương hội Tân Phi. Người dân Thành phố Bontar hiện nay gần như tin tưởng tuyệt đối, chỉ cần biết được công dụng của xe đạp, sẽ lập tức mua ngay. Còn người dân ở các thành phố khác thì vẫn cần phải quan sát thêm."

"Ừm, Hội trưởng nói không sai." Kennard nói."Nếu sau này chúng ta tuyên truyền tốt, tôi tin rằng doanh số bán xe đạp sẽ còn tăng lên. Nhưng chắc chắn sẽ không đến mức cần chúng ta bổ sung thêm hai dây chuyền sản xuất. Vì vậy, tôi nghĩ đề nghị này nên tạm hoãn."

Ancato và Heinze nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

"Tôi đồng ý." Sebas cũng nói.

Kennard và mọi người cùng nhìn về phía Hứa Dịch, Hứa Dịch chỉ cười nhẹ nói: "Loại quyết định kinh doanh này, cứ nghe theo Tổng giám đốc quyết định, tôi không can thiệp."

Heinze có chút kỳ quái nhìn Hứa Dịch một cái. Nhưng cũng không nói thêm gì.

Đợi sau khi cuộc họp kết thúc, Heinze lập tức tìm đến Hứa Dịch riêng, nhíu mày lo lắng hỏi: "Hứa Dịch, cậu thật sự định giao Thương hội cho Kennard quản lý sao?"

"Tại sao không?" Hứa Dịch cười hỏi ngược lại."Năng lực của Kennard chắc hẳn bây giờ anh đã rõ rồi, anh cảm thấy cậu ấy không thể đảm nhiệm nổi sao?"

"Tôi không phải nghi ngờ năng lực của cậu ta, chỉ là cậu ta... Dù sao cậu ta cũng là người của Gia tộc Emma." Heinze thở dài."Cậu ta sớm muộn gì cũng sẽ trở về Gia tộc Emma, nếu để cậu ta nắm giữ quyền lực của Thương hội chúng ta, sau này e là... e là sẽ bất lợi cho Thương hội."

"Anh nghĩ nhiều rồi." Hứa Dịch vỗ vai Heinze, ra hiệu anh ta ngồi xuống rồi nói tiếp."Đầu tiên, tôi rất tin tưởng vào nhân phẩm của Kennard. Làm việc với cậu ấy lâu như vậy, tôi biết cậu ấy là người rất có lý tưởng, mà ở Thương hội chúng ta, vừa hay có thể giúp cậu ấy thực hiện lý tưởng của mình, vì vậy cậu ấy đã nhiều lần nói với tôi rằng, sau này cậu ấy sẽ luôn làm việc ở Thương hội chúng ta, không muốn quay về Gia tộc Emma nữa."

"Chuyện này e là không phải do cậu ta có thể quyết định." Heinze bĩu môi nói.

"Cho dù cuối cùng cậu ấy phải trở về Gia tộc Emma thì sao?"

Hứa Dịch vẫn thản nhiên nói."Cậu ấy chỉ là Tổng giám đốc mà thôi, không sở hữu bất kỳ cổ phần nào của Thương hội chúng ta, vì vậy chỉ có thể phụ trách kinh doanh quản lý, những mặt khác không thể nhúng tay vào. Nói nữa, một Tổng giám đốc có năng lực xuất sắc như vậy, muốn tìm người thay thế cũng rất khó. Hơn nữa, cho dù tìm được người thay thế cậu ấy, anh có thể đảm bảo rằng người thay thế cậu ấy sẽ không rời đi sao?"

Heinze suy nghĩ một chút, phát hiện đây quả thực là một vấn đề nan giải.

Thương hội Tân Phi bây giờ đã không còn là Thương hội nhỏ bé như trước kia, theo quy mô mở rộng, có rất nhiều việc cần phải xử lý, muốn để Hứa Dịch giống như trước kia, một mình gánh vác tất cả mọi việc, cho dù có bẻ cậu ra làm đôi cũng không đủ.

Mà Heinze cũng biết rõ năng lực của bản thân có hạn, về mặt này căn bản không thể giúp Hứa Dịch được gì.

Nghĩ nửa ngày, Heinze chỉ có thể thở dài, bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, tạm thời chỉ có thể như vậy. Bất quá, sau này chúng ta nên cố gắng tìm thêm nhiều người thích hợp để giúp cậu, phòng trường hợp Kennard đột nhiên rời đi, Thương hội e là sẽ rơi vào hỗn loạn."

Hứa Dịch lập tức mỉm cười vui vẻ: "Cuối cùng anh cũng hiểu rồi, Heinze. Thương hội không thể chỉ dựa vào một mình tôi giải quyết tất cả mọi vấn đề, chỉ có để cho ngày càng nhiều người tham gia vào quản lý, mới là biện pháp giải quyết chính xác. Để tôi cho anh xem một thứ..."

Heinze nhận lấy tập tài liệu giống như bản kế hoạch mà Hứa Dịch đưa cho, nhìn kỹ, phát hiện tiêu đề tài liệu có một hàng chữ lớn.

"Kế hoạch cải tổ Thương hội Tân Phi."

Chương 593: Tòa tháp Đại Pháp Sư biến mất (1/2)

Lại đến mùa xuân gieo trồng hàng năm.

Mặc dù đã có sự trợ giúp của nhiều loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác, hiệu quả thu hoạch và gieo trồng mùa xuân ở Thành phố Bontar đã được cải thiện vô số lần so với trước đây, nhưng đối với mùa xuân gieo trồng mà tất cả các quốc gia trên Lục địa Saines đều coi trọng, Thành phố Bontar vẫn rất coi trọng.

Bá tước Satsuma từ lâu đã ra lệnh cho các Thương hội lớn nhỏ trong thành phố, đến mùa thu hoạch và gieo trồng mùa xuân, bất kể Thương hội nào cũng phải nghỉ một tuần, để công nhân trong Thương hội về nhà giúp đỡ thu hoạch và gieo trồng.

Vì vậy, ngay khi chính thức bước vào mùa xuân bận rộn, Thành phố Bontar dường như đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Hứa Dịch và Stella đạp xe đạp thong thả trên đường phố Thành phố Bontar, cảm nhận được bầu không khí yên tĩnh xung quanh, bỗng nhiên có chút không quen.

"Kỳ lạ thật, rõ ràng hai năm trước Thành phố Bontar còn yên tĩnh hơn bây giờ rất nhiều, nhưng sao bây giờ em lại không quen như vậy?" Stella nhìn những cửa hàng hai bên đường phần lớn đã đóng cửa, cau mày nói.

Hứa Dịch cười lớn: "Đó là đương nhiên, em đã quen với sự náo nhiệt của Thành phố Bontar hai năm nay, đương nhiên sẽ không quen với việc đột nhiên trở nên yên tĩnh như vậy. Nhìn từ điểm này, Stella, em là người thích hợp với cuộc sống ở thành phố lớn

hơn đấy. Nếu đã vậy, lúc trước tại sao em lại từ Thành Anweimar đến Thành phố Bontar?"

"Không còn cách nào khác, bố mẹ em thường xuyên không ở nhà, chỉ có ông nội ở Thành phố Bontar. Từ nhỏ em đã sống với ông, sợ ông ở một mình ở Thành phố Bontar quá cô đơn, nên mới đến ở cùng ông." Stella vừa trả lời, vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa của Thành phố Bontar. Từ đây, vẫn có thể nhìn thấy tòa tháp Ma pháp ở đằng xa."Tòa tháp Ma pháp này sắp bị phá bỏ rồi, không biết ông nội có đau lòng không nữa."

"Cẩn thận!" Hứa Dịch vươn tay ra, nắm lấy tay lái xe đạp của Stella, tránh cho cô vì mất tập trung mà suýt chút nữa đã ngã xuống rãnh nước bên cạnh."Anh đã bảo em mới học đi xe đạp, đừng có mất tập trung. Lỡ như ngã thì làm sao?"

Stella bất mãn hừ một tiếng, bực bội đạp mạnh bàn đạp, tăng tốc chạy đi.

Hứa Dịch bật cười, lắc đầu, vội vàng đuổi theo.

"Ông nội đã đóng cửa Tháp Ma Pháp rồi, phá bỏ cũng tốt, cũng khỏi để ông ấy mỗi lần nhìn thấy tháp Ma pháp lại bồi hồi. Đừng nhìn anh, đây là quyết định của ông ấy, anh đâu có muốn chết, chạy đi khuyên ông ấy phá bỏ tháp Ma pháp." Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn tòa tháp Ma pháp ở đằng xa, cảm khái nói: "Thật ra anh lại hy vọng ông ấy giữ lại tòa tháp này. Anh đã từng đề nghị với ngài Thành chủ, giữ lại tòa tháp Ma pháp này, biến nó thành một cảnh quan trong Thành phố Bontar, để mọi người từ nơi khác đến Thành phố Bontar có thể đến tham quan."

"Ông nội còn chưa chết đâu." Stella trách móc một câu, bẻ tay lái, trực tiếp đi về phía tháp Đại Pháp Sư.

Đi xe đạp đương nhiên nhanh hơn đi bộ rất nhiều. Hai người chỉ mất vài phút đã đến trước tháp Đại Pháp Sư, lại nhìn thấy một

bóng dáng quen thuộc dưới chân tháp.

"Ông nội." Stella trực tiếp nhảy xuống khỏi xe đạp, nhào vào vòng tay của Đại Pháp Sư Camillo.

Hứa Dịch vội vàng đưa tay đỡ xe đạp của Stella, sau đó cũng xuống xe, dựng hai chiếc xe đạp sang một bên, bước nhanh đến, cười nói với Đại Pháp Sư Camillo: "Đại Pháp Sư, ngài..."

Đại Pháp Sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Gọi cái gì vậy? Tháng sau cháu đã kết hôn với Stella rồi, còn gọi ta là ngài?"

"Hì hì, gọi quen rồi." Hứa Dịch cười cười, vội vàng sửa lời."Ông nội, sao ông cũng đến đây? Đến để nhìn nó lần cuối sao?"

"Gần như vậy." Đại Pháp Sư Camillo ngẩng đầu nhìn tòa tháp Đại Pháp Sư cao hơn mười mét, thở dài nói: "Tòa tháp Đại Pháp Sư này là do ta xây dựng vào năm ta vừa mới trở thành Đại Pháp Sư. Đến nay đã gần ba mươi năm rồi. Ba mươi năm làm Đại Pháp Sư, phần lớn thời gian ta đều ở đây, bây giờ phải phá bỏ, ta cũng có chút không nỡ."

"Không nỡ thì đừng phá nữa." Stella nũng nịu nói."Ông nội, với địa vị của ông, chỉ cần ông không muốn phá, đảm bảo không ai dám phá đâu."

"Vấn đề là chính ta muốn phá." Đại Pháp Sư Camillo lắc đầu."Ở Viện Nghiên cứu Ma thuật lâu như vậy, ta càng ngày càng phát hiện, mô hình nghiên cứu Ma pháp trước đây đã lỗi thời rồi. Loại hình thức xây dựng một tòa tháp Ma pháp, để tất cả Pháp sư khác đều phải phục vụ một Đại Pháp Sư, sớm nên bị đào thải. Đã như vậy, tòa tháp Pháp sư này giữ lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Chi bằng phá bỏ nó, xây dựng một thứ gì đó có ý nghĩa hơn ở đây. Cháu nói có đúng không, Hứa Dịch?"

Hứa Dịch lập tức mỉm cười gật đầu: "Vâng, ông... nội, cháu

dám cam đoan, thứ được xây dựng ở chỗ này nhất định sẽ khiến cho tất cả mọi người đều có một nhận thức hoàn toàn mới về Ma pháp."

"Ừm, ta tin cháu có thể làm được."

Đại Pháp Sư Camillo lại ngẩng đầu nhìn tháp Pháp sư một lúc, đi đến bậc thang trước cửa tháp Đại Pháp Sư, vỗ vỗ bậc thang bên cạnh.

Hứa Dịch và Stella lập tức một trái một phải ngồi xuống bên cạnh ông.

Đại Pháp Sư Camillo trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên nói: "Hứa Dịch, nói cho cháu một tin tốt."

Chương 594: Tòa tháp Đại Pháp Sư biến mất (2/2)

"Hả? Tin tốt gì ạ?"

"Hiệp hội Pháp sư rốt cuộc đã ban hành 'Điều lệ Quyền sở hữu Bằng sáng chế Ma pháp', theo điều lệ này, sau này bất kỳ Pháp sư nào cũng có thể xin cấp Bằng sáng chế Ma pháp cho những phát hiện mới về Ma pháp mà mình nghiên cứu ra. Nói cách khác, việc mà cháu mong mỏi hơn một năm đã có kết quả."

"Thật sao?" Hứa Dịch mừng rỡ, vội vàng hỏi: "Vậy điều lệ quyền sở hữu bằng sáng chế này có nói phải xin cấp như thế nào? Và bảo vệ bằng sáng chế ra sao không?"

"Có. Nói ra cũng có liên quan đến cháu." Đại Pháp Sư Camillo nhìn Hứa Dịch."Hiệp hội Pháp sư đã áp dụng đề nghị do Hội trưởng Pames đệ trình lên theo đề xuất của cháu, yêu cầu đối với việc xin cấp quyền sở hữu bằng sáng chế này là nộp lệ phí xin cấp bằng sáng chế theo hai cách. Một là yêu cầu công hội đánh giá Bằng sáng chế Ma pháp, nộp lệ phí xin cấp bằng sáng chế theo cấp bậc được đánh giá, sau đó công hội sẽ cung cấp mức độ bảo vệ khác nhau tùy theo cấp bậc khác nhau."

"Hai cách? Cách thứ hai chắc là tự mình nộp phí đúng không?" Hứa Dịch ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy. Cách thứ hai là nộp phí theo ý muốn của Pháp sư, dù muốn nộp bao nhiêu cũng được, nhưng Hiệp hội Pháp sư vẫn sẽ đánh giá cấp bậc theo số tiền đã nộp, đồng thời đưa ra mức độ bảo vệ khác nhau." Đại Pháp Sư Camillo gật đầu đáp.

"Hừ, đám người Hiệp hội Pháp sư này thật gian xảo." Stella hừ nhẹ một tiếng."Hứa Dịch đã nói hai cách, bọn họ vậy mà dùng hết cả hai. Ông nội, bọn họ đã dùng đề nghị của Hứa Dịch, sao không cho Hứa Dịch chút phần thưởng nào?"

"Phần thưởng gì?" Đại Pháp Sư Camillo trừng mắt nhìn Stella."Được Hiệp hội Pháp sư áp dụng đề nghị là vinh dự của Hứa Dịch, nó chỉ cần vui là được rồi, còn đòi hỏi phần thưởng gì nữa?"

Hứa Dịch khẽ cười: "Phần thưởng gì đó thì khỏi cần. Hiệp hội Pháp sư có thể thông qua Luật Sáng chế này đã là phần thưởng lớn nhất cho cháu rồi. Như vậy, rất nhiều thứ của Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội chúng ta có thể mang đi xin cấp bằng sáng chế, thuận tiện hơn bây giờ rất nhiều."

Đại Pháp Sư Camillo lại nhìn Hứa Dịch một cái thật sâu, chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: "Những thứ bình thường thì có thể mang đi xin cấp bằng sáng chế. Nhưng... những thứ quan trọng nhất, tốt nhất đừng nên mang ra."

Hứa Dịch sững sờ, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đại Pháp Sư Camillo, trong lòng chợt lạnh, khẽ gật đầu.

Ba ngày sau, tòa tháp Đại Pháp Sư Camillo đã sừng sững ở Thành phố Bontar suốt ba mươi năm, dưới sự chứng kiến của vô số cư dân Thành phố Bontar, đã bị Đại Pháp Sư Camillo đích thân dùng một quả cầu lửa khổng lồ đánh sập thành một đống đổ nát.

Nhìn thấy tòa tháp Đại Pháp Sư cao hơn mười mét sụp đổ ầm ầm, trong lòng những cư dân Thành phố Bontar đến xem đều có chút cảm khái và tiếc nuối.

Toàn bộ Vương quốc Lanpari chỉ có một vài vị Đại Pháp Sư, trong đó có một người ở Thành phố Bontar nhỏ bé này.

Cư dân Thành phố Bontar luôn coi đây là niềm tự hào của

Thành phố Bontar, khi đối mặt với cư dân của Thành Karma và Thành Saltan gần đó, luôn có một cảm giác ưu việt khó tả.

Mỗi lần ngẩng đầu nhìn thấy tháp Đại Pháp Sư Camillo trong thành phố, trong lòng mọi người đều cảm thấy rất an tâm.

Bởi vì đối với người bình thường mà nói, trong thành phố mình đang sống có Đại Pháp Sư trấn giữ, luôn khiến người ta cảm thấy an toàn.

Bây giờ tháp Đại Pháp Sư đã bị phá bỏ, mặc dù Đại Pháp Sư Camillo vẫn ở lại Thành phố Bontar mà không rời đi, nhưng trong lòng mọi người luôn cảm thấy như thiếu đi điều gì đó.

Trên thực tế, đối với quyết định của Đại Pháp Sư Camillo, Bá tước Satsuma đã từng phản đối và khuyên can.

Theo ý của Bá tước, tòa tháp Đại Pháp Sư này dù không có Đại Pháp Sư, cũng có thể giữ lại làm biểu tượng.

Nhưng Đại Pháp Sư Camillo một mực muốn dỡ bỏ, đồng thời tuyên bố sẽ xây dựng trên nền đất cũ một công trình kiến trúc hoàn toàn khác với phong cách Tháp Pháp Sư, nhưng cũng tràn đầy yếu tố Ma pháp.

Bá tước Satsuma không thể lay chuyển được ý định của Đại Pháp Sư Camillo, nên đành ra hiệu cho tờ "Nhật báo Bontar" ra sức tuyên truyền về sự kiện này, một mặt hoài niệm về lịch sử tòa tháp Đại Pháp Sư sừng sững ở Thành phố Bontar, một mặt hết lời bày tỏ sự mong đợi đối với công trình kiến trúc mới tràn đầy yếu tố Ma pháp mà Đại Pháp Sư Camillo đã đề cập.

Dưới sự tuyên truyền có chủ đích của "Nhật báo Bontar", tất cả cư dân Thành phố Bontar đều tràn đầy tò mò và mong đợi đối với công trình kiến trúc mới này.

Hai ngày sau khi tháp Đại Pháp Sư Camillo bị phá bỏ, một đội

thi công xây dựng của Thương hội Amli tiến vào khu vực đống đổ nát này, dựng tường bao quanh, chỉ treo một tấm biển lớn ở bên ngoài.

Trên tấm biển ghi rõ ràng một dòng chữ.

"Thương hội Tân Phi - Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới, kính mời chờ đợi sau ba tháng."

Nhìn dòng chữ trên tấm biển, tất cả cư dân Thành phố Bontar đều hoang mang khó hiểu.

Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới? Đó là cái gì?

Hơn nữa, thứ này, tại sao lại liên quan đến Thương hội Tân Phi...

Chương 595: Bá tước Satsuma phải rời đi (1/2)

Vì Cỗ máy Ma thuật Canh tác đã được phổ biến rộng rãi, vụ gieo trồng mùa xuân năm nay ở Thành phố Bontar kết thúc nhanh hơn dự kiến rất nhiều.

Chỉ chưa đầy một tuần, tất cả các cánh đồng trong phạm vi Thành phố Bontar đã được thu hoạch và gieo trồng xong.

Theo thống kê của Phủ Thành chủ, vụ gieo trồng mùa xuân năm nay ở Thành phố Bontar đã thu hoạch được tổng cộng 130. 000 tấn lúa mì, chỉ tăng 10. 000 tấn so với vụ thu hoạch mùa thu năm ngoái, nhưng lại tăng gần gấp đôi so với 30. 000 tấn sau khi kết thúc vụ gieo trồng mùa xuân năm ngoái.

Lý do khiến sản lượng không tăng nhiều so với vụ thu hoạch mùa thu năm ngoái là do sau một năm khai hoang, hầu như toàn bộ diện tích đất canh tác thích hợp ở Thành phố Bontar đã được khai hoang hết, ngoài việc cải thiện kỹ thuật canh tác thì không còn nhiều dư địa để tăng sản lượng.

Tuy nhiên, sản lượng này vẫn rất đáng kinh ngạc.

Thành phố Bontar là một thành phố nhỏ, diện tích nằm trong nhóm cuối bảng xếp hạng của Vương quốc Lanpari, nhưng kể từ vụ thu hoạch mùa thu năm kia, tổng sản lượng lương thực của Thành phố Bontar đã bắt đầu tăng trưởng bùng nổ.

Vào thời điểm thu hoạch mùa thu năm kia, sản lượng đã vượt qua nhiều thành phố có diện tích tương đương, thậm chí là lớn hơn Thành phố Bontar.

Và vào thời điểm gieo trồng mùa xuân năm ngoái, sản lượng 30. 000 tấn lúa mì của Thành phố Bontar đã lọt vào top đầu trong số tất cả các thành phố trồng lúa mì ở Vương quốc Lanpari.

Sau đó, đến vụ thu hoạch mùa thu năm ngoái, Thành phố Bontar đã thu hoạch được 970. 000 tấn lúa mì, trở thành thành phố thu hoạch lúa mì lớn nhất ở Vương quốc Lanpari, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong Vương quốc, thậm chí còn được đích danh Quốc vương Bệ hạ và Cục Nông nghiệp khen ngợi, đồng thời cũng ghi nhận những đóng góp to lớn của Thương hội Tân Phi, phong cho Hội trưởng Hứa Dịch tước vị Nam tước, khiến anh trở thành người đặc biệt duy nhất ở Vương quốc Lanpari được chính thức công nhận là vừa có thân phận Quý tộc, vừa là Thương nhân.

"Tiếc là, mặc dù thành tích vụ gieo trồng mùa xuân năm nay cũng tăng lên, nhưng thành tích này không đủ để tước vị của cậu tăng thêm một bậc, thành Tử tước." Bá tước Satsuma vừa nhìn vào bản báo cáo trong tay, vừa cười nói với Hứa Dịch."Hơn nữa, sản lượng lương thực của tất cả các thành phố trong Vương quốc năm nay đều tăng lên đáng kể, mặc dù sản lượng 130. 000 tấn lúa mì của Thành phố Bontar vẫn đứng đầu, nhưng so với các thành phố khác thì không còn nổi bật như trước."

"Tước vị không quan trọng, mục đích ban đầu tôi nghiên cứu phát triển Cỗ máy Ma thuật Canh tác là hy vọng tất cả mọi người trong Vương quốc đều được no bụng. Giờ sản lượng lương thực của tất cả các thành phố trong Vương quốc đều tăng lên đáng kể, tôi nghĩ mục đích này đã đạt được rồi." Hứa Dịch mỉm cười nói.

"Ừm, có thể nói là đã đạt được rồi." Bá tước Satsuma gật đầu."Theo thống kê của Cục Nông nghiệp, sản lượng lương thực của toàn bộ Vương quốc năm nay không chỉ đáp ứng đầy đủ nhu cầu của tất cả người dân trong nước, mà còn dư thừa rất nhiều. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Vương quốc Lanpari được thành lập,

Quốc vương Bệ hạ rất vui mừng về điều này. Nếu không phải đám người ở Thượng viện Quý tộc ngăn cản, có lẽ ông ấy đã phong cho cậu thêm một bậc tước vị rồi."

Nói đến đây, Bá tước Satsuma hơi cau mày, giọng điệu có chút bất mãn.

"Đám lão già đó thật là cổ hủ. Giải quyết vấn đề lương thực cho toàn dân là công lao lớn như vậy, còn có công lao nào lớn hơn được nữa? Chỉ là thêm một bậc tước vị thôi mà, họ cứ phải phản đối, thật là không biết điều."

Hứa Dịch vội vàng xua tay cười nói: "Ngài Thành chủ, ngài đừng vì chuyện này mà tức giận. Tôi căn bản không quan tâm đến tước vị, có hay không cũng không sao cả. Dù sao mục đích của tôi cũng đã đạt được, tôi rất hài lòng rồi. Giờ đã giải quyết được vấn đề cơm no áo ấm cơ bản cho toàn dân, vậy bước tiếp theo, chúng ta nên nỗ lực để nâng cao mức sống cho tất cả mọi người trong Vương quốc. Nếu có thể khiến tất cả mọi người trong Vương quốc đều giống như cư dân của Thành phố Bontar chúng ta, có thu nhập đủ để đảm bảo cuộc sống và mua sắm những thứ khác, thì đó mới là sự giúp đỡ lớn nhất cho Thương hội Tân Phi của chúng ta."

"Điều này không dễ đạt được như vậy đâu." Bá tước Satsuma chậm rãi lắc đầu."Lý do Thành phố Bontar chúng ta có thể phát triển nhanh như vậy là do sự xuất hiện của cậu và Thương hội Tân Phi đã thúc đẩy sự phát triển của toàn thành phố. Hiện tại, không chỉ cư dân Thành phố Bontar đều có công việc tốt, mà ngay cả cư dân của các thành phố lân cận cũng có thể tìm được việc làm ở đây, nâng cao thu nhập, tất cả đều là nhờ vào sự thúc đẩy của Thương hội Tân Phi của các cậu, khiến cho Thành phố Bontar xuất hiện một lượng lớn công việc cần người. Nếu không, Thành phố Bontar không thể phát triển nhanh như vậy được."

Hứa Dịch vội vàng cười khiêm tốn nói: "Ngài Thành chủ, ngài quá khen rồi. Tôi chỉ làm những gì mình muốn làm và nên làm

thôi, sự lãnh đạo anh minh của ngài mới là chìa khóa giúp Thành phố Bontar phát triển nhanh như vậy."

"Đừng nịnh tôi nữa." Bá tước Satsuma cười lớn, cầm một bản báo cáo khác trên bàn lên, liếc nhìn, trên mặt tràn đầy cảm xúc."Hai năm trước, thu nhập từ ngân khố của Thành phố Bontar chỉ vỏn vẹn hơn 100. 000 Đồng vàng, vậy mà chỉ sau hai năm, thu nhập từ ngân khố năm ngoái đã đạt hơn một triệu Đồng vàng, tăng gấp mười lần. Cái tôi đang cầm trong tay là thống kê thuế của toàn thành phố Bontar tháng trước. Chỉ riêng tháng trước, Thành phố Bontar đã thu được 1,7 triệu Đồng vàng tiền thuế. Theo xu hướng này, thu nhập từ ngân khố của cả năm nay thậm chí còn cao hơn năm ngoái."

Chương 596: Bá tước Satsuma phải rời đi (2/2)

"Cho nên, đây đều là kết quả của sự lãnh đạo anh minh sáng suốt của Ngài Thành chủ." Hứa Dịch cười híp mắt nói.

Bá tước Satsuma liếc nhìn Hứa Dịch, hừ nhẹ một tiếng: "Cậu đang ép tôi phải khen cậu sao? Trong số 1,7 triệu Đồng vàng tiền thuế thu được tháng trước, riêng Thương hội Tân Phi của cậu đã đóng góp 280. 000 Đồng vàng, chiếm gần một nửa. Tôi thấy không cần đợi đến hai năm nữa, hiện tại Thương hội Tân Phi của cậu đã trở thành Thương hội lớn nhất ở Thành phố Bontar rồi."

"Sao có thể như vậy được." Hứa Dịch liên tục xua tay."Ngài Thành chủ, ngài không thể nói lung tung như vậy được. Thương hội Tân Phi của chúng tôi vẫn chỉ là một Thương hội nhỏ, có thể đi đến ngày hôm nay là nhờ sự ủng hộ hết mình của Ngài Thành chủ. Hiện tại chúng tôi vẫn còn kém xa so với những Thương hội lâu đời trong thành phố, Ngài Thành chủ phải tiếp tục ủng hộ chúng tôi."

"Nếu để Hội trưởng Lanke và những người khác nghe thấy câu này, có tin là họ sẽ tức chết không?" Bá tước Satsuma liếc nhìn Hứa Dịch, đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩn người nhìn một lúc lâu, thở dài nói: "Rất tiếc, cho dù tôi muốn tiếp tục ủng hộ cậu, tôi cũng bất lực rồi."

Hứa Dịch sững người: "Ngài Thành chủ, ý ngài là sao?"

Bá tước Satsuma quay đầu nhìn Hứa Dịch, nghiêm mặt nói: "Hôm nay gọi cậu đến đây không phải là để khen ngợi cậu, mà là muốn thông báo trước cho cậu một tiếng, hai tháng nữa, tôi sẽ rời

khỏi đây."

"Rời khỏi?" Hứa Dịch ngạc nhiên."Ngài định đi đâu?"

"Theo sự sắp xếp của Chính vụ viện Vương quốc, tiếp theo tôi sẽ được điều động đến Thành Severre nhậm chức Thành chủ." Bá tước Satsuma đáp.

"Thành Severre?" Hứa Dịch suy nghĩ một chút, lục tìm thông tin về thành phố này trong đầu, đột nhiên vui mừng nói: "Đó chẳng phải là thành phố lớn nhất ở phía Bắc Vương quốc sao? Ngài Thành chủ, xem ra phải chúc mừng ngài rồi. Hơn nữa, tôi nhớ... Thành Severre hình như là nơi đặt lãnh địa lớn nhất của gia tộc ngài? Nói cách khác, ngài có thể trở về nơi ủng hộ ngài nhất để tự do làm những gì mình muốn rồi."

Bá tước Satsuma nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc, xác nhận vẻ vui mừng trên mặt Hứa Dịch không phải giả vờ, không khỏi thở dài nói: "Nếu đứng trên lập trường của tôi, đây đúng là một chuyện tốt. Chính vụ viện Vương quốc điều tôi trở về Thành Severre, có nghĩa là địa vị của tôi ở Vương quốc đã được công nhận, sau này rất có thể sẽ bước lên một tầm cao mới. Nhưng Hứa Dịch, đối với cậu mà nói, đây chưa chắc đã là chuyện tốt."

"Là sao?" Hứa Dịch hơi cau mày, suy nghĩ một chút, hỏi: "Ngài Thành chủ, ai sẽ là người tiếp quản vị trí Thành chủ Thành phố Bontar của ngài?"

Bá tước Satsuma ngừng một lát, rồi mới khẽ đáp: "Là Bá tước Maniro Stark."

"Stark?" Hứa Dịch hơi mở to mắt.

"Xem ra cậu hiểu ý tôi rồi." Vẻ mặt Bá tước Satsuma trở nên nghiêm trọng."Hứa Dịch, tôi không cần phải nói thêm gì nữa, cậu là người thông minh, nên biết họ Stark đại diện cho điều gì."

Hứa Dịch với vẻ mặt nặng nề gật đầu, im lặng một lúc, rồi hỏi Bá tước Satsuma: "Ngài Thành chủ, e rằng việc rời khỏi đây cũng không phải là ý muốn của ngài, đúng không?"

"Cậu đúng là một người thông minh." Bá tước Satsuma khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười gượng gạo."Ngay cả tôi, rất nhiều lúc cũng là thân bất do kỷ."

Hứa Dịch im lặng suy nghĩ một lúc, đột nhiên lại cười.

"Ngài Thành chủ, tôi nghĩ cũng không có gì phải lo lắng cả. Bất kể là ai làm Thành chủ, mục đích hàng đầu đều là vì sự phát triển và lớn mạnh của Thành phố Bontar, đúng không? Vì mục đích của mọi người đều giống nhau, nên chắc chắn sẽ có khả năng hợp tác."Bá tước Satsuma không nhịn được bật cười: "Cậu cư nhiên muốn cùng một vị Bá tước bàn chuyện hợp tác? Ta không thể không nói, khí phách của cậu thật lớn."

Hứa Dịch cười một tiếng: "Từ góc độ của một Thương nhân như tôi, bất kỳ ai đều có lợi ích mà họ theo đuổi, đều có thể bàn chuyện hợp tác. Đừng nói là một vị Bá tước, cho dù là Quốc vương Bệ hạ, cũng sẽ không ngoại lệ."

Bá tước Satsuma lắc đầu: "Vậy thì chỉ có thể hy vọng cậu và vị Bá tước Maniro Stark kia hợp tác vui vẻ."

Hứa Dịch lại cùng Bá tước Satsuma thương lượng một chút về việc sắp xếp công việc tiếp theo.

Thương hội Tân Phi và Phủ Thành chủ có rất nhiều hạng mục hợp tác, thậm chí ngay cả kế hoạch cải tạo toàn bộ Thành phố Bontar hiện nay đều do Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi một tay lo liệu, nếu Bá tước Satsuma rời đi, chắc chắn những hạng mục hợp tác này sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Vị Bá tước Maniro Stark mới đến xuất thân từ Gia tộc Stark,

như vậy thì cho dù có thế nào, thái độ của hắn đối với Hứa Dịch cũng không thể nào giống như Bá tước Satsuma, hoàn toàn tin tưởng.

Điều mà Bá tước Satsuma và Hứa Dịch cần phải làm bây giờ chính là trong hai tháng còn lại này, phải hoàn thành tất cả mọi việc còn dang dở.

Sau khi bàn bạc sơ bộ về hướng đi và các bước công việc, khi Hứa Dịch rời khỏi Phủ Thành chủ thì trời đã tối.

Nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, Hứa Dịch suy nghĩ một hồi, rồi lên xe ngựa vội vàng trở về nhà, đặt bút viết hai lá thư, sai người gửi cho Công chúa Cervini Điện hạ và Tử tước Leslie đang ở biên giới phía Bắc.

Chương 597: Người Đại Diện (1/2)

Bước sang tháng Tư, người dân Thành phố Bontar bỗng nhiên phát hiện ra rằng Thương hội Tân Phi dường như bỗng chốc im ắng hẳn.

Không phải là trước đây Thương hội Tân Phi không im ắng, mà là mọi người đã quá quen với việc Thương hội Tân Phi cách một khoảng thời gian lại gây ra một tin tức lớn, hoặc là cho ra mắt một sản phẩm mới lạ, hoặc là tung ra một thông tin gây chấn động, dù thế nào đi nữa, họ luôn là tâm điểm chú ý của mọi người.

Thế nhưng, bước sang tháng Tư, Thương hội Tân Phi lại chìm vào im lặng suốt cả tháng trời.

Sự im lặng này không phải là Thương hội Tân Phi không có động tĩnh gì.

Ngược lại, tất cả các nhà máy dưới trướng Thương hội Tân Phi vẫn đang hoạt động bình thường, các sản phẩm của Thương hội Tân Phi vẫn được đưa ra khỏi các nhà máy một cách trật tự, bán ra khắp nơi trong Vương quốc Lanpari.

Thậm chí, tiến độ cải tạo toàn diện Thành phố Bontar mà Thương hội Tân Phi phụ trách cũng diễn ra nhanh chóng hơn trước rất nhiều.

Trước đây, đội thi công của Thương hội Amli phụ trách việc xây dựng đường sá bên ngoài Thành phố Bontar chỉ có một đội, một lúc chỉ thi công một con đường.

Thế nhưng hiện tại, số lượng đội thi công bên ngoài thành phố đã tăng lên bốn đội, bốn con đường được thi công cùng một lúc.

Cùng lúc đó, trên tờ "Nhật báo Bontar" từng đưa tin rằng Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi cho biết sẽ lắp đặt đèn đường trên các tuyến đường trong Thành phố Bontar để chiếu sáng vào ban đêm, nhưng do kỹ thuật còn chưa hoàn thiện nên cần thêm thời gian chuẩn bị, phấn đấu sẽ hoàn thành trong năm nay.

Kết quả là, chỉ nửa tháng sau khi "Nhật báo Bontar" đưa tin, người dân Thành phố Bontar đã nhìn thấy rất nhiều công nhân bắt đầu dựng các cột đèn thấp hơn cột đèn ở quảng trường xung quanh Quảng trường Chính phủ mới hai bên đường, đồng thời bắt đầu lắp đặt Đèn Ma thuật lên các cột đèn.

Mặc dù có một số người cảm thấy hành động này có vẻ hơi nhanh, rõ ràng Hội trưởng Hứa tự nói kỹ thuật còn chưa hoàn thiện, sao có thể bắt đầu thi công sớm như vậy? Thế nhưng, đa số mọi người vẫn rất ủng hộ động thái này.

Đèn Ma thuật ở Quảng trường Chính phủ mới đã chứng minh rằng việc có một nơi sáng sủa như vậy vào ban đêm là điều cần thiết như thế nào, nếu như khắp nơi trong Thành phố Bontar đều được lắp đặt đèn đường Ma thuật, như vậy, ban đêm ở Thành phố Bontar sẽ không còn chìm trong bóng tối nữa, mà sẽ trở nên sáng sủa như ban ngày, cũng sẽ trở nên nhộn nhịp như ban ngày.

Thế nhưng, ngoại trừ những dự án cải tạo đô thị này, cả tháng Tư, Thương hội Tân Phi không có động thái lớn nào khác.

Nếu phải nói thì, việc một nhà máy đóng hộp cá được mở tại Làng Koror có liên quan đến Thương hội Tân Phi.

Thế nhưng, sản phẩm của nhà máy đóng hộp cá này chỉ là cá hộp, bên trong chỉ chứa cá bình thường, đối với mọi người mà nói, nó không có gì mới lạ, tự nhiên cũng không gây được nhiều sự chú

ý.

Vì vậy, nói chung, Thương hội Tân Phi như thể đột nhiên chậm lại bước tiến của mình, không còn sải bước tiến về phía trước như trước nữa.

"Bảo là tôi đã hài lòng với hiện trạng của Thương hội Tân Phi, đánh mất đi tinh thần cầu tiến?" Hứa Dịch nhìn tờ "Nhật báo Karma" trên tay, không khỏi bật cười."Bọn họ cũng dám nói đấy. Theo như họ nói, tôi không thể nghỉ ngơi một chút sao?"

"Cũng không phải là cậu không thể nghỉ ngơi, mà là mọi người đã quen với việc cách một khoảng thời gian cậu lại tạo ra thứ gì đó mới mẻ, bây giờ đã lâu rồi không có sản phẩm mới nào xuất hiện, tôi thấy mọi người đều không quen." Stella đáp, sau đó xoay một vòng trước mặt Hứa Dịch, hỏi: "Thế nào? Đẹp không?"

Hứa Dịch lập tức giơ ngón tay cái lên, không tiếc lời khen ngợi: "Quá đẹp!"

Stella khẽ mỉm cười. Cô cúi đầu nhìn chiếc váy dài màu sữa do chính các nhà thiết kế trang phục hàng đầu của Thương hiệu Armani thiết kế riêng cho mình, nhưng lại hơi nhíu mày, có vẻ hơi không hài lòng.

"Mặc dù chiếc váy này rất đẹp, nhưng sao em luôn cảm thấy mặc trên người em không đẹp bằng mặc trên người Martha và những người khác nhỉ?"

"Sao có thể như vậy?" Hứa Dịch lập tức phản bác."Vóc dáng của Martha và những người khác quả thực rất đẹp, nhưng dù sao họ cũng là Elf. Khí chất của họ thiên về thần bí, lạnh lùng, hoàn toàn không thể so sánh với khí chất vui vẻ, tràn đầy sức sống, khiến người ta nhìn vào là thấy vui vẻ của em. Chiếc váy dài này mặc trên người họ quả thực rất đẹp, nhưng so với em thì kém xa rồi!"

"Thật sao?" Stella cười híp mắt, liếc mắt đưa tình với Hứa Dịch."Chỉ giỏi nói lời ngon tiếng ngọt. Nhưng nếu Martha và những người khác nghe thấy những lời này, chắc chắn họ sẽ rất buồn."

"Hừ, họ có gì mà phải buồn. Cho dù bây giờ họ có ở đây, anh cũng sẽ nói như vậy. Anh đang khen vợ của mình, họ dám có ý kiến gì sao? Hơn nữa, bây giờ em là người đại diện của cả ba người họ, nếu họ có ý kiến gì thì cũng sẽ không nói với em, đúng không?" Hứa Dịch cười nói.

"Này, ba ngày nữa em mới là vợ anh, đừng có gọi lung tung." Stella cười mắng. Sau đó, cô suy nghĩ một chút, lại cười khổ lắc đầu: "Sau một thời gian làm người đại diện của họ, em mới hiểu tại sao anh lại muốn em làm công việc này. Những Elf này thật sự rất... ừm, cũng không phải là ngốc, mà là họ quá không hiểu một số quy tắc của chúng ta. Nếu để họ tự mình đàm phán với Hội trưởng Vincent, con cáo già đó, e rằng bị Hội trưởng Vincent bán rồi còn giúp ông ta đếm tiền."

Hứa Dịch cười ha ha: "Hội trưởng Vincent cũng không đến mức như vậy, nhưng dù sao bây giờ họ cũng là người nổi tiếng rồi, sau này chắc chắn sẽ tiếp xúc với nhiều người hơn, nếu không có người đại diện giúp họ xử lý, đúng là có khả năng xảy ra chuyện. Nói ra, anh vẫn chưa hỏi em, Stella, em có thấy vui khi làm công việc này không? Nếu như em không thích, anh có thể sắp xếp công việc khác cho em. Ví dụ như Học viện Tân Phi sắp được xây dựng rồi, vẫn còn thiếu một Hiệu trưởng và rất nhiều giáo viên, em muốn làm Hiệu trưởng hay giáo viên đều được."

Chương 598: Người Đại Diện (2/2)

"Thôi khỏi, hiện tại em làm người đại diện của họ cũng khá vui. Những Elf này đều rất đơn thuần, dễ hòa thuận , cũng rất vui vẻ. Có thể giúp họ làm được chút việc, để họ có thể hòa nhập vào cuộc sống của Nhân loại tốt hơn, em cảm thấy rất có thành tựu." Stella nói.

"Em thấy vui là được rồi." Hứa Dịch mỉm cười gật đầu.

Lần trước Stella nói rằng cô không có việc gì làm, cảm thấy nhàm chán, thậm chí còn cảm thấy bản thân vô dụng, Hứa Dịch đã suy nghĩ kỹ, đột nhiên nảy ra ý định để Stella làm người đại diện cho năm Elf của Bộ tộc Night Song do Thương hiệu Armani thuê.

Mặc dù Elf của Bộ tộc Night Song đã xuất hiện rất nhiều ở Thành phố Bontar, nhưng Nhân loại có thể vào được quê hương của Bộ tộc Night Song trong Rừng Rainfall, hiện tại chỉ có Hứa Dịch, Stella và Vivian.

Đối với Bộ tộc Night Song mà nói, chỉ có ba người bọn họ là người thực sự đáng tin cậy.

Hứa Dịch bận rộn công việc thì khỏi phải nói, Vivian thì còn đang học ở Học viện, cũng có thể bỏ qua, chỉ còn lại Stella là rất thích hợp để làm công việc này.

Cái gọi là "người đại diện" này, nói chung là có trách nhiệm gần giống với người đại diện của những ngôi sao trên Trái đất, đó là giúp Elf đàm phán các điều khoản với Thương hiệu Armani, để họ có thể nhận được đãi ngộ tốt hơn, cũng có thể hòa nhập vào

công việc tốt hơn, thuận tiện và an toàn hơn khi tiếp xúc với Nhân loại.

Trước đây, năm Elf này vì ít nhiều gì cũng còn e dè Nhân loại nên công việc ở Thương hiệu Armani không được suôn sẻ cho lắm.

Nhưng khi Stella làm người đại diện của họ, dựa vào kinh nghiệm từng là ngôi sao của mình, cộng thêm việc cô có được sự tin tưởng của Elf, cô đã xử lý mọi việc rất trôi chảy, khiến công việc của Elf không những tiến triển thuận lợi mà còn khiến họ buông bỏ được sự đề phòng, thoải mái và tự nhiên hơn khi tiếp xúc, giao tiếp với Nhân loại khác.

"Nói chung, hiện tại công việc và cuộc sống của năm người họ ở Thương hiệu Armani không còn vấn đề gì nữa, em cũng khá rảnh rỗi. Không có quá nhiều việc để làm." Stella nói."Tuy nhiên, thông qua công việc này, em đã kết bạn được với Martha và những người khác, em rất vui."

"Nếu em hài lòng với công việc này, vậy em có nghĩ đến việc mở rộng công việc này không?" Hứa Dịch hỏi.

"Mở rộng? Mở rộng như thế nào?" Stella kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Chính là... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này sẽ có rất nhiều Elf, Người lùn, thậm chí là Người thú tham gia vào công việc ở các Thương hội khác của Nhân loại. Em có muốn làm người đại diện của họ, đảm nhiệm luôn cả việc này của họ không?"

Stella lập tức nhíu mày: "Người lùn thì cũng được, anh chắc chắn muốn em cả ngày phải tiếp xúc với đám Người thú bẩn thỉu, man rợ đó sao?"

"Không phải chủng tộc Người thú nào cũng bẩn thỉu và man rợ. Mặc dù có rất nhiều chủng tộc Người thú hung ác, bẩn thỉu và

man rợ trên Hoang mạc Black Rice, nhưng cũng có rất nhiều chủng tộc Người thú có ngoại hình rất xinh đẹp, không hề bẩn thỉu hay man rợ. Ví dụ như lần trước khi đến Hoang mạc Black Rice khảo sát, Hội trưởng Vincent đã đến thăm một vài bộ lạc Hồ tộc và Thố tộc, hai chủng tộc Người thú này thực ra không khác Nhân loại là bao, hơn nữa nhìn chung đều khá xinh đẹp. Hội trưởng Vincent nói với anh rằng ông ấy còn định tuyển một số cô gái Hồ tộc và Thố tộc vào Thương hội Armani làm người mẫu thời trang nữa."

"Hồ tộc? Thố tộc?" Stella nghĩ ngợi một lúc, nhưng cô không thể nào liên tưởng những từ ngữ như xinh đẹp, mỹ lệ với chủng tộc Người thú được."Thôi bỏ đi, cho dù là vậy, một mình em cũng không thể nào lo liệu hết được."

"Chuyện này đơn giản. Em có thể thành lập một công ty quản lý... à không, một Thương hội quản lý. Ngành nghề kinh doanh chính của toàn bộ Thương hội chính là làm người đại diện cho các chủng tộc khác, hỗ trợ họ xử lý các công việc khác nhau khi gia nhập vào các Thương hội của Nhân loại. Một mình em không lo liệu hết được thì có thể tìm thêm vài trợ lý. Ví dụ như em không muốn tiếp xúc với những Người sói, tộc Man Ngưu bẩn thỉu, man rợ gì đó, thì có thể tìm người khác sẵn lòng làm công việc này."

"Ý tưởng này không tồi..." Stella nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: "Martha và những người khác đều nói rằng họ rất vui khi làm việc ở Thương hội Armani, so với cuộc sống tẻ nhạt ngày ngày ở trong Bộ tộc Night Song thì phong phú và thú vị hơn nhiều, họ thậm chí còn nói rằng không muốn quay trở lại Bộ tộc Night Song nữa. Nhìn từ trường hợp của họ, có lẽ sẽ có rất nhiều chủng tộc khác sẵn lòng đến các Thương hội của Nhân loại chúng ta làm việc và chung sống với Nhân loại. Ừm... công việc này chắc chắn rất có triển vọng, nhưng anh hãy để em suy nghĩ thêm, xem em có nên làm hay không..."

Nhìn thấy Stella cau mày trầm tư, Hứa Dịch mỉm cười, đưa tay

ôm lấy eo cô, hôn lên mặt cô một cái.

"Làm hay không thì để sau hẵng tính, còn bây giờ, em vẫn nên ưu tiên suy nghĩ xem làm thế nào để kết hôn với anh với tư thế xinh đẹp nhất đi."

Stella liếc Hứa Dịch một cái: "Chẳng lẽ bây giờ em không đẹp sao?"

Hứa Dịch lập tức cười lớn: "Đẹp! Đương nhiên là đẹp rồi! Vợ của Hứa Dịch này, bất cứ lúc nào cũng đều là đẹp nhất!"

Stella nở một nụ cười hạnh phúc, dang hai tay ra, ôm chặt lấy Hứa Dịch và trao cho anh nụ hôn nồng cháy.

Chương 599: Lễ cưới (1/2)

Nếu nói tháng Tư là khoảng thời gian Thương hội Tân Phi quá đỗi im hơi lặng tiếng, đến mức khiến người ta cảm thấy bất an, thì ngay khi bước sang tháng Năm, Thương hội Tân Phi lại tung ra một tin tức gây chấn động, khiến sự chú ý của mọi người đổ dồn về phía họ.

Tin tức gây chấn động đó, chính là Hội trưởng Thương hội Tân Phi - Hứa Dịch, cuối cùng cũng sắp kết hôn với Tiểu thư Stella!

Ngay khi tờ "Nhật báo Bontar" đăng tải tin tức gây chấn động này, Thành phố Bontar lập tức dậy sóng.

Thương hội Tân Phi là thương hội được chú ý nhất Thành phố Bontar, còn người đứng đầu thương hội là Hứa Dịch - một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai, tài giỏi, giàu có, lại là Nam tước do chính Quốc vương Bệ hạ phong tặng.

Một người đàn ông trẻ tuổi ưu tú như anh, sớm đã trở thành người tình trong mộng của biết bao cô gái trẻ ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Kể cả khi Hứa Dịch và Stella xác định mối quan hệ yêu đương, vẫn có vô số cô gái mạnh dạn tỏ tình với Hứa Dịch, thậm chí còn có không ít tiểu thư nhà quý tộc cố ý tham gia cùng một buổi tiệc với Hứa Dịch, công khai bày tỏ tình cảm với anh ngay tại buổi tiệc.

Giờ đây, việc anh chính thức tuyên bố kết hôn, trong nháy mắt đã khiến biết bao trái tim thiếu nữ đang âm thầm ái mộ anh tan vỡ.

So với Hứa Dịch, Stella cũng không hề kém cạnh, thậm chí còn

có phần hơn thế.

Là "Nữ thần Bontar" được người dân Thành phố Bontar và các thành phố lân cận công nhận, mặc dù đã lâu rồi Stella không còn xuất hiện trên bảng hiệu quảng cáo của Thương hội Tân Phi, nhưng trong lòng nam giới ở Thành phố Bontar và các thành phố xung quanh, cô vẫn là nữ thần trong lòng họ.

Hồi Stella công khai chuyện tình cảm với Hứa Dịch, đã khiến biết bao người đàn ông đau lòng, sau đó đến khi hai người tuyên bố đính hôn, chẳng khác nào lại thêm một nhát dao vào tim những người đó.

Mà giờ đây, Stella chính thức tuyên bố sẽ kết hôn với Hứa Dịch, càng khiến cho những người đàn ông âm thầm ái mộ cô đau khổ đến tan nát cõi lòng.

Kết quả là tin tức hai người kết hôn vừa được truyền ra, lập tức có vô số người ở Thành phố Bontar và các thành phố lân cận khóc trời kêu đất, nước mắt thành sông.

Nhưng so với nỗi buồn, thì có nhiều người lựa chọn chúc phúc hơn.

Trong mắt đại đa số mọi người, Hứa Dịch và Stella là một cặp trời sinh.

Có thể xứng đôi với Hứa Dịch là những cô gái cực kỳ hiếm có, mà những người đàn ông có thể xứng với Stella thì lại càng hiếm có hơn.

Sự kết hợp của hai người có thể nói là nhận thức sự đồng thuận của tất cả mọi người, thậm chí nó còn bao hàm cả những mong đợi và hy vọng tốt đẹp về tình yêu.

Nếu như hai người chia tay, e rằng những người vì thế mà đau buồn sẽ còn nhiều hơn.

Bây giờ, từ lúc yêu nhau đến khi đính hôn, từ lúc đính hôn cho đến khi kết hôn, trong khoảng thời gian này, hai người chưa từng truyền ra bất kỳ tin tức tiêu cực nào, lúc nào cũng thể hiện rất ngọt ngào, quả thực đã thỏa mãn kỳ vọng trong lòng tất cả mọi người.

Theo như đánh giá trên tờ "Nhật báo Bontar" về chuyện kết hôn của hai người, đó chính là nếu hai người không kết hôn thì chính là phản bội tình yêu, đến cả Thiên Thần cũng sẽ không tha cho họ!

Ngày cưới được ấn định vào ngày 3 tháng 5.

Ban đầu, theo ý Hứa Dịch, là muốn ấn định ngày này vào 7 tháng 6, bởi vì hôm đó là ngày anh và Stella gặp nhau lần đầu tiên, rất có ý nghĩa kỉ niệm.

Nhưng sinh nhật Stella là vào ngày 16 tháng 5, sau ngày này, Stella sẽ tròn 20 tuổi.

Theo một phong tục mà Hứa Dịch cảm thấy rất kỳ lạ trên Lục địa Saines, nếu như con gái kết hôn vào năm 20 tuổi, rất có thể sẽ khiến hôn nhân không được hạnh phúc, cho nên các cô gái trên Lục địa Saines, khi kết hôn, hoặc là chọn trước 20 tuổi, hoặc là chọn sau 20 tuổi.

Thế nhưng, Hứa Dịch và Stella, cùng với Đại Pháp sư Camillo, đều không muốn đợi thêm một năm nữa mới kết hôn, vì vậy, họ đã chọn kết hôn trước ngày 16 tháng 5, và cuối cùng ấn định vào ngày 3 tháng 5.

Theo truyền thuyết trên Lục địa Saines, ngày 3 tháng 5 là sinh nhật của Nữ thần Ánh Trăng Eileen Shuka - một trong sáu vị thần.

Nếu như kết hôn vào ngày này, sẽ nhận được lời chúc phúc của Nữ thần Ánh Trăng Eileen Shuka, giúp cho hôn nhân được viên

mãn.

Vì vậy, không chỉ có Hứa Dịch và Stella, mà vào ngày 3 tháng 5 này, ở Thành phố Bontar còn có rất nhiều cặp đôi sắp cưới khác lựa chọn tổ chức hôn lễ.

Tất nhiên, sẽ không có đám cưới nào có thể thu hút sự chú ý như hôn lễ của Hứa Dịch và Stella.

Vào ngày 3 tháng 5, đám cưới có lẽ là long trọng nhất từ trước đến nay của Thành phố Bontar đã được tổ chức tại khu biệt thự ở ngoại ô phía Bắc Thành phố Bontar.

Khu biệt thự này là quà đính hôn mà Hội trưởng Cruz tặng cho hai người, sau khi đính hôn, hai người đã cho người sửa sang lại, mãi cho đến nửa tháng trước mới hoàn thành. Đến ngày kết hôn, hai người mới chính thức dọn vào ở.

Không cần phải nói nhiều về độ long trọng của hôn lễ, chỉ riêng việc liệt kê những người tham gia hôn lễ cũng đã đủ khiến mọi người phải kinh ngạc.

Trước hết, người chủ trì hôn lễ lại là Thành chủ Bontar - Bá tước Sean Satsuma!

Là một vị Thành chủ, vậy mà Ngài Bá tước lại đích thân làm chủ hôn cho một đám cưới, quả thực là một việc không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng, Ngài Thành chủ đã làm như vậy, hơn nữa còn tỏ ra rất vui vẻ.

Tiếp theo, đại diện nhà gái lại là Đại Pháp sư Camillo.

Là một vị Đại Pháp sư, thân phận này không hề thua kém Bá tước Satsuma.

So sánh một chút thì cha mẹ Stella tuy cũng là Pháp sư Cao cấp, nhưng vẫn kém hơn một bậc.

Ngoài hai nhân vật tầm cỡ nhất nhì Thành phố Bontar này ra, tất cả các quý tộc khác trong thành đều không ngoại lệ, đều đến tham dự hôn lễ, đồng thời gửi lời chúc phúc và quà mừng.

Chương 600: Lễ cưới (2/2)

Kể cả Nam tước Bill Stark, người mà mọi người đều cho rằng có hiềm khích với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, cũng bất ngờ xuất hiện tại hôn lễ, hơn nữa, khi gửi lời chúc phúc, trên mặt không hề có vẻ gì là miễn cưỡng, nụ cười tràn đầy chân thành.

Ngoài các quý tộc ra, còn có những người đứng đầu các thương hội trong Thành phố Bontar.

Không chỉ có Hội trưởng Lanke của Thương hội Salanke, Hội trưởng Cruz của Thương hội Amli, Hội trưởng Vincent của Thương hội Armani, Hội trưởng Morgan của Thương hội Falcao, mà còn có cả những Hội trưởng của các thương hội lớn nhỏ khác trong thành phố, đều không ngoại lệ, tất cả đều đến tham dự hôn lễ.

Đối với những thương hội luôn tồn tại mối quan hệ cạnh tranh lẫn nhau này, việc tất cả các vị Hội trưởng cùng tề tựu đông đủ ở một chỗ, gần như là chuyện không thể nào xảy ra.

Thế nhưng, hôn lễ của Hứa Dịch lại tạo nên kỳ tích, đã tập hợp tất cả mọi người lại với nhau, hơn nữa, tất cả mọi người đều gửi lời chúc phúc chân thành nhất đến Hứa Dịch.

Chỉ riêng điểm này, cũng đủ để thấy được địa vị hiện tại của Hứa Dịch trong giới thương nhân ở Thành phố Bontar.

Nếu suy nghĩ kỹ một chút, sẽ thấy chuyện này cũng không có gì là lạ.

Lý do Thành phố Bontar ngày nay trở nên phồn vinh như vậy, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi đã đóng vai trò cực kỳ quan

trọng.

Cho dù là trực tiếp hay gián tiếp, gần như tất cả các thương hội trong thành phố đều được hưởng lợi từ Thương hội Tân Phi.

Chưa kể đến những tiểu thương hội chuyên kinh doanh gia công linh kiện trong thành phố, tất cả đều là nhờ kế hoạch hỗ trợ tiểu thương hội của Thương hội Tân Phi mới nổi lên.

Những tiểu thương hội này, hiện giờ mỗi năm ít nhất cũng có thể thu nhập được mấy nghìn Đồng vàng, mà trước đây, họ chỉ là những người bình thường ở Thành phố Bontar, thu nhập cả năm thậm chí còn chưa đến một trăm Đồng vàng.

Trong lòng những người này, tự nhiên là tràn đầy cảm kích với Hứa Dịch.

Ngoài những người này ra, những người cảm kích Hứa Dịch nhất chính là những người nông dân bình thường ở các vùng nông thôn bên ngoài Thành phố Bontar.

Từ khi Thương hội Tân Phi xuất hiện, đầu tiên là việc phát triển các loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác, giúp năng suất canh tác trên các cánh đồng của Thành phố Bontar tăng lên đáng kể, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, đã giúp cho mọi người thoát khỏi cảnh không có cơm ăn.

Mà sau đó, do Thương hội Tân Phi đã thúc đẩy sự phát triển chung của Thành phố Bontar, khiến cho mỗi người nông dân bình thường đều có thể tìm được công việc phù hợp với mình, mỗi tháng đều có thể nhận được mức lương cao mà trước đây họ không dám mơ tới.

Hiện tại, người nông dân bình thường ở Thành phố Bontar không chỉ có đủ ăn đủ mặc, mà còn có dư Đồng vàng để theo đuổi cuộc sống chất lượng cao hơn.

Điều này, cũng là nhờ vào Thương hội Tân Phi.

Vì vậy, tại hôn lễ này, ngoài các quý tộc, thương nhân, còn có rất nhiều người nông dân bình thường ở ngoại ô đến chúc mừng.

Đây cũng là một cảnh tượng rất hiếm thấy.

Hôn lễ của một đại thương nhân như Hứa Dịch, thông thường những người tham dự đều là những quý tộc và thương nhân có địa vị ngang bằng với anh, hiếm khi nào lại có nhiều người nông dân bình thường với thân phận, địa vị hoàn toàn khác biệt như vậy đến tham dự.

Nhưng Hứa Dịch không hề từ chối bất kỳ vị khách nào, đều mời họ vào dự.

Vì vậy, hôn lễ có lẽ là long trọng nhất từ trước đến nay của Thành phố Bontar đã chính thức được tổ chức dưới sự chứng kiến của những vị khách quý có thể nói là đông đủ nhất từ trước đến nay của Thành phố Bontar. Mặc dù so với lễ cưới ở Trái Đất Trung Quốc, nghi lễ cưới hỏi trên Lục địa Saines đơn giản hơn nhiều, nhưng với thân phận và địa vị của Hứa Dịch, hôn lễ này vẫn phải tuân thủ đầy đủ các trình tự cần thiết.

Sau khi nhận được lời chúc phúc rửa tội từ vị cha tế được mời đến từ Thành Anweimar, Hứa Dịch và Stella cùng nhau tuyên thệ trước Thiên Thần. Tiếp đó, với thân phận Quý tộc của mình, Hứa Dịch đã lập lời thề trước mặt Bá tước Satsuma - người có thân phận cao quý nhất trong số các Quý tộc có mặt, rằng anh sẽ bảo vệ Stella suốt đời. Cuối cùng, vì cả hai đều là Pháp sư, nên dưới sự chứng kiến của Đại Pháp sư Camillo, hai người đã cùng nhau lập lời thề Ma pháp.

Sau khi hoàn thành nghi thức tuyên thệ, hai người bắt đầu nhận những lời chúc phúc từ mọi người.

Đây là một quá trình kéo dài gần một tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Theo quy định, bất kỳ vị khách nào đến tham dự hôn lễ đều có quyền gửi lời chúc phúc đến cặp vợ chồng mới cưới.

Mà hôn lễ lần này có quá nhiều khách mời, từ Đại Pháp sư Camillo, Bá tước Satsuma cho đến những người nông dân bình thường ở ngoại ô, cho dù mỗi nhóm người chỉ cử ra một đại diện, thì cũng đã có đến hàng trăm người lần lượt gửi lời chúc phúc đến Hứa Dịch và Stella.

Cuối cùng, nghi thức quan trọng nhất của hôn lễ chính là cô dâu và chú rể thể hiện tình cảm trước mặt mọi người.

Nếu là những cô gái khác, lúc này chắc chắn sẽ cúi đầu e thẹn.

Thế nhưng, Stella lại ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt Hứa Dịch, sau đó chủ động dâng môi mình lên.

Hứa Dịch mỉm cười, đưa tay ôm Stella vào lòng, cúi đầu xuống, đôi môi hai người kết hợp với nhau.

"Ầm ầm ầm..."

Tiếng hò reo vang dội như sấm rền khắp trang viên.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, cặp đôi trai tài gái sắc, được mọi người công nhận là "trời sinh một cặp" này cuối cùng đã nên vợ nên chồng, như một lời chúc phúc viên mãn dành tặng cho tất cả mọi người.

Chương 601: Rùa rụt cổ (1/2)

Một tuần sau đám cưới, Cervini bất ngờ xuất hiện trước mặt Hứa Dịch và Stella.

"Thật sự xin lỗi." Cervini áy náy nói với hai người: "Lẽ ra tôi muốn đến tham dự hôn lễ của hai người, tự mình gửi lời chúc phúc đến hai người, nhưng lại bị một số việc đột xuất làm trì hoãn, thật sự rất xin lỗi."

Hứa Dịch quan sát Cervini một chút, phát hiện thần sắc cô lộ rõ vẻ mệt mỏi, nhịn không được nhíu mày, xua tay nói: "Không có gì to chuyện cả. Vương nữ Điện hạ bận trăm công nghìn việc, bị trì hoãn cũng là chuyện bình thường. Chỉ có điều Vương nữ Điện hạ, tôi nghe nói... gần đây tình hình của người hình như không được tốt lắm..."

Cervini lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Hứa Dịch, hỏi ngược lại: "Tại sao anh lại hỏi như vậy?"

"Là tôi suy đoán từ một số chuyện, thêm vào đó còn có một số người đã tiết lộ một số thông tin cho tôi..."

"Những người này có bao gồm Bá tước Satsuma không?" Cervini lại hỏi.

"Bá tước Satsuma không nói rõ ràng, nhưng ông ấy có nói với tôi, người kế nhiệm ông ấy là người của Gia tộc Stark. Tôi nghĩ... đây nhất định không phải là kết quả Vương nữ Điện hạ muốn nhìn thấy." Hứa Dịch dừng một chút, lại nói: "Ngoài ra, trong thư trả lời của Tử tước Leslie cũng tiết lộ cho tôi một số sự thật, Vương nữ Điện hạ, những lão già trong Quý tộc Nguyên lão viện trước đây không phải vẫn luôn ủng hộ người sao? Tại sao bây giờ lại đột

nhiên quay đầu ủng hộ Hoàng tử Aerick Điện hạ?"

Cervini nhìn Stella một cái.

Hứa Dịch lập tức nói: "Stella là vợ của tôi, tôi không cần phải giấu diếm bất cứ chuyện gì trước mặt cô ấy."

"Tôi rất ngưỡng mộ và vui mừng cho mối quan hệ thân thiết giữa anh và Stella." Cervini nở một nụ cười gượng gạo, lắc đầu nói: "Đáng tiếc, tôi lại không tìm được bất kỳ ai có thể thẳng thắn nói ra mọi chuyện trước mặt mình, cho nên... có một số chuyện tôi cũng không tiện tiết lộ với anh."

Hứa Dịch nhún vai, tự giễu cười nói: "Tôi còn tưởng mình là đồng minh kiên định của Vương nữ Điện hạ."

Nghe thấy cách xưng hô của Hứa Dịch đối với mình lại trở nên khách sáo, Cervini sao có thể không biết Hứa Dịch đang gián tiếp bày tỏ sự bất mãn trong lòng. Thế nhưng cô chỉ có thể cười khổ một tiếng: "Hứa Dịch, không phải tôi không muốn tiết lộ với anh, mà là không thể. Có rất nhiều chuyện, nếu anh biết được, tôi nghĩ với tính cách của anh mà tôi biết, e rằng anh nhất định sẽ lựa chọn nhúng tay vào. Nhưng hiện tại, tôi không hy vọng anh làm như vậy. Thương hội Tân Phi đang phát triển rất tốt, tôi vẫn luôn coi nó là hy vọng để Vương quốc Lanpari chúng ta trở nên cường thịnh, tôi không hy vọng trước khi nó thực sự phát triển lớn mạnh, đã bị người ta triệt để hủy hoại. Anh hiểu ý tôi chứ?"

Nghe ra sự chân thành trong giọng nói của Cervini, Stella đưa tay ra, nắm chặt tay Hứa Dịch, nhẹ nhàng lắc đầu với anh.

Hứa Dịch thở dài một hơi, lại đánh giá Cervini một lúc, nghiêm túc nói: "Vương nữ Điện hạ, tôi hiểu suy nghĩ của ngài, nhưng tôi cũng hy vọng ngài có thể hiểu suy nghĩ của tôi. Đối với tôi mà nói, ngài là người thừa kế thích hợp nhất của cả Vương quốc. Bởi vì ngài thật tâm hy vọng Vương quốc Lanpari trở nên cường thịnh,

không giống như một số người chỉ vì muốn có được vương miện. Cho nên, dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ dốc hết sức ủng hộ ngài."

Mặc dù rất nhiều người đều tự động xếp Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi vào phe ủng hộ Công chúa Cervini Điện hạ, nhưng đây là lần đầu tiên Hứa Dịch thẳng thắn bày tỏ thái độ của mình như vậy.

Cervini nghe ra sự kiên định trong lời nói của Hứa Dịch, trong lòng không khỏi khẽ động, nhưng do dự một lúc, cô vẫn lắc đầu nói: "Tôi rất vui khi nhận được sự công nhận và ủng hộ của anh, nhưng xin hãy tin tưởng tôi, hiện tại anh thực sự không thích hợp để biết một số chuyện. Đợi đến thời điểm thích hợp, tôi sẽ nói cho anh biết."

Thấy Cervini kiên quyết như vậy, Hứa Dịch biết nói tiếp cũng vô ích, bèn gật đầu: "Được, tôi hy vọng ngày đó sẽ đến sớm."

Cervini khẽ mỉm cười, hít một hơi thật sâu, xóa đi những biểu cảm không nên xuất hiện trên mặt mình.

"Chúng ta vẫn nên thảo luận chuyện chính đi. Giờ anh đã biết người kế nhiệm Bá tước Satsuma là Bá tước Stark, vậy chắc anh cũng hiểu rõ chuyện này sẽ gây ra ảnh hưởng gì cho anh và Thương hội Tân Phi."

Hứa Dịch chậm rãi gật đầu: "Đúng vậy. Thế nhưng, tôi chỉ biết nhất định sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt, nhưng lại không biết sẽ tệ đến mức nào."

"Tôi chỉ có thể nói... thậm chí còn tệ hơn những gì anh tưởng tượng." Cervini nghiêm mặt nói.

"Thật sao?" Hứa Dịch và Stella cùng nhíu mày."Nói như vậy, quan hệ giữa ngài và Hoàng tử Điện hạ đã đến mức không thể cứu vãn rồi sao?"

"Có thể nói như vậy." Giọng điệu của Cervini có chút bất đắc dĩ."Mặc dù đây không phải là chuyện tôi muốn nhìn thấy, nhưng sự thật là như vậy. Hơn nữa, trong chuyện này, tôi không có quyền lực phản đối, cho nên tôi chỉ có thể nhắc nhở anh tự mình cẩn thận một chút, cố gắng đừng để Hoàng huynh nắm thóp. Anh hiểu ý tôi chứ?"

Hứa Dịch nhíu mày càng sâu, cười khổ một tiếng: "Đây là muốn tôi làm rùa rụt cổ sao?"

"Quốc vương từng nói với tôi một câu, muốn thành đại sự, trước tiên phải học được cách nhẫn nhịn khi cần thiết. Hiện tại tôi tặng lại câu nói này cho anh." Cervini nghiêm túc nói.

Hứa Dịch nhìn Cervini, lắc đầu nói: "Vương nữ Điện hạ, câu nói này có thể áp dụng cho tôi, nhưng e rằng không áp dụng cho ngài. Nếu ngài còn không hạ quyết tâm, e rằng sẽ khiến rất nhiều người ủng hộ ngài thất vọng. Chẳng lẽ ngài thật sự cho rằng Hoàng tử Aerick Điện hạ thích hợp lên ngôi hơn ngài sao?"

"Tôi không muốn thảo luận vấn đề này." Cervini lắc đầu, trực tiếp cắt ngang chủ đề."Hội trưởng Hứa, lần này tôi đến đây ngoài việc muốn đích thân gửi lời chúc phúc đến anh và Stella, còn có mấy chuyện quan trọng muốn thương lượng với anh. Chuyện thứ nhất, là về Máy bắn đá Ma Lực."

"Máy bắn đá Ma Lực có vấn đề gì sao?" Hứa Dịch hỏi."Trong thư của Tử tước Leslie có nói, Máy bắn đá Ma Lực đã thể hiện uy lực rất mạnh mẽ trong trận chiến ở biên giới phía Bắc, đánh cho binh lính Vương quốc Sack liên tục bại lui, thậm chí không giữ vững nổi một cứ điểm nào."

Chương 602: Rùa rụt cổ (2/2)

"Đúng vậy, Máy bắn đá Ma Lực quả thực có uy lực rất lớn. Nhưng nó càng thể hiện xuất sắc, Bộ Quân sự càng không muốn để kỹ thuật chế tạo thứ này nằm trong tay người khác. Sau khi nghiên cứu và quyết định, Bộ Quân sự hy vọng Thương hội Tân Phi có thể giao nộp kỹ thuật chế tạo Máy bắn đá Ma Lực cho Bộ Quân sự, đồng thời cử kỹ thuật viên liên quan hỗ trợ xưởng quân nhu của Bộ Quân sự nắm giữ toàn bộ kỹ thuật sản xuất Máy bắn đá Ma Lực." Cervini nói.

"Vương nữ Điện hạ, đây là ý của ngài sao?" Hứa Dịch nghiêm túc hỏi.

Cervini chớp mắt, đáp: "Đây là ý của Bộ Quân sự."

Hứa Dịch lập tức hiểu ra: "Vậy tôi có thể từ chối không?"

"E là không thể."

Nghe được câu trả lời này, Hứa Dịch nhịn không được cười lạnh một tiếng: "Vậy tôi có thể hỏi một chút, Bộ Quân sự sẽ bồi thường cho tôi như thế nào không?"

Cervini im lặng một lúc, mới chậm rãi đáp: "Đây là quyết định chung của quan chức cấp cao Bộ Quân sự và Hội đồng Vương quốc, sau này, bất kỳ kỹ thuật nào liên quan đến vũ khí quân dụng trong Vương quốc đều không được nắm giữ trong tay tư nhân."

"Nói như vậy, là không có bồi thường?" Hứa Dịch truy hỏi.

Cervini chậm rãi lắc đầu.

"Tốt lắm." Hứa Dịch lại cười lạnh một tiếng."Nói trắng ra là

muốn tôi giao nộp miễn phí. Xem ra người của Bộ Quân sự cũng không mặt dày đến mức tự mình đến yêu cầu tôi chuyện này, mà lại đẩy Vương nữ Điện hạ ra làm bia đỡ đạn. Được, kỹ thuật này tôi có thể lựa chọn giao nộp miễn phí, dù sao tôi chỉ là một thương nhân bình thường, không thể nào đối đầu với Bộ Quân sự. Nhưng Vương nữ Điện hạ, phiền ngài thay tôi chuyển lời đến Bộ Quân sự và Hội đồng Vương quốc, để bọn họ tự mình suy nghĩ kỹ hậu quả nghiêm trọng sau khi làm như vậy."

Cervini lộ ra nụ cười chua xót, thở dài: "Hứa Dịch, tôi hy vọng anh đừng vì chuyện này mà mất lòng tin vào Vương quốc. Quốc vương vẫn luôn coi trọng anh và Thương hội Tân Phi."

"Nếu đã coi trọng như vậy, thì thôi khỏi cần." Hứa Dịch hừ lạnh, nói xong lại nhìn Cervini với ánh mắt đầy ẩn ý."Còn về chuyện mất lòng tin... Tôi từ trước đến nay chỉ tin tưởng một mình Vương nữ Điện hạ, chỉ hy vọng ngài đừng để tôi thất vọng."

Cervini im lặng không nói, trong phòng nhất thời rơi vào tĩnh lặng.

Cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt trong phòng, Stella gượng cười, nói với Cervini: "Vương nữ Điện hạ, đây là chuyện thứ nhất, vậy chuyện thứ hai là gì ạ?"

Cervini hít một hơi thật sâu, khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh, mỉm cười với Stella: "Chuyện thứ hai là một tin tốt. Quốc vương đã quyết định, sáp nhập ba thành Bontar, Karma, Saltan lại với nhau, chính thức liệt vào Đặc khu Kinh tế của Vương quốc Lanpari. Trong Đặc khu Kinh tế này, mọi hoạt động thương mại của ba thành phố đều sẽ được hưởng ưu đãi và tiện lợi về chính sách của Vương quốc."

"Đây đúng là tin tốt, nhưng quyết định vào lúc này e là hơi muộn rồi." Hứa Dịch nói với vẻ khinh thường."Vừa hay là lúc Bá tước Satsuma sắp bị điều đi, Bá tước Stark sắp nhậm chức. Vương

nữ Điện hạ, ngài chắc chắn đây không phải là đang dọn đường và tạo thanh thế cho Bá tước Stark sao?"

"Dù anh nghĩ thế nào, thì đây vẫn là chuyện tốt cho Thành phố Bontar mà, phải không?" Cervini cười nói."Sau khi được liệt vào Đặc khu Kinh tế, tất cả thương hội ở Thành phố Bontar đều sẽ được hưởng chính sách ưu đãi đặc biệt của Vương quốc. Ví dụ như sau này, khi hàng hóa của các thương hội trong Thành phố Bontar được lưu thông trong nội bộ Vương quốc, mỗi nơi nộp thuế sẽ là một con số cố định, không bị ảnh hưởng bởi tiêu chuẩn thuế do địa phương tự đặt ra. Tôi nghĩ anh nên biết, chỉ riêng điều này thôi đã mang lại lợi ích to lớn như thế nào cho các thương hội ở Thành phố Bontar rồi."

"Ừm, điều này quả thật là một điều tốt." Hứa Dịch gật đầu.

Bởi vì trong Vương quốc Lanpari không có một tiêu chuẩn thuế thống nhất, về cơ bản mỗi nơi đều do các Thành chủ tự quyết định.

Ví dụ như Thành phố Bontar tiêu chuẩn thuế thương mại được ấn định là 34%, còn tiêu chuẩn của Thành phố Karma là 37%, tiêu chuẩn của Thành phố Saltan là 38%.

Tiêu chuẩn thuế của Thành phố Bontar là thấp nhất, bởi vì Bá tước Satsuma luôn ủng hộ phát triển thương mại, sau khi Thương hội Tân Phi thúc đẩy sự phát triển của Thành phố Bontar, ông ấy càng hạ thấp tiêu chuẩn này hơn nữa, chính là vì muốn thúc đẩy sự phát triển thương mại của Thành phố Bontar.

Tiêu chuẩn 34%, là thấp nhất trong toàn bộ Vương quốc Lanpari.

Còn ở các thành phố khác của Vương quốc Lanpari, tiêu chuẩn thường cao hơn nhiều so với tiêu chuẩn của ba thành phố này, thậm chí có thành phố vượt quá con số đáng kinh ngạc là 50%!

Theo Hứa Dịch thấy, đây rõ ràng là tiêu chuẩn ngu ngốc.

Thương mại trong Vương quốc Lanpari vốn đã không phát triển, trong tình huống này, không nhanh chóng giảm thuế để thúc đẩy phát triển thương mại, ngược lại còn ấn định tiêu chuẩn thuế cao như vậy, thương mại có thể phát triển được mới lạ.

Trước đây, hàng hóa của các thương hội lớn ở Thành phố Bontar khi được vận chuyển đến các nơi khác, đều phải nộp thuế theo tiêu chuẩn của địa phương đó, vì vậy nếu lựa chọn vận chuyển hàng hóa đến các nơi khác để bán, cộng thêm cả chi phí vận chuyển, thì phần lớn thu nhập thực tế còn kém xa so với việc bán ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, vì vậy hầu hết các thương hội ở Thành phố Bontar chỉ muốn bán hàng tại địa phương, còn việc mở rộng thị trường ra nước ngoài thì không mấy mặn mà.

Hiện tại, Quốc vương Bệ hạ đã quyết định biến nơi này thành Đặc khu Kinh tế, thực hiện tiêu chuẩn thuế thống nhất, quả thật có thể thúc đẩy hiệu quả sự phát triển của các thương hội ở Thành phố Bontar.

Nhưng Hứa Dịch lại không vui lắm.

Thứ nhất, tiêu chuẩn này được coi là tiêu chuẩn thuế thống nhất đầu tiên được thực hiện trong Vương quốc Lanpari, Hứa Dịch rất nghi ngờ liệu quy định này có thực sự được thực hiện hay không.

Thứ hai, biến nơi đây thành Đặc khu Kinh tế là một điều tốt, nhưng người sắp tiếp quản Bá tước Satsuma để trở thành Thành chủ lại là Bá tước Stark.

Cho dù không bàn đến thái độ của Gia tộc Stark đối với Thương hội Tân Phi, thì Bá tước Stark này, liệu có đủ tầm nhìn xa và dũng khí như Bá tước Satsuma hay không?

Chương 603: Tái cấu trúc Thương hội (1/2)

Mặc dù trong lòng có chút lo lắng, nhưng Hứa Dịch vẫn không hề chậm lại bước tiến phát triển của Thương hội Tân Phi.

Sau cả tháng Tư im hơi lặng tiếng, bước sang tháng Năm, Thương hội Tân Phi bất ngờ tung ra một tin tức gây chấn động: Hứa Dịch và Stella kết hôn. Ngay sau đó, họ lại tiếp tục cho ra mắt một sản phẩm mới - Tủ lạnh Ma thuật Cải tiến.

Thực ra, Tủ lạnh Ma thuật Cải tiến không hẳn là một sản phẩm hoàn toàn mới, mà chỉ là phiên bản nâng cấp của Tủ lạnh Ma thuật.

Khác với Tủ lạnh Ma thuật chỉ có chức năng làm lạnh và đông đá, Tủ lạnh Ma thuật Cải tiến được chia thành hai ngăn, ngăn dưới có chức năng làm lạnh và đông đá như cũ, còn ngăn trên sẽ duy trì ở nhiệt độ thấp hơn nhưng không đến mức đông đá, có thể dùng để bảo quản thực phẩm.

Ngay khi được tung ra thị trường, Tủ lạnh Ma thuật Cải tiến đã nhanh chóng nhận được sự yêu thích của rất nhiều gia đình.

Trước đây, Tủ lạnh Ma thuật vì chỉ có chức năng làm lạnh và đông đá nên công dụng khá hạn chế, doanh số bán ra cũng không quá cao, chỉ đến mùa hè, khi bắt đầu bán kem và các loại thực phẩm đông lạnh thì mới được sử dụng nhiều hơn.

Tuy nhiên, Tủ lạnh Ma thuật Cải tiến lại khác, chức năng kép của nó cực kỳ hữu dụng đối với rất nhiều gia đình.

Đặc biệt là chức năng bảo quản thực phẩm của ngăn trên, có thể cho rất nhiều thức ăn thừa vào để bảo quản, để dành bữa sau ăn tiếp.

Điều này giúp các bà nội trợ tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức, nên rất được ưa chuộng.

Chỉ sau một tuần ra mắt, Tủ lạnh Ma thuật Cải tiến đã bán được hơn hai vạn chiếc.

Với giá bán 25 Đồng vàng mỗi chiếc, chỉ trong vòng một tuần, Thương hội Tân Phi đã thu về 50 vạn Đồng vàng.

Nếu không tính các chi phí khác, lợi nhuận ròng đã vượt quá 30 vạn Đồng vàng.

Tính cả Tủ lạnh Ma thuật Cải tiến, hiện tại, bộ phận Máy móc Ma thuật Gia dụng của Thương hội Tân Phi đã có tổng cộng tám loại sản phẩm, bao gồm: Quạt Ma lực, Máy điều hòa Ma lực, Máy làm bánh mì Ma lực, Nồi nấu ăn Ma thuật Tự động, Đèn Ma thuật, Tủ lạnh Ma thuật, Máy nước nóng Ma thuật.

Ngoại trừ Tủ lạnh Ma thuật Cải tiến là sản phẩm mới ra mắt, bảy loại sản phẩm còn lại đều đã trải qua giai đoạn bùng nổ doanh số ban đầu, hiện tại đã đi vào ổn định.

Doanh thu hàng tháng của bảy loại sản phẩm này dao động trong khoảng từ 70 vạn đến 80 vạn Đồng vàng, và vẫn đang tăng trưởng đều đặn.

Sau khi trừ đi tất cả các chi phí, bộ phận Máy móc Ma thuật Gia dụng hiện tại có thể mang lại cho Thương hội Tân Phi lợi nhuận ròng khoảng 40 vạn Đồng vàng mỗi tháng.

Con số này rõ ràng là rất đáng kinh ngạc.

Vì vậy, khi Hứa Dịch tuyên bố giao toàn bộ bộ phận Máy móc

Ma thuật Gia dụng cho Ancato phụ trách, mặc dù đã nhận được thông báo trước từ Heinze và có sự chuẩn bị tâm lý, Ancato vẫn không khỏi thở hổn hển, tỏ ra vô cùng căng thẳng.

"Tôi... tôi sẽ cố gắng... ừm, làm việc thật tốt. Nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của Hội trưởng!" Ancato lớn tiếng nói.

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Tốt, tôi tin tưởng vào năng lực của cậu. Hơn nữa, khi trách nhiệm tăng lên, thì tiền lương tương ứng cũng phải tăng lên. Ancato, với tư cách là người phụ trách bộ phận Máy móc Ma thuật Gia dụng của Thương hội, từ giờ, tiền lương hàng tháng của cậu sẽ tăng lên 50 Đồng vàng. Sao nào? Cậu có hài lòng với mức lương này không?"

"Hả? 50 Đồng vàng? Vậy chẳng phải là ngang bằng với Kennard Tổng giám đốc rồi sao?" Ancato kinh ngạc kêu lên."Sao có thể như vậy được, tôi sao có thể so sánh với Kennard Tổng giám đốc được."

"Đừng khiêm tốn, cậu đã phụ trách sản xuất và quản lý bộ phận Máy móc Ma thuật Gia dụng của Thương hội cũng được một thời gian rồi, năng lực cũng không tồi. Hơn nữa, tôi có sự sắp xếp khác cho Kennard Tổng giám đốc, cậu không cần phải lo lắng." Hứa Dịch mỉm cười ra hiệu cho Ancato ngồi xuống, sau đó nhìn sang Evita đang đứng bên cạnh."Evita, mặc dù Viện Nghiên cứu Ma thuật không nằm trong kế hoạch tái cấu trúc lần này, nhưng Viện Nghiên cứu Ma thuật là bộ phận nghiên cứu mà tôi coi trọng nhất, nên tôi quyết định sẽ điều chỉnh lại một lần nữa mức lương của Viện Nghiên cứu Ma thuật. Cô là Viện trưởng của Viện Nghiên cứu Ma thuật, nên tiền lương hàng tháng của cô cũng sẽ được điều chỉnh lên 50 Đồng vàng, tương đương với những người phụ trách bộ phận khác. Còn về việc điều chỉnh tiền lương cho các Nghiên cứu viên khác, tôi sẽ không can thiệp, cô tự mình quyết định, hai ngày nữa đưa báo cáo cho tôi."

Evita tỏ ra bình tĩnh hơn Ancato rất nhiều, cô chỉ mỉm cười,

khẽ gật đầu, sau đó đáp lại một tiếng "Vâng".

Hôm nay là cuộc họp tái cấu trúc toàn bộ Thương hội Tân Phi, người tham gia bao gồm hầu hết các lãnh đạo cấp cao và cấp trung của Thương hội.

Do Thương hội Tân Phi hiện tại có rất nhiều sản phẩm, quy mô ngày càng lớn, nên Hứa Dịch phát hiện ra rằng đôi khi, các lãnh đạo cấp trung trong Thương hội như Ancato đã xuất hiện tình trạng chồng chéo chức năng, quyền hạn không rõ ràng, vì vậy, anh quyết định tái cấu trúc toàn bộ Thương hội trước khi vấn đề bùng phát, mục đích là phân chia rõ ràng trách nhiệm và quyền hạn, để Thương hội Tân Phi có thể phát triển thuận lợi hơn.

Lần tái cấu trúc này thực chất không thay đổi nhiều kết cấu lãnh đạo của Thương hội Tân Phi, mà chỉ phân chia rõ ràng quyền hạn, trách nhiệm của từng người, ai quản lý bộ phận nào, đảm nhiệm trách nhiệm gì.

Ví dụ như Ancato đã tiếp quản vị trí quản lý xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng từ tay Heinze từ rất lâu rồi, trong khoảng thời gian tiếp theo, anh luôn thể hiện rất tốt, quản lý xưởng sản xuất đâu ra đấy, vì vậy, anh nghiễm nhiên trở thành Tổng giám đốc bộ phận Máy móc Ma thuật Gia dụng mới thành lập, chịu trách nhiệm quản lý tất cả các vấn đề liên quan đến sản xuất và kinh doanh Máy móc Ma thuật Gia dụng của Thương hội Tân Phi.

Chương 604: Tái cấu trúc Thương hội (2/2)

Các khía cạnh khác cơ bản không có quá nhiều thay đổi, ai phụ trách bộ phận nào thì sau khi tái cấu trúc vẫn tiếp tục phụ trách bộ phận đó.

Thay đổi duy nhất có lẽ là Heinze rời khỏi vị trí quản lý xưởng sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng ở Karma, người thay thế do chính Heinze lựa chọn.

Sau khi tái cấu trúc, Heinze chỉ ở lại Thương hội với tư cách trợ lý của Hứa Dịch, nhưng không đảm nhiệm bất kỳ chức vụ cụ thể nào.

Điều đáng nói là Kennard, Tổng giám đốc của Thương hội trước đây, sau khi tái cấu trúc, đã trở thành Giám đốc điều hành của Thương hội Tân Phi.

Đây lại là một danh từ mới do Hứa Dịch sáng tạo ra, nhưng trên thực tế, công việc mà Kennard phụ trách không khác biệt quá nhiều so với khi còn là Tổng giám đốc.

Điểm duy nhất cần lưu ý là khi Hứa Dịch tuyên bố Kennard đảm nhiệm chức vụ Giám đốc điều hành, anh cũng tuyên bố rõ ràng rằng sau này anh sẽ không can thiệp vào bất kỳ công việc kinh doanh và quản lý cụ thể nào của Thương hội nữa, mà chỉ chịu trách nhiệm về định hướng phát triển của Thương hội.

Nghe Hứa Dịch tuyên bố xong, ngoại trừ Heinze và Kennard, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Trong lòng họ, Hứa Dịch gần như là linh hồn của Thương hội Tân Phi, là trụ cột của Thương hội, nếu như anh không chịu trách nhiệm về bất kỳ công việc kinh doanh và quản lý nào của Thương hội nữa, chẳng lẽ anh định buông tay, không quản Thương hội nữa sao?

"Đương nhiên là không phải như các cậu nghĩ." Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Hứa Dịch mỉm cười xua tay."Sao tôi có thể buông tay được, Thương hội này là do tôi gây dựng nên, dù thế nào đi nữa tôi cũng không thể bỏ mặc Thương hội được. Tôi chỉ là không muốn chịu trách nhiệm về những công việc quản lý cụ thể nữa, bởi vì những việc này quá tốn thời gian và công sức của tôi, mà tôi muốn dành thời gian và công sức của mình cho những việc quan trọng hơn. Ví dụ như... cùng Stella đi hưởng tuần trăng mật..."

"Hahaha..."

Trong phòng họp vang lên tiếng cười rôm rả.

Tất nhiên là mọi người đều biết Hứa Dịch đang nói đùa, nhưng lời giải thích này cũng khiến mọi người hiểu ra rằng, anh chỉ là không muốn lãng phí thời gian và công sức quý báu của mình vào những việc vụn vặt mà thôi.

Cuộc họp tái cấu trúc diễn ra rất suôn sẻ, trên thực tế, những thay đổi thực sự không nhiều, đến nỗi nhiều người còn nói đùa rằng, Hứa Dịch chỉ mượn danh nghĩa tái cấu trúc để tăng lương cho mọi người mà thôi.

Trên thực tế, lần này, mức lương của các lãnh đạo cấp cao và cấp trung trong Thương hội đã được tăng lên đáng kể.

Trước đây, tiền lương hàng tháng của Ancato chỉ có 25 Đồng vàng, hiện tại đã tăng lên gấp đôi.

Tiền lương hàng tháng của Evita trước đây cũng chỉ có 30 Đồng vàng, hiện tại cũng được tăng lên 50 Đồng vàng.

Còn Kennard, vì đã trở thành Giám đốc điều hành độc nhất vô nhị, nên tiền lương hàng tháng đã tăng vọt từ 50 Đồng vàng lên 80 Đồng vàng.

Đây là một con số cực kỳ khó tin.

Trong các Thương hội trên Lục địa Saines, những người đảm nhiệm vị trí lãnh đạo và quản lý trong Thương hội chắc chắn sẽ sở hữu cổ phần của Thương hội, vì vậy, tiền lương hàng tháng chỉ là một khoản tượng trưng.

Trường hợp như Kennard, rõ ràng không hề sở hữu bất kỳ cổ phần nào của Thương hội Tân Phi, mà chỉ dựa vào tiền lương hàng tháng đã có thể kiếm được 80 Đồng vàng, là điều chưa từng có.

Ngay cả trường hợp như Evita, Ancato và Kambi, những người quản lý bộ phận có mức lương hàng tháng là 50 Đồng vàng, cũng là điều chưa từng có tiền lệ.

"Tôi cảm thấy đây cũng là một cơ hội quảng bá rất tốt." Sau khi cuộc họp kết thúc, Kennard tìm đến Hứa Dịch đề nghị."Hội trưởng, chẳng phải ngài vẫn luôn lo lắng Thương hội chúng ta thiếu nhân tài quản lý sao? Nếu như chúng ta quảng bá rộng rãi việc Thương hội chi trả mức lương cao như vậy cho các nhà quản lý, tôi tin rằng chúng ta sẽ tìm được rất nhiều nhân tài quản lý phù hợp."

Hứa Dịch xua tay: "Chuyện này cậu tự mình quyết định là được. Dù sao bây giờ cậu cũng là Giám đốc điều hành rồi, đây là việc cậu nên làm, không liên quan gì đến tôi."

Kennard nhếch mép, muốn cười nhưng lại không cười nổi, suy nghĩ một chút rồi nhíu mày hỏi: "Hội trưởng, anh thật sự định

buông tay hoàn toàn sao? Tôi lại cảm thấy hiện tại là giai đoạn quan trọng, Thương hội đang cần phát triển, cần anh lãnh đạo mới được."

"Tôi đã nói rồi, tôi không phải buông tay hoàn toàn. Ngược lại, tôi giao việc quản lý cụ thể của Thương hội cho cậu, chính là để bản thân có nhiều thời gian và tâm sức hơn để suy nghĩ xem tương lai của Thương hội nên phát triển như thế nào." Hứa Dịch dừng lại một chút, bỗng nhiên thở dài khe khẽ, nhìn về hướng Tây Bắc của Thành phố Bontar, hai mắt hơi nheo lại."Kỳ thực theo ý tôi, Thương hội chỉ cần từng bước đi theo trình tự, vững vàng phát triển, tự nhiên sẽ lớn mạnh, nhưng trong lòng tôi lại muốn làm những việc có khả năng thay đổi thế giới này. Nhưng mà... trên thế giới này luôn có một số kẻ thích gây thêm phiền phức không cần thiết cho chúng ta."

Kennard nhìn Hứa Dịch một cách sâu xa, trầm ngâm một lát, mỉm cười nói: "Anh yên tâm, Hội trưởng. Tác dụng của Thương hội chúng ta, người thông minh đều có thể nhìn ra được, tôi nghĩ dù thế nào đi nữa, ít nhất bọn họ cũng sẽ đảm bảo để Thương hội chúng ta tiếp tục phát huy tác dụng. Hơn nữa, Vương nữ Điện hạ cũng không phải là hoàn toàn không có sức phản kháng, phải không?"

Hứa Dịch liếc mắt nhìn hắn, khẽ gật đầu: "Hi vọng là vậy."

Chương 605: Biểu hiện lập trường (1/2)

Vì nằm ở phía Tây Nam Vương quốc Lanpari, là thành phố gần cực Nam nhất của toàn Vương quốc, nên so với các thành phố khác trong Vương quốc, Thành phố Bontar luôn bước vào mùa hè sớm hơn.

Hai năm trước, khi Hứa Dịch mới đến Thành phố Bontar là đầu tháng Sáu, lúc đó Thành phố Bontar đã nóng như mùa hè.

Năm nay cũng vậy, Thành phố Bontar vừa bước vào tháng Sáu, thời tiết đã nhanh chóng nóng lên.

Tuy nhiên, khí hậu đặc biệt so với các thành phố khác trong Vương quốc này cũng tạo nên môi trường đặc biệt cho Thành phố Bontar.

Mới đầu tháng Sáu mà rất nhiều loại trái cây theo mùa ở Làng Koror đã chín rộ, bước vào mùa thu hoạch.

Cũng như mọi năm, đầu tháng Sáu là thời điểm thu hoạch lê và khế, nhiều người dân Làng Koror cũng giống như mọi năm, thời gian này đều bận rộn ở vườn cây ăn quả, tranh thủ thời gian thu hoạch.

Nhưng điều khác biệt so với mọi năm là, những loại trái cây được thu hoạch trong những năm trước đều được đưa đến Thành phố Bontar để bán ngay lập tức, hoặc được đưa đến các thành phố gần hơn như Thành phố Karma, Thành phố Saltan, v. v... để bán, nhưng năm nay, lê và khế mà người dân Làng Koror thu hoạch được đều được đưa thẳng đến nhà máy đóng hộp trái cây mới xây

dựng ở rìa làng, thậm chí còn không cần đưa ra khỏi làng.

Vì việc xây dựng nhà máy đóng hộp trái cây, tất cả các loại trái cây ở Làng Koror đều được Thương hội Tân Phi thu mua toàn bộ với giá thị trường của năm trước khi chưa chín, và tất cả đều được chế biến thành trái cây đóng hộp.

Lê và khế sau khi thu hoạch được đưa đến nhà máy, trước tiên sẽ được nấu chín, sau đó cho vào lọ thủy tinh và đậy kín bằng nắp thiếc.

Khi trái cây liên tục được đưa đến nhà máy, hương thơm ngọt ngào của trái cây được nấu chín liên tục bay ra từ xưởng nấu, bao trùm toàn bộ Làng Koror trong một mùi hương ngọt ngào hấp dẫn.

Stella hít một hơi thật sâu mùi hương ngọt ngào, không khỏi thán phục: "Mùi thơm quá, em muốn sống ở đây luôn quá."

Hứa Dịch mỉm cười: "Ngửi một lúc thì không sao, nhưng nếu để em ngày nào cũng ở đây ngửi, anh tin chắc rằng không bao lâu nữa, em sẽ phát ngán khi nhìn thấy trái cây."

"Có khoa trương như vậy không?" Stella nghi ngờ liếc nhìn Hứa Dịch. Cô chạy đến gần nồi nấu trái cây đóng hộp, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt say sưa."Mùi thơm như vậy, sao lại ngán được chứ?"

Hứa Dịch cười khẩy, trêu chọc: "Vậy thì để em ở lại đây làm việc một tuần nhé. Thử xem em có ngán không?"

Stella nhăn chiếc mũi nhỏ xinh xắn, còn định cãi lại, thì một người đàn ông trung niên mũm mĩm mặc đồng phục nhà máy màu trắng bên cạnh cười tủm tỉm nói: "Hội trưởng nói đúng đấy. Stella phu nhân, nếu ở đây lâu, thì cho dù mùi hương có thơm đến đâu, cũng sẽ thấy hơi buồn nôn. Cô xem, các công nhân bây giờ đều đeo khẩu trang, thứ nhất là vì Hội trưởng yêu cầu vệ sinh nghiêm ngặt,

thứ hai là để bớt ngửi phải mùi hương này."

"Thật sao?" Stella nhìn những công nhân đang làm việc trong xưởng đóng hộp, quả nhiên thấy tất cả công nhân đều đeo một chiếc khẩu trang to tướng trên miệng. Cô tò mò muốn lấy một chiếc khẩu trang để đeo thử, rồi đi khắp nơi ngửi.

Nhìn thấy Stella thích thú đi tham quan khắp nơi, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười, anh không đi cùng cô, mà quay sang hỏi người đàn ông trung niên vừa rồi: "Will xưởng trưởng, nhà máy đã đi vào hoạt động được gần nửa tháng rồi, ông thấy thế nào?"

Will xưởng trưởng cười lớn đáp: "Lúc đầu, vì chưa có kinh nghiệm, cũng gặp phải không ít rắc rối, nhưng nhờ có Hội trưởng quan tâm, nên những rắc rối này cũng không đáng kể. Bây giờ toàn bộ nhà máy đang hoạt động rất suôn sẻ, nhiệt huyết của công nhân rất cao."

"Suôn sẻ là tốt. Vậy ông thấy tháng này có thể hoàn thành đơn hàng đầu tiên của Thương hội Walmart không?" Hứa Dịch lại hỏi.

Nghe thấy câu hỏi này, Will xưởng trưởng hơi do dự.

"Cái này... bây giờ một ngày chỉ làm ra được chưa đến hai nghìn hộp trái cây đóng hộp, nhưng đơn hàng đầu tiên của Thương hội Walmart đã lên tới một trăm nghìn hộp... e rằng hơi khó..."

"Khó thì nghĩ cách khắc phục." Hứa Dịch nói thẳng."Đây là đơn hàng đầu tiên của Thương hội Walmart, nếu lần hợp tác đầu tiên đã xảy ra vấn đề, thì sẽ ảnh hưởng đến sự hợp tác sau này. Vì vậy, Will xưởng trưởng, ông phải suy nghĩ kỹ xem làm thế nào để nâng cao hiệu quả làm việc của công nhân."

"Chắc chắn, chắc chắn." Will xưởng trưởng liên tục gật đầu."Đã là mệnh lệnh của Hội trưởng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết

sức để hoàn thành."

"Chuyện này không liên quan gì đến việc có phải mệnh lệnh của tôi hay không." Hứa Dịch khẽ lắc đầu."Nhà máy đóng hộp trái cây này tuy là tài sản của Thương hội Tân Phi chúng ta, nhưng hiện tại công nhân trong nhà máy đều là dân làng Koror, Làng Kambia, Làng Mexico, và đều sử dụng trái cây do Làng Koror trồng, nếu nhà máy này hoạt động hiệu quả, thì người được hưởng lợi nhiều nhất chính là ba ngôi làng này. Đặc biệt là người dân Làng Koror. Vì vậy, dù sao thì, chỉ cần vì lợi ích của dân làng cùng làng với ông, ông cũng phải làm việc thật tốt."

"Tôi hiểu rồi!" Will xưởng trưởng gật đầu."Hội trưởng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, nghĩ mọi cách để điều hành nhà máy thật tốt!"

"Được, tôi tin tưởng ông." Hứa Dịch mỉm cười, vỗ vai Will xưởng trưởng, dặn dò: "Tất nhiên, trước khi nâng cao hiệu quả sản xuất, phải đảm bảo chất lượng lên hàng đầu. Ông biết đấy, nhà máy này sản xuất đồ ăn, nếu vệ sinh an toàn thực phẩm không được đảm bảo, thì rất có thể sẽ gây chết người."

Chương 606: Biểu hiện lập trường (2/2)

Thấy Hứa Dịch nói nghiêm túc, Will xưởng trưởng cung kính nhận lệnh.

Sau khi dặn dò thêm vài câu, Hứa Dịch và Stella được Will xưởng trưởng tiễn ra ngoài, rồi lên xe ngựa, đi trên con đường Rainfall, hướng về Thung lũng Rainfall.

Stella ngoái đầu nhìn Làng Koror đã bị xe ngựa bỏ lại phía sau, hỏi Hứa Dịch: "Sao anh không đi đâu khác, mà lại chọn đến thị sát nhà máy đóng hộp trái cây ở cái rãnh nước này? Theo em thấy, nhà máy đóng hộp trái cây này có lẽ là nơi ít liên quan nhất đến Máy móc Ma thuật trong số các tài sản hiện tại của Thương hội."

"Chính vì nó có vẻ như ít liên quan nhất đến Máy móc Ma thuật, nên anh mới chọn đến thị sát." Hứa Dịch cười đáp."Anh đã tuyên bố sẽ buông tay hoàn toàn, không can thiệp vào việc điều hành cụ thể của Thương hội nữa, nên phải thể hiện cho ra dáng. Nhưng nếu anh thực sự không quản gì cả, thật sự đi hưởng tuần trăng mật với em, e rằng mọi người trong Thương hội sẽ không yên tâm."

"Hừ, có gì mà không yên tâm chứ, chẳng lẽ chỉ có bọn họ được nghỉ phép, còn anh thì không được nghỉ à." Stella bĩu môi.

"Đây không phải là vấn đề có được nghỉ hay không, mà là vấn đề liên quan đến lòng tin. Nếu anh thực sự không quản gì cả, e rằng sẽ khiến người khác nghĩ rằng anh có ý định buông tay thật. Khi đó, anh dám chắc rằng rất nhiều người trong Thương hội sẽ mất niềm tin vào Thương hội, nhất định sẽ xảy ra vấn đề lớn."

Hứa Dịch nói.

"Không ngờ anh cũng tự luyến ghê nhỉ." Stella đưa một ngón tay chọc vào má Hứa Dịch."Hứa Hội trưởng, nghe giọng điệu của anh, hình như Thương hội Tân Phi thiếu anh thì không sống nổi ấy nhỉ? Anh tự đại quá rồi đấy?"

"Anh chính là tự đại như vậy đấy." Hứa Dịch cười khẩy."Em dám nói những gì anh nói không phải là sự thật sao?"

Stella đảo mắt, muốn phản bác lại Hứa Dịch, nhưng lại phát hiện ra rằng cô căn bản không thể phản bác.

Bởi vì Hứa Dịch nói đều là sự thật.

Thương hội Tân Phi thiếu ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể thiếu Hứa Dịch.

Không ngoa khi nói rằng Hứa Dịch gần như là linh hồn của Thương hội Tân Phi.

Thương hội được thành lập chưa đầy hai năm này có thể phát triển nhanh chóng như vậy, trong thời gian ngắn như vậy đã trở thành Thương hội lớn mạnh nhất nhì Thành phố Bontar, thậm chí còn có ảnh hưởng nhất định trong toàn bộ Vương quốc Lanpari, thì vai trò của Hứa Dịch là không thể thay thế.

Thiếu người khác, Thương hội Tân Phi vẫn hoạt động bình thường, nhưng thiếu Hứa Dịch, chắc chắn sẽ như Hứa Dịch nói, sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Nhìn thấy vẻ mặt cứng họng của Stella, Hứa Dịch cười to, véo má Stella, nói: "Vì vậy, anh vừa muốn cho mọi người thấy rõ thái độ của mình, để Kennard có thể tiếp quản thuận lợi các công việc điều hành cụ thể, vừa muốn cho mọi người biết rằng, anh vẫn là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi chúng ta. Mức độ trung gian này thực sự rất khó nắm bắt, anh đã suy nghĩ rất lâu, và phát hiện

ra rằng việc đến thị sát nhà máy đóng hộp trái cây là một lựa chọn rất tốt. Vì nhà máy đóng hộp trái cây không liên quan nhiều đến hoạt động kinh doanh chính là Máy móc Ma thuật của chúng ta, nên việc anh đến thị sát nơi này sẽ không ảnh hưởng đến việc Kennard xử lý hoạt động kinh doanh chính của Thương hội. Hơn nữa, em không nhận ra sao? Những gì anh nói với Will xưởng trưởng lúc nãy, không hề liên quan đến việc điều hành, quản lý cụ thể."

Stella nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phát hiện ra Hứa Dịch nói hoàn toàn chính xác. Stella suy nghĩ một chút, rồi lại cau mày, khẽ thở dài: "Sao anh phải làm cho phức tạp như vậy chứ? Thực ra ai cũng biết, anh là Hội trưởng duy nhất của Thương hội Tân Phi, dù anh làm gì cũng không thể nào giảm bớt uy tín của anh trong lòng mọi người. Nghĩ nhiều như vậy, anh không thấy mệt sao?"

Hứa Dịch nhún vai: "Chính vì anh thấy mệt, nên mới phải nghĩ mọi cách để nâng cao quyền uy của Kennard. Chỉ khi nào Kennard có thể thực sự gánh vác những công việc kinh doanh quản lý này thay anh, anh mới có đủ thời gian để làm những việc khác. Em xem, nếu là trước đây, làm sao anh có thể có nhiều thời gian như vậy để cả ngày ở bên em? Chẳng lẽ em không thấy vui sao?"

Stella nở nụ cười ngọt ngào, hôn Hứa Dịch một cái, dịu dàng nói: "Tất nhiên là em vui rồi. Anh có thể thoải mái một chút, không giống như trước đây, mỗi ngày đều bị một đống việc đè nặng, sao em lại không vui cho được."

Hứa Dịch mỉm cười, hôn lại Stella một cái, nhìn ra ngoài cửa sổ theo hướng xe ngựa đang đi, trong lòng lại thở dài.

Mặc dù bề ngoài, anh có thể thoát khỏi những công việc kinh doanh quản lý rườm rà, có nhiều thời gian và năng lượng hơn.

Nhưng trên thực tế, cùng với sự phát triển không ngừng của Thương hội Tân Phi, anh - một Hội trưởng - cần phải đối mặt và

giải quyết ngày càng nhiều việc, và ngày càng phức tạp.

Hơn nữa, những việc này đa phần đều liên quan đến rất nhiều người, nếu xử lý không đúng, e rằng sẽ dẫn đến vấn đề lớn.

So với trước đây, thực ra anh cũng chẳng thoải mái hơn chút nào.

Chương 607: Người đại diện cho dị tộc (1/2)

Xe ngựa chậm rãi tiến vào Thung lũng Rainfall, Hứa Dịch không giống như thường lệ đi thị sát các nhà máy trong Thung lũng, mà trực tiếp tìm đến Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto.

Hai vị tộc trưởng Người lùn đã nhận được thông báo trước của Hứa Dịch, thấy anh và Stella đến, lập tức hiểu rõ ý định của anh.

"Hội trưởng, tôi thấy không cần thiết phải làm vậy đâu." Slurby cầm lấy tập tài liệu Stella đưa qua xem qua một lượt, nhíu mày nói."Anh và Thương hội Tân Phi là những người mà tất cả Người lùn chúng tôi đều tin tưởng, đã ký kết khế ước với anh rồi, cần gì phải phiền phức ký kết lại với Stella nữa?"

"Đúng vậy, không phải rất rắc rối sao?" Tộc trưởng Monto ở bên cạnh cũng phụ họa."Người lùn chúng tôi đều là người nói một là một, hai là hai, đã tin tưởng Hội trưởng rồi, thậm chí không cần khế ước cũng được. Cần gì phải làm nhiều thủ tục rườm rà như vậy, khiến tôi đau cả đầu."

Hứa Dịch liếc nhìn cái đầu to hơn mình cả một vòng của Tộc trưởng Monto, không nhịn được cười nói: "Hai người bằng lòng tin tưởng tôi là vinh hạnh của tôi, tôi rất vui mừng. Nếu chỉ có hai người hợp tác với tôi, vậy thì đúng là không cần khế ước cũng được. Nhưng hai người không thể đảm bảo tất cả anh em Người lùn đều giống như hai người, tin tưởng tôi như vậy, đúng không? Hơn nữa, ngay cả bản thân tôi cũng không thể đảm bảo, sau này

tôi có thay đổi hay không, lời hứa với hai người có thay đổi hay không. Vì vậy, có thể hoàn thiện thủ tục một chút, kỳ thực là vì lợi ích của đa số anh em Người lùn."

"Hứa Dịch nói không sai." Stella tiếp lời."Ngoài việc không thể hoàn toàn tin tưởng vào lời hứa suông ra, còn có một vấn đề rất quan trọng nữa, đó là nói một cách nghiêm túc, khế ước mà hai người và nhiều anh em Người lùn khác đã ký với Thương hội Tân Phi trước đây không phù hợp với quy định của pháp luật Vương quốc, cũng không được pháp luật Vương quốc bảo vệ. Nói cách khác, nếu Thương hội Tân Phi muốn nuốt lời, vi phạm khế ước, sa thải bất kỳ Người lùn nào, thì hai người đều không có cách nào phản kháng."

"Tôi tin tưởng Hội trưởng, anh ấy sẽ không làm như vậy." Tộc trưởng Slurby khẳng định.

"Tôi cũng vậy." Tộc trưởng Monto cũng nói.

"Tin tưởng Hứa Dịch là một chuyện. Sự đầy đủ và hợp pháp của khế ước là một chuyện khác." Stella nói."Hai vị tộc trưởng, chẳng lẽ hai người không lo lắng sau này Hứa Dịch thay đổi sao?"

Tộc trưởng Slurby nhìn Stella, khó hiểu hỏi: "Tiểu thư Stella, chẳng phải cô vừa mới kết hôn với Hội trưởng sao? Sao nghe như cô còn không tin tưởng Hội trưởng bằng chúng tôi vậy, cứ một mực nói xấu anh ấy thế?"

"Đúng vậy. Tiểu thư Stella, chẳng lẽ cô và Hội trưởng xảy ra chuyện gì rồi sao..." Tộc trưởng Monto cũng nghi ngờ hỏi.

Stella bất lực nhìn hai người lùn một cái, bỗng nhiên quay người đấm vào cánh tay Hứa Dịch một cái, giận dỗi nói: "Đều tại anh, cứ bắt em làm loại chuyện này, khiến hai vị tộc trưởng hoài nghi tình cảm của chúng ta rồi!"

Hứa Dịch cười lớn, vội vàng giải thích với hai vị tộc trưởng: "Hai người đừng hiểu lầm. Chuyện này Stella vốn không muốn nhúng tay vào, là tôi ép cô ấy đấy. Stella nói không sai, chuyện này là vì lợi ích của anh em Người lùn, không liên quan đến việc hai người có tin tưởng tôi hay không. Là tộc trưởng của Bộ tộc Norma và Bộ lạc Angola, hai người trước tiên nên vì tộc nhân của mình mà suy nghĩ, sau đó phải vì lợi ích chung của toàn thể Chủng tộc Người lùn mà suy nghĩ, vì vậy tôi khuyên hai người nên suy nghĩ thật kỹ, tốt nhất là ký kết lại khế ước."

Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto nhìn nhau, bất đắc dĩ gật đầu: "Đã là Hội trưởng kiên trì muốn làm như vậy, thì chúng tôi đồng ý."

Nhìn thấy Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto dẫn đầu ký tên vào tờ giấy ủy quyền mà Stella đưa ra, Hứa Dịch gật đầu, sau đó bảo Stella lấy ra một loạt văn bản, khế ước liên quan, để Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto ký tên.

Đúng như Stella vừa nói, trước đây tuy Chủng tộc Người lùn đã ký kết khế ước lao động với Thương hội Tân Phi trước khi vào làm việc, nhưng bởi vì Vương quốc Lanpari chưa từng có quy định nào liên quan đến việc dị tộc làm việc trong Thương hội của Nhân loại, nên trên thực tế, bản khế ước này không được pháp luật Vương quốc bảo hộ.

Nói cách khác, trên lý thuyết, chỉ cần Thương hội Tân Phi muốn, hoàn toàn có thể sa thải những người thợ Người lùn này mà không cần đưa ra bất kỳ lý do nào, và sẽ không phải gánh chịu bất kỳ trách nhiệm nào.

Tuy đây chỉ là trên lý thuyết, trên thực tế Thương hội Tân Phi tuyệt đối sẽ không nỡ sa thải bất kỳ người thợ Người lùn nào vừa có kỹ thuật cao siêu vừa rất chăm chỉ, chịu khó. Nhưng Hứa Dịch là người xuyên không từ Trái Đất đến, rất coi trọng sự bảo đảm về mặt này, vì vậy sau khi thuyết phục Chính phủ Vương quốc ban

hành chính sách Giấy phép lao động dành cho người lao động dị tộc, anh vẫn luôn đề nghị Cervini ban hành một số luật lệ liên quan đến việc thuê người lao động dị tộc.

Khoảng thời gian trước, khi Cervini đến gặp Hứa Dịch, đã từng nhắc đến việc Hội đồng Vương quốc hiện đã ban hành một quy định quản lý lao động dị tộc cho vấn đề này.

Theo quy định này, nếu Thương hội của Nhân loại trong Vương quốc Lanpari muốn thuê người lao động dị tộc, trước tiên cần phải xin Giấy phép lao động cho người lao động dị tộc, sau đó thay người lao động dị tộc làm một loạt thủ tục như đăng ký thân phận và đánh giá an toàn, như vậy mới thực sự trở thành người lao động của Thương hội Nhân loại được Chính phủ Vương quốc công nhận, mới có thể được đối xử bình đẳng như người lao động Nhân loại bình thường.

Nhưng thủ tục về mặt này thực sự rất phức tạp, nếu để một người lao động dị tộc bình thường, người mà đối với xã hội loài người, đối với tình hình trong Vương quốc Lanpari gần như không có bất kỳ hiểu biết nào tự mình lo liệu, thì đúng là hơi quá sức.

Chương 608: Người đại diện cho dị tộc (2/2)

Mà nếu để Thương hội Nhân loại thuê người lao động dị tộc hỗ trợ xử lý, tuy lý thuyết có thể làm được, nhưng thao tác thực tế quá phức tạp, bởi vì Chính phủ Vương quốc cần phải xem xét từng Thương hội Nhân loại nộp đơn, nên đã bị Hội đồng Vương quốc bác bỏ.

Cuối cùng, theo đề nghị của Hứa Dịch, Cervini chính thức đề xuất, sau đó được Hội đồng Vương quốc xem xét, quyết định, căn cứ vào tình hình này, đặc biệt phê chuẩn một cơ quan chuyên môn để hoàn thành một loạt thủ tục này.

Tên đầy đủ hiện tại của cơ quan này là Hiệp hội Quản lý Lao động Dị tộc Vương quốc Lanpari, chủ yếu phụ trách các vấn đề liên quan đến việc Thương hội Nhân loại thuê người lao động dị tộc.

Nhưng hiệp hội này không trực tiếp đối mặt với người lao động dị tộc, mà chỉ đối mặt với người đại diện là Nhân loại của người lao động dị tộc.

Nói cách khác, dị tộc muốn vào làm việc trong Thương hội Nhân loại, thì phải tìm một người Nhân loại làm đại diện, để người đại diện này thay mình lo liệu các thủ tục liên quan, nếu không sẽ không được Chính phủ Vương quốc công nhận.

Lại bởi vì người đại diện này không thể là bản thân Thương hội thuê người lao động dị tộc, nên sau khi Hứa Dịch và Cervini thương lượng, cuối cùng quyết định để Stella đứng ra thành lập một Thương hội, chuyên phụ trách việc đại diện cho những vấn đề

này, hỗ trợ người lao động dị tộc vào làm việc trong Thương hội Nhân loại.

Hứa Dịch là người Nhân loại được dị tộc tin tưởng nhất ở Thành phố Bontar, thậm chí là toàn bộ Vương quốc Lanpari hiện nay, Stella là vợ của anh, có lợi thế hơn hẳn về mặt giành được sự tín nhiệm của dị tộc.

Ví dụ như người thợ Người lùn và người thợ Elf mà Thương hội Tân Phi đang thuê, nếu biết được người đại diện này là Stella, chắc chắn sẽ không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Mà theo Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto, hành động này thậm chí là hoàn toàn thừa thãi.

Họ hoàn toàn tin tưởng Hứa Dịch, thậm chí lúc trước khi Hứa Dịch thay mặt Thương hội Tân Phi ký kết khế ước với họ và những người thợ Người lùn khác, họ còn tỏ ra rất coi thường, không hiểu, thậm chí là tức giận, cảm thấy Hứa Dịch không tin tưởng họ.

Bây giờ lại tiếp tục làm cho thủ tục này trở nên phức tạp hơn, họ đương nhiên có chút không bằng lòng.

Nhưng sau khi được Hứa Dịch và Stella kiên nhẫn giải thích, hai vị tộc trưởng Người lùn cũng bày tỏ sự thấu hiểu, xã hội loài người rốt cuộc khác với xã hội Người lùn, mối quan hệ phức tạp hơn nhiều so với giữa Người lùn với nhau, đã chọn làm việc trong Thương hội của Nhân loại, vậy thì nên tuân thủ quy củ của Nhân loại.

Nhưng khi Stella lấy ra mấy bản khế ước liên quan chuẩn bị giải thích chi tiết với hai vị tộc trưởng, lại bị hai vị tộc trưởng trực tiếp từ chối, cầm lấy bút, ký tên lên mấy bản khế ước một cách dứt khoát.

Nhìn thấy hành động của hai vị tộc trưởng, Hứa Dịch không nhịn được cười nói: "Tộc trưởng Slurby, Tộc trưởng Monto, hai người cứ thế mà ký tên, không sợ tôi bán hai người sao?"

Tộc trưởng Slurby cười lớn: "Chúng tôi tin tưởng Hội trưởng, có gì phải sợ."

"Đúng vậy, với lại cho dù anh có bán chúng tôi đi nữa, chẳng lẽ chúng tôi còn phải làm theo những gì viết trong này sao? Cùng lắm thì chúng tôi dẫn anh em quay về núi rừng, dù sao trước đây cũng sống như vậy mà." Tộc trưởng Monto nói. Hứa Dịch bất lực lắc đầu: "Hiện tại và trước kia dù sao cũng khác nhau rồi. Hai vị tộc trưởng, hai người phải thừa nhận, bây giờ cuộc sống của anh em Người lùn tốt hơn trước kia rất nhiều, chẳng lẽ hai người muốn họ từ bỏ cuộc sống hiện tại, quay về những ngày tháng khổ sở đến rượu cũng không có mà uống sao?"

Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto nhìn nhau, cười khổ lắc đầu.

"Đúng vậy. Từ sau khi anh em vào Thương hội làm việc, cuộc sống hiện tại so với trước kia quả thực tốt hơn rất nhiều. Muốn anh em quay lại sống những ngày tháng khổ sở như trước kia, e là ai cũng không muốn đâu." Tộc trưởng Slurby thở dài một hơi, nhưng lại hỏi ngược lại: "Nhưng điều này thì có liên quan gì đến việc bảo chúng tôi ký những thứ này? Chúng tôi ở bên cạnh anh cũng gần hai năm rồi, Người lùn chúng tôi cho dù không hiểu rõ Nhân loại đến đâu, cũng biết Hội trưởng là người tuyệt đối đáng tin cậy, cho nên chỉ cần anh còn ở đây, những vấn đề này căn bản không cần phải lo lắng."

"Vậy nếu như tôi không còn ở đây nữa thì sao?" Hứa Dịch lập tức hỏi ngược lại."Không nói đến khả năng tôi không còn đảm nhiệm chức Hội trưởng của Thương hội Tân Phi nữa, chỉ riêng một vấn đề này thôi hai người cũng không thể tránh khỏi. Đó chính là tôi dù sao cũng là Nhân loại, sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Thọ mệnh của Nhân loại chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ hơn trăm năm, so với các người, Elf động một cái là sống mấy trăm năm thì kém xa. Đợi đến lúc tôi chết đi, tôi nghĩ phần lớn anh em Người lùn đều vẫn còn sống. Đến lúc đó, hai người còn có thể tin tưởng những Nhân loại khác giống như đã tin tưởng tôi sao?"

Nghe Hứa Dịch liên tục nhắc đến chữ "chết", Stella ở bên cạnh không nhịn được đưa tay nắm chặt tay Hứa Dịch, tiến sát lại gần anh hơn một chút.

Hai vị tộc trưởng cũng ngẩn người, nhìn Hứa Dịch một lúc, gãi đầu: "Điều này quả thật là một vấn đề."

Ngay lúc Hứa Dịch định giải thích lại một lần nữa dụng ý thực sự của mình cho hai vị tộc trưởng, thì một giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh ba người.

"Nếu Hội trưởng Hứa lo lắng tuổi thọ của mình quá ngắn ngủi, vậy thì hãy kéo dài nó ra."

Chương 609: Elf cũng muốn mở nhà máy (1/2)

Hai người họ cùng hai vị Người lùn nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy khoảng không trống rỗng đột nhiên vặn vẹo, mười mấy bóng người dần dần hiện ra.

Hứa Dịch nhìn kỹ, lập tức kinh ngạc.

"Trưởng lão Alucia, sao ngài lại..." Hứa Dịch nhìn trái nhìn phải."Sao lại rời khỏi Rừng Rainfall?"

Trưởng lão Alucia mỉm cười: "Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ anh nghĩ cuộc đời dài đằng đẵng của tôi chỉ quanh quẩn trong Rừng Rainfall sao?"

Hứa Dịch cười ngượng: "Đương nhiên là không rồi. Chỉ là từ lần đầu tiên gặp ngài đến giờ cũng đã gần hai năm rồi, tôi chưa từng thấy hay nghe nói ngài rời khỏi Rừng Rainfall, nên nhất thời hơi không quen thôi."

Nói xong, ánh mắt anh dừng lại trên mười mấy Elf đi cùng Trưởng lão Alucia, nhìn Yanis bên cạnh Trưởng lão Alucia mỉm cười, rồi nhìn ba nữ Elf Bộ tộc Shadow Moon bên kia, hỏi: "Ba vị tiểu thư xinh đẹp, các cô đã khảo sát xong Bộ tộc Night Song rồi sao?"

Nữ Elf Bộ tộc Shadow Moon đứng giữa, dáng người cao hơn một chút gật đầu: "Đúng vậy, chúng tôi đã tìm hiểu cách thức Bộ tộc Night Song hợp tác với các người, Nhân loại các người. Giờ chúng tôi nhờ Trưởng lão Alucia dẫn chúng tôi đến đây, là muốn bàn bạc với Hội trưởng Hứa, trải nghiệm một chút cách thức chính

thức chung sống với Nhân loại các người."

"Chuyện này rất đơn giản." Hứa Dịch ung dung nói: "Hiện tại có rất nhiều Elf Bộ tộc Night Song đang làm việc trong Thương hội của chúng tôi, họ chính là thông qua việc làm việc trong Thương hội của chúng tôi để học tập và trải nghiệm cách thức chung sống với Nhân loại. Nếu các cô nguyện ý, tôi cũng rất hoan nghênh các cô gia nhập Thương hội của chúng tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ các cô."

"Không, chúng tôi không định gia nhập Thương hội Tân Phi của các người." Nữ Elf mà Hứa Dịch nhớ tên là Stasha lắc đầu."Bộ tộc Shadow Moon chúng tôi không giống Bộ tộc Night Song, trước đây khi ở Công quốc Stan, chúng tôi thường xuyên tiếp xúc với Nhân loại, không cần phải thích nghi trước. Theo lời dặn của Trưởng lão, chúng tôi chỉ cần trải nghiệm một chút tình hình chung sống chính thức với Nhân loại các người là được."

"Ồ? Vậy các cô có ý tưởng hay đề nghị gì không?" Hứa Dịch tò mò hỏi.

Ba nữ Elf Bộ tộc Shadow Moon nhìn nhau, Stasha đáp: "Nghe Yanis nói, có mười mấy Elf Bộ tộc Night Song đã vào làm việc trong Thương hội Armani ở Thành phố Bontar. Chúng tôi cũng muốn giống như họ, vào làm việc trong các Thương hội Nhân loại khác, ngoài Thương hội Tân Phi của các người, để trải nghiệm một chút. Hội trưởng Hứa, anh có thể giúp chúng tôi việc này không?"

"Các cô cũng muốn vào làm việc trong các Thương hội khác?" Hứa Dịch đánh giá ba nữ Elf, thấy họ đều lộ vẻ mong đợi, trong ánh mắt còn có chút hưng phấn, không khỏi buồn cười.

Ba nữ Elf này, chẳng lẽ cũng giống như những cô gái loài người, coi những chuyện này là một cuộc phiêu lưu mạo hiểm sao?

"Đúng vậy." Stasha gật đầu.

"Vậy thì, các cô hãy thảo luận với Stella trước, để cô ấy làm người đại diện cho các cô, giúp các cô giải quyết một số vấn đề thủ tục cơ bản."

Ba nữ Elf Bộ tộc Shadow Moon được Yanis đi cùng, được Stella dẫn sang một bên, Hứa Dịch mới hỏi Trưởng lão Alucia: "Trưởng lão Alucia, có phải ngài cố ý để họ ở lại Bộ tộc của ngài lâu như vậy không?"

"Tôi còn tưởng vấn đề anh quan tâm nhất là làm sao để kéo dài tuổi thọ của mình." Trưởng lão Alucia mỉm cười: "Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ anh không thấy tò mò về những gì tôi vừa nói sao?"

Hứa Dịch cười lớn: "Đương nhiên là tôi tò mò rồi. Mặc dù tôi nói với Tộc trưởng Slurby rất thoải mái, nhưng là một người bình thường, đương nhiên tôi cũng sợ chết. Hơn nữa, để thực hiện ước mơ của mình, tôi cần rất nhiều thời gian, với tuổi thọ của một người bình thường e rằng rất khó chứng kiến khoảnh khắc ước mơ thành hiện thực, vì vậy tôi rất hy vọng có cách nào đó để kéo dài tuổi thọ. Nhưng tuổi thọ là thứ mà mỗi chủng tộc đều có giới hạn, tôi cũng không có cách nào kéo dài nó, phải không?"

"Không, không phải là không có cách kéo dài." Trưởng lão Alucia lắc đầu.

Hứa Dịch nghi ngờ nhìn Trưởng lão Alucia, không hiểu tại sao bà lại tập trung vào vấn đề này. Nghĩ ngợi một hồi, anh hỏi: "Chẳng lẽ ý ngài là để tôi trở thành Đại Pháp sư? Mặc dù nói trở thành Đại Pháp sư thường sẽ được kéo dài tuổi thọ, nhưng đó chỉ là ước tính, trên thực tế, có thể kéo dài bao nhiêu năm thì không có con số chính xác. Lịch sử Lục địa Saines ghi nhận tuổi thọ của Đại Pháp sư thường vượt quá một trăm tuổi, điều này đúng là sự thật, nhưng cũng có rất nhiều Đại Pháp sư chỉ sống được vài chục năm."

"Tuổi thọ của Đại Pháp sư tự nhiên là không dài, nhưng tuổi thọ của Ma đạo sư lại là chuyện khác." Trưởng lão Alucia nói."Những Ma đạo sư loài người được ghi nhận trên Lục địa Saines, mỗi người đều có tuổi thọ vượt quá hai trăm năm. Hơn nữa, tuổi thọ của Đại Ma đạo sư loài người thậm chí có thể vượt quá tuổi thọ trung bình của chúng tôi, Elf."

Hứa Dịch giật giật khóe miệng, liên tục xua tay: "Tôi thậm chí còn không dám nghĩ đến việc trở thành Ma đạo sư, chứ đừng nói đến Đại Ma đạo sư. Tôi nhớ loài người bắt đầu học Ma pháp từ Elf, cho đến nay tổng cộng đã gần một ngàn năm lịch sử, cộng lại cũng chỉ xuất hiện chưa đến hai mươi Đại Ma đạo sư? Chẳng lẽ ngài còn cho rằng tôi có khả năng trở thành nhân vật truyền thuyết như vậy sao? Nếu ngài nói tôi sẽ trở thành thương nhân cấp bậc truyền thuyết thì có lẽ còn đáng tin hơn một chút."

"Loài người là chủng tộc đầy rẫy những điều kỳ diệu và khả năng. Hội trưởng Hứa, mặc dù có thể thiên phú Ma pháp của anh không phải là xuất sắc nhất, nhưng Đại Ma đạo sư cũng không phải ai cũng sở hữu thiên phú Ma pháp xuất sắc nhất. Dựa theo những gì tôi biết về bảy Đại Ma đạo sư loài người, lý do họ trở thành Đại Ma đạo sư, cơ hội thường quan trọng hơn thiên phú." Trưởng lão Alucia nghiêm túc nói.

Chương 610: Elf cũng muốn mở nhà máy (2/2)

Hứa Dịch ngạc nhiên nhìn Trưởng lão Alucia, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Trưởng lão Alucia, tại sao ngài lại quan tâm đến tuổi thọ của tôi như vậy?"

Trưởng lão Alucia nhìn Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto ở bên cạnh, mỉm cười nói: "Tôi nghĩ hai vị tộc trưởng nên hiểu tại sao tôi lại quan tâm đến việc này như vậy."

Thấy ánh mắt Hứa Dịch quét qua, Tộc trưởng Slurby trầm ngâm một lúc rồi nói: "Hội trưởng, anh là người hiếm hoi trong chủng tộc Người lùn của chúng tôi, thực sự có thể hợp tác với Người lùn chúng tôi và cải thiện cuộc sống cho Người lùn chúng tôi. Cũng giống như những gì anh vừa nói, nếu anh không còn nữa, ảnh hưởng đối với chúng tôi sẽ rất lớn. Nếu có thể, tôi rất hy vọng anh có thể có được một cuộc sống lâu dài, như vậy Người lùn chúng tôi có thể hợp tác lâu dài với anh, tộc nhân của chúng tôi sẽ luôn có một cuộc sống tốt đẹp. Tôi nghĩ... Trưởng lão Alucia cũng nghĩ như vậy."

Trưởng lão Alucia khẽ gật đầu: "Đúng vậy. Hội trưởng Hứa, Elf chúng tôi rất khó tin tưởng một người loài người. Hiện tại, thông qua biểu hiện của anh và sự quan sát của tôi, anh gần như đã có được sự tin tưởng tuyệt đối của tôi. Đây là điều cực kỳ hiếm hoi trong mấy ngàn năm qua, cho dù là vì Bộ tộc Night Song chúng tôi hay từ góc độ cá nhân của tôi, tôi đều thực sự hy vọng anh có thể có được một cuộc sống lâu dài. Nói thật, anh hiện tại rất quan

trọng đối với Bộ tộc Night Song chúng tôi. Nếu anh không còn nữa, tôi không dám chắc liệu sự hợp tác với loài người có thể tiếp tục hay không."

Hứa Dịch nhìn Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto với vẻ mặt chân thành, rồi nhìn Trưởng lão Alucia với vẻ mặt bình tĩnh, nhưng tuyệt đối không có ý đùa giỡn, không khỏi sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng nói: "Mọi người coi trọng tôi như vậy, tôi cảm thấy áp lực rất lớn. Những chuyện quá xa xôi này, chúng ta hãy nói sau đi. Trưởng lão Alucia, chúng ta hãy thảo luận về chuyện chính. Tôi nghĩ lần này ngài không ngại vất vả rời khỏi Rừng Rainfall đến đây gặp tôi, chắc chắn là có chuyện rất quan trọng muốn bàn bạc với tôi. Nếu có gì tôi có thể giúp được, tôi rất sẵn lòng."

Trưởng lão Alucia mỉm cười: "Ừm. Hội trưởng Hứa, lần này tôi rời khỏi Rừng Rainfall đến đây, thực ra là muốn xem xét môi trường ở Rừng Rainfall. Nghe Yanis nói, nơi này là khu sản xuất của Thương hội Tân Phi?"

"Đúng vậy. Các nhà máy quan trọng của Thương hội chúng tôi đều tập trung ở đây, có thể nói nơi này chính là cốt lõi của Thương hội chúng tôi." Hứa Dịch đáp.

"Vậy thì ở đây có phải chỉ cho phép xây dựng nhà máy thuộc về Thương hội Tân Phi hay không?" Trưởng lão Alucia lại hỏi.

Hứa Dịch hơi sững sờ: "Tại sao ngài lại hỏi như vậy?"

"Bởi vì tôi muốn hỏi Hội trưởng Hứa, nếu Bộ tộc Night Song chúng tôi có ý định xây dựng một nhà máy ở Thung lũng Rainfall, không biết có được hay không?" Trưởng lão Alucia hỏi.

Không chỉ Hứa Dịch, mà cả Tộc trưởng Slurby và Tộc trưởng Monto ở bên cạnh cũng sững sờ.

Hứa Dịch ngây người nhìn Trưởng lão Alucia, một lúc sau mới nuốt nước một cách khó khăn, không thể tin được hỏi: "Trưởng lão Alucia, ý ngài... ý ngài là Bộ tộc Night Song các người dự định tự mình xây dựng một nhà máy? Tôi không nghe nhầm chứ!"

"Không, anh không nghe nhầm đâu. Chúng tôi Bộ tộc Night Song quả thật muốn tự mình mở nhà máy." Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch, ngược lại có chút khó hiểu."Tại sao Hội trưởng Hứa lại ngạc nhiên như vậy? Chẳng lẽ Bộ tộc Night Song chúng tôi mở nhà máy là chuyện rất khó tin sao?"

"Chuyện này... tôi thật sự rất khó liên tưởng Elf với việc mở nhà máy..." Hứa Dịch thành thật gật đầu thừa nhận."Bởi vì trong ấn tượng của tôi, Elf là những sinh vật cao quý, thoát tục, còn mở nhà máy là chuyện chỉ có những thương nhân phàm tục như tôi mới làm, bảo tôi liên tưởng hai chuyện này với nhau thật sự rất khó."

"Đó là do Nhân loại các người hiểu lầm về Elf chúng tôi." Trưởng lão Alucia nói."Thực ra Elf chúng tôi cũng cần cuộc sống bình thường như bao bộ tộc khác. Giống như Nhân loại, Elf chúng tôi cũng cần ăn uống, ngủ nghỉ, bài tiết, thậm chí là giao phối. Hầu hết mọi việc Nhân loại làm, Elf chúng tôi đều làm, vậy thì mở nhà máy giống Nhân loại có gì kỳ lạ?"

Hứa Dịch lắc đầu, thầm nghĩ tuy Trưởng lão Alucia nói rất có lý, nhưng chuyện này vẫn khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Bảo bất kỳ người nào nghĩ xem, chắc chắn họ cũng sẽ không bao giờ liên hệ Elf với việc mở nhà máy.

Hứa Dịch cố gắng đè nén cảm giác khác thường trong lòng, lắc đầu nói: "Được rồi, diện tích Thung lũng Rainfall rất lớn, nếu Bộ tộc Night Song muốn mở nhà máy ở đây, tôi có thể thay mặt Thương hội Tân Phi hoan nghênh và hỗ trợ. Chỉ là Trưởng lão Alucia, ngài định mở nhà máy gì?"

"Hiện tại, kỹ thuật duy nhất mà Bộ tộc Night Song chúng tôi nắm giữ chỉ có kỹ thuật sản xuất nhựa, vì vậy nhà máy này chỉ có thể là Xưởng Gia công Nhựa." Trưởng lão Alucia đáp."Ngoài ra, Yanis nói với tôi, Hội trưởng Hứa từng nói gia công cao su thực chất cũng có thể coi là một phần của gia công nhựa, vậy nên tôi cũng muốn tính luôn cả gia công cao su vào."

Hứa Dịch lập tức nhìn về phía ba nữ Elf Bộ tộc Shadow Moon đang trò chuyện với Stella ở đằng xa, thầm nghĩ ngoài việc Yanis tiết lộ một phần thông tin này ra, chắc chắn ba cô nàng kia cũng không thoát khỏi liên quan.

Suy nghĩ một lúc, Hứa Dịch nhìn Trưởng lão Alucia, mỉm cười gật đầu: "Nếu Trưởng lão Alucia đã có ý này, tôi rất hoan nghênh. So với việc làm việc trong Thương hội của Nhân loại chúng tôi, tự mình tham gia vào hoạt động thương mại của Nhân loại hiển nhiên sẽ dễ dàng giúp Elf hiểu thêm về Nhân loại hơn, cũng dễ dàng hòa nhập vào cuộc sống của Nhân loại hơn."

Trưởng lão Alucia khẽ gật đầu: "Đó chính là vấn đề chủ yếu mà tôi cân nhắc."

Chương 611: Ý nghĩa của việc mở xưởng (1/2)

Kể từ sau cuộc Chiến tranh Chủng tộc hàng ngàn năm trước, khi Nhân loại giành quyền kiểm soát Lục địa này từ tay Elf, không gian sinh tồn của các chủng tộc ngoài Nhân loại luôn bị Nhân loại chèn ép, đến nay gần như không còn nhiều đường sống.

Lý do Trưởng lão Alucia lựa chọn hợp tác với Hứa Dịch, và luôn ủng hộ anh, là hy vọng thông qua cơ hội hợp tác này, tìm ra cách để Elf có được không gian sinh tồn.

Sự hợp tác trước đó với Thương hội Tân Phi đã dần khiến Trưởng lão Alucia nhận ra những thay đổi mà Thương hội Tân Phi, hay nói chính xác hơn là Hứa Dịch, đã mang đến cho Elf thuộc Bộ tộc Night Song. Đó là những chuyển biến tích cực, khiến bà cảm thấy vui mừng và mong muốn được chứng kiến, khiến bà nhìn thấy khả năng Elf và Nhân loại chung sống hòa bình.

Là một Trưởng lão Elf rất có tầm nhìn xa và quyết đoán, khi nhìn thấy khả năng ấy từ Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, Trưởng lão Alucia hy vọng có thể nâng cao khả năng này lên một tầm cao mới.

Cụ thể hơn, đó là vừa tăng cường hợp tác với Thương hội Tân Phi, vừa để Elf thực sự hòa nhập vào cuộc sống của Nhân loại.

Và kinh doanh là hoạt động mà Trưởng lão Alucia cho là phức tạp nhất trong các hoạt động của Nhân loại, cần phải xem xét đến vô số khía cạnh, xử lý các mối quan hệ giữa người với người mà Elf luôn cảm thấy rất phiền phức, thậm chí là không thèm đến, vì vậy, sau khi quyết tâm, Trưởng lão Alucia quyết định để tộc nhân

tự mình tham gia vào hoạt động kinh doanh.

Việc trực tiếp mở một xưởng Gia công Nhựa là một lựa chọn rất tốt.

Trong quá trình hợp tác trước đó với Thương hội Tân Phi, Bộ tộc Night Song về cơ bản đã nắm vững toàn bộ quy trình gia công nhựa. Và sau khi được Thương hội Tân Phi huấn luyện đặc biệt, tộc nhân hiện tại đã không còn như trước, thường xuyên lơ là khi làm việc, về hiệu suất và chất lượng gia công đã bắt đầu từng bước tiệm cận, thậm chí là đuổi kịp thợ thủ công Nhân loại, nên Trưởng lão Alucia mới tự tin muốn trực tiếp mở một xưởng Gia công Nhựa.

Đối với Trưởng lão Alucia, đây chính là bước đệm đầu tiên để Elf thuộc Bộ tộc Night Song thực sự hòa nhập vào xã hội Nhân loại.

Nếu xưởng Gia công Nhựa này có thể đứng vững và phát triển ổn định trong xã hội loài người, thì có nghĩa là Elf có khả năng chung sống với Nhân loại.

Và nếu Nhân loại sẵn sàng chấp nhận và thích ứng với việc Elf mở xưởng, đối xử với Elf như những người bình thường khác, thì mục đích của Trưởng lão Alucia coi như đã đạt được.

Tất nhiên, Trưởng lão Alucia biết rất rõ, Bộ tộc Night Song hiện tại không đủ khả năng và môi trường để một bước bước chân vào xã hội loài người, trực tiếp mở xưởng. Vì vậy, bà chọn đặt địa điểm của xưởng Gia công Nhựa này ở Thung lũng Rainfall, chính là muốn dựa vào Thương hội Tân Phi để bước ra bước đầu tiên này.

Nếu Hứa Dịch là một Hội trưởng Thương hội bình thường của Nhân loại, chắc chắn sẽ từ chối đề nghị này. Bởi vì Bộ tộc Night Song trước đây chỉ đơn thuần là gia công nhựa thay cho Thương

hội Tân Phi, được coi là một xưởng gia công quy mô nhỏ.

Đối với Thương hội Tân Phi mà nói, rõ ràng là loại xưởng gia công không có quyền tự chủ này dễ kiểm soát hơn, cũng thuận tiện hơn cho Thương hội Tân Phi bóc lột giá trị sức lao động của Elf thuộc Bộ tộc Night Song.

Nhưng Hứa Dịch đương nhiên khác với những thương nhân Nhân loại bình thường.

So với việc chỉ kiếm tiền thuần túy, anh quan tâm hơn đến việc thực hiện ước mơ của mình.

Muốn xây dựng trên Lục địa Saines một hệ thống ngành Ma thuật lý tưởng, do Ma pháp dẫn dắt, mang đặc trưng của Lục địa Saines, thì Elf là một lực lượng không thể thiếu.

Ma pháp của Nhân loại vốn được học từ Elf, tuy sau này, dựa vào khả năng sáng tạo của mình, Nhân loại đã từng bước nghiên cứu và phát triển Ma pháp của Elf thành các loại Ma pháp phức tạp và hùng mạnh mà Nhân loại hiện đang nắm giữ, nhưng Elf là người sáng tạo ra Ma pháp, có một số đặc thù về Ma pháp mà dù Nhân loại có nói gì cũng không thể nào nắm bắt được.

Vì vậy, Hứa Dịch luôn hy vọng Elf cũng có thể tham gia vào nghiên cứu Máy móc Ma thuật, giống như Chủng tộc Người lùn, vận dụng kiến thức và kỹ năng đặc thù của chủng tộc mình vào Máy móc Ma thuật, thúc đẩy sự phát triển và lớn mạnh của ngành Ma thuật.

Trước đây, Hứa Dịch vẫn chưa rõ thái độ của Trưởng lão Alucia, nên vốn định đợi đến khi quan hệ giữa hai bên được cải thiện hơn, sau đó mới từ từ đề cập với Trưởng lão Alucia về suy nghĩ của mình.

Hiện tại, Trưởng lão Alucia lại chủ động đề nghị muốn mở

xưởng, chủ động tham gia vào ngành Ma thuật, Hứa Dịch đương nhiên vô cùng hoan nghênh.

Tất nhiên, anh còn nhìn xa trông rộng hơn Trưởng lão Alucia.

Với việc Elf hiện tại cực kỳ không giỏi xử lý các mối quan hệ giữa người với người, cộng thêm việc không hiểu rõ lắm về xã hội loài người, nếu thực sự để họ tự mình dựa vào sức mình để thành lập Thương hội, thì chỉ khiến họ đâm đầu vào xã hội loài người phức tạp gấp bội so với xã hội Elf, không có khả năng thành công.

Vì để giữ gìn hy vọng thử nghiệm lần này của Trưởng lão Alucia, cho dù bà không chủ động đề ra, thì Hứa Dịch cũng sẽ yêu cầu Trưởng lão Alucia thành lập xưởng Gia công Nhựa này dưới sự hỗ trợ của anh.

Thung lũng Rainfall có diện tích lên tới hơn mười km vuông, diện tích của một xưởng Gia công Nhựa không đến một nghìn mét vuông, đương nhiên là không đáng kể.

So với địa điểm, vấn đề quan trọng nhất lại là giải quyết một loạt thủ tục.

Elf, thậm chí là tất cả các dị tộc thành lập Thương hội, sau đó mở xưởng trong xã hội loài người, đều là những việc chưa từng có tiền lệ.

Mặc dù hệ thống pháp luật trên Lục địa Saines chưa hoàn thiện, cho dù là luật pháp hay hiệu lực thi hành đều không thể so sánh với những quốc gia bình thường trên Trái Đất, nhưng Trưởng lão Alucia đã hy vọng thông qua việc thành lập xưởng Gia công Nhựa lần này, khiến Elf thực sự hòa nhập vào xã hội loài người, vậy thì tốt nhất là mọi việc đều tiến hành theo đúng trình tự.

Chương 612: Ý nghĩa của việc mở xưởng (2/2)

Chuyện mà Hứa Dịch và Stella đến Thung lũng Rainfall lần này, chính là hỗ trợ những người lao động dị tộc có được thân phận chính thức được chính phủ công nhận. Bây giờ Trưởng lão Alucia lại đưa ra ý tưởng này, Hứa Dịch liền dự định sẽ báo cáo chuyện này cho Cervini, coi như là một trường hợp điển hình.

Với thái độ mà Quốc vương Bệ hạ và Hội đồng Vương quốc thể hiện gần đây đối với vấn đề lao động dị tộc, tin rằng cuối cùng cũng sẽ được phê duyệt, cho phép dị tộc thành lập Thương hội và mở xưởng ở Vương quốc Lanpari.

Cần có thời gian để nhận được câu trả lời chắc chắn, trước đó, Hứa Dịch đề nghị Trưởng lão Alucia nên chuẩn bị trước.

Chẳng hạn như địa điểm xây dựng nhà xưởng, quy trình sản xuất sản phẩm của nhà xưởng, và quan trọng nhất là làm thế nào để bán những sản phẩm này.

Trước đây, Elf của Bộ tộc Night Song chỉ cần mỗi ngày hoàn thành công việc gia công nhựa mà Thương hội Tân Phi giao phó là được, căn bản không cần phải suy nghĩ đến những chuyện khác.

Bây giờ khi muốn tự mình nắm bắt những việc này, Trưởng lão Alucia lập tức phát hiện ra rằng, muốn điều hành một Thương hội, một xưởng giống như một thương nhân bình thường của Nhân loại, thực sự là một việc cực kỳ phức tạp và rườm rà.

Lần này Hứa Dịch không định tự mình làm hết mọi việc, vì muốn Trưởng lão Alucia có đủ hiểu biết về hoạt động kinh doanh

của Nhân loại, Hứa Dịch chỉ hướng dẫn vào những lúc quan trọng, còn phần lớn thời gian đều yêu cầu Trưởng lão Alucia tự mình học hỏi và lĩnh hội.

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ chăm chú lắng nghe, nghiêm túc học hỏi của Trưởng lão Alucia, trong lòng Hứa Dịch đều cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Trưởng lão Alucia năm nay đã hơn sáu trăm tuổi, vậy mà bây giờ lại ngồi trước mặt mình, học hỏi đủ loại kiến thức kinh doanh cơ bản như một học sinh tiểu học. Cảnh tượng này thực sự có chút kỳ dị.

Nhưng Trưởng lão Alucia lại không hề cảm thấy kỳ quái chút nào, mỗi lần Hứa Dịch giảng giải vấn đề, bà đều cực kỳ tập trung, hơn nữa còn không ngừng đưa ra thêm nhiều vấn đề cho Hứa Dịch dựa theo suy nghĩ của mình.

Ngay từ lần đầu tiên tiếp xúc với Yanis, Hứa Dịch đã phát hiện ra rằng, Elf tuy có ngoại hình giống Nhân loại, nhưng trên thực tế, về mặt tính cách và thái độ xử lý công việc, đều rất khác với Nhân loại.

Ví dụ như đối với một thương nhân Nhân loại như Hứa Dịch, việc tiết kiệm tối đa chi phí là lẽ thường tình.

Nhưng đối với Elf, nếu thực sự cần phải làm ra một thứ gì đó, điều họ ưu tiên xem xét là có thể làm cho thứ đó trở nên hoàn mỹ hay không, mà căn bản không tính toán đến chi phí.

Sau khi Hứa Dịch nhắc đến điều này, Trưởng lão Alucia gật đầu tỏ ý đã hiểu."Là một xưởng gia công, điều ưu tiên hàng đầu chỉ có thể là lợi nhuận." Hứa Dịch nghiêm túc giảng giải cho Trưởng lão Alucia."Nói một cách đơn giản, lợi nhuận chính là sau khi đã trừ đi tất cả các loại chi phí, giá bán của sản phẩm vẫn còn dư ra một khoản. Theo đuổi sự hoàn mỹ không có gì sai, nhưng

với tư cách là người lãnh đạo một xưởng gia công, ngài nhất định phải ưu tiên xem xét đến lợi nhuận, vì vậy phải tìm mọi cách để tiết kiệm các loại chi phí."

Trưởng lão Alucia khẽ gật đầu: "Mặc dù ta không thích cách nghĩ vụ lợi này, nhưng việc thành lập Thương hội vốn dĩ chính là vì lợi ích. Đã chọn con đường này, ta sẽ không bận tâm đến những vấn đề vô nghĩa đó nữa."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ Trưởng lão Alucia quả nhiên là người sáng suốt nhất trong Bộ tộc Night Song, vậy mà lại có thể đi ngược lại tính cách chung của Elf, lựa chọn con đường này, lại còn có thể chấp nhận đánh giá mình là người vụ lợi.

Lần này, Hứa Dịch chỉ dành ra vài ngày để dạy cho Trưởng lão Alucia một số quy tắc cơ bản khi bước chân vào thương trường.

Còn những điều không tiện dạy bảo, đành để Trưởng lão Alucia tự mình trải nghiệm và lĩnh ngộ.

Trong mấy ngày nay, Stella cũng đã dần hoàn thành việc xử lý thủ tục ủy quyền cho tất cả người lao động dị tộc trong Thung lũng Rainfall.

Cộng thêm năm Elf của Bộ tộc Night Song hiện đang làm việc tại xưởng gia công của Thương hội Armani, hiện tại Thương Hội New Moon do Stella thành lập đã có trong tay quyền đại diện cho 1276 người lao động dị tộc.

Tiếp theo, chỉ cần đợi Thương Hội New Moon báo cáo thông tin nhận dạng của những người lao động dị tộc mà họ đã nắm giữ, sau đó xin giấy phép lao động cho họ, những người lao động dị tộc này sẽ hoàn toàn có thể được coi là người lao động bình thường như Nhân loại, được hưởng sự bảo vệ của luật pháp Vương quốc Lanpari.

Thống kê và sắp xếp tất cả thông tin của những người lao động dị tộc này là một khối lượng công việc khổng lồ, mặc dù Stella bận rộn nhưng vẫn tỏ ra rất vui vẻ, thế nhưng Hứa Dịch vẫn nghiêm túc đề nghị Stella nên tìm một vài người có hứng thú với công việc này để giúp đỡ, để cô có thể thoải mái hơn một chút.

Nhìn Stella tất bật chạy đôn chạy đáo trong Thung lũng Rainfall để thu thập thông tin, xin quyền đại diện, Hứa Dịch không khỏi cảm thán.

Trước đây luôn là Hứa Dịch bận rộn, Stella thì rất nhàn nhã, kết quả là Hứa Dịch luôn không có thời gian ở bên cạnh Stella.

Vậy mà bây giờ Hứa Dịch đã có đủ thời gian rảnh rỗi, Stella lại bận rộn với công việc này, gần như đến cả thời gian uống nước cũng không có, chứ đừng nói là cùng Hứa Dịch đi dạo chơi như trước kia.

So sánh sự thay đổi trước sau, quả nhiên là phong thủy luân chuyển.

Chương 613: Việc cuối cùng trước khi rời đi (1/2)

Lần này Hứa Dịch và Stella ở lại Thung lũng Rainfall cả một tuần mới rời đi.

Lúc rời đi, họ có thêm rất nhiều người đồng hành.

Ngoài ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon và Yanis quay lại làm việc, còn có thêm một nam một nữ Elf của Bộ tộc Night Song.

Hai Elf này là do Trưởng lão Alucia đặc biệt chọn lựa từ Bộ tộc Night Song, dự định để họ đảm nhiệm vị trí quản lý của Xưởng Gia công Nhựa mà Bộ tộc Night Song sẽ mở.

Nam Elf tên là Arnold, phụ trách quản lý nội bộ nhà máy, nữ Elf tên là Delisle, phụ trách mảng đối ngoại.

Lần này Trưởng lão Alucia để họ đi cùng Hứa Dịch đến Thành phố Bontar, ngoài việc trở thành đại diện của Bộ tộc Night Song, chính thức gửi đơn xin thành lập Thương hội và nhà máy lên Vương quốc Lanpari, còn muốn thông qua sự giúp đỡ của Hứa Dịch để học hỏi cách thức vận hành và quản lý một Thương hội cũng như một nhà máy.

Với địa vị hiện tại của Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi ở Thành phố Bontar, có thể dễ dàng giúp họ tìm được những cơ hội học tập này.

Ngoài ra, những người cần Hứa Dịch giúp đỡ còn có ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon.

Họ hy vọng được vào làm việc tại những Thương hội khác

ngoài Thương hội Tân Phi. Việc này đối với Hứa Dịch không có gì khó khăn.

Lần trước, sau khi Thương hội Armani thuê 5 Elf của Bộ tộc Night Song, đã tạo nên một làn sóng chấn động ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận.

Bởi vì trước đây, Elf chỉ đồng ý làm việc tại Thương hội Tân Phi, những Thương hội khác dù có đưa ra mức lương cao đến đâu cũng bị Elf khinh thường, vì vậy những Thương hội khác gần như đã hết hy vọng.

Lần này, Elf lại đồng ý gia nhập những Thương hội khác ngoài Thương hội Tân Phi, lập tức khiến các Thương hội khác khôi phục hy vọng, lần lượt thông qua Hứa Dịch bày tỏ mong muốn được thuê Elf.

Chưa kể đến những mặt khác, chỉ riêng hiệu ứng quảng cáo từ việc thuê Elf đã đủ bù đắp cho mức lương cao ngất ngưởng của họ.

Vì vậy, khi Hứa Dịch vừa lên tiếng, hiện tại có thêm ba Elf muốn gia nhập những Thương hội khác, chắc chắn tất cả Thương hội ở Thành phố Bontar, thậm chí là các thành phố lân cận đều sẽ tranh nhau mời chào.

Đối với Hứa Dịch, điều cần ưu tiên xem xét ngược lại là Thương hội nào, công việc nào phù hợp với ba nữ Elf này hơn.

Là người đại diện và quản lý của họ, Stella đã từng hỏi họ về vấn đề này, nhưng vì ba người họ không hiểu rõ về các loại hình công việc trong xã hội loài người nên cũng không thể xác định được.

Vì vậy, sau khi Hứa Dịch và Stella đưa họ đến Thành phố Bontar, dự định sẽ để họ dành một khoảng thời gian để tìm hiểu

về những công việc này rồi mới đưa ra quyết định.

Thế nhưng, nghĩ đến việc họ đã mất hơn bốn tháng để tìm hiểu về Bộ tộc Night Song, Hứa Dịch không khỏi cười khổ.

Bộ tộc Night Song chỉ là một bộ tộc nhỏ với khoảng một nghìn Elf, đơn giản và dễ hiểu như vậy mà họ còn phải mất hơn bốn tháng để tìm hiểu, vậy thay vào đó là xã hội loài người phức tạp hơn rất nhiều, và các loại hình công việc với tính chất và yêu cầu khác nhau, chẳng phải họ phải mất một hai năm mới có thể hiểu biết cơ bản sao?

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch không nhịn được hỏi Yanis đang ngồi cùng xe ngựa với mình: "Yanis, mấy tháng nay Stasha và những người kia ở trong Bộ tộc Night Song làm gì vậy? Tôi không tin rằng họ chỉ cần tìm hiểu cách thức Bộ tộc của em hợp tác với Thương hội chúng ta mà đã phải mất đến hơn bốn tháng, như vậy cũng quá khoa trương rồi."

Yanis nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Cũng không làm gì cả. Mỗi ngày chỉ sống cùng chúng ta thôi. Hội trưởng, bốn tháng là dài lắm sao?"

"Cô nói xem?" Hứa Dịch bất mãn hỏi ngược lại.

Yanis lại suy nghĩ một lúc, sau đó chợt hiểu ra: "À, đúng rồi, bốn tháng đối với Nhân loại mà nói là rất dài. Có chừng ấy thời gian, thậm chí tôi có thể cùng với Vivian thiết kế ra được hình dáng của mấy món đồ chơi mới."

"Cô xem, cô cũng biết thời gian rất quý báu mà, đúng không?" Hứa Dịch an ủi nói.

Yanis là Elf ở bên cạnh anh lâu nhất, dưới sự ảnh hưởng không ngừng của anh, đã bắt đầu dần thích nghi và quen với việc suy nghĩ vấn đề theo góc độ của loài người.

Có lẽ Trưởng lão Alucia chính là nhìn thấy sự thay đổi đáng mừng này từ Yanis, cho nên mới hạ quyết tâm tiến thêm một bước.

"Có lẽ là vì Trưởng lão muốn giữ họ lại Bộ tộc của chúng tôi thêm một thời gian nữa." Yanis lại phỏng đoán."Mặc dù Trưởng lão không nói với tôi, nhưng tôi thường xuyên nhìn thấy Trưởng lão trò chuyện với họ, hỏi han về tình hình của Bộ tộc Shadow Moon. Tôi cảm thấy Trưởng lão nhất định cũng rất muốn thông qua họ để hiểu thêm về Bộ tộc Shadow Moon hiện tại."

"Cũng có khả năng đó, nhưng tôi cảm thấy, Trưởng lão Alucia không chỉ đơn thuần là muốn tìm hiểu về Bộ tộc Shadow Moon..."

Hứa Dịch nghĩ đến việc Trưởng lão Alucia đã đặc biệt nhắc đến xưởng Gia công Nhựa mà bà dự định mở sẽ liên quan đến cả việc gia công cao su, càng thêm chắc chắn về suy đoán của mình.

Bên trong Vương quốc Lanpari không có cây cao su, nhưng bên trong Công quốc Stan lại có không ít.

Bộ tộc Shadow Moon là bộ tộc Elf duy nhất bên trong Công quốc Stan, Trưởng lão Alucia muốn tăng cường liên lạc với Bộ tộc Shadow Moon, rất có thể là muốn hợp tác với Bộ tộc Shadow Moon để tiến hành sản xuất và gia công cao su.

Tất nhiên, hợp tác sản xuất có thể không phải là mục đích chính của Trưởng lão Alucia, mục đích thực sự của bà là muốn thúc đẩy sự liên kết giữa Elf của hai bộ tộc khác nhau.

Chương 614: Việc cuối cùng trước khi rời đi (2/2)

Hiện tại, phần lớn Elf trên Lục địa Saines đều sống rải rác ở khắp mọi nơi theo hình thức bộ tộc. Bởi vì Elf rất ít khi rời khỏi khu vực sinh sống của mình, cho nên Elf của các bộ tộc khác nhau mặc dù cùng là một chủng tộc, nhưng rất ít khi liên lạc với nhau.

Hiện tại có cơ hội này, Trưởng lão Alucia đương nhiên không muốn bỏ lỡ.

Trên đường đi vừa trò chuyện với Yanis về cảm nhận của cô đối với Stasha và những người kia, cũng như đối với Bộ tộc Shadow Moon, xe ngựa rất nhanh đã từ Xa lộ Rainfall bằng phẳng tiến vào Thành phố Bontar.

Sau khi tiến vào phạm vi Thành phố Bontar, Hứa Dịch và Stella chia nhau hành động.

Stella đưa ba nữ Elf của Bộ tộc Shadow Moon và hai Elf của Bộ tộc Night Song đến Trang viên Sancton tham quan, tiện thể sắp xếp chỗ ở cho họ.

Còn Hứa Dịch thì cùng Yanis đến Phủ Thành chủ.

Bây giờ đã là giữa tháng mười một, theo như thời gian mà Thương hội Bá tước Satsuma tiết lộ, đã sắp đến ngày ông rời khỏi Thành phố Bontar.

Sau khi Hứa Dịch đến Phủ Thành chủ, quả nhiên nhìn thấy người hầu trong phủ đã bắt đầu thu dọn hành lý.

Đợi đến khi gặp được Bá tước Satsuma, Bá tước Satsuma cũng

không giấu giếm, nói thẳng với Hứa Dịch: "Ba ngày nữa, Bá tước Stark, người sẽ tiếp quản vị trí của ta sẽ đến Thành phố Bontar để làm thủ tục bàn giao với ta. Cho nên Hứa Dịch, cậu chỉ còn ba ngày nữa, có việc gì cần ta giúp thì hãy nhanh chóng nói trong ba ngày này đi."

Hứa Dịch lắc đầu: "Thành chủ, ngài đã giúp đỡ tôi và Thương hội Tân Phi rất nhiều rồi, ba ngày nay ngài cứ tập trung xử lý việc của mình đi. Xin hãy yên tâm, Bá tước Stark đến nhậm chức Thành chủ cũng không đại biểu cho ngày tận thế đến gần, đúng không? Mặc dù rất có thể sẽ có thêm rất nhiều phiền phức, nhưng tôi đã có sự chuẩn bị đầy đủ, tôi nghĩ sẽ không ảnh hưởng gì đến sự phát triển của toàn bộ Thương hội Tân Phi."

"Cậu tự tin là được." Bá tước Satsuma hiếm khi vỗ vai Hứa Dịch, rõ ràng thể hiện sự tán thưởng của mình dành cho Hứa Dịch."Thương hội Tân Phi có cậu lãnh đạo, ta tin chắc chắn sẽ luôn phát triển thuận lợi. Đương nhiên, nếu gặp phải bất kỳ khó khăn gì, ta vẫn hy vọng cậu có thể trao đổi nhiều hơn với Vương nữ Điện hạ. Lý do ta ủng hộ cậu như vậy, kỳ thực nguyên nhân chủ yếu cũng là vì Vương nữ Điện hạ rõ ràng ủng hộ cậu."

"Tôi hiểu." Hứa Dịch gật đầu, do dự một chút, ngập ngừng hỏi: "Thành chủ, tình hình của Vương nữ Điện hạ... hiện tại đã có chuyển biến tốt đẹp hơn chưa?"

Bá tước Satsuma khẽ mỉm cười: "Ta biết cậu quan tâm đến Vương nữ Điện hạ là chuyện tốt, nhưng lời khuyên của ta dành cho cậu là tốt nhất hiện tại không nên bận tâm đến những chuyện này. Nhân lúc ta sắp rời đi, ta sẽ nói thẳng với cậu. Hứa Dịch, tiềm lực phát triển của cậu và Thương hội Tân Phi tuy rất lớn, ta và Vương nữ Điện hạ đều rất coi trọng cậu, nhưng hiện thực là lực lượng của cậu hiện tại còn quá yếu, không thích hợp để tham gia vào những chuyện này. Ta và Vương nữ Điện hạ đều rất coi trọng tiềm lực phát triển của cậu và Thương hội Tân Phi, vì vậy đương

nhiên hy vọng các cậu có thể phát triển ổn định, không bị phá hoại giữa chừng. Cậu hiểu ý ta chứ?"

Hứa Dịch chậm rãi gật đầu: "Vâng, lần trước Vương nữ Điện hạ đã nói rõ đạo lý này với tôi rồi. Tôi chỉ là... có chút không cam tâm mà thôi."

"Không có gì phải không cam tâm cả." Bá tước Satsuma nghiêm mặt nói: "Hãy nhớ kỹ, cậu và Thương hội Tân Phi có thể phát triển lớn mạnh mới là tâm nguyện thực sự của ta và Vương nữ Điện hạ. Những chuyện khác, hiện tại cậu không cần phải bận tâm!"

Hứa Dịch thở dài một hơi, bất đắc dĩ cười khổ gật đầu: "Được rồi, tôi nhớ rồi. Vậy, Thành chủ, chúng ta không nói về những chuyện khiến người khác không vui nữa, nói chuyện chính đi. Theo như thời gian dự tính, ngày mai là ngày Thiếu tá McConnely giao những người đó cho em, họ đã đến đúng hẹn chưa?"

"Đi theo tôi."

Hứa Dịch đi theo Bá tước Satsuma về phía sau Phủ Thành chủ.

Vừa đi qua một góc cua, anh đã nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ từ phía sau truyền đến, nghe như có đến mấy trăm người.

Hứa Dịch kinh ngạc hỏi: "Không lẽ họ đang huấn luyện trong Phủ Thành chủ sao?"

Bá tước Satsuma cười lớn: "Họ đến từ hôm kia rồi. Vì thân phận của họ không thích hợp để vào doanh trại quân đội thành vệ, nhất thời lại không tìm được nơi nào khác để an trí, mà cậu, người lẽ ra phải xử lý chuyện này, lại không có ở đây, nên ta đành để họ ở lại đây trước."

Hứa Dịch ngượng ngùng sờ mũi, giải thích: "Tôi cứ tưởng họ sẽ đến vào ngày hẹn. Hơn nữa mấy ngày trước có chút việc đột xuất cần xử lý, nên chưa kịp quay lại."

Bá tước Satsuma lắc đầu: "Không cần giải thích, giao những người này cho cậu an toàn, thuận lợi là việc cuối cùng ta giúp cậu ở Thành phố Bontar, nên cũng không có gì to tát."

Trong lòng Hứa Dịch cảm thấy ấm áp, khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì, im lặng đi theo Bá tước Satsuma tiếp tục đi về phía trước, một lát sau đã đến sân tập nhỏ phía sau Phủ Thành chủ.

Trên sân tập nhỏ lúc này có một đám người đàn ông lực lưỡng đang cởi trần, dưới sự hướng dẫn của Hart, đang luyện tập, động tác đều tăm tắp, nhìn vào khiến người ta phải kinh hãi.

Tuy nhiên, Hứa Dịch liếc mắt nhìn một cái, âm thầm đếm trong lòng, lại ngẩn người.

"Sao lại có nhiều người như vậy?"

Chương 615: Năm trăm tinh nhuệ (1/3)

Ban đầu khi Hứa Dịch thương lượng với Thiếu tá McConnely, anh chỉ mong ông ấy có thể cung cấp cho Thương hội Tân Phi ba trăm binh sĩ giải ngũ, để Đội hộ vệ của Thương hội Tân Phi có thể chính thức được thành lập.

Thế nhưng hiện tại, dưới sự hướng dẫn của Hart đang luyện tập, dù nhìn thế nào cũng không chỉ có ba trăm người.

"Không cần đếm nữa, tổng cộng là năm trăm người, hơn nữa tôi có thể đảm bảo, trước khi bọn họ giải ngũ đều là tinh nhuệ." Bá tước Satsuma mỉm cười nói.

Hứa Dịch nghi hoặc nhìn những tráng hán đang luyện tập, hỏi Bá tước Satsuma: "Tại sao?"

"Không hiểu sao? Nói thật với cậu, đây là ý của Vương nữ Điện hạ. Cô ấy đặc biệt dặn dò Thiếu tá McConnely, yêu cầu ông ấy phải đáp ứng yêu cầu của cậu một cách vượt mức. Vì vậy, lần này McConnely không chỉ tìm thêm cho cậu hai trăm người, mà còn cố ý chọn toàn bộ đều là tinh nhuệ. Không hề khoa trương khi nói rằng, nếu như năm trăm chiến sĩ này không giải ngũ, hoàn toàn có thể thành lập một đội quân, chỉ cần trải qua một khoảng thời gian huấn luyện, lực chiến đấu tuyệt đối không thua kém bất kỳ một đại đội nào trong quân đội của Vương quốc hiện nay."

Trong giọng nói của Bá tước Satsuma dường như còn có chút ghen tỵ với Hứa Dịch, không biết là ghen tỵ Thương hội Tân Phi của Hứa Dịch sắp sở hữu năm trăm tinh binh này, hay là ghen tỵ anh có thể nhận được sự quan tâm và coi trọng đặc biệt từ Công

chúa Cervini Điện hạ.

Theo như biên chế của Quân đội Hoàng gia Lanpari, một đại đội bao gồm ba trung đội, tổng cộng là một nghìn năm trăm người.

Bá tước Satsuma nói năm trăm người này chỉ cần huấn luyện thêm một thời gian là có thể sánh ngang với lực chiến đấu của cả một đại đội, đủ thấy năm trăm người này quả thật đều là tinh nhuệ.

Tuy Hứa Dịch rất biết ơn Công chúa Cervini Điện hạ đã đặc biệt quan tâm đến anh, nhưng lại càng thêm nghi hoặc.

Nếu như năm trăm người này trước đây đều là tinh nhuệ trong quân đội, vậy thì Bộ Quân sự sao có thể dễ dàng thả tất cả bọn họ ra như vậy được?

Phải biết rằng, trước đây khi Hứa Dịch đưa ra yêu cầu với Thiếu tá McConnely, hi vọng ông ấy giúp anh tìm ba trăm quân nhân giải ngũ để thành lập Đội hộ vệ cho Thương hội Tân Phi, anh vốn không trông mong gì nhiều.

Theo anh thấy, Thương hội Tân Phi không giống như những thương hội lớn lâu đời khác, có nền tảng hùng hậu, cho dù muốn thành lập Đội hộ vệ cũng chỉ có thể bắt đầu từ con số không, từ từ nâng cao thực lực.

Vì vậy, ý nghĩ ban đầu của anh chỉ là thiết lập đội ngũ này trước. Lần đầu tiên chỉ cần tìm được người phù hợp là được.

Anh hoàn toàn không ngờ rằng, Thiếu tá McConnely không chỉ tìm cho anh Hart, một nhân vật quan trọng từng là huấn luyện viên của Quân đoàn Bắc Trấn trước khi giải ngũ, mà còn tìm được cho anh tới tận năm trăm quân nhân giải ngũ tinh nhuệ.

Cho dù có sự quan tâm đặc biệt của Công chúa Cervini Điện hạ, thì chuyện này vẫn có chút khó tin.

Có sự quan tâm của Cervini, có lẽ McConnely có thể chọn ra một bộ phận từ quân đội trung thành với Hoàng thất Vương quốc, nhưng tuyệt đối không thể có tới tận năm trăm người.

"Không cần đoán mò nữa. Lần này Thiếu tá McConnely có thể tập hợp được cho cậu năm trăm tinh nhuệ, ngoài sự quan tâm đặc biệt của Vương nữ Điện hạ, thì nguyên nhân quan trọng nhất là do Quốc vương Bệ hạ đã lên tiếng." Bá tước Satsuma nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt Hứa Dịch, bèn giải thích cho anh.

Hứa Dịch lúc này mới chợt hiểu ra.

Nếu như Quốc vương Bệ hạ đích thân lên tiếng về chuyện này, vậy thì quả thật có khả năng tạo ra kết quả này.

"Tất nhiên, cho dù là Quốc vương Bệ hạ lên tiếng, Thiếu tá McConnely có thể tìm cho cậu năm trăm tinh nhuệ, vậy cũng là bởi vì các phe phái khác trong Bộ Quân sự không có ý kiến gì về chuyện này." Bá tước Satsuma nhìn Hứa Dịch, lắc đầu nói: "Cậu có biết, đối với Bộ Quân sự chia bè kết phái, việc có thể đạt được sự đồng thuận về một vấn đề là điều khó tin đến mức nào không? Trước đây, cho dù là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể đến đâu, Bộ Quân sự cũng có thể tranh cãi đến long trời lở đất, gần như rất khó đưa ra quyết định."

"Vậy thì tại sao?" Hứa Dịch càng thêm khó hiểu."Tuy rằng Thương hội Tân Phi chúng ta và Bộ Quân sự đã từng hợp tác, giúp đỡ Bộ Quân sự, Bộ Quân sự cũng sẽ nể mặt mũi tôi, nhưng hoàn toàn không có ý kiến phản đối... Chuyện này có chút kỳ lạ rồi? Cũng giống như có người phản đối Công chúa Cervini Điện hạ, trong Bộ Quân sự chắc chắn phải có người không vừa mắt Thương hội Tân Phi chúng ta mới đúng."

"Cậu có thể coi đây là sự bồi thường của Bộ Quân sự vì đã ép cậu giao nộp tất cả kỹ thuật của Máy bắn đá ma thuật." Bá tước Satsuma đáp, quay đầu nhìn Hart và năm trăm tinh nhuệ đang

huấn luyện, khẽ thở dài: "Gần đây, biên giới phía Bắc liên tục truyền đến tin chiến thắng, Bộ Quân sự sau khi phân tích đã xác nhận rằng, nguyên nhân chủ yếu khiến tình hình ở biên giới phía Bắc đột nhiên có chuyển biến mạnh mẽ như vậy, là bởi vì đã hợp tác với Thương hội Tân Phi các cậu. Cho dù không nói đến uy lực cường hãn của Máy bắn đá ma thuật đã phát huy tác dụng to lớn, chỉ riêng việc áo giáp vũ khí do Thương hội Tân Phi các cậu sản xuất ra cũng đã có tác dụng rất lớn."

"Ồ? Tôi có nghe Tử tước Leslie nhắc đến trong thư, nhưng cậu ấy nói không được chi tiết lắm, rốt cuộc là tác dụng gì vậy?" Hứa Dịch hỏi.

Chương 616: Năm trăm tinh nhuệ (2/3)

"Cụ thể như thế nào thì tôi cũng không rõ, dù sao tôi cũng không phải người của Bộ Quân sự, cũng không có kênh thông tin nào về mảng này. Nếu cậu muốn biết, có thể thử hỏi Vương nữ Điện hạ." Bá tước Satsuma nói tiếp: "Nhưng tôi biết, lần này Bộ Quân sự không có bất kỳ ai phản đối, chính là bởi vì Bộ Quân sự đều nhất trí cho rằng, việc hợp tác với Thương hội Tân Phi các cậu có tác dụng rất lớn trong việc nâng cao lực chiến đấu của Quân đội Hoàng gia Lanpari. Là quân nhân, giành được chiến thắng là mục tiêu hàng đầu của bọn họ. Nếu như hợp tác với Thương hội Tân Phi các cậu có thể giúp bọn họ giành chiến thắng, vậy thì việc tặng cho cậu năm trăm tinh nhuệ này chẳng là gì cả."

"Thật sao?" Hứa Dịch cười lạnh một tiếng."Nếu đã coi trọng như vậy, vậy sao còn ép tôi giao nộp tất cả kỹ thuật của Máy bắn đá ma thuật?"

Bá tước Satsuma khẽ mỉm cười, vỗ vai Hứa Dịch, dịu dàng nói: "Tuy rằng tôi hiểu sự bất bình trong lòng cậu, nhưng tôi vẫn khuyên cậu một câu, với thực lực hiện tại của cậu, tốt nhất là không nên đối đầu với Bộ Quân sự. Có thể khiến những nhân vật lớn trong Bộ Quân sự đó nhìn cậu bằng con mắt khác, đồng thời để bọn họ đánh giá lại tầm quan trọng của việc hợp tác với Thương hội Tân Phi, thì đó đã là chiến thắng của cậu và Thương hội Tân Phi rồi. Còn về Máy bắn đá ma thuật..."

Bá tước Satsuma đột nhiên hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói: "Theo như tin tức tôi nhận được, có lẽ Bộ Quân sự sẽ sớm phái người đến bàn bạc với cậu về vấn đề của Máy bắn đá ma thuật,

cậu hãy chuẩn bị tâm lý đi."

"Hả?" Hứa Dịch hơi sững sờ, suy nghĩ một chút, lại phát hiện ra đây có lẽ là một tin tốt.

Bộ Quân sự trước đây ép buộc Hứa Dịch giao nộp kỹ thuật liên quan đến Máy bắn đá ma thuật, tuy trong lòng Hứa Dịch rất không muốn, nhưng vì tình thế bắt buộc, anh vẫn lựa chọn giao nộp.

Đúng như lời Bá tước Satsuma nói, với thực lực hiện tại của Thương hội Tân Phi, căn bản không có tư cách chống lại Bộ Quân sự.

Nếu như không lựa chọn giao nộp, lần này chắc chắn cũng sẽ không nhận được năm trăm tinh nhuệ này.

Hơn nữa Bộ Quân sự còn muốn đến tìm Hứa Dịch bàn bạc về vấn đề của Máy bắn đá ma thuật...

Hứa Dịch cười lạnh trong lòng, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Những kẻ Bộ Quân sự này, thật sự cho rằng ép anh giao nộp tất cả kỹ thuật của Máy bắn đá ma thuật, thì bọn họ thật sự có thể điều khiển được sao?

Bọn họ e rằng căn bản không ngờ tới, Hứa Dịch giao nộp những kỹ thuật này, cũng đồng nghĩa với việc đã đào một cái hố to chờ bọn họ nhảy xuống.

Hiện tại bọn họ lại vì chuyện này mà đến tìm Hứa Dịch thương lượng, kỳ thực là bọn họ đã nhảy vào cái hố này rồi.

Tiếp theo muốn làm gì, e rằng hoàn toàn không phải do bọn họ quyết định nữa rồi.

Những suy nghĩ này lóe lên trong đầu, Hứa Dịch khôi phục lại

nụ cười ôn hòa trên mặt, gật đầu nói: "Vâng, tôi sẽ chờ người của Bộ Quân sự đến. Tuy nhiên, trước khi bọn họ đến, tôi muốn bày tỏ sự chào mừng của mình đối với những binh sĩ của Thương hội Tân Phi chúng ta trước."

Hứa Dịch muốn bày tỏ sự chào mừng đối với Hart và năm trăm tinh nhuệ này, thế nhưng đối với sự xuất hiện của Hứa Dịch, ban đầu phần lớn năm trăm quân nhân giải ngũ này đều tỏ ra không mấy nhiệt tình, thậm chí ánh mắt của rất nhiều người còn ẩn chứa địch ý và khinh thường.

Trước khi bị điều đến đây, bọn họ đã được thông báo về mục đích điều động.

Kỳ thực, trước đây bọn họ đều là tinh nhuệ trong quân đội, gần một nửa số người vẫn đang trong thời gian tại ngũ, không chỉ là lực lượng nòng cốt của đội ngũ, bản thân cũng không có ý định giải ngũ.

Thế nhưng, lần này Bộ Quân sự lại trực tiếp ép buộc bọn họ giải ngũ, hơn nữa còn tập trung tất cả lại một chỗ, điều động đến đây, đồng thời thông báo với bọn họ rằng sẽ gia nhập Đội hộ vệ của Thương hội Tân Phi này.

Đối với Thương hội Tân Phi này, tuy những quân nhân này cũng đã từng nghe nói qua, nhưng đương nhiên là không hiểu rõ bằng người bình thường.

Bởi vì Thương hội Tân Phi mà khiến bọn họ bị ép giải ngũ, kỳ thực những người này đối với Thương hội Tân Phi không có chút hảo cảm nào.

Hơn nữa trong mắt những quân nhân tinh nhuệ như bọn họ, Đội hộ vệ của một thương hội bình thường căn bản chẳng là cái thá gì cả.

Hiện tại lại để bọn họ đến đây làm hộ vệ cho Đội hộ vệ của thương hội này, đối với bọn họ mà nói quả thực là một sự sỉ nhục. Vì vậy, bọn họ đương nhiên sẽ không biểu hiện ra bao nhiêu thân thiện với Hứa Dịch, thậm chí còn để lộ ra địch ý.

Thế nhưng khi Hứa Dịch nói xong lời chào mừng, bắt đầu từng điều từng điều công bố đãi ngộ dành cho các hộ vệ của Đội hộ vệ Thương hội Tân Phi, ánh mắt của những người này từ địch ý và khinh thường, dần dần bị thay thế bằng sự kinh ngạc, khó tin, thậm chí còn có cả sự vui mừng không thể kìm nén.

Theo những điều khoản mà Hứa Dịch công bố, sau khi trở thành hộ vệ của Đội hộ vệ Thương hội Tân Phi, ban đầu tất cả bọn họ đều là hộ vệ cấp một, được hưởng tất cả các phúc lợi và đãi ngộ liên quan.

Mà theo quy định của Thương hội Tân Phi, hộ vệ cấp một của Đội hộ vệ có mức lương hàng tháng là mười lăm đồng vàng.

Chỉ riêng điều này thôi đã khiến cho gần như toàn bộ năm trăm tinh nhuệ đều sáng mắt lên.

Chương 617: Năm trăm tinh nhuệ (3/3)

Mặc dù trước đây bọn họ đều là tinh nhuệ trong các đội quân của Vương quốc Lanpari, nhưng Vương quốc Lanpari vốn có nguồn thu tài chính eo hẹp, Bộ Quân sự cũng nghèo rớt mồng tơi, thậm chí ngay cả việc đảm bảo mỗi binh lính đều có một bộ giáp trụ và vũ khí đầy đủ còn không làm được, chứ đừng nói đến phúc lợi và đãi ngộ.

Theo quy định ban đầu của Bộ Quân sự, mỗi binh sĩ sẽ có một khoản trợ cấp nhất định, binh sĩ bình thường khoảng hai mươi đồng vàng mỗi năm, còn những tinh nhuệ như bọn họ thì do có nhiều chiến công hơn, nên sẽ hơn ba mươi đồng vàng.

Nhưng trên thực tế, số lần những khoản trợ cấp này thực sự được phát rất ít, trong số năm trăm người này, số người thực sự có thể nhận được đầy đủ là rất ít.

Hơn nữa, cho dù có thực sự nhận được đầy đủ, thì cũng chỉ hơn ba mươi đồng vàng một năm, còn hộ vệ cấp một của Thương hội Tân Phi mỗi tháng có thể có tới mười lăm đồng vàng, một năm là một trăm tám mươi đồng vàng!

Trời đất quỷ thần ơi, trong số năm trăm người này chưa từng có ai nhìn thấy số tiền khổng lồ một trăm tám mươi đồng vàng!

Chỉ riêng việc nghe nói đến mức lương cơ bản này thôi đã khiến cho sự phản đối, thậm chí là thù địch với Thương hội Tân Phi trong lòng gần như tất cả mọi người đều tan biến.

Còn sau khi nghe Hứa Dịch công bố những phúc lợi và đãi ngộ

khác, tâm trạng của bọn họ lại càng thêm phần kích động, khó có thể kìm nén.

Theo như lời Hứa Dịch, ngoài mức lương cơ bản, hộ vệ cấp một còn được hưởng một số phúc lợi cơ bản.

Ví dụ như mỗi tháng đều được phát một số nhu yếu phẩm như gạo, bột mì, dầu muối... Ngoài ra, vào các dịp lễ tết, Thương hội Tân Phi còn phát thêm các phúc lợi khác.

Những thứ này thoạt nhìn có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng lại là những thứ cực kỳ thiết thực, dễ dàng nắm bắt được tâm lý của những người lính xuất thân từ những gia đình bình thường này.

Ngoài những phúc lợi và đãi ngộ thiết thực này, các hộ vệ của Thương hội Tân Phi còn được hưởng một số đảm bảo bổ sung.

Ví dụ như khi hộ vệ bị thương, thậm chí là thiệt mạng khi đang thi hành nhiệm vụ do Thương hội giao phó, Thương hội Tân Phi sẽ đảm bảo bồi thường.

Nếu bị thương, Thương hội Tân Phi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn chi phí điều trị, đồng thời vẫn được hưởng lương bình thường trong thời gian bị thương.

Còn nếu bị thương quá nặng, thậm chí là hy sinh, Thương hội Tân Phi sẽ bồi thường một khoản phí lớn.

Nghe thấy Hứa Dịch cam kết, nếu có hộ vệ nào hy sinh khi đang thi hành nhiệm vụ của Thương hội, Thương hội Tân Phi sẽ bồi thường cho người được chỉ định của hộ vệ đó một nghìn đồng vàng, trong nháy mắt đã có không ít người nảy ra ý định bán mạng cho Hứa Dịch.

Nếu không phải vì gia cảnh khó khăn, thì ai lại muốn gia nhập quân đội chứ.

Vì vậy, mặc dù năm trăm người này đều là tinh nhuệ trong quân đội, nhưng phần lớn đều có hoàn cảnh gia đình khó khăn.

Cộng thêm việc Bộ Chiến tranh Lanpari nghèo nàn, bọn họ ở trong quân đội nhiều nhất cũng chỉ có thể tự nuôi sống bản thân, căn bản không có khả năng cải thiện điều kiện gia đình.

Đối với bọn họ, một nghìn đồng vàng không chỉ là số tiền chưa từng thấy, mà còn là số tiền nằm ngoài sức tưởng tượng.

Nếu ai đó đưa cho bọn họ một nghìn đồng vàng để mua mạng sống của bọn họ, thì những người lính tinh nhuệ đã từng trải qua vô số trận chiến, vốn đã không còn xa lạ gì với cái chết này nhất định sẽ vui vẻ đồng ý.

Thậm chí trong khoảnh khắc này, rất nhiều người đã âm thầm nảy ra ý nghĩ, sau khi gia nhập Đội hộ vệ Thương hội Tân Phi, sẽ lập tức hy sinh khi đang thi hành nhiệm vụ.

Nếu gia đình có thể nhận được khoản bồi thường một nghìn đồng vàng, thì điều đó thật sự rất đáng giá!

Thế nhưng, sau khi nghe Hứa Dịch nói tiếp, ý nghĩ này đã ngay lập tức tan biến.

Bởi vì theo như lời Hứa Dịch, cấp bậc hộ vệ của Đội hộ vệ có thể được nâng lên dần dần theo thời gian công tác và thành tích khi thi hành nhiệm vụ.

Hộ vệ có cấp bậc càng cao thì mức lương, phúc lợi càng cao, đồng thời được hưởng chế độ bảo đảm càng cao.

Một hộ vệ cấp một hy sinh khi làm nhiệm vụ sẽ được bồi thường một nghìn đồng vàng.

Nếu là hộ vệ cấp hai hy sinh khi làm nhiệm vụ, mức bồi thường này sẽ tăng lên thành một nghìn năm trăm đồng vàng.

Còn nếu là hộ vệ cấp ba, mức này sẽ tiếp tục tăng lên thành hai nghìn đồng vàng.

Nhưng nếu đã trở thành hộ vệ cấp ba, thì ai lại ngu ngốc đi tìm cái chết chứ?

Hộ vệ cấp ba chỉ riêng tiền lương hàng tháng đã là ba mươi đồng vàng!

Hơn nữa, nếu làm việc đủ hai mươi năm ở Thương hội Tân Phi, còn có thể được Thương hội sắp xếp công việc phù hợp khác, đồng thời được hưởng lương hưu sau sáu mươi tuổi!

Cuộc sống như vậy, đối với những người lính đã quen khổ cực này mà nói, quả thực giống như ở trên thiên đường!

Bá tước Satsuma đứng bên cạnh, nhìn thấy ánh mắt thờ ơ, thậm chí là thù địch của những người lính này dành cho Hứa Dịch dần dần trở nên cuồng nhiệt, không khỏi cười khổ.

Ông ta vốn còn đang lo lắng cho Hứa Dịch, không biết anh sẽ thu phục những người lính kiêu ngạo, không chịu khuất phục này như thế nào, không ngờ Hứa Dịch lại dễ dàng làm được điều này như vậy.

Hơn nữa, Hứa Dịch còn dùng một phương pháp cực kỳ trực tiếp, thậm chí trực tiếp đến mức Bá tước Satsuma chưa từng nghĩ tới, thậm chí là không nói nên lời.

Đó chính là, dùng tiền đập...

Chương 618: Trận pháp tuyến ổn cố ngoại trang (1/2)

Hiệu quả của việc dùng tiền đập đương nhiên là vô cùng tốt.

Sau khi Hứa Dịch tuyên bố xong những điều khoản đãi ngộ cơ bản của Đội hộ vệ Thương hội Tân Phi, và nhận được lời hứa bảo đảm từ Bá tước Satsuma, năm trăm tinh nhuệ này gần như ngay lập tức đã tự coi mình là một thành viên của Thương hội Tân Phi.

Mặc dù trước đó, bọn họ cần phải ký kết Khế ước với Thương hội Tân Phi, hoàn thành một số thủ tục liên quan mới chính thức được công nhận, nhưng chỉ cần nhìn thấy ánh mắt tràn đầy vui mừng và mong đợi của bọn họ, là biết để bọn họ dốc lòng dốc sức với công việc hộ vệ này là điều hoàn toàn không có trở ngại gì.

Đầu tiên, Hứa Dịch yêu cầu Bá tước Satsuma dùng danh nghĩa Phủ Thành chủ Thành phố Bontar để cấp một tờ giấy chứng nhận, xác nhận tính hợp pháp của việc năm trăm tinh nhuệ này gia nhập Thương hội Tân Phi, sau đó lập tức yêu cầu Bá tước Satsuma cử người đến Trang viên Sancton thông báo cho Kennard, để anh ta đến xử lý những việc tiếp theo.

Sau khi Kennard dẫn theo mấy trợ thủ vội vàng chạy đến, lập tức bắt đầu xác minh thân phận của từng người trong số năm trăm tinh nhuệ này cùng với Hart. Sau khi đã xác minh xong, bọn họ liền bắt đầu tiến hành ký kết Khế ước thuê mướn một cách trật tự.

Trong số năm trăm tinh nhuệ này, có không ít người biết chữ. Sau khi nhìn rõ ràng những điều khoản được ghi rõ ràng trên bản Khế ước này về những phúc lợi đãi ngộ cũng như các loại bảo đảm mà bọn họ sẽ nhận được sau khi trở thành hộ vệ của Thương hội

Tân Phi, đều giống hệt với những gì Hứa Dịch vừa nói, thậm chí còn chi tiết hơn, bọn họ liền yên tâm, từng người một đều dứt khoát ký tên vào bản Khế ước.

Đối với những việc cụ thể này, Hứa Dịch đương nhiên không muốn nhúng tay vào, sau khi quan sát Kennard làm việc một lúc, anh dặn dò Kennard vài câu, rồi rời khỏi Phủ Thành chủ, đi đến Viện nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi.

Vừa bước vào cổng, Hứa Dịch đã chạm mặt Ludy.

Nhìn thấy Hứa Dịch, Ludy lập tức nở một nụ cười rạng rỡ.

Mặc dù Hứa Dịch cũng mỉm cười đáp lại cô, nhưng trong lòng lại không khỏi nhớ đến màn dụ dỗ của Ludy đối với mình vào đêm hôm đó.

Tuy đã nửa năm trôi qua, và cuối cùng Ludy cũng đã được như ý nguyện, vào làm việc tại Viện nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi, nhưng đêm hôm đó vẫn là lần đầu tiên trong đời Hứa Dịch bị một cô gái chủ động dụ dỗ một cách trắng trợn như vậy, nên đương nhiên là để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh.

Thật ra mà nói, những gì Ludy làm đêm hôm đó đã vô tình thúc đẩy mối quan hệ giữa Hứa Dịch và Stella phát triển hơn.

Chính vào đêm hôm đó, Stella đã chủ động đề nghị kết hôn.

Sau này khi nghĩ lại, Hứa Dịch thậm chí còn cảm thấy Ludy chính là bà mối của anh và Stella.

Tất nhiên, chuyện mà bà mối này làm thì có chút khó nói ra miệng.

"Này, Hội trưởng, hôm nay anh lại đến thị sát công việc sao?" Ludy vui vẻ chào hỏi Hứa Dịch, hoàn toàn không nhìn ra cô bị ảnh hưởng gì bởi chuyện xảy ra đêm hôm đó.

"Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, Ludy, cô là đồng hương, là bạn cũ của tôi, đừng có lúc nào gặp cũng gọi tôi là Hội trưởng, nghe rất kỳ cục. Cứ như trước kia, gọi thẳng tên tôi là được." Hứa Dịch cười nói.

"Tuy rằng tôi cũng muốn quay lại mối quan hệ như trước, nhưng bây giờ tôi dù sao cũng là nhân viên của Thương hội, là cấp dưới của anh, nên những quy tắc cần phải tuân thủ thì vẫn phải tuân thủ." Ludy cười hì hì, không biết cô nói lời này là thật lòng bao nhiêu phần.

Hứa Dịch lắc đầu, quyết định không đôi co với cô về vấn đề này nữa. Nhìn thoáng qua quả cầu pha lê trong tay cô, hỏi: "Sanchez vẫn đang nghiên cứu quả cầu pha lê sao?"

"Vâng, gần đây tôi vẫn luôn hỗ trợ tổ trưởng Sanchez nghiên cứu ảnh hưởng của quả cầu pha lê đối với việc cấu hình Ma pháp. Tạm thời mà nói... tiến triển khá chậm. Hội trưởng, anh có phải rất thất vọng về chúng tôi không?" Ludy hỏi ngược lại.

"Tôi có gì mà phải thất vọng? Nghiên cứu mà anh ấy đang tiến hành vốn rất phức tạp, tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý là phải mất rất nhiều thời gian mới có thể thành công." Hứa Dịch nói.

Ludy cúi đầu nhìn quả cầu pha lê, có chút khó hiểu hỏi: "Hội trưởng, tại sao anh lại tự tin như vậy vào nghiên cứu này? Tổ trưởng Sanchez nói anh ấy gia nhập Thương hội đã hơn một năm mà vẫn chưa có chút thành quả nào, vậy mà anh vẫn tin tưởng anh ấy mười phần, để anh ấy tiếp tục nghiên cứu."

"Bởi vì kỹ thuật biên soạn chương trình Ma pháp là một kỹ thuật rất đáng để nghiên cứu chuyên sâu, hơn nữa lại có tính ứng dụng rất rộng rãi. Tôi rất rõ tầm quan trọng của kỹ thuật này, cũng biết nó rất phức tạp, nên đương nhiên là phải kiên nhẫn hơn." Hứa Dịch giải thích đơn giản một chút. Anh cười với Ludy, nói: "Nói thật, mắt nhìn của cô rất tốt. Những Nghiên cứu viên khác đều

không có chút tự tin và hứng thú gì với nghiên cứu này, kết quả là chỉ có mình cô cuối cùng quyết định gia nhập nhóm nghiên cứu của Sanchez. Hơn nữa, nghiên cứu này cần phải tiêu tốn rất nhiều thời gian, gần như là vô hạn, nên cô vĩnh viễn không cần phải lo lắng mình không có việc gì để làm."

Ludy cười nói: "Có việc để làm đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng tôi càng hy vọng có thể hỗ trợ tổ trưởng Sanchez đạt được một số thành tựu, nếu không thì thật có lỗi với sự kỳ vọng của Hội trưởng."

"Giúp tôi chuyển lời cho Sanchez, bảo anh ấy là đừng quá nôn nóng với nghiên cứu này, bởi vì nó là một nghiên cứu rất tỉ mỉ, cần phải cực kỳ kiên nhẫn mới có thể hoàn thành." Hứa Dịch nghiêm mặt nói."Không sao cả nếu nhất thời chưa đạt được thành tựu gì, tôi đã đợi anh ấy gần hai năm rồi, không ngại đợi thêm hai năm nữa đâu."

Chương 619: Trận pháp tuyến ổn cố ngoại trang (2/2)

Ludy gật đầu, nhìn Hứa Dịch, bỗng nhiên thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: "Hội trưởng, anh có thể kiên nhẫn như vậy với tổ trưởng Sanchez, sẵn sàng cho anh ấy nhiều cơ hội như vậy, tại sao lại không thể kiên nhẫn với tôi hơn một chút, cho tôi một cơ hội chứ?"

Hứa Dịch hơi sững sờ: "Cô hỗ trợ Sanchez nghiên cứu, tôi cũng rất kiên nhẫn với cô, đương nhiên cũng sẽ giống như Sanchez, cho cô đủ cơ hội để phát huy năng lực của mình."

Ludy cười khổ, tiến lên một bước, cơ thể gần như đã dính sát vào Hứa Dịch, nhìn thẳng vào mắt anh, khẽ lắc đầu: "Hứa Dịch, anh nên biết tôi không phải muốn nói đến chuyện này. Ý tôi là, tại sao anh không thể kiên nhẫn với tôi hơn một chút, cho tôi một cơ hội để hiểu rõ anh hơn?"

Hứa Dịch nhíu mày, lùi về sau một bước, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ludy, tôi đã kết hôn rồi."

"Kết hôn cũng không phải là trở ngại gì, chỉ cần anh cho tôi một cơ hội, tôi nguyện ý dâng hiến tất cả cho anh!"

Nhìn thấy Ludy lại muốn tiếp cận mình, Hứa Dịch vội vàng đưa tay chặn cô lại, hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt nói: "Ludy, đây là lời cảnh cáo của tôi dành cho cô. Nếu cô còn tiếp tục như vậy, e rằng tôi sẽ bất chấp tình bạn giữa chúng ta, yêu cầu cô rời khỏi Viện Nghiên cứu Ma thuật."

Nghe thấy Hứa Dịch cố tình nhấn mạnh chữ "bạn bè", Ludy

nhíu mày, nhìn Hứa Dịch một lúc, rồi chậm rãi hỏi: "Nếu như em thật lòng thích anh, chứ không phải cố ý dụ dỗ anh thì sao?"

"Vậy thì tôi cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi." Hứa Dịch nói.

Ludy thở dài, lùi về sau một bước, chỉnh lại tóc tai, vẻ mặt khôi phục lại sự bình tĩnh và nụ cười, gật đầu với Hứa Dịch: "Vâng, Hội trưởng, em hiểu ý anh rồi, sau này em sẽ chú ý."

"Vậy thì tốt." Hứa Dịch gật đầu với cô, rồi đi lướt qua cô.

Nhìn Hứa Dịch bước vào phòng làm việc của Viện trưởng, Ludy khẽ hừ một tiếng.

"Hừ, em không tin anh thật sự không hề động lòng."

Hứa Dịch đã bước vào phòng làm việc, đương nhiên là không thể nghe thấy câu nói này. Hơn nữa lúc này, tâm trí anh đã hoàn toàn bị một chuyện khác chiếm giữ, sớm đã ném chuyện gặp gỡ Ludy sang một bên.

"Evita, tôi nghe nói cô lại có bước đột phá mới trong nghiên cứu truyền tải ma lực?" Vừa bước vào phòng làm việc, Hứa Dịch liền hỏi Evita.

"Vâng, Hội trưởng." Evita đang tiến hành một thí nghiệm Ma pháp bên cạnh bàn thí nghiệm, trả lời với vẻ mặt vui mừng.

"Vậy thì bước đột phá lần này cụ thể là gì?" Hứa Dịch hỏi tiếp.

"Chủ yếu là ở khoảng cách truyền tải và tính ổn định." Evita giải thích."Tất nhiên, hai điểm này có ảnh hưởng lẫn nhau. Chính vì nghiên cứu về tính ổn định của quá trình truyền tải có bước đột phá, nên mới có thể tiếp tục tăng khoảng cách truyền tải. Ngược lại, cũng chính vì mong muốn tăng khoảng cách truyền tải, nên chúng tôi mới tìm cách tăng cường tính ổn định của quá trình truyền tải."

"Đó chính là điều mà tôi đã nói với cô trước đây, những nghiên cứu khác nhau trong cùng một hệ thống, kỳ thực đều có mối liên hệ với nhau. Vậy thì lần này là do phát hiện mới gì, nên mới khiến cho hai thông số quan trọng này đều có bước đột phá như vậy?" Hứa Dịch lại hỏi.

Evita cầm lấy một sợi dây màu trắng, mỏng như sợi mì từ trên bàn thí nghiệm.

"Hội trưởng, anh xem, đây là trận pháp tuyến ổn cố ngoại trang mà tôi mới nghiên cứu ra. Nếu dùng lớp vỏ bọc ổn định này bọc bên ngoài trận pháp tuyến, sẽ làm giảm đáng kể hao tổn ma lực trong quá trình ma lực truyền tải bên trong trận pháp tuyến, từ đó nâng cao tính ổn định và hiệu quả truyền tải ma lực. Hơn nữa, dưới lớp vỏ bọc của lớp ổn cố ngoại trang này, những tổn hại mà trận pháp tuyến có thể phải chịu từ các tác động bên ngoài sẽ giảm đi rất nhiều. Hội trưởng, nếu chúng ta có thể dùng lớp ổn cố ngoại trang này để bảo vệ tất cả Pháp trận trên Máy móc Ma thuật, như vậy tuổi thọ của mỗi chiếc Máy móc Ma thuật do Thương hội chúng ta sản xuất nhất định sẽ được nâng cao rất nhiều, đồng thời cũng sẽ giảm thiểu khả năng xảy ra sự cố."

Hứa Dịch không vội đưa ra ý kiến, anh tiếp nhận từ tay Evita sợi dây được làm từ vật liệu lạ, sau đó thuận tay vẽ trên bàn thí nghiệm một Pháp trận Ma pháp Liệt Diễm cấp hai đơn giản, rồi nối một đầu sợi dây vào Pháp trận, cuối cùng dùng một ngón tay điểm vào đầu dây còn lại.

Một tia ma lực từ trong cơ thể Hứa Dịch tuôn ra, nhanh chóng truyền qua trận pháp tuyến bên trong sợi dây, rót vào Pháp trận Liệt Diễm.

"Vèo——"

Một ngọn lửa bùng lên từ trung tâm Pháp trận Liệt Diễm.

Hứa Dịch cẩn thận quan sát độ cao và độ sáng của ngọn lửa, sau khi tính toán so sánh trong đầu, anh vui mừng phát hiện ra rằng, so với Ma pháp Liệt Diễm thông thường, hiệu ứng Ma pháp Liệt Diễm mà Pháp trận này thể hiện chỉ kém hơn một chút xíu mà thôi.

Phải biết rằng uy lực của Pháp trận vốn không thể so sánh với Ma pháp chính thống, huống chi Hứa Dịch còn sử dụng trận pháp tuyến để truyền ma lực từ xa, thay thế tác dụng của Tinh thể Ma lực.

Vậy mà hiệu quả của Pháp trận này gần như không khác gì Ma pháp thật, ngoài việc chứng minh Pháp trận Liệt Diễm mà Hứa Dịch vẽ ra cực kỳ ưu việt, còn chứng minh ma lực truyền qua trận pháp tuyến này gần như không hề bị tiêu hao.

Đây là một chức năng rất mạnh mẽ.

Bởi vì nếu ma lực được truyền qua trận pháp tuyến mà không hề bị tiêu hao, điều đó có nghĩa là ma lực thậm chí có thể được truyền đi xa vô hạn.

Hứa Dịch dùng hai ngón tay nhấc sợi dây mỏng như sợi mì mà Evita gọi là ổn cố ngoại trang lên, trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ.

Vật này, nhìn sao giống dây điện thế nhỉ?

Chương 620: Ý tưởng về mạng lưới ma lực (1/2)

Tất nhiên, ý tưởng này chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Theo như số liệu mà Evita báo cáo, sau khi được lớp vỏ bọc ổn định bảo vệ, tuy rằng tính ổn định khi truyền tải ma lực của trận pháp tuyến được nâng cao đáng kể, nhưng dù sao cũng không phải là không tiêu hao, hiện tại giới hạn tối đa chỉ có thể truyền tải ma lực trong phạm vi 500 mét mà vẫn có thể đảm bảo ma lực phát huy tác dụng cơ bản, đáp ứng nhu cầu cơ bản của Pháp trận.

Nếu vượt quá 500 mét, ma lực sẽ vẫn xuất hiện tình trạng hỗn loạn do bị tiêu hao trong trận pháp tuyến, không thể kích hoạt Pháp trận thành công.

Tuy so với giới hạn khoảng cách 100 mét trước đây, như vậy đã kéo dài gấp 5 lần, nhưng so với dây điện có thể truyền tải điện năng đến hàng nghìn, thậm chí là hàng vạn dặm, thì khoảng cách vẫn quá lớn, căn bản không thể so sánh được.

Tuy nhiên, Hứa Dịch nghĩ kỹ lại, chợt nghĩ đến một vấn đề.

Tuy rằng trên Trái Đất khi tiến hành truyền tải điện năng, chỉ cần xây dựng xong lưới điện là có thể truyền tải điện năng một cách trọn vẹn, nhưng trên thực tế, điện năng dù truyền trong bất kỳ vật dẫn nào thì vẫn sẽ bị tiêu hao.

Lý do Trái Đất có thể truyền tải điện năng từ nhà máy điện đến khoảng cách hàng trăm, hàng nghìn, thậm chí là hàng vạn dặm, chủ yếu là vì trong lưới điện không chỉ có dây điện, mà còn có các trạm biến áp, trạm phân phối điện được bố trí cách nhau

một khoảng cách nhất định, đóng vai trò điều chỉnh, đảm bảo điện năng sau khi truyền tải qua một đoạn đường vẫn có thể duy trì cường độ nhất định, đáp ứng nhu cầu sử dụng điện thực tế.

Còn có một nguyên nhân là điện áp đầu ra của nhà máy điện thường sẽ cao hơn rất nhiều so với điện áp sử dụng thực tế, như vậy cho dù trong quá trình truyền tải bị tiêu hao, đến trạm biến áp vẫn có đủ không gian để điều chỉnh.

Nếu như thay đổi lý thuyết này sang truyền tải ma lực, thì chính là Tinh thể Ma lực chịu trách nhiệm truyền tải ma lực có thể cung cấp ma lực cường độ cao, sau đó thông qua một thiết bị nào đó để điều chỉnh tần số ma lực, ma lực đi vào thiết bị này sẽ được điều chỉnh lại, đáp ứng cường độ và tần số cần thiết khi Pháp trận mục tiêu vận hành.

Hứa Dịch sau khi nói ra ý tưởng này với Evita, Evita lập tức hai mắt sáng lên, trên mặt tràn đầy phấn khích.

"Ý tưởng này thật tuyệt vời! Hội trưởng, anh thật là thiên tài!" Evita kích động đi vòng quanh bàn thí nghiệm mấy vòng, càng nghĩ càng thấy hưng phấn."Ý tưởng này nhất định khả thi! Quá tuyệt vời! Tại sao trước đây tôi lại không nghĩ ra nhỉ? Nếu như có thể hiện thực hóa lý thuyết này, chúng ta thậm chí có thể truyền tải ma lực từ Thành phố Bontar đến Thành Anweimar!"

Nghĩ đến khả năng này, Evita thậm chí nhịn không được cười thành tiếng.

Evita ngày thường luôn là một cô gái trầm tĩnh, điềm đạm, đây là lần đầu tiên Hứa Dịch nhìn thấy cô ấy mất bình tĩnh như vậy, đủ thấy lúc này trong lòng cô ấy đang kích động đến mức nào.

Nhìn Evita kích động đến mức không thể khống chế nổi bản thân, Hứa Dịch mỉm cười, xua tay nói: "Đừng vui mừng quá sớm. Muốn đạt được ý tưởng này, còn rất nhiều vấn đề quan trọng cần

phải giải quyết. Đầu tiên, nên làm thế nào để điều chỉnh ma lực một cách tùy ý? Tuy rằng ma lực cũng có tần số và cường độ khác nhau, nhưng ma lực mà Tinh thể Ma lực kích phát truyền tải vốn đã không ổn định, hơn nữa tần số và cường độ ma lực do các Tinh thể Ma lực khác nhau truyền tải cũng không giống nhau, chúng ta phải làm thế nào để khi ma lực có tần số và cường độ khác nhau đi qua cùng một Pháp trận, lại có thể biến thành ma lực mà chúng ta cần?"

Nghe thấy câu hỏi của Hứa Dịch, Evita dừng bước, cau mày, trầm tư suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Evita bỗng nhiên vẻ mặt khẽ động, nhìn Hứa Dịch nói: "Hội trưởng, em nhớ ra rồi. Trước đây anh từng nói, muốn tiến hành bất kỳ việc sản xuất hàng loạt nào, đều cần phải tiêu chuẩn hóa. Chỉ có đảm bảo tất cả hàng hóa sản xuất ra đều theo cùng một tiêu chuẩn, mới có thể đảm bảo trong quá trình sản xuất không cần phải xem xét lại các thông số khác nhau của mỗi một sản phẩm đơn lẻ. Em nghĩ... ý tưởng này có phải cũng có thể áp dụng vào ma lực hay không?"

Hứa Dịch tán thưởng, mỉm cười gật đầu: "Ý tưởng này rất hay. Đúng vậy, ma lực cũng có thể tiêu chuẩn hóa, nhưng em cảm thấy nên làm thế nào mới có thể tiêu chuẩn hóa nó?"

Evita lại trầm tư một lúc, đáp: "Việc quyết định tần số và cường độ ma lực sau khi Tinh thể Ma lực bị kích phát truyền tải, chính là do bản thân ma lực bên trong Tinh thể Ma lực quyết định, điều này do kết cấu bên trong của Tinh thể Ma lực quyết định. Mỗi khối Tinh thể Ma lực đều có kết cấu bên trong hơi khác nhau, nên ma lực truyền tải ra ngoài đương nhiên cũng có sự khác biệt. Cho nên em nghĩ... muốn tiêu chuẩn hóa việc truyền tải ma lực, phương pháp đơn giản và hiệu quả nhất là trực tiếp thay đổi từ nguồn, tiêu chuẩn hóa Tinh thể Ma lực."

"Ồ?" Hứa Dịch có chút bất ngờ. Anh vốn chỉ là nghĩ đến đặc

điểm truyền tải điện năng trên Trái Đất, nên mới lấy ra để thảo luận với Evita, xem có thể lấy đó làm tài liệu tham khảo cho việc truyền tải ma lực hay không, không ngờ Evita lại thật sự chỉ từ một gợi ý của anh mà nghĩ ra nhiều thứ như vậy, không khỏi rất hài lòng, tiếp tục hỏi: "Vậy thì nên tiêu chuẩn hóa Tinh thể Ma lực như thế nào?"

Evita suy nghĩ một chút, vẽ ra hai Pháp trận trên bàn thí nghiệm.

Chương 621: Ý tưởng về mạng lưới ma lực (2/2)

"Hội trưởng, anh xem. Pháp trận này có thể trực tiếp rút ra ma lực bên trong Tinh thể Ma lực, khiến nó bộc phát trong nháy mắt. Trước đây lợi dụng Pháp trận này, Pháp sư chỉ cần có đủ Tinh thể Ma lực là có thể lập tức có được lực chiến đấu khá tốt. Nhưng sau đó mọi người phát hiện ra rằng, Pháp trận này thực ra sử dụng ma lực trong Tinh thể Ma lực rất thấp, bởi vì điều này tương đương với việc chỉ dùng phương pháp đơn giản và thô bạo nhất để giải phóng ma lực trong Tinh thể Ma lực, căn bản không trải qua bất kỳ... gia công ma pháp nào, cho nên trên thực tế rất lãng phí." Evita chỉ vào một Pháp trận tương đối đơn giản hơn trong hai Pháp trận.

Hứa Dịch cúi đầu nhìn, dựa vào khả năng lĩnh hội siêu việt về Pháp trận hiện tại, lập tức nhận ra chức năng của Pháp trận này quả thực rất đơn giản.

"Vậy ý của em là, lợi dụng Pháp trận này để dẫn dắt ma lực trong Tinh thể Ma lực ra, sau đó lại dùng một Pháp trận khác để thu gom, nén lại những ma lực này?"

Evita kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, trong mắt tràn đầy bội phục.

"Đúng vậy. Hội trưởng, có lẽ anh không nhận ra Pháp trận này đúng không? Bởi vì nó là do em nhìn thấy trong một cuốn sách rất cũ kỹ từ rất nhiều năm trước, hiện tại cơ bản đã không còn Pháp sư nào biết đến nó nữa."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Anh chỉ là dựa vào đặc điểm của Pháp trận này để suy đoán mà thôi. Evita, em lại có thể biết được cả Pháp trận hiếm gặp như vậy, hơn nữa còn có thể lập tức nghĩ

đến hai Pháp trận này, thật sự rất lợi hại."

Evita hai má hơi ửng hồng, cười nói: "Hội trưởng, anh quá khen rồi. Em chỉ là trước đây khi nghiên cứu đã từng xem xét vấn đề này, nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc áp dụng kết luận này vào khía cạnh này, phải để anh nhắc nhở mới nghĩ ra, thực ra đã là vô dụng lắm rồi."

"Thôi, không cần khiêm tốn. Em đã từng xem xét vấn đề này, vậy chắc hẳn cũng có chút tâm đắc rồi chứ? Em cảm thấy, dựa vào hai Pháp trận này, có thể tiêu chuẩn hóa Tinh thể Ma lực được chưa?" Hứa Dịch hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa được." Evita lắc đầu."Bởi vì Pháp trận thứ hai thực ra nghiên cứu vẫn chưa hoàn chỉnh, vẫn chưa thể thật sự thu gom toàn bộ ma lực mà Tinh thể Ma lực giải phóng ra, ngưng tụ lại."

"Ừm, nhìn từ bản vẽ Pháp trận này, quả thật là chưa hoàn chỉnh." Hứa Dịch cúi đầu nhìn Pháp trận thứ hai một lúc, suy nghĩ cẩn thận một hồi, gật đầu nói: "Không sao, nếu nó chưa hoàn chỉnh, vậy chúng ta sẽ hoàn thiện nó. Nhìn từ bản vẽ Pháp trận, hướng suy nghĩ của Pháp trận này là không có vấn đề. Hiện tại vấn đề chúng ta cần giải quyết là, làm sao để Pháp trận này có thể thu gom ma lực một cách đầy đủ, cố gắng không lãng phí ma lực trong Tinh thể Ma lực. Sau đó còn phải làm sao để Tinh thể Ma lực sau khi được thu gom, ngưng tụ lại có tiêu chuẩn thống nhất, thậm chí có thể khống chế phẩm chất của Tinh thể Ma lực này, khiến cho ma lực nó giải phóng ra lần nữa có thể đạt đến tần số và cường độ nhất định theo ý muốn của chúng ta."

"Ừm, đây là điều nhất định phải làm được." Evita gật đầu, mỉm cười nói."Nếu không thì, việc tinh luyện lại Tinh thể Ma lực chẳng phải là hoàn toàn vô nghĩa sao?"

"Nói rất đúng. Em có tự tin hoàn thành những mục tiêu này

không?" Hứa Dịch nghiêm túc hỏi.

Evita suy nghĩ một chút, bình tĩnh nhưng đầy tự tin gật đầu.

"Tốt, Evita, nghiên cứu về việc tinh luyện lại Tinh thể Ma lực, hiện thực hóa việc sản xuất Tinh thể Ma lực tiêu chuẩn hóa, giao cho em toàn quyền phụ trách." Hứa Dịch lập tức quyết định."Nghiên cứu này vô cùng quan trọng, với tư cách là Hội trưởng, anh đặc biệt phê duyệt cho em một vạn đồng vàng kinh phí nghiên cứu."

"Một vạn đồng vàng? Nhiều như vậy sao?" Evita kinh ngạc nói."Trước đây kinh phí nghiên cứu nhiều nhất của Viện Nghiên cứu cũng chỉ có năm ngàn đồng vàng thôi."

"Bởi vì anh rất coi trọng nó, em hiểu ý anh chứ?" Hứa Dịch hỏi lại.

Evita nghiêm túc gật đầu nói: "Em hiểu rồi. Hội trưởng, em sẽ dốc hết sức để nghiên cứu đề tài này."Anh chưa bao giờ nghi ngờ gì về năng lực và thái độ của em, Evita." Hứa Dịch cười nói."Nhưng mà Evita, anh rất vui khi em nỗ lực nghiên cứu, nhưng anh không muốn em quá sức, đến mức dành hết thời gian cho nó. Nghe nói dạo này em thường xuyên ở lại phòng nghiên cứu rất muộn, gần như ngày nào cũng chủ động tăng ca. Đây không phải là thói quen tốt, nghiên cứu ma thuật tuy rằng cần tốn rất nhiều thời gian, nhưng điều anh coi trọng nhất vẫn là sức khỏe của mọi người. Nếu em quá lao lực, khiến cơ thể kiệt quệ thì thật sự là mất nhiều hơn được."

"Cảm ơn anh đã quan tâm, em sẽ chú ý." Evita mỉm cười đáp.

"Ngoài lý do sức khỏe, em cũng cần có thời gian riêng cho bản thân chứ. Em xem, nhiều đồng nghiệp trong Viện nghiên cứu thường xuyên ra ngoài vui chơi, anh còn nghe nói Bella dạo này hình như quen biết một vị quý tộc trẻ tuổi nào đó ở Thành phố

Bontar, quan hệ của hai người rất tốt. Sao em không học hỏi một chút?" Hứa Dịch có chút tò mò hỏi.

Evita mím môi cười: "Quan hệ của Bella và Labuka đâu chỉ là tốt, em thấy hai người chỉ còn thiếu nước công khai hẹn hò thôi." (Tác giả đổi tên Alleri thành Labuka)

"Em không thấy ghen tị sao? Chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến việc tự mình tìm bạn trai? Anh nghe Stella nói, hình như em ở trong học viện cũng chưa từng yêu đương bao giờ, điều này có hơi kỳ lạ đấy?" Hứa Dịch càng tò mò hơn.

Chương 622: Di dời toàn bộ (1/3)

Evita nhìn Hứa Dịch, khẽ thở dài, lắc đầu.

"Trước đây em không mấy hứng thú với chuyện tình cảm nam nữ, cũng chưa từng gặp ai khiến em rung động. Sau này khi gặp được rồi, thì đã quá muộn."

"Quá muộn? Sao lại quá muộn?" Nghe Evita nói ra những lời này, Hứa Dịch không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì theo như lời Stella miêu tả, trong số những người bạn và bạn học của anh, Evita là người có tính cách được cô ấy ngưỡng mộ nhất, nhưng đồng thời cũng là người duy nhất chưa từng biểu hiện bất kỳ hứng thú nào với chuyện tình cảm.

Bạn bè của họ khi nói chuyện phiếm với nhau, thường cảm thấy rất tiếc cho cô.

Bởi vì Evita không phải là kiểu con gái kiêu ngạo, khó gần, trái lại cô rất hòa đồng, thân thiện, đối xử với mọi người rất tốt, khiến cho những ai tiếp xúc với cô đều cảm thấy thoải mái.

Hơn nữa, tuy ngoại hình của Evita không được xuất sắc như Stella, nhưng cũng được coi là một mỹ nữ, cộng thêm khí chất thanh nhã, số lượng nam sinh theo đuổi cô trong học viện tuy không bằng Stella, nhưng cũng không ít.

Thế nhưng Evita lại không hề có chút hứng thú nào, chưa từng nhận lời hẹn hò với bất kỳ ai.

Stella và Akali thậm chí còn trêu chọc cô, không biết có phải cô

không thích con trai, mà là đồng tính luyến ái hay không.

Hứa Dịch sau khi nghe Stella kể về những điều này, bây giờ lại nghe Evita nói từng có người khiến cô rung động, cho dù anh không phải là người thích tò mò chuyện người khác, nhưng trong lòng vẫn không khỏi hiếu kỳ.

Thế nhưng Evita nhìn Hứa Dịch một lúc, rồi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Đó là chuyện riêng của em, Hội trưởng, anh đừng hỏi nữa."

Hứa Dịch ngẩn người, sau đó lập tức phản ứng lại, cười gượng gạo: "À, là anh đường đột rồi, mong là em đừng để ý."

"Em không để ý đâu." Evita hít một hơi, sắc mặt trở lại bình tĩnh, nói tiếp: "Hội trưởng, cho dù có thể hiện thực hóa việc sản xuất Tinh thể Ma lực tiêu chuẩn, cũng chỉ là giải quyết được vấn đề ban đầu thôi. Còn muốn giống như những gì anh miêu tả, xây dựng một mạng lưới ma lực có thể truyền tải ma lực một cách ổn định đến khoảng cách hàng chục, thậm chí là hàng trăm km, thì còn rất nhiều vấn đề khác cần phải giải quyết. Ví dụ như anh nói đến việc điều chỉnh tần số và cường độ của ma lực, cần phải có một thiết bị giống như trạm trung chuyển, em nghĩ cần phải mất rất nhiều thời gian để nghiên cứu."

"Chắc chắn rồi." Hứa Dịch gật đầu."Nhưng lý tưởng trong lòng anh vốn đã rất xa vời, anh luôn chuẩn bị tâm lý sẽ phải bỏ ra rất nhiều thời gian, thậm chí là đến lúc chết cũng chưa chắc đã đạt được. Nhưng chỉ cần chúng ta nỗ lực hết sức, xây dựng nền móng thật vững chắc, sau này tự nhiên sẽ có người giúp tôi hiện thực hóa lý tưởng này. Cho nên không sao cả nếu phải mất nhiều thời gian, chỉ cần có thể tạo ra thành tựu là được rồi. Evita, về vấn đề tôi vừa nói, tuy nhiệm vụ rất khó khăn, nhưng tôi vẫn hy vọng là cô đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình. Dù sao thì cô cũng cần phải có cuộc sống riêng của mình chứ."

Evita khẽ mỉm cười: "Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi sẽ chú ý."

"Tốt. Sau khi thảo luận xong về công việc nghiên cứu, bây giờ chúng ta hãy nói về công việc của cô với tư cách là Viện trưởng." Hứa Dịch nói.

"Đây mới là mục đích thực sự của anh khi đến đây sao?" Evita cười hỏi.

"Sao? Không chào đón sao?" Hứa Dịch cố ý trừng mắt."Cô là Viện trưởng Viện Nghiên cứu Ma thuật, chuyện này không tìm cô thì tìm ai. Chẳng lẽ cô nghĩ 30 đồng vàng lương tháng dễ lấy vậy sao?"

Evita bật cười: "Tôi chỉ nói đùa thôi. Được rồi, Hội trưởng, để không phụ lòng anh đã trả cho tôi mức lương cao ngất ngưởng 30 đồng vàng mỗi tháng, thì xin mời anh nói cho tôi biết là tôi cần phải làm gì."

"Nói chuyện cho ra dáng Viện trưởng một chút." Hứa Dịch hừ một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói: "Sau khi nghiên cứu, Thương hội đã quyết định sẽ di dời toàn bộ Viện Nghiên cứu Ma thuật."

"Di dời?" Evita ngạc nhiên."Di dời đến đâu?"

"Đến Thung lũng Rainfall." Hứa Dịch đáp.

"Tại sao?" Evita càng thêm kinh ngạc."Viện Nghiên cứu Ma thuật ở Thành phố Bontar không phải rất tốt sao? Tại sao lại phải di dời đến nơi xa xôi như Thung lũng Rainfall?"

"Bởi vì hiện tại Thung lũng Rainfall đã trở thành căn cứ sản xuất của Thương hội Tân Phi chúng ta. Nghiên cứu của Viện Nghiên cứu Ma thuật vốn dĩ là để phục vụ cho hoạt động sản xuất của Thương hội, hiển nhiên là ở gần căn cứ sản xuất sẽ thuận tiện hơn, tiếp nhận thông tin phản hồi cũng nhanh hơn. Hơn nữa Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy móc Ma thuật cũng sắp được chuyển đến đó, với tư cách là đơn vị cần phải hợp tác chặt chẽ với

Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy móc Ma thuật, Viện Nghiên cứu Ma thuật không thể ở quá xa được." Hứa Dịch giải thích.

Evita có chút thắc mắc: "Hội trưởng, tại sao Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy móc Ma thuật cũng phải di dời? Nếu như anh muốn liên kết Viện Nghiên cứu Ma thuật và Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy móc Ma thuật lại với nhau, kết hợp nghiên cứu ma thuật, ứng dụng thực tế và sản xuất cụ thể của Thương hội chúng ta, thì tôi thấy ở Trang viên Sancton rõ ràng là lựa chọn tốt hơn. Thung lũng Rainfall quá xa, nếu chuyển đến đó, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của rất nhiều Nghiên cứu viên."

"Đó là ý định ban đầu của tôi. Nhưng bây giờ có chút thay đổi, kế hoạch này không còn phù hợp nữa." Hứa Dịch lắc đầu.

Chương 623: Di dời toàn bộ (2/3)

"Tại sao?" Evita tò mò hỏi.

"Giống như việc em không muốn nói cho anh biết người khiến em rung động là ai, thì lý do này anh cũng không tiện tiết lộ cho em biết." Hứa Dịch mỉm cười.

Evita bất giác lườm Hứa Dịch: "Hội trưởng, không ngờ anh lại là người nhỏ mọn như vậy."

Hứa Dịch cười to: "Anh chính là người nhỏ mọn như vậy đấy. Dù sao thì đây là quyết định cuối cùng, bây giờ em với tư cách là Viện trưởng có thể đưa ra ý kiến, nhưng phản đối cũng vô dụng. Em hãy nhanh chóng thông báo cho mọi người, để các Nghiên cứu viên chuẩn bị tinh thần di dời."

Evita lộ vẻ mặt khó xử.

"Hội trưởng, phần lớn Nghiên cứu viên đều đã quen với cuộc sống ở Thành phố Bontar, bây giờ bảo bọn họ rời khỏi đây, đến Thung lũng Rainfall cách xa tận 50 km, e là mọi người sẽ không quen, em sợ là sẽ có rất nhiều người phản đối."

"Nói với bọn họ, về việc di dời lần này, Thương hội sẽ có những khoản bồi thường tương ứng cho mỗi Nghiên cứu viên, đồng thời sẽ giải quyết một số vấn đề trong cuộc sống của bọn họ ở Thung lũng Rainfall, để bọn họ không phải lo lắng gì cả. Ngoài ra còn có thể nói cho bọn họ một tin tốt, đó là Thương hội quyết định sau này sẽ thay đổi thời gian nghỉ phép của bọn họ từ nửa tháng 1 ngày thành 1 tuần 1 ngày, để bọn họ mỗi tuần đều có thời gian

quay về Thành phố Bontar. Hơn nữa Thương hội còn liên hệ với Hãng xe ngựa Filson, sẽ mở một tuyến xe ngựa chuyên dụng từ Thành phố Bontar đến Thung lũng Rainfall, đảm bảo bọn họ có thể đi lại thuận tiện." Hứa Dịch nói.

"Nếu đã như vậy, chắc là sẽ có ít người phản đối hơn." Evita gật đầu.

"Nếu còn ai phản đối, thì nói với bọn họ là đây là quyết định của Hội trưởng, không cho phép phản đối." Hứa Dịch phẩy tay, nói với vẻ bá đạo.

Evita mím môi cười: "Hội trưởng, những Nghiên cứu viên khác thì em có thể nói như vậy, nhưng có một Nghiên cứu viên e là không được."

"Ai mà ghê gớm vậy?" Hứa Dịch hỏi.

"Tất nhiên là Nghiên cứu viên Đặc cấp duy nhất của Viện nghiên cứu chúng ta, Đại Pháp sư Camillo."

Nhìn thấy vẻ mặt cứng họng của Hứa Dịch, Evita không nhịn được cười.

"Vội vàng di dời như vậy, chẳng lẽ là cậu lo lắng Bá tước Stark sẽ nhắm vào cậu sao?" Nghe Hứa Dịch nói rõ lý do, Đại Pháp sư Camillo nhíu mày hỏi.

Hứa Dịch ngẩn người: "Ông cũng biết chuyện này rồi sao?"

Đại Pháp sư Camillo hừ lạnh: "Sao? Cậu coi tôi là lão già lẩm cẩm, cái gì cũng không biết sao?"

Hứa Dịch vội vàng xua tay: "Đương nhiên là không phải. Cháu chỉ là thấy kỳ lạ, sao ông lại quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này."

"Nếu là người khác, tôi đương nhiên là lười quan tâm. Nhưng cậu là chồng của cháu gái duy nhất của tôi, tôi đương nhiên là phải quan tâm rồi." Đại Pháp sư Camillo lại hừ một tiếng, nói: "Có mấy kẻ muốn gây phiền phức cho cậu, nếu tôi còn giả vờ như không biết gì, thì Stella không trách tôi mới lạ."

Hứa Dịch áy náy nói: "Xin lỗi ông, vì chuyện của cháu mà khiến ông phải lo lắng."

"Không cần phải xin lỗi tôi, bây giờ chúng ta là người một nhà, chuyện của cậu chính là chuyện của tôi. Nói đi, cần tôi làm gì? Tuy tôi không có thế lực gì, nhưng dù sao cũng là một Đại Pháp sư, chỉ cần tôi lên tiếng, thì bất kể là ai cũng phải nể mặt đôi chút."

Hứa Dịch cười lắc đầu: "Không cần đâu ạ. Ông, bây giờ vẫn chưa đến lúc phải dùng đến quân bài tẩy của ông. Tuy rằng sắp tới có thể sẽ có chút rắc rối, nhưng cháu tin là mình có thể tự mình giải quyết được, không có vấn đề gì đâu ạ."

"Thật sao?" Đại Pháp sư Camillo đánh giá Hứa Dịch, gật đầu: "Được, tôi tin tưởng cậu. Nhưng mà cậu nhóc, khi nào cần đến tôi thì cứ nói, đừng khách sáo. Cậu và Stella có thể sống hạnh phúc là mong muốn lớn nhất của tôi bây giờ. Cho dù là nghiên cứu ma thuật mà tôi yêu thích nhất, thì so với chuyện này cũng chẳng là gì."

Hứa Dịch khẽ cười nói: "Ông yên tâm. Bây giờ ông là người nhà của cháu, cháu khách sáo với ai chứ, cũng sẽ không khách sáo với ông đâu."

"Vậy thì tốt." Đại Pháp sư Camillo có vẻ hài lòng với câu nói của Hứa Dịch, tâm trạng vui vẻ hẳn lên, liền kéo Hứa Dịch đến bên cạnh bàn thí nghiệm của mình, chỉ vào một Pháp trận có hoa văn phức tạp trên bàn, nói: "Chuyện chuyển nhà chỉ là chuyện nhỏ. Cậu chỉ cần chuẩn bị cho tôi một căn nhà ở Thung lũng Rainfall là được. So với chuyện nhỏ này, mấy ngày nay tôi đã nghiên cứu ra

một Pháp trận quan trọng hơn nhiều."

Hứa Dịch cúi đầu nghiên cứu Pháp trận một lúc, hai hàng lông mày hơi nhíu lại: "Pháp trận này... rất kỳ quái..."

Đại Pháp sư Camillo cười lớn: "Thế nào? Cho dù cậu nhóc này có thiên phú và nghiên cứu về Pháp trận giỏi đến đâu, thì cũng không thể hiểu được Pháp trận này chứ gì?"

Hứa Dịch dở khóc dở cười nhìn Đại Pháp sư Camillo: "Ông nội, ông là Đại Pháp sư mà. Cho dù cháu có thiên phú đến đâu, thì làm sao có thể sánh bằng ông được? Thôi được rồi, ông đừng úp úp mở mở nữa, nói cho cháu biết Pháp trận này có tác dụng gì đi."

"Nào, để tôi trình diễn cho cậu xem." Đại Pháp sư Camillo lấy từ trên bàn một thanh sắt nhỏ chỉ dài bằng ngón tay út của ông, còn mỏng hơn ngón tay út rất nhiều, đặt vào giữa Pháp trận, sau đó đưa tay điểm vào Pháp trận, ma lực khổng lồ ào ạt đổ vào.

Chương 624: Di dời toàn bộ (3/3)

Pháp trận lập tức sáng lên một màu nâu sẫm đậm, khiến Hứa Dịch hiểu rằng đây hẳn là một Pháp trận hệ Thổ.

Đang ngạc nhiên không biết Pháp trận hệ Thổ có thể tác động gì đến một thanh sắt nhỏ như vậy, Hứa Dịch kinh ngạc phát hiện thanh sắt nhỏ đặt giữa Pháp trận lại bắt đầu tan chảy từng chút một!

Tốc độ tan chảy cực kỳ nhanh, chưa đầy một phút đồng hồ, thanh sắt nhỏ đã nhanh chóng hóa thành một vũng sắt lỏng.

Điều khiến Hứa Dịch ngạc nhiên nhất là thanh sắt nhỏ này rõ ràng đã biến thành sắt lỏng, nhưng lại không hề có biểu hiện gì của trạng thái nhiệt độ cao.

Với hiểu biết của Hứa Dịch về sắt, anh biết rõ nhiệt độ nóng chảy của sắt cực kỳ cao, muốn để sắt nóng chảy thành nước, nhất định phải ở trong trạng thái nhiệt độ cực cao.

Ở nhiệt độ cao khủng khiếp như vậy, không khí phía trên sắt lỏng sẽ bị bẻ cong.

Nhưng Hứa Dịch lại không hề phát hiện ra hiện tượng này trên vũng sắt lỏng nhỏ bé này, anh không cam lòng đưa tay đặt lên trên vũng sắt lỏng, vẫn không cảm nhận được chút nhiệt độ cao nào.

"Không cần thử nữa, sắt lỏng này vẫn lạnh." Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hứa Dịch, Đại Pháp sư Camillo lại trực tiếp đưa một ngón tay vào chấm chấm trong sắt lỏng, sau đó chấm một ít lên mu

bàn tay của Hứa Dịch.

Da vừa tiếp xúc với sắt lỏng, Hứa Dịch liền cảm thấy vũng sắt lỏng này lại lạnh cóng!

Điều này hoàn toàn nằm ngoài lẽ thường mà Hứa Dịch biết!

Hứa Dịch không nhịn được nhìn về phía Đại Pháp sư Camillo, chờ đợi lời giải thích của ông.

Nhìn thấy vẻ mặt dò hỏi của Hứa Dịch, Đại Pháp sư Camillo trong lòng tràn đầy sự thỏa mãn, ông cười ha hả một tiếng, sau đó mới giải thích: "Chắc cậu cũng nhìn ra rồi, Ma pháp này thuộc hệ Thổ. Nói chính xác là thuộc Ma pháp hệ Nham thạch, một loại Ma pháp cấp cao của hệ Thổ. Đừng hỏi tôi tại sao, tôi cũng không biết tại sao Ma pháp hệ Nham thạch lại có tác dụng với cả sắt. Nói như vậy, có lẽ là do sắt vốn được luyện từ quặng, nên cũng được tính là một phần của Ma pháp hệ Nham thạch."

Vẻ mặt Hứa Dịch kỳ quái: "Giải thích như vậy có phải là đảo ngược rồi không? Ông là Đại Pháp sư, chẳng lẽ còn chưa hiểu rõ tác dụng của Ma pháp hệ Nham thạch sao?"

Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Cậu nghĩ Ma pháp là thứ đơn giản có thể hiểu rõ ràng như vậy sao? Nói cho cậu biết, Nhân loại đã học Ma pháp từ Elf được mấy nghìn năm rồi, nhưng thời gian càng lâu, lại càng cảm thấy thế giới Ma pháp mênh mông vô bờ bến, căn bản không thể nào hiểu hết được, cho nên bây giờ tôi phát hiện ra một Pháp trận hoàn toàn mới cũng không có gì lạ. Hơn nữa, cậu quan tâm đến việc này làm gì? Cậu cứ nói xem, Pháp trận này có tác dụng gì với cậu không?"

"Có chứ, đương nhiên là có rồi!" Hứa Dịch liên tục gật đầu."Không chỉ là có tác dụng, mà còn là tác dụng quá lớn! Hệ thống Công nghiệp Ma pháp mà cháu mơ ước, vật liệu cần sử dụng nhiều nhất chính là thép. Ma pháp này lại có thể thay đổi trạng

thái của thép ở nhiệt độ thường, nếu nghiên cứu kỹ lưỡng, có thể ứng dụng vào rất nhiều lĩnh vực. Cháu thậm chí không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc nó có bao nhiêu công dụng!"

Đại Pháp sư Camillo hài lòng mỉm cười gật đầu: "Tôi đã biết là nó sẽ có tác dụng mà. Xem ra suy nghĩ tìm kiếm hướng đột phá khác của tôi là chính xác. Đúng là như vậy, tại sao Ma pháp hệ Hỏa và hệ Phong lại có thể tác dụng lên Máy móc Ma thuật, trong khi Ma pháp hệ Thổ và hệ Thủy, cũng là hai trong bốn hệ Ma pháp nguyên tố lớn lại không dùng được? Điều này không phù hợp với quy luật!"

Mắt Hứa Dịch sáng lên: "Vậy nghĩa là... ông nội, ông còn nghiên cứu cả Ma pháp hệ Thủy sao? Có phát hiện gì không?"

Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch: "Cậu coi nghiên cứu Ma pháp như ăn cơm ngủ sao? Nói có là có ngay được à? Chỉ riêng việc nghiên cứu ra Pháp trận này, tôi đã phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết và thời gian, làm gì có nhiều thời gian và tâm sức như vậy để nghiên cứu Ma pháp hệ Thủy. Cậu muốn nghiên cứu Ma pháp phương diện này cũng được, nhưng thành thật mà chờ đợi đi."

Hứa Dịch cười hì hì, thầm nghĩ bản thân mình đúng là quá nóng vội.

Nghiên cứu Ma pháp, hay nói đúng ra là nghiên cứu về Công nghiệp Ma pháp trên Lục địa Saines vốn chỉ mới ở giai đoạn khởi đầu, có thể đạt được bất kỳ một chút đột phá nhỏ nào cũng đã là vô cùng khó khăn rồi.

Anh có thể trong một ngày mà nhận được hai thành quả nghiên cứu vô cùng quan trọng đối với việc tạo dựng hệ thống Công nghiệp Ma pháp từ Evita và Đại Pháp sư Camillo, điều này đã là vô cùng hiếm có, hoàn toàn đáng để ăn mừng, làm sao có thể mong đợi nhiều hơn nữa chứ.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lập tức bình tĩnh lại, quan sát Pháp trận độc đáo trên bàn thí nghiệm và sắt lỏng đã dần đông đặc lại thành thể rắn, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Đúng rồi, ông nội, Pháp trận này tên là gì?"

"Mải mê nghiên cứu, chưa từng nghĩ đến chuyện đặt tên." Đại Pháp sư Camillo thản nhiên nói: "Vì Pháp trận này là để cho cậu mang đi sử dụng, vậy cậu đặt tên cho nó đi."

Hứa Dịch nhìn sắt lỏng trên bàn thí nghiệm sắp hoàn toàn đông đặc lại thành thể rắn, trong lòng bỗng nhiên lóe lên một tia tinh nghịch.

"Pháp trận này có thể thay đổi hình dạng của thép, hay là gọi là... Pháp trận Biến hình Kim loại?"

Chương 625: Yêu cầu của các thương hội nhỏ (1/2)

Sau khi ở Viện Nghiên cứu Ma pháp một lúc lâu, khi Hứa Dịch trở lại Phủ Thành chủ thì Kennard, với sự trợ giúp của một vài trợ lý, đã hoàn thành cơ bản thủ tục thuê Hart và năm trăm binh sĩ tinh nhuệ.

Là nhóm người đầu tiên của Đội hộ vệ Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch thay mặt Thương hội nhiệt liệt chào đón sự gia nhập của họ.

Tuy nhiên, không giống như việc chào đón những nhân viên mới khác, việc chào đón nhóm hộ vệ này không phải là đưa họ đến quán rượu nào đó để ăn mừng, mà là để Kennard cử một trợ lý trực tiếp đưa họ đến Thung lũng Rainfall.

Ở Thung lũng Rainfall, Thương hội Tân Phi đã dành riêng một khu vực rộng lớn cho nhóm hộ vệ này.

Khu vực rộng gần mười nghìn mét vuông này không chỉ là nơi ở của Đội hộ vệ Thương hội Tân Phi mà còn là nơi huấn luyện và hậu cần tạm thời của họ.

Công việc đầu tiên của họ ở đó là đảm nhận công việc bảo vệ cho Thung lũng Rainfall.

Thương hội Tân Phi hiện đang chuyển tất cả các cơ sở quan trọng của mình đến Thung lũng Rainfall, vì vậy có thể nói rằng Thung lũng Rainfall là nền tảng của Thương hội Tân Phi, và bất kỳ biện pháp phòng thủ mạnh mẽ nào cũng là cần thiết.

Sau khi tiễn nhóm năm trăm binh sĩ tinh nhuệ, Hứa Dịch thảo luận với Bá tước Satsuma về việc Bá tước Stark sẽ nhậm chức sau ba ngày nữa, sau đó rời Phủ Thành chủ cùng Kennard và cùng nhau đi xe ngựa đến Trang viên Sancton.

Sau khi vào Trang viên Sancton, Kennard đi sắp xếp công việc di dời, còn Hứa Dịch trở về văn phòng của mình, dự định sắp xếp đồ đạc cá nhân của mình để lại đây.

Anh vừa mới dọn dẹp được mười phút thì các Hội trưởng của những thương hội nhỏ trong Khu Công nghiệp Sancton lại đến thăm.

Nhìn thấy hơn một trăm người trước mặt chen chúc chật kín văn phòng của mình, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười hỏi: "Hôm nay là ngày gì vậy? Sao các vị Hội trưởng lại tụ tập đông đủ ở đây thế này? Không lẽ hôm nay mọi người đồng loạt nghỉ à?"

Mọi người nhìn nhau, sau đó ánh mắt đồng loạt tập trung vào Phó Hội trưởng Liên minh Thương mại Ireland - Kovacs.

Kovacs trầm ngâm một lúc, sau đó nở một nụ cười gượng gạo với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, chúng tôi đến đây hôm nay là muốn hỏi anh một việc."

"Ồ? Chuyện gì vậy? Cứ nói."

Mặc dù Freeman là Hội trưởng của Liên minh Thương mại Ireland, nhưng chính Kovacs là người đã đề xuất ý tưởng thành lập Liên minh Thương mại Ireland cho Freeman. Sau khi Liên minh Thương mại Ireland được thành lập, mặc dù Kovacs chỉ giữ chức Phó Hội trưởng, nhưng ông ta luôn đóng vai trò là người đưa ra quyết định quan trọng của thương hội, trong khi Freeman chỉ chịu trách nhiệm quản lý sản xuất cụ thể.

Nói cách khác, Freeman giống như Kennard trong Thương hội

Tân Phi, là Giám đốc điều hành, còn Kovacs giống như Hứa Dịch, nắm giữ quyền quyết định thực sự của thương hội.

Vì vậy, so với Freeman, những gì Kovacs nói đại diện hơn cho ý nguyện của Liên minh Thương mại Ireland.

Hơn nữa, Liên minh Thương mại Ireland hiện đang dẫn đầu trong số các nhà máy sản xuất linh kiện trong Khu Công nghiệp Sancton, vì vậy nó đã được nhiều thương hội nhỏ khác ngầm coi là đại diện cho tất cả.

Trong nhiều trường hợp, Kovacs cũng đại diện cho tất cả các thương hội nhỏ trong Khu thương mại Sancton.

Giờ phút này, rất nhiều người tụ tập ở đây, và họ đã cùng nhau chọn Kovacs làm đại diện để đối thoại với Hứa Dịch, điều này cho thấy vấn đề mà các thương hội nhỏ này quan tâm không hề nhỏ đối với họ.

Vì vậy, mặc dù giọng điệu của Hứa Dịch có vẻ thoải mái, nhưng anh vẫn rất thận trọng.

Mặc dù quy mô của những nhà máy sản xuất linh kiện này rất nhỏ, nhưng chúng đại diện cho nền tảng và tương lai của Công nghiệp Ma pháp. Hứa Dịch luôn coi trọng họ.

Kovacs do dự một lúc rồi hỏi: "Hội trưởng Hứa, tôi... chúng tôi nghe nói rằng Thương hội Tân Phi của anh sắp chuyển đi?"

"Mọi người nghe tin này từ đâu vậy?" Hứa Dịch nhìn quanh tất cả mọi người.

"Còn phải nghe từ đâu nữa?" Một vị Hội trưởng của một thương hội nhỏ lên tiếng."Chúng tôi đã thấy người ta chuyển đồ đạc ra khỏi Trang viên Sancton từ nhiều ngày trước rồi. Những ngày này, chúng tôi còn thấy họ di chuyển rất nhiều thiết bị Máy móc Ma lực. Chẳng lẽ đây không phải là dấu hiệu cho thấy

Thương hội Tân Phi của anh sắp chuyển đi sao?"

"Đúng vậy. Hội trưởng Hứa, có phải anh thật sự muốn chuyển đi không?" Có người mở lời, những người khác cũng lần lượt hỏi.

"Tại sao anh lại chuyển đi? Ở đây không phải rất tốt sao?"

"Trước khi chuyển đi, sao anh không báo trước với chúng tôi một tiếng, chúng tôi còn chưa chuẩn bị gì cả..."

"Hội trưởng Hứa, lần này Thương hội Tân Phi của anh chuyển đi rồi, có phải sẽ không bao giờ quay lại nữa không?"

"Hội trưởng Hứa, có phải anh chuyển đi vì Thành phố Bontar sắp thay đổi lãnh chúa?"

"Hội trưởng Hứa ..."...

"Mọi người im lặng nào." Kovacs đột nhiên hét lên, át đi tiếng ồn ào của mọi người."Đừng hỏi cùng một lúc như vậy, làm sao Hội trưởng Hứa có thể trả lời được?"

Mọi người nhìn nhau, rồi lại tập trung ánh mắt vào Kovacs.

Thấy mọi người xung quanh đã im lặng trở lại, Kovacs hài lòng gật đầu, sau đó quay sang Hứa Dịch hỏi: "Hội trưởng Hứa, lần này mọi người đến đây là vì việc Thương hội Tân Phi chuyển đi. Tại sao Thương hội Tân Phi của anh lại muốn chuyển đi? Anh không định ở lại đây nữa sao?"

Hứa Dịch nhìn Kovacs với ánh mắt kỳ lạ, thầm nghĩ gã này đúng là có tố chất lãnh đạo. Sau một lúc, anh mới trả lời: "Lần di dời này là để tập hợp bộ phận nghiên cứu và bộ phận sản xuất của chúng tôi lại với nhau, thuận tiện cho hoạt động sau này của Thương hội, đây cũng là điều tôi đã quyết định từ lâu. Còn về việc có ở lại đây hay không, dù sao thì khu đất rộng lớn như vậy, chúng tôi cũng không thể nói bỏ là bỏ được."

"Vậy tại sao anh không thông báo trước cho mọi người một tiếng? Chúng tôi phải vất vả lắm mới xác nhận được tin tức này." Giọng điệu của Kovacs có chút trách móc.

Hứa Dịch hơi cau mày: "Lần di dời này chỉ là công việc nội bộ của Thương hội Tân Phi, đâu cần phải thông báo?"

"Sao lại không cần thiết?" Kovacs thể hiện sự bất mãn."Hội trưởng Hứa, hiện tại tất cả các thương hội nhỏ của chúng tôi đều có quan hệ hợp tác với Thương hội Tân Phi, bất kể Thương hội Tân Phi có thay đổi gì, anh cũng nên cho chúng tôi biết trước để chuẩn bị tâm lý."

Hứa Dịch nhìn Kovacs với ánh mắt càng thêm kỳ quái: "Mọi người cần chuẩn bị tâm lý gì?"

"Ví dụ như Thương hội Tân Phi của anh chuyển đi rồi, vậy việc hợp tác giữa các thương hội của chúng tôi và Thương hội Tân Phi sẽ được xử lý như thế nào?" Kovacs lại hỏi.

"Tôi không hiểu ý của anh." Hứa Dịch khó hiểu nói."Việc hợp tác giữa chúng ta đều được đảm bảo bằng hợp đồng, phải làm gì thì làm cái đó. Chuyện này thì có liên quan gì đến việc chúng tôi di dời?"

Chương 626: Yêu cầu của các thương hội nhỏ (2/2)

"Nó khác." Kovacs lắc đầu."Ví dụ như, Hội trưởng Hứa, trước đây, khi chúng tôi nhận đơn đặt hàng gia công linh kiện của Thương hội Tân Phi, thành phẩm cuối cùng đều được gửi trực tiếp đến Trang viên Sancton. Giờ anh chuyển tất cả đến Thung lũng Rainfall, nơi cách đây hơn năm mươi km. Khoảng cách xa như vậy, anh còn muốn chúng tôi gửi thành phẩm đến đó sao? Điều này có hơi quá đáng không?"

Hứa Dịch lập tức hiểu ý của ông ta: "Ý của anh là, mọi người không muốn chịu thêm phí vận chuyển?"

Kovacs gật đầu: "Đúng vậy. Hội trưởng Hứa, Thương hội Tân Phi của anh làm ăn lớn, có thể không quan tâm đến phí vận chuyển năm mươi km ít ỏi này, nhưng đối với những thương hội nhỏ như chúng tôi, dù chỉ là một đồng vàng cũng rất quan trọng. Năm mươi km phí vận chuyển không phải là con số nhỏ đối với chúng tôi, vì vậy tôi nghĩ, ít nhất là trong vấn đề này, anh nên thảo luận trước với chúng tôi."

"Ừm, tôi thừa nhận đây là sơ suất của tôi." Hứa Dịch gật đầu, nhìn sang các Hội trưởng của những thương hội nhỏ khác, hỏi: "Ý kiến của mọi người cũng vậy sao?"

Hầu hết mọi người đều im lặng, chỉ có một vài Hội trưởng của các thương hội nhỏ gật đầu.

Nhìn phản ứng của mọi người, trong lòng Hứa Dịch đã hiểu.

Rõ ràng là những thương hội nhỏ này đều có ý định như vậy,

nhưng họ không dám trực tiếp yêu cầu Hứa Dịch vì nể mặt anh, hay nói đúng hơn là do sức mạnh của Thương hội Tân Phi so với họ. Vì vậy, họ đã tập hợp lại với nhau, hy vọng rằng sức mạnh tập thể sẽ khiến Hứa Dịch phải coi trọng.

Đối với ý nghĩ này của họ, Hứa Dịch vừa cảm thấy hài lòng vừa có chút thất vọng.

Từ góc độ của Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch đương nhiên thất vọng.

Những thương hội nhỏ này đều được thành lập và phát triển với sự hỗ trợ mạnh mẽ của Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, nhưng giờ đây họ lại đến tranh cãi với Thương hội Tân Phi vì một chút lợi ích nhỏ nhoi, thật đúng là vong ân bội nghĩa.

Nhưng xét từ góc độ cá nhân, Hứa Dịch lại có chút hài lòng với tình huống này.

Bởi vì những thương hội nhỏ này có thể nảy sinh ý thức này, điều đó có nghĩa là họ đã dần dần hình thành được chỗ đứng, đồng thời cũng biết cách đoàn kết lại với nhau. Điều này chứng tỏ ngành gia công linh kiện mà những thương hội nhỏ này đại diện đã bước đầu hình thành quy mô.

Đối với lý tưởng xây dựng hệ thống công nghiệp của Hứa Dịch, đây chắc chắn là một hiện tượng rất đáng mừng. Vừa lúc đó, Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Vì mọi người đã đến đông đủ rồi, vậy thì cứ nói hết những băn khoăn trong lòng ra đi. Bất cứ ý kiến và yêu cầu nào hợp lý, mọi người đều có thể đề cập. Mặc dù chúng ta là đối tác hợp tác, nhưng có một số việc nói rõ ràng một chút vẫn tốt hơn. Mọi người thấy có đúng không?"

Nghe Hứa Dịch nói vậy, sắc mặt của các Hội trưởng của những thương hội nhỏ đều đồng loạt giãn ra.

Thật ra, việc chạy đến thương lượng điều kiện với Thương hội Tân Phi khiến họ cảm thấy áp lực tâm lý rất lớn.

Chưa kể đến việc Thương hội Tân Phi đã giúp đỡ họ rất nhiều, khiến họ cảm thấy việc so đo với Thương hội Tân Phi là có chút áy náy, thì chỉ riêng quy mô và địa vị vượt trội của Thương hội Tân Phi, cộng thêm việc Thương hội Tân Phi là người dẫn đầu Ngành Công nghiệp Ma pháp, cũng đã tạo cho họ đủ áp lực rồi.

Nếu Hứa Dịch phớt lờ mọi yêu cầu của họ, họ cũng chẳng có cách nào, thậm chí còn không có chỗ nào để than thở.

May mà Hứa Dịch vẫn luôn tỏ ra rất khoan dung với họ, và bây giờ còn cho phép họ nói ra hết những suy nghĩ của mình.

"Đúng đúng, rất đúng. Hội trưởng Hứa, có một số lời nếu cứ giữ trong lòng không nói ra thì không ổn, nói ra rồi, dù là vấn đề lớn đến đâu cũng có thể cùng nhau thương lượng giải quyết, anh nói có đúng không?"

"Đúng vậy. Thật ra, lần này chúng tôi đến đây chủ yếu là vì lo lắng. Nếu Thương hội Tân Phi của anh chuyển đi, chúng tôi sẽ có cảm giác như thiếu đi thứ gì đó, trống rỗng, luôn cảm thấy bất an."

"Đúng vậy. Hội trưởng Hứa, Thương hội Tân Phi là trụ cột của chúng tôi, lúc anh nói muốn chuyển đi, tôi còn tưởng anh muốn từ bỏ nơi này, lúc đó tôi sợ đến mức mặt mày tái mét."

"Haha, anh nói quá rồi đấy. Chúng ta còn không hiểu rõ Hội trưởng Hứa là người như thế nào sao? Anh ấy sao có thể bỏ rơi chúng ta được."

"Đúng vậy..."...

Hứa Dịch vẫn giữ nụ cười trên môi, lắng nghe mọi người nói chuyện, trong lòng bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ về những vấn đề mà họ vừa nêu ra.

Kovacs nói không sai, năm mươi km phí vận chuyển đối với Thương hội Tân Phi mà nói thì chẳng đáng là bao, nhưng đối với những thương hội nhỏ này lại là một khoản tiền không nhỏ.

Vấn đề này xuất hiện hoàn toàn là do bản Khế ước được ký kết chưa đủ chặt chẽ, mới dẫn đến sơ hở như vậy.

Đây cũng là do tâm lý của hai bên trước đây.

Trước đây, khi hợp tác với Thương hội Tân Phi, những thương hội nhỏ này chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Hứa Dịch, nào dám bàn điều kiện gì với Hứa Dịch.

Nhưng bây giờ thì khác, những thương hội nhỏ này đã phát triển, bắt đầu có tiếng nói riêng, đương nhiên là họ hy vọng có thể thương lượng điều kiện với Thương hội Tân Phi.

Hứa Dịch cũng không phản cảm với điều này.

Anh đến từ Địa Cầu, nơi có hoạt động thương mại cực kỳ phát triển và thịnh vượng, nên theo anh, hoạt động hợp tác thương mại càng chuyên nghiệp càng tốt, bản Khế ước đương nhiên phải càng chi tiết càng tốt, hạn chế tối đa sơ hở.

Nhưng vấn đề là, cả Hứa Dịch và những Hội trưởng của các thương hội nhỏ này đều không phải là người chuyên nghiệp, trước đây khi ký kết Khế ước cũng chỉ bàn bạc sơ qua với nhau, đương nhiên là không thể nào chi tiết và hoàn thiện được.

Bây giờ vấn đề đã xuất hiện, Hứa Dịch bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về việc này.

Nhưng vấn đề lớn nhất là, tìm đâu ra nhân tài chuyên nghiệp như vậy đây?

Chương 627: Chiếc mũ thật lớn (1/2)

Ba ngày sau, người dân Thành phố Bontar thức dậy và nhận ra rằng hôm nay có điều gì đó khác biệt so với thường ngày.

Điều rõ ràng nhất là sự hiện diện của rất nhiều lính canh được vũ trang đầy đủ trên đường phố, cứ mỗi một giao lộ lại có hai người đứng canh gác, gần như phong tỏa toàn bộ các tuyến đường trong thành phố.

Sau đó, nếu quan sát kỹ hơn, bạn sẽ thấy rằng các con đường và ngõ hẻm trong thành phố dường như trở nên cực kỳ sạch sẽ và gọn gàng.

Những quầy hàng thường ngày vẫn được bày bán rải rác trên đường phố, hôm nay đã biến mất không còn một dấu vết, cứ như thể chúng đột nhiên bị ai đó xóa sổ vậy.

Các cửa hàng bên đường cũng không còn bày bán hàng hóa bên ngoài như thường lệ nữa, tất cả đều được cất gọn gàng vào bên trong, không còn chút lộn xộn nào.

Ngay cả mặt đất thường ngày có phần bụi bẩn, thì hôm nay cũng được quét dọn sạch sẽ, thậm chí một số nơi nhẵn bóng đến mức có thể phản chiếu hình ảnh con người.

Ban đầu, mọi người còn hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó họ ngay lập tức hiểu ra.

Cách đây ba ngày, tờ "Nhật báo Bontar" đã đưa tin về sự kiện trọng đại sẽ diễn ra vào ngày hôm nay - Thành phố Bontar sẽ thay

đổi Thành chủ!

Kể từ khi vị Quốc vương đương nhiệm lên ngôi, Bá tước Satsuma được bổ nhiệm làm Thành chủ Bontar, đến nay đã mười lăm năm trôi qua.

Khoảng thời gian dài như vậy khiến tất cả người dân Thành phố Bontar đã quá quen thuộc với sự hiện diện của ông.

Đối với đại đa số người dân Thành phố Bontar mà nói, khi nhắc đến Thành chủ, họ chỉ có thể nghĩ đến Bá tước Satsuma, thậm chí nhiều người còn quên mất tên thật của ông là gì, chỉ biết ông là Thành chủ là được.

Đã quen với điều đó trong một thời gian dài như vậy, bây giờ đột nhiên phải thay đổi Thành chủ, người dân Thành phố Bontar sau khi biết chuyện này, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối và phức tạp.

Trong mười lăm năm Bá tước Satsuma đảm nhiệm chức vụ Thành chủ Bontar, ông luôn thể hiện sự tận tâm và trách nhiệm của mình.

Mặc dù trong hơn mười năm đầu, do xuất phát điểm của Thành phố Bontar, Bá tước Satsuma đã không thể khiến cho thành phố trở nên giàu có, nhưng đối với người dân bình thường mà nói, một vị Thành chủ có thể hoàn thành trách nhiệm cơ bản của mình đã là điều đáng quý.

Trong hơn mười năm đó, mặc dù Bá tước Satsuma không thể thúc đẩy nền kinh tế của Thành phố Bontar phát triển, nhưng ông đã quản lý thành phố một cách có trật tự.

Trong suốt khoảng thời gian đó, mặc dù Thành phố Bontar vẫn chưa thể đạt đến cảnh giới "đêm không cần đóng cửa, đường không nhặt của rơi", nhưng cũng được coi là được quản lý tốt, gần

như không xảy ra bất kỳ cuộc bạo loạn nào.

Và điều khiến người dân bình thường ca ngợi nhất, chính là việc ông còn nghiêm khắc quản lý tầng lớp quý tộc lớn nhỏ trong Thành phố Bontar, không cho phép những quý tộc này tùy ý bắt nạt người dân thường.

Dưới sự cai quản của ông, số vụ việc quý tộc áp bức bóc lột người dân thường trong suốt mười mấy năm qua ở Thành phố Bontar là rất ít, và nếu bị phát hiện, quý tộc phạm tội sẽ ngay lập tức bị Bá tước Satsuma trừng phạt nghiêm khắc.

Đối với những người dân bình thường, chỉ riêng điều này thôi cũng đủ khiến họ hết lòng ủng hộ vị Thành chủ này.

Hơn nữa, đó mới chỉ là chuyện của hơn mười năm trước, sau khi Thương hội Tân Phi bất ngờ xuất hiện và thúc đẩy sự phát triển của toàn bộ Thành phố Bontar, khiến cho nền kinh tế của thành phố tăng trưởng đáng kể, Bá tước Satsuma đã không hề keo kiệt khi sử dụng số thuế thu được từ Phủ Thành chủ để cải thiện đời sống của người dân Thành phố Bontar.

Trong hai năm qua, Thành phố Bontar dường như đã thay đổi hoàn toàn.

Chưa kể đến dự án cải tạo hai bên bờ sông Sandy bên ngoài thành phố đã gần hoàn thành, mạng lưới giao thông đường bộ bên ngoài thành phố đã được xây dựng, đây là những dự án quy mô lớn, tốn kém rất nhiều tiền, thì chỉ riêng việc hiện nay trong Thành phố Bontar đã có một hệ thống giao thông công cộng cũng đủ khiến cuộc sống của người dân trở nên thuận tiện hơn rất nhiều.

Hơn nữa, chỉ cách đây vài ngày, một số con đường chính của Thành phố Bontar đã được lắp đặt đèn đường ma pháp.

Cũng giống như ở Quảng trường Chính phủ, mỗi khi màn đêm

buông xuống, những ngọn đèn đường ma pháp này sẽ được thắp sáng, chiếu sáng toàn bộ các con đường này, khiến người dân Thành phố Bontar khi đi lại trên những con đường này vào ban đêm sẽ không còn phải lần mò trong bóng tối như trước nữa.

Và việc lắp đặt đèn đường trên những con đường này mới chỉ là giai đoạn một của dự án, theo kế hoạch mà Phủ Thành chủ công bố, những ngọn đèn đường ma pháp do Thương hội Tân Phi thiết kế và xây dựng sẽ tiếp tục được lắp đặt trên mọi con đường trong Thành phố Bontar trong thời gian tới, chiếu sáng toàn bộ Thành phố Bontar vào ban đêm, biến Thành phố Bontar thành "thành phố không ngủ" mà Bá tước Satsuma đã từng tuyên bố trên "Nhật báo Bontar".

Ban đầu, người dân Thành phố Bontar đều rất mong chờ, mong đợi ngày này đến.

Nhưng từ ba ngày trước, sau khi đọc được tin tức Thành phố Bontar sẽ thay đổi Thành chủ trên "Nhật báo Bontar", trong lòng mọi người lại dấy lên sự bất an.

Bá tước Satsuma sắp rời đi rồi, liệu những công trình công cộng có lợi cho người dân như vậy có thể tiếp tục được thực hiện theo kế hoạch hay không?

"Đây là lo lắng không cần thiết." Bá tước Satsuma giữ nụ cười tự tin, nói với Naxi, Tổng biên tập của "Nhật báo Bontar": "Mặc dù tôi rời khỏi Thành phố Bontar, nhưng Hội trưởng Hứa và Thương hội Tân Phi vẫn còn ở đây. Nói thật, phần lớn những công trình công cộng mà mọi người cho rằng có thể thay đổi bộ mặt của Thành phố Bontar đều là do Hội trưởng Hứa đề xuất với tôi. Thậm chí, phần lớn số tiền dùng để thực hiện những công trình này đều là do Thương hội Tân Phi bỏ ra, Phủ Thành chủ không thể nào chi trả nổi số tiền lớn như vậy. Vì vậy, chỉ cần Hội trưởng Hứa và Thương hội Tân Phi vẫn còn, mọi người không cần phải lo lắng về những vấn đề này."

Chương 628: Chiếc mũ thật lớn (2/2)

Lúc này, hai người họ đang đứng cùng một nhóm người bên đường, chờ đợi ở cổng thành phía Bắc của Thành phố Bontar.

Hôm nay là ngày Bá tước Stark nhậm chức Thành chủ, với tư cách là cựu Thành chủ Bontar, Bá tước Satsuma đã đích thân dẫn đầu gần như tất cả các nhân vật có máu mặt trong Thành phố Bontar đến chào đón Bá tước Stark.

Nhân lúc Bá tước Stark chưa đến, Naxi đã tranh thủ phỏng vấn ngắn gọn Bá tước Satsuma.

"Nhưng những công trình công cộng này dù sao cũng cần có sự ủng hộ của Phủ Thành chủ mới có thể tiếp tục được." Naxi cau mày nói."Bây giờ ngài đã rời đi rồi, mọi người đều rất lo lắng liệu Phủ Thành chủ của Bá tước Stark có còn tiếp tục ủng hộ những công trình công cộng này như ngài hay không."

"Tôi đã nói rồi, đây là lo lắng không cần thiết." Bá tước Satsuma ngừng cười, nghiêm mặt nói."Bá tước Stark đã được bổ nhiệm làm Thành chủ của Thành phố Bontar chúng ta, tự nhiên sẽ nỗ lực hết sức để đóng góp cho sự phát triển của thành phố. Những công trình công cộng này đều là những công trình có lợi cho Thành phố Bontar, Bá tước Stark đương nhiên sẽ tiếp tục đại diện cho Phủ Thành chủ ủng hộ."

Naxi do dự một chút, nghiến răng hỏi tiếp: "Nhưng thưa ngài, tôi nghe nói rằng Gia tộc Stark có ý kiến với Hội trưởng Hứa và Thương hội Tân Phi, ngài không sợ rằng sau khi Bá tước Stark nhậm chức Thành chủ Bontar, ông ta sẽ vì lý do này mà không còn

ủng hộ, thậm chí là chèn ép Thương hội Tân Phi sao?"

Bá tước Satsuma lập tức sa sầm mặt mày: "Cậu nghe ai nói vậy? Nói bậy bạ gì đó, cho dù Gia tộc Stark có ý kiến với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, thì cũng không liên quan gì đến việc Bá tước Stark nhậm chức Thành chủ Bontar. Bá tước Stark từ hôm nay trở đi chính là Thành chủ của Thành phố Bontar, còn Thương hội Tân Phi là Thương hội quan trọng nhất của Thành phố Bontar chúng ta, vì sự phát triển của thành phố, ông ấy đương nhiên sẽ tiếp tục ủng hộ Thương hội Tân Phi như tôi. Sao cậu có thể tự ý suy đoán như vậy!"

Mặc dù giọng điệu của Bá tước Satsuma rất nghiêm khắc, nhưng Naxi ngoài mặt tỏ vẻ nghiêm túc tiếp thu, nhưng khóe miệng lại không khỏi hơi nhếch lên, để lộ tâm trạng thật sự của mình.

Bởi vì Bá tước Satumma nói rất hùng hồn, bề ngoài thể hiện sự ủng hộ của mình đối với Bá tước Stark, nhưng nếu phân tích kỹ những lời ông vừa nói, bạn sẽ thấy rằng ông đã đặt Bá tước Stark vào thế khó xử trước cả khi ông ta đến.

Theo những gì Bá tước Satsuma vừa nói, Bá tước Stark với tư cách là Thành chủ của Thành phố Bontar, đương nhiên phải suy nghĩ cho sự phát triển của thành phố, vậy thì chắc chắn phải ủng hộ Thương hội Tân Phi, một Thương hội có vai trò rất quan trọng đối với sự phát triển của thành phố.

Nếu ông ta không ủng hộ, vậy thì chính là không vì sự phát triển của Thành phố Bontar mà suy nghĩ.

Với một chiếc mũ lớn như vậy đội trên đầu, Bá tước Stark sao có thể không kiêng dè.

Hơn nữa, Bá tước Satsuma thậm chí còn đưa ra định nghĩa cho mức độ ủng hộ này, đó là "ủng hộ Thương hội Tân Phi như ông".

Bá tước Satsuma ủng hộ Thương hội Tân Phi như thế nào?

Chỉ cần là người có thói quen xem "Nhật báo Bontar", đều có thể thường xuyên nhìn thấy sự ủng hộ rõ ràng của Bá tước Satsuma đối với các chính sách của Thương hội Tân Phi trên "Nhật báo Bontar".

Hơn nữa, đối với những công trình công cộng được người dân Thành phố Bontar quan tâm nhất hiện nay, Bá tước Satsuma thậm chí còn trực tiếp giao cho Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi phụ trách.

Điều này gần như tương đương với việc coi Thương hội Tân Phi như một bộ phận của Phủ Thành chủ.

Mức độ ủng hộ như vậy, đâu phải là điều mà một vị Thành chủ bình thường có thể làm được. Nhưng nếu Bá tước Stark không làm như vậy, thì lại biến thành không vì sự phát triển của Thành phố Bontar mà suy nghĩ.

Phải biết rằng,"Nhật báo Bontar" hiện nay mỗi ngày bán được hơn năm vạn bản, người dân Thành phố Bontar từ lâu đã quen với việc tiếp nhận thông tin từ "Nhật báo Bontar".

Hiện tại Naxi phỏng vấn Bá tước Satsuma vào thời điểm nhạy cảm này, đương nhiên sẽ được đăng tải đầy đủ trên "Nhật báo Bontar".

Nói cách khác, những lời Bá tước Satsuma vừa nói, cuối cùng sẽ thông qua "Nhật báo Bontar" để cho toàn thể người dân Thành phố Bontar đều biết.

Đối với những người dân bình thường mà nói, những lời Bá tước Satsuma nói, hoàn toàn chính là lời căn dặn và cảnh cáo dành cho Bá tước Stark.

Nếu như Bá tước Stark làm không tốt, e rằng sẽ lập tức trở

thành mục tiêu công kích của mọi người.

"Hội trưởng Hứa, anh có nghĩ rằng lát nữa khi gặp Bá tước Stark, Bá tước Satsuma có giới thiệu anh và Thương hội Tân Phi cho ông ta biết hay không?" Trong đám người đang chờ đợi cách đó không xa, Hội trưởng Cruz của Thương hội Amli thấp giọng hỏi Hứa Dịch bên cạnh.

"Chắc là không đâu." Hứa Dịch lắc đầu."Hôm qua tôi đã cố ý nói với Thành chủ về chuyện này, mong ông ấy ngàn vạn lần đừng giới thiệu tôi và Thương hội Tân Phi, Thành chủ đã đồng ý rồi."

"Tại sao?" Hội trưởng Cruz có chút khó hiểu."Mặc dù tôi hiểu ý muốn giữ thái độ khiêm tốn trước mặt Bá tước Stark của cậu, nhưng cậu có nghĩ chuyện này là có thể sao? Bá tước Stark trước khi đến chắc chắn sẽ thu thập đầy đủ tài liệu liên quan đến Thành phố Bontar của chúng ta, thêm vào đó Gia tộc Stark... khụ, ông ta không thể nào không chú ý đến cậu và Thương hội Tân Phi."

"Đó là chuyện Bá tước Stark cần phải cân nhắc, không liên quan gì đến tôi." Hứa Dịch nhún vai, thản nhiên nói: "Vào lúc không cần thiết, tôi vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn."

"Nhưng mà..."

Hội trưởng Cruz còn muốn hỏi tiếp, nhưng bỗng nhiên nghe thấy xung quanh mọi người trở nên ồn ào hẳn lên.

Nhìn về phía xa xa, liền thấy một hàng xe ngựa chậm rãi đi về phía bên này.

Không cần phải đoán, đây rõ ràng chính là Bá tước Stark đến rồi.

Chương 629: Anh chọn thân phận nào? (1/2)

Bá tước Stark và Bá tước Satsuma tuổi tác ngang nhau, năm nay đều đã ngoài năm mươi, nhưng so với vẻ ngoài lúc nào cũng tràn đầy năng lượng của Bá tước Satsuma, Bá tước Stark tuy chỉ lớn hơn hai, ba tuổi, nhưng cả người lại có vẻ già hơn rất nhiều, nét mặt cũng nghiêm nghị, thậm chí là cứng rắn hơn.

Sau khi xuống xe ngựa, ngoài việc nở một nụ cười xem như thân thiện với Bá tước Satsuma, Bá tước Stark gần như đều giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng khi gặp những người khác, không hề có chút biểu cảm nào.

Hơn nữa, thái độ của ông ta khi đối mặt với các quý tộc đại diện cho Thành phố Bontar và khi đối mặt với các đại diện giới thương nhân cũng hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù biểu cảm đều nghiêm nghị như nhau, nhưng khi đối mặt với các quý tộc, ít nhất cũng có thể nhìn ra ông ta vẫn còn tỏ ra bình thường.

Nhưng khi gặp gỡ các đại diện giới thương nhân, dưới vẻ ngoài nghiêm nghị của ông ta lại ẩn chứa một tia khinh thường và coi thường không mấy rõ ràng nhưng lại rất dễ dàng nhận ra.

Ngoại lệ duy nhất là khi gặp Hứa Dịch.

Được Bá tước Satsuma dẫn dắt đến gặp Hứa Dịch, khuôn mặt lạnh lùng của Bá tước Stark cuối cùng cũng có chút thay đổi, biểu cảm trở nên kỳ quái.

Sau khi quan sát Hứa Dịch một lúc, Bá tước Stark đột nhiên lắc đầu, khẽ hừ một tiếng: "Quốc vương Bệ hạ khó khăn lắm mới phong tước cho cậu, vậy mà cậu vẫn muốn hạ thấp thân phận mình, làm một tên thương nhân, thật là phụ lòng Quốc vương Bệ hạ, cũng làm mất mặt quý tộc chúng ta!"

Sắc mặt của các đại diện giới thương nhân xung quanh lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù hiện tại, địa vị của thương nhân ở Vương quốc Lanpari thấp hơn nhiều so với quý tộc, thậm chí còn thua cả những người nông dân trồng trọt bình thường, nhưng cho dù nhiều quý tộc trong lòng có khinh thường thương nhân, cũng không có quý tộc nào lại rảnh rỗi đến mức nói thẳng ra như vậy trước mặt họ.

Thương nhân tuy địa vị thấp kém, nhưng những thương nhân thành công lại nắm trong tay khối tài sản khổng lồ.

Tiền bạc, cho dù là trên Trái Đất hay ở Lục địa Saines, đều có tác dụng như nhau, có đủ tiền, cho dù địa vị không cao, nhưng cuộc sống của thương nhân vẫn tốt hơn nhiều so với phần lớn thường dân, thậm chí là tốt hơn nhiều quý tộc không biết cách làm ăn.

Hơn nữa, nhiều Đại quý tộc tuy thân phận cao quý, không tiện tự mình kinh doanh, nhưng phần lớn cũng sẽ tìm người đại diện để kinh doanh, hoặc là trực tiếp hợp tác với thương nhân.

Nói cho cùng, địa vị cao quý cũng không thể thay cơm ăn.

Muốn có cuộc sống giàu sang sung túc, nếu không dựa vào việc kinh doanh kiếm tiền, thì cuộc sống của những quý tộc bình thường cũng chẳng khá hơn thường dân là bao.

Vì vậy, mối quan hệ giữa quý tộc và thương nhân ở Vương

quốc Lanpari luôn rất kỳ quặc.

Quý tộc coi thường thương nhân, nhưng lại muốn có cuộc sống giàu sang như thương nhân.

Thương nhân ghen tị với địa vị của quý tộc, nhưng trong thâm tâm lại coi thường những quý tộc luôn tự cho mình là cao quý nhưng lại chẳng làm được việc gì ra hồn.

Oái oăm thay, cả hai bên đều có thứ mà đối phương cần, hợp tác là lựa chọn có lợi cho cả hai.

Kết quả cuối cùng là quý tộc và thương nhân vừa hợp tác chặt chẽ với nhau, vừa khinh thường lẫn nhau.

Mối quan hệ này chắc chắn là rất kỳ quặc, thậm chí là bệnh hoạn, nhưng đây là tình trạng thực tế ở Vương quốc Lanpari, thậm chí là ở hầu hết các quốc gia trên Lục địa Saines.

Lấy những thương nhân lớn ở Vương quốc Lanpari làm ví dụ.

Chưa kể đến Thương hội Falcao rõ ràng là do gia tộc Jose, một Đại quý tộc đứng sau, thì ngay cả những Thương hội như Armani, Amli và Salanke, những Thương hội trông có vẻ không liên quan gì đến quý tộc, thì thực chất phía sau ít nhiều đều có bóng dáng của quý tộc.

Các Hội trưởng của những Thương hội này trước đây đã từng tiếp xúc với quý tộc rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên có một quý tộc dám thể hiện sự khinh thường của mình đối với thương nhân một cách trắng trợn như vậy trước mặt họ.

Nếu là một tiểu quý tộc bình thường, các thương nhân lớn như Hội trưởng Lanke, Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Vincent có thể sẽ không để tâm, thậm chí còn có thể thẳng thừng khiển trách.

Nhưng oái oăm thay, người đang nói những lời này lại là một

vị Bá tước, hơn nữa còn là Bá tước của gia tộc Stark, thậm chí còn là vị Bá tước sắp nhậm chức Thành chủ Bontar.

Cho dù trong lòng có bất mãn đến đâu, họ cũng chỉ có thể cúi đầu, cố gắng không nhìn Bá tước Stark, không dám thể hiện bất kỳ suy nghĩ thật sự nào trong lòng.

Chỉ có Hứa Dịch khẽ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Bá tước Stark, mỉm cười nói: "Bá tước Stark đại nhân, tôi không nghĩ rằng việc làm một thương nhân là tự hạ thấp thân phận của mình, càng không nghĩ rằng mình đã làm mất mặt quý tộc. Đối với tôi, thân phận quý tộc chỉ là một phần thưởng của Quốc vương Bệ hạ, còn thân phận mà tôi thực sự quan tâm, ngược lại chính là thân phận thương nhân này."

Bá tước Stark nhướng mày: "Sao? Cậu cam tâm sa đọa như vậy sao?"

Hứa Dịch hơi trầm mặt xuống, nghiêm nghị nói: "Ngài Bá tước, tôi không hiểu ý của ngài. Nếu ngài cho rằng việc tôi sẵn lòng làm một thương nhân là tự sa đọa, vậy thì xin thứ cho tôi không đồng ý với quan điểm của ngài."

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc.

Không ai ngờ rằng Hứa Dịch lại dám trực tiếp phản bác Bá tước Stark trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Bá tước Stark hôm nay mới đến Thành phố Bontar, sắp nhậm chức Thành chủ, theo lẽ thường, chắc chắn sẽ làm một số việc để thiết lập uy quyền của mình.

Ai cũng hiểu rõ, vào lúc này, nhất định phải cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn trước mặt Bá tước Stark, cố gắng đừng chọc giận ông ta, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chương 630: Anh chọn thân phận nào? (2/2)

Vì vậy, mặc dù rất bất mãn với những lời nói thẳng thừng của Bá tước Stark, nhưng các đại diện giới thương nhân có mặt đều không ai dám lên tiếng.

Bây giờ Hứa Dịch lại dám trực tiếp phản đối lời nói của ông ta, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Hội trưởng Cruz thầm giật mình, nhịn không được ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, muốn ra hiệu cho anh nên rút lại lời nói của mình, nhưng lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Bá tước Stark quét tới, vội vàng cúi đầu xuống, không dám thở mạnh.

Ngay khi cúi đầu xuống, ông ta biết là sẽ có chuyện chẳng lành.

Nhìn từ ánh mắt lạnh lùng của Bá tước Stark, rõ ràng là ông ta đang nhắm vào Hứa Dịch.

Cộng thêm thái độ của gia tộc Stark đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, trong lòng Hội trưởng Cruz càng thêm lạnh lẽo.

Lần này, e rằng Hứa Dịch sẽ gặp rắc rối lớn...

Quả nhiên, Bá tước Stark im lặng một lúc, dường như có chút ngạc nhiên khi Hứa Dịch lại dám trực tiếp phản bác mình, sau đó trầm giọng hỏi: "Sao? Tại sao cậu lại không đồng ý? Chẳng lẽ ta nói sai sao?"

Hội trưởng Cruz nhịn không được lại ngẩng đầu nhìn Hứa

Dịch, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng Hứa Dịch có thể lập tức nhận lỗi, trước tiên là tránh được kiếp nạn này rồi tính sau.

Chỉ cần vượt qua được hôm nay, sau này cho dù Bá tước Stark muốn gây chuyện với Hứa Dịch, ít nhất cũng có thời gian để ứng phó.

Tuy nhiên, Hội trưởng Cruz cũng biết lời cầu nguyện của mình chỉ là hy vọng hão huyền.

Với hiểu biết của ông ta về tính cách của Hứa Dịch, có thể hiểu rõ ràng rằng anh chàng này hoặc là không bày tỏ ý kiến, một khi đã bày tỏ ý kiến của mình, thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi.

Tính cách này nói hay là kiên định, nói khó nghe là cứng đầu.

Quả nhiên, nghe thấy câu hỏi của Bá tước Stark, Hứa Dịch không chút do dự gật đầu nói: "Vâng, Ngài Bá tước, tôi cho rằng lời nói của ngài có vấn đề. Tuy rằng theo luật pháp Vương quốc quy định, quý tộc được hưởng nhiều quyền lợi hơn so với thường dân, càng nhiều hơn thương nhân, cho nên địa vị cao hơn. Nhưng tôi luôn cho rằng, bất kể là ai, bất kể là thân phận gì, khi được hưởng quyền lợi, thì phải gánh vác nghĩa vụ tương ứng. Quý tộc đã được hưởng nhiều quyền lợi hơn, vậy thì phải gánh vác nhiều nghĩa vụ hơn. Nếu không thì có khác gì sâu mọt đâu?"

"Hơ..."

Hứa Dịch vừa dứt lời, xung quanh lập tức vang lên những tiếng hít thở.

Tất cả mọi người đều nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kinh ngạc, không thể tin được những lời mình vừa nghe thấy từ miệng anh.

Có lẽ anh nói đúng, đây cũng là quan điểm thật sự của anh.

Nhưng anh dám nói những lời này trước mặt một vị Bá tước, hơn nữa còn là nói sau khi Bá tước Stark vừa mới bày tỏ quan điểm như vậy, đây rõ ràng là muốn đối đầu trực tiếp với ngài Bá tước!

Anh ta muốn chết sao?

Bá tước Stark khẽ nheo mắt, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng không ngờ Hứa Dịch lại không có ý định lùi bước nhận lỗi, thậm chí lời nói còn trở nên gay gắt hơn.

"Hội trưởng Hứa, ý cậu là quý tộc chúng ta đều là sâu mọt sao? Đừng quên, cậu cũng là quý tộc đấy!" Bá tước Stark lạnh lùng nói. Nhìn những ánh mắt nghi hoặc và kinh ngạc của các quý tộc Thành phố Bontar xung quanh, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Không, tôi không có ý đó. Ý tôi muốn nói là, cho dù là quý tộc, thương nhân hay là nông dân bình thường, bất kể là ai, nếu không thể gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ của mình, thì đều là sâu mọt. Ngài Bá tước, ngài thấy tôi nói có đúng không?"

Bá tước Stark rất muốn phản bác Hứa Dịch đang nói nhăng nói cuội, nhưng những gì Hứa Dịch nói lại không thể bác bỏ về mặt đạo lý, ông ta chỉ có thể gượng gạo gật đầu: "Nói như vậy cũng không sai. Nhưng mà Hội trưởng Hứa, ý anh vừa rồi hình như không phải vậy. Anh nói quý tộc được hưởng nhiều quyền lợi hơn, thì phải gánh vác nhiều nghĩa vụ hơn, chẳng phải là đang ám chỉ rất nhiều quý tộc không làm tròn trách nhiệm sao?"

Hứa Dịch trầm ngâm một lúc rồi nói: "Ngài Bá tước, tôi nghĩ ngài đã hiểu sai ý tôi rồi. Tôi chỉ muốn nói, quý tộc nếu muốn duy trì địa vị cao hơn, thì phải nỗ lực hơn. Nếu không muốn nỗ lực mà lại muốn duy trì địa vị và hưởng thụ nhiều quyền lợi hơn, rõ ràng là điều rất vô lý phải không?"

Bá tước Stark hừ lạnh một tiếng: "Vô lý ở chỗ nào? Nếu không thể có địa vị cao hơn và hưởng thụ nhiều quyền lợi hơn, vậy thì

làm quý tộc còn có ý nghĩa gì? Ví dụ như Hội trưởng Hứa, nếu Quốc vương Bệ hạ tước bỏ tước vị Nam tước của anh, anh có bằng lòng không?"

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Quốc vương Bệ hạ sáng suốt như vậy, sao có thể vô cớ tước bỏ tước vị của tôi?"

"Chỉ riêng việc anh đồng thời giữ thân phận quý tộc và thương nhân, cũng đã đủ để tước bỏ tước vị của anh rồi." Bá tước Stark lạnh lùng nói: "Hội trưởng Hứa, tôi nói rõ cho anh biết. Hội đồng Quý tộc Vương quốc đang xem xét vấn đề hai thân phận của anh, một khi Hội đồng Quý tộc nhất trí cho rằng việc anh đồng thời giữ hai thân phận là không được phép, thì anh nhất định phải lựa chọn chỉ giữ lại một thân phận. Đến lúc đó, chẳng lẽ anh còn muốn tiếp tục làm quý tộc sao?"

Mọi người xung quanh lại được phen kinh ngạc.

Không ai ngờ rằng, Hội đồng Quý tộc Vương quốc lại vì một Nam tước nhỏ bé như Hứa Dịch mà tiến hành thảo luận riêng.

Hơn nữa, Bá tước Stark hỏi rất đúng, đến lúc đó, Hứa Dịch sẽ lựa chọn như thế nào?

Chương 631: Liên minh Thương mại danh tồn thực vong (1/2)

"Hội trưởng Hứa, cậu... thật sự là quá nóng vội rồi." Hội trưởng Lanke nhìn Hứa Dịch, khẽ thở dài.

Sau khi gặp mặt vị tân Thành chủ Bá tước Stark, Bá tước Stark nói rõ không cần các thương nhân phải tiếp tục đi cùng, thế là những đại diện giới thương nhân Thành phố Bontar đến để chào đón tự động giải tán, nhưng lại tụ tập lại với nhau ở dinh thự riêng của Hội trưởng Lanke.

Trong hội nghị Liên tịch của Liên minh Thương mại Thành phố Bontar được tổ chức gấp rút lần này, Hứa Dịch một lần nữa trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Mặc dù rất nhiều người trong lòng đều thầm khâm phục Hứa Dịch, cảm thấy anh dám vì thái độ của Bá tước Stark đối với giới thương nhân mà phản bác lại ông ta ngay trước mặt, nhưng trong mắt nhiều người hơn, việc Hứa Dịch làm như vậy thật sự là quá nóng vội, quá không để ý đến hậu quả.

Bá tước Stark là tân Thành chủ của Thành phố Bontar, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi là thương hội thuộc phạm vi quản hạt của Thành phố Bontar, sau này tự nhiên phải tiếp nhận sự quản lý của ông ta.

Hiện tại Hứa Dịch lại trắng trợn đối đầu với Bá tước Stark như vậy, nếu Bá tước Stark không tìm anh và Thương hội Tân Phi gây phiền phức thì mới là lạ.

"Sao mọi người lại có vẻ mặt nặng nề như vậy?" Không giống như mọi người, Hứa Dịch ngược lại rất thản nhiên."Người phản bác Bá tước Stark trước mặt là tôi chứ có phải các vị đâu, nếu Bá tước Stark muốn gây phiền phức, chắc chắn sẽ nhằm vào tôi, nhất định sẽ không tìm đến các vị."

Những người khác nhìn nhau, không khỏi cười khổ.

Hội trưởng Vincent thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Hội trưởng Hứa, mọi người lo lắng không phải là ông ta sẽ tìm ai gây phiền phức, mà là lo lắng thái độ mà vị tân Thành chủ này thể hiện."

"Đúng vậy." Hội trưởng Cruz cũng thở dài một hơi."Vị tân Thành chủ này không thích chúng ta - những thương nhân như vậy, tôi nghi ngờ sau này làm ăn ở Thành phố Bontar e rằng sẽ khó khăn."

"Chuyện này... chắc là không đến mức nghiêm trọng như vậy đâu nhỉ?"

Bởi vì đã đảm nhận hệ thống giao thông công cộng của Thành phố Bontar, Hãng xe ngựa Filson lúc này cũng đã gia nhập Liên minh Thương mại, lần này Hội trưởng Pompeii cũng tham dự hội nghị, nhìn những người xung quanh đều đang thở dài, không khỏi lần đầu tiên lên tiếng phát biểu ý kiến trong hội nghị Liên tịch.

"Hiện tại Thành phố Bontar phát triển nhanh như vậy, thuế thu được năm ngoái thậm chí còn đạt gần gấp mười lần so với những năm trước, nói không ngoa thì, hoàn toàn là công lao của chúng ta - những thương nhân. Chúng ta đã đóng góp phần lớn trong số thuế thu được đó. Tôi nghĩ cho dù Bá tước Stark có coi thường chúng ta - những thương nhân đến đâu, thì cũng nên thừa nhận sự thật này, sẽ không làm gì chúng ta đâu nhỉ?"

"Hừ, sẽ không làm gì sao?" Hội trưởng Cruz khịt mũi lạnh lùng."Hôm nay ông không nhìn thấy thái độ của ông ta sao? Nói về

việc đóng góp cho sự phát triển của Thành phố Bontar, ai trong số những người có mặt ở đây dám nói mình làm tốt hơn Thương hội Tân Phi và Hội trưởng Hứa? Thế nhưng ông không thấy Bá tước Stark đã làm gì sao? Hôm nay rõ ràng ông ta cố ý nhắm vào Hứa Dịch, muốn tìm cậu ấy gây phiền phức! Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, Hứa Dịch, cậu thật sự là quá nóng vội. Cho dù Bá tước Stark cố ý gây phiền phức cho cậu, cậu cũng không cần phải đối đầu trực tiếp với ông ta như vậy chứ?"

Hứa Dịch nhún vai: "Đã biết rõ ông ta cố ý gây phiền phức cho tôi, vậy thì tôi trốn tránh còn có ý nghĩa gì? Ông ta là tân Thành chủ Bontar, muốn gây phiền phức cho tôi, chẳng lẽ tôi còn trốn được sao?"

"Nhưng cậu cũng không cần phải triệt để đắc tội ông ta chứ?" Hội trưởng Cruz cau mày.

"Chẳng lẽ ông nghĩ... một nhân vật lớn như Bá tước Stark, sẽ chỉ vì vài câu phản bác của tôi mà bị đắc tội sao? Thái độ của ông ta đối với tôi, sớm đã quyết định từ trước khi ông ta đến rồi, không thể thay đổi được."

Hội trưởng Cruz im lặng.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, Thương hội Tân Phi và Hứa Dịch rõ ràng thuộc về phe cánh của Công chúa Cervini Điện hạ. Còn Gia tộc Stark lại tuyên bố ủng hộ Hoàng tử Aerick Điện hạ trở thành vị Quốc vương tiếp theo.

Bá tước Stark muốn gây phiền phức cho Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, không phải vì Hứa Dịch cãi lại ông ta vài câu, mà là đã quyết định từ trước khi ông ta trở thành Thành chủ Bontar rồi.

Trong phòng họp nhất thời chìm vào sự im lặng kỳ lạ, mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau, một thương nhân dáng người gầy gò, đôi mắt híp lại lên tiếng: "Thật ra tôi cảm thấy... Bá tước Stark có thể chỉ muốn nhắm vào Hội trưởng Hứa, mà chưa chắc đã muốn nhắm vào tất cả chúng ta - những thương nhân của Thành phố Bontar. Cho nên tôi nghĩ... tôi nghĩ... nếu như để Thương hội Tân Phi rút khỏi Liên minh Thương mại của chúng ta, có phải là sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người hay không?"

Ánh mắt của tất cả mọi người lập tức tập trung vào người thương nhân gầy gò này, trong ánh mắt có kinh ngạc, nghi ngờ, khó hiểu, nhưng cũng có vài phần phấn khích.

"Hội trưởng Lawrence! Ông có ý gì?" Không đợi Hứa Dịch lên tiếng, Hội trưởng Cruz đã vỗ bàn một cái, một ngón tay chỉ vào người thương nhân gầy gò kia, tức giận nói: "Vào lúc này, ông lại đi nghĩ đến việc để Thương hội Tân Phi rút khỏi Liên minh Thương mại của chúng ta? Ông có còn lương tâm hay không? Ông quên rồi sao? Lần trước thương hội của ông suýt chút nữa thì phá sản, là Hứa Dịch đã chuyển giao kỹ thuật Ấm nước Ma thuật cho ông mà không lấy một đồng nào, lúc đó còn cho ông mượn miễn phí các loại Máy công cụ Ma thuật. Thêm vào đó là cử công nhân kỹ thuật đến hướng dẫn, thương hội của ông mới có thể dựa vào đó mà sống sót. Bây giờ ông lại nói ra những lời này? Ông đây là ăn cháo đá bát sao?"

Chương 632: Liên minh Thương mại danh tồn thực vong (2/2)

Trên mặt Hội trưởng Lawrence thoáng hiện lên một tia xấu hổ, cúi đầu xuống, nhỏ giọng phản bác: "Tôi... sau đó chúng tôi cũng đâu có đưa thiếu một đồng nào..."

Hội trưởng Cruz càng thêm tức giận, lại hung hăng đập bàn một cái, lớn tiếng mắng: "Ông cho rằng sau đó đưa tiền là có thể coi như Hứa Dịch chưa từng giúp ông sao? Nếu lúc đó Hứa Dịch không giúp ông, nói không chừng ông đã nhảy xuống sông Sandy tự tử rồi! Còn có tư cách gì mà ngồi ở đây, còn không biết xấu hổ nói ra những lời này?"

Hội trưởng Lawrence có lẽ là bị lời mắng chửi thẳng thừng của Hội trưởng Cruz chọc giận, ngẩng phắt đầu lên, đỏ mặt tía tai nói lớn: "Đúng vậy! Là Hội trưởng Hứa trước đây đã giúp đỡ chúng tôi. Nhưng bây giờ tôi đang đứng trên lập trường của tất cả thương nhân trong Thành phố Bontar chúng ta để suy nghĩ! Chúng ta chỉ là những thương nhân nhỏ yếu, làm sao có thể đối kháng với Thành chủ? Hiện tại Hội trưởng Hứa bị Thành chủ nhắm vào, chẳng lẽ chúng ta phải kéo bản thân vào theo sao?"

"Cái rắm! Ông ăn cháo đá bát thì nói thẳng ra, còn giả bộ ra vẻ đạo mạo, thật là ghê tởm!" Hội trưởng Cruz hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất, còn muốn mắng tiếp, nhưng lại bị Hứa Dịch đưa tay ngăn lại.

"Được rồi, Hội trưởng Cruz, đừng mắng nữa. Tuy rằng Hội trưởng Lawrence khiến tôi rất thất vọng, nhưng đề nghị của ông ta

cũng không tệ. Tôi đã sớm chuẩn bị tinh thần tiếp nhận cơn giận của Bá tước Stark, nhưng lại không thể để những thương nhân khác trong thành bị tôi liên lụy. Cho nên tôi quyết định..." Hứa Dịch quay sang Hội trưởng Lanke."Hội trưởng Lanke, từ hôm nay trở đi, Thương hội Tân Phi của chúng tôi sẽ rút khỏi Liên minh Thương mại."

Trong phòng họp im lặng khoảng một giây, sau đó lập tức bùng nổ.

"Hội trưởng Hứa, cậu đang nói đùa sao?"

"Cậu muốn rút khỏi Liên minh Thương mại? Có nhầm lẫn gì không?"

"Thương hội Tân Phi của các cậu hiện tại là một trong những thương hội lớn nhất Thành phố Bontar chúng ta, sao có thể tùy tiện rút khỏi Liên minh Thương mại?"

"Đúng vậy. Nếu ngay cả Thương hội Tân Phi của các cậu cũng rút lui, vậy thì Liên minh Thương mại này còn tồn tại có ý nghĩa gì?"

"Không đến mức phải rút lui chứ? Tôi thấy Hội trưởng Lawrence hoàn toàn là đang lo lắng vô cớ."

"Đúng vậy, căn bản là không đến mức..."...

Mọi người bàn tán xôn xao, Hứa Dịch chỉ mỉm cười không nói gì.

Một lúc sau, mọi người tự nhiên im lặng.

Nhìn biểu cảm trên mặt Hứa Dịch, tất cả mọi người đều hiểu, Hứa Dịch đã quyết định rồi, chắc chắn sẽ không thay đổi.

Hội trưởng Lanke cười khổ, lắc đầu: "Hội trưởng Hứa, sao cậu

làm việc gì cũng quyết liệt như vậy?"

Hứa Dịch mỉm cười đáp: "Bởi vì thời gian không đợi người, tôi không có nhiều thời gian để dùng cách ôn hòa nhưng chậm chạp để đạt được mục tiêu của mình."

Hội trưởng Lanke thở dài: "Tôi có thể nhìn ra, lý tưởng trong lòng cậu e là còn lớn hơn cả giới hạn tưởng tượng của tôi. Thôi được, nếu cậu đã quyết định rồi, tôi cũng không còn gì để nói. Tôi lấy thân phận Hội trưởng Liên minh Thương mại, phê chuẩn đơn xin rút khỏi Liên minh Thương mại của Thương hội Tân Phi."

"Vâng, cảm ơn sự thông cảm của Hội trưởng Lanke." Hứa Dịch gật đầu, quay sang những người khác: "Tôi lấy thân phận Hội trưởng Thương hội Tân Phi cam đoan với mọi người, tuy rằng Thương hội Tân Phi của chúng tôi rút khỏi Liên minh Thương mại, nhưng mọi người vẫn là đối tác hợp tác tốt nhất của Thương hội Tân Phi chúng tôi, việc rút khỏi Liên minh Thương mại sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác giữa chúng ta. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các vị còn dám hợp tác với Thương hội Tân Phi chúng tôi, haha..."

Câu nói đùa của Hứa Dịch thật sự quá nhạt nhẽo, không có bất kỳ ai nở nụ cười.

Những người khác nhìn chằm chằm Hứa Dịch, một số người muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện ra nói gì cũng vô nghĩa, thế là trong phòng họp lại một lần nữa chìm vào im lặng. Một lúc sau, Hội trưởng Cruz đột nhiên đập bàn, hướng về phía Hội trưởng Lanke nói: "Nếu đã vậy, được thôi. Thương hội Amli chúng tôi cũng xin rút khỏi Liên minh Thương mại. Hội trưởng Lanke, xin ông phê chuẩn."

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Hội trưởng Cruz.

Hứa Dịch dù sao cũng chỉ là thanh niên hơn hai mươi tuổi, có

chút khí thế tuổi trẻ cũng là điều dễ hiểu. Còn ông Cruz sắp bước sang tuổi năm mươi rồi, sao lại giống như Hứa Dịch, hành động bốc đồng như vậy?

Thế nhưng sự kinh ngạc của mọi người chỉ mới bắt đầu, ngay sau Hội trưởng Cruz, lần lượt hơn mười vị Hội trưởng của các Thương hội khác cũng lần lượt hướng về phía Hội trưởng Lanke, đưa ra đơn xin rút khỏi Liên minh Thương mại.

Có thể đủ tư cách tham gia Hội nghị Liên tịch của Liên minh Thương mại, đương nhiên đều là đại diện của những Thương hội có địa vị nhất định ở Thành phố Bontar. Hơn mười mấy Thương hội này tuy không thể sánh bằng Thương hội Amli của Hội trưởng Cruz, nhưng cũng không thể xem là Thương hội nhỏ được.

Bây giờ, họ cũng đồng loạt chọn rút khỏi Liên minh Thương mại, chỉ riêng những Thương hội tham gia Hội nghị Liên tịch lần này đã có hơn phân nửa lựa chọn rút lui.

Hội trưởng Lanke chỉ còn biết cười khổ, nhìn Hứa Dịch nói: "Hội trưởng Hứa, Liên minh Thương mại của Thành phố Bontar được thành lập gần một trăm năm rồi, không ngờ hôm nay lại vì cậu rút lui mà đứng trước bờ vực tan rã. Tôi thật sự không biết nên tức giận hay là khâm phục cậu nữa."

Hứa Dịch cười một tiếng, sau đó khẽ thở dài: "Hội trưởng Lanke, chắc hẳn ông cũng rõ, đây không phải là ý của tôi, mà là lựa chọn của mọi người. Tôi chỉ có thể nói... thời thế đã thay đổi rồi."

Ánh mắt Hội trưởng Lanke lướt qua Hội trưởng Cruz và hơn mười vị đại diện Thương hội vừa mới xin rút lui, cuối cùng dừng lại trên người Hứa Dịch, chậm rãi gật đầu: "Đúng vậy, thời thế thay đổi rồi..."

Chương 633: Tôi cố ý đấy (1/2)

Bá tước Stark phản ứng khá nhanh.

Sau khi Bá tước Satsuma bàn giao công việc xong và rời khỏi Thành phố Bontar, ông ta chính thức trở thành Thành chủ Bontar. Chưa đầy một tuần sau, Phủ Thành chủ mới đã đưa ra một chính sách mới.

Bề ngoài, chính sách này không có vấn đề gì, bởi vì tân Thành chủ nhậm chức nên quyết định tiến hành một cuộc thanh tra đối với toàn bộ Thành phố Bontar, đặc biệt là tình hình sử dụng đất, để tân Thành chủ nắm rõ tình hình và có biện pháp xử lý phù hợp.

Tuy nhiên, trong quá trình thực hiện, họ đã nhanh chóng nhắm vào Thương hội Tân Phi.

Mục tiêu đầu tiên chính là Trang viên Sancton.

Trang viên Sancton ban đầu là trang viên tư nhân của Tử tước Sancton, sau đó vì gia tộc Tử tước Sancton phá sản, bất đắc dĩ phải bán cả trang viên cùng vùng đất của trang viên, và được Hứa Dịch mua lại với giá cao, sau đó được Hứa Dịch cải tạo thành một cơ sở sản xuất nhỏ của Thương hội Tân Phi.

Vào thời điểm Bá tước Satsuma còn là Thành chủ, không ai cho rằng việc làm này có vấn đề gì.

Nhưng khi Bá tước Stark nhậm chức Thành chủ và bắt đầu tiến hành thanh tra tình hình sử dụng đất của Thành phố Bontar, ông ta đã đặt câu hỏi về tình trạng hiện tại của Trang viên Sancton.

Theo thông báo của Phủ Thành chủ, vì Trang viên Sancton ban đầu là trang viên của Tử tước Sancton nên khu đất đó thuộc về đất ở tư nhân.

Theo luật pháp Vương quốc Lanpari, đất ở tư nhân không được sử dụng cho mục đích thương mại.

Nói cách khác, mặc dù Hứa Dịch có thể mua trang viên này từ Tử tước Sancton, nhưng anh chỉ có thể sử dụng nó làm nơi ở riêng của mình, chứ không được phép cải tạo nó thành cơ sở sản xuất của Thương hội Tân Phi.

Đối với tình huống này, thông báo của Phủ Thành chủ cho biết, yêu cầu Hứa Dịch phải tiến hành chấn chỉnh Trang viên Sancton ngay lập tức, phải di dời nhà máy của Thương hội Tân Phi trong thời gian sớm nhất, nếu không Phủ Thành chủ sẽ có quyền thu hồi quyền sở hữu đất của Trang viên Sancton theo quy định của pháp luật Vương quốc.

Thông báo này vừa được đưa ra, lập tức gây ra nhiều tranh cãi trong Thành phố Bontar.

Trang viên Sancton đã được Thương hội Tân Phi cải tạo thành cơ sở sản xuất hơn một năm nay, từ trước đến nay chưa từng có ai cho rằng có vấn đề gì, cựu Thành chủ Bá tước Satsuma cũng chưa từng có ý kiến gì về việc này, tại sao Bá tước Stark vừa nhậm chức đã lập tức yêu cầu Hứa Dịch phải chấn chỉnh?

Tuy nhiên, tờ "Nhật báo Bontar" lại đăng tải ngay trên trang nhất một quy định trong "Luật sử dụng đất của Vương quốc Lanpari".

Theo quy định này, tình trạng hiện tại của Trang viên Sancton đúng là vi phạm quy định, cách làm của Phủ Thành chủ có cơ sở pháp lý, không hề sai.

Hơn nữa,"Nhật báo Bontar" còn chỉ ra trong bài bình luận tương ứng rằng, thực tế tình huống này hoàn toàn có thể tránh được.

Nếu Hứa Dịch sau khi mua Trang viên Sancton, có nộp đơn lên Hội đồng Quý tộc Vương quốc để xin sử dụng vào mục đích thương mại và được Hội đồng Quý tộc phê duyệt thì sẽ không có vấn đề gì.

Mặc dù theo quy định trong điều lệ của Hội đồng Quý tộc Vương quốc, lãnh địa của quý tộc thuộc sở hữu tư nhân của quý tộc đó, quý tộc muốn xử lý lãnh địa của mình như thế nào đều là việc riêng của họ, bất kỳ ai khác đều không có quyền can thiệp.

Nhưng về lý thuyết, vùng đất này thuộc sở hữu của Tử tước Sancton, nếu ông ta muốn chuyển đổi sang đất thương mại thì quả thực không ai có tư cách dị nghị.

Nhưng Hứa Dịch mua lại vùng đất này từ Tử tước Sancton, vậy thì theo quy định liên quan của Hội đồng Quý tộc, quyền sở hữu vùng đất này mặc dù thuộc về Hứa Dịch, nhưng về việc xử lý cụ thể như thế nào thì Hứa Dịch không thể tự do và không bị ràng buộc như Tử tước Sancton.

Tóm lại, bề ngoài, thông báo của Phủ Thành chủ nhắm vào Trang viên Sancton là không có vấn đề gì.

"Hừ!" Hội trưởng Cruz tức giận nhổ một bãi nước bọt."Bề ngoài thì không có vấn đề gì, nhưng ai lại làm vậy chứ? Tên Bá tước Stark này, rõ ràng là đang nhắm vào cậu."

Hứa Dịch mỉm cười: "Sao nào? Bây giờ ông mới biết à?"

Hội trưởng Cruz bất mãn liếc nhìn Hứa Dịch đang thản nhiên, không nhịn được hỏi: "Này, tôi nói cậu không lo lắng chút nào sao? Bá tước Stark đã bắt đầu ra tay với cậu rồi, cậu định cứ ngồi yên

nhìn vậy à?"

"Chứ tôi có thể làm gì được?" Hứa Dịch dang hai tay ra."Vừa rồi ông cũng nói rồi đấy, bề ngoài ông ta làm vậy là không có vấn đề gì. Hơn nữa, dù sao ông ta cũng là Thành chủ của Thành phố Bontar chúng ta, ông ta muốn làm gì thì đều có lý do của ông ta, chẳng lẽ tôi là một thương nhân bình thường trong Thành phố Bontar, còn dám chống đối pháp luật Vương quốc và Phủ Thành chủ hay sao?"

Hội trưởng Cruz u ám nói: "Vậy ý cậu là ngồi chờ chết?"

"Ai nói là chờ chết?" Hứa Dịch hỏi ngược lại."Chẳng phải tôi đã dự đoán trước được chuyện này và chuẩn bị từ trước rồi sao?"

Hội trưởng Cruz sững sờ, sau đó bừng tỉnh, trừng lớn mắt, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt không thể tin được: "Ý cậu là... cậu đã biết trước ông ta sẽ nhắm vào Trang viên Sancton nên mới chuyển đi trước?"

"Có thể nói như vậy. Chỉ là tôi đã biết trước ông ta chắc chắn sẽ nhắm vào tôi và Thương hội Tân Phi, nên đã chuẩn bị trước rồi, không ngờ ông ta lại trực tiếp nhắm vào Trang viên Sancton, đúng là sốt ruột thật." Hứa Dịch nói.

Hội trưởng Cruz trừng mắt: "Nếu cậu đã biết trước rồi, sao không chuẩn bị kỹ càng hơn? Với mối quan hệ giữa cậu và Công chúa Cervini Điện hạ cùng với Bá tước Satsuma, chỉ cần bổ sung thủ tục là xong, sao lại để Bá tước Stark nắm thóp, rơi vào thế bị động như vậy?"

Chương 634: Tôi cố ý đấy (2/2)

"Nếu tôi nói... tôi cố ý đấy, ông có tin không?" Hứa Dịch mỉm cười.

"Cố ý?" Hội trưởng Cruz ngạc nhiên, cau mày hỏi: "Tại sao cậu phải cố ý để lại sơ hở cho ông ta nắm thóp? Bây giờ cậu phải chấn chỉnh Trang viên Sancton, chẳng lẽ điều này có lợi gì cho cậu và Thương hội Tân Phi sao?"

"Tất nhiên là có lợi. Mặc dù việc di dời khỏi Trang viên Sancton sẽ phải chịu một số tổn thất, nhưng về lâu dài, nền tảng của Thương hội Tân Phi chúng ta chắc chắn vẫn sẽ ở Thung lũng Rainfall, vậy nên sớm muộn gì cũng phải tập trung bộ phận nghiên cứu và phát triển cùng bộ phận sản xuất của Thương hội lại với nhau, như vậy sẽ thuận tiện hơn cho việc quản lý và phối hợp." Hứa Dịch nói."Còn về lợi ích đối với tôi... sao ông không hỏi xem điều này có hại gì cho Bá tước Stark?"

"Có hại gì cho Bá tước Stark?" Hội trưởng Cruz càng thêm khó hiểu."Có hại gì cho ông ta chứ? Ông ta làm vậy không ai bắt bẻ được, cho dù Công chúa Cervini Điện hạ có ủng hộ cậu đến đâu, cũng không thể vì chuyện này mà làm gì ông ta được, vậy thì ông ta còn thiệt gì nữa?"

"Có những tổn thất, là không thể nhìn thấy trên bề mặt." Hứa Dịch nở một nụ cười đầy ẩn ý, nhưng không định giải thích thêm với Hội trưởng Cruz, mà dừng lại một chút, lập tức chuyển chủ đề: "Thôi được, những vấn đề này để sau hẵng bàn, chúng ta vẫn nên thảo luận xem Thương hội của mọi người tiếp theo nên làm gì."

"Có gì để làm?" Vừa nhắc đến chuyện của Thương hội Amli,

Hội trưởng Cruz lập tức tức giận, cười lạnh: "Vị tân Thành chủ đáng kính của chúng ta nói là muốn thanh tra, ra lệnh cho tất cả các công trình của Thương hội chúng ta trong và ngoài thành phố đều phải tạm dừng, không được thi công, một đống người của Thương hội chúng ta đang rảnh rỗi ở nhà mấy ngày nay rồi! Nhìn cái kiểu này, e là sau này cũng đừng hòng được thi công nữa!"

"Chẳng phải rất tốt sao?" Hứa Dịch lại cười."Chẳng phải ông vẫn luôn than thở là thiếu nhân lực, nhiều việc muốn làm cũng không làm được sao? Bây giờ bên này buộc phải tạm dừng, vậy thì ông có thể đưa những người rảnh rỗi này đến nơi khác. Ông muốn công việc, chẳng phải rất đơn giản sao? Chỉ riêng tôi hiện tại đã có rất nhiều công trình cần Thương hội của ông làm rồi."

Hội trưởng Cruz thở dài, lắc đầu: "Thực ra tôi không phải lo lắng là Thương hội không có việc để làm, mà là lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, e là nền tảng của Thương hội chúng ta ở Thành phố Bontar sẽ bị hủy hoại mất. Thương hội Amli của chúng ta được thành lập ở Thành phố Bontar và luôn phát triển lớn mạnh ở Thành phố Bontar. Nếu Bá tước Stark cứ khăng khăng làm như vậy, có lẽ tôi cũng phải giống như cậu, cân nhắc chuyển Thương hội Amli ra khỏi Thành phố Bontar."

"Sao cơ? Ông cũng có ý định này sao?" Hứa Dịch hơi bất ngờ.

Anh vốn tưởng rằng Hội trưởng Cruz không giống như mình, có mâu thuẫn không thể hòa giải với Bá tước Stark, chắc chắn sẽ không giống như mình, dứt khoát quyết định chuyển toàn bộ Thương hội Tân Phi ra khỏi Thành phố Bontar, thoát khỏi sự ảnh hưởng và kiểm soát của Bá tước Stark.

Không ngờ rằng Hội trưởng Cruz không chỉ ủng hộ quyết định của mình trong Hội nghị Liên tịch của Liên minh Thương mại, mà bây giờ trong chuyện lớn như vậy cũng đưa ra lựa chọn giống như mình.

"Đương nhiên, nếu có một tia khả năng nào đó, tôi cũng không muốn dời Thương hội Amli đi. Thế nhưng từ tình hình hiện tại mà xem ra, e là hi vọng này không lớn." Hội trưởng Cruz nhìn Hứa Dịch, cười khổ nói: "Từ thái độ của vị Thành chủ mới của chúng ta mà xem ra, có lẽ ông ta đã liệt tôi vào phe cánh của cậu rồi, ông ta sẽ không bỏ qua cho cậu, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho tôi."

Hứa Dịch vỗ vỗ vai Hội trưởng Cruz, khẽ thở dài: "Xin lỗi, là tôi liên lụy đến ông rồi."

Hội trưởng Cruz cười ha hả, lắc đầu nguầy nguậy: "Nói gì mà liên lụy. Nếu không phải hợp tác với cậu, làm sao Thương hội Amli có thể phát triển đến quy mô như ngày hôm nay trong thời gian ngắn như vậy? Chính vì có cậu và Thương hội Tân Phi, tôi mới có thể thực hiện được giấc mơ phát triển Thương hội Amli trở thành một trong những Thương hội lớn nhất Vương quốc Lanpari. Tôi chỉ có thể cảm kích cậu, sao lại cảm thấy bị cậu liên lụy?"

Hứa Dịch im lặng một lát, khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, tôi cũng không nói thêm những lời vô nghĩa nữa. Tóm lại, ông đã chọn cùng tôi và Thương hội Tân Phi cùng tiến cùng lui, vậy thì sau này chúng ta cứ tiếp tục duy trì mối quan hệ hợp tác này. Yên tâm đi, tôi tin tưởng, chỉ cần tiếp tục hợp tác với tôi, Thương hội Amli không chỉ có thể trở thành một trong những Thương hội lớn mạnh nhất Vương quốc Lanpari, mà thậm chí còn có thể trở thành Thương hội hàng đầu trên toàn Lục địa Saines!"

Hội trưởng Cruz cười lớn: "Đương nhiên là tôi tin tưởng cậu rồi. Thế nhưng Hứa Dịch, trước đó, hay là cậu nghĩ cách nào đó để Thương hội Tân Phi tồn tại đã? Nếu không, những lời này đều vô nghĩa cả."

Hứa Dịch cười một tiếng, liếc mắt nhìn về phía Phủ Thành chủ, khẽ nheo mắt lại, khóe miệng hiện lên một tia chế giễu.

"Cứ để vị Thành chủ mới nhậm chức này tiếp tục diễn đi. Tôi nghĩ ông ta nhất định không biết, màn kịch này, kỳ thực là kịch bản mà tôi đã viết sẵn cho ông ta rồi."

Chương 635: Quyết định của Freeman (1/2)

Khu Công nghiệp Sancton gần đây có vẻ hơi ảm đạm.

Kể từ khi Thương hội Tân Phi chấp nhận yêu cầu của Phủ Thành chủ, chuyển đi toàn bộ số máy móc ma thuật và công nhân còn lại ở Trang viên Sancton, sau đó phá dỡ toàn bộ nhà xưởng, khôi phục lại nguyên trạng một trang viên cho Trang viên Sancton, toàn bộ Khu Công nghiệp Sancton như bỗng chốc mất đi sức sống, trở nên yên tĩnh hơn hẳn.

Trước đây, mỗi khi trời vừa sáng, từ khắp nơi trong Khu Công nghiệp Sancton đều vang lên đủ loại tiếng máy móc ma thuật gầm rú và tiếng kim loại va chạm vào nhau, khiến cả khu công nghiệp trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nhưng kể từ khi Thương hội Tân Phi chuyển đi, tuy rằng mỗi ngày nơi đây vẫn vang lên đủ loại âm thanh, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thiếu đi một phần sức sống, đến mức những âm thanh này cũng trở nên yếu ớt.

"Hội trưởng, đây là mẫu vừa hoàn thành, anh xem thử." Một công nhân đưa một linh kiện vừa được đánh bóng xong cho Freeman đang đứng tựa người ở cửa nhà máy, khiến anh giật mình tỉnh giấc.

Nhận lấy linh kiện, liếc nhìn qua, sau đó dùng tay sờ thử, Freeman lập tức cau mày, ném trả linh kiện cho công nhân kia.

"Không được, bề mặt chưa đủ nhẵn, chỗ giao diện phải đánh bóng lại. Còn nữa, cậu đo lại chiều dài đi, tôi nhìn là biết chắc

chắn là dài hơn rồi."

Người công nhân kia lấy thước kẹp ra đo thử, quả nhiên phát hiện linh kiện này dài hơn so với quy định khoảng 1 mm, lập tức lộ vẻ mặt thán phục nhìn Freeman: "Hội trưởng, anh đúng là thần thánh! Chỉ cần sờ bằng tay và nhìn bằng mắt là có thể biết nó dài hơn rồi. Nhưng mà chỉ dài hơn có 1 mm, cũng không sao chứ?"

Nghe thấy câu này, Freeman thẳng người dậy, cau mày, đánh giá người công nhân kia từ trên xuống dưới, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, chỉ vào anh ta nói: "Chỉ với câu nói vừa rồi của cậu, tiền thưởng tháng này của cậu khỏi lấy."

"Hả?" Người công nhân kia giật mình."Hội trưởng, không phải chứ? Tôi chỉ nói một câu thôi mà. Sao lại trừ tiền thưởng cả tháng của tôi?"

Thấy người công nhân kia còn dám cãi lại, Freeman lập tức nổi giận: "Hừ! Cậu còn dám nói là 'chỉ dài hơn có 1 mm'? Cậu có biết chúng ta đang làm một công việc yêu cầu độ chính xác rất cao không? Đừng nói là 1 mm, cho dù là 0.1 mm cũng không được phép sai lệch! Hiểu chưa?"

Người công nhân kia còn muốn cãi lý thêm vài câu, nhưng đã bị hai người công nhân khác bên cạnh kéo đi.

Một trong hai người vừa kéo anh ta đi, vừa nhỏ giọng nói: "Ngu ngốc, không thấy tâm trạng Hội trưởng mấy hôm nay không tốt sao? Cậu còn chọc giận anh ấy lúc này, không phải là muốn chết sao?"

Người công nhân kia vẫn không phục, ngẩng đầu lên nói: "Tâm trạng anh ta không tốt thì sao? Tôi cũng không được phép góp ý sao? Chỉ là nói sai một câu thôi mà, anh ta lại muốn trừ hết tiền thưởng cả tháng của tôi? Mẹ kiếp, chọc giận tôi, tôi không làm ở đây nữa!"

"Không làm ở đây nữa?" Người công nhân còn lại cười lạnh."Tôi nói này Ray, Liên minh Thương mại Ireland chúng ta là nơi có mức lương và thưởng cao nhất khu công nghiệp này đấy, hơn nữa lại còn ít phải tăng ca nhất. Cậu không làm ở đây thì làm ở đâu? Nói cho cậu biết, chúng ta làm gia công linh kiện, thì phải đặc biệt chính xác mới được. Tại sao Liên minh Thương mại Ireland chúng ta lại ngày càng phát triển? Chính là vì linh kiện chúng ta gia công ra có chất lượng tốt nhất! Nếu cậu không hiểu rõ điểm này, sau này e rằng không làm việc ở đây được đâu."

"Đúng vậy, Ray. Cậu vừa rồi quả thực đã nói sai rồi. Cậu có biết tại sao Hội trưởng lại yêu cầu cao như vậy về số liệu của linh kiện không? Là vì trước đây đã từng bị Hội trưởng Hứa của Thương hội Tân Phi dạy dỗ như vậy. Hội trưởng Hứa là người mà Hội trưởng chúng ta khâm phục nhất, cậu dám coi thường lời anh ấy đã nói, cũng khó trách Hội trưởng lại mắng cậu."

"Hừ, cái tên Hứa Dịch kia cũng đâu phải Quốc vương, nói gì mà đến một chút ý kiến phản đối cũng không cho phép sao?"

Tuy rằng Ray vẫn còn có chút không phục, nhưng đã bị kéo đi rồi, cũng không tiếp tục cứng đầu nữa, lầm bầm vài câu rồi lại ngoan ngoãn cúi đầu làm việc.

Vẫn đang đứng ở cửa Freeman kỳ thực đã nghe rõ ràng toàn bộ cuộc đối thoại của ba người công nhân, nhìn Ray đã bắt đầu nghiêm túc làm việc trở lại với vẻ mặt lạnh lùng, lúc này sắc mặt mới hơi dịu đi. Tiếp tục tựa người vào cửa, nhìn về phía Trang viên Sancton, lông mày nhíu chặt.

Thương hội Tân Phi chuyển đi, không nói đến ảnh hưởng đối với Liên minh Thương mại Ireland, chỉ riêng đối với cá nhân Freeman, cũng đã khiến anh ta cảm thấy vô cùng buồn bã.

Ban đầu, Freeman chỉ là một người nông dân bình thường ở Làng Ireland, cuộc sống nghèo khó đến mức không đủ ăn.

Kể từ khi tham gia cuộc thi Đại Vị Vương do Thương hội Tân Phi tổ chức, sau đó gặp được Hứa Dịch, cuộc sống của anh ta đã có sự thay đổi long trời lở đất.

Đầu tiên là nhận được một chiếc máy gặt ma thuật từ tay Hứa Dịch, nhờ chiếc máy gặt ma thuật này, chỉ trong một mùa thu hoạch ngắn ngủi, Freeman đã kiếm được mấy chục đồng vàng, giúp cho cuộc sống của anh ta và gia đình được cải thiện đáng kể.

Sau đó, khi anh ta nghe theo lời khuyên của Kovacs, cùng với một số người nông dân khác trong làng thành lập Liên minh Thương mại Ireland, Hứa Dịch càng giúp đỡ anh ta rất nhiều, không chỉ cung cấp máy móc, mà còn cung cấp nhân công và kỹ thuật, thậm chí đơn hàng đầu tiên sau khi Thương hội được thành lập, cũng là do Hứa Dịch trực tiếp giao cho anh ta.

Có thể nói, Liên minh Thương mại Ireland có thể phát triển đến quy mô như ngày hôm nay, trở thành Thương hội hàng đầu trong ngành gia công linh kiện ở Thành phố Bontar, lợi nhuận hàng năm thậm chí có thể vượt qua con số một vạn đồng vàng mà trước đây Freeman nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, hoàn toàn là nhờ Hứa Dịch.

Chương 636: Quyết định của Freeman (2/2)

Vì vậy, trong lòng Freeman vô cùng biết ơn Hứa Dịch, đồng thời cũng vô cùng khâm phục anh.

Đối với Freeman, Hứa Dịch thậm chí còn giống như cha mẹ tái sinh của anh ta vậy.

Thế nhưng hiện tại, Hứa Dịch lại cùng Thương hội Tân Phi chuyển khỏi Trang viên Sancton, khiến trong lòng Freeman bỗng chốc cảm thấy như thiếu đi thứ gì đó, trống rỗng khó chịu.

Freeman không phải là người hay đa sầu đa cảm, tâm trạng bất an lúc này, chỉ khiến anh ta càng thêm bực bội.

Dựa người vào cửa, nhìn Trang viên Sancton ở phía xa chìm trong yên lặng, Freeman ngẩn người một lúc, sau đó đột nhiên giận dữ nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

"Tên khốn Bá tước Stark kia, hết chuyện để làm hay sao mà cứ phải đi gây phiền phức cho Hội trưởng Hứa. Bây giờ thì hay rồi, bức ép Hội trưởng Hứa và Thương hội Tân Phi phải bỏ đi, tôi xem ông ta còn làm Thành chủ kiểu gì nữa."

Freeman trước đây đừng nói là dám mở miệng nhổ nước bọt mắng chửi Ngài Thành chủ, ngay cả trong lòng nảy sinh một chút suy nghĩ bất kính với Ngài Thành chủ cũng không dám.

Vậy mà hành động nhắm vào Hứa Dịch của Bá tước Stark, lại khiến cho một người hiền lành như anh ta cũng không nhịn được tức giận, dám cả gan mắng chửi thẳng mặt như vậy.

Sau khi mắng chửi Bá tước Stark một hồi, Freeman bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc xe ngựa từ xa đang dần dần chạy tới trên con đường đất.

Freeman nhận ra đây là xe ngựa chở hàng của Hãng xe ngựa Filson, trong lòng khẽ động, liền tiến lên đón.

Xe ngựa dừng lại trên con đường đất trước cửa Liên minh Thương mại Ireland, Kovacs nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Freeman lập tức bước tới, kéo anh ta sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào rồi?"

Kovacs cau mày, chậm rãi lắc đầu: "Không tốt lắm. Tôi đã hỏi thăm trong thành phố rồi, bởi vì Ngài Thành chủ cho dừng rất nhiều công trình xây dựng, rất nhiều Thương hội đều bị ít đơn hàng, cho nên đơn hàng giao cho chúng ta cũng giảm đi rất nhiều. Haizz, tôi lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, Thành phố Bontar sẽ trở thành một vũng nước đọng mất."

"Hừ, nếu không phải là Ngài Thành chủ mới của chúng ta ép Thương hội Tân Phi phải bỏ đi, thì Thành phố Bontar sao lại ra nông nỗi này?" Freeman hừ lạnh."Lúc Bá tước Satsuma còn tại vị, mọi chuyện đều tốt đẹp, tên Bá tước Stark này mới nhậm chức chưa đầy một tháng, đã có thể biến Thành phố Bontar trước đây vô cùng náo nhiệt thành ra nông nỗi này, đúng là có bản lĩnh thật."

Kovacs cười khổ lắc đầu: "Than thở cũng vô ích. Dù sao ông ta cũng là Ngài Thành chủ cao cao tại thượng, ngay cả Hội trưởng Hứa bị ông ta gây phiền phức cũng chỉ có thể nhường nhịn, chúng ta là những người nhỏ bé thì có thể làm gì được?"

Freeman bực bội đi tới đi lui vài vòng, đột nhiên gật đầu, trong lòng đã hạ quyết tâm.

"Kovacs, hay là chúng ta cũng chuyển đi?"

Kovacs sửng sốt: "Chúng ta cũng chuyển? Chuyển đi đâu?"

"Tất nhiên là chuyển đến Thung lũng Rainfall rồi, chuyển đến gần Thương hội Tân Phi." Freeman nói."Tên Bá tước Stark kia đã nói rõ trên "Nhật báo Bontar" rồi, ông ta cho rằng nông nghiệp mới là nền tảng của Vương quốc, còn thương nghiệp gì đó thì không quan trọng. Vì vậy, khi ông ta còn làm Thành chủ của Thành phố Bontar, ông ta sẽ tập trung phát triển nông nghiệp, chứ sẽ không giống như Bá tước Satsuma, dốc sức ủng hộ phát triển thương nghiệp. Đã như vậy, chúng ta còn ở lại đây làm gì? Không bằng chuyển đi cho xong."

"Nói như vậy cũng đúng. Nhưng mà Freeman, Thung lũng Rainfall là vùng đất do Thương hội Tân Phi trực tiếp thuê của Hoàng thất, ngay cả Thành chủ Bontar cũng không có quyền can thiệp. Đối với Thương hội Tân Phi hiện tại, vùng đất này vô cùng quan trọng, cậu nghĩ họ có đồng ý cho chúng ta đến đó xây dựng nhà máy không?" Kovacs cau mày hỏi.

"Không thử thì sao biết được?" Freeman trừng mắt."Anh Hứa lúc nào cũng ủng hộ Thương hội chúng ta hết mực, tôi nghĩ lần này chắc anh ấy cũng không ngoại lệ đâu. Hơn nữa, lần trước cậu không phải nói trong Thành phố Bontar cũng có rất nhiều Thương hội muốn chuyển đi sao? Ngay cả Thương hội Amli hình như cũng có ý định này. Đã ngay cả những Thương hội lớn như vậy cũng muốn chuyển đi, vậy chúng ta còn do dự gì nữa?"

Kovacs nghiêm túc suy nghĩ một hồi, chậm rãi gật đầu.

"Xem ra đây là cách duy nhất rồi. Ngài Thành chủ mới nhậm chức này vì muốn đối phó với anh Hứa, lại kéo theo cả đám Thương hội nhỏ bé như chúng ta vào cuộc. Chúng ta không có vốn liếng để đối đầu với Ngài Thành chủ, xem ra chỉ có thể chạy lấy người."

Freeman vỗ vỗ vai Kovacs, an ủi: "Yên tâm đi. Liên minh

Thương mại Ireland chúng ta có thể thành lập và phát triển đến ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ anh Hứa và Thương hội Tân Phi, chẳng liên quan gì đến tên Thành chủ ngu ngốc kia cả. Tôi tin rằng, chỉ cần chúng ta có thể tiếp tục đi theo anh Hứa, chút thiệt hại trước mắt này chẳng đáng là gì. Sau này chúng ta nhất định có thể kiếm lại gấp mấy lần, thậm chí là gấp mấy chục lần!"

Kovacs cười khổ một tiếng: "Tuy rằng tôi cũng có lòng tin như vậy, nhưng cứ thế này mà rời khỏi Thành phố Bontar, thật sự là..."

Nói đến đây, Kovacs dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Thành phố Bontar, thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Giả sử những Thương hội nhỏ bé như chúng ta đều chạy hết, vậy Thành phố Bontar còn khác gì so với trước kia nữa? Vất vả lắm mới có được một môi trường phát triển tốt như vậy, bây giờ lại phải trơ mắt nhìn nó bị chính tay chôn vùi, tôi thật sự cảm thấy tiếc cho Thành phố Bontar."

Freeman hừ lạnh một tiếng: "Đó là vấn đề mà Ngài Thành chủ vĩ đại của chúng ta nên suy nghĩ, tôi mặc kệ hắn chết hay sống."

Chương 637: Lần đầu gặp Yanis, cô ấy rất cao ngạo (1/2)

Trong khi các Thương hội lớn nhỏ ở Thành phố Bontar đang lo lắng, bất an vì những động thái của Bá tước Stark sau khi nhậm chức Thành chủ, thì Thung lũng Rainfall cách đó mười km lại là một khung cảnh yên bình nhưng bận rộn, tràn đầy sức sống.

Thương hội Tân Phi dường như không hề bị ảnh hưởng bởi việc phải di dời khỏi Trang viên Sancton. Mọi người vẫn tiếp tục công việc của mình một cách trôi chảy, từ Hứa Dịch - người đứng đầu Thương hội đến những công nhân bình thường đều không có biểu hiện gì bất thường.

Điều này cũng không có gì lạ.

Có lẽ đối với các Thương hội khác ở Thành phố Bontar, thậm chí là với những người dân bình thường, Trang viên Sancton là một địa điểm rất quan trọng đối với Thương hội Tân Phi. Giờ đây, vì Bá tước Stark nhắm vào Hứa Dịch, khiến Thương hội Tân Phi phải di dời khỏi đó, mất đi một cơ sở quan trọng như vậy, chắc chắn sẽ gây ra không ít ảnh hưởng tiêu cực.

Tuy nhiên, trên thực tế, Trang viên Sancton không quan trọng đối với Thương hội Tân Phi như những người khác nghĩ.

Ban đầu, Trang viên Sancton rất quan trọng đối với Thương hội Tân Phi, bởi vì khi đó Thương hội Tân Phi mới chuyển từ lãnh địa của Tử tước Leslie đến đây, chỉ có một Xưởng Máy móc Ma thuật và một Xưởng Sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Mặc dù Trang viên Sancton không lớn, nhưng nó gần như là

toàn bộ cơ sở sản xuất của Thương hội Tân Phi vào thời điểm đó, tầm quan trọng của nó là không thể phủ nhận.

Tuy nhiên, với sự phát triển trong hơn một năm qua, Thung lũng Rainfall dần được khai phá, các cơ sở sản xuất quan trọng của Thương hội Tân Phi cũng dần được chuyển đến đây.

Hiện tại, ở Thung lũng Rainfall, chỉ riêng các phân xưởng được tách ra từ Xưởng Sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng đã có tới tám phân xưởng.

Trước đây, khi Thương hội Tân Phi sản xuất Máy móc Ma lực, họ chỉ có thể chen chúc trong cùng một phân xưởng, không gian rất chật hẹp, môi trường có thể nói là cực kỳ tồi tệ.

Sau khi các phân xưởng trong Thung lũng Rainfall được xây dựng, Hứa Dịch đã đầu tư rất nhiều để mỗi loại Máy móc Ma lực đều có một phân xưởng riêng để sản xuất.

Ví dụ như chỉ riêng việc sản xuất Quạt Ma lực, đã có một Nhà máy Quạt Ma lực riêng.

Diện tích phân xưởng sản xuất của Nhà máy Quạt Ma lực này thậm chí còn lớn hơn cả diện tích hai phân xưởng trong Trang viên Sancton cộng lại, cho dù là không gian hay môi trường tổng thể đều tốt hơn rất nhiều.

Vì vậy, khi Thung lũng Rainfall dần dần đảm nhận nhiệm vụ sản xuất tất cả các sản phẩm của Thương hội Tân Phi, hai phân xưởng trong Trang viên Sancton trên thực tế đã không còn hoạt động sản xuất nhiều nữa.

Theo chỉ thị của Hứa Dịch, nơi đây dần dần được chuyển đổi thành Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển Máy móc của Thương hội Tân Phi.

Khác với Viện Nghiên cứu Ma thuật chuyên nghiên cứu về

Pháp trận Nguồn năng lượng của Máy móc Ma thuật, trung tâm nghiên cứu và phát triển này chủ yếu nghiên cứu về thiết kế kết cấu cơ khí.

Với Kambi - đại diện cho các Kỹ sư Máy móc Ma thuật Người lùn, họ đã đạt được vô số thành tựu tại Trang viên Sancton. Chỉ tính riêng trong năm nay, họ đã thực hiện tới mười ba cải tiến cho một loạt Máy móc Ma thuật Canh tác.

Việc gieo trồng vụ xuân năm nay ở Thành phố Bontar có thể hoàn thành suôn sẻ như vậy, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn năm ngoái vài ngày, công lao của Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển Máy móc này là không thể phủ nhận.

Có thể nói, Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển Máy móc này cũng rất quan trọng đối với Thương hội Tân Phi, nhưng tầm quan trọng của nó khác với phân xưởng sản xuất. Phân xưởng sản xuất cần nhất là nhân lực, địa điểm và máy móc gia công, nếu bị buộc phải di dời khỏi đây, chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hoạt động bình thường của Thương hội Tân Phi.

Nhưng đối với trung tâm nghiên cứu và phát triển, thứ quan trọng nhất là những dữ liệu nghiên cứu và phát triển khác nhau.

Những thứ này sẽ không bị ảnh hưởng bởi việc di dời, nhiều nhất cũng chỉ bị trì hoãn một hoặc hai ngày.

Tóm lại, mặc dù Thương hội Tân Phi buộc phải di dời khỏi Trang viên Sancton, nhưng tiến độ công việc tổng thể gần như không bị ảnh hưởng.

Ngược lại, vì các kỹ sư cơ khí của Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển Máy móc đều là Người lùn, việc đến Thung lũng Rainfall khiến họ có thể sống cùng với người thân và bạn bè thuộc tộc Người lùn đã định cư tại đây, khiến Kambi và những Người lùn khác càng thêm hăng say làm việc.

Trong số những người này, có lẽ chỉ có các Nghiên cứu viên của Viện Nghiên cứu Ma thuật là bị ảnh hưởng, cảm thấy bất tiện và không thoải mái khi đến đây.

Viện Nghiên cứu Ma thuật trước đây nằm ngay trong Thành phố Bontar, những Nghiên cứu viên này có thể tự do đi dạo trong Thành phố Bontar vào thời gian rảnh rỗi.

Nhưng Thung lũng Rainfall cách Thành phố Bontar đến mười km, mặc dù Hãng xe ngựa Filson đã mở tuyến Xe ngựa Công cộng giữa Thung lũng Rainfall và Thành phố Bontar theo yêu cầu của Hứa Dịch, nhưng việc đi lại vẫn rất bất tiện.

Tuy nhiên, họ chỉ cảm thấy hơi không thoải mái chứ không ai phàn nàn.

Xét cho cùng, Hứa Dịch hiếm khi thể hiện thái độ cứng rắn như vậy đối với việc di dời, và những Nghiên cứu viên này giờ đã quen với công việc và cuộc sống tại Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi. Nếu vì chọc giận Hứa Dịch mà mất đi công việc tốt đẹp, khó kiếm này thì không ai muốn.

Hơn nữa, cuộc sống ở Thung lũng Rainfall không nhàm chán như họ nghĩ vì cách xa Thành phố Bontar.

Ngược lại, với sự đầu tư không tiếc tiền của Hứa Dịch, cùng với chất lượng xây dựng tốt nhất của Thương hội Amli, kết hợp với bàn tay trang trí của tộc Elf - Bộ tộc Night Song, và sự sửa chữa không ngừng của hơn bốn nghìn Người lùn định cư tại đây, môi trường tổng thể của Thung lũng Rainfall giờ đây khiến hầu hết những ai đã từng đến đây đều phải trầm trồ khen ngợi.

Nhiều Nghiên cứu viên trước khi đến đây còn cảm thấy rất khó chịu khi phải đến một nơi hẻo lánh như vậy để làm việc, nhưng ngay khi xuống xe ngựa, họ lập tức bị môi trường ở đây thu hút, quên cả phàn nàn.

Chương 638: Lần đầu gặp Yanis, cô ấy rất cao ngạo (2/2)

Nửa tháng sau, tất cả nhân viên của Thương hội Tân Phi được chuyển từ Thành phố Bontar đến đã nhanh chóng hòa nhập với cuộc sống ở Thung lũng Rainfall, hòa đồng với Người lùn và Elf ở đây một cách nhanh chóng.

"Hội trưởng Hứa, có vẻ như cậu nói đúng. Con người thực sự là một chủng tộc rất dễ thích nghi. Miễn là có điều gì đó gắn kết hai bên với nhau, con người có thể nhanh chóng kết bạn với bất kỳ chủng tộc nào."

Trưởng lão Alucia nhìn những Elf đang cười nói vui vẻ với con người ở đằng xa, trên khuôn mặt không khỏi nở một nụ cười hài lòng.

Trước khi hợp tác với Hứa Dịch, bà chưa bao giờ nghĩ rằng tộc Elf của mình sẽ có thể chung sống hòa thuận với con người như vậy.

Hứa Dịch cười lớn, liếc nhìn những người đang tò mò quan sát Elf ở đằng xa, nói: "Thực ra, trước khi thực sự tiếp xúc với Elf, con người chúng tôi đều nghĩ rằng Elf rất kiêu ngạo và khó gần. Nhưng sau khi ở bên nhau một thời gian dài, mọi người nhận ra rằng Elf chỉ trông có vẻ kiêu ngạo bên ngoài, nhưng thực ra họ rất trong sáng, đơn thuần và dễ gần. Ví dụ như lần đầu tiên tôi gặp Yanis, cô ấy đã tỏ ra rất kiêu ngạo, trông rất khó gần. Nhưng bây giờ tôi chỉ coi cô ấy như một cô bé bình thường, thậm chí còn gõ đầu cô ấy khi tức giận, không quan tâm cô ấy có phải là Elf hay không."

Trưởng lão Alucia khẽ mỉm cười, định nói gì đó thì không gian

bên cạnh hai người bỗng nhiên méo mó, Yanis xuất hiện từ trong đó, bĩu môi nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng, năm nay tôi đã tám mươi tuổi rồi! Hơn anh gấp mấy lần, không phải là cô bé gì đâu!"

Hứa Dịch cười lớn: "Nhưng mà Yanis, tám mươi tuổi của Elf chỉ tương đương với vị thành niên của con người chúng tôi thôi. Tôi coi cô là cô bé thì có vấn đề gì sao?"

Yanis đảo mắt, không tìm được lời nào để phản bác Hứa Dịch, chỉ có thể tiếp tục biện minh: "Vậy thì lúc đầu gặp anh, tôi cũng đâu có tỏ ra kiêu ngạo đâu?"

"Chưa đủ kiêu ngạo sao? Cô còn nhớ câu đầu tiên cô nói với tôi là gì không?" Hứa Dịch cười hỏi.

"Câu đầu tiên?" Yanis nhíu mày suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Tôi quên rồi."

"Tôi vẫn còn nhớ. Câu đầu tiên cô nói là 'Con người, tôi không tin anh'. Cô dám nói đây là chưa đủ kiêu ngạo sao?" Hứa Dịch hỏi.

"Là vậy sao?" Yanis cố gắng nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ ra lần đầu tiên gặp Hứa Dịch."Tôi cũng đâu có kiêu ngạo, tôi chỉ nói sự thật thôi mà. Bởi vì từ nhỏ, các trưởng lão trong tộc đã luôn nói với tôi rằng loài người rất xảo trá, không thể dễ dàng tin tưởng. Lúc gặp anh là lần đầu tiên tôi gặp loài người, nên đương nhiên là tôi không tin anh rồi."

Hứa Dịch quay sang nhìn Trưởng lão Alucia, phàn nàn: "Trưởng lão Alucia, đây là cách mà các người dạy dỗ tộc nhân của mình sao? Ít nhất các người cũng nên cho Yanis biết rằng loài người chúng tôi cũng có người tốt người xấu chứ? Không phải ai cũng xảo trá và không đáng tin. Ví dụ như tôi..."

Trưởng lão Alucia mỉm cười: "Không còn cách nào khác, Yanis còn nhỏ, chưa có khả năng phân biệt loài người nào đáng tin cậy."

Hứa Dịch nhún vai, nhìn Yanis: "Cô thấy chưa, không phải tôi nói cô nhỏ sao?"

Yanis khẽ hừ một tiếng, quay người đi, làm ra vẻ không muốn để ý đến Hứa Dịch.

Hứa Dịch không nhịn được bật cười.

Yanis trước đây tuyệt đối sẽ không bao giờ làm ra hành động giống con người như vậy, bây giờ lại trở nên như vậy, thậm chí còn giống như một cô bé loài người đang làm nũng, chắc chắn là do ảnh hưởng từ Stella.

Nghĩ đến Stella, Hứa Dịch liền nghĩ đến một vấn đề khác, hỏi Trưởng lão Alucia: "Trưởng lão Alucia, hiện tại Thành phố Bontar đã đổi Thành chủ mới, nên lời hứa trước đây của tôi về việc để Stella làm người đại diện cho các người, giúp các người đề xuất thành lập Thương hội Elf e là không ổn nữa rồi."

"Tại sao? Trước đây cậu không phải nói là không có vấn đề gì sao? Tại sao bây giờ lại không được?" Trưởng lão Alucia lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Bởi vì trước đây là Bá tước Satsuma làm Thành chủ, nên bất cứ yêu cầu gì tôi đưa ra đều có khả năng được thông qua rất cao. Nhưng bây giờ Thành chủ mới này... thì mối quan hệ với tôi không được tốt như vậy..."

Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta không hiểu, tại sao loài người các cậu đã đặt ra rất nhiều quy định và luật lệ, nhưng rất nhiều lúc lại không làm theo những quy định và luật lệ đó, mà lại thường dựa vào mối quan hệ giữa hai bên để đưa ra quyết định? Chẳng lẽ mối quan hệ giữa người với người lại quan trọng đến vậy sao?"

"Đó là điều chắc chắn." Hứa Dịch gật đầu: "Ví dụ như, Trưởng

lão Alucia, nếu như tôi và một người khác mà ngài không quen biết cùng lúc đưa ra một yêu cầu, nhưng ngài chỉ có thể đồng ý với một người, ngài sẽ chọn ai?"

"Đương nhiên là cậu." Trưởng lão Alucia không chút do dự đáp.

"Ngài thấy đấy, đó chính là tác dụng của mối quan hệ." Hứa Dịch nói.

Trưởng lão Alucia trầm ngâm một lúc, chậm rãi gật đầu: "Ta đại khái đã hiểu. Nhưng xem ra mối quan hệ giữa người với người các ngươi phức tạp lắm."

"Cho nên ngài mới muốn để tộc nhân của mình hòa nhập vào loài người chúng tôi để học cách xử lý loại quan hệ này, đúng không?" Hứa Dịch cười nói.

Trưởng lão Alucia suy nghĩ một chút, mỉm cười: "Cậu nói đúng. Được rồi, Hội trưởng Hứa, về chuyện này, ta nghĩ cậu nhất định đã có cách giải quyết rồi, đúng không? Nếu không thì cậu cũng sẽ không chủ động nhắc đến."

Hứa Dịch cười mỉm, giơ ngón tay cái với Trưởng lão Alucia tỏ ý khen ngợi.

"Nhìn xem, bây giờ ngài đã hiểu rõ tôi rồi đấy. Đúng vậy, tuy rằng muốn trực tiếp thành lập Thương hội Elf tạm thời không được, nhưng vẫn có cách thay thế." Hứa Dịch dừng lại một chút, nghiêm mặt nói: "Cách này chính là, dựa dẫm."

Chương 639: Tử tước và lãnh địa (1/2)

Cái gọi là "dựa dẫm", nói thẳng ra là một cách thức "treo đầu dê bán thịt chó".

Ở Trái Đất, rất nhiều công ty nhỏ khi chưa có được Giấy phép Kinh doanh, đều sẽ lựa chọn hình thức "treo đầu dê bán thịt chó" bằng cách đặt công ty của mình dưới danh nghĩa một công ty khác có Giấy phép Kinh doanh để được cấp phép.

Cách làm này rất phổ biến ở Trái Đất, nhưng ở lục địa Saines thì rất hiếm.

Khi suy nghĩ làm thế nào để giải quyết vấn đề thành lập Xưởng Gia công của Bộ tộc Night Song, Hứa Dịch đã nghĩ đến cách làm phổ biến ở Trái Đất này.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Hứa Dịch đề nghị với Trưởng lão Alucia là sẽ để Xưởng Gia công Nhựa của Bộ tộc Night Song "dựa dẫm" vào Thương hội Tân Phi.

Về danh nghĩa, Xưởng Gia công Nhựa này sẽ thuộc về Thương hội Tân Phi, nhưng cho dù là công nhân trong nhà máy hay là quản lý thì tất cả đều là Elf của Bộ tộc Night Song.

Hơn nữa, Thương hội Tân Phi chỉ có quyền sở hữu trên danh nghĩa đối với Xưởng Gia công Nhựa này. Trên thực tế, Thương hội Tân Phi, bao gồm cả Hứa Dịch, sẽ không ai được phép can thiệp vào bất kỳ vấn đề nào liên quan đến hoạt động của Xưởng Gia công Nhựa.

Vì vậy, xét trên thực tế, Xưởng Gia công Nhựa này hoàn toàn thuộc về Bộ tộc Night Song, không liên quan gì đến Thương hội Tân Phi.

Thực ra cách làm này cũng là lợi dụng một số kẽ hở trong luật pháp liên quan đến thương mại của Vương quốc Lanpari.

Trong luật pháp liên quan đến thương mại của Vương quốc Lanpari, vì không có bất kỳ quy định nào liên quan đến việc các chủng tộc khác thành lập Thương hội, nên có thể linh hoạt sử dụng điểm này.

Hứa Dịch có thể dựa vào mối quan hệ tốt đẹp với Bá tước Satsuma để giúp Bộ tộc Night Song giải quyết vấn đề này, nhưng cũng vì sự xuất hiện của Bá tước Stark, khiến cậu căn bản không có ý định nào đề xuất yêu cầu này với Phủ Thành chủ hiện tại của Thành phố Bontar, bởi vì chắc chắn sẽ không được thông qua.

Nhưng chính vì tình huống này, lại dẫn đến việc không có bất kỳ hạn chế nào, khiến Hứa Dịch có thể lợi dụng kẽ hở này, thuê tất cả Elf mà Trưởng lão Alucia chuẩn bị cho Xưởng Gia công Nhựa trở thành công nhân của Thương hội Tân Phi trên danh nghĩa, giúp những Elf này có thể tránh được rất nhiều vấn đề bằng cách xin Giấy phép Lao động.

Sau đó, Hứa Dịch sẽ bí mật ký kết một Hợp đồng khác với Trưởng lão Alucia, tuyên bố rằng tất cả các quyền liên quan đến Xưởng Gia công Nhựa này đều thuộc về Bộ tộc Night Song, Thương hội Tân Phi không có bất kỳ quyền quyết định nào.

Mà theo quy định của pháp luật Vương quốc Lanpari, Hợp đồng cá nhân, chỉ cần không vi phạm pháp luật Vương quốc, thì là bất khả xâm phạm. Do đó, Hợp đồng này lại càng có tính hợp pháp và hợp lý, không có bất kỳ vấn đề gì.

Như vậy, Xưởng Gia công Nhựa này không chỉ có thể hoạt

động như một Thương hội Nhân loại thông thường mà không gặp bất kỳ trở ngại nào, giúp Trưởng lão Alucia đạt được mục đích để tộc nhân của mình tiếp xúc và học hỏi cách thức kinh doanh của loài người, mà Thương hội Tân Phi cũng không bị ảnh hưởng.

"Không bị ảnh hưởng e là không thể." Cervini lắc đầu."Tuy nhiên, hiện tại luật pháp Vương quốc có rất nhiều lỗ hổng trong việc quản lý thương mại, cách làm của anh cũng được xem là hợp tình hợp lý."

Hứa Dịch có chút kỳ quái nhìn Cervini: "Ý của Vương nữ Điện hạ là, các người không định sửa đổi luật pháp để bù đắp lỗ hổng này sao?"

"Ít nhất là trong thời gian này thì không thể." Cervini lắc đầu."Tầng lớp thượng lưu của Vương quốc hiện đang tranh cãi không ngừng về việc nên tập trung phát triển nông nghiệp hay thương nghiệp. Trong giai đoạn này, sẽ không có ai quan tâm đến việc lấp đầy những lỗ hổng trong luật thương mại đâu."

"Vậy kết quả thì sao?" Hứa Dịch lập tức hỏi với vẻ quan tâm."Là phe ủng hộ nông nghiệp chiếm ưu thế hơn, hay là phe ủng hộ thương nghiệp?"

"Hiện tại thì chưa có kết quả. Nếu không thì Bá tước Stark đã không chèn ép Thương hội Tân Phi của anh như vậy ở Thành phố Bontar rồi." Cervini nhìn Hứa Dịch, nói với vẻ áy náy: "Xin lỗi, vì tôi mà liên lụy đến anh."

"Không, không phải là liên lụy." Hứa Dịch lắc đầu."Đối với tôi mà nói, việc Vương quốc có ủng hộ phát triển thương mại hay không là một vấn đề rất quan trọng. Nếu Vương quốc đâu đâu cũng là những người bảo thủ, cố chấp như Bá tước Stark, chỉ biết đến phát triển nông nghiệp, thì tôi và Thương hội Tân Phi sẽ rất khó khăn."

"Yên tâm đi, sẽ không đến mức như vậy đâu." Cervini mỉm cười, lắc đầu."Thực ra, các quý tộc trong Vương quốc sẽ luôn luôn có sự khác biệt, tranh chấp, thậm chí là đấu tranh vì lợi ích của mỗi người. Lý do Bá tước Stark lại công khai nhắm vào anh như vậy, thực chất là vì muốn thể hiện ý chí của Gia tộc Stark. Gia tộc Stark là quý tộc sở hữu nhiều đất đai nhất trong Vương quốc, nên chắc chắn họ sẽ ủng hộ phát triển nông nghiệp lên hàng đầu."

"Đúng là điển hình cho kiểu "mọi nhận thức đều xuất phát từ lợi ích" mà." Hứa Dịch bất đắc dĩ thở dài."Họ không thể nào không nhìn ra được những lợi ích mà phát triển thương mại mang lại, càng không thể nào không nhìn ra được việc phát triển nông nghiệp và phát triển thương mại có thể song hành cùng nhau, chứ không hề có mâu thuẫn gì. Nói cho cùng, Bá tước Stark làm như vậy không phải là vì muốn chèn ép Thương hội Tân Phi, mà chỉ là vì muốn đảm bảo địa vị của Gia tộc Stark mà thôi."

"Nói thì là vậy, nhưng Bá tước Stark mới nhậm chức Thành chủ Bontar chưa đầy một tháng, mà đã khiến cho sự phồn vinh của Thành phố Bontar giảm đi một nửa. Hôm qua tôi đi dạo một vòng quanh Thành phố Bontar, phát hiện ra trong thành ít người hơn hẳn so với lần trước tôi đến, rất nhiều cửa hàng ven đường cũng đã đóng cửa. Cả con đường trông thật tiêu điều." Cervini không khỏi cảm thán: "Chỉ trong vòng chưa đầy một tháng đã có thể khiến một thành phố thay đổi lớn như vậy, nói thật là tôi rất khâm phục năng lực của Bá tước Stark."

Chương 640: Tử tước và lãnh địa (2/2)

"Vậy thì Phụ hoàng và Vương tỷ cứ trơ mắt nhìn hắn ta tiếp tục như vậy sao?" Hứa Dịch nhịn không được liếc nhìn Cervini với vẻ mặt "bất kính"."Tôi còn tưởng là lần này Vương nữ Điện hạ đến tìm tôi là để báo cho tôi tin vui Bá tước Stark sắp bị điều đi rồi chứ."

"Rất tiếc, điều đó là không thể." Cervini nghe ra sự oán giận trong giọng nói của Hứa Dịch, liền bật cười."Dù sao thì Bá tước Stark cũng chỉ mới nhậm chức Thành chủ Bontar có một tháng. Hơn nữa, xét trên bề mặt thì ông ta cũng không làm gì sai, cho dù là Quốc vương cũng không thể tìm ra lý do gì để điều ông ta đi. Hơn nữa, anh cũng nên biết rõ, việc ông ta có thể trở thành Thành chủ Thành phố Bontar, thực chất là kết quả sau khi tất cả các quý tộc trong Vương quốc đạt được sự đồng thuận. Cả hai phe đều muốn xem thử, rốt cuộc là phát triển nông nghiệp có lợi hơn, hay là phát triển thương nghiệp có lợi hơn."

"Vậy là Thành phố Bontar trở thành nơi thử nghiệm sao?" Hứa Dịch hừ lạnh một tiếng."Tôi không thể không nói rằng, quyết định này thật sự là vô nghĩa. Bởi vì vấn đề này căn bản không cần phải chứng minh, phát triển nông nghiệp là để duy trì sự vận hành bình thường của Vương quốc, còn phát triển công thương nghiệp mới là hy vọng để Vương quốc trở nên hùng mạnh. Thành phố Bontar phải rất vất vả mới có thể phồn vinh như ngày hôm nay nhờ vào sự phát triển của Công nghiệp Ma pháp, vậy mà bây giờ lại bị một quyết định vớ vẩn phá hỏng. Chẳng lẽ Phụ hoàng không biết được tính nghiêm trọng của vấn đề này sao?"

Thực ra, Hứa Dịch rất muốn nói là lũ quý tộc này, thậm chí ngay cả Phụ hoàng cũng có ý nghĩ này, thật sự là quá ngu ngốc.

Làm gì có chuyện lại lấy một thành phố đang phát triển rầm rộ, rất có tiềm năng trở thành trung tâm kinh tế của Vương quốc Lanpari như Thành phố Bontar để làm cái thí nghiệm vớ vẩn này?

Hơn nữa thí nghiệm này rõ ràng là thiên vị phe ủng hộ phát triển nông nghiệp, bởi vì người được cử đến làm Thành chủ Bontar chính là Bá tước Stark thuộc phe đó.

Nhưng mà, trước mặt Cervini, Hứa Dịch không dám mắng Phụ hoàng là ngu ngốc...

"Quốc vương biết chứ, nhưng ngài ấy cũng không còn lựa chọn nào khác." Cervini thở dài nói."Muốn áp chế những ý kiến phản đối, thì phải đưa ra một minh chứng rõ ràng để cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, mà Thành phố Bontar rất thích hợp cho việc này. Tình hình của Thành phố Bontar, hiện tại cho dù là báo cáo nội bộ trong Hội đồng Vương quốc hay là các tờ báo lớn ở Thành Anweimar đều đang đưa tin, tôi nghĩ là ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng sự thay đổi trước sau của Thành phố Bontar."

"Đã nhìn ra rồi thì còn tiếp tục làm thí nghiệm làm gì nữa? Để rồi Thành phố Bontar, thậm chí là cả Vương quốc Lanpari phải gánh chịu tổn thất sao?" Hứa Dịch truy hỏi.

"Thời gian vẫn còn quá ngắn." Cervini lắc đầu."Dù sao thì Bá tước Stark cũng mới đến có một tháng, muốn để cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng kết quả so sánh, thì ít nhất cũng phải để ông ta trải qua mùa thu hoạch và quyết toán cuối năm nay đã."

"Vậy chẳng phải là phải mất thêm nửa năm nữa sao?" Hứa Dịch lập tức cau mày."Nếu vậy thì Vương nữ Điện hạ, tôi thấy nên thực hiện đề nghị trước đây của tôi đi. Nếu không, đợi đến lúc

Thành phố Bontar bị Bá tước Stark phá hoại hết, chúng ta muốn cứu vãn cũng không kịp nữa."Kế hoạch đã bắt đầu được thực hiện rồi." Cervini gật đầu."Lần này ta đến đây là muốn nói cho anh một tin tức cực kỳ tốt, có khi anh nghe xong còn nhảy cẫng lên vì vui mừng ấy chứ."

Nhìn thấy nụ cười tinh quái hiếm có trên mặt Cervini, Hứa Dịch không khỏi cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ thật sự là một tin tức tốt đến vậy sao?

"Nói mau đi." Thấy vẻ mặt mong chờ của Hứa Dịch, Cervini khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm mặt nói: "Nam tước Hứa Dịch, dựa trên những cống hiến to lớn mà anh đã làm cho Vương quốc Lanpari, Hội đồng Quý tộc Vương quốc đã nghiên cứu và quyết định, thăng tước vị của anh lên một bậc, từ Nam tước lên Tử tước. Chúc mừng anh, Hứa Dịch, từ giờ trở đi, anh đã là Tử tước tôn quý rồi, sau này gặp Tử tước Leslie cũng có thể bình đẳng mà nói chuyện rồi đấy."

Hứa Dịch bĩu môi khinh thường: "Hừ, ta còn tưởng là tin tức gì ghê gớm lắm. Tuy rằng sau này gặp Tử tước Leslie không cần dùng kính ngữ khiến ta rất vui, nhưng mà đây cũng chỉ là hư danh mà thôi, đối với ta cũng chẳng có lợi ích thực tế gì."

"Anh cho rằng... nếu như không có lợi ích thiết thực gì, Quốc vương và ta tại sao phải đặc biệt thăng cho anh một bậc tước vị?" Cervini hỏi ngược lại.

"Thăng một bậc tước vị... Chẳng lẽ có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Hứa Dịch cau mày suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn không nghĩ ra được gì nên đành bỏ cuộc.

Cervini cười nói: "Gợi ý cho anh một chút, dựa theo quy định của Hội đồng Quý tộc, muốn sở hữu lãnh địa riêng, tước vị của Quý tộc Vương quốc tối thiểu phải là Tử tước."

Hứa Dịch ngẩn người, sau đó trừng lớn hai mắt: "Không phải chứ?"

Cervini mỉm cười gật đầu: "Hứa Dịch, đừng có vui quá mà ngất xỉu đấy nhé. Bởi vì hiện tại anh đã được thăng lên làm Tử tước của Vương quốc, có tư cách sở hữu lãnh địa riêng, cho nên, Công chúa Cervini ta đây sau khi cân nhắc, đã đề nghị, sau đó được Quốc vương Bệ hạ phê chuẩn, rồi lại được Hội đồng Quý tộc nghiên cứu quyết định, cuối cùng ra quyết nghị, ban thưởng cho anh một vùng lãnh địa riêng."

Chương 641: Lưu giữ ngọn lửa (hết quyển 2) (1/2)

Hứa Dịch tuy không đến mức vui mừng đến ngất xỉu, nhưng suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Sở hữu một mảnh lãnh địa riêng, là một giấc mơ mà cậu luôn ấp ủ từ khi xuyên không đến thế giới này.

Càng hiểu rõ về hình thái xã hội của lục địa Saines, Hứa Dịch càng nhận thức rõ tầm quan trọng của việc sở hữu một mảnh lãnh địa riêng.

Đặc biệt là sau khi thành lập Thương hội Tân Phi, và trải qua việc bị Nam tước Bill gần như đuổi ra khỏi lãnh địa của Gia tộc Stark ở Thành phố Bontar, cậu càng khao khát có được một mảnh đất của riêng mình.

Lợi ích của việc sở hữu lãnh địa riêng là vô số kể, ngoài việc không bị người khác tùy ý đuổi đi, Hứa Dịch còn có thể tự do thực hiện bất kỳ thay đổi nào trong lãnh địa của mình mà không ai có quyền can thiệp, bởi vì đó là đặc quyền của một lãnh chúa.

Quan trọng hơn, đối với Hứa Dịch, một khi đã có lãnh địa riêng, cậu có thể yên tâm đặt đại bản doanh của Thương hội Tân Phi tại đây và tiến hành quy hoạch lâu dài mà không phải lo lắng bị động ứng phó với những yếu tố khó lường.

Nói một cách đơn giản, trong lãnh địa này, Hứa Dịch chính là Quốc vương, muốn làm gì thì làm, người khác không có tư cách can thiệp.

Vì vậy, khi nghe Cervini nói sẽ ban cho mình một mảnh lãnh địa riêng, Hứa Dịch lập tức reo lên sung sướng, giơ nắm đấm lên không trung, vội vàng hỏi Cervini: "Vậy mảnh đất đó ở đâu? Tốt nhất là đừng quá xa Thành phố Bontar, và cũng đừng quá nhỏ, ít nhất cũng phải đủ để tôi xây dựng vài nhà xưởng chứ? Vương nữ Điện hạ, người thấy sao?"

Trước đây, mỗi khi Hứa Dịch dùng kính ngữ với Cervini, điều đó có nghĩa là cậu đang có ý kiến, nhưng lần này rõ ràng là do quá vui mừng nên cậu đã vô thức dùng kính ngữ.

Nhìn thấy vẻ mặt nịnh nọt của Hứa Dịch, Cervini không khỏi bật cười, sau một hồi lâu mới chớp mắt hỏi: "Tử tước Hứa Dịch tôn kính, nếu để ngài tự mình lựa chọn lãnh địa, ngài muốn chọn ở đâu? Và muốn diện tích bao nhiêu?"

Hứa Dịch không chút do dự trả lời: "Tất nhiên là Thung lũng Rainfall rồi. Còn về diện tích, nếu có thể cho tôi toàn bộ Thung lũng Rainfall thì càng tốt. Nhưng tôi biết, điều đó có vẻ hơi xa xỉ, vì vậy..."

"Không, điều đó không hề xa xỉ." Cervini ngắt lời Hứa Dịch.

Hứa Dịch ngẩn người: "Không thể nào? Chẳng lẽ... chẳng lẽ... thật sự muốn ban tặng cả Thung lũng Rainfall cho tôi sao?"

Cervini mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy. Sau khi bàn bạc với Phụ hoàng, ta đã thay mặt anh đến Hội đồng Quý tộc để xin ban cho anh Thung lũng Rainfall làm lãnh địa riêng, đồng thời mở rộng diện tích lên một chút, tổng cộng là 20 ki-lô-mét vuông. Sao nào, anh có hài lòng với mảnh đất này không?"

"Hài lòng! Rất hài lòng!" Hứa Dịch cười lớn, nhìn quanh với vẻ phấn khích, dường như không biết phải diễn tả cảm xúc trong lòng như thế nào, rồi đột nhiên lao đến ôm chầm lấy Cervini, vừa vỗ lưng Cervini vừa hét lớn: "Vương nữ Điện hạ, thật sự cảm ơn

người! Từ hôm nay trở đi, ta chính là fan trung thành của người!"

Cervini giật mình trước hành động bất ngờ của Hứa Dịch, cảm nhận được sức mạnh từ cánh tay của Hứa Dịch và hơi thở phả vào người, mặt nàng không khỏi đỏ ửng.

Thực ra, đây là lần đầu tiên trong đời nàng có tiếp xúc thân mật như vậy với một người đàn ông ngoài Phụ hoàng. Ngay cả với hai người anh trai, nàng cũng chưa bao giờ ôm họ, giờ đây đột nhiên bị Hứa Dịch ôm chầm lấy đầy nhiệt tình, khiến nàng cảm thấy rất không quen, nhưng kỳ lạ là nàng không hề phản cảm, ngược lại còn cảm thấy thoải mái và an tâm.

Cảm giác này, chỉ có khi còn nhỏ được Phụ hoàng ôm vào lòng nàng mới cảm nhận được, nhưng giờ đây đã rất lâu rồi nàng không còn cảm nhận được nữa.

Cuối cùng, Hứa Dịch cũng nhận ra hành động đường đột của mình, vội vàng buông tay, lùi lại hai bước, xấu hổ giải thích với Cervini: "Cái này... Vương nữ Điện hạ, không có ý gì đâu, chỉ là nhất thời quá vui mừng, có chút không kiềm chế được... tôi không cố ý..."

Sắc đỏ trên mặt Cervini dần dần biến mất. Nàng khẽ lắc đầu, mỉm cười: "Không sao, tôi hiểu sự phấn khích trong lòng anh, dù sao thì Vương quốc Lanpari đã rất lâu rồi không phong lãnh địa cho Quý tộc. Nhưng Hứa Dịch, ta cứ tưởng anh luôn giữ được sự bình tĩnh và lý trí tuyệt đối. Không ngờ cũng có lúc kích động đến mức này."

Hứa Dịch cười lớn: "Cái này không thể trách ta được, ai mà chẳng có lúc như vậy, tôi cũng không ngoại lệ, cũng có lúc kích động đến mức không kiềm chế được mà."

Cervini đột nhiên thở dài: "Có vẻ như chỉ khi ở bên cạnh Tiểu thư Stella, anh mới bộc lộ con người thật của mình, người khác rất

khó có cơ hội nhìn thấy."

Hứa Dịch nhún vai: "Nếu người cũng muốn nhìn thấy, vậy thì cứ giống như Stella, ở bên cạnh tôi là được."

Vừa dứt lời, mặt Cervini lại đỏ bừng, Hứa Dịch sững người một lúc rồi cũng lập tức nhận ra.

Câu nói này có phần quá mức suồng sã, thậm chí có thể coi là trêu chọc.

Vấn đề là lúc này giải thích thì lại càng cố ý, vì vậy nhất thời cả hai người đều chìm vào im lặng.

Một lúc sau, Hứa Dịch ho nhẹ một tiếng, hỏi Cervini: "Cái đó... Vương nữ Điện hạ, tại sao Vương quốc Lanpari đã mấy trăm năm không phong lãnh địa cho Quý tộc, vậy mà lần này Hội đồng Quý tộc lại đồng ý ban cho tôi một mảnh đất? Tôi không đến mức đặc biệt như vậy chứ?"

"Đối đãi đặc biệt với anh, tất nhiên là có yêu cầu đặc biệt đối với anh." Sắc đỏ trên mặt Cervini đã biến mất, nàng nghiêm túc nói với Hứa Dịch: "Hứa Dịch, Phụ hoàng và tôi hy vọng anh và Thương hội Tân Phi có thể tăng cường nghiên cứu về Máy móc Ma thuật quân sự. Mặc dù hiện tại Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc đã chiếm ưu thế trong cuộc chiến với Vương quốc Sack ở biên giới phía Bắc, nhưng vẫn còn rất xa mới có thể đánh bại hoàn toàn Vương quốc Sack. Để giải quyết vĩnh viễn vấn đề biên giới phía Bắc, Phụ hoàng hy vọng anh có thể nghiên cứu ra nhiều Máy móc Ma thuật quân sự hữu dụng hơn để hỗ trợ tiêu diệt Vương quốc Sack."

Chương 642: Lưu giữ ngọn lửa (hết quyển 2) (2/2)

Hứa Dịch im lặng một lúc lâu, rồi mới thở dài nói: "Vương nữ Điện hạ, mặc dù tôi hiểu ý của Quốc vương Bệ hạ và người, nhưng xin thứ cho tôi nói thẳng, chiến tranh tuy nhìn bề ngoài là so sánh năng lực và trang bị của binh lính hai bên, hay là so khí tài chiến tranh, nhưng thực chất lại là so sánh điều kiện kinh tế của hai bên. Chẳng lẽ người không cảm thấy, Vương quốc mỗi năm phải chi rất nhiều tiền cho biên giới phía Bắc sao?"

"Tôi hiểu điều đó. Nhưng đó là điều bất khả kháng, mâu thuẫn và thù hận giữa Vương quốc Sack và Vương quốc Lanpari đã tồn tại từ khi Vương quốc Lanpari được thành lập. Nếu chúng tôi không kháng cự, thì chỉ có nước bị Vương quốc Sack tiêu diệt." Cervini bất đắc dĩ nói.

"Tôi không nói là không nên chống lại Vương quốc Sack, mà là muốn nói, quyết định chiến tranh còn có một yếu tố rất quan trọng, đó chính là tiền. Lấy ví dụ, Máy Bắn Đá Ma Lực rất hữu dụng, nhưng mua một chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực, Bộ Quân sự phải chi tới 1000 đồng vàng. Với tình hình hiện tại của Bộ Quân sự, có thể mua được bao nhiêu chiếc?" Hứa Dịch hỏi tiếp.

Cervini liếc Hứa Dịch với vẻ oán trách: "Chẳng phải là do Thương hội Tân Phi của các ngài định giá quá cao sao?"

Hứa Dịch lập tức kêu oan: "Vương nữ Điện hạ, không phải chúng tôi định giá cao, mà là chi phí sản xuất món đồ này cao ngất ngưởng. Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng nguyên liệu thép để sản xuất một chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực đã có giá trị hàng trăm

đồng vàng, chưa kể đến các nguyên vật liệu khác, cũng như chi phí nhân công, nghiên cứu và phát triển. Bán Máy Bắn Đá Ma Lực cho Bộ Quân sự, Thương hội chúng tôi gần như phải chịu lỗ đấy!"

"Tin ngươi mới lạ." Cervini liếc Hứa Dịch."Mặc dù có thể không kiếm được nhiều, nhưng ngươi nói là lỗ, tôi không tin."

Hứa Dịch cười cười: "Được rồi, coi như không lỗ. Nhưng chúng tôi dù sao cũng là Thương hội, phải kiếm chút lời chứ."

Cervini bất đắc dĩ lắc đầu: "Dù sao thì, ngươi nói đúng, Bộ Quân sự và Vương quốc quả thực không thể gánh nổi chi phí quân sự quá cao, vì vậy lần này Phụ hoàng và tôi đã cố gắng giành lấy mảnh đất này cho ngài, chính là hy vọng ngài có thể đóng góp thêm sức lực cho Vương quốc."

"Nhận của người ta một giọt, trả người ta một dòng. Đã nhận được lợi ích lớn như vậy, thì phải có trách nhiệm báo đáp tương xứng." Hứa Dịch gật đầu."Nhưng Vương nữ Điện hạ, tôi vẫn còn một câu hỏi, cho dù Thương hội chúng tôi có thể nghiên cứu ra một loạt Máy móc Ma thuật quân sự, nhưng người có nghĩ là Bộ Quân sự có tiền mua không? Nếu để Thương hội chúng tôi gánh vác toàn bộ, thì chúng tôi chắc chắn không gánh nổi. Vì vậy, muốn giải quyết triệt để vấn đề này, vẫn cần phải phát triển mạnh mẽ kinh tế trong nước, nâng cao thực lực tài chính của Vương quốc."

"Những vấn đề anh vừa nói, Phụ hoàng và tôi đều rõ. Nếu không, anh nghĩ tại sao Phụ hoàng lại mạo hiểm lớn như vậy để Thành phố Bontar chấp nhận thử thách từ những kẻ ngoan cố kia? Tại sao chúng tôi lại chọn đúng lúc này để ban cho anh một vùng đất như vậy?" Cervini hỏi ngược lại.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu: "Tôi hiểu rồi. Có vẻ như Quốc vương Bệ hạ và Vương nữ Điện hạ đều đặt hy vọng vào tôi và Thương hội Tân Phi của chúng tôi. Điều này khiến tôi cảm thấy áp lực rất lớn..."

"Có năng lực lớn bao nhiêu, thì phải gánh vác trách nhiệm và áp lực lớn bấy nhiêu, câu này tôi nhớ hình như anh đã từng nói với tôi." Cervini nói."Hứa Dịch, anh đã dùng hành động thực tế để chứng minh mình có năng lực thay đổi Thành phố Bontar, Phụ hoàng và tôi tin rằng anh cũng có năng lực thay đổi cả Vương quốc Lanpari. Sự thành bại của riêng Thành phố Bontar không phải là điều quan trọng. Nếu có thể nhân cơ hội lần này khiến cho những Quý tộc ngoan cố, bảo thủ trong Vương quốc phải câm miệng, để Phụ hoàng có thể toàn tâm toàn ý phổ biến Công nghiệp Ma Pháp đến mọi ngóc ngách trong Vương quốc một cách thuận lợi hơn, để cho tất cả các thành phố trong Vương quốc đều trở nên phồn vinh như Thành phố Bontar, vậy thì cho dù Thành phố Bontar có bị hủy diệt cũng là điều đáng giá."

"Ý cô là, giữ lại ngọn lửa của Thương hội Tân Phi chúng tôi?" Hứa Dịch hỏi.

"Đúng vậy." Cervini nghiêm túc gật đầu."Hứa Dịch, anh và Thương hội Tân Phi chính là hy vọng của Công nghiệp Ma Pháp, cũng là một ngọn lửa. Chỉ cần giữ được anh và Thương hội Tân Phi, tôi tin rằng ngọn lửa này nhất định sẽ bùng lên thành ngọn lửa lớn hơn, sau đó tạo thành một đám cháy lớn, thiêu rụi cả Vương quốc Lanpari. Anh có tự tin không?"

"Cô nghĩ tôi là ai chứ?" Hứa Dịch nở một nụ cười tự tin."Tôi còn có thể khẳng định, ngọn lửa này nhất định sẽ biến thành một Ngọn lửa Công nghiệp cực kỳ mãnh liệt, không chỉ thiêu rụi cả Vương quốc Lanpari, mà còn lan rộng ra toàn bộ Lục địa Saines!"

(Quyển 2 《Ngọn lửa Công nghiệp》 Hết)

Chương 643: Tình hình chiến sự đảo ngược ở biên giới (1/2)

Quyển 3: Khói Lửa Lan Rộng.

Phía nam Vương quốc Sack, giáp với biên giới Vương quốc Lanpari, là một dãy núi không quá cao nhưng lại kéo dài bất tận.

Khi Vương quốc Lanpari được thành lập, họ đã giành được vùng đất rộng lớn phía nam dãy núi này từ tay Vương quốc Sack, và cuối cùng hai nước đã lấy dãy núi có tên là Murto làm biên giới, phía bắc là Vương quốc Sack, phía nam là Vương quốc Lanpari.

Chính vì điều này, từ Quốc vương Bệ hạ cho đến thường dân của Vương quốc Sack đều mong muốn giành lại vùng đất này từ tay Vương quốc Lanpari.

Vì vậy, kể từ khi Vương quốc Lanpari được thành lập cho đến nay đã được vài trăm năm, những tranh chấp trên dãy núi biên giới này vẫn chưa bao giờ chấm dứt.

Mặc dù cả hai nước đều không đủ dũng khí và tiềm lực kinh tế để phát động một cuộc chiến tranh toàn diện, nhưng những cuộc xung đột nhỏ vẫn thường xuyên xảy ra.

Mỗi năm, Vương quốc Sack đều đầu tư một lượng lớn nhân lực và vật lực vào đường biên giới này, tính trung bình, chỉ riêng số người chết mỗi năm đã lên tới hàng nghìn người, dẫn đến thiệt hại kinh tế lên tới hàng trăm nghìn đồng vàng.

Mặc dù trước đây, Vương quốc Sack luôn chiếm ưu thế trong các cuộc xung đột biên giới, nhưng trên thực tế họ cũng không

chiếm được nhiều lợi thế.

Sau rất nhiều năm, họ cũng chỉ mới đẩy được vùng kiểm soát từ chân núi phía bắc dãy núi Murto lúc Vương quốc Lanpari mới thành lập, vượt qua dãy núi, và mỗi khi họ muốn tiến xa hơn, họ đều vấp phải sự kháng cự quyết liệt của Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari.

Vào đầu năm nay, theo đề nghị của Quốc vương Bệ hạ Vương quốc Sack, và sau khi được Bộ Chiến tranh lên kế hoạch kỹ lưỡng, Quân đoàn Greedy Wolf, chịu trách nhiệm bảo vệ biên giới phía nam của Vương quốc Sack, đã phát động một cuộc tấn công quy mô lớn hoàn toàn khác với trước đây.

Đối mặt với cuộc tấn công quy mô lớn bất thường của Vương quốc Sack, Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari đã bị bất ngờ và không thể chống đỡ, và chỉ trong vòng một tuần, họ đã bị Quân đoàn Greedy Wolf đánh bật khỏi khu vực kiểm soát ban đầu của họ, khiến toàn bộ Dãy núi Murto rơi vào tay Vương quốc Sack.

Toàn thể Vương quốc Sack đã vô cùng phấn khích trước kết quả này.

Đối với người dân Vương quốc Sack, điều này có ý nghĩa tượng trưng rất mạnh mẽ, có nghĩa là thế cân bằng vốn có giữa Vương quốc Sack và Vương quốc Lanpari cuối cùng đã bị phá vỡ, và Vương quốc Sack lần đầu tiên giành được chiến thắng vang dội. Lần đầu tiên có được lợi thế thực sự.

Còn đối với Bộ Chiến tranh Sack, đây là một chiến thắng đáng mừng. Bởi vì một khi họ kiểm soát hoàn toàn Dãy núi Murto, họ sẽ có lợi thế địa lý tuyệt đối.

Đối với Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari, nếu họ muốn phản công, họ sẽ phải tấn công từ chân núi lên trên, điều này khó hơn nhiều so với việc tấn công trực diện trên mặt đất bằng phẳng.

Sự thật đã chứng minh điều đó.

Khi Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari cuối cùng cũng ổn định được vị trí của mình sau cuộc tấn công bất ngờ của Quân đoàn Greedy Wolf của Vương quốc Sack, và nhân cơ hội Quân đoàn Greedy Wolf đang củng cố vị trí của mình để xây dựng công sự trên Dãy núi Murto để phát động phản công, họ đã bị bất lợi do địa hình dốc đứng. Đối mặt với hệ thống phòng thủ vững chắc của Quân đoàn Greedy Wolf, họ không thể đạt được bất kỳ kết quả nào, và cuối cùng buộc phải rút lui sau khi mất hàng nghìn người.

Theo quan điểm của Bộ Chiến tranh Sack, điều này thực sự có nghĩa là Vương quốc Sack đã kiểm soát hoàn toàn Dãy núi Murto.

Từ nay về sau, vì có lợi thế địa lý tuyệt đối, dựa vào Dãy núi Murto, Vương quốc Sack có thể tùy ý tấn công hoặc phòng thủ, và toàn bộ phía bắc của Vương quốc Lanpari sẽ bị phơi bày trước nanh vuốt của Quân đoàn Greedy Wolf, mặc cho chúng hoành hành.

Tuy nhiên, điều tốt đẹp ngắn chẳng tày gang.

Sau khi mùa đông lạnh giá đầu năm trôi qua, Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari lại một lần nữa phát động phản công. Tuy nhiên, Quân đoàn Greedy Wolf của Vương quốc Sack phát hiện ra rằng cuộc phản công lần này của Quân đoàn Bắc Trấn dữ dội hơn bao giờ hết, đến mức họ khó có thể chống đỡ.

Chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, Quân đoàn Greedy Wolf đã mất hai đỉnh núi, và hệ thống phòng thủ của họ trên toàn bộ dãy núi đã bị giáng một đòn mạnh.

Nếu Bộ Chiến tranh Sack không hành động quyết đoán, ngay lập tức tăng cường hỗ trợ cho Quân đoàn Greedy Wolf, và thậm chí còn điều động một Quân đoàn Tiger dữ khác đến hỗ trợ phòng thủ, e rằng Dãy núi Murto mà họ đã phải vất vả lắm mới giành

được sẽ lại bị Quân đoàn Bắc Trấn cướp mất.

Và lý do khiến sức chiến đấu của Quân đoàn Bắc Trấn tăng vọt, dẫn đến kết quả này chỉ có một, đó là sự thay đổi trang bị của Quân đoàn Bắc Trấn.

Trước đây, mặc dù Quân đoàn Greedy Wolf của Vương quốc Sack luôn có lợi thế trước Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari, nhưng trên thực tế, nội bộ Quân đoàn Greedy Wolf luôn đánh giá rất cao sức chiến đấu của binh lính Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari.

Bởi vì so với trang bị đầy đủ của Quân đoàn Greedy Wolf, trang bị của binh lính Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari thực sự rất tồi tàn.

Trước đây, khi chiến đấu với Quân đoàn Greedy Wolf, binh lính Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari thậm chí còn không được trang bị đầy đủ áo giáp, hầu hết binh lính chỉ mặc áo giáp da cũ nát.

Hơn nữa, vũ khí của họ cũng rõ ràng là rất cũ kỹ, cho dù là độ sắc bén, trọng lượng hay chất lượng đều không thể so sánh với vũ khí của binh lính Quân đoàn Greedy Wolf.

Không ai hiểu rõ hơn chính những người lính về việc vũ khí và trang bị có thể cải thiện sức chiến đấu của một người lính như thế nào, vì vậy Quân đoàn Greedy Wolf từ trên xuống dưới đều rất ngưỡng mộ việc binh lính Quân đoàn Bắc Trấn vẫn có thể chiến đấu trong điều kiện khắc nghiệt như vậy. Họ chỉ hơi yếu thế hơn một chút khi đối mặt với họ, và có thể giữ vững vị trí của họ ở Dãy núi Murto.

Chương 644: Tình hình chiến sự đảo ngược ở biên giới (2/2)

Sharon Lenoir, Tư lệnh Quân đoàn Greedy Wolf, đã nhiều lần bày tỏ cảm xúc của mình với Evy Roan, Tham mưu trưởng Quân đoàn, rằng may mắn thay Vương quốc Lanpari quá nghèo, nếu không, nếu Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari có trang bị giống như Quân đoàn Greedy Wolf, thì Dãy núi Murto e rằng đã bị Quân đoàn Bắc Trấn cướp mất từ lâu rồi.

Và bây giờ, điều mà Sharon Lenoir lo lắng nhất đã xảy ra.

Trong cuộc phản công lần này, Sharon Lenoir, người đã đích thân đến tiền tuyến để giám sát trận chiến, đã tận mắt chứng kiến rằng mỗi người lính Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari xông lên đỉnh núi để tấn công công sự của Quân đoàn Greedy Wolf đều mặc một bộ áo giáp hoàn chỉnh, sáng bóng và đồng nhất, và tay cầm vũ khí sáng loáng, nhìn là biết rất sắc bén.

Và trong khi Sharon Lenoir và những người lính Quân đoàn Greedy Wolf vẫn còn đang ngạc nhiên, thì họ lại càng ngạc nhiên hơn khi phát hiện ra rằng áo giáp của những người lính Quân đoàn Bắc Trấn này cứng đến mức đáng kinh ngạc. Ngay cả khi họ xông lên dưới làn mưa tên dày đặc, họ dường như không hề hấn gì.

Là một chiến binh cấp cao, Sharon Lenoir đã tận mắt chứng kiến một người lính Quân đoàn Bắc Trấn xông lên phía trước bị bắn trúng ít nhất mười mũi tên, nhưng áo giáp của anh ta chỉ xuất hiện một số vết xước, chứ đừng nói là bị bắn thủng, thậm chí còn không bị biến dạng một chút nào!

Và khi binh lính Quân đoàn Bắc Trấn xông lên đỉnh núi và bắt

đầu giao tranh tay đôi với binh lính Quân đoàn Greedy Wolf, thì tất cả mọi người trong Quân đoàn Greedy Wolf đều kinh ngạc phát hiện ra rằng vũ khí trong tay họ kém xa so với vũ khí trong tay binh lính Quân đoàn Bắc Trấn, khi cả hai bên dùng hết sức lực để đánh nhau, thì cuối cùng bị hỏng nhất định là vũ khí của binh lính Quân đoàn Greedy Wolf.

Thậm chí một số vũ khí của binh lính Quân đoàn Greedy Wolf còn kém hơn, và thậm chí còn bị vũ khí của binh lính Quân đoàn Bắc Trấn chém đứt.

Với sự chênh lệch rõ ràng về trang bị như vậy, cộng với việc binh lính Quân đoàn Bắc Trấn vốn đã có sức chiến đấu mạnh hơn binh lính Quân đoàn Greedy Wolf, nên kết quả của trận chiến thông thường đã được định đoạt ngay từ thời điểm hai bên tiếp xúc.

Ngay cả khi Quân đoàn Greedy Wolf có lợi thế hơn về quân số và địa hình, họ vẫn không thể chống đỡ được cuộc tấn công của Quân đoàn Bắc Trấn.

Nếu Quân đoàn Bắc Trấn không chủ động rút lui sau khi đạt được một số kết quả, thì số đỉnh núi bị Quân đoàn Greedy Wolf mất trong tuần đầu tiên chắc chắn sẽ không chỉ là hai.

Sau cuộc phản công dữ dội này của Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari, khi Quân đoàn Greedy Wolf tiến hành thảo luận nội bộ, họ vừa cảm thấy may mắn vừa cảm thấy bối rối.

May mắn là Quân đoàn Bắc Trấn đã chủ động lựa chọn rút lui, khiến Quân đoàn Greedy Wolf không bị đánh bại hoàn toàn.

Sự bối rối là do điều này.

Quân đoàn Bắc Trấn rõ ràng đã giành được thế chủ động và lợi thế rõ ràng trên chiến trường, nhưng tại sao họ lại bất ngờ lựa

chọn rút lui?

Câu trả lời đã được tiết lộ nửa tháng sau.

Sau cuộc tấn công đầu tiên vào Dãy núi Murto, Vương quốc Lanpari đã tạm dừng hơn nửa tháng trước khi phát động cuộc tấn công thứ hai.

Quân đoàn Greedy Wolf đã chuẩn bị tinh thần để chống đỡ cuộc tấn công dữ dội của binh lính Quân đoàn Bắc Trấn bằng cách dựa vào lợi thế về vũ khí và áo giáp của họ, nhưng họ không ngờ rằng lần này binh lính Quân đoàn Bắc Trấn sẽ không tấn công lên núi, mà là trực tiếp đẩy ra một số cỗ máy khổng lồ kỳ lạ từ chân núi.

Sau đó, họ nhìn thấy vô số tảng đá khổng lồ được bắn ra từ những cỗ máy kỳ lạ và khổng lồ này, đánh trúng chính xác vào công sự của Quân đoàn Greedy Wolf trên đỉnh núi.

Dưới làn mưa đá khổng lồ liên tục và dữ dội như vậy, Quân đoàn Greedy Wolf thậm chí không thể cầm cự nổi một giờ đồng hồ.

Và mỗi khi Quân đoàn Greedy Wolf muốn dựa vào lợi thế địa hình để xông xuống núi tấn công cỗ máy khổng lồ kỳ lạ này, họ luôn phải đối mặt với một cơn mưa tên dày đặc như bão tố, khiến cho binh lính Quân đoàn Greedy Wolf vừa mới xông ra khỏi doanh trại đã bị bắn thành nhím trong tích tắc.

Không thể phòng thủ, cũng không thể tấn công, các sĩ quan trấn giữ trận địa của Quân đoàn Greedy Wolf thấy tình thế nguy cấp, chỉ có thể tuyên bố rút lui.

Thế mà lần này Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari lại không chọn cách rút lui, sau khi đánh hạ một trận địa, họ được thế lại càng thêm hung hăng, cứ thế san bằng từng trận địa một.

Và khi Quân đoàn Greedy Wolf nắm rõ được cỗ máy khổng lồ kỳ lạ kia thực ra chỉ có ba chiếc, muốn nhân lúc không có ba cỗ máy khổng lồ này trấn giữ mà phát động phản công vào trận địa, thì họ luôn phải đối mặt với một cơn mưa tên như trút nước, cộng thêm việc Quân đoàn Bắc Trấn lúc này đã đổi ngược lại, dùng trang bị để áp đảo, khiến cho tất cả các cuộc tấn công của Quân đoàn Greedy Wolf đều thất bại.

Trận chiến chỉ kéo dài hơn một tháng, Quân đoàn Greedy Wolf đã mất hết toàn bộ trận địa trên Dãy núi Murto, thậm chí còn bị Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari đánh bật ra khỏi Dãy núi Murto.

Vì vậy, chỉ sau hơn ba tháng, tình thế của hai bên đã hoàn toàn đảo ngược.

Lúc này, Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari lại chiếm ưu thế tuyệt đối về địa hình, dựa vào những vũ khí và trang bị tinh nhuệ trong tay, cùng với lượng lớn mũi tên dường như không cần tốn tiền, cộng thêm ba cỗ máy khổng lồ có sức mạnh đáng kinh ngạc kia, khiến cho Quân đoàn Greedy Wolf hoàn toàn không có hy vọng phản công.

Đối với kết quả này, tất cả mọi người trong Quân đoàn Greedy Wolf, bao gồm cả Sharon Lenoir, ngoài cảm giác không phục và phẫn nộ, thì điều khiến họ nghi ngờ nhất chính là:

Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari, tại sao lại đột nhiên trở nên giàu có như vậy?

Chương 645: Những suy nghĩ khác biệt hai bên sườn núi (1/2)

Trái ngược với sự nghi ngờ trong lòng, Sharon Lenoir, Quân đoàn trưởng Quân đoàn Greedy Wolf, lại càng lo lắng hơn về cục diện trận chiến sắp tới.

Dựa theo sức chiến đấu vượt trội mà Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc Lanpari đã thể hiện trước đó, chỉ cần họ tiếp tục thừa thắng xông lên, Sharon Lenoir hoàn toàn không tự tin có thể dựa vào Quân đoàn Greedy Wolf để chống đỡ được.

Ngay cả khi có thêm sự hỗ trợ của Quân đoàn Tiger e rằng cũng rất khó khăn.

Tuy nhiên, may mắn thay, sau khi Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc Lanpari giành quyền kiểm soát toàn bộ Dãy núi Murto, đẩy lui Quân đoàn Greedy Wolf và Quân đoàn Tiger đến mức phải xây dựng công sự phòng thủ ở vị trí cách Dãy núi Murto mười km, thì họ lại bất ngờ giảm bớt sức tấn công, không tiếp tục xâm chiếm lãnh thổ của Vương quốc Sack ở phía Bắc Dãy núi Murto, mà bắt đầu xây dựng trận địa mới trên Dãy núi Murto, bày ra một tư thế phòng thủ kiên cố.

Theo phân tích của Tham mưu trưởng Evy Roan, đây có thể là do Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc Lanpari lo sợ tiến quá sâu vào lãnh thổ Vương quốc Sack sẽ trở thành quân lực đơn độc, dễ bị Vương quốc Sack tập trung lực lượng tiêu diệt, nên mới tạm thời ổn định lại.

Cũng có khả năng là cuộc tấn công dữ dội trước đó của Vương quốc Lanpari chỉ là một cuộc phản công liều mạng nhằm vào hành động khiêu khích trước đó của Vương quốc Sack.

Với quốc lực của Vương quốc Lanpari, việc đột nhiên sản xuất ra một lượng lớn áo giáp, vũ khí, trang bị cho Quân đoàn Bắc Trấn, cộng thêm việc cung cấp một lượng lớn mũi tên dường như miễn phí, và ba chiếc máy bắn đá có uy lực khủng khiếp, vượt xa tầm hiểu biết của Sharon Lenoir và Evy Roan, chắc chắn đã huy động gần như toàn bộ sức mạnh của Vương quốc.

Loại tiêu hao khủng khiếp này có thể duy trì được một hoặc hai trận chiến, nhưng nếu tiếp tục trong thời gian dài, thì đừng nói là Vương quốc Lanpari vốn đã nghèo nàn trong số các vương quốc lân cận, mà ngay cả Vương quốc Sack hùng mạnh hơn nhiều cũng chắc chắn không thể chịu đựng được lâu.

Vì vậy, sau khi thảo luận với Evy Roan, Sharon Lenoir thậm chí đã bắt đầu cân nhắc việc phản công.

Mặc dù hiện tại Quân đoàn Bắc Trấn đã chiếm giữ vị trí địa hình thuận lợi, việc phản công sẽ khiến Quân đoàn Greedy Wolf chịu tổn thất nặng nề, nhưng nếu để mặc cho quân đội Vương quốc Lanpari kiểm soát Dãy núi Murto, toàn bộ lãnh thổ phía Nam của Vương quốc Sack coi như không có gì phòng bị.

Nếu Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc Lanpari liều lĩnh xâm lược Vương quốc Sack, gây ra hỗn loạn, thì không cần đợi đến khi Bộ Quân sự khiển trách, Sharon Lenoir thà tự sát còn hơn.

Tuy nhiên, dưới sự thuyết phục của Evy Roan, Sharon Lenoir cuối cùng đã tạm thời từ bỏ ý định phản công.

"Trước khi làm rõ thực hư tình hình của đối phương, tốt nhất chúng ta không nên manh động. Văn phòng Tham mưu của Bộ Quân sự đã chú ý đến tình hình đặc biệt này, tôi nghĩ sẽ không lâu

nữa, Cục Tình báo sẽ có thông tin liên quan gửi đến. Sau khi biết được tình hình chính xác, chúng ta sẽ đưa ra quyết định cũng chưa muộn."

Đã hợp tác với Evy Roan hơn mười năm, Sharon Lenoir cực kỳ tin tưởng vào phán đoán của anh, vì vậy bà đã gạt bỏ ý định phản công và bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Quân đoàn Bắc Trấn cũng như Evy Roan dự đoán, không có bất kỳ hành động tấn công nào nữa.

Vì vậy, sau ba tháng chiến đấu liên miên, tình thế nhiều lần đảo ngược, hai bên lại bước vào một giai đoạn hòa bình kỳ lạ.

Đến giữa tháng 8, một sứ giả của Bộ Quân sự được phái từ thủ đô Taren của Vương quốc Sack đã đến doanh trại của Quân đoàn Greedy Wolf nằm cách Dãy núi Murto không xa.

Ngoài việc mang theo mệnh lệnh của Bộ Quân sự, sứ giả này còn mang theo một tài liệu tình báo do Văn phòng Tham mưu của Bộ Quân sự gửi đến.

Mệnh lệnh yêu cầu Quân đoàn Greedy Wolf không được hành động thiếu thận trọng, tạm thời từ bỏ ý định phản công, giữ vững phòng tuyến biên giới phía Nam của Vương quốc.

Tài liệu tình báo này là mô tả nguyên nhân khiến trang bị của Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc Lanpari thay đổi mạnh mẽ như vậy.

Sau khi xem xong tài liệu tình báo, Sharon Lenoir tròn mắt kinh ngạc, lắp bắp nói với Evy Roan: "Thật nực cười! Evy, anh có tin được không? Chúng ta không phải bị Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc Lanpari đánh bại, mà là bị một thương hội nhỏ bé đến cả cái tên cũng chưa từng nghe nói đến của Vương quốc Lanpari đánh bại!"

"Chuyện gì đã xảy ra?" Evy Roan nghi hoặc nhận lấy tài liệu tình báo và cẩn thận xem xét.

Sau khi đọc kỹ từng chữ, Evy Roan trầm ngâm một lúc, vẻ mặt anh tuy có phần khó tin, nhưng lại càng lo lắng hơn.

"Nếu những gì được viết trong tài liệu tình báo này là sự thật, thì tình hình của chúng ta có thể sẽ trở nên rất tồi tệ. Hãy thử nghĩ xem, nếu lũ khốn Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc Lanpari không còn phải lo lắng về vũ khí, trang bị, thậm chí còn có nhiều mũi tên hơn chúng ta gấp mấy lần, cộng thêm những chiếc Máy Bắn Đá Ma Lực đáng sợ đó, thì chúng ta còn khả năng gì để chống lại họ?"

Vẻ mặt của Sharon Lenoir trở nên u ám, bà lại cầm lấy tài liệu tình báo đọc kỹ lại một lần nữa, cau mày.

"Nếu cuộc tấn công của Quân đoàn Bắc Trấn vẫn có thể duy trì như trước, thì đúng là anh em chúng ta không thể nào chống đỡ nổi. Chẳng lẽ... Vương quốc Sack của chúng ta lại sắp bị Vương quốc Lanpari phản công sao?"

"Điều đó không phải là không thể." Evy Roan trầm giọng nói."Nếu vũ khí, trang bị của chúng ta không theo kịp, thì đây sẽ không còn là suy đoán của anh nữa, mà sẽ trở thành sự thật."

Chương 646: Những suy nghĩ khác biệt hai bên sườn núi (2/2)

"Nhưng trong Vương quốc của chúng ta làm gì có cái Thương hội Tân Phi chết tiệt đó!" Sharon Lenoir phun một ngụm nước bọt xuống đất một cách giận dữ, sau đó đưa tay ra hiệu cắt ngang cổ họng."Vì tài liệu tình báo nói rằng nhân vật chủ chốt của Thương hội Tân Phi này là Hội trưởng của họ, cái gã họ Hứa gì đó, vậy để cho hắn ta và Thương hội Tân Phi không còn giúp đỡ quân đội Vương quốc Lanpari nữa, chi bằng giết quách hắn ta đi cho xong chuyện."

"Nếu có thể làm như vậy, thì anh nghĩ Văn phòng Tham mưu đã không làm rồi sao?" Evy Roan cười khổ."Nếu chúng ta có thể dễ dàng loại bỏ một nhân vật quan trọng như vậy của Vương quốc Lanpari, thì Vương quốc Lanpari đã bị chúng ta tiêu diệt từ lâu rồi."

"Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Quân đoàn Bắc Trấn ngày càng mạnh, cuối cùng giết sạch chúng ta sao?"

"Yên tâm đi, vì Cục Tình báo đã dò la được tin tức này, thì họ chắc chắn sẽ có hành động tương ứng." Evy Roan vỗ vai an ủi Sharon Lenoir."Hơn nữa, tài liệu tình báo không phải đã nói rồi sao, lũ Lanpari ngu ngốc đó, vậy mà tự chặt tay chân mình, không ngừng đàn áp Thương hội Tân Phi. Không có gì lạ khi sau đó cuộc tấn công của Quân đoàn Bắc Trấn lại dừng lại. Không có sự hỗ trợ của Thương hội Tân Phi, Quân đoàn Bắc Trấn không thể nào đảm bảo được nguồn cung cấp trang bị mạnh mẽ như vậy."

"Hừ, lũ Lanpari này đúng là ngu ngốc. Nếu Vương quốc Sack của chúng ta có một Thương hội Tân Phi như vậy, thì phải coi như báu vật mà cung phụng mới phải. Lũ Lanpari này không ủng hộ cũng đành, đằng này lại còn ra sức đàn áp, thật không biết trong đầu chúng có phải là chứa phân không." Sharon Lenoir nói với vẻ hả hê.

"Dù sao thì, họ đã cho chúng ta đủ thời gian để phản ứng." Evy Roan mỉm cười."Tin tôi đi, với khả năng của Văn phòng Tham mưu, họ nhất định sẽ đưa ra được một số hành động có lợi cho chúng ta."

Sharon Lenoir khẽ hừ một tiếng: "Tôi không thích cách làm của lũ người Văn phòng Tham mưu, quá nham hiểm, bỉ ổi."

"Bất kể thủ đoạn như thế nào, miễn là có lợi cho chúng ta là được." Evy Roan mỉm cười."Chỉ hy vọng rằng gã tên là Hứa Dịch đó, đừng quá khó đối phó."

Trong khi hai nhân vật đỉnh chóp của Quân đoàn Greedy Wolf đang phân tích, thảo luận về một tài liệu tình báo, thì trên một ngọn núi cách đó mười km thuộc Dãy núi Murto, Leslie Stark, Đại đội trưởng Đại đội 3, Tiểu đoàn 5 của Quân đoàn Bắc Trấn, đang cau mày nghiên cứu một thiết bị có hình dáng bên ngoài hơi giống nỏ, nhưng cách thức hoạt động và vận hành lại hoàn toàn khác.

Sau khi cầm lên xem xét một hồi, Tử tước Leslie vẫn không hiểu được nguyên lý của thứ này, đành phải hỏi viên Quân nhu quan mập mạp vừa mới áp tải một lô vũ khí, trang bị đến: "Thứ này rốt cuộc là sử dụng như thế nào?"

Viên Quân nhu quan mập mạp nở một nụ cười nịnh nọt, lấy ra một tờ giấy từ trong thùng gỗ đựng vũ khí đưa cho Tử tước Leslie.

"Tử tước đại nhân, ngài xem, đây là bản vẽ hướng dẫn sử dụng của cây nỏ ma pháp này. Tôi nghĩ với trí tuệ của ngài, chỉ

cần nhìn qua một lần là có thể hiểu được cách sử dụng."

"Đơn giản như vậy sao?" Tử tước Leslie nghi hoặc nhận lấy bản vẽ hướng dẫn, phát hiện trên đó vẽ một số bước thao tác, quả nhiên rất đơn giản, dễ hiểu.

Sau khi xem xét cẩn thận hai lần, Tử tước Leslie cầm lấy một cây nỏ ma pháp, sau đó lấy ra một ống hình trụ từ trong thùng gỗ. Ống trụ dài khoảng nửa mét, đường kính khoảng mười centimet, nặng khoảng năm kilogram. Theo bước đầu tiên trong hướng dẫn sử dụng, anh lắp ống trụ vào bộ phận bắn của nỏ ma pháp.

Sau khi chắc chắn ống trụ đã được lắp đúng cách, Tử tước Leslie giơ nỏ ma pháp lên, nhắm vào một cái cây cách đó khoảng mười mét. Anh nhẹ nhàng nhấn nút bấm trên nỏ ma pháp.

"Vút-"

Tiếng một tiếng nổ vang lên, một mũi tên xé gió lao đi. Tử tước Leslie chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng lóe lên, mũi tên đã găm vào thân cây.

Tử tước Leslie nhìn kỹ, với sức mạnh của một Chiến binh Cấp 5, anh có thể thấy rõ ràng hơn một nửa mũi tên đã găm sâu vào thân cây.

"Sức mạnh thật khủng khiếp!" Tử tước Leslie thốt lên kinh ngạc.

Mặc dù xuất thân từ Gia tộc Stark, anh đã được đào tạo bài bản từ nhỏ, cộng với tài năng thiên bẩm, anh rất xuất sắc trong cả cưỡi ngựa và bắn cung.

Tuy nhiên, anh biết rõ, ngay cả khi sử dụng cây cung Elf đặc chế được cất giữ trong gia tộc, anh cũng không thể nào bắn ra một mũi tên có sức mạnh kinh người như vậy.

Nghĩ đến hướng dẫn sử dụng, Tử tước Leslie lại giơ nỏ ma pháp lên, nhắm vào cái cây lớn và nhấn một nút khác.

"Vút vút vút vút-"

Một loạt tiếng xé gió vang lên, sau đó là tiếng "thụp thụp thụp thụp" nặng nề.

Tổng cộng năm mươi mũi tên trong ống tên được bắn ra trong vòng chưa đầy năm nhịp thở, tất cả đều găm sâu vào thân cây.

Khi mũi tên cuối cùng được bắn ra, những mũi tên dày đặc đã xuyên thủng thân cây. Với lực đẩy mạnh mẽ của những mũi tên cuối cùng, cây lớn kêu lên một tiếng răng rắc rồi gãy làm đôi. Nửa trên của cây đổ ầm xuống đất, bụi bay mù mịt.

Tử tước Leslie kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi cúi đầu nhìn nỏ ma pháp trong tay, buột miệng chửi thề một tiếng, lắc đầu thở dài: "Tên Hứa Dịch này, vậy mà có thể chế tạo ra một cỗ máy ma thuật khủng khiếp như vậy. Xem ra... đám khốn Vương quốc Sack sắp gặp xui xẻo rồi."

Chương 647: Vị Bá tước đau đầu (1/4)

Bá tước Stark gần đây cảm thấy rất không vui, thậm chí có chút đau đầu như muốn nứt ra.

Đã hơn ba tháng kể từ khi ông tiếp quản Bá tước Satsuma để trở thành Thành chủ của Thành phố Bontar, nhưng cho đến nay, dường như không có việc gì ông muốn làm mà có thể hoàn thành suôn sẻ.

Trước khi đến Thành phố Bontar, ông nghĩ rằng việc gia tộc cử mình đến làm Thành chủ ở đây là một sự lãng phí tài năng.

Theo quan điểm của ông, những vấn đề của Thành phố Bontar chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần cử đại một người đến, thậm chí là để Nam tước Bill, người mà ông luôn coi là một đứa trẻ con, giải quyết cũng không có gì khó khăn.

Lý do cuối cùng ông đến đây, chỉ là vì Thành phố Bontar hiện tại đã trở thành trung tâm của cuộc đấu tranh giữa hai phe phái lớn trong Vương quốc Lanpari.

Gia tộc Stark đã phải trả giá rất đắt mới có thể giành được vị trí Thành chủ này, nên đương nhiên không thể để xảy ra sai sót.

Thành phố Bontar chỉ là một thành phố nhỏ, đương nhiên không thể để Công tước Stark đích thân đến làm Thành chủ, vì vậy sau khi lựa chọn kỹ lưỡng, cuối cùng họ đã chọn Bá tước Maniro Stark.

Là em trai của Công tước Stark, ông có được sự tin tưởng tuyệt

đối từ Công tước Stark, hơn nữa tuổi tác cũng lớn hơn, chín chắn và điềm tĩnh hơn, nên đương nhiên sẽ khiến người ta yên tâm.

Và trước đó, Bá tước Stark cũng rất tự tin vào bản thân, bởi vì ông cảm thấy mình có thể dễ dàng đạt được mục tiêu của gia tộc, chứng minh cho tất cả mọi người thấy rằng việc biến Thành phố Bontar thành một thành phố lấy nông nghiệp làm nền tảng chắc chắn quan trọng hơn nhiều so với việc trở thành một thành phố lấy thương mại làm trọng.

Tuy nhiên, sau khi thực sự đến Thành phố Bontar, ngoại trừ việc ra tay đối phó với Thương hội Tân Phi một cách suôn sẻ ngay từ đầu, thì mọi việc khác mà ông muốn làm đều không hề suôn sẻ.

Điều đầu tiên ông làm sau khi đến Thành phố Bontar là đánh giá lại tình trạng đất đai của Thành phố Bontar, và dựa vào chính sách không thể chê vào đâu được này, đã đuổi Thương hội Tân Phi ra khỏi Trang viên Sancton, khiến Hứa Dịch thậm chí không dám hó hé một lời.

Tuy nhiên, việc ông thực hiện chính sách này không chỉ đơn giản là để đuổi Thương hội Tân Phi đi, mà thực sự là chuẩn bị dựa vào chính sách này để thống kê lại tình hình sử dụng đất đai xung quanh Thành phố Bontar, tranh thủ thời gian trước khi thu hoạch mùa thu để đo đạc và khai hoang tất cả đất trồng trọt trong Thành phố Bontar, từ đó đạt được sản lượng tăng mạnh trong vụ thu hoạch mùa thu.

Tuy nhiên, sau khi nhận được kết quả đo đạc, ông suýt chút nữa thì hộc máu.

Bởi vì theo kết quả đo đạc thống kê, Thành phố Bontar hiện tại đã khai hoang toàn bộ đất trồng trọt trong phạm vi Thành phố Bontar, thậm chí không còn một ha đất hoang nào!

Điều này có nghĩa là ông ta căn bản không thể làm gì được

trên diện tích đất canh tác, khiến sản lượng lương thực trong Thành phố Bontar tăng vọt, từ đó mất đi khả năng tạo ra thành tích lớn nhất.

Ngược lại, nếu sản lượng lương thực thu hoạch được trong vụ thu hoạch mùa thu này không đạt tiêu chuẩn thu hoạch mùa thu của Thành phố Bontar năm ngoái, thậm chí còn kém hơn, thì có nghĩa là ông ta đã hoàn toàn thất bại trong việc đảm nhiệm chức vụ Thành chủ.

Chưa nói đến việc ông sẽ phụ lòng mong đợi của cả gia tộc, thậm chí còn khiến Gia tộc Stark bị các Đại quý tộc khác trong phe phái nghi ngờ.

Quan trọng hơn, nếu ông không đạt được thành tích gì, không thể chứng minh rằng Thành phố Bontar dưới sự lãnh đạo của ông có thể tạo ra thành tích tốt hơn so với thời Bá tước Satsuma, thì Quốc vương Bệ hạ sẽ có đủ lý do để bác bỏ đề nghị của phe quý tộc của họ, từ đó thúc đẩy mạnh mẽ sự phát triển thương mại trong Vương quốc.

Như vậy, bao gồm cả Gia tộc Stark, uy tín trong Vương quốc chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Và đây là điều mà phe quý tộc của họ không thể chấp nhận được.

Vì vậy, mặc dù trong lòng muốn hộc máu, nhưng Bá tước Stark vẫn cố gắng tìm kiếm khả năng cải thiện thành tích.

Ruộng đất không thể tự nhiên sinh ra thêm, vậy thì không gian nỗ lực còn lại chỉ có thể là nhân lực.

Tuy nhiên, khi nghĩ cách giải quyết vấn đề nhân lực, Bá tước Stark đã gây ra một trò cười lớn.

Thông qua kết quả đo đạc thống kê, Bá tước Stark phát hiện ra

rằng có một Thương hội Cantonna trong Thành phố Bontar, lại dám lấy đi ruộng đất mà họ đã thuê từ một lượng lớn nông dân bên ngoài thành phố, tự mình bao trọn để canh tác.

Theo thống kê dữ liệu của Phủ Thành chủ, Thương hội Cantonna hiện tại đã sở hữu ruộng đất được chuyển nhượng từ tay của 746 hộ nông dân, với tổng diện tích hơn 20 ha, thậm chí còn lớn hơn nhiều so với phạm vi lãnh địa của Gia tộc Stark trong Thành phố Bontar!

Nhìn thấy vấn đề này, Bá tước Stark lập tức sáng mắt.

Thương hội Cantonna này không hề có bất kỳ bối cảnh quý tộc nào, vậy mà lại dám nắm giữ trong tay nhiều ruộng đất canh tác như vậy, điều này không chỉ cực kỳ vô lý, mà thậm chí có thể nói là đại nghịch bất đạo!

Vì vậy, Bá tước Stark không chút khách khí ra lệnh thông qua Phủ Thành chủ, yêu cầu Thương hội Cantonna phải trả lại ngay lập tức số đất này cho những người nông dân đó, đảm bảo những người nông dân đó có ruộng để thuê.

Bá tước Stark cho rằng hành động này của mình nhất định sẽ nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người, bởi vì theo ông, Thương hội Cantonna này chắc chắn có mối quan hệ mờ ám nào đó với vị Thành chủ tiền nhiệm Bá tước Satsuma, dựa vào quyền thế của Bá tước Satsuma, ép buộc những người nông dân này giao ruộng đất đang thuê cho Thương hội Cantonna.

Mà đối với những người nông dân bình thường trong Vương quốc Lanpari, ruộng đất mà họ thuê là hy vọng duy nhất để nuôi sống gia đình, nếu không có những ruộng đất này, những người nông dân bình thường này e rằng chỉ có thể bị chết đói.

Vì vậy, Bá tước Stark cảm thấy rằng mình đang làm một việc cực kỳ chính nghĩa, tự tin chờ đợi sự ca ngợi và ủng hộ của mọi

người.

Chương 648: Vị Bá tước đau đầu (2/4)

Tuy nhiên, sự thật đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Khi ông ta yêu cầu Thương hội Cantonna trả lại ruộng đất cho nông dân, Thương hội Cantonna đã phản đối, tuyên bố rằng tất cả ruộng đất mà họ thuê đều đã được Phủ Thành chủ xem xét và chấp thuận, không có bất kỳ vấn đề gì về thủ tục, hoàn toàn hợp pháp. Nếu Phủ Thành chủ yêu cầu họ trả lại những ruộng đất này, thì phải đưa ra lý do hợp lý.

Đương nhiên là Bá tước Stark đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự phản đối của Thương hội Cantonna, trực tiếp lấy lý do thỏa thuận được ký kết với vị Thành chủ tiền nhiệm không liên quan gì đến vị Thành chủ hiện tại, tất cả các thỏa thuận đã ký với Phủ Thành chủ sẽ tự động bị hủy bỏ, phải xem xét lại toàn bộ mới có thể quyết định có được phê duyệt hợp pháp hay không để đối phó.

Tuy nhiên, lý do trả lời Thương hội Cantonna này đã bị Thương hội Cantonna tức giận công khai ra ngoài, sau đó không chỉ "Nhật báo Bontar" mà cả các tờ báo khác trong Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận cũng lần lượt đưa tin về việc này.

Chuyện này trong mắt Bá tước Stark vốn là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, vậy mà trong thời gian ngắn đã gây xôn xao dư luận trong Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận, hơn nữa lại gần như không có ai ủng hộ lý do của Bá tước Stark.

Ngay cả những quý tộc trong Thành phố Bontar, những người

mà Bá tước Stark cho rằng chắc chắn sẽ đứng về phía ông, cũng giữ im lặng về vấn đề này, thậm chí một số quý tộc còn ngầm bày tỏ sự phản đối.

Còn phản ứng của người dân bình thường đối với sự việc này còn gay gắt hơn.

Sau khi "Nhật báo Bontar" đưa tin về sự việc này, vô số thương hội trong Thành phố Bontar và thậm chí một số thành phố lân cận đã đổ xô đến Phủ Thành chủ, yêu cầu Bá tước Stark xem xét lại các thỏa thuận đã ký kết trước đó giữa hai bên.

Nhiều thương hội thậm chí còn thẳng thắn hoặc gián tiếp bày tỏ với Bá tước Stark rằng, do hành động của Bá tước Stark, họ đã mất niềm tin vào Phủ Thành chủ của Thành phố Bontar, các thỏa thuận đã ký kết trước đó giữa hai bên trực tiếp bị hủy bỏ, đồng thời yêu cầu Phủ Thành chủ giải quyết ngay lập tức tất cả các vấn đề liên quan đến phân bổ lợi ích giữa hai bên.

Đối với tình huống này, Bá tước Stark hoàn toàn không lường trước được. Sau khi ông ta yêu cầu Quan Chấp chính của Phủ Thành chủ thống kê tất cả các thương hội đã ký kết thỏa thuận với Phủ Thành chủ, ông ta đã bị sốc khi phát hiện ra rằng, số lượng thương hội đã ký kết các thỏa thuận khác nhau với Phủ Thành chủ của Thành phố Bontar do Bá tước Satsuma lãnh đạo trước đây lên tới 73!

73 thương hội này kinh doanh đủ loại mặt hàng, từ dự án cải tạo bờ sông Sandy đang được tiến hành, cho đến một miếng giẻ lau trong nhà bếp của Phủ Thành chủ.

Nếu các thỏa thuận đã ký kết giữa những thương hội này với Phủ Thành chủ bị hủy bỏ, giao dịch với Phủ Thành chủ bị dừng lại hoàn toàn, thì Thành phố Bontar gần như sẽ ngay lập tức rơi vào trạng thái tê liệt.

Lúc này, Bá tước Stark mới phát hiện ra mình đã làm một việc cực kỳ ngu xuẩn, khiến ông ta và tất cả các Quan Chấp chính trong Phủ Thành chủ rơi vào tình trạng cực kỳ bối rối.

Trên thực tế, nói một cách nghiêm túc, đây cũng không thể coi là ngu xuẩn của ông ta.

Bởi vì dựa theo kinh nghiệm của những nơi khác trong Vương quốc Lanpari, căn bản không có thương hội nào dám trực tiếp đối đầu với Phủ Thành chủ, bởi vì đối với một vị Thành chủ, một thương hội nhỏ bé căn bản chẳng là gì cả. Nhưng Thành phố Bontar lại hoàn toàn khác biệt so với những nơi khác trong Vương quốc Lanpari.

Mỗi một Thương hội trong thành phố này dường như đều dám vì lợi ích của bản thân mà "lên mặt" với Phủ Thành chủ, tranh luận một cách quyết liệt.

Ví dụ như Thương hội Cantonna, một Thương hội nhỏ bé như vậy, căn bản không được Bá tước Stark để vào mắt. Thế nhưng, đối mặt với lý do mà Bá tước Stark tùy tiện đưa ra, Thương hội Cantonna lại không hề chọn cách nhẫn nhục chịu đựng, ngoan ngoãn phục tùng, mà là liều lĩnh mạo hiểm đắc tội với Bá tước Stark, trực tiếp phơi bày sự việc ra trước công chúng.

Quan trọng hơn là, ngành Báo chí ở Thành phố Bontar và một số thành phố lân cận lại cực kỳ phát triển. Chỉ một chuyện nhỏ nhặt cũng có thể lên báo, được mọi người biết đến, huống chi là một tin tức nóng hổi như vậy.

Khi tất cả mọi chuyện đều phơi bày trước mắt mọi người, Bá tước Stark đương nhiên không dám dùng vũ lực đàn áp Thương hội Cantonna, hơn nữa còn phải cẩn thận ứng phó với yêu cầu từ bảy mươi ba Thương hội lớn nhỏ còn lại.

Tuy nhiên... Nói đi cũng phải nói lại, trong chuyện này, điều

khiến Bá tước Stark cảm thấy bất ngờ nhất chính là phản ứng của những người nông dân bình thường kia.

Bá tước Stark cứ nghĩ, bản thân đã giúp những người nông dân ấy giành lại từ tay Thương hội Cantonna mảnh đất vốn thuộc về họ, những người nông dân ấy nhất định sẽ vô cùng cảm kích.

Nào ngờ, khi phái Quan Chấp chính đi thông báo cho những người nông dân ấy biết rằng họ sẽ được nhận lại ruộng đất, lại nhận về toàn là những cái lườm nguýt, thậm chí có người còn trực tiếp mắng bọn họ là "lo chuyện bao đồng".

Thậm chí còn có một vài hộ nông dân tỏ ra vô cùng phẫn nộ, lớn tiếng mắng chửi Phủ Thành chủ không quan tâm đến sống chết của những người nông dân như họ, Bá tước Stark căn bản không xứng làm Thành chủ.

Đối mặt với sự chất vấn và phản đối từ những người khác, Bá tước Stark còn có thể tự an ủi bản thân rằng lũ người kia không hiểu chuyện, nhưng khi đối mặt với những lời mắng chửi từ chính những người nông dân chất phác, chân thật nhất, ông ta không thể nào bình tĩnh nổi nữa.

Ông ta không hiểu, rõ ràng ông ta đang giúp những người nông dân ấy giành lại mảnh đất có thể nuôi sống gia đình họ, tại sao bọn họ lại có phản ứng như vậy chứ?

Chẳng lẽ... những người nông dân này đều không cần ruộng đất nữa sao?

Chương 649: Vị Bá tước đau đầu (3/4)

"Nói nhảm! Trồng trọt cả năm, tôi có thể đảm bảo cả nhà không chết đói đã là tốt lắm rồi, căn bản không còn một đồng xu nào dư giả. Nếu như lấy thời gian trồng trọt đó đi làm thêm một công việc khác, không nói đâu xa, tùy tiện tìm một Thương hội trong thành phố làm chút việc, mỗi tháng ít nhất cũng kiếm được mười Đồng vàng, một năm xuống có thể kiếm được hơn một trăm Đồng vàng! Cho dù một năm tiền lương thực đều phải bỏ tiền ra mua, thì vẫn còn dư lại ít nhất tám mươi Đồng vàng có thể mua thêm những thứ khác. Anh nói xem tôi tại sao phải trồng trọt?"

Sakchi đảo mắt, vẻ mặt khinh thường nhìn người đàn ông tự xưng là Quan Chấp chính của Phủ Thành chủ đến đây phụ trách điều tra, trong lòng thầm nghĩ đã là Quan Chấp chính đi theo tên ngốc Thành chủ thì bản thân cũng là kẻ ngốc.

Sự thật hiển nhiên như vậy còn cần phải đích thân chạy đến hỏi?

Đây là vấn đề toán học cơ bản nhất, ngay cả ông lão gần sáu mươi tuổi như ông chưa từng đi học đọc sách cũng có thể dễ dàng tính ra được, vậy mà gã đàn ông mặc bộ quần áo sang trọng trước mặt này lại không hiểu, chẳng lẽ đám Quan Chấp chính của Phủ Thành chủ này cũng giống như tên Thành chủ ngu ngốc kia, trong đầu ngoài rơm rạ ra thì chẳng có gì sao?

Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của lão nông đối diện, Moya Quan Chấp chính cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu như là bình thường, hắn căn bản sẽ không thèm nói

chuyện với loại lão nông xuất thân thấp hèn, hai tay chai sạn, thô ráp này, nếu như không phải là mệnh lệnh của Ngài Thành chủ, hắn làm sao phải chạy đến cái nơi hẻo lánh, bẩn thỉu, lạc hậu như Làng Mexico này để làm cái công việc điều tra chết tiệt này chứ?

Nghĩ đến lời dặn dò trước khi đi của Ngài Thành chủ, Moya miễn cưỡng đè nén sự khó chịu trong lòng, cố gắng giữ nụ cười mà hắn cho là ôn hòa, thân thiết, tiếp tục hỏi Sakchi: "Nhưng mà chỉ cần có ruộng đất, ít nhất có thể đảm bảo cả nhà ông không bị chết đói. Còn nếu đi làm thuê cho Thương hội, tuy nói có thể một hai tháng thu nhập cao hơn, nhưng biết đâu được lúc nào đó lại bị mất việc, mất đi nguồn thu nhập này thì sao?"

Moya không hỏi câu này thì thôi, vừa hỏi ra câu này, Sakchi đột nhiên trừng mắt, tức giận dùng sức cắm cây cuốc trong tay xuống đất, phát ra tiếng "keng" giòn tan, chỉ thẳng vào mũi Moya mắng.

"Ông còn có mặt mũi mà hỏi câu này sao? Nếu như không phải Phủ Thành chủ các người cứ thích làm cái trò chó má gì mà ức thương hưng nông, thì Thương hội Sandeel đã không chuyển đi khỏi Thành phố Bontar, con trai tôi cũng sẽ không mất việc ở Thương hội Sandeel! Ông có biết, nó làm việc ở Thương hội Sandeel, mỗi tháng tiền lương gần hai mươi Đồng vàng! Bởi vì các người, kết quả là bây giờ nó không những mất việc, mà còn không tìm được việc khác trong thành phố! Đều là tại các người hại nó!"

Đối mặt với sự bùng nổ đột ngột của Sakchi, Moya hoàn toàn không kịp trở tay, ngẩn người một lúc lâu, đưa tay sờ lên mặt, cảm giác được trên mặt bị lão nông này phun nước miếng vào, trong lòng dâng lên một trận buồn nôn.

Moya cố gắng đè nén suy nghĩ quay đầu bỏ đi, hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh nói: "Đó là quyết định của Thương hội Sandeel, không thể trách Phủ Thành chủ chúng tôi được."

"Nói bậy! Nếu như không phải Phủ Thành chủ các người ép Thương hội Tân Phi đi, thì Thương hội Sandeel làm sao có thể chuyển đi? Thương hội Sandeel không chuyển đi, con trai tôi làm sao có thể mất việc? Hơn nữa các người làm cái trò ức thương hưng nông chết tiệt này, ép tất cả Thương hội trong Thành phố Bontar phải chuyển đi, khiến cho bây giờ công việc trong Thành phố Bontar ít hơn trước rất nhiều! Không chỉ riêng tôi trách các người, các người thử đi hỏi những người khác trong Thành phố Bontar xem, hỏi cả những người từ thành phố khác lặn lội đường xa đến Thành phố Bontar chúng tôi tìm việc xem, có ai là không muốn mắng các người?" Sakchi trừng mắt, không chút khách khí chất vấn.

Moya liên tục lùi về sau mấy bước, mới tránh được những giọt nước miếng bắn ra từ miệng Sakchi. Vội vàng phản bác: "Ngài Thành chủ đưa ra chính sách ức thương hưng nông này là vì muốn tốt cho những người nông dân như các ông, tại sao các ông không chịu hiểu cho tấm lòng của Ngài Thành chủ?"

"Tốt cho chúng tôi? Tốt cái rắm!" Sakchi cười lạnh."Tốt cho chúng tôi là để cho chúng tôi mất đi công việc có thể kiếm được nhiều tiền? Là để cho chúng tôi ngoan ngoãn quay về cày cấy mấy thửa ruộng chết tiệt kia? Là để cho chúng tôi cả đời chỉ có thể vì miếng ăn mà làm lụng vất vả? Đây mà gọi là tốt cho những người nông dân bình thường chúng tôi sao? Đừng có mà xem tôi là không hiểu gì hết! Trên báo chí của Thành Karma đã nói rồi, Ngài Thành chủ làm vậy chỉ vì muốn tốt cho thành tích của bản thân ông ta mà thôi!"

Moya biến sắc, hắn hoàn toàn không ngờ tới, lão nông ở cái Làng Mexico hẻo lánh này, vậy mà lại biết chuyện trên báo chí của Thành Karma cách xa mấy chục cây số, hơn nữa còn có thể hiểu được ý nghĩa của từ "thành tích".

Nghĩ một lát, Moya tiếp tục biện luận: "Chẳng lẽ tăng sản

lượng lương thực của Thành phố Bontar không phải là vì muốn tốt cho các ông sao? Chẳng lẽ các ông đã quên những năm trước còn phải chịu đói sao?"

"Vớ vẩn! Những năm trước đúng là phải chịu đói thật, nhưng hai năm nay, người dân Thành phố Bontar chúng tôi, lúc nào phải chịu đói?" Sakchi không chút khách khí phản bác: "Quay về nói với Ngài Thành chủ của các người, ruộng đất của Thành phố Bontar chúng tôi từ hai năm trước đã bị Satsuma Thành chủ khai hoang hết rồi, cho dù có đuổi hết những người như chúng tôi quay về cày cấy, thì sản lượng lương thực cũng không thể tăng thêm được bao nhiêu đâu, bảo ông ta đừng có mơ mộng hão huyền nữa!"

Chương 650: Vị Bá tước đau đầu (4/4)

Nghe thấy Sakchi có thể trực tiếp nói ra vấn đề mà Ngài Thành chủ đang lo lắng nhất, Moya rốt cuộc cũng hiểu ra, lão nông nhìn có vẻ chất phác, thật thà trước mặt này, kỳ thực trong lòng sáng suốt hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Điều này, so với những người nông dân ngu muội, không hiểu gì mà hắn gặp ở những thành phố khác trong Vương quốc Lanpari, mạnh hơn rất nhiều.

Tuy nói đối với nhiệm vụ điều tra lần này của hắn, có thể dễ dàng nhận được câu trả lời mình cần từ miệng của một người có chút kiến thức, nhưng theo quan điểm cá nhân của Moya, hắn vẫn thích đối mặt với những người nông dân ngu muội, không hiểu chuyện hơn.

Hiển nhiên Ngài Thành chủ cũng nghĩ như vậy.

Nếu như những người nông dân bình thường của Thành phố Bontar cũng giống như những người nông dân bình thường ở những thành phố khác trong Vương quốc Lanpari, ngoan ngoãn nghe lời thì tốt rồi, như vậy Ngài Thành chủ cũng không cần phải đau đầu suy nghĩ nên làm cách nào để thuyết phục những người nông dân này quay trở lại ruộng đồng, nỗ lực vì mục tiêu tăng sản lượng lương thực của Thành phố Bontar.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng vì nhiệm vụ mà Ngài Thành chủ giao phó, Moya vẫn phải nhịn cơn giận và sự thiếu kiên nhẫn, nói với Sakchi: "Kế hoạch mà Ngài Thành chủ đề ra là kế hoạch lâu dài, có thể hiện tại các ông chưa hiểu, nhưng nhất định phải tin

tưởng Ngài Thành chủ, ông ấy làm vậy chắc chắn là vì muốn tốt cho những người nông dân bình thường như các ông. Chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của Ngài Thành chủ, tôi dám cam đoan sau này các ông không chỉ không phải lo lắng vấn đề cơm ăn áo mặc, mà ngay cả con cháu đời sau cũng không cần phải lo lắng vấn đề này. Ngược lại, các ông cứ luôn miệng nói ủng hộ Thương hội Tân Phi, Thương hội Tân Phi cũng đâu có thể biến ra lương thực cho các ông ăn."

"Thôi đi." Sakchi cười khẩy."Các người xem thường Thương hội Tân Phi đúng không? Vậy thì có bản lĩnh kêu Ngài Thành chủ ra lệnh cấm Thành phố Bontar sử dụng những thứ do Thương hội Tân Phi sản xuất xem? Có bản lĩnh thì lúc trồng trọt đừng có sử dụng những cái Cỗ máy Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi xem?"

Moya nhất thời nghẹn lời.

Cho dù là hắn hay Ngài Thành chủ, mặc dù trong lòng có ghét bỏ Thương hội Tân Phi đến đâu, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu như mất đi sự hỗ trợ của Cỗ máy Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất, đừng nói là muốn sản lượng lương thực của Thành phố Bontar lại một lần nữa đạt được bước đột phá mới, mà ngay cả việc giải quyết vấn đề khai hoang của rất nhiều ruộng đất trong Thành phố Bontar cũng là chuyện không thể hoàn thành.

Nhìn thấy Moya cứng họng không nói nên lời, Sakchi cười lạnh: "Chẳng hiểu cái quái gì cả, vậy mà còn chạy đến hỏi này hỏi nọ, đúng là lãng phí thời gian. Thôi được rồi, tôi còn phải đến Làng Koror tham gia hội nghị, không rảnh ở đây nói nhảm với ông nữa, tạm biệt."

Nói xong, Sakchi vác cây cuốc trên vai, xoay người bỏ đi.

Moya ngây người nhìn bóng lưng Sakchi rời đi, suy nghĩ hồi

lâu, cũng không nghĩ ra được cách nào để giữ lão nông có chút kiến thức này ở lại tiếp tục hỏi chuyện.

Đứng ngây người một lúc, Moya quay sang nhìn những người nông dân khác của Làng Mexico đang đứng xem hai người nói chuyện, muốn tiếp tục điều tra, ai ngờ những người nông dân kia vừa nhìn thấy ánh mắt của hắn, lập tức lộ ra vẻ mặt như muốn tránh né thần chết, trong chớp mắt đã chạy tản ra xung quanh, chỉ còn lại một mình Moya đứng trơ trọi giữa đường.

Moya nhìn Làng Mexico ở phía trước không xa, cười khổ một tiếng, thầm nghĩ tuy nói đến hiện tại hắn mới chỉ điều tra được mười sáu người nông dân, nhưng mười sáu người nông dân này đều có chung một câu trả lời, đó là kịch liệt phản đối chính sách ức thương hưng nông mà Ngài Thành chủ đang thực hiện.

Cứ theo tình hình này, cuộc điều tra này gần như đã mất đi ý nghĩa tiếp tục nữa rồi, bởi vì kết quả đã rất rõ ràng.

Nhưng Moya cũng rất rõ ràng, nếu như hắn cầm kết quả điều tra này về đưa cho Ngài Thành chủ xem, chắc chắn hắn sẽ phải hứng chịu một trận cuồng phong bão táp.

Trong trường hợp bình thường, Ngài Thành chủ căn bản sẽ không thèm quan tâm đến ý kiến của những người nông dân như Sakchi.

Nhưng hiện tại, mục tiêu hàng đầu của Ngài Thành chủ là tiếp tục nâng cao sản lượng lương thực của Thành phố Bontar, để chứng minh chính sách của mình là đúng hướng, đồng thời cũng chứng minh quan điểm của phe Quý tộc mà Ngài Thành chủ đại diện là chính xác.

Tuy nhiên, với sự trợ giúp của Cỗ máy Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất, cựu Thành chủ Bá tước Satsuma đã dành hai năm để cải tạo và khai hoang đất nông nghiệp của Thành

phố Bontar, gần như đã khai thác hết tiềm năng của đất nông nghiệp Thành phố Bontar.

Thành chủ đương nhiệm Bá tước Stark muốn tiếp tục nâng cao sản lượng lương thực trên cơ sở này, thì phải nhận được sự ủng hộ của những người nông dân trồng trọt nhiều năm như Sakchi.

Đặc biệt là những lão nông lớn tuổi, giàu kinh nghiệm canh tác như Sakchi, hiện tại trong mắt Ngài Thành chủ, họ càng quý giá hơn.

Vì vậy, cho dù trong lòng có khó chịu đến đâu, Moya cũng không dám biểu lộ ra ngoài, ngược lại còn cố gắng hết sức thuyết phục Sakchi.

Nhưng Sakchi lại cứng đầu cứng cổ như đá trong nhà xí, không cho Moya chút cơ hội nào.

"Chẳng lẽ cứ phải tay không trở về sao?" Moya cười khổ nghĩ một hồi, bỗng nhiên nhìn thấy trên đường phía trước có ba người nông dân ăn mặc gần giống Sakchi lúc nãy đi tới.

Ánh mắt lướt qua khuôn mặt người nông dân đi chính giữa, Moya bỗng nhiên sáng mắt lên, vội vàng nghênh đón.

Chương 651: Diễn kịch cho Thành chủ xem (1/2)

Sakchi vừa bước vào văn phòng làm việc của Thương hội Cantonna đặt tại Làng Koror, lập tức thu hút một tràng cười vang.

"Này, Sakchi, ông còn vác theo cái cuốc làm gì thế? Chẳng lẽ giờ này còn định xuống ruộng cuốc đất à?"

"Phải đấy, ông không phải là người ghét cay ghét đắng cái tên Thành chủ mới kia sao? Hay là giờ đổi ý rồi, định nghe lời hắn ta chạy về quê cuốc đất trồng trọt?"

"Sakchi, ông làm vậy là không được rồi. Chúng ta đã thống nhất với nhau là không thèm quan tâm đến cái tên Thành chủ ngốc nghếch kia mà, ông định phản bội chúng tôi à?"

"Phản bội cái con khỉ!" Sakchi hậm hực dựa cây cuốc vào tường cạnh cửa, bực tức nói: "Tôi thà chết chứ không thèm nghe lời cái tên Thành chủ vô dụng đó! Nếu như là Bá tước Satsuma kêu gọi chúng ta quay về trồng trọt, có lẽ tôi còn suy nghĩ một chút."

"Có gì mà phải suy nghĩ?" Một người đàn ông trẻ tuổi ngoài ba mươi lên tiếng: "Đừng nói là cái tên Bá tước Stark kia, cho dù là Bá tước Satsuma đến đây làm Thành chủ, tôi cũng sẽ không bao giờ quay về làm ruộng nữa. Trồng trọt vất vả như vậy, lại chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, tôi điên rồi mới quay lại chịu khổ."

"Nói như cậu cũng không đúng." Một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi lắc đầu: "Không có lương thực thì chắc chắn là không được, cho nên dù thế nào cũng phải có người trồng trọt, cũng không thể nói là Bá tước Stark hoàn toàn sai."

"Hừ! Muốn có lương thực thì có gì khó?" Sakchi khinh thường nói: "Hai năm nay, nhờ có Cỗ máy Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi hỗ trợ, chúng ta trồng trọt so với trước kia đã nhàn hạ hơn rất nhiều rồi, một người chăm sóc cho mấy mẫu thậm chí là mười mấy mẫu ruộng cũng không thành vấn đề, cần gì phải bắt tất cả chúng ta quay về làm ruộng? Theo tôi thấy, cái tên Bá tước Stark kia chính là vì muốn làm đẹp thành tích của bản thân, cố ý nhằm vào Thương hội Tân Phi và Hội trưởng Hứa đây mà."

Bên trong căn phòng đột nhiên vang lên tiếng ho khan, Cantona đứng dậy từ phía bên kia bàn làm việc, vẫy tay với Sakchi, ra hiệu cho ông ta ngồi xuống.

"Được rồi, Sakchi đã đến rồi, chúng ta bắt đầu cuộc họp thôi." Cantona đưa mắt nhìn lướt qua hơn mười người đang ngồi xung quanh bàn làm việc. Thấy mọi người đều đang nhìn mình, chăm chú lắng nghe, anh ta gật đầu, tiếp tục nói: "Mục đích của việc triệu tập mọi người đến đây hôm nay, chắc hẳn mọi người đều đã rõ. Bởi vì mệnh lệnh của Phủ Thành chủ, Thương hội Cantonna chúng ta hiện tại buộc phải trả lại số ruộng đất đã thuê lại của mọi người trước đó, hiện tại tôi muốn hỏi ý kiến của mọi người."

"Hỏi gì nữa, tôi không đồng ý." Người đàn ông trẻ tuổi ngoài ba mươi lúc nãy phẩy tay: "Giao ruộng cho Thương hội Cantonna các người trồng trọt, mỗi năm chúng tôi không chỉ không cần phải nộp tiền thuê ruộng cho Phủ Thành chủ, mà còn được nhận tiền thuê ruộng từ Thương hội các người, tôi điên rồi mới lấy lại số ruộng đó, sau đó phải vất vả như trâu bò chạy về quê cuốc đất trồng trọt?"

"Đúng, tôi cũng không đồng ý."

"Tôi cũng vậy. Ở đâu ra cái chuyện đang có công việc nhàn hạ, kiếm được nhiều tiền, lại tự nhiên muốn đi tìm việc nặng nhọc, lương thấp để làm?"

"Chính xác, đám người Phủ Thành chủ kia bị điên rồi. Chúng ta đâu thể nào cũng điên theo bọn họ được?"...

Mọi người xung quanh nhao nhao phụ họa, không ai bảo ai, tất cả đều bày tỏ sự phản đối.

Cantona gật đầu, sau đó lại lắc đầu, thở dài: "Tôi hiểu suy nghĩ của mọi người, cũng đồng ý với ý kiến của mọi người. Nhưng mà mọi người phải hiểu rõ, mệnh lệnh của Phủ Thành chủ chính là mệnh lệnh, chúng ta chỉ có thể phục tùng mà thôi. Cho nên hiện tại, Thương hội chúng ta buộc phải trả lại số ruộng đó cho mọi người, nếu không, Phủ Thành chủ nhất định sẽ gây khó dễ cho Thương hội chúng ta. Mọi người cũng biết, ngay cả Thương hội lớn như Thương hội Tân Phi còn không chịu nổi áp lực từ phía Phủ Thành chủ, Thương hội Cantonna nhỏ bé như chúng ta làm sao có thể đối đầu với bọn họ được? Mong mọi người có thể thông cảm cho tôi."

"Vậy ý của ông là, chúng tôi phải bất đắc dĩ nhận lại số ruộng đó, sau đó bỏ bê công việc hiện tại đang làm, chạy về quê cuốc đất trồng trọt?" Người đàn ông trẻ tuổi ngoài ba mươi bất mãn nói: "Đám người Phủ Thành chủ kia đúng là có bệnh! Người dân chúng tôi mới được sống thoải mái chưa được hai năm, bọn họ đã muốn phá hoại. Đám Quý tộc các người, chẳng lẽ không thể nào nhìn thấy người dân chúng tôi sống tốt hơn hay sao?"

"Này, cậu nói vậy là không đúng. Hiện tại đám người Phủ Thành chủ kia đúng là khốn nạn, nhưng cậu không thể nào vì vậy mà trách tội tất cả Quý tộc được, ít nhất thì trước kia Bá tước Satsuma vẫn luôn suy nghĩ cho chúng ta. Hơn nữa nghe nói Hội trưởng Hứa hiện tại cũng đã là Tử tước của Vương quốc rồi, cũng được coi là Quý tộc đấy." Một người nông dân khác đến từ Làng Mexico lên tiếng.

"Điều đó cũng đúng... Nhưng mà Quý tộc như Bá tước Satsuma và Hội trưởng Hứa thật sự là quá ít." Người đàn ông trẻ tuổi thở

dài.

"Thôi đi, toàn là nói nhảm." Sakchi phẩy tay, cắt ngang lời than thở của hai người, quay sang Cantona: "Hội trưởng Cantona, hôm nay ông đặc biệt gọi chúng tôi đến đây, chắc chắn không phải là vì muốn thông báo cái tin vớ vẩn này đâu nhỉ?"

Cantona cười một tiếng: "Sakchi quả nhiên là người sáng suốt. Không sai, hôm nay tôi gọi mọi người đến đây, chính là muốn cùng mọi người nghĩ ra một biện pháp giải quyết ổn thỏa, vừa có thể khiến cho mọi người tiếp tục làm những công việc như trước kia, vừa không khiến cho Phủ Thành chủ gây khó dễ cho chúng ta."

Sakchi liếc Cantona một cái, hừ lạnh: "Thôi đi, nhìn ông là biết chắc chắn đã có cách giải quyết rồi, cứ nói thẳng ra là được, ở đây vòng vo tam quốc làm gì cho mệt."

"Được!" Cantona vỗ tay."Sakchi nói đúng, mọi người đều là người quen biết cả, tôi cũng không vòng vo nữa. Không sai, tôi đã nghĩ ra một biện pháp, hiện tại muốn xem mọi người có đồng ý hay không."

"Cantona, ông cứ nói, chỉ cần không bắt tôi quay về làm ruộng, cái gì cũng được!" Người đàn ông trẻ tuổi ngoài ba mươi lên tiếng.

"Đúng vậy, chỉ cần có thể đảm bảo công việc hiện tại của tôi, cái gì tôi cũng đồng ý."

"Chính xác, Cantona, ông cứ nói thẳng ra đi."...

"Được, vậy tôi nói thẳng luôn." Cantona gật đầu, nghiêm mặt nói: "Ý tưởng của tôi chính là, bề ngoài thì Thương hội Cantonna chúng ta trả lại số ruộng đất đó cho mọi người, nhưng trên thực tế, cách thức vận hành cụ thể vẫn giống như chúng ta đã thỏa thuận trước đó."

Chương 652: Diễn kịch cho Thành chủ xem (2/2)

"Ồ? Vậy cụ thể là như thế nào?" Sakchi tò mò hỏi.

"Cụ thể là, trên danh nghĩa thì chúng ta trả ruộng lại cho mọi người, nhưng người canh tác vẫn là Thương hội Cantonna chúng ta, còn về phần thu hoạch và tiền thuê ruộng vẫn giống như chúng ta đã thỏa thuận trước đó. Nói cách khác, chỉ là thay đổi hình thức mà thôi."

"Có nghĩa là chúng ta phối hợp với Thương hội Cantonna diễn kịch cho Phủ Thành chủ xem?" Sakchi hỏi.

"Nói là diễn kịch... Đại khái là như vậy, nhưng trên thực tế, chúng ta làm như vậy là không hề sai luật." Cantona cười nói: "Bởi vì trên danh nghĩa, chúng ta đã trả lại ruộng đất cho mọi người, hiện tại là do bản thân mọi người tự nguyện tìm đến Thương hội Cantonna, nhờ chúng tôi canh tác thay. Chẳng lẽ Thành chủ còn phái người đến trói các người lại, ép buộc các người phải tự mình ra ruộng canh tác hay sao?"

"Hắn ta dám?" Sakchi nhướng mày, trừng mắt: "Bọn họ đã khiến con trai tôi mất việc, còn muốn hại chết cả nhà tôi sao? Không tin ông ta thử động vào tôi xem?"

"Chính xác, ruộng đất của chúng tôi, muốn tìm ai canh tác thay thì tìm, chỉ cần không vi phạm luật pháp của Vương quốc, Phủ Thành chủ có thể làm gì chúng tôi? Cantona, cách này hay đấy, tôi ủng hộ."

"Tôi cũng ủng hộ. Nếu đã không thể nào đối đầu với vị Thành

chủ đáng kính kia, vậy thì cứ thuận theo ý của hắn ta. Còn về phần chúng ta làm như thế nào... Hắn ta quản được sao? Dù sao chúng ta chỉ cần mỗi năm nộp đủ số lương thực theo quy định là được."

"Tốt, cách này hay. Cantona, mau nói cho chúng tôi biết nên diễn vở kịch này như thế nào đi?"...

"Mọi người đừng vội, đến đây, trước tiên hãy xem qua bản thỏa thuận mới mà tôi đã chuẩn bị trước, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ ký kết." Cantona phẩy tay, một cô gái trẻ đang đứng im lặng phía sau bưng một xấp văn bản, phân phát cho mọi người.

Sakchi nhận lấy văn bản, chỉ liếc mắt nhìn qua một cái rồi ném lên bàn, sau đó nháy mắt với Cantona, rồi đi ra ngoài.

Một lát sau, Cantona đi theo ra ngoài, đến bên cạnh Sakchi, khẽ cười hỏi: "Sakchi, có vấn đề gì sao? Nếu như có yêu cầu gì về bản thỏa thuận, ông cứ nói."

"Chuyện bản thỏa thuận thì tôi không quan tâm, tôi tin tưởng ông." Sakchi lắc đầu, nhìn trái nhìn phải, do dự một chút rồi hạ giọng hỏi: "Cái này... Cantona, ông thường xuyên gặp mặt Hội trưởng Hứa phải không?"

"Hội trưởng Hứa?" Cantona lắc đầu: "Nhân vật lớn như vậy, làm sao tôi có thể thường xuyên gặp mặt được. Ông tìm anh ấy có việc gì sao?"

"Cũng không có gì to chuyện..." Sakchi lão gia khó hiểu có chút ngượng ngùng, do dự hồi lâu mới nói tiếp: "Cantona, anh biết đấy, con trai tôi, chính là thằng nhóc Quiric đã bị mất việc ở Thương hội Sandeel. Nó ở nhà chơi đã hơn nửa tháng rồi, tôi nhìn mà sốt ruột. Bây giờ chính là muốn... muốn thông qua anh mà nói giúp với Hội trưởng Hứa một tiếng, xem có thể cho nó một cơ hội làm việc nào đó ở Thương hội Tân Phi hay không. Lương bổng gì cũng

không quan trọng, chỉ cần nó có việc để làm là được. Anh xem có được không?"

Cantona nhìn vẻ mặt mong đợi của Sakchi, cười khổ một tiếng nói: "Sakchi lão gia. Không phải tôi không muốn giúp ông, mà là quan hệ của tôi và Hội trưởng Hứa không tốt đến mức đó. Ông cũng nên biết, công việc ở Thương hội Tân Phi hiện tại ở Thành phố Bontar chúng ta cạnh tranh đến mức nào, nếu Hội trưởng Hứa đồng ý, e rằng toàn bộ người dân Thành phố Bontar đều sẽ chạy đến cầu xin anh ấy. Ông cảm thấy... tôi có thể giúp ông xin xỏ được sao?"

Thấy Cantona không đồng ý, Sakchi thở dài một hơi: "Kỳ thực tôi cũng biết, Thương hội Tân Phi không dễ vào như vậy. Thằng nhóc Quiric trước kia không nắm bắt được cơ hội vào đó, bây giờ chỉ càng khó hơn. Haizz, đều tại tên Bá tước Stark chết tiệt kia, làm cái gì mà ức thương hưng nông, quả thực là đầu óc bị lừa đá. Bây giờ thì hay rồi, một đám người trong Thành phố Bontar bởi vì chính sách chó lợn đó mà bị mất việc, hắn ta căn bản cũng sẽ không quản sống chết của chúng ta."

Cantona nhìn Sakchi với ánh mắt có chút kỳ quái, suy nghĩ một chút, cau mày hỏi: "Sakchi lão gia, nói thật, tuy rằng rất nhiều Thương hội trong thành đã dọn đi, khiến cho trong thành mất đi rất nhiều cơ hội việc làm. Nhưng mà 《Nhật báo Bontar》 không phải đã nói sao, bây giờ Thương hội Tân Phi dọn đến Thung lũng Rainfall, rất nhiều Thương hội khác trong thành cũng dọn qua đó, kết quả chính là Thung lũng Rainfall bên kia rất nhiều công việc cần nhân lực, tại sao ông không cho Quiric đến đó thử xem sao?"

"Nó chính là không muốn rời khỏi Thành phố Bontar quá xa, cho nên mới không cùng Thương hội Sandeel đến Thung lũng Rainfall. Nếu không, công việc này nó cũng sẽ không bị mất." Sakchi lão gia lại thở dài một hơi."Nhưng ở lại Thành phố Bontar bây giờ, lại có thể dễ dàng tìm được công việc như vậy sao?

Huống chi là một tháng có thể kiếm được hơn mười đồng vàng..."

"Một tháng kiếm được hơn mười đồng vàng?" Cantona cau mày, đột nhiên hai mắt mở to: "Đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ ra rồi. Lần trước gặp Hội trưởng Hứa, anh ấy có nói Thương hội Tân Phi một thời gian nữa sẽ khai trương một cái gì đó mới trong thành, muốn tuyển dụng một vài người đầu óc linh hoạt, biết ăn nói làm cái gì đó... đúng rồi, gọi là Nhân viên tiếp thị sản phẩm. Tôi nhớ thằng nhóc Quiric đầu óc rất linh hoạt, hay là ông để nó đến thử xem sao?"

Sakchi lập tức hai mắt sáng lên: "Thật sao? Thật sự có công việc ở Thành phố Bontar?"

"Thật, là Hội trưởng Hứa đích miệng nói với tôi. Thương hội Tân Phi hiện tại còn chưa công khai tuyển dụng, ông bảo Quiric đến Thung lũng Rainfall hỏi thử, nếu được Hội trưởng Hứa nhìn trúng, nói không chừng sẽ được tuyển dụng trước." Cantona khẳng định nói.

"Vậy thì tốt quá! Bây giờ tôi phải về nhà nói cho thằng nhóc Quiric, để nó bắt chuyến xe ngựa công cộng gần nhất đến Thung lũng Rainfall, càng nhanh càng tốt!" Sakchi hưng phấn dậm chân một cái, xoay người rời đi.

"Khoan đã, Sakchi lão gia, cái cuốc của ông còn chưa lấy kìa, còn có Khế ước này ông còn chưa ký!"

"Cái cuốc vứt đi cũng được, còn Khế ước anh cứ ký tên tôi vào, dù sao tôi cũng đồng ý rồi."

Giọng nói của Sakchi từ xa vọng lại, người thì đã sớm sải bước rời đi.

Chương 653: Thành phố Bontar Chìm Trong Bóng Tối (1/2)

Quiric vừa nhảy xuống khỏi xe ngựa, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Đây là lần thứ hai anh đến Thung lũng Rainfall, nhưng Thung lũng Rainfall hiện tại còn náo nhiệt hơn gấp mấy lần so với lần trước, khi anh đến đây để vận chuyển hàng hóa cho Thương hội Sandeel.

Không chỉ các nhà máy, xưởng sản xuất của Thương hội Tân Phi trong thung lũng tấp nập người ra vào, mà ngay cả khu đất trống đối diện con đường Rainfall bên ngoài thung lũng, hiện tại cũng xuất hiện thêm một vùng rộng lớn với vô số xưởng sản xuất nối tiếp nhau.

Quiric chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra logo quen thuộc của Thương hội Sandeel trong số các xưởng sản xuất này.

Nghĩ đến việc bản thân vì không muốn chạy đến nơi xa xôi như Thung lũng Rainfall làm việc mà đánh mất công việc ở Thương hội Sandeel, Quiric không khỏi cảm thấy hơi hối hận.

Lúc đầu, lý do anh không muốn đến đây, ngoài việc không muốn rời xa Thành phố Bontar quá xa, còn vì cảm thấy nơi này quá xa xôi, hẻo lánh, chắc chắn sẽ không náo nhiệt, không vui vẻ gì.

Kết quả là bây giờ quay lại đây, anh mới phát hiện ra rằng, mặc dù sự náo nhiệt nơi đây tạm thời vẫn chưa thể sánh bằng Thành phố Bontar, nhưng cũng không thua kém là bao.

Hơn nữa, nhìn vào lượng người qua lại ở đây, có thể thấy trong tương lai, việc nơi này đuổi kịp, thậm chí là vượt qua Thành phố Bontar về mặt sầm uất cũng không phải là điều gì quá khó khăn.

Quiric biết rõ nguyên nhân dẫn đến tình trạng này.

Chính vì vị Thành chủ mới nhậm chức cố ý chèn ép Thương hội Tân Phi, nên Thương hội Tân Phi mới dẫn đầu rời khỏi Thành phố Bontar, dồn lực phát triển Thung lũng Rainfall.

Cũng vì vị Thành chủ này đã đưa ra chính sách "ức thương hưng nông" bị hầu hết mọi người lén lút chửi rủa, khiến cho các Thương hội khác trong Thành phố Bontar cũng lần lượt nối gót Thương hội Tân Phi, chuyển ra khỏi Thành phố Bontar.

Trước đây, nhờ sự thúc đẩy của Thương hội Tân Phi, Thành phố Bontar không chỉ chứng kiến sự phát triển mạnh mẽ của các Thương hội lớn trước đây, mà còn xuất hiện thêm hàng chục Thương hội vừa và nhỏ liên quan đến Máy móc Ma thuật.

Thế nhưng hiện tại, trong số hơn một trăm Thương hội lớn nhỏ ở Thành phố Bontar, có hơn một nửa đã chuyển đi vì chính sách này.

Trong số đó, gần như tất cả các Thương hội vừa và nhỏ liên quan đến Máy móc Ma thuật đều lựa chọn đi theo Thương hội Tân Phi đến khu vực bên ngoài Thung lũng Rainfall để xây dựng lại nhà máy.

Mặc dù về mặt lý thuyết, Thung lũng Rainfall vẫn thuộc phạm vi quản lý của Thành phố Bontar, nhưng theo thông tin được đăng tải trên 《Nhật báo Bontar》, Hội trưởng Thương hội Tân Phi - Hứa Dịch, cách đây không lâu đã được Hội đồng Quý tộc Vương quốc phong tước hiệu Tử tước, và điều khiến mọi người kinh ngạc hơn là anh đã được ban tặng một vùng đất.

Vùng đất này không đâu khác chính là Thung lũng Rainfall và khu vực đất đai xung quanh.

Bởi vì nơi đây đã trở thành lãnh địa tư nhân của Tử tước Hứa Dịch, nên những chính sách mà Bá tước Stark đề ra đương nhiên không thể ảnh hưởng đến đây.

Trong tuyên bố được đăng tải trên 《Nhật báo Bontar》, Hứa Dịch đã công khai hoan nghênh tất cả các Thương hội liên quan đến Máy móc Ma thuật đến với Thung lũng Rainfall, cùng Thương hội Tân Phi xây dựng khu vực công nghiệp ma thuật mới này.

Vì vậy, đứng đầu là Liên minh Thương mại Ireland, các Thương hội nhỏ trong ngành gia công linh kiện của Thành phố Bontar đã là những người đầu tiên có phản hồi, lần lượt chuyển đến khu đất trống bên ngoài Thung lũng Rainfall trong hơn một tháng qua.

Trong số đó có cả Thương hội Sandeel mà Quiric từng làm việc.

Việc di dời đột ngột này đương nhiên đã gây ra những thiệt hại kinh tế nặng nề cho các Thương hội nhỏ này.

Tuy nhiên, Hứa Dịch đã công bố một biện pháp hỗ trợ, đó là miễn phí thuê đất trong ba năm đầu tiên cho các Thương hội nhỏ chuyển đến, để họ có thể yên tâm di dời, đồng thời yên tâm phát triển lâu dài tại đây.

Trong mắt nhiều người, hành động này của Hứa Dịch chẳng khác nào đang cướp đoạt các Thương hội liên quan đến Máy móc Ma thuật trong Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, không ai cảm thấy anh làm quá đáng, ngược lại, mọi người đều cảm thấy hả hê.

Hiện tại, Thành chủ của Thành phố Bontar rõ ràng là muốn

kìm hãm sự phát triển của thương mại, ngay cả các Thương hội lớn cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, thì các Thương hội nhỏ đương nhiên càng dễ bị tổn thương bởi chính sách này. Giờ đây, với cơ hội mà Hứa Dịch đưa ra, làm sao những Thương hội nhỏ này có thể bỏ lỡ cơ hội nắm bắt và nhanh chóng chuyển ra khỏi Thành phố Bontar.

Ngược lại, các Thương hội lớn lại không dễ dàng di dời như vậy do quy mô lớn và nền tảng vững chắc ở Thành phố Bontar.

Chỉ mới khoảng một tháng kể từ khi các Thương hội nhỏ này chuyển đến đây, họ đã khôi phục sản xuất bình thường, cho thấy lợi thế linh hoạt của các Thương hội nhỏ.

Cùng với các Thương hội nhỏ này là rất nhiều tiểu thương liên quan đến nhu yếu phẩm hàng ngày.

Trên khu đất trống dọc hai bên đường Rainfall, một dãy nhà đã được xây dựng lên, và hiện tại đã có rất nhiều cửa hàng được mở ra.

Nhìn vào các mặt hàng phong phú chất đống trong các cửa hàng này, có thể thấy sự thịnh vượng của nơi đây không thua kém Thành phố Bontar là bao.

Ánh mắt Quiric lướt qua nhà máy mang logo Thương hội Sandeel ở phía xa và các cửa hàng san sát dọc hai bên đường, anh lắc đầu, đè nén chút hối hận trong lòng, sau đó quay đầu bước vào Thung lũng Rainfall.

Tuy nhiên, sau khi bước vào Thung lũng Rainfall, Quiric lại cảm thấy hoang mang.

So với lần trước đến đây, Thung lũng Rainfall cũng đã thay đổi rất nhiều.

Ngoài con người, trong thung lũng còn xuất hiện thêm rất

nhiều nhà xưởng, thậm chí cả Xưởng Luyện thép từng khiến Quiric chú ý nhất vào lần trước cũng đã được xây dựng thêm một cái nữa.

Cơ sở hạ tầng giao thông trong thung lũng cũng được cải thiện hơn rất nhiều so với lần trước, trên khu đất trống hai bên đường trong thung lũng, ngoài bãi cỏ xanh mướt còn được trồng thêm rất nhiều cây cối, hoa cỏ, khiến cả thung lũng trở nên rực rỡ, tươi đẹp, khiến người ta có cảm giác như đang bước vào một khu vườn rộng lớn chứ không phải là một khu công nghiệp với nhà máy san sát.

Tuy nhiên, điều đầu tiên mà Quiric chú ý đến là những cột sắt cao khoảng ba mét được dựng lên dọc hai bên đường, cách nhau vài chục mét.

Trên đỉnh của những cột sắt này đều được treo một chiếc đèn ma thuật được thiết kế rất đẹp mắt, có vẻ như được sử dụng làm đèn đường.

Nhìn những chiếc đèn đường dọc hai bên đường kéo dài đến tận nơi xa, không thấy điểm kết thúc, Quiric không khỏi cảm thán một lần nữa.

Nếu không phải vì vị Thành chủ mới nhậm chức đáng ghét kia cố tình nhắm vào Thương hội Tân Phi, buộc phải dừng tất cả các công trình xây dựng của Thương hội Tân Phi trong Thành phố Bontar, thì hiện tại, mọi con đường, ngõ hẻm trong Thành phố Bontar đều đã được lắp đặt đèn đường.

Chương 654: Thành phố Bontar Chìm Trong Bóng Tối (2/2)

Thế nhưng, việc tạm dừng này đã khiến công trình lắp đặt đèn đường mới chỉ hoàn thành được một nửa, kết quả là cứ đến tối, một nửa Thành phố Bontar sẽ sáng rực bởi ánh đèn, trong khi nửa còn lại vẫn chìm trong bóng tối.

Và điều đáng lo ngại nhất là, không biết vì lý do gì, trong số các khu phố đã được lắp đặt đèn đường, lại có một khu phố mà đèn đường không thể sáng vào ban đêm.

Cư dân của khu phố này đã phản ánh vấn đề này với Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm của Thương hội Tân Phi vẫn còn ở lại trong thành phố, nhưng lại nhận được câu trả lời rằng, tất cả các vấn đề liên quan đến đô thị đều là công việc nội bộ của Phủ Thành chủ. Phủ Thành chủ đã ra lệnh cấm Thương hội Tân Phi can thiệp vào, vì vậy Thương hội Tân Phi không thể giải quyết vấn đề này, cư dân chỉ có thể phản ánh với Phủ Thành chủ.

Tuy nhiên, sau khi cử đại diện đến phản ánh với Phủ Thành chủ, câu trả lời mà họ nhận được là Phủ Thành chủ sẽ nghiên cứu vấn đề này. Sau đó, không còn động tĩnh gì nữa.

Đối với tình huống khá điển hình này, 《Nhật báo Bontar》 đương nhiên sẽ không bỏ qua, đã dành riêng một bài báo để đưa tin về sự việc này, với tiêu đề là "Thành phố Bontar Lại Chìm Trong Bóng Tối".

Bài báo đã nêu bật sự việc này và nêu ra những lo ngại của nhiều người.

Hiện tại, rất nhiều công trình xây dựng đô thị rất hữu ích của Thành phố Bontar đều do Hứa Dịch đề xuất và Thương hội Tân Phi phối hợp xây dựng.

Bây giờ Thương hội Tân Phi đã rời khỏi Thành phố Bontar, thậm chí còn bị Phủ Thành chủ cấm can thiệp vào công việc của thành phố, vậy thì những chiếc đèn đường có thể xua tan bóng tối cho Thành phố Bontar vào ban đêm này, cuối cùng cũng sẽ lần lượt tắt ngấm, và toàn bộ Thành phố Bontar sẽ lại chìm trong bóng tối.

Phần cuối bài báo còn cố tình in đậm cụm từ "chìm trong bóng tối", còn ẩn ý gì khác hay không thì phải xem cách hiểu của mỗi người...

Quiric sẽ không suy nghĩ sâu xa như vậy, anh chỉ biết rằng, sau khi Thương hội Tân Phi rời khỏi Thành phố Bontar, Thành phố Bontar vốn đang phát triển thịnh vượng với tốc độ chóng mặt, giờ đây đang nhanh chóng suy tàn với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thậm chí còn nhanh hơn gấp mấy lần.

"Tên Thành chủ ngu ngốc này..." Nghĩ đến đây, Quiric thầm chửi rủa trong lòng, sau đó anh nhìn xung quanh, kéo một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục công nhân của Thương hội Tân Phi đang đi ngang qua hỏi: "Xin chào, cho hỏi anh có biết Hội trưởng Hứa hiện đang ở đâu không?"

Người thanh niên kia ngạc nhiên nhìn Quiric một cái: "Anh là ai? Tìm Hội trưởng có việc gì?"

"Tôi tên là Quiric. Tôi muốn tìm Hội trưởng Hứa để xin việc." Quiric đáp: "Tôi nghe nói Thương hội Tân Phi của các anh đang tính mở một cơ sở mới ở Thành phố Bontar, cần tuyển thêm vài Nhân viên tiếp thị sản phẩm, nên tôi muốn đến thử vận may."

Người thanh niên lộ vẻ kinh ngạc: "Tuyển Nhân viên tiếp thị sản phẩm? Sao tôi chưa nghe nói qua?"

Quiric ngẩn người: "Không phải chứ, đây là Cantona đại ca nghe Hội trưởng Hứa đích thân nói mà, chắc chắn không sai đâu?"

"Ý anh là Hội trưởng Cantona của Thương hội Cantonna?" Người thanh niên có chút bất ngờ."Anh quen biết ông ấy à? Nếu là ông ấy nói, vậy thì có khả năng biết được tin tức gì đó từ Hội trưởng."

"Vậy là thật rồi?" Quiric lập tức hỏi với vẻ phấn khích: "Vậy anh có biết Hội trưởng Hứa hiện tại đang ở đâu không? Tôi muốn đến gặp anh ấy để hỏi rõ."

Người thanh niên đánh giá Quiric từ trên xuống dưới, khinh thường bĩu môi: "Anh nghĩ anh là ai mà muốn gặp là gặp được Hội trưởng? Nói cho anh biết, Hội trưởng rất bận rộn, không có thời gian gặp gỡ tất cả mọi người đâu."

Đối mặt với sự khinh bỉ không chút che giấu của đối phương, Quiric cũng không hề để tâm, cười một tiếng nói: "Cho dù không gặp được Hội trưởng Hứa, thì gặp người phụ trách tuyển dụng cũng được mà. Dù sao tôi cũng chỉ đến xin việc, chỉ cần đạt được mục đích là được."

Người thanh niên bị sự lạc quan của Quiric chọc cười, không nhịn được bật cười: "Anh cũng thật là lạc quan đấy. Thôi được, nếu anh thật sự muốn xin việc, thì cứ đi thẳng con đường này đến cuối, sau đó rẽ trái đi một đoạn sẽ thấy tòa nhà văn phòng của Thương hội chúng tôi. Anh vào đó hỏi thăm, chắc chắn sẽ có người giúp anh, còn tôi thì chịu."

Quiric cười lớn vỗ vỗ vai người thanh niên: "Được, cảm ơn anh đã giúp đỡ. Anh tên gì? Chúng ta làm bạn nhé."

Người thanh niên lắc đầu: "Thôi khỏi, chúng ta có gặp lại nhau hay không còn chưa biết được. À, mà tôi muốn nhắc nhở anh một câu. Giờ này rồi mà anh còn muốn chạy đến Thành phố Bontar làm

việc? Nếu muốn làm việc, hiện tại ở Thung lũng Rainfall có rất nhiều Thương hội đang tuyển người, sao anh không thử xem?"

"Không được, cha mẹ tôi đều đã lớn tuổi, hơn nữa tôi lại là con trai duy nhất, không thể rời xa họ quá lâu được." Quiric nhún vai đáp.

Nụ cười trên mặt người thanh niên lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc, gật đầu nói: "Không ngờ anh lại là người con hiếu thảo như vậy. Nhưng nói thật, Thung lũng Rainfall cách Thành phố Bontar cũng chỉ ba mươi km, không tính là xa. Hiện tại, Xe ngựa Công cộng của Hãng xe ngựa Filson chạy một chuyến cũng chỉ mất chưa đến bốn tiếng. Chờ đến khi nào Xe máy ma pháp của Thương hội chúng tôi nghiên cứu chế tạo thành công, biết đâu chạy một chuyến chỉ mất một tiếng, như vậy càng gần hơn."

"Xe máy ma pháp?" Mắt Quiric sáng lên."Đó là cái gì vậy?"

Người thanh niên dường như đột nhiên ý thức được mình lỡ lời, cười gượng gạo, vội vàng che giấu: "Tôi cũng không rõ lắm, chỉ là nghe người khác trong Thương hội nói chuyện phiếm nhắc đến thôi."

Nhìn thấy ý tứ của người thanh niên, Quiric cũng không truy hỏi nữa, cười nói: "Vậy được rồi, đợi đến khi tôi gặp Hội trưởng Hứa, tôi sẽ đích thân hỏi anh ấy."

Người thanh niên bất giác lắc đầu, thầm nghĩ anh chàng này thật sự rất tự tin.

Nhân vật lớn như Hội trưởng, sao có thể muốn gặp là gặp được chứ?

Thế nhưng ngay sau đó, anh ta và Quiric đều bị tiếng động vang lên từ xa làm cho giật mình, đồng thời nhìn về phía trước,

sau đó đều sững sờ.

Trong số những người đang đi từ một con đường khác rẽ vào, người dẫn đầu, không phải là Hứa Dịch thì là ai!

Chương 655: Chào mừng đến Vương quốc Rulson đầu tư (1/2)

"Hội trưởng Hứa, khu công nghiệp của anh thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt. Nếu có thể, tôi thật muốn bê nguyên nơi này về Vương quốc Rulson." Newman nhìn những dãy nhà xưởng sạch sẽ, đẹp đẽ được tô điểm bởi thảm cỏ xanh mướt và những bông hoa rực rỡ hai bên đường, không khỏi thốt lên lời khen ngợi.

"Haha, nếu Hội trưởng Newman bằng lòng, thì việc bê nguyên nơi này đi có gì khó?" Hứa Dịch cười nói."Chỉ cần Vương quốc Rulson muốn, Thương hội Tân Phi chúng tôi đầu tư xây dựng thêm một khu công nghiệp như vậy cũng đâu có gì khó."

"Thật sao?" Newman kinh ngạc nhìn Hứa Dịch."Hội trưởng Hứa, tôi không đùa đâu, tôi thật sự muốn bê nguyên nơi này đi. Ít nhất sau này chúng tôi muốn mua Cỗ máy Ma thuật Canh tác cũng không cần lặn lội đường xa đến tận đây."

"Tôi cũng không đùa." Hứa Dịch mỉm cười."Hội trưởng Newman, nếu Thương hội Tân Phi chúng tôi đến Vương quốc Rulson đầu tư xây dựng nhà máy, không biết có được hưởng chút ưu đãi nào không?"

Nghe ra Hứa Dịch không giống như đang nói đùa, Newman lập tức nghiêm mặt, nhìn Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, nói: "Tôi nghĩ Quốc vương Bệ hạ mà nghe được tin này chắc chắn sẽ rất vui mừng. Sau khi nghe báo cáo khảo sát Thành phố Bontar của tôi, Quốc vương Bệ hạ vẫn luôn mong muốn có thể du nhập công nghệ sản xuất các loại Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi. Nếu

Hội trưởng Hứa chịu khó tạo điều kiện để Quốc vương Bệ hạ hài lòng, tôi nghĩ Quốc vương Bệ hạ tuyệt đối sẽ đưa ra những chính sách ưu đãi khiến anh thỏa mãn, đảm bảo cho Thương hội Tân Phi đầu tư thuận lợi tại Vương quốc Rulson."

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ tên Newman này ngoài mặt thì tỏ vẻ chào mừng, nhưng thực chất lại không hề đề cập đến vấn đề anh vừa nói.

Anh chỉ mới đề cập đến chuyện muốn đến Vương quốc Rulson đầu tư xây dựng nhà máy, thế mà Newman đã rất thẳng thừng đưa ra yêu cầu về công nghệ Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi.

Về lý thuyết, Hứa Dịch không phải là hoàn toàn không đồng ý, bởi vì so với việc giữ toàn bộ công nghệ trong tay Thương hội Tân Phi, anh càng mong muốn toàn bộ Thương hội trên Lục địa Saines đều nắm giữ được công nghệ Máy móc Ma thuật, từ đó thúc đẩy ngành Công nghiệp Ma pháp của toàn lục địa phát triển vượt bậc, sớm ngày hoàn thiện hệ thống Công nghiệp Ma pháp.

Nhưng. Trên thực tế anh không thể dễ dàng đồng ý.

Dù là xét trên phương diện lợi ích của Thương hội Tân Phi, lợi ích của Thành phố Bontar hay lợi ích của Vương quốc Lanpari, anh đều không thể dễ dàng giao nộp những công nghệ này.

"Chỉ cần Quốc vương Bệ hạ bằng lòng để chúng tôi đến đầu tư xây dựng nhà máy, chúng tôi tuyệt đối sẽ ưu tiên xem xét." Hứa Dịch đáp."Tuy rằng trong Vương quốc Lanpari đã có rất nhiều thành phố mời chào Thương hội chúng tôi đến đầu tư, nhưng tôi vẫn luôn lấy việc biến Thương hội Tân Phi thành Thương hội hàng đầu Lục địa làm mục tiêu. Cho nên việc mở rộng thị trường sang các quốc gia khác cũng là điều cần phải tính đến."

Nghe Hứa Dịch không hề có ý định nhượng bộ về mặt công

nghệ, Newman cũng không bất ngờ, chỉ cười cười, không tiếp tục truy hỏi.

Chuyện này liên quan rất lớn, chắc chắn không thể nào chỉ dựa vào hai người bọn họ nói miệng là có thể quyết định.

Thông qua chuyến thăm hỏi này, thăm dò được ý tứ và thái độ của Hứa Dịch là Newman đã rất hài lòng.

Ít nhất thì anh đã nghe được chính miệng Hứa Dịch thừa nhận muốn đến Vương quốc Rulson đầu tư, như vậy là đủ rồi.

Không nói đâu xa, chỉ cần Thương hội Tân Phi chịu đầu tư xây dựng một nhà máy sản xuất Cỗ máy Ma thuật Canh tác tại Vương quốc Rulson, để cho Vương quốc Rulson có thể tự sản xuất và đưa vào sử dụng Cỗ máy Ma thuật Canh tác ngay tại chỗ, không cần phải lặn lội đường xa đến tận đây mua về. Như vậy đã tiết kiệm được vô số thời gian, công sức, và quan trọng nhất là tiền bạc.

Lấy Máy gặt Ma thuật Loại nhỏ là sản phẩm quan trọng nhất trong số các loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất làm ví dụ, giá xuất xưởng hiện tại là bảy mươi Đồng vàng một chiếc.

Tuy rằng Thương hội Tân Phi cam kết bao luôn chi phí vận chuyển từ Vương quốc Lanpari đến biên giới hai nước, nhưng từ biên giới vận chuyển về đến thủ đô Kuraka của Vương quốc Rulson còn phải trải qua một quãng đường dài mấy trăm km.

Với khoảng cách xa như vậy. Cho dù Newman có nghĩ ra cách vận chuyển rẻ nhất, thì bình quân mỗi chiếc Máy gặt Ma thuật Loại nhỏ cũng phải mất thêm một Đồng vàng.

Chỉ một chiếc thì không đáng là bao, nhưng nếu nhân con số đó với ba mươi ngàn, đó là một khoản tiền khổng lồ gần bốn mươi ngàn Đồng vàng không thể xem thường.

Cho dù tình hình tài chính của Vương quốc Rulson tốt hơn Vương quốc Lanpari rất nhiều, nhưng phải bỏ ra một khoản chi phí lớn như vậy, Newman và Quốc vương Bệ hạ đều không muốn nhìn thấy.

Hơn nữa việc nhập khẩu Cỗ máy Ma thuật Canh tác từ Thương hội Tân Phi chỉ là mới bắt đầu.

Lần trước Newman đến Vương quốc Lanpari, Hứa Dịch đã tặng anh ta mỗi loại Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất năm chiếc để mang về.

Kết quả là sau khi Newman mang số hàng mẫu này về Vương quốc Rulson, lập tức khiến cho vô số người phải chú ý.

Newman có thể khẳng định, những loại Máy móc Ma thuật này một khi được quảng bá tại Vương quốc Rulson, chắc chắn sẽ nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt.

Đến lúc đó, Newman không chỉ phải tính đến việc nhập khẩu Cỗ máy Ma thuật Canh tác, mà còn phải tính đến toàn bộ các loại Máy móc Ma thuật khác do Thương hội Tân Phi sản xuất.

Nếu như mỗi chiếc Máy móc Ma thuật đều phải tốn thêm một Đồng vàng phí vận chuyển. Con số này sẽ là một con số khổng lồ.

Vì vậy, trước khi đến đây, Quốc vương Bệ hạ đã bí mật đưa ra yêu cầu với Newman, bằng mọi giá phải thu hút Thương hội Tân Phi đến Vương quốc Rulson đầu tư xây dựng nhà máy, tốt nhất là có thể lấy được toàn bộ công nghệ sản xuất Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi.

Trước đó. Newman đã thay mặt Thương hội Rulson mua được công nghệ sản xuất Ấm nước Ma thuật và Xi măng từ Thương hội Tân Phi.

Chương 656: Chào mừng đến Vương quốc Rulson đầu tư (2/2)

Ấm nước Ma thuật vì thiếu nguồn cung cấp nguyên liệu và nền tảng công nghiệp tương ứng, nên cho dù có công nghệ trong tay, Thương hội Rulson tạm thời cũng không thể sản xuất được, nhưng việc sản xuất Xi măng đã bước đầu thành hình tại Vương quốc Rulson.

Hiện tại, Thương hội Amli có ba đội thi công đang tiến hành thi công đường bê tông ở khắp nơi trên Vương quốc Rulson. Toàn bộ số Xi măng sử dụng đều được sản xuất tại chỗ, không cần phải mua từ Thương hội Tân Phi cách đó gần ngàn km.

Nhờ đó, ngân khố của Vương quốc Rulson phụ trách mảng đường xá cho đến nay đã tiết kiệm được hơn ba mươi vạn Đồng vàng.

Ngược lại, tốc độ thi công đường xá trong Vương quốc Rulson rất nhanh.

Với sự hỗ trợ mạnh mẽ của ngân khố và nỗ lực làm việc của ba đội thi công của Thương hội Amli, thậm chí còn có cả quân đội của Vương quốc Rulson hỗ trợ bảo vệ, chỉ trong vòng chưa đầy bốn tháng, Vương quốc Rulson đã hoàn thành việc thi công hơn năm trăm km đường.

Trong đó, có một con đường cao tốc nối liền thủ đô Kuraka với biên giới Vương quốc Rulson và Vương quốc Lanpari, điểm kết nối gần nhất với Thành phố Bontar.

Cùng lúc đó, con đường dài một trăm km nối Thành phố Bontar với biên giới cũng đã cơ bản hoàn thành, dự kiến sẽ được đưa vào sử dụng vào cuối tháng này.

Lần này Newman từ Kuraka đến Thung lũng Rainfall, quãng đường di chuyển hơn tám trăm km. Nhưng vì toàn bộ hành trình đều di chuyển trên đường bê tông, chỉ mất chưa đầy ba ngày, mỗi ngày có thể chạy hơn hai trăm km, tốc độ này so với trước kia nhanh hơn gấp đôi.

Hơn nữa hành trình cũng thoải mái hơn rất nhiều so với trước kia. Ngồi trên xe ngựa, vì không bị xóc nảy, Newman thậm chí còn có thể ngủ thiếp đi.

Trải qua một chuyến đi dài thoải mái hơn trước rất nhiều, Newman càng thêm tin tưởng vào năng lực của Thương hội Tân Phi, hay nói đúng hơn là năng lực của Hứa Dịch, đồng thời càng thêm hứng thú và khao khát đối với những chiếc Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất.

Chỉ là Hứa Dịch kiểm soát việc chuyển giao công nghệ rất nghiêm ngặt, không hề hé lộ chút thông tin gì, Newman cũng đành bất lực.

Nhưng anh ta không vì vậy mà nản lòng, nhìn từ việc Hứa Dịch trước đây đã từng chuyển giao công nghệ sản xuất Quạt Ma lực, Ấm nước Ma thuật, thậm chí là cả công nghệ sản xuất Xi măng cực kỳ quan trọng, có thể thấy Hứa Dịch không giống như những Thương hội khác trên Lục địa, luôn giữ khư khư công nghệ độc quyền của mình, mà vẫn sẽ có chút dè dặt để lộ ra ngoài.

Newman tin rằng, chỉ cần anh ta đủ kiên nhẫn, sớm muộn gì Hứa Dịch cũng sẽ chịu nhả ra những công nghệ liên quan đến Máy móc Ma thuật khác.

Cho nên Newman không nóng vội, lúc này, anh ta cảm thấy ưu

tiên hàng đầu là duy trì mối quan hệ tốt đẹp giữa hai bên.

Đang định lái câu chuyện sang việc mua tổng cộng năm vạn chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác các loại lần này, thì một bóng người đột nhiên từ trên đường phía trước chạy tới.

Quiric còn chưa kịp chạy đến trước mặt Hứa Dịch, đã bị vài tên hộ vệ đi theo hai người chặn lại."Hội trưởng Hứa, tôi không phải đến tìm anh." Quiric vội vàng giơ hai tay lên, dừng bước, cao giọng nói vọng về phía Hứa Dịch: "Tôi chỉ đến để ứng tuyển vào làm việc cho anh thôi."

"Ồ?" Hứa Dịch có chút buồn cười nhìn Quiric một cái."Cái này thì ngại quá, hiện tại tôi không phụ trách mảng tuyển dụng nhân sự cho Thương hội. Nếu cậu muốn ứng tuyển vào làm, có thể đến bộ phận nhân sự của Thương hội chúng tôi để đăng ký tham gia kỳ thi tuyển."

"Nhưng mà công việc tôi muốn ứng tuyển các anh vẫn chưa công khai tuyển dụng, tôi nghe anh Cantona giới thiệu nên mới đến." Quiric tiếp tục nói vọng.

"Cantona?" Hứa Dịch đánh giá Quiric một lượt, suy nghĩ một chút, sau đó vẫy tay gọi một nhân viên của Thương hội Tân Phi đến, dặn dò vài câu. Tên nhân viên kia liền đi về phía Quiric, nhỏ giọng nói chuyện với cậu ta mấy câu, sau đó dẫn Quiric đi về phía trung tâm văn phòng Thương hội gần trung tâm Thung lũng Rainfall.

Nhìn Quiric vừa đi theo tên nhân viên vào trong thung lũng, vừa ngoái đầu lại nhìn xung quanh không ngừng, Newman không khỏi mỉm cười nói: "Hội trưởng Hứa, có vẻ như công việc ở Thương hội Tân Phi của anh rất được chào đón. Không biết có phải mỗi một khoảng thời gian sẽ có người trẻ tuổi giống như cậu ta được người quen giới thiệu đến tìm anh?"

Hứa Dịch cười khổ lắc đầu: "Không còn cách nào khác, hình như mọi người đều nhắm vào Thương hội của chúng tôi. Trên thực tế, nếu nói về mức lương, thì hiện tại mức lương trung bình của công nhân trong Thương hội của chúng tôi đã không còn là cao nhất trong số các Thương hội ở Thành phố Bontar. Anh chắc cũng biết rõ, những công nhân của Thương hội Amli đang thi công đường sá ở Vương quốc Rulson của các anh, người có mức lương cao nhất thậm chí còn hơn ba mươi Đồng vàng một tháng."

"Đó là điều đương nhiên. Những công nhân đó đều phải xa quê hương đến một đất nước khác làm việc. Nếu Thương hội Amli không trả cho họ mức lương đủ cao để bù đắp, chắc chắn sẽ không có nhiều người bằng lòng đi như vậy." Newman dừng một chút rồi nói tiếp: "Thực ra tôi đã nhiều lần đề nghị với Hội trưởng Cruz, bảo ông ấy cứ thuê công nhân ngay tại Vương quốc Rulson của chúng ta cho tiện, vừa gần gũi lại tiết kiệm chi phí, nhưng ông ấy nhất quyết không chịu nghe theo ý kiến của tôi. Hội trưởng Hứa, hay là anh giúp tôi khuyên nhủ Hội trưởng Cruz một chút?"

Hứa Dịch liếc nhìn Newman, khẽ mỉm cười, thầm nghĩ đề nghị này của anh chắc không phải là vì Thương hội Amli mà cân nhắc, mà là muốn sắp xếp người của mình vào Thương hội Amli để học lỏm toàn bộ kỹ thuật thi công đường sá.

Hội trưởng Cruz là người tinh ranh như vậy, làm sao có thể dễ dàng nghe theo lời đề nghị này.

Tuy nhiên, trong đầu Hứa Dịch chợt lóe lên một ý nghĩ, nhưng lại gật đầu với Newman: "Được, tôi sẽ tìm cơ hội khuyên nhủ ông ấy."

Nghe ra Hứa Dịch không phải đang nói lời khách sáo, Newman mừng rỡ vô cùng.

Chương 657: Trong Mắt Chỉ Có Lãnh Chúa (1/2)

Sau khi tham quan xong Thung lũng Rainfall, Newman được Hứa Dịch dẫn về trung tâm văn phòng của Thương hội Tân Phi.

Khi chỉ còn lại hai người, Newman lại một lần nữa thay mặt bản thân và Thương hội Rulson bày tỏ lời mời với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, đồng thời hai người cũng nhân cơ hội này để nói chuyện sâu hơn một chút.

"Hội trưởng Hứa, nói thật, tôi rất khó hiểu vì sao ở Vương quốc của các anh lại xuất hiện tình trạng chèn ép Thương hội của các anh như vậy." Newman làm ra vẻ mặt bất bình."Quốc vương Bệ hạ Willy sau khi biết chuyện này đã rất ngạc nhiên, đồng thời cũng không thể hiểu nổi. Thương hội như Thương hội Tân Phi các anh rõ ràng là có thể thúc đẩy sự phát triển của cả Vương quốc, không dốc sức ủng hộ thì thôi, vậy mà lại còn chèn ép, Quốc vương Bệ hạ Willy và tôi đều cảm thấy rất phẫn nộ thay cho anh và Thương hội Tân Phi."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Cảm ơn Quốc vương Bệ hạ Willy và ông đã quan tâm và ủng hộ, nhưng đây là chuyện nội bộ của Vương quốc Lanpari chúng tôi, tôi nghĩ Hội trưởng Newman không cần hỏi nhiều thêm nữa."

Newman lắc đầu, thở dài: "Hội trưởng Hứa, tôi thừa nhận đây là chuyện nội bộ của Vương quốc Lanpari, và tôi tin tưởng với năng lực của anh, chắc chắn sẽ có cách giải quyết. Nhưng tôi xin thay mặt Quốc vương Bệ hạ Willy chân thành nói với anh rằng, Vương quốc Rulson chúng tôi luôn rộng cửa chào đón anh và

Thương hội Tân Phi. Nếu một ngày nào đó anh đổi ý, muốn đến Vương quốc Rulson phát triển, Quốc vương Bệ hạ Willy nhất định sẽ rất hoan nghênh."

Hứa Dịch nhún vai: "Hy vọng tôi sẽ không bao giờ phải trải qua ngày hôm đó."

Phải nói rằng, Newman thật ra đã nói rất thẳng thắn.

Những lời này của anh ta, chẳng khác nào đang công khai lôi kéo Hứa Dịch, nếu là ở Trung Quốc, có khi còn bị bắt vì tội gián điệp.

Tuy nhiên, hình thái xã hội ở Lục địa Saines rất khác so với Trung Quốc ở Địa Cầu. Mỗi quốc gia trên Lục địa này nói một cách nghiêm túc đều là tập hợp của các Quý tộc, Quốc vương hay thậm chí là Hoàng đế của hai Đại đế quốc cũng chỉ là những Quý tộc mạnh nhất mà thôi.

Nếu như thực lực của Hoàng thất không đủ mạnh, các Quý tộc khác muốn tách khỏi Vương quốc để độc lập, thì chuyện này ở Lục địa này không có gì là lạ.

Ví dụ như Vương quốc Lanpari mười mấy năm trước bởi vì nạn đói mà hỗn loạn, quốc lực suy yếu, đã có một vị Bá tước nắm giữ một vùng đất ở phía Đông Bắc của Vương quốc, mang theo cả lãnh thổ của mình đầu quân cho Vương quốc Sack ở phía Bắc.

Mặc dù vị Bá tước này bị chính quyền Vương quốc Lanpari coi là kẻ phản bội, là nỗi nhục của Vương quốc, nhưng hoàn toàn khác với phản ứng của người dân Trung Quốc ở Địa Cầu, người dân bình thường của Vương quốc Lanpari lại không có quá nhiều phản ứng khác đối với chuyện này.

Đối với những người dân bình thường, việc Hoàng thất của Vương quốc Lanpari suy yếu, không thể kiểm soát nổi các Quý tộc

trong Vương quốc, dẫn đến tình huống này là điều đương nhiên, không cần phải ngạc nhiên.

Đối với người dân Vương quốc Lanpari, hay thậm chí là toàn bộ người dân trên Lục địa Saines, họ vốn không có nhiều ý thức về quốc gia, chỉ là kế thừa thói quen từ trước đến nay, ngược lại càng quan tâm đến việc người thống trị lãnh thổ của mình đối xử với mình như thế nào hơn.

Ví dụ như Thành phố Bontar trước đây dưới sự cai trị của Bá tước Satsuma, mọi người đều sống yên ổn, hai năm gần đây, thành phố càng bước vào giai đoạn phát triển với tốc độ chóng mặt, khiến cho cuộc sống của mọi người đều trở nên tốt đẹp hơn, cũng bởi vậy mà người dân Thành phố Bontar rất ủng hộ ông.

Hội đồng Vương quốc điều ông đi, người dân Thành phố Bontar đã lén lút mắng chửi đám người Hội đồng Vương quốc là đồ ngu ngốc.

Điều khiến người dân Thành phố Bontar phẫn nộ hơn là, sau khi Bá tước Stark lên thay thế đã có một loạt hành động phá vỡ sự phồn vinh trước đây của Thành phố Bontar, khiến cho cuộc sống của rất nhiều người bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Vì vậy, người dân Thành phố Bontar không hề có thiện cảm gì với Bá tước Stark, thậm chí còn rất khinh thường ông ta.

Thậm chí có rất nhiều người dân cực đoan, sau khi biết tin Hứa Dịch được phong tước Tử tước, lại còn được ban tặng một vùng đất, đã trực tiếp chạy đến thề nguyện trung thành với Hứa Dịch, tuyên bố từ nay về sau sẽ trở thành thần dân của Hứa Dịch Tử tước.

Ở Lục địa Saines, hành động này có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Bởi vì chỉ cần thật sự làm như vậy, thì cũng có nghĩa là sau

này người dân này sẽ hoàn toàn trở thành thần dân của lãnh địa tư nhân của Hứa Dịch Tử tước, sau này sẽ không còn là thần dân của Vương quốc Lanpari, không còn được luật pháp của Vương quốc bảo vệ, mà mọi hành vi đều do Lãnh chúa của họ quyết định.

Nói cách khác, Hứa Dịch với tư cách là Lãnh chúa, hoàn toàn có thể dựa vào thân phận Lãnh chúa của mình, làm bất cứ điều gì với những thần dân đã thề trung thành với mình, mà những người khác không có quyền gì để can thiệp, càng không thể lên án.

Hay nói một cách thẳng thắn hơn, những thần dân này chẳng khác nào nô lệ của Hứa Dịch Tử tước, chỉ là khác biệt về thân phận với nô lệ mà thôi.

Mặc dù Hứa Dịch vì một số lý do khác nên đã từ chối lời thề trung thành của những người này, nhưng từ điểm này cũng có thể thấy, trên thực tế, người dân bình thường ở Lục địa Saines không có nhiều khái niệm và cảm giác thuộc về quốc gia, trong mắt họ chỉ có Quý tộc mà họ nguyện ý phục vụ và trung thành.

Vì vậy, về mặt lý thuyết, lời mời của Newman đối với Hứa Dịch không phải là nói suông.

Chỉ cần Hứa Dịch đồng ý, anh hoàn toàn có thể mang theo Thương hội Tân Phi tuyên bố rời khỏi Vương quốc Lanpari, gia nhập Vương quốc Rulson.

Tất nhiên, trên thực tế, nếu Hứa Dịch dám làm như vậy, trước tiên không nói đến những Thương hội khác ở Vương quốc Lanpari đã nhắm đến Thương hội Tân Phi từ lâu sẽ nhân cơ hội này ra tay, mà chỉ riêng Hoàng thất của Vương quốc Lanpari cũng sẽ không tha cho Hứa Dịch.

Vì vậy, Hứa Dịch mới nói hy vọng anh sẽ không bao giờ phải trải qua ngày hôm đó, bởi vì nếu thật sự rơi vào tình cảnh đó, thì chứng tỏ tình hình của anh và Thương hội Tân Phi ở Vương quốc

Lanpari đã trở nên cực kỳ tồi tệ.

Hứa Dịch từ trước đến nay chỉ muốn tập trung phát triển Công nghiệp Ma pháp, không muốn để Thương hội Tân Phi - nơi mang theo giấc mơ của mình rơi vào tình cảnh như vậy.

Chương 658: Trong Mắt Chỉ Có Lãnh Chúa (2/2)

Mặc dù hiện tại Bá tước Stark - người đại diện cho phe phái bảo thủ trong Vương quốc đang chèn ép Thương hội Tân Phi, nhưng trên thực tế, mọi chuyện vẫn đang trong tầm kiểm soát, Hứa Dịch không hề lo lắng về điều này, nên đương nhiên sẽ thẳng thừng từ chối lời mời và cám dỗ của Newman.

Nhìn thấy vẻ mặt của Hứa Dịch, Newman cũng cảm thấy mình có phần nóng vội, bèn cười cười không nhắc lại chuyện này nữa, chuyển chủ đề sang việc thảo luận với Hứa Dịch về việc mua năm vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác các loại lần này.

Trước đó, đã có một lô hàng Máy móc Ma thuật Canh tác được vận chuyển đến Vương quốc Rulson, và đã phát huy tác dụng to lớn trong vụ gieo trồng mùa xuân cách đây vài tháng.

Quốc vương Bệ hạ Willy của Vương quốc Rulson và rất nhiều Quý tộc trong Vương quốc đều đã nhìn thấy tác dụng to lớn của những chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác này, nên đã ngay lập tức lệnh cho Newman đến Thương hội Tân Phi đặt thêm nhiều đơn hàng Máy móc Ma thuật Canh tác hơn nữa.

Lần này sau khi giao đủ đơn đặt hàng tổng cộng năm vạn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác các loại, số hàng này sẽ được vận chuyển đến Vương quốc Rulson trong vòng một tháng, sau đó cố gắng phân phối đến khắp nơi trên Vương quốc Rulson trước khi bước vào vụ gieo trồng mùa thu.

"Theo ước tính của Cục Nông nghiệp Vương quốc, Vương quốc chúng tôi có lẽ cần tổng cộng hơn mười vạn chiếc Máy móc Ma

thuật Canh tác." Newman nghiêm mặt nói: "Nhu cầu lớn như vậy, nếu như hoàn toàn mua từ đây vận chuyển về, tôi cảm thấy rất lãng phí. Vì vậy, Hội trưởng Hứa, tôi có thể hiểu vì sao anh không muốn chuyển toàn bộ Thương hội Tân Phi đến Vương quốc Rulson, nhưng tôi hy vọng Thương hội các anh ít nhất cũng nên đến Vương quốc Rulson đầu tư xây dựng một nhà máy sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác chứ? Hay là... chuyển giao công nghệ sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác cho chúng tôi luôn?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Chuyển giao công nghệ tạm thời là không thể. Nhưng đầu tư xây dựng nhà máy thì có thể xem xét."

Nghe thấy giọng điệu của Hứa Dịch có phần nới lỏng, Newman mừng rỡ trong lòng, vội vàng nói: "Vậy chúng ta quyết định như vậy nhé, Thương hội Tân Phi các anh đến Vương quốc Rulson chúng tôi đầu tư xây dựng một nhà máy sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác, sau đó những đơn đặt hàng sau này đều do nhà máy này sản xuất, Hội trưởng Hứa, anh thấy thế nào?"

"Đừng vội." Hứa Dịch mỉm cười xua tay."Sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác không phải chỉ cần xây dựng nhà xưởng là được, quan trọng nhất là nhân công và nguyên liệu. Nguyên liệu thì không nói, nhưng trong Thương hội Tân Phi chúng tôi, những người có thể sản xuất thành thạo Máy móc Ma thuật Canh tác hầu hết đều là công nhân Người lùn. Mà hiện tại số lượng công nhân là người Nhân loại còn rất ít. Ông cảm thấy, tôi cử những công nhân Người lùn này đến Vương quốc Rulson, như vậy có ổn không?"

"Người lùn?" Newman nhíu mày.

Thái độ đối với những chủng tộc khác ngoài Nhân loại, thì hầu hết các quốc gia trên Lục địa Saines đều giống nhau. Đây là vấn đề tiếp xúc giữa các chủng tộc khác nhau, hoàn toàn khác với việc tiếp xúc giữa các quốc gia Nhân loại.

Đối với vấn đề chủng tộc, cho dù là quốc gia nào cũng đều rất

thận trọng.

Mặc dù Vương quốc Lanpari với Thương hội Tân Phi là đại diện, đã có một minh chứng rất tốt cho vấn đề này, chứng minh rằng việc Nhân loại và dị chủng tiếp xúc, chung sống thực ra không hề khó khăn như phần lớn Nhân loại trước đây vẫn nghĩ, nhưng dù là ai, đối với vấn đề này đều sẽ biểu hiện cực kỳ cẩn thận.

Newman tự nhiên cũng không ngoại lệ, anh ta trầm tư một hồi lâu, sau đó mới nói: "Nếu như vậy, tôi nghĩ phải quay về báo cáo lại với Quốc vương Bệ hạ Willy trước, sau đó nghiên cứu kỹ càng rồi mới đưa ra quyết định." Nói xong lại thở dài một tiếng, nói tiếp: "Chỉ là như vậy lại phải trì hoãn thêm một khoảng thời gian nữa, đợi đến lúc đưa ra quyết định cuối cùng, rồi Thương hội Tân Phi các anh lại qua đầu tư xây dựng nhà máy, e là nhanh nhất cũng phải một năm sau."

"Một năm cũng không phải là dài." Hứa Dịch mỉm cười nói."Hơn nữa tôi còn một đề nghị khác, tuy rằng việc sản xuất Cỗ máy Ma thuật Canh tác và các loại thiết bị Máy công cụ Ma thuật khác đều cần đến kỹ thuật công nhân Người lùn, nhưng hiện tại, dây chuyền sản xuất Cỗ máy Ma lực của Thương hội chúng tôi về cơ bản đều đã được hoàn thành bởi công nhân Nhân loại. Cho nên tôi nghĩ, trước khi đầu tư xây dựng nhà máy Máy công cụ Ma thuật, chi bằng đầu tư xây dựng một nhà máy sản xuất Cỗ máy Ma lực trước."

Newman hơi sững sờ: "Nhà máy sản xuất Cỗ máy Ma lực?"

"Đúng vậy. Việc sản xuất Cỗ máy Ma lực tương đối ít yêu cầu về điều kiện hơn, hơn nữa chỉ cần sử dụng công nhân Nhân loại là được, cho nên tôi nghĩ, có thể đến Vương quốc Rulson của các anh đầu tư xây dựng một nhà máy sản xuất Cỗ máy Ma lực trước. Còn về phía tôi thì trước tiên sẽ cân nhắc đến việc sản xuất Quạt Ma lực và Nồi cơm điện Ma thuật, bởi vì kỹ thuật sản xuất hai món đồ

này phía Thương hội Rulson các anh đã nắm giữ, có thể hợp tác cùng Thương hội chúng tôi cùng sản xuất." Hứa Dịch lại nói."Điều tôi quan tâm nhất chính là có thể thông qua việc này để chúng ta cùng nhau thăm dò, học hỏi về mô hình hợp tác này, tạo điều kiện thuận lợi cho chúng ta tiếp tục tăng cường hợp tác sau này."

Newman không nhịn được gật đầu, tán thưởng: "Hội trưởng Hứa, anh suy nghĩ thật chu toàn. Được, chúng ta hoàn toàn có thể làm quen với mô hình hợp tác giữa hai bên trước, sau này muốn tiến hành những hợp tác khác cũng sẽ đơn giản hơn."

Hứa Dịch khẽ gật đầu: "Đúng vậy. Nếu giai đoạn đầu hợp tác thuận lợi, Thương hội Tân Phi chúng tôi sẽ cân nhắc đến việc hợp tác với Thương hội Rulson các anh để cùng sản xuất Cỗ máy Ma thuật Canh tác."

Tuy rằng lúc Hứa Dịch nói câu này, giọng điệu rất bình thản, thế nhưng Newman lại chấn động toàn thân, nhịn không được trừng lớn mắt nhìn Hứa Dịch.

Dựa theo lời định nghĩa về "hợp tác" của Hứa Dịch trước đó, điều này có nghĩa là, anh có khả năng sẽ chuyển giao cả kỹ thuật sản xuất Cỗ máy Ma thuật Canh tác?

Chương 659: Nguồn cung cấp trang bị dồi dào (1/2)

Dù sao thì, việc Thương hội Tân Phi đầu tư xây dựng nhà máy tại Vương quốc Rulson là một dự án lớn, không thể nào chỉ dựa vào một cuộc gặp gỡ đơn giản giữa Hứa Dịch và Newman mà quyết định được.

Sau khi Newman nhận được ý định chắc chắn từ Hứa Dịch, anh ta đã dành ba ngày tiếp theo để giải quyết các vấn đề liên quan đến đơn đặt hàng Cỗ máy Ma thuật Canh tác lần này, sau đó mới hộ tống ba ngàn chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác đầu tiên trong đơn hàng này trở về nước.

Theo như lời anh ta nói, chỉ cần anh ta vừa về đến Thành Kuraka, sẽ lập tức báo cáo lại ý định của Hứa Dịch cho Quốc vương Bệ hạ Willy. Tin rằng với sự coi trọng của Quốc vương Bệ hạ Willy đối với Thương hội Tân Phi, khoản đầu tư này sẽ không gặp phải trở ngại gì lớn.

Ba ngày sau, nhìn theo bóng lưng Newman cùng với những chiếc xe ngựa chở đầy Cỗ máy Ma thuật Canh tác rời khỏi Thung lũng Rainfall, Hứa Dịch không khỏi đưa tay lên xoa cằm, quay đầu nhìn về phía Tây Nam, nơi có Công quốc Stan.

Mặc dù anh vẫn chưa đến Vương quốc Rulson để thị sát thực tế, nhưng anh có thể khẳng định, từ thái độ nhiệt tình, tích cực của Newman, cũng như thái độ mà Quốc vương Bệ hạ Willy thể hiện ra thông qua Newman, thì việc đến Vương quốc Rulson đầu tư xây dựng nhà máy chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc đến Công quốc Stan.

Hơn nữa, theo như lời giới thiệu của những người xung quanh am hiểu về các quốc gia lân cận, thì người dân Vương quốc Rulson cũng không hề lười biếng như người dân Công quốc Stan, hơn nữa Quốc vương Bệ hạ Willy lại là một vị vua anh minh, luôn nỗ lực hết mình để trị vì đất nước, dưới sự lãnh đạo của ông ta, quốc lực của Vương quốc Rulson ngày càng cường thịnh, đã bỏ xa Vương quốc Lanpari từ lâu.

Nghĩ đến quốc lực của Vương quốc Lanpari, Hứa Dịch không khỏi thở dài một tiếng.

Đôi lúc, anh không khỏi cảm thấy tiếc nuối, tại sao lúc trước khi xuyên không, anh lại không xuyên không đến những quốc gia hùng mạnh hơn trên Lục địa Saines, ví dụ như Đế quốc Kendra hoặc là Đế quốc Malo?

Nếu như ở trong những quốc gia hùng mạnh như vậy, thì ngành Công nghiệp Ma pháp do anh tạo dựng nên chắc chắn sẽ dễ dàng nhận được sự coi trọng của tầng lớp cao cấp trong nước hơn, cũng sẽ có không gian phát triển lớn hơn, chứ không đến nỗi như ở Vương quốc Lanpari, mỗi bước phát triển đều vô cùng khó khăn.

Bởi vì quốc lực của Vương quốc Lanpari tương đối yếu, nên sự hỗ trợ thực tế mà Hứa Dịch có thể nhận được cũng không nhiều, khiến cho anh trong lúc cân nhắc đến sự phát triển của Thương hội Tân Phi, còn phải lo lắng đến sự phát triển của Vương quốc Lanpari.

Quan trọng hơn là, những quốc gia nhỏ yếu như Vương quốc Lanpari, lại càng dễ dàng xuất hiện tình trạng tranh giành quyền lực.

Nếu như không phải vì phe phái bảo thủ trong Vương quốc do Bá tước Stark cầm đầu nhắm vào Thương hội Tân Phi, buộc Hứa Dịch phải cân nhắc lại về nền tảng phát triển của Thương hội Tân Phi, thậm chí còn điều chuyển Bá tước Satsuma - người ủng hộ

anh nhất đi nơi khác, thì dựa theo kế hoạch của Hứa Dịch, hiện tại Thành phố Bontar đã phát triển vượt bậc trên con đường trở thành một thành phố Công nghiệp Ma pháp và là trung tâm kinh tế của Vương quốc Lanpari, chứ không phải giống như bây giờ, bị Bá tước Stark chặn đứng con đường này một cách đột ngột.

Người dân bình thường của Thành phố Bontar chỉ dám lén lút chửi rủa Bá tước Stark, nhưng nếu nói đến sự căm hận thực sự, thì có lẽ không ai có thể sánh bằng Hứa Dịch.

Trong mắt Hứa Dịch, tên khốn kiếp này không chỉ là tội nhân của Thành phố Bontar, thậm chí còn có thể nói là tội nhân của cả Vương quốc Lanpari.

Tuy nhiên, Hứa Dịch cũng không thể làm gì được, bởi vì hành động của Bá tước Stark đại diện cho thái độ của Gia tộc Stark, mà thái độ của Gia tộc Stark lại đại diện cho ý chí của phe phái bảo thủ trong Vương quốc.

Nói một cách sâu xa hơn, phe phái bảo thủ này đã hô vang khẩu hiệu con trưởng kế thừa vương vị là chính thống, công khai bày tỏ thái độ ủng hộ Hoàng tử Aerick Điện hạ, như vậy chắc chắn sẽ đối đầu với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, những người đã được xếp vào phe phái của Công chúa Cervini Điện hạ.

Bá tước Stark chắc chắn có thể nhìn ra những lợi ích to lớn mà Thương hội Tân Phi mang lại cho sự phát triển kinh tế của Thành phố Bontar, nhưng có câu nói "Lòng người khó đoán", lập trường của ông ta đã quyết định ông ta sẽ nhắm vào Thương hội Tân Phi.

Tuy rằng hiện tại Quốc vương Bệ hạ vẫn chưa bày tỏ rõ ràng lập trường của mình trong việc lựa chọn người kế thừa vương vị, nhưng ông ta đã thể hiện thái độ ủng hộ Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi thông qua Công chúa Cervini Điện hạ.

Cho dù là việc trước đây phong Hứa Dịch làm Nam tước của

Vương quốc, giúp anh trở thành người duy nhất trong Vương quốc Lanpari đồng thời mang thân phận Quý tộc và Thương nhân, hay là việc sau này nâng tước vị của Hứa Dịch lên Tử tước, đồng thời phá vỡ thông lệ, ban tặng Thung lũng Rainfall và khu vực xung quanh cho anh làm lãnh địa tư nhân, đều thể hiện sự ủng hộ tuyệt đối của Quốc vương Bệ hạ dành cho Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi.

Cũng chính vì vậy, mặc dù Bá tước Stark muốn nhắm vào Thương hội Tân Phi, nhưng cũng chỉ có thể tìm lý do chính đáng để ra tay, mà không dám làm quá đáng.

Hiện tại đã có lãnh địa tư nhân của riêng mình, Hứa Dịch có thể yên tâm, mạnh dạn lên kế hoạch phát triển theo ý muốn của bản thân, mà không cần lo lắng sẽ gặp phải trường hợp tương tự như Bá tước Stark nữa.

Quay đầu nhìn Thung lũng Rainfall đã trở nên náo nhiệt hơn gấp mấy lần so với trước đây, Hứa Dịch suy nghĩ một chút, sau đó bước nhanh về phía khu dân cư trong thung lũng.

Khu dân cư của Thung lũng Rainfall hiện tại cũng đã có nhiều thay đổi so với trước đây.

Sau khi chuyển toàn bộ nhà máy ở Trang viên Sancton và Viện Nghiên cứu Ma thuật trong Thành phố Bontar đến đây, số lượng người Nhân loại ở Thung lũng Rainfall đã tăng lên đáng kể, khiến cho khu dân cư hiện tại phải mở rộng thêm một khu vực mới để làm nơi ở cho công nhân Nhân loại của Thương hội Tân Phi.

Tổng số nhân viên của Thương hội Tân Phi hiện tại đã vượt quá sáu ngàn người, trong đó người lùn và Elf cộng lại chỉ hơn một ngàn người, số còn lại đều là công nhân Nhân loại.

Tuy nhiên, người thân của những người lùn đều đã chuyển đến Thung lũng Rainfall, trong khi công nhân Nhân loại chỉ có một

phần vì đường xá xa xôi nên chọn sống trong Thung lũng Rainfall, vì vậy trên thực tế, tổng số người của các chủng tộc ở Thung lũng Rainfall hiện tại đã vượt quá mười ngàn người, trong đó số lượng người Nhân loại còn chưa đến một nửa, ngược lại còn ít hơn cả số lượng người lùn và Elf.

Chương 660: Nguồn cung cấp trang bị dồi dào (2/2)

Hứa Dịch đi vào khu dân cư, đi dọc theo con đường chính ở giữa khu vực của người lùn và khu vực của người Nhân loại, một lúc sau đã đến một bãi đất trống rộng lớn ở gần rìa khu dân cư.

Lúc này, trên bãi đất trống có rất đông người, được chia thành ba nhóm đang luyện tập, đó là gần ba trăm chiến binh Nhân loại, hơn một trăm Chiến binh người lùn và mười Chiến binh Elf.

Các chiến binh Nhân loại đang tập luyện đội hình chỉnh thể dưới sự hướng dẫn của Hart, còn các Chiến binh người lùn vẫn như thường lệ, chia thành từng cặp để đấu tay đôi với nhau.

Còn các Chiến binh Elf thì hoàn toàn khác, so với những tiếng hô hào vang trời, mồ hôi tuôn như mưa của các chiến binh Nhân loại và người lùn lúc luyện tập, các Chiến binh Elf cho dù đang luyện tập vẫn giữ được vẻ ngoài tao nhã, ung dung, chỉ đơn giản là duỗi chân duỗi tay, kéo căng cơ thể, thực hiện một số động tác nhảy, nhào lộn đơn giản.

Chỉ cần nhìn vào cách luyện tập cũng có thể nhận ra sự khác biệt rất lớn giữa ba chủng tộc.

Người Nhân loại coi trọng tính chỉnh thể, người lùn coi trọng thực chiến và sức mạnh cơ bắp, còn Elf thì lại chú trọng đến sự cân bằng, phối hợp.

Vì vậy, xét về khả năng chiến đấu đơn lẻ, người lùn và Elf mạnh hơn Nhân loại, khi chiến đấu với quy mô nhỏ thì càng mạnh hơn, nhưng nếu số lượng tăng lên đến một mức độ nhất định, thì

Nhân loại lại càng mạnh hơn.

Tất nhiên, hiện tại số lượng chiến binh Nhân loại trên bãi đất trống này chỉ có chưa đến ba trăm người, nếu như đối đầu với hơn một trăm Chiến binh người lùn và mười Chiến binh Elf, chắc chắn sẽ thua thảm hại.

Lúc Hứa Dịch bước vào bãi đất trống, anh hơi dừng bước, nhớ lại cuộc trò chuyện trước đó với Hart, sau đó suy nghĩ một chút trong đầu, cuối cùng xác định rằng, nếu như muốn duy trì sự cân bằng giữa các Chiến binh người lùn và Chiến binh Elf với các chiến binh Nhân loại, thì cho dù có điều động hai trăm chiến binh Nhân loại đang thực hiện nhiệm vụ bảo vệ ở Hoang mạc Black Rice đến đây, chắc chắn vẫn là không đủ, ít nhất phải chiêu mộ thêm ba trăm chiến binh Nhân loại nữa mới có khả năng.

Tuy nhiên, hiện tại, tổng cộng năm trăm hộ vệ Nhân loại của Đội hộ vệ Thương hội Tân Phi đều là tinh anh được Thiếu tá McConnely tuyển chọn kỹ lưỡng, muốn tìm thêm ba trăm người nữa thực sự rất khó, Hứa Dịch tạm thời không có cách nào.

Tuy nhiên, hiện tại cho dù là người lùn hay là Elf đều có quan hệ rất mật thiết với Hứa Dịch, đồng thời đều ở dưới trướng của Hứa Dịch, nên cũng không cần phải lo lắng về vấn đề này.

Suy nghĩ một hồi, Hứa Dịch bước vào bãi đất trống, vẫy tay gọi đội trưởng của đội hộ vệ Nhân loại, Chiến binh người lùn và Chiến binh Elf đến.

Sau khi động viên bọn họ vài câu, Hứa Dịch nói ra mục đích mình đến đây."Lần trước tôi đã hứa với các bạn, sẽ cung cấp cho các bạn trang bị toàn thân phù hợp, hiện tại mọi người đã ở đây được vài tháng, chắc hẳn đã thích nghi được với nơi này. Vậy thì đây là lúc tôi thực hiện lời hứa. Nào, hãy nói ra yêu cầu của các bạn về trang bị, tôi sẽ ghi lại, sau đó sẽ cho người làm ra đưa cho các bạn."

Đội trưởng đội Chiến binh Người lùn Omar và đội trưởng đội Chiến binh Elf Fario đồng thời nhìn về phía đội trưởng đội hộ vệ Nhân loại Hart.

Hart cũng không khách sáo, nói thẳng: "Hội trưởng, chúng tôi không có yêu cầu gì đặc biệt. Chỉ cần cho chúng tôi một bộ giáp trụ và vũ khí đầy đủ là được. Cũng không cần quá đặc biệt, loại giáp trụ và vũ khí trước đây của Quân đoàn Bắc Trấn là rất tốt rồi."

Hứa Dịch gật đầu, nhìn về phía Omar và Fario.

Fario ra hiệu cho Omar, Omar gật đầu, nói lớn: "Hội trưởng, chúng tôi Người lùn da dày thịt béo, không cần giáp trụ cũng được, nhưng nhất định phải có vũ khí đủ nặng. Mà điểm mấu chốt của vũ khí là phải đủ nặng, như vậy thì dùng mới đã."

Hứa Dịch mỉm cười: "Chỉ cần anh thích, với trình độ công nghệ hiện tại của Thương hội, chúng ta có thể rèn ra rìu lớn bằng thép nguyên chất nặng vài tấn, anh có muốn không?"

"Vài tấn?" Omar trợn tròn mắt, liên tục xua tay: "Nặng như vậy thì quá khoa trương rồi, cho dù tôi Omar tự nhận là lực lưỡng, nhưng cũng không cầm nổi cây rìu nặng vài tấn đâu. Không cần lớn như vậy, khoảng một hai trăm kilogram là được rồi."

Hứa Dịch không khỏi lắc đầu.

Cái gì gọi là "một hai trăm kilogram là được rồi"? Sức mạnh của Người lùn quả thật đáng sợ.

Sau khi nghe ý kiến của Omar, Hứa Dịch cuối cùng nhìn về phía Fario.

Fario lại lắc đầu: "Hội trưởng, vũ khí trang bị của chúng tôi Elf đều là tự mình chế tạo, không cần ngài phải cung cấp thêm."

"Vậy sao?" Hứa Dịch mỉm cười, lại hỏi: "Nhưng Trưởng lão Alucia đã nói với tôi rằng, trong Bộ tộc Night Song của các bạn, số lượng chiến binh Elf có thể sở hữu vũ khí trang bị của riêng mình còn chưa đến ba mươi người, hơn nữa, đối với các bạn mà nói, mũi tên rất quan trọng nhưng lại khó chế tạo, cho nên mỗi khi bắn ra một mũi tên, các bạn đều rất quý trọng, thậm chí sau khi bắn xong còn phải nghĩ cách nhặt lại. Tôi nói có đúng không?"

Fario gật đầu nhẹ: "Đúng vậy. Những tài nguyên này rất khó kiếm, phải quý trọng sử dụng." Nhìn thấy vẻ mặt không dám tin của Hứa Dịch, Fario lại bổ sung: "Điểm này, tôi nghĩ Nhân loại và Chủng tộc Người lùn đều giống nhau, bởi vì cho dù là vũ khí trang bị gì thì việc chế tạo cũng rất khó khăn, mọi người đều không muốn lãng phí."

Hart và Omar đồng thời gật đầu.

"Đúng vậy, chúng tôi Người lùn trước đây cũng rất thích dùng rìu nhỏ làm vũ khí tầm xa, nhưng sau đó cảm thấy như vậy quá lãng phí, nên dần dần không dùng nữa." Omar nói.

Hart cười khổ một tiếng: "Hội trưởng, tôi xuất thân từ Quân đoàn Bắc Trấn, tôi nghĩ ngài và Thiếu tá McConnely đã tiếp xúc nhiều như vậy, hẳn là biết chúng tôi thê thảm đến mức nào."

Hứa Dịch gật đầu, nhưng lại cười: "Vậy thì nếu tôi nói với các bạn, sau này các bạn có thể có vô số vũ khí trang bị, các bạn có tin không? Ví dụ như Fario, nếu tôi nói với anh, anh có thể có vô số mũi tên bắn mãi không hết, anh thấy thế nào?"

"Điều đó không thể nào!" Fario lập tức quả quyết nói.

Chương 661: Mũi tên nhựa (1/2)

"Fario không tin sao?" Trưởng lão Alucia khẽ mỉm cười, nụ cười vẫn rạng rỡ như thiếu nữ loài người, khiến người ta căn bản không nhìn ra tuổi thật của bà."Xem ra ta phải dành thời gian nói chuyện với cậu ấy rồi. Nếu như quan niệm vẫn không thay đổi, thì cậu ấy sẽ không thể theo kịp sự thay đổi của thế giới này mất."

"Điều này cũng không thể trách cậu ấy được, dù sao bảo một Chiến binh Elf trước giờ mỗi khi bắn ra một mũi tên đều phải cực kỳ thận trọng, thậm chí còn rèn luyện kỹ thuật bắn cung của mình đến mức độ cao siêu, đột nhiên chấp nhận việc sau này bắn tên thậm chí có thể lãng phí một cách tùy ý, thì quả thật có phần khó khăn." Hứa Dịch cười nói.

"Chuyện như vậy sau này sẽ không còn nữa." Trưởng lão Alucia quay đầu nhìn về phía dây chuyền sản xuất nhựa cách đó không xa, nơi những chiếc cán tên đang dần thành hình."Trên dây chuyền này, mỗi ngày chúng ta có thể sản xuất ra hơn ba ngàn chiếc mũi tên nhựa đạt tiêu chuẩn, cho dù có lãng phí một chút cũng không cần lo lắng."

"Sản lượng mỗi ngày chỉ có ba ngàn chiếc thì e là không đủ." Hứa Dịch lắc đầu."Lần trước, ba mươi chiếc Nỏ Ma thuật được đưa đến Quân đoàn Bắc Trấn đã nhận được đánh giá rất tốt, hiện tại Bộ Quân sự lại đặt thêm năm mươi chiếc Nỏ Ma thuật nữa, tôi đã nhận đơn hàng này rồi. Bởi vì Nỏ Ma thuật tiêu hao mũi tên rất lớn, nếu như giống như lần trước Quân đoàn Bắc Trấn và Quân đoàn Tham lam của Vương quốc Sack xung đột mà sử dụng mũi tên thép nguyên chất một cách không kiêng nể như vậy, thì thật sự

quá lãng phí. Vì vậy, tôi đã giới thiệu loại mũi tên nhựa mới này cho Bộ Quân sự, tôi nghĩ không bao lâu nữa, Bộ Quân sự sẽ phái người đến đây để xem xét. Nếu không có gì bất ngờ, họ sẽ tiếp tục đặt một đơn hàng lớn."

"Được, tôi sẽ dặn dò Arnold và Delisle tiếp đón chu đáo."

Hứa Dịch nhìn Trưởng lão Alucia, đột nhiên hỏi: "Trưởng lão Alucia, tôi vẫn luôn muốn hỏi một câu, tại sao ngài không tự mình ra mặt đảm nhiệm người đại diện cho Bộ tộc Night Song trong việc giao thiệp với bên ngoài, mà lại chọn Delisle? Với trí tuệ của ngài, tôi cảm thấy nếu như do ngài xử lý, mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn nhiều."

Trưởng lão Alucia khẽ lắc đầu thở dài: "Ta đã già rồi, tương lai của Bộ tộc Night Song, cuối cùng vẫn phải dựa vào những người trẻ tuổi như Arnold và Delisle kế thừa. Vì vậy, ta không những sẽ không đảm nhiệm người đại diện giao thiệp với bên ngoài, mà sau này còn cố gắng giảm bớt việc chỉ đạo tộc nhân, để bọn họ có thể sớm thích nghi với cuộc sống không có ta."

Hứa Dịch nhìn khuôn mặt xinh đẹp như thiếu nữ loài người mới ngoài hai mươi của Trưởng lão Alucia, nhíu mày kinh ngạc: "Tôi hoàn toàn không cảm thấy ngài già chút nào. Với ngoại hình như ngài, ở loài người chúng tôi chính là đang ở tuổi thanh xuân, hoàn toàn không cần thiết phải suy nghĩ đến chuyện thoái ẩn sớm như vậy."

"Cảm ơn cậu đã khen ngợi. Nhưng già rồi là sự thật, bất kể ngoại hình như thế nào, tuổi của ta đã bước vào giai đoạn cuối đời của Elf rồi. Việc vẫn giữ được ngoại hình như thế này, chẳng qua chỉ là đặc điểm của tộc Elf chúng tôi mà thôi." Trưởng lão Alucia dừng một chút, đột nhiên hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, cậu cảm thấy Yanis có xinh đẹp không?"

Hứa Dịch ngẩn người: "Yanis đương nhiên là xinh đẹp rồi, sao

vậy?"

Trưởng lão Alucia chỉ gật đầu, không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa.

Hứa Dịch chỉ đành giữ nghi vấn trong lòng, thuận theo ý của Trưởng lão Alucia, tiếp tục thảo luận về vấn đề sản xuất mũi tên nhựa.

Nguyên liệu để chế tạo loại mũi tên nhựa này là một loại nhựa mới do các Elf của Bộ tộc Night Song nghiên cứu ra trong quá trình thử nghiệm công thức nhựa, có đặc tính cực kỳ cứng cáp, dùng để chế tạo mũi tên, cho dù so với loại gỗ tốt nhất cũng không hề thua kém.

Hơn nữa, vì sử dụng phương pháp sản xuất hàng loạt và tiêu chuẩn hóa, nên những chiếc mũi tên được sản xuất ra đều có chiều dài, độ dày, trọng lượng gần như giống hệt nhau, kết hợp với đầu mũi tên được chế tạo riêng, khiến cho kích thước của toàn bộ mũi tên đều đồng nhất.

Như vậy, khi bắn, loại mũi tên này sẽ dễ dàng thao tác hơn, và phù hợp hơn với Nỏ Ma thuật có yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt về kích thước mũi tên.

Trước đây, trong cuộc chiến tranh giành dãy núi Murto kéo dài suốt mấy tháng trời giữa Quân đoàn Bắc Trấn và Vương quốc Sack, mặc dù cuối cùng Quân đoàn Bắc Trấn đã giành lại được quyền kiểm soát dãy núi Murto nhờ vào sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng sức chiến đấu này lại được xây dựng dựa trên ưu thế trang bị vượt trội.

Ngoại trừ vũ khí, trang bị đầy đủ và tinh nhuệ, cùng với uy lực mạnh mẽ của Máy Bắn Đá Ma Lực, thì thứ thể hiện không quá nổi bật nhưng trên thực tế lại đóng vai trò quan trọng nhất, đồng thời cũng là thứ tiêu hao nhiều nhất chính là mũi tên.

Chính vì có vô số mũi tên, bắn ra như không cần tiền, nên Quân đoàn Bắc Trấn mới có thể áp đảo Quân đoàn Greedy Wolf của Vương quốc Sack từ đầu đến cuối, khiến cho đối phương gần như không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Tuy nhiên, sự áp đảo này lại khiến cho lượng tiêu hao mũi tên trở nên vô cùng khủng khiếp.

Trong những trận chiến phản công cuối cùng, mặc dù chỉ kéo dài chưa đầy nửa tháng, trải qua chưa đầy hai mươi trận chiến lớn nhỏ, nhưng tổng cộng đã tiêu hao hơn một trăm ngàn mũi tên.

Chương 662: Mũi tên nhựa (2/2)

Lý do Quân đoàn Bắc Trấn có thể sở hữu số lượng mũi tên khổng lồ như vậy, là vì Xưởng Quân nhu của Bộ Quân sự đã sản xuất ra một lượng lớn mũi tên thép nguyên chất để đảm bảo cho Quân đoàn Bắc Trấn tiêu hao.

Vấn đề là chi phí sản xuất mũi tên thép nguyên chất quá cao, trung bình mỗi mũi tên cần tốn ít nhất ba mươi đồng bạc.

Một trăm ngàn mũi tên, đó là khoản chi phí khổng lồ lên tới ba vạn Đồng vàng.

Đối với Bộ Chiến tranh vốn đã nghèo khó, giành chiến thắng trong trận chiến này, đoạt lại dãy núi Murto có ý nghĩa chiến lược cực kỳ quan trọng, đương nhiên là điều đáng mừng, nhưng chỉ riêng chi phí cho một trăm ngàn mũi tên đã lên tới ba vạn Đồng vàng, thì quả thật có phần khó khăn.

Chưa kể đến những khoản chi phí khác, dù sao vũ khí, áo giáp và Máy Bắn Đá Ma Lực đều có thể tái sử dụng, còn mũi tên sau khi bắn ra, cho dù có dọn dẹp chiến trường để thu hồi đến đâu, thì vẫn bị tiêu hao một phần nhỏ.

Cuối cùng, sau khi tính toán, Bộ Quân sự phát hiện ra rằng, trong trận chiến lần này, chi phí cho mũi tên đã vượt quá mười ngàn Đồng vàng.

Lần trước, khi gặp Thiếu tá McConnely, nghe anh ta nói đến vấn đề này, Hứa Dịch chợt nảy ra một ý tưởng, đề nghị có thể dùng mũi tên nhựa để thay thế.

Mặc dù sức sát thương của mũi tên nhựa chắc chắn không bằng mũi tên thép nguyên chất, nhưng tác dụng chủ yếu của việc bắn tên như mưa là để áp chế, hơn nữa uy lực của mũi tên nhựa cũng không phải là quá kém, thậm chí còn mạnh hơn loại mũi tên làm bằng sắt thô, cán gỗ mà Quân đội Hoàng gia Lanpari trước đây sử dụng, hoàn toàn có thể đáp ứng nhu cầu chiến đấu trên Lục địa Saines ở giai đoạn hiện tại.

Vài ngày sau, khi Thiếu tá McConnely nhận được mũi tên nhựa mà Hứa Dịch phái người đưa đến, đồng thời biết được giá thành của một chiếc mũi tên nhựa chỉ có tám đồng bạc, lập tức quyết định sau này Bộ Quân sự sẽ sử dụng loại mũi tên nhựa này.

Nhìn từ bức thư hồi âm của Thiếu tá McConnely gửi cho Hứa Dịch, chỉ cần lần này Bộ Quân sự hài lòng với mũi tên nhựa, thì đơn hàng tiếp theo sẽ là ít nhất năm trăm ngàn chiếc.

Theo như giá mua mà Bộ Quân sự đưa ra là chín đồng bạc cho một chiếc mũi tên nhựa, thì năm trăm ngàn chiếc mũi tên nhựa chính là bốn vạn năm ngàn Đồng vàng.

Đối với nhà máy nhựa của Bộ tộc Night Song vừa mới thành lập, đơn hàng đầu tiên đã có thể nhận được số lượng lớn như vậy, quả thực có thể coi là khởi đầu thuận lợi.

"Thật ra, theo ý của tôi, tôi không muốn nhận đơn hàng này." Trưởng lão Alucia cầm một chiếc mũi tên nhựa lên, quan sát một lúc rồi khẽ thở dài: "Mục đích thành lập nhà máy nhựa này là để tộc nhân của chúng tôi có thể tiếp xúc sâu hơn với loài người, chứ không phải là muốn tham gia vào chiến tranh của loài người."

"Đối với loài người, chiến tranh là chủ đề vĩnh hằng, không thể tránh khỏi." Hứa Dịch cũng bất đắc dĩ thở dài: "Tôi cũng giống như ngài, đều chán ghét chiến tranh, nhưng khi không thể tránh khỏi, tôi cũng không bài xích nó. Nếu như ngài cảm thấy khó chịu khi nhận đơn hàng này, vậy tôi có thể thay mặt Thương hội Tân

Phi nhận. Chỉ cần ngài cử ra vài vị thợ thủ công lành nghề để hướng dẫn, tôi tin rằng Thương hội của chúng ta có thể nhanh chóng sản xuất ra những chiếc mũi tên nhựa này."

"Không cần đâu. Đã quyết định hòa nhập vào cuộc sống của loài người, vậy thì trốn tránh rõ ràng không phải là cách. Mặc dù làm như vậy có thể coi là tham gia vào chiến tranh của loài người, nhưng nếu coi thứ này như một mặt hàng thông thường để bán ra, thì cũng không phải là điều gì quá khó chấp nhận." Trưởng lão Alucia nói.

Hứa Dịch mỉm cười, thầm nghĩ Trưởng lão Alucia quả nhiên không phải là cô bé Elf ngây thơ như Yanis, không dễ gì đã giao ra kỹ thuật sản xuất nhựa quan trọng như vậy.

"Vậy thế này đi, Trưởng lão Alucia, tối mai tôi sẽ đến Thành phố Bontar một chuyến, ngài bảo Delisle đi cùng tôi, tôi dẫn cô ấy đi gặp các Hội trưởng của các Thương hội trong Thành phố Bontar. Còn về việc giới thiệu về hoạt động kinh doanh của nhà máy sản xuất nhựa cũng như cách thức tiếp thị, tôi sẽ không nhúng tay vào, để Delisle tự xử lý, ngài thấy sao?" Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi đề nghị.

"Nếu như theo cách làm của chúng tôi, Elf, thì như vậy là bố thí, tôi nên từ chối." Trưởng lão Alucia cười mỉm: "Nhưng đã muốn hòa nhập vào cuộc sống của loài người, vậy thì phải làm theo cách của loài người. Đây có thể coi như là sự hợp tác giữa chúng ta, tôi rất vui khi thấy anh Hứa đã dang tay giúp đỡ chúng tôi."

Hứa Dịch cười to: "Phải thế chứ. Mọi người vốn là đối tác hợp tác, không cần phải xem chuyện này như là bố thí. Nếu đã muốn công bằng, thì sau này mọi người chỉ cần cho tôi lợi ích tương đương là được. Đây chỉ là một giao dịch thông thường thôi mà, phải không?"

"Đúng vậy. Tôi nghĩ tôi phải dặn dò Delisle trước, để cô ấy từ

ngày mai bắt đầu học anh cách trở thành một Thương nhân loài người đủ tư cách." Trưởng lão Alucia gật đầu."Lần trước, khi có Tiểu thư Stella giúp đỡ, đến Thành phố Bontar để xin giấy phép thành lập nhà máy sản xuất nhựa, tôi rất không hài lòng về màn thể hiện của cô ấy, hy vọng lần này cô ấy có thể nâng cao được bản thân dưới sự chỉ dẫn của anh Hứa."

"Không dám nhận." Hứa Dịch mỉm cười.

Chương 663: Khái niệm sống mới (1/2)

Thương hội Tân Phi đã lâu rồi không tổ chức họp báo.

Cho dù là họp báo ra mắt sản phẩm hay họp báo thông cáo, người dân Thành phố Bontar đã quen với việc cứ cách một khoảng thời gian, Thường hội Tân Phi lại tổ chức họp báo, công bố những loại Máy móc Ma thuật mới lạ và những tin tức lớn. Tuy nhiên, lần gần đây nhất, kể từ buổi họp báo ra mắt xe đạp đã gần bốn tháng trôi qua, Thường hội Tân Phi vẫn im hơi lặng tiếng, khiến mọi người có chút không quen.

Vì vậy, khi Nhật báo Bontar đăng thông báo trước ba ngày, cho biết Thường hội Tân Phi sẽ tổ chức một buổi họp báo vào ngày 14 tháng 7, thông tin này ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong Thành phố Bontar.

Không chỉ bởi vì đây là lần đầu tiên sau nhiều tháng, Thường hội Tân Phi mới tổ chức họp báo, mà còn bởi vì lần này có nhiều điểm khác biệt so với những lần trước.

Đầu tiên, lần này chỉ là thông báo tổ chức họp báo, không hề đề cập đến việc sẽ ra mắt sản phẩm mới hay chỉ là họp báo thông cáo.

Tiếp theo, thời gian tổ chức họp báo lại được ấn định vào buổi tối, thay vì vào buổi sáng như thường lệ.

Cuối cùng, cũng là điều khiến mọi người quan tâm nhất, địa điểm tổ chức sự kiện lần này lại là tàn tích của Tháp Đại Pháp Sư Camillo.

Nhìn thấy tin tức này, hầu như tất cả mọi người đều lập tức nhớ ra một sự kiện.

Hơn ba tháng trước, Tháp Đại Pháp Sư Camillo đã bị chính Đại Pháp Sư Camillo tự tay phá bỏ, sau đó ông cho xây dựng một bức tường bao quanh khu vực này, đồng thời che kín bằng vải bạt, khiến mọi người hoàn toàn không thể nhìn thấy bên trong.

Cuối cùng, một tấm biển đã được dựng lên bên ngoài khu vực này, cho đến nay vẫn còn đó, trên đó viết: "Thương hội Tân Phi - Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới, ba tháng sau, kính mời chờ đón."

Tính ra, đến nay đã hơn ba tháng.

Mỗi lần đi ngang qua tàn tích của Tháp Đại Pháp Sư Camillo, người dân Thành phố Bontar đều nhìn thấy tấm biển này, nhưng bởi vì không thể nhìn thấy bên trong nên sự tò mò của họ đối với thứ được gọi là "Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới" ngày càng lớn.

Giờ đây, nhìn thấy tin tức trên Nhật báo Bontar, biết được Thường hội Tân Phi sẽ tổ chức họp báo tại đây, họ lập tức liên hệ sự kiện này với "Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới".

Chắc chắn, Thường hội Tân Phi sẽ công bố "Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới" thông qua buổi họp báo này.

Vì vậy, sự tò mò lớn đến mức không thể kìm nén trong lòng người dân Thành phố Bontar đã bị đẩy lên cao. Màn đêm vừa buông xuống, vô số người dân Thành phố Bontar đã đổ xô đến tàn tích của Tháp Đại Pháp Sư Camillo.

Lần gần đây nhất mà toàn thành phố cùng nhau tập trung về một địa điểm vào buổi tối như thế này là khi Quảng trường Chính trị được cải tạo xong và mở cửa trở lại. Nhìn thấy cảnh tượng

tương tự lần nữa, mọi người không khỏi liên tưởng đến sự kiện trước đó.

Lần trước, Quảng trường Chính trị mới đã khiến người dân Thành phố Bontar được mở mang tầm mắt. Họ tin rằng lần này, Thường hội Tân Phi cũng sẽ không làm mọi người thất vọng."Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới" chắc chắn sẽ mang đến cho mọi người một trải nghiệm mới lạ tương tự.

Tuy nhiên, khác với lần Quảng trường Chính trị mới được mở cửa trở lại, lần này mặc dù cũng là buổi tối nhưng Thành phố Bontar không hề chìm trong bóng tối. Nhờ có những ngọn đèn đường rực sáng, phần lớn Thành phố Bontar vẫn được bao phủ bởi ánh sáng, khiến mọi người không cần phải tự mình mang theo Đèn Ma thuật khi ra ngoài như lần trước.

Mang theo tâm trạng háo hức và mong đợi, mọi người nhanh chóng tập trung về khu đất trống trước tàn tích của Tháp Đại Pháp Sư Camillo, dễ dàng lấp đầy các con đường xung quanh, gần như tái hiện lại khung cảnh đêm Quảng trường Chính trị mới được mở cửa.

Tuy nhiên, lần này Thường hội Tân Phi không để mọi người phải chờ đợi lâu như vậy.

Bởi vì đang là giữa mùa hè, trời tối khá muộn. Khi đến 8 giờ tối, thời gian mà Thường hội Tân Phi thông báo trên Nhật báo Bontar, thì trời cũng chỉ vừa mới tối.

Khi màn đêm buông xuống, những ngọn đèn đường trên các con phố xung quanh dần dần sáng lên. Nhìn những ngọn đèn đường mang đến ánh sáng, trong lòng mọi người lại dâng lên một chút hoài niệm về Thường hội Tân Phi.

Đúng lúc này, tấm vải bạt che phủ tàn tích của Tháp Đại Pháp Sư Camillo đột nhiên được kéo xuống. Khi mọi người còn chưa kịp

nhìn rõ thứ gì xuất hiện phía dưới tấm bạt thì một chùm sáng màu cam đột ngột lóe lên.

Chùm sáng tuy rực rỡ nhưng không chói mắt, mọi người ngay lập tức nhìn rõ khung cảnh xung quanh nhờ vào chùm sáng này.

Xuất hiện trước mắt mọi người là một tòa nhà ba tầng trông rất đỗi bình thường.

Mọi người đều sững sờ, họ hoàn toàn không ngờ rằng sau khi Thường hội Tân Phi khiến họ phải chờ đợi trong suốt ba tháng, khơi dậy sự tò mò của mọi người, thì thứ mà họ mang đến lại chỉ là một tòa nhà ba tầng bình thường như vậy?

Có gì đáng để trưng bày chứ?

Ngay khi mọi người đang còn nghi ngờ, một bóng người quen thuộc bước ra dưới ánh đèn cam.

Dưới ánh đèn, khi nhìn rõ bóng người đó, đám đông lập tức trở nên náo động.

"Hội trưởng Hứa!"

"Thiên thần trên cao! Lại là Hội trưởng Hứa!"

"Không thể nào? Chẳng lẽ Hội trưởng Hứa đích thân chủ trì buổi họp báo này?"

"Điều này... thật không thể tin được! Lại là Hội trưởng Hứa!"

"Hội trưởng Hứa, lâu rồi không gặp!"...

Nhìn thấy Hứa Dịch dưới ánh đèn cam, những người đứng gần đó, những người đầu tiên nhìn rõ mặt anh, đồng thời reo hò, chào hỏi Hứa Dịch.

Kể từ khi Kennard được bổ nhiệm làm Tổng giám đốc Thường

hội Tân Phi, Hứa Dịch đã không còn xuất hiện trước công chúng.

Mặc dù Nhật báo Bontar vẫn luôn đưa tin về anh, nhưng không được tận mắt nhìn thấy anh, người dân Thành phố Bontar luôn có cảm giác thiếu vắng một điều gì đó.

Đặc biệt là sau khi Thường hội Tân Phi dời khỏi Thành phố Bontar, Hứa Dịch đã gần hai tháng không quay trở lại.

Điều này khiến mọi người cảm thấy, phải chăng Hứa Dịch đã từ bỏ Thành phố Bontar? Phải chăng Thường hội Tân Phi đã từ bỏ Thành phố Bontar?

Chương 664: Khái niệm sống mới (2/2)

Người dân Thành phố Bontar đều nhận thức rõ những thay đổi mà Hứa Dịch và Thường hội Tân Phi đã mang đến cho thành phố này. Họ hiểu rõ, nếu không có Hứa Dịch và Thường hội Tân Phi, Thành phố Bontar sẽ không thể nào có được những thay đổi lớn như vậy chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, khiến cuộc sống của mọi người thay đổi đáng kể.

Vì vậy, mặc dù không ai nói ra, nhưng trong thâm tâm, sự công nhận của người dân Thành phố Bontar dành cho Hứa Dịch thậm chí còn cao hơn cả Bá tước Satsuma và Đại Pháp Sư Camillo.

Giờ đây, sau nhiều tháng, nhìn thấy Hứa Dịch xuất hiện trở lại, ngoài sự nhớ nhung, trong lòng mọi người càng thêm phần vui mừng.

Thường hội Tân Phi vẫn chọn Thành phố Bontar để tổ chức họp báo, Hứa Dịch vẫn đích thân xuất hiện, điều đó chứng tỏ Hứa Dịch và Thường hội Tân Phi vẫn chưa từ bỏ Thành phố Bontar, Thành phố Bontar vẫn còn hy vọng!

Nhìn những gương mặt phấn khích dưới ánh đèn đường, Hứa Dịch mỉm cười, vẫy tay chào đám đông, một lần nữa nhận được những tràng pháo tay nồng nhiệt.

Hứa Dịch không khỏi cảm thấy vui mừng, thầm nghĩ có lẽ hiện tại, trong mắt người dân Thành phố Bontar, anh đã trở thành một nhân vật giống như một ngôi sao.

Ho nhẹ hai tiếng để thu hút sự chú ý, Hứa Dịch giơ tay phải ra

hiệu cho mọi người im lặng, sau đó nói qua loa phóng thanh Ma thuật: "Chào buổi tối mọi người, chào mừng mọi người đến tham dự buổi họp báo do Thường hội Tân Phi tổ chức. Đã lâu rồi chúng ta mới tổ chức họp báo, mọi người có thấy nhớ không?"

Đám đông lập tức vang lên những tiếng cười vui vẻ.

"Đúng vậy, đã lâu lắm rồi!"

"Đúng đó, Hội trưởng Hứa, nếu các ngài còn không tổ chức họp báo nữa thì có lẽ chúng tôi đã quên mất Thường hội Tân Phi rồi."

"Đừng nói bậy. Trong nhà lúc nào cũng đầy ắp Máy móc Ma thuật của Thường hội Tân Phi, làm sao có thể quên được chứ."

"Haha, chúng tôi rất nhớ những buổi họp báo của Thường hội Tân Phi. Hội trưởng Hứa, lần này có sản phẩm mới nào được giới thiệu đến chúng tôi không?"

"Đúng vậy, có sản phẩm mới gì thì hãy nhanh chóng cho chúng tôi biết đi. Mấy hôm trước tôi còn đang thảo luận với mọi người xem sản phẩm Máy móc Ma thuật tiếp theo mà Thường hội Tân Phi ra mắt sẽ là gì."

"Ừ, chúng tôi đều rất tò mò, Hội trưởng Hứa, ngài hãy nhanh chóng giới thiệu đi."

"Nhanh lên, chúng tôi không thể chờ đợi thêm được nữa!"...

Nghe thấy tiếng hò reo của đám đông, Hứa Dịch mỉm cười, giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng một lần nữa, sau đó quay người, chỉ vào tòa nhà ba tầng phía sau: "Rất tiếc, thứ mà tôi muốn giới thiệu với mọi người trong buổi họp báo lần này không phải là một sản phẩm mới, mà là một khái niệm sống hoàn toàn mới."

Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của mọi người, Hứa Dịch không

đợi họ hỏi, tiếp tục chỉ vào tòa nhà ba tầng nhỏ và nói: "Chắc hẳn mọi người đều đã biết, trước đây chúng tôi đã dựng một tấm biển ở đây, trên đó ghi rõ nơi này là Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới. Vậy thì hôm nay, tôi xin được giới thiệu với mọi người về cái gọi là khái niệm mới này. Thực ra nó chính là một khái niệm sống hoàn toàn mới. Mà cái gọi là khái niệm sống hoàn toàn mới này, chính là để mọi người thoát khỏi lối sống trước đây, từ hôm nay trở đi, bắt đầu dựa vào sức mạnh của Ma pháp, để sống một cuộc sống hoàn toàn mới. Đầu tiên, xin mời mọi người hãy nhìn ngọn Đèn Ma thuật này..."

Hứa Dịch chỉ tay vào ngọn Đèn Ma thuật đang tỏa ra ánh sáng màu vàng cam được treo phía trên cửa ra vào của tòa nhà ba tầng, sau đó giơ một ngón tay ra hiệu cho mọi người, rồi dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, anh nhẹ nhàng nhấn vào một bên.

Đèn Ma thuật đột nhiên tắt ngúm, khiến đám đông ồ lên kinh ngạc.

Ngay sau đó, mọi người bỗng sực tỉnh, kỳ thực kỹ thuật điều khiển Đèn Ma thuật từ xa này đã từng được đưa tin trên Nhật báo Bontar trước đó, nói rằng đây là thể hiện của Công nghệ truyền tải Ma Lực từ xa mà Thương hội Tân Phi đã nghiên cứu và phát triển.

Hiện tại ở Thành phố Bontar, công nghệ này đã được ứng dụng cho các cột đèn đường dọc hai bên đường và đèn quảng trường ở Quảng trường Chính trị mới.

Rõ ràng, ngọn Đèn Ma thuật màu vàng cam này cũng đã ứng dụng công nghệ này.

Hứa Dịch lại nhẹ nhàng nhấn ngón tay một lần nữa, ngọn Đèn Ma thuật màu vàng cam ở cửa ra vào lại sáng lên, chiếu sáng khu đất trống trước tòa nhà nhỏ.

"Mọi người hãy nhìn xem, công tắc của đèn cửa ra vào được

lắp đặt ngay bên cạnh cửa ra vào, như vậy có thể đảm bảo rằng chỉ cần bước vào cửa là có thể nhấn công tắc, trực tiếp chiếu sáng không gian bên trong cửa, để mọi người không phải lần mò trong bóng tối." Giọng nói của Hứa Dịch lại vang lên."Hơn nữa, mọi người cũng không cần phải lo lắng về việc tắt nó. Bên trong cửa phòng khách cũng có một công tắc điều khiển. Chỉ cần nhấn công tắc đó là có thể điều khiển ngọn Đèn Ma thuật này, có thể đảm bảo sau khi vào nhà có thể tắt đèn cửa ra vào bên ngoài, cũng có thể đảm bảo lúc muốn ra ngoài vào ban đêm có thể bật đèn trước, chiếu sáng con đường bên ngoài."

Nghe Hứa Dịch giải thích, mọi người không khỏi âm thầm gật đầu.

Mặc dù thiết kế này nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng nó lại là một thiết kế rất chu đáo, tính toán đến nhu cầu sử dụng thực tế của mọi người, có thể nói là giống như những Máy móc Ma thuật Gia dụng mà Thương hội Tân Phi đã sản xuất trước đây, đều được tính toán rất kỹ lưỡng, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái khi sử dụng.

"Mặc dù đèn cửa ra vào này rất đơn giản, nhưng nó đã thể hiện đặc điểm của khái niệm sống mới mà tôi muốn đề xuất ngày hôm nay, đó chính là tiện lợi, thoải mái, nhanh chóng." Hứa Dịch mỉm cười, tiếp tục giới thiệu."Hơn nữa, đèn cửa ra vào này chỉ là bắt đầu, trong Ngôi nhà Ma thuật trông có vẻ không có gì đặc biệt này, thực ra còn ẩn chứa những thứ khác có thể hiện khái niệm này, xin mời mọi người nghe tôi giải thích từng bước..."

Chương 665: Trải nghiệm cuộc sống mới (1/2)

Chỉ một thiết kế điều khiển bật tắt hai chiều của đèn cửa ra vào thì hiển nhiên không thể hiện hết được khái niệm sống mới mà Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi muốn truyền tải thông qua Ngôi nhà Ma thuật này.

Dưới sự giải thích tiếp theo của Hứa Dịch, những người dân vây quanh bên ngoài dần dần hiểu được, cái gọi là khái niệm sống hoàn toàn mới này chính là để cho cuộc sống của mọi người trong nhà hoàn toàn khác biệt với lối sống trước đây, kết hợp chặt chẽ mọi nội dung sinh hoạt với các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng, từ đó có được phương thức sinh hoạt tiện lợi, nhanh chóng và thoải mái hơn.

Ví dụ như, sau khi mở cửa chính dưới ánh sáng của đèn cửa ra vào, bạn chỉ cần nhấn một công tắc khác là có thể bật sáng Đèn Ma thuật được treo trên trần nhà phòng khách ở tầng một, chiếu sáng toàn bộ phòng khách.

Làm việc vất vả cả ngày, vừa về đến nhà, hiển nhiên là cần uống một cốc nước nóng để thư giãn tinh thần. Điều này thật đơn giản, bạn chỉ cần nhấn công tắc, Ấm nước Ma thuật có thể đun sôi một ấm nước nóng hổi trong vòng năm phút, mà không cần phải giống như trước đây, hoặc là uống nước nguội còn lại từ trước đó, hoặc là phải rất mất công nhóm lửa bằng củi để đun nước.

Muốn ăn cơm cũng rất đơn giản, Máy làm bánh mì Ma lực hoặc Nồi nấu Ma lực đều được đặt sẵn trong bếp, bạn chỉ cần cho nguyên liệu đã chuẩn bị vào trong, sau đó nhấn công tắc, chờ đợi

một lúc là có thể thưởng thức bánh mì mới ra lò và cơm nóng hổi.

Bạn nói bạn còn muốn nấu ăn? Cũng đơn giản thôi, Lò Ma thuật mới nhất do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và phát triển đã sẵn sàng, bạn chỉ cần đặt vào một viên Tinh thể Ma lực, sau đó nhấn công tắc, ngọn lửa sẽ tự động bùng lên trên Lò Ma thuật, giúp bạn thoát khỏi sự phiền phức khi phải nhóm lửa bằng củi.

Hơn nữa, công tắc trên Lò Ma thuật còn có thể điều chỉnh được cường độ ngọn lửa bằng cách xoay, giúp bạn có thể thoải mái lựa chọn lửa lớn để xào nấu hay lửa nhỏ để hầm.

So với bếp lò truyền thống sử dụng củi, ưu điểm lớn nhất của Lò Ma thuật là chiếm ít diện tích hơn rất nhiều.

Bạn hoàn toàn không cần phải dành ra một diện tích hơn một mét vuông, chiều cao ít nhất phải đến eo để đặt bếp lò nữa. Chiều dài và chiều rộng của Lò Ma thuật đều không quá 40 cm, chiều cao cũng chỉ khoảng 13 cm, bạn có thể đặt nó trên bàn một cách dễ dàng và sử dụng để nấu nướng.

Bạn lo lắng về vấn đề khói bếp?

Làm ơn, chẳng lẽ bạn chưa chịu đủ khói bếp do bếp lò truyền thống tạo ra hay sao? Lò Ma thuật tốt hơn rất nhiều về mặt này, bởi vì ngọn lửa của Lò Ma thuật được tạo ra từ Kim Ma pháp Hỏa Diễm, hoàn toàn không tạo ra bất kỳ loại khói nào như khi đốt củi.

Nếu bạn nhất định phải nói rằng bạn vẫn lo lắng về khói dầu mỡ khi xào nấu, thì càng đơn giản hơn. Ngôi nhà Ma thuật này còn được trang bị một Máy hút mùi Ma thuật mới nhất do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và phát triển.

Bạn chỉ cần lắp đặt Máy hút mùi Ma thuật phía trên Lò Ma thuật, khi xào nấu thì nhấn công tắc, Máy hút mùi Ma thuật sẽ tự động tạo ra luồng gió xoáy có lực hút, hút toàn bộ khói dầu mỡ từ

chảo xào trên Lò Ma thuật vào trong, sau đó thải ra ngoài thông qua đường ống nhựa đặc biệt được kết nối phía sau Máy hút mùi Ma thuật, hoàn toàn không để lại một chút khói nào trong nhà.

Được rồi, sau khi nấu ăn xong, bạn có thể lấy bia đã được ướp lạnh trong Tủ lạnh Ma thuật ra, thưởng thức bữa tối thịnh soạn với cơm canh nóng hổi.

Sau khi ăn uống no say, nghỉ ngơi một lát, trong mùa hè nóng bức và dễ đổ mồ hôi này, chắc chắn bạn sẽ muốn tắm rửa phải không?

Đừng lo lắng, Ngôi nhà Ma thuật này có một phòng tắm riêng biệt. Hơn nữa, các đường ống dẫn nước đã được lắp đặt sẵn, bạn chỉ cần nhấn công tắc, Máy bơm nước Ma thuật sẽ tự động bơm nước từ giếng sâu dưới lòng đất lên bể chứa nước được đặt trên tầng thượng của ngôi nhà.

Bể chứa nước có dung tích lên đến một tấn, đủ cho một gia đình bốn người sử dụng thoải mái trong cả ngày.

Nếu bạn cảm thấy nước lạnh quá lạnh, cũng không sao. Chỉ cần bật công tắc của Máy nước nóng Ma thuật, bạn có thể thoải mái tận hưởng làn nước ấm áp để tắm gội.

Được rồi, sau khi tắm xong, cuối cùng cũng có một việc bạn phải tự tay giải quyết, đó là giặt quần áo đã thay ra.

Nếu bạn cảm thấy mệt mỏi ngay cả với việc này, vậy thì hãy kiên nhẫn chờ đợi thêm một thời gian nữa, Máy giặt Ma thuật của Thương hội Tân Phi đang trong quá trình nghiên cứu và phát triển. Theo như Hứa Dịch giới thiệu, sản phẩm mới này sẽ được tung ra thị trường trong năm nay, giúp bạn tiết kiệm được cả công sức giặt quần áo.

Vì vậy, mỗi ngày sau khi làm việc mệt mỏi trở về nhà, bạn sẽ

phát hiện ra rằng, chỉ cần sống trong Ngôi nhà Ma thuật này, bạn sẽ giảm bớt được rất nhiều việc nhà, từ đó giảm bớt sự mệt mỏi và tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Đến đêm khuya, khi cần nghỉ ngơi, bạn chỉ cần nhấn một công tắc tổng, tất cả các loại Máy móc Ma thuật trong nhà sẽ tự động ngừng hoạt động. Ngôi nhà Ma thuật lại trở nên yên tĩnh, sau đó bạn có thể tận hưởng giấc ngủ ngon.

Bạn có động lòng trước cuộc sống như vậy không?

Hứa Dịch không biết những người khác có động lòng hay không, nhưng anh có thể khẳng định rằng, sau khi anh kết thúc bài giới thiệu, tất cả mọi người có mặt đều lộ ra vẻ mặt động lòng.

Và khi Hứa Dịch tuyên bố Ngôi nhà Ma thuật chính thức mở cửa, cho phép mọi người vào tham quan và trải nghiệm, mọi người càng trở nên điên cuồng, chen lấn xô đẩy để được là người đầu tiên trải nghiệm khái niệm sống mới như trong mơ này mà Hứa Dịch đã mô tả.

Nếu không phải Hứa Dịch đã nhắc nhở mọi người phải xếp hàng trật tự, chia đợt vào tham quan, thì e rằng Ngôi nhà Ma thuật này, vốn dĩ chỉ mới hoàn thành chưa đầy một tuần, sẽ bị những người dân cuồng nhiệt này xô đổ mất.

Nhìn Quiric dẫn năm người đầu tiên được phép vào tham quan trải nghiệm vào Ngôi nhà Ma thuật, Hứa Dịch khẽ mỉm cười, lùi vào bóng tối.

Chương 666: Trải nghiệm cuộc sống mới (2/2)

Mặc dù Quiric là do nghe được lời giới thiệu của Cantona mà tìm đến, nhưng sau khi trải qua các bài kiểm tra của bộ phận nhân sự của Thương hội và Kennard, anh ta đã chứng minh được mình là một người có đầu óc linh hoạt, logic rõ ràng và khả năng ngôn ngữ cực tốt, rất phù hợp để đảm nhiệm vị trí hướng dẫn viên của Ngôi nhà Ma thuật Hiện đại - Ý tưởng mới này, chịu trách nhiệm giới thiệu cho những người đến tham quan trải nghiệm khái niệm sống mới của Thương hội Tân Phi. Hứa Dịch khá yên tâm về anh ta.

"Hội trưởng Hứa, chúng ta xuất phát bây giờ luôn chứ?", Hứa Dịch vừa đi đến phía sau Ngôi nhà Ma thuật, Delisle từ trong bóng tối bên cạnh tiến lên.

Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện trăng non đã lên cao, bèn gật đầu: "Đi thôi."

Hai người rời khỏi Ngôi nhà Ma thuật bằng cửa sau, bước trên con ngõ nhỏ yên tĩnh hoàn toàn khác biệt với con đường phía trước, sau đó lên một chiếc xe ngựa đã đậu sẵn ở đó, hướng về phía Phủ Thành chủ.

Sau khi xe ngựa khởi hành, Hứa Dịch đánh giá Delisle đang ngồi đối diện, thấy vẻ mặt hơi căng thẳng của cô, không khỏi mỉm cười: "Tôi còn tưởng rằng các Elf sẽ không bao giờ biết hồi hộp chứ."

"Hội trưởng Hứa, ngài đừng trêu chọc tôi nữa." Delisle cười khổ lắc đầu.

Mặc dù cô là người được Trưởng lão Alucia đặc biệt cử ra phụ trách việc liên lạc đối ngoại của Xưởng Gia công Nhựa của Bộ tộc Night Song, so với những người khác thì cô tương đối giỏi hơn trong việc tiếp đãi mọi người.

Tuy nhiên, đó chỉ là biểu hiện của cô trong nội bộ Bộ tộc Night Song, còn đối với việc giao tiếp với Nhân loại, thậm chí là tham gia vào hoạt động thương mại mà ngay cả Elf cũng cho là phức tạp, cô vẫn cảm thấy áp lực rất lớn.

Lần trước, khi Delisle đi cùng Stella đến Thành phố Bontar để hoàn tất các thủ tục xin thành lập Xưởng Gia công Nhựa, mặc dù có Stella giúp đỡ, cô vẫn gặp phải rất nhiều vấn đề, khiến cô cảm thấy vô cùng khó khăn và áp lực.

"Thực ra không cần phải căng thẳng như vậy." Hứa Dịch cười nói."Cô đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy. Hoạt động thương mại của chúng tôi, nói trắng ra là mua và bán. Hiện tại cô đại diện cho Xưởng Gia công Nhựa, vậy thì với định vị của nhà máy các cô, chủ yếu là bán các sản phẩm nhựa. Vì vậy, cô chỉ cần nghĩ xem các cô có thể bán những loại sản phẩm nào, muốn bán với giá cả ra sao là được, những chuyện khác tạm thời không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, sau này tiếp xúc nhiều rồi sẽ dần dần hiểu thôi."

"Vâng, đa tạ Hội trưởng Hứa chỉ bảo." Delisle gật đầu, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày."Nhưng mà chúng tôi cũng không biết hiện tại có thể bán gì nữa. Bởi vì trước đây cho dù chúng tôi sản xuất sản phẩm nhựa gì, đều là do ngài chỉ định chúng tôi hoàn thành."

"Chuyện này..." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe ngựa nhìn ngắm một hồi, bỗng nhiên lên tiếng bảo người đánh xe dừng xe ngựa lại, sau đó ngoắc tay với Delisle: "Lại đây, xuống xe nhìn xem."

Delisle khó hiểu đi theo Hứa Dịch nhảy xuống xe ngựa, sau đó đi theo anh ta vào một cửa hàng quần áo bên đường vẫn chưa đóng cửa.

Cửa hàng quần áo này có vẻ như không có khách, người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi duy nhất trong cửa hàng đang nằm bò ra quầy, mặt mày ủ rũ, nghe thấy tiếng bước chân của ai đó, bỗng chốc như biến thành người khác, lập tức nở nụ cười, đứng dậy.

Thấy bà ấy định lên tiếng chào hỏi, nhưng vừa nhìn thấy Hứa Dịch bước vào đầu tiên, nụ cười trên mặt bà ta chợt khựng lại, sau đó liền nở ra nụ cười rạng rỡ hơn, khoa trương thốt lên: "Hội trưởng Hứa, sao ngài lại đến đây?"

"Sao cơ? Không chào đón à?", Hứa Dịch cười lớn, đưa mắt nhìn quanh, nhìn thấy trên tường có treo một chiếc điều hòa ma lực trông còn rất mới, chỉ vào chiếc điều hòa ma lực đó rồi hỏi: "Chị Cesara, chiếc điều hòa ma lực này là lúc nào thay thế vậy?"

Cửa hàng này chính là tiệm quần áo mà năm ngoái, lúc Hứa Dịch đi cùng Stella dạo phố đã ghé qua, bà chủ tiệm chính là người phụ nữ tên Cesara này.

Năm ngoái, bà ấy từng phàn nàn với Hứa Dịch rằng chiếc điều hòa ma lực mua trước đó bị gỉ sét, ảnh hưởng đến việc sử dụng, lúc đó Hứa Dịch có nói với bà ấy rằng sắp tới sẽ có loại điều hòa ma lực không gỉ sét được tung ra thị trường.

Giờ nhìn lại, xem ra bà ấy đã rất dứt khoát thay thế bằng chiếc điều hòa ma lực mới của Thương hội Tân Phi, có vỏ ngoài được làm từ Thép Bạc Lá.

"Năm ngoái, ngay khi Thương hội Tân Phi của mọi người vừa tung ra loại điều hòa ma lực mới này, tôi đã lập tức thay thế rồi, đến giờ cũng hơn một năm rồi.", chị Cesara cười đáp, sau đó chuyển ánh mắt tò mò sang Delisle đang đi theo sau Hứa Dịch, hỏi:

"Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ hôm nay ngài định dẫn cô gái Elf này đến chọn quần áo sao?"

Vì mối quan hệ với Thương hội Tân Phi, hiện tại người dân Thành phố Bontar mặc dù mỗi lần nhìn thấy tộc Elf, ít nhiều vẫn có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không còn phản ứng mạnh mẽ như trước nữa.

Đặc biệt là những chủ tiệm kinh doanh quần áo như Cesara, thường xuyên có những nữ nhân viên tộc Elf của Thương hội Tân Phi đến cửa hàng của bà mua sắm quần áo của Nhân loại, bản thân bà càng không cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy Hứa Dịch đi cùng một cô gái Elf.

Nói ra thì, ngược lại, hôm nay Hứa Dịch lại xuất hiện ở đây càng khiến bà ấy ngạc nhiên hơn.

Kể từ khi Thương hội Tân Phi chuyển khỏi Trang viên Sancton, dốc toàn lực phát triển ở Thung lũng Rainfall, Hứa Dịch đã mấy tháng rồi không xuất hiện ở Thành phố Bontar.

"Không, tôi chỉ dẫn cô ấy đến xem một chút thôi, có lẽ không bao lâu nữa, cửa hàng của mọi người sẽ sử dụng đến những thứ do chính tay những người Elf này làm ra.", Hứa Dịch cười đáp, quay đầu nhìn Delisle: "Thế nào? Nhìn ra được thứ gì mà các cô có thể làm ra không?"

Chương 667: Thương vụ đầu tiên của Delisle

Delisle không trả lời ngay, mà đi một vòng quanh cửa hàng nhỏ, quan sát kỹ lưỡng từng ngóc ngách, sau đó đến trước mặt chị Cesara, chỉ vào một bộ quần áo được treo trên giá và hỏi: "Xin hỏi, thứ này chị mua hết bao nhiêu tiền vậy?"

Chị Cesara ngẩn người, sau đó cười áy náy: "Xin lỗi, giá nhập hàng của quần áo thì tôi không tiện tiết lộ."

"Không, tôi không hỏi về bộ quần áo này, mà là hỏi cái giá treo này... Hình như người Nhân loại các người gọi nó là móc áo phải không?", Delisle hỏi tiếp.

"Móc áo?" Chị Cesara khó hiểu nhìn Delisle, sau đó lại dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Hứa Dịch.

Hứa Dịch khẽ gật đầu với bà ấy: "Chị Cesara, chi phí mua cái giá treo này của chị hẳn là không có gì bất tiện tiết lộ, nói cho cô ấy biết đi, biết đâu chị có thể nhận được một số lợi ích từ cô ấy đấy."

"Lợi ích?" Chị Cesara nghi ngờ nhìn Delisle, bà không nghĩ rằng mình có thể nhận được lợi ích gì từ cô gái Elf xinh đẹp này, nhưng vì tin tưởng Hứa Dịch, bà vẫn thành thật trả lời: "Nếu là giá treo quần áo thì tôi đặt làm ở Thương hội Telme, trung bình mỗi cái... khoảng mười bảy đồng bạc."

"Mười bảy đồng bạc?" Delisle suy nghĩ một chút, quay sang hỏi Hứa Dịch: "Giá này có cao không?"

"Cao hay không là do so sánh." Hứa Dịch mỉm cười: "Delisle, nếu có sản phẩm thay thế rẻ hơn thì giá này đương nhiên là cao. Nhưng nếu không có thì thứ này không tồn tại khái niệm cao hay thấp."

"Tôi hiểu rồi." Delisle gật đầu, rồi hỏi chị Cesara: "Vậy xin hỏi, nếu em... bán cho chị một cái giá treo có thể phát huy tác dụng tương tự, thậm chí có thể hiệu quả còn tốt hơn, nhưng chỉ cần chị trả mười lăm đồng bạc một cái, chị có mua không?"

Chị Cesara lại ngẩn người: "Nói nhảm, có thứ tốt hơn mà lại rẻ hơn, tôi nhất định sẽ mua. Nhưng mà giá treo quần áo rẻ hơn thì ở đâu? Đúng rồi. Nói đến đây, các Elf đều sống trong rừng, chẳng lẽ các em cũng làm móc áo bằng gỗ sao?"

"Không, em không nói đến cái này." Delisle lắc đầu, lục tìm trong người một lúc, lấy ra một tờ giấy mỏng đưa cho chị Cesara."Chị Cesara, xin tự giới thiệu lại, tôi là Giám đốc kinh doanh của Xưởng Nhựa Night Song, đây là danh thiếp của em, mời chị nhận cho."

Lần này chị Cesara sững sờ hồi lâu, sau đó vẻ mặt khó tin quay sang nhìn Hứa Dịch, lại phát hiện vẻ mặt anh cũng cực kỳ kỳ quái, hơn nữa còn đang cố nín cười, không khỏi càng thêm khó hiểu.

"Hội trưởng Hứa, đây rốt cuộc là..."

"Khụ... Ừm... Không... Không có gì. Đừng ngạc nhiên." Hứa Dịch phải cố gắng lắm mới có thể nhịn cười.

Nhìn thấy một cô gái Elf nghiêm túc lấy danh thiếp ra, giới thiệu mình là Giám đốc kinh doanh của một nhà máy nào đó, mặc dù cảnh tượng này là do chính tay anh thiết kế, nhưng khi tận mắt chứng kiến, anh vẫn suýt nữa bật cười vì sự trái ngược quá lớn này.

"Chị Cesara, để tôi giải thích cho chị, cô gái Elf tên Delisle này đến từ một nhà máy sản xuất nhựa. Về nhựa, tôi nghĩ chắc chị cũng đã biết qua những lần Thương hội Tân Phi chúng tôi quảng bá rồi nhỉ?", Hứa Dịch hỏi.

"Ừm, biết một chút, nhưng không biết nhiều." Chị Cesara thành thật trả lời.

"Thực ra rất nhiều sản phẩm của Thương hội Tân Phi chúng tôi cũng sử dụng nhựa. Ví dụ như vỏ ngoài của Quạt Ma lực mới nhất của chúng tôi hiện nay đều được làm bằng nhựa, không những mỏng nhẹ mà còn đẹp mắt, bền, tốt hơn vỏ sắt trước đây rất nhiều." Hứa Dịch lại nói.

"Ừm, tôi biết. Chồng tôi mua mỗi loại Quạt Ma lực của Thương hội các anh một cái, cái Quạt Ma lực mới nhất có vỏ nhựa kia nhẹ hơn nhiều so với cái đầu tiên làm bằng Sắt nguyên chất, di chuyển cũng tiện hơn rất nhiều." Chị Cesara cười nói.

"Đúng vậy. Vừa rồi Delisle hỏi chị về cái giá treo quần áo này, tôi nghĩ chắc cô ấy nghĩ đến việc có thể làm giá treo bằng nhựa để thay thế cho những cái giá treo bằng gỗ này của chị. Theo tôi thấy, giá treo bằng nhựa quả thật bền hơn những cái giá treo bằng gỗ mà chị đang dùng, bởi vì bề mặt của nhựa có thể làm rất nhẵn, còn những cái giá treo bằng gỗ mà chị đang dùng thì bề mặt lại rất thô ráp, e rằng rất dễ làm xước quần áo."

"Đúng vậy, tôi cũng thường xuyên nêu vấn đề này với Thương hội Telme, nhưng họ không làm được, khiến tôi mỗi lần treo quần áo đều phải cẩn thận từng li từng tí. Nhưng tôi bán quần áo, không treo lên để mọi người xem thì cũng không được. Vì chuyện này mà tôi đau đầu lắm rồi." Chị Cesara than thở.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, nháy mắt với Delisle.

Delisle lập tức hiểu ý, vội vàng tiếp lời: "Nếu sử dụng giá treo

bằng nhựa do chúng tôi sản xuất thì sẽ không xảy ra vấn đề này, bởi vì chúng tôi có thể đảm bảo bề mặt giá treo bằng nhựa trơn nhẵn như da em bé, tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ chỗ nào nhọn."

"Thật sao?" Chị Cesara nghi ngờ nhìn Delisle.

Delisle nhìn Hứa Dịch, Hứa Dịch mỉm cười nhưng không nói gì, thế là cô suy nghĩ một chút rồi đáp: "Nếu chị cần, chúng tôi có thể làm một sản phẩm mẫu cho chị xem thử, nếu hài lòng thì hãy đặt hàng sau cũng được."

"Làm vậy cũng được." Chị Cesara suy nghĩ một hồi, nhận lấy danh thiếp từ tay Delisle, nhìn kỹ."Xưởng Nhựa Night Song? Tôi nhớ hình như... Hội trưởng Hứa, Bộ tộc Elf có quan hệ rất tốt với Thương hội Tân Phi của các anh hình như là Bộ tộc Night Song phải không? Chẳng lẽ nhà máy sản xuất nhựa này là do Bộ tộc Elf này mở?"

"Đúng vậy." Hứa Dịch có chút buồn cười nhìn vẻ mặt kinh ngạc của chị Cesara."Chị yên tâm về năng lực của họ, bởi vì những sản phẩm nhựa được sử dụng trên Máy móc Ma thuật của Thương hội chúng tôi đều do những người Elf của Bộ tộc Night Song hoàn thành. Chị nghĩ mà xem, đến vỏ ngoài phức tạp của Quạt Ma lực họ còn làm hoàn hảo như vậy, thì cái giá treo quần áo nhỏ bé này chắc chắn cũng không thành vấn đề, đúng không?"

"Ừm... Đồ do người Elf làm, chắc chắn sẽ rất hoàn hảo..." Chị Cesara suy nghĩ một chút, gật đầu."Vậy được, tôi đặt các cô làm thử một trăm cái giá treo bằng nhựa. Nếu dùng tốt, tôi sẽ giới thiệu thứ này cho bạn bè."

"Cảm ơn chị đã ủng hộ." Thấy nỗ lực của mình đã có kết quả, Delisle nở nụ cười vui vẻ, vội vàng xác nhận với chị Cesara về phương thức và thời gian giao hàng mẫu sau này.

Chờ đến khi mọi vấn đề đã được bàn bạc xong xuôi, Delisle và Hứa Dịch chào tạm biệt, lên xe ngựa, nụ cười trên mặt vẫn rạng rỡ như cũ.

"Chúc mừng cô, Delisle, mặc dù đơn hàng này rất nhỏ, nhưng nó đại diện cho việc các cô cuối cùng đã dựa vào nỗ lực của bản thân để hoàn thành thương vụ đầu tiên, rất đáng kỷ niệm đấy." Hứa Dịch cười nói.

"Tất cả đều là nhờ anh Hứa giúp đỡ mới hoàn thành, không thể coi là hoàn toàn dựa vào nỗ lực của bản thân tôi được." Delisle vội vàng nói.

"Không cần khiêm tốn, có thể nghĩ ra giá treo bằng nhựa hoàn toàn là dựa vào năng lực của cô, tôi đâu có nói gì đâu." Hứa Dịch xua tay, lại nói: "Nhưng bây giờ cô đã bước ra bước đầu tiên quan trọng nhất rồi, vậy tôi không ngại gợi ý cho cô thêm một chút."

"Mời anh nói." Delisle lập tức bày ra vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

"Mặc dù cô nghĩ ra việc dùng giá treo bằng nhựa để thay thế giá treo bằng gỗ là rất tốt, nhưng thực ra cô còn có thể mở rộng thêm từ đây. Cô nghĩ xem, mặc dù giá treo có thể treo quần áo lên cho mọi người xem, nhưng chỉ treo trên giá treo thì không thể hiện ra được hết đặc điểm của bộ quần áo đó, đúng không?", Hứa Dịch nói.

Delisle suy nghĩ một chút, hỏi: "Ý của anh là... làm thêm một thứ gì đó có thể nâng đỡ quần áo, thể hiện ra đặc điểm của nó sao?"

Hứa Dịch giơ ngón tay cái với Delisle, khen ngợi: "Rất tốt! Delisle, thảo nào Trưởng lão Alucia lại để cô làm người phụ trách đối ngoại của nhà máy, phải nói là phản ứng của cô rất nhanh nhạy, đầu óc cũng rất linh hoạt. Tôi nghĩ không bao lâu nữa cô có

thể trở thành một Giám đốc kinh doanh có năng lực."

Delisle dù sao cũng là Elf, không giống như người Nhân loại bình thường sẽ thể hiện ra cảm xúc khác thường lúc này, nói mấy lời khách sáo, mà chỉ khẽ gật đầu: "Tôi sẽ cố gắng. Anh Hứa, tôi suy nghĩ rồi, muốn nâng đỡ quần áo một cách hoàn hảo đồng thời thể hiện ra đặc điểm của quần áo, thực ra chính là bản thân cơ thể. Tôi nghĩ, chúng ta hoàn toàn có thể làm một mô hình có kích thước và hình dạng giống hệt cơ thể người Nhân loại, sau đó mặc quần áo lên mô hình này, như vậy là có thể đạt được hiệu quả hoàn hảo rồi."

Hứa Dịch không khỏi thầm kinh ngạc trong lòng.

Mặc dù anh thực sự đang ám chỉ đến ma-nơ-canh, nhưng anh hoàn toàn không ngờ rằng Delisle có thể nhanh chóng nghĩ đến điều này như vậy. Từ đó có thể thấy, Elf trong lĩnh vực sáng tạo có lẽ thật sự không bằng Nhân loại, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Chính xác mà nói, ít nhất thì Delisle hôm nay đã thể hiện cho Hứa Dịch thấy năng lực sáng tạo phi thường của mình.

Hai người trên xe ngựa một đường thảo luận về chi tiết của móc treo quần áo nhựa và ma-nơ-canh nhựa, rất nhanh xe ngựa đã chở hai người đến trước Phủ Thành chủ.

Hứa Dịch nhảy xuống xe ngựa, nhìn Phủ Thành chủ đã lâu không gặp, trên mặt không khỏi thoáng qua một tia cảm khái.

Mới chỉ vài tháng trước, anh còn thường xuyên ra vào Phủ Thành chủ, vậy mà khoảng thời gian này, ngay cả Thành phố Bontar cũng gần như không đến, còn Phủ Thành chủ thì càng khỏi phải nói.

"Anh Hứa, tôi thật sự không hiểu, tại sao Thành chủ của Thành

phố Bontar lại rõ ràng tỏ thái độ không mấy thân thiện với anh và Thương hội Tân Phi, vậy tại sao anh còn nhận lời mời của ông ta, đến tham gia bữa tiệc này chứ?", Delisle ở bên cạnh vẻ mặt khó hiểu hỏi Hứa Dịch.

"Delisle, hiện tại cô đã chính thức trở thành một Thương nhân rồi, vậy thì cô phải nhớ kỹ một câu." Hứa Dịch mỉm cười: "Đối với một Thương nhân ưu tú mà nói, ân oán cá nhân là thứ không quan trọng, thứ ảnh hưởng đến quyết định của Thương nhân, vĩnh viễn chỉ có lợi ích."

Chương 668: Điểm tăng trưởng lợi nhuận mới (1/2)

"Haha, Hội trưởng Hứa, thật là lâu rồi không gặp." Bá tước Stark nở nụ cười có vẻ rất nhiệt tình, nghênh đón Hứa Dịch.

Khác hẳn với hơn một tháng trước, khi vừa mới nhậm chức Thành chủ Thành phố Bontar, lập tức thể hiện thái độ thù địch rõ ràng với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, Bá tước Stark lúc này dường như đã biến thành một con người khác. Nhìn thấy Hứa Dịch, ông ta còn giống như nhìn thấy bạn cũ lâu ngày không gặp, vẻ mặt tràn đầy nhiệt tình khiến cho những người xung quanh đều bất giác trợn tròn mắt.

Hứa Dịch cũng không giống như lần đầu tiên gặp mặt, tỏ ra cứng rắn đối đầu, mà là mỉm cười thân thiện, bước tới cung kính hành lễ với Bá tước Stark.

"Ngài Thành chủ, được ngài đích thân ra tận cửa nghênh đón, thật sự là vinh hạnh cho tôi."

"Nào có, nào có, Hội trưởng Hứa hôm nay là khách quý mà tôi đặc biệt mời đến, đương nhiên phải tiếp đón chu đáo một chút. Mời vào, mời vào." Bá tước Stark làm động tác mời với Hứa Dịch, ánh mắt rơi trên người Delisle đang đi phía sau, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

"Đây là Giám đốc Kinh doanh của Xưởng Gia công Nhựa trực thuộc Thương hội chúng tôi, Delisle tiểu thư." Hứa Dịch lập tức giải thích."Như ngài đã thấy, cô ấy là Elf đến từ Bộ tộc Night Song."

Đối mặt với Delisle, Bá tước Stark không còn nhiệt tình như vậy nữa, chỉ khẽ gật đầu với Delisle, sau đó dẫn đầu đi vào trong Phủ Thành chủ.

Hứa Dịch đi theo sau Bá tước Stark, bước vào đại sảnh yến tiệc quen thuộc, lập tức nhìn thấy các Hội trưởng của các Thương hội lớn khác trong Thành phố Bontar đã chờ sẵn ở đây từ lâu.

Nhìn thấy Bá tước Stark đích thân dẫn Hứa Dịch vào, Hội trưởng Cruz ở cách đó không xa giơ tay lên chào Hứa Dịch, khóe miệng nở nụ cười chế giễu.

Nụ cười này không phải là dành cho Hứa Dịch, mà là bởi vì hành động của Bá tước Stark.

Trong hơn một tháng ngắn ngũi kể từ khi Bá tước Stark nhậm chức Thành chủ Thành phố Bontar, do chính sách ức thương hưng nông mà ông ta tích cực thúc đẩy, các Thương hội trong Thành phố Bontar đều bị đả kích ở những mức độ khác nhau.

Trong đó, Thương hội Amli là Thương hội đầu tiên bày tỏ thái độ đồng tiến thoái với Thương hội Tân Phi, bị nhắm đến một cách trực tiếp nhất. Thương hội Tân Phi đã trực tiếp rút khỏi Thành phố Bontar, tổn thất nghiêm trọng mà nói cũng không tính là quá lớn. Còn Thương hội Amli thì bởi vì đã bén rễ quá sâu ở Thành phố Bontar, căn bản không thể rút lui hoàn toàn trong thời gian ngắn, nên chịu ảnh hưởng lớn hơn nhiều, tổn thất cũng lớn hơn nhiều.

Vì điều này, trong lòng Hội trưởng Cruz rất bất mãn với Bá tước Stark. Giờ phút này, nhìn thấy ông ta phải thay đổi thái độ, bất đắc dĩ triệu tập các Hội trưởng của các Thương hội lớn đến đây vào buổi tối, thậm chí còn đích thân ra tận cửa nghênh đón Hứa Dịch, Hội trưởng Cruz cảm thấy hả hê trong lòng.

Bởi vì trong mắt ông ta, điều này rõ ràng là Bá tước Stark đã bị

ép phải cúi đầu.

Đối với chuyện này, Hội trưởng Cruz rất hả hê.

Ngoài Hội trưởng Cruz, các Hội trưởng của những Thương hội lớn khác trong đại sảnh nhìn thấy Hứa Dịch đi vào, cũng lần lượt chào hỏi.

Mặc dù không ai biểu hiện rõ ràng như Hội trưởng Cruz, nhưng nhìn nụ cười thoải mái trên mặt mọi người, có thể thấy bọn họ cũng rất phấn chấn vì Bá tước Stark thay đổi thái độ.

Nói cho cùng, những Thương hội này đều là Thương hội của Thành phố Bontar, Bá tước Stark là Thành chủ của Thành phố Bontar, nếu ông ta kiên quyết muốn thúc đẩy chính sách ức thương hưng nông, đàn áp các Thương hội, thì những Thương hội này mặc dù đằng sau đều có thế lực chống lưng, nhưng cũng không có biện pháp nào tốt hơn để đối kháng với Bá tước Stark.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, chính bởi vì những Thương hội lớn này đằng sau đều có thế lực chống lưng, Bá tước Stark đàn áp các Thương hội khiến cho thế lực đằng sau bọn họ chịu tổn thất, cho nên mặc dù lần này Bá tước Stark đại diện cho ý chí của phe bảo thủ trong Vương quốc Lanpari, đồng thời có được sự ủng hộ của Gia tộc Stark, nhưng ông ta cũng không dám làm quá, mà phải thỏa hiệp.

Nhưng mà ông ta không đích thân ra đón bất kỳ ai, chỉ duy nhất ra đón Hứa Dịch, điều này thật sự rất đáng để suy ngẫm.

Sau khi Hứa Dịch bước vào đại sảnh yến tiệc, lại có ba nhóm khách lần lượt đến, toàn bộ khách mời đã đến đông đủ, Bá tước Stark lên bục phát biểu khai mạc ngắn gọn, sau đó tuyên bố yến tiệc chính thức bắt đầu.

Hội trưởng Cruz lập tức tìm đến Hứa Dịch.

"Này, Hội trưởng Hứa, vị Thành chủ đáng kính của chúng ta muốn biến cậu thành bia ngắm sao?" Hội trưởng Cruz hỏi.

"Chắc là không đâu." Hứa Dịch lắc đầu."Ai cũng biết mối quan hệ giữa tôi và ông ta căn bản không có khả năng hòa giải, cho nên sẽ không ai nghi ngờ tôi vì chuyện này. Ông ta làm vậy, chẳng qua chỉ là muốn bày tỏ thái độ với tôi mà thôi."

"Thái độ của ông ta? Cậu sẽ không nghĩ rằng ông ta sẽ quay đầu ủng hộ cậu đấy chứ?" Hội trưởng Cruz cười nói.

"Điều đó hiển nhiên là không thể. Theo tôi phỏng đoán, lần này ông ta nhiều nhất chỉ muốn hợp tác với Thương hội chúng ta, giảm bớt áp lực cho ông ta mà thôi."

"Ông ta có gì để hợp tác với cậu?"

"Chuyện này anh nên đi hỏi ông ta." Hứa Dịch nhún vai, hơi nghiêng người sang một bên, để lộ Delisle đang đứng phía sau."Thôi, đừng bàn luận về những chuyện vô nghĩa này nữa, để tôi giới thiệu với ông một chút, đây là..."

"Delisle tiểu thư đúng không? Lần trước, khi Stella tiểu thư cùng cô ấy đến Thành phố Bontar, chúng ta đã gặp mặt rồi." Hội trưởng Cruz cắt ngang lời Hứa Dịch, khẽ cúi người, đưa tay phải về phía Delisle."Rất vui được gặp lại cô, Delisle tiểu thư xinh đẹp."

Delisle do dự một chút, sau đó mới đưa tay ra để Hội trưởng Cruz hôn lên mu bàn tay mình, đáp lễ: "Tôi cũng rất vui được gặp lại ngài, Hội trưởng Cruz. Lần trước Stella tiểu thư có giới thiệu với tôi, nói ngài là đối tác hợp tác thân thiết nhất của Hội trưởng Hứa."

Chương 669: Điểm tăng trưởng lợi nhuận mới (2/2)

Hội trưởng Cruz cười ha hả: "Đúng vậy. Không tin cô cứ hỏi Hội trưởng Hứa, ngoài tôi ra, cậu ấy còn tìm được đối tác hợp tác nào thân thiết hơn ở Thành phố Bontar nữa sao?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Hội trưởng Cruz nói đúng, hiện tại, quan hệ hợp tác giữa Thương hội Tân Phi chúng tôi và Thương hội Amli là chặt chẽ nhất. Tuy nhiên... chính là không biết sau này, khi Thương hội Amli đến quốc gia khác phát triển, có còn duy trì được mối quan hệ hợp tác này với chúng tôi nữa hay không."

Vẻ mặt Hội trưởng Cruz khẽ động, cũng không còn để ý đến lời nói có phần trêu chọc của Hứa Dịch nữa, vội vàng hỏi: "Cậu và Newman đã thương lượng xong rồi sao?"

"Chưa hoàn toàn xong, nhưng tôi nghĩ cuối cùng sẽ đàm phán thành công thôi. Trước khi rời đi, Newman còn dặn dò tôi khuyên anh một câu, hy vọng Thương hội Amli các anh có thể tuyển dụng thêm một số công nhân địa phương ở Vương quốc Rulson, như vậy mới có thể thuận tiện hơn cho việc bọn họ ủng hộ anh." Hứa Dịch nói.

"Cậu đồng ý với ông ta rồi sao?"

"Cho nên tôi mới khuyên anh đấy." Hứa Dịch giang hai tay ra.

Hội trưởng Cruz ngẩn người: "Tại sao cậu lại đồng ý với đề nghị này? Chẳng lẽ cậu không biết, nếu tuyển dụng công nhân địa phương của Vương quốc Rulson, thì sớm muộn gì công nghệ độc quyền hiện nay của Thương hội chúng ta cũng sẽ bị đánh cắp sao?"

"Kỹ thuật thực ra đều ở đây, không phải dễ dàng bị đánh cắp như vậy đâu." Hứa Dịch chỉ vào đầu mình."Hơn nữa, muốn luôn giữ vững vị trí dẫn đầu, cách tốt nhất không phải là dốc toàn lực ngăn chặn kỹ thuật bị rò rỉ, mà là trên cơ sở đó, dốc sức nghiên cứu phát triển kỹ thuật mới, luôn giữ cho kỹ thuật của mình dẫn đầu. Nhớ kỹ, kỹ thuật mới là nền tảng của công nghiệp."

"Nói thì dễ lắm." Hội trưởng Cruz cười khổ."Cậu không lo là bởi vì Thương hội Tân Phi có quá nhiều kỹ thuật tiên tiến, căn bản không sợ tổn thất một hai cái. Còn Thương hội Amli chúng tôi hiện tại, kỹ thuật tiên tiến độc quyền thật sự là không nhiều, không thể phung phí như cậu được."

"Anh đã từng nghe nói đến một thứ gọi là thị trường trao đổi kỹ thuật chưa?" Hứa Dịch lại hỏi.

"Có ý gì?"

"Nói một cách đơn giản, chính là công khai kỹ thuật độc quyền của mình, để cho mọi người đều được hưởng lợi ích mà kỹ thuật này mang lại, từ đó dùng kỹ thuật này để lay động tất cả mọi người, khiến cho tất cả mọi người đều cần kỹ thuật này. Như vậy, tự nhiên sẽ sản sinh ra thị trường cần kỹ thuật này. Lấy tình hình hiện tại của Thương hội Amli các anh mà nói, kỳ thực, càng nhanh chóng xây dựng xong mạng lưới giao thông đường bộ hoàn chỉnh, thì càng có lợi cho việc kiếm lời của Thương hội các anh trong lĩnh vực này." Hứa Dịch nói.

Hội trưởng Cruz cau mày trầm tư một hồi, khẽ gật đầu: "Có lẽ cậu nói đúng. Nhưng tôi lại cảm thấy hoàn toàn không cần phải vội vàng như vậy. Chỉ cần Thương hội chúng ta kiên trì xây dựng đường bộ, thì sớm muộn gì cũng sẽ xây dựng xong mạng lưới giao thông đường bộ hoàn chỉnh. Đến lúc đó, mọi người tự nhiên sẽ cảm nhận được lợi ích mà đường bộ mang lại, lợi nhuận của Thương hội chúng ta nhất định sẽ không ít."

Hứa Dịch không khỏi thầm than trong lòng. So với hắn, Hội trưởng Cruz mới là một thương nhân thực thụ. Hắn muốn Thương hội Amli nhanh chóng xây dựng đường sá, kiến thiết mạng lưới giao thông đường bộ hoàn chỉnh, là vì muốn thúc đẩy kế hoạch tiếp theo của mình, nhưng đứng trên phương diện Thương hội Amli, hắn đương nhiên không muốn làm như vậy.

Bởi vì làm như vậy, tương đương với việc lợi nhuận tổng thể bị nén lại, chu kỳ thu hồi vốn cũng bị rút ngắn.

Đối với một thương hội lâu đời như Thương hội Amli, với lịch sử hơn trăm năm, tự nhiên là chú trọng phát triển lâu dài hơn.

Hứa Dịch biết, chỉ bằng lời nói, tuyệt đối không thể thuyết phục được Hội trưởng Cruz.

Dùng câu nói mà hắn vừa dạy Delisle mà nói, thứ có thể lay động một thương nhân, chỉ có lợi ích.

"Vậy thì, Cruz, chúng ta hãy thương lượng một giao dịch." Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói.

Nghe thấy Hứa Dịch gọi mình mà lại bỏ qua xưng hô "Hội trưởng", Hội trưởng Cruz nhướng mày, lập tức hiểu được những lời Hứa Dịch sắp nói nhất định rất quan trọng, lập tức nghiêm túc hẳn lên, nhìn Hứa Dịch rồi gật đầu: "Nói đi."

"Nếu Thương hội Amli có thể trong vòng 5 năm, hoàn thành việc xây dựng mạng lưới giao thông đường bộ trên toàn bộ Vương quốc Lanpari, Vương quốc Rulson, Công quốc Stan, thậm chí cả Hoang mạc Black Rice, vậy thì tôi sẽ thay các ông phát triển một điểm tăng trưởng lợi nhuận cực kỳ ổn định, tiềm năng vô cùng lớn, ông thấy giao dịch này thế nào?" Hứa Dịch hỏi.

Hội trưởng Cruz nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt khó tin, nếu như không phải Hứa Dịch biểu hiện nghiêm túc, hắn nhất định sẽ cho

rằng Hứa Dịch đang nói đùa.

Nếu giao dịch mà Hứa Dịch nói liên quan đến tiền bạc, kỹ thuật, hay những vật phẩm thiết thực khác, thì hắn sẽ không thấy kỳ lạ, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ tới, Hứa Dịch lại dám mở miệng ra là nói muốn cho thương hội của hắn một điểm tăng trưởng lợi nhuận?

Hắn cho rằng thứ này là thứ có thể tùy tiện nói ra là có được sao?

Nếu có thứ tốt như vậy, tại sao Thương hội Tân Phi không tự mình sử dụng?

"Bởi vì Thương hội Tân Phi của chúng tôi chỉ chuyên tâm vào Công nghiệp Ma pháp, điểm tăng trưởng lợi nhuận này tuy rằng có triển vọng rất tốt, tiềm lực gần như vô hạn, nhưng trên thực tế lại thuộc phạm trù kinh doanh của Thương hội Amli các ngươi, tôi không có hứng thú nhúng tay vào." Hứa Dịch nghiêm túc nói.

Hội trưởng Cruz nghi ngờ đánh giá Hứa Dịch một hồi: "Thuộc phạm trù kinh doanh của thương hội chúng tôi? Cậu sẽ không phải là đang nói đến việc xây nhà đấy chứ?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Không sai, chính là xây nhà."

Chương 670: Đầu tư vào tộc Người thú (1/2)

Nhìn thấy vẻ trầm ngâm trên mặt Hội trưởng Cruz khi ông ta rời đi, Delisle không nhịn được hỏi Hứa Dịch: "Anh Hứa, chẳng phải anh nói đối với một Thương nhân mà nói, điều quan trọng nhất chính là lợi ích sao? Nhưng theo như những gì anh vừa mô tả, điểm tăng trưởng lợi nhuận mới này có thể mang lại lợi ích cực lớn, tại sao anh lại nhường nó cho Thương hội Amli?"

"Cũng không phải hoàn toàn nhường." Hứa Dịch cười đáp."Cô nên nghe ra được, điểm tăng trưởng lợi nhuận mới này kỳ thực đối với cả Thương hội Amli và Thương hội Tân Phi chúng tôi đều có lợi, song phương hợp tác, nếu hiệu quả đủ tốt, thì sẽ là kết cục đôi bên cùng có lợi. Tuy rằng tính ra có thể là Thương hội Amli có lợi hơn một chút, nhưng Thương hội Tân Phi chúng tôi trong ngành xây dựng vốn không có bất kỳ nền tảng nào, nếu như tự mình muốn ôm đồm tất cả, chưa chắc đã thành công, hơn nữa còn phải tiêu hao rất nhiều thời gian và tinh lực. Mà đối với tôi mà nói, thứ thiếu nhất chính là hai thứ này."

Delisle im lặng một lát, đột nhiên nói: "Thảo nào Hội đồng Trưởng lão lại lo lắng về vấn đề tuổi thọ của anh. Anh Hứa, nếu như anh có thể giống như chúng tôi, tộc Elf, sở hữu tuổi thọ mấy trăm năm thì tốt rồi."

Hứa Dịch cười lớn: "Sinh tử hữu mệnh, tôi là Nhân loại, phải chấp nhận sự hạn chế về tuổi thọ của Nhân loại. Đối với tôi mà nói, trong thời gian hữu hạn của mình, có thể dốc toàn lực vì những việc mình muốn làm mà cống hiến là đủ rồi. Hơn nữa, tôi cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội trở thành Ma đạo sư,

thậm chí là Đại Ma đạo sư."

Delisle im lặng không nói.

"Được rồi, đã biết là tuổi thọ ngắn ngủi, thời gian quý báu, vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, đi theo tôi."

Hứa Dịch vẫy tay với Delisle, dẫn cô đi về phía các Hội trưởng của những Thương hội lớn khác trong đại sảnh yến tiệc.

Sở dĩ lần này dẫn Delisle đến đây, chính là muốn nhân cơ hội này để cô làm quen với các Hội trưởng của những Thương hội lớn trong Thành phố Bontar, từ đó tìm kiếm cơ hội hợp tác với các Thương hội lớn khác.

Nể mặt Hứa Dịch, cùng với sự tò mò đối với tộc Elf, chắc chắn các Hội trưởng của những Thương hội khác sẽ không từ chối nói chuyện với Delisle.

Mà Delisle sau khi trải qua sự căng thẳng và không quen ban đầu, rất nhanh đã thích ứng được với việc nói chuyện với mọi người.

Tuy rằng cô không thể nào giống như những Thương nhân Nhân loại bình thường, ăn nói khéo léo, nhưng xét đến thân phận Elf của cô, thì phản ứng như vậy của cô ngược lại càng dễ dàng có được sự tin tưởng của đối phương hơn.

Thế là chỉ sau vài lần nói chuyện ngắn ngủi, đã có mấy vị Hội trưởng Thương hội bày tỏ ý định muốn hợp tác với Xưởng Nhựa Night Song.

Cũng đúng, mấy Thương hội này quả thật cũng giống như chị Cesara, đều có nhu cầu về sản phẩm nhựa.

Họ đảm bảo, chỉ cần Delisle có thể đưa ra sản phẩm nhựa đạt tiêu chuẩn, vậy thì họ nhất định sẽ thông qua Delisle để đặt hàng

Xưởng Nhựa Night Song.

Thấy Delisle dần dần thích ứng được với bầu không khí ở đây, Hứa Dịch liền lui sang một bên, để cô tự mình ứng phó.

Hội trưởng Vincent của Thương hội Armani đã chờ sẵn từ lâu liền tiến lại gần.

Hứa Dịch vừa nhìn thấy ông ta, liền cười hỏi: "Này, Hội trưởng Vincent, nghe nói ông đã đến Hoang mạc Black Rice khảo sát hơn hai tháng, kết quả thế nào?"

Nghe thấy câu hỏi này, vẻ mặt Hội trưởng Vincent có chút kỳ quái: "Tôi cũng không biết là tốt hay xấu. Tin tốt là tộc Người thú ở Hoang mạc Black Rice quả thật không có khả năng tự sản xuất quần áo, hơn nữa bọn họ rất thích vải vóc quần áo mà chúng ta, Nhân loại, mặc trên người, cho nên về mặt lý thuyết mà nói thì thị trường rất rộng lớn."

"Vậy thì tin xấu là gì?"

"Tin xấu là tộc Người thú ở Hoang mạc Black Rice đều nghèo rớt mồng tơi, đối với bọn họ mà nói, cho dù có thể lợi dụng tài nguyên ít ỏi để đổi lấy đồ từ tay Nhân loại chúng ta, thì ưu tiên hàng đầu vẫn là những nhu yếu phẩm cần thiết nhất như muối. Còn quần áo... Tôi đã đến thăm rất nhiều Bộ tộc Người thú, phát hiện rất nhiều tộc Người thú căn bản không quan tâm đến việc có mặc quần áo hay không. Thậm chí tôi còn nhìn thấy ít nhất mười mấy Bộ tộc Người thú, tất cả tộc Người thú bên trong đều trần truồng, chẳng khác gì dã thú."

Nhìn thấy vẻ mặt cười khổ của Hội trưởng Vincent, Hứa Dịch mỉm cười: "Điều này khiến tôi nhớ đến một câu chuyện cười được lưu truyền ở quê hương tôi. Có một Thương hội sản xuất giày dép, phái hai nhân viên bán hàng đến Bộ lạc Người thú để khảo sát thị trường, một trong hai người sau khi khảo sát xong, trở về báo cáo

với vẻ mặt rất chán nản, nói rằng tộc Người thú căn bản không đi giày. Còn nhân viên bán hàng còn lại sau khi khảo sát xong, lại mừng rỡ như điên, trở về báo cáo rằng, quá tốt rồi! Tộc Người thú ở đó đều không có giày để đi!"

Hội trưởng Vincent cười lớn: "Hội trưởng Hứa, cậu đang mỉa mai tôi do dự bất quyết sao?"

"Tôi chỉ đang nhắc nhở ông mà thôi. Thị trường là thứ có thể tự mình tạo ra. Ví dụ như, ông xem Bộ lạc Người sói Woller đi, bây giờ bọn họ không phải đều đã mặc quần áo rồi sao?" Hứa Dịch nói.

"Đúng vậy. Tộc Người thú trước đây không mặc quần áo, chúng tôi có thể khiến bọn họ mặc quần áo. Nhưng làm cách nào để bọn họ có điều kiện mặc quần áo, đây mới là vấn đề." Hội trưởng Vincent cau mày trầm ngâm.

"Gợi ý cho ông một chút, Thương hội Tân Phi chúng tôi dự định trong hai năm tới, sẽ đầu tư xây dựng thêm một nhà máy lắp ráp Cỗ máy Ma lực ở gần Bộ lạc Người sói Woller, chuyên môn để hoàn thành công việc lắp ráp Cỗ máy Ma lực." Hứa Dịch nói.

Hội trưởng Vincent ngẩn người: "Tại sao? Nếu muốn hoàn thành công việc lắp ráp, chẳng phải nên xây dựng ở Thung lũng Rainfall sao? Cho dù nhìn từ phương diện nào, thì làm như vậy cũng thuận tiện hơn so với việc xây dựng ở Hoang mạc Black Rice, hơn nữa còn an toàn hơn rất nhiều."

"Chìa khóa nằm ở chi phí." Hứa Dịch giải thích."Nói đến Hoang mạc Black Rice, có lẽ mọi người đều cảm thấy rất xa, nhưng nếu như thực sự so sánh trên bản đồ, sẽ phát hiện ra kỳ thực Hoang mạc Black Rice so với Thành phố Bontar còn gần khu vực Trung Bắc Vương quốc hơn, thậm chí cực Bắc còn tiếp giáp với Vương quốc Sack. Hơn nữa địa hình bằng phẳng, nếu xây dựng đường sá tốt, kỳ thực vận chuyển đến khu vực Trung Bắc Vương quốc sẽ gần hơn so với việc vận chuyển từ Thành phố Bontar."

Chương 671: Đầu tư vào tộc Người thú (2/2)

"Ý của cậu là, dựa vào việc này để tiết kiệm chi phí vận chuyển? Nhưng tôi vẫn cảm thấy xây dựng nhà máy ở khu vực do tộc Người thú khống chế như Hoang mạc Black Rice rất không an toàn." Hội trưởng Vincent lắc đầu nói.

"Vậy ông cảm thấy, mỏ khoáng sản mà ba nhà chúng ta hợp tác khai thác ở gần Bộ lạc Người sói Woller và Xưởng luyện kim loại màu mà Thương hội chúng tôi mới xây dựng có an toàn không?" Hứa Dịch hỏi.

"Đều không an toàn, nếu không thì ba nhà các cậu cũng sẽ không bố trí nhiều hộ vệ ở mỏ như vậy."

"Đó chỉ là hiện tại. Chờ thêm một thời gian nữa, ông sẽ phát hiện ra, kỳ thực nơi đó rất an toàn. Nếu như có ai đó tấn công mỏ khoáng sản và Xưởng luyện kim loại màu, tôi dám khẳng định, tộc Người sói ở Bộ lạc Người sói Woller và tộc Người thú ở mấy Bộ lạc Người thú xung quanh phản ứng còn mạnh mẽ hơn cả chúng ta." Hứa Dịch cười nói.

"Tại sao?" Hội trưởng Vincent ngạc nhiên.

"Bởi vì hiện tại ở mỏ khoáng sản và nhà máy kia, ba nhà chúng tôi đã thuê rất nhiều tộc Người thú ở Bộ lạc Người sói Woller và mấy Bộ lạc Người thú xung quanh làm công nhân. Nếu như mỏ khoáng sản và nhà máy bị tấn công, khiến bọn họ không thể làm việc, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến tiền lương của bọn họ. Ông thử nghĩ xem... Những tên Người thú rốt cuộc cũng có thể nhận được tiền lương cố định hàng tháng, hơn nữa dựa vào số tiền lương này

có thể tùy ý mua những thứ của Thương hội Nhân loại chúng ta, mấy tháng nay đã được sống cuộc sống mà trước đây chúng mơ ước, liệu có nỡ lòng nào để cuộc sống như vậy bị phá hủy hay không?"

Nhìn thấy nụ cười có phần quỷ dị trên mặt Hứa Dịch, Hội trưởng Vincent ngẩn người, hỏi: "Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ ngay từ đầu cậu đã lên kế hoạch cho việc này rồi sao?"

Hứa Dịch cười mà không nói.

Hội trưởng Vincent trầm ngâm một hồi, thở dài một hơi.

"Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của cậu rồi. Khiến cho những tộc Người thú này thông qua công việc ổn định để có được thu nhập ổn định, sau đó sống một cuộc sống ổn định, bọn họ tự nhiên sẽ không muốn quay về cuộc sống khổ cực trước đây. Nhưng làm như vậy chẳng khác nào mài mòn đi sự hung hãn của tộc Người thú, thuần hóa bọn họ. Hơn nữa, điều này cũng khiến cho tộc Người thú dần dần có được thực lực kinh tế để mua những thứ ngoài nhu yếu phẩm cần thiết, ví dụ như, quần áo do Thương hội Armani chúng tôi sản xuất?"

Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Không sai. Hội trưởng Vincent, bây giờ ông đã biết tại sao tôi lại nói thị trường có thể tự mình tạo ra rồi chứ? Theo như ý tưởng của tôi, tương lai những tên Người thú này không chỉ phải mặc quần áo, thậm chí mỗi gia đình Người thú đều phải sắm cho mình một chiếc Cỗ máy Ma lực của Thương hội Tân Phi chúng ta. Nghe nói tộc Người thú ở Hoang mạc Black Rice có đến hơn ba trăm ngàn người, đây chính là một thị trường khổng lồ tương đương với mấy cái Thành phố Bontar cộng lại đấy."

Hội trưởng Vincent nhịn không được lắc đầu, tán thán: "Hội trưởng Hứa. Tôi không thể không nói, cậu nghĩ xa quá. Chủng tộc Người thú hiện tại và dã thú cũng chẳng khác nhau là mấy, cậu lại

nghĩ đến sau này muốn để bọn họ cũng dùng đến những thứ mà ngay cả chúng ta, Nhân loại, cũng xem là rất cao cấp như Cỗ máy Ma lực. Tôi thật sự không biết nên nói ý tưởng của cậu là quá mức siêu việt hay là quá mức điên cuồng nữa..."

"Haha, đôi lúc ý tưởng quá mức siêu việt, thật ra so với kẻ điên cũng chẳng khác gì nhau." Hứa Dịch cười lớn nói: "Tôi sẽ bị coi là nhà tiên tri hay là kẻ điên, trọng điểm là ở chỗ chuyện này cuối cùng có thành công hay không. Cho nên Hội trưởng Vincent. Cho dù ông không đến tìm tôi, thì tôi cũng phải tìm ông. Thế nào? Có hứng thú giống như tôi, đầu tư xây dựng vài nhà máy dệt kim sợi ở Hoang mạc Black Rice không? Tôi cam đoan với ông, thật ra đầu tư vào Hoang mạc Black Rice có thể tiết kiệm rất nhiều chi phí. Ngoại trừ chi phí vận chuyển, thì chi phí Nhân loại tiết kiệm được mới là khoản lớn."

"Ồ? Nói xem nào?" Hội trưởng Vincent tò mò hỏi, hiển nhiên là đã có chút động lòng.

"Ông biết chúng ta trả cho những tên Người thú làm công ở mỏ mỗi tháng bao nhiêu tiền lương không?" Hứa Dịch hỏi.

"Theo ý của cậu. Chắc là thấp hơn so với tiền lương của công nhân ở trong mấy khu mỏ của Thương hội Falcao chúng ta chứ? Vậy hẳn là... Không quá mười đồng vàng?" Hội trưởng Vincent phỏng đoán.

"Không, chỉ có năm đồng vàng!" Hứa Dịch giơ một bàn tay ra.

"Ít như vậy?" Hội trưởng Vincent kinh ngạc trợn to mắt."Mấy tên Người thú đó sao có thể đồng ý với mức lương thấp như vậy?"

"Hoàn toàn ngược lại, đám Người thú đối với mức lương này rất hài lòng, thậm chí còn bởi vậy mà nhiều lần bày tỏ sự cảm ơn đối với tôi, Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa. Thậm chí công nhân ở Xưởng luyện kim loại màu mới xây dựng của Thương hội

Tân Phi chúng ta tiền lương còn thấp hơn, mỗi tháng chỉ có bốn đồng vàng. Vậy mà đám Người thú đó lại một mực cảm ân đội ơn tôi, vị Hội trưởng này, mỗi lần gặp tôi đều dâng lên lời chúc tốt đẹp nhất." Hứa Dịch có chút đắc ý nói.

"Chuyện này..." Hội trưởng Vincent vẫn có chút không tin, nhưng vừa nghĩ lại, lại cảm thấy rất hợp lý.

Chủng tộc Người thú trước đây căn bản không kiếm được đồng vàng nào, cho dù có mang đồ đến để trao đổi, cũng chỉ có thể từ tay Thương nhân Nhân loại đổi lấy chút tài nguyên không mấy phong phú.

Hiện tại có thể trực tiếp nhận được đồng vàng vàng óng, còn có thể dùng số đồng vàng này trực tiếp mua những món hàng cần thiết từ tay Nhân loại, đối với mức sống của bọn họ mà nói quả thật là tăng lên rất nhiều.

Đối với bọn họ, có thể có thu nhập đã là rất tốt rồi, làm sao có thể giống như những người làm công ở trong Thành phố Bontar, có mức lương cao như vậy?

Hội trưởng Vincent nhanh chóng tính toán trong lòng chênh lệch tiền lương này với chi phí vận chuyển hàng hóa trên đường cùng với các loại chi phí khác, cuối cùng khi so sánh, ông kinh ngạc phát hiện ra, nếu như dựa theo những gì Hứa Dịch vừa nói, tiền lương trả cho công nhân Chủng tộc Người thú, mở một nhà máy ở Hoang mạc Black Rice, vậy thì chi phí thật sự sẽ giảm xuống rất nhiều!

Sau khi đưa ra kết luận này, Hội trưởng Vincent nhìn về phía Hứa Dịch, vẻ mặt bỗng trở nên vô cùng kỳ quái.

Tên nhóc này, rốt cuộc là làm sao mà nghĩ ra được những thứ này?

Chương 672: Công quốc Delac (1/2)

Sau khi thảo luận một số chi tiết với Hội trưởng Vincent, Bá tước Stark như dự đoán đã cử người đến mời Hứa Dịch vào phòng bên cạnh để nói chuyện riêng.

Tuy nhiên, điều khiến Hứa Dịch bất ngờ là sau khi bước vào, ngoài Bá tước Stark, còn có hai người lạ mặt khác.

"Để tôi giới thiệu với Hội trưởng Hứa, hai vị này là Tiểu thư Caroline và Ngài Anduin đến từ Công quốc Delac." Vừa nhìn thấy Hứa Dịch bước vào, Bá tước Stark đã đứng dậy giới thiệu, sau đó chỉ vào Hứa Dịch nói với hai người kia: "Tiểu thư Caroline, vị này chính là Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi."

Hứa Dịch để ý thấy khi giới thiệu với mình, Bá tước Stark đã đặt Tiểu thư Caroline lên trước, nghĩa là thân phận và địa vị của cô hẳn là cao hơn người đàn ông tên Anduin kia.

Quả nhiên, sau khi nghe Bá tước Stark giới thiệu, Tiểu thư Caroline đã đưa tay phải thon dài về phía Hứa Dịch, nở nụ cười rạng rỡ: "Hội trưởng Hứa, tôi đã nghe danh anh từ lâu, vẫn luôn muốn được gặp mặt anh một lần. Hôm nay cuối cùng cũng được diện kiến, tôi thật sự rất vui mừng và vinh hạnh."

Ánh mắt Hứa Dịch dừng lại trên gương mặt Tiểu thư Caroline, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh diễm.

Đã hơn năm năm đến Lục địa Saines, Hứa Dịch cũng coi như đã gặp qua vô số cô gái trẻ đẹp, nhưng trước đó chưa từng có cô gái nào có thể sánh bằng vẻ đẹp rực rỡ của Stella.

Thế nhưng hiện tại, Stella đã gặp phải đối thủ rồi.

Xét về dung mạo, Tiểu thư Caroline này không hề kém cạnh Stella.

Tuy nhiên, khác với vẻ đẹp rạng rỡ như ánh mặt trời của Stella, ngũ quan của Tiểu thư Caroline có phần dịu dàng hơn, kết hợp với đôi mắt long lanh như nước, toát lên vẻ đẹp yêu kiều, mang đến cảm giác hoàn toàn khác biệt so với Stella.

Hứa Dịch đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, mỉm cười: "Được một tiểu thư xinh đẹp như cô ngưỡng mộ là vinh hạnh của tôi. Nhưng mà Tiểu thư Caroline, tại sao cô lại muốn gặp tôi như vậy?"

Tiểu thư Caroline mím môi cười nhẹ, ánh mắt khẽ động, liếc nhìn Hứa Dịch với chút e lệ: "Bởi vì tôi đã nhìn thấy những cỗ Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi của anh sản xuất, cho nên rất tò mò về người có thể chế tạo ra những cỗ máy thần kỳ đó. Hội trưởng Hứa, tôi thật sự rất tò mò, rốt cuộc anh đã nghĩ ra cách chế tạo những cỗ Máy móc Ma thuật mới lạ và hữu dụng như vậy bằng cách nào?"

"Chuyện này... cô có thể coi như là tôi bỗng nhiên lóe sáng." Hứa Dịch cười lớn, sau đó quay sang Bá tước Stark: "Thành chủ, ngài cho gọi tôi đến đây, còn để tôi gặp hai vị khách quý này, chắc hẳn là có chuyện muốn nói phải không?"

Bá tước Stark khẽ cau mày, sau đó giãn ra, mỉm cười gật đầu, ra hiệu cho Hứa Dịch và hai người kia ngồi xuống.

Chờ sau khi mọi người đã ngồi yên vị, Bá tước Stark khẽ ho một tiếng, nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, trước tiên tôi muốn giải thích với anh một chút. Gần đây, trong ngoài Thành phố Bontar có một tin đồn đang lan truyền, nói rằng chính sách ức thương hưng nông mà tôi đang thực hiện, bao gồm cả việc Quy

hoạch lại đất đai ban đầu đều là cố ý nhằm vào anh và Thương hội Tân Phi. Tôi phải nói rằng, đây không phải là ý của tôi, chỉ là một số người đã hiểu sai ý tôi."

Nhìn vẻ mặt chân thành của Bá tước Stark, Hứa Dịch cố gắng kìm nén nụ cười, khẽ gật đầu, cố gắng dùng giọng điệu chân thành tương tự đáp: "Tôi hiểu. Nếu Thành chủ thực sự muốn nhằm vào tôi và Thương hội Tân Phi, thì làm sao Thương hội Tân Phi chúng tôi có thể sống tốt như bây giờ được? Ngài nói có đúng không, Thành chủ?"

Khóe miệng Bá tước Stark khẽ giật giật, sau đó cười ha hả: "Đó đương nhiên là chuyện không thể nào xảy ra. Là Thành chủ của Thành phố Bontar, tuy rằng tôi coi trọng sự phát triển của Nông nghiệp hơn, nhưng cũng không có lý nào lại dồn ép các Thương hội trong Thành phố Bontar đến đường cùng. Điều này hiển nhiên là không thể. Cho nên, Hội trưởng Hứa, anh phải hiểu rõ điều này, tránh bị kẻ xấu lừa gạt."

"Tôi hiểu." Hứa Dịch gật đầu, không muốn lãng phí thời gian với Bá tước Stark, bèn nói tiếp: "Vậy, Thành chủ, chúng ta hãy vào chuyện chính đi."

"Tốt, Hội trưởng Hứa đúng là người quý trọng thời gian. Chẳng trách lại thành công như vậy." Bá tước Stark khen ngợi một câu, sau đó gật đầu với Tiểu thư Caroline và Ngài Anduin, rồi nói tiếp với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, vừa rồi tôi chỉ giới thiệu sơ lược tên và lai lịch của Tiểu thư Caroline và Ngài Anduin, nhưng chưa giới thiệu thân phận của họ. Bây giờ tôi xin giới thiệu lại, Tiểu thư Caroline là con gái út của Đại Công tước Delac, còn Ngài Anduin là Bộ trưởng Bộ Thương mại của Công quốc Delac."

Hứa Dịch khẽ giật mình, vội vàng đứng dậy lần nữa, cung kính hành lễ với hai người.

"Hóa ra là Quận chúa Caroline Điện hạ, vừa rồi thật thất lễ."

Quận chúa Caroline và Anduin cũng đứng dậy đáp lễ, Quận chúa Caroline mỉm cười: "Ở đây không phải là trường hợp chính thức, Tử tước Hứa không cần phải câu nệ như vậy."

Bởi vì Hứa Dịch đã hành lễ theo nghi thức Quý tộc, cho nên Quận chúa Caroline cũng đổi cách xưng hô với Hứa Dịch từ "Hội trưởng Hứa" thành "Tử tước Hứa".

Anduin cũng gật đầu: "Tử tước Hứa, anh không cần phải để ý những điều này, kỳ thực lần này tôi và Quận chúa đến gặp anh là muốn bàn bạc về một số hợp tác thương mại với Thương hội Tân Phi, cho nên chúng tôi hy vọng xưng hô với anh là "Hội trưởng Hứa", anh hiểu ý tôi chứ?"

Chương 673: Công quốc Delac (2/2)

"Hợp tác thương mại?" Hứa Dịch có chút khó hiểu nhìn Bá tước Stark.

Bá tước Stark rõ ràng là đang ra sức chèn ép Thương hội Tân Phi, vậy tại sao lại chủ động kéo khách hàng đến cho mình?

Còn về Công quốc Delac, dựa theo những kiến thức địa lý về Lục địa Saines mà Hứa Dịch đã tìm hiểu, thì đây là một quốc gia nhỏ bé nằm giáp ranh giữa biên giới phía Đông Bắc của Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack, có thể coi là nằm chính giữa hai quốc gia này.

Tuy rằng đều là quốc gia, nhưng danh tiếng của Công quốc Delac tốt hơn Công quốc Stan rất nhiều, bởi vì dù sao họ cũng đã tồn tại được vài trăm năm trong khoảng cách giữa Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack, có thể thấy gia tộc Delac cai trị quốc gia này cũng có chút bản lĩnh.

Tuy nhiên, Công quốc Delac nằm ở biên giới phía Đông Bắc của Vương quốc Lanpari, còn Thành phố Bontar lại nằm ở phía Tây Nam của Vương quốc Lanpari, khoảng cách giữa hai nơi này, cho dù là đường chim bay cũng phải gần một ngàn dặm.

Quận chúa Caroline và Anduin đều là nhân vật có máu mặt trong Công quốc Delac, vậy mà lại bằng lòng bỏ ra nhiều thời gian như vậy, vượt qua một quãng đường dài như vậy để đến Thành phố Bontar chỉ để gặp Hứa Dịch, có thể thấy được thành ý của bọn họ.

Nhưng điều khiến Hứa Dịch cảm thấy kỳ lạ là, nếu chỉ là hợp tác thương mại thông thường, thì Anduin là Bộ trưởng Bộ Thương mại, đích thân đến gặp Hứa Dịch để đàm phán là điều dễ hiểu, nhưng Quận chúa Caroline cũng đến đây làm gì?

"Bởi vì tôi rất muốn được tận mắt nhìn thấy Hội trưởng Hứa." Đối mặt với nghi vấn của Hứa Dịch, Quận chúa Caroline nở nụ cười ngọt ngào: "Từ nhỏ tôi đã rất thích Ma pháp, nhưng vì thiên phú không cao, cho nên thực lực Ma pháp vẫn luôn rất kém, chỉ có thể hứng thú với một số món đồ chơi nhỏ được chế tạo bằng Ma pháp. Từ nhỏ tôi đã luôn nghĩ, Ma pháp thần kỳ như vậy, nhất định có thể dựa vào Ma pháp để chế tạo ra rất nhiều thứ thần kỳ tương tự, để đạt được những việc mà con người chúng ta không thể hoàn thành bằng sức lực của bản thân. Trước đây, trên Lục địa này rất ít khi xuất hiện những thứ như vậy, hơn nữa tôi cũng không có năng lực để nghiên cứu ra, cho nên vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối. Nhưng sau khi nhìn thấy những cỗ Máy móc Ma thuật thần kỳ mà Thương hội Tân Phi của anh sản xuất, tôi lại phát hiện, tiếc nuối của mình rốt cuộc cũng được bù đắp! Hội trưởng Hứa, anh có thể hiểu được tâm trạng kích động của tôi khi nhìn thấy những cỗ máy đó không?"

Nhìn thấy Quận chúa Caroline vừa nói vừa tiến lại gần, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng và phấn khích, Hứa Dịch mỉm cười, hơi ngẩng đầu lên, tránh nhìn thẳng vào vùng ngực trắng nõn lộ ra do cô cúi người xuống.

"Không ngờ Quận chúa Caroline lại có chung sở thích với tôi lúc nhỏ. Việc chế tạo ra những cỗ Máy móc Ma thuật này đều bắt nguồn từ niềm đam mê của tôi với lĩnh vực này từ khi còn nhỏ. Có thể chế tạo ra nhiều loại Máy móc Ma thuật như vậy, cũng coi như là đã thực hiện được ước mơ trong lòng tôi."

Quận chúa Caroline khẽ thở dài: "Hội trưởng Hứa, giá như tôi có thể gặp anh sớm hơn, như vậy chúng ta đã có thể cùng chung

chí hướng, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau nghiên cứu Máy móc Ma thuật rồi."

Hứa Dịch khẽ ho một tiếng, cảm thấy lời nói của Quận chúa Caroline có chút mờ ám.

Hơn nữa, lúc nhỏ anh lớn lên ở Trái Đất, dù Quận chúa Caroline có chung chí hướng với anh, cũng không thể nào cùng anh lớn lên được.

"Nếu Quận chúa Caroline hiện tại vẫn còn ấp ủ giấc mơ đó, thì từ bây giờ bắt đầu nghiên cứu Máy móc Ma thuật cũng không phải là không thể." Hứa Dịch cười cười, sau đó quay sang Anduin nói: "Ngài Anduin, vừa rồi ngài có nói đến việc hợp tác thương mại, cụ thể là chỉ điều gì vậy?"

Anduin trầm ngâm một lát rồi nói: "Hội trưởng Hứa, tôi nghe nói Thương hội Tân Phi của anh đã và đang hợp tác với cả Công quốc Stan và Vương quốc Rulson?"

"Đúng vậy." Hứa Dịch gật đầu.

"Vậy thì Hội trưởng Hứa, nếu như Công quốc Delac chúng tôi muốn được hợp tác sâu rộng hơn nữa với Thương hội Tân Phi, anh có đồng ý không?"

"Tôi là một Thương nhân." Hứa Dịch mỉm cười nói: "Chỉ cần có thể kiếm ra tiền, hợp tác sâu rộng hơn nữa đương nhiên là không thành vấn đề. Thế nhưng Ngài Anduin, ngài vẫn chưa nói cụ thể chúng ta sẽ hợp tác như thế nào?"

"Ừm... Tôi nghe nói Vương quốc Rulson đã mua từ Thương hội của anh hàng vạn cỗ Cỗ máy Ma thuật Canh tác. Mặc dù Công quốc Delac chúng tôi cũng rất cần những cỗ Cỗ máy Ma thuật Canh tác thần kỳ đó, nhưng tôi cho rằng, chỉ đơn giản là mua bán như vậy thì không thể giải quyết được vấn đề."

"Vậy thì..."

"Vì vậy, ở đây, tôi thay mặt cho toàn thể Công quốc Delac, long trọng mời Thương hội Tân Phi đến đất nước chúng tôi đầu tư, không chỉ là xây dựng một nhà máy sản xuất Cỗ máy Ma thuật Canh tác, mà là xây dựng nhà máy sản xuất tất cả các loại Máy móc Ma thuật mà Thương hội các anh hiện đang sản xuất." Anduin hào phóng nói, đồng thời vung tay lên.

"Ý tưởng này không tồi, về mặt lý thuyết mà nói thì tôi rất đồng ý. Thế nhưng..." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Nhưng trên thực tế thì rất khó để thực hiện."

Chương 674: Yêu cầu của Bá tước Stark (1/2)

Cả ba người còn lại đều ngẩn người.

Quận chúa Caroline là người đầu tiên lên tiếng, vẻ mặt kinh ngạc: "Tại sao? Hội trưởng Hứa, anh có thể đồng ý cho Vương quốc Rulson và Công quốc Stan đầu tư xây dựng, tại sao lại không thể cho Công quốc Delac chúng tôi đầu tư?"

"Tôi không nói là hoàn toàn không thể, mà là cảm thấy ý tưởng của Ngài Anduin trong thực tế thao tác mà nói thì không thực tế lắm, hoặc là nói trong giai đoạn hiện nay không thực tế lắm." Hứa Dịch đáp.

"Tại sao không thực tế?" Quận chúa Caroline truy hỏi.

"Bởi vì khoảng cách." Hứa Dịch nói: "Quận chúa Điện hạ, Ngài Anduin, tôi nghĩ hai vị hẳn là rõ ràng, Công quốc Delac tuy rằng và Vương quốc Lanpari chúng ta có chung đường biên giới, nhưng khoảng cách với Thành phố Bontar chúng ta lại gần một ngàn cây số. Đây là một khoảng cách rất xa xôi vào lúc này, với thực lực trước mắt của Thương hội chúng tôi, đến một nơi xa xôi như vậy để tiến hành đầu tư, trên thực tế là một chuyện rất không thể khiến người ta yên tâm."

"Tại sao lại không yên tâm?" Quận chúa Caroline lại hỏi: "Thủ đô Kuraka của Vương quốc Rulson khoảng cách đến Thành phố Bontar cũng phải gần một ngàn cây số, cũng không gần hơn Công quốc Delac chúng tôi bao nhiêu. Tại sao anh lại yên tâm đến Vương quốc Rulson đầu tư, mà không yên tâm đến Công quốc Delac chúng tôi đầu tư?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Quận chúa Điện hạ, Vương quốc Rulson và Lanpari chúng ta là đồng minh thân thiết, đến Vương quốc Rulson tiến hành đầu tư trong tình huống bình thường không có bất kỳ nguy hiểm nào, vì vậy tôi rất yên tâm."

Quận chúa Caroline nhíu mày: "Chẳng lẽ anh muốn nói Công quốc Delac chúng tôi không an toàn sao?"

"Tôi không phải là lo lắng Công quốc Delac các vị, mà là lo lắng người hàng xóm tốt của các vị." Hứa Dịch cười nói.

Quận chúa Caroline và Anduin đồng thời vỡ lẽ.

"Thì ra là anh lo lắng Vương quốc Sack." Quận chúa Caroline và Anduin nhìn nhau, lần nữa hướng về phía Hứa Dịch khuyên nhủ: "Hội trưởng Hứa, tôi nghĩ anh hoàn toàn không cần lo lắng điểm này. Vương quốc Sack tuy rằng với Vương quốc Lanpari các anh là quan hệ thù địch, nhưng bọn họ và Công quốc Delac chúng tôi quan hệ vẫn luôn hòa bình hữu hảo, sẽ không đối với Thương hội các anh đến đầu tư trong công quốc chúng tôi có bất kỳ ảnh hưởng nào."

Anduin cũng nói: "Quận chúa Điện hạ nói không sai, cho dù Vương quốc Sack và Vương quốc Lanpari các anh là quan hệ thù địch, nhưng chuyện này và việc Thương hội các anh đến công quốc chúng tôi đầu tư không có quan hệ gì. Đây chỉ là một hợp tác thương mại rất bình thường, Vương quốc Sack sẽ không bởi vì chuyện này mà đối với Thương hội các anh đang ở trong Công quốc Delac có bất kỳ hành động bất lợi nào. Nếu như bọn họ thật sự dám làm như vậy, vậy thì chính là tuyên bố là địch với công quốc chúng tôi rồi. Mà điểm này, lại chính là chuyện mà Vương quốc Sack nhiều năm qua vẫn luôn muốn tránh, cho nên anh không cần phải lo lắng."

Hứa Dịch đương nhiên biết Anduin nói đều là sự thật, Công quốc Delac sở dĩ có thể tồn tại được lâu như vậy trong kẽ hở giữa

Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack. Ngoại trừ thực lực bản thân nó không yếu, còn bởi vì Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack đều muốn lôi kéo nó, mà không dám dễ dàng đắc tội nó.

Bởi vì đối với Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack mà nói, chỉ cần Công quốc Delac ngả về bên nào, đều có khả năng khiến cho cán cân lực lượng cân bằng giữa hai bên trong nháy mắt nghiêng về bên đó, từ đó khiến cho cục diện phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đây là chuyện mà hai bên đều không muốn nhìn thấy, vì vậy Công quốc Delac vẫn luôn có thể làm mưa làm gió giữa hai bên.

Nhưng Hứa Dịch sở dĩ từ chối đề nghị của Anduin, kỳ thực trọng điểm cũng không phải bởi vì lo lắng về tính an toàn, mà là lựa chọn vào lúc này đến Công quốc Delac tiến hành đầu tư lớn, sẽ phá vỡ toàn bộ kế hoạch bố cục của anh đối với Thương hội Tân Phi.

Theo kế hoạch lâu dài của cậu, Thương hội Tân Phi muốn phát triển ổn định, trước tiên là phải ở Thành phố Bontar đánh hạ nền móng vững chắc.

Điểm này hiện tại đã làm được rồi, cho dù Bá tước Stark cường thế thế nào, hết lần này đến lần khác nhằm vào Thương hội Tân Phi, lại vẫn không có cách nào đối phó với Thương hội Tân Phi.

Tiếp theo, chính là đưa Thương hội Tân Phi phát triển ra toàn bộ Vương quốc Lanpari, đưa Ngành Ma thuật bao phủ toàn bộ vương quốc, triệt để thay đổi diện mạo và quốc lực của Vương quốc Lanpari.

Điểm này bởi vì hiện tại cục diện chính trị bên trong Vương quốc Lanpari không rõ ràng, cho nên tạm thời bị ngăn trở.

Vì vậy Hứa Dịch liền dời bước kế hoạch tiếp theo này lên trước một chút, cũng chính là đưa kế hoạch đến các quốc gia khác đầu tư đẩy nhanh tiến độ, khiến cho quy mô của Thương hội Tân Phi tiến thêm một bước mở rộng, xúc tu cũng có thể vươn đến nhiều nơi hơn trên Lục địa Saines.

Bước này Hứa Dịch đi rất cẩn thận. Cho dù là đến Công quốc Stan hay là đến Vương quốc Rulson, đầu tư của Thương hội Tân Phi đều rất cẩn thận từng li từng tí, tối thiểu cũng phải có tám phần nắm chắc không xảy ra vấn đề, thì Hứa Dịch mới đồng ý tiến hành.

Vì vậy, tuy rằng nhìn bề ngoài thì Thương hội Tân Phi đã và đang hợp tác với Vương quốc Rulson và Công quốc Stan rất nhiều hạng mục, nhưng trên thực tế đến hiện tại, Thương hội Tân Phi vẫn chưa chính thức xây dựng nhà máy ở hai nơi này.

Vào lúc này, Công quốc Delac ở xa tận nơi lại phái người đến mời Hứa Dịch đến tiến hành đầu tư xây dựng toàn diện, Hứa Dịch đương nhiên không có khả năng lập tức đồng ý.

Tuy nhiên, Hứa Dịch cũng không thể một lời cự tuyệt hoàn toàn, dù sao Công quốc Delac là quốc gia tiếp giáp với Vương quốc Lanpari, trong kế hoạch mở rộng lâu dài của Thương hội Tân Phi, cũng là khu vực bắt buộc phải bao phủ đến.

Nhìn biểu tình chân thành của Quận chúa Caroline và Anduin, Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, để Thương hội chúng tôi lập tức đến Công quốc Delac tiến hành đầu tư toàn diện, điều này rất không thực tế, nhưng tiến hành hợp tác bước đầu thì không thành vấn đề. Quê hương chúng tôi có câu tục ngữ, gọi là "Đừng tham lam muốn nuốt chối con voi". Vì vậy, hợp tác giữa chúng ta có thể từng bước một, đợi tích lũy đến một trình độ nhất định, vậy thì có thể thật sự tiến hành đầu tư toàn diện rồi. Nhưng mà, trước lúc đó, vẫn hy vọng hai vị không nên quá nóng lòng."

Chương 675: Yêu cầu của Bá tước Stark (2/2)

Quận chúa Caroline và Anduin trao đổi ánh mắt, Anduin gật đầu: "Tôi thừa nhận Hội trưởng Hứa anh nói rất có lý. Vậy Hội trưởng Hứa, anh cảm thấy hợp tác bước đầu chúng ta nên bắt đầu từ phương diện nào thì tương đối thích hợp?"

Hứa Dịch khẽ giật mình, trong nháy mắt đã hiểu ra, Anduin này e là căn bản chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ đồng ý đến Công quốc Delac tiến hành đầu tư toàn diện.

Hắn làm như vậy hoàn toàn là "hét giá trên trời, để rồi mặc cả".

Mình không đồng ý đến Công quốc Delac tiến hành đầu tư toàn diện, nhưng trong lúc không chú ý đã đồng ý hợp tác với Công quốc Delac rồi.

Hiểu rõ điểm này, Hứa Dịch nhịn không được lắc đầu.

Có thể trở thành người đứng đầu ngành thương mại của một quốc gia, tuyệt đối sẽ không phải là thiếu niên đầu óc đơn giản chỉ biết hô hào yêu cầu Thương hội Tân Phi lập tức bắt đầu đầu tư toàn diện.

Bất quá, điều này cũng không có ảnh hưởng đặc biệt gì, dù sao Hứa Dịch đối với việc đến Công quốc Delac đầu tư cũng không bài xích.

"Tôi đối với Công quốc Delac không hiểu biết lắm, vì vậy nên hợp tác từ phương diện nào tương đối thích hợp, điều này hẳn là

nên do hai vị đưa ra mới đúng. Hiện tại Công quốc các vị cần gì, Thương hội chúng tôi có thể cung cấp những gì, biết rõ những điều này, chúng ta mới có thể bàn bạc hợp tác cụ thể, không phải sao?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Không tồi." Anduin cười lớn nói: "Bất quá Hội trưởng Hứa, những thứ này e là cần chúng tôi phải hiểu rõ thêm về Thương hội các anh, cho nên trong khoảng thời gian kế tiếp, tôi và Quận chúa Điện hạ sẽ phải làm phiền anh nhiều rồi."

"Hoan nghênh hai vị." Hứa Dịch lộ ra nụ cười nhiệt tình."Có thể có khách quý từ phương xa đến khảo sát Thương hội chúng tôi, đây là vinh hạnh của chúng tôi."

"Vậy thì tốt. Hội trưởng Hứa, bắt đầu từ ngày mai, chúng tôi hy vọng có thể đến Thung lũng Rainfall tiến hành khảo sát, hy vọng các anh có thể chuẩn bị." Anduin lại nói.

"Nhất định."

"Hội trưởng Hứa, vậy thì hẹn gặp lại." Quận chúa Caroline hướng về phía Hứa Dịch phất phất tay, mỉm cười đứng dậy cùng Anduin rời khỏi phòng.

"Hẹn gặp lại?" Trong lòng Hứa Dịch thầm buồn bực, nhìn Quận chúa Caroline và Anduin đi ra khỏi cửa, xoay người nhìn Bá tước Stark vẫn luôn im lặng, nụ cười trên mặt biến mất, bình tĩnh hỏi: "Thành chủ, có chuyện gì cần dặn dò riêng tôi sao?"

"Dặn dò thì không dám, chỉ là có một việc cần anh giúp đỡ." Sau khi Quận chúa Caroline và Anduin rời đi, nụ cười trên mặt Bá tước Stark cũng biến mất, tuy rằng vẫn giữ nụ cười, nhưng nhìn thế nào cũng có chút lạnh lẽo.

"Ồ? Cần tôi giúp đỡ? Thành chủ, ngài khách sáo rồi. Có gì cứ nói thẳng." Hứa Dịch nói.

Bá tước Stark liếc nhìn Hứa Dịch, xác nhận hắn không có vẻ gì là phản đối, bèn gật đầu: "Tốt lắm. Vậy thì, tôi hiện giờ đại diện Phủ Thành chủ, hướng Thương hội Tân Phi đưa ra... yêu cầu. Xét thấy Thành phố Bontar sắp sửa bước vào mùa thu hoạch, vì để đảm bảo mùa thu hoạch diễn ra thuận lợi, bảo đảm sản lượng lương thực của Thành phố Bontar, yêu cầu Thương hội Tân Phi trong vòng nửa tháng, tiến hành kiểm tra toàn bộ tất cả Cỗ máy Ma thuật Canh tác hiện đang được sử dụng trong Thành phố Bontar. Nếu như có hư hỏng, cũng phải trong vòng nửa tháng này tiến hành sửa chữa, hoặc là trực tiếp thay mới. Hiểu ý tôi chứ?"

"Tôi không hiểu lắm." Hứa Dịch lắc đầu."Thành chủ, tất cả Cỗ máy Ma thuật Canh tác hiện đang có trong Thành phố Bontar đều do Thương hội Tân Phi chúng tôi bán ra, vậy thì dịch vụ bảo hành sau bán hàng của chúng, đương nhiên do Thương hội chúng tôi đảm nhiệm. Nếu như có Cỗ máy Ma thuật Canh tác nào xảy ra vấn đề, người mua hiển nhiên sẽ tự mình đến Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm của chúng tôi để báo cáo. Tôi nghĩ, không đến mức phải để chúng tôi phải bỏ công sức đi kiểm tra toàn bộ một lượt đâu nhỉ?"

"Tôi vừa mới nói rồi đấy. Đây là vì để đảm bảo mùa thu hoạch diễn ra thuận lợi." Bá tước Stark cau mày.

"Được rồi, đã là yêu cầu của Phủ Thành chủ, tôi đại diện Thương hội Tân Phi, xin tiếp nhận. Bất quá..." Hứa Dịch nhìn Bá tước Stark, khóe miệng nhếch lên một nụ cười."Chi phí phát sinh thêm do việc này, xin hỏi Thành chủ, nên do ai gánh vác đây?"

Bá tước Stark hừ lạnh một tiếng: "Sao hả? Thu hoạch là đại sự của Thành phố Bontar, để cho Thương hội Tân Phi các ngươi vì thế mà có một chút cống hiến, ngươi cũng phải so đo tính toán sao? Hội trưởng Hứa, vào lúc đại sự như thế này, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên bày ra bộ mặt của một tên Thương nhân. Đừng quên, ngươi ngoài là một Thương nhân ra, còn là một Vương quốc Quý tộc tôn quý đấy!"

Hứa Dịch nhún vai: "Được rồi, tôi hiểu rồi. Tôi đại diện Thương hội Tân Phi, tiếp nhận an bài của Thành chủ."

Bá tước Stark lại hừ một tiếng, nói tiếp: "Ngoài việc này ra, căn cứ theo thống kê tổng hợp, ta phát hiện muốn khai khẩn toàn bộ đất trồng trọt hiện có của Thành phố Bontar để gieo trồng, còn cần bổ sung thêm khoảng ba ngàn Cỗ máy Ma thuật Canh tác các loại. Ta đại diện Phủ Thành chủ, yêu cầu Thương hội Tân Phi các ngươi trong vòng nửa tháng này, giao nộp đủ số Cỗ máy Ma thuật Canh tác cần thiết cho Phủ Thành chủ."

Hứa Dịch hơi nhướng mày, khẽ lên tiếng: "Thành chủ, đơn đặt hàng Cỗ máy Ma thuật Canh tác của Thương hội Tân Phi chúng tôi vô cùng nhiều, nhiệm vụ sản xuất rất nặng, nếu như trong vòng nửa tháng phải giao thêm ba ngàn chiếc cho Phủ Thành chủ, e rằng sẽ ảnh hưởng đến tiến độ giao hàng của những đơn hàng khác."

"Việc này ta không quản, đây là mệnh lệnh của Phủ Thành chủ, ngươi phải tiếp nhận." Bá tước Stark phất tay.

Nhìn thấy Bá tước Stark bày ra dáng vẻ không nói lý lẽ, Hứa Dịch ngược lại thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng người, dựa vào lưng ghế, nhìn Bá tước Stark, trên mặt mang theo nụ cười nhạt hỏi: "Vậy xin hỏi Thành chủ, chi phí của ba ngàn Cỗ máy Ma thuật Canh tác này, vẫn là do Thương hội Tân Phi chúng tôi tự mình gánh vác sao?"

Cơ mặt Bá tước Stark co giật một trận, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi: "Không, ba ngàn Cỗ máy Ma thuật Canh tác này, do Phủ Thành chủ mua."

Nụ cười trên mặt Hứa Dịch lập tức càng thêm rõ ràng.

Chương 676: Mượn trọ (1/2)

Dưới ánh trăng, Trang viên Fallen Star yên tĩnh và thanh bình, khác hẳn với sự im lặng đến rợn người của những đêm khác trong tháng. Tối nay, ngoài tiếng côn trùng rả rích không ngớt từ đầu hè, còn có thể nghe thấy tiếng bát đĩa va chạm lanh canh, tiếng dầu mỡ sôi sùng sục trong bếp.

Vivian, Liese và Linda đang tất bật chuẩn bị bữa tối đã muộn hơn hai tiếng so với thường lệ.

Lý do bữa tối bị lùi lại muộn như vậy là vì hôm nay Hứa Dịch khó khăn lắm mới từ Thung lũng Rainfall trở về.

Mặc dù phải tham dự bữa tiệc tối do Thành chủ tổ chức, nhưng anh đã báo trước với Vivian và những người khác rằng, anh sẽ không thể ăn uống được nhiều trong bữa tiệc, và sẽ quay về nhà để lấp đầy bụng.

Vì vậy, Vivian và những người khác đã dời bữa tối của họ lại, ước chừng thời gian, cảm thấy bữa tiệc của Phủ Thành chủ sắp kết thúc, họ mới thực sự bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Trang viên Fallen Star này, mặc dù là món quà đính hôn mà Hội trưởng Cruz tặng cho Hứa Dịch và Stella, và cũng là nơi ở mới của hai người sau khi kết hôn, nhưng trên thực tế, hơn một tháng qua, Hứa Dịch và Stella dành phần lớn thời gian để nghỉ ngơi qua đêm ở Thung lũng Rainfall, và chưa từng ở lại đây.

Vì Vivian vẫn đang theo học tại Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, không tiện mỗi ngày đi về quãng đường sáu mươi cây số để đến Thung lũng Rainfall cùng Hứa Dịch, nên Hứa Dịch đã để cô ở lại đây sinh sống, đồng thời để Liese và Linda, hai nữ nô lệ được

đưa về từ Công quốc Stan, ở lại bầu bạn với cô.

Ba người đã sống ở Trang viên Fallen Star hơn một tháng, và đã quen với mọi thứ ở đây, sống khá thoải mái và dễ chịu.

"Này, Yanis, chị ra ngoài xem xem chủ nhân có sắp về chưa?" Vivian thấy các món ăn gần xong, liền gọi Yanis, người đang đứng tựa cửa, bị Vivian ép không cho nhúng tay vào việc bếp núc.

Yanis quay đầu nhìn ra màn đêm bên ngoài, rồi lại nhìn vào căn bếp mà cô thực sự không thể giúp được gì, do dự một chút rồi đáp lời, vừa định quay người đi thì đôi tai nhọn dài đột nhiên động đậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Hội trưởng đã về rồi." Nhưng ngay sau đó lại lộ vẻ nghi hoặc."Kỳ lạ, hình như không chỉ có mình anh ấy."

"Thật sao? Chủ nhân còn dẫn khách về nữa à?" Vivian liếc nhìn những món ăn thịnh soạn quá mức cần thiết trong bếp, nhưng cũng không hề hoảng hốt, hỏi lại: "Chị nghe ra được có thêm mấy người không?"

Vẻ mặt Yanis càng thêm nghi hoặc: "Chỉ dẫn theo một vị khách, nghe tiếng bước chân thì hình như là con gái."

"Con gái?" Vivian có chút kỳ quái."Chị Stella đang cùng Stasha và những người khác đến Thành Anweimar rồi mà, chủ nhân sẽ dẫn con gái nào về chứ?"

"Không biết." Yanis lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi phỏng đoán: "Có lẽ là "người tình" mới quen của Hội trưởng? Nghe nói loại chuyện này rất bình thường đối với những người có địa vị như Nhân loại."

"Có lẽ vậy..." Vivian có vẻ do dự."Nhưng em cảm thấy chủ nhân không phải là người như vậy..."

Nghĩ một lúc, Vivian lại lắc đầu nguầy nguậy: "Thôi kệ đi, dù

có là "người tình" của chủ nhân, thì cũng là khách. Liese, Linda, hai người ở lại lo nốt mấy món cuối cùng, chị Yanis, chúng ta ra ngoài đón chủ nhân thôi."

Vivian và Yanis vừa mới bước ra khỏi cổng chính của trang viên, đã nhìn thấy hai bóng người đi ra từ trong bóng tối, bước vào ánh sáng của hai ngọn đèn Ma thuật treo cao bên ngoài cổng trang viên.

Ánh mắt Vivian lướt qua Hứa Dịch, dừng lại trên người Quận chúa Caroline đi bên cạnh anh, cô nàng lập tức trợn tròn mắt kinh ngạc, khẽ thốt lên: "Oa, cô gái này đẹp ngang ngửa chị Stella luôn, lẽ nào thật sự là "người tình" của chủ nhân sao?"

Yanis đánh giá Quận chúa Caroline, nhưng lại lộ vẻ nghi hoặc: "Thật sao? Sao chị lại cảm thấy cô ta kém xa Tiểu thư Stella về sự thuần khiết nhỉ? Theo như thẩm mỹ của chúng ta, tộc Elf, thì cô gái này chẳng xinh đẹp chút nào. Liệu mắt nhìn của Hội trưởng có tệ đến vậy không?"

Vivian kinh ngạc nhìn Yanis, không hiểu tại sao cô nàng lại có thể nhận xét như vậy về một cô gái xinh đẹp đến mức khiến người ta khó thở như Quận chúa Caroline, rồi chợt nghĩ, có lẽ là do gu thẩm mỹ của tộc Elf và Nhân loại khác nhau, nên cũng không tranh luận, vội vàng tiến lên.

"Chủ nhân, anh đã về." Vivian mỉm cười ngọt ngào với Hứa Dịch.

"Ừm." Hứa Dịch gật đầu, nhìn Yanis đang đi phía sau, có chút kỳ quái hỏi: "Yanis, sao hôm nay cô cũng ở đây? Mấy hôm trước cô không phải còn đang ở Hoang mạc Black Rice sao?"

"Chuyện ở Hoang mạc Black Rice tạm thời đã kết thúc, nên tôi quay về báo cáo." Yanis cười đáp, sau đó gật đầu với Quận chúa Caroline ra hiệu: "Hội trưởng, vị tiểu thư Nhân loại này là ai vậy?"

Nhìn thấy Vivian cũng lộ vẻ tò mò, Hứa Dịch bèn giới thiệu với hai người: "Vị này là Quận chúa Caroline đến từ Công quốc Delac, lần này cô ấy đến là để thay mặt Công quốc Delac bàn bạc một số việc hợp tác với Thương hội Tân Phi chúng ta."

Yanis gật đầu, không có phản ứng gì đặc biệt, còn Vivian sau khi nghe nói cô gái này lại là một vị Quận chúa Điện hạ, thì chân khuỵu xuống, định hành lễ.

Hứa Dịch vội vàng kéo cô lại, cau mày trầm giọng nói: "Vivian, em quên những gì anh đã dặn dò nhiều lần rồi sao?"

Vivian sững người, sau đó đỏ mặt, cúi đầu lí nhí: "Xin lỗi chủ nhân, em nhất thời quên mất."

Hứa Dịch lắc đầu, quay sang Quận chúa Caroline đang có chút khó hiểu: "Quận chúa Điện hạ, cô gái Elf này tên là Yanis, là nhà thiết kế ngoại hình của Viện Thiết kế Tân Phi chúng tôi, còn cô gái Nhân loại này tên là Vivian, cũng là nhà thiết kế ngoại hình của Thương hội chúng tôi. Hầu hết các loại Cỗ máy Ma lực do Thương hội chúng tôi sản xuất đều do hai người họ hợp tác thiết kế ngoại hình."

Chương 677: Mượn trọ (2/2)

Quận chúa Caroline kinh ngạc nhìn Yanis và Vivian: "Trời ạ, tôi đã luôn đoán xem ai là người thiết kế ra vẻ ngoài tuyệt đẹp cho những cỗ Máy móc Ma thuật đó, không ngờ lại là một tiểu thư Elf xinh đẹp và một cô gái Nhân loại cũng xinh đẹp và đáng yêu không kém, thật bất ngờ!"

Yanis không có phản ứng gì đặc biệt, còn Vivian thì đỏ mặt, im lặng không nói.

"Quận chúa Điện hạ, dường như cô không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy Elf? Chẳng lẽ ở Công quốc Delac, Elf rất phổ biến sao?" Hứa Dịch hỏi.

"Không, đã mấy trăm năm nay rồi công quốc chúng tôi chưa xuất hiện bóng dáng Elf." Quận chúa Caroline lắc đầu."Tuy nhiên, từ khi nhìn thấy những cỗ Máy móc Ma thuật mới lạ đó, tôi đã bắt đầu chú ý đến Thương hội Tân Phi và Hội trưởng Hứa anh, biết rằng Thương hội Tân Phi của mọi người có mối quan hệ rất mật thiết với tộc Elf, thậm chí còn thuê rất nhiều Elf, vì vậy tôi cũng không ngạc nhiên. Tất nhiên, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Elf thực sự, tôi vẫn rất vui mừng."

"Thật sao?" Hứa Dịch cười lớn, cũng không để ý lắm, ra hiệu cho Quận chúa Caroline vào trang viên.

Lúc này, Liese và Linda đã chuẩn bị xong bữa tối, nhìn thấy bàn ăn thịnh soạn, không cần Hứa Dịch mời, Quận chúa Caroline đã chủ động đề nghị rằng cô chưa ăn gì nhiều trong bữa tiệc tối ở Phủ Thành chủ, và hy vọng có thể nếm thử những món ăn thịnh soạn này.

Tất nhiên Hứa Dịch không thể từ chối, liền cùng Quận chúa Caroline ngồi vào bàn ăn.

Vì có Quận chúa Caroline, người ngoài, nên bầu không khí trên bàn ăn ban đầu có phần ngột ngạt.

Tuy nhiên, Quận chúa Caroline rõ ràng có kỹ năng giao tiếp rất tốt, cô dễ dàng khơi dậy lại bầu không khí trên bàn ăn bằng cách hỏi Vivian làm thế nào mà cô ấy có thể thiết kế ra vẻ ngoài cho những cỗ Máy móc Ma thuật đó.

Bữa tối muộn kết thúc trong không khí vui vẻ, sau đó Hứa Dịch dẫn Quận chúa Caroline đi chọn một phòng khách, rồi để Liese dẫn cô đi tắm rửa thay quần áo.

Nhân lúc Quận chúa Caroline rời đi, Vivian tò mò hỏi Hứa Dịch: "Chủ nhân, vị Quận chúa Điện hạ này không phải là "người tình" của anh sao?"

Hứa Dịch suýt nữa thì phun ngụm nước đang uống ra, kinh ngạc nhìn Vivian hỏi ngược lại: "Người tình gì cơ? Em đang nói linh tinh gì vậy?"

Vivian lại càng ngạc nhiên: "Nếu không phải là "người tình" của anh, sao cô ấy lại một mình đi theo anh về nhà? Kỳ lạ thật đấy?"

"Đừng nói là em, đến chính anh còn đang thấy kỳ lạ đây này." Hứa Dịch bất lực xua tay.

Sau khi cuộc nói chuyện trước đó kết thúc, Quận chúa Caroline đã nói với Hứa Dịch trước khi rời đi là "gặp lại sau", lúc đó anh còn không hiểu ý cô là gì, nhưng sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Bá tước Stark, chuẩn bị trở về Trang viên Fallen Star nghỉ ngơi thì Quận chúa Caroline lại xuất hiện một lần nữa cùng với Bá tước Stark. Và điều khiến Hứa Dịch không ngờ tới là, cô ấy lại bày tỏ

mong muốn được ở lại trang viên của anh qua đêm.

Cô ấy lúc đó đưa ra lý do là muốn nhân buổi tối để cùng Hứa Dịch thảo luận chi tiết về việc hợp tác giữa hai bên, Hứa Dịch cũng không suy nghĩ nhiều liền đồng ý.

Nhưng khi Hứa Dịch phát hiện ra cô ấy vậy mà lại một mình đi theo anh lên xe ngựa, còn Anduin lại hoàn toàn không thấy đâu, thì cho dù Hứa Dịch có chậm tiêu trong chuyện nam nữ đến đâu, cũng biết chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Nhưng rõ ràng hôm nay là lần đầu tiên anh gặp Quận chúa Caroline này, tại sao cô ấy lại làm vậy?

Hứa Dịch tự nhận bản thân mình vẫn chưa có mị lực lớn đến mức khiến một Quận chúa Điện hạ vừa gặp mặt lần đầu đã phải lòng anh đến mức muốn trao thân gửi phận.

"Vậy tối nay phải làm sao đây?" Vivian có chút sững sờ."Nếu cô ấy không phải là "người tình" của anh, em nghĩ chị Stella mà biết anh đưa cô ấy về nhà, nhất định sẽ không vui đâu."

Hứa Dịch cũng ngẩn người, hỏi ngược lại: "Ý em là nếu cô ấy là "người tình" của anh, Stella ngược lại sẽ không tức giận?"

"Đúng vậy, với thân phận địa vị của anh bây giờ, không có "người tình" mới là lạ đấy." Vivian đáp lời như chuyện đương nhiên."Chị Stella lần trước còn nói với em, nếu anh muốn tìm "người tình", nhất định phải tìm những cô gái thật xinh đẹp, nếu không chị ấy sẽ cảm thấy mất mặt. Vị Quận chúa Caroline Điện hạ này rất xinh đẹp, em nghĩ chị Stella nhất định sẽ rất hài lòng."

"Em đang nói linh tinh cái gì vậy?" Hứa Dịch bất lực xua tay."Stella chỉ đang trêu em chơi thôi, anh mà thật sự tìm "người tình", tin hay không Stella sẽ xử lý anh ngay lập tức?"

"Chị Stella sẽ không hung dữ như vậy chứ?" Vivian vỗ vỗ bộ

ngực nhỏ đã dần phát triển của mình, có chút sợ hãi nói: "Em còn định đợi chị Stella trở về sẽ lập tức kể chuyện tối nay cho chị ấy vui, xem ra không phải vậy rồi."

Hứa Dịch không nhịn được lắc đầu.

"Thôi được rồi, mọi người cứ coi cô ấy như khách bình thường là được. Dù sao qua đêm nay anh sẽ đến Thung lũng Rainfall, cô ấy ở đây cũng không được mấy ngày. Sau này mọi người hạn chế tiếp xúc với cô ấy là được, tránh để Stella tức giận." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, đứng dậy phân phó."Anh đi thư phòng đây, đừng để ai quấy rầy anh. À đúng rồi, Yanis, đi theo anh một lát, anh có việc muốn dặn dò."

Yanis đáp một tiếng, đi theo sau Hứa Dịch hướng về phía thư phòng.

Vivian đứng sau nhìn bóng lưng Hứa Dịch, lại nhìn về phía Quận chúa Caroline đang tắm rửa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Chương 678: Bá tước Stark sắp không chịu đựng nổi nữa (1/2)

Chuyện Hứa Dịch bàn giao với Yanis kỳ thực cũng không nhiều, chủ yếu là về việc thiết kế Viện nghiên cứu.

Hiện tại Thương hội Tân Phi sản xuất Máy móc Ma thuật ngày càng nhiều, hơn nữa mỗi một loại sản phẩm đều đã bắt đầu phân chia theo các loại hình dạng khác nhau.

Ví dụ như sản phẩm đầu tiên có sự phân loại hình dạng chính là xe đạp, được chia thành kiểu dáng nam và nữ, mà trong thời gian tới còn dự định tung ra thêm hai loại là kiểu dáng người lớn và trẻ em, hơn nữa còn tiếp tục phân chia mỗi loại thành các phiên bản như bản cao cấp, bản thời trang, bản tối giản, ...

Mà đối với các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng, Hứa Dịch cũng dự định tiến hành phân loại hình dạng đa dạng như vậy.

Ví dụ như Điều hòa Ma lực hiện tại đã có loại chỉ làm mát và loại vừa làm mát vừa sưởi ấm, trước kia lúc mới tung ra, Hứa Dịch chỉ phân ra hai loại chính như vậy, nhưng hiện tại theo như nghiên cứu của Viện Nghiên cứu Ma thuật đối với Pháp trận của Điều hòa Ma lực, đã có thể điều chỉnh công suất làm mát và sưởi ấm, vì vậy Hứa Dịch dự định dựa theo cách phân loại của Trái Đất đối với điều hòa, phân chia thành các mức công suất khác nhau, ứng với các nhu cầu khác nhau.

Cách phân loại tương tự cũng sẽ được áp dụng cho các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng khác, vì vậy lại xuất hiện một vấn đề.

Cùng một loại sản phẩm mà lại sử dụng chung một kiểu dáng,

thì trông có vẻ quá đơn điệu.

Theo thói quen của Trái Đất, các sản phẩm khác nhau đương nhiên phải sử dụng kiểu dáng khác nhau, không chỉ để phân biệt rõ ràng các loại hình dạng, mà còn để mang đến cho người dùng nhiều cảm nhận trực quan hơn.

Như vậy, hai người Yanis và Vivian hiện đang đảm nhiệm công việc thiết kế kiểu dáng cho Thương hội Tân Phi sẽ không đủ.

Vivian hiện tại còn đang theo học tại Học viện Ma thuật Nam tước Rictor, kỳ thực thời gian làm việc cũng không nhiều, gần như phần lớn công việc thiết kế kiểu dáng sản phẩm đều dồn hết lên người Yanis.

Cho dù Elf có nhiều năng lượng đến đâu, thì thời gian của Yanis cũng có hạn. Vì vậy Hứa Dịch tìm Yanis, chính là hy vọng cô có thể tìm trong Bộ tộc Night Song một vài Elf có năng khiếu thiết kế kiểu dáng để gia nhập Viện Thiết kế, hỗ trợ Yanis hoàn thành công việc thiết kế kiểu dáng.

Nghe thấy Hứa Dịch nói vậy, Yanis lập tức lộ vẻ vui mừng.

"Hội trưởng, cho dù anh không nói, thì tôi cũng định đề nghị với anh về vấn đề này." Yanis nói."Tôi đã cảm thấy thời gian của mình không còn đủ dùng nữa. Ngoài thiết kế kiểu dáng, tôi còn phải phụ trách cải tạo môi trường ở Hoang mạc Black Rice, nói thật là khá bận."

"Ừm. Vì vậy nên tôi mới muốn tìm người giúp cô chia sẻ công việc." Hứa Dịch gật đầu."Hôm nay cô đã đến đây rồi, tôi sẽ thông báo trước với cô một tiếng. Yanis, căn cứ vào sự thể hiện xuất sắc của cô trong công việc, hiện tại tôi với tư cách là Hội trưởng Thương hội Tân Phi, bổ nhiệm cô làm Viện trưởng Viện Thiết kế, phụ trách toàn bộ công việc của Viện Thiết kế."

"Hả?" Yanis ngẩn người."Để tôi làm Viện trưởng? Chuyện này... e là không được đâu? Hội trưởng, tôi cái gì cũng không biết..."

"Cô chỉ cần biết thiết kế là được." Hứa Dịch cười nói."Lần này tuyển người cho Viện Thiết kế, tôi giao hết cho cô phụ trách. Vậy nên có tìm được nhà thiết kế có thể hỗ trợ cô hay không, đều phải dựa vào sự nỗ lực của cô."

Yanis suy nghĩ một chút, cũng không từ chối nữa, gật đầu đồng ý.

"Vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Tốt lắm." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ đến một vấn đề mà tôi vẫn luôn quên hỏi cô. Nói lý ra thì Vương quốc Lanpari rộng lớn hơn Công quốc Bistan rất nhiều, mà Công quốc Bistan có Bộ tộc Shadow Moon với hơn ba ngàn Elf, thì không lý nào Vương quốc Lanpari chỉ có mỗi Bộ tộc Night Song với vỏn vẹn một ngàn Elf? Theo lẽ thường mà suy đoán, trong Vương quốc hẳn là phải còn có những Bộ tộc Elf khác nữa chứ?"

Yanis suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm. Vì tôi từ nhỏ đã rất ít khi rời khỏi Rừng Rainfall, cũng chưa từng nghe các bậc trưởng bối trong bộ tộc nhắc đến chuyện này."

"Vậy thì thôi. Chuyện này để sau này tôi hỏi Trưởng lão Alucia vậy."

Hứa Dịch lại dặn dò Yanis thêm vài yêu cầu chung về việc tuyển người cho Viện Thiết kế, sau đó để Yanis rời khỏi thư phòng, còn mình thì đi đến trước bức tường treo một tấm bản đồ khổng lồ trong thư phòng.

Tấm bản đồ này khác với tấm bản đồ mà anh từng treo trong

văn phòng ở nhà máy, ngoài bản đồ Vương quốc Lanpari, còn vẽ thêm bản đồ của một số quốc gia lân cận Vương quốc Lanpari.

Ví dụ như Công quốc Bistan mà Hứa Dịch đã từng đến, hay như Vương quốc Sack ở phía bắc, vẫn luôn trong tình trạng chiến tranh với Vương quốc Lanpari, và Vương quốc Rulson mà Hứa Dịch đang lên kế hoạch đầu tư quy mô lớn.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua một lượt trên bản đồ, cuối cùng dừng lại ở góc trên cùng bên phải, trên quốc gia có chung đường biên giới với cả Vương quốc Sack và Vương quốc Lanpari - Công quốc Delac.

Nhìn từ bản đồ, diện tích của Công quốc Delac này còn nhỏ hơn cả Công quốc Bistan.

Tuy nhiên, địa hình Công quốc Bistan đặc biệt, vị trí địa lý cũng cực kỳ hẻo lánh, vì vậy so sánh ra thì diện tích Công quốc Delac tuy nhỏ hơn, nhưng vị trí trên thực tế lại quan trọng hơn.

Mà đối với Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack, khu vực có diện tích chưa bằng một phần mười Vương quốc này lại cực kỳ quan trọng.

Nếu như bất kỳ bên nào có thể nhận được sự ủng hộ của Công quốc Delac, thì chắc chắn sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối trong cuộc đối đầu giữa hai bên, thậm chí trực tiếp tiêu diệt đối phương cũng không phải là không thể.

Chương 679: Bá tước Stark sắp không chịu đựng nổi nữa (2/2)

"Nếu như có thể lôi kéo được Công quốc Delac, thì dựa vào ưu thế to lớn này, sự ủng hộ mà Cervini nhận được sẽ vượt qua Hoàng tử Aerick Điện hạ sao?"

Ngón tay Hứa Dịch di chuyển trên bản đồ, chỉ vào Thành phố Bontar, sau đó vẽ một đường thẳng nối với Công quốc Delac ở góc trên cùng bên phải, ước tính khoảng cách ít nhất cũng phải hơn bảy trăm km.

Khoảng cách này trên Trái Đất đương nhiên chẳng là gì, nhưng ở Lục địa Saines, nơi giao thông không phát triển, thì đây là một khoảng cách gần như xa vời.

Thương hội Tân Phi muốn một bước vượt qua khoảng cách xa như vậy, mở rộng tầm ảnh hưởng đến tận Công quốc Delac cách xa bảy trăm km, quả thực là chuyện không thực tế.

Ước tính trong lòng một chút, Hứa Dịch lại đánh dấu thêm vài điểm trên bản đồ.

Những điểm này đều là các thành thị nằm trên đường thẳng nối Thành phố Bontar với Công quốc Delac, nếu như Thương hội Tân Phi có thể từng bước một, trước tiên phát triển ở những thành thị này, sau đó từng bước tiến lên, thì rất có khả năng cuối cùng sẽ tiến vào Công quốc Delac.

"Nói cho cùng, ngay cả nền móng trong Vương quốc Lanpari còn chưa vững chắc, đã muốn đến các quốc gia khác phát triển, đây mới là chuyện không thực tế."

Hứa Dịch thở dài, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên Thành Anweimar trên bản đồ.

"Nếu như hiện tại Cervini đã kế thừa vương vị thì tốt biết mấy, cô ấy ủng hộ Công nghiệp Ma pháp như vậy, chúng ta phát triển trong Vương quốc Lanpari sẽ nhanh hơn rất nhiều. Cũng đỡ phải mỗi ngày đau đầu nghĩ cách đến các quốc gia khác để đặt nền móng."

Rất tiếc, những chuyện như vậy Hứa Dịch không am hiểu, có thể nói là bất lực.

Cho dù hiện tại Thương hội Tân Phi đã phát triển rất tốt, nhưng muốn nhúng tay vào chính trường Vương quốc Lanpari, thì vẫn còn kém xa.

"Hiện tại việc duy nhất có thể làm, chính là để cho ngài Thành chủ mới nhậm chức này nếm thử mùi vị của thất bại."

Nghĩ đến lúc trước Bá tước Stark đồng ý để Phủ Thành chủ chi trả chi phí cho ba ngàn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác, vẻ mặt đau khổ như ăn phải ruồi, Hứa Dịch không khỏi bật cười.

Hai năm trước, theo sự xuất hiện của Thương hội Tân Phi, đã thúc đẩy sự phát triển của Thành phố Bontar, khiến cho thu nhập từ thuế của Thành phố Bontar tăng lên đáng kể, năm ngoái sau khi nộp đủ số tiền cho ngân khố Vương quốc, còn dư ra hơn một triệu đồng vàng.

Số tiền này đối với một thành phố nhỏ như Thành phố Bontar đã là con số rất lớn rồi, nhưng theo như đề nghị của Hứa Dịch, Bá tước Satsuma lại dùng toàn bộ số tiền này vào việc cải thiện cơ sở hạ tầng của Thành phố Bontar, và kế hoạch phát triển lâu dài cho Thành phố Bontar.

Tính ra, trong thời gian Bá tước Satsuma còn tại vị, tuy rằng

thu nhập của Thành phố Bontar rất nhiều, nhưng số tiền chi ra còn nhiều hơn.

Lúc Bá tước Satsuma rời khỏi chức vụ, nếu như tính toán kỹ lưỡng, thì Phủ Thành chủ căn bản không còn một đồng nào, thậm chí còn vì các hạng mục đồng loạt khởi công, mà nợ các Thương hội trong thành một khoản tiền rất lớn.

Lấy Thương hội Tân Phi làm ví dụ, hiện tại Phủ Thành chủ còn đang nợ đến mười bảy vạn đồng vàng.

Mà nếu lấy Thương hội Amli nhận thầu nhiều công trình nhất làm ví dụ, theo như Hội trưởng Cruz nói với Hứa Dịch, số tiền Phủ Thành chủ nợ lên đến mười tám vạn đồng vàng.

Nếu như cộng tất cả các khoản nợ của Phủ Thành chủ lại với nhau, Hứa Dịch ước tính ít nhất cũng phải hơn một trăm mười vạn đồng vàng.

Giả như Thành phố Bontar vẫn luôn phát triển theo đà như trước kia, thì kỳ thực những khoản nợ này mặc dù nhìn có vẻ nhiều, nhưng chẳng mấy chốc là có thể trả hết.

Thế nhưng người tiếp nhận chức vụ Thành chủ lại là Bá tước Stark, một kẻ mang trong mình mục đích khác. Để thể hiện chủ trương chính trị của mình, cũng như ý chí của phe bảo thủ mà hắn đại diện cùng với Gia tộc Stark, hắn vừa mới nhậm chức chưa đầy hai tháng, đã gây khó dễ cho Thương hội Tân Phi, tiếp đó còn thực hiện chính sách kìm hãm thương nghiệp, khuyến khích nông nghiệp, khiến cho các Thương hội trong Thành phố Bontar lần lượt rút khỏi.

Mà hai năm trước, Thành phố Bontar sở dĩ có được khoản thuế cao như vậy, phần lớn là nhờ vào thuế công thương nghiệp.

Giờ đây, thiếu hụt khoản thuế lớn như thế, Phủ Thành chủ lấy

đâu ra tiền để chi trả cho khoản chi tiêu khổng lồ này.

Ba ngàn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác tuy rằng tổng giá trị chỉ có mười vạn Đồng vàng, không phải quá nhiều, nhưng với tình hình hiện tại của Phủ Thành chủ, đừng nói là mười vạn Đồng vàng, e là đến hai vạn Đồng vàng cũng không thể nào lấy ra được.

Mà bởi vì đây là quyết định của Phủ Thành chủ, cho dù Bá tước Stark có muốn nhắm vào Thương hội Tân Phi đến đâu, cũng tuyệt đối không thể nào nói ra những lời như để Thương hội Tân Phi tự mình gánh vác khoản chi phí này, bởi vì điều này chẳng khác nào cướp đoạt.

Hứa Dịch đối với tình huống này hiểu rõ trong lòng, nhưng khi Bá tước Stark yêu cầu Thương hội Tân Phi cung cấp ba ngàn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác, anh vẫn không chút chớp mắt mà đồng ý.

Trên thực tế so sánh ra, anh lại càng muốn Bá tước Stark nói ra những lời để Thương hội Tân Phi miễn phí cung cấp.

Chỉ tiếc là, Bá tước Stark vẫn chưa ngu ngốc đến mức đó.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch nhịn không được bật cười một tiếng.

"Hừ, tôi muốn xem thử Bá tước Stark này có thể cứng rắn đến bao giờ."

Đúng lúc này, bên ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ cửa "cộc cộc" thanh thúy.

Chương 680: Cái gì cũng có thể đem ra trao đổi (1/2)

Hứa Dịch nhíu mày, suy nghĩ một chút, thở dài, mở cửa phòng.

"Hội trưởng Hứa, nghe nói anh thậm chí còn chưa tắm rửa đã bận rộn công việc, thật là vất vả." Ngoài cửa, Quận chúa Caroline vén nhẹ mái tóc còn vương vài giọt nước, kết hợp với chiếc váy ngủ rộng rãi mới thay cùng thần sắc uể oải, cả người càng thêm phần quyến rũ, cử chỉ động tác dường như đều tràn ngập sự cám dỗ.

Hứa Dịch nhớ đến câu hỏi vừa rồi của Vivian, ánh mắt lướt qua khuôn mặt và thân hình đầy mê hoặc của Quận chúa Caroline, khẽ nhíu mày, do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn nghiêng người, nhường đường cho cô ta bước vào.

Quận chúa Caroline đảo mắt nhìn một vòng quanh thư phòng, ánh mắt dừng lại trên tấm bản đồ mà Hứa Dịch vừa xem xét, nhìn những ký hiệu kỳ quái trên bản đồ, tò mò hỏi: "Hội trưởng Hứa, những ký hiệu này là có ý gì vậy?"

"Đây chỉ là một số suy nghĩ của tôi về kế hoạch dài hạn của Thương hội Tân Phi thôi." Hứa Dịch lấp liếm trả lời.

Quận chúa Caroline đưa một ngón tay thon dài ra, chỉ vào Công quốc Delac ở góc trên bên phải, mỉm cười hỏi: "Vậy Hội trưởng Hứa, trong những kế hoạch này của anh, có bao gồm Công quốc Delac của chúng tôi không?"

"Tạm thời thì không có." Hứa Dịch dứt khoát lắc đầu.

"Thật đáng tiếc." Quận chúa Caroline thở dài tiếc nuối: "Hội trưởng Hứa, anh không hiểu rõ về Công quốc Delac của chúng tôi lắm, nên không biết rằng, thực ra công quốc chúng tôi là một nơi rất thích hợp cho sự phát triển của Thương hội Tân Phi."

"Chuyện này... Nếu chưa có khảo sát thực tế, tôi không dám chắc chắn."

Nghe câu trả lời của Hứa Dịch, Quận chúa Caroline quay người nhìn anh, cau mày: "Hội trưởng Hứa, sao tôi có cảm giác, tôi chỉ mới đi tắm một lát, mà khoảng cách giữa chúng ta đã xa hơn rất nhiều rồi nhỉ? Vừa rồi ở Phủ Thành chủ, anh rõ ràng đã đồng ý sẽ hợp tác với chúng tôi."

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua thân hình ẩn hiện sau lớp váy ngủ mỏng manh của Quận chúa Caroline, thầm nghĩ vấn đề có lẽ nằm ở chỗ cô ta thật sự rất có sức hấp dẫn.

Nhìn thấy Hứa Dịch tuy vẫn giữ nụ cười trên mặt nhưng rõ ràng là có chút xa cách, Quận chúa Caroline nhíu mày suy nghĩ một chút, đảo mắt, lại khôi phục nụ cười: "Được rồi, có vẻ như là tôi quá nôn nóng rồi. Tôi và Hội trưởng Hứa mới chỉ gặp mặt lần đầu, chưa hiểu rõ về nhau, thảo luận về chủ đề sâu xa như vậy có vẻ không thích hợp lắm. Nếu đã vậy, chuyện công việc tối nay chúng ta tạm thời không bàn nữa, Hội trưởng Hứa, chi bằng chúng ta nói chuyện riêng tư một chút?"

Hứa Dịch nhíu mày, thầm nghĩ chúng ta đã không quen biết, vậy thì càng không nên nói chuyện riêng tư.

Tất nhiên, anh cũng không thể tỏ ra quá xa cách, vì vậy, vì phép lịch sự, anh vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười: "Không biết Quận chúa Điện hạ muốn nói chuyện riêng về vấn đề gì?"

Quận chúa Caroline mỉm cười, lộ ra nụ cười đầy tò mò: "Hội trưởng Hứa, tôi nghe nói anh đã kết hôn rồi? Vợ anh là người đẹp

nổi tiếng nhất Thành phố Bontar?"

Hứa Dịch ngẩn người, không ngờ cô ta lại hỏi vấn đề này.

"Ừm, đúng vậy. Vợ tôi tên là Stella, chúng tôi mới cưới chưa được ba tháng, tình cảm rất tốt." Hứa Dịch cố ý nhấn mạnh vào ba chữ "tình cảm rất tốt".

Quận chúa Caroline lại như hiểu nhầm ý anh, gật đầu: "Ừm, tôi có thể nhìn ra. Bởi vì tôi phát hiện, ba nữ nô lệ ở đây đều là trinh nữ."

Hứa Dịch ngẩn người, thầm nghĩ Quận chúa Caroline này nhìn trẻ trung xinh đẹp như vậy, sao vừa mở miệng đã nói ra những lời thô tục như vậy?

"Cái này... Quận chúa Điện hạ, kết luận của người... có chút kỳ quái..." Hứa Dịch nói với vẻ mặt hơi xấu hổ.

Quận chúa Caroline liếc nhìn vẻ mặt kỳ quái của Hứa Dịch, mím môi cười khẽ: "Haiz, Hội trưởng Hứa, anh thật sự không giống một quý tộc, ít nhất là không giống những quý tộc mà tôi quen biết. Những quý tộc mà tôi biết, nếu sở hữu những nữ nô lệ trẻ đẹp như ba cô gái kia, thì tôi dám đảm bảo trinh tiết của họ chắc chắn sẽ không giữ được quá ba ngày."

Hứa Dịch không khỏi lắc đầu: "Quận chúa Điện hạ, tôi cho rằng nghe những lời này từ một người cao quý xinh đẹp như cô thật sự là không ổn."

Quận chúa Caroline liếc nhìn Hứa Dịch, đột nhiên bật cười "phụt" một tiếng.

"Cho nên mới nói, Hội trưởng Hứa anh thật sự không giống một quý tộc. Đối với một quý tộc mà nói, đây căn bản không phải là chuyện gì to tát. Nói thật, hôm nay tôi lấy cớ đến đây để mượn chỗ nghỉ qua đêm, chính là hy vọng có thể qua đêm với anh. Nếu

như có thể lợi dụng thân thể của tôi để thúc đẩy hợp tác giữa hai bên, tôi cảm thấy đây là một việc rất đáng làm. Ban đầu tôi cứ nghĩ anh không từ chối yêu cầu của tôi, chính là đồng ý với điều kiện này. Nhưng hiện tại xem ra, hình như anh căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện này?"

Hứa Dịch cười khổ: "Quận chúa Điện hạ, nói thật thì lúc đầu tôi thật sự không nghĩ nhiều như vậy, nhưng sau đó tôi cũng đã nghĩ đến. Chỉ là khi đó đã muộn rồi, tôi không thể nào đuổi cô quay về giữa đường được? Nhưng điều tôi tò mò là, tại sao bây giờ cô lại nói thẳng ra như vậy? Nghe giọng điệu của cô, hình như bây giờ cô lại không có ý định làm như vậy nữa?"

"Không, hoàn toàn ngược lại, bây giờ tôi càng muốn làm như vậy hơn." Quận chúa Caroline di chuyển bước chân, tiến lại gần Hứa Dịch, đôi mắt đầy vẻ quyến rũ: "Không chỉ là vì muốn tăng cường hợp tác giữa chúng ta, mà bản thân anh cũng có sức hấp dẫn đối với tôi."

Hứa Dịch lùi lại hai bước, lắc đầu: "Vừa rồi tôi đã nói rồi, tình cảm của tôi và vợ tôi rất tốt."

Chương 681: Cái gì cũng có thể đem ra trao đổi (2/2)

"Nhìn xem, đây chính là sức hấp dẫn của anh đối với tôi." Quận chúa Caroline ra vẻ kinh ngạc."Là một quý tộc, anh lại vì tình cảm với vợ mà từ chối tôi, thật sự là khiến tôi quá bất ngờ."

Hứa Dịch cau mày: "Quận chúa Điện hạ, không phải quý tộc nào cũng là nô lệ của dục vọng."

Nhìn thấy biểu hiện của Quận chúa Caroline, Hứa Dịch đột nhiên hiểu ra, tại sao trước kia những tiểu thư quý tộc và phu nhân quý tộc trong Thành phố Bontar mỗi lần nhìn thấy anh ở các bữa tiệc đều lộ ra vẻ mặt si mê, lời nói cũng vô cùng táo bạo, khiến anh không thể nào chống đỡ được.

Bởi vì từ biểu hiện của Quận chúa Caroline có thể thấy, loại chuyện này đối với những quý tộc trên Lục địa Saines mà nói, thật sự không phải là chuyện gì to tát.

Ngược lại, những người như anh, vì xuyên không từ Trái Đất đến, nên lại là một trường hợp đặc biệt.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi thầm may mắn, may mà Stella không phải là tiểu thư quý tộc, mà là xuất thân từ gia đình Pháp sư có gia giáo rất nghiêm khắc.

"Ừm, điều này tôi tin, nhưng tôi chưa từng thấy bao giờ." Quận chúa Caroline vẫn mỉm cười, nhưng thần sắc đã thu liễm lại một chút, không còn tràn đầy vẻ khiêu khích như vừa rồi nữa."Hội trưởng Hứa, tôi rất tò mò về vợ anh, và cũng không phục lắm, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mới có thể khiến anh si mê như

vậy. Chẳng lẽ tôi thật sự không bằng cô ấy sao?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Quận chúa Điện hạ, những vấn đề không có câu trả lời như vậy thì đừng hỏi nữa. Bây giờ tôi lại muốn thảo luận công việc với cô hơn. Trước đó tôi đã nói rồi, tôi là thương nhân, chỉ cần có thể thu được lợi nhuận, chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác. Nhưng rất tiếc, ít nhất là hiện tại tôi không nhìn thấy được lợi ích có thể thu được từ Công quốc Delac."

Thấy Hứa Dịch nói chuyện chính sự, Quận chúa Caroline hoàn toàn cất đi vẻ mặt có chút lơ đễnh vừa rồi, trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: "Thực ra trên đường đến đây tôi đã suy nghĩ kỹ về vấn đề này rồi. Có lẽ anh nói đúng, Công quốc Delac của chúng tôi vì khoảng cách với Thành phố Bontar quá xa, hiện tại muốn mời Thương hội Tân Phi đến Công quốc Delac đầu tư xây dựng quả thật là rất khó. Nhưng tại sao chúng ta không nghĩ ngược lại nhỉ?"

"Nghĩ ngược lại?" Hứa Dịch ngạc nhiên.

"Hội trưởng Hứa, đến đây." Quận chúa Caroline vẫy tay với Hứa Dịch, ra hiệu cho anh đến bên cạnh tấm bản đồ trên tường, lần lượt chỉ vào Thành phố Bontar và Công quốc Delac trên bản đồ."Hội trưởng Hứa, lý do lớn nhất khiến anh lo lắng khi đầu tư vào Công quốc của chúng tôi là vì Công quốc Delac quá xa so với Thành phố Bontar phải không?"

"Đúng vậy. Hơn nữa đó là một quốc gia khác, không thể nào khiến tôi yên tâm như ở Vương quốc Lanpari được." Hứa Dịch gật đầu.

"Cho dù là ở Vương quốc Lanpari, anh cũng chưa chắc đã hoàn toàn yên tâm, đúng không? Nghe nói... Thôi, vấn đề này chúng ta không bàn nữa. Chúng ta hãy nhìn vào đây..." Quận chúa Caroline chỉ vào một thành phố trên bản đồ, nằm trong lãnh thổ Vương quốc Lanpari, gần biên giới với Công quốc Delac."Hội trưởng Hứa, theo thông tin tôi nhận được, cựu Thành chủ Thành phố Bontar,

Bá tước Satsuma, hiện đang được điều động đến Thành Severre này, đúng không?"

Hứa Dịch nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện ngón tay của Quận chúa Caroline đang chỉ vào thành phố có ghi chú là Severre.

"Đúng vậy, Bá tước Satsuma cũng rất tiếc vì chuyện này, ông ấy bị điều đến một nơi xa Thành phố Bontar như vậy, sau này muốn quay về thăm cũng không tiện." Hứa Dịch nói.

"Đối với Bá tước Satsuma mà nói thì có lẽ không được tiện cho lắm, nhưng Hội trưởng Hứa à, đối với chúng ta mà nói, ngược lại còn tiện hơn phải không?"

"Ồ? Sao lại nói vậy?" Hứa Dịch đại khái cũng đoán được ý của Quận chúa Caroline, trong lòng bỗng chốc dâng lên một tia hứng thú.

"Anh xem, Thành Severre này cách biên giới hai nước chúng ta chưa đến một trăm cây số. Giả như Thương hội Tân Phi của các anh đến Thành Severre đầu tư xây dựng một cơ sở sản xuất, vậy thì cho dù là vận chuyển sản phẩm đến Công quốc Delac của chúng tôi, hay là vận chuyển những thứ mà Thương hội Tân Phi cần từ Công quốc Delac đến Thành Severre đều rất thuận tiện. Hơn nữa, Thành chủ của Thành Severre là Bá tước Satsuma, anh hẳn là rất tin tưởng ông ấy chứ?"

Hứa Dịch nhìn bản đồ, trầm ngâm một lát, gật đầu: "Phương án này cũng khả thi. Nhưng mà Quận chúa Điện hạ, cô vẫn chưa nói cho tôi biết, tôi có thể nhận được lợi ích gì từ Công quốc Delac của các người."

"Công quốc Delac của chúng tôi tuy diện tích không lớn, nhưng tài nguyên lại vô cùng phong phú. Ví dụ như Mỏ Sắt mà Thương hội Tân Phi cần để sản xuất Máy móc Ma thuật, ở Công quốc Delac chúng tôi có rất nhiều." Quận chúa Caroline nói.

"Tài nguyên quan trọng như Mỏ Sắt mà Công quốc Delac của các ngươi cũng bằng lòng lấy ra sao?" Hứa Dịch nhíu mày hỏi.

"Tại sao lại không bằng lòng? Mỏ Sắt để đó cũng chẳng có tác dụng gì, nếu có thể dùng nó để đổi lấy những thứ chúng tôi cần, hiển nhiên chúng tôi rất vui lòng. Chỉ cần có thể khiến cho người dân trong công quốc của chúng tôi được sống cuộc sống giống như người dân ở Thành phố Bontar, chúng tôi bằng lòng dốc hết tất cả để trao đổi." Nói đến đây, Quận chúa Caroline hướng về phía Hứa Dịch, ánh mắt lộ ra vẻ đầy khiêu khích."Kể cả tôi cũng không ngoại lệ."

Hứa Dịch mỉm cười, lắc đầu: "Rất tiếc, Quận chúa Điện hạ, trong mắt tôi, sức hấp dẫn của cô e là không bằng mấy mỏ Sắt đâu."

Chương 682: Xây dựng một Thành phố Bontar khác (1/2)

Sáng sớm hôm sau, Hứa Dịch dẫn theo Yanis và Quận chúa Caroline, cùng với Anduin và đoàn người Công quốc Delac đến Thung lũng Rainfall.

Buổi sáng, Hứa Dịch dẫn bọn họ đi tham quan sơ qua các nhà máy của Thương hội Tân Phi trong Thung lũng Rainfall. Không nằm ngoài dự đoán, Quận chúa Caroline và Anduin đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc và tán thưởng.

Sau khi ăn trưa, Quận chúa Caroline và Anduin ngỏ ý muốn tự mình đi dạo xung quanh, Hứa Dịch tự nhiên không phản đối, gọi hai người đi cùng bọn họ, còn bản thân thì tìm Kennard, mở một cuộc họp nhỏ.

"Hội trưởng, đây là báo cáo tài chính tháng trước của Thương hội, anh xem qua một chút." Kennard đưa một tập tài liệu.

Hứa Dịch nhận lấy, xem xét kỹ lưỡng một hồi, phát hiện so với mấy tháng trước đó, lợi nhuận tháng trước của Thương hội Tân Phi có giảm sút một chút.

Điều này hiển nhiên là do ảnh hưởng của việc di dời từ Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, ảnh hưởng không lớn lắm, hơn nữa cho dù có giảm sút, lợi nhuận tháng vẫn vượt quá năm mươi vạn Đồng vàng.

"Tốt, cứ theo tốc độ này, trong vòng ba năm nữa, có khi lợi nhuận tháng có thể vượt qua một triệu Đồng vàng." Hứa Dịch tán

thưởng gật đầu."Đạt được tiêu chuẩn này, Thương hội chúng ta mới có thể xem như là một Thương hội lớn chân chính."

"Hội trưởng, anh thật sự quá khiêm tốn rồi." Kennard cười nói."Ngay cả Thương hội Falcao hùng mạnh nhất Vương quốc Lanpari chúng ta, lợi nhuận hàng tháng cũng chỉ vừa mới vượt qua một triệu Đồng vàng. Thương hội Tân Phi chúng ta thành lập mới được hai năm, lợi nhuận tháng đã có thể vượt quá năm mươi vạn Đồng vàng, quả thực là một kỳ tích. Cha tôi mỗi lần viết thư cho tôi đều hết lời khen ngợi anh, ca ngợi anh là thương nhân thiên tài nhất lịch sử Lục địa Saines."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Thành tích này nói chính xác không phải là do năng lực kinh doanh của tôi, mà hoàn toàn là nhờ vào năng lực kỹ thuật. Hiện tại Thương hội chúng ta có thể duy trì tốc độ tăng trưởng nhanh chóng như vậy, là vì kỹ thuật của Thương hội chúng ta vẫn luôn dẫn đầu, cho nên về sau nhất định phải tăng cường đầu tư vào kỹ thuật, bảo đảm ưu thế dẫn đầu này."

"Ừm, tôi hiểu." Kennard gật đầu."Cho nên tôi đã tăng thêm 40% ngân sách cho Xưởng Nghiên cứu và Phát triển Máy công cụ Ma thuật và Viện Nghiên cứu Ma thuật, lần lượt đạt năm mươi vạn Đồng vàng và bốn mươi vạn Đồng vàng."

"Vẫn chưa đủ." Hứa Dịch lắc đầu."Theo ý tôi, ít nhất phải có một nửa lợi nhuận ròng của Thương hội được đầu tư vào nghiên cứu và phát triển kỹ thuật, như vậy mới có thể hoàn toàn đảm bảo kỹ thuật của chúng ta luôn dẫn đầu."

Kennard có chút khó xử nói: "Điều này e là không được. Hội trưởng, trước tiên là chúng ta căn bản không có nhiều nhân viên nghiên cứu như vậy. Cho dù cho bọn họ nhiều Đồng vàng hơn nữa, bọn họ cũng không thể nào đều dùng hết vào nghiên cứu phát triển kỹ thuật. Hơn nữa hiện tại chúng ta cũng không thể thật sự lấy một nửa lợi nhuận ra để nghiên cứu phát triển kỹ thuật, bởi vì tuy rằng chúng ta kiếm được không ít, nhưng mà chỗ cần dùng

tiền cũng rất nhiều."

"Ừm, tôi biết, cho nên lần này tôi đến tìm cậu, chính là để lên kế hoạch đầu tư tiếp theo của chúng ta." Hứa Dịch đứng dậy, đi đến bên cạnh tấm bản đồ treo trên tường trong văn phòng của Kennard, chỉ vào bản đồ, giải thích ý nghĩ của mình cho Kennard."Trước tiên, chúng ta phải đảm bảo sự ổn định và phát triển của Thung lũng Rainfall, bởi vì nơi này là căn cứ địa của chúng ta."

"Đương nhiên." Kennard gật đầu đồng ý."Hiện tại mỗi tháng chúng ta đều đầu tư tối thiểu mười vạn Đồng vàng vào Thung lũng Rainfall để duy trì và phát triển. Hơn nữa mỗi nhà máy trong Thung lũng Rainfall đều đang có lãi. Cho nên tôi cảm thấy phương diện này không có gì đáng lo ngại."

"Để tôi xem..." Hứa Dịch cúi đầu xem báo cáo tài chính trong tay.

Theo thống kê, trong tổng số hơn bốn trăm tám mươi vạn Đồng vàng lợi nhuận của Thương hội Tân Phi tháng trước, hai nhà máy Luyện thép chiếm gần một nửa, cung cấp khoảng hai mươi lăm vạn Đồng vàng lợi nhuận.

Còn hai bộ phận Máy công cụ Ma thuật và Máy móc Ma thuật Gia dụng bởi vì thị trường đã dần ổn định, cộng thêm ảnh hưởng của việc di dời tháng trước, sản lượng có giảm sút, dẫn đến lợi nhuận giảm xuống một chút, chỉ cung cấp mười bảy vạn Đồng vàng lợi nhuận.

Còn lại khoảng sáu vạn Đồng vàng lợi nhuận, do Nhà máy Gia công Lốp xe và Nhà máy Xe đạp cung cấp.

Hai nhà máy này hiện tại cũng là hai nhà máy có tốc độ tăng trưởng lợi nhuận nhanh nhất, đặc biệt là lợi nhuận của Nhà máy Xe đạp, mấy tháng liên tiếp đều tăng trưởng bùng nổ.

Loại phương tiện giao thông mới như xe đạp vừa được tung ra, lập tức nhận được sự hoan nghênh của tất cả mọi người ở Thành phố Bontar và mấy thành phố lân cận.

Bởi vì đối với người bình thường mà nói, xe ngựa cá nhân thật sự quá đắt, nuôi nấng căn bản là không thể nào gánh nổi, mà đi xe ngựa công cộng lại bị rất nhiều hạn chế, không được tiện lợi.

Vì vậy, xe đạp, loại phương tiện giao thông tuy rằng tốc độ không nhanh hơn xe ngựa bao nhiêu, nhưng lại linh hoạt và tiện lợi hơn rất nhiều, tự nhiên trở thành lựa chọn được nhiều người hoan nghênh nhất.

Không cần nói đến những người bình thường cần xe đạp làm phương tiện di chuyển, ngay cả những gia đình Quý tộc hay Thương nhân giàu có, cũng mua cho mình một hoặc thậm chí là mấy chiếc xe đạp để thi thoảng cưỡi dạo chơi.

Chương 683: Xây dựng một Thành phố Bontar khác (2/2)

Bởi vì sự xuất hiện của xe đạp, việc kinh doanh của Hãng xe ngựa Filson cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, vì vậy Hội trưởng Pompeii còn đến tìm Hứa Dịch phàn nàn mấy lần.

"Ừm, đầu tư vào Thung lũng Rainfall tuyệt đối không thể giảm, vậy bỏ qua khoản đầu tư mười vạn Đồng vàng này. Tiếp theo cần đầu tư nhiều nhất, hẳn là Hoang mạc Black Rice nhỉ?" Hứa Dịch nhìn báo cáo tài chính trong tay, hỏi.

"Vâng. Hoang mạc Black Rice hiện tại vẫn đang trong giai đoạn đầu tư, cho nên trước mắt chỉ thấy đầu tư, mà chưa thấy lợi nhuận, mỗi tháng phải đầu tư vào đó khoảng mười lăm vạn Đồng vàng." Kennard nói."Tuy nhiên, hiện tại đầu tư giai đoạn đầu đã gần kết thúc, tôi tin tưởng không bao lâu nữa, mỏ quặng và Xưởng luyện kim loại màu trên Hoang mạc Black Rice sẽ mang đến cho Thương hội lợi nhuận phong phú."

Hứa Dịch cười to: "Tốt, giao cho cậu làm Tổng giám đốc quả nhiên là lựa chọn chính xác. Nếu là Heinze, mỗi tháng nhìn thấy khoản đầu tư khổng lồ như vậy mà không thấy lợi nhuận, chắc chắn sẽ lo lắng đến mất ăn mất ngủ."

Kennard khẽ mỉm cười: "Phó Hội trưởng chín chắn cẩn trọng, cũng có rất nhiều điểm hơn hẳn tôi."

"Cậu đúng là biết nói chuyện." Hứa Dịch cười lắc đầu."Tuy nhiên, đáng tiếc là, lợi nhuận từ Hoang mạc Black Rice tuy phong phú, nhưng lại không thể biến thành Đồng vàng thật sự. Bởi vì cho dù là quặng mỏ khai thác được, hay là thành phẩm luyện kim loại

màu từ xưởng luyện kim loại màu, đều do Thương hội chúng ta tự mình tiêu thụ hết, không thể nào bán ra ngoài được."

Kennard hơi do dự, hỏi Hứa Dịch: "Hội trưởng, vì sao anh luôn nhấn mạnh tài nguyên phải nắm giữ trong tay, vậy mà lại vẫn luôn mua quặng sắt từ Thương hội Falcao? Theo thống kê của tôi một thời gian trước, mỗi tháng Thương hội chúng ta tiêu thụ hết hai trăm tám mươi ngàn tấn quặng sắt, riêng khoản này chi phí đã vượt quá hai trăm năm mươi vạn Đồng vàng, đối với chúng ta mà nói là một gánh nặng rất lớn. Hơn nữa Thương hội chúng ta cũng đã nắm giữ trong tay một mỏ quặng sắt, tại sao không tự khai thác để giảm chi phí?"

"Rất đơn giản, bởi vì hiện tại quặng sắt rẻ, mà mỏ quặng sắt trong tay chúng ta lại có hạn, không nhân lúc giá rẻ mua từ Thương hội Falcao, chẳng lẽ còn chờ đến lúc giá quặng sắt tăng vọt rồi mới mua sao?" Hứa Dịch cười đáp."Còn về mỏ quặng sắt, về sau nhất định sẽ khai thác, nhưng phải chờ đến lúc giá quặng sắt tăng lên rồi mới tính. Theo tôi ước tính, ít nhất cũng phải năm năm nữa."

"Hội trưởng, anh chắc chắn như vậy sao?" Kennard nghi ngờ hỏi.

"Đương nhiên. Tôi tin tưởng Máy móc Ma thuật sẽ nhanh chóng phổ biến trên toàn Vương quốc Lanpari và toàn bộ Lục địa Saines, đến lúc đó, quặng sắt, thứ cần thiết nhất để sản xuất Máy móc Ma thuật nhất định sẽ trở thành tài nguyên mà mọi người đều tranh giành, không tăng giá mới là lạ." Hứa Dịch khẳng định nói.

Kennard đi theo Hứa Dịch cũng được hơn nửa năm, tự nhiên biết Hứa Dịch không phải là người thích nói khoác lác, đã Hứa Dịch khẳng định như vậy, nhất định là có lý do của anh.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta nên nhân lúc giá rẻ tranh thủ thu mua thêm mấy mỏ quặng sắt, hay nói chính xác là càng nhiều

càng tốt." Kennard trầm ngâm nói: "Tuy nhiên, phần lớn mỏ quặng sắt trong Vương quốc đều bị Thương hội Falcao khống chế, muốn cướp từ tay bọn họ, rất khó."

"Cho nên, mục tiêu của chúng ta là những nơi khác." Hứa Dịch chỉ lên Hoang mạc Black Rice trên bản đồ, sau đó chỉ vào Công quốc Stan, cuối cùng dừng lại ở Công quốc Delac."Hoang mạc Black Rice có thể phát hiện ra Mạch khoáng sản kim loại màu phong phú như vậy, thì tôi dám khẳng định nhất định sẽ có Mỏ Sắt với trữ lượng dồi dào, cho nên đối với Hoang mạc Black Rice, chúng ta phải tăng cường đầu tư hơn nữa. Còn về Công quốc Stan, ba Mỏ Sắt kia tạm thời cứ để đó không cần quản, bởi vì anh cần chờ đợi hồi âm của một người. Bây giờ anh muốn thảo luận với cậu, chính là vấn đề của Công quốc Delac."

"Hội trưởng, nghe ý anh, hai vị khách đến từ Công quốc Delac hôm nay đã đạt được một số thỏa thuận với anh rồi sao?" Kennard hỏi.

"Gần như vậy. Thế nhưng muốn thực sự lấy được tài nguyên chúng ta cần từ Công quốc Delac, vẫn cần phải tốn chút công sức." Hứa Dịch gật đầu."Quận chúa Caroline Điện hạ đã đưa ra một đề nghị rất hay, tôi cảm thấy rất khả thi. Nhìn này, đây là Thành Severre, nơi Bá tước Satsuma đang đảm nhiệm chức Thành chủ. Mục tiêu ban đầu của chúng ta, là nên giành được sự ủng hộ của Bá tước Satsuma, sau đó tập trung phát triển Công nghiệp Ma pháp ở Thành Severre, biến Thành Severre thành một Thành phố Bontar khác."

Kennard nhìn vị trí của Thành Severre trên bản đồ, khẽ nhíu mày.

"Hội trưởng, vị trí của Thành Severre này... e rằng không được tốt lắm. Tuy rằng nó cách Công quốc Delac khá gần, nhưng cách Vương quốc Sack còn gần hơn. Nhỡ đâu Vương quốc Sack có ý đồ gì với nơi này, e rằng sẽ rất nguy hiểm."

"Chuyện này đơn giản, chúng ta chỉ cần tìm cách khiến Vương quốc Sack không có ý đồ gì với nó là được." Hứa Dịch mỉm cười nói.

Chương 684: Quyết tâm của Caroline (1/2)

"Hội trưởng Hứa, những cây đèn đường này lắp đặt có khó khăn không?" Quận chúa Caroline chỉ vào những cây đèn đường hai bên đường trong Thung lũng Rainfall, hỏi Hứa Dịch.

"Từ góc độ của tôi thì không tính là khó khăn." Hứa Dịch cười đáp.

"Ý là từ góc độ của tôi thì rất khó khăn phải không?"

Hứa Dịch mỉm cười: "Không sai. Kỹ thuật liên quan đến đèn đường tuy rằng không phức tạp, nhưng hiện tại nắm giữ kỹ thuật này chỉ có Thương hội Tân Phi chúng ta, đối với người khác đương nhiên là rất khó khăn."

"Tôi nghe nói Thương hội Tân Phi các anh từng bán ra ngoài một số kỹ thuật tương đối quan trọng, có thể thấy Hội trưởng Hứa anh không phải là người cái gì cũng phải nắm giữ trong tay. Vậy bây giờ tôi muốn hỏi một chút, nếu như chúng tôi muốn mua kỹ thuật lắp đặt đèn đường này, cần phải trả giá như thế nào?" Quận chúa Caroline lại hỏi.

Nhìn thấy Quận chúa Caroline lại cố ý bày ra một bộ dáng và tư thế đầy mê hoặc, Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu: "Xin lỗi, hiện tại mà nói, chúng tôi không có ý định bán ra ngoài kỹ thuật này, bởi vì kỹ thuật này kỳ thực bao hàm rất nhiều kỹ thuật Pháp trận cao cấp nhất mà Thương hội chúng tôi đang nghiên cứu, cho nên không tiện tiết lộ ra ngoài."

Quận chúa Caroline cũng không thất vọng, tiếp tục hỏi: "Vậy

nếu như là những kỹ thuật khác có thể tiết lộ thì sao? Ví dụ như kỹ thuật chế tạo Cỗ máy Ma thuật Canh tác kia, tôi nghĩ cũng không phải là kỹ thuật gì quá quan trọng phải không?"

"Rất tiếc, tuy rằng kỹ thuật chế tạo Cỗ máy Ma thuật Canh tác không phải là thứ hoàn toàn không thể tiết lộ, nhưng muốn chế tạo Cỗ máy Ma thuật Canh tác, điều quan trọng nhất ngược lại không phải là thông số kỹ thuật, mà là những người thợ có kinh nghiệm thao tác phong phú. Tôi nghĩ... ngoại trừ Thương hội Tân Phi chúng ta ra, những nơi khác e rằng không có người thợ nào đạt tiêu chuẩn."

"Là như vậy sao?" Quận chúa Caroline suy nghĩ một chút về những gì mình đã chứng kiến trong mấy ngày tham quan Thung lũng Rainfall, phát hiện Hứa Dịch không phải đang cố ý nói dối để thoái thác.

Những người thợ Dwarf và một số ít người thợ Nhân loại kia, mỗi người đều nắm giữ kinh nghiệm thực tế rất thuần thục, tùy tiện tìm một người đến, tuyệt đối không thể nào đạt đến tiêu chuẩn thao tác của bọn họ.

Xác nhận điều này xong, ánh mắt Quận chúa Caroline đảo một vòng, không tiếp tục đề cập đến vấn đề này nữa, mà tiếp tục đi dạo cùng Hứa Dịch trong Thung lũng Rainfall.

Chuyến đi dạo kết thúc, Quận chúa Caroline dừng bước, thở dài nói với Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, tuy rằng rất đáng tiếc, nhưng tôi phải nói rằng, chuyến tham quan khảo sát Thung lũng Rainfall của chúng tôi đến đây là kết thúc, e rằng tôi phải quay về Công quốc Delac."

Hứa Dịch gật đầu: "Tôi rất tiếc, vốn dĩ còn muốn mời Quận chúa Điện hạ ở lại thêm mấy ngày, tìm hiểu kỹ hơn về Thương hội Tân Phi chúng tôi."

Quận chúa Caroline nở nụ cười tinh nghịch: "Thực ra so với việc tìm hiểu thêm về Thương hội Tân Phi, tôi lại càng muốn tìm hiểu về anh hơn, Hội trưởng Hứa. Anh là người đàn ông đặc biệt nhất mà tôi từng gặp, hơn nữa còn giúp tôi thực hiện ước mơ từ nhỏ của tôi. Nếu như anh chưa kết hôn, tôi nhất định sẽ quyết tâm cướp anh về tay mình. Đương nhiên, cho dù là bây giờ, chỉ cần anh bằng lòng, tôi luôn hoan nghênh anh có thể xảy ra chút gì đó với tôi..."

Hứa Dịch cười khổ lắc đầu: "Quận chúa Điện hạ, cô đừng trêu chọc tôi nữa. Thỏa thuận hợp tác sơ bộ giữa chúng ta đã đạt thành, sau này còn rất nhiều cơ hội gặp mặt. Tôi rất lo lắng, nếu cô cứ tiếp tục như vậy, không chừng ngày nào đó tôi sẽ không khống chế được bản thân, làm ra chuyện có lỗi với vợ."

Quận chúa Caroline lập tức bật cười như chuông bạc: "Haha, Hội trưởng Hứa, anh thật sự rất đáng yêu. Tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, chuyện này không có gì to tát, cho dù là vợ anh, cô ấy cũng nhất định sẽ không để ý."

"Nhưng tôi để ý." Hứa Dịch nghiêm mặt nói.

"Được rồi được rồi, tôi biết rồi, Hội trưởng Hứa, anh là một người đàn ông đứng đắn, tôi cam đoan sau này sẽ không trêu chọc anh nữa, được chưa?" Quận chúa Caroline nhướng mày với Hứa Dịch. Nhìn là biết lời cam đoan của cô ta hoàn toàn là thuận miệng nói bừa.

Nhìn thấy thần sắc của cô ta, Hứa Dịch không khỏi đau đầu.

Nếu là người khác, anh đại khái sau này sẽ không tiếp xúc, tránh xa ra là được. Nhưng Công quốc Delac, nếu không có gì bất ngờ, sẽ là đối tác hợp tác rất quan trọng của Thương hội Tân Phi, anh không thể nào sau này hoàn toàn không gặp mặt cô ta.

Nhìn thấy biểu hiện trên mặt Hứa Dịch, Quận chúa Caroline

lại cười lớn một tiếng, sau đó phất tay với Hứa Dịch: "Thôi được rồi, Hội trưởng Hứa, những chuyện vụn vặt kia Anduin đã bàn bạc xong với mọi người rồi. Chuyện riêng tư giữa chúng ta đến đây là kết thúc, lần sau gặp mặt ở Thành Severre, chúng ta lại tiếp tục." Nói xong, cô ta lại nở nụ cười đầy khiêu khích với Hứa Dịch, tiến lại gần hai bước, nhẹ giọng nói: "Lần sau tôi sẽ dọn giường sẵn sàng, chờ Hội trưởng Hứa đại giá quang lâm."

Nói xong câu đó, Quận chúa Caroline không đợi Hứa Dịch có bất kỳ phản ứng gì, xoay người một cái, bước lên xe ngựa đã chuẩn bị từ sớm.

Lát sau, Quận chúa Caroline vén rèm xe ngựa, ném cho Hứa Dịch một nụ hôn gió, sau đó xe ngựa nhanh chóng rời khỏi Thung lũng Rainfall.

Nhìn bóng dáng Quận chúa Caroline dần dần khuất xa, Hứa Dịch lại cười khổ lắc đầu.

Vị Quận chúa Caroline này tuy rằng luôn bày ra dáng vẻ phóng đãng không kìm chế trước mặt anh, nhưng bởi vì sự thẳng thắn táo bạo của cô ta, ngược lại khiến Hứa Dịch không cách nào thật sự ghét bỏ cô ta.

Chỉ là nghĩ đến sau này mỗi lần gặp mặt cô ta, e rằng đều sẽ bị cô ta trêu chọc, Hứa Dịch không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

Nói cho cùng, phụ nữ mà đã lưu manh, thật sự còn đáng sợ hơn cả đàn ông lưu manh.

Chương 685: Quyết tâm của Caroline (2/2)

Huống chi, đây lại là một nữ lưu manh xinh đẹp quyến rũ như vậy...

Khác với Hứa Dịch đang bất đắc dĩ thở dài, sau khi xe ngựa rời khỏi Thung lũng Rainfall, chạy như bay trên con đường lớn thông đến Thành phố Bontar, Quận chúa Caroline ngồi trong xe buông rèm cửa sổ xuống, nụ cười và vẻ mặt tr frivolous trên mặt lập tức biến mất không còn tăm hơi, trong nháy mắt trở nên vô cùng đoan trang, thậm chí còn mang theo một tia uy nghiêm không thể xem nhẹ.

Giống như chỉ trong nháy mắt, cô ta đã từ nữ lưu manh không ngừng trêu chọc Hứa Dịch biến thành Quận chúa Điện hạ chân chính.

Nhìn thấy thần sắc Quận chúa Caroline biến đổi, Anduin ngồi đối diện cô ta thở dài một tiếng, chân thành nói: "Quận chúa Điện hạ, những ngày qua thật sự là làm khó người rồi."

Quận chúa Caroline nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, tôi không có gì là khó xử, Hứa Dịch này là một quý ông chân chính, cho nên trên thực tế những ngày qua, anh ta căn bản không khiến tôi có chút khó xử nào."

"Nhưng mục đích của chúng ta cũng không đạt được, phải không? Cứ như vậy mà trở về, e rằng không dễ ăn nói với Vương quốc Sack." Anduin cau mày nói.

Quận chúa Caroline liếc nhìn Anduin một cái, khẽ hừ một

tiếng: "Tại sao phải báo cáo với bọn họ? Kỳ thực tôi vốn đã phản đối phụ thân người và đám người Vương quốc Sack kia tiến hành giao dịch này, cho dù chúng ta có giúp bọn họ lấy được tin tức bọn họ cần từ chỗ Hứa Dịch, đối với chúng ta thì có ích lợi gì? Công quốc Delac chúng ta từ trước đến nay vẫn luôn dựa vào việc giữ cân bằng giữa Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack để sinh tồn, cố gắng không nghiêng về bất kỳ bên nào. Hiện tại phụ thân người lại đưa ra lựa chọn như vậy, tôi vô cùng bất mãn."

Anduin cau mày: "Bệ hạ người cũng là bất đắc dĩ. Tuy rằng Công quốc Delac chúng ta trước kia có thể sinh tồn như vậy, nhưng một khi Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack bất kỳ bên nào hạ quyết tâm, chúng ta đều rất khó thật sự bảo vệ được chính mình."

"Cho nên tôi mới luôn không tán thành cách sinh tồn này. So với việc giao vận mệnh của mình cho người khác nắm giữ, chi bằng nắm giữ trong tay mình." Quận chúa Caroline nói.

"Muốn làm được điều này quá khó khăn." Anduin thở dài nói: "Quận chúa Điện hạ, chúng ta dù sao cũng chỉ là một tiểu quốc, không có thực lực thật sự chống lại hai Vương quốc hùng mạnh hơn chúng ta."

"Trước kia tôi cũng cho rằng không làm được, nhưng lần này bị ép đến đây gặp Hứa Dịch một chuyến, tôi lại phát hiện ra một tia khả năng." Trong mắt Quận chúa Caroline lóe lên một tia hưng phấn."Anduin, ông hẳn là biết, tháng trước Vương quốc Sack và Vương quốc Lanpari tranh đoạt Dãy núi Murto, kết quả là bọn họ đại bại phải không?"

"Ừm, bởi vì trang bị của Quân đoàn Bắc Trấn Lanpari đột nhiên trở nên mạnh hơn rất nhiều, khiến cho Quân đoàn Greedy Wolf của Vương quốc Sack căn bản không chống đỡ được, lúc này mới dẫn đến việc để mất Dãy núi Murto." Anduin gật đầu."Cũng chính vì vậy, Vương quốc Sack mới bí mật đạt thành thỏa thuận với bệ

hạ, cho chúng ta chỗ tốt, để Quận chúa Điện hạ người đến đây dò hỏi tin tức."

"Nói đến đây," Anduin ngừng một chút, lại thở dài,"Thực ra tôi cũng không mong muốn Bệ hạ đưa ra quyết định này. Quận chúa Điện hạ người vốn dĩ không phải là người như vậy, lại phải dựa theo kế hoạch của Văn phòng Tham mưu Vương quốc Sack mà bày ra bộ dạng... khó coi như vậy, thật sự là làm khó người rồi."

"Chuyện này không có gì." Quận chúa Caroline lắc đầu."Nếu như thật sự có lợi cho Công quốc Delac chúng ta, thân thể tôi chẳng đáng là gì. Nhưng tôi phải nói, đám người Vương quốc Sack kia quá coi thường Hứa Dịch rồi, anh ta không phải là người có thể dễ dàng bị sắc đẹp chinh phục. Hơn nữa thông qua tiếp xúc với anh ta mấy ngày nay, tôi phát hiện có một điều rất kỳ lạ."

"Kỳ lạ ở chỗ nào?"

"Tôi cảm thấy... Hứa Dịch này dường như không quá coi trọng Vương quốc Lanpari. Anh ta đã từng nói với tôi rất nhiều lần. Nguyện vọng lớn nhất của anh ta là để Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất có mặt trên khắp Lục địa, để cho tất cả mọi người trên Lục địa này đều được sống một cuộc sống thoải mái."

"Đó chỉ là lời anh ta cố ý nói trước mặt người để khoe khoang thôi." Anduin khinh thường bĩu môi nói."Loại lời nói chẳng đáng giá một đồng này, dùng để lừa gạt mấy cô gái trẻ thì được, Quận chúa Điện hạ người sao có thể bị lừa gạt chứ."

"Anh ta tại sao phải lừa gạt tôi?" Quận chúa Caroline hỏi ngược lại."Đừng quên, tôi rõ ràng bày tỏ muốn quyến rũ anh ta, anh ta căn bản không cần phải dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ dành tôi. Bởi vì chỉ cần anh ta đồng ý, tôi có thể cùng anh ta phát sinh quan hệ bất cứ lúc nào. Hơn nữa tôi thật sự có thể cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của anh ta, vì vậy tôi cảm thấy,

cho dù là chúng ta, hay là đám người Vương quốc Sack kia, đều có một sự phán đoán sai lầm về anh ta."

Anduin kinh ngạc nhìn Quận chúa Caroline: "Quận chúa Điện hạ, người... người sẽ không phải là thật sự thích anh ta rồi chứ?"

Quận chúa Caroline nở một nụ cười ngọt ngào: "Nói thật thì tôi e rằng thật sự có chút thích anh ta rồi. Nhưng giống như anh ta đã nói với tôi, sức hấp dẫn của tôi với anh ta thậm chí còn không bằng hai mỏ quặng sắt, mà sức hấp dẫn của anh ta với tôi, cũng kém xa so với nguyện vọng muốn khiến cho Công quốc Delac trở nên lớn mạnh của tôi."

"Nhưng mà người vừa mới nói..."

"Đúng vậy, tôi phát hiện ra từ trên người anh ta khả năng khiến cho Công quốc Delac chúng ta thật sự trở nên hùng mạnh." Quận chúa Caroline nghiêm túc nói."Vì vậy lần này, tôi muốn thật sự hợp tác với anh ta."

Chương 686: Kế hoạch 5 năm (1/2)

Bước vào tháng 9, thời điểm thu hoạch mùa thu năm nay cũng đến gần.

Người dân Thành phố Bontar bất ngờ phát hiện, chính sách kiềm chế thương nghiệp, khuyến khích nông nghiệp mà Phủ Thành chủ kiên quyết thực hiện bấy lâu nay, mặc dù trên bề mặt không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng trong quá trình thực hiện cụ thể rõ ràng đã có chuyển biến rất lớn, không còn giống như trước kia, mọi mặt đều chèn ép các hoạt động thương mại trong thành, ngược lại còn âm thầm ban hành một loạt chính sách thoạt nhìn có vẻ không có gì nổi bật, nhưng lại có tác dụng thúc đẩy sự phát triển thương mại của Thành phố Bontar.

Ví dụ như một tuần trước, Phủ Thành chủ ban hành một chính sách mới, tuyên bố sẽ tiếp tục thực hiện kế hoạch cải tạo đô thị Thành phố Bontar, dựa theo bản kế hoạch trước kia của Bá tước Satsuma khi còn đảm nhiệm chức Thành chủ, tiến hành cải tạo toàn diện Thành phố Bontar, biến Thành phố Bontar thành một thành phố xinh đẹp hoàn toàn mới.

Người dân Thành phố Bontar đều biết rõ, công trình cải tạo đô thị Thành phố Bontar này vốn dĩ do Thương hội Tân Phi phụ trách, thế nhưng sau khi Bá tước Stark tiếp nhận chức vụ Thành chủ Thành phố Bontar, vì muốn nhắm vào Thương hội Tân Phi, nên đã trực tiếp hạ lệnh tạm dừng kế hoạch cải tạo đô thị này.

Hiện tại Bá tước Stark đột nhiên thay đổi chủ ý, tiếp tục thực hiện kế hoạch này, trong mắt mọi người, chẳng khác nào tự vả

mặt mình.

Thế nhưng sau khi xem xét những biện pháp mà Phủ Thành chủ ban hành tiếp theo, mọi người lại phát hiện, Bá tước Stark này vẫn rất sĩ diện.

Bởi vì dựa theo quy định của Phủ Thành chủ, kế hoạch cải tạo đô thị này tuy rằng sẽ tiếp tục được thực hiện, nhưng lại không còn giống như trước kia, do Thương hội Tân Phi phụ trách toàn bộ, mà đổi thành do Phủ Thành chủ dẫn dắt, Thương hội Tân Phi chỉ là một trong số rất nhiều Thương hội mà Phủ Thành chủ cần hợp tác trong công trình cải tạo đô thị này.

Nói cách khác, Bá tước Stark không định giống như Bá tước Satsuma trước kia, đối xử đặc biệt với Thương hội Tân Phi, mà là bày ra tư thế cao cao tại thượng, xem Thương hội Tân Phi như một Thương hội bình thường, có thể tùy ý tiếp nhận sự điều phối của Phủ Thành chủ.

Còn về phản ứng của Thương hội Tân Phi?

Thương hội Tân Phi không có bất kỳ phản ứng nào.

Đối với việc Phủ Thành chủ liên tiếp ban hành mấy chính sách này, cũng như một loạt chính sách nới lỏng việc kìm hãm các hoạt động thương mại trong Thành phố Bontar sau đó, Thương hội Tân Phi đều không có bất kỳ phản ứng nào.

Rất nhiều Thương hội trong Thành phố Bontar đều vì nhìn ra sự nới lỏng của Bá tước Stark mà lại bắt đầu hoạt động sôi nổi, thế nhưng Thương hội Tân Phi lại không hề có ý định quay về Thành phố Bontar để phát triển, ngược lại sau khi bước vào trung tuần tháng 9, thông qua Nhật báo Bontar liên tiếp công bố mấy tin tức lớn không liên quan gì đến chuyện này.

Tin tức thứ nhất, là Thương hội Tân Phi dự định liên kết với

Thương hội Amli, Thương hội Rekton, và Thương hội Armani, cùng nhau đầu tư xây dựng trên quy mô lớn ở Hoang mạc Black Rice. Giai đoạn đầu tư xây dựng đầu tiên, chính là dự định trực tiếp xây dựng một cơ sở sản xuất nhỏ ở Hoang mạc Black Rice, bao gồm một nhà máy sản xuất Máy móc Ma thuật Gia dụng, một nhà máy sản xuất Máy móc Ma lực khai thác mỏ của Thương hội Tân Phi, và một xưởng dệt quy mô lớn của Thương hội Armani.

Tin tức thứ hai, là ba mỏ quặng và một nhà máy chế biến đồ hộp ở Công quốc Stan mà Thương hội Tân Phi đã lên kế hoạch từ nửa năm trước, hiện tại đang trong giai đoạn đầu tư xây dựng, dự kiến trong năm nay có thể chính thức đi vào hoạt động.

Tin tức thứ ba, là Thương hội Tân Phi và Vương quốc Rulson đã đạt thành thỏa thuận, dự định sẽ xây dựng một nhà máy chuyên sản xuất Máy móc Ma thuật Canh tác ở thành phố Mandilla, phía Bắc Vương quốc Rulson, gần biên giới với Vương quốc Lanpari, để đáp ứng nhu cầu về Máy móc Ma thuật Canh tác rất lớn của Vương quốc Rulson.

Tin tức thứ tư, cũng là tin tức chấn động nhất, đó chính là Thương hội Tân Phi trực tiếp công bố kế hoạch 5 năm trên Nhật báo Bontar.

Dựa theo bản kế hoạch này, Thương hội Tân Phi dự định trong 5 năm tiếp theo. Trước tiên, trong hai năm đầu, sẽ xây dựng cơ sở sản xuất tương ứng ở Thành Karma, Thành Saltan, và xa hơn một chút là Thành phố Canberra, Thành Norton, khiến cho phạm vi bao phủ của các loại Máy móc Ma lực do Thương hội Tân Phi sản xuất được mở rộng hơn nữa.

Sau đó, trong ba năm tiếp theo, Thương hội Tân Phi sẽ dựa vào kinh nghiệm này, cố gắng xây dựng nhà máy tương ứng ở khắp mọi nơi trên Vương quốc Lanpari, khiến cho Máy móc Ma lực bao phủ toàn bộ Vương quốc Lanpari.

Phải nói rằng, bản kế hoạch 5 năm này thật sự tràn đầy dã tâm, hoàn toàn khác biệt với phong cách vững chắc từng bước, từng bước một trước kia của Thương hội Tân Phi.

Hơn nữa kết hợp với ba tin tức trước đó, càng chứng minh Thương hội Tân Phi đột nhiên thay đổi phong cách, bắt đầu bước ra khỏi Thành phố Bontar, tiến hành đầu tư xây dựng trên quy mô lớn ở những nơi khác, dường như chỉ trong nháy mắt, đã bắt đầu bành trướng toàn diện.

Đối mặt với tình huống này, trong lòng tất cả mọi người đều có một tia nghi ngờ, Thương hội Tân Phi chỉ là một Thương hội mới thành lập hơn hai năm, nền tảng không tính là vững chắc, tuy rằng phát triển rất nhanh, thực lực cũng rất tốt. Nhưng hiện tại lại muốn bành trướng rầm rộ như vậy, có phải là quá nóng vội hay không?

"Không, tôi không cảm thấy chúng tôi nóng vội." Kennard mỉm cười nhìn các phóng viên của các tờ báo lớn phía dưới, chậm rãi lắc đầu. Tổ chức họp báo của Thương hội Tân Phi cũng không ít lần, hiện tại đối mặt với những phóng viên này, anh ta đã sớm không còn tâm trạng hơi căng thẳng như lần đầu tiên nữa."Ngược lại, Thương hội chúng tôi đối với tất cả các kế hoạch đều đã nghiên cứu chuyên sâu, sau khi đảm bảo tính khả thi mới đưa ra. Bản kế hoạch 5 năm này, chính là kết quả sau khi chúng tôi đã nghiên cứu đầy đủ."

"Nhưng mà Giám đốc điều hành Kennard, những khoản đầu tư trước kia của Thương hội các anh đều... chỉ là đầu tư nhỏ lẻ, hiện tại lại rầm rộ muốn đến khắp mọi nơi, thậm chí đến cả những nơi như Hoang mạc Black Rice, Công quốc Stan, và Vương quốc Rulson để đầu tư, tôi rất nghi ngờ các anh có gánh vác nổi khoản tiêu hao khổng lồ như vậy hay không?"

"Nếu như anh muốn nói đến vấn đề tài chính, vậy thì tôi phải nói cho anh biết là không có vấn đề gì." Nụ cười trên mặt Kennard

tràn đầy tự tin."Thương hội Tân Phi chúng tôi có lẽ ở những phương diện khác, nền tảng không vững bằng những Thương hội lâu đời, nhưng tình hình kinh doanh của Thương hội chúng tôi luôn rất tốt, phương diện tài chính tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề."

Chương 687: Kế hoạch 5 năm (2/2)

Các phóng viên phía dưới không khỏi âm thầm gật đầu.

Mọi người có thể nghi ngờ đủ loại vấn đề của Thương hội Tân Phi, nhưng tuyệt đối sẽ không ai nghi ngờ Thương hội Tân Phi có vấn đề gì về tình hình tài chính.

Bởi vì kể từ khi Thương hội Tân Phi thành lập đến nay, mỗi một sản phẩm được tung ra đều sẽ tạo nên một làn sóng bán chạy, vì vậy mang đến cho Thương hội Tân Phi thu nhập khổng lồ.

Hơn nữa, bởi vì Thương hội Tân Phi không ngừng đổi mới về mặt kỹ thuật, khiến cho mỗi một sản phẩm của Thương hội Tân Phi đều sẽ không ngừng cho ra mắt sản phẩm mới, cập nhật thay thế, ngay cả loại Máy móc Ma thuật Gia dụng như Quạt Ma lực đã xuất hiện hai năm, trong mắt mọi người đã sớm không còn gì mới mẻ, thì Thương hội Tân Phi vẫn sẽ không ngừng cải tiến nó, cho nên những loại Máy móc Ma thuật được tung ra trước kia vẫn có lượng tiêu thụ không nhỏ.

Ví dụ như trong mùa hè năm nay, Thương hội Tân Phi đã tung ra một lúc ba mẫu Quạt Ma lực khác nhau.

Một mẫu là Quạt Ma lực loại nhỏ có thể đặt trên bàn giống như Quạt Ma lực trước kia, về cơ bản không có quá nhiều thay đổi. Chỉ là về mặt chất liệu và hình dáng bên ngoài đã được cải tiến hơn nữa, khiến cho mẫu Quạt Ma lực mới nhẹ hơn, cũng đẹp hơn.

Mẫu thứ hai là Quạt Ma lực để sàn, được nối dài phần đế, có

thể trực tiếp đặt trên mặt đất, di chuyển tùy ý.

Điểm hay của mẫu Quạt Ma lực này là bởi vì có đế đỡ, góc độ có thể điều chỉnh tùy ý, cho nên có tính tự do cao hơn.

Mẫu thứ ba là Quạt Ma lực trần, được treo trực tiếp trên trần nhà.

So với hai mẫu Quạt Ma lực trước đó, Quạt Ma lực trần bởi vì được treo trực tiếp trên trần nhà, cho nên căn bản không có bất kỳ tính tự do nào, nhưng mà so với hai mẫu Quạt Ma lực trước đó, công suất của Quạt Ma lực trần lớn hơn, gió thổi ra tự nhiên cũng lớn hơn.

Nếu như treo một chiếc Quạt Ma lực trần như vậy ở phòng khách, một khi đã bật lên, cả phòng khách đều sẽ được tận hưởng làn gió mát rượi.

Trong mùa hè năm nay, lượng tiêu thụ của mẫu Quạt Ma lực thứ nhất cơ bản ngang bằng với năm ngoái, chỉ tăng lên một chút, nhưng mà hai mẫu Quạt Ma lực còn lại lại bán chạy như tôm tươi.

Dựa theo tin tức nội bộ mà Nhật báo Bontar có được từ Thương hội Tân Phi, trong ba tháng mùa hè, lượng tiêu thụ Quạt Ma lực để sàn của Thương hội Tân Phi đã đạt đến 16 vạn chiếc. Lượng tiêu thụ của Quạt Ma lực trần cũng có hơn 8 vạn chiếc.

Kết hợp với giá bán 6 Đồng vàng một chiếc Quạt Ma lực để sàn, và giá bán bao lắp đặt 8 Đồng vàng một chiếc Quạt Ma lực trần, chỉ riêng từ hai mẫu Quạt Ma lực này, Thương hội Tân Phi đã thu được doanh thu khủng khiếp, lên đến hơn 160 vạn Đồng vàng.

Tuy rằng Thương hội Tân Phi không tiết lộ lợi nhuận thực sự của họ cho Nhật báo Bontar, nhưng dựa theo ước tính, chỉ riêng từ hai loại quạt này, Thương hội Tân Phi có thể thu được lợi nhuận

khổng lồ, ít nhất là hơn 50 vạn Đồng vàng.

Và điều này chỉ mới là sản phẩm Quạt Ma lực, trong mùa hè này, Điều hòa Ma lực Tân Phi và Tủ lạnh Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất cũng một lần nữa bán chạy. Cộng thêm doanh số bán hàng ổn định của các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng khác, chỉ riêng mảng Máy móc Ma thuật Gia dụng, trong mùa hè này, Thương hội Tân Phi ít nhất cũng thu về lợi nhuận hơn một triệu Đồng vàng.

Còn về mảng Máy công cụ Ma thuật quan trọng không kém gì Máy móc Ma thuật Gia dụng, mặc dù Thương hội Tân Phi chưa bao giờ đưa ra số liệu cụ thể, nhưng hiện tại ở các thành phố khác trong Vương quốc Lanpari, rất nhiều Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật đã lần lượt xuất hiện. Và Máy công cụ Ma thuật mà họ sử dụng đều do Thương hội Tân Phi cung cấp.

Chỉ cần nhìn vào điểm này, có thể biết được doanh số bán hàng của Thương hội Tân Phi trong mảng Máy công cụ Ma thuật chắc chắn không thua kém gì mảng Máy móc Ma thuật Gia dụng.

Kết hợp hai số liệu thống kê này, đương nhiên có thể dễ dàng đưa ra kết luận, đó là Thương hội Tân Phi chắc chắn không thể nào có vấn đề về tài chính.

"Không, tôi không phải đang nghi ngờ về tài chính, mà là nghi ngờ về nhân lực." Phóng viên vừa rồi đặt câu hỏi tiếp tục truy hỏi: "Giám đốc điều hành Kennard, trước đây khi phỏng vấn Hội trưởng Hứa, tôi đã từng hỏi anh ấy mấy lần, tại sao Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất lại được yêu thích như vậy, nhưng Thương hội Tân Phi chưa bao giờ nghĩ đến việc xây dựng nhà máy ở nhiều nơi hơn để quảng bá Máy móc Ma thuật, anh ấy trả lời rằng thời cơ chưa chín muồi, nói cụ thể là thiếu nhân lực. Nhưng bây giờ Thương hội Tân Phi của các anh lại đột nhiên tuyên bố muốn đầu tư vào nhiều nơi như vậy, chẳng lẽ vấn đề nhân lực đã được giải quyết rồi sao?"

"Rất tiếc, vấn đề nhân lực vẫn là một vấn đề lớn, chưa thể giải quyết triệt để." Kennard khẽ thở dài, nói với vẻ tiếc nuối.

"Vậy các anh cứ thế mà thực hiện kế hoạch mạo hiểm như vậy, chẳng phải là hơi bất hợp lý sao?"

Kennard khẽ mỉm cười: "Hội trưởng đã nói, vấn đề chắc chắn sẽ tồn tại, nhưng so với việc ở yên một chỗ chờ đợi vấn đề được giải quyết, chi bằng vừa tiến về phía trước vừa đối mặt và giải quyết vấn đề. Thời cơ nếu như không chủ động nắm bắt, thì nó sẽ không tự nhảy vào tay chúng ta, lý do Thương hội Tân Phi chúng tôi ban hành kế hoạch 5 năm này, chính là vì muốn tạo áp lực cho bản thân, thúc đẩy chúng tôi nỗ lực phát triển."

Các phóng viên ngồi phía dưới không khỏi âm thầm gật đầu.

"Hội trưởng Hứa quả thật là một vị Hội trưởng có khí phách, tôi vô cùng khâm phục." Vị phóng viên kia không khỏi gật đầu khen ngợi.

"Cảm ơn lời khen của anh, tôi nghĩ Hội trưởng biết được nhất định sẽ rất vui." Kennard cười nói: "Đúng rồi, ngoài việc công bố kế hoạch 5 năm này, tôi còn muốn tuyên bố thêm một việc nữa. Một tháng sau, Thương hội Tân Phi chúng tôi sẽ tổ chức Giải Đua Xe đạp Đường trường Tân Phi ở ngoại ô Thành phố Bontar, mong những ai có hứng thú hãy tích cực tham gia."

Tất cả các phóng viên phía dưới đều sửng sốt.

Giải đua xe đạp đường trường? Cái quái gì thế này...

Chương 688: Giải Đua Xe đạp Đường trường Tân Phi (1/2)

Tại buổi họp báo trước đó, Kennard với tư cách là Giám đốc điều hành của Thương hội Tân Phi đã thay mặt Hứa Dịch có một bài phát biểu hùng hồn, dự báo Thương hội Tân Phi sẽ bước vào giai đoạn phát triển và mở rộng tốc độ cao.

Tuy nhiên, trong mắt mọi người, vị Hội trưởng Hứa Dịch này trong hơn một tháng qua lại có vẻ hơi... không tập trung vào công việc chính.

Nếu như việc đầu tiên anh thông qua nhà xuất bản trực thuộc Nhật báo Bontar để xuất bản một hơi ba cuốn sách lý luận liên quan đến Máy móc Ma thuật còn có thể coi là liên quan đến công việc, thì việc tiếp theo anh tuyên bố thành lập Học viện Tân Phi thực sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Mặc dù Hứa Dịch đã nói từ lâu rằng anh muốn thành lập một học viện tổng hợp, nhưng khi mọi người biết được các khóa học của học viện này, họ vẫn hoang mang.

Mở lớp cơ bản về Ma pháp thì cũng thôi đi, tại sao lại còn có cả ngữ văn, toán học, vật lý, hóa học, thiên văn, địa lý, lịch sử... cùng với một loạt các khóa học hỗn tạp khác?

Trong mắt nhiều người, có lẽ chỉ có các lớp thiên văn, địa lý là có chút tác dụng, còn về ngữ văn, toán học... những thứ như dạy đọc viết và tính toán đơn giản, chẳng phải trẻ con nên tự học trong quá trình trưởng thành sao?

Đối với vấn đề này, Hứa Dịch đã trả lời trên Nhật báo Bontar,

khẳng định rằng mặc dù các khóa học ngữ văn mà Học viện Tân Phi giảng dạy không có gì đặc biệt, nhưng các khóa học như toán học, vật lý, hóa học... đều là nền tảng để nắm vững kiến thức liên quan đến Máy móc Ma thuật, đều là những thứ có thể thúc đẩy sự phát triển của ngành Ma thuật trong tương lai.

Theo lời giải thích này, học viện này cũng có thể được coi là có chút liên quan đến công việc của anh.

Tuy nhiên, đối với sự việc tiếp theo, mọi người dù thế nào cũng không thể liên hệ nó với công việc mà Hứa Dịch nên làm.

Sau một tháng chuẩn bị, Giải Đua Xe đạp Đường trường Tân Phi cuối cùng đã được tổ chức vào một ngày thu trong xanh vào giữa tháng Mười.

Bị chiến dịch tuyên truyền rầm rộ của Thương hội Tân Phi trên các tờ báo lớn và tờ rơi được dán khắp Thành phố Bontar trong suốt một tháng qua, không chỉ người dân Thành phố Bontar, mà ngay cả người dân ở một số thành phố lân cận cũng đã biết đến sự tồn tại của giải đua xe đạp đường trường này.

Theo thông tin tuyên truyền, giải đua xe đạp đường trường lần này là một cuộc thi do Thương hội Tân Phi tài trợ, nội dung thi đấu rất đơn giản, đó là xem ai đạp xe nhanh hơn.

Theo quy định của cuộc thi này, các tay đua tham gia sẽ xuất phát từ Thành phố Bontar và đạp xe đến Thung lũng Rainfall, tổng cộng là quãng đường khoảng 30 km.

Vì là lần đầu tiên tổ chức cuộc thi này, Thương hội Tân Phi cho biết vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm ban đầu, vì vậy sẽ không có phần thưởng quá hậu hĩnh, tuy nhiên, người về đích đầu tiên vẫn sẽ nhận được một bộ đầy đủ các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng hiệu Tân Phi do Thương hội Tân Phi trao tặng.

Tính ra, bộ Máy móc Ma thuật gia dụng này có giá trị lên tới hơn hai trăm Đồng vàng, thực sự cũng không phải là ít.

Ngoài giải nhất, Thương hội Tân Phi còn đặc biệt trao giải nhì cho mười vận động viên cán đích tiếp theo, phần thưởng là một bộ Máy móc Ma thuật nhà bếp hiệu Tân Phi, trị giá gần một trăm Đồng vàng.

Tiếp theo, năm mươi vận động viên cán đích tiếp theo sẽ nhận được giải ba, với phần thưởng là một chiếc Điều hòa Ma thuật Nóng lạnh Tân Phi, trị giá ba mươi Đồng vàng.

Với những phần thưởng hấp dẫn như vậy, rất nhiều người đã bị thu hút tham gia, thậm chí có rất nhiều người trước đây chưa từng mua xe đạp, cũng vội vàng mua một chiếc trong vòng một tháng qua và cố gắng luyện tập, dự định sẽ giành được giải thưởng bằng cách luyện tập cấp tốc.

Vào ngày diễn ra cuộc thi, theo thống kê, số lượng người đăng ký tham gia đã lên tới con số khủng khiếp là mười nghìn người!

Do số lượng người tham gia vượt quá dự kiến, Thương hội Tân Phi đã buộc phải thông báo rằng mười nghìn người này sẽ xuất phát theo năm đợt, sau đó sẽ dựa vào thời gian xuất phát và thời gian cán đích để tính toán thứ hạng.

Cũng chính vì lý do này, cuộc thi dự kiến kết thúc vào buổi sáng đã buộc phải kéo dài đến hết ngày.

Tuy nhiên, mười nghìn người tham gia cuộc thi đều không ai phàn nàn.

Xét cho cùng, trong mắt đại đa số mọi người, việc tham gia một cuộc thi xe đạp đường trường như vậy đã là một trải nghiệm rất mới mẻ, còn phần thưởng chỉ là phần thưởng thêm, có được thì tốt, không có cũng không sao.

Hơn nữa, Thương hội Tân Phi còn mang đến cho mọi người một bất ngờ, đó là trước khi cuộc thi chính thức bắt đầu, Hứa Dịch lại cùng với Stella, và cả Đại Pháp sư Camillo đã lâu không gặp, mỗi người cưỡi một chiếc xe đạp đứng trước vạch xuất phát, thế mà lại định xuất phát cùng lúc với nhóm vận động viên đầu tiên!

Nhìn thấy ánh mắt háo hức của đám đông xung quanh, Hứa Dịch quay sang trêu chọc Stella: "Này, em nói xem, đám người này rốt cuộc là vì nhìn thấy ai trong số ba chúng ta mà lại trở nên phấn khích như vậy nhỉ?"

Stella trừng mắt nhìn anh: "Dù sao thì cũng không phải là anh." Nói xong, cô buông hai tay khỏi ghi đông, giơ cao hai tay chào đám đông xung quanh. Ngay lập tức, đám đông hò reo cổ vũ, sau đó cô nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt đắc ý."Thế nào?"

Hứa Dịch bật cười, thầm nghĩ Stella trước mặt mình luôn thỉnh thoảng lại bộc lộ vẻ tinh nghịch, ngay cả sau khi kết hôn cũng vậy.

"Thử so xem nào." Nhìn thấy hành động của Stella, Hứa Dịch cũng nổi hứng, học theo Stella buông hai tay khỏi ghi đông, tạo dáng mà anh cho là đẹp trai nhất để chào đám đông xung quanh.

Đám đông lập tức lại vang lên một tràng pháo tay, chỉ có điều rõ ràng là tiếng la hét của phụ nữ đã hoàn toàn át đi tiếng của đàn ông.

Stella khẽ hừ một tiếng: "Hội trưởng Hứa, không ngờ anh lại được các cô gái yêu thích như vậy đấy."

Hứa Dịch cười lớn: "Quá khen quá khen."

Hai người nhìn nhau, sau đó cùng bật cười thành tiếng, rồi cùng lúc quay sang nhìn Đại Pháp sư Camillo bên cạnh.

Chương 689: Giải Đua Xe đạp Đường trường Tân Phi (2/2)

Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn hai người: "Nhìn cái gì? Chẳng lẽ các người nghĩ ta cũng sẽ giống như các người, tranh giành hơn thua như trẻ con sao?"

Hai người cười thầm, trao đổi ánh mắt với nhau, bỗng nhiên cùng xuống xe, mỗi người một bên chạy đến bên cạnh Đại Pháp sư Camillo, mỗi người nắm lấy một cánh tay của ông, cùng lúc nâng lên.

Nhìn thấy bộ dạng của ba người, đám đông xung quanh lập tức bùng nổ một tràng pháo tay chói tai, rõ ràng là còn lớn hơn hai lần trước rất nhiều, hơn nữa còn xen lẫn vô số tiếng hò hét phấn khích.

"Nhìn xem ông nội, ông trong lòng người dân Thành phố Bontar vẫn có địa vị rất cao, vì vậy sau này ông nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn, để mọi người gặp mặt ông, như vậy cũng có thể yên tâm hơn rất nhiều." Hứa Dịch cười nói.

"Đúng đó ông nội, ông không có việc gì thì nên ra ngoài hoạt động nhiều hơn. Ở lì trong phòng nghiên cứu cả ngày thì ngột ngạt lắm." Stella cũng nói.

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn hai người, trên mặt lộ ra nụ cười an ủi, khẽ lắc đầu: "Được rồi, ta biết các con là đang lo lắng cho sức khỏe của ta. Nhưng mà cũng không cần lo lắng. Nói cho các con biết, ta đã chạm đến ngưỡng cửa đó rồi, nói không chừng không bao lâu nữa, ta sẽ trở thành Đại Pháp sư Cấp 5. Ta nghĩ chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa để trở thành Ma đạo sư, là có thể

sống thêm được vài năm nữa."

Hứa Dịch và Stella cùng kinh ngạc.

"Wow! Ông nội, ông sắp trở thành Pháp sư Cấp 5 rồi sao? Nhanh như vậy?" Stella kêu lên đầy kinh ngạc.

Đại Pháp sư Camillo khẽ mỉm cười: "Ta cũng không biết tại sao, tóm lại sau khi bắt đầu nghiên cứu Máy móc Ma thuật, ta phát hiện Trình độ Ma thuật của mình ngược lại tăng lên nhanh hơn trước rất nhiều." Nói xong, ông liếc nhìn Hứa Dịch."Này, nhóc con, ngay cả lão già như ta cũng có thể đột phá, cháu đừng có mà lười biếng đấy. Nếu như lúc ta trở thành Ma đạo sư mà cháu còn chưa trở thành Đại Pháp sư, vậy thì thật là mất mặt."

Hứa Dịch cười khổ gật đầu: "Cháu sẽ cố gắng."

Stella cười híp mắt nắm lấy tay Hứa Dịch: "Ông nội, ông yên tâm đi, cháu nhất định sẽ đốc thúc anh ấy nhanh chóng trở thành Đại Pháp sư. Đến lúc đó, nhà chúng ta có hai Đại Pháp sư, bố mẹ nhất định sẽ vui chết."

Đại Pháp sư Camillo cười lớn, xua tay nói: "Được rồi, những chuyện này để sau hẵng nói, hôm nay cứ nghiêm túc tham gia giải đua xe đạp đường trường này đã. Nói thật thì thằng nhóc Hứa Dịch này suốt ngày nghĩ ra đủ thứ chuyện, thế mà lại nghĩ ra một cuộc thi như thế này để quảng bá xe đạp."

"Đây không chỉ là để quảng cáo đâu, loại hình thi đấu này được quảng bá rộng rãi, cũng có lợi cho sức khỏe của mọi người mà, phải không?" Hứa Dịch kêu oan.

"Ừm, điểm này ta đồng ý. Cho nên hôm nay hai đứa không ai được phép quản ta. Ta muốn tự mình đạp xe hết 30 km này!" Đại Pháp sư Camillo vung tay lên đầy hào khí, căn bản không cho Hứa Dịch và Stella cơ hội phản đối.

Hai người chỉ đành gật đầu đồng ý.

Cũng may là Đại Pháp sư Camillo tuy rằng đã gần bảy mươi tuổi, nhưng do thể chất đặc thù của Đại Pháp sư, cơ thể cũng không yếu, chỉ cần không có ý định thi đấu, từ từ đạp xe hết 30 km này cũng không phải là quá khó khăn.

Ba người đang tán gẫu, bầu không khí của toàn bộ giải đấu dưới sự dẫn dắt của MC chuyên nghiệp mà Thương hội Tân Phi mời đến đã đạt đến đỉnh điểm. Đợi đến khi thời gian thi đấu đã định, MC lớn tiếng tuyên bố bắt đầu, sau đó một tiếng nổ vang lên, Hứa Dịch và Stella cùng với Đại Pháp sư Camillo dẫn đầu lao ra khỏi vạch xuất phát. Hai ngàn tuyển thủ tham gia đợt xuất phát đầu tiên cũng nối đuôi nhau lao ra.

Nhìn thấy Đại Pháp sư Camillo vậy mà lại dẫn đầu, Hứa Dịch và Stella nhìn nhau cười, đồng thời giảm tốc độ.

Các tuyển thủ khác phía sau lần lượt vượt qua hai người, thi thoảng còn có người khi đi ngang qua còn chào hỏi họ một tiếng, sau đó mới lao vút đi.

Không bao lâu, hai người đã bị tụt lại phía sau đoàn đua, xung quanh chỉ còn lại những tuyển thủ có vẻ như chỉ đến để vui là chính giống như họ.

Trong tiết trời mùa thu mát mẻ dễ chịu như thế này, tắm mình dưới ánh nắng ấm áp, thong thả đạp xe trên con đường ngoại ô, quả thật là một điều vô cùng thoải mái.

Hai người hoàn toàn không có ý định tăng tốc, vừa chậm rãi đạp xe, vừa cười nói vui vẻ, tâm trạng vô cùng thư thái.

Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua những bông lúa mạch vàng óng đã chín trên cánh đồng hai bên đường, bỗng nhiên cười to nói: "Nói đến cũng phải cảm ơn những bông lúa mạch này, nếu không thì

giải đua xe đạp đường trường này cũng khó mà tổ chức được."

"Bởi vì Bá tước Stark vì muốn thu hoạch chúng thuận lợi, nên bất đắc dĩ phải thỏa hiệp với anh, đồng ý với điều kiện của anh sao?" Stella nhướng mày, khẽ cười nói.

"Đúng vậy, vị Thành chủ đáng kính của chúng ta vì muốn có được thành tích tốt trong vụ thu hoạch mùa thu này, nên cái giá nào cũng đều chấp nhận. Đừng nói là tùy ý để tôi tổ chức một giải đua xe đạp đường trường không ảnh hưởng gì mấy, cho dù tôi yêu cầu ông ta mở lại Khu Công nghiệp Sancton, e rằng ông ta cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn mà nuốt."

"Nhưng em cảm thấy làm như vậy cũng không có lợi ích gì cho lắm." Stella nghi hoặc đưa tay chỉ về phía cánh đồng lúa mạch hai bên đường."Năm ngoái vào mùa thu hoạch, ruộng lúa mạch ở Thành phố Bontar cũng trĩu quả như bây giờ, Bá tước Satsuma nói sản lượng lương thực của Thành phố Bontar đã không còn nhiều chỗ để tăng lên. Bá tước Stark dù có nghĩ cách gì đi nữa, em nghĩ ông ta cũng không thể nào tăng sản lượng lương thực lên quá nhiều trong vụ thu hoạch lần này đâu?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Yên tâm đi, vị Thành chủ đáng kính của chúng ta không phải là kẻ ngốc, chắc chắn ông ta có cách của mình."

"Thật sao?" Stella liếc nhìn Hứa Dịch một cái, sau đó lại nhìn về phía cánh đồng lúa mạch vàng ruộm hai bên đường, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ khó hiểu và nghi ngờ.

Chương 690: Đổi chỗ gieo trồng (1/2)

Thu hoạch kết thúc, tổng sản lượng lương thực được thống kê ở Thành phố Bontar khiến tất cả mọi người đều giật mình, bởi vì con số này vậy mà đã đạt đến mức khủng khiếp là 720. 000 tấn!

So với sản lượng 570. 000 tấn của vụ thu hoạch mùa thu năm ngoái, vậy mà đã tăng thêm 150. 000 tấn!

Chưa nói đến so với sản lượng của những năm trước ở Thành phố Bontar, cho dù là so với những thành phố lớn hơn Thành phố Bontar trong Vương quốc Lanpari cũng không hề kém cạnh.

Bởi vì tổng sản lượng lương thực này, Thành phố Bontar đã thực sự nổi bật trong toàn Vương quốc Lanpari. Kết hợp với sự tăng trưởng liên tục trong hai năm trước và năm ngoái, Thành phố Bontar đã trở thành thành phố duy nhất được Quốc vương Bệ hạ và Cục Nông nghiệp Vương quốc Lanpari nêu tên khen ngợi.

Đối với Vương quốc Lanpari, nơi đã từng xảy ra nạn đói dẫn đến bạo loạn cách đây hơn mười năm, lương thực có thể nói là thứ quan trọng nhất, không ai dám xem nhẹ.

Bá tước Stark, với tư cách là Thành chủ của Thành phố Bontar, có thể khiến tổng sản lượng lương thực của Thành phố Bontar tăng vọt từ mức 570. 000 tấn vốn đã rất đáng kinh ngạc của năm ngoái lên 720. 000 tấn, lập tức nhận được vô số lời khen ngợi.

Những người trước đây từng chỉ trích Bá tước Stark vì chính sách kiềm chế thương nghiệp, khuyến khích nông nghiệp của ông ta đã khiến nền kinh tế của Thành phố Bontar trì trệ, ảnh hưởng

đến sự thịnh vượng của Thành phố Bontar, thì sau khi biết được tổng sản lượng lương thực này, đều im lặng.

Vì vậy, vị trí Thành chủ của Bá tước Stark, vốn được coi là không mấy vững chắc trước khi thu hoạch, bỗng chốc trở nên vững như bàn thạch sau khi vụ thu hoạch kết thúc. Ngay cả những lời đánh giá từ giới cấp cao của Vương quốc Lanpari cũng tăng vọt, dường như trong phút chốc đã vượt qua tất cả các Thành chủ khác trong Vương quốc Lanpari.

Tuy nhiên, Bá tước Stark, người đã đạt được thành tích như vậy, lại kỳ lạ thay là không được lòng dân chúng Thành phố Bontar. Khi nói chuyện riêng với nhau, thậm chí còn có không ít người bày tỏ sự khinh thường.

"Hừ! Năm ngoái, khi Bá tước Satsuma thu hoạch, ông ấy đã cho người thống kê tất cả đất đai ở Thành phố Bontar, và còn bảo chúng tôi hỗ trợ tham khảo, xác định rằng cho dù Thành phố Bontar có trồng lúa mì trên tất cả đất đai và thu hoạch bội thu, thì cũng không thể vượt quá 700. 000 tấn. Kết quả là tên Bá tước Stark này lại thu được 720. 000 tấn lúa mì. Muốn nói hắn ta không gian lận, tôi đây không tin." Lão già Sakchi khinh bỉ nói.

"Chuyện này có gì mà phải đoán?" Ashari, một người đến từ Làng Mexico giống như Lão già Sakchi, liếc mắt nói: "Vợ tôi có một người họ hàng ở Làng Yordle, anh ta nói với vợ tôi rằng, trước khi thu hoạch, Phủ Thành chủ đã phái một đám người đến Làng Yordle, gọi tất cả dân làng đi, nói là để hỗ trợ tham gia công trình đào kênh, và đảm bảo vụ thu hoạch của Làng Yordle sẽ do Phủ Thành chủ tiếp quản, họ không cần phải lo lắng. Đến khi thu hoạch xong, anh ta quay về thì thấy, ôi chao, bạn đoán xem, Làng Yordle của bọn họ thu hoạch được bao nhiêu lúa mì?"

"Bao nhiêu?" Bao gồm cả Lão già Sakchi, mọi người đều tò mò hỏi.

"Tận 80. 000 tấn!" Ashari giơ tay lên, lớn giọng đáp.

"Làm sao có thể!"

"Cậu đang nói nhảm gì đấy?"

"Đúng vậy, Làng Yordle có chút xíu đất, làm sao có thể thu hoạch được 80. 000 tấn lúa mì? Làng Kambia của chúng ta cũng chỉ thu hoạch được 60. 000 tấn thôi!"...

Nghe thấy câu trả lời này, mọi người đều tỏ vẻ nghi ngờ mạnh mẽ về con số 80. 000 tấn.

Những người ngồi đây đều là người dân sinh ra và lớn lên ở Thành phố Bontar, và đã làm việc trên các cánh đồng hơn mười năm, nên họ biết rất rõ về sản lượng lương thực của mỗi ngôi làng trong Thành phố Bontar.

Trước đây, Làng Yordle, nơi có vị trí địa lý hẻo lánh, địa hình không tốt, diện tích canh tác không nhiều, thu hoạch tối đa chỉ khoảng 30. 000 tấn lúa mì, và đó là trong trường hợp được mùa.

Năm nay lại đột nhiên biến thành 80. 000 tấn, ai nhìn cũng biết là không thể nào.

"Hắc hắc, chuyện này thì các người không biết rồi! Nói cho các người biết, người họ hàng của vợ tôi sau khi về nhà đã đến ruộng của anh ta xem, phát hiện rơm rạ còn lại sau khi thu hoạch trên ruộng nhiều gấp đôi so với trước đây, trông giống như ruộng của họ thực sự đã được trồng nhiều lương thực như vậy. Hơn nữa, các người không xem trên Nhật báo Bontar sao? Phủ Thành chủ đã tuyên bố rằng, để chuẩn bị cho vụ thu hoạch lần này, họ đã giới thiệu một loại giống lúa mì mới từ Công quốc Delac có năng suất cao hơn nhiều so với loại chúng ta sử dụng trước đây, đó là lý do tại sao sản lượng lúa mì cuối cùng thu được lại nhiều hơn trước đây." Ashari cười nói.

"Nói nhảm." Lão già Sakchi lập tức phản bác: "Nếu có giống lúa mì tốt như vậy, tại sao Công quốc Delac lại đưa cho Bá tước Stark? Chẳng phải họ nên giữ lại để tự mình gieo trồng sao?"

Ashari nhún vai: "Ai mà biết được? Biết đâu là Thành chủ của chúng ta đã cho Công quốc Delac lợi ích gì đặc biệt, đến nỗi khiến họ nỡ lòng nào lấy giống lúa mì tốt như vậy ra."

"Vớ vẩn!" Lão già Sakchi tức giận nói."Cách đây không lâu, chẳng phải Quận chúa và vị đại thần kia của Công quốc Delac đã đến đây sao? Họ rõ ràng ngày nào cũng ở trong Thung lũng Rainfall, trò chuyện rôm rả với Hội trưởng Hứa, con trai tôi tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể hợp tác với Bá tước Stark được."

"Ai mà biết được. Những chuyện giữa các nhân vật lớn như vậy, làm sao những người dân như chúng ta có thể biết rõ." Ashari bất mãn nói: "Hơn nữa, sản lượng lương thực của Thành phố Bontar cao cũng là một điều tốt, sau này ra ngoài cũng nở mặt nở mày."

"Cậu ngu ngốc sao?" Lão già Sakchi không khách khí mắng: "Cậu còn chưa hiểu chuyện này có ý nghĩa gì sao? Bây giờ sản lượng lương thực của Thành phố Bontar cao hơn rồi*, tên Bá tước Stark này sẽ càng ngồi vững trên chiếc ghế Thành chủ. Nếu như hắn ta tiếp tục thực hiện chính sách kiềm chế thương nghiệp, khuyến khích nông nghiệp đó, thì chúng ta đều sẽ mất việc. Chẳng lẽ cậu muốn giống như trước đây, ngày nào cũng phải *đổ mồ hôi sôi nước mắt vất vả làm ruộng sao?"

Bị Lão già Sakchi mắng như vậy, Ashari và những người xung quanh đều sững sờ, sau đó suy nghĩ một chút, phát hiện Lão già Sakchi nói rất có lý.

Lý do trước đây bọn họ không ưa vị Thành chủ mới này, chính là vì ông ta vừa đến đã thực hiện chính sách kiềm chế thương nghiệp, khuyến khích nông nghiệp, khiến cho các Thương hội

trong Thành phố Bontar đều gặp khó khăn, khiến rất nhiều người mất việc làm vốn rất nhàn nhã và có thu nhập cao.

Chương 691: Đổi chỗ gieo trồng (2/2)

Bây giờ Bá tước Stark đã củng cố vững chắc ngai vàng Thành chủ nhờ vào tổng sản lượng lương thực bất thường bùng nổ trong vụ thu hoạch lần này, thì có lẽ các Thương hội ở Thành phố Bontar sẽ càng thêm khó khăn.

Tệ hơn nữa, công việc hiện tại của họ ở Thương hội Cantona cũng có thể bị mất.

Đúng lúc này, Cantona, người mà mọi người đã đợi từ lâu, bước vào.

Vừa nhìn thấy anh ta, mọi người đều nhao nhao hỏi những vấn đề mà mình đang lo lắng.

Cantona cười và xua tay: "Mọi người yên tâm, Thương hội Cantona của chúng ta tuy trên danh nghĩa là một Thương hội, nhưng công việc chính là làm ruộng, không hề xung đột với chính sách của Thành chủ. Lần trước Thành chủ còn đặc biệt tiếp kiến tôi, động viên Thương hội chúng ta làm tốt công việc, nhất định phải tiếp tục giống như trước đây, giúp đỡ nông dân Thành phố Bontar thực hiện tốt việc quy hoạch và canh tác đất nông nghiệp."

"Thật sao? Chẳng lẽ ông ta không biết mối quan hệ của anh với Hội trưởng Hứa?" Ashari hỏi.

"Biết thì đã sao? Đối với những nhân vật lớn như vậy, có lẽ thứ quan trọng nhất là thứ mang đến cho họ những gì họ cần." Cantona mỉm cười nói.

Lão già Sakchi cau mày nhìn Cantona: "Này, Cantona, đừng nói với tôi là tên đó chỉ khen ngợi anh bằng lời nói suông, là anh đã muốn quay sang nịnh hót hắn ta rồi đấy?"

Cantona cười lớn: "Lão già Sakchi, ông đánh giá thấp tôi rồi. Thành chủ tuy khen ngợi Thương hội chúng ta, nhưng trên thực tế, điều này không mang lại lợi ích gì cho Thương hội chúng ta cả. Ngược lại, ông ta còn nói nhà máy sản xuất đồ hộp quả thanh thủy đã tạo ra ảnh hưởng rất xấu, khiến cả Làng Koror chỉ trồng thanh thủy mà không trồng lúa mì. Nếu như Làng Koror cũng trồng lúa mì, thì tổng sản lượng lương thực của Thành phố Bontar hoàn toàn có thể vượt qua 800. 000 tấn."

"Hả?" Nghe thấy những lời này, tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy."Nghe ý này, chẳng lẽ ông ta định đóng cửa nhà máy sản xuất đồ hộp thanh thủy sao?"

Cantona thở dài bất lực: "Ông ta không dám ép Thương hội Tân Phi đóng cửa nhà máy sản xuất đồ hộp thanh thủy, nhưng ông ta yêu cầu Thương hội chúng ta sau khi thu hoạch xong, phải giúp dân làng Koror chặt bỏ hết cây thanh thủy, trồng lương thực trên toàn bộ diện tích đất nông nghiệp."

"Hắn ta dám!" Vài người dân đến từ Làng Koror lập tức nhảy dựng lên, tức giận gầm lên: "Cây thanh thủy là do chúng tôi vất vả lắm mới trồng được, mới cho quả được hai năm, dựa vào cái gì mà hắn ta nói chặt là chặt?"

"Đúng vậy, cuối cùng cũng có nhà máy sản xuất đồ hộp thanh thủy của Thương hội Tân Phi mua hết số thanh thủy cho chúng tôi. Tôi ngày mai còn đang định trồng thêm cây thanh thủy đây."

"Mẹ kiếp, năm nay dựa vào hai mẫu thanh thủy này tôi kiếm được hơn ba trăm Đồng vàng, trồng lúa mì thì kiếm được bao nhiêu? Được ba mươi Đồng vàng là giỏi rồi? Hắn ta mà chặt hết chỗ thanh thủy này, thì đưa tiền cho tôi à?"

"Còn chưa hết đâu, vợ con tôi hiện giờ đều đang làm việc trong nhà máy đồ hộp thanh thủy, mỗi tháng chỉ riêng tiền lương của hai người họ cũng gần ba mươi Đồng vàng rồi, nếu mà chặt hết thanh thủy ở đây, thì nhà máy đồ hộp thanh thủy còn hoạt động kiểu gì? Vợ con tôi chẳng phải là mất việc hết sao?"

"Tên Thành chủ ngu ngốc này sao không đi chết quách đi? Nhà tôi hiện tại mỗi tháng đều có thể kiếm được mấy chục Đồng vàng nhờ vào cái này, nhìn thấy rõ ràng là đồ hộp thanh thủy bán chạy như vậy, sau này còn kiếm được nhiều hơn nữa, vậy mà hắn ta lại muốn chúng ta đừng làm nữa, đây rõ ràng là không muốn cho chúng ta sống yên ổn mà!"

"Mẹ kiếp, ông đây mà sống không nổi nữa, thì liều mạng với cái tên Thành chủ chết tiệt này!"...

Nếu như lúc trước khi bàn luận về tổng sản lượng lương thực vụ thu hoạch mùa thu này, mọi người đều mang theo tâm trạng nghi ngờ và chế giễu để tán gẫu, thì hiện tại đột nhiên nghe thấy chuyện này lại liên quan đến lợi ích thiết thân của mình, tâm trạng của mọi người lập tức trở nên kích động.

Đương nhiên rồi, rõ ràng dựa vào thu nhập từ nhà máy đồ hộp thanh thủy và vườn cây, cuộc sống của người dân Làng Koror đã được cải thiện vượt bậc, hiện tại lại bị Phủ Thành chủ ra lệnh trực tiếp hủy bỏ, bắt họ quay trở lại cuộc sống khốn khổ trước đây là đi thuê đất trồng trọt, thì đổi lại là ai cũng không chịu nổi.

Một đám người lớn tiếng mắng chửi, nhưng cũng chẳng nghĩ ra được cách nào hay ho.

Nói cho cùng, họ cũng chỉ là một đám nông dân bình thường, thế đơn lực yếu, cùng lắm chỉ có thể mắng chửi tên Thành chủ cao cao tại thượng kia, chứ làm sao có thể thật sự có cách nào để đối phó.

Chỉ có Lão già Sakchi là còn giữ được bình tĩnh, ông nhíu mày suy nghĩ một hồi, sau đó chú ý thấy Cantona ở bên cạnh khóe miệng vẫn còn mang theo ý cười, trong lòng chợt lóe lên một suy nghĩ, bèn hỏi: "Cantona, tên Thành chủ ngu ngốc kia làm như vậy, rõ ràng là đang ép nhà máy đồ hộp thanh thủy đóng cửa, Hội trưởng Hứa có phản ứng gì với chuyện này?"

Cantona tán thưởng nhìn Lão già Sakchi rồi gật đầu, thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía mình, liền cười nói: "Hội trưởng Hứa đương nhiên là đã có sắp xếp rồi. Tôi lần này gọi mọi người đến đây, chính là muốn hỏi xem mọi người nghĩ thế nào về sắp xếp này."

"Cậu cứ nói đi, sắp xếp của Hội trưởng Hứa chắc chắn là tốt."

"Đúng vậy, đi theo Hội trưởng Hứa thì cuộc sống mới tốt lên được, đi theo tên Thành chủ ngu ngốc kia chỉ có nước đi đến chỗ chết."

"Ừm, Cantona, cậu cứ nói đi, Hội trưởng Hứa sắp xếp thế nào, chúng tôi sẽ làm theo như vậy."...

"Những chuyện khác mọi người cứ nghe theo sắp xếp của Hội trưởng Hứa là được, nhưng lần này, tôi thấy mọi người thật sự nên suy nghĩ cho kỹ." Cantona nói: "Bởi vì sắp xếp của Hội trưởng Hứa, là dự định để mọi người đổi một nơi khác để trồng trọt."

"Đổi một nơi khác để trồng trọt? Đổi đến đâu?" Mọi người nghi ngờ hỏi.

Cantona mỉm cười, thầm nghĩ lúc đầu khi nghe thấy kế hoạch sắp xếp này của Hứa Dịch, trong lòng mình đã cực kỳ kinh ngạc, đoán chừng những người này nghe xong, chắc chắn sẽ còn kinh ngạc hơn mình nhiều.

"Nơi này sao... chính là Công quốc Stan."

Chương 692: Niềm vui của Trưởng lão Alucia (1/2)

"Hội trưởng Hứa, anh thật sự định đóng cửa Xưởng Sản xuất Hoa quả đóng hộp ở Làng Koror sao?" Trưởng lão Alucia hơi nhíu mày, nhìn Hứa Dịch với ánh mắt có chút lo lắng."Tôi thấy anh cứ nhường nhịn Bá tước Stark như vậy không phải là cách hay, bởi vì làm như vậy chỉ khiến cho hắn ta ngày càng quá đáng mà thôi."

"Không nhường nhịn thì chỉ có thể đối đầu trực diện. Đáng tiếc là, tôi và Thương hội Tân Phi hiện tại đều không có đủ thực lực đó." Hứa Dịch cười, có vẻ như không để tâm lắm đến chuyện này."Tất nhiên là tôi sẽ không nhường nhịn mãi, đến lúc thích hợp, nhất định sẽ có sự phản kích. Bá tước Stark bây giờ đang ở thế thượng phong, nhưng mà chỉ cần qua khoảng thời gian này, hắn ta sẽ là người đầu tiên trở thành vật hi sinh."

"Bởi vì cuộc đấu tranh chính trị trong Vương quốc Lanpari của các người sao?" Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch, ánh mắt đầy ẩn ý.

Hứa Dịch cười, không tiếp tục đi sâu vào chủ đề này nữa, mà chuyển sang trả lời câu hỏi đầu tiên của Trưởng lão Alucia.

"Về Xưởng Sản xuất Hoa quả đóng hộp, tuy rằng hiện tại chắc chắn không thể tiếp tục hoạt động bình thường, nhưng tôi sẽ không đóng cửa, mà sẽ giữ lại."

"Tại sao? Không có công nhân, nhà máy giữ lại cũng vô dụng thôi." Trưởng lão Alucia ngạc nhiên hỏi.

"Không, rất có ý nghĩa. Thứ nhất đây là một dấu hiệu cho thấy

Thương hội Tân Phi chúng tôi không từ bỏ mảng kinh doanh hoa quả đóng hộp. Thứ hai là tôi rất hài lòng với vị trí của nhà máy này, chỉ cần đợi đến thời cơ thích hợp, chúng ta có thể tiếp tục sản xuất bất cứ lúc nào." Hứa Dịch nói.

"Nhưng anh không phải đã chuyển tất cả công nhân của nhà máy đó, cùng với Thương hội Cantona sang Công quốc Stan rồi sao?" Nói đến đây, Trưởng lão Alucia không khỏi thán phục: "Nói thật, tôi thật không ngờ Hội trưởng Hứa lại có khí phách lớn như vậy, dám một hơi thuê hơn mười vạn héc-ta đất từ Công quốc Stan, diện tích này tương đương với gần một phần năm đất nông nghiệp của họ đấy."

"Chuyện nhỏ thôi mà." Hứa Dịch mỉm cười."Thực ra nếu có thể, tôi rất muốn bao hết đất đai của cả Công quốc Stan. Đáng tiếc là, Công quốc Stan tuy rằng cũng có chút dũng khí, nhưng mà vẫn chưa đủ can đảm."

Trưởng lão Alucia mím môi cười: "Hội trưởng Hứa, hay là anh cứ nói thẳng là muốn mua đứt cả Công quốc Stan luôn cho rồi."

"Nếu như Đại Công tước Stan đồng ý bán, tôi cũng muốn mua thật." Hứa Dịch nhún vai."Tất nhiên là với thực lực hiện tại của Thương hội chúng tôi, muốn một hơi nuốt trọn Công quốc Stan là điều không thể. Chỉ có thể từ từ tìm cách thôi."

Trưởng lão Alucia nhìn Hứa Dịch một lúc, chậm chạp lắc đầu, khẽ thở dài: "Tôi cảm thấy, Công quốc Stan chẳng khác nào rước hổ vào nhà. Tôi thật sự không hiểu tại sao Đại Công tước Stan lại đồng ý cho anh thuê một mảnh đất lớn như vậy, chẳng lẽ hắn ta không biết đến nguy hiểm tiềm ẩn trong đó sao?"

"Hắn ta biết, nhưng mà hắn ta không quan tâm." Hứa Dịch cười nói."So với tương lai của cả Công quốc Stan, hiển nhiên Đại Công tước Stan càng coi trọng lợi ích trước mắt hơn. Hơn nữa, người dân Công quốc Stan vốn đã lười biếng từ trong máu, cho dù

chúng ta không thuê, thì những mảnh đất màu mỡ kia cũng chỉ bỏ hoang mà thôi. Hiện tại Thương hội chúng ta thuê lại số đất này, mỗi năm không chỉ nộp cho hắn ta ba mươi vạn Đồng vàng, mà số lương thực sản xuất ra còn phải chia cho Công quốc Stan ba phần, bọn họ chẳng thiệt hại gì, tại sao lại không đồng ý chứ?"

Trưởng lão Alucia suy nghĩ một chút, chỉ đành thở dài lắc đầu: "Tôi thật không hiểu nổi loài người các người. Tại sao có người vừa thông minh vừa chăm chỉ như Hội trưởng Hứa, lại có người ngu xuẩn, thiển cận và lười biếng như Đại Công tước Stan."

"Cho nên tôi đã nói với ngài từ sớm rồi đấy thôi, con người với con người rất khác nhau, không giống như tộc Elf hay tộc Người Lùn, tính cách gần như tương đồng." Hứa Dịch cười nói.

"Có lẽ đây là khuyết điểm của những chủng tộc khác ngoài loài người chúng tôi." Trưởng lão Alucia lại hỏi: "Nhưng mà Hội trưởng Hứa, Thương hội các anh mỗi năm không những phải trả cho mảnh đất mười vạn héc-ta kia số tiền thuê đất khổng lồ lên đến ba mươi vạn Đồng vàng, còn phải chia cho Công quốc Stan ba phần lương thực thu hoạch được. Tôi thật sự không hiểu Thương hội các anh dựa vào đâu để kiếm lời từ chuyện này?"

Hứa Dịch liếc nhìn Trưởng lão Alucia, nhận ra ý muốn học hỏi trong ánh mắt bà, không khỏi bật cười.

Kể từ khi Bộ tộc Night Song thành lập xưởng sản xuất nhựa plastic mang tên mình, không chỉ có Arnold - người đảm nhiệm chức vụ quản đốc nhà máy, hay Delisle - người đảm nhiệm chức vụ giám đốc kinh doanh đối ngoại, mà ngay cả Trưởng lão Alucia cũng không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để học hỏi kinh nghiệm kinh doanh từ Hứa Dịch.

Hứa Dịch rất vui khi thấy điều này. Anh cũng không giấu diếm, đáp: "Nếu ngài đến Công quốc Stan khảo sát thực tế, ngài sẽ phát hiện ra rằng công quốc này thực sự là một vùng đất được trời

phú cho. Đất đai màu mỡ, rất thích hợp cho cây trồng sinh trưởng. Ở đó, chỉ cần gieo hạt giống xuống, không cần phải làm gì khác cũng có thể thu hoạch được lương thực. Vấn đề duy nhất cần chú ý, có lẽ chỉ có thiên tai mà thôi."

"Khoa trương như vậy sao?" Trưởng lão Alucia kinh ngạc."Chẳng trách số lượng tộc Elf của Bộ tộc Shadow Moon lại nhiều hơn hẳn Bộ tộc Night Song, có lẽ cũng là do ảnh hưởng từ môi trường thuận lợi này."

"Ngài cũng không cần phải hâm mộ bọn họ. Bây giờ điều kiện sinh sống của Bộ tộc Night Song đã tốt hơn trước rất nhiều, chẳng phải dân số của các ngài cũng đang tăng lên nhanh chóng sao?"

Nghe đến vấn đề này, trên mặt Trưởng lão Alucia lập tức lộ ra nụ cười chân thành.

"Phải, năm nay còn chưa kết thúc, mà Bộ tộc chúng tôi đã có thêm hai tộc Elf mới chào đời, thật sự khiến tôi rất vui mừng."

Nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Trưởng lão Alucia, Hứa Dịch có chút không biết nói gì.

Tổng dân số của Bộ tộc Night Song gần một ngàn người, nếu là loài người, thì trong một năm có thể sinh ra đến mấy chục đứa trẻ.

Chương 693: Niềm vui của Trưởng lão Alucia (2/2)

Cho dù là Vương quốc Lanpari luôn bị nạn đói hoành hành, nhưng chỉ cần ở vào giai đoạn hòa bình, tỷ lệ sinh cũng không thấp hơn hai phần mười.

Mà Bộ tộc Night Song một năm sắp trôi qua, mới chỉ có hai tộc Elf mới chào đời, vậy mà đã khiến Trưởng lão Alucia vui mừng như vậy, đủ thấy tỷ lệ sinh của tộc Elf thấp đến mức nào.

Cho dù tuổi thọ của tộc Elf dài hơn loài người rất nhiều, tỷ lệ sinh thấp hơn một chút là điều đương nhiên, nhưng tỷ lệ sinh này vẫn là quá thấp.

Tuy nhiên, Hứa Dịch cũng không có ý kiến gì đặc biệt, dù sao thì tỷ lệ sinh của tộc Elf đối với loài người mà nói là một chuyện tốt, ít nhất cũng không cần phải lo lắng tộc Elf bỗng nhiên trở nên đông đúc, sẽ tạo thành uy hiếp cho loài người.

"Trưởng lão Alucia, hiện tại Xưởng Sản xuất Hoa quả đóng hộp và mỏ khai thác của Thương hội Tân Phi ở Công quốc Stan đều đã bắt đầu được xây dựng, tiếp theo chờ đến khi Thương hội Cantona đứng vững gót chân ở Công quốc Stan, tôi còn dự định xây dựng một căn cứ ở đó. Bộ tộc Night Song có muốn nhân cơ hội này xây dựng xưởng sản xuất nhựa plastic ở Công quốc Stan không? Lần trước khi đến Công quốc Stan khảo sát, tôi phát hiện ở đó có rất nhiều cây cao su, đây là nguyên liệu rất có tiềm năng, nếu các ngài nắm bắt được ngành nghề này, về sau sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề sinh tồn nữa." Hứa Dịch đề nghị.

Trưởng lão Alucia gật đầu: "Lần trước Hội trưởng Hứa có nhắc

đến chuyện này với tôi, tôi cũng đã có dự định này. Nhân cơ hội này, chúng ta còn có thể xây dựng mối quan hệ mật thiết hơn với Bộ tộc Shadow Moon, tôi rất vui lòng."

"Vậy thì tốt, lần sau khi Hội trưởng Cantona từ Công quốc Stan trở về, ngài cử người đi cùng anh ta, đến Công quốc Stan khảo sát thêm một chuyến, nhân tiện liên lạc với Bộ tộc Shadow Moon." Hứa Dịch nói.

"Được."

Thảo luận xong với Hứa Dịch, Trưởng lão Alucia không lập tức trở về Rừng Rainfall, mà đến xưởng sản xuất nhựa plastic Night Song ở Thung lũng Rainfall để thị sát.

Kể từ khi xưởng sản xuất nhựa plastic của Bộ tộc Night Song được xây dựng ở Thung lũng Rainfall, Trưởng lão Alucia đã thay đổi thói quen mấy trăm năm qua là gần như không bao giờ rời khỏi Rừng Rainfall. Cứ cách một khoảng thời gian, bà sẽ đến Thung lũng Rainfall một chuyến.

Ngoài việc bàn bạc một số chuyện với Hứa Dịch, mục đích lớn nhất tất nhiên là để quan tâm đến tình hình hoạt động của xưởng sản xuất nhựa plastic.

Phải nói rằng, tình hình hoạt động của xưởng sản xuất nhựa plastic trong mấy tháng qua rất tốt.

Dưới sự kết nối của Hứa Dịch và nỗ lực của Delisle, xưởng sản xuất nhựa plastic Night Song đã dần có chỗ đứng nhất định ở Thành phố Bontar.

Sau khi giao một trăm chiếc móc áo bằng nhựa cho chị Cesara, sản phẩm đã nhận được sự khen ngợi rất cao từ chị Cesara, ngay sau đó đã đặt thêm một ngàn chiếc móc áo bằng nhựa.

Sau đó, dưới sự giới thiệu trực tiếp của chị Cesara và sự tuyên

truyền của tờ Nhật báo Bontar, móc áo bằng nhựa nhanh chóng trở thành sản phẩm được ưa chuộng ở Thành phố Bontar.

Loại móc áo bằng nhựa này có bề mặt cực kỳ trơn nhẵn, hoàn toàn không phải lo lắng làm xước quần áo như những chiếc móc áo gỗ thô ráp, hơn nữa còn có thể đặt làm theo đủ loại màu sắc và kiểu dáng, sử dụng vô cùng tiện lợi.

Quan trọng hơn là, giá thành của móc áo nhựa rẻ hơn móc áo gỗ rất nhiều.

Móc áo gỗ mà chị Cesara sử dụng chỉ có thể coi là chất lượng trung bình, thuộc loại rẻ tiền, nhưng giá một chiếc cũng phải đến mười bảy đồng bạc.

Còn móc áo nhựa của Xưởng sản xuất nhựa plastic Night Song chỉ bán với giá mười ba đồng bạc một chiếc, rẻ hơn rất nhiều.

Vì vậy, chỉ trong hơn một tháng, Xưởng sản xuất nhựa plastic Night Song đã bán được hơn bốn vạn chiếc móc áo, biến tất cả các cửa hàng quần áo lớn nhỏ trong Thành phố Bontar thành nơi sử dụng móc áo nhựa.

Mà đối với Xưởng sản xuất nhựa plastic Night Song mà nói, nguyên liệu được lấy từ Rừng Rainfall, nhân công đều là tộc Elf của Bộ tộc Night Song, đối với bọn họ mà nói, chi phí gần như có thể bỏ qua không tính. Bốn vạn chiếc móc áo này thu về tổng cộng hơn năm ngàn đồng vàng, gần như là lời toàn bộ.

Mặc dù số tiền này không nhiều, nhưng vì thương vụ này từ đầu đến cuối ngoại trừ anh và Stella ra tay giúp đỡ một chút, còn lại đều do tộc Elf của Bộ tộc Night Song tự mình hoàn thành, nên đối với bọn họ, năm ngàn đồng vàng này mang đến cảm giác thành tựu và mãn nguyện còn lớn hơn giá trị của bản thân năm ngàn đồng vàng rất nhiều.

Cũng chính vì vậy, khiến Trưởng lão Alucia và các tộc Elf khác của Xưởng sản xuất nhựa plastic Night Song càng thêm cảm kích Hứa Dịch.

Nếu không có sự cổ vũ và ủng hộ hết mình của Hứa Dịch, chỉ dựa vào bọn họ, e rằng một trăm năm cũng chưa chắc đã có thể bước ra bước này.

Hơn nữa, cùng với việc móc áo nhựa bán chạy, sau khi biết được Xưởng sản xuất nhựa plastic Night Song còn muốn cho ra mắt ma-nơ-canh bằng nhựa, bao gồm cả Thương hội Armani, gần như tất cả các Thương hội và cửa hàng có liên quan đến kinh doanh quần áo ở Thành phố Bontar đều lập tức đặt hàng.

Hơn nữa, còn có rất nhiều Thương hội khác đến tìm Delisle hỏi thăm, xem có thể sử dụng nhựa plastic để sản xuất các loại linh kiện hoặc thành phẩm mà họ cần hay không.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, cho dù là Delisle hay là tộc Elf của Xưởng sản xuất nhựa plastic Night Song đều đang trong trạng thái vô cùng bận rộn.

Tất nhiên, sự bận rộn này là vui vẻ.

Nhìn thấy dáng vẻ Trưởng lão Alucia rời đi rõ ràng mang theo một tia nhẹ nhõm nhưng lại có chút vội vàng, Hứa Dịch không khỏi mỉm cười, quay người đi đến con đường lớn bên ngoài Thung lũng Rainfall. Ánh mắt anh lướt qua đoàn xe dài hơn hai trăm mét xếp thành hàng dài trên đường, cuối cùng dừng lại trên người Hội trưởng Cruz, Hội trưởng Relsa và Hội trưởng Vincent đã chờ đợi bên đường một lúc, phất tay một cái.

"Được rồi, xuất phát thôi."

Chương 694: Hành động chung (1/2)

Đoàn xe kéo dài hàng trăm mét tiến về phía trước trên sa mạc Black Rice, nhìn từ trên cao xuống giống như một con giun đất đang uốn lượn di chuyển trên mảnh đất rộng lớn.

Hứa Dịch bay lơ lửng trên không trung, nhìn thoáng qua một mảng xanh lam xuất hiện trên đường chân trời xa xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Quả nhiên Elf là tộc người sống trong rừng, có sức ảnh hưởng rất lớn đối với thực vật.

Ở sa mạc Black Rice, nơi có cấu tạo địa chất rõ ràng không thích hợp cho thực vật sinh trưởng, các Elf của bộ tộc Night Song chỉ mất chưa đầy một năm đã phủ xanh một vùng đất hoang bên ngoài bộ tộc Người sói Woller.

Theo báo cáo của các Chiến binh Elf được điều động thay phiên trở về từ sa mạc Black Rice lần trước, khu rừng xanh bên ngoài bộ tộc Người sói Woller đã có diện tích hơn ba mươi héc-ta, thậm chí còn vượt ra khỏi phạm vi kiểm soát của bộ tộc Người sói Woller.

Để tiếp tục thúc đẩy kế hoạch phủ xanh sa mạc Black Rice, Thương hội Tân Phi đã đạt được thỏa thuận với bộ tộc Người sói Woller và bốn bộ tộc Người thú xung quanh, cho phép các Elf tiến hành cải tạo thảm thực vật trong phạm vi kiểm soát của các bộ tộc này.

Cái giá mà Thương hội Tân Phi phải trả là thuê ít nhất một

trăm Người thú từ mỗi bộ tộc trong số bốn bộ tộc Người thú này làm công nhân cho Thương hội Tân Phi và giải quyết vấn đề Giấy phép lao động cho những Người thú này.

Thoạt nghe, giao dịch này có vẻ như Thương hội Tân Phi đang bị động, buộc phải đồng ý với các điều kiện của các tộc Người thú để phủ xanh sa mạc Black Rice, nhưng trên thực tế, tất cả những điều này đều nằm trong kế hoạch của Hứa Dịch.

Anh biết rõ, muốn đặt chân vững chắc trên sa mạc Black Rice, đối đầu trực diện với những Người thú này rõ ràng là lựa chọn không sáng suốt, cách tốt nhất là áp dụng chính sách mềm dẻo như đã làm với bộ tộc Người sói Woller, đưa bọn họ vào hệ thống của Thương hội Tân Phi.

Bởi vì đã có hơn một trăm người lần lượt làm việc trong mỏ quặng kim loại màu và Xưởng luyện kim loại màu của Thương hội Tân Phi, cho dù Hứa Dịch không nói, những Người sói của bộ tộc Người sói Woller cũng sẽ hết lòng bảo vệ mỏ và nhà máy vì công việc kiếm sống vất vả của họ.

Lần đầu tiên, Hứa Dịch đã để lại ở đây một trăm Chiến binh Elf và hai trăm Chiến binh Người lùn, sau khi trải qua một lần thay phiên, chỉ còn lại mười Chiến binh Elf và một trăm Chiến binh Người lùn.

Cho đến nay, những người bảo vệ này đều là lính đánh thuê được tuyển dụng, và chỉ có vỏn vẹn một trăm người.

Sở dĩ lại như vậy, hoàn toàn là do thái độ của bộ tộc Người sói Woller đã thay đổi, khiến cho mối nguy hiểm mà khu mỏ và Xưởng luyện kim loại màu phải đối mặt giảm đi rất nhiều.

Và điều này cũng có hiệu quả tương tự đối với các bộ tộc Người thú khác.

Chứng kiến sự thay đổi chóng mặt trong cuộc sống của bộ tộc Người sói Woller sau khi hợp tác với con người, bốn bộ tộc Người thú gần đó nhất cũng nảy sinh ý định hợp tác với con người.

Rất trùng hợp, lúc này, Hội trưởng Vincent của Thương hội Armani đã tìm đến, mang đến cho họ cơ hội này.

Sau khi được Thương hội Tân Phi và bộ tộc Người sói Woller kết nối, cuối cùng bốn bộ tộc Người thú này đã đạt được thỏa thuận hợp tác với bốn Thương hội con người.

Ở một nơi sâu hơn trong sa mạc Black Rice, cách xa bộ tộc Người sói Woller, bốn Thương hội sẽ hợp tác xây dựng một căn cứ nhỏ và mở một số nhà máy.

Và so với nhà máy sản xuất Đồ gia dụng Ma thuật do Thương hội Tân Phi mở, thì nhà máy dệt do Thương hội Armani mở cần nhiều công nhân hơn.

Tuy nhiên, do tính chất công việc khác nhau, xưởng dệt mà Thương hội Armani mở ra rất có thể sẽ tuyển dụng một số tộc Người thú có tính cách tỉ mỉ và khéo léo hơn.

Ví dụ, hầu hết những Người thú nữ đến từ bộ tộc Hồ ly và bộ tộc Thố nhân gần đó đã được Thương hội Armani tuyển dụng vào nhà máy dệt, tổng cộng thậm chí còn nhiều hơn ba trăm người.

Tuy nhiên, nhà máy Máy móc Ma thuật mà Thương hội Tân Phi mở chỉ tuyển dụng được hai trăm công nhân Người thú, vì vậy, để đáp ứng các điều kiện mà ban đầu đã hứa với các bộ tộc Người thú này, họ buộc phải tuyển thêm hai trăm công nhân Người thú, nhưng lại gán họ cho Thương hội Amli, để những công nhân Người thú này cùng với các kỹ thuật viên do Thương hội Amli cử đến xây dựng căn cứ và xây dựng một Xưởng Xi măng.

Ngoài ba Thương hội đã có mối quan hệ hợp tác sâu sắc này,

Thương hội Rekton, mặc dù trước đây chỉ buôn bán với Người thú và không có kinh nghiệm xây dựng nhà máy thực tế, nhưng với sự hỗ trợ của Thương hội Tân Phi, lần này họ cũng đã quyết định xây dựng một xưởng nhỏ để thu mua và chế biến thảo dược.

Mặc dù so với quy mô nhà máy của ba Thương hội còn lại thì có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, nhưng do uy tín của Thương hội Rekton trong lòng các tộc Người thú, và phương thức giao dịch mà các tộc Người thú đã quen thuộc từ lâu, nên xưởng này lại được hoan nghênh hơn so với nhà máy của ba Thương hội còn lại.

Lần này, bốn Thương hội đã tập kết một lượng lớn hàng hóa vận chuyển đến đây, sẵn sàng chính thức khởi công xây dựng căn cứ này, đồng thời cố gắng đưa vào sử dụng trước cuối năm nay.

Hứa Dịch nhìn bộ tộc Người sói Woller phía trước được bao quanh bởi rừng cây, sau đó ánh mắt chuyển sang phía trước bên trái, nhìn về phía sâu hơn của sa mạc Black Rice.

Đi thêm hơn ba mươi km theo hướng đó là địa điểm mà bốn Thương hội đã thống nhất xây dựng căn cứ.

Vị trí này nằm ngay trung tâm của bộ tộc Người sói Woller và bốn bộ tộc Người thú xung quanh. Theo kế hoạch của Hứa Dịch, căn cứ này sẽ từng bước phát triển thành một thị trấn nhỏ, trở thành điểm tựa đầu tiên để con người chính thức bước chân vào sa mạc Black Rice.

Chương 695: Hành động chung (2/2)

Một khi mọi việc suôn sẻ, Hứa Dịch dự định sẽ từng bước nhân rộng mô hình này trên sa mạc Black Rice, cuối cùng đưa toàn bộ các tộc Người thú trên sa mạc Black Rice vào hệ thống của Thương hội Tân Phi, để những Người thú này từ nay về sau đều làm việc cho Thương hội con người, triệt để dập tắt ý định tấn công con người của Người thú.

Tuy nhiên, trước khi đạt được điều này, vẫn còn rất nhiều rắc rối cần phải giải quyết.

Nhìn về phía đường chân trời xa xăm, Hứa Dịch vận chuyển ma lực trong cơ thể, đáp xuống từ trên không trung, vừa vặn đáp xuống càng xe ngựa ở giữa đoàn xe.

Hội trưởng Cruz vén rèm xe, ngồi cùng Hứa Dịch trên càng xe, thuận miệng hỏi: "Thế nào? Nhìn thấy động tĩnh gì chưa?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Nếu dễ dàng nhìn thấy như vậy, thì lũ Người thú này cũng quá yếu rồi."

Hội trưởng Cruz ngẩng đầu nhìn hướng đoàn xe đang tiến về phía trước, cau mày nói: "Không biết tin tức của Hội trưởng Rekton có chính xác không nữa. Nếu thực sự chỉ có Quân đoàn Độc lập Người thú đến thì không thành vấn đề, nhưng nếu có cả những bộ tộc Người thú khác muốn thừa cơ cướp bóc, thì sẽ rất phiền phức."

"Cho dù tin tức của tôi có chính xác hay không, chẳng lẽ anh còn lo lắng chúng ta không chống đỡ nổi sao?" Hội trưởng Relsa

cũng vén rèm xe, ngồi xuống bên cạnh Hứa Dịch."Bọn Người thú trong tay căn bản không có vũ khí bằng sắt, chứ đừng nói là vũ khí trang bị tinh xảo. Anh nhìn lại trang bị trên người những hộ vệ của chúng ta xem, sự chênh lệch rõ ràng như vậy, hơn nữa lần này tôi còn mang theo toàn bộ ba trăm hộ vệ của Thương hội chúng tôi, căn bản không cần phải lo lắng."

Nghe Hội trưởng Relsa nhắc đến vũ khí trang bị tinh xảo, Hội trưởng Cruz và Hứa Dịch đồng thời nhìn về phía những hộ vệ của các Thương hội đang mặc áo giáp sáng loáng, tay cầm vũ khí sắc bén, bảo vệ hai bên đoàn xe.

Mặc dù những hộ vệ của Thương hội này đến từ bốn Thương hội khác nhau, nhưng bộ giáp họ mặc đều có kiểu dáng giống hệt nhau, nếu không để ý đến huy hiệu trên ngực, nhất định sẽ nhầm họ là cùng một đội quân.

Ngoài ra, mặc dù vũ khí trong tay họ có chủng loại khác nhau, nhưng miễn là cùng một loại thì kiểu dáng cũng cơ bản giống nhau, nếu so sánh kỹ lưỡng sẽ thấy những vũ khí này như được đúc ra từ cùng một khuôn.

Tất nhiên, chúng thực sự được đúc từ cùng một khuôn.

Bởi vì áo giáp và vũ khí mà những hộ vệ này đang mặc đều được sản xuất bởi Thương hội Tân Phi, ba Thương hội còn lại mua trực tiếp từ Thương hội Tân Phi.

Trong đó, Thương hội Relsa mua bảy trăm bộ, Thương hội Armani mua sáu trăm bộ, còn Thương hội Amli bán được nhiều nhất, lên tới một nghìn hai trăm bộ.

Điều này cũng là để phù hợp với số lượng hộ vệ của các Thương hội.

Thương hội Amli hiện có hơn hai mươi nghìn công nhân, lại

phân tán khắp nơi để thi công xây dựng, chỉ có một nghìn hộ vệ, đã là rất ít rồi.

Ngược lại, Thương hội Tân Phi thực sự khiến các Thương hội khác vô cùng bất ngờ.

Vào thời điểm này năm ngoái, Thương hội Tân Phi thậm chí còn chưa thành lập Đội hộ vệ.

Cho đến hiện tại, Thương hội Tân Phi tuy trên danh nghĩa chỉ có sáu trăm Nhân loại làm hộ vệ cho Đội hộ vệ, nhưng ai cũng rõ, hai trăm Chiến binh Elf và hơn ba trăm Chiến binh Người lùn đều trực thuộc Đội hộ vệ Thung lũng Rainfall, trên thực tế cũng đều do một tay Hứa Dịch chỉ huy.

Nói cách khác, Đội hộ vệ của Thương hội Tân Phi thậm chí còn đông hơn cả Thương hội Amli.

Hơn nữa, trong số đó có đến một nửa là Chiến binh Elf và Chiến binh Người lùn hùng mạnh, nếu bàn về lực chiến đấu, e rằng có thể dễ dàng nghiền nát hàng ngàn chiến sĩ Nhân loại.

Vì vậy, trong hành động chung của bốn Thương hội lần này, Đội hộ vệ của Thương hội Tân Phi lại trở thành vai chính, hộ vệ của ba Thương hội còn lại chỉ đóng vai trò phụ trợ.

"Hội trưởng Hứa, Elf đã chịu nhận lời được Thương hội Tân Phi thuê làm những công việc bình thường như vậy, thì hiển nhiên cũng có khả năng trở thành hộ vệ chứ? Tại sao anh không để những Elf này chính thức gia nhập Đội hộ vệ của Thương hội?" Hội trưởng Relsa vừa dùng ánh mắt ghen tị nhìn về phía Chiến binh Elf và Chiến binh Người lùn đang đi ở đoạn sau đoàn xe, vừa hỏi Hứa Dịch.

"Trước đây tôi đã nói rồi, Elf rất kiêu ngạo, không muốn bán mạng cho Nhân loại chúng ta, nên tôi cũng không ép buộc họ gia

nhập Đội hộ vệ." Hứa Dịch đáp."Dù sao chỉ cần họ chịu nghe theo chỉ huy của tôi là được, danh nghĩa thế nào cũng không phải là vấn đề."

Hội trưởng Relsa lắc đầu: "Vẫn có sự khác biệt rất lớn đấy. Hiện tại nếu những Elf này đột nhiên đổi ý, anh sẽ không có bất kỳ quyền hạn nào để ngăn cản."

"Chẳng lẽ bọn họ gia nhập Đội hộ vệ, tôi sẽ có khả năng ngăn cản họ rời đi sao?" Hứa Dịch hỏi ngược lại."Để Elf chịu phục vụ chung quy vẫn phải dựa vào việc tôi có thể mang lại lợi ích gì cho họ, ít nhất hiện tại tôi vẫn đang làm rất tốt ở phương diện này. Còn về sau sẽ thế nào, thì phải đi từng bước mới biết được."

Hội trưởng Relsa nhíu mày, ánh mắt lại rơi vào những hộ vệ Nhân loại của Đội hộ vệ Thương hội Tân Phi đang tuần tra hai bên đoàn xe, suy nghĩ một chút rồi chỉ vào những hộ vệ Nhân loại đó nói: "Thật ra những hộ vệ Nhân loại này cũng rất tốt. Thương hội Tân Phi các anh có tiền, lại còn có thể tự cung cấp vũ khí trang bị, hoàn toàn có thể tìm thêm nhiều hộ vệ Nhân loại như vậy."

Hứa Dịch chỉ biết cười khổ.

Hội trưởng Relsa thật sự cho rằng những hộ vệ Nhân loại này dễ kiếm lắm sao? Để có được những chiến sĩ Nhân loại tinh nhuệ đã giải ngũ từ Vương quốc Lanpari này, Thương hội Tân Phi đã phải trả một cái giá không hề nhỏ.

Chương 696: Đập tan sự phản kháng của Chủng tộc Người thú (1/2)

Hội trưởng Relsa cũng không tiếp tục dây dưa về vấn đề hộ vệ nữa, nhanh chóng chuyển chủ đề sang mục tiêu hành động lần này của họ.

Đối với vấn đề này, Hứa Dịch hoàn toàn không am hiểu, hơn nữa cũng không mấy quan tâm, nghĩ đến tối nay có thể sẽ phải thức đêm, bèn chui vào trong xe ngựa ngủ một giấc.

Đoàn xe không hề dừng lại khi đi ngang qua khu vực gần Bộ lạc Người sói Woller, mà trực tiếp đi thẳng đến địa điểm đã định.

Lúc đoàn xe dừng lại ở địa điểm đã định thì trời cũng đã tối.

Hứa Dịch nhảy xuống xe ngựa, vẫy tay gọi mấy tên đội trưởng thuộc Đội hộ vệ của mình đến hỏi thăm tình hình.

Tuy nhiên, cả ba người đều nói rằng không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, vì vậy Hứa Dịch chỉ có thể xua tay, bảo bọn họ tiếp tục tăng cường cảnh giác.

Trời đã tối, muốn xây dựng hoàn chỉnh doanh trại là điều không thể, đoàn xe chỉ đơn giản là vây quanh nhau, tạo thành một doanh trại đơn giản, dự định sẽ nghỉ ngơi qua đêm ở đây.

Đã gần cuối tháng mười, trên Hoang mạc Black Rice lại không có bất kỳ vật gì che chắn, sau khi màn đêm buông xuống, không khí xung quanh có chút lạnh lẽo.

Hứa Dịch khịt mũi, không khỏi cảm thán: "Nếu là tôi, lúc này nhất định sẽ chọn về nhà ngủ ngon lành, sao có thể như đám Người thú ngu ngốc này, đêm hôm lạnh lẽo thế này còn chạy đến làm loại chuyện cực khổ này, lỡ đâu còn mất mạng nữa chứ."

Hội trưởng Relsa ở bên cạnh cười ha hả: "Người thú từ nhỏ đã sống trong môi trường khắc nghiệt như vậy rồi, sẽ không giống như Hội trưởng Hứa cậu đây, được nuông chiều từ bé. Đương nhiên, tự nhiên chạy đến chịu chết cũng là do bọn họ không đúng. Nhưng ai bảo bọn họ cứ muốn động vào chúng ta chứ?"

"Đúng đấy, cậu nói xem, học theo mấy Bộ lạc Người thú như Woller, ngoan ngoãn hợp tác với chúng ta, vừa có tiền kiếm, lại còn nhàn nhã thoải mái, tốt biết bao. Sao cứ phải tự mình chuốc lấy khổ sở chứ?" Hứa Dịch cảm thán.

"Đáng tiếc là, thứ mà cậu cho là hợp tác, nhưng trong mắt những kẻ theo chủ nghĩa dân tộc Người thú như Quân đoàn Độc lập Người thú, lại là Nhân loại chúng ta đang muốn làm tha hóa Chủng tộc Người thú. Cho nên bọn họ mới hô hào khẩu hiệu tiến hành phản kháng."

Hứa Dịch cười khẩy một tiếng: "Làm tha hóa? Ý của bọn họ là Chủng tộc Người thú đáng đời phải sống không có quần áo mặc, cơm cũng không đủ no, còn phải ở trong căn nhà dột nát bốn bề gió lùa sao? Tôi thấy chỉ cần là Người thú có chút đầu óc cũng sẽ không nghe theo loại lời nhảm nhí này."

"Làm cậu thất vọng rồi, những Người thú tán thành quan điểm này của bọn họ cũng không ít đâu. Dựa theo ước tính của tình báo. Tối nay, chúng ta có thể sẽ phải đối mặt với số lượng Người thú vượt xa tưởng tượng đấy."

"Lũ ô hợp, không đáng nhắc đến." Hứa Dịch bĩu môi, vẻ mặt khinh bỉ.

Lần trước bị cái gọi là Quân đoàn Độc lập Người thú này tấn công, Hứa Dịch chuẩn bị chưa được đầy đủ, đến cuối cùng còn phải tự mình ra tay mới ổn định được cục diện.

Nhưng lần này, anh đã chuẩn bị kỹ càng, Hứa Dịch tin tưởng cho dù có bao nhiêu Người thú đến, cũng tuyệt đối không thể làm gì được anh.

Lúc đầu đêm vẫn bình an vô sự, vừa mới bước vào thời điểm nửa đêm, lúc mà màn đêm dày đặc nhất, thì dị thường liền xuất hiện.

Nhìn về phía đường chân trời xa xa, một mảng đen kịt đang tiến đến. Cảm nhận được mặt đất không ngừng rung chuyển, sắc mặt Hội trưởng Cruz lập tức hơi thay đổi, kinh hô: "Chết tiệt, sao nhiều người thế?"

Hứa Dịch và Hội trưởng Relsa nhìn nhau, đồng thời cười.

"Không sao. Vẫn nằm trong dự liệu của chúng ta." Hứa Dịch phất tay, ba người Hart - đội trưởng đội hộ vệ Nhân loại, Omar - đội trưởng Chiến binh Người lùn, và Fario - đội trưởng Chiến binh Elf, đồng thời bước lên một bước."Làm theo kế hoạch đã định trước đó. Tôi sẽ không can thiệp vào việc chỉ huy cụ thể của mọi người, nhưng tôi chỉ có một yêu cầu."

Nhìn thấy cả ba người đều đang nhìn mình với vẻ mặt nghiêm túc, Hứa Dịch vung tay lên, trầm giọng nói: "Toàn lực đánh tan bọn chúng cho tôi! Đánh cho ý chí chiến đấu của đám Người thú khốn kiếp này hoàn toàn sụp đổ! Khiến cho bọn chúng sau này không dám sinh ra bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào nữa! Hiểu chưa?"

Hart và Omar cùng đồng thanh lĩnh mệnh, Fario thì hướng về phía Hứa Dịch thi lễ một cách trịnh trọng, sau đó ba người lần lượt lui xuống.

Hội trưởng Relsa ở bên cạnh cười ha hả: "Hội trưởng Hứa nói hay lắm! Chúng ta phải cho đám khốn kiếp này một bài học, để bọn chúng biết, sau này tốt nhất đừng có động vào chúng ta nữa, diệt cỏ phải nhổ tận gốc!"

Nói xong, Relsa cũng lập tức hạ lệnh cho đội trưởng Đội hộ vệ của Thương hội Rekton.

Hội trưởng Cruz nhìn thấy dáng vẻ hừng hực khí thế, sát khí đằng đằng của hai người, bất đắc dĩ lắc đầu, gọi đội trưởng Đội hộ vệ của Thương hội Amli, cùng với đội trưởng Đội hộ vệ của Thương hội Armani đến - người này vì có việc nên hôm nay mới đến, sau khi dặn dò vài câu, liền để cho hộ vệ của hai Thương hội cũng hành động.

Lần hành động chung này của bốn Thương hội đã huy động gần như toàn bộ lực lượng của Đội hộ vệ của bốn Thương hội, tổng cộng có đến một nghìn năm trăm chiến sĩ Nhân loại, cùng với hai trăm Chiến binh Elf và ba trăm Chiến binh Người lùn.

Nếu đặt trong trường hợp bình thường, lực lượng chiến đấu này tuyệt đối sẽ khiến cho tất cả mọi người phải e dè.

Thế nhưng, đám Người thú bị bốn Thương hội cố ý thả mồi nhử dụ đến vào tối nay, số lượng rõ ràng vượt xa so với số Người thú đến tấn công lần trước.

Nhìn sơ qua trong màn đêm, có thể phát hiện ra số lượng Chủng tộc Người thú đến tấn công lần này ít nhất cũng phải hơn ba nghìn.

Tuy nhiên, đối mặt với số lượng kẻ địch đông hơn hẳn lần trước, mặc dù trên mặt Hội trưởng Cruz vẫn có chút lo lắng, nhưng so với lần trước thì đã bớt hoảng sợ hơn rất nhiều, thậm chí còn có tâm trạng oán trách Hứa Dịch.

Chương 697: Đập tan sự phản kháng của Chủng tộc Người thú (2/2)

"Biết trước lần này sẽ có nhiều Người thú quay lại như vậy, chúng ta nên chuẩn bị thêm một chút."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Yên tâm đi, chuẩn bị như vậy là đủ rồi, nhìn kỹ đi."

Lúc hai người đang nói chuyện, đám Chủng tộc Người thú xông lên phía trước đã tiến vào phạm vi không đến năm trăm mét so với doanh trại.

Hứa Dịch quát khẽ một tiếng: "Máy bắn đá ma lực chuẩn bị!"

Lời vừa dứt, chỉ thấy mấy tấm vải bạt trong doanh trại của đoàn xe được kéo ra, sau đó nghe thấy một trận tiếng cơ giới khởi động răng rắc, bốn luồng sáng chói mắt của Pháp trận khởi động lóe lên, bốn cỗ máy bắn đá ma lực trong nháy mắt từ trạng thái được gấp lại, nén thành một khối, duỗi thẳng ra, biến thành hình dạng hoàn chỉnh.

"Nghe lệnh của ta, một, hai, ba... Bắn!" Lần này người hô câu này không phải là Hứa Dịch, mà là Hart.

Theo tiếng hô, bốn khối đá tảng có đường kính gần nửa mét gào thét bay ra khỏi máy bắn đá ma lực, chỉ chốc lát sau đã bay qua quãng đường hơn bốn trăm mét, trực tiếp rơi vào đội hình đang lao đến của đám Người thú.

Đá tảng mang theo lực xung kích cực lớn của máy bắn đá ma

lực, nặng nề rơi xuống, nhất thời vang lên tiếng nổ lớn như sấm rền, đập thẳng xuống mặt đất Hoang mạc Black Rice tạo thành một hố sâu gần mười mét.

Những Người thú bị đá tảng trực tiếp đập trúng đương nhiên không có khả năng sống sót, ngay cả những Người thú ở bên cạnh bị ảnh hưởng, cho dù không chết ngay tại chỗ, cũng bị chấn động đến mức thất khiếu chảy máu, trong nháy mắt mất đi sức chiến đấu.

Tuy nhiên, bốn khối đá tảng này chỉ là bắt đầu, sau khi bắn ra bốn khối đá tảng đầu tiên, chỉ vỏn vẹn nửa phút sau, bốn cỗ máy bắn đá ma lực lại bắn ra bốn khối đá tảng, tàn nhẫn đập vào đội hình đang lao đến của đám Người thú, tạo nên một màn mưa máu tanh tưởi.

Tận mắt chứng kiến uy lực đáng sợ của máy bắn đá ma lực, Hội trưởng Relsa và Hội trưởng Cruz đều trừng lớn mắt, kinh ngạc không thôi.

Hội trưởng Relsa nhịn không được cảm thán: "Cái máy bắn đá ma lực này quả nhiên lợi hại như vậy, thảo nào Quân đoàn Bắc Trấn chỉ dựa vào ba cỗ máy bắn đá ma lực, đã có thể dễ dàng đánh tan doanh trại của Vương quốc Sack, cướp lại Dãy núi Murto. Nếu Quân đoàn Bắc Trấn có thể có thêm vài cỗ, thậm chí là vài chục cỗ, e rằng Vương quốc Sack căn bản không chống đỡ nổi công kích của Quân đoàn Bắc Trấn, ngay cả thủ đô cũng bị Quân đoàn Bắc Trấn đánh hạ luôn rồi nhỉ?"

Hứa Dịch lắc đầu: "Điều đó là không thể. Uy lực của máy bắn đá ma lực tuy lớn, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng. Đầu tiên là không đủ linh hoạt, chỉ khi nào đánh trận địa chiến thì mới coi như có tác dụng, một khi gặp phải đối thủ linh hoạt hoặc là tốc độ đột kích nhanh thì sẽ vô dụng. Đối phó với đám Chủng tộc Người thú ngu ngốc này thì còn được, nhưng nếu mang ra đối phó với Vương quốc Sack, e rằng sẽ bị kỵ binh của Vương quốc Sack trực

tiếp đánh tan."

"Ừm, đúng là có vấn đề này." Hội trưởng Relsa gật đầu."Thứ này quả thật rất thích hợp để công phá, nhưng phòng thủ thì tác dụng có hạn. Vậy ngoài việc không đủ linh hoạt ra, còn có nhược điểm gì nữa?"

"Ngoài ra, nhược điểm này còn chết người hơn so với việc không đủ linh hoạt. Nhược điểm về mặt linh hoạt, Thương hội chúng tôi còn có thể khắc phục bằng cách tăng thêm tính di động cho máy bắn đá ma lực, nhưng nhược điểm này, ngay cả Thương hội chúng tôi cũng không có cách nào giải quyết." Hứa Dịch nói.

"Ồ? Nhược điểm gì mà ngay cả Thương hội các cậu cũng không thể khắc phục được?" Hội trưởng Cruz nhịn không được tò mò chen miệng hỏi.

"Đó là vì nó đắt đỏ." Hứa Dịch cười khổ một tiếng, chỉ vào bốn cỗ Máy Bắn Đá Ma Lực phía sau đã dừng lượt bắn đầu tiên, bắt đầu nạp lại đá tảng, nhưng rõ ràng sẽ không có cơ hội khai hỏa nữa: "Chúng tôi nghiên cứu chế tạo phiên bản Máy Bắn Đá Ma Lực đầu tiên, cũng chính là loại cung cấp cho Quân đoàn Bắc Trấn, một cỗ ít nhất cũng tốn một ngàn đồng vàng. Loại Máy Bắn Đá Ma Lực phiên bản mới này tuy tốc độ bắn nhanh hơn, chất lượng cũng tốt hơn, nhưng giá thành cũng cao hơn không ít, lên tới một ngàn ba trăm đồng vàng."

"Vậy cũng không tính là đắt." Là Hội trưởng của hai Thương hội lớn, cả Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa đều không cảm thấy một ngàn mấy trăm đồng vàng là cái gì ghê gớm."Vũ khí có uy lực mạnh mẽ như vậy, đừng nói một ngàn ba trăm đồng vàng, cho dù ba ngàn một trăm đồng vàng, vẫn vô số người tranh nhau mua."

"Đúng vậy, tôi còn lo cậu mang ra sử dụng một cách phô trương như vậy, có thể sẽ khiến cho những quốc gia khác chú ý." Hội trưởng Cruz lo lắng nói.

"Bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ chú ý thôi." Hứa Dịch nhún vai, không quan tâm lắm đến chuyện này."Về phần hai người không cảm thấy đắt, đó là vì hai người đều giàu có. Nhưng rất tiếc, Bộ Chiến tranh của chúng ta lại nghèo đến mức thảm hại. Trên thực tế, bốn cỗ Máy Bắn Đá Ma Lực này chế tạo ra vốn là để bán cho Bộ Quân sự, kết quả Bộ Quân sự lại nói với tôi, vì trước đây trong trận chiến tranh giành Dãy núi Murto đã tốn quá nhiều tiền, bây giờ Bộ Quân sự ngay cả bốn ngàn đồng vàng cũng không gom nổi. Tôi nghĩ dù sao để không cũng lãng phí, vừa hay gặp phải hành động lần này, tiện thể lôi ra tự mình dùng thử."

Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa nhìn nhau, đều im lặng.

Tuy bọn họ cũng biết tình hình tài chính của Vương quốc đang khó khăn, nhưng lại không ngờ tới, đường đường là Bộ Chiến tranh mà ngay cả bốn ngàn đồng vàng cũng không có, thật sự là có chút quá bần hàn rồi.

Chương 698: Sự áp đảo (1/2)

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người, Hứa Dịch nói tiếp: "Nếu như tình hình tài chính của Vương quốc Lanpari chúng ta có thể xoay chuyển, tôi nghĩ Vương quốc Sack gì đó căn bản không thể nào là đối thủ của chúng ta, đâu cần phải chỉ vì đoạt lại một cái Dãy núi Murto mà tổn thất nặng nề, suy yếu nguyên khí như vậy."

Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa đồng thời cười khổ.

Đạo lý này bọn họ đương nhiên hiểu rõ, nhất là sau khi chứng kiến uy lực khủng bố của bốn cỗ Máy Bắn Đá Ma Lực do Thương hội Tân Phi nghiên cứu chế tạo, bọn họ càng thêm tin chắc điều này.

Nhưng bọn họ cũng rất rõ ràng, tình hình tài chính của Vương quốc Lanpari đã khó khăn từ lâu, muốn xoay chuyển đâu phải chuyện dễ dàng.

"Thực ra cũng rất dễ dàng." Hứa Dịch lắc đầu nói: "Hai vị quên rồi sao, Thành phố Bontar mấy năm trước không phải cũng rất khó khăn sao? Tại sao hai năm nay lại đột nhiên xoay chuyển được như vậy?"

Hội trưởng Cruz liếc nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, anh muốn tự khen mình cũng không cần phải chọn lúc này chứ? Ai mà không biết sự thay đổi của Thành phố Bontar chúng ta đều là nhờ vào việc Thương hội Tân Phi các anh đã thúc đẩy sự phát triển."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tôi không phải muốn tự khen mình, chỉ là muốn nhắc nhở hai vị một chút. Sự phát triển của Thành phố Bontar là nhờ vào sự lớn mạnh của Công nghiệp Ma Pháp, vậy tại sao chúng ta không thể nhân rộng mô hình của Thành phố

Bontar ra toàn bộ Vương quốc Lanpari? Hai vị thử nghĩ xem thu nhập tài chính của Thành phố Bontar hai năm nay đã tăng lên bao nhiêu? Nếu toàn bộ Vương quốc Lanpari cũng có mức tăng trưởng như vậy, thì Bộ Quân sự đừng nói là mua bốn cỗ Máy Bắn Đá Ma Lực, cho dù mua bốn mươi cỗ, bốn trăm cỗ cũng không thành vấn đề."

Hội trưởng Cruz tiếp tục cười khổ: "Nói thì dễ, vấn đề là muốn phổ biến Công nghiệp Ma Pháp ra toàn bộ Vương quốc Lanpari đâu phải là chuyện dễ dàng. Anh không thấy chỉ riêng ở Thành phố Bontar anh đã gặp phải vấn đề lớn như vậy rồi sao?"

"Thành chủ hắn..." Hội trưởng Relsa nói ra mấy chữ, rồi cười khổ im bặt.

Vẻ mặt của ông ta và Hội trưởng Cruz đều có chút bất đắc dĩ.

Là Hội trưởng của những Thương hội lớn nhất nhì ở Thành phố Bontar, bọn họ đương nhiên phải hiểu rõ hơn so với thường dân về nguyên nhân thực sự khiến Bá tước Stark nhằm vào Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi. 6njgs

Nhưng chính vì biết được nguyên nhân thực sự này, mà trong lòng bọn họ lại càng thêm bất đắc dĩ.

Bọn họ đều là những Thương nhân xuất sắc, nhưng lại không phải là những chính trị gia xuất sắc.

Loại chuyện đấu đá chính trị cấp cao này, với thân phận và địa vị hiện tại của bọn họ, căn bản không có khả năng nhúng tay vào.

Cho dù bọn họ có bất bình với những đối xử bất công mà Thương hội Tân Phi phải chịu đựng và những thay đổi bất ngờ ở Thành phố Bontar, thì cũng đành bất lực.

Hứa Dịch nói chuyện này với bọn họ, đương nhiên không phải là muốn nhận được sự ủng hộ thực tế từ bọn họ.

Trên thực tế, anh chỉ muốn thăm dò thái độ thực sự của bọn họ mà thôi.

Người bạn đồng minh lâu năm Hội trưởng Cruz thì không cần phải nói, người mà Hứa Dịch quan tâm chính là thái độ của Hội trưởng Relsa.

Bởi vì sự hợp tác giữa Thương hội Rekton và Thương hội Tân Phi không được nhiều và lâu dài như sự hợp tác giữa Thương hội Amli và Thương hội Tân Phi, cho nên thái độ của Thương hội Rekton trên thực tế cũng đại diện cho thái độ của đại bộ phận Thương hội ở Thành phố Bontar.

Bây giờ xem ra, ít nhất thì đại bộ phận Thương hội ở Thành phố Bontar đều ủng hộ Thương hội Tân Phi, và bất mãn với Bá tước Stark.

Nói thật ra thì đây cũng là điều hiển nhiên.

Sau khi Bá tước Stark đến, lập tức thi hành cái gọi là chính sách kìm hãm thương nghiệp, phát triển nông nghiệp, các Thương hội lớn ở Thành phố Bontar đều phải gánh chịu tổn thất trực tiếp, những Thương nhân này sao có thể thích Bá tước Stark cho được.

Trong lúc mấy người đang nhàn nhã trò chuyện, thì trận chiến bên ngoài vẫn chưa dừng lại.

Tuy nhiên, cục diện trận chiến này cũng không có gì đáng nói.

Những tên Chủng tộc Người thú tập kích tuy rằng có số lượng lên đến hơn năm ngàn, nhưng dưới sự oanh tạc không ngừng nghỉ của bốn cỗ Máy Bắn Đá Ma Lực, đám Người thú này chỉ mới tiến từ khoảng cách năm trăm mét đến hai trăm mét, đã phải chịu tổn thất cực kỳ thảm trọng, đội hình bị đánh cho tan tác.

Lúc chúng nhìn thấy sau khi mình liều mạng xông lên cự ly gần, thì bốn cỗ Máy Bắn Đá Ma Lực đáng sợ kia rốt cuộc cũng

ngừng bắn ra những khối đá tảng, vừa mới phấn chấn trở lại, chuẩn bị một lần nữa cổ vũ khí thế phát động tấn công, lại phát hiện phía trước bay đến một cơn mưa tên dày đặc, che kín bầu trời, căn bản không có cách nào né tránh.

Nhìn thấy đám Người thú ở phía xa bị mưa tên bắn trúng ngã xuống, Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa lại một lần nữa im lặng.

Hai người ngây người nhìn một lúc, nhịn không được đồng thời quay đầu nhìn về phía Hứa Dịch.

Hội trưởng Relsa cười khổ nói: "Hội trưởng Hứa, sao tôi lại cảm thấy, chỉ cần hộ vệ của Thương hội Tân Phi các anh là đủ rồi, căn bản không cần hộ vệ của mấy nhà Thương hội chúng ta ra tay nhỉ."

"Đúng vậy. Đây là anh đang đánh trận kiểu gì vậy, hoàn toàn là đang tàn sát mà." Thấy cục diện trận chiến dễ dàng ngoài dự kiến, vẻ mặt căng thẳng của Hội trưởng Cruz cũng dần dần biến mất, thậm chí còn có tâm trạng nói đùa.

"Đây chính là hành động chung của bốn nhà Thương hội chúng ta, đâu thể để cho một mình Thương hội Tân Phi chúng tôi ra sức được?" Hứa Dịch cười nói."Hơn nữa, chuẩn bị chu đáo một chút vẫn hơn."

Hội trưởng Relsa gật đầu. Quan sát một chút tình hình chiến đấu bên ngoài, lại nhìn những hộ vệ Nhân loại của Thương hội Tân Phi gần như mỗi người đều cầm một cây Nỏ Ma Pháp, trầm ngâm một lát, hỏi: "Hội trưởng Hứa, thứ này có bán không?"

"Tôi rất muốn bán. Nhưng mà rất tiếc, thứ này cũng giống như Máy Bắn Đá Ma Lực, đều là vũ khí trang bị bị Bộ Quân sự hạn chế. Trừ phi Bộ Quân sự đồng ý, nếu không thì chúng tôi tự mình dùng thì được, nhưng không thể bán cho người khác." Hứa Dịch nhún

vai nói."Ngay cả bản thân tôi sử dụng, cũng là nhờ vào thân phận Tử tước và lãnh chúa của tôi, chứ trên danh nghĩa thì Thương hội Tân Phi chúng tôi cũng không thể sử dụng."

Chương 699: Sự áp đảo (2/2)

Hội trưởng Relsa không có vẻ mặt quá mức bất ngờ, loại vũ khí trang bị có uy lực to lớn như vậy, đương nhiên sẽ bị Bộ Chiến tranh đặc biệt quản chế.

Nếu không lỡ như lọt vào tay quốc gia khác, ví dụ như Vương quốc Sack, vậy chẳng phải là sẽ phản tác dụng, tạo thành uy hiếp đối với Vương quốc Lanpari sao?

Nhìn thấy bên chân mỗi hộ vệ của Thương hội Tân Phi đều chất đống một đống hộp đạn cao gần bằng nửa người, Hội trưởng Relsa nhịn không được hơi nhíu mày, lại hỏi: "Hội trưởng Hứa, cái Nỏ Ma Pháp này tuy rằng dễ sử dụng, nhưng mà cũng quá hao tốn mũi tên rồi? Tôi thấy chỉ mới một lúc, một hộ vệ đã dùng hết hơn mười hộp đạn, theo như anh nói một hộp đạn có hai mươi mũi tên, vậy là đã dùng gần ba trăm mũi tên rồi. Mức độ tiêu hao này... có phải là hơi quá cao hay không?"

Hứa Dịch nhún vai: "Đánh trận vốn dĩ chính là tiêu tiền. Theo tôi thấy, tiêu tiền còn hơn là chết người, tiền mất rồi có thể kiếm lại, người chết rồi không thể sống lại."

Hội trưởng Relsa chỉ đành cười khổ một tiếng, nhìn đám Người thú đang ngã rạp xuống như gặt lúa dưới làn mưa tên dày đặc, lắc đầu nói: "Nếu Bộ Quân sự cũng có thể xa xỉ như anh, e rằng Vương quốc Sack đã sớm bị chúng ta san bằng rồi."

Hứa Dịch cười cười không đáp.

Bộ Quân sự mà xa xỉ như anh? Quả thực là trò cười.

Vì để ứng phó với cuộc hành động chung lần này, Hứa Dịch

gần như đã dốc hết toàn bộ tài sản hiện tại của Thương hội Tân Phi, ngoài việc muốn đảm bảo cuộc hành động này có thể hoàn mỹ thành công ra, cũng là muốn kiểm chứng hiệu quả thực chiến của những thứ này.

Từ tình hình hiện tại xem ra, hiệu quả tuyệt đối là rất tốt, nhưng vấn đề đi kèm theo đó chính là mức độ tiêu hao quả thật quá cao.

Vì để đạt được hiệu quả như lúc này, tổng số tiền đầu tư của Hứa Dịch nếu quy đổi thành Đồng vàng, ít nhất cũng đã vượt quá ba vạn Đồng vàng.

Mà đây chỉ mới là một trận chiến đấu tiếp xúc với đám Chủng tộc Người thú giống như ô hợp, nếu đổi thành trận chiến giữa Quân đoàn Bắc Trấn và quân chính quy của Vương quốc Sack, chi phí chắc chắn sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Thiếu tá McConnely nói với anh, sau trận chiến Dãy núi Murto, Bộ Quân sự ngay cả năm ngàn Đồng vàng cũng không bỏ ra nổi, Hứa Dịch cũng không hề bất ngờ.

Muốn dựa vào trang bị để nghiền nát đối thủ, đương nhiên là phải tiêu tiền.

Khoảnh khắc hộ vệ của Thương hội Tân Phi lấy Nỏ Ma Pháp ra, cũng đã tuyên bố cuộc tập kích của đám Chủng tộc Người thú lần này hoàn toàn thất bại.

Khoảng cách ngắn ngủi hai trăm mét, đối với đám Người thú này mà nói, lại giống như bức tường ngăn cách, khiến chúng căn bản không có cách nào vượt qua.

Dưới làn mưa tên gần như vô tận, đám Chủng tộc Người thú xông lên lần lượt ngã xuống, căn bản không có bất kỳ biện pháp phản kháng nào.

So với Nhân loại, Chủng tộc Người thú vốn dĩ đã có môi trường sống không tốt, càng không có khả năng có được bao nhiêu vũ khí tinh lương, có thể phản kháng, cũng hoàn toàn là dựa vào sức mạnh của bản thân, khi tiếp chiến với Nhân loại ở cự ly gần mới có thể giành được ưu thế tuyệt đối.

Nhưng sau khi Hứa Dịch sử dụng Máy Bắn Đá Ma Lực loại đại sát khí này, cộng thêm sự yểm trợ của Nỏ Ma Pháp, căn bản không cho đám Người thú cơ hội tiếp cận.

Số lượng Người thú ban đầu lên đến hơn năm ngàn, có thể vượt qua làn mưa tên, xông vào vòng phòng ngự, cuối cùng cũng chỉ còn lại chưa đến một ngàn tên.

Hơn nữa cho dù là chưa đến một ngàn tên Người thú này cũng đều thân thể đầy thương tích, sức chiến đấu giảm mạnh.

Mà lúc này, hộ vệ của bốn nhà Thương hội đã được nghỉ ngơi lấy sức từ sớm, sĩ khí lại càng lên đến đỉnh điểm, một tiếng hô vang lên, liền giống như hổ dữ xuống núi, ào ào xông ra ngoài.

Lũ Người thú khó khăn lắm mới có được cơ hội giao tranh trực diện với hộ vệ Nhân loại, lại hoảng sợ phát hiện ra, áo giáp trên người những hộ vệ Nhân loại này cư nhiên lại cực kỳ cứng rắn, vũ khí cũng cực kỳ sắc bén.

Nhờ vào sự chênh lệch về trang bị vũ khí, lực chiến đấu của hộ vệ Nhân loại trong nháy mắt đã được kéo gần với lũ Người thú không có áo giáp bảo vệ, vũ khí cũng chỉ là gậy gộc nhặt nhạnh hay thậm chí là đá.

Cộng thêm bên thì sĩ khí cao ngút, bên thì vừa mới trải qua đả kích lớn, sĩ khí sa sút, khi hai bên bắt đầu giao chiến trực diện, cục diện chiến đấu lập tức nghiêng về một phía.

Chỉ trong vòng mười mấy phút sau, gần một ngàn tên Người

thú khó khăn lắm mới xông tới đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, mấy trăm tên Người thú còn lại thấy tình thế không ổn, rốt cuộc không nhịn được quay đầu bỏ chạy.

Thế nhưng bọn chúng vừa mới chạy được một đoạn, liền lại nghe thấy tiếng ken két và tiếng đá tảng xé gió khiến người ta kinh hãi.

Bốn cỗ Máy Bắn Đá Ma Lực căn bản chưa từng ngừng nghỉ lại tiếp tục khai hỏa, ném đá tảng về phía lũ Người thú đang chạy trốn tán loạn, tuy nói đội hình lũ Người thú khi chạy trốn rất lỏng lẻo, khiến cho tỷ lệ trúng mục tiêu không cao, nhưng vẫn nghiền chết ít nhất một nửa số Người thú đang bỏ chạy, cũng trực tiếp đánh nát tia đấu chí cuối cùng của bọn chúng.

Nhìn những tên Người thú còn sót lại chạy trốn về phía đường chân trời đen kịt ở phía xa, trong lòng Hứa Dịch có chút tiếc nuối.

Nếu có thể trang bị một ít chiến mã, nói không chừng hiện tại đã có thể để cho hộ vệ xông lên chém giết toàn bộ hơn trăm tên Người thú còn sót lại, trừ hậu họa tận gốc.

Đáng tiếc chiến mã trong Vương quốc Lanpari là tài nguyên cực kỳ khan hiếm, cho dù quan hệ của Hứa Dịch và Bộ Quân sự có tốt hơn nữa, cũng không thể nào trang bị chiến mã cho hộ vệ dưới trướng Thương hội của mình được.

Chương 700: Đằng sau chiến quả đáng kinh ngạc (1/2)

So với Hứa Dịch, những người khác lại cảm thấy vô cùng hài lòng với chiến quả hiện tại, thậm chí là kinh ngạc và không dám tin.

Theo lẽ thường, hơn năm ngàn Người thú đối mặt với chưa đến hai ngàn chiến sĩ Nhân loại, cho dù có thêm hai trăm Chiến binh Elf và ba trăm Chiến binh Người lùn, thì cũng tuyệt đối là cục diện gần như bị nghiền nát.

Cho dù Người thú không có vũ khí trang bị thích hợp, khiến cho chênh lệch lực chiến đấu được thu hẹp lại một chút, nhưng bọn họ vẫn chiếm ưu thế rất lớn.

Thế nhưng chiến quả bày ra trước mắt mọi người lúc này, lại là hơn năm ngàn Người thú chỉ có hơn một trăm tên chạy thoát, số còn lại gần như bị tiêu diệt hoàn toàn.

Mà bên phía bọn họ, chỉ có ba hộ vệ Nhân loại bị thương nặng trong cuộc giao chiến ngắn ngủi cuối cùng, hơn một trăm người bị thương nhẹ, thậm chí không có một ai tử trận!

Chiến quả như vậy, nếu nói cho những người không trực tiếp trải qua trận chiến này, thì căn bản sẽ không ai tin tưởng, thậm chí ngay cả chính những người đã trải qua trận chiến này cũng không dám tin.

Mọi người đầu tiên đều ngẩng đầu nhìn bốn cỗ Máy bắn đá ma lực, ai cũng rõ ràng, công thần lớn nhất có thể tạo nên chiến quả như vậy, chính là bốn cỗ Máy bắn đá ma lực này.

Nếu như là loại máy bắn đá kiểu cũ mà quân đội trước đây sử dụng, thì căn bản không thể nào dùng để phòng thủ, bởi vì tần suất bắn của máy bắn đá kiểu cũ cực kỳ thấp, có thể bắn ra một hai khối đá trong quá trình Người thú xung phong đã là không tệ rồi,

Mà cỗ Máy bắn đá ma lực này lại có thể bắn ra một khối đá trong vòng chưa đến nửa phút, hơn nữa tầm bắn còn vượt xa máy bắn đá kiểu cũ, đạt đến mức năm trăm mét kinh khủng, khiến cho Người thú xông đến từ khoảng cách rất xa đã phải hứng chịu công kích của Máy bắn đá ma lực, toàn bộ quá trình liên tục bắn ra gần mười khối đá, triệt để thay đổi cục diện toàn bộ trận chiến.

Công thần thứ hai, chính là những cây Nỏ ma pháp trong tay hộ vệ Nhân loại của Thương hội Tân Phi.

Tốc độ bắn của những cây Nỏ ma pháp này cực nhanh, hơn nữa thao tác bắn cũng rất đơn giản, chỉ cần lắp hộp tên vào, sau đó nhắm mục tiêu, bóp cò, hai mươi mũi tên trong một hộp tên sẽ được bắn ra hết trong vòng nửa phút.

Quan trọng hơn là, do mũi tên được bắn ra từ Nỏ ma pháp nhận được gia trì từ Pháp trận bên trong ống phóng, nên tốc độ bắn và tầm bắn đều mạnh hơn so với cung tên thông thường rất nhiều.

Một cây Nỏ ma pháp có lẽ nhìn không ra gì, nhưng khi năm trăm hộ vệ Nhân loại đồng thời cầm trong tay một cây Nỏ ma pháp, hơn nữa mỗi người đều được trang bị đầy đủ hộp tên, thì năm trăm cây Nỏ ma pháp đồng loạt bắn ra, uy lực đã không còn từ ngữ nào có thể hình dung được.

Nếu như nói bốn cỗ Máy bắn đá ma lực đã đánh tan đội hình hơn năm ngàn Người thú, đóng vai trò quyết định, thì cơn mưa tên dày đặc do những cây Nỏ ma pháp đồng loạt bắn ra, mới là công thần gây sát thương lớn nhất cho Người thú.

Mà đến lúc cuối cùng giao chiến trực diện, lý do khiến cho tỷ lệ thương vong của hộ vệ bốn nhà Thương hội thấp như vậy, là do chất lượng vũ khí và áo giáp mà Thương hội Tân Phi cung cấp thật sự quá tốt.

Theo như đánh giá của rất nhiều hộ vệ kỳ cựu, chất lượng vũ khí và áo giáp mà bọn họ nhận được từ Thương hội Tân Phi lần này, thậm chí còn tốt hơn so với vũ khí và áo giáp được rèn bởi những người thợ rèn giỏi nhất mà bọn họ từng thấy.

Tóm lại, dưới sự chênh lệch lực lượng rõ ràng như vậy, lại tạo nên chiến quả mà ai cũng không dám tin, hoàn toàn là bởi vì trang bị quân sự của hai bên chênh lệch quá lớn.

Thế nhưng, cho dù đã tạo nên chiến quả khiến người ta phải kinh ngạc như vậy, Hứa Dịch - nhân vật quan trọng nhất, người đã tạo ra chiến quả này lại nhíu mày, giống như không hài lòng.

Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Relsa nhịn không được tò mò hỏi Hứa Dịch tại sao anh vẫn chưa hài lòng, Hứa Dịch suy nghĩ một chút rồi đáp: "Ban đầu ý tưởng của tôi là muốn tiêu diệt toàn bộ lũ Người thú trước khi chúng kịp đến gần chúng ta. Không ngờ cuối cùng vẫn còn hơn một ngàn tên Người thú xông đến được. Nếu như số lượng Người thú xông đến còn nhiều hơn nữa, thì muốn giải quyết cũng không dễ dàng như vậy đâu."

Hai người đồng thời trợn mắt nhìn Hứa Dịch.

Giết sạch bọn chúng trước khi lũ Người thú xông đến? Điều này sao có thể? Người thú đâu phải kẻ ngốc, đứng yên ở đó cho anh giết sao?

Nhìn thấy phản ứng rõ ràng là không tin của hai người, Hứa Dịch khinh bỉ liếc nhìn bọn họ một cái.

Hừ, đúng là đồ chưa thấy việc đời. Nếu như để bọn họ biết

quân đội trên Địa Cầu thậm chí có thể tiêu diệt kẻ địch từ khoảng cách hàng ngàn km, không biết bọn họ có bị dọa đến ngất xỉu hay không?

Trận chiến kết thúc. Đạt được chiến quả kinh người như vậy, cũng đồng nghĩa với việc hành động chung của bốn nhà Thương hội lần này đã thành công rực rỡ.

Lần này sở dĩ phải hao tâm tổn trí bày ra bẫy rập, sau đó cố ý mang theo một đống lớn hàng hóa đi sâu vào Hoang mạc Black Rice, tự đặt mình vào hiểm cảnh, là vì muốn dụ đám Người thú do Quân đoàn Độc lập Người thú cầm đầu, những kẻ vẫn còn ôm lòng thù địch mãnh liệt với Nhân loại, ra ngoài, sau đó cho bọn chúng một đòn chí mạng, giải quyết triệt để mọi rắc rối mà bốn nhà Thương hội có thể gặp phải ở nơi này.

Tin chắc rằng, sau khi chứng kiến lực chiến đấu cường hãn mà bốn nhà Thương hội thể hiện qua hai lần này, trên Hoang mạc Black Rice sẽ không còn tên Người thú nào dám manh động, khiêu khích bốn nhà Thương hội nữa, khiến cho các nhà máy, căn cứ mà bốn nhà Thương hội xây dựng ở đây sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Chương 701: Đằng sau chiến quả đáng kinh ngạc (2/2)

Đương nhiên, đối với Hứa Dịch mà nói, biện pháp tốt nhất để có được hòa bình không phải là giết chóc, mà là hợp tác.

Chỉ cần khiến cho Người thú trên Hoang mạc Black Rice nhận thức được rằng, chỉ có hợp tác với Nhân loại, thì mới có thể có được cuộc sống tốt đẹp hơn, như vậy tin rằng sau này sẽ không còn Người thú nào đến gây phiền phức cho Thương hội Nhân loại nữa.

Thế nhưng, hầu hết Người thú đều tôn thờ kẻ mạnh, chỉ có thể hiện ra thực lực của mình, thì việc đầu tư của bốn nhà Thương hội trên Hoang mạc Black Rice mới có thể tiến hành thuận lợi, cho nên Hứa Dịch mới không ngại thể hiện ra lực chiến đấu mạnh mẽ nhất của mình trong hành động lần này, dự định một lần đập tan toàn bộ ý đồ phản kháng của Người thú.

Sự thật chứng minh, cách làm này rất hiệu quả.

Trong mấy ngày tiếp theo, khi đoàn xe của bốn nhà Thương hội chính thức đóng quân ở đây, bắt đầu xây dựng căn cứ, thì không còn tên Người thú nào dám manh động, khiêu khích nữa, mà bốn bộ lạc Người thú đã đồng ý hợp tác với bốn nhà Thương hội trước đó, càng phái người trong bộ lạc đến hỗ trợ con người xây dựng căn cứ.

Dù sao, sau khi tận mắt chứng kiến sự thay đổi trong cuộc sống của bộ lạc Người sói Woller, những Người thú này cũng tràn đầy hy vọng và mong đợi đối với cuộc sống như vậy, cũng muốn sớm ngày được sống những ngày tháng ấm no, có cơm ăn áo mặc.

Vào lúc căn cứ nằm sâu trong Hoang mạc Black Rice hơn năm mươi dặm này đang được xây dựng rầm rộ, thì Hứa Dịch đã rời khỏi đây, đến khu mỏ gần bộ lạc Người sói Woller và Xưởng luyện kim loại màu của Thương hội Tân Phi để thị sát.

Khu mỏ hiện tại đã đi vào hoạt động bình thường, mỗi ngày có thể khai thác được hơn hai mươi tấn quặng kim loại màu, không có gì đáng lo ngại.

Thế nhưng, hoạt động của Xưởng luyện kim loại màu lại gặp phải trở ngại.

Luyện kim loại màu tuy nhìn bề ngoài có vẻ giống với luyện thép, nhưng trên thực tế lại khác nhau rất nhiều.

Hứa Dịch không phải là người chuyên về luyện kim loại màu, anh chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm khi giúp Xưởng luyện kim loại màu thiết kế máy móc luyện kim ở Địa Cầu để đưa ra một số ý kiến tham khảo, còn lại hầu hết các chi tiết khác đều phải dựa vào chính những người thợ trong nhà máy tự mình nghiên cứu giải quyết.

May mà, Thương hội Tân Phi có thể thiếu thứ khác, chứ tuyệt đối sẽ không thiếu Người lùn am hiểu về khoáng sản và luyện kim.

Khi thành lập nhà máy luyện kim loại màu này, Hứa Dịch đã trực tiếp điều động gần ba trăm người thợ Người lùn đến, đồng thời bổ sung thêm năm trăm người thợ Nhân loại có kinh nghiệm làm việc trong Xưởng luyện thép ở Thung lũng Rainfall để hỗ trợ, khiến cho Xưởng luyện kim loại màu có thể nhanh chóng thúc đẩy tiến độ nghiên cứu và sản xuất.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa nghiên cứu thấu đáo về luyện kim loại màu, nhưng dưới sự nỗ lực của những người thợ Người lùn giàu kinh nghiệm này, tiến độ vẫn rất nhanh, tin rằng muộn nhất là đầu năm sau, có thể luyện chế thành công nhôm, chì, thiếc,

vonfram... đạt tiêu chuẩn theo yêu cầu của Hứa Dịch.

Nếu như Xưởng luyện kim loại màu có thể hoàn thành việc nghiên cứu về luyện kim, không chỉ có nghĩa là sau này Thương hội Tân Phi sẽ có một lượng lớn kim loại màu để sử dụng, đẩy nhanh tốc độ nghiên cứu về kỹ thuật vật liệu, từ đó làm phong phú thêm dòng sản phẩm, mà còn có một ý nghĩa chiến lược rất quan trọng, đó chính là có thể dựa vào điều này để hợp tác khai thác Mạch khoáng sản kim loại màu trong nội bộ Vương quốc Lanpari với Thương hội Falcao.

Theo như kết quả thăm dò của Người lùn, trữ lượng quặng sắt trong Vương quốc Lanpari không quá dồi dào, ngược lại trữ lượng kim loại màu lại cực kỳ phong phú.

Đối với ngành công nghiệp hiện đại mà nói, thép đúng là vật liệu công nghiệp quan trọng nhất, nhưng kim loại màu cũng là thứ không thể thiếu, hơn nữa không phải nơi nào cũng có thể tìm thấy quặng sắt.

So với phương diện này mà nói, Vương quốc Lanpari lại có ưu thế đặc biệt.

Tất nhiên, đó đều là những suy nghĩ lâu dài.

Hiện tại, mỏ quặng và Xưởng luyện kim loại màu mà Thương hội Tân Phi đầu tư vào bộ lạc Người sói Woller chỉ là đầu tư thuần túy, tạm thời không thể tạo ra bất kỳ lợi nhuận nào.

Tuy nhiên, Hứa Dịch không hề nóng vội, bởi vì việc thiết lập hệ thống Ma thuật Công nghiệp vốn là một dự án khổng lồ, không thể vội vàng được.

Là một kỹ sư cơ khí, anh có đủ kiên nhẫn hơn người khác rất nhiều.

Hơn nữa, tình hình kinh doanh hiện tại của Thương hội Tân

Phi đang rất tốt, nhờ vào việc Máy móc Ma thuật ngày càng được phổ biến rộng rãi, lợi nhuận hàng tháng của Thương hội Tân Phi vẫn đang tăng lên, mặc dù chi phí đầu tư hiện tại rất lớn, nhưng với tình hình tài chính hiện tại của Thương hội Tân Phi, việc đối phó với nó lại rất dễ dàng.

Vấn đề duy nhất có lẽ là tình hình chính trị nội bộ của Vương quốc Lanpari.

Đối với điểm này, Hứa Dịch tạm thời cũng không có cách nào.

Mặc dù anh cũng đã nỗ lực để gia nhập hàng ngũ Quý tộc của Vương quốc Lanpari, nhưng để có thể quyết định cục diện chính trị cấp cao của Vương quốc Lanpari thì còn lâu mới đạt được.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là anh không thể hỗ trợ gì cho Cervini.

Ngược lại, anh có thể hỗ trợ rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lộ ra nụ cười tự tin.

Nếu như trước đây Vương quốc Lanpari chưa được nếm mùi vị ngọt ngào, thì anh có làm gì cũng không ảnh hưởng gì, nhưng lần này Quân đội đã nếm trải cảm giác chiến thắng dễ dàng trong trận chiến tranh giành Dãy núi Murto, Hứa Dịch tuyệt đối không tin rằng bọn họ sẽ không mảy may rung động.

Chương 702: Lại đến xin xỏ lợi ích? (1/2)

Lanpari XIII ngồi tĩnh lặng trong vườn nhỏ phía sau Cung điện Hoàng gia, chân đắp một tấm chăn mỏng, đón ánh nắng hiếm hoi của tiết trời đầu đông, chậm rãi lật xem tập báo cáo trong tay.

Tập báo cáo này là do Bộ Chiến tranh trình lên vào hai ngày trước, hôm nay ông đã xem đến lần thứ ba, nhưng vẫn vô cùng chăm chú.

Bởi vì đây là báo cáo tổng kết về chiến dịch Dãy núi Murto, là vị Quốc vương lên ngôi trong thời kỳ hỗn loạn hơn mười năm trước, sau đó trong tình thế khó khăn nhất đã bình định được cuộc bạo loạn và củng cố ngai vàng, Lanpari XIII đương nhiên hiểu rõ và coi trọng quân đội hơn bất kỳ vị Quốc vương nào trước đây.

Tại vị hơn mười năm, ông hiểu rõ xung đột giữa Vương quốc Lanpari và Vương quốc Sack ở phương Bắc có ảnh hưởng to lớn đến toàn bộ Vương quốc Lanpari.

Bởi vì sự chèn ép của Vương quốc Sack, Vương quốc Lanpari hàng năm đều phải chi một khoản tiền khổng lồ cho Quân đoàn Bắc Trấn, Bộ Quân sự thậm chí phải sử dụng gần như toàn bộ kinh phí hàng năm cho Quân đoàn Bắc Trấn, mới miễn cưỡng chặn đứng được cuộc tấn công của Vương quốc Sack.

Tuy nhiên, Vương quốc Lanpari cũng bị sa lầy vào vũng bùn này, mỗi năm đều phải chi tiêu một lượng lớn kinh phí quân sự, căn bản không thể thoát ra được.

Thực ra, Lanpari XIII cũng biết rõ chiến lược của Vương quốc

Sack, lý do Vương quốc Sack không phát động một cuộc chiến tranh toàn diện để quyết chiến với Vương quốc Lanpari, chính là muốn dựa vào quốc lực hùng mạnh hơn hẳn của mình để dần dần kéo Vương quốc Lanpari vào vũng lầy, sau đó không tốn một binh lính nào mà chiếm lấy Vương quốc Lanpari.

Ngược lại, nếu thực sự liều lĩnh phát động một cuộc chiến tranh toàn diện, nói không chừng sẽ khơi dậy sự kháng cự toàn diện của Vương quốc Lanpari, cuối cùng cho dù có thể giành chiến thắng, thì Vương quốc Sack cũng sẽ bị tổn thất nặng nề, thậm chí còn có khả năng bị các quốc gia khác thừa cơ ngư ông đắc lợi.

Nhưng biết thì biết vậy, Vương quốc Lanpari lại không có cách nào để giải quyết vấn đề này, bởi vì Vương quốc Sack hùng mạnh hơn Vương quốc Lanpari, chiếm thế chủ động tuyệt đối, Vương quốc Lanpari có thể miễn cưỡng chống đỡ đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể nghĩ cách phản công.

Lần này trong chiến dịch Dãy núi Murto, tuy rằng lúc đầu Vương quốc Sack tỏ ra hùng hổ, dường như muốn phát động toàn diện, nhưng trên thực tế cũng chỉ là giành quyền kiểm soát Dãy núi Murto, mà không tiếp tục tiến quân.

Hành động này, thực chất chính là muốn tiếp tục gây áp lực cho Vương quốc Lanpari, buộc Vương quốc Lanpari phải tăng cường đầu tư cho Quân đoàn Bắc Trấn, khiến cho tình hình tài chính vốn đã khó khăn của Vương quốc Lanpari càng thêm tồi tệ.

Tuy nhiên, Vương quốc Sack không ngờ tới, Quân đoàn Bắc Trấn của Vương quốc Lanpari lại đột nhiên được trang bị vũ khí và trang bị hoàn toàn mới, hơn nữa còn được trang bị loại Cỗ máy Ma lực khủng bố như Máy Bắn Đá Ma Lực, lại phối hợp với mũi tên thép gần như không tiếc tiền của, đã cưỡng ép cướp lại Dãy núi Murto từ tay bọn chúng.

Kết quả cuối cùng lại là Quân đoàn Bắc Trấn hiện tại đã kiểm

soát hoàn toàn Dãy núi Murto, khiến Vương quốc Sack phải đối mặt với áp lực to lớn, buộc phải tăng cường đầu tư cho Quân đoàn Greedy Wolf và Quân đoàn Tiger, đề phòng sự phản công của Quân đoàn Bắc Trấn.

Còn việc phản công Dãy núi Murto... Dưới sự hỗ trợ quân sự mạnh mẽ của Quân đoàn Bắc Trấn, thì trong thời gian ngắn là điều không thể.

Tuy nhiên, trong bản báo cáo mà Bộ phận của Vương quốc Lanpari trình lên, lại bất thường không phải là khoe khoang thành tích với Quốc vương, mà là cầu xin giúp đỡ.

Theo thống kê của Bộ Quân sự, trong chiến dịch Dãy núi Murto, tuy rằng Quân đoàn Bắc Trấn đã chiến đấu dũng cảm, giành lại quyền kiểm soát Dãy núi Murto vô cùng quan trọng, nhưng cái giá mà Bộ Quân sự phải trả là một khoản đầu tư một lần lên tới 170. 000 đồng vàng, gần như vét sạch ngân khố của Bộ Quân sự trong năm nay.

Mà để duy trì quyền kiểm soát Dãy núi Murto, chi tiêu hàng tháng của Quân đoàn Bắc Trấn hiện tại đã lên tới hơn 40. 000 đồng vàng.

Chưa kể, riêng chi phí vận chuyển vật tư đã vượt quá 10. 000 đồng vàng.

Mà đây vẫn là con số mà Bộ Quân sự đã phải tiết kiệm hết mức có thể.

Trong bản báo cáo này, Bộ Quân sự đã liệt kê rõ ràng tất cả các số liệu, sau đó nói rõ, Bộ Quân sự hiện tại đã hết sạch tiền, nếu ngân khố không bổ sung kinh phí, thì Bộ Quân sự không thể nào gánh vác nổi, và điều này đồng nghĩa với việc Dãy núi Murto chắc chắn sẽ lại đổi chủ.

Bức thư này thoạt nhìn giống như đang ép buộc Quốc vương phải chi tiền, nhưng Lanpari XIII biết rõ, những gì Bộ Quân sự nói đều là sự thật.

Bởi vì ông là người hiểu rõ tình hình tài chính của Vương quốc hơn bất kỳ ai.

Ngân khố không có tiền, thì Bộ Quân sự đương nhiên không có tiền.

Nhưng đây là vấn đề phải giải quyết. Nếu không, những nỗ lực trước đây của Quân đoàn Bắc Trấn sẽ uổng phí, Vương quốc Lanpari cũng sẽ rơi vào thế bị động hơn.

Nhưng nếu tìm cách khác để bổ sung kinh phí cho Bộ Quân sự, kết quả là cả hai nước Lanpari và Sack sẽ càng sa lầy vào vũng bùn này, khiến tình hình tài chính của Vương quốc càng thêm tồi tệ, tạo thành một vòng luẩn quẩn.

Làm sao để phá vỡ vòng luẩn quẩn này đây?

Lanpari XIII suy nghĩ một lúc, cầm lấy một tập báo cáo khác trên bàn.

Tập báo cáo này, là báo cáo tổng kết mùa thu hoạch của Vương quốc do Cục Nông nghiệp trình lên cách đây không lâu.

Trong bản báo cáo này, Thành phố Bontar được đặt ở vị trí rất nổi bật.

Lý do rất đơn giản, bởi vì trong vụ thu hoạch mùa thu năm nay, Thành phố Bontar đã đạt được thành tích quá xuất sắc, vượt xa so với các thành phố khác trong Vương quốc.

Trong bản báo cáo này, Cục Nông nghiệp hết lời ca ngợi vị Thành chủ hiện tại của Thành phố Bontar - Bá tước Stark, gọi ông ta là công thần số một giúp Thành phố Bontar đạt được thành tích

xuất sắc như vậy, hoàn toàn xứng đáng nhận được khen thưởng cao nhất, đồng thời cho rằng nếu mỗi thành phố trong Vương quốc đều có sản lượng lương thực dồi dào như vậy, thì Vương quốc Lanpari sẽ hoàn toàn thoát khỏi nỗi lo lương thực trong vòng vài năm tới, để cho người dân không còn phải chịu cảnh đói kém.

Chương 703: Lại đến xin xỏ lợi ích? (2/2)

Sau khi đọc kỹ bản báo cáo, Lanpari XIII đột nhiên khịt mũi một tiếng, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lùng, sau đó lại cầm lấy một tập báo cáo khác, xem một lúc, rồi khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười trên mặt trở nên hài lòng.

Tập báo cáo này, là một tập báo cáo bí mật, dày cộp đến mấy chục trang giấy.

Nếu như Hứa Dịch ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì trên tập báo cáo dày cộp này, viết toàn bộ đều là thông tin về Thương hội Tân Phi.

Lanpari XIII xem tập báo cáo này còn kỹ lưỡng hơn cả bản báo cáo của Bộ Quân sự và Cục Nông nghiệp, rất nhiều lúc còn dừng lại suy nghĩ một lúc, rồi mới tiếp tục xem.

Mất gần một tiếng đồng hồ để đọc hết tập báo cáo, Lanpari XIII đặt tập báo cáo xuống, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại phơi nắng, trông có vẻ như đang định nghỉ ngơi một lát, nhưng nhìn từ đôi lông mày nhíu chặt và khóe miệng thỉnh thoảng lại mấp máy, thì rõ ràng là ông đang chìm trong suy tư.

Một lúc sau, một tiếng bước chân nhẹ nhàng bước vào vườn, đánh thức Lanpari XIII khỏi dòng suy tư.

Không cần mở mắt ra, ông cũng biết, nhất định là cô con gái út Cervini mà ông yêu quý nhất đã đến.

"Phụ vương, hôm nay người lại có thời gian rảnh rỗi để nghỉ

ngơi sao?" Tiếng bước chân dừng lại trước mặt, sau đó là giọng nói có chút kinh ngạc của Cervini vang lên.

Lanpari XIII mở mắt ra, nhìn Cervini với nụ cười hiền hậu, chỉ vào chiếc ghế đối diện, ra hiệu cho Cervini ngồi xuống.

"Nói đi." Đợi Cervini ngồi xuống, Lanpari XIII nói ngắn gọn.

Cervini biết vị phụ vương này của mình không thích lãng phí thời gian, bèn gật đầu, đưa tập tài liệu trong tay cho Lanpari XIII.

"Lại là chuyện về tên tiểu tử Hứa Dịch đó à?" Lanpari XIII không đưa tay ra nhận, ngược lại nhìn Cervini với nụ cười trêu chọc.

Nghe ra giọng điệu trêu chọc trong lời nói của ông, Cervini đỏ mặt, đưa tập tài liệu về phía Lanpari XIII thêm một chút.

"Người xem thì biết."

Lanpari XIII mỉm cười, nhận lấy tập tài liệu, liếc mắt nhìn qua, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, thậm chí còn ngồi thẳng người dậy.

Đợi ông xem kỹ lưỡng toàn bộ tập tài liệu, trầm ngâm một lát, rồi nghiêm túc hỏi Cervini: "Có bao nhiêu phần nắm chắc?"

Cervini suy nghĩ một chút, đáp: "Theo như con hiểu về Hứa Dịch, hắn đã nói như vậy, hơn nữa còn trịnh trọng đề nghị với người, con nghĩ ít nhất cũng phải có hơn năm phần nắm chắc."

"Tốt. Có thể có năm phần nắm chắc, vậy thì đáng để làm."

Lanpari XIII lại cúi đầu nhìn tập tài liệu trong tay, cười tự giễu.

"Haiz, không ngờ chuyện khiến ta đau đầu suốt mười mấy năm nay, rơi vào tay tên tiểu tử này, lại có thể dễ dàng giải quyết như

vậy. Không ngờ hắn lại nghĩ ra cách nhắm vào Công quốc Stan. Trước đây ta cũng biết đất đai của Công quốc Stan màu mỡ, có thể sản xuất ra rất nhiều lương thực, nhưng thực sự không có đủ thực lực để đánh chiếm, nên đành phải từ bỏ ý định này."

Cervini mỉm cười: "Phụ vương, Hứa Dịch đã nói. Trên thế giới này kỳ thực rất nhiều chuyện đều có thể dùng tiền giải quyết, mà không cần phải động đến vũ lực. Hơn nữa anh ấy còn nói, chuyện có thể dùng tiền giải quyết, thì không tính là chuyện gì lớn."

Lanpari XIII nhịn không được trừng mắt: "Thằng nhóc này nói thì dễ nghe thật. Bọn họ Thương hội Tân Phi kiếm được không ít tiền, nó đương nhiên có thể nói ra lời lẽ ngông cuồng như vậy, thế nhưng tình hình tài chính của Vương quốc chúng ta sao có thể so sánh với cái Thương hội của bọn họ được. Nó có bản lĩnh thì khiến cho cả Vương quốc Lanpari chúng ta cũng giống như vậy mà kiếm tiền đi?"

Cervini khẽ nheo mắt cười nói: "Phụ vương, nếu như Hứa Dịch thật sự có biện pháp khiến cho cả Vương quốc trở nên giàu có thì sao?"

Lanpari XIII khựng lại, cau mày nhìn Cervini một cái: "Cervini, ta biết con một mực hết lòng khen ngợi Hứa Dịch, ta cũng đồng ý Thương hội Tân Phi bọn họ dẫn dắt Ngành Ma thuật thật sự đã thay đổi diện mạo của cả Thành phố Bontar. Thế nhưng một quốc gia và một Thương hội, một thành thị dù sao cũng khác nhau, không có đơn giản như vậy đâu."

"Không thử xem sao biết được." Cervini lắc đầu."Phụ vương, Vương quốc Lanpari chúng ta đã đi trên con đường cũ kỹ kia mấy trăm năm rồi, lại chưa từng có được bất kỳ tiến bộ nào. Hiện tại khó khăn lắm mới xuất hiện một tia khả năng thay đổi, tại sao người lại không chịu hạ quyết tâm thử một lần?"

Lanpari XIII nhìn chằm chằm Cervini một hồi lâu, thở dài một

hơi: "Ta làm sao có thể không hiểu rõ những điều này chứ. Thế nhưng Cervini à, trong Vương quốc có rất nhiều chuyện, cho dù là ta cũng không thể dễ dàng quyết định như vậy được."

"Con hiểu." Cervini khẽ gật đầu."Con cũng không phải là muốn người lập tức tạo ra thay đổi quá lớn, chỉ là hy vọng người có thể cho cái khả năng thay đổi này thêm một chút trợ giúp mà thôi."

Lanpari XIII cười một tiếng: "Ta đã biết ngay mà, lần này con đến đây lại là vì thằng nhóc kia đến xin xỏ chỗ tốt đây mà. Nếu không phải nó đã kết hôn rồi, ta thật sự hoài nghi con có phải là đã tính toán kỹ càng muốn gả cho nó hay không rồi đấy."

Cervini đỏ mặt, nhưng cũng không phản bác gì, chỉ nhìn chằm chằm Lanpari XIII: "Phụ vương, con là nghiêm túc đấy. Hứa Dịch ở trong hoàn cảnh bị Bá tước Stark đối xử như vậy, vậy mà vẫn đang vì toàn bộ Vương quốc chúng ta mà suy nghĩ, nếu chúng ta còn không cho anh ấy một chút ủng hộ nào, vậy nhất định sẽ khiến cho anh ấy thất vọng. Con cảm thấy, chúng ta dù thế nào cũng không thể đánh mất anh ấy cùng Thương hội Tân Phi."

"Ta cũng không phải là không đồng ý, chỉ là con còn chưa nói lần này con rốt cuộc là muốn vì nó xin xỏ chỗ tốt gì, vậy thì ta phải đáp ứng thế nào đây?" Lanpari XIII cười nói."Nếu như vẫn là yêu cầu lãnh địa, vậy thì thôi đi, ta không thể đồng ý đâu. Lần trước cho thằng nhóc kia một khối lãnh địa, Hội đồng Quý tộc đã muốn lật trời rồi. Lại cho nó nữa, ta nhất định sẽ bị làm phiền đến chết mất."

Cervini dừng một chút, nghiêm mặt đáp: "Con hy vọng người có thể cho Thương hội Tân Phi quyền tự do thông thương."

Lanpari XIII ngẩn người, sau đó lập tức nghiêm nghị nói: "Không thể nào!"

Chương 704: Di dân (1/2)

Là Quốc Vương Bệ Hạ và Vương nữ Điện hạ của Vương quốc Lanpari, những gì mà bọn họ cân nhắc và thương nghị đương nhiên là những vấn đề lớn có liên quan đến toàn bộ Vương quốc.

Nhưng đối với Alphacia và con trai Aqi của ông, những vấn đề lớn đó chẳng có gì liên quan đến họ. Hiện tại, họ chỉ quan tâm đến một vấn đề, đó là cuộc sống của gia đình nhỏ bé của mình.

Thực tế mà nói, cuộc sống của gia đình Alphacia bây giờ đã tốt hơn so với vài năm trước rất nhiều.

Mặc dù Alphacia vẫn thường xuyên vào rừng săn bắn như trước đây, nhưng ông đã không còn phải đổi những con mồi săn được để lấy tiền, bổ sung thu nhập cho gia đình nữa. Mỗi lần đi săn, ông chỉ đơn giản là muốn cải thiện bữa ăn, nếm thử những món ngon trong rừng mà thôi.

Bởi vì hiện tại, cả nhà Alphacia đã không còn phải dựa vào thu nhập từ việc săn bắn của ông để duy trì cuộc sống nữa.

Ba con trai và hai con gái của Alphacia đều đã vào làm việc trong các xưởng do các Thương hội ở Thành phố Bontar mở ra, trung bình mỗi người mỗi tháng đều có thể kiếm được hơn mười Đồng vàng. Cộng lại, thu nhập hàng tháng của cả gia đình thậm chí đã vượt quá bảy mươi Đồng vàng.

Số tiền này, trước đây cả nhà họ phải làm lụng vất vả cả năm trời mới kiếm được.

Thu nhập tăng lên, cuộc sống của gia đình Alphacia tự nhiên cũng được cải thiện rất nhiều.

Không chỉ những con mồi mà Alphacia săn được chỉ để dành ăn, mà căn nhà tranh nhỏ bé trước đây cũng đã được đập bỏ, học theo những gia đình khác trong làng, xây dựng một ngôi nhà hai tầng mới tinh bằng gạch, ngói và bê tông do Thương hội Amli tung ra, được tất cả mọi người ở Thành phố Bontar công nhận.

Cùng lúc đó, trong nhà cũng sắm thêm rất nhiều loại Máy móc Ma thuật gia dụng, khiến cuộc sống trở nên thoải mái hơn trước vô số lần.

Tuy nhiên, cuộc sống tốt đẹp này đã nhanh chóng biến mất sau khi Thành chủ của Thành phố Bontar thay đổi.

Mặc dù không đến mức quay trở lại hoàn cảnh khó khăn chỉ đủ ăn như những năm trước, nhưng do vị Thành chủ mới thi hành chính sách kìm hãm thương nghiệp, phát triển nông nghiệp, khiến cho rất nhiều Thương hội ở Thành phố Bontar phải di dời hoặc đóng cửa nhà máy, kết quả là ba trong số năm người con của Alphacia đã mất việc. Hai người còn lại cũng phải chạy hơn mấy chục km đến Thung lũng Rainfall mới tìm được việc làm.

Hiện tại, thu nhập hàng tháng của cả gia đình họ từ hơn bảy mươi Đồng vàng đã giảm xuống chỉ còn hơn hai mươi Đồng vàng, giảm hơn một nửa, khiến cuộc sống của cả gia đình trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Tất nhiên, thu nhập này thực tế vẫn cao hơn so với những năm trước. Nhưng hiện tại, mức sống của mọi người cũng cao hơn trước rất nhiều, đột nhiên từ mức sống hơn bảy mươi Đồng vàng giảm xuống còn hơn hai mươi Đồng vàng, chắc chắn sẽ khiến họ cảm thấy vô cùng khó khăn.

Vấn đề quan trọng hơn là trong hai năm qua, gia đình Alphacia đã tranh thủ lúc thu nhập tăng cao, lo liệu xong đám cưới cho con trai thứ hai, đồng thời gả hai con gái đi lấy chồng, tương đương với việc từ một gia đình biến thành mấy gia đình, gánh nặng cũng

nặng hơn trước rất nhiều.

Vấn đề quan trọng nhất là cậu con trai út Aqi của ông đã mười tám tuổi, mà theo truyền thống ở nông thôn, nếu đến năm hai mươi tuổi mà vẫn chưa lấy vợ, chắc chắn sẽ bị người ta dị nghị.

Cậu con trai Aqi này cũng đã phải lòng một cô gái trong làng, hai người rất tâm đầu ý hợp.

Sau khi gặp mặt cô gái kia, Alphacia cũng rất ưng ý, dự định sẽ tổ chức đám cưới cho hai người vào năm nay hoặc năm sau.

Nhưng cha mẹ cô gái kia lại đưa ra yêu cầu, Aqi khi kết hôn phải chuẩn bị một căn nhà mới, hơn nữa trong nhà phải sắm sửa đầy đủ các loại Máy móc Ma thuật gia dụng - nhất định phải là của Tân Phi.

Yêu cầu này cũng không phải là quá đáng, bởi vì hiện tại cuộc sống của mọi người đều đã tốt hơn, các cô gái ở Thành phố Bontar khi lấy chồng đều có những yêu cầu tương tự.

Nhưng Thương hội New Ica nơi Aqi làm việc trước đây đã di dời đến Thành phố Canberra, cách Thành phố Bontar hơn một trăm km, mà Aqi lại không muốn đi theo, khiến cậu mất việc. Bây giờ, làm sao cậu có thể kiếm được số tiền lớn như vậy để đáp ứng những yêu cầu đó.

Alphacia và Aqi đã tính toán, nếu muốn đáp ứng yêu cầu của cha mẹ cô gái, ít nhất cũng phải bỏ ra hai trăm Đồng vàng.

Mặc dù trong hai năm qua, thu nhập của gia đình Alphacia đã tăng lên rất nhiều, nhưng họ đều dùng để cải thiện cuộc sống, không có nhiều tiền tiết kiệm.

Vì vậy, đám cưới của Aqi và cô gái kia đành phải tạm thời gác lại, tâm trạng của Aqi cũng ngày càng sa sút.

Nhìn Aqi ngồi đối diện im lặng không nói, Alphacia nhớ lại cậu con trai út luôn tràn đầy năng lượng, vui vẻ trước đây, trong lòng ông không khỏi thở dài, nhìn về phía Tây Nam, âm thầm hạ quyết tâm, mở miệng nói: "Aqi, cứ tiếp tục thế này không phải là cách, con phải nghĩ cách giải quyết thôi."

Aqi cười khổ một tiếng, bất lực nói: "Giải quyết thế nào được? Nhà chúng ta nào có nhiều tiền như vậy." Nói xong, cậu dừng lại một chút, trên mặt hiện lên vẻ đau khổ, nói tiếp: "Hay là thôi bỏ đi, cha mẹ Leiya nhất quyết đưa ra yêu cầu cao như vậy, cùng lắm thì con không cưới cô ấy nữa. Dù sao trên thế giới này cũng có rất nhiều cô gái, sau này tìm lại là được."

Chương 705: Di dân (2/2)

"Đừng nói những lời ngốc nghếch đó!" Alphacia lập tức quát lớn."Leiya là một cô gái tốt, yêu cầu của cha mẹ cô ấy cũng không phải là quá đáng, dù sao bọn họ cũng muốn Leiya sau này có cuộc sống tốt hơn. Như vậy đi, Aqi, con đừng ở lại làng nữa, hãy ra ngoài, đến nơi khác, tìm một công việc tốt, kiếm thật nhiều tiền, sau đó quay về cưới Leiya."

Aqi sững sờ: "Vậy phải làm sao? Anh cả và anh hai đều đã chuyển đi rồi, con nhất định phải ở lại chăm sóc cha mẹ chứ."

Alphacia trợn mắt: "Cha mẹ con đều có tay có chân, cần con chăm sóc gì? Nghe lời cha, hãy rời khỏi đây, đi tìm một công việc tốt. Đợi con có tiền, quay về, cha mẹ Leiya sẽ yên tâm giao Leiya cho con."

Nhìn thấy vẻ mặt của Alphacia, Aqi biết cha mình đã hạ quyết tâm, biết rằng nếu mình phản bác chỉ khiến ông tức giận. Cậu suy nghĩ một chút, sau đó lại cười khổ nói: "Nhưng mà cha, con biết đi đâu để tìm việc bây giờ? Hiện tại, các Thương hội ở Thung lũng Rainfall đều đã tuyển dụng đủ người rồi, cho dù con có muốn đi cũng không tìm được công việc phù hợp. Hơn nữa, mức lương mười mấy Đồng vàng một tháng cũng không đủ, muốn tiết kiệm được hơn hai trăm Đồng vàng, ít nhất cũng phải mất hai năm."

"Thung lũng Rainfall không đủ, con phải đến nơi xa hơn." Alphacia lắc đầu.

Aqi ngạc nhiên: "Cha, cha không lẽ muốn con đến Hoang mạc Black Rice làm việc chứ? Mặc dù mức lương mà mấy Thương hội kia đưa ra rất cao, nhưng đó là địa bàn của Chủng tộc Người thú,

rất nguy hiểm."

"Tất nhiên là cha không muốn con đến nơi nguy hiểm như vậy rồi, ý cha là còn xa hơn nữa, đó chính là Công quốc Stan." Alphacia nói.

Lần này Aqi hoàn toàn sững sờ, một lúc lâu sau mới lắp bắp hỏi: "Cha, cha thật sự đồng ý để con đến Công quốc Stan sao? Nơi đó đi một chuyến cho dù có đi bằng Xe ngựa cũng phải mất ít nhất một tuần. Nếu con đi, sau này muốn quay về sẽ rất khó khăn. Nhỡ đâu cha mẹ có chuyện gì, con muốn về cũng không kịp."

Alphacia cười lớn: "Ai nói chỉ để mình con đi? Nói cho con biết, lần này cha và mẹ con cũng sẽ đi. Con không thấy Thương hội Tân Phi và Thương hội Cantona đã đăng thông báo tuyển dụng chung trên Nhật báo Bontar sao? Chỉ cần những lão nông dân có kinh nghiệm trồng trọt như chúng ta bằng lòng di cư đến vùng đất mà Thương hội Tân Phi thuê ở Công quốc Stan, Thương hội Tân Phi sẽ trực tiếp hỗ trợ chúng ta một trăm Đồng vàng. Sau đó, chúng ta có thể trở thành nhân viên của Thương hội Cantonna, nhận thầu trồng trọt, không chỉ mỗi năm có thể giữ lại số lương thực cần thiết cho bản thân, mà còn có thể nhận được một trăm Đồng vàng tiền lương hàng năm từ Thương hội Cantonna. Chỉ riêng cha và mẹ con, một năm đã có thể kiếm được hai trăm Đồng vàng rồi."

"Vậy còn con?" Aqi hỏi ngược lại."Con sẽ làm gì?"

"Đã bảo con xem Nhật báo Bontar nhiều vào, con không chịu nghe." Alphacia liếc nhìn con trai út với vẻ khinh bỉ."Thương hội Tân Phi còn khai thác mỏ và xây dựng nhà máy Hoa quả đóng hộp ở Công quốc Stan, chỉ cần con bằng lòng đi, còn sợ không tìm được việc làm sao?"

Aqi suy nghĩ một lúc, nuốt nước bọt, khó khăn hỏi Alphacia: "Nhưng cha... như vậy chẳng phải là cả nhà chúng ta phải chuyển

đi sao? Chuyển đến Công quốc Stan sinh sống?"

"Con lo lắng gì? Nhà của chúng ta vẫn ở đây, ai dám đập bỏ nó?" Alphacia nhìn về phía Thành phố Bontar, hừ lạnh một tiếng."Nếu không phải vị Thành chủ mới chết tiệt kia, chúng ta đã không phải chuyển đi. Nhưng tên khốn kiếp này khiến chúng ta không thể sống nổi nữa, chúng ta còn ở lại đây làm gì?"

Aqi ngơ ngác nhìn Alphacia, cứ như lần đầu tiên quen biết ông vậy.

Cậu bỗng nhận ra, cha mình tuy đã hơn năm mươi tuổi, nhưng lại có tinh thần phiêu lưu hơn cả cậu, một thanh niên chưa đến hai mươi.

Rời khỏi Thành phố Bontar, nơi đã gắn bó mấy chục năm trời, đến một đất nước khác cách xa gần cả ngàn cây số để làm lại cuộc đời, cần phải có bao nhiêu dũng khí và nghị lực chứ?

Nếu không phải vì chuyện kết hôn của cậu với Leiya, có lẽ cha cậu cũng sẽ không quyết tâm đến vậy.

Nghĩ đến đây, Aqi cảm thấy áy náy vô cùng. Nhưng rồi cậu lại nhớ đến một chuyện rất quan trọng.

"Nhưng mà cha ơi, cả nhà mình đều chuyển đến Công quốc Stan, vậy còn Leiya thì sao? Chúng ta đều không ở đây, nhà Leiya chắc chắn sẽ bắt cô ấy lấy người khác mất."

Alphacia cười một tiếng: "Sao cơ? Con suốt ngày nhắc đến Leiya, mà lại không điều tra kỹ chuyện này sao? Để cha nói cho con biết, hôm qua cha đã gặp cha Leiya rồi. Ông ấy bảo đã quyết định đến Công quốc Stan trồng trọt cho Thương hội Tân Phi và Thương hội Cantona, còn hỏi cha có muốn đi cùng không nữa."

Mắt Aqi sáng lên: "Vậy là cả nhà cô ấy cũng chuyển đi sao?"

"Cha Leiya vẫn chưa quyết định có chuyển đi cả nhà không, vì Leiya nói với ông ấy là cô ấy muốn ở lại với con. Này, một cô gái si tình với con như vậy, con lại nói bỏ là bỏ, thật là không biết tốt xấu."

"Hả?" Aqi ngây người, nhìn Alphacia với vẻ mặt tinh quái, trong lòng cậu ngoài sự ngọt ngào còn có chút xấu hổ.

Hóa ra cậu bị cha mình lừa rồi!

Chương 706: Ảnh hưởng từ quyền tự do thương mại (1/2)

Đêm khuya, Phủ Thành chủ vẫn sáng đèn như ban ngày.

Mặc dù vụ thu hoạch mùa thu bận rộn nhất đã kết thúc, nhưng với tư cách là Thành chủ của Thành phố Bontar, Bá tước Stark vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Khác với Bá tước Satsuma trước đây thích giao quyền cho cấp dưới, Bá tước Stark lại thích tự mình nắm giữ mọi quyền lực, tự mình quyết định mọi việc lớn nhỏ.

Hắn thích cảm giác kiểm soát quyền lực này.

Nhưng cái giá phải trả cho điều này là hắn phải bận rộn hơn Bá tước Satsuma rất nhiều.

Vừa mới kết thúc một cuộc họp nhỏ, trở về phòng làm việc của mình ở Phủ Thành chủ, hắn thậm chí không nghỉ ngơi mà bắt đầu phê duyệt văn thư.

Vì vụ thu hoạch mùa thu năm nay đạt được thành tích xuất sắc, Thành phố Bontar đã được Quốc vương Bệ hạ và Cục Nông nghiệp khen ngợi, đích thân Bá tước Stark cũng được Hội đồng Vương quốc biểu dương, khiến cho danh tiếng của hắn ở cả trong Vương quốc lẫn trong gia tộc đều tăng lên rất nhiều, trở thành một ngôi sao chính trị mới của Gia tộc Stark.

Nhưng bản thân Bá tước Stark rất rõ ràng, thành tích này của hắn có bao nhiêu phần là giả dối.

Vì vậy, để tránh những rắc rối có thể xảy ra, hắn phải dành

nhiều thời gian và công sức hơn nữa để giải quyết hậu quả.

Bởi vì hắn cũng rất rõ ràng, mặc dù gia tộc và các đồng minh đã đưa hắn lên vị trí này, để hắn thay thế Bá tước Satsuma trở thành Thành chủ, nhưng gánh nặng trên vai hắn nặng nề như thế nào, và trong những gia tộc khác đối lập với gia tộc hắn, có vô số ánh mắt đang dõi theo hắn, chỉ cần hắn sơ suất một chút, chắc chắn sẽ phải hứng chịu một cơn bão tố.

Trước khi lên đường, Gia chủ, cũng là anh trai ruột của hắn, Công tước Stark đã nói rõ với hắn, nếu như hắn không xử lý tốt mọi việc ở đây, để xảy ra vấn đề gì, khi cần thiết, gia tộc nhất định sẽ vứt bỏ hắn như một vật tế thần.

Vì vậy, sau khi đến Thành phố Bontar, Bá tước Stark đã thể hiện thái độ vô cùng cứng rắn, chính là muốn đảm bảo có thể đạt được thành tích khiến gia tộc và các đồng minh phía sau hài lòng, đồng thời chặn họng những kẻ muốn lên tiếng nghi ngờ.

Tất nhiên, tiền đề là không được để xảy ra sai sót.

Rất nhiều việc trong quá trình giải quyết hậu quả không thể giao cho người khác làm được, nhất định phải do chính Bá tước Stark tự mình xử lý.

Tất nhiên, gia tộc cũng đã hỗ trợ hắn rất nhiều trong vấn đề này.

Ví dụ như, báo cáo về sản lượng lương thực của Thành phố Bontar rõ ràng là có vấn đề, nhưng nhờ vào việc gia tộc kiểm soát Cục Nông nghiệp, Cục Nông nghiệp căn bản không tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng, mà chỉ làm cho có lệ, sau đó công nhận số liệu này, khiến cho số liệu này trở nên vô cùng nổi bật trong số các thành phố của Vương quốc Lanpari.

Mà dựa vào số liệu này, không chỉ danh tiếng của Bá tước

Stark tăng lên rất nhiều, mà trong Hội đồng Vương quốc, phe phái lấy Gia tộc Stark làm chủ, chủ trương lấy phát triển nông nghiệp làm trọng cũng chiếm được ưu thế.

Trong lúc tranh luận, phe phái này đã lấy số liệu về sản lượng lương thực của Thành phố Bontar làm bằng chứng thuyết phục nhất.

Bởi vì theo tính toán của Cục Nông nghiệp, chỉ cần áp dụng chính sách hiện tại của Thành phố Bontar trên toàn Vương quốc, sản lượng lương thực của toàn bộ Vương quốc sẽ được nâng cao rất nhiều.

Nếu như tất cả các thành phố đều có thể đạt đến mức độ của Thành phố Bontar, toàn bộ Vương quốc Lanpari chỉ cần ba đến năm năm là có thể thoát khỏi nạn đói, thậm chí mỗi năm còn có thể dư thừa lương thực.

Ai cũng phải thừa nhận, yếu tố quan trọng nhất để duy trì sự ổn định của một quốc gia chính là để cho người dân được ăn no mặc ấm.

Chỉ cần người dân được sống no đủ, Vương quốc Lanpari sẽ không còn xuất hiện những cuộc bạo loạn như mười mấy năm trước nữa.

Mà chỉ cần Vương quốc Lanpari không xuất hiện bạo loạn, được nghỉ ngơi lấy sức, tự nhiên sẽ dần dần trở nên hùng mạnh.

Đây là chân lý đã được công nhận trên Lục địa Saines, vì vậy, phe phái phản đối Gia tộc Stark tạm thời không thể đưa ra bất kỳ lý lẽ nào để phản bác.

Ngay cả Quốc vương Bệ hạ cũng bày tỏ sự tán thành với quan điểm của phe phái Gia tộc Stark, nhưng vẫn có chút dè dặt, chưa thực sự tuyên bố sẽ lấy phát triển nông nghiệp làm yếu tố hàng

đầu.

Hơn nữa, điều khiến mọi người bất ngờ là, cách đây vài ngày, Cục Thương mại của Vương quốc Lanpari đột nhiên công bố một nghị quyết mới, cho biết để thúc đẩy phát triển thương mại trong nước, quyết định cấp quyền tự do thương mại cho một số Thương hội được công nhận trong Vương quốc.

Ý nghĩa của quyền tự do thương mại này là cho phép những Thương hội có được quyền tự do thương mại được tự do tiến hành giao dịch thương mại với các quốc gia khác mà không cần phải báo cáo riêng với Cục Thương mại và Hội đồng Vương quốc, giúp cho những Thương hội này có thể áp dụng những phương thức linh hoạt hơn khi tiến hành giao dịch thương mại với các quốc gia khác, đồng thời tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Tất nhiên, mặt hàng giao dịch nhất định phải nằm trong danh sách cấm giao dịch của Vương quốc, và lợi nhuận thu được cũng cần phải nộp thuế cho Vương quốc theo quy định.

Vì tiêu chuẩn thuế của mỗi thành phố trong Vương quốc đều khác nhau, nên để thuận tiện, thuế thu được từ việc các Thương hội có quyền tự do thương mại tiến hành giao dịch thương mại với các quốc gia khác sẽ được nộp trực tiếp cho Kho bạc Vương quốc, không cần nộp cho bất kỳ thành phố nào trong Vương quốc.

Chính sách này vừa được ban hành, ai cũng hiểu rõ, đây là Quốc vương Bệ hạ đang tìm cách giải quyết tình trạng khó khăn của Kho bạc Vương quốc, muốn thu một phần thuế từ các thành phố về Kho bạc Vương quốc.

Tuy nhiên, thương mại của Vương quốc Lanpari vốn không phát triển, số lượng Thương hội có thể tiến hành giao dịch thương mại với các quốc gia khác chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì vậy, trên thực tế, chính sách này không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với đại đa số Thương hội và thành phố trong Vương quốc, tự nhiên cũng

không gây ra quá nhiều phản đối.

Trong danh sách các Thương hội có được quyền tự do thương mại này, đương nhiên có tên của Thương hội Tân Phi.

Ban đầu, với tư cách là Thành chủ của Thành phố Bontar, Bá tước Stark cũng không quá để ý đến chuyện này, bởi vì hắn biết rõ Hứa Dịch và Công chúa Cervini Điện hạ có quan hệ rất thân thiết, Thương hội Tân Phi cũng rất được Vương nữ Điện hạ và thậm chí là cả Quốc vương Bệ hạ coi trọng, vì vậy, việc Thương hội Tân Phi nhận được sự ưu ái từ chính sách này cũng là điều dễ hiểu.

Chương 707: Ảnh hưởng từ quyền tự do thương mại (2/2)

Nhưng khi được trợ lý nhắc nhở, tiến hành thống kê lại thu nhập từ thuế của Thành phố Bontar, Bá tước Stark mới giật mình phát hiện, việc Thương hội Tân Phi có được quyền tự do thương mại lại có ảnh hưởng rất lớn đối với Thành phố Bontar.

Theo thống kê thuế của Phủ Thành chủ, trong hơn hai năm qua, Thương hội Tân Phi từ chỗ chỉ phải nộp vài trăm Đồng vàng tiền thuế mỗi tháng đã tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Trong năm nay, tiền thuế mà Thương hội Tân Phi nộp mỗi tháng đều vượt quá hai mươi vạn Đồng vàng, tháng Sáu thậm chí còn đạt đến con số kinh ngạc là bốn mươi ba vạn Đồng vàng, vượt qua cả những Thương hội lâu đời ở Thành phố Bontar, chiếm tỷ lệ rất lớn trong tổng thu nhập từ thuế của Thành phố Bontar.

Nhưng từ tháng Bảy trở đi, tiền thuế mà Thương hội Tân Phi nộp đã giảm mạnh. Tháng Bảy trực tiếp giảm từ bốn mươi ba vạn Đồng vàng của tháng Sáu xuống còn hai mươi sáu vạn Đồng vàng, tháng Tám tiếp tục giảm xuống còn mười chín vạn Đồng vàng, tháng Chín và tháng Mười chỉ miễn cưỡng vượt qua mười vạn Đồng vàng.

Thương hội Tân Phi đang trốn thuế sao? Điều này là không thể.

Lý do dẫn đến tình trạng này là vì Thương hội Tân Phi dưới sự ép buộc của Bá tước Stark đã chuyển gần như toàn bộ hoạt động kinh doanh của mình đến Thung lũng Rainfall.

Mà vì Quốc vương Bệ hạ đã ban tặng Thung lũng Rainfall và khu vực xung quanh cho Hứa Dịch làm lãnh địa Tử tước, nên theo quy định của Hội đồng Quý tộc Vương quốc, mọi khoản thu nhập trên lãnh địa tư nhân của Quý tộc đều thuộc về cá nhân Quý tộc đó, Quý tộc chỉ cần nộp một khoản thuế nhất định cho Kho bạc Vương quốc, không cần phải chịu trách nhiệm với bất kỳ ai khác trong Vương quốc.

Vì vậy, sau khi chuyển đến Thung lũng Rainfall, ngoại trừ một phần hoạt động kinh doanh được thực hiện thông qua Thành phố Bontar, hầu hết các khoản thu nhập khác của Thương hội Tân Phi đều không cần phải nộp thuế cho Thành phố Bontar nữa.

Mà hiện tại, Thương hội Tân Phi lại có được quyền tự do thương mại, nên theo quy định của Cục Thương mại về quyền tự do thương mại, thuế thu được từ hoạt động giao dịch thương mại của Thương hội Tân Phi với các quốc gia và khu vực khác trên Lục địa cũng được nộp trực tiếp cho Kho bạc Vương quốc, Thành phố Bontar cũng không có quyền can thiệp.

Kết luận lại, mặc dù trên danh nghĩa, Thương hội Tân Phi hiện tại vẫn là Thương hội của Thành phố Bontar, nhưng chỉ có Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm và Ngôi nhà Ma thuật mang phong cách sống hiện đại mới do Thương hội Tân Phi thành lập ở Thành phố Bontar là cần phải nộp thuế cho Thành phố Bontar, còn tất cả các hoạt động kinh doanh khác đều không cần phải quan tâm đến Phủ Thành chủ Thành phố Bontar.

Mà tốc độ phát triển của Thương hội Tân Phi thì ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, gần đây lại đạt được rất nhiều hợp đồng hợp tác với Vương quốc Rulson, Công quốc Stan, thậm chí còn đang hợp tác với Chủng tộc Người thú ở Hoang mạc Black Rice.

Không nằm ngoài dự đoán, Thương hội Tân Phi sau này phát triển chỉ có thể ngày càng nhanh, lợi nhuận cũng ngày càng cao.

Tương ứng, Thành phố Bontar cũng mất đi một khối thuế rất quan trọng, và sẽ ngày càng quan trọng hơn.

Bá tước Stark mặc dù đang thi hành chính sách kìm hãm thương nghiệp, phát triển nông nghiệp, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, với Thành phố Bontar mà nói, phần lớn thuế má vẫn là do các Thương hội đóng góp. Nếu không phải vấn đề lập trường, hắn nhậm chức Thành chủ Thành phố Bontar, nhất định cũng sẽ giống như Bá tước Satsuma trước kia tiếp tục ra sức phát triển thương nghiệp, song song với nông nghiệp.

Thế mà hiện tại, hắn lại bởi vì lập trường của bản thân và Gia tộc Stark cùng các đồng minh hỗ trợ, cứng rắn bức Thương hội Tân Phi rời khỏi Thành phố Bontar, vậy quả đắng do hắn tự tay gieo xuống, cũng chỉ có thể tự tay gánh vác.

Ngoài Thương hội Tân Phi, còn rất nhiều Thương hội ở Thành phố Bontar cũng bởi vì chính sách kìm hãm thương nghiệp, phát triển nông nghiệp mà mất đi lòng tin với Thành phố Bontar, không ngừng có Thương hội rút khỏi Thành phố Bontar chuyển đến các thành phố khác, lại còn có Thương hội như Thương hội Amli và mấy Thương hội lớn khác, đi theo bước chân của Thương hội Tân Phi đến Hoang mạc Black Rice và Vương quốc Rulson, Công quốc Stan đầu tư.

Mà trong danh sách những Thương hội đầu tiên có được quyền tự do thương mại do Cục Thương mại công bố, Thành phố Bontar ngoài Thương hội Tân Phi, Thương hội Amli và Thương hội Armani, Thương hội Salanke cũng được liệt kê trong đó.

Bá tước Stark lệnh cho thuộc hạ tiến hành thống kê sơ bộ tình hình kinh doanh của mấy Thương hội này, cuối cùng đưa ra kết luận.

Thương hội Tân Phi rời khỏi Thành phố Bontar khiến cho thuế má của Thành phố Bontar mỗi tháng ít nhất cũng bị thiếu hụt ba

mươi vạn Đồng vàng, mà hiện tại bốn Thương hội này có được quyền tự do thương mại, thuế má của Thành phố Bontar e là lại phải giảm bớt ít nhất hai mươi vạn Đồng vàng.

Mà tháng trước tổng thuế má của Thành phố Bontar cũng chỉ vừa vặn vượt qua năm mươi vạn Đồng vàng, vậy chẳng khác nào trực tiếp mất đi một nửa, đả kích vô cùng nặng nề.

Thành phố Bontar hiện tại, gần như tương đương với việc quay về mấy năm trước, không còn có thể xưng là thành phố phát triển nhanh nhất Vương quốc Lanpari nữa.

Quan trọng hơn là, thuế má giảm mạnh, chứng minh Thành phố Bontar dưới sự quản lý của Bá tước Stark ngược lại xuất hiện suy thoái trên diện rộng, điều này đối với phe bảo thủ lấy Gia tộc Stark cầm đầu mà nói, càng là một đả kích nặng nề.

Vì vậy, Bá tước Stark ngoài việc xử lý vấn đề hậu cần cho mùa thu hoạch, cũng đang vắt óc suy nghĩ làm cách nào để nâng cao thuế má của Thành phố Bontar, nhằm tránh khỏi tình huống này.

Công việc bận rộn căng thẳng vẫn như cũ tiếp tục, thế mà ngay lúc này, Bá tước Stark nhìn thấy một văn bản tiếp theo, hai mắt đột nhiên co rụt lại.

Chương 708: Hay là cá cược một phen? (1/2)

Tài liệu này thực ra chỉ báo cáo một vấn đề nhỏ, đó là có một số dân làng ở một ngôi làng ngoại ô muốn đến Công quốc Stan làm việc, nên đã đến Thành phố Bontar làm thủ tục báo cáo trước, để giữ lại thân phận cư dân Thành phố Bontar của họ.

Những trường hợp tương tự như vậy đã từng xảy ra vài lần trong khoảng thời gian trước đó, Bá tước Stark cũng không quá để ý, mà chỉ phê duyệt theo lệ cũ.

Tuy nhiên, lần này, khi nhìn thấy báo cáo tương tự trong tài liệu này, trong lòng Bá tước Stark đột nhiên dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi, hắn đã phát hiện ra lý do tại sao cảm giác nguy hiểm mãnh liệt này lại đột nhiên xuất hiện.

Lý do rất đơn giản, đó chính là vấn đề thuế của Thành phố Bontar mà hắn vẫn luôn lo lắng trong những ngày gần đây.

Do Thương hội Tân Phi rút khỏi, cộng với việc các Thương hội lớn nhỏ khác trong Thành phố Bontar đi theo, và dưới ảnh hưởng của việc Cục Thương mại đột ngột ban hành quyền tự do thương mại, thu nhập từ thuế của Thành phố Bontar trong năm nay rất có thể sẽ giảm xuống mức của vài năm trước.

Mất đi một lượng lớn thuế mà các Thương hội nộp, Thành phố Bontar gần như bị người ta khoét mất một miếng thịt lớn.

Mà hiện tại, ngay cả thường dân dưới quyền cai quản của

Thành phố Bontar cũng muốn rời khỏi Thành phố Bontar, đối với một quý tộc truyền thống như Bá tước Stark, điều này chẳng khác nào là đang lung lay đến tận gốc rễ của Thành phố Bontar.

Bá tước Stark cố gắng nhớ lại những tài liệu mà hắn đã phê duyệt trong vài ngày qua, và phát hiện ra một sự thật đáng kinh ngạc, đó là những thường dân xin rời khỏi Thành phố Bontar này đều là những nông dân bình thường ở những ngôi làng ngoại ô đó.

Đối với Bá tước Stark, người cực kỳ coi trọng sự phát triển của nông nghiệp, những người nông dân bình thường này chính là nền tảng hỗ trợ cho Thành phố Bontar.

Một người nông dân rời đi có thể không ảnh hưởng gì, mười người rời đi cũng không ảnh hưởng gì, nhưng nếu một trăm, thậm chí là vài trăm người đều rời đi, thì sẽ tạo ra ảnh hưởng vô cùng lớn.

Và sau khi nhớ lại những tài liệu đã phê duyệt trong những ngày qua, Bá tước Stark kinh ngạc phát hiện, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, đã có gần một trăm hộ nông dân nộp đơn xin rời đi.

Nếu cứ tiếp tục theo chiều hướng này, chẳng phải Thành phố Bontar sẽ thực sự bị lung lay tận gốc rễ sao?

Nghĩ đến đây, Bá tước Stark nghiêm túc đọc lại lá đơn trong tay một lần nữa, phát hiện báo cáo cho biết, những dân làng này muốn rời khỏi Thành phố Bontar, đến Công quốc Stan làm việc, đều là chuẩn bị đến vùng đất mà Thương hội Tân Phi thuê của Công quốc Stan để canh tác.

Nói cách khác, họ chính là từ bỏ việc trồng trọt ở Thành phố Bontar để đến Công quốc Stan trồng trọt.

Nhớ lại những lá đơn mà hắn đã phê duyệt trong những ngày

qua, những người nông dân bình thường đó cũng đưa ra lý do tương tự, sau đó lại liên tưởng đến những hành động gần đây của Thương hội Tân Phi, trong mắt Bá tước Stark lóe lên một tia lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng.

"Tên Hứa Dịch chết tiệt này, dám cướp đi những người nông dân giàu kinh nghiệm nhất từ tay ta, đây là muốn đào góc tường nhà ta sao?"

Bá tước Stark suy nghĩ một lúc, cầm bút lên, trực tiếp bác bỏ đơn xin này.

Tuy rằng về lý thuyết, hắn không có quyền hạn này, nhưng với tư cách là Thành chủ của Thành phố Bontar, hắn có rất nhiều cách để giữ những người nông dân bình thường này ở lại.

Ngay khi hắn vừa mới phê duyệt xong, cửa phòng làm việc đột nhiên bị gõ nhẹ.

Từ tần suất tiếng gõ cửa, Bá tước Stark nghe ra được đây là Yekov, thuộc hạ tâm phúc của hắn, bèn trầm giọng cho phép hắn ta vào.

Sau khi Yekov bước vào, cung kính chào Bá tước Stark: "Bá tước, Hội trưởng Hứa của Thương hội Tân Phi cầu kiến."

Bá tước Stark sửng sốt, quay đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt bên ngoài cửa sổ.

Sao Hứa Dịch lại đột nhiên đến vào lúc này?

Mười phút sau, Bá tước Stark gặp Hứa Dịch ở phòng khách nhỏ của Phủ Thành chủ.

"Hội trưởng Hứa, đến thăm vào đêm khuya thế này, thật là hiếm thấy."

Vì vào mùa thu hoạch, Phủ Thành chủ đã nhận được ba nghìn chiếc Máy móc Ma thuật Canh tác từ Thương hội Tân Phi đúng hạn, hỗ trợ việc thu hoạch mùa thu diễn ra suôn sẻ, nên thái độ của Bá tước Stark khi gặp Hứa Dịch lúc này đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Còn Hứa Dịch, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt Bá tước Stark đã đối đầu một lần, thì sau đó, mỗi lần gặp mặt Bá tước Stark, anh đều tỏ ra cung kính lễ phép, lần này cũng không ngoại lệ.

"Thành chủ, thật ngại quá vì đã làm phiền ngài vào đêm khuya thế này." Hứa Dịch mỉm cười nói: "Nhưng tôi có thể sẽ phải lên đường đến Công quốc Stan vào ngày mốt, nên có một số việc cần phải thương lượng trước với ngài."

Nghe thấy ba chữ "Công quốc Stan", sắc mặt Bá tước Stark lập tức sa sầm: "Rất tốt, Hội trưởng Hứa. Đã anh chủ động nhắc đến Công quốc Stan, vậy thì tôi cũng có một vấn đề muốn hỏi anh. Thương hội của anh đã thuê được đất ở Công quốc Stan rồi, tại sao không thuê nông dân địa phương ở Công quốc Stan giúp anh khai hoang, mà nhất định phải cướp đi những người nông dân giàu kinh nghiệm ở Thành phố Bontar của tôi? Anh có biết điều này sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển nông nghiệp của Thành phố Bontar chúng tôi không?"

Nụ cười trên mặt Hứa Dịch không hề thay đổi: "Chính vì tôi biết điều này, nên tôi mới đến đây để thương lượng với ngài, giải quyết vấn đề này."

"Giải quyết vấn đề này?" Bá tước Stark hừ lạnh một tiếng."Anh nói thì dễ nghe thật đấy. Anh có biết những người nông dân giàu kinh nghiệm này quan trọng đối với Thành phố Bontar của chúng tôi như thế nào không? Nếu anh cướp hết bọn họ đi, nhỡ đâu ảnh hưởng đến sản lượng lương thực của Thành phố Bontar chúng tôi, anh có gánh vác nổi tội danh này không?"

"Tất nhiên là tôi không gánh vác nổi." Hứa Dịch mỉm cười, thẳng thắn thừa nhận: "Sản xuất lương thực là vấn đề hàng đầu của Vương quốc Lanpari chúng ta, cho dù tôi có to gan đến đâu, cũng không thể làm ra loại chuyện này được. Nhưng mà, Thành chủ, xin thứ cho tôi nói thẳng, mặc dù sản xuất lương thực có liên quan rất lớn đến con người, nhưng cũng không cần đến nhiều người như vậy."

Bá tước Stark nhíu mày: "Sao hả? Lại muốn thuyết phục tôi về cái lý luận dùng Máy móc Ma thuật thay thế sức người của anh nữa à?"

Hứa Dịch nhún vai: "Tôi không thấy lý luận này có vấn đề gì cả. Nếu có thể sử dụng Máy móc Ma thuật để giúp con người làm được nhiều việc hơn, chẳng phải đó là chuyện tốt sao?"

Chương 709: Hay là cá cược một phen? (2/2)

"Hừ, Máy móc Ma thuật dù sao cũng chỉ là đồ vật, còn con người là sinh vật sống, có rất nhiều việc mà con người có thể làm được, Máy móc Ma thuật vĩnh viễn không thể thay thế được."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ có rất nhiều việc Máy móc Ma thuật có thể làm được, mà con người vĩnh viễn không thể nào làm được.

Nhưng lần này anh đến đây không phải để tranh luận vấn đề này với Bá tước Stark, sau khi suy nghĩ một lúc, anh nói: "Thành chủ, dù thế nào đi chăng nữa, tôi nghĩ ngài cũng nên thừa nhận rằng, chính nhờ sự giúp đỡ của Máy móc Ma thuật Canh tác, mà sản lượng lương thực của Vương quốc Lanpari chúng ta trong hai năm qua mới có thể đột ngột tăng lên nhiều như vậy, đúng không?"

Bá tước Stark im lặng không nói.

Không ai có thể phủ nhận sự giúp đỡ của Máy móc Ma thuật Canh tác đối với việc tăng sản lượng lương thực của Vương quốc Lanpari, ngay cả phe bảo thủ do Gia tộc Stark đứng đầu cũng không thể phủ nhận. Bởi vì họ chính là một trong những người hưởng lợi nhiều nhất.

Và điểm này, chính là lý do quan trọng nhất khiến cho Thương hội Tân Phi và Hứa Dịch mặc dù đã công khai ủng hộ Công chúa Cervini Điện hạ, nhưng đến nay vẫn có thể bình an vô sự.

"Tất nhiên, lần này tôi đến đây không phải để kể công với

ngài, mà là muốn nói rõ với ngài lý do tại sao Thương hội Tân Phi chúng tôi lại đưa những người nông dân của Thành phố Bontar đến Công quốc Stan." Hứa Dịch nói tiếp.

Bá tước Stark liếc nhìn Hứa Dịch, khẽ gật đầu: "Anh nói đi."

Hứa Dịch thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ Bá tước Stark này cho dù muốn nhắm vào anh và Thương hội Tân Phi như thế nào, thì trong vấn đề liên quan đến lợi ích căn bản của Thành phố Bontar và hắn, cuối cùng vẫn sẽ kiên nhẫn lắng nghe ý kiến của anh.

"Thành chủ, tôi nghĩ lý do khiến ngài lo lắng rằng chúng tôi đưa những người nông dân của Thành phố Bontar đến Công quốc Stan, là vì ngài cảm thấy điều này sẽ ảnh hưởng đến sản xuất lương thực của Thành phố Bontar, phải không?" Hứa Dịch hỏi.

"Nói nhảm!" Bá tước Stark hừ lạnh một tiếng."Số lượng nông dân của Thành phố Bontar vốn đã có hạn, nếu lại bị các người đưa đi một số, không ảnh hưởng mới là lạ!"

Hứa Dịch mỉm cười đầy tự tin: "Ngược lại, tôi cảm thấy ngài hoàn toàn không cần phải lo lắng. Đầu tiên, chúng tôi hiện tại chỉ định tuyển dụng không quá hai nghìn người từ Thành phố Bontar, so với hơn bốn mươi nghìn hộ nông dân ở ngoại ô Thành phố Bontar, tôi nghĩ con số này cũng không tính là gì, đúng không?"

"Chỉ hai nghìn người?" Bá tước Stark hơi sững sờ: "Thương hội Tân Phi của các người không phải đã thuê đến tận một trăm nghìn héc-ta đất ở Công quốc Stan sao? Hai nghìn người thì đủ sao?"

"Theo thỏa thuận mà chúng tôi đã ký kết với Công quốc Stan, chúng tôi phải tuyển dụng ít nhất năm nghìn lao động địa phương ở Công quốc Stan."

Bá tước Stark hơi nhíu mày: "Cho dù có cộng thêm năm nghìn

người nữa, e rằng cũng không đủ đâu? Tận một trăm nghìn héc-ta đấy. Theo tôi ước tính, ít nhất cũng phải cần đến mười nghìn người mới đủ."

Hứa Dịch lắc đầu: "Thành chủ, nói thật lòng, người dân của Công quốc Stan... quá lười biếng, nên tôi không mong đợi năm nghìn người này có thể giúp được gì nhiều, bởi vì năng lực làm việc của họ e rằng còn không bằng hai nghìn người mà tôi tuyển dụng từ Thành phố Bontar."

Bá tước Stark khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt hơi đắc ý: "Người Công quốc Stan lười biếng thì tôi biết thừa. Các ngươi lại còn chạy đến cái nơi đó đầu tư, không lỗ vốn mới là lạ."

"Đa tạ Thành chủ quan tâm." Hứa Dịch mỉm cười nói: "Thành chủ, ý tôi là, việc canh tác mười vạn héc-ta đất này, theo tôi ước tính, chỉ cần hai nghìn người được tuyển dụng từ Thành phố Bontar là đủ giải quyết."

"Không thể nào!" Bá tước Stark quả quyết nói: "Gia tộc Stark chúng tôi có kinh nghiệm trồng trọt mấy trăm năm, hiểu biết về chuyện này hơn cậu nhiều. Theo kinh nghiệm của tôi, mười vạn héc-ta đất này, cậu dùng một vạn người có khi còn chưa chắc đã khai hoang hết, huống hồ là hai nghìn người? Đừng có mơ!"

Hứa Dịch cười nhẹ, đột nhiên nói: "Vậy hay là chúng ta cá cược một phen đi, Thành chủ?"

Bá tước Stark lộ ra vẻ cảnh giác: "Cá cược gì?"

"Nếu Thương hội Tân Phi chúng tôi không thể chỉ dựa vào hai nghìn người này khai hoang toàn bộ mười vạn héc-ta đất, vậy thì Thương hội chúng tôi sẽ đưa toàn bộ hai nghìn người này trở về Thành phố Bontar, đồng thời bồi thường cho mỗi người một khoản tiền tương ứng, hơn nữa còn bồi thường cho Phủ Thành chủ mười vạn Đồng vàng, coi như là bồi thường vì đã ảnh hưởng đến sản

xuất lương thực của Thành phố Bontar. Thành chủ thấy thế nào?"

Bá tước Stark kinh ngạc nhìn Hứa Dịch: "Cậu nghiêm túc đấy chứ?"

"Tôi rất nghiêm túc." Hứa Dịch gật đầu."Nếu Thành chủ không tin, tôi có thể thay mặt Thương hội Tân Phi lập Khế ước với Phủ Thành chủ để đảm bảo."

Bá tước Stark nhìn Hứa Dịch khó hiểu, hỏi tiếp: "Nhưng mà thế nào mới tính là khai hoang toàn bộ? Tiêu chuẩn đánh giá thế nào?"

"Rất đơn giản. Tiêu chuẩn đánh giá khai hoang dĩ nhiên là sản lượng lương thực. Đất đai ở Công quốc Stan thích hợp trồng lúa nước, vậy thì cứ theo tiêu chuẩn sản lượng lúa gạo mỗi năm khoảng hai tấn trên một héc-ta ruộng ở Thành Karma mà tính, mười vạn héc-ta đất này mỗi năm thu hoạch khoảng hai trăm nghìn tấn lúa gạo. Nếu thấp hơn số lượng này, coi như tôi thua."

"Cậu thật sự muốn làm như vậy?" Bá tước Stark nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Dịch, vẻ mặt đầy khó tin.

Theo ông, muốn khai hoang toàn bộ mười vạn héc-ta đất đã là vô cùng khó khăn, thế mà Hứa Dịch lại còn muốn chỉ dựa vào hai nghìn người để hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này, quả thực là chuyện không thể nào.

Tất nhiên, chuyện này với Bá tước Stark mà nói thì cũng chẳng sao, ông suy nghĩ một chút, rồi hỏi Hứa Dịch: "Vậy nếu các cậu đạt được số lượng đó thì sao?"

"Như vậy coi như tôi thắng, đến lúc đó, tôi hy vọng Thành chủ có thể đồng ý với tôi một yêu cầu." Hứa Dịch nói.

"Yêu cầu gì?" Bá tước Stark tò mò hỏi.

Tên Hứa Dịch này rõ ràng biết rõ ông ta đang nhắm vào hắn và Thương hội Tân Phi, vậy mà lại chạy đến bàn bạc với ông ta, muốn ông ta đồng ý với hắn một yêu cầu, chẳng lẽ đầu óc hắn có vấn đề rồi sao?

"Yêu cầu này kỳ thực cũng rất có lợi cho Thành phố Bontar. Là thế này..."

Chương 710: Những điều muốn làm (1/2)

Hứa Dịch bước ra khỏi Phủ Thành chủ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, thở dài một hơi, khóe miệng hiện lên một nụ cười gượng gạo, khẽ lắc đầu.

Giá như Bá tước Satsuma vẫn còn làm Thành chủ Bontar thì tốt rồi, như vậy anh cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như bây giờ, làm gì cũng phải cân nhắc đủ đường, lo lắng đủ thứ chuyện không đâu.

Bá tước Stark cuối cùng cũng đồng ý đánh cược với anh, đồng thời ký một bản thỏa thuận sơ bộ, nhưng thực tế mà nói, vụ cá cược này đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi cũng không có lợi ích gì nhiều.

Bởi vì điều anh muốn Bá tước Stark đồng ý, kỳ thực chính là hy vọng Bá tước Stark có thể cho phép Thành phố Bontar tiến hành cải cách cơ giới hóa nông nghiệp một cách toàn diện.

Việc này đối với việc thúc đẩy phát triển nông nghiệp của Thành phố Bontar có lợi rất lớn, còn lợi ích đối với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, có lẽ chính là thông qua cải cách cơ giới hóa nông nghiệp, giải phóng lực lượng lao động trong nông nghiệp, khiến cho Thương hội Tân Phi có thể dễ dàng hơn trong việc thuê đủ nhân lực mà thôi.

Nhưng nói thật, với danh tiếng của Thương hội Tân Phi, cho dù là người dân bản địa của Thành phố Bontar, hay là người dân từ nơi khác đến Thành phố Bontar làm thuê, chỉ cần muốn tìm việc làm, lựa chọn đầu tiên đều là Thương hội Tân Phi, cũng không

phải là quá thiếu nhân lực.

Điều duy nhất cần phải lo lắng, ngược lại là vấn đề nhân lực ở những nơi khác.

Nói đến chuyện này, Hứa Dịch không khỏi cảm thán, Vương quốc Lanpari, hay nói đúng hơn là toàn bộ Lục địa Saines, dân số thực sự là quá ít.

Thành phố Bontar, một thành phố nhỏ ở biên giới Vương quốc Lanpari, dân số đăng ký cũng chỉ vỏn vẹn hơn năm vạn người, còn toàn bộ Vương quốc Lanpari theo thống kê cũng chỉ khoảng năm triệu người, thậm chí còn không bằng dân số một thành phố lớn hơn một chút ở Địa Cầu.

Toàn bộ Lục địa Saines tuy không có thống kê cụ thể, nhưng dựa theo những ghi chép trong các loại sách vở, tình hình dân số cho dù có khá hơn một chút so với Vương quốc Lanpari, nhưng cũng không khá hơn là bao, toàn bộ Lục địa cộng lại, có lẽ cũng chỉ khoảng hai ba trăm triệu người mà thôi.

Cũng chính bởi vì như vậy, nên Bá tước Stark mới phản ứng mạnh mẽ như vậy khi biết Thương hội Tân Phi thu hút nông dân của Thành phố Bontar đến Công quốc Stan làm việc, đồng thời bày tỏ thái độ phản đối rõ ràng.

Bởi vì tổng dân số của Thành phố Bontar cũng chỉ có nhiêu đó, nếu bị Thương hội Tân Phi đào đi một góc, vậy thì thực sự có khả năng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sản xuất nông nghiệp của Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, sau khi Hứa Dịch cam kết chỉ tuyển dụng không quá hai nghìn hộ nông dân, đồng thời phân tích với Bá tước Stark dựa trên số liệu thực tế, chứng minh rằng hiện tại, Thành phố Bontar dưới sự trợ giúp của Cỗ máy Ma thuật Canh tác, trong quá trình sản xuất nông nghiệp, cũng không cần thiết phải có quá

nhiều nhân lực tham gia như trước kia, thì Bá tước Stark mới miễn cưỡng đồng ý với phán đoán của Hứa Dịch.

Hơn nữa, vụ cá cược với Hứa Dịch đối với Thành phố Bontar là trăm lợi mà không có một hại nào, Bá tước Stark đương nhiên sẽ vui vẻ đồng ý.

Huống chi Hứa Dịch còn cam đoan, cho dù anh có thắng vụ cá cược này, cũng sẽ thông qua Thương hội Tân Phi cung cấp miễn phí cho Thành phố Bontar năm nghìn chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác phiên bản mới, đảm bảo cho sự phát triển nông nghiệp của Thành phố Bontar.

Trong hoàn cảnh ưu đãi như vậy, cho dù Bá tước Stark có nghi ngờ Hứa Dịch vì sao lại làm như vậy, nhưng với bản Khế ước đã được ký kết rõ ràng, Bá tước Stark cuối cùng cũng đồng ý.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, trong lúc hai người ký kết thỏa thuận, vẫn trải qua một phen tranh luận kịch liệt, cuối cùng mới miễn cưỡng hoàn thành bản thảo đầu tiên của thỏa thuận.

Nghĩ đến vẻ mặt đầy nghi ngờ của Bá tước Stark lúc nãy, Hứa Dịch không khỏi cười khổ.

Vì để cho Công nghiệp Ma pháp có thể có một môi trường đất đai màu mỡ để phát triển, anh quả thực là đã phải tốn rất nhiều tâm tư.

Lắc đầu gạt bỏ những lời phàn nàn về Bá tước Stark và những kẻ bảo thủ cứng đầu do Gia tộc Stark dẫn đầu, Hứa Dịch bắt đầu sắp xếp lại những việc cần phải làm tiếp theo trong đầu.

Sau khi nhận được sự đảm bảo từ Bá tước Stark sẽ không cản trở Thương hội Tân Phi chiêu mộ nông dân từ Thành phố Bontar, vậy thì hành động tiếp theo của Thương hội Tân Phi chính là nhanh chóng chiêu mộ đủ hai nghìn hộ nông dân từ Thành phố

Bontar, nhanh chóng đưa họ đến Công quốc Stan an định, sau đó bắt tay vào việc khai khẩn mười vạn héc-ta đất kia.

Bây giờ đã là cuối tháng mười một, nếu không nhanh chóng hành động, rất có thể sẽ không kịp hoàn thành việc gieo trồng trước khi vụ xuân bắt đầu. Nếu như bỏ lỡ một vụ mùa, Hứa Dịch cũng không dám chắc chắn mình có thể thắng được vụ cá cược với Bá tước Stark hay không.

May mắn là môi trường ở Công quốc Stan quả thực là rất thuận lợi, vị trí địa lý tương đương với vùng nhiệt đới đảm bảo cho việc vào mùa đông vẫn có thể canh tác, không giống như Vương quốc Lanpari, vào mùa đông chỉ có thể tiến vào thời kỳ ngủ đông.

Hơn nữa, dựa theo kết quả khảo sát, Hứa Dịch xác nhận ở Công quốc Stan có thể tiến hành canh tác ba vụ một năm.

Chỉ riêng điểm này, thu nhập từ lương thực đã cao hơn Vương quốc Lanpari rất nhiều.

Đây cũng chính là lý do khiến Hứa Dịch tự tin đánh cược với Bá tước Stark.

Ngoài việc nhanh chóng khai khẩn mười vạn héc-ta đất kia, ba mỏ quặng sắt mà Thương hội Tân Phi mua ở Công quốc Stan cũng đã chính thức được khai thác.

Theo báo cáo của những người thợ mỏ được cử đến đó trước đó, quặng sắt ở ba mỏ này đều là quặng sắt chất lượng cao, hàm lượng sắt cao, điều này có nghĩa là trữ lượng sắt của ba mỏ này còn cao hơn so với kết quả thăm dò trước đó rất nhiều.

Chương 711: Những điều muốn làm (2/2)

Có thể mua được ba mỏ này từ tay Công quốc Stan với giá một triệu ba trăm năm mươi ngàn Đồng vàng, Thương hội Tân Phi quả thực là đã chiếm được một món hời lớn.

Cùng lúc đó, thông qua sự giúp đỡ của Ankulu, Hứa Dịch còn mua thêm được bảy mỏ Tinh thể Ma lực từ tay một vài vị Đại quý tộc khác của Công quốc Stan.

Vì Tinh thể Ma lực có thể tìm thấy ở khắp nơi trên Lục địa Saines, trữ lượng tổng cộng lại cực kỳ ít ỏi, cho nên thứ này không được mọi người coi trọng, ở Công quốc Stan, nơi mà Pháp sư cực kỳ khan hiếm, lại càng không ai đoái hoài đến, cho nên việc Thương hội Tân Phi muốn mua Tinh thể Ma lực, đối với những Quý tộc của Công quốc Stan mà nói, hoàn toàn là một niềm vui bất ngờ, kết quả là Thương hội Tân Phi chỉ bỏ ra vỏn vẹn năm trăm ngàn Đồng vàng đã mua được toàn bộ bảy mỏ Tinh thể Ma lực lớn nhất Công quốc Stan.

Đối với thương vụ này, rất nhiều người đều tỏ vẻ không hiểu, nhưng Hứa Dịch biết rất rõ, không bao lâu nữa, Tinh thể Ma lực sẽ trở thành tài nguyên quan trọng bị mọi người tranh giành, thương vụ mà anh vừa hoàn thành này, chắc chắn sẽ thu được lợi nhuận khổng lồ.

Ngoài chuyện ở Công quốc Stan, tiếp theo chính là vấn đề đầu tư vào Hoang mạc Black Rice.

Lần trước, thông qua hành động liên hợp của bốn Thương hội, giáng cho Quân đoàn Độc lập Người thú ở Hoang mạc Black Rice

một đòn chí mạng, căn cứ nhỏ mà bốn Thương hội đầu tư vào Hoang mạc Black Rice đã nhanh chóng được xây dựng.

Bây giờ đã một tháng trôi qua, căn cứ này đã xây dựng được hình hài ban đầu, theo tính toán, đầu năm sau có thể đưa vào sử dụng sơ bộ.

Hội trưởng Relsa, người ở lại Hoang mạc Black Rice, phụ trách những việc liên quan đến căn cứ, đã bắt đầu chiêu mộ công khai những Bộ lạc Người thú ở Hoang mạc Black Rice, ngoài bốn Bộ lạc Người thú gần đó đã có thỏa thuận với bốn Thương hội, còn có không ít Người thú từ những Bộ lạc Người thú nằm sâu hơn trong Hoang mạc Black Rice đến, bày tỏ ý muốn gia nhập vào các nhà máy của Nhân loại làm việc.

Theo như phán đoán dựa trên tình hình hiện tại, chỉ cần căn cứ này được xây dựng xong, các nhà máy của bốn Thương hội chính thức được đưa vào sử dụng, phạm vi ảnh hưởng của căn cứ này sẽ mở rộng đến tận sâu trong Hoang mạc Black Rice một trăm km.

Hứa Dịch tin tưởng rằng, không quá hai năm nữa, khu vực nằm trong phạm vi ảnh hưởng này sẽ hoàn toàn được đưa vào trật tự của Nhân loại.

Tiếp tục phát triển theo hướng này, sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho tất cả Người thú ở Hoang mạc Black Rice gia nhập vào các nhà máy của Thương hội Nhân loại, giải quyết triệt để mối nguy hiểm sau lưng Vương quốc Lanpari.

Tiếp theo, chính là chuyện ở phương Bắc.

Hứa Dịch nghiêng đầu, nhìn về hướng Đông Bắc.

Nghĩ đến việc phải đến Thành Severre đầu tư, Hứa Dịch không khỏi nghĩ đến Bá tước Satsuma, người hiện đang đảm nhiệm chức

Thành chủ ở Thành Severre.

Nếu như Bá tước Satsuma không bị điều động đột ngột, tiếp tục ở lại Thành phố Bontar, hết lòng ủng hộ Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, vậy thì trong vòng nửa năm nay, Thành phố Bontar có lẽ đã thay đổi một diện mạo khác, cũng sẽ không giống như bây giờ, toàn bộ đều bị đình trệ, thậm chí còn xuất hiện suy thoái.

Ánh mắt lại hướng về phía Đông Bắc, trong đầu Hứa Dịch hiện lên dáng vẻ của Quận chúa Caroline.

Vị Quận chúa có dung mạo không thua kém Stella, nhưng phong cách lại táo bạo hơn Stella rất nhiều này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Hứa Dịch.

Không phải vì dung mạo và sự cám dỗ lộ liễu mà cô nàng dành cho Hứa Dịch, mà là vì Hứa Dịch nhìn thấy một chút bóng dáng của Cervini trên người cô nàng.

Hứa Dịch có thể nhìn ra, Quận chúa Caroline tuy bề ngoài có vẻ hơi phóng túng, nhưng cô ấy thực sự hy vọng Công quốc Delac trở nên hùng mạnh, vì vậy trong vài ngày đến thăm Thung lũng Rainfall, cô ấy luôn không ngừng đặt câu hỏi, cố gắng tiếp thu tất cả những điều mới mẻ nhìn thấy ở đây.

Quận chúa Caroline trong trạng thái này, tỏa ra sức hấp dẫn còn mê hoặc hơn cả lúc cô ấy cố ý tạo dáng quyến rũ trước mặt Hứa Dịch.

Nghĩ đến lời cuối cùng Quận chúa Caroline nói với mình trước khi rời đi, trong lòng Hứa Dịch không khỏi khẽ động, nhưng ngay lập tức lắc đầu, xua đi chút tạp niệm này.

Bình tĩnh lại, Hứa Dịch xác định phương hướng, hướng về phía Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm của Thương hội Tân Phi đặt tại Thành phố Bontar mà đi.

Đây là thói quen của anh, mỗi lần đến Thành phố Bontar, anh đều đến Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm để nghe báo cáo.

Bởi vì Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm tiếp xúc trực tiếp với khách hàng của Thương hội Tân Phi, có thể nhận được thông tin trực tiếp nhất từ phía khách hàng. Lắng nghe những ý kiến này, có thể giúp Hứa Dịch đưa ra đánh giá chính xác nhất về việc cải tiến sản phẩm.

Vừa rẽ qua một góc đường, từ con hẻm nhỏ bên cạnh bỗng có một bóng người loạng choạng đi ra, chưa đi được hai bước thì đột nhiên toàn thân mềm nhũn, ngã nhào vào bức tường bên cạnh, sau đó dựa vào tường, nằm im bất động.

Hứa Dịch giật mình, vội vàng bước tới ngồi xổm xuống quan sát, phát hiện bóng người có vẻ ngoài gầy yếu này quả nhiên là một cô gái, nhìn khuôn mặt còn rất trẻ, e rằng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

Nhìn từ đôi mắt nhắm chặt và hơi thở yếu ớt của cô, có vẻ như cô đã ngất đi.

Hứa Dịch nắm lấy vai cô gái lay mạnh mấy cái, cô gái không hề có ý định tỉnh lại.

Nhìn trái nhìn phải, trên đường cũng không có bóng người nào đi qua, Hứa Dịch do dự một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, cúi người ôm cô gái lên, thi triển một cái thuật Phong Hành cho mình, nhanh chóng bay về phía Trang viên Fallen Star ở ngoại thành.

Chương 712: Cô gái gặp rắc rối (1/2)

Sáng sớm hôm sau, Hứa Dịch thức dậy đúng giờ.

Nhìn xung quanh một lượt, Hứa Dịch mới nhớ ra tối qua mình đã quay về Trang viên Fallen Star nghỉ ngơi.

Cánh cửa phòng ngủ khẽ mở ra, Liese và Linda bước vào.

Mặc dù Hứa Dịch không thường xuyên nghỉ ngơi ở Trang viên Fallen Star, nhưng dưới sự dặn dò của Vivian, hai người họ vẫn ghi nhớ thói quen dậy sớm lúc bảy giờ sáng của anh, nên mỗi lần Hứa Dịch quay về, hai người đều đúng giờ đến phục vụ anh thức dậy.

"Cô gái mà tôi mang về tối qua đâu rồi? Tình hình thế nào rồi?", Hứa Dịch vừa rửa mặt vừa hỏi.

"Vivian đã sắp xếp cho cô ấy ngủ ở phòng dành cho khách, có lẽ giờ vẫn chưa dậy", Liese đáp.

Hứa Dịch gật đầu, sau khi rửa mặt xong, anh vận động nhẹ một lúc rồi cùng Liese, Linda đi đến phòng ăn.

Trên bàn ăn đã bày sẵn bữa sáng do Liese và Linda chuẩn bị, Hứa Dịch không khách sáo, ngồi xuống ăn ngấu nghiến.

Vừa ăn được một nửa, cửa phòng ăn lại bị đẩy ra.

Hứa Dịch ngẩng đầu nhìn, bất giác sáng mắt.

Lúc tối qua đưa cô gái kia về, do ánh đèn đường không được

sáng cho lắm, cộng thêm lúc đó Hứa Dịch cũng không nhìn kỹ, nên chỉ biết cô gái này có vẻ ngoài ưa nhìn, còn lại thì không để ý lắm.

Lúc này nhìn kỹ lại, phát hiện cô gái kia đã thay một bộ đồ mới, hơn nữa rõ ràng là vừa tắm rửa sạch sẽ, lại thêm một giấc ngủ ngon, cả người trông tràn đầy sức sống, so với dáng vẻ yếu ớt tối qua thì khác hẳn, như thể biến thành một người khác vậy.

Hứa Dịch thầm so sánh cô với Stella và Quận chúa Caroline, hai cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng gặp, nhận thấy cô gái trước mặt tuy không có vẻ đẹp thu hút ánh nhìn như Stella và Quận chúa Caroline, nhưng dung mạo thanh tú, ngũ quan tinh tế, làn da trắng nõn nà, cũng được coi là một mỹ nữ hiếm có.

Cộng thêm vẻ mặt ngại ngùng và rụt rè, càng khiến người khác nảy sinh lòng muốn che chở, nói chung là sức hấp dẫn cũng không kém Stella và Quận chúa Caroline là bao.

Cô gái bước vào phòng ăn, sau khi lướt qua ba người trong phòng, ánh mắt bất giác dừng lại trên người Hứa Dịch.

Bắt gặp ánh mắt Hứa Dịch đang đánh giá mình, mặt cô gái hơi ửng đỏ, sau đó cúi đầu, bước nhẹ đến trước mặt Hứa Dịch, hơi khụy gối, hành lễ theo đúng chuẩn mực của một tiểu thư khuê các.

"Cảm ơn ngài đã ra tay cứu giúp, nguyện thần Stickala phù hộ cho ngài, cầu chúc ngài luôn mạnh khỏe."

Hứa Dịch gật đầu, không nói gì thêm, chỉ chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh bàn ăn: "Không cần khách sáo, mời ngồi. Tôi nghĩ cô chắc cũng đói rồi."

Mặt cô gái lại đỏ lên, sau khi hành lễ với Hứa Dịch lần nữa, dưới sự sắp xếp của Vivian, cô ngồi xuống chỗ bên cạnh Hứa Dịch.

Có thể thấy cô gái này thực sự rất đói, khi Liese và Linda bày thức ăn lên bàn, trong mắt cô hiện rõ vẻ thèm thuồng.

Thế nhưng dù vậy, cô vẫn cúi đầu, nhắm mắt, hai tay siết chặt, làm một động tác giống như đang cầu nguyện, sau đó mới mỉm cười với Hứa Dịch, cầm dao nĩa lên ăn.

Tuy rằng động tác của cô vì đói mà có phần vội vàng hơn, nhưng vẫn có thể nhận ra cô gái này được dạy dỗ rất nghiêm khắc, mọi động tác đều rất cẩn thận, lễ nghi chu toàn, lúc ăn gần như không hề phát ra tiếng động nào.

Lúc này Hứa Dịch đã ăn sáng xong, cũng không muốn làm phiền cô gái kia, thấy cô có vẻ như còn muốn ăn thêm một lúc nữa, bèn đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ anh vừa đứng dậy, cô gái kia như thể giật mình, vội vàng buông dao nĩa xuống, luống cuống đứng dậy theo.

"Cô cứ ăn đi, không cần để ý đến tôi." Hứa Dịch xua tay, định bước ra ngoài.

Cô gái kia định đẩy ghế ra, nhưng vì luống cuống nên đầu gối vô tình va phải cạnh ghế, đau đến nỗi nhíu mày, ngồi xổm xuống.

Hứa Dịch không nhịn được bật cười, lắc đầu ra hiệu cho Vivian đỡ cô gái kia ngồi xuống ghế.

"Sao cô lại vội vàng như vậy?", Hứa Dịch cười hỏi."Tôi thấy trông cô vẫn còn yếu lắm, nên ăn sáng nhiều một chút, đừng vội."

Cơn đau dịu đi một chút, cô gái kia ngẩng đầu nhìn Hứa Dịch, mặt đỏ bừng, lại cúi đầu, do dự một lúc, hỏi: "Tôi vẫn chưa biết tên ngài."

"Ồ, tôi là Hứa Dịch", Hứa Dịch đáp."Còn cô? Cô tên gì?"

"Tôi là Theresa, Theresa... Ica..." Nói đến họ của mình, giọng cô gái rõ ràng là nhỏ hơn rất nhiều.

Nhìn vẻ mặt của cô, Hứa Dịch suy nghĩ một lúc, bèn ngồi xuống, hỏi: "Cô Ica, có vẻ như cô đang gặp rắc rối, nếu không ngại, có thể nói cho tôi biết, để xem tôi có giúp được gì không."

Theresa Ica khẽ lắc đầu, không trả lời.

Hứa Dịch nhún vai, thầm nghĩ có lẽ cô gái này không muốn tâm sự trước mặt mình, bèn ra hiệu bằng mắt cho Vivian, rồi rời khỏi phòng ăn.

Vivian lập tức đi theo, Hứa Dịch kéo cô ra một góc, dặn dò: "Để cô ấy ở lại đây thêm vài ngày nữa, đợi khi nào sức khỏe hồi phục hẳn thì cho cô ấy đi. À mà, lúc cô ấy đi thì đưa cho cô ấy một ít tiền, ừm... để tôi nghĩ xem, cứ đưa cho cô ấy một trăm đồng vàng đi. Cô ấy chắc chắn sẽ từ chối, nên cô cứ lén bỏ vào người cô ấy. Nếu cô ấy còn gặp khó khăn gì mà mọi người không giải quyết được thì đến báo cho tôi, rõ chưa?"

Chương 713: Cô gái gặp rắc rối (2/2)

"Chỉ vậy thôi ạ?", Vivian chớp mắt hỏi."Chủ nhân, chắc chắn là cô ấy đang gặp phải rắc rối lớn lắm, không thì một tiểu thư quý tộc như cô ấy đã không đến nông nỗi này. Ngài giúp cô ấy đi."

"Cũng phải xem cô ấy có muốn nói hay không đã", Hứa Dịch nhún vai."Tóm lại cứ làm vậy đã, mấy hôm nay cô thử hỏi han cô ấy xem sao, nếu cô ấy đồng ý nói, mà tôi lại có khả năng giúp đỡ, thì tôi nhất định sẽ giúp. Nhưng nếu cô ấy không muốn nói, thì có muốn giúp cũng không giúp được, đúng không?"

"Vâng." Vivian gật đầu, đảo mắt một vòng."Vâng ạ, vậy thì tôi sẽ hỏi cô ấy, chắc chắn là cô ấy đang gặp rắc rối lớn, chủ nhân ngài nhất định có thể giúp cô ấy mà!"

Nhìn vẻ mặt tự tin của Vivian, Hứa Dịch vừa buồn cười vừa bất lực, véo nhẹ vào má Vivian, rồi xoay người rời khỏi Trang viên Fallen Star.

Mặc dù anh cũng nhận ra cô gái tên Theresa Ica này chắc chắn đang gặp rắc rối, nhưng anh thực sự không có đủ thời gian và tâm trí để lãng phí cho một cô bé.

Cứu cô ấy, cho cô ấy ở lại Trang viên Fallen Star để đảm bảo an toàn và cuộc sống cho cô ấy đã là hết lòng nghĩa hiệp rồi.

Đương nhiên, nếu Theresa Ica đồng ý nói cho Hứa Dịch biết rắc rối mà cô ấy gặp phải, mà Hứa Dịch lại có thể giúp đỡ, thì anh cũng không ngại ra tay làm việc tốt.

Còn bây giờ, cứ để Vivian lo liệu vậy.

Rời khỏi Trang viên Fallen Star, theo kế hoạch đã định, Hứa Dịch đến Trung tâm Dịch vụ Sản phẩm của Thương hội Tân Phi ở thành phố Bontar một chuyến, nghe báo cáo của một số nhân viên chăm sóc khách hàng, sau đó quay trở lại Thung lũng Rainfall.

Chỉ cách nhau sáu mươi km, nhưng thành phố Bontar và Thung lũng Rainfall lại như hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Thành phố Bontar dường như đã mất đi sức sống, còn Thung lũng Rainfall lại là một khung cảnh sôi động, nhộn nhịp.

Chưa nói đến việc các nhà máy của Thương hội Tân Phi trong Thung lũng Rainfall đang hoạt động hết công suất, mà chỉ riêng các nhà máy của những thương hội nhỏ xung quanh Thung lũng Rainfall cũng đã là một khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Theo sau Thương hội Tân Phi đến Thung lũng Rainfall, ngày càng có nhiều thương hội nhỏ đến đây xây dựng nhà xưởng, cơ sở hạ tầng của Thung lũng Rainfall và các vùng lân cận cũng dần được hoàn thiện, hơn nữa, dưới sự quy hoạch từ trước của Hứa Dịch, nơi này đã được phân chia rõ ràng thành khu công nghiệp và khu dân cư.

Vì vậy, tuy rằng trong thời gian ngắn đã có rất nhiều nhà máy, xưởng sản xuất của các thương hội mọc lên, nhưng nơi này không hề có vẻ lộn xộn, ngược lại, mọi thứ đều rất ngăn nắp, trật tự, được phân chia rõ ràng bởi những con đường đã được xây dựng từ trước, không chỉ khu công nghiệp tấp nập người qua kẻ lại, mà khu dân cư cũng mọc lên rất nhiều cửa hàng, buôn bán nhộn nhịp.

Đối với khung cảnh này, tờ Nhật báo Bontar thậm chí còn nhận xét rằng, Thung lũng Rainfall đang dần trở thành một thành phố mới, và có vẻ như còn có tiềm năng phát triển hơn cả thành phố Bontar.

Bởi vì... nơi này có Thương hội Tân Phi.

Hứa Dịch vừa nhảy xuống khỏi chiếc xe ngựa công cộng của Hãng xe ngựa Filson, đang vẫy tay chào tạm biệt những công nhân của các nhà máy mà anh đã trò chuyện trên xe, thì Freeman từ đâu xuất hiện.

"Hội trưởng Hứa, ngài vừa từ thành phố Bontar trở về, chắc là vẫn chưa ăn trưa? Không biết ngài có thể nể mặt, cho tôi mời ngài một bữa trưa được không?"

Nhìn dáng vẻ lúng túng của Freeman, đến mức không biết giấu tay đi đâu, Hứa Dịch không khỏi bật cười.

"Này Freeman, từ bao giờ mà anh lại học được cái trò nịnh nọt tôi thế? Không giống anh chút nào cả. Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, không cần phải vòng vo tam quốc."

Freeman càng thêm lúng túng, cười gượng gạo vài tiếng rồi gãi đầu: "Hội trưởng Hứa, đây cũng đâu phải nịnh nọt, tôi và Thương hội chúng tôi được anh chiếu cố nhiều lần như vậy, mời anh ăn một bữa cơm cũng là chuyện bình thường mà? Sao nào, anh nể mặt chứ?"

Hứa Dịch bật cười lắc đầu: "Thôi được rồi, nể tình anh có lòng như vậy, tôi sẽ để anh mời một bữa."

Freeman mừng rỡ ra mặt, kéo tay Hứa Dịch đi thẳng vào một quán rượu mới mở ở khu dân cư bên ngoài Thung lũng Rainfall.

Có thể thấy Freeman không phải lần đầu đến đây, anh ta dẫn Hứa Dịch lên một phòng riêng trên lầu hai một cách thành thạo, gọi một bình rượu, rót cho Hứa Dịch và mình mỗi người một ly, cũng không nói gì, ngửa cổ uống cạn.

Hứa Dịch mỉm cười, nhấp một ngụm rượu, đặt ly xuống: "Chiều nay tôi còn có việc, không uống nhiều được. Thôi nào

Freeman, chúng ta cũng coi như quen biết đã lâu, có chuyện gì thì cứ nói thẳng. Tính tôi anh cũng rõ, chỉ cần tôi giúp được, nhất định sẽ không từ chối."

"Đúng đúng đúng, Hội trưởng Hứa anh luôn luôn quan tâm giúp đỡ tôi, tôi biết. Nhưng mà chuyện này..." Freeman cười một tiếng, trên mặt vẫn còn chút ngượng ngùng và khó xử, do dự một lúc lâu mới ghé sát vào Hứa Dịch, hạ giọng hỏi: "Cái đó... Hội trưởng Hứa, anh thấy... Liên minh Thương mại Ireland chúng tôi cũng sản xuất Quạt Ma lực có được không?"

Chương 714: Chúng tôi muốn thử một chút (1/2)

Hứa Dịch có chút ngạc nhiên nhìn Freeman: "Sao anh lại nảy ra ý định này?"

Freeman gãi đầu, cười một tiếng đáp: "Thực ra lý do rất đơn giản, làm cả bộ thì kiếm được nhiều tiền hơn là làm linh kiện mà..."

Hứa Dịch đảo mắt: "Làm cả bộ cũng khó hơn làm linh kiện nhiều. Các anh chuyên tâm làm gia công linh kiện, theo tôi thấy cũng rất có triển vọng, sao đột nhiên lại muốn chuyển hướng?"

Freeman nhìn vẻ mặt không đồng tình của Hứa Dịch, dè dặt hỏi: "Vậy là... anh không ủng hộ chúng tôi làm Quạt Ma lực?"

"Chuyện này..." Hứa Dịch nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Cũng không phải là hoàn toàn không ủng hộ. Dù sao Liên minh Thương mại Ireland là Thương hội của các anh, tôi không thể thay các anh đưa ra quyết định. Nhưng tôi cũng phải nhắc nhở các anh, làm cả bộ và làm linh kiện là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tuy rằng Liên minh Thương mại Ireland của các anh làm gia công linh kiện rất tốt, trình độ kỹ thuật cũng đạt đến mức rất khá, nhưng làm cả bộ cần phải chú ý rất nhiều thứ, yêu cầu về kỹ thuật cũng rất cao, các anh có chắc chắn làm được không?"

"Không dám nói là chắc chắn." Freeman thành thật lắc đầu."Nhưng chúng tôi cảm thấy, nên thử một chút. Anh thấy sao?"

"Nếu các anh đã quyết tâm muốn thử, tôi ủng hộ. Nhưng nếu thử mà thất bại, rất có thể sẽ khiến các anh tổn thất nặng nề, các

anh có đủ dũng khí và sự chuẩn bị tâm lý để gánh chịu tổn thất lớn như vậy không?", Hứa Dịch lại hỏi.

Freeman gật đầu thật mạnh: "Có. Mọi người đều biết rõ, muốn làm cả bộ, chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng nếu ngay cả thử cũng không dám, thì thật là mất mặt. Vì vậy sau khi thảo luận, chúng tôi nhất trí quyết định thử làm Quạt Ma lực xem sao."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Freeman, Hứa Dịch im lặng một lúc, khẽ gật đầu: "Được, đã quyết tâm rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa. Nói đi, cần tôi ủng hộ như thế nào? Chuyển giao toàn bộ kỹ thuật sản xuất Quạt Ma lực cho các anh? Nói thật tôi không nghĩ các anh mua nổi. Bởi vì lúc chuyển giao kỹ thuật liên quan đến Quạt Ma lực cho các Thương hội khác ở Thành phố Bontar, mức phí thấp nhất cũng phải mười vạn Đồng vàng. Với thực lực hiện tại của các anh, e rằng không đủ đâu."

"Ừm, chuyện này tôi biết. Nhưng Hội trưởng Hứa, chúng tôi không có ý định mua toàn bộ kỹ thuật sản xuất Quạt Ma lực từ anh, chỉ hy vọng mua kỹ thuật liên quan đến Pháp trận thôi."

"Ồ?" Hứa Dịch có chút bất ngờ."Tuy rằng kỹ thuật liên quan đến Pháp trận là kỹ thuật cốt lõi của Quạt Ma lực, nhưng chỉ có thứ đó thì không thể làm ra Quạt Ma lực được. Theo tôi thấy, đối với Quạt Ma lực mà nói, quan trọng nhất ngược lại là kỹ thuật về kết cấu cơ khí và các linh kiện bên ngoài Pháp trận."

"Những thứ này chúng tôi tự tin có thể giải quyết." Freeman đầy tự tin nói."Liên minh Thương mại Ireland chúng tôi làm gia công linh kiện đã hơn một năm rồi, hiện tại mọi người đều rất tự tin về việc sản xuất ra các linh kiện đạt tiêu chuẩn. Không giấu gì anh, chúng tôi cũng đã nắm được cơ bản kết cấu của các loại Quạt Ma thuật Tân Phi, mọi người tin rằng, chỉ cần chúng tôi đủ nỗ lực, thậm chí có thể sản xuất ra Quạt Ma lực giống hệt Quạt Ma thuật Tân Phi."

"Hừ, tự tin lắm nhỉ." Hứa Dịch mỉm cười nói: "Nhưng mà Freeman, tôi thấy các anh đã nghĩ đơn giản quá rồi đấy, bất kỳ một Cỗ máy Ma lực nào cũng không chỉ đơn giản là lắp ráp các linh kiện lại với nhau là được, trong đó còn bao gồm rất nhiều kiến thức lý thuyết về cơ khí. Nếu không nắm vững những thứ này, e rằng các anh sẽ gặp rất nhiều khó khăn trong quá trình sản xuất Quạt Ma lực."

"Tôi biết." Freeman vẫn tràn đầy tự tin."Nhưng tôi và mọi người đều rất muốn thử một lần. Hội trưởng Hứa, anh có đồng ý cho chúng tôi cơ hội này không?"

Hứa Dịch khẽ cười: "Tất nhiên là tôi đồng ý. Nói thật, có thể nghe được ý tưởng này từ miệng anh, tôi rất vui. Thật ra, nếu có thể, tôi thậm chí còn hy vọng có nhiều Thương hội hơn nữa có dũng khí thử sức sản xuất Cỗ máy Ma lực cao cấp hơn như các anh. Bởi vì chỉ có như vậy, ngành Công nghiệp Ma pháp mới có thể phát triển nhanh chóng hơn."

"Thật sao?" Nghe thấy Hứa Dịch đồng ý, Freeman lập tức mừng rỡ, nắm chặt tay Hứa Dịch, lắc mạnh hỏi: "Vậy Hội trưởng Hứa, anh đồng ý chuyển giao kỹ thuật liên quan đến Pháp trận của Quạt Ma lực cho chúng tôi sao?" Nói đến đây, Freeman lại lộ ra vẻ mặt ngại ngùng và do dự."Nhưng mà... Hội trưởng Hứa, anh cũng biết Thương hội chúng tôi không có nhiều tiền, anh có thể... bán rẻ cho chúng tôi một chút được không?"

"Được." Hứa Dịch gật đầu."Đã đồng ý rồi, tôi sẽ không làm khó các anh nữa." Hứa Dịch giơ một ngón tay."Một vạn Đồng vàng, chính là phí chuyển giao kỹ thuật liên quan đến Pháp trận mà Thương hội Tân Phi chúng tôi chuyển giao cho Liên minh Thương mại Ireland các anh. Thế nào? Anh thấy có thể chấp nhận được không?"

Vẻ mặt lo lắng của Freeman lập tức biến mất, cười ha hả.

"Được được! Tất nhiên là được! Chỉ có một vạn Đồng vàng thôi sao? Rẻ quá! Hội trưởng Hứa, thật ra lúc đầu chúng tôi dự đoán là..." Freeman đột nhiên dừng lại.

Nhìn thấy vẻ mặt của Freeman, Hứa Dịch không nhịn được bật cười lắc đầu: "Kovacs cảnh cáo anh rồi đúng không, đừng có nói giá sàn cho tôi biết?"

Freeman ngượng ngùng xoa xoa tay, do dự một lúc, sau đó kiên quyết nói: "Nói thật Kovacs cứ lo xa quá, trước mặt Hội trưởng Hứa đây, chúng tôi còn giấu giếm gì nữa. Thực ra lúc đầu chúng tôi dự đoán ít nhất cũng phải ba vạn Đồng vàng mới mua được. Không ngờ anh lại hào phóng như vậy, chỉ lấy của chúng tôi một vạn Đồng vàng, thực sự là quá rẻ!"

Chương 715: Chúng tôi muốn thử một chút (2/2)

Hứa Dịch khẽ lắc đầu: "Một vạn Đồng vàng và ba vạn Đồng vàng, đối với tôi mà nói không khác biệt là bao. Nhưng đối với các anh, khác biệt rất lớn. Tôi đã nói hy vọng các anh có thể tiến thêm một bước trên con đường nghiên cứu Máy móc Ma thuật, thì tất nhiên phải suy nghĩ cho các anh. Tiết kiệm được hai vạn Đồng vàng, các anh có thể đầu tư số tiền này vào việc nghiên cứu, cũng có thể vì thế mà bớt đi không ít đường vòng."

Vẻ mặt của Freeman tràn đầy cảm kích, cảm thán nói: "Hội trưởng Hứa, không thể không nói, anh thực sự là ân nhân của tôi và anh em mà. Nếu không có anh, bây giờ tôi và anh em vẫn chỉ là những người nông dân bình thường ở Làng Ireland, làm sao có thể giống như bây giờ, tự mình sở hữu một Thương hội, mỗi năm thậm chí có thể kiếm được cả vạn, thậm chí là mấy vạn Đồng vàng."

"Không cần phải nói thêm nữa." Hứa Dịch xua tay."Nghe đây, kỹ thuật có thể chuyển giao cho các anh, nhưng vì các anh đã quyết tâm tự mình nghiên cứu những mặt khác, vậy thì đừng mong đợi tôi giúp đỡ gì thêm. Lần này, Liên minh Thương mại Ireland các anh phải tự mình hoàn thành, nếu không tôi sẽ rất thất vọng đấy, hiểu ý tôi chứ?"

Freeman vội vàng gật đầu: "Tôi hiểu. Hội trưởng Hứa, anh làm vậy cũng là vì sự phát triển lâu dài của chúng tôi."

"Vậy được, chuyện này quyết định như vậy đi." Hứa Dịch nói."Hai ngày tới anh chuẩn bị một chút, gửi đơn xin chuyển giao

kỹ thuật chính thức đến Thương hội chúng tôi, tôi sẽ thông báo cho Tổng giám đốc Kennard và Viện trưởng Evita, để bọn họ phê duyệt đơn xin này."

Freeman vẻ mặt cảm kích, ngập ngừng một chút, lại nói: "Ngoài chuyện này ra, Hội trưởng Hứa, anh có thể giúp chúng tôi một việc nhỏ nữa được không?"

"Nói đi."

"Cái đó... chúng tôi cũng muốn chiêu mộ vài Pháp sư... Anh xem... có thể giới thiệu cho chúng tôi vài người được không?", Freeman có chút do dự hỏi.

"Đây đâu phải việc nhỏ." Hứa Dịch nhìn Freeman đầy ẩn ý."Nói đi Freeman, xem ra dã tâm của Liên minh Thương mại Ireland các anh không nhỏ nhỉ..."

Freeman cười một tiếng, ngầm thừa nhận.

"Được rồi, những Pháp sư thực lực mạnh mẽ chắc chắn không muốn đến mấy Thương hội nhỏ bé như các anh đâu. Tôi cho anh một gợi ý, trong số những Pháp sư tốt nghiệp Học viện Ma thuật Nam tước Rictor năm nay, hiện tại có thể vẫn còn một số người chưa tìm được việc, các anh có thể thử xem sao."

Freeman lập tức hiểu ý, cười híp mắt gật đầu.

Sau khi ăn trưa xong trong tiếng cảm ơn rối rít của Freeman, Hứa Dịch cuối cùng cũng quay về căn biệt thự nhỏ trong Thung lũng Rainfall, nơi mà anh và Stella đang ở cùng nhau gần đây, lại phát hiện Stella đã đợi anh từ lâu.

"Không phải nói trưa nay sẽ về ăn cơm sao? Sao giờ mới về?", Stella ngửi ngửi người Hứa Dịch, ngửi thấy mùi rượu, nhíu mày hỏi: "Sao thế? Uống rượu với ai vậy?"

"Xuống xe ngựa thì gặp Freeman Hội trưởng của Liên minh Thương mại Ireland, bị anh ta kéo đi ăn cơm, bàn bạc một số chuyện." Hứa Dịch giải thích qua loa, sau đó hỏi han tình hình chuyến đi Thành Anweimar lần này của Stella.

"Nói chung là cũng tạm ổn." Stella kéo Hứa Dịch ngồi xuống, hơi nhíu mày đáp: "Hội đồng Vương quốc không quá khắt khe trong việc xem xét Giấy phép lao động cho tộc Người lùn và Elf, đồng thời cũng hoàn toàn đồng ý để em làm đại diện cho họ, Thương Hội New Moon là Thương hội duy nhất trong Vương quốc có đủ tư cách làm đại diện. Nhưng đối với vấn đề thuê Chủng tộc Người thú làm công, Hội đồng Vương quốc lại có rất nhiều ý kiến phản đối."

"Ồ? Phản đối thế nào?"

"Về cơ bản là lo lắng Chủng tộc Người thú vốn dĩ hung tàn, cho dù hiện tại bằng lòng trở thành công nhân cho Thương hội Nhân loại, nhưng nhỡ đâu lúc nào đó bản tính của họ bộc lộ ra, rất dễ gây thương vong cho Nhân loại." Stella nói.

"Nỗi lo lắng của bọn họ cũng không phải là không có lý, nhưng bọn họ cũng không nhận ra rằng, thời đại bây giờ đã khác rồi, không thể dùng ánh mắt xưa cũ để nhìn nhận vấn đề." Hứa Dịch cảm thán một câu, suy nghĩ một chút, hỏi Stella: "Anh nhớ hình như ở Thành Anweimar có một đoàn ca múa nhạc rất nổi tiếng phải không? Hay là đoàn kịch nhỉ?"

Stella thấy rất kỳ lạ vì sao Hứa Dịch đột nhiên lại hỏi đến vấn đề này, khó hiểu liếc anh một cái, đáp: "Là Đoàn Opera Morgana, chuyên diễn opera, không phải đoàn ca múa nhạc hay đoàn kịch gì hết."

"Ồ, opera à, vậy càng tốt." Hứa Dịch mỉm cười, lại hỏi: "Stella, em có hứng thú cũng mở một đoàn opera, đè bẹp cái Đoàn Opera Morgana kia không?"

Stella càng thêm khó hiểu, ngạc nhiên hỏi ngược lại: "Sao tự nhiên lại lôi đoàn opera vào đây? Anh muốn nói gì vậy?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Không có gì, anh chỉ đang nghĩ, nếu em mở một đoàn opera quy tụ đầy đủ diễn viên là Nhân loại, Elf, tộc Người lùn và các Chủng tộc Người thú khác nhau, rồi cho bọn họ biểu diễn opera trước mặt những nhân vật lớn ở Thành Anweimar, liệu có thể khiến bọn họ giảm bớt sự cảnh giác thái quá đối với những dị tộc này hay không?"

Stella lập tức hai mắt sáng lên.

Chương 716: So sánh giữa nông dân hai nước (1/2)

Bước vào mùa đông, Công quốc Stan không lạnh lẽo như Vương quốc Lanpari, ngược lại, do nhiệt độ giảm xuống một chút, không còn oi bức như thường lệ, mà trở nên mát mẻ, dễ chịu hơn rất nhiều.

Hàng năm, cứ đến mùa này, vì không còn phải lo lắng về bão và sóng thần, Svein Waylon sẽ rời khỏi tòa lâu đài đồ sộ của mình ở Thành Waylon, đến một tòa lâu đài khác ven biển để tận hưởng một mùa đông an nhàn, thư thái hơn.

Tuy nhiên, khác với mọi năm, năm nay, Tộc trưởng Waylon vừa đến tòa lâu đài ven biển chưa được bao lâu, vào ngày thứ hai, ông ta đã dẫn theo một đám thuộc hạ và hầu gái, men theo bờ biển, đi về hướng Đông Bắc khoảng hai mươi cây số, đến một vùng đất hoang rộng lớn, bằng phẳng.

Nhìn khung cảnh trước mắt, khắp nơi trên mảnh đất rộng lớn này đều có thể nhìn thấy bóng người đang điều khiển Cỗ máy Ma thuật Canh tác, bận rộn làm việc, Tộc trưởng Waylon không khỏi cảm thán.

Người đến từ Vương quốc Lanpari đúng là siêng năng hơn người Công quốc rất nhiều, hơn một nghìn người được Thương hội Tân Phi thuê từ Vương quốc Lanpari đến đây từ hơn nửa tháng trước, gần như ngày nào cũng bắt đầu làm việc từ lúc trời tờ mờ sáng cho đến khi trời tối đen mới chịu nghỉ tay trở về.

Dưới sự cần cù, chăm chỉ của bọn họ, mảnh đất hoang vu, chẳng ai đoái hoài đến này, chỉ sau hơn nửa tháng, đã nhanh

chóng được khai khẩn, nhìn sơ qua đã có thể tiến hành canh tác.

Mỗi lần chứng kiến cảnh tượng này, Tộc trưởng Waylon đều không khỏi vui mừng trong lòng.

Mười vạn héc-ta đất này nằm trong tay ông ta cũng chỉ là một vùng đất hoang vu, chẳng đáng một xu, nhưng sau khi cho Thương hội Tân Phi thuê lại, Thương hội Tân Phi không chỉ trả cho ông ta ba mươi vạn Đồng vàng tiền thuê mỗi năm, mà còn cam kết sẽ trích ba phần mười số lương thực thu hoạch được hàng năm cho ông ta.

Nói cách khác, ông ta chẳng cần phải làm gì, mỗi năm đều có thể ung dung ngồi mát ăn bát vàng, thu về ba mươi vạn Đồng vàng và ba phần mười số lương thực thu hoạch được từ mảnh đất này.

Theo như ước tính của Hội trưởng Hứa bên phía Thương hội Tân Phi, sau khi mảnh đất này được khai khẩn hoàn toàn, mỗi năm có thể thu hoạch ít nhất là mười vạn tấn gạo, ba phần mười chính là ba vạn tấn.

Phải biết rằng, năm ngoái, tổng số lương thực thu hoạch được từ toàn bộ lãnh địa của ông ta cũng chỉ vỏn vẹn hơn hai vạn tấn một chút.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Tộc trưởng Waylon đều không khỏi âm thầm tán thưởng sự khôn ngoan, sáng suốt của mình.

Cộng thêm việc Thương hội Tân Phi còn hứa hẹn sẽ xây dựng một nhà máy đóng hộp trái cây quy mô lớn và một nhà máy chế biến cao su ở đây, đồng thời cam kết sẽ xây dựng một hệ thống đường xá rộng khắp trên mảnh đất này, kết nối giao thông trong toàn bộ lãnh địa, Tộc trưởng Waylon càng thêm vui mừng, hớn hở.

Cứ để lũ ngu xuẩn thiển cận ở phương Nam kia hối hận đến chết đi! Nhìn xem Svein Waylon ta đây có tầm nhìn xa trông rộng

như thế nào, chỉ cần hợp tác thật tốt với Thương hội Tân Phi, sớm muộn gì lãnh địa của ta cũng sẽ bỏ xa lũ khốn kiếp kia!

Tộc trưởng Waylon cười híp mắt đưa mắt nhìn khắp mảnh đất đang hừng hực khí thế trước mặt, đột nhiên, ông ta nhíu mày, trên mặt thoáng hiện vẻ giận dữ.

Trong tầm mắt, không phải ai cũng đang miệt mài làm việc trên mảnh đất này, mà có một số người rõ ràng đang lười biếng, chỉ uể oải điều khiển Cỗ máy Ma thuật Canh tác trong tay, làm cho có lệ.

Nhìn thấy dáng vẻ lười biếng của mấy tên này, Tộc trưởng Waylon hừ lạnh một tiếng, giật lấy cây roi da từ tay một tên thuộc hạ bên cạnh, sải bước đến trước mặt một tên gần ông ta nhất, không đợi tên kia kịp phản ứng, ông ta đã giơ tay lên, quất mạnh cây roi xuống.

Tên kia ngẩn người, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng lại không có ý định né tránh, chỉ ôm đầu, ngồi xổm xuống, run rẩy chờ đợi cây roi da giáng xuống.

"Chát-"

Cây roi da quất mạnh vào lưng tên kia, phát ra tiếng động chói tai, quần áo trên lưng hắn ta lập tức bị roi da xé toạc, một vết máu hiện lên trên lưng, có thể thấy lực đạo lúc nãy của Tộc trưởng Waylon mạnh đến mức nào.

Âm thanh chói tai lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, những người nông dân đến từ Thành phố Bontar đều ngơ ngác nhìn hành động của Tộc trưởng Waylon, trên mặt lộ vẻ không đành lòng, nhưng không ai dám lên tiếng.

Bọn họ ở Vương quốc Lanpari cũng chỉ là những người nông dân bình thường, đã chứng kiến quá nhiều cảnh tượng quý tộc ức

hiếp nông dân.

Nếu ở Thành phố Bontar, có lẽ bọn họ còn dám đứng lên phản kháng, nhưng ở Công quốc Stan, bọn họ không có ý định xen vào chuyện bao đồng.

"Chát- chát- chát-"

Cây roi da liên tục quất vào lưng tên kia, Tộc trưởng Waylon còn không ngừng mắng chửi.

"Mẹ kiếp! Đồ tiện chủng! Thương hội Tân Phi khó khăn lắm mới chọn trúng chúng mày, cho chúng mày đến đây làm việc, đó là phúc phận của chúng mày. Thế mà chúng mày còn dám lười biếng! Tin hay không tao đánh chết chúng mày? Hả?"

Chẳng mấy chốc, lưng tên kia đã chi chít vết roi, thậm chí có chỗ còn lộ cả da thịt, trông vô cùng thê thảm.

Thấy tên kia ngồi co ro trên mặt đất, cơ thể run lên bần bật, dường như sắp ngất đi, từ xa bỗng vang lên một tiếng quát lớn.

"Dừng tay!"

Tộc trưởng Waylon quay đầu lại, trừng mắt nhìn, kẻ nào dám ngăn cản ông ta dạy dỗ tên tiện chủng này?

Ngay sau đó, vẻ giận dữ trên mặt ông ta lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười tươi rói, ông ta ném cây roi da trong tay sang một bên, sải bước đi tới.

"Hội trưởng Cantona, chào anh, anh vẫn đang bận rộn giám sát bọn họ làm việc à?"

Nhìn thấy thái độ thay đổi chóng mặt của Tộc trưởng Waylon, Cantona tức đến nghẹn lời, nhưng lại không thể phát tác, đành phải cố gắng nuốt cục tức này xuống, gượng cười với Tộc trưởng

Waylon.

"À, tôi đang bận chút việc. Tộc trưởng Waylon, ngài đây là..." Cantona chỉ vào tên kia vẫn đang nằm co giật trên mặt đất.

"Ồ, không có gì. Tôi chỉ thấy một tên lười biếng không chịu làm việc, nên tiện tay dạy dỗ hắn ta một chút thôi." Tộc trưởng Waylon vừa cười vừa trả lời, đồng thời còn giơ chân đá mạnh vào người tên kia một cái."Tên tiện chủng này, khó khăn lắm mới tìm được cho hắn ta một công việc tốt như vậy, thế mà hắn ta lại không biết quý trọng, anh nói xem hắn ta có đáng bị đánh hay không?"

Chương 717: So sánh giữa nông dân hai nước (2/2)

Cơ mặt Cantona giật giật, thầm nghĩ, kẻ chỉ biết ức hiếp nông dân trong lãnh địa như ông mới đáng bị đánh chết.

Tuy nhiên, dù sao đây cũng là địa bàn của đối phương, Cantona vẫn cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng, gượng cười nói: "Chuyện này... Tộc trưởng Waylon, hắn ta lười biếng đúng là có lỗi, nhưng ngài cũng không nên đánh hắn ta ra nông nỗi này chứ? Nhìn hắn ta như vậy, làm sao tiếp tục làm việc được nữa?"

"Lo lắng cái gì?" Tộc trưởng Waylon bĩu môi, khinh thường nói: "Loại tiện chủng này, đánh chết cũng chẳng đáng tiếc. Nếu anh lo lắng thiếu người làm việc, vậy thì đơn giản thôi, tôi cho người đi bắt thêm mấy tên nữa là được."

Khóe mắt Cantona giật mạnh, suýt chút nữa thì không nhịn được mà buông lời chửi bậy.

May mà từ khi thành lập Thương hội Cantonna, ông ta cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, so với trước kia đã chín chắn hơn rất nhiều, cuối cùng vẫn nhịn được.

"Tộc trưởng Waylon, ngài không thể nói như vậy được. Hiện tại, trên danh nghĩa, hắn ta là người được Thương hội Tân Phi thuê, giúp Thương hội Tân Phi khai khẩn mảnh đất này, cho nên, nói một cách chính xác, hắn ta là nhân công của Thương hội Tân Phi. Cho dù hắn ta có lười biếng, không chịu làm việc, thì việc xử lý hắn ta như thế nào cũng phải do Thương hội Tân Phi quyết định, ngài nói có đúng không?"

Cantona biết rõ, nếu ông ta lấy Thương hội Cantonna của mình ra, chắc chắn sẽ không lọt vào mắt Tộc trưởng Waylon, cho nên cố ý nhấn mạnh rằng những người công nhân được thuê từ Công quốc Stan này, trên danh nghĩa đều thuộc về Thương hội Tân Phi.

Quả nhiên, sau khi nghe Cantona nói xong, Tộc trưởng Waylon cau mày suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói: "Được rồi, đã giao đám tiện chủng này cho Thương hội Tân Phi, vậy thì việc xử lý bọn họ như thế nào, cứ để Hội trưởng Hứa quyết định, tôi không nên nhúng tay vào. Tuy nhiên, Hội trưởng Cantona, anh hãy thay tôi chuyển lời cho Hội trưởng Hứa, cứ nói là đám tiện chủng này muốn xử lý thế nào cũng được, cho dù có đánh chết hết, cũng chẳng sao cả, cứ để hắn ta tự do xử lý, không cần phải kiêng nể gì cả."

Cantona cũng chẳng muốn đôi co với ông ta nữa, bèn gật đầu, coi như đã đồng ý, sau đó lập tức gọi hai người đến khiêng tên xui xẻo kia đi, xem ra hắn ta đã ngất đi từ lúc nào.

Chờ những người khác giải tán hết, vẻ hung dữ trên mặt Tộc trưởng Waylon mới biến mất hoàn toàn, ông ta cười híp mắt, chỉ vào mảnh đất đang được khai khẩn trước mặt, hỏi Cantona: "Hội trưởng Cantona, với tốc độ này, bao giờ thì mảnh đất này mới hoàn thành?"

"Cái này... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi nghĩ chưa đầy một tháng nữa là có thể khai khẩn xong." Cantona suy nghĩ một chút rồi trả lời."Nếu nhanh hơn một chút, có lẽ có thể kịp gieo trồng vào đầu năm sau. Theo khí hậu của Công quốc Stan các ngài, có lẽ vào mùa xuân năm sau là có thể thu hoạch được lứa lương thực đầu tiên."

"Nhất định là thế, nhất định là thế." Tộc trưởng Waylon gật đầu lia lịa."Hội trưởng Cantona, anh cứ yên tâm. Công quốc Stan chúng tôi có thể không bằng Vương quốc Lanpari các anh về khoản khác, nhưng đất đai ở đây thì tốt hơn Vương quốc Lanpari các anh

nhiều. Tôi không nói đùa đâu, mười vạn héc-ta đất mà tôi cho Thương hội Tân Phi thuê đều là ruộng tốt cả đấy. Các anh chỉ cần làm đất xong, gieo hạt giống xuống, rồi sau đó không cần phải quản gì nữa, vài tháng sau tự khắc sẽ có thu hoạch, anh có tin không?"

Cantona liếc nhìn Tộc trưởng Waylon, rất muốn nói, nếu đất đai của Công quốc Stan các người tốt như vậy, sao lại bỏ hoang nhiều đất tốt như thế?

Nhưng nhớ đến gã vừa bị Tộc trưởng Waylon dùng roi da quất đến ngất xỉu, Cantona đành phải nuốt câu hỏi đó vào trong lòng.

Thực ra, chứng kiến gã kia bị Tộc trưởng Waylon dạy dỗ một trận, trong lòng Cantona tuy có phần không đành, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy hả hê.

Trước khi đến Công quốc Stan, lúc bàn bạc về tình hình của Công quốc Stan với Cantona, Hứa Dịch đã nhắc nhở Cantona, bảo rằng người Công quốc Stan rất lười biếng, vì vậy, khi khai khẩn mười vạn héc-ta đất này, cố gắng đừng tin tưởng vào năm nghìn lao động địa phương được thuê từ Công quốc Stan, nên giao phần việc chủ yếu cho những người nông dân được đưa đến từ Thành phố Bontar.

Ban đầu Cantona cho rằng Hứa Dịch có phần phóng đại, dù sao cũng đã tuyển dụng đến năm nghìn lao động địa phương, nhiều hơn hẳn so với số người bọn họ đưa đến từ Thành phố Bontar, lẽ ra lực lượng chính trong việc khai khẩn đất đai phải là những lao động địa phương này mới đúng.

Thế nhưng, khi Cantona thực sự đến Công quốc Stan, mới phát hiện ra rằng những gì Hứa Dịch miêu tả về những người nông dân địa phương ở Công quốc Stan vẫn còn nhẹ nhàng chán.

Trên thực tế, sự lười biếng của những người nông dân do Tộc

trưởng Waylon đưa đến còn vượt xa sức tưởng tượng của Cantona.

Những người nông dân đến từ Thành phố Bontar, ngày nào cũng bắt đầu làm việc từ lúc trời tờ mờ sáng, đến tối mịt mới nghỉ tay, thời gian nghỉ ngơi ở giữa chỉ chưa đến hai tiếng đồng hồ.

Thế nhưng, những người công nhân của Công quốc Stan lại nhất định phải đợi đến khi mặt trời lên cao mới chịu bắt đầu làm việc, mặt trời vừa xế bóng đã ồn ào đòi nghỉ.

Hơn nữa, trong lúc làm việc, họ luôn tìm cách lười biếng, viện đủ mọi lý do để trốn tránh công việc.

Cantona đã tiến hành một thống kê sơ bộ, phát hiện ra rằng trong cùng một ngày làm việc, một người nông dân đến từ Thành phố Bontar có thể điều khiển Cỗ máy Ma thuật Canh tác khai khẩn được năm đến bảy mẫu đất, trong khi những người nông dân địa phương ở Công quốc Stan thì nhiều nhất cũng chỉ khai khẩn được một mẫu.

Mặc dù một phần nguyên nhân là do người dân Thành phố Bontar quen thuộc và thành thạo việc sử dụng Cỗ máy Ma thuật Canh tác hơn, nhưng họ đã đến đây hơn nửa tháng rồi, nguyên nhân này không thể coi là nguyên nhân chính.

Vì vậy, nói tóm lại, những người lao động địa phương ở Công quốc Stan này thực sự là quá lười biếng...

Chương 718: Cảng biển (1/2)

Những lời này dĩ nhiên là không thể nói thẳng với Tộc trưởng Waylon, bởi vì Thương hội Tân Phi đồng ý thuê những người nông dân này vốn dĩ là vì thỏa thuận đã ký với Tộc trưởng Waylon, coi như là giúp Tộc trưởng Waylon giải quyết vấn đề sinh kế cho năm nghìn người trong lãnh địa của ông ta.

Hơn nữa, theo kết quả điều tra của Hứa Dịch và những gì Cantona tìm hiểu được, năm nghìn người này tuy rằng làm việc ở đây, nhận lương của Thương hội Tân Phi, nhưng trên thực tế vẫn là thần dân của Tộc trưởng Waylon, thậm chí phần lớn số lương bọn họ nhận được còn phải nộp cho Tộc trưởng Waylon.

Vì vậy, Tộc trưởng Waylon có thể tùy ý giáo huấn tên nông dân lười biếng này, còn Cantona thì ngược lại, dù có bất mãn với những kẻ lười nhác này đến đâu, ông ta vẫn phải bảo vệ hắn.

Bởi vì đối với Tộc trưởng Waylon mà nói, đánh chết một người chẳng ảnh hưởng gì cả, nhiều nhất là đổi người khác.

Nhưng đối với Cantona, tuy rằng tên này lười biếng, nhưng dù sao cũng đã qua hơn nửa tháng làm quen dần với việc điều khiển Cỗ máy Ma thuật Canh tác, coi như là một lao động có kinh nghiệm.

Dù có bất mãn với thái độ làm việc của những người nông dân địa phương này đến đâu, ít nhất hắn ta vẫn có thể phát huy tác dụng, thay người khác thì lại phải dạy từ đầu.

Nhìn khuôn mặt béo ú của Tộc trưởng Waylon, trong lòng Cantona dâng lên một tia cảm khái.

Tên Quý tộc đáng ghét, tàn nhẫn và háo sắc này, chỉ vì nắm trong tay mảnh đất này, bây giờ mỗi năm đều có thể kiếm được một khoản lợi nhuận khổng lồ từ Thương hội Tân Phi.

Ngoài ba mươi vạn Đồng vàng tiền thuê đất và ba phần mười số lương thực thu hoạch được mỗi năm, năm nghìn người nông dân này mỗi người mỗi tháng được trả mười Đồng vàng tiền công, tổng cộng là hai vạn lẻ năm nghìn Đồng vàng, ít nhất hắn ta cũng phải thu được hai vạn Đồng vàng, tính ra là hơn hai mươi vạn Đồng vàng một năm.

Tính sơ sơ, chỉ riêng việc cho thuê mười vạn héc-ta đất này, mỗi năm Tộc trưởng Waylon đã thu về sáu mươi vạn Đồng vàng.

Nghĩ đến con số khổng lồ này, Cantona không khỏi cảm thấy xót xa.

Nếu số tiền này không đưa cho tên Tộc trưởng Waylon này, mà được sử dụng vào việc khác, thì có thể làm được biết bao nhiêu việc...

Nhưng Cantona cũng biết rõ, đây có thể coi là khoản phí gia nhập mà Thương hội Tân Phi phải trả để bước chân vào Công quốc Stan.

Nhưng có lẽ cũng chỉ có nhân vật tầm cỡ như Hứa Dịch mới dám hạ quyết tâm như vậy?

Ít nhất, bản thân Cantona không dám làm vậy.

"Hội trưởng Cantona, ta còn một vấn đề muốn hỏi." Giọng nói của Tộc trưởng Waylon kéo Cantona trở về từ dòng suy nghĩ miên man.

"Hả? Tộc trưởng Waylon, ngài có vấn đề gì? Cứ hỏi thẳng." Cantona hoàn hồn, vội vàng cười nói.

Tộc trưởng Waylon chỉ vào những chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác đang hoạt động hăng say trên đất, hỏi: "Những chiếc Cỗ máy Ma thuật Canh tác này chắc là do Thương hội Tân Phi sản xuất phải không? Không biết... Hội trưởng Hứa có đồng ý bán cho ta một ít không nhỉ?"

Cantona cười lớn: "Chuyện này thì ngài yên tâm. Tộc trưởng Waylon, ngài nghĩ Hội trưởng Hứa bảo chúng tôi mang nhiều Cỗ máy Ma thuật Canh tác đến đây như vậy chỉ để khai khẩn mảnh đất này thôi sao? Nói thật với ngài, Hội trưởng Hứa đã nói riêng với tôi rồi, phải nắm bắt mọi cơ hội để tuyên truyền về những lợi ích của Cỗ máy Ma thuật Canh tác, tốt nhất là để cho lãnh địa của mỗi Quý tộc trong Công quốc Stan đều sử dụng chúng. Ngài nói xem, liệu cậu ấy có đồng ý bán không?"

Tộc trưởng Waylon lập tức cười rạng rỡ: "Đồng ý bán là tốt rồi. Tốt lắm, Hội trưởng Cantona, vậy phiền anh báo lại với Hội trưởng Hứa, nói là ta muốn mua mỗi loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác một nghìn chiếc, hy vọng cậu ấy có thể giúp ta giải quyết vấn đề này càng sớm càng tốt."

Cantona mỉm cười lắc đầu: "Không cần tôi chuyển lời đâu, Hội trưởng Hứa mấy hôm nữa sẽ đến đây. Đến lúc đó, ngài tự mình nói với cậu ấy chẳng phải tốt hơn sao?"

"Ồ? Hội trưởng Hứa thật sự muốn đến đây sao?" Tộc trưởng Waylon lập tức lộ vẻ vui mừng."Thật là tốt quá! Đợi Hội trưởng Hứa đến, ta nhất định phải tiếp đãi cậu ấy thật chu đáo!"

Nhìn khuôn mặt béo núc ních của Tộc trưởng Waylon cười đến mức không thấy Tết, Cantona không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ cũng khó trách Tộc trưởng Waylon lại vui mừng như vậy khi nghe tin Hứa Dịch sắp đến.

Dù là ai, khi nghe nói người có thể mang lại cho mình thu nhập sáu mươi vạn Đồng vàng mỗi năm sắp đến, chắc chắn cũng

sẽ phấn khích như Tộc trưởng Waylon.

Sau khi thảo luận với Cantona về mảnh đất này một lúc, Tộc trưởng Waylon hài lòng dẫn theo đám thuộc hạ và nữ tỳ rời đi, Cantona suy nghĩ một chút, rồi đi về phía bờ biển.

Bờ biển bên cạnh mảnh đất này lúc này cũng dần thay đổi diện mạo, ngoài việc xây dựng một con đê cao hơn mười mét cách bờ biển khoảng một km, người ta còn cho xây dựng một con đường nối thẳng từ mảnh đất rộng lớn này đến một bến cảng đang được xây dựng ven biển.

Bờ biển này là một vịnh nhỏ, vừa vặn chắn gió và sóng lớn, tạo thành một bến cảng tự nhiên.

Khi Hứa Dịch để Cantona dẫn người đến đây khai hoang mảnh đất thuê được, cậu còn phái một đội công nhân của Thương hội Amli đến đây xây dựng bến cảng.

Giờ đây, hơn nửa tháng trôi qua, bến cảng đã cơ bản thành hình, một cây cầu tàu dẫn ra biển khơi đã được dựng khung thép.

Theo lời Quản sự Riley của Thương hội Amli, người phụ trách công trình ở đây, tiếp theo chỉ cần đổ bê tông cốt thép là bến cảng cơ bản có thể hoàn thành.

Nhưng loại cầu cảng bê tông cốt thép kiểu mới này, Thương hội Amli chưa từng có kinh nghiệm xây dựng, cộng thêm việc xây dựng cầu cảng vốn đã rất khó khăn, nên Quản sự Riley không mấy lạc quan về tiến độ.

Chương 719: Cảng biển (2/2)

May mà Hứa Dịch cũng không thúc giục, cho thời hạn dài nhất là ba năm.

Điều này khiến Cantona và Quản sự Riley khi nói chuyện riêng đều tỏ ra khó hiểu.

Rõ ràng Hứa Dịch không vội, vậy tại sao lại muốn xây dựng bến cảng này sớm như vậy?

Quan trọng hơn là, việc xây dựng bến cảng ở đây có ích gì cho Thương hội Tân Phi? Thương hội Tân Phi thậm chí còn chẳng có lấy một con tàu...

Hơn nữa, cho dù có tàu, sông ngòi trên Lục địa Saines nhiều như vậy, tại sao phải chạy ra biển khơi vô tận, nơi đầy rẫy nguy hiểm?

Trong khoảng thời gian đến Công quốc Stan, tuy rằng bọn họ đã nhìn thấy không ít thuyền đánh cá của địa phương ra khơi đánh bắt, nhưng xa nhất cũng chỉ dám cách bờ không quá mười km, xa hơn nữa, dù là ngư dân lão luyện nhất cũng không dám đi.

"Ai biết được... Tầm nhìn của Hội trưởng Hứa, chúng ta không thể nào sánh bằng, có lẽ cậu ấy có dự tính khác cũng nên." Quản sự Riley nhún vai, vẻ mặt thờ ơ."Dù sao chúng ta chỉ cần lấy tiền của cậu ấy, làm việc cho cậu ấy, còn cậu ấy đang nghĩ gì, chúng ta không cần phải quan tâm. Ít nhất thì tôi đã quen biết Hội trưởng Hứa được hai năm rồi, chưa từng thấy cậu ấy làm việc gì ngu ngốc, chắc chắn lần này cũng sẽ không ngoại lệ."

Cantona có chút bất ngờ nhìn Quản sự Riley, thầm nghĩ tuy

rằng bản thân cũng rất khâm phục Hứa Dịch, nhưng cũng không thể nào sùng bái mù quáng như Quản sự Riley.

"Đừng nhìn tôi như vậy. Ngay cả Hội trưởng Cruz của chúng ta bây giờ cũng vô cùng khâm phục Hội trưởng Hứa, Cantona, anh đừng nghi ngờ nữa." Quản sự Riley cười khẩy một tiếng: "Anh xem, nếu không phải Hội trưởng Hứa có bản lĩnh, thì làm sao Thương hội Cantonna nhỏ bé như các anh bây giờ lại có thể một tay bao trọn mười vạn héc-ta đất nông nghiệp này? Mười vạn héc-ta đấy! Toàn bộ đất nông nghiệp ở Thành phố Bontar chúng ta gộp lại cũng chỉ được bao nhiêu? Bây giờ số đất nông nghiệp trong tay anh còn nhiều hơn tất cả Quý tộc trong Thành phố Bontar gộp lại đấy."

Cantona cười khổ một tiếng: "Đất thì nhiều thật, nhưng bây giờ tôi đang lo lắng là liệu có kiếm được tiền hay không."

Quản sự Riley liếc nhìn Cantona: "Anh lo lắng cái gì? Tiền thuê đất đâu phải Thương hội Cantonna các anh trả, anh chỉ cần lo quản lý người ta khai hoang, canh tác cho tốt, sau đó nộp đủ số lương thực cho Thương hội Tân Phi, số còn lại chẳng phải là anh tự mình kiếm được sao?"

"Tôi không phải lo lắng cho mình, mà là lo lắng cho Thương hội Tân Phi." Cantona lắc đầu."Bởi vì tôi tính đi tính lại, thấy rằng cho dù ở đây có thể trồng được ba vụ lúa mỗi năm, thì cuối cùng Thương hội Tân Phi chắc chắn vẫn sẽ lỗ vốn. Anh nói chưa từng thấy Hội trưởng Hứa làm ăn thua lỗ bao giờ, nhưng chuyện này... ít nhất là từ góc độ hiện tại mà xem, chắc chắn là sẽ lỗ."

"Yên tâm đi." Quản sự Riley vỗ vai Cantona: "Vừa rồi tôi đã nói rồi đấy, Hội trưởng Hứa chắc chắn giỏi hơn chúng ta rất nhiều. Bây giờ anh đứng từ góc độ của mình nhìn cậu ấy, có lẽ thấy cậu ấy đang thua lỗ, nhưng điều đó khác với việc làm ăn thất bại. Bởi vì vốn bỏ ra có thể đại diện cho rất nhiều thứ. Có lẽ Hội trưởng Hứa sẽ chịu lỗ một chút, nhưng cậu ấy nhất định sẽ thu được

nhiều thứ khác hơn, chỉ là hiện tại chúng ta chưa nhìn ra được mà thôi."

Cantona nhìn Quản sự Riley, không nói nên lời, thầm nghĩ anh ta đúng là tin tưởng Hứa Dịch một cách mù quáng.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ, Cantona cảm thấy chuyện này dường như không liên quan đến mình. Thương hội Cantonna chỉ là một thương hội nhỏ bé, lo lắng đến chuyện Thương hội Tân Phi có bị lỗ hay không, hay nhân vật lớn như Hứa Dịch có phán đoán sai lầm hay không, chi bằng nên dành thời gian nghiên cứu cách phát triển bản thân thì hơn.

Nghĩ đến đây, Cantona đảo mắt, khoác vai Quản sự Riley, nhướng mày cười gian xảo: "Không nói chuyện này nữa. Tối nay sau khi xong việc, chúng ta đi uống một ly nhé? Nghe nói các cô gái ở Công quốc Stan đều rất xinh đẹp, hay là chúng ta đi trải nghiệm một chút?"

Quản sự Riley nuốt nước miếng, nhưng vẫn lắc đầu: "Không được, tối nay có một lô hàng mới đến, tôi phải sắp xếp người đi nhận, phải tự mình giám sát mới yên tâm được."

Cantona có chút thất vọng: "Vậy thì tiếc quá, tôi còn muốn chúng ta cùng nhau uống rượu, bồi dưỡng tình cảm nữa. Biết đâu sau này chúng ta sẽ phải cộng tác ở đây một thời gian dài, không tạo dựng mối quan hệ tốt thì không được."

Quản sự Riley cười lớn: "Yên tâm đi, sau này sẽ có cơ hội. Bây giờ cứ làm tốt công việc đã, sau này chúng ta sẽ càng thoải mái hơn, muốn chơi như thế nào thì chơi. Nếu thật sự xử lý ổn thỏa mọi việc ở đây, thì tin hay không, Tộc trưởng Waylon sẽ phải nịnh nọt chúng ta đấy. Đến lúc đó, anh muốn trải nghiệm cô gái như thế nào chẳng phải chỉ cần Tộc trưởng Waylon lên tiếng là xong sao?"

Cantona suy nghĩ một chút, thở dài: "Thôi được rồi, chuyện đó để sau hẵng hay. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Tộc trưởng Waylon, tôi lại không nhịn được nghĩ, ông ta béo như vậy, đè lên người các cô gái, chắc chắn sẽ đè chết họ mất..."

Quản sự Riley mỉm cười, định nói tiếp, nhưng đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ xa đang chạy như bay về phía này, lập tức im bặt.

Thấy vẻ mặt của Quản sự Riley, Cantona quay đầu lại, nhận ra người đang chạy tới chính là một thuộc hạ của Thương hội Cantonna.

Tên thuộc hạ này chạy một mạch đến trước mặt Cantona, còn chưa kịp thở đã hổn hển nói: "Đánh... đánh... đánh nhau rồi!"

Cantona cau mày: "Đánh nhau? Ai đánh nhau?"

"Tôi... người của chúng... chúng ta, với... với đám người lười biếng đó... đánh... đánh nhau rồi..."

Cantona giật mình kinh hãi.

Chương 720: Chẳng coi họ là công nhân chính thức

"Chuyện là thế nào?" Hứa Dịch nhìn Cantona trên mặt có thêm một vết cào khá rõ và Quản sự Riley với khóe mắt bầm tím, cười hỏi: "Chẳng lẽ hai người thấy công việc ở đây quá nhàm chán, rảnh rỗi sinh nông nổi đánh nhau chơi sao?"

Cantona cười gượng, Quản sự Riley thì cười khổ lắc đầu: "Hội trưởng Hứa, ngài đừng trêu bọn tôi nữa, tôi không tin ngài không biết chuyện gì xảy ra. Về việc này, vẫn cần ngài đưa ra ý kiến xử lý."

Nhìn thấy vẻ mặt phiền muộn của hai người, Hứa Dịch ngừng trêu chọc, trầm ngâm một lúc, cảm thấy chuyện này quả thật có chút khó giải quyết, khó trách hai người không tự ý xử lý mà đợi cậu đến.

Bốn ngày trước, trên mảnh đất mười vạn héc-ta mà Thương hội Tân Phi thuê của Tộc trưởng Waylon, hơn một nghìn nông dân từ Thành phố Bontar của Vương quốc Lanpari và năm nghìn nông dân địa phương được Thương hội Tân Phi thuê đã xảy ra xung đột tập thể nghiêm trọng.

Theo thống kê sau sự việc, có tổng cộng khoảng ba trăm nông dân Thành phố Bontar và hơn năm trăm nông dân địa phương tham gia ẩu đả, tuy không có trường hợp tử vong, nhưng có gần một trăm người bị thương nặng, hơn bốn trăm người bị thương nhẹ, ngay cả Cantona, người phụ trách chính nông trại và Quản sự Riley vốn không liên quan cũng bị liên lụy, bị thương nhẹ.

Vì sự cố nghiêm trọng này, mọi hoạt động của Nông trại Tân

Phi tạm thời bị đình trệ, Cantona và thuộc hạ bận rộn xử lý hậu quả, mấy ngày liền không ngủ ngon.

"Về việc này, bản thân nó không khó xử lý." Hứa Dịch suy nghĩ một chút, nói với Cantona: "Đối với nông dân Thành phố Bontar, Cantona, anh sẽ đứng ra dàn xếp ổn thoả. Còn với những nông dân địa phương được thuê, tôi sẽ đến gặp Tộc trưởng Waylon, tin rằng chỉ cần đưa ra hình phạt nhất định thì sẽ không ai dám gây chuyện nữa."

Cantona có chút do dự: "Tuy rằng không ai dám gây chuyện nữa, nhưng... Hội trưởng Hứa, tôi thấy lần này nông dân Thành phố Bontar của chúng ta nói đúng. Đám người Công quốc Stan được thuê này lười muốn chết, cả ngày chẳng muốn làm gì, lại muốn hưởng mức lương ngang bằng, đổi lại là tôi cũng không vui. Hơn nữa bọn họ còn không biết đủ, dám chạy đến chỉ trích nông dân Thành phố Bontar chúng ta nhận lương cao, quá bất công. Hừ, cũng không biết là bất công với ai."

Hứa Dịch nhìn chằm chằm Cantona nghiêm nghị hỏi: "Đây là suy nghĩ thật của anh?"

Cantona sửng sờ, nhìn vào mắt Hứa Dịch, do dự một lát, cắn răng gật đầu.

"Đúng vậy, đây là suy nghĩ thật của tôi. Hội trưởng Hứa, tôi phụ trách ở đây hơn nửa tháng, tận mắt chứng kiến đám người Công quốc Stan lười biếng đến mức nào. Theo tôi thấy, một người nông dân Thành phố Bontar chúng ta làm việc một ngày bằng ba người bọn họ, nhưng mỗi người bọn họ vẫn nhận đủ mười Đồng vàng, còn những người chúng ta lặn lội từ Thành phố Bontar đến, một năm cũng chỉ nhận được một trăm Đồng vàng, tính ra mỗi tháng chưa đến mười Đồng vàng, chưa bằng hai người bọn họ."

"Nhưng trên thực tế, bọn họ nhận lương cao hơn đám người Công quốc Stan nhiều đúng không?", Hứa Dịch hỏi ngược lại."Cho

nên, đứng trên lập trường của công nhân Công quốc Stan, bất mãn của bọn họ cũng có lý."

"Hừ! Bọn họ có bản lĩnh thì làm nhiều việc hơn đi? Theo tôi, nên áp dụng quy định của Thành phố Bontar chúng ta, trả lương theo công việc. Làm nhiều hưởng nhiều, làm ít hưởng ít, nếu không làm gì thì đừng hòng có một đồng xu nào!", Cantona nói.

Hứa Dịch mỉm cười: "Ý tưởng này không tồi, nhưng đáng tiếc là tình hình ở Công quốc Stan khác biệt, không thể thực hiện được."

"Tại sao không thực hiện được?", Cantona không phục hỏi.

"Bởi vì tôi nghĩ anh cũng rõ, số lương mà đám công nhân này nhận được, phần lớn đều rơi vào túi Tộc trưởng Waylon."

Cantona sững sờ, lập tức hiểu ra, nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng hỏi: "Hội trưởng Hứa, ý ngài là, chuyện này là do Tộc trưởng Waylon giật dây? Khó trách đám người Công quốc Stan này trước giờ vẫn luôn ngoan ngoãn, lại cố tình gây chuyện đúng lúc ngài đến. Thì ra là muốn ra điều kiện với ngài."

Quản sự Riley ở bên cạnh tức giận hừ lạnh: "Hừ! Tên béo chết tiệt, mấy ngày nay còn luôn miệng khen ngợi Hội trưởng Hứa trước mặt chúng tôi, không ngờ sau lưng lại giở trò bỉ ổi như vậy, đúng là đáng chết!"

Là người trong cuộc, Hứa Dịch ngược lại không mấy để tâm, cười xua tay: "Hai người cũng đừng phản ứng thái quá, việc này tôi chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ. Sau này chúng ta còn phải tiếp tục hợp tác với Tộc trưởng Waylon, cho nên quan hệ giữa hai bên không nên quá căng thẳng."

"Vậy ý ngài là lần này sẽ chấp nhận chịu thua hắn?", Cantona có chút không phục."Hội trưởng Hứa, tên béo này tham lam vô độ,

nếu ngài đồng ý với hắn một lần, tôi dám khẳng định sau này hắn sẽ không ngừng giở trò."

"Đúng vậy, loại người này chắc chắn sẽ được đằng chân lân đằng đầu. Chỉ cần nhân nhượng hắn một lần, hắn sẽ càng lấn tới. Hội trưởng Hứa, tôi cũng cảm thấy không nên để hắn ta được đằng chân lân đằng đầu, nếu không hậu hoạn vô cùng." Quản sự Riley cũng nói.

"Yên tâm, tôi tự biết chừng mực." Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu."Nếu chỉ là yêu cầu về tiền bạc, ngược lại tôi không lo lắng. Nói trắng ra, cho dù hắn có đủ tiền, cũng chưa chắc đã có mệnh hưởng..."

Cantona và Quản sự Riley đồng thời sửng sốt, nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Từ trong lời nói của Hứa Dịch, bọn họ ngửi thấy mùi vị lạnh lẽo.

"Được rồi, việc an ủi những người nông dân Thành phố Bontar giao cho Cantona anh. Quản sự Riley, chúng ta là bạn bè lâu năm, nên chuyện này mong anh giúp đỡ, tôi xin cảm ơn trước."

"Hội trưởng Hứa, ngài khách sáo rồi." Quản sự Riley xua tay lia lịa."Với mối quan hệ của chúng ta, đây chỉ là chuyện nhỏ. Bất quá, tôi nghĩ nếu ngài tự mình xuất hiện an ủi, hiệu quả sẽ tốt hơn. Nói thật, những người nông dân Thành phố Bontar này ber Thành phố Bontar đến đây trồng trọt, đều là vì danh tiếng của ngài và Thương hội Tân Phi."

"Ừm, tôi tất nhiên cũng sẽ xuất hiện, chỉ là thời gian tôi ở đây không nhiều, còn rất nhiều việc khác cần làm, nên công việc tiếp theo vẫn phải dựa vào hai người hoàn thành." Hứa Dịch gật đầu, dặn dò Cantona: "Nhớ kỹ, nhất định phải ổn định tâm lý của những người nông dân Thành phố Bontar, đừng để bọn họ nảy

sinh nghi ngờ về việc tiếp tục khai hoang nông trại."

"Vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức." Cantona gật đầu đáp ứng, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Hội trưởng Hứa, ngài xem có nên... bồi thường cho bọn họ một chút để bọn họ an tâm không?"

"Không được." Hứa Dịch lắc đầu bác bỏ đề nghị này."Chuyện này nghiêm túc mà nói thì bọn họ cũng có lỗi, nếu xử lý theo quy định, thậm chí còn phải bị phạt."

"Còn phải bị phạt?", Cantona kinh ngạc."Vậy tôi sợ bọn họ sẽ bỏ việc."

"Cho nên đây chỉ là cách xử lý trên bề mặt. Bề ngoài, chúng ta nghiêm khắc trừng phạt hành vi này, tránh xảy ra xung đột tương tự. Nhưng trong bóng tối lại cho bọn họ biết thái độ thực sự của Thương hội Tân Phi chúng ta. Chuyện này tôi ra mặt thì không tiện, nên Cantona anh sẽ phụ trách."

Cantona gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Ngoài ra, mô hình nông trại cũng phải thay đổi. Đã những người nông dân địa phương này không dùng được, vậy sau này đừng để bọn họ làm việc cùng với nông dân Thành phố Bontar nữa. Dù sao có nhiều Cỗ máy Ma thuật Canh tác hỗ trợ như vậy, chỉ cần người của Thành phố Bontar chúng ta cũng đủ khai hoang nông trại này rồi." Hứa Dịch nói tiếp.

"Vậy năm nghìn người đó làm gì?", Cantona hỏi.

"Có rất nhiều việc có thể làm. Ví dụ như phụ trách xây dựng cơ sở hạ tầng xung quanh nông trại, xây đường, xây nhà chẳng hạn."

Quản sự Riley lập tức nhăn nhó: "Hội trưởng Hứa, đám người này Thương hội Tân Phi không muốn, Thương hội Amli chúng tôi cũng không muốn dùng. Tôi biết rõ đám người này lười biếng đến

mức nào, điều bọn họ đến chẳng phải là tự chuốc phiền phức sao?"

"Lương của bọn họ là do Thương hội Tân Phi chúng ta trả, anh sợ cái gì?" Hứa Dịch cười."Nếu anh lo lắng bọn họ kéo chân sau thì đừng để bọn họ làm những việc cần kỹ thuật. Sửa đường, xây bến cảng có rất nhiều việc đơn giản chỉ cần sức lực, cứ giao cho bọn họ làm. Tuy rằng bọn họ lười biếng, nhưng dù sao cũng có năm nghìn người, làm được gì hay cái đó."

Quản sự Riley nhíu mày, nghi ngờ hỏi: "Hội trưởng Hứa, sao tôi thấy... hình như anh hoàn toàn không để tâm đến năm nghìn người này, căn bản không coi họ là công nhân chính thức của Thương hội chúng ta."

Hứa Dịch nhún vai: "Chờ đến khi nào lũ người này bỏ được cái tính lười nhác thì tôi mới coi bọn họ là công nhân chính thức của Thương hội. Anh không nhận ra là ngoài mười Đồng vàng lương tháng, tất cả phúc lợi mà nhân viên Thương hội Tân Phi được hưởng thì bọn họ đều không có sao?"

"Vậy chẳng phải mỗi tháng anh mất trắng hai vạn Đồng vàng tiền lương à?" Quản sự Riley há hốc mồm.

"Không còn cách nào khác, đây là cái giá phải trả." Hứa Dịch đứng dậy."Quản sự Riley, phiền anh hỗ trợ Cantona thương lượng cách giải quyết cụ thể, bây giờ tôi phải đi gặp Tộc trưởng Waylon nói chuyện đã."

Vẻ mặt hai người thoáng hiện vẻ kinh ngạc, Cantona lo lắng hỏi: "Hội trưởng Hứa, anh định... đi nói thẳng với tên béo đó?"

"Bây giờ chưa phải lúc." Hứa Dịch mỉm cười."Tôi chỉ... đi bàn một thỏa thuận với hắn mà thôi."

Chương 721: Đặc quyền (1/2)

Gặp lại Hứa Dịch, Tộc trưởng Waylon cười đến nỗi mặt mày hớn hở, hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu vết nào của kẻ đã ngấm ngầm xúi giục công nhân gây rối.

"Hội trưởng Hứa, ngài đến đây lần này là vì muốn chính thức khởi công xây dựng Xưởng Chế biến Hoa quả đóng hộp và Xưởng Chế biến Cao su phải không?", Tộc trưởng Waylon cười hỏi.

Hứa Dịch khẽ gật đầu: "Ừm, lần này tôi đã mang theo một nhóm người và thiết bị, chuẩn bị chính thức khởi công. Hôm nay đến tìm Tộc trưởng Waylon là muốn bàn bạc với ông một chuyện."

"Hội trưởng Hứa cứ nói. Chỉ cần tôi giúp được, tuyệt đối không thành vấn đề." Tộc trưởng Waylon vỗ ngực, hùng hồn nói, bộ ngực đồ sộ của ông ta còn đầy đặn hơn cả nữ tỳ đứng bên cạnh.

"Cũng không có gì to chuyện." Hứa Dịch mỉm cười nói."Tộc trưởng Waylon, Xưởng Chế biến Hoa quả đóng hộp thì không có gì để nói, nhưng vì khâu chế biến cao su nhất định phải có Elf tham gia, nên Xưởng Chế biến Cao su chắc chắn sẽ có không ít công nhân là Elf, mong ông có thể chuẩn bị tâm lý trước."

Tộc trưởng Waylon ngẩn người: "Công nhân Elf? Không phải chứ? Từ khi nào Elf lại chạy đến làm việc trong các xưởng của loài người chúng ta?"

"Lẽ nào Cantona bọn họ chưa từng đề cập với ông sao?" Hứa Dịch hơi ngạc nhiên."Thương hội Tân Phi chúng tôi đã thuê công nhân Elf từ rất lâu rồi, đây không phải chuyện gì lạ lùng cả."

"Bọn họ chưa từng nói với tôi." Tộc trưởng Waylon lắc đầu, nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt kỳ quái."Hội trưởng Hứa, ngài quả thật có bản lĩnh, nghe nói ngài có thể thuyết phục được cả đám Elf kiêu ngạo kia đến làm việc trong xưởng của ngài, hơn nữa bọn họ còn bằng lòng tiếp nhận sự chỉ huy và lãnh đạo của một con người như ngài?"

"Cũng không hẳn là tiếp nhận sự chỉ huy và lãnh đạo của tôi, chỉ có thể coi là một hình thức hợp tác, đôi bên cùng có lợi." Hứa Dịch lắc đầu."Chẳng hạn như kỹ thuật Pháp trận cần thiết cho việc chế biến cao su. Hiện tại chỉ có Ma pháp của tộc Elf mới có thể đảm đương được, vì vậy muốn chế biến cao su thì không thể thiếu Elf. Chúng tôi cần kỹ thuật của Elf, Elf cần thông qua công việc trong Thương hội của chúng tôi để có được một số điều kiện vật chất. Nói chung là cho đến hiện tại, hai bên hợp tác vẫn rất vui vẻ."

"Ồ, nghe có vẻ không tệ." Tộc trưởng Waylon gật gật đầu, ra vẻ đã hiểu."Vậy Xưởng Chế biến Cao su này, ngài sẽ thuê Elf của Bộ tộc Shadow Moon ở Công quốc Stan chúng tôi chứ?"

"Chuyện này vẫn chưa chắc chắn, lần này tôi đến đây cũng là muốn thương lượng với Elf của Bộ tộc Shadow Moon." Hứa Dịch nói."Chỉ là để không làm chậm trễ tiến độ, nên Xưởng Chế biến Cao su này sẽ được xây dựng trước. Trong thời gian đó, chúng tôi cần phải thu mua cao su trước, để đảm bảo sau khi chính thức khởi công sẽ có đủ cao su để chế biến. Tộc trưởng Waylon, về khoản thu mua cao su này, tôi hy vọng ông có thể hỗ trợ."

Nụ cười trên mặt Tộc trưởng Waylon càng thêm rạng rỡ.

Câu nói này của Hứa Dịch chẳng khác nào vứt thẳng việc thu mua cao su cho ông ta, mà trong chuyện này, lợi nhuận thu được là không hề nhỏ.

"Hội trưởng Hứa, tôi mạn phép hỏi một câu, Thương hội Tân

Phi của ngài dự định sẽ thu mua cao su với giá bao nhiêu?", Tộc trưởng Waylon hỏi.

"Ừm... Nói chính xác thì phải xem chất lượng cao su như thế nào, nhưng nhìn chung, giá cả tạm thời chúng tôi đưa ra là hai mươi Đồng vàng một tấn, Tộc trưởng Waylon thấy giá cả này thế nào? Ông có ý kiến gì không?", Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Không không, giá cả này rất hợp lý! Tôi hoàn toàn không có ý kiến gì!", Tộc trưởng Waylon không nhịn được cười lớn, trong tiếng cười lộ rõ vẻ đắc ý và vui sướng không hề che giấu.

Cây cao su mọc ở khắp nơi trong Công quốc Stan, cao su sinh ra cũng chẳng có ai quản, gần như hoàn toàn bị lãng phí.

Hiện tại, Thương hội Tân Phi lại bằng lòng bỏ ra cái giá cao ngất ngưởng là hai mươi Đồng vàng một tấn để thu mua thứ mà trong mắt Tộc trưởng Waylon chẳng khác gì rác rưởi, chẳng khác nào ông ta bỗng dưng nhặt được vàng. Sao có thể không khiến ông ta vui mừng khôn xiết?

"Hội trưởng Hứa cứ yên tâm, tôi sẽ lập tức cho người đi thu gom cao su, đảm bảo Xưởng Chế biến Cao su khi chính thức đi vào hoạt động sẽ có đủ nguyên liệu để sử dụng!" Dừng một chút, Tộc trưởng Waylon lại hỏi: "Nhưng mà Hội trưởng Hứa, mỗi tháng Xưởng Chế biến Cao su của các ngài có thể sử dụng bao nhiêu tấn cao su? Nếu thu gom quá nhiều mà không sử dụng hết..."

"Chuyện này ông không cần phải lo, ông cứ việc cho người đi thu gom, chúng tôi bao tiêu toàn bộ." Hứa Dịch khẳng định nói.

Tộc trưởng Waylon càng thêm vui mừng, theo như ông ta tính toán, chỉ riêng việc cho người đi thu gom toàn bộ số cây cao su trong lãnh địa của mình, mỗi tháng cũng có thể thu thập được hơn một nghìn tấn, nếu Thương hội Tân Phi thu mua toàn bộ, vậy mỗi tháng Tộc trưởng Waylon sẽ có thêm hai vạn Đồng vàng.

Tính ra một năm, đây chính là khoản thu nhập hơn hai mươi vạn Đồng vàng.

Cộng thêm tiền thuê mười vạn héc-ta đất, lương thực mà Thương hội Tân Phi nộp, và cả phần tiền lương mà ông ta bòn rút được từ đám công nhân địa phương, Tộc trưởng Waylon nhẩm tính, mỗi năm ông ta có thể kiếm được từ Thương hội Tân Phi hơn bảy mươi vạn Đồng vàng!

Mà trước đây, dù là Quý tộc lãnh chúa lớn nhất phía Bắc Công quốc Stan, cai quản một vùng lãnh thổ rộng lớn chiếm gần một phần tư diện tích Công quốc Stan, thì mỗi năm Tộc trưởng Waylon cũng chỉ kiếm được ba mươi vạn Đồng vàng.

Hiện tại chỉ cần dẫn dắt Thương hội Tân Phi đến đây đầu tư xây dựng, thu nhập hàng năm của ông ta đã tăng gấp đôi!

Vì vậy, ánh mắt Tộc trưởng Waylon nhìn Hứa Dịch càng thêm nồng nhiệt và thân thiết, thậm chí khiến Hứa Dịch cảm thấy hơi ớn lạnh sống lưng.

Chương 722: Đặc quyền (2/2)

Hứa Dịch không nhịn được rùng mình, hơi né tránh ánh mắt nồng nàn như nhìn người tình trong mộng của Tộc trưởng Waylon, tiếp tục nói: "Tộc trưởng Waylon, ngoài ra, còn một chuyện nữa cần ông hỗ trợ."

"Cứ nói, cứ nói, bất kể là chuyện gì, ta cũng sẽ đồng ý." Tộc trưởng Waylon cười tủm tỉm nói.

"Mấy ngày trước, công nhân trong nông trại đã xảy ra xung đột rất nghiêm trọng, chủ yếu là giữa công nhân của Vương quốc Lanpari chúng tôi và công nhân địa phương ở đây. Tôi đã cho Cantona đi khuyên nhủ và giáo dục đám công nhân Vương quốc Lanpari rồi, sau này mong Tộc trưởng Waylon cũng có thể ra mặt xoa dịu đám công nhân địa phương một chút."

"Xoa dịu?" Tộc trưởng Waylon lắc đầu lia lịa."Cần gì phải dùng từ ngữ khách sáo như vậy với đám tiện dân đó? Hội trưởng Hứa, nếu ngài thấy tên nào không vừa mắt, cứ việc dạy dỗ bọn chúng là được. Yên tâm, bọn chúng tuyệt đối không dám phản kháng đâu."

"Ý tôi không phải vậy." Hứa Dịch lắc đầu."Dạy dỗ bọn họ chẳng có ý nghĩa gì với tôi, tôi chỉ hy vọng bọn họ hiểu một đạo lý, Thương hội Tân Phi chúng tôi đến đây là để đầu tư hợp tác. Nếu mọi người an tâm làm việc, cùng nhau hợp tác thì cả hai bên đều có lợi. Nhưng nếu cứ gây chuyện thị phi, nói không chừng sẽ khiến tôi mất niềm tin vào nơi này, từ bỏ ý định đầu tư ở đây. Tôi nghĩ như vậy, không chỉ Thương hội Tân Phi chúng tôi chịu thiệt, mà Tộc trưởng Waylon, phía các ông cũng sẽ tổn thất rất lớn."

Câu cuối cùng, Hứa Dịch nhìn thẳng vào mắt Tộc trưởng

Waylon, nghiêm túc nói.

Trên mặt Tộc trưởng Waylon thoáng hiện vẻ lúng túng, Hứa Dịch bề ngoài là đang răn đe đám công nhân địa phương, nhưng chẳng khác nào đang cảnh cáo ông ta.

Đúng như lời Hứa Dịch nói, nếu khiến Hứa Dịch không vui, từ đó mất niềm tin vào nơi này, khiến Thương hội Tân Phi rút vốn, thì người chịu thiệt hại nặng nề nhất chắc chắn là phía Tộc trưởng Waylon, mà nói chính xác hơn là Tộc trưởng Waylon.

Hiện tại, ông ta có thể dự đoán được mỗi năm có thể kiếm được từ Thương hội Tân Phi một khoản lợi nhuận khổng lồ hơn bảy mươi vạn Đồng vàng, nếu Thương hội Tân Phi rút lui, khiến ông ta đột nhiên mất đi khoản thu nhập lớn như vậy, thì dù có là Tộc trưởng Waylon cũng không thể chấp nhận được.

Vì vậy, dù trong lòng có chút bất mãn vì Hứa Dịch dám trực tiếp cảnh cáo, thậm chí là uy hiếp mình, nhưng Tộc trưởng Waylon vẫn cười nói: "Yên tâm, Hội trưởng Hứa, ta nhất định sẽ dạy dỗ đám tiện dân đó thật tốt. Ta đảm bảo, sau này bọn chúng tuyệt đối không dám gây chuyện nữa!"

"Tốt, tôi tin tưởng vào năng lực của Tộc trưởng Waylon." Vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Dịch dịu đi, mỉm cười nói: "Tộc trưởng Waylon, tôi còn một tin tốt muốn báo cho ông biết. Sau khi biết chuyện Thương hội Tân Phi chúng tôi đến Công quốc Stan đầu tư, rất nhiều Thương hội ở Thành phố Bontar cũng bày tỏ ý định muốn đến đây đầu tư. Vì vậy, tôi đề nghị Tộc trưởng Waylon nên suy nghĩ kỹ càng xem nên cải thiện môi trường ở đây như thế nào, củng cố thêm niềm tin cho họ."

"Còn có Thương hội khác cũng muốn đến sao? Vậy thì tốt quá rồi!" Mắt Tộc trưởng Waylon sáng rực, vội vàng hỏi: "Vậy Hội trưởng Hứa, ý của ngài là... cải thiện môi trường ở đây, cụ thể là nên làm như thế nào?"

"Thực ra rất đơn giản, trước tiên chúng ta phải bắt đầu từ việc cải thiện giao thông..."

Hứa Dịch như thể lại trở về thời điểm Bá tước Satsuma còn là Thành chủ Bontar, khi đó cậu đã đưa ra những đề xuất cho kế hoạch tổng thể của Thành phố Bontar.

Tuy nhiên, so với Bá tước Satsuma cực kỳ quyết đoán và có tầm nhìn xa, gã béo Tộc trưởng Waylon chẳng có chút ưu điểm nào.

Nhưng hắn ta lại có một ưu điểm. Đó là chỉ cần đảm bảo bản thân có tiền kiếm là có thể hoàn toàn buông tay mặc kệ. Bất kể Hứa Dịch nói gì hắn ta cũng chỉ gật đầu đồng ý.

Đối với những đề xuất quy hoạch toàn diện nhằm cải thiện môi trường trong lãnh địa của Tộc trưởng Waylon mà Hứa Dịch đưa ra, Tộc trưởng Waylon hoàn toàn không có ý kiến gì. Cuối cùng, hắn ta thậm chí còn nói Hứa Dịch muốn làm gì thì làm, hắn ta hoàn toàn ủng hộ.

Thế nhưng... khi Hứa Dịch đề cập đến việc cải thiện môi trường đầu tư này cần hắn ta chi trả thì đám mỡ trên mặt Tộc trưởng Waylon lại giật nảy lên, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng khó xử.

"Cái này... Hội trưởng Hứa, theo như anh tính toán, nếu hoàn thành toàn bộ kế hoạch cải tạo này thì cần phải bỏ ra bao nhiêu Đồng vàng?"

Hứa Dịch liếc nhìn hắn ta một cái, giơ hai ngón tay ra: "Dự toán sơ bộ là hai triệu Đồng vàng."

"Cái gì? Hai triệu Đồng vàng?" Nghe thấy con số này, Tộc trưởng Waylon với sự nhanh nhẹn hoàn toàn phù hợp với lẽ thường, lập tức nhảy dựng lên, vẻ mặt không thể tin được."Không

không không, điều này là không thể nào! Hội trưởng Hứa, nhất định là anh tính nhầm rồi! Chỉ là tu sửa vài con đường, san bằng mặt đường, sao có thể cần tới hai triệu Đồng vàng? Theo tôi thấy, dùng khoảng hai mươi vạn Đồng vàng là được rồi!"

Hứa Dịch cười một tiếng, thầm nghĩ gã béo chết tiệt tham lam, háo sắc này quả nhiên là một đồng cũng không muốn bỏ ra.

Điều này anh đã dự liệu được từ trước khi đến đây, nên cũng không lấy làm lạ, tiếp tục giữ nụ cười nói: "Tộc trưởng Waylon, nếu ông không muốn tự mình chi trả số tiền này cũng không sao, Thương hội Tân Phi của chúng tôi có thể bao hết toàn bộ chi phí."

Tộc trưởng Waylon thoạt đầu mừng rỡ, sau đó cảnh giác nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, đây chính là hai triệu Đồng vàng đấy, anh chắc chắn Thương hội Tân Phi của anh sẽ bao hết? Anh... cần tôi làm gì sao?"

"Không cần ông phải làm gì cả, chỉ cần ông phê duyệt cho Thương hội Tân Phi chúng tôi một đặc quyền là được." Hứa Dịch nheo mắt, khẽ cười nói.

Chương 723: Rốt cuộc thì khi nào mới chế tạo xong được? (1/2)

"Bỏ ra hai triệu Đồng vàng, chỉ để đổi lấy quyền đóng quân cho một Đội hộ vệ của Thương hội không quá năm trăm người?" Hội trưởng Cruz nhìn Hứa Dịch với vẻ mặt khó hiểu, nhíu mày hỏi: "Hứa Dịch, sao tôi thấy từ sau khi đến Công quốc Stan, cậu như thể bị gì ấy nhỉ, lúc nào cũng làm những chuyện kinh doanh lỗ vốn thế?"

"Lỗ vốn sao?" Hứa Dịch mỉm cười."Trước tiên anh phải hiểu rõ, hai triệu Đồng vàng này tuy là do Thương hội Tân Phi chúng ta chi ra, dùng để cải tạo môi trường ở đây, nhưng cuối cùng người được hưởng lợi nhiều nhất từ việc cải tạo môi trường này lại chính là Thương hội Tân Phi, nên thực ra mà nói, đây hoàn toàn có thể coi là khoản đầu tư của riêng Thương hội Tân Phi chúng ta."

"Vấn đề là dù sao thì đây cũng là đất của Công quốc Stan, Thương hội Tân Phi các cậu bây giờ có thể đầu tư xây dựng ở đây, nhưng lỡ sau này không làm ăn ở đây nữa, những thứ xây dựng ở đây chẳng phải lãng phí sao?", Hội trưởng Cruz khó hiểu hỏi.

"Ai nói sau này tôi sẽ bỏ đi?", Hứa Dịch hỏi ngược lại.

"Không bỏ thì cậu còn muốn ở lại đây nữa sao, nơi này..." Hội trưởng Cruz đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn Hứa Dịch, đảo mắt nhìn xung quanh, rồi bất chợt tiến lại gần Hứa Dịch, hạ giọng, run rẩy hỏi: "Này, Hứa Dịch, chẳng lẽ cậu muốn..."

Hứa Dịch xua tay: "Đừng hỏi tôi, tôi sẽ không nói đâu."

Hội trưởng Cruz ngậm miệng, nheo mắt, nhìn Hứa Dịch đầy ẩn ý một lúc lâu, sau đó mới ngồi thẳng dậy, như thể lần đầu tiên quen biết Hứa Dịch, đánh giá cậu từ trên xuống dưới, lắc đầu thở dài: "Hứa Dịch, hôm nay tôi mới phát hiện, hóa ra tham vọng của cậu còn lớn hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Nhưng mà cậu thấy... chỉ dựa vào năm trăm người là đủ sao? Cậu xem thường Công quốc Stan quá rồi đấy?"

"Anh thấy lần trước bốn nhà Thương hội chúng ta liên minh hành động ở Hoang mạc Black Rice, Đội hộ vệ của Thương hội Tân Phi chúng ta thể hiện sức chiến đấu như thế nào?", Hứa Dịch lại hỏi một câu dường như không liên quan.

Hội trưởng Cruz ngẩn người, suy nghĩ một chút, nhíu mày nói: "Rất mạnh. Nhưng mà muốn duy trì sức chiến đấu đó... e là rất khó?"

"Đó không phải là vấn đề chúng ta cần thảo luận lúc này." Hứa Dịch mỉm cười lắc đầu."Nói thật, biết đâu căn bản không cần tôi phải ra tay, nội bộ Công quốc Stan sẽ tự phát sinh biến cố."

"Lũ người ở đây lười đến mức chỉ muốn ngủ cho chết. Có thể có biến cố gì hay ho chứ?", Hội trưởng Cruz khịt mũi nói.

Hứa Dịch không nhịn được cười ha hả, vỗ vai Hội trưởng Cruz: "Sao nào? Giờ anh cũng cảm nhận được sự lười biếng của lũ người ở đây rồi à?"

Hội trưởng Cruz buồn bực nói: "Tôi thật sự không hiểu nổi. Sao lũ người ở đây có thể lười biếng đến mức này? Trong số năm nghìn người cậu ném qua đây, tôi điều động hai nghìn người đi san lấp mặt bằng, cậu đoán xem thế nào? Giờ đã cả tuần trôi qua rồi, hai nghìn người này... hai nghìn người đấy! Mà chỉ mới san bằng được chưa đến mười km vuông. Với hiệu suất này, muốn sửa sang toàn bộ khu đất rộng lớn này, e là đến lúc tôi chết cũng chưa xong mất!"

"Nên tôi mới nói, đừng mong chờ vào hiệu suất làm việc của lũ người ở đây, tốt nhất vẫn là đưa người từ Vương quốc Lanpari chúng ta sang. Hơn nữa, tôi cũng không muốn lãng phí tiền lương quý báu vào lũ người này nữa, có tiền, tại sao không để người dân Vương quốc Lanpari chúng ta kiếm chứ?", Hứa Dịch nói.

"Ừm, tôi quyết định rồi, mấy hôm nữa quay về, tôi sẽ cho người đi tuyển dụng ồ ạt ở Thành phố Bontar, à không, không chỉ Thành phố Bontar, mà còn ở tất cả các thành trấn lân cận nữa, nếu không e là không kịp tiến độ mất."

"Làm như vậy là tốt nhất." Hứa Dịch gật đầu."Tôi dám chắc, công việc sửa đường của anh sau này không những không giảm mà còn ngày càng nhiều. Nhiều đến mức anh bận không xuể luôn ấy chứ."

"Đó là điều chắc chắn." Hội trưởng Cruz cười đắc ý."Sau khi nhận ra được lợi ích của đường sá, giờ rất nhiều người đã tìm đến chúng tôi để thuê sửa đường. Không chỉ ở Vương quốc Lanpari chúng ta đã nhận thầu hơn một nghìn km đường sá, mà ngay cả ở Vương quốc Rulson chúng ta cũng đã nhận thầu hơn ba trăm km. Cộng thêm chỗ của cậu nữa, thì tổng số km đường sá mà chúng ta đã nhận thầu cho năm sau đã vượt quá một nghìn năm trăm km rồi."

"Vẫn còn quá ít." Hứa Dịch thở dài."Theo tôi tính toán, muốn Vương quốc Lanpari chỗ nào cũng có đường, tổng chiều dài ít nhất cũng phải hơn mười nghìn km. Hiện tại vẫn còn kém xa lắm."

"Mười nghìn km?" Hội trưởng Cruz há hốc mồm."Cậu có phải đang phóng đại quá rồi không? Chẳng lẽ cậu muốn từ Vương quốc Lanpari có thể đi đến bất kỳ đâu cũng có đường sao?"

"Tại sao không?", Hứa Dịch hỏi ngược lại."Chẳng lẽ anh không cảm thấy điều đó là lẽ đương nhiên sao?"

"Chuyện này..." Hội trưởng Cruz ngập ngừng, rồi bất giác gật đầu."Ừm, tôi thấy rất nên làm. Nhưng mà hiện tại có một vấn đề. Hứa Dịch, tuy rằng đường sá được sửa chữa rất thuận tiện, nhưng mà lợi ích của việc thúc đẩy năng lực vận chuyển mà cậu nói, từ đó kéo theo sự phát triển kinh tế thì vẫn chưa thấy đâu. Xe ngựa cũng chỉ là chạy nhanh hơn trước một chút, thoải mái hơn một chút, chứ thực ra cũng không có gì nổi bật hơn."

Chương 724: Rốt cuộc thì khi nào mới chế tạo xong được? (2/2)

"Anh muốn hỏi khi nào Xe máy Ma lực mới chế tạo xong thì cứ hỏi thẳng, sao phải vòng vo tam quốc làm gì?", Hứa Dịch bất đắc dĩ nói.

Hội trưởng Cruz cười một tiếng: "Cậu biết là được rồi. Vậy nói thật cho tôi biết, cái Xe máy Ma lực mà cậu nói rốt cuộc khi nào mới chế tạo xong?"

Hứa Dịch nhìn về hướng Đông Bắc, nơi có Thung lũng Rainfall.

"Trước khi đến đây, Viện nghiên cứu nói với tôi rằng trong việc nghiên cứu Xe máy Ma lực đã có bước đột phá lớn. Nếu như lần này quay về có thể nhìn thấy thành quả nghiên cứu thực sự của họ, thì có lẽ tôi có thể cho anh một câu trả lời chính xác."

Hội trưởng Cruz lập tức thở dài thất vọng.

"Tôi đợi cái Xe máy Ma lực của cậu cũng gần một năm rồi, kết quả vẫn chưa thấy đâu."

Hứa Dịch cười khổ lắc đầu: "Không chỉ anh, mà ngay cả tôi, không biết bao nhiêu người đang chờ đợi Xe máy Ma lực chính thức được đưa vào sản xuất. Nhưng mà chuyện này không thể nóng vội được, Xe máy Ma lực có quá nhiều chi tiết thiết kế, nếu không thể đảm bảo sản xuất an toàn thì sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề."

Hội trưởng Cruz chỉ biết bất lực nhún vai: "Vậy thì đành chịu

thôi, dù sao cũng đã chờ gần một năm rồi, cũng chẳng ngại chờ thêm một thời gian nữa."

"Ừm, trước mắt thì anh cứ lo sửa đường cho tốt đi." Hứa Dịch cười nói."Đừng để đến lúc Xe máy Ma lực được đưa vào sử dụng, mà đường xá lại chưa xong, khiến Xe máy Ma lực không chạy được, vậy thì đúng là bi kịch."

Hội trưởng Cruz khịt mũi nói: "Yên tâm đi, giờ tôi đang cho điều chỉnh trọng tâm công việc của Thương hội rồi. Với hiệu suất hiện tại của Thương hội chúng ta, mỗi tháng có thể thi công xong hơn hai, ba trăm km đường, chờ cái Xe máy Ma lực gì đó của cậu chế tạo xong, ít nhất là trong phạm vi Vương quốc Lanpari, tôi có thể đảm bảo nó có thể chạy đến bất kỳ thành trấn nào."

"Vậy thì tốt quá."

Hứa Dịch mỉm cười tán thưởng một câu, gác lại vấn đề về Xe máy Ma lực, bắt đầu thảo luận với Hội trưởng Cruz về phương án quy hoạch khu vực phía Bắc Công quốc Stan thuộc quyền quản lý của Tộc trưởng Waylon.

Theo ý tưởng ban đầu của Hứa Dịch, trước mắt sẽ tiến hành sửa chữa đường xá trong khu vực này, trước tiên giải quyết vấn đề giao thông.

Sau khi tính toán, Hội trưởng Cruz cho rằng, muốn đáp ứng yêu cầu cơ bản của Hứa Dịch, ít nhất cũng phải xây dựng hai trăm km đường.

Đồng thời, tuy rằng tuyến đường từ Thung lũng Rainfall đến Thị trấn Samara đã hoàn thành, nhưng vẫn phải xây dựng một tuyến đường từ Thị trấn Samara, đi qua Bộ lạc Người sói Woller, sau đó xuyên qua Hoang mạc Black Rice, cuối cùng nối liền với Công quốc Stan.

Tuyến đường này dài gần một trăm km, vậy nên kế hoạch ban đầu là trước tiên sẽ hoàn thành việc xây dựng hơn ba trăm km đường này.

Do khí hậu đặc thù của Công quốc Stan, nên tuy rằng hiện tại đã bước vào mùa đông, nhưng vẫn có thể thi công, vì vậy Hội trưởng Cruz quyết định nhân lúc mùa đông, những nơi khác không thể thi công, sẽ điều động thêm một số đội thi công từ những nơi khác đến đây, tập trung thi công, tranh thủ trong mùa đông này sẽ hoàn thành hai trăm km đường cần thiết ở đây.

Kế hoạch này nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Hứa Dịch, vì vậy cậu đã chủ động đề nghị hợp tác với Hãng xe ngựa Filsen, mở một tuyến xe buýt đường dài từ Thành phố Bontar đến Thành Waylon của Công quốc Stan, chuyên chở cư dân của Thành phố Bontar di chuyển qua lại giữa hai thành phố.

Vấn đề duy nhất là, ngay cả khi tuyến đường được xây dựng xong, với tốc độ của xe ngựa của Hãng xe ngựa Filson, dù di chuyển hoàn toàn trên đường cái, thì mỗi chuyến cũng mất hơn hai mươi tiếng đồng hồ, tổng cộng mất hai đến ba ngày.

Vì vậy, vấn đề lại quay trở lại câu hỏi mà Hội trưởng Cruz đã hỏi Hứa Dịch trước đó.

"Rốt cuộc thì khi nào Xe máy Ma lực mới được chế tạo xong đây?"

Giả sử tốc độ của Xe máy Ma lực có thể đạt đến tốc độ của những chiếc xe khách đường dài trên Trái Đất, duy trì tốc độ tối thiểu là sáu mươi km/h, thì quãng đường hơn bốn trăm km từ Thành phố Bontar đến đây cũng chỉ mất bảy, tám tiếng đồng hồ, trong vòng một ngày là đến nơi rồi.

Nhưng như anh đã nói với Hội trưởng Cruz, việc nghiên cứu và phát triển Xe máy Ma lực có yêu cầu cực kỳ cao, làm sao có thể

dễ dàng chế tạo xong hoàn toàn được.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Hội trưởng Cruz, Hứa Dịch rời khỏi Thành Waylon, đến khu rừng ven đường gặp Yanis, Delisle và Stasha đang đợi ở đó từ sớm.

Lần này đến gặp Trưởng lão Lisanya Shadowsong của Bộ tộc Shadow Moon, Yanis và anh đều là người liên lạc trung gian, Delisle là đại diện do Bộ tộc Night Song phái đến, còn Stasha là người quan sát của Bộ tộc Shadow Moon, phụ trách đưa ra ý kiến tham khảo cho Trưởng lão Lisanya Shadowsong.

Mặc dù danh nghĩa lần này là Thương hội Tân Phi đến đây mở Xưởng Gia công Cao su, nhưng nhân cơ hội này, Hứa Dịch cũng muốn đề nghị với Trưởng lão Alucia, để Delisle thay mặt Bộ tộc Night Song đề xuất hợp tác cùng có lợi với Bộ tộc Shadow Moon.

Bởi vì cả hai bên đều là tộc Elf, chắc chắn Trưởng lão Lisanya Shadowsong sẽ bớt đề phòng rất nhiều, càng có lợi cho việc hợp tác thành công.

Hơn nữa, còn có Stasha ở đó nữa.

Chương 725: Bí mật của Elf (1/2)

Gặp lại Trưởng lão Lisanya Shadowsong không khó khăn như lần đầu tiên. Dưới sự dẫn dắt của Stasha, Hứa Dịch và mọi người rất dễ dàng đi vào Bộ tộc Shadow Moon.

Có lẽ nghe nói lần này người phụ trách thương lượng hợp tác là Delisle và Yanis, hai Elf đến từ Bộ tộc Night Song, còn Hứa Dịch, một Nhân loại lại hoàn toàn không nhúng tay vào, nên sau khi hơi ngạc nhiên một chút, Trưởng lão Lisanya Shadowsong rõ ràng thả lỏng tinh thần, ánh mắt nhìn Hứa Dịch cũng từ chỗ đầy cảnh giác chuyển sang hữu hảo.

Nhìn Yanis và Delisle đi theo Trưởng lão Lisanya Shadowsong, cùng Stasha vào một căn nhà gỗ nhỏ của Elf để thương lượng, Hứa Dịch mỉm cười, thản nhiên tìm đại một chỗ ngồi xuống trong Bộ tộc Shadow Moon.

Hứa Dịch rất yên tâm về cuộc thương lượng lần này.

Sau một khoảng thời gian tôi luyện, Delisle hiện tại trong các cuộc thương lượng kinh doanh đã có phần lão luyện. Tuy rằng chắc chắn không thể như những thương nhân Nhân loại lão làng kia, nhưng để ứng phó với cuộc thương lượng với Trưởng lão Lisanya Shadowsong thì thừa sức có thừa.

Hơn nữa cuộc thương lượng lần này dù nhìn từ góc độ nào thì đối với Bộ tộc Shadow Moon đều chỉ có lợi mà không có bất kỳ tác hại nào.

Xưởng Gia công Cao su sắp được xây dựng tuy danh nghĩa

thuộc sở hữu của Thương hội Tân Phi, nhưng cũng giống như Night Song Xưởng Gia công Nhựa ở Thung lũng Rainfall, trên thực tế sẽ do Elf hoàn toàn nắm quyền kiểm soát, Thương hội Tân Phi chỉ có quyền sở hữu trên danh nghĩa.

Đồng thời Thương hội Tân Phi còn căn cứ vào nhu cầu của bản thân liên tục gửi đơn đặt hàng cho xưởng gia công cao su này, khiến xưởng gia công cao su này có thể luôn có việc để làm.

Về phần kỹ thuật gia công cao su, sẽ do Night Song Xưởng Gia công Nhựa và Thương hội Tân Phi cùng hỗ trợ cho Bộ tộc Shadow Moon, cùng nhau hợp tác nghiên cứu, đảm bảo Bộ tộc Shadow Moon có thể hoàn toàn nắm vững kỹ thuật gia công cao su.

Nói chung, Bộ tộc Shadow Moon căn bản không cần nhúng tay vào bất cứ việc gì, chỉ cần xuất người xuất lực là có thể ngồi mát ăn bát vàng.

Đối với loại chuyện tốt thế này, Hứa Dịch không tin Trưởng lão Lisanya Shadowsong sẽ không động lòng.

Vừa ngồi kiên nhẫn chờ đợi, Hứa Dịch vừa suy nghĩ trong lòng về kế hoạch cho xưởng gia công cao su này.

Lần đầu tiên đến Công quốc Stan, nhìn thấy cây cao su mọc khắp nơi, phản ứng đầu tiên của Hứa Dịch là vùng đất này quả nhiên có trữ lượng cao su. Như vậy, không cần nhựa cây để chế tạo lốp xe nữa, mà hoàn toàn có thể dùng cao su để làm lốp xe.

Vì vậy, ban đầu khi muốn xây dựng xưởng gia công cao su này, ý tưởng của anh là biến xưởng gia công cao su này thành nhà máy chuyên sản xuất lốp xe.

Tuy nhiên, hiện tại một lần nữa đến Bộ tộc Shadow Moon, nhìn thấy số lượng Elf ở đây rõ ràng nhiều hơn Bộ tộc Night Song rất nhiều, Hứa Dịch lại phát hiện trước đây mình đã nghĩ quá mức

hạn hẹp.

Tuy rằng trên Trái đất phần lớn cao su đều được dùng để chế tạo lốp xe, nhưng trên thực tế công dụng của cao su không chỉ có chế tạo lốp xe.

Hơn nữa, từ việc gia công nhựa của Bộ tộc Night Song, Hứa Dịch phát hiện ra một sự thật mà trước đây mình luôn vô tình bỏ qua. Đó chính là nơi này dù sao cũng không phải Trái Đất, có rất nhiều thứ mà Trái Đất không có.

Ma pháp của Elf thậm chí còn đa dạng hơn cả Ma pháp của Nhân loại. Nếu như Bộ tộc Night Song có thể nghiên cứu về gia công nhựa, dựa vào Ma pháp và công thức khác nhau để tạo ra các loại nhựa có đặc tính khác nhau, vậy thì với quy mô lớn hơn Bộ tộc Night Song rất nhiều, Bộ tộc Shadow Moon nhất định cũng có thể đạt được đột phá lớn hơn trong việc gia công cao su.

Vì vậy, ngoài việc yêu cầu xưởng gia công cao su này, nơi chủ yếu do Bộ tộc Shadow Moon kiểm soát, sản xuất lốp xe theo nhu cầu của Thương hội Tân Phi, Hứa Dịch sẽ đề nghị Bộ tộc Shadow Moon thành lập một phòng nghiên cứu, chuyên nghiên cứu về kỹ thuật gia công cao su.

Bất cứ lúc nào cũng phải có sự theo đuổi không ngừng đối với kỹ thuật, đây là tín điều của Hứa Dịch. Anh hy vọng có thể truyền đạt tín điều này cho những Elf đang dần dần bị anh kéo vào con đường nghiên cứu Ma pháp.

Kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài nửa ngày, tuy rằng Elf của Bộ tộc Shadow Moon đều rất tò mò về Nhân loại xuất hiện trong bộ tộc mình, nhưng lại không có Elf nào chủ động đến bắt chuyện với anh.

Hứa Dịch cũng vui vẻ tận hưởng sự yên tĩnh này, nhân khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi này không ngừng suy nghĩ về các loại

vấn đề. Thời gian trôi qua rất nhanh.

Khoảng hơn một tiếng sau, Stasha đi ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, mời Hứa Dịch vào.

Ra hiệu cho Hứa Dịch ngồi xuống cạnh Yanis, Trưởng lão Lisanya Shadowsong lập tức hỏi: "Hội trưởng Hứa, Thương hội Tân Phi của các anh chắc chắn sẽ không can thiệp bất cứ điều gì vào xưởng gia công cao su này sao?"

Nghe thấy câu hỏi này, Hứa Dịch lập tức xác định Trưởng lão Lisanya đã đồng ý với đề nghị của Yanis và Delisle, đồng ý thành lập xưởng gia công cao su này.

"Vâng." Hứa Dịch mỉm cười gật đầu: "Trưởng lão Lisanya, lý do Thương hội chúng tôi giữ lại quyền sở hữu trên danh nghĩa đối với xưởng gia công cao su này, thực ra cũng chỉ là để tránh một số phiền phức. Xét cho cùng, Elf mở Thương hội, xây dựng xưởng trong xã hội Nhân loại chúng tôi vẫn chưa phổ biến, muốn tự mình làm sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn. Nếu trực thuộc Thương hội Tân Phi của chúng tôi, sẽ tránh được những phiền phức và khó khăn này."

"Tôi hiểu." Trưởng lão Lisanya gật đầu: "Nhưng tôi có một nghi ngờ. Anh nói Thương hội Tân Phi của các anh giữ lại quyền sở hữu trên danh nghĩa, có thể giúp chúng tôi tránh được rất nhiều phiền phức, nhưng nếu như Thương hội Tân Phi của các anh lợi dụng quyền sở hữu trên danh nghĩa này để làm gì đó với xưởng gia công cao su này, chẳng phải là chúng tôi căn bản không có khả năng phản kháng sao?"

Chương 726: Bí mật của Elf (2/2)

Chưa đợi Hứa Dịch trả lời, Delisle đã giành nói: "Trưởng lão Lisanya, ngài không cần phải lo lắng. Hội trưởng Hứa là một Nhân loại rất giữ chữ tín. Bộ tộc Night Song chúng tôi đã hợp tác với anh ấy rất nhiều lần, Hội trưởng Hứa chưa bao giờ nuốt lời, hợp tác giữa chúng tôi chưa từng xuất hiện bất kỳ vấn đề gì."

"Đúng vậy, Hội trưởng là người tốt, anh ấy sẽ không làm chuyện như vậy." Yanis ở bên cạnh cũng lên tiếng phụ họa.

Lisanya có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Yanis và Delisle, sau đó nhìn về phía Hứa Dịch, khẽ gật đầu, tán thưởng: "Hội trưởng Hứa, anh là một Nhân loại, lại có thể nhận được sự tín nhiệm như vậy từ những người Elf đồng bào của Bộ tộc Night Song, thật sự rất hiếm có."

Hứa Dịch khẽ mỉm cười: "Tôi chỉ làm những điều đơn giản nhất là giữ chữ tín, và suy nghĩ từ góc độ của Elf thuộc Bộ tộc Night Song."

"Điều này đã rất khó rồi." Trưởng lão Lisanya suy nghĩ một lúc, gật đầu nói: "Vì anh có thể nhận được sự tín nhiệm và giới thiệu của Trưởng lão Alucia, vậy tôi có thể tạm thời tin tưởng anh. Nhưng Hội trưởng Hứa, sự tín nhiệm này chỉ dành cho riêng anh, không có hiệu lực với những Nhân loại khác, anh hiểu ý tôi chứ?"

"Tôi hiểu, sau này bất kỳ giao dịch hợp tác nào với xưởng gia công cao su, tôi đều sẽ đích thân tham gia." Hứa Dịch cười nói."Tuy nhiên, Trưởng lão Lisanya, tôi vẫn hy vọng sau này khi hợp tác với Thương hội Tân Phi của chúng tôi, mọi người có thể thông qua

tiếp xúc với Nhân loại chúng tôi mà chọn lựa tin tưởng thêm một vài người. Rốt cuộc có rất nhiều lúc, tôi cũng phân thân bất thuật. Hơn nữa, hợp tác giữa chúng ta có khả năng sẽ kéo dài trong một thời gian rất dài, cũng giống như Trưởng lão Alucia và hai vị tộc trưởng Chủng tộc Người lùn lo lắng, tôi rồi cũng sẽ có ngày già đi, thậm chí là chết. Nếu mọi người chỉ tin tưởng một mình tôi, như vậy sẽ xuất hiện vấn đề rất nghiêm trọng."

"Tôi sẽ cân nhắc đến đề nghị của anh. Nhưng mà..." Trưởng lão Lisanya quay sang hỏi Yanis: "Trong thư mà Trưởng lão Alucia đưa cho tôi lần trước cũng có nhắc đến vấn đề này. Điều khiến tôi kỳ lạ là, nếu bà ấy lo lắng vấn đề này, tại sao không nghĩ cách giúp Hội trưởng Hứa nhanh chóng nâng cao Ma lực, để anh ấy sớm trở thành Đại Pháp sư, thậm chí là Ma đạo sư, Đại Ma đạo sư, để kéo dài tuổi thọ?"

Yanis và Delisle nhìn nhau, đều lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu.

"Chuyện này không thể trách Trưởng lão Alucia được." Hứa Dịch tiếp lời: "Nâng cao Ma lực của Pháp sư không phải chuyện đơn giản, chuyện này chỉ có thể dựa vào bản thân tôi từ từ nỗ lực. Cho dù Trưởng lão Alucia muốn giúp tôi giải quyết vấn đề này, bà ấy cũng không có cách nào."

"Không, kỳ thực có cách."

"Có cách nào sao?" Yanis tò mò hỏi.

Delisle thì biến sắc, suy nghĩ một lúc, có chút không chắc chắn hỏi Trưởng lão Lisanya: "Trưởng lão tôn kính, chẳng lẽ ngài đang nói đến... nguyệt thần ban phúc trong truyền thuyết sao?"

Trưởng lão Lisanya khẽ lắc đầu: "Nguyệt thần ban phúc cho dù là Elf chúng ta hiện tại cũng rất khó có được, càng đừng nói đến một Nhân loại như cậu ta."

"Vậy còn cách nào có thể nhanh chóng nâng cao Ma lực?"

Lisanya Trưởng lão không trả lời ngay, mà quay sang Hứa Dịch nói: "Hội trưởng Hứa, chúng tôi Elf không thích nợ nần người khác. Lần này tuy rằng tôi đồng ý hợp tác với Thương hội Tân Phi của mọi người, thành lập Xưởng Gia công Cao su này, cũng là vì muốn cải thiện môi trường sống của Bộ tộc, nhưng bởi vì toàn bộ tộc chúng tôi đều không thể lập tức chi trả số Đồng vàng lớn như vậy, nên chi phí ban đầu để thành lập nhà xưởng đều phải do Thương hội Tân Phi chi trả trước."

Hứa Dịch xua tay cười nói: "Chuyện này không tính là gì. Lisanya Trưởng lão, ngài cứ xem đây như một khoản đầu tư là được. Tôi rất coi trọng tiềm năng phát triển của Xưởng Gia công Cao su, cho nên mới muốn đầu tư vào Bộ tộc Shadow Moon của mọi người, không hề tồn tại chuyện ai nợ ai. Nếu như ngài nhất định muốn trả lại, vậy cũng rất đơn giản, chờ sau này Xưởng Gia công Cao su có lợi nhuận, ngài có thể từ từ trả lại, việc này trong giao dịch thương mại của chúng tôi là chuyện rất bình thường."

"Không, đây không phải là cách mà Elf chúng tôi muốn, ít nhất Bộ tộc Shadow Moon chúng tôi không muốn như vậy." Lisanya Trưởng lão lắc đầu, trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên đứng dậy."Hội trưởng Hứa, bởi vì cậu là Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, cho nên tôi sẽ dùng cách của Elf chúng tôi để bù đắp cho cậu. Tôi tin rằng, lần bù đắp cho cá nhân cậu này, hẳn là đã đủ để bù đắp số Đồng vàng mà Thương hội các cậu bỏ ra đầu tư lần này rồi."

Hứa Dịch nghi hoặc cũng đứng dậy, nhìn Yanis và Delisle đang mang vẻ mặt khó hiểu giống mình, thầm nghĩ từ trong lời nói của Lisanya Trưởng lão vừa rồi có thể suy đoán ra, thứ bù đắp mà bà ấy nói hẳn là phương pháp nào đó có thể nhanh chóng nâng cao ma lực của mình.

Thế nhưng Hứa Dịch đến Lục địa Saines đã hơn năm năm, tiếp xúc với Ma pháp cũng đã hơn năm năm, nhưng lại là lần đầu tiên

nghe nói trên thế giới này lại có phương pháp có thể nhanh chóng nâng cao ma lực.

Chẳng lẽ... Elf chung quy vẫn luôn che giấu một số bí mật mà Nhân loại không biết sao?

Chương 727: Hiện Tượng Kỳ Lạ (1/2)

"Ưu thế của Elf về Ma pháp? Nếu nói là trước thời Chiến tranh Chủng tộc thì chắc chắn phải mạnh hơn chúng ta, Nhân loại, rất nhiều. Nhưng Chiến tranh Chủng tộc đã qua ba ngàn năm rồi, trình độ Ma pháp của Elf hiện tại chắc cũng không hơn Nhân loại chúng ta là bao."

"Tôi e là không phải vậy. Tuổi thọ của Elf dài hơn Nhân loại chúng ta, truyền thừa cũng đầy đủ hơn. Hơn nữa, Elf đâu giống chúng ta, bị đủ thứ chuyện vặt vãnh quấn thân, bọn họ có thể toàn tâm toàn ý nghiên cứu Ma pháp, nên trình độ Ma thuật của bọn họ chắc chắn sẽ ngày càng cao."

"Chuyện này e là không đúng lắm. Sức sáng tạo của Elf không bằng Nhân loại chúng ta, ba ngàn năm nay, Nhân loại chúng ta đã có thể tạo ra rất nhiều sáng tạo và cải tiến trong nghiên cứu Ma pháp, còn Elf thì hiếm khi làm vậy. Điều này đã thể hiện rất rõ ràng từ trước thời Chiến tranh Chủng tộc rồi. Theo tôi thấy, hiện tại trình độ Ma thuật của Nhân loại chúng ta e là đã vượt xa Elf rồi."

"Hừ! Sức sáng tạo? Các ngươi lúc nào cũng lấy sức sáng tạo của Nhân loại ra để tự hào, nhưng có ai nói cho ta biết, thứ như Máy móc Ma thuật tuy rất thần kỳ, nhưng kết cấu lại không hề phức tạp, tại sao phải đợi đến khi Hứa Dịch, một tên Pháp sư quèn cấp bốn xuất hiện, mới được nghiên cứu ra? Còn chúng ta, những Đại Pháp sư này, lại không một ai nghiên cứu ra nhỉ?"

Hội trưởng Allen vừa dứt lời, những người có mặt đều im

lặng.

Nơi này là cuộc họp cấp cao định kỳ của Hiệp hội Pháp sư Vương quốc Lanpari, tham gia cuộc họp là năm vị Đại Pháp sư duy nhất của Vương quốc Lanpari.

Chủ đề ban đầu của cuộc họp là tổng kết về kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách Pháp sư năm nay, để bốn vị Đại Pháp sư còn lại, trừ Hội trưởng Allen, đều đưa ra ý kiến của mình.

Tuy nhiên, khi thảo luận đến tình hình cụ thể của kỳ thi năm nay, các Đại Pháp sư lại phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ, đó là số lượng Pháp sư Hạ cấp tham gia kỳ thi năm nay tăng lên rõ rệt, thậm chí còn tăng gần gấp đôi so với năm ngoái, và tăng gần gấp ba lần so với hai năm trước.

Đây là một hiện tượng rất kỳ lạ, vì trong giới Pháp sư, Pháp sư cấp thấp chiếm đại đa số, nhưng trên thực tế, đại đa số những Pháp sư Hạ cấp này đều đã lớn tuổi, nhưng vẫn không có bước đột phá nào đáng kể về trình độ Ma thuật, bị cho là không có tương lai.

Đối với những Pháp sư như vậy, vì họ đều biết năng lực Ma pháp của mình có hạn, cả đời này khó mà thăng tiến, nên phần lớn đều từ bỏ ý định thăng cấp bậc Pháp sư, hơn nữa, cho dù có muốn thì cũng khó mà thăng tiến vì giới hạn về năng lực Ma pháp, nên về cơ bản, họ sẽ không đến tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận đẳng cấp của Hiệp hội Pháp sư.

Nói chung, những người đến tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách Pháp sư Hạ cấp đa phần đều là những Pháp sư trẻ tuổi, có năng lực.

Nhưng năm nay lại khác, số lượng Pháp sư đăng ký tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách năm nay đột nhiên tăng vọt, hơn nữa trong số đó có rất nhiều người là những Pháp sư lớn tuổi

bị cho là không có tương lai.

Phải biết rằng, kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách Pháp sư không hề miễn phí, chỉ riêng việc đăng ký đã tốn kém năm Đồng vàng, chưa kể đến việc tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách phải đến tận Thành Anweimar, chi phí đi lại, ăn ở, ... cũng không hề rẻ.

Vì vậy, trừ khi cảm thấy thực lực Ma pháp của bản thân đã được nâng cao đáng kể, nắm chắc sẽ vượt qua kỳ thi sát hạch chứng nhận cấp bậc cao hơn, nếu không sẽ không có Pháp sư nào lãng phí thời gian, công sức và tiền bạc để đến tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách.

Rất nhiều Pháp sư Hạ cấp đến tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách Pháp sư năm nay rõ ràng không có sự tiến bộ rõ rệt về thực lực Ma pháp, nhưng họ vẫn đến tham gia.

Thậm chí còn có một số Pháp sư bất chấp nguy hiểm bị Hiệp hội Pháp sư phát hiện và khai trừ để gian lận, cố gắng vượt qua kỳ thi sát hạch chứng nhận cấp bậc cao hơn.

Điều này thật sự rất kỳ lạ, nên khi tiến hành báo cáo tổng kết, các vị Đại Pháp sư đã thảo luận về hiện tượng này.

Lý do những Pháp sư Hạ cấp này làm như vậy, tất nhiên là vì có lợi ích, nếu không sẽ chẳng ai ngu ngốc lãng phí thời gian, công sức, tiền bạc, thậm chí còn mạo hiểm.

Nhưng lợi ích ở đâu?

Sau một hồi thảo luận, Đại Pháp sư Eisenka đưa ra một khả năng, đó là có liên quan đến các Thương hội Máy móc Ma thuật được xây dựng ở khắp nơi trên lãnh thổ Vương quốc Lanpari.

Dưới sự dẫn dắt của Thương hội Tân Phi, hầu như tất cả mọi người ở Vương quốc Lanpari đều nhận thấy lợi ích to lớn và tiềm

năng của Máy móc Ma thuật, vì vậy, đặc biệt là trong năm nay, các loại Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật mọc lên như nấm sau mưa ở khắp các thành trấn thuộc Vương quốc Lanpari.

Đã sản xuất Máy móc Ma thuật thì tất nhiên cần một lượng lớn Pháp sư để phụ trách thiết lập Pháp trận bên trong.

Mà việc thiết lập Pháp trận, chỉ cần không phải là Pháp trận quá cao cấp, uy lực quá mạnh thì Pháp sư Hạ cấp bình thường đều có thể hoàn thành, bởi vì chỉ cần thiết lập Pháp trận đơn thuần thì yêu cầu về ma lực không cao.

Vì vậy, nhu cầu về Pháp sư Hạ cấp ở khắp nơi trên lãnh thổ Vương quốc Lanpari đột nhiên tăng mạnh.

Trước đây, cuộc sống của các Pháp sư Hạ cấp ở Vương quốc Lanpari không khá hơn người bình thường là bao, ngoài việc đến các Thương hội làm công việc bảo vệ, hầu như không có con đường nào khác tốt hơn.

Giờ đây, có công việc vẽ Pháp trận vừa nhàn hạ, đơn giản, lại còn liên quan đến việc nghiên cứu Ma pháp, tất nhiên nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của tất cả các Pháp sư Hạ cấp.

Tất nhiên, đây là sự lựa chọn hai chiều, Pháp sư có thể chọn làm việc cho Thương hội nào, Thương hội cũng sẽ chọn thuê Pháp sư nào.

Cho dù là công việc vẽ Pháp trận đơn giản nhất, Pháp sư cấp cao tất nhiên sẽ làm tốt hơn Pháp sư Hạ cấp rất nhiều.

Hơn nữa, rất nhiều Thương hội có tham vọng còn muốn tự mình nghiên cứu ra Máy móc Ma thuật độc quyền như Thương hội Tân Phi để kiếm bộn tiền, nên họ càng cần những Pháp sư cấp cao hơn.

Đối với Thương hội, làm thế nào để đánh giá đẳng cấp mạnh

yếu của một Pháp sư? Chứng nhận tốt nhất chính là kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách của Hiệp hội Pháp sư.

Chương 728: Hiện Tượng Kỳ Lạ (2/2)

Vì vậy, số lượng người tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách Pháp sư năm ngoái đã tăng lên, đến năm nay lại càng bùng nổ, số lượng Pháp sư đến tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách chiếm gần hai phần ba tổng số Pháp sư đã đăng ký với Hiệp hội Pháp sư!

Thậm chí còn có rất nhiều Pháp sư trước đây chưa từng tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách của Hiệp hội Pháp sư, cũng không có tên trong danh sách đăng ký của Hiệp hội Pháp sư cũng mạo hiểm xuất hiện.

"Tất nhiên là bọn họ sẽ tích cực rồi. Bây giờ ở Thành Anweimar đã có giá công khai, Pháp sư Sơ cấp không tính, Pháp sư Cấp 2 mức lương tháng tối thiểu là mười Đồng vàng, Pháp sư Cấp 3 mức lương tháng tối thiểu là mười lăm Đồng vàng, Pháp sư Cấp 4 mức lương tháng tối thiểu được nâng lên hai mươi lăm Đồng vàng. Đối với Pháp sư Cấp 5 trở lên, sẽ thương lượng riêng."

Nghe Đại Pháp sư Eisenka nói xong, bao gồm cả Đại Pháp sư Camillo, bốn vị Đại Pháp sư còn lại đều sững sờ.

Đối với hiện tượng này, Đại Pháp sư Truchi, người tương đối bảo thủ, đã không nhịn được mà lên tiếng chỉ trích.

Theo ông, Pháp sư có trách nhiệm chính là nghiên cứu Ma pháp, những Pháp sư Hạ cấp này không lo tập trung nghiên cứu Ma pháp, lại vì chút lương tháng mười mấy Đồng vàng mà các Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật đưa ra mà trở nên tích cực như vậy, thật sự là làm mất mặt mũi của Pháp sư.

Đối với điều này, Đại Pháp sư Eisenka cười lạnh một tiếng: "Mặt mũi có ăn được không? Những Pháp sư Hạ cấp này đâu giống chúng ta, được Vương quốc đặc biệt tài trợ, càng không thể dựa vào danh tiếng để có được một khoản tiền lớn. Đừng quên, bọn họ cũng là người, cũng cần phải sống. Hơn nữa, cho dù là nghiên cứu Ma pháp cũng cần phải tốn rất nhiều Đồng vàng, ngươi không cho bọn họ nghĩ cách kiếm tiền, chẳng lẽ muốn bọn họ chờ chết hay sao?"

Bị Đại Pháp sư Eisenka phản bác, Đại Pháp sư Truchi cũng không biết nói gì.

Sau đó, dưới sự xác nhận của Đại Pháp sư Camillo, ba vị Đại Pháp sư còn lại càng thêm rõ ràng, nguyên nhân hình thành hiện tượng kỳ lạ này quả thực là do nhu cầu của các Thương hội Máy móc Ma thuật mọc lên như nấm ở khắp nơi trên lãnh thổ Vương quốc Lanpari.

Chính vì điều này, năm vị Đại Pháp sư đều không hẹn mà cùng chuyển chủ đề sang Thương hội Tân Phi, sau đó lại chuyển sang người Hứa Dịch.

Nói đến Hứa Dịch, Đại Pháp sư Eisenka liền hỏi Đại Pháp sư Camillo về tình hình của Hứa Dịch hiện giờ.

Bởi vì Hứa Dịch không đến tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách Pháp sư năm nay, nên ba vị Đại Pháp sư còn lại cũng rất quan tâm đến việc Hứa Dịch đang làm gì.

Nghe Đại Pháp sư Camillo nói Hứa Dịch hiện đang đến Công quốc Stan để đầu tư khảo sát, mấy vị Đại Pháp sư không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Bởi vì trong mắt bọn họ, Hứa Dịch có thiên phú Ma pháp cực cao, nếu như chịu chuyên tâm nghiên cứu Ma pháp, nói không chừng Vương quốc Lanpari không bao lâu nữa sẽ xuất hiện vị Đại

Pháp sư thứ sáu.

Lại nghe Đại Pháp sư Camillo nhắc đến việc Hứa Dịch còn muốn đến Bộ tộc Elf của Công quốc Stan để bàn chuyện hợp tác, mấy vị Đại Pháp sư lại chuyển chủ đề sang thảo luận về Ma pháp của Elf, từ đó mới xuất hiện cuộc tranh luận về trình độ Ma pháp của Elf và Nhân loại, rốt cuộc bên nào mạnh hơn.

Đối với vấn đề này, Đại Pháp sư Camillo và Hội trưởng Allen giữ thái độ trung lập, cảm thấy trình độ hai bên hẳn là không khác biệt lắm.

Đại Pháp sư Truchi và Đại Pháp sư Torres thì tương đối bảo thủ thận trọng, cho rằng trình độ Ma pháp của Elf được truyền thừa mấy ngàn năm nay chắc chắn là cao hơn.

Còn Đại Pháp sư Eisenka thì luôn có tư tưởng cấp tiến, lại là một người theo chủ nghĩa Nhân loại, nên tự tin cho rằng trình độ Ma pháp của Nhân loại sớm đã vượt qua Elf rồi.

Thế nhưng khi Hội trưởng Allen hỏi ngược lại tại sao Máy móc Ma thuật không phải do bọn họ những Đại Pháp sư này nghiên cứu ra, mà là do Hứa Dịch sáng chế ra trước, thì bốn vị Đại Pháp sư còn lại chỉ biết im lặng.

Đặc biệt là Đại Pháp sư Eisenka, trong lòng không khỏi dâng lên một tia xấu hổ.

So với bốn vị Đại Pháp sư khác chỉ chuyên tâm nghiên cứu Ma pháp, Đại Pháp sư Eisenka rất coi trọng sự kết hợp giữa Ma pháp và ứng dụng thương mại. Thế nhưng ông chuyên tâm nghiên cứu nhiều năm như vậy, lại chưa từng nghĩ đến Máy móc Ma thuật, ngược lại là để cho Hứa Dịch, một Pháp sư Hạ cấp mà trước đây trong mắt ông căn bản là không đáng nhắc tới, sáng chế ra trước.

"Chuyện này... chỉ có thể nói là chúng ta đều cố chấp rồi..." Im

lặng một hồi lâu, Đại Pháp sư Eisenka giật giật khóe miệng, cười khổ nói."Hơn nữa... phải thừa nhận rằng, Hứa Dịch quả thực là một thiên tài, có rất nhiều mặt ngay cả ta cũng phải tự thấy không bằng."

Khóe miệng Đại Pháp sư Camillo khẽ nhếch lên, không nhịn được lộ ra nụ cười.

Hứa Dịch bây giờ là chồng của Stella, lại là do một tay ông nhìn thấy trưởng thành, khen ngợi Hứa Dịch, đối với ông mà nói thậm chí còn vui hơn cả khen ngợi bản thân ông.

"Nói đi cũng phải nói lại, hiện tượng này xuất hiện, ta cũng không biết nên nói là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa..." Hội trưởng Allen trầm ngâm một lát, cau mày nói: "Mặc dù dưới sự dẫn dắt của Thương hội Tân Phi, xuất hiện nhiều Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật như vậy, giúp cho rất nhiều Pháp sư Hạ cấp có thể dễ dàng tìm được công việc tốt, giải quyết được vấn đề nan giải của Hiệp hội Pháp sư chúng ta bấy lâu nay. Thế nhưng như vậy, e rằng về sau sẽ khiến cho những Pháp sư Hạ cấp kia đều lựa chọn vào làm việc trong các Thương hội, từ đó thiên về nghiên cứu Pháp trận hơn, mà không còn chuyên tâm nghiên cứu Ma pháp nữa. Như vậy cũng chưa chắc đã là chuyện tốt..."

"Nghiên cứu Pháp trận cũng có thể nâng cao trình độ Ma pháp." Đại Pháp sư Camillo thản nhiên nói: "Ta còn chưa nói cho các ngươi biết, từ sau khi ta đóng cửa Tháp ma pháp, gia nhập Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi để chuyên tâm nghiên cứu Pháp trận, trình độ Ma pháp của ta đã tăng lên rất nhanh, hiện tại hẳn là đã có thực lực của Đại Pháp sư Cấp 4 rồi."

Chương 729: Lời tán dương của các Đại Pháp Sư (1/2)

Đại Pháp Sư Camillo nói ra lời này với giọng điệu rất bình thản, nhưng nghe vào tai bốn vị Đại Pháp Sư còn lại, lại giống như tiếng sấm nổ ngang tai.

"Cái gì? Camillo, ngươi vậy mà thăng cấp rồi?"

"Thần linh ơi! Camillo, ngần ấy năm, ngươi vậy mà thăng cấp rồi!"

"Thật không thể tin được! Ngươi vậy mà thật sự thăng cấp rồi!"

Phản ứng của Hội trưởng Allen có chút khác biệt so với ba vị Đại Pháp Sư còn lại, ngoài khiếp sợ ra, ông còn có thêm một phần vui mừng, vội vàng đứng bật dậy, nắm chặt lấy tay Đại Pháp Sư Camillo, kích động lắc lắc đầu, vẻ mặt mừng rỡ nói: "Tốt quá! Tốt quá! Thực lực của Vương quốc Lanpari chúng ta lại càng thêm cường đại rồi!"

Là Hội trưởng của Hiệp hội Pháp sư Vương quốc Lanpari, tuy rằng bản thân Hội trưởng Allen cũng là Đại Pháp Sư, nhưng hiển nhiên ông càng coi trọng sự tăng tiến về trình độ Pháp sư của toàn bộ Vương quốc hơn.

Mà đối với trình độ Pháp sư của toàn bộ Vương quốc mà nói, điều có tính đại diện nhất chính là thực lực của các Đại Pháp Sư.

Tuy rằng Đại Pháp Sư Camillo chỉ mới thăng cấp một bậc, nhưng độ khó để một Đại Pháp Sư có thể thăng cấp so với việc

một Pháp sư Hạ cấp thăng cấp một bậc còn khó hơn gấp vô số lần.

Huống hồ Đại Pháp Sư Camillo đã gần mười năm không thăng cấp, Hội trưởng Allen vốn tưởng rằng thực lực Ma pháp của ông ấy đã đạt đến đỉnh điểm, sau này e rằng rất khó có thể tiếp tục tăng tiến, không ngờ tới bây giờ lại đột nhiên thăng cấp một bậc, tự nhiên là vô cùng vui mừng.

Mọi người chúc mừng một hồi lâu, Đại Pháp Sư Eisenka mới lên tiếng hỏi: "Camillo, ý của ngươi vừa rồi là, bởi vì ngươi bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu Pháp trận nên Trình độ Ma thuật mới có thể tăng tiến nhanh chóng, từ đó trực tiếp thăng cấp sao?"

Ba vị Đại Pháp Sư còn lại đồng thời nhìn chằm chằm Đại Pháp Sư Camillo, đây cũng là vấn đề mà bọn họ vô cùng quan tâm.

Đại Pháp Sư Camillo trầm ngâm một lát, mỉm cười gật đầu: "Về cơ bản là như vậy. Tuy rằng không thể nói là hoàn toàn do chuyên tâm nghiên cứu Pháp trận nên Trình độ Ma thuật mới tăng tiến, nhưng sau khi chuyên tâm nghiên cứu Pháp trận, tôi quả thực đã có được rất nhiều nhận thức mới từ việc nghiên cứu Pháp trận, từ đó có được rất nhiều khởi phát, khiến tôi có cái nhìn hoàn toàn mới về Ma pháp. Chính vì vậy mà Trình độ Ma thuật của tôi mới có thể tăng tiến nhanh chóng."

Bốn vị Đại Pháp Sư còn lại nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Với trình độ Đại Pháp Sư như bọn họ, tự nhiên biết nghiên cứu Ma pháp không phải là mỗi ngày đều ru rú trong phòng nghiên cứu, miệt mài nghiên cứu Ma pháp thì có thể nâng cao Trình độ Ma thuật, mà chỉ có thể không ngừng đào sâu nhận thức và lý giải về Ma pháp mới có khả năng tăng tiến.

Nhưng sau khi trở thành Đại Pháp Sư, bản thân đã có nhận thức và lý giải rất sâu sắc về Ma pháp, muốn tiếp tục tăng tiến từ phương diện này thì nói dễ hơn làm.

Hiện tại Đại Pháp Sư Camillo lại nói rằng sau khi ông ấy chuyên tâm nghiên cứu Pháp trận, thứ mà bình thường không được các Pháp sư coi trọng, lại có thể có được khởi phát, từ đó đào sâu lý giải về Ma pháp, nâng cao Trình độ Ma thuật, đối với bọn họ mà nói quả thực là một gợi ý vô cùng tốt.

"Camillo, ngươi đã ở trong Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi, vậy thì những Pháp trận mà ngươi nghiên cứu hẳn là những Pháp trận được sử dụng trên Máy móc Ma thuật kia nhỉ?" Đại Pháp Sư Truchi hỏi.

"Đúng vậy, hiện tại tôi đều tham gia vào hầu hết các nghiên cứu về Pháp trận được sử dụng trên Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi." Đại Pháp Sư Camillo gật đầu nói.

"Nhưng mà những Pháp trận được sử dụng trên Máy móc Ma thuật đều là những Pháp trận cấp thấp, làm sao ngươi có thể có được khởi phát gì từ việc nghiên cứu những Pháp trận cấp thấp như vậy?"

Không chỉ Đại Pháp Sư Truchi, ba vị Đại Pháp Sư còn lại cũng có chút hiếu kỳ.

"Mọi người cũng đừng nên quá coi thường những Pháp trận được sử dụng trên Máy móc Ma thuật." Đại Pháp Sư Camillo cười lắc đầu."Mặc dù đẳng cấp của những Pháp trận đó quả thực rất thấp, nhưng bởi vì để thỏa mãn nhu cầu về động lực của Máy móc Ma thuật, nên trên thực tế yêu cầu đối với những Pháp trận này sẽ khác với những Pháp trận mà chúng ta vẫn thường nghiên cứu, phải cực kỳ tinh tế và tỉ mỉ. Chỉ nói riêng về độ phức tạp, nó không hề thua kém gì so với những Pháp trận cấp cao, thậm chí còn phức tạp hơn."

"Có khoa trương như vậy không?" Đại Pháp Sư Torres ở bên cạnh có chút không tin."Nhà tôi cũng mua mấy cái Máy móc Ma thuật do Thương hội Tân Phi sản xuất, tôi lúc rảnh rỗi cũng đã

từng tháo rời một cái... À đúng rồi, hình như gọi là Máy nước nóng Ma thuật gì đó, Pháp trận Liệt Diễm được sử dụng bên trong cũng không có gì đặc biệt mà."

Đại Pháp Sư Camillo liếc nhìn Đại Pháp Sư Torres một cái, cười một tiếng: "Đó là do ngươi nghiên cứu chưa đủ sâu. Ta hỏi ngươi, nếu như muốn nhiệt lượng tỏa ra từ Pháp trận Liệt Diễm luôn duy trì ở trạng thái ổn định, ngươi cảm thấy nên làm thế nào?"

"Chuyện này cũng không khó. Chỉ cần bảo đảm ma lực cung cấp ổn định là được rồi, bản thân Pháp trận sẽ không xuất hiện vấn đề gì về dao động." Đại Pháp Sư Torres có chút khinh thường bĩu môi.

"Ngươi nghĩ đơn giản quá rồi." Đại Pháp Sư Camillo lắc đầu."Nếu như Pháp trận luôn duy trì ở trạng thái hoàn chỉnh thì quả thực sẽ không sản sinh ra bất kỳ dao động nào, nhưng Pháp trận dù sao cũng là được khắc trên đế, đầu tiên nó sẽ bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi của chất liệu đế, thậm chí chỉ cần bản thân đế xuất hiện một chút thay đổi cũng sẽ khiến nó bị ảnh hưởng. Vì vậy muốn duy trì sự ổn định của bản thân Pháp trận, trước tiên phải bảo đảm bản thân Pháp trận không bị dễ dàng hư hại. Chỉ riêng điểm này thôi cũng cần rất nhiều nghiên cứu tương ứng."

Chương 730: Lời tán dương của các Đại Pháp Sư (2/2)

"Chuyện này cũng không khó lắm nhỉ?" Đại Pháp Sư Torres hơi nhíu mày.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng vẻ mặt của ông ta lúc này đã không còn khinh thường như vừa rồi nữa.

"Không, điểm này rất khó." Lần này người tiếp lời lại là Đại Pháp Sư Eisenka, ông lắc đầu thở dài nói: "Torres, ngươi đừng có mà xem thường yêu cầu này. Ta và thuộc hạ đã nghiên cứu vấn đề này suốt nửa năm trời, cho đến bây giờ vẫn chưa có phương án giải quyết thật sự hoàn mỹ. Camillo, Thương hội Tân Phi các ngươi giải quyết chuyện này như thế nào?"

Đại Pháp Sư Camillo cười một tiếng, lắc đầu nói: "Eisenka, ngươi cũng biết, đây là bí mật thương mại, ta không thể tùy tiện nói cho ngươi biết được."

Đại Pháp Sư Eisenka cười khổ nói: "Chắc chắn là do Hứa Dịch dặn dò ngươi rồi. Haizz, vị Đại Pháp Sư Camillo lúc nào cũng rao giảng rằng bất kỳ nghiên cứu nào về Ma thuật cũng nên chia sẻ cho tất cả các Pháp sư khác, cùng nhau thúc đẩy Ma thuật phát triển, rốt cuộc đã đi đâu mất rồi?"

Đại Pháp Sư Camillo tự nhiên biết ông ta đang nói đùa, haha cười nói: "Chuyện trước kia thì cứ cho nó qua đi, hiện tại ta đã nghĩ thông rồi. Hứa Dịch nói không sai, nếu như bắt buộc tất cả Pháp sư đều phải chia sẻ miễn phí những thứ mới mẻ mà mình dày công nghiên cứu được về Ma pháp, ngược lại sẽ chỉ càng khiến cho tốc độ phát triển của Ma thuật bị trì trệ. Mấy người

không phát hiện ra từ sau khi điều lệ về bằng sáng chế được ban hành, khắp nơi trên Lục địa xuất hiện rất nhiều thành quả nghiên cứu mới mẻ về Ma thuật sao?"

Hội trưởng Allen lập tức gật đầu nói: "Không sai. Lần trước trong tạp chí nội bộ còn nói, chỉ riêng trong tháng này, số lượng Pháp sư nộp đơn xin bảo hộ bằng sáng chế đã lên đến ba ngàn người, mà số lượng thành quả nghiên cứu Ma thuật được đưa ra xin bảo hộ lại càng vượt quá tám ngàn hạng mục. Hiệp hội đã tiến hành thống kê sơ bộ đối với những thành quả nghiên cứu Ma thuật này, tuy rằng phần lớn đều là những nghiên cứu không có tác dụng gì quá lớn, nhưng ít nhất có hơn một ngàn loại nghiên cứu là thật sự có ích cho việc nâng cao Trình độ Ma thuật."

Đại Pháp Sư Truchi và Đại Pháp Sư Torres nhìn nhau, Đại Pháp Sư Truchi cảm khái nói: "Trước đây ta còn phản đối đề nghị này của Hứa Dịch, không ngờ tới sau khi điều lệ bảo hộ bằng sáng chế được đưa ra, hiệu quả lại tốt như vậy. Hơn một ngàn loại nghiên cứu mới, con số này còn nhiều hơn cả tổng số thành quả nghiên cứu mà các Pháp sư công bố trong vòng mười năm trở lại đây."

Đại Pháp Sư Torres cười khổ nói: "Bọn ta, những lão già này, vậy mà còn không bằng Hứa Dịch, một tiểu tử vắt mũi chưa sạch, am hiểu lòng người. Cậu ta nói không sai, muốn sử dụng thành quả nghiên cứu của người khác thì phải bỏ tiền ra mua, hiện tại tất cả Pháp sư trên toàn Lục địa đều trở nên tích cực hơn rất nhiều, không còn giống như trước kia, có chút phát hiện mới là giấu như báu vật, không muốn lấy ra."

"Đúng vậy, tuy rằng muốn biết được những thành quả nghiên cứu được bảo hộ bằng sáng chế này thì phải bỏ tiền ra mua, nhưng nếu như chỉ cần bỏ tiền là có thể giải quyết được những vấn đề trước kia bản thân không giải quyết được, vậy thì cũng đáng giá." Đại Pháp Sư Eisenka gật đầu nói: "Cho nên khi Hứa Dịch lần đầu tiên đưa ra cái thứ gọi là quyền sở hữu trí tuệ này, ta đã

vô cùng tán thành và ủng hộ. Hiện tại xem ra, hiệu quả rất tốt."

"Đúng vậy, thật không biết trong đầu óc tiểu tử này rốt cuộc chứa cái gì, tại sao lại có nhiều ý tưởng kỳ quái, nhưng lại rất hữu dụng như vậy chứ?"

Nghe bốn vị Đại Pháp Sư bao gồm cả Hội trưởng Allen không ngừng tán dương Hứa Dịch, Đại Pháp Sư Camillo cười đến mức nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra.

Sau một hồi lâu, Hội trưởng Allen mới khẽ ho một tiếng, ngăn chặn những lời tán dương và thảo luận không ngớt của mọi người, kéo câu chuyện trở lại chủ đề chính của cuộc họp.

Bởi vì số lượng Pháp sư tham gia kỳ thi kiểm tra trình độ so với trước đây nhiều hơn quá nhiều, nên khối lượng công việc của Hiệp hội Pháp sư cũng tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, Lục địa Hiệp hội Pháp sư yêu cầu kỳ thi kiểm tra trình độ Pháp sư Cao cấp phải có Pháp sư cấp Đại Pháp sư giám sát, vì vậy trong kỳ thi kiểm tra trình độ của Hiệp hội Pháp sư Vương quốc Lanpari lần này, 5 vị Đại Pháp sư đều không có ai được nghỉ ngơi.

Tình trạng này chắc chắn không thể tiếp tục, vì vậy Hội trưởng Allen đã triệu tập cuộc họp này, chủ đề thảo luận cuối cùng là làm thế nào để phối hợp quản lý, tinh giản nhân sự để nâng cao hiệu quả.

Sau một hồi thảo luận và thương lượng, 5 vị Đại Pháp sư tạm thời đạt được nhất trí, nếu sau này số lượng Pháp sư tham gia kỳ thi kiểm tra trình độ vẫn nhiều như vậy, thì sẽ cử ra 2 vị Đại Pháp sư, ngoại trừ Hội trưởng Allen, để phụ trách công tác kiểm tra, lần sau sẽ đổi thành 2 vị khác.

Hội trưởng Allen là Hội trưởng của Hiệp hội Pháp sư Vương quốc Lanpari, tự nhiên là trách nhiệm không thể chối từ.

Chờ sau khi mọi việc cơ bản được bàn bạc xong, 3 vị Đại Pháp sư lần lượt cáo từ ra về, chỉ có Đại Pháp sư Camillo bị Hội trưởng Allen giữ lại.

Tuy nhiên, sau khi chờ tất cả mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn lại Hội trưởng Allen và Đại Pháp sư Camillo, Hội trưởng Allen vừa mở miệng đã khiến Đại Pháp sư Camillo sững sờ.

Chương 731: Việc công và việc riêng (1/2)

"Camillo, ông thấy..." Hội trưởng Allen do dự một chút rồi mới nói tiếp: "Chúng ta, Hiệp hội Pháp sư có nên hợp tác với Thương hội Tân Phi hay không?"

Đại Pháp sư Camillo ngạc nhiên nhìn Hội trưởng Allen: "Công hội hợp tác với Thương hội Tân Phi chúng tôi? Hợp tác cái gì?"

Hội trưởng Allen hơi nhíu mày, từ cách nói "Thương hội Tân Phi chúng tôi" của Đại Pháp sư Camillo có thể thấy, đối với Đại Pháp sư Camillo hiện tại, có lẽ so với Hiệp hội Pháp sư, Thương hội Tân Phi mới là nơi ông ta coi trọng hơn.

Đây không phải là điều Hội trưởng Allen muốn nhìn thấy, theo ông, tất cả Pháp sư trong Vương quốc Lanpari đều nên đặt Hiệp hội Pháp sư lên hàng đầu.

Nhưng ông cũng không có tư cách trách cứ Đại Pháp sư Camillo, đừng nói đến việc Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi là cháu rể của Đại Pháp sư Camillo, chỉ riêng bản thân Đại Pháp sư Camillo hiện tại đang là Trưởng nhóm nghiên cứu đặc cấp tại Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi, mỗi năm nghe nói đều nhận được từ Thương hội Tân Phi ít nhất một vạn Đồng vàng hỗ trợ kinh phí nghiên cứu.

Chỉ riêng điểm này, Vương quốc Lanpari và Hiệp hội Pháp sư đã không thể nào sánh bằng.

Nghĩ đến đây, Hội trưởng Allen thầm thở dài một hơi, sau đó cười nói: "Ông xem, Thương hội Tân Phi của mọi người không

phải là đang cần một lượng lớn Pháp sư hỗ trợ nghiên cứu Pháp trận sao? Hơn nữa vừa rồi ông cũng nói, từ sau khi chuyên tâm nghiên cứu Pháp trận, ngay cả một Đại Pháp sư như ông cũng có được rất nhiều cảm ngộ về Ma pháp, từ đó nâng cao Trình độ Ma thuật. Vậy tôi nghĩ nếu Hiệp hội Pháp sư chúng ta hợp tác với Thương hội Tân Phi, để những Pháp sư thuộc Công hội tham gia vào việc nghiên cứu Pháp trận trên Máy móc Ma thuật, có phải cũng có thể giúp họ nhanh chóng nâng cao thực lực Ma pháp hay không?"

Đại Pháp sư Camillo trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu: "Tôi thấy cũng được. Hiện tại thực lực Ma pháp của những Nghiên cứu viên trong Viện nghiên cứu Ma thuật của Thương hội Tân Phi đều đang tăng lên rất nhanh, những người đến tham gia kỳ thi sát hạch năng lực lần này phần lớn đều mạnh hơn năm ngoái rất nhiều."

"Vậy ý của ông là, Hiệp hội Pháp sư chúng ta hợp tác với Thương hội Tân Phi. Đưa ra một phương án, để Công hội làm trung gian, giới thiệu những Pháp sư trong Vương quốc tham gia vào nghiên cứu Máy móc Ma thuật. Chuyện này chắc là khả thi chứ?" Hội trưởng Allen vội vàng hỏi."Tôi nghĩ, Hứa Dịch hẳn là cũng rất vui khi có nhiều Pháp sư như vậy làm việc cho Thương hội Tân Phi."

"Ừm. Thằng bé đó lúc nào cũng than phiền Viện Nghiên cứu Ma thuật thiếu Pháp sư, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ nghiên cứu." Đại Pháp sư Camillo gật đầu."Nhưng chuyện này tôi không thể tự ý quyết định, dù sao nó mới là Hội trưởng, phải về thương lượng với nó đã."

"Đương nhiên rồi." Thấy Đại Pháp sư Camillo đồng ý, Hội trưởng Allen lập tức vui mừng."Tư tưởng của Hứa Dịch luôn rất tiến bộ, lại có rất nhiều ý tưởng, tôi tin chắc nó nhất định sẽ nghĩ ra một biện pháp ổn thỏa để hợp tác với Công hội. Camillo, chuyện này phải nhờ cả vào ông rồi."

Đại Pháp sư Camillo khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Theo ông thấy, nguyên nhân Hội trưởng Allen đột nhiên đề nghị phương án hợp tác này, cũng là vì muốn tranh thủ một số phúc lợi cho các Pháp sư thuộc Hiệp hội Pháp sư, đây là trách nhiệm của ông ta với tư cách là Hội trưởng.

Mà bản thân ông là một trong những Đại Pháp sư của Vương quốc, trong chuyện này, tự nhiên cũng có nghĩa vụ ủng hộ.

Còn về việc Hứa Dịch có đồng ý hay không, Đại Pháp sư Camillo cảm thấy không có vấn đề gì.

Thương hội Tân Phi thiếu Pháp sư tham gia nghiên cứu, còn rất nhiều Pháp sư thuộc Hiệp hội Pháp sư thì đang lo lắng chuyện công việc, hai bên có thể nói là "tình cờ gặp gỡ, tâm đầu ý hợp". Không thể có trở ngại gì.

Lại bàn bạc thêm một lúc, sau khi xác định sơ bộ phương hướng cho phương án hợp tác này, Hội trưởng Allen chợt dừng lại. Ông xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng nói với Đại Pháp sư Camillo: "Ngoài việc công, còn có một việc riêng, cần Camillo ông giúp tôi một chút..."

Đại Pháp sư Camillo mỉm cười, có chút bất ngờ hỏi: "Chuyện gì mà phải khiến ông, một Hội trưởng phải tìm đến tận đây vậy?"

"Là chuyện liên quan đến thằng con trai nhà tôi." Hội trưởng Allen có chút ngượng ngùng."Anko nó dạo này cứ nói với tôi, nó thấy Máy móc Ma thuật bán rất chạy ở Thành Anweimar, mấy người bạn của nó nhờ vậy mà kiếm được bộn tiền, nên nó cũng muốn thử làm. Nhưng mà vẫn chưa tìm được cách nào, ông xem..."

Nhìn sắc mặt của Hội trưởng Allen, Đại Pháp sư Camillo lập tức hiểu ý, cười nói: "Nếu nó có ý tưởng hợp tác cụ thể nào với Thương hội Tân Phi chúng tôi, cứ việc nói ra, tôi sẽ chuyển lời cho

Hứa Dịch. Còn Hứa Dịch có đồng ý hay không thì tôi không dám chắc. Dù sao... khụ, ông cũng biết đấy, trước kia nó và Hứa Dịch có chút không vui..."

"Chuyện đó qua lâu rồi." Hội trưởng Allen xua tay."Anko nói nó và Hứa Dịch đã giảng hòa từ lâu rồi, tôi tin Hứa Dịch là người rộng lượng, sẽ không để bụng chuyện cỏn con đó. À, nếu Camillo ông đã đồng ý rồi thì tôi sẽ nói luôn ý tưởng của nó, nó muốn hợp tác với Thương hội Tân Phi của mọi người, mở một nhà máy ở gần Thành Anweimar, như vậy có thể sản xuất các loại Máy móc Ma thuật của Tân Phi ngay tại Anweimar, sau đó trực tiếp bán ở đây, chẳng phải có thể tiết kiệm được phí vận chuyển hay sao."

Đại Pháp sư Camillo liếc nhìn Hội trưởng Allen, thầm nghĩ ý tưởng này chắc chắn không phải là do Anko Allen nghĩ ra, mà là do chính Hội trưởng Allen nghĩ ra.

Nếu là Anko Allen, thì làm sao thằng nhóc đó có thể có dũng khí nói muốn hợp tác với Thương hội Tân Phi mở nhà máy.

Ít nhất thì, chi phí để mở một nhà máy cũng phải đến mấy chục vạn Đồng vàng, làm sao Anko Allen có thể bỏ ra số tiền lớn như vậy.

Nếu là trước kia, có lẽ Đại Pháp sư Camillo đã mắng Hội trưởng Allen không lo nghĩ cho Hiệp hội Pháp sư, chỉ biết lo cho lợi ích của bản thân, nhưng sau khi được Hứa Dịch "khai sáng" nhiều lần, Đại Pháp sư Camillo đã âm thầm thay đổi quan niệm, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem, sự hợp tác này có thể mang lại lợi ích gì cho Thương hội Tân Phi.

Chương 732: Việc công và việc riêng (2/2)

Khác với việc hợp tác với một tổ chức chính thức như Hiệp hội Pháp sư, nếu hợp tác riêng với Hội trưởng Allen, Thương hội Tân Phi nhất định sẽ nhận được sự ủng hộ rất lớn từ Hội trưởng Allen, điều này có tác dụng rất lớn đối với việc Thương hội Tân Phi nhận được sự ủng hộ trong giới Pháp sư sau này.

Nghiêm túc suy nghĩ một lúc, Đại Pháp sư Camillo gật đầu: "Được, tôi sẽ chuyển lời cho Hứa Dịch. Nhưng mà, vẫn là câu nói lúc nãy, nó có đồng ý hay không thì tôi không dám chắc."

Hội trưởng Allen vui mừng ra mặt, liên tục nói: "Không sao không sao. Chỉ cần ông chuyển lời cho Hứa Dịch là được rồi, tôi tin chắc nó sẽ nghiêm túc xem xét."

Xong một việc công và một việc riêng, Đại Pháp sư Camillo thấy Hội trưởng Allen không còn chuyện gì để nói nữa, bèn đứng dậy cáo từ.

Bước ra khỏi cổng Hiệp hội Pháp sư, nhìn dòng người qua lại tấp nập trên đường phố, Đại Pháp sư Camillo không khỏi thở dài một hơi, lắc đầu cười khổ.

Những lời Hứa Dịch từng nói với ông quả nhiên rất chính xác.

Pháp sư cũng là người, cũng cần phải sống, hơn nữa còn vì nghiên cứu Ma pháp nên càng cần có sự hỗ trợ của tiền bạc. Cho nên, những suy nghĩ như Đại Pháp sư Camillo trước kia, cho rằng Pháp sư chỉ cần chuyên tâm nghiên cứu Ma pháp là đủ, hoàn toàn là không thể.

Quả nhiên, bây giờ vừa nghe nói có lợi ích, từ Hội trưởng Allen cho đến những Pháp sư cấp thấp bình thường trong Vương quốc Lanpari đều lập tức hành động.

Số lượng Pháp sư tham gia kỳ thi sát hạch năng lực Pháp sư cấp thấp tăng lên rất nhiều, chính là vì muốn vào làm việc trong những Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật để có được mức lương hậu hĩnh.

Hội trưởng Allen đề nghị hợp tác chính thức với Thương hội Tân Phi, cũng là vì muốn tìm kiếm thù lao cho các Pháp sư dưới trướng.

Ngay cả việc riêng mà Hội trưởng Allen vừa đề cập đến, rõ ràng là đang muốn tranh thủ lợi ích cho bản thân.

Tất cả những điều này đều chứng minh quan điểm của Hứa Dịch là hoàn toàn chính xác.

Đúng vậy, Pháp sư tất nhiên cũng cần có sự hỗ trợ của tiền bạc. Nếu không, ngay cả cuộc sống cơ bản cũng không được đảm bảo thì làm sao có thể toàn tâm toàn ý nghiên cứu Ma pháp.

Trên thực tế, đối với những chuyện này, Đại Pháp sư Camillo chỉ hơi có chút bất mãn với việc Hội trưởng Allen tranh thủ lợi ích cho bản thân. Nhưng ông lại rất tán thành việc Hội trưởng Allen tranh thủ quyền lợi cho các Pháp sư cấp thấp, thậm chí còn quyết tâm sau khi quay về nhất định phải thuyết phục Hứa Dịch đồng ý hợp tác chính thức với Hiệp hội Pháp sư.

Bởi vì trước kia, tầng lớp lãnh đạo của Hiệp hội Pháp sư cũng rất lo lắng về hoàn cảnh sống của các Pháp sư cấp thấp.

Khác với các Đại Pháp sư có nguồn tài trợ đặc biệt từ Vương quốc cũng như nhiều nguồn thu nhập khác, các Pháp sư Hạ cấp bình thường, đặc biệt là những Pháp sư cấp thấp, thực ra so với

người bình thường cũng không có nhiều lợi thế.

Bởi vì Trình độ Ma thuật của các Pháp sư Hạ cấp không cao, cho dù là quân đội hay các Thương hội cần hộ vệ cũng không có nhu cầu tuyển dụng những Pháp sư Hạ cấp này. Vậy nên, trên thực tế, Pháp sư Hạ cấp chiếm tỷ lệ lớn nhất trong giới Pháp sư nhưng lại là nhóm người có cuộc sống khó khăn nhất.

Thông thường, những Pháp sư Hạ cấp này, vì không đủ năng lực gia nhập quân đội hay các Thương hội, nên chỉ có thể lựa chọn gia nhập những Lữ đoàn lính đánh thuê và đội ngũ mạo hiểm với yêu cầu không cao, hàng ngày đối mặt với nguy hiểm cận kề cái chết, hoặc là buộc phải từ bỏ con đường Ma pháp, trở về cuộc sống của người bình thường.

Chính vì không giải quyết được vấn đề đầu ra cho các Pháp sư Hạ cấp, nên mỗi năm trên Lục địa có rất nhiều Pháp sư Hạ cấp phải rời bỏ con đường này, trong đó có rất nhiều Pháp sư trẻ tuổi có thiên phú Ma pháp rất tốt, rất triển vọng.

Hiệp hội Pháp sư vẫn luôn muốn giải quyết vấn đề này, từ đó nâng cao số lượng và trình độ chung của giới Pháp sư, nhưng bản thân Hiệp hội Pháp sư cũng không phải tổ chức có nhiều lợi nhuận, có thể làm được cũng có hạn, tuy trước kia cũng từng nghĩ đến việc lợi dụng Ma pháp chế tạo ra một số thứ để kiếm tiền, nhưng không những ít khi thành công, mà cho dù có thành công được một hai món đồ, cũng không thể tạo ra đủ lợi nhuận.

Ví dụ như chiếc Đèn Ma thuật mà Hứa Dịch từng mua được, chính là sản phẩm nghiên cứu chung của một vài vị Đại Pháp sư trong Hiệp hội Pháp sư trước kia, nhưng vì chi phí quá cao, dẫn đến giá bán cũng rất cao, sau khi tung ra thị trường, căn bản không có ai mua, cuối cùng chỉ đành ngậm ngùi thu hồi.

Cho nên, sự xuất hiện của những chiếc Máy móc Ma thuật kiểu mới do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và phát triển, đã tạo

ra một thị trường Máy móc Ma thuật rất tiềm năng, khiến cho những Pháp sư Hạ cấp này đột nhiên phát hiện ra rằng, bản thân mình rốt cuộc cũng có đất dụng võ, hơn nữa có thể dựa vào thực lực Ma pháp không quá mạnh mẽ của mình cũng có thể nhận được thu nhập không tồi.

Thậm chí có thể nói không ngoa rằng, sự xuất hiện của Máy móc Ma thuật, gần như đã mang đến cho tất cả các Pháp sư Hạ cấp một tia hy vọng để tiếp tục tồn tại, rất có thể từ đó thay đổi toàn bộ môi trường sinh thái của giới Pháp sư trong Vương quốc Lanpari.

Nếu như suy nghĩ xa hơn một chút, cùng với việc Máy móc Ma thuật không ngừng được quảng bá và thâm nhập, đến cuối cùng, e rằng toàn bộ giới Pháp sư trên Lục địa, đều sẽ có sự thay đổi to lớn theo sự ra đời của Máy móc Ma thuật.

Nghĩ đến đây, trong đầu Đại Pháp sư Camillo hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy chiếc Quạt Ma lực từ tay Stella.

Lúc đó, làm sao ông có thể ngờ rằng món đồ chơi nhỏ bé xấu xí và thô sơ kia, vậy mà lại có thể tạo ra ảnh hưởng sâu rộng đến vậy?

"Không ngờ là mình vẫn còn đánh giá thấp cậu nhóc Hứa Dịch..." Đại Pháp sư Camillo cười khổ, nhưng cũng không khỏi cảm thấy hài lòng mà lắc đầu.

Đang định bước lên chiếc xe ngựa đậu bên ngoài Hiệp hội Pháp sư, thì khóe mắt ông bỗng nhìn thấy Alex.

Chương 733: Giao dịch (1/2)

Kể từ sau khi được Hứa Dịch bổ nhiệm làm đại diện của Thương hội Tân Phi tại Thành Anweimar, phụ trách phần lớn công việc liên lạc của Thương hội Tân Phi trong Thành Anweimar hai tháng trước, cuộc sống của Alex đã thay đổi chóng mặt.

Trước đây, mặc dù anh đã làm trợ lý giám đốc nhà máy tại nhà máy của Thương hội Tân Phi được một thời gian, mỗi tháng có thể nhận được mức lương hai mươi Đồng vàng, cuộc sống đã được cải thiện đáng kể, nhưng Thành phố Bontar dù sao cũng là một nơi nhỏ bé, những thứ có thể trải nghiệm cũng có hạn.

Sau khi đến Thành Anweimar, vì ban đầu chủ yếu phụ trách liên lạc với Victor, Muru và Urgot, điều phối công việc tiếp nhận hàng hóa được Thương hội Tân Phi vận chuyển từ Thành phố Bontar đến, nên Alex nhanh chóng làm quen với ba người Victor.

Cộng thêm việc Victor ba người cố ý tiếp cận, Alex nhanh chóng được ba "ông trùm" Thành Anweimar này dẫn dắt, trong thời gian ngắn đã được mở mang tầm mắt, thưởng thức những cảnh tượng phồn hoa trong Thành Anweimar, trải nghiệm rất nhiều điều mới mẻ mà trước đây ở Thành phố Bontar anh chưa từng được tiếp xúc.

Ví dụ như bữa tiệc sang trọng của Nhà hàng Amy, ví dụ như bữa tiệc bất ngờ của Trang viên Royale, ví dụ như khung cảnh cuồng nhiệt của Sòng bạc Op, và ví dụ như làn da mềm mại của cô gái trong căn nhà nhỏ cạnh Sòng bạc Op...

Nhưng những thứ này đều cần phải có tiền, mặc dù ban đầu Victor ba người bao trọn gói, không để Alex phải bỏ ra một đồng

xu nào, nhưng thời gian trôi qua, Alex tự nhiên không thể để họ trả tiền mãi được, chắc chắn phải đáp lễ.

Qua lại mấy lần, số lương hai mươi lăm Đồng vàng hàng tháng của Alex với tư cách là người phụ trách Thương hội Tân Phi rõ ràng là không đủ chi tiêu.

Vì vậy, Alex gần đây có chút buồn phiền, bởi vì tháng trước anh đã âm thầm tính toán sơ bộ, phát hiện ra rằng mình đã nợ Victor ba người tổng cộng hơn hai nghìn Đồng vàng!

Theo mức lương hàng tháng của anh, cho dù anh có nhịn ăn nhịn mặc, cũng phải mất hơn bảy tháng mới có thể trả hết.

Để anh từ bỏ cuộc sống xa hoa và nhàn nhã hiện tại, quay trở lại cuộc sống nghèo khó trước đây, Alex không thể chấp nhận được.

Tuy rằng chỉ cần nói chuyện này cho chú Heinze biết, Heinze chắc chắn sẽ giúp anh trả khoản nợ này.

Xét cho cùng, Heinze hiện là Phó Hội trưởng của Thương hội Tân Phi, đồng thời sở hữu 20% cổ phần của Thương hội Tân Phi, mỗi tháng chỉ dựa vào cổ tức cũng có thể thu về hàng chục ngàn Đồng vàng. Hai nghìn Đồng vàng này chẳng là gì trong mắt ông ấy.

Nhưng Alex lại không dám.

Chẳng lẽ anh có thể chạy đến nói với Heinze rằng anh đã tiêu xài hoang phí ở Thành Anweimar nên đã nợ hai nghìn Đồng vàng sao?

Heinze cho dù không đánh gãy chân anh, ít nhất cũng sẽ trực tiếp bắt anh từ Thành Anweimar trở về, sau này e rằng sẽ không cho anh ra khỏi cửa nữa.

Nhưng nếu không nhờ Heinze giúp đỡ, Alex còn có cách nào

khác không?

Người ta khi bị dồn vào đường cùng, luôn bị ép buộc phải nghĩ ra cách gì đó, Alex đã lo lắng về vấn đề này mấy ngày nay, cuối cùng cũng đã nghĩ ra một giải pháp.

Đúng lúc khoảng thời gian này, kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách Pháp sư của Hiệp hội Pháp sư vừa kết thúc, rất nhiều Nghiên cứu viên của Viện nghiên cứu Ma thuật Thương hội Tân Phi đã đến Thành Anweimar, vì vậy trong thời gian diễn ra kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách, Alex đã lấy lý do được Hội trưởng đặc biệt dặn dò, lo liệu chu đáo công việc hậu cần cho các Nghiên cứu viên đến Thành Anweimar tham gia kỳ thi sát hạch chứng nhận tư cách, nhận được sự khen ngợi nhất trí của các Nghiên cứu viên, đồng thời cũng thường xuyên tiếp xúc với những Nghiên cứu viên này.

Với thân phận là cháu trai của Phó Hội trưởng Heinze, các Nghiên cứu viên tự nhiên không hề đề phòng anh.

Trong lúc cụng ly chúc tụng, Alex rất dễ dàng có được một số thứ mà anh ta cần.

Và hôm nay, chính là lúc sử dụng những thứ này.

Khi Đại Pháp sư Camillo nhìn thấy Alex, anh ta vừa đi từ con phố trước mặt Hiệp hội Pháp sư vào một con hẻm nhỏ bên cạnh, suy nghĩ một chút, ông cũng không đuổi theo để chào hỏi Alex, mà trực tiếp lên xe ngựa rời khỏi Hiệp hội Pháp sư.

Còn Alex thì đi loanh quanh trong con hẻm một lúc, rẽ vài vòng, bỗng nhiên chui vào một cánh cửa nhỏ bên cạnh con hẻm yên tĩnh này, sau đó đi qua khu vườn phía sau, vào một căn phòng nhỏ, gặp một người đàn ông trung niên dường như đã đợi ở đây từ lâu.

"Đem đồ tới rồi?" Người đàn ông trung niên rõ ràng không phải

lần đầu tiên gặp Alex, thấy anh ta đi vào, cũng không chào hỏi gì, trực tiếp hỏi.

Alex khẽ cúi người, mỉm cười khiêm tốn gật đầu với người đàn ông trung niên, sờ sờ trong ngực, lấy ra một cuốn sổ mỏng đưa qua.

Người đàn ông trung niên nhận lấy, bắt đầu lật từng trang một cách cẩn thận, thỉnh thoảng lại dừng lại suy nghĩ một chút. Chờ sau khi xem xong cuốn sổ chưa đầy mười trang này, do chính tay Alex ghi chép, ông ta cau mày suy nghĩ một hồi, lại hỏi Alex: "Chỉ có nhiêu đây thôi sao?"

Alex cười một tiếng: "Cái này... còn rất nhiều, nhưng mà..."

Nhìn thấy vẻ mặt của Alex, người đàn ông trung niên khẽ hừ một tiếng, cầm lấy một cuốn sách bên cạnh, mở ra, rút từ trong đó ra một tờ ngân phiếu vàng đặt lên bàn.

Alex lập tức cười toe toét cầm lấy tờ ngân phiếu, nhìn thấy con số "hai nghìn" trên ngân phiếu và con dấu của Thương hội Chimera bên dưới, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, vội vàng móc từ trong ngực ra một cuốn sổ rõ ràng dày hơn rất nhiều, hai tay cung kính đưa cho người đàn ông trung niên.

Lần này người đàn ông trung niên không xem kỹ, chỉ tùy ý lật xem, sau đó cất hai cuốn sổ đi, rồi nói với Alex: "Được rồi, giao dịch lần này đến đây là kết thúc, đừng để bất kỳ ai khác biết chuyện này, cậu nên biết phải làm gì rồi chứ?"

"Hiểu rồi, hiểu rồi." Alex liên tục gật đầu.

"Tất nhiên, nếu sau này cậu còn có những thứ tương tự, chúng ta có thể giao dịch tiếp. Về phần giá cả... phải xem thứ cậu đưa ra có giá trị bao nhiêu." Người đàn ông trung niên lại nói.

"Không, không, chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu." Alex

lắc đầu lia lịa như trống bỏi."Đừng nói đến lần sau, nếu bị chú tôi biết chuyện lần này, nhất định sẽ đánh gãy chân tôi! Ngay cả Hội trưởng Hứa cũng sẽ không tha cho tôi, vì vậy tuyệt đối không thể có lần sau, tạm biệt!"

Nói xong câu đó, Alex như sợ người đàn ông trung niên sẽ giữ anh ta lại, vội vàng mở cửa phòng, nhanh chóng rời khỏi căn viện yên tĩnh này.

Chương 734: Giao dịch (2/2)

Người đàn ông trung niên trong phòng nhìn cánh cửa đang mở và bóng lưng biến mất của Alex, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh khinh thường.

"Hừ, mèo đã nếm qua mùi tanh, sao có thể kìm nén được lòng tham của mình chứ? Nhóc con, cậu quá ngây thơ rồi."

Người đàn ông trung niên nhìn hai cuốn sổ mà Alex vừa giao nộp, thuận tay lấy ra một cuốn sổ khác, sao chép toàn bộ nội dung bên trong, sau đó suy nghĩ một chút, đứng dậy rời khỏi căn phòng nhỏ, bước ra khỏi sân, lại trực tiếp đi vào Hiệp hội Pháp sư không xa.

Ông ta rõ ràng là khách quen của Hiệp hội Pháp sư, sau khi vào Hiệp hội không có ai ngăn cản, ung dung đi thẳng đến văn phòng làm việc riêng của Hội trưởng.

Vừa kết thúc cuộc trò chuyện với Đại Pháp sư Camillo, đang xử lý một số công việc, Hội trưởng Allen ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông trung niên đi vào, sắc mặt khẽ động, hai hàng lông mày hơi nhướng lên.

"Lấy được rồi?"

Người đàn ông trung niên ừ một tiếng, xoay người đóng cửa lại, lại liếc nhìn Hội trưởng Allen một cái.

Hội trưởng Allen hiểu ý, mỉm cười nói: "Yên tâm, căn phòng này luôn được đặt trong phạm vi bảo vệ của Ma pháp cách âm do chính tay tôi bố trí, người ngoài không thể nghe thấy động tĩnh bên trong."

Người đàn ông trung niên lúc này mới thả lỏng một chút, tùy ý ngồi xuống trước mặt Hội trưởng Allen, lấy cuốn sổ vừa sao chép đưa qua.

Hội trưởng Allen nhận lấy cuốn sổ, dùng thái độ nghiêm túc hơn cả lúc người đàn ông trung niên kiểm tra cuốn sổ mà Alex giao nộp để xem xét kỹ lưỡng cuốn sổ này.

Tuy nhiên, so với người đàn ông trung niên, tốc độ kiểm tra của Hội trưởng Allen rõ ràng nhanh hơn rất nhiều. Chỉ mất chưa đầy mười phút đã kiểm tra xong toàn bộ, sau đó không chút khách khí cất cuốn sổ vào trong người, mỉm cười gật đầu với người đàn ông trung niên: "Không tệ, đúng là thứ tôi cần. Nhưng tôi rất tò mò, rốt cuộc ông lấy được những thứ này từ đâu?"

Người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười: "Hội trưởng Allen, đây hình như không phải là vấn đề mà ngài nên quan tâm nhỉ?"

Hội trưởng Allen khẽ cau mày, nhưng cũng không phản bác lời nói của người đàn ông trung niên, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng được, tôi thích những người biết giữ quy tắc. Như vậy tốt cho cả hai bên."

Nói xong, Hội trưởng Allen lấy từ trong ngăn kéo ra ba tờ ngân phiếu mệnh giá một nghìn Đồng vàng đặt lên bàn, đồng thời nói: "Sau này có những thứ tương tự, tôi sẽ mua hết."

Người đàn ông trung niên cũng không dài dòng, chỉ gật đầu, cất ba tờ ngân phiếu vào trong ngực, đứng dậy hành lễ với Hội trưởng Allen, sau đó xoay người rời khỏi văn phòng.

Chờ sau khi cửa văn phòng đóng lại, Hội trưởng Allen lấy cuốn sổ từ trong ngực ra, liếc nhìn một cái, sau đó lại cất vào trong ngực, cũng đứng dậy rời khỏi văn phòng. Ra khỏi Hiệp hội Pháp sư, ông bước lên chiếc xe ngựa tư nhân đang đợi sẵn bên ngoài, nhanh chóng đi về phía nam Thành Anweimar.

Xe ngựa rời khỏi Thành Anweimar, đi về phía nam hơn mười cây số, sau đó rẽ về phía tây chưa đầy hai cây số thì dừng lại.

Nơi này vốn là một vùng đất hoang, nhưng bây giờ đã trở thành một công trường, nhiều công nhân đang xây dựng một số tòa nhà lớn trên vùng đất hoang này.

Nhìn từ bên ngoài, nó gần giống hệt như nhà máy của Thương hội Tân Phi ở Thung lũng Rainfall.

Bước vào những nhà xưởng sắp hoàn thành này, lại phát hiện bên trong trống rỗng, không có bất kỳ cỗ máy ma lực nào, chỉ có một số công nhân vẫn đang tiến hành trang trí nội thất cuối cùng.

Thấy Hội trưởng Allen bước vào, một người đàn ông trẻ tuổi trông chỉ khoảng ba mươi tuổi, cũng mặc trang phục Pháp sư, chạy đến chào đón.

"Hội trưởng, sao ngài lại đích thân đến đây?", người Pháp sư trẻ tuổi cung kính hỏi.

Hội trưởng Allen không để ý đến anh ta, nhìn trái nhìn phải, nhưng không thấy Anko Allen, người lẽ ra phải chịu trách nhiệm ở đây, không khỏi cau mày, nặng nề hừ một tiếng.

Người Pháp sư trẻ tuổi lập tức hiểu ý của Hội trưởng Allen, vội vàng cười nói: "Anko, cậu ta đến thành phố để điều tra rồi, không phải là lười biếng đâu."

"Thôi đi, cậu cũng đừng bao che cho nó nữa, cái tính nó thế nào tôi còn rõ hơn cậu.", Hội trưởng Allen lại lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng cũng không muốn nói thêm gì nữa, lấy cuốn sổ từ trong ngực ra đưa cho người Pháp sư trẻ tuổi."Cậu cầm lấy cái này, nghiên cứu kỹ với bọn họ, nếu có thể hiểu hết, chúng ta có thể tiết kiệm được rất nhiều công sức."

Người Pháp sư trẻ tuổi nhận lấy cuốn sổ, nhìn lướt qua, vẻ

mặt ngày càng ngạc nhiên.

"Hội trưởng, đây... những thứ này sao lại ở trong tay ngài? Đây chẳng phải là bí mật quan trọng nhất của Thương hội Tân Phi sao?"

Hội trưởng Allen liếc nhìn anh ta, thản nhiên nói: "Không phải chuyện của cậu thì đừng hỏi."

Người Pháp sư trẻ tuổi giật mình, vội vàng gật đầu: "Vâng, tôi hiểu rồi." Nghĩ một lúc, anh ta lại do dự hỏi: "Nhưng mà Hội trưởng, chẳng phải ngài định hợp tác với Thương hội Tân Phi sao? Những thứ này dường như không cần thiết phải đưa cho chúng ta nghiên cứu?"

"Ngây thơ! Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng cái tên Hứa Dịch đó sẽ giao toàn bộ kỹ thuật thật sự cho người khác sao? Hơn nữa, chẳng lẽ chúng ta muốn bị hắn dắt mũi mãi sao? Nghiên cứu kỹ những thứ này cho tôi, tốt nhất là có thể tạo ra thứ gì đó của riêng chúng ta. Muốn kiếm tiền thật sự thì không thể dựa vào người khác, hiểu không?", Hội trưởng Allen nghiêm khắc nói.

Người Pháp sư trẻ tuổi gật đầu lia lịa: "Hội trưởng, ngài nói đúng, chúng tôi nhất định sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng, tuyệt đối không lãng phí những thứ ngài vất vả lắm mới lấy được."

Nhìn vẻ mặt lo lắng của người Pháp sư trẻ tuổi, Hội trưởng Allen thở dài, nhìn về phía nam, thầm nghĩ cái tên Hứa Dịch kia ngay cả lần đầu tiên gặp mình cũng không hề tỏ ra sợ hãi hay kiêu ngạo, dường như luôn tự tin như vậy.

Có lẽ chính vì vậy mà cậu ta mới có thể nghiên cứu ra nhiều loại máy móc ma thuật mới như vậy?

Những Pháp sư được gọi là thiên tài dưới trướng mình, về điểm này còn kém xa Hứa Dịch.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hội trưởng Allen lần đầu tiên nảy sinh một tia ghen tị với Đại Pháp sư Camillo.

Nếu ông ta có một cô con gái xinh đẹp và trẻ trung như Stella, mà không phải là thằng nhóc Anko này, liệu có thể kéo Hứa Dịch về phía mình không?

Nếu vậy thì ông ta đã tiết kiệm được bao nhiêu công sức rồi...

Chương 735: Lễ Rửa Tội Của Nguyệt Thần (1/2)

"Hắt xì——"

Một cơn gió lạnh lùa qua cửa sổ xe ngựa, khiến Hứa Dịch đang không đề phòng phải rùng mình một cái, rồi hắt hơi một cái thật mạnh.

Ngồi đối diện, Hội trưởng Cruz lãnh đủ một tràng nước bọt của Hứa Dịch, nhất thời mặt nhăn mày nhó.

"Này Hứa Dịch, cậu cũng là Pháp sư Cao cấp rồi đấy, sao một chút gió lạnh cũng không chịu nổi vậy?"

Hứa Dịch cười ngượng ngùng, ném cho Hội trưởng Cruz một chiếc khăn tay, lắc lắc người cho đỡ mỏi vì ngồi xe ngựa lâu, bất đắc dĩ nói: "Không còn cách nào khác, tôi đâu phải Đại Pháp sư, không thể giống như Đại Pháp sư, có thể tùy ý cộng hưởng với Ma pháp nguyên tố xung quanh, đương nhiên vẫn sẽ sợ lạnh giống như người thường."

"Sợ lạnh sao không mặc thêm áo vào, tự mình hành hạ bản thân à?" Hội trưởng Cruz liếc nhìn bộ quần áo mỏng manh trên người Hứa Dịch, lắc đầu ngao ngán.

Hứa Dịch nhún vai đáp: "Không kịp trở tay, vừa mới từ Công quốc Stan trở về, quên mất bên này lạnh hơn Công quốc Bistan nhiều. Với lại... tôi cũng đang làm thí nghiệm."

"Thí nghiệm gì?"

Hứa Dịch lắc đầu, không trả lời.

Thí nghiệm này không thể nói cho người khác biết được, nhất là người ngoài ngành như Hội trưởng Cruz.

Cái mà anh gọi là thí nghiệm, kỳ thực chính là tự mình trải nghiệm cái gọi là cộng hưởng với Ma pháp nguyên tố xung quanh.

Theo cách nói của tộc Elf, nó được gọi là cảm tri hoàn toàn với Ma pháp nguyên tố.

Nhưng sau khi nghe Trưởng lão Lisanya Shadowsong giải thích về hiện tượng này, Hứa Dịch lại định nghĩa nó là cộng hưởng.

Bởi vì cái gọi là cảm tri hoàn toàn, theo sự hiểu biết của Hứa Dịch, chính là Pháp sư có thể dựa vào ma lực của bản thân, cảm ứng hoàn toàn tất cả Ma pháp nguyên tố tồn tại xung quanh, sau đó cố gắng hết sức để tần số dao động của ma lực bản thân giữ nguyên với tần số của Ma pháp nguyên tố xung quanh.

Như vậy, có thể dễ dàng lợi dụng ma lực để ảnh hưởng đến tất cả Ma pháp nguyên tố, từ đó khống chế chúng, hình thành ma pháp, đạt đến mức độ tương hỗ. Cho nên, dựa theo thói quen đặt tên của các nhà khoa học trên Địa Cầu, nó nên được gọi là cộng hưởng.

Dựa theo nhận thức chung của các Pháp sư trên Lục địa Saines, có thể đạt đến trình độ này, chứng tỏ Pháp sư đó đã có thực lực của Đại Pháp sư.

Mà hiện tại Hứa Dịch vẫn chưa làm được điều này, vậy chỉ có thể nói anh vẫn chưa có thực lực của Đại Pháp sư.

Đương nhiên, đây cũng là do anh quá nóng vội.

Lúc ở Bộ tộc Shadow Moon, Trưởng lão Lisanya Shadowsong nói có biện pháp có thể nhanh chóng nâng cao Trình độ Ma thuật của Hứa Dịch, mà biện pháp này, thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng trong mắt ba người Yanis, Delisle và Stasha đều là việc khiến họ vô

cùng chấn động: Lễ Rửa Tội Của Nguyệt Thần.

Mà cái gọi là Lễ Rửa Tội Của Nguyệt Thần, kỳ thực cũng chỉ là cho Hứa Dịch ngâm mình trong Giếng Trăng - thánh địa của Bộ tộc Shadow Moon - một tiếng đồng hồ mà thôi.

Tuy rằng lúc ngâm mình trong Giếng Trăng, Hứa Dịch cảm nhận rất rõ ràng, cảm tri của bản thân đối với Ma pháp nguyên tố xung quanh được tăng cường rất nhiều, nhưng trên thực tế ma lực của anh lại không tăng lên rõ rệt.

Chờ sau khi ngâm mình đủ một tiếng đồng hồ, Trình độ Ma thuật của Hứa Dịch cũng không đột nhiên tăng mạnh như anh tưởng tượng, nói chung là dường như không có gì thay đổi.

Bất quá Hứa Dịch cũng không để ý đến việc này lắm, lần này anh đến tìm Bộ tộc Shadow Moon để bàn chuyện hợp tác, ban đầu cũng không trông chờ sẽ nhận được hồi báo gì, cho nên cái gọi là hiệu quả của Lễ Rửa Tội Của Nguyệt Thần, vốn dĩ cũng không phải là thứ mà anh đặc biệt coi trọng.

Nhưng Trưởng lão Lisanya Shadowsong lại rất coi trọng chuyện này, thậm chí còn nói thể chất của Hứa Dịch có phần đặc thù, hiệu quả của Lễ Rửa Tội Của Nguyệt Thần rất tốt, sau khi trải qua Lễ Rửa Tội Của Nguyệt Thần, sau này thực lực Ma pháp của anh sẽ tăng lên rất nhanh, hơn xa trước kia rất nhiều.

Hứa Dịch đương nhiên sẽ không cho rằng Lisanya Shadowsong đang cố ý lừa gạt mình, bèn bình tĩnh tiếp nhận, hơn nữa trong những ngày tiếp theo, anh thường xuyên cố gắng cảm nhận sự thay đổi của bản thân.

Sau một khoảng thời gian tự mình trải nghiệm, Hứa Dịch phát hiện ra rằng, Trưởng lão Lisanya Shadowsong thân là tộc Elf, quả nhiên không có thói quen lừa gạt người khác.

Hiện tại anh rõ ràng cảm thấy cảm ứng của bản thân đối với Ma pháp nguyên tố xung quanh đã trở nên nhạy bén hơn rất nhiều, lúc thi triển Minh tưởng, tốc độ tăng lên của ma lực cũng nhanh hơn rất nhiều.

Và so với trước kia, nếu thi triển cùng một loại ma pháp, ma lực mà anh cần tiêu hao và tốc độ thi triển ma pháp đều được tăng lên rất nhiều.

Nói một cách đơn giản, thực lực của anh tuy rằng không tăng vọt trong nháy mắt, nhưng tốc độ và tiềm lực tăng lên lại rõ ràng hơn rất nhiều.

Nếu như trước kia, phán đoán của Đại Pháp sư Camillo là nếu Hứa Dịch chịu dốc toàn lực nghiên cứu ma pháp, sẽ trở thành Đại Pháp sư vào khoảng bốn mươi tuổi.

Vậy thì hiện tại, tự Hứa Dịch đánh giá, nếu như anh chịu dốc toàn lực nghiên cứu ma pháp, rất có thể sẽ rút ngắn thời gian này đi hẳn năm năm!

Ba mươi lăm tuổi đã có thể trở thành Đại Pháp sư!

Điều này, cho dù trong lịch sử của cả Lục địa Saines cũng rất hiếm thấy!

Thế nhưng Hứa Dịch lại không hề để tâm đến chuyện này, so với việc nâng cao thực lực Ma pháp của bản thân, thứ mà anh coi trọng hơn, lại luôn là việc sáng tạo Công nghiệp Ma pháp.

Vì muốn kịp trở về Thành phố Bontar trước năm mới, nên chuyến khảo sát của Hứa Dịch ở Công quốc Stan chỉ kéo dài chưa đầy một tháng, nhìn chung là rất thuận lợi.

Chương 736: Lễ Rửa Tội Của Nguyệt Thần (2/2)

Trong khoảng thời gian này, Hứa Dịch chủ yếu là xác định việc hợp tác với Tộc trưởng Waylon, sau đó gặp mặt Đại Công tước Stan thêm lần nữa, xác định tiến độ khai thác ba khu mỏ, đồng thời ký kết một thỏa thuận với Đại Công tước Stan, do Thương hội Tân Phi đảm nhiệm việc xây dựng một con đường từ Hoang mạc Black Rice và biên giới Công quốc Stan đến thủ đô Công quốc Stan.

Vì muốn mở đường bằng Đồng vàng, nên một loạt yêu cầu mà Hứa Dịch đưa ra đều được đáp ứng, ví dụ như, anh đề nghị ba khu mỏ đều cần phải phái một số lượng hộ vệ đến để bảo vệ an ninh, đề phòng bất trắc. Đại Công tước Stan và các vị đại thần dưới trướng ông ta căn bản không hề phản đối, đồng ý cho phép mỗi khu mỏ đều có thể bố trí không quá hai trăm hộ vệ.

Đương nhiên, Hứa Dịch cũng vì thế mà dâng lên cho Đại Công tước Stan một khoản phí "dùng để cải thiện môi trường an ninh của Công quốc Stan" lên đến năm trăm ngàn Đồng vàng.

Cộng thêm một ít "lễ vật" dành cho Đại Công tước Stan và các vị đại thần dưới trướng ông ta, chuyến đi Công quốc Stan lần này, tổng chi phí đầu tư của Thương hội Tân Phi, lại có gần một triệu Đồng vàng không thể ghi vào sổ sách.

Biết được tình hình này, Hội trưởng Cruz liên tục cằn nhằn bên tai Hứa Dịch suốt cả quãng đường, không hiểu sao anh cứ khăng khăng đòi đầu tư vào cái nơi như Công quốc Stan.

So với việc ném tiền vào cái quốc gia không có tương lai, toàn là lũ Đại Công tước, Quý tộc tham lam và đám dân chúng lười

nhác này, chi bằng dùng nó vào những nơi có tiềm năng hơn.

Ví dụ như, bốn Thương hội đã xây dựng xong cơ sở ban đầu ở Hoang mạc Black Rice, sau khi tiếp xúc với Chủng tộc Người thú, Hội trưởng Cruz phát hiện nơi này còn có tiềm năng hơn cả Công quốc Bistan.

Bởi vì những Người thú này không phải ai cũng hung ác và vô nhân tính như những gì ông ta nghĩ trước kia, trên thực tế, rất nhiều Chủng tộc Người thú, ngoại trừ bề ngoài có chút khác biệt so với Nhân loại ra, thì đều có trí tuệ và sự thông minh không thua kém gì Nhân loại.

Thậm chí, giống như Hồ tộc, Miêu tộc... những Chủng tộc Người thú này có tứ chi linh hoạt không kém gì Nhân loại, hoàn toàn có thể đảm nhiệm những công việc cần sự tỉ mỉ, khéo léo.

Mà so với mức lương mười mấy Đồng vàng một tháng của công nhân Nhân loại ở Thành phố Bontar, những Chủng tộc Người thú này sau khi được thuê, mỗi tháng chỉ cần trả cho họ mấy Đồng vàng, đã khiến họ vô cùng hài lòng và vui vẻ.

Còn về những đãi ngộ khác? Những Chủng tộc Người thú này căn bản chưa từng nghĩ tới.

Mỗi lần nghĩ đến những điều này, Hội trưởng Cruz đều thở dài thườn thượt, oán trách Hứa Dịch.

"Kỳ thực trước kia, tiền lương hàng tháng của công nhân ở Thành phố Bontar cũng không khác gì so với việc thuê những Người thú này, hơn nữa còn có thể bắt họ tăng ca tùy ý, cũng không cần trả thêm phí tăng ca hay những khoản phúc lợi khác. Đều là do Thương hội Tân Phi các cậu xuất hiện, làm cho đám công nhân ở Thành phố Bontar được voi đòi tiên, bây giờ muốn thuê một người, mỗi tháng không đưa ra mười Đồng vàng, thì người ta căn bản không thèm đến."

Đối với chuyện này, phản ứng của Hứa Dịch rất đơn giản.

"Chẳng lẽ những Thương hội ở Thành phố Bontar chúng ta kiếm được ít tiền hơn trước kia sao?"

Hội trưởng Cruz không thể phản bác, bởi vì Hứa Dịch nói đều là sự thật.

Tuy rằng chi phí nhân công ở Thành phố Bontar tăng lên rất nhiều, nhưng chính vì vậy, mà đời sống của người dân Thành phố Bontar được nâng cao nhanh chóng, bất kể là loại hàng hóa nào cũng có thể tìm được thị trường tiêu thụ rộng lớn ở Thành phố Bontar, từ đó khiến cho việc buôn bán của tất cả các Thương hội ở Thành phố Bontar đều tăng lên rất nhiều.

Tính toán kỹ lưỡng, thì cho dù là Thương hội nào, cũng đều kiếm được nhiều tiền hơn trước kia rất nhiều.

Trong số đó, điển hình nhất là Thương hội Amli.

Thương hội Amli hiện tại đã không còn là Thương hội chỉ có thể nhận thầu một số công trình xây dựng trong phạm vi Thành phố Bontar như trước kia, mà đã trở thành một Thương hội lớn với hơn hai vạn nhân viên, đội thi công trải khắp Vương quốc Lanpari, thậm chí còn đến những quốc gia và khu vực khác như Hoang mạc Black Rice, Công quốc Stan và Vương quốc Rulson, trở thành một Thương hội xuyên quốc gia lớn mạnh như lời Hứa Dịch đã nói.

Hơn nữa, cùng với sự phổ biến của đường bộ trong Vương quốc Lanpari, danh tiếng của Thương hội Amli cũng theo đó mà vang xa, khiến ngày càng nhiều người biết đến năng lực thi công xây dựng hùng mạnh của Thương hội Amli.

Hiện tại, đội thi công mà Thương hội Amli cử đến những nơi khác không chỉ đảm nhiệm việc thi công đường xá, mà còn đảm

nhiệm cả việc thi công các công trình xây dựng khác nhau.

Ví dụ như, sau khi biết được Khu tái định cư Orchid ở Thành phố Bontar, một số Thành chủ ở Vương quốc Lanpari đã đến thị sát môi trường và chất lượng công trình của Khu tái định cư Orchid, sau đó liền mời Thương hội Amli đến xây dựng những khu dân cư như vậy ở các thành phố đó, để thuận tiện cho việc quy hoạch đô thị trong tương lai, thậm chí còn trực tiếp tiến hành bán ra ngoài.

Trên cơ sở đó, lời hứa hẹn trước đây của Hứa Dịch về việc mở ra một điểm tăng trưởng lợi nhuận hoàn toàn mới cho Thương hội Amli cũng đã được thực hiện.

Chương 737: Tôi Cũng Là Pháp Sư (1/2)

Khi đến Thung lũng Rainfall, Hứa Dịch nhảy xuống xe ngựa, chào tạm biệt Hội trưởng Cruz.

Hứa Dịch không mời Hội trưởng Cruz vào nghỉ ngơi, bởi anh biết, Hội trưởng Cruz lúc này nhất định rất nhớ về cuộc trò chuyện trên đường với anh về điểm tăng trưởng lợi nhuận mới, lúc này nhất định không thể chờ được để trở về Thành phố Bontar để tiến hành khảo sát thực địa.

Thậm chí Hứa Dịch dám khẳng định, khi Hội trưởng Cruz trở về Thành phố Bontar, chắc chắn sẽ lập tức đến bờ sông Sandy để tiến hành khảo sát thực địa, nếu không có gì ngoài ý muốn, cũng sẽ lập tức cầu kiến Bá tước Stark, muốn mua lại bờ sông để chuẩn bị dùng làm khu nhà ở thương mại.

Đúng vậy, Hứa Dịch đã cung cấp cho Thương hội Amli một điểm tăng trưởng lợi nhuận hoàn toàn mới, thực chất chính là phát triển khu nhà ở thương mại.

Nói một cách nghiêm túc, điều này cũng không thể nói là hoàn toàn mới, bởi phát triển khu nhà ở thương mại vẫn thuộc về ngành xây dựng mà Thương hội Amli trước kia giỏi, chỉ là mở rộng thêm mà thôi.

Nhưng khái niệm nhà ở thương mại thực sự, trên Vương quốc Lanpari và Lục địa Saines thực tế chưa từng xuất hiện, bởi đối với Lục địa này, nơi có ít người nhưng lại đông đúc, và người dân thường thường nghèo khó, hầu hết mọi người chỉ cần có chỗ ở để tránh gió mưa là được, căn bản không có yêu cầu gì về chất lượng

nhà ở.

Vì vậy, khi Hứa Dịch đưa ra khái niệm này, Hội trưởng Cruz lập tức phản đối.

Thương hội Amli làm ngành xây dựng nhiều năm như vậy, đương nhiên rất hiểu rõ ngành xây dựng ở Thành phố Bontar, Hội trưởng Cruz biết rõ, khái niệm nhà ở thương mại cơ bản không có thị trường.

Nhưng sau khi Hứa Dịch phân tích một phen, Hội trưởng Cruz dần từ nghi ngờ chuyển sang kiên định, tin tưởng tuyệt đối vào những gì Hứa Dịch nói.

Hứa Dịch nói không sai, người dân trên Lục địa này không phải không có nhu cầu về nhà ở, chỉ là trước kia, ngoài việc không có tiền ra, nguyên nhân quan trọng nhất là căn bản không có khái niệm nhà ở thương mại phù hợp với người dân thường.

Trước đó, bởi vì khoảng cách giàu nghèo trên Lục địa Saines cực lớn, quý tộc lớn và thương nhân lớn đều cực kỳ giàu có, khi chọn nơi ở, đều trực tiếp mua một hoặc thậm chí là nhiều biệt thự độc lập, thoải mái, tự nhiên không thể so sánh với nhà ở của người dân thường.

Còn người dân thường thì đương nhiên không mua nổi biệt thự, nhưng ngoài những biệt thự lớn đó ra, những nơi ở khác hoặc là những ngôi nhà tranh rách nát mà người dân nghèo sống, hoặc là những ngôi nhà gạch gỗ bình thường hai tầng, giống như nơi Hứa Dịch thuê ở Thành phố Bontar trước kia.

Những ngôi nhà này, không cái nào, trong mắt Hứa Dịch đều không phải là nơi ở phù hợp với Nhân loại, vì vậy khi anh đề xuất ý tưởng này với Hội trưởng Cruz đang tỏ ra nghi ngờ, anh trực tiếp lấy ra bản thiết kế nhà ở thương mại mới mà anh đã nghĩ ra trước đó, để Vivian vẽ ra.

Khi nhìn thấy bản thiết kế cấu trúc nhà ở thương mại mới mà Hứa Dịch chép từ Địa Cầu, Hội trưởng Cruz, người đã làm trong ngành xây dựng nhiều năm, không mất nhiều thời gian đã nhìn ra sự tiện lợi và tiên tiến của loại nhà ở này.

Quan trọng hơn, trong bản thiết kế này, Hứa Dịch còn kết hợp khái niệm Ngôi nhà Ma thuật, kết hợp việc sử dụng các Máy móc Ma thuật gia dụng, trong toàn bộ ngôi nhà trải dài mạng lưới ống ma lực nhỏ, khiến cho toàn bộ ngôi nhà không chỉ đẹp mắt, mà còn cực kỳ tiện lợi khi sống trong đó.

Hội trưởng Cruz nhìn thấy thiết kế này, lập tức rung động, không chỉ lập tức đồng ý với ý tưởng đầu tư xây dựng nhà ở thương mại của Hứa Dịch, thậm chí còn yêu cầu Hứa Dịch đích thân cải tạo toàn bộ biệt thự mà anh đang sống, để anh cũng có thể tận hưởng sự tiện lợi của khái niệm Ngôi nhà Ma thuật mới này.

Hứa Dịch đương nhiên đồng ý một cách hào hứng, còn về thiết kế cụ thể... đó là việc của Vivian, thiên tài thiết kế này.

Trong đầu vừa lóe lên khuôn mặt nhỏ của Vivian, Vivian lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Hứa Dịch.

Nhìn Vivian chạy lại từ phía trước, và cô gái xinh đẹp đang đỏ mặt theo sau cô, Hứa Dịch hơi ngẩn ra, sau khi Vivian chạy đến trước mặt, anh hỏi: "Ngày hôm nay sao lại qua đây? Không phải phải đi học sao? Còn..."

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, mới nhớ ra cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện theo sau Vivian không phải bạn học của Vivian, mà là Theresa Ica, cô gái mà anh đã cứu khi cô ngất xỉn ở đường phố Thành phố Bontar lần trước.

"Trường học đã nghỉ rồi." Vivian cười nói: "Chủ nhân, chắc chắn là ngài bận quá, quên mất thời gian rồi? Chỉ còn vài ngày nữa

là đến năm mới, còn đi học cái gì nữa."

"Ờ đúng... Trước kia vẫn ở Công quốc Stan, nơi đó còn ấm áp, khiến tôi căn bản không có cảm giác sắp đến năm mới." Hứa Dịch vỗ đầu mình, nhìn Theresa Ica."Cô Ica, mấy ngày nay tôi không qua, cô ở đây có ổn không?"

Sau khi cứu Theresa Ica, Hứa Dịch đã để cô ở Trang viên Fallen Star, để Vivian và Liese, Linda ba người chăm sóc, bản thân mình thì không quan tâm, đây là lần thứ hai Hứa Dịch gặp cô sau một thời gian dài.

So với hơn một tháng trước khi anh cứu cô, giờ đây cô trông khỏe mạnh hơn rất nhiều, không còn yếu đuối như lúc đó, tâm tình cũng dường như tốt hơn, biểu cảm ít nhất cũng trở nên bình tĩnh hơn, chỉ là vẫn không có nụ cười mà thôi.

Khi Hứa Dịch hỏi cô, Theresa Ica lập tức hơi cúi người, hành lễ với Hứa Dịch một cách chuẩn mực, nhẹ giọng trả lời: "Cảm ơn ngài đã quan tâm, mấy ngày nay tôi sống rất tốt. Hội trưởng Hứa, tôi vẫn chưa có cơ hội cảm ơn ngài, đối với việc ngài đã giúp tôi, cứu tôi ra khỏi tình trạng nguy hiểm, tôi vô cùng biết ơn."

Chương 738: Tôi Cũng Là Pháp Sư (2/2)

"Không cần khách sáo như vậy, cô sống tốt là được rồi." Hứa Dịch lại quay đầu nhìn Vivian."Vậy Vivian, ngày hôm nay cô và cô Ica cùng chạy đến Thung lũng Rainfall làm gì?"

"Bởi vì nghe nói chủ nhân ngài hôm nay trở về a." Vivian cười nói."Theresa luôn muốn gặp mặt ngài để cảm ơn, nghe nói ngài hôm nay sẽ đến Thung lũng Rainfall, cô ấy đã thúc giục tôi đưa cô ấy đến từ sớm, chúng tôi đã chờ ở đây vài giờ rồi."

"Ồ? Tôi đã nói không cần khách sáo như vậy rồi." Hứa Dịch lắc đầu, nói với Theresa: "Cô Ica, cô không cần quá quan tâm việc này, bất kỳ ai, nhìn thấy cô ngất xỉn ở bên lề đường, đều sẽ giúp cô. Đây là điều mà một người bình thường nên làm, không có gì to tát."

"Không... Có rất nhiều người sẽ không giúp cô khi cô gặp khó khăn, ngược lại sẽ đẩy cô vào vực thẳm..." Trên mặt Theresa lướt qua một tia u buồn, dường như rất cảm động.

Hứa Dịch không thể cưỡng lại được mà hơi nhíu mày, có thể nhìn ra, Theresa hẳn là đã gặp phải chuyện bi thảm gì đó, vì vậy mà bị đả kích nặng nề, nếu không, cô gái thuộc gia đình quý tộc như cô, tuyệt đối không thể rơi vào cảnh ngất xỉn ở bên lề đường.

Nghĩ đến những điều này, Hứa Dịch không thể cưỡng lại được mà âm thầm cảm thấy may mắn cho cô.

Một cô gái có thể được gọi là rất đẹp như cô, có thể một mình thoát khỏi một thành phố khác trong tình huống như vậy là rất

khó khăn, trên đường chắc chắn đã chịu không ít khổ sở.

Hứa Dịch muốn giúp cô, nhưng cô không nói rõ cô đã gặp phải khó khăn gì, Hứa Dịch cũng không muốn ép cô nói ra.

"Vậy... Cô Ica, cô và Vivian đã đến đây, thì hãy ở lại đây chơi vài ngày nữa. Thung lũng Rainfall có rất nhiều thứ mới lạ thú vị. Tôi tin rằng cô sẽ có thể trải qua hai ngày tuyệt vời. Khi tôi bận xong hai ngày này, tôi sẽ cùng Stella trở về Trang viên Fallen Star để chuẩn bị đón năm mới. Ừm..." Hứa Dịch hơi do dự, tiếp tục nói: "Nếu cô đồng ý, tôi sẽ sớm gửi lời mời chân thành, hy vọng cô có thể ở lại đây, cùng chúng tôi đón năm mới tại Trang viên Fallen Star."

Vivian ở bên cạnh lập tức vỗ tay một cách hào hứng: "Xem nào, Theresa, tôi đã nói chủ nhân sẽ mời cô ở lại. Ở lại đi, dù sao cô cũng không có nơi nào để đi phải không? Cùng chúng tôi đón năm mới thật sôi động, tôi đảm bảo cô sẽ vui vẻ."

Theresa Ica nhìn Vivian và Hứa Dịch, do dự một chút, nhưng vẫn lắc đầu: "Hội trưởng Hứa, cảm ơn lòng tốt của ngài. Nhưng tôi đã làm phiền ở Trang viên Fallen Star quá lâu, làm sao có thể tiếp tục làm phiền nữa? Thực ra nếu không phải để cảm ơn Hội trưởng Hứa, tôi đã nên rời đi từ lâu."

"Sau khi rời đi, cô định đi đâu?" Hứa Dịch không khách sáo hỏi."Tiếp tục lang thang như vậy, rồi không biết khi nào chết ở bên lề đường sao? Cô Ica, tôi hy vọng cô có thể xem xét kỹ lưỡng cuộc sống sau này của mình, những chuyện đã qua thì đã qua."

Theresa Ica ngẩng đầu lên, đôi mắt to đầy hoang mang nhìn Hứa Dịch, vẻ mặt do dự, một lúc sau, lại trở nên kiên định. Cô cắn chặt răng, gật đầu thật mạnh, như thể đang cổ vũ cho quyết định của mình.

"Hội trưởng Hứa, nghe Vivian nói... Ngài... Thương hội Tân Phi

của ngài đang tuyển dụng Pháp sư phải không? Ngài thấy... Tôi có được không?"

Hứa Dịch khựng lại. Anh nghiêm túc đánh giá Theresa Ica một lượt, ngạc nhiên hỏi: "Cô biết Ma pháp?"

"Vâng." Theresa Ica khẽ gật đầu: "Mặc dù tôi chưa từng tham gia kỳ thi kiểm tra năng lực của Hiệp hội Pháp sư, nhưng giáo viên từng dạy Ma pháp cho tôi nói rằng, tôi đã có thực lực của Pháp sư Cấp 4 rồi."

"Pháp sư Cấp 4?" Hứa Dịch càng thêm bất ngờ.

Nhìn bề ngoài, Theresa Ica thậm chí còn nhỏ hơn Stella một, hai tuổi.

Stella một, hai năm trước cũng chỉ là Pháp sư Cấp 4 mà thôi, chẳng lẽ Theresa Ica cũng là Pháp sư Cấp 4, chẳng phải là giống như Stella, đều là thiên tài Ma pháp sao?

Thấy vẻ mặt Hứa Dịch có vẻ vẫn còn nghi ngờ, Theresa Ica giơ tay phải lên, Hứa Dịch lập tức cảm thấy Ma pháp nguyên tố xung quanh bắt đầu dao động dữ dội, một lúc sau, một luồng gió xoáy mạnh mẽ hình thành xung quanh Theresa Ica, cuốn sạch lá cây và cành cây vụn trên mặt đất, điên cuồng xoay tròn theo cơn lốc.

"Ma pháp hệ Phong Cấp 4, Phong Quyển Thuật, không tệ." Hứa Dịch tán thưởng gật đầu.

Từ Phong Quyển Thuật mà Theresa Ica sử dụng có thể thấy, cô ấy quả thực có thực lực của Pháp sư Cấp 4.

Mặc dù cách thi triển có phần chưa thành thạo, nhưng dù là khống chế Ma lực hay là kiểm soát Ma pháp đều rất thuần thục, có thể thấy là được dạy dỗ bài bản.

"Được rồi, nếu cô đã có thực lực của Pháp sư Cấp 4, vậy thì đủ

tư cách vào làm việc tại Viện Nghiên cứu Ma thuật của Thương hội chúng tôi. Vivian, dẫn cô ấy đi gặp Evita đi, cô ấy biết phải làm gì."

Thấy Hứa Dịch coi như đã đồng ý, Vivian lập tức vui mừng đáp một tiếng, kéo tay Theresa Ica, chạy về phía trung tâm văn phòng của Thương hội Tân Phi ở trung tâm Thung lũng Rainfall.

Bị Vivian kéo chạy, Theresa Ica bất đắc dĩ phải chạy theo, nhưng vẫn không quên ngoảnh đầu lại gật đầu với Hứa Dịch.

Nhìn Theresa Ica trên mặt vẫn không hề có chút nụ cười nào, Hứa Dịch thở dài, sau đó gạt chuyện này ra khỏi đầu, chỉnh đốn lại tâm trạng, lần nữa trở nên có chút phấn khích, sải bước đi về phía Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển Máy công cụ Ma thuật ở phía xa.

Chương 739: Máy thử nghiệm (1/2)

Vừa bước vào Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển Máy công cụ Ma thuật, Hứa Dịch đã nhìn thấy một đám Người lùn và vài Nghiên cứu viên Nhân loại đang vây quanh một khoảng đất trống lớn ở giữa trung tâm, ai nấy đều im lặng, tập trung nhìn vào chính giữa vòng tròn đó.

Từ trong vòng tròn, liên tục phát ra những tiếng vù vù nhịp nhàng, khiến Hứa Dịch nghe thấy liền cảm thấy một cảm giác vô cùng thân thiết.

Nghe thấy âm thanh này, Hứa Dịch sững người một lúc, sau đó lập tức chạy tới, không chút khách khí chen vào giữa đám Người lùn đang vây quanh, thò đầu vào xem.

Ở giữa vòng tròn, trên một tấm sắt được bốn bánh xe lớn đỡ lấy, đặt một khối sắt trông kỳ quái, tiếng vù vù chính là phát ra từ khối sắt này.

Theo tiếng vù vù không ngừng phát ra từ khối sắt, bốn bánh xe như được điều khiển, cùng lúc lăn bánh, chở theo tấm sắt và khối sắt tiến về phía trước.

Trên mặt đất còn được tạo thành một đường ray hình tròn, bánh xe bám sát mép đường ray, chạy hết vòng này đến vòng khác, không có dấu hiệu dừng lại.

Nhìn thấy đường ray đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn và tấm sắt được bánh xe chở, Hứa Dịch lại như nhìn thấy bảo vật, hai mắt lóe lên tia sáng vô cùng hưng phấn, vỗ mạnh vào vai Kambi, người

không biết đã đến bên cạnh từ lúc nào, lớn tiếng khen ngợi: "Tuyệt vời! Quá tuyệt vời! Kambi, nói cho anh biết, mọi người đã nghiên cứu thành công hoàn toàn rồi sao?"

Kambi và những Người lùn, Nghiên cứu viên Nhân loại khác nhìn nhau, có chút khó hiểu tại sao Hứa Dịch lại hưng phấn như vậy.

Trước đây, khi nghiên cứu ra nhiều loại Máy móc Ma thuật như vậy, Hứa Dịch luôn tỏ ra bình tĩnh, thậm chí còn thường xuyên đưa ra nhiều ý kiến cải tiến đối với những cỗ Máy móc Ma thuật vừa mới được nghiên cứu ra.

"Cái này... cũng không thể nói là đã nghiên cứu thành công hoàn toàn, vẫn còn nhiều chỗ cần phải cải tiến." Hứa Dịch còn chưa kịp đưa ra ý kiến, Kambi lại chủ động đề xuất, sau đó tò mò hỏi: "Hội trưởng, sao anh nhìn thấy thứ này lại vui mừng như vậy?"

Hứa Dịch cười to, vỗ vai Kambi nói: "Bởi vì cậu căn bản không biết ý nghĩa của thứ này to lớn đến mức nào. Nói cho cậu biết, những loại Máy móc Ma thuật khác, anh nói sẽ thay đổi toàn bộ Lục địa Saines, cậu có thể nói anh đang khoác lác. Nhưng thứ này, lại là thứ có thể thay đổi toàn bộ thế giới!"

Kambi và tất cả các Nghiên cứu viên đồng loạt trợn mắt.

Câu nói này của Hội trưởng bọn họ đã nghe đến nhàm tai rồi. Nếu như lời anh nói là thật, vậy bọn họ hiện tại đã nghiên cứu ra nhiều loại Máy móc Ma thuật như vậy, mỗi loại đều có thể thay đổi toàn bộ thế giới, vậy thì thế giới này sớm đã bị thay đổi hoàn toàn rồi mới đúng.

Nhưng hiện tại bọn họ vẫn chỉ là ăn cơm ngủ nghỉ làm việc mỗi ngày, so với trước kia cũng không có gì khác biệt lớn... Không đúng, nghĩ kỹ lại, kỳ thực trong lúc vô tình, Máy móc Ma thuật đã

bắt đầu âm thầm thay đổi cuộc sống của bọn họ.

Lấy ví dụ như việc ăn cơm đơn giản nhất. Hiện tại bọn họ đã có thể sử dụng Nồi nấu Ma lực, Máy làm bánh mì Ma lực và Lò sưởi Ma lực để nấu nướng, mà không cần phải giống như trước kia, tốn công tốn sức, lại còn mất thời gian nhóm lửa nấu cơm.

Nói đến việc ngủ, trước tiên, trước khi đi ngủ, bạn có thể sử dụng Máy nước nóng Ma lực để tắm nước nóng một cách dễ dàng, thoải mái, mà không cần phải giống như trước kia, mất công sức đun nước sôi rồi mới tắm, như vậy mới có thể thoải mái chuẩn bị đi ngủ.

Tiếp theo là vì hiện tại đã có Điều hòa Ma lực, cho dù mùa hè có nóng, mùa đông có lạnh, thì trong nhà vẫn có thể giữ ấm, thoải mái hơn rất nhiều so với việc ngủ trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt trước kia.

Ngay cả khi làm việc. Chưa nói đến việc công việc của bọn họ là nghiên cứu và sản xuất Máy móc Ma thuật, chỉ riêng việc di chuyển đến nơi làm việc, tất cả đều đã được xây dựng đường sá, khi ngồi Xe ngựa, cho dù là tốc độ hay sự thoải mái đều tốt hơn rất nhiều.

Nói đến tốc độ của Xe ngựa...

Mọi người lại nhìn tấm sắt vẫn đang chạy hết vòng này đến vòng khác trên đường ray. Nghĩ thầm, nếu như thứ này thật sự được nghiên cứu ra hoàn toàn theo yêu cầu của Hội trưởng, thì về tốc độ, chắc chắn có thể dễ dàng vượt xa Xe ngựa.

"Này, Kambi, về việc thử nghiệm độ ổn định của Động cơ Ma lực Hệ Gió này, mọi người đã làm chưa?" Hứa Dịch lại quan sát trạng thái vận hành của tấm sắt được trang bị máy thử nghiệm Động cơ Ma lực Hệ Gió một lúc, quay sang hỏi Kambi.

"Ừm, đã làm rồi." Kambi gật đầu đáp: "Theo kết quả thử nghiệm độ ổn định mà chúng tôi đã thực hiện trước đó, chiếc máy thử nghiệm này có thể duy trì tốc độ quay ổn định ở mức một nghìn vòng mỗi phút liên tục trong ba ngày mà không gặp bất kỳ vấn đề gì."

"Ồ? Không tệ." Hứa Dịch không nhịn được khen một câu."Vậy còn thử nghiệm công suất? Công suất đầu ra tối đa là bao nhiêu?"

Nghe thấy câu hỏi này, trên mặt Kambi lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Hứa Dịch với vẻ vô cùng bội phục: "Hội trưởng, tôi phải nói, phát minh ra Động cơ Ma lực này thật sự là quá vĩ đại! Theo kết quả thử nghiệm của chúng tôi. Chỉ riêng chiếc máy thử nghiệm này, chưa hoàn toàn đạt đến yêu cầu của anh, nhưng công suất đầu ra tối đa đã có thể sánh ngang với sức kéo của ba con ngựa chiến rồi!"

Hứa Dịch lại cau mày: "Công suất đầu ra tối đa chỉ có ba mã lực? Vậy thì còn kém xa lắm..."

Chương 740: Máy thử nghiệm (2/2)

"Vậy anh còn chưa hài lòng sao?" Kambi tỏ vẻ kinh ngạc."Chỉ là một chiếc máy thử nghiệm nhỏ như vậy. Công suất đầu ra đã có thể sánh ngang với ba con ngựa rồi, chẳng lẽ anh muốn nó sánh ngang với mười con ngựa chiến mới hài lòng sao?"

"Cho dù là sánh ngang với mười con ngựa, anh cũng không hài lòng..." Hứa Dịch lắc đầu, lẩm bẩm một câu.

Đối với Hứa Dịch, người xuyên không từ Trái Đất, tuy rằng ba con ngựa chiến không thể hoàn toàn tương đương với ba mã lực, nhưng cho dù là tương đương với ba con ngựa chiến, kỳ thực cũng không phải là chuyện gì to tát.

Động cơ trên Trái Đất đâu chỉ có sức kéo tương đương với ba con ngựa chiến, công suất đầu ra của những động cơ cỡ lớn, có thể sánh ngang với ba trăm con ngựa, thậm chí là ba nghìn con ngựa, ba con ngựa thì tính là gì?

Tuy nhiên, anh cũng biết, hiện tại nghiên cứu về động cơ trên Lục địa Saines chỉ mới bắt đầu, việc Kambi và những người khác có thể nghiên cứu thành công một chiếc Động cơ Ma lực Hệ Gió có thể vận hành ổn định, đã đủ khiến anh phấn khích rồi.

Vì vậy, Hứa Dịch nhìn Kambi và những Nghiên cứu viên khác, những người có vẻ mặt khó coi vì câu nói vừa rồi của anh, gạt bỏ mong muốn về động cơ công suất lớn sang một bên, cười ha hả, nói lớn với mọi người: "Tuy rằng hiện tại anh quả thực không hài lòng lắm về công suất đầu ra của chiếc máy thử nghiệm này, nhưng anh biết rõ, tất cả mới chỉ là bắt đầu! Dưới sự hợp tác

nghiên cứu của mọi người, anh tin tưởng, sau này nhất định sẽ xuất hiện những chiếc Động cơ Ma lực tốt hơn, công suất lớn hơn, khiến anh thật sự hài lòng! Mọi người có tự tin làm được không?"

Kambi và các Nghiên cứu viên khác lập tức giơ nắm đấm lên, đồng thanh hô lớn: "Tất nhiên là có!"

"Tốt! Để thưởng cho việc mọi người đã nghiên cứu ra chiếc Động cơ Ma lực đầu tiên trên thế giới này, hiện tại, anh, đại diện cho Thương hội, trao tặng cho mỗi người phần thưởng cấp hai! Mỗi người ba trăm Đồng vàng!"

Các Nghiên cứu viên sững sờ một lúc, sau đó lập tức bùng nổ tiếng reo hò chấn động.

Đặc biệt là đám Người lùn do Kambi dẫn đầu càng thêm hưng phấn, không ngừng gào thét, trong chốc lát, tiếng reo hò như muốn xé toạc cả mái nhà của trung tâm nghiên cứu.

Chờ sau khi mọi người đã bớt hưng phấn, Hứa Dịch mới giơ hai tay lên, ra hiệu cho mọi người yên lặng, tiếp tục nói: "Tuy nhiên, chiếc máy thử nghiệm này vẫn còn một đoạn đường nữa mới có thể hoàn thành. Điều anh muốn nhìn thấy nhất bây giờ, chính là khi nào mọi người có thể hoàn thành chiếc Động cơ Ma lực này, sau đó hoàn thành giấc mơ nhiều năm qua của anh. Thế nào? Mọi người có tự tin làm được không?"

"Có!" Được khích lệ bởi tiền thưởng, các Nghiên cứu viên càng thêm hưng phấn, lần này trả lời càng thêm khí thế.

Hứa Dịch cười một tiếng, kéo Kambi lại thảo luận với anh ta một số chi tiết về Động cơ Ma lực, sau đó mới rời khỏi trung tâm nghiên cứu.

Bước ra khỏi trung tâm nghiên cứu, Hứa Dịch bị luồng khí lạnh bên ngoài thổi vào mặt, đầu óc cũng tỉnh táo lại từ trạng thái

cuồng nhiệt vừa rồi.

Nhưng tâm trạng của anh vẫn vô cùng phấn khích.

Tuy rằng lúc nhận được thông báo, biết được Trung tâm Nghiên cứu và Phát triển Máy công cụ Ma thuật đã có bước đột phá lớn trong nghiên cứu, anh đã mơ hồ đoán được là nghiên cứu về Động cơ Ma lực đã có bước đột phá.

Nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy chiếc máy thử nghiệm này, Hứa Dịch vẫn vô cùng phấn khích, thậm chí có chút hơi quá khích.

Bởi vì anh hiểu rõ hơn ai hết, việc nghiên cứu thành công động cơ có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với việc thúc đẩy quá trình xây dựng hệ thống công nghiệp.

Nói không ngoa, ngành công nghiệp hiện đại trên Trái Đất, kỳ thực chính là xoay quanh động cơ mà phát triển.

Có động cơ cung cấp động lực đa dạng, các loại máy móc của ngành công nghiệp hiện đại mới có thể hoàn thành hàng loạt thao tác phức tạp mà sức người không thể làm được.

Tuy rằng công suất đầu ra của chiếc máy thử nghiệm này còn kém xa, hiệu suất các mặt khác cũng cách biệt rất lớn so với những động cơ trên Địa Cầu, nhưng có thể chế tạo ra chiếc máy thử nghiệm hoàn chỉnh này, đã có nghĩa là ý tưởng về động cơ được dẫn động bằng ma lực của Hứa Dịch là chính xác, hoàn toàn có thể tiếp tục nghiên cứu theo hướng này.

Giải quyết xong vấn đề quan trọng nhất này, tiếp theo chỉ cần tiến hành nghiên cứu và cải tiến sâu hơn đối với các chi tiết của Động cơ Ma lực, cuối cùng tự tin có thể chế tạo ra động cơ gần giống thậm chí còn mạnh mẽ hơn so với động cơ trên Địa Cầu.

Đến lúc đó, toàn bộ Lục địa Saines mới thật sự xảy ra thay đổi long trời lở đất, chứ không giống như hiện tại, chỉ bởi vì khoảng

cách ngắn ngủi vài trăm dặm mà giống như bị chia cắt bởi trời đất, dẫn đến sự bế tắc và lưu thông không thông suốt.

Nhớ tới trên đường đến đây, Hội trưởng Cruz còn hỏi thăm mình về tiến độ nghiên cứu Xe máy Ma lực, Hứa Dịch không nhịn được mà cười một tiếng.

Hiện tại chiếc máy thử nghiệm này đã được nghiên cứu thành công, tin rằng không bao lâu nữa, vấn đề mà Hội trưởng Cruz và Hội trưởng Pompeii của Hãng xe ngựa Filson quan tâm sẽ được giải quyết.

Bất quá muốn giải quyết vấn đề này, chỉ dựa vào Động cơ Ma lực là còn lâu mới đủ, ngoài ra còn rất nhiều vấn đề quan trọng khác cần phải giải quyết.

Hứa Dịch suy nghĩ một chút, rồi đi về phía phòng thí nghiệm của Đại Pháp sư Camillo.

Chương 741: Kỹ thuật hàn ma lực (1/2)

Vừa đẩy cửa phòng thí nghiệm riêng, Hứa Dịch đã nhìn thấy Đại Pháp sư Camillo tay trái đang cầm hai tấm thép dài khoảng mười centimet, rộng năm centimet, dày khoảng một centimet, ghép hai tấm thép này lại với nhau, tay phải thì cầm một công cụ nhỏ trông rất kỳ quái với một đầu dò mỏng, đang từ từ di chuyển dọc theo khe hở giữa hai tấm thép.

Từ phía cửa ra vào, không thể nhìn rõ Đại Pháp sư Camillo đang làm gì, nhưng khi di chuyển sang bên cạnh bàn thí nghiệm, nhìn từ phía trước, có thể thấy rằng theo chuyển động của đầu dò của công cụ nhỏ trong tay Đại Pháp sư Camillo, thép xung quanh khe nối của hai tấm thép cũng nhanh chóng bị nóng chảy.

Chờ cho đến khi đầu dò rời đi, thép nóng chảy nhanh chóng đông đặc lại, sau khi đầu dò quét qua khe hở từ trên xuống dưới, hai tấm thép được kết nối chặt chẽ với nhau.

Hứa Dịch lấy hai tấm thép từ tay Đại Pháp sư Camillo, nhấc một góc lên lắc lắc, phát hiện ra rằng hai tấm thép dường như được kết nối chặt chẽ với nhau, không hề có bất kỳ chuyển động nào do động tác của anh, giống như thể chúng vốn đã được kết nối với nhau.

"Ông nội, ông thật sự rất lợi hại, vậy mà trong thời gian ngắn như vậy đã có thể đạt được bước đột phá về kỹ thuật. Bây giờ xem ra, kỹ thuật hàn ma lực này có thể coi là đã hoàn thiện rồi phải không?", Hứa Dịch tán thưởng.

Đại Pháp sư Camillo thở dài, lắc đầu, lấy lại tấm thép đã được

kết nối từ tay Hứa Dịch, sau đó dùng hai tay bẻ mạnh.

"Rắc-"

Một tiếng vỡ giòn vang lên, hai tấm thép trông có vẻ kết nối chặt chẽ với nhau lập tức bị bẻ gãy.

Đại Pháp sư Camillo đưa mặt cắt của mối nối cho Hứa Dịch xem, nói: "Nhìn xem, hiện tại lớp nóng chảy chỉ có thể thẩm thấu đến độ sâu không quá ba milimet, căn bản không thể hàn hoàn toàn hai tấm thép này lại với nhau. Vì vậy, kỹ thuật hàn này thực sự vẫn chưa thể coi là hoàn thiện được."

Hứa Dịch cầm lấy hai tấm thép, ghép lại với nhau, nhìn trái nhìn phải, bật cười: "Ông nội, cháu không ngờ ông lại nghiên cứu kỹ thuật này nhanh đến vậy, nên quên nhắc nhở ông rồi. Muốn hàn hai tấm thép này thành công, chỉ dựa vào bản thân hai tấm thép này thôi là chưa đủ. Muốn cho hai tấm thép tự nóng chảy và hàn lại với nhau thì rất khó, ông cần sử dụng thêm một sợi dây hàn để đáp ứng yêu cầu."

"Dây hàn?"

"Ừm..." Hứa Dịch nhìn xung quanh, tìm kiếm trong đống sắt vụn và thép phế liệu trên mặt đất trong phòng thí nghiệm, tìm thấy một thanh thép mỏng đưa cho Đại Pháp sư Camillo."Ông thử dùng cái này làm dây hàn xem sao, cho nó nóng chảy vào khe hở, xem hiệu quả thế nào?"

Đại Pháp sư Camillo nhận lấy sợi thép mỏng, suy nghĩ một lúc. Sau đó, ông lại đặt hai tấm thép lên bàn, xếp cạnh nhau, tay trái kẹp sợi thép mỏng đặt vào khe hở giữa hai tấm thép, tay phải cầm dụng cụ nhỏ, đầu dò chạm vào điểm tiếp xúc giữa sợi thép mỏng và khe hở của hai tấm thép.

Đầu dò lại phát ra ánh sáng màu vàng đậm, sợi thép mỏng

ngay lập tức nóng chảy thành thép lỏng, chảy vào khe hở giữa hai tấm thép, sau đó hòa vào thép nóng chảy xung quanh khe hở của hai tấm thép.

Đại Pháp sư Camillo cẩn thận điều khiển sợi thép mỏng và đầu dò di chuyển chậm xuống dưới, sau khi sợi thép mỏng được sử dụng hết, hai tấm thép mới chỉ được hàn khoảng hai phần ba, vẫn còn một phần chưa được hàn xong.

Hứa Dịch vội vàng đưa cho ông một sợi thép mỏng khác mà anh đã tìm thấy trước đó, sau khi nhận lấy, Đại Pháp sư Camillo rõ ràng đã tăng tốc động tác, hàn xong phần ba còn lại.

Sau khi dừng động tác, Đại Pháp sư Camillo cẩn thận kiểm tra hai tấm thép đã được hàn lại với nhau, nhận thấy so với thí nghiệm vừa rồi, hai tấm thép này rõ ràng được kết nối chắc chắn hơn.

Ông cầm tấm thép đã được hàn, hai tay đồng thời dùng sức bẻ thử, nhưng nó vẫn không hề hấn gì. Ngay cả khi ông đã dùng hết sức, nó vẫn không bị bẻ gãy như lúc nãy.

"Cũng tạm được." Đại Pháp sư Camillo gật đầu hài lòng, đưa tấm thép cho Hứa Dịch."Cháu thử xem có bẻ gãy được không? Nếu ngay cả một chàng trai trẻ tuổi khỏe mạnh như cháu cũng không bẻ gãy được, vậy thì chắc là được rồi."

Hứa Dịch lắc đầu: "Sức cháu cũng không lớn hơn ông là bao, ông đã dùng sức như vậy mà còn không bẻ gãy được, thì cháu cũng không được đâu."

"Ồ? Vậy là kỹ thuật hàn này coi như hoàn thành rồi sao?", Đại Pháp sư Camillo hỏi.

"Chưa chắc." Hứa Dịch nhận lấy tấm thép, sau đó kéo một cái bàn khác lại, đặt cách bàn thí nghiệm một khoảng trống, đặt tấm

thép vào giữa, sau đó nhặt một tấm thép lớn hơn từ dưới đất lên, dùng sức đập xuống.

"Keng-"

Một tiếng động lớn vang lên, hai tấm thép đã được hàn lại với nhau ngay lập tức bị đập vỡ, đồng thời trượt khỏi bàn, rơi xuống đất phát ra tiếng động leng keng.

Vẻ mặt Đại Pháp sư Camillo lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

"Nếu như vậy vẫn chưa được, thì phải làm sao?"

Hứa Dịch mỉm cười nhặt hai tấm thép lên, sau khi nhìn kỹ, anh quay mặt nối cho Đại Pháp sư Camillo xem: "Ông xem, bên trong này rõ ràng vẫn còn bọt khí, vì vậy thực tế là mối hàn chưa hoàn hảo. Chỉ cần giải quyết những vấn đề nhỏ này, thì chất lượng hàn sẽ được đảm bảo."

"Nhưng ta cảm thấy ngay cả như vậy, nó cũng không thể thực sự chắc chắn, nếu chịu lực tác động rất mạnh, nó vẫn sẽ bị bong ra." Đại Pháp sư Camillo nhíu mày."Chẳng lẽ kỹ thuật hàn ma lực này, nói cho cùng vẫn là vô dụng sao?"

Hứa Dịch cười lớn, lắc đầu: "Ông nội, ông đừng nản lòng mà. Kỹ thuật hàn ma lực này không phải là vô dụng, ngược lại nó rất quan trọng. Hiện tại chỉ là kỹ thuật hàn của ông chưa đạt yêu cầu, dẫn đến chất lượng hàn kém, mới gây ra kết quả như vậy. Về mặt này, cháu thấy ông không nhất thiết phải là người giỏi nhất, ngược lại những người thợ rèn và thợ thủ công Người lùn sẽ am hiểu hơn. Vì vậy, cháu nghĩ, công việc nghiên cứu tiếp theo, ông hoàn toàn có thể hợp tác nghiên cứu cùng với họ."

Chương 742: Kỹ thuật hàn ma lực (2/2)

"Ừm, điều này cũng đúng." Đại Pháp sư Camillo gật đầu."Ta chỉ am hiểu về ma pháp, những thao tác rèn luyện cụ thể này quả thực không bằng những người thợ thủ công đó."

"Đúng vậy, hơn nữa, hàn ma lực trong nhiều trường hợp không yêu cầu các tấm kim loại phải được kết nối với nhau như một tấm kim loại nguyên khối. Hầu hết thời gian chỉ cần nó có tác dụng kết nối và niêm phong, không phải chịu lực tác động quá mạnh, nên yêu cầu cũng không cao như vậy." Hứa Dịch nói tiếp."Hơn nữa, kỹ thuật này vẫn còn rất nhiều dư địa để nghiên cứu và cải thiện, ông không cần phải vội vàng."

"Sao có thể không vội vàng chứ?" Đại Pháp sư Camillo trừng mắt nhìn Hứa Dịch."Kambi và những người khác đã chế tạo thành công động cơ ma lực, còn ta ở đây vẫn chưa giải quyết được vấn đề kỹ thuật hàn này, chẳng phải là rất mất mặt sao?"

"Cho nên, về mặt kỹ thuật thao tác thực tế cụ thể, không phải là lĩnh vực mà ông cần phải nghiên cứu. Công việc chính của ông là ở mảng này." Hứa Dịch cầm lấy dụng cụ nhỏ mà Đại Pháp sư Camillo đặt trên bàn thí nghiệm."Khẩu súng hàn ma lực này mới là thứ mà ông cần phải nghiên cứu một cách nghiêm túc nhất. Hiện tại, nó về cơ bản đã thành công. Tiếp theo, ông chỉ cần khắc trận pháp Biến hình lên súng hàn ma lực, sau đó đưa ra một bản thiết kế trận pháp cụ thể là được. Về những vấn đề cụ thể liên quan đến kỹ thuật sản xuất và thiết kế, thì để Kambi và những người khác ở Viện Thiết kế phụ trách."

"Sao nghe cháu nói xong, ta lại cảm thấy mình vô dụng thế nhỉ?", Đại Pháp sư Camillo nhíu mày.

"Sao có thể chứ!" Hứa Dịch vội vàng phản bác."Ông nội, thứ mà chúng ta đang nghiên cứu là Máy móc Ma thuật. Ma pháp mới là thứ quan trọng nhất, làm sao ông có thể vô dụng được? Nếu không phải ông đã nghiên cứu ra trận pháp này, thì khẩu súng hàn ma lực này căn bản không thể xuất hiện! Vì vậy, ông mới là người đóng vai trò quan trọng nhất, không ai có thể sánh bằng!"

"Thôi được rồi, đừng có nịnh hót ta nữa, ta biết mình đang làm gì." Mặc dù trừng mắt nhìn Hứa Dịch, nhưng cuối cùng Đại Pháp sư Camillo vẫn bị Hứa Dịch chọc cười, ông mỉm cười hỏi: "Vẫn chưa hỏi cháu chuyến đi đến Công quốc Stan lần này thế nào? Bên đó có thuận lợi không?"

Hứa Dịch nhún vai: "Trước mặt những đồng vàng vĩ đại, còn có vấn đề gì không thể giải quyết chứ?"

"Sao? Lũ tham lam đó lại đòi cháu bao nhiêu đồng vàng nữa?"

Hứa Dịch cười khổ: "Nếu bọn họ trực tiếp nói ra thì còn đỡ, vấn đề là bọn họ ít nhiều gì cũng phải giữ thể diện, nên hầu hết thời gian chỉ ám chỉ với cháu. Cũng không đưa ra một con số cụ thể nào. Kết quả là cháu không thể không nhiều lần suy đoán ý đồ thực sự của bọn họ, sau đó khi đưa tiền còn sợ đưa ít quá khiến bọn họ không vui. Haiz, thật sự là muốn khóc mà không ra nước mắt. Cái thời buổi này, muốn đưa tiền cho người khác cũng mệt mỏi như vậy đấy."

"Hừ, đám người đó sớm muộn gì cũng bán cả Công quốc Stan đi." Đại Pháp sư Camillo liếc Hứa Dịch một cái, chỉ vào anh rồi nói: "Nói không chừng cuối cùng là cháu mua hết cả đấy."

"Nếu như có thể, cháu cũng muốn mua hết cả." Hứa Dịch cười nói."Người Công quốc Stan tuy không ra sao, nhưng địa thế và tài

nguyên thiên nhiên ở đó đều rất tốt. Nếu như có thể có được mảnh đất đó làm địa bàn của mình, vậy thì thật tốt biết bao."

"Ông đây còn không biết cháu đang tính toán gì hay sao?" Đại Pháp sư Camillo khẽ hừ một tiếng."Theo ông thấy, cháu có lẽ đã nhắm vào mảnh đất đó từ lâu rồi, sớm muộn gì cũng muốn cướp lấy đúng không? Mà thôi, ở trong tay đám Quý tộc tham lam đó, còn không bằng đưa cho cháu. Ít nhất thì cháu cũng thật lòng muốn những người dân bình thường có cuộc sống tốt đẹp hơn."

"Nếu như mọi người ở Vương quốc Lanpari, à không, chỉ cần Bá tước Stark có thể hiểu cho tấm lòng của cháu như ngài, vậy thì còn gì bằng." Hứa Dịch cảm thán nói.

"Mơ đi, cháu gái ông ta còn chưa gả cho cháu đâu." Đại Pháp sư Camillo đảo mắt, đột nhiên lại nói: "Nhưng mà ông có nghe nói Bá tước Stark có một cô con gái út chưa lấy chồng, hình như mới mười bảy tuổi, cháu có hứng thú không?"

Hứa Dịch vội vàng xua tay: "Ông nội, ông đừng nói đùa như vậy. Nếu cháu thật sự có ý đồ gì khác, thì khỏi nói Stella, có lẽ ông sẽ là người đầu tiên xử lý cháu đấy."

"Hừ, biết là tốt!" Đại Pháp sư Camillo xoay người tiếp tục bận rộn trên bàn thí nghiệm, nhưng lại thốt ra một câu: "Cô bé tên Theresa đó, Stella đã biết rồi, tự cháu lo liệu đi."

Hứa Dịch không nhịn được lầm bầm một tiếng oan uổng, anh thật sự chỉ mới gặp Theresa hai lần thôi mà.

Nguyên nhân dẫn đến hiểu lầm này, có lẽ là do anh đã để Theresa ở lại Trang viên Fallen Star.

Nghĩ một lúc, Hứa Dịch lập tức chào tạm biệt Đại Pháp sư Camillo, sau đó đi thẳng đến Viện Nghiên cứu Tân Ma pháp đã chuyển đến Thung lũng Rainfall.

Chương 743: Một Ev (1/2)

"Anh lo Stella sẽ hiểu lầm sao?" Evita mím môi, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười."Hội trưởng, anh... anh lo xa quá rồi đấy!"

"Sao lại lo xa? Đại Pháp sư Camillo vừa mới cảnh cáo anh đây mà, anh sao mà không lo được." Hứa Dịch bất đắc dĩ nói."Em nói xem nếu Stella cũng giống như Đại Pháp sư Camillo thì phiền phức chứ sao?"

Evita nhìn Hứa Dịch, trên mặt dần hiện lên vẻ cảm thán.

"Hội trưởng, em thật sự rất ngưỡng mộ Stella, cô ấy có một người chồng vừa ưu tú lại chung thủy như anh, thật sự là may mắn của cô ấy."

"Chẳng phải chuyện này rất bình thường sao?" Hứa Dịch khó hiểu hỏi ngược lại."Nếu không chung thủy với vợ mình, thì còn xứng đáng làm đàn ông sao?"

"Không, Hội trưởng, suy nghĩ của anh e là không chỉ có một không hai ở Vương quốc Lanpari, mà có lẽ trên toàn bộ Lục địa Saines cũng không có mấy ai đâu." Evita lắc đầu nói.

"Ý em là đàn ông trên Lục địa Saines đều rất trăng hoa sao?" Hứa Dịch hỏi ngược lại.

Evita thở dài nói: "Thực ra đối với đàn ông mà nói, vốn dĩ không tồn tại khái niệm trăng hoa. Bởi vì trên Lục địa Saines đều có một quan niệm chung là, đàn ông cả đời ít nhất phải có quan hệ với ba người phụ nữ mới được coi là trọn vẹn."

"Ý em là anh không phải là một người đàn ông trọn vẹn sao?" Hứa Dịch trừng mắt."Chẳng lẽ những cô gái các em lại mong chồng mình ra ngoài tìm đàn bà khác sao?"

"Từ góc độ của chúng em, đương nhiên là không mong muốn rồi." Evita lắc đầu."Nhưng đây là quan điểm được tất cả mọi người trên toàn Lục địa công nhận. Hơn nữa đây là sự thật không thể thay đổi. Ví dụ như Hội trưởng hiện tại tuy rất yêu Stella, muốn chung thủy với cô ấy, nhưng bất kể là ai, kể cả chính anh cũng không dám khẳng định sau này mình có thay đổi hay không, rồi có phát sinh chuyện gì với cô gái khác hay không phải không?"

Hứa Dịch nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cười khổ gật đầu: "Em nói đúng, là một kỹ sư nghiêm túc, anh không thể phủ nhận khả năng chuyện này xảy ra."

"Không chỉ là khả năng đâu, mà là chắc chắn." Evita mỉm cười nói."Hội trưởng, giống như anh, vừa có năng lực xuất chúng, vừa có gia sản kếch xù, lại còn trẻ tuổi đẹp trai, em nghĩ không có cô gái nào là không thích anh đâu. Thực ra chỉ cần anh muốn, chỉ riêng ở Thành phố Bontar thôi cũng có rất nhiều cô gái để anh lựa chọn, chẳng qua anh lại đặc biệt bảo thủ, khác hẳn với những người khác, nên hiện tại mới không xảy ra chuyện như vậy thôi."

Hứa Dịch nghĩ đến trước đây, khi tham gia các buổi tiệc, những cô gái Quý tộc và cả phu nhân luôn chủ động tỏ tình với mình, không khỏi cười khổ lần nữa.

Đúng vậy, nếu anh không đủ kiên định, hoặc là có chút ý nghĩ gì đó, e là đã sớm chìm đắm trong bụi hoa rồi.

"Hội trưởng, nếu anh đã lo lắng như vậy về suy nghĩ của Stella, vậy thì em tiết lộ cho anh một bí mật nhỏ nhé." Evita đột nhiên như hạ quyết tâm, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ồ? Bí mật gì vậy?" Hứa Dịch tò mò hỏi.

"Thực ra, Stella đã từng nói riêng với mấy đứa em, cô ấy có thể chấp nhận anh có vài người tình bên ngoài. Bởi vì cô ấy biết anh rất xuất sắc, cô ấy căn bản không thể nào ngăn cản anh có người tình. Hơn nữa, nếu cô ấy thật sự làm vậy, ngược lại sẽ bị mọi người chỉ trích, cho nên cô ấy tuyệt đối sẽ không để ý chuyện này, anh không cần phải lo lắng đâu."

Hứa Dịch kinh ngạc nhìn Evita: "Em đang đùa anh đấy à? Làm sao Stella có thể chấp nhận anh có người tình bên ngoài được? Tuy cô ấy là một cô gái rộng lượng, nhưng mà rộng lượng trong chuyện này thì thật sự là quá đáng rồi."

"Không, em không có lừa anh, Stella thật sự đã nói như vậy. Hơn nữa em dám đảm bảo đây là suy nghĩ thật của cô ấy. Cô ấy nói, chỉ cần anh không công khai người tình, thì cô ấy tuyệt đối sẽ không can thiệp."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Evita, trong lòng Hứa Dịch không khỏi khẽ động.

Nếu như Evita nói là thật, chẳng phải là anh đã được đặc cách, có thể tùy ý tìm người tình bên ngoài sao?

Nhưng mà vừa nghĩ đến đây, Hứa Dịch lại lắc đầu.

Không nói đến thái độ của Đại Pháp sư Camillo, chỉ riêng bản thân anh đã không vượt qua được chính mình.

Dù sao Hứa Dịch cũng là người rất truyền thống, hơn nữa trước khi gặp Stella, anh căn bản không có chút cảm giác gì với chuyện yêu đương nam nữ.

Đối với anh, lãng phí thời gian và tinh lực vào việc yêu đương với con gái, chi bằng dùng để nghiên cứu, như vậy có ý nghĩa hơn nhiều.

Hơn nữa anh luôn cảm thấy thời gian bên cạnh Stella không

đủ, cho nên mới rút khỏi công việc quản lý cụ thể của Thương hội.

Nếu như lại dành thời gian ít ỏi này để đi hẹn hò với những cô gái khác, quả thật là quá lãng phí.

Nghĩ đến đây, Hứa Dịch lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu, liếc nhìn Evita một cái, sau đó chuyển tầm mắt sang những nơi khác trong phòng thí nghiệm, đảo mắt một vòng rồi hỏi: "Không nói những chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện công việc đi. Sao rồi? Gần đây thí nghiệm có tiến triển gì không?"

Ánh mắt Evita thoáng hiện lên vẻ thất vọng, sau đó nhanh chóng trở lại bình tĩnh, gật gật đầu, rút một bản vẽ từ trên bàn thí nghiệm ra đưa cho Hứa Dịch: "Hội trưởng, anh xem, đây là Trận pháp Tinh luyện Ma tinh em vừa mới sửa đổi vào tuần trước, dựa theo thí nghiệm mấy ngày nay của em, xác nhận rằng sử dụng Trận pháp này để tinh luyện Ma tinh, Ma tinh được tạo ra có thông số gần như giống hệt nhau."

Chương 744: Một Ev (2/2)

"Ồ? Vậy thì tốt quá." Hứa Dịch nhận lấy bản vẽ, quan sát kỹ một lúc, sau đó tự mình tính toán trong đầu, tán thưởng gật đầu: "Nhìn từ bản vẽ Trận pháp, quả thật rất không tệ. Nhưng Evita, em chắc chắn là có thể tinh luyện từ Ma tinh có phẩm chất khác nhau, mà kết quả cuối cùng đều giống nhau sao?"

"Vâng." Evita lại lấy một cuốn sổ ghi chép trên bàn thí nghiệm ra, lật đến một trang đưa cho Hứa Dịch xem."Trên đây là số liệu ghi chép Ma tinh được tinh luyện từ Trận pháp này trong mấy ngày nay của em. Anh xem, trước khi tinh luyện, em đã chọn những Ma tinh có phẩm chất, kích thước ma lực khác nhau, nhưng mà Ma tinh được tạo ra cuối cùng có phẩm chất gần như giống hệt nhau, sai số các thông số không vượt quá 0,1%."

"Như vậy đã coi như là rất chính xác rồi, nhưng mà làm sao em xác định được số liệu thông số?" Ánh mắt Hứa Dịch lướt qua cuốn sổ ghi chép, đột nhiên khựng lại."Một Ev? Đây là đơn vị đo lường gì vậy?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Evita hơi ửng đỏ: "Cái này... là do em tùy tiện đặt tên..."

"Tùy tiện?" Hứa Dịch lắc đầu."Thông số dữ liệu không thể tùy tiện được. Nào, nói cho anh biết, một Ev này đại diện cho cái gì?"

Gương mặt Evita càng đỏ hơn, hơi cúi đầu, nhỏ giọng đáp: "Một Ev... chính là biểu thị ma lực trong Ma tinh này có thể duy trì Trận pháp Liệt Diễm Tiêu Chuẩn trong một giờ..."

"Ồ, cách tính toán này không tệ. Vậy thì..." Hứa Dịch cầm một viên Ma tinh to bằng nắm tay trên bàn lên hỏi: "Viên Ma tinh này

có thể coi là mấy Ev?"

Evita ngẩng đầu liếc nhìn, lắc đầu nói: "Đây là Ma tinh chưa được tinh luyện, cho nên không có số liệu chính xác."

"Ồ, vậy em lấy một viên Ma tinh đã được tinh luyện cho anh xem thử."

"Được." Evita thuận tay cầm một viên Ma tinh hình vuông, chỉ lớn hơn ngón tay cái của Hứa Dịch một chút trên bàn thí nghiệm."Viên Ma tinh này được tinh luyện từ Ma tinh có kích thước và phẩm chất gần giống viên lúc nãy anh nói, theo như tính toán của em, chắc là khoảng mười Ev."

"Một viên nhỏ như vậy được tinh luyện từ một viên Ma tinh lớn như vậy sao?" Hứa Dịch không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Xem ra Evita em rất lợi hại trong việc nghiên cứu Trận pháp tinh luyện này, đây không còn là tinh luyện nữa, mà nên gọi là cô đọng rồi!"

Hứa Dịch nhận lấy viên Ma tinh đã tinh luyện nhỏ nhỏ từ tay Evita, cẩn thận xem xét, phát hiện viên Ma tinh này tuy nhỏ, nhưng toàn thân trong suốt, kết cấu bên trong cực kỳ tinh xảo, khó trách viên nhỏ như vậy lại chứa đựng ma lực tương đương với viên Ma tinh chưa tinh luyện lớn như vậy.

"Nhưng mà một viên nhỏ như vậy đã là mười Ev rồi, một Ev có phải là hơi nhỏ rồi không? Sau này nếu dùng nhiều, chẳng phải là mấy vạn Ev sao?" Hứa Dịch lại nói.

"Chuyện này không sao, có thể đổi mà, ví dụ như đổi viên này thành một Ev là được..." Nói đến đây, Evita lại cúi đầu xuống.

Hứa Dịch cười lớn, vỗ vai Evita nói: "Thôi nào, Evita, có gì mà phải ngại ngùng chứ. Thứ này là do một tay em phát minh ra, đương nhiên có thể tự mình đặt tên rồi. Đặt là Ev cũng không sao, nếu đổi lại là anh, nhất định sẽ không khách khí mà đặt là Hứa.

Ừm... thôi, Hứa nghe không hay bằng Ev. Ừm, vậy quyết định như vậy đi, sau này Ev sẽ là đơn vị đo lường tiêu chuẩn của ma lực. Một Ev, tương đương với ma lực có thể duy trì Trận pháp Liệt Diễm Tiêu Chuẩn trong mười giờ. Em thấy sao?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Evita đỏ bừng, cúi gằm mặt xuống không dám phản bác, chỉ khẽ ừ một tiếng.

Hứa Dịch cười một tiếng, đặt viên Tinh thể Ma lực trong tay xuống, nghiêm mặt hỏi Evita: "Bây giờ em đã hiểu vì sao anh muốn em nghiên cứu về việc tiêu chuẩn hóa ma lực rồi chứ?"

Nghe câu hỏi này, Evita cũng không còn ngại ngùng nữa, ngẩng đầu lên suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Em hiểu, bởi vì nó cũng giống như những Máy móc Ma thuật mà Thương hội chúng ta sản xuất, trước tiên phải có một tiêu chuẩn thống nhất thì mới có thể sản xuất hàng loạt. Hơn nữa, sau khi ma lực được tiêu chuẩn hóa, sau này khi tiến hành nghiên cứu và sản xuất tất cả các loại máy móc liên quan đến Ma pháp, mọi thứ sẽ thuận tiện hơn rất nhiều."

"Ý nghĩa của việc thống nhất tiêu chuẩn không chỉ có vậy. Điều quan trọng nhất là có thể dựa vào tiêu chuẩn này để đưa tất cả các loại Máy móc Ma thuật liên quan đến ma lực vào trong tiêu chuẩn này, sau đó hình thành một mạng lưới ma lực thống nhất, về sau thậm chí có thể đưa tất cả Cỗ máy Ma lực trong toàn Thành phố Bontar vào mạng lưới ma lực này, cho dù là kiểm soát hay là thao tác đều sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Anh hoàn toàn có thể nói rằng, thứ này có ý nghĩa khai sáng cả một thời đại. Vì vậy Evita, em nhất định phải tiếp tục nghiên cứu chuyên sâu về lĩnh vực này." Hứa Dịch nghiêm túc nói.

Evita dùng sức gật đầu: "Em sẽ cố gắng."

"Ừ, anh tin tưởng vào năng lực của em." Hứa Dịch mỉm cười."Nhưng mà trước đó, anh hy vọng em sẽ hợp tác với anh để

xuất bản một cuốn sách."

"Xuất bản sách?" Evita ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch.

"Đúng vậy, tên cuốn sách này sẽ là 《Ma Lực Tiêu Chuẩn Hóa》."

Chương 745: Nghi ngờ về lý tưởng (1/2)

Tết Nguyên đán năm nay, Thành phố Bontar có phần vắng vẻ hơn so với hai năm trước.

Hai năm trước, nhờ vào sự phát triển kinh tế của Thành phố Bontar, rất nhiều người dân từ các thành phố khác đã đổ xô đến đây tìm kiếm việc làm.

Vào thời kỳ đỉnh điểm, dân số đăng ký thường trú tại Thành phố Bontar thậm chí còn vượt quá 200. 000 người, ước tính số người chưa đăng ký cũng phải hơn 30. 000 người. So với trước đây, khi Thành phố Bontar chỉ có khoảng 50. 000 dân, thì con số này đã tăng lên gấp nhiều lần.

Mặc dù rất nhiều người sẽ tranh thủ dịp nghỉ lễ để về quê ăn Tết, nhưng cũng có không ít người cảm thấy quãng đường về nhà quá xa xôi, nên quyết định ở lại Thành phố Bontar đón Tết, hoặc là tiếp tục làm việc trong những ngày Tết để kiếm thêm thu nhập.

Vì vậy, hai năm trước, không khí Tết ở Thành phố Bontar vô cùng nhộn nhịp, dòng người và hàng hóa tấp nập, cảnh tượng phồn vinh thịnh vượng đến mức khiến Hainas, người đến Thành phố Bontar vào thời điểm đó, phải thốt lên rằng Thành phố Bontar có lẽ đã không thua kém gì Thành Anweimar.

Tuy nhiên, tất cả đã thay đổi hoàn toàn kể từ khi Bá tước Stark nhậm chức.

Do chính sách kìm hãm thương nghiệp, thúc đẩy nông nghiệp của Bá tước Stark, các thương hội ở Thành phố Bontar lần lượt di

dời, kéo theo đó là rất nhiều công nhân, thợ thuyền cũng rời khỏi Thành phố Bontar.

Ngoài những công nhân đến từ các thành phố khác, thì ngay cả những công nhân bản địa của Thành phố Bontar cũng vì không muốn mất việc làm mà phải rời bỏ quê hương.

Nhìn ra khung cảnh đường phố vắng vẻ bên ngoài cửa sổ, gần như không còn chút không khí náo nhiệt nào của ngày Tết, Bá tước Stark không khỏi thở dài.

Quay trở lại bàn làm việc, cầm lấy một tập tài liệu lướt qua, lông mày Bá tước Stark càng nhíu chặt hơn.

Tập tài liệu này là báo cáo thu chi tài chính cả năm của Thành phố Bontar.

Theo thống kê, tổng thu ngân sách của Thành phố Bontar trong năm nay là 1,17 triệu Đồng vàng, giảm nhẹ so với năm ngoái.

Mặc dù có vẻ như sự sụt giảm không đáng kể, nhưng từ biểu đồ hình sin được lập theo số liệu thống kê hàng tháng có thể thấy, thu ngân sách của Thành phố Bontar từ tháng 1 đến tháng 7 vẫn có xu hướng tăng, tổng thu ngân sách trong 7 tháng này đã gần đạt mốc 1 triệu Đồng vàng.

Tuy nhiên, kể từ tháng 8, con số này đột ngột giảm mạnh và tiếp tục giảm trong những tháng tiếp theo, thậm chí còn xuất hiện thâm hụt trong hai tháng cuối năm, khiến tổng thu ngân sách trong 5 tháng cuối năm chỉ còn vỏn vẹn chưa đến 200. 000 Đồng vàng.

Nếu cứ tiếp tục theo xu hướng này, e rằng toàn bộ Thành phố Bontar sẽ rơi vào tình trạng thâm hụt ngân sách trong năm tới.

Nếu điều này xảy ra, cho dù Bá tước Stark có tự tin có thể tiếp tục duy trì sản lượng lương thực dồi dào trong năm tới, nhưng một thành phố luôn trong tình trạng thâm hụt ngân sách sẽ chỉ

nhận được đánh giá tiêu cực từ Hội đồng Vương quốc.

Kết quả này gần như đồng nghĩa với việc tuyên bố thất bại hoàn toàn trong cuộc thử nghiệm mà ông đã thực hiện ở Thành phố Bontar.

Quan trọng hơn, thất bại của ông cũng đồng nghĩa với thất bại của phe bảo thủ do Gia tộc Stark lãnh đạo, đây là điều mà Bá tước Stark không thể chấp nhận được.

Vấn đề là... làm cách nào để giải quyết bài toán khó khăn này?

Bá tước Stark nhìn vào bản báo cáo thu chi tài chính trong tay, trong lòng không khỏi do dự.

Thực ra, trong những năm trước, mặc dù Thành phố Bontar không có thu ngân sách quá cao, nhưng cũng không đến mức thâm hụt. Lý do khiến năm nay xuất hiện thâm hụt là do Bá tước Stark đã đầu tư phần lớn ngân sách vào việc cải tạo đất nông nghiệp và lai tạo giống cây trồng ở Thành phố Bontar.

Và để đổi lấy một vụ mùa bội thu đáng kinh ngạc, ông đã bí mật thực hiện một thỏa thuận với Công quốc Delac, tiêu tốn một lượng lớn Đồng vàng.

Tất nhiên, ông không thể lấy số tiền này trực tiếp từ ngân sách của Thành phố Bontar, nhưng để bù đắp khoản thâm hụt này, ông đã không thể tránh khỏi việc phải tìm cách bù đắp từ những nguồn khác.

Nói cách khác, nếu vẫn muốn duy trì sản lượng lương thực như vụ thu hoạch năm nay, tình trạng thâm hụt ngân sách của Thành phố Bontar sẽ không thể cải thiện.

Tuy nhiên, để giải quyết vấn đề này, cách khả thi nhất mà Bá tước Stark biết là khôi phục chính sách trước đây của Bá tước Satsuma khi còn đương nhiệm, đó là tập trung hỗ trợ phát triển

thương mại, từ đó khôi phục mức thuế của Thành phố Bontar về mức của hai năm trước.

Nhưng trước tiên, không nói đến việc Bá tước Stark không muốn làm như vậy, cho dù ông có muốn, thì những thương hội đã bị chính sách kìm hãm thương nghiệp, thúc đẩy nông nghiệp của ông đẩy ra khỏi Thành phố Bontar, liệu có thể dễ dàng quay trở lại chỉ vì một câu nói của ông hay không?

Nghĩ đến đây, Bá tước Stark không khỏi cười khổ.

Thật ra, khi biết mình sắp nhậm chức Thành chủ Bontar, ông đã tiến hành một số cuộc điều tra liên quan đến Thành phố Bontar. Ông biết rõ lý do khiến Thành phố Bontar có thể phát triển nhanh chóng chỉ trong hơn hai năm là nhờ vào sự phát triển mạnh mẽ của ngành Công nghiệp Ma pháp do Thương hội Tân Phi dẫn đầu.

Nếu đứng trên lập trường khách quan, với tư cách là Thành chủ, Bá tước Stark chắc chắn sẽ lựa chọn giống như Bá tước Satsuma, đó là hỗ trợ và thúc đẩy mạnh mẽ Thương hội Tân Phi và ngành Công nghiệp Ma pháp để từ đó thúc đẩy sự phát triển nhanh chóng của Thành phố Bontar.

Nhưng Bá tước Stark lại không thể đứng trên lập trường khách quan, vì vậy cho dù bản thân không muốn, ông cũng buộc phải thể hiện thái độ đối đầu với Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi ngay khi vừa đặt chân đến Thành phố Bontar, thậm chí còn ban hành một loạt chính sách kìm hãm thương nghiệp, thúc đẩy nông nghiệp để đảm bảo rằng lý tưởng của phe bảo thủ mà ông đại diện là đúng đắn.

Chương 746: Nghi ngờ về lý tưởng (2/2)

Giờ đây, chính Bá tước Stark lại là người đầu tiên phải nếm trái đắng do lý tưởng này tạo ra, khiến ông phải tự nghi ngờ về chính lý tưởng của mình.

Liệu chỉ cần đảm bảo đủ lương thực là có thể khiến người dân của Vương quốc được no ấm và sống một cuộc sống an nhàn?

Nhìn chiếc Điều hòa Ma lực Tân Phi được treo trên tường trong phòng làm việc riêng của mình, Bá tước Stark nở một nụ cười gượng gạo, chìm sâu vào dòng suy nghĩ.

Tuy nhiên, dòng suy nghĩ này không kéo dài được bao lâu thì cánh cửa phòng làm việc đột nhiên bị gõ vang.

Bá tước Stark lấy lại tinh thần, ngồi lại vào ghế, trầm giọng nói: "Vào đi."

Cánh cửa mở ra, thư ký của Bá tước Stark bước vào, khẽ cúi đầu báo cáo: "Thưa Thành chủ, Hội trưởng Hứa Dịch của Thương hội Tân Phi xin được diện kiến."

Bá tước Stark khựng lại, tại sao Hứa Dịch lại chọn ngày hôm nay để đến gặp ông?

Sau khi suy nghĩ một lúc, Bá tước Stark gật đầu: "Cho cậu ta vào."

Thư ký ngạc nhiên nhìn Bá tước Stark, sau đó cung kính đáp: "Vâng." rồi lui ra ngoài.

Không lâu sau, cánh cửa lại một lần nữa mở ra, Hứa Dịch bước vào phòng làm việc dưới sự hướng dẫn của thư ký.

Sau khi Hứa Dịch và Bá tước Stark chào hỏi xong, thư ký đóng cửa lại, để Hứa Dịch và Bá tước Stark nói chuyện riêng.

"Ngồi đi." Có lẽ là do những suy nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, Bá tước Stark chỉ vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc, lần đầu tiên chủ động thể hiện sự khách sáo với Hứa Dịch.

Hứa Dịch khẽ mỉm cười, cũng không khách sáo, sau khi nói lời cảm ơn, anh ngồi xuống và nói với Bá tước Stark: "Thưa Thành chủ, tôi cứ nghĩ ngài đã trở về Thành Anweimar đón Tết rồi, không ngờ ngài vẫn ở lại Phủ Thành chủ, quả thật là một vị Thành chủ tận tâm với công việc."

Bá tước Stark khẽ hừ một tiếng: "Nếu những lời này được nói ra từ miệng người khác, tôi sẽ chỉ coi đó là lời nịnh hót vụng về, nhưng từ miệng cậu, tôi chỉ cảm thấy mỉa mai. Cậu thật sự nghĩ tôi là một vị Thành chủ tốt? Thật nực cười!"

Hứa Dịch lắc đầu: "Mặc dù tôi không đồng ý với lý tưởng chính trị của ngài, thưa Thành chủ, nhưng điều đó không liên quan gì đến việc ngài có tận tâm với công việc hay không. Lời khen ngợi của tôi là xuất phát từ tận đáy lòng."

"Được rồi, đừng nói những lời sáo rỗng mà chính cậu cũng không tin nữa." Bá tước Stark xua tay, liếc nhìn Hứa Dịch và hỏi: "Hôm nay cậu đột nhiên đến tìm tôi, có chuyện gì vậy? Cứ nói thẳng đi, vòng vo tam quốc làm gì."

"Vậy được, tôi xin phép nói thẳng." Hứa Dịch trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp: "Thưa Thành chủ, mục đích tôi đến đây hôm nay là muốn thảo luận với ngài về kế hoạch phát triển nông nghiệp của Thành phố Bontar trong năm tới."

"Cậu muốn thảo luận về kế hoạch phát triển nông nghiệp với tôi?" Bá tước Stark ngạc nhiên nhìn Hứa Dịch như thể vừa nghe được một câu chuyện cười."Hội trưởng Hứa, chẳng lẽ việc sản xuất Máy móc Ma thuật của Thương hội Tân Phi vẫn chưa đủ, cậu còn muốn nhúng tay vào cả việc sản xuất lương thực nữa sao?"

Đối mặt với giọng điệu mỉa mai của Bá tước Stark, Hứa Dịch vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, thản nhiên đáp: "Nếu tôi có cách để nâng cao sản lượng lương thực của Thành phố Bontar, ngài có nghĩ rằng tôi đủ tư cách để thảo luận chuyện này không, thưa Thành chủ?"

Bá tước Stark nhíu mày, cười lạnh: "Cậu có cách sao? Đừng đùa nữa, Gia tộc Stark chúng tôi đã có hàng trăm năm kinh nghiệm trong lĩnh vực sản xuất nông nghiệp, chẳng lẽ lại thua kém một thanh niên chưa đến 30 tuổi như cậu sao?"

"Thưa Thành chủ, tôi nghĩ rằng ngay cả ngài cũng không thể phủ nhận vai trò to lớn của Cỗ máy Ma thuật Canh tác mà tôi đã phát minh ra trong việc nâng cao năng suất cây trồng." Hứa Dịch phản bác.

Bá tước Stark cứng họng.

Điều này quả thực là ông ta không thể phản bác được. Cho dù Bá tước Stark có nhắm vào Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi như thế nào đi chăng nữa, thì vào thời điểm thu hoạch quan trọng này, ông ta vẫn phải dựa vào sức mạnh của Cỗ máy Ma thuật Canh tác do Hứa Dịch nghiên cứu và Thương hội Tân Phi sản xuất.

Thậm chí có thể nói, nếu không có Cỗ máy Ma thuật Canh tác, sản lượng lương thực của Thành phố Bontar sẽ giảm mạnh.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bá tước Stark dịu đi đôi chút, ông ta hỏi Hứa Dịch: "Thế nào? Thương hội Tân Phi của cậu lại phát minh ra loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác mới nào sao?"

"Không." Hứa Dịch lắc đầu.

Bá tước Stark lập tức nổi giận: "Vậy là cậu đến đây để đùa giỡn tôi sao?"

"Không, tôi nào dám làm thế." Hứa Dịch vội vàng xua tay."Thưa Thành chủ, Cỗ máy Ma thuật Canh tác chỉ có thể hỗ trợ việc khai hoang đất nông nghiệp, nhưng không có nhiều tác dụng trong việc tăng sản lượng trên diện tích đất trồng trọt. Mà lần này tôi đến tìm ngài là muốn nói với ngài rằng, tôi có một phương pháp có thể tăng sản lượng lương thực trên một đơn vị diện tích đất trồng trọt."

"Làm sao có thể!" Bá tước Stark khịt mũi, vẻ mặt không tin."Gia tộc Stark chúng tôi đã có kinh nghiệm hàng trăm năm trong lĩnh vực sản xuất lương thực, làm sao có thể có phương pháp mà chúng tôi không biết, còn cậu lại biết được chứ?"

Hứa Dịch cười một tiếng: "Thưa Thành chủ, tôi thừa nhận Gia tộc Stark của ngài có lịch sử hàng trăm năm trong lĩnh vực sản xuất lương thực, nhưng so với lịch sử hàng nghìn năm, thậm chí là hàng vạn năm của tộc Elf, có phải là quá ngắn ngủi hay không?"

"Elf?" Bá tước Stark sững sờ, ánh mắt nhìn Hứa Dịch trong nháy mắt trở nên ngưng trọng.

Chương 747: Dự án Kênh đào được khởi động lại (1/2)

Hứa Dịch vừa mới bước ra khỏi Phủ Thành chủ đến cổng lớn, Samira Porter đã đợi ở đó từ lâu, lập tức tiến lên phía trước.

"Thế nào?", Samira Porter hỏi với vẻ mặt đầy mong đợi.

Hứa Dịch mỉm cười đáp: "Không vấn đề gì. Tuy Bá tước Stark không hoàn toàn đồng ý, nhưng ông ấy nói rằng trong Vương quốc Lanpari không có luật nào quy định Thương hội không được phép kinh doanh, vì vậy bất cứ Thương hội nào cũng có thể tiến hành hoạt động thương mại trong Thành phố Bontar, Phủ Thành chủ sẽ không can thiệp vào việc này."

"Ồ? Vậy là vị tân Thành chủ của chúng ta cuối cùng đã chịu thua sao?", Samira Porter vui mừng khẽ kêu lên."Haha, tôi đã nói rồi mà, cái chính sách kìm hãm thương nghiệp, thúc đẩy nông nghiệp của ông ta sớm muộn gì cũng thất bại. Bây giờ thì hay rồi, tự mình nếm trái đắng rồi chứ gì?"

Hứa Dịch lắc đầu, ra hiệu cho Samira Porter lên xe ngựa đang đợi bên ngoài cùng mình. Sau khi xe ngựa khởi động, anh mới hạ giọng nói: "Tuy Bá tước Stark có lẽ đã nhận ra sai lầm của mình, nhưng thái độ và lập trường cơ bản của ông ấy chắc chắn sẽ không thay đổi. Vì vậy, chúng ta có thể coi như ông ấy ngầm đồng ý cho chúng ta tiếp tục những gì đã làm trước đây, nhưng không nên hành động quá lộ liễu, hay nói cách khác là quá phô trương. Nếu như khiến Bá tước Stark phản đối, thì những nỗ lực trước đây của anh coi như đổ sông đổ bể hết."

Samira Porter nghiêm túc gật đầu: "Tôi hiểu. Hội trưởng Hứa,

ngài có thể thuyết phục ông ta đồng ý cho chúng ta tiếp tục dự án Kênh đào, chắc chắn là đã phải trả giá rất lớn."

"Cũng không thể nói là anh phải trả giá gì, nói chính xác thì anh chỉ là tìm ông ấy để thực hiện một giao dịch, chỉ có điều giao dịch này rất có lợi cho sự phát triển lương thực của Thành phố Bontar mà ông ấy coi trọng nhất."

Samira Porter nhìn Hứa Dịch, định hỏi cho ra nhẽ, nhưng rồi lại thôi.

Dù sao thì điều mà anh quan tâm nhất vẫn là dự án Kênh đào. Sau nửa năm bị đình chỉ theo lệnh của Bá tước Stark, cuối cùng cũng có thể khởi công trở lại, điều đó đã khiến anh đủ vui rồi.

"Hội trưởng Hứa, Thành chủ có nói khi nào chúng ta có thể khởi công không?", Samira Porter lại hỏi."Tôi hy vọng là càng sớm càng tốt, tranh thủ lúc này đang là mùa khô, việc thi công Kênh đào sẽ dễ dàng hơn rất nhiều so với lúc khác."

"Nếu như anh muốn, ngày mai có thể khởi công." Hứa Dịch mỉm cười."Bá tước Stark đã thể hiện rõ thái độ như vậy, chứng tỏ Phủ Thành chủ sẽ không can thiệp nữa. Miễn là anh làm việc kín tiếng một chút, anh nghĩ là sẽ không có vấn đề gì."

"Vậy thì tốt quá!" Samira Porter phấn khích vỗ tay, nhưng ngay sau đó lại ngẩn người ra, cười khổ nói: "Hội trưởng Hứa, ngài lại trêu tôi rồi. Ngày mai là mùng Một Tết rồi, làm gì có công nhân nào chịu đi làm vào lúc này chứ."

"Biết là tốt." Hứa Dịch cười lớn."Vậy nên đừng vội vàng. Hay là thế này đi, tạm thời ấn định ngày mùng Bảy Tết khởi công, vừa hay anh cũng có thể điều động cho anh mấy chiếc Máy xúc ma lực 2. 0 mới nhất do Thương hội chúng ta sản xuất, chắc chắn sẽ giúp đẩy nhanh tiến độ công trình."

"Còn có cả Máy xúc ma lực mới nữa sao? Vậy thì tốt quá!" Samira Porter vui mừng cười lớn.

Nhìn Samira Porter trước mặt tràn đầy nhiệt huyết, sức sống và tinh thần chiến đấu, dường như có năng lượng vô tận, Hứa Dịch thầm nghĩ rằng có lẽ không ai có thể liên tưởng anh ta với gã đàn ông thất vọng, thậm chí còn muốn tự tử mà Hứa Dịch gặp lần đầu tiên.

Giao dự án Kênh đào cho anh ta phụ trách quả thực là một quyết định vô cùng sáng suốt.

"À đúng, Hội trưởng Hứa, dạo trước khi tôi giúp Thành phố Eiffel nạo vét lòng sông Rum, Thành chủ Thành phố Eiffel có hỏi tôi về vấn đề liên quan đến các loại Cỗ máy Ma lực công trình như Máy xúc ma lực, Máy ủi ma lực và Máy khoan ma lực. Tôi đã giới thiệu Thương hội Tân Phi cho ông ấy, tôi nghĩ sau Tết Nguyên đán, Thành phố Eiffel sẽ phái người đến bàn bạc về việc mua những Cỗ máy Ma lực này." Samira Porter nói.

"Ồ? Vậy là anh còn giúp Thương hội chúng tôi có thêm một vụ làm ăn nữa à. Haha, có phải anh nên nhận được một ít hoa hồng theo quy định không nhỉ?", Hứa Dịch nói đùa.

Samira Porter vội vàng xua tay: "Hội trưởng Hứa, ngài đừng nói đùa với tôi như vậy. Tôi còn mong những Cỗ máy Ma lực công trình do Thương hội Tân Phi sản xuất có thể phổ biến khắp Vương quốc Lanpari, đến lúc đó đội tàu của tôi có thể đi lại thông suốt trong Vương quốc Lanpari." Nói rồi, anh ta lại hỏi: "Cái đó... Hội trưởng Hứa, nói đến đội tàu, không biết loại Tàu chạy bằng ma lực mà ngài nói khi nào có thể chế tạo ra?"

"Rất tiếc, anh vẫn chưa thể cho anh một thời gian cụ thể." Hứa Dịch lắc đầu."Nhưng anh có thể nói cho anh biết là, một số vấn đề kỹ thuật quan trọng nhất trong việc sản xuất Tàu chạy bằng ma lực đã được giải quyết, vì vậy anh có thể khẳng định rằng nó nhất

định sẽ được nghiên cứu và chế tạo ra trong thời gian tới. Theo như ước tính, sau khi con kênh nối sông Sandy và sông Rum được khai thông, anh có thể dẫn đầu một đội tàu như vậy đi qua đó."

"Thật sao? Vậy thì tuyệt quá!" Samira Porter phấn khích vung tay, cười lớn nhìn Hứa Dịch: "Hội trưởng Hứa, đôi khi tôi thật sự không biết nên căm hận hay là nên cảm kích ngài. Nếu không phải vì ngài, đội tàu của tôi cũng sẽ không rơi vào tình trạng không có việc gì để làm, khiến tôi thậm chí còn có ý định tự tử. Nhưng nếu không phải vì ngài, tôi cũng sẽ không được cứu, bây giờ còn rất có thể sẽ sở hữu một đội tàu trong mơ."

Chương 748: Dự án Kênh đào được khởi động lại (2/2)

Hứa Dịch nhún vai: "Tùy anh, căm hận tôi cũng được, cảm kích tôi cũng chẳng sao, dù sao thì tôi chỉ hy vọng anh có thể làm tốt những gì mình cần làm, vậy là đủ rồi."

"Ừm, ngài nói rất có lý." Samira Porter gật đầu lia lịa."Phải nói là, khí chất của Hội trưởng Hứa thật sự khác biệt so với người thường. Hợp tác với ngài thật thoải mái, không phải lo lắng những chuyện rắc rối lung tung."

"Anh hài lòng là được, sau này chúng ta còn rất nhiều cơ hội hợp tác."

Hai người lại thảo luận thêm một lúc về dự án Kênh đào, chiếc xe ngựa chở hai người đi ra khỏi Thành phố Bontar. Samira Porter từ chối lời mời đến Trang viên Fallen Star làm khách của Hứa Dịch, trực tiếp đổi sang một chiếc xe ngựa khác, đi về phía hạ lưu sông Sandy, nơi có cửa sông.

Nhìn dáng vẻ của anh ta, rõ ràng là anh ta đã quyết định gạt bỏ việc Tết Nguyên đán sắp đến, tranh thủ thời gian để tiếp tục khai thông con kênh này.

Hứa Dịch rất khâm phục tinh thần làm việc của anh ta, nhưng anh sẽ không làm như vậy.

Theo anh, những lúc khác có thể tập trung vào công việc, nhưng Tết Nguyên đán sắp đến, vào thời điểm quan trọng như vậy, điều quan trọng nhất vẫn là ở bên gia đình, tận hưởng kỳ nghỉ Tết.

Xe ngựa đi vào Trang viên Fallen Star, Stella là người đầu tiên ra đón.

Nhìn thấy Hứa Dịch, Stella nở nụ cười nửa miệng, trông khá kỳ quái.

Hứa Dịch sờ mặt, khó hiểu hỏi: "Không có gì mà? Sao em lại nhìn anh như vậy?"

Stella tiến lại gần, đưa tay véo má Hứa Dịch, khẽ hừ một tiếng: "Anh muốn bao nuôi tình nhân thì em không có ý kiến gì, nhưng sao anh lại đi tìm Evita để bàn bạc? Chẳng lẽ anh cũng có ý đồ gì với Evita sao?" 6njvi

Hứa Dịch ngẩn người, sau đó lập tức kêu oan: "Từ bao giờ mà anh lại muốn bao nuôi tình nhân? Hơn nữa chuyện này thì liên quan gì đến Evita? Anh chỉ là đi hỏi cô ấy về suy nghĩ của em thôi."

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Hứa Dịch, Stella vốn định cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười thành tiếng, thậm chí còn ôm bụng cười đến mức cong cả người.

Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, Hứa Dịch biết là cô không hề tức giận, lúc này mới yên tâm.

Đợi Stella bình tĩnh lại một chút, Hứa Dịch ôm cô vào lòng, nhìn chằm chằm cô, khẽ hừ một tiếng: "Anh thật sự đã đánh giá thấp tình bạn thắm thiết giữa Evita và em rồi đấy. Ngay cả chuyện như vậy mà cô ấy cũng nói cho em biết, chẳng lẽ cô ấy không sợ anh sẽ tìm cô ấy gây phiền phức sao?"

"Anh mới không làm vậy đâu." Stella hừ nhẹ một tiếng."Hội trưởng Hứa của chúng ta, người đàn ông chính trực, tốt bụng, tuyệt vời, làm sao có thể nhỏ nhen như vậy, đi gây phiền phức cho

một cô gái như Evita chứ? Anh nói xem có đúng không?"

Hứa Dịch không khỏi lườm cô một cái: "Sao hả? Câu này cũng là Evita nói với em sao?"

"Tất nhiên là không rồi. Anh còn không hiểu rõ tính cách của Evita sao? Cô ấy còn khen anh trước mặt em một hồi lâu, còn bảo em nhất định phải trân trọng anh, nói những người đàn ông tốt, người chồng tốt như anh bây giờ là hiếm có khó tìm, em không thể để anh chán ghét mình, nhất định phải đối xử thật tốt với anh. Hì hì, nói thật đi, Hứa Dịch, anh thấy Evita thế nào?"

"Ý em là sao khi hỏi câu này?", Hứa Dịch nhíu mày hỏi ngược lại.

"Trả lời câu hỏi của em trước đi."

"Vậy em đang muốn hỏi về mặt nào?"

"Chính là về mặt cô ấy là con gái đó, anh nhìn từ góc độ của một người đàn ông, thấy cô ấy thế nào?", Stella truy hỏi.

"Cái này... rất tốt mà. Anh thấy Evita tính tình trầm lặng, đối xử với mọi người rất tốt, còn rất chu đáo, biết nghĩ cho người khác, là một cô gái tốt."

"Vậy anh thấy cô ấy có xinh đẹp không?", Stella lại hỏi.

"Ừm... Tuy không bằng em, nhưng cũng có thể coi là xinh đẹp. Quan trọng nhất là trông cô ấy rất dễ chịu, anh nghĩ rằng bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ thích tuýp con gái như cô ấy." Thấy Stella có vẻ rất nghiêm túc, Hứa Dịch bèn thành thật trả lời.

"Vậy có nghĩa là anh cũng rất thích cô ấy sao?", Stella nhướng mày.

Hứa Dịch lại nhíu mày: "Stella, hôm nay em bị sao vậy? Sao cứ

hỏi mấy câu kỳ quái này? Anh thấy Evita là một cô gái rất tốt, nhưng điều đó không liên quan gì đến việc thích hay không thích."

Stella nhìn chằm chằm Hứa Dịch một lúc, đôi mắt to linh hoạt đảo một vòng, sau đó bất ngờ nở một nụ cười quyến rũ, hôn nhẹ lên môi Hứa Dịch, kéo tay anh đi vào trong trang viên, không có ý định tiếp tục chủ đề này nữa.

Hứa Dịch bị phản ứng kỳ lạ của Stella làm cho khó hiểu, nhưng nghĩ đến việc trước đây thường có người nói với anh rằng tâm tư của con gái rất khó hiểu, liền mỉm cười lắc đầu, không hỏi thêm nữa.

Chương 749: Những người đón Tết xa nhà (1/2)

Tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua đường chân trời phía đông, rọi xuống Hoang mạc Black Rice, phản chiếu một vùng sáng trắng chói mắt.

Tuyết vừa tạnh sau cả đêm, mặt đất phủ một lớp tuyết dày, Cook giậm chân xuống, cả cẳng chân gần như chìm hẳn vào trong.

Lắc đầu rút chân phải ra khỏi lớp tuyết, Cook tiếp tục bước những bước dài ngắn khác nhau dọc theo xưởng luyện kim màu.

Là quản đốc của xưởng luyện kim màu do Thương hội Tân Phi thành lập bên ngoài Bộ lạc Người sói Woller, Cook đương nhiên có trách nhiệm hơn những người khác, ngay cả hôm nay là ngày đầu năm mới, anh ta vẫn chọn ở lại vị trí của mình, điều đầu tiên làm sau khi thức dậy là đi kiểm tra toàn bộ nhà máy.

Tuy nhiên, do dịp Tết nên nhà máy đã được nghỉ lễ từ vài ngày trước, hiện tại không có ai, Cook đi kiểm tra một vòng như thường lệ, không thấy gì bất thường nên cũng kết thúc công việc hôm nay.

Đang phân vân không biết nên quay về ký túc xá ấm áp có lắp Điều hòa Ma lực để ngủ tiếp, hay là đến khu mỏ bên kia xem sao thì một Người sói sải bước từ hướng Bộ lạc Người sói Woller chạy nhanh đến.

Cook nheo mắt nhìn, nhận ra Người sói này là Wolfe, làm công việc khuân vác trong nhà máy, liền giơ tay lên chào.

"Này, Wolfe, hôm nay là ngày đầu năm mới, sao cậu không ở

nhà với vợ con mà lại chạy đến nhà máy làm gì vậy?"

Wolfe há miệng cười lớn, chạy đến nắm lấy cánh tay Cook: "Quản đốc Cook, Tộc trưởng muốn mời anh đến bộ lạc chúng tôi chơi, đi thôi."

"Chơi?" Cook ngẩn người."Tôi là Nhân loại, ngày đầu năm mới mà chạy đến bộ lạc Người sói của các cậu có ổn không?"

"Sao? Quản đốc coi thường Người sói chúng tôi sao?" Wolfe trừng mắt hỏi.

"Không, không, không, ý tôi không phải vậy. Tôi chỉ nghĩ rằng, hôm nay là ngày đầu năm mới, Người sói các cậu hẳn là có hoạt động riêng, tôi là Nhân loại, tham gia vào không được thích hợp cho lắm."

"Có gì mà thích hợp hay không thích hợp chứ?" Wolfe bĩu môi, thản nhiên đáp."Chúng ta đã làm việc cùng nhau hơn nửa năm rồi, anh còn coi mình là người ngoài sao? Tộc trưởng nói anh ở đây một mình đón năm mới chắc chắn rất nhàm chán, nên bảo tôi đến mời anh, nhân tiện cho anh xem Người sói chúng tôi đón Tết như thế nào."

"Nhưng mà..."

"Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, tối qua lúc tìm anh uống rượu đâu có rụt rè như vậy, đi nào!"

Wolfe không nói hai lời, dùng sức kéo Cook đi.

Làm sao Cook có thể địch nổi sức mạnh của một Người sói trưởng thành như Wolfe, liền bị hắn ta kéo chạy về hướng Bộ lạc Người sói Woller.

Chạy đến khi vào trong Bộ lạc Người sói Woller, Cook phát hiện ra bộ lạc hôm nay có chút khác thường, ngoài việc mỗi nhà

đều được trang trí bằng vải đỏ, từ cửa sổ mỗi nhà còn tỏa ra mùi thịt thơm phức, chỉ cần ngửi một hơi cũng khiến người ta thèm thuồng.

Nhìn thấy Cook, mỗi một Người sói trong bộ lạc, bất kể già trẻ lớn bé, đều nở nụ cười rạng rỡ với anh.

Tuy nụ cười trên những khuôn mặt sói trông không được đẹp mắt cho lắm, nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm nhận được sự nhiệt tình của họ.

Cook không khỏi cảm thán trong lòng.

Còn nhớ khi anh ta vừa được Hội trưởng cử đến phụ trách nhà máy luyện kim màu này, Người sói ở Bộ lạc Người sói Woller khi nhìn thấy anh ta, ánh mắt luôn tràn đầy nghi ngờ và cảnh giác, thậm chí còn có chút thù địch.

Vậy mà chỉ mới hơn nửa năm trôi qua, thái độ của những Người sói này đã thay đổi một cách chóng mặt.

Lý do thực ra rất đơn giản. Cùng với việc khai thác mỏ chính thức và việc Cook phụ trách xây dựng nhà máy luyện kim màu này, hầu hết mọi hộ gia đình ở Bộ lạc Người sói Woller đều có Người sói làm việc trong đó, mỗi tháng đều có thể nhận được vài đồng vàng tiền lương.

Hơn nữa sắp đến Tết, mỗi công nhân Người sói cũng giống như công nhân Nhân loại, đều được nhận ít nhất ba mươi đồng vàng tiền thưởng cuối năm.

Có thu nhập ổn định như vậy, cộng thêm việc được mua vật tư bình đẳng với Nhân loại nhờ Giấy phép lao động, cuộc sống của Người sói ở Bộ lạc Người sói Woller đã được cải thiện rõ rệt.

Ví dụ như bây giờ trong căn nhà gỗ của Tộc trưởng Woller không chỉ lắp đặt Điều hòa Ma lực trên tường, khiến cho cả căn

phòng ấm áp như mùa xuân, mà còn có đầy đủ các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng khác như Lò sưởi Ma lực, Ấm nước Ma thuật, Máy làm bánh mì Ma lực.

Tất nhiên, tất cả đều là của Tân Phi.

Ánh mắt Cook lướt qua những Máy móc Ma thuật Gia dụng này, trong lòng không khỏi thầm cười.

Lần trước khi Giám đốc điều hành Kennard của Thương hội đến nhà máy luyện kim màu thị sát, có nói chuyện riêng với Cook về việc Người sói ở Bộ lạc Người sói Woller mua Máy móc Ma thuật Gia dụng của Tân Phi.

Theo thống kê, chỉ trong nửa năm nay, những Người sói này đã mua tổng cộng hơn ba trăm chiếc Điều hòa Ma lực, hơn năm trăm chiếc Lò sưởi Ma lực từ Thương hội Tân Phi, còn các loại Máy móc Ma thuật Gia dụng khác, hầu như nhà nào cũng có một đến hai chiếc.

Bán những Máy móc Ma thuật Gia dụng này cho bọn họ, có thể nói là Thương hội Tân Phi đã thu hồi được toàn bộ số tiền lương đã trả cho họ, cũng có nghĩa là Thương hội Tân Phi hầu như không tốn kém gì khi thuê những công nhân Người sói này.

Vậy mà những Người sói này lại vô cùng biết ơn Thương hội Tân Phi, đến mức đối xử với Cook cũng rất nhiệt tình và tôn trọng.

Nói cho cùng, cuộc sống của họ quả thực đã được cải thiện hơn rất nhiều so với trước đây.

Giờ đây, Người sói ở Bộ lạc Người sói Woller đã trở thành mục tiêu ghen tị nhất của một số bộ lạc Thú nhân gần đó trên Hoang mạc Black Rice, những Thú nhân khác nhìn thấy điều kiện sống tốt đẹp của Bộ lạc Người sói Woller hiện tại, thái độ hợp tác với Nhân loại nhanh chóng chuyển từ cảnh giác và kháng cự trước đây sang

chủ động và chào đón.

Cách Bộ lạc Người sói Woller không xa, một cơ sở sản xuất do bốn Thương hội hợp tác xây dựng đã hình thành một cách sơ khai chỉ trong vòng hai tháng.

Nếu không phải vì mùa đông đến, Hoang mạc Black Rice càng thêm lạnh giá, phải tạm dừng thi công, thì có khi giờ đã có một hai nhà máy đi vào hoạt động rồi.

Chương 750: Những người đón Tết xa nhà (2/2)

"Nào, Quản đốc Cook, tôi mời anh một ly." Giọng nói của Tộc trưởng Woller kéo Cook ra khỏi dòng suy nghĩ.

Nhìn chiếc cốc rượu to tướng trong tay Tộc trưởng Woller, Cook cười khổ trong lòng, nhận lấy uống cạn một hơi.

"Tốt! Sảng khoái! Tôi thích những Nhân loại như Quản đốc Cook đây." Tộc trưởng Woller khen ngợi một câu, lại rót đầy cốc rượu cho Cook."Nào, ly này chúng ta cùng cạn với Hội trưởng Hứa của Thương hội Tân Phi, tuy ngài ấy không có mặt ở đây, nhưng tôi vẫn muốn thay mặt toàn bộ tộc nhân bày tỏ lòng biết ơn đối với ngài ấy. Nếu không phải ngài ấy lúc trước chọn đầu tư gần bộ lạc chúng ta, thì cuộc sống của tộc nhân cũng sẽ không tốt đẹp như vậy. Nào, cạn ly!"

Lý do cụng ly này, Cook đương nhiên không thể từ chối, nhìn chiếc cốc rượu to tướng trong tay, anh ta lắc đầu, thầm nghĩ trước đây mình chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày mình lại say mèm trong bộ lạc Thú nhân để đón ngày đầu năm mới.

"Nào, cạn!" Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Cook nâng cốc cụng với Tộc trưởng Woller, một hơi uống cạn.

Lúc Cook uống ly thứ hai, ông già Apharlia vừa lúc dẫn Aqi ra khỏi nhà, định đến nhà những người nông dân khác từ Thành phố Bontar đến đây đón Tết cùng nhau đi chúc Tết.

Nhìn ánh nắng rực rỡ trên đỉnh đầu và hơi ấm cảm nhận được trên người, ông già Apharlia lẩm bẩm một tiếng, lắc đầu với vẻ

mặt kỳ lạ.

Năm nay ông đã năm mươi tư tuổi rồi, đây là lần đầu tiên đón Tết ở nơi khác ngoài Thành phố Bontar, cảm giác này thật kỳ lạ.

Hơn nữa, khí hậu ở Công quốc Stan rất khác với Vương quốc Lanpari. Nếu là ở Thành phố Bontar, cho dù không có tuyết rơi thì thời tiết lúc này nhất định sẽ rất lạnh, mỗi năm vào thời điểm này, khi ra ngoài chúc Tết, ông già Apharlia đều phải mặc áo bông dày cộp để chống chọi với cái lạnh.

Vậy mà bây giờ ở Công quốc Stan, thời tiết vào dịp năm mới lại ấm áp như mùa xuân, mùa thu ở Thành phố Bontar, thậm chí ông già Apharlia chỉ cần khoác thêm một chiếc áo khoác là có thể ra ngoài.

Aqi trẻ khỏe, lại càng chỉ mặc một chiếc áo đơn, thậm chí còn không cần áo khoác.

Tất nhiên, điều khác biệt so với mọi năm là, bây giờ cả ông già Apharlia và Aqi đều mặc quần áo mới, chất liệu tốt. So với tình trạng trước đây, chỉ cần quần áo không có miếng vá nào đã là đồ mới rồi, thì không nghi ngờ gì là tốt hơn rất nhiều.

Liếc nhìn Aqi đang mặc nguyên một bộ đồ mới cứng, tốn hẳn mười ba đồng vàng, trông vừa khôi ngô lại vừa bảnh bao, trong lòng lão già Apharlia lại càng thêm phần cảm kích Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, ông vỗ mạnh vào vai Aqi, rồi dẫn cậu con trai đi về phía nhà Leiya.

Lần này, do Thương hội Tân Phi chiêu mộ, từ Thành phố Bontar đã có tới hơn hai ngàn hộ nông dân di cư đến đây, rất nhiều gia đình, giống như nhà lão già Apharlia và nhà Leiya, đã dọn đến đây sinh sống.

Sau khi đến nơi, được bố trí vào những ngôi nhà được xây

dựng sẵn, đều đặn, ngay ngắn do Thương hội Tân Phi chuẩn bị từ trước, một cách tự nhiên, họ đã hình thành một ngôi làng nhỏ của những người nông dân đến từ Thành phố Bontar.

Mặc dù trước đây, phần lớn những người nông dân này đều không quen biết nhau, nhưng sau khi đến một đất nước xa lạ, họ rất tự nhiên bắt đầu giao lưu thường xuyên, mối quan hệ giữa họ nhanh chóng trở nên mật thiết.

Do Công quốc Stan cách Thành phố Bontar quá xa, đi về một chuyến mất gần một tuần, nên năm nay vào dịp Tết, hầu hết những người nông dân đến đây đều chọn ở lại, đón Tết tại đây.

Lão già Apharlia và Aqi vừa ra khỏi cửa, đã có vô số người đi đường chào hỏi, chúc mừng năm mới hai cha con.

Đến nhà Leiya, thì vừa lúc cha của Leiya cũng chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy hai cha con lão già Apharlia, ông vội vàng mời họ vào nhà.

Aqi cung kính chào hỏi bố mẹ Leiya, sau đó không chút khách khí lẻn vào trong nhà, lôi Leiya, lúc này đã thay bộ đồ mới, ra ngoài.

Nhìn Leiya, vốn đã trẻ trung xinh đẹp, nay càng thêm phần rạng rỡ trong bộ đồ mới, đứng bên cạnh Aqi, trong lòng lão già Apharlia khẽ động, liếc nhìn cha của Leiya, nháy mắt với ông ta.

Cha của Leiya hiểu ý, xua tay về phía Aqi và Leiya: "Thôi được rồi, hai đứa ra ngoài chơi đi, việc nhà không cần hai đứa phải nhúng tay vào, nhớ về ăn cơm trưa là được."

Aqi vui mừng kéo tay Leiya: "Đi thôi Leiya, chúng ta đến bến tàu ven biển chơi đi. Anh đã thuê một chiếc thuyền của ngư dân ở đó rồi, chúng ta có thể ra khơi chơi. Nghĩ xem, ngày đầu năm mới đã được ra khơi, vui biết mấy!"

Leiya cũng tỏ vẻ hào hứng, nhìn cha mình như muốn hỏi ý kiến, nhận được cái gật đầu đồng ý, cô nàng liền cúi chào lão già Apharlia, sau đó vui vẻ chạy ra ngoài cùng Aqi.

Nhìn theo bóng lưng vui vẻ rời đi của hai người trẻ, lão già Apharlia mỉm cười, quay sang nói với cha của Leiya: "Tôi thấy... hai đứa nó hợp nhau như vậy, chi bằng để chúng nó kết hôn luôn đi?"

Khác với dự đoán của lão già Apharlia, cha của Leiya không chút do dự, gật đầu rất dứt khoát.

"Ừ, tôi cũng đã sớm có ý này rồi. Đợi qua Tết, chọn ngày lành tháng tốt cho hai đứa nó kết hôn."

Mẹ của Leiya ngồi bên cạnh cũng gật đầu: "Phải đấy, để chúng nó kết hôn sớm cũng tốt, đỡ phải suốt ngày quấn lấy nhau, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

Lão già Apharlia liếc nhìn mẹ của Leiya, suy nghĩ một chút, nhưng không thể phản bác.

Aqi và Leiya, những người trẻ tuổi như vậy, ở bên nhau thời gian dài, thật sự không thể chắc chắn rằng họ sẽ không làm ra chuyện gì đó vượt quá giới hạn.

Tuy nhiên, đối với phản ứng thẳng thắn của bố mẹ Leiya, lão già Apharlia rất hài lòng.

Nghĩ đến việc họ đồng ý nhanh chóng như vậy, chắc chắn là bởi vì gia đình ông cũng đã chuyển đến đây, mỗi năm có thể kiếm được vài trăm đồng vàng, trong lòng lão già Apharlia lại càng thêm phần cảm kích Thương hội Tân Phi.

"Vậy được, chúng ta bàn bạc một chút..."

Lúc này, Aqi và Leiya đang chạy như bay về phía bờ biển, nào

đâu biết rằng, hôn sự của hai người đã được bố mẹ hai bên quyết định.

Chương 751: Quyết tâm của Tử tước Leslie (1/2)

Không chỉ có Aqi và Leiya bị định hôn ước mà không hề hay biết.

Ở phía bắc Vương quốc Lanpari, cách Nông trại Tân Phi hơn một ngàn km, trên Dãy núi Murto, Tử tước Leslie nhìn bức thư trong tay, cười khẩy một tiếng, hai tay dùng sức xé nát bức thư được viết trên giấy viết tinh xảo thành từng mảnh vụn, sau đó tùy ý ném xuống con suối bên cạnh.

Vô số mảnh giấy vụn bay lả tả, tựa như một trận tuyết nhỏ giữa núi rừng.

Nhìn những mảnh giấy rơi xuống suối biến mất không thấy tăm hơi, Tử tước Leslie im lặng một lúc, quay đầu nhìn những đồng đội Quân đoàn Bắc Trấn bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ, chắc hẳn trong lòng họ cũng giống như những người bình thường khác, vô cùng ngưỡng mộ mình xuất thân từ Gia tộc Stark, một gia đình Đại quý tộc, nhưng lại không biết rằng, làm con cháu của Đại quý tộc cũng có rất nhiều điều bất đắc dĩ.

Ví dụ như trong bức thư do mẹ anh gửi đến, đã nói rõ gia tộc đã sắp xếp một cuộc hôn nhân cho anh, không cho phép anh từ chối.

Cô gái sắp trở thành vợ anh là con gái của Tộc trưởng Gia tộc Aleman, năm nay hai mươi ba tuổi, theo lời mẹ anh miêu tả là dung mạo xinh đẹp, tính tình ôn hòa, rất thích hợp làm vợ, muốn Tử tước Leslie sau khi kết thúc hai năm phục vụ trong Quân đoàn Bắc Trấn, lập tức trở về Thành Anweimar để hoàn thành hôn lễ.

Đối với những lời nhận xét của mẹ anh về Tiểu thư Aleman, Tử tước Leslie chỉ có thể cười nhạt.

Có lẽ Tiểu thư Aleman này thật sự xinh đẹp, tính tình ôn hòa, nhưng Tử tước Leslie tuyệt đối không tin mẹ anh lại để ý đến cô ta vì bản thân cô ta. Sở dĩ quyết định để Tiểu thư Aleman trở thành vợ anh, chẳng qua là vì Gia tộc Aleman mà thôi.

Chuyện Quý tộc liên hôn cũng không có gì lạ, Tử tước Leslie cũng sớm đoán được mình sẽ gặp phải ngày này.

Anh đã phản kháng chuyện này gần mười năm. Bây giờ vất vả lắm mới trì hoãn đến hơn ba mươi tuổi, rốt cuộc cũng không thể trì hoãn thêm được nữa.

Nhìn bức thư khác đơn giản hơn nhiều trong tay, Tử tước Leslie lộ ra nụ cười gượng gạo.

"So sánh ra, ngược lại Hứa Dịch còn tự do hơn mình nhiều, ít nhất cậu ấy có thể ở bên cạnh cô gái mình thật lòng yêu thích."

Tử tước Leslie thở dài, mở bức thư Hứa Dịch gửi đến ra xem kỹ.

Bức thư Hứa Dịch gửi cho anh đương nhiên không có nhiều chuyện vụn vặt như vậy, mà là ngắn gọn súc tích miêu tả cho anh kế hoạch phát triển của Thương hội Tân Phi trong khoảng thời gian này, đồng thời hỏi thăm tình hình hiện tại của Quân đoàn Bắc Trấn.

Trọng điểm câu hỏi được đặt ở tình hình trang bị của Quân đoàn Bắc Trấn.

Nếu câu hỏi này do người khác hỏi, chắc chắn sẽ bị gán cho tội danh dò la tình hình quân sự, nhưng bản thân Hứa Dịch lại mang một chức danh hữu danh vô thực trong Bộ Quân sự, hơn nữa Thương hội Tân Phi và Cục Hậu cần của Bộ Quân sự lại có

quan hệ hợp tác sâu sắc, nên Hứa Dịch có tư cách biết được những tình hình này.

Vốn dĩ những vấn đề này Hứa Dịch có thể hỏi Thiếu tá McConnely. Nhưng từ Thiếu tá McConnely chỉ có thể biết được số liệu thống kê đại khái, còn về tình hình chi tiết cụ thể, đương nhiên vẫn là người đang ở trong Quân đoàn Bắc Trấn như Tử tước Leslie rõ ràng nhất.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy những vấn đề này trong thư của Hứa Dịch, Tử tước Leslie lại cười khổ.

"Mình nên trả lời cậu ấy thế nào đây?"

Tử tước Leslie quay đầu nhìn đồng đội bên cạnh đang dùng một chiếc Ấm nước Ma thuật đã bị móp một góc vì vô tình làm rơi xuống đất để đun nước, thầm nghĩ, nếu Cục Hậu cần không tiếp tế cho Quân đoàn Bắc Trấn nữa, e rằng trang bị của Quân đoàn Bắc Trấn sẽ không theo kịp mức tiêu hao, không bao lâu nữa sẽ khiến Dãy núi Murto thất thủ lần nữa, một lần nữa rơi vào tay đám người Vương quốc Sack kia.

Trong trận chiến công phòng Dãy núi Murto kéo dài suốt một năm ròng rã trước đó, tuy Quân đoàn Bắc Trấn dựa vào lượng lớn trang bị ưu tú do Bộ Quân sự cung cấp, đã chiếm lĩnh Dãy núi Murto trong một lần hành động, ép Quân đoàn Greedy Wolf và Quân đoàn Tiger của Vương quốc Sack ở phía bắc Dãy núi Murto, trong phạm vi lãnh thổ của Vương quốc Sack, nhưng trong hơn nửa năm sau đó, Quân đoàn Greedy Wolf và Quân đoàn Tiger chưa bao giờ từ bỏ ý định phản công.

Tuy phải đối mặt với trang bị hùng hậu của Quân đoàn Bắc Trấn, Quân đoàn Greedy Wolf và Quân đoàn Tiger không giành được bất kỳ chiến thắng nào, Dãy núi Murto vẫn nằm vững vàng trong tay Quân đoàn Bắc Trấn, nhưng do chiến đấu thường xuyên, trang bị của Quân đoàn Bắc Trấn tiêu hao rất nhanh.

Mà từ nửa năm trước, Cục Hậu cần của Bộ Quân sự đã đột nhiên giảm mạnh cường độ tiếp tế cho Quân đoàn Bắc Trấn. Sau khi vào đông, ngoài việc vận chuyển đến mấy xe áo bông ra, thì không bổ sung thêm bất kỳ trang bị nào khác.

Những binh lính khác của Quân đoàn Bắc Trấn chỉ có thể oán trách sau lưng, không biết nguyên nhân cụ thể, còn Tử tước Leslie lại biết rõ nguyên nhân.

Rất đơn giản, Bộ Quân sự hết tiền rồi.

Trong trận chiến công phòng Dãy núi Murto, Bộ Quân sự đã phá lệ cung cấp một lượng lớn trang bị quân sự, khiến Quân đoàn Bắc Trấn hùng dũng oai phong, nhưng lượng lớn trang bị quân sự như vậy lại tiêu tốn rất nhiều tiền.

Tuy áo giáp vũ khí gì đó đều do Xưởng Quân nhu mới xây dựng dùng Máy công cụ Ma thuật chế tạo thống nhất, giá thành giảm mạnh, tiết kiệm được rất nhiều tiền, nhưng duy trì mức tiêu hao lớn như vậy vẫn khiến Cục Hậu cần không gánh nổi.

Bức thư Hứa Dịch gửi cho Tử tước Leslie trước đó đã đề cập đến vấn đề này, trong thư nói rằng, tuy rất nhiều vật tư trang bị mà Thương hội Tân Phi cung cấp cho Bộ Quân sự đều đã ép xuống giá gốc, nhưng Bộ Quân sự vẫn không có tiền mua.

Hứa Dịch bày tỏ sự lo lắng sâu sắc đối với tình hình này.

Nếu Bộ Quân sự vẫn không có đủ tiền, Thương hội Tân Phi lại không thể cung cấp miễn phí, như vậy e rằng việc tiếp tế trang bị cho Quân đoàn Bắc Trấn sẽ xuất hiện vấn đề.

Một khi quân đội Vương quốc Sack phát động phản công vào mùa xuân, tình hình của Dãy núi Murto sẽ vô cùng nguy hiểm.

Trong thư, Hứa Dịch còn ám chỉ Tử tước Leslie, nếu nhận thấy nguy hiểm, nhất định phải nhanh chóng rời đi, đảm bảo tính mạng

của mình.

Bây giờ trong bức thư gửi đến gần đây nhất, Hứa Dịch càng thể hiện rõ sự lo lắng của mình.

Bộ Quân sự đã ba tháng liền không đặt bất kỳ đơn hàng nào cho Thương hội Tân Phi, chứng tỏ Bộ Quân sự đã hoàn toàn không thể gánh nổi mức tiêu hao trang bị của Quân đoàn Bắc Trấn.

Chương 752: Quyết tâm của Tử tước Leslie (2/2)

Điều này gián tiếp chứng minh rằng, tình hình của Quân đoàn Bắc Trấn hiện tại đã rất nguy hiểm.

Nhìn thấy Hứa Dịch ở cuối thư lần nữa ám chỉ mình, nếu thấy tình hình không ổn thì phải sớm tìm cơ hội rời đi, Tử tước Leslie không khỏi thở dài, lắc đầu nhẹ.

Anh đương nhiên biết Hứa Dịch là có ý tốt, nhưng anh đã phục vụ trong Quân đoàn Bắc Trấn gần hai năm. Cho dù công việc anh phụ trách là công tác hậu cần, nhưng anh vẫn cùng đồng đội trải qua không ít sóng gió mưa máu, nảy sinh tình cảm rất sâu sắc với Quân đoàn Bắc Trấn.

Tuy biết tình hình hiện tại của Quân đoàn Bắc Trấn không ổn, nhưng Tử tước Leslie không có ý định bỏ lại nơi này, một mình chạy trốn.

Nhưng anh cũng biết rõ, sức mạnh của một mình anh là vô cùng có hạn, với năng lực hiện tại của anh, căn bản không giải quyết được vấn đề thực sự của Quân đoàn Bắc Trấn - đó chính là Bộ Quân sự không có tiền.

Nghĩ đến việc không có tiền, Tử tước Leslie lại càng thêm căm hận Bá tước Stark đang ở Thành phố Bontar, cũng chính là chú ruột của anh, đồng thời căm hận lý tưởng mà gia tộc anh vẫn luôn kiên trì.

Rõ ràng có biện pháp tốt hơn có thể khiến toàn bộ Vương quốc trở nên giàu có, nhưng đám người mục nát này lại chỉ quan tâm

đến lợi ích của bản thân, cố ý làm lơ chuyện này, thậm chí còn ra sức đàn áp.

Trong mắt họ, hưng thịnh hay suy vong của toàn bộ Vương quốc, cuộc sống tốt đẹp hay tồi tệ của tất cả người dân, e rằng đều không quan trọng bằng việc gia tộc mình có thể tồn tại lâu dài?

"Hừ! Một lũ ngu xuẩn! Bây giờ thế giới này đã thay đổi theo sự xuất hiện của Hứa Dịch, các ngươi còn ôm khư khư quan niệm cũ rích đó, cứ tiếp tục như vậy, chính các ngươi sẽ trở thành tội nhân khiến cả gia tộc bị đào thải!"

Tử tước Leslie nheo mắt lại, trầm tư một lúc, lấy ra hai tờ giấy viết thư, trước tiên viết thư trả lời Hứa Dịch. Trong thư miêu tả sơ lược những khó khăn mà Quân đoàn Bắc Trấn đang phải đối mặt, hy vọng Hứa Dịch có thể giúp đỡ giải quyết vấn đề này trong khả năng của mình.

Bức thư thứ hai là thư trả lời mẹ anh.

Trong bức thư này, Tử tước Leslie bày tỏ mình bằng lòng tiếp nhận an bài của gia tộc, trở về Thành Anweimar cưới Tiểu thư Aleman, đồng thời còn dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc để lộ ra một tầng ý tứ khác.

Anh, Leslie Stark, sẽ cố gắng hết sức, tranh giành vị trí Tộc trưởng Gia tộc Stark!

Lúc Tử tước Leslie đang nghiêm túc viết thư trả lời, Lanpari XIII đang ở trong cung điện, nhìn báo cáo tài chính cuối năm của Vương quốc Lanpari trong tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Báo cáo tài chính năm nay so với năm ngoái ngắn gọn hơn rất nhiều. So với số liệu thống kê năm ngoái chỉ vỏn vẹn chưa đến hai triệu Đồng vàng thuế, năm nay theo thống kê, tổng thuế của Vương quốc đã đột phá lên đến ba triệu Đồng vàng, có thể nói là

một bước nhảy vọt.

Tuy nhiên, là một vị Quốc vương, Lanpari XIII sẽ không nhìn nhận vấn đề một cách đơn giản như vậy.

Cách đây hai năm, thu nhập từ thuế của Vương quốc Lanpari mỗi năm chỉ vỏn vẹn hơn một triệu Đồng vàng, nhưng từ năm ngoái đến nay, đã liên tục hai năm đạt được bước nhảy vọt.

Lý do tại sao lại có sự thay đổi rõ ràng như vậy, có thể thấy rõ từ báo cáo tài chính này, phần tăng thêm, hơn chín phần mười đều đến từ thuế thương mại.

Mà nếu tập trung vào thuế thương mại, từ báo cáo bổ sung của Ty Thương mại có thể thấy, trong số thuế thương mại tăng thêm hơn chín phần mười này, có đến bốn phần mười và hơn thế nữa là đến từ các Thương hội sản xuất Máy móc Ma thuật.

Trong báo cáo, Thương hội Tân Phi liên tục được nhắc đến.

Trong vòng một năm qua, chỉ riêng nửa đầu năm, Thương hội Tân Phi đã nộp cho Thành phố Bontar số thuế lên tới hơn ba mươi vạn Đồng vàng, trong đó mười một vạn Đồng vàng được nộp vào quốc khố.

Trong nửa cuối năm, do Thương hội Tân Phi được chuyển đến lãnh địa tư nhân của Tử tước Hứa Dịch, nên toàn bộ thuế má mà Thương hội Tân Phi nộp lên sẽ trực tiếp thuộc về cá nhân Hứa Dịch, cuối cùng Hứa Dịch sẽ nộp vào quốc khố, tổng cộng là hai mươi bảy vạn Đồng vàng.

Ngoài ra, do Thương hội Tân Phi được hưởng quyền tự do buôn bán nên thuế thu được từ hoạt động buôn bán của Thương hội Tân Phi với các quốc gia khác cũng sẽ không thông qua Thành phố Bontar mà được nộp thẳng vào quốc khố.

Mặc dù trong nửa cuối năm, hoạt động đầu tư xây dựng của

Thương hội Tân Phi tại Hoang mạc Black Rice, Công quốc Stan và Vương quốc Rulson mới chỉ được triển khai nên số thuế phải nộp vẫn lên tới mười ba vạn Đồng vàng.

Vì vậy, chỉ riêng trong năm ngoái, chỉ riêng Thương hội Tân Phi đã nộp vào quốc khố hơn năm mươi vạn Đồng vàng.

Điều này còn chưa tính đến các loại thuế của các Thương hội liên quan đến sản xuất Máy móc Ma thuật mọc lên như nấm sau mưa ở khắp nơi trong Vương quốc do ảnh hưởng từ Thương hội Tân Phi.

Nếu tính gộp tất cả những thứ này lại với nhau, thì trong số hơn ba triệu Đồng vàng thuế mà Vương quốc Lanpari thu được vào năm ngoái, có đến hơn một triệu rưỡi Đồng vàng là chịu ảnh hưởng của Thương hội Tân Phi.

Hơn nữa, thuế thương mại tăng thêm của các Thương hội khác, mặc dù không liên quan đến Máy móc Ma thuật, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng từ Thương hội Tân Phi.

Lấy ví dụ như Thương hội Armani chuyên sản xuất quần áo ở Thành phố Bontar, nhờ sự giúp đỡ của máy dệt ma pháp do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và phát triển, năng lực sản xuất của Thương hội Armani đã tăng lên đáng kể, mặc dù quần áo bán ra đều được giảm giá ở các mức độ khác nhau, nhưng do doanh số bán hàng tăng vọt nên lợi nhuận tổng thể đã tăng lên.

Theo thống kê, tổng số thuế thương mại mà Thương hội Armani đã nộp trong năm ngoái cũng lên tới ba trăm hai mươi vạn Đồng vàng.

Ngoài ra, ví dụ như Thương hội Amli hiện đang phụ trách việc xây dựng đường xá ở khắp nơi trong Vương quốc, năm ngoái cũng đã nộp hai mươi sáu vạn Đồng vàng tiền thuế.

Rồi còn Thương hội Rekton... ...

Sau khi xem xét một hồi, Lanpari XIII bỗng nhiên phát hiện ra rằng, chỉ riêng các Thương hội lớn vốn thuộc Thành phố Bontar đã đóng góp cho quốc khố gần một triệu rưỡi Đồng vàng tiền thuế khổng lồ.

Thế mà tổng số thuế mà Thành phố Bontar nộp trong năm nay chỉ vỏn vẹn có mười chín vạn Đồng vàng.

So với năm ngoái, rõ ràng là kém hơn rất nhiều.

Nhìn sự tương phản rõ ràng này, Lanpari XIII không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Ta muốn xem, đám người đó còn mặt mũi nào để nói nữa."

Chương 753: Phân bón (1/2)

Lục địa Saines bước sang năm 3782 lịch Tân lịch đã hơn một tháng, người dân trên lục địa cũng đã thoát khỏi không khí lễ hội náo nhiệt, trở về cuộc sống thường nhật.

Nhưng với người dân Thành phố Bontar, năm mới dường như lại bắt đầu có những chuyển biến mới.

Sau khi Bá tước Stark nhậm chức Thành chủ , chính sách kìm hãm thương nghiệp, thúc đẩy nông nghiệp được ông ta ra sức thi hành, cộng thêm việc nhắm vào Thương hội Tân Phi, khiến cho mọi hoạt động thương mại ở Thành phố Bontar gần như bị đóng băng.

Thế nhưng, ngay khi năm mới vừa đến, Thương hội Tân Phi đã tổ chức một buổi họp báo ngay tại Thành phố Bontar, tuyên bố trong năm nay, Thương hội sẽ dồn lực nghiên cứu phát triển các loại Cỗ máy Ma lực mới, tiếp tục nỗ lực cải thiện đời sống cho người dân Thành phố Bontar.

Ban đầu, mọi người đều cho rằng với việc Thương hội Tân Phi hành động cao profile như vậy ở Thành phố Bontar, chắc chắn Bá tước Stark sẽ có động thái đáp trả. Nào ngờ, trái ngược với dự đoán của mọi người, Bá tước Stark chẳng những không hề ra tay đàn áp Thương hội Tân Phi, mà còn công khai phát biểu trên tờ Nhật báo Bontar, khẳng định sự phát triển của nông nghiệp Thành phố Bontar không thể tách rời sự giúp đỡ của Cỗ máy Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi sản xuất, đồng thời hy vọng Thương hội Tân Phi nỗ lực hơn nữa trong việc nghiên cứu, phát triển những loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác thế hệ mới, thúc đẩy nền nông nghiệp Thành phố Bontar ngày càng phát triển.

Tờ Nhật báo Bontar số báo này vừa phát hành đã ngay lập tức bị người dân tranh nhau mua hết sạch, ai nấy đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc trước tình hình hiện tại.

Bởi vì theo những gì đã xảy ra, Bá tước Stark và Hứa Dịch cùng Thương hội Tân Phi rõ ràng đã trở mặt thành thù, không thể nào có chuyện giảng hòa.

Thế mà bây giờ Bá tước Stark lại có phát ngôn như vậy, chẳng phải là ngầm thể hiện hai bên đã bỏ qua hiềm khích trước đây, chuyển sang hợp tác hay sao?

Một loạt sự kiện diễn ra sau đó càng khiến cho suy đoán của mọi người thêm phần chắc chắn.

Chỉ một ngày sau khi bài phát biểu của Bá tước Stark được đăng trên tờ Nhật báo Bontar, Hội trưởng Samira Porter của Thương hội Porter cũng đăng thông báo trên Nhật báo Bontar, tuyên bố dự án khai thông kênh đào nối liền sông Sandy và sông Rum chính thức được khởi động lại. Thương hội Porter sẽ tiến hành chiêu mộ một lượng lớn nhân công trên toàn thành phố Bontar để phục vụ cho việc đào kênh.

Dự án kênh đào này trước đây đã được Hứa Dịch đề xuất, do Thương hội Tân Phi và Thương hội Amli hợp tác thực hiện vào thời điểm Bá tước Satsuma còn đương nhiệm chức Thành chủ .

Sau này, khi Bá tước Stark lên thay, ông ta đã lấy lý do dự án kênh đào này chưa được xem xét kỹ lưỡng, gây lãng phí nhân lực và tiền thuế của Thành phố Bontar để đình chỉ dự án vô thời hạn.

Giờ đây, Thương hội Porter công khai tuyên bố khởi động lại dự án, trong khi Bá tước Stark và Phủ Thành chủ lại không hề có bất kỳ ý kiến phản đối nào, chứng tỏ thái độ của Bá tước Stark đã có phần nới lỏng.

Chưa dừng lại ở đó, không lâu sau đó, tờ Nhật báo Bontar lại đăng tải một tin tức chấn động hơn nữa, đó là Thương hội Tân Phi sẽ xây dựng một nhà máy sản xuất phân bón nông nghiệp ngay tại khu công nghiệp Sancton.

Việc Thương hội Tân Phi quay trở lại khu công nghiệp Sancton để xây dựng nhà máy đã đủ khiến mọi người kinh ngạc, bởi vì trong mắt họ, sau khi bị Bá tước Stark chèn ép như vậy, đáng lẽ Thương hội Tân Phi sẽ không bao giờ quay trở lại Thành phố Bontar nữa mới đúng. Thế nhưng, giờ đây, Thương hội Tân Phi không chỉ quay trở lại xây dựng nhà máy, mà còn thông qua tờ Nhật báo Bontar tuyên bố với mọi người rằng, nhà máy sản xuất phân bón nông nghiệp này được xây dựng theo chỉ thị đặc biệt của Phủ Thành chủ!

Mọi người có chút hoang mang, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chẳng lẽ việc Thương hội Tân Phi làm như vậy là đang thể hiện sự khuất phục trước Phủ Thành chủ?

Nhưng thực tế dường như không phải như vậy, bởi vì theo như những gì được đăng tải trên Nhật báo Bontar, nhà máy phân bón nông nghiệp này dường như không liên quan gì đến Phủ Thành chủ, hoàn toàn là do Thương hội Tân Phi tự bỏ vốn xây dựng.

Vậy chẳng lẽ là... Hứa Dịch và Bá tước Stark đã bí mật đạt thành thỏa thuận nào đó?

Điều này có hơi khó tin rồi...

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn tán, phỏng đoán về thỏa thuận ngầm giữa Hứa Dịch và Bá tước Stark, thì thứ được gọi là "phân bón" cũng khiến họ vô cùng tò mò.

Theo như giới thiệu trên Nhật báo Bontar, thứ gọi là "phân bón" này có tác dụng cải thiện môi trường đất, nâng cao sản lượng

lương thực.

Điều này khiến nhiều người không khỏi bán tín bán nghi, chẳng phải sản lượng lương thực của một mảnh đất đã được định sẵn từ trước rồi hay sao? Tại sao chỉ cần rắc thứ gọi là phân bón này vào là có thể nâng cao sản lượng? Chẳng phải là nói hươu nói vượn hay sao?

Tuy nhiên, với sự tin tưởng dành cho Thương hội Tân Phi bấy lâu nay, mọi người tạm thời vẫn giữ thái độ chờ xem.

Thế nhưng, chỉ mấy ngày sau, một mệnh lệnh từ Phủ Thành chủ ban xuống đã khiến cả Thành phố Bontar một lần nữa dậy sóng.

"Bắt chúng ta phải mua thứ phân bón gì đó ư? Ngài Thành chủ mới của chúng ta rốt cuộc đang toan tính gì vậy?" Sakchi liếc nhìn Cantona đang ngồi đối diện, nét mặt thản nhiên, dường như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, bèn lên tiếng hỏi: "Này, Cantona, cậu nói xem rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ giống như những gì người ta đồn đại, Hội trưởng Hứa đã quay sang đầu quân cho Gia tộc Stark rồi sao?"

Ban đầu, Cantona định im lặng quan sát phản ứng của mọi người, nhưng sau khi nghe Sakchi hỏi vậy, anh ta không thể ngồi yên được nữa.

"Ông nói linh tinh cái gì vậy? Lão già Sakchi, tôi vẫn luôn cho rằng ông sáng suốt hơn đám người kia, sao lại đi tin vào mấy lời đồn nhảm nhí đó?" Cantona bĩu môi nói."Tuy Hội trưởng Hứa và Bá tước Stark đã đạt thành thỏa thuận, nhưng đâu có nghĩa là anh ấy đầu quân cho Gia tộc Stark? Nói theo tôi, rõ ràng là Hội trưởng Hứa đã lôi kéo được ngài Thành chủ mới của chúng ta về phe anh ấy rồi mới đúng."

Chương 754: Phân bón (2/2)

Lão già Sakchi lắc đầu: "Chuyện của đám người quyền cao chức trọng đó tôi không muốn quản, cậu cứ nói xem tại sao Phủ Thành chủ lại ép buộc nông dân chúng ta phải mua thứ phân bón gì đó đi? Bây giờ rất nhiều người đang nghi ngờ, ngài Thành chủ đã dùng thủ đoạn gì đó để ép buộc Hội trưởng Hứa phải xây dựng nhà máy phân bón, sau đó moi tiền của chúng ta."

"Thôi đi ông, mấy đồng bạc cắc của nông dân chúng ta thì có gì mà Hội trưởng Hứa với cả Bá tước Stark phải nhòm ngó." Cantona dở khóc dở cười nói."Thôi được rồi, nói thật cho ông biết, thứ phân bón đó thật sự là thứ tốt, đến lúc đó ông cứ làm theo hướng dẫn gieo trồng của Phủ Thành chủ mà bón phân, tôi đảm bảo đến lúc thu hoạch, sản lượng chắc chắn sẽ cao hơn trước rất nhiều."

"Thần kỳ đến vậy sao?" Sakchi cùng với những người đại diện thôn khác được Cantona gọi đến, đều nhìn Cantona với ánh mắt nghi hoặc.

"Đương nhiên là thật rồi!" Cantona gật đầu chắc nịch."Mọi người có biết vì sao tôi lại ở Công quốc Stan trở về không? Nói cho mọi người biết, trước khi tôi về, Nông trại Tân Phi vừa thu hoạch xong vụ lúa đầu tiên..."

"Hả? Giờ vẫn còn đang là mùa đông mà, sao lại thu hoạch lúa được?" Một nông dân ngạc nhiên hỏi.

"Ngốc quá, đã bảo với cậu là bên đó là Công quốc Stan rồi mà, khí hậu bên đó khác với chúng ta. Tôi nói có đúng không, Cantona?" Một nông dân khác lên tiếng.

"Đúng vậy, khí hậu Công quốc Stan ôn hòa quanh năm, ngay cả thời điểm lạnh nhất cũng chỉ tương đương với mùa xuân ở đây, vì vậy mỗi năm có thể trồng được ba vụ lúa, hơn nữa tốc độ sinh trưởng của lúa cũng rất nhanh. Trước khi tôi về, bên đó vừa thu hoạch xong vụ lúa đông. Các vị thử đoán xem, tổng cộng thu hoạch được bao nhiêu nào?"

Nhìn vẻ mặt đầy bí ẩn của Cantona, mọi người đều biết con số này chắc chắn sẽ cao hơn rất nhiều so với bình thường.

Sakchi trầm ngâm một lát rồi nói: "Theo tiêu chuẩn bên Thành Karma, mỗi hecta lúa thu hoạch khoảng 2 tấn, nhìn cậu có vẻ phấn khởi như vậy, chắc chắn là cao hơn con số đó rất nhiều, vậy tôi đoán là 3 tấn/ hecta. Có phải không?"

"Không, còn cao hơn." Cantona mỉm cười lắc đầu."Nói cho mọi người biết, trên diện tích hơn 20. 000 hecta đã được khai hoang, tổng cộng đã thu hoạch được hơn 70. 000 tấn lúa, bình quân mỗi hecta gần 4 tấn!"

"Không thể nào!"

"Làm sao có thể như vậy được!"

"Cậu đừng có mà nói giỡn!"...

Tất cả nông dân có mặt, bao gồm cả Sakchi, đều đồng loạt đứng bật dậy, vẻ mặt kinh ngạc.

Đối với những lão nông cả đời gắn bó với ruộng đồng như bọn họ, sản lượng của một mảnh ruộng là bao nhiêu thì họ nắm rõ trong lòng bàn tay.

Sakchi đưa ra con số 2 tấn/ hecta đã là rất táo bạo rồi, bởi vì ngay cả ở Thành Karma, nơi được xem là vựa lúa, thì mỗi hecta ruộng lúa cũng chỉ thu hoạch được khoảng 2 tấn.

Hơn nữa, muốn đạt được sản lượng này còn phải trông chờ vào một năm mưa thuận gió hòa, còn bình thường rất khó đạt được.

"Tôi giỡn với mọi người làm gì chứ. Nói cho mọi người biết, đây chính là công dụng thần kỳ của phân bón. Trên diện tích hơn 20. 000 hecta đã được khai hoang, chúng tôi đều sử dụng loại phân bón mới nhất do Thương hội Tân Phi nghiên cứu và sản xuất, hiệu quả vô cùng tốt. Nếu mọi người không tin, có thể tự mình hỏi thăm những người đã đến đó từ Thành phố Bontar chúng ta."

"Bọn họ hiện đang ở Công quốc Stan cả, chẳng lẽ chúng ta lại chạy một quãng đường xa như vậy để hỏi thăm?" Sakchi hừ một tiếng, lại hỏi: "Thôi được rồi, Cantona, tôi tin cậu, càng tin tưởng Thương hội Tân Phi và Hội trưởng Hứa. Loại phân bón này nếu đã hữu dụng như vậy, vậy chúng ta sẽ vận động nông dân toàn Thành phố Bontar sử dụng theo. Nhưng mà Cantona, cậu có thể nói cho tôi biết tại sao loại phân bón này lại hữu dụng như vậy không?"

"Đúng đấy, cho chúng tôi biết nguyên lý hoạt động của nó với, để sau này còn dễ bề nói với người khác nữa chứ."

"Phải đấy, nếu phân bón này đã tốt như vậy, tại sao Thương hội Tân Phi không sớm mang ra sử dụng?"...

"Này, mọi người còn muốn trách cứ Hội trưởng Hứa nữa hay sao?" Cantona trừng mắt nhìn mọi người."Nói cho mọi người biết, loại phân bón này, Hội trưởng Hứa phải rất vất vả mới có được công thức bí mật từ tay Elf. Chắc mọi người không còn nghi ngờ gì về năng lực của Elf trong việc trồng trọt nữa chứ?"

"Elf?" Mọi người nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Dùng bất cứ thứ gì khác để giải thích đều khiến họ nghi ngờ, nhưng nói là có được công thức bí mật từ tay Elf, vậy thì không ai còn nghi ngờ nữa.

Elf là chủng tộc có lịch sử hàng vạn năm, lâu đời hơn cả Nhân loại rất nhiều, hơn nữa ai cũng biết Elf rất giỏi chung sống với thực vật, thậm chí trên mảnh đất hoang vu cằn cỗi cũng có thể tạo ra một khu rừng, vậy nên việc tạo ra một số thứ giúp cây lúa sinh trưởng tốt hơn cũng không phải là chuyện gì quá kỳ lạ.

Nhìn biểu cảm trên mặt mọi người, Cantona lắc đầu, trong lòng thở dài.

Theo anh thấy, Hứa Dịch có thể có được công thức bí mật quan trọng như vậy từ tay Elf, chắc chắn đã phải trả một cái giá rất đắt.

Hơn nữa, theo như anh được biết, ở nhà máy phân bón này, Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi thực ra cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, toàn bộ quy trình sản xuất đều do Elf nắm giữ, Hứa Dịch tốn nhiều công sức như vậy để giải quyết vấn đề này, hoàn toàn là vì muốn tốt cho nông dân Thành phố Bontar.

Thế mà ngay cả như vậy, anh vẫn phải chịu sự nghi ngờ vô cớ của những người nông dân bình thường trong Thành phố Bontar này, thật sự là khiến người khác phải bất bình thay cho anh.

Chương 755: Lại muốn đổi Thành chủ? (1/2)

"Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi không vĩ đại như vậy, cũng không rảnh rỗi đến mức làm chuyện vô bổ như anh nói." Hứa Dịch liếc nhìn Hainas đang ngồi đối diện, lắc đầu nói: "Làm như vậy chỉ vì một nguyên nhân mà rất lâu trước đây tôi đã từng đề cập với anh, đó là vì muốn giải phóng lực lượng lao động trong ngành nông nghiệp."

"Sau đó để bọn họ đều tham gia vào thứ mà cậu gọi là ngành Công nghiệp Ma pháp sao?" Hainas hỏi dồn.

"Đúng vậy." Hứa Dịch gật đầu."Anh không cảm thấy dân số Vương quốc Lanpari chúng ta hơi ít sao?"

"Ít?" Hainas trừng mắt."Sao tôi không thấy vậy? Vương quốc Lanpari chúng ta chỉ là một vương quốc nhỏ, có thể có được mấy trăm vạn dân chúng ta đã là may mắn lắm rồi, cậu còn cảm thấy ít? Chẳng lẽ cậu muốn dân số Vương quốc Lanpari chúng ta sánh ngang với Đế quốc Malo hay Đế quốc Kendra?"

"Đến mức đó thì không cần thiết, chỉ là đối với yêu cầu hiện tại của tôi thì có vẻ hơi thiếu. Anh không phát hiện ra, Thành phố Bontar cho dù trước đó có hơn mười vạn người tràn vào, nhưng vẫn có vẻ thiếu nhân lực sao?"

"Nhưng đó là vì ở Thành phố Bontar có quá nhiều việc để làm." Hainas nhíu mày nói."Hơn nữa, nguyên nhân Thành phố Bontar có nhiều cơ hội việc làm như vậy là do hàng hóa của mấy Thương hội các cậu bán ra khắp các thành trấn khác trong Vương quốc, chẳng khác nào dựa vào người dân ở những nơi khác trong Vương

quốc nuôi sống hơn mười vạn người này. Nếu cậu muốn toàn bộ Vương quốc Lanpari đều trở thành như Thành phố Bontar, vậy ai sẽ là người nuôi sống nhiều người như vậy?"

"Đương nhiên là dựa vào các quốc gia khác." Hứa Dịch khẽ mỉm cười."Đừng nói là Vương quốc Lanpari chỉ có hơn năm trăm vạn người, cho dù có hơn năm ngàn vạn người cũng có thể dễ dàng nuôi sống. Hơn nữa, tôi nói nuôi sống không chỉ là sống sót qua ngày, mà là sống một cuộc sống tốt đẹp."

"Ý nghĩ này của cậu có hơi... ngây thơ rồi đấy?" Hainas lắc đầu."Vương quốc Lanpari chúng ta cũng không phải là mạnh nhất Lục địa Saines, sao các quốc gia khác có thể ngu ngốc đến mức... cho không chúng ta đồ ăn?"

Hứa Dịch nhìn Hainas, thầm nghĩ giải thích với anh ta về việc cách mạng công nghiệp sẽ mang đến thay đổi to lớn đến mức nào cho một quốc gia quả thực là quá phiền phức, hơn nữa chưa chắc anh ta đã hiểu được, thế là suy nghĩ một chút rồi quyết định từ bỏ ý định này.

Dù sao thì lần này Hainas đến Thành phố Bontar cũng chỉ là vì muốn phỏng vấn nhà máy phân bón mới xây dựng này, ngầm cũng là muốn thay Tầng lớp Thượng lưu Vương quốc thu thập một số thông tin cụ thể về phân bón, thảo luận với anh ta về những vấn đề sâu xa này sẽ tạo ra ảnh hưởng như thế nào đối với toàn bộ Vương quốc Lanpari, chi bằng đợi đến khi Cervini đến rồi bàn bạc sau.

Nghĩ đến Cervini, trong lòng Hứa Dịch chợt lóe lên một suy nghĩ, bèn hỏi Hainas về tình hình gần đây của vị Vương nữ Điện hạ này.

Kể từ lần đến đây cùng Thiếu tá McConnely vào năm ngoái, Cervini đã rất lâu rồi không quay lại Thành phố Bontar, điều này đối với Cervini trước đây hai năm cứ cách một khoảng thời gian là

lại đến một lần, quả thực có chút kỳ lạ.

"Đương nhiên rồi, nơi này đã đổi thành Bá tước Stark làm Thành chủ, Vương nữ Điện hạ chắc chắn sẽ không đến đây nữa. Còn về khoảng thời gian này, lúc tôi rời khỏi Thành Anweimar, nghe nói Vương nữ Điện hạ đang chuẩn bị khởi hành đến Thành Severre để thị sát." Nói đến đây, Hainas bỗng nhiên nhướn mày, hỏi Hứa Dịch: "Này, Hứa Dịch, chuyện này có phải là có liên quan đến cậu không?"

"Liên quan gì đến tôi?" Hứa Dịch bật cười."Chẳng lẽ tôi có thể quyết định hành tung của Vương nữ Điện hạ sao?"

"Còn dám nói không liên quan đến cậu? Tôi nghe nói Thành Severre đang chuẩn bị tiến hành quy hoạch khu công nghiệp, Vương nữ Điện hạ chính là muốn đến thị sát khu công nghiệp này. Hơn nữa, Thành chủ Thành Severre hiện tại là Bá tước Satsuma, cậu dám nói việc quy hoạch khu công nghiệp này không liên quan đến cậu?"

"Sao tôi không dám nói?" Hứa Dịch khẽ hừ một tiếng."Nói thật cho anh biết, Bá tước Satsuma quy hoạch khu công nghiệp ở Thành Severre là do chính ông ấy nghĩ ra, tôi hoàn toàn không hề đưa ra bất kỳ kiến nghị nào. Đương nhiên, Thương hội Tân Phi chúng tôi quả thực cũng có ý định đến Thành Severre đầu tư, nhưng muốn cụ thể thực hiện thì ít nhất cũng phải đợi đến nửa năm sau."

"Nói đến chuyện này, tôi nhớ hình như mấy tháng trước Quận chúa Caroline của Công quốc Delac có đến thăm Thành phố Bontar. Thành Severre cách Công quốc Delac gần như vậy, Thương hội Tân Phi các cậu lại có ý định đến Thành Severre đầu tư, chẳng lẽ cũng có liên quan đến Quận chúa Caroline này? Này, Hứa Dịch, nghe nói Quận chúa Caroline này rất xinh đẹp, có phải cậu bị cô ấy mê hoặc rồi không?"

Nhìn nụ cười đầy ẩn ý của Hainas, Hứa Dịch chỉ biết cười

khổ.

Tên này đúng là nhạy bén thật, bản thân trước giờ chưa từng nói với anh ta về những chuyện này, vậy mà anh ta có thể từ những manh mối này đưa ra phỏng đoán gần với sự thật như vậy, quả nhiên là nhà báo bẩm sinh.

Nhưng chuyện này tạm thời vẫn là thỏa thuận bí mật giữa Thương hội Tân Phi và Công quốc Delac, không tiện tiết lộ.

Hơn nữa lần trước tiếp xúc với Quận chúa Caroline thực sự quá gượng gạo, Hứa Dịch cũng không muốn kể nhiều, vì vậy chỉ nói bâng quơ cho qua chuyện.

Hainas đương nhiên là không tin, định hỏi dồn ép, nhưng bị Hứa Dịch kiên quyết từ chối.

Thấy Hứa Dịch thái độ kiên quyết, Hainas hết cách, chỉ đành chuyển chủ đề sang nhà máy phân bón - mục đích chính của chuyến đi lần này.

Trong cuộc trò chuyện vừa rồi, Hứa Dịch đã nói với Hainas, sau khi sử dụng phân bón, sản lượng có thể tăng lên 50% thậm chí là gần gấp đôi, hơn nữa kết quả này đã được kiểm chứng trên mười vạn mẫu đất mà Thương hội Tân Phi thuê của Công quốc Stan.

Chương 756: Lại muốn đổi Thành chủ? (2/2)

Hainas vô cùng chấn động trước kết quả này, bởi vậy nên rất khó hiểu vì sao Hứa Dịch lại chọn xây dựng một nhà máy phân bón ở Thành phố Bontar, hơn nữa còn hợp tác với Bá tước Stark - người rõ ràng là luôn có thành kiến với Hứa Dịch cũng như Thương hội Tân Phi.

Theo anh ta thấy, Hứa Dịch nắm trong tay món lợi lớn như phân bón, mở nhà máy phân bón ở Thung lũng Rainfall thì muốn kiếm bao nhiêu tiền chẳng được.

Còn lời giải thích mà Hứa Dịch đưa ra chính là muốn giải phóng Thành phố Bontar khỏi chính sách hạn chế phát triển nông nghiệp mà Bá tước Stark đang thực hiện, đồng thời cũng giải phóng hoàn toàn lực lượng lao động đang bị bó buộc trong nông nghiệp, để bọn họ có thể tham gia vào ngành Công nghiệp Ma pháp.

Hainas không hiểu lắm về điểm này, Hứa Dịch cũng lười giải thích nhiều.

Nhưng Hainas đương nhiên không thể chỉ hỏi một vấn đề như vậy, có một số số liệu chi tiết hơn mà anh ta cần phải hỏi rõ.

"Thông thường, một mẫu ruộng cần bao nhiêu phân bón?" Hainas lấy một cuốn sổ nhỏ ra, chuẩn bị ghi chép.

"Điều này phải xem xét là loại cây trồng gì, cũng phải xem là loại phân bón nào, không thể đánh đồng." Hứa Dịch nói."Ví dụ như ở nông trường bên Công quốc Stan chúng tôi trồng lúa nước, sử

dụng loại phân bón số 1 hiện đang sản xuất, dựa theo kết quả thực nghiệm, bình quân mỗi mẫu ruộng rải 25 đến 30 cân là đủ. Còn lúa mì, hiện tại nhà máy phân bón đã nghiên cứu ra loại phân bón số 2 chuyên dùng cho lúa mì, còn về việc cụ thể cần rải bao nhiêu thì phải tiến hành thêm một bước thử nghiệm nghiên cứu mới có thể biết rõ được."

"Một mẫu ruộng 25 đến 30 cân, để tôi tính... như vậy, chỉ riêng việc đáp ứng nhu cầu của toàn bộ Thành phố Bontar đã cần đến mấy trăm ngàn tấn phân bón rồi? Nhà máy phân bón này nhỏ như vậy, sản lượng có theo kịp không?"

Hứa Dịch mỉm cười nói: "Chuyện này anh cứ yên tâm. Hiện tại sản lượng hàng tháng của nhà máy phân bón này rơi vào khoảng 5 đến 6 vạn tấn, tuy tạm thời vẫn chưa thể đáp ứng nhu cầu gieo trồng vụ xuân của Thành phố Bontar, nhưng đến mùa thu hoạch thì chắc chắn sẽ không còn vấn đề gì nữa."

"Nhưng nếu hiệu quả của phân bón đủ tốt, đến lúc đó toàn bộ Vương quốc chắc chắn sẽ có nhu cầu rất lớn đối với thứ này, chỉ dựa vào một nhà máy phân bón của các cậu e là không đủ đâu?" Hainas lại hỏi.

"Đó là chuyện của sau này, hiện tại tôi không dám chắc chắn." Hứa Dịch cười đầy ẩn ý.

Thấy nụ cười đầy ẩn ý trên mặt Hứa Dịch, Hainas thở dài, suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: "Vậy về loại phân bón này, tôi nghe nói là do Thương hội Tân Phi các cậu hợp tác với Elf nghiên cứu ra, có thể nói rõ hơn được không?"

"Nói là hợp tác... kỳ thực chỉ là chúng tôi bên này cung cấp ý tưởng, còn việc nghiên cứu và phát triển loại phân bón này đều do phía Elf đảm nhiệm, Thương hội Tân Phi chúng tôi cơ bản không nhúng tay vào." Hứa Dịch dang hai tay ra."Cho nên nếu anh hỏi tôi những loại phân bón này được tạo ra như thế nào, tôi cũng không

biết gì cả."

Hainas nhíu mày: "Hứa Dịch, chuyện này e là không ổn lắm. Nếu loại phân bón này thật sự quan trọng như cậu nói, nhưng công thức và quy trình sản xuất quan trọng nhất lại nằm trong tay Elf, chẳng phải là bất lợi cho chúng ta sao?"

Hứa Dịch liếc nhìn Hainas, cười mà không nói.

Hainas lập tức nhận ra, vội vàng xóa câu hỏi này trong sổ ghi chép, bắt đầu hỏi một số vấn đề chi tiết khác về nhà máy phân bón.

Kết thúc buổi phỏng vấn, Hứa Dịch định mời Hainas ở lại dùng bữa trưa, nhưng Hainas lại nói phải tranh thủ thời gian phỏng vấn Bá tước Stark, từ chối lời mời của Hứa Dịch.

"À đúng rồi, Hứa Dịch, nói cho cậu một tin tức mới." Trước khi rời đi, Hainas nháy mắt với Hứa Dịch."Theo tin tức mà tôi thu thập được, Quốc Vương Bệ Hạ dường như đã hạ quyết tâm rồi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tên Bá tước Stark này e là không giữ được chức Thành chủ bao lâu nữa đâu."

"Ồ?" Hứa Dịch có hơi bất ngờ, nhưng cũng không quá vui mừng.

Thực ra, mặc dù Bá tước Stark từ khi nhậm chức Thành chủ Bontar đã luôn nhắm vào Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi, nhưng điều này cũng gián tiếp thúc đẩy sự chuyển hướng phát triển của Thương hội Tân Phi.

Kể từ khi Thương hội Tân Phi chuyển toàn bộ sang lãnh địa riêng của Hứa Dịch ở Thung lũng Rainfall, Thành phố Bontar cơ bản đã không còn là mảnh đất để Thương hội Tân Phi phát triển, vì vậy Hứa Dịch đã đi trước một bước, chuyển mục tiêu phát triển của Thương hội Tân Phi sang nơi khác.

Hiện tại, Thương hội Tân Phi đã có chỗ đứng ở Sa mạc Black Rice và Công quốc Stan, phải nói là cũng có phần nguyên nhân từ việc này.

Hơn nữa, gần đây thái độ của Bá tước Stark đã có sự thay đổi rõ rệt, bắt đầu chấp nhận hợp tác giao dịch với Hứa Dịch.

Tuy thay thế hắn ta có thể giúp Hứa Dịch và Thương hội Tân Phi giảm bớt nhiều trở ngại trong việc quy hoạch ở Thành phố Bontar, nhưng thực tế ảnh hưởng đối với Thương hội Tân Phi cũng không lớn.

Hơn nữa, trong thời gian ngắn như vậy mà lại thay một Thành chủ mới, sự phát triển của Thành phố Bontar chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Điều duy nhất Hứa Dịch hy vọng là vị Thành chủ mới này có thể giống như Bá tước Satsuma, suy nghĩ cho sự phát triển toàn diện của Thành phố Bontar, chứ không chỉ vì lợi ích của riêng mình.

Chương 757: Sao cứ phải trồng trọt?

Tháng Tư đến, cánh đồng lúa mì bao la bên ngoài Thành phố Bontar lại một lần nữa được nhuộm vàng bởi lớp rơm rạ dày đặc.

Những cánh đồng đã qua cải tạo và chỉnh trang, sở hữu hệ thống tưới tiêu hoàn chỉnh, cộng thêm sự hỗ trợ đắc lực từ các loại Cỗ máy Ma thuật Canh tác, khiến cho nông nghiệp Thành phố Bontar luôn bội thu, năm nay cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng, đối mặt với cảnh tượng mùa màng bội thu, người nông dân ngoại ô Thành phố Bontar không phải ai cũng vui mừng, thậm chí có không ít người còn mang vẻ mặt ủ rũ.

Bartle mất gần nửa tiếng đồng hồ đạp xe từ Làng Luke, cách đó hơn mười cây số, để đến Làng Mexico. Vừa nhìn thấy những cánh đồng lúa mì xung quanh, ông kinh ngạc đến mức quên cả đạp xe, suýt chút nữa thì ngã nhào.

Vất vả lắm mới giữ được thăng bằng, Bartle cũng chẳng còn tâm trí nào để ý đến chiếc xe đạp yêu quý mà ông phải dành dụm đến tám đồng vàng mới mua được cách đây hai tháng, lập tức lao vào cánh đồng lúa mì bên đường, run rẩy bốc một nắm bông lúa.

Cảm nhận trọng lượng nặng trĩu trong tay, Bartle run rẩy, bất giác buột miệng mắng chửi, rồi quay người dắt xe, tiếp tục đạp như bay về phía Làng Mexico.

Thấy Bartle điên cuồng lao tới, dân làng Mexico vội vàng tránh sang hai bên, vừa định mắng chửi, nhưng nhận ra là Bartle, họ lại phá lên cười, trong tiếng cười là sự chế giễu.

Bị dân làng chế giễu, Bartle đỏ mặt tía tai, cũng chẳng buồn đôi co, mà đạp xe thẳng đến một ngôi nhà hai tầng mới xây ở cuối làng, nhảy xuống xe, sải bước đi vào.

"Này, Sakchi, ra đây cho ta!"

Nghe thấy tiếng Bartle gọi, lão già Sakchi nhíu mày, từ từ bước xuống cầu thang.

Nhìn thấy Bartle, lão già Sakchi lại phá lên cười, chỉ vào ông ta, đắc ý nói: "Sao thế? Bartle, đến nhận thua rồi à?"

Bartle mặt mày vốn đã đen nay lại càng đen hơn, lao tới túm lấy cổ áo Sakchi, gầm lên: "Sakchi, lão già khốn kiếp! Ta coi lão là bạn bè bao nhiêu năm, lão biết rõ loại phân bón kia tốt như vậy, sao không khuyên ta? Giờ thì hay rồi, vụ mùa năm nay của Làng Luke chúng ta chắc chắn thua xa Làng Mexico các lão, giờ thì lão vừa lòng rồi chứ gì?"

Lão già Sakchi nhíu mày, gạt tay Bartle ra, hừ lạnh: "Bartle, nể mặt tình nghĩa bao nhiêu năm, ta biết ông đang bực tức nên không chấp nhặt. Nhưng ông thử nhớ lại xem, lúc trước ta nói với ông là bên ta có chỉ tiêu mua phân bón của Nhà máy Phân bón Tân Phi, hỏi Làng Luke có muốn mua không, là chính ông không tin tưởng thứ phân bón gì đó, nhất quyết không mua. Giờ lại trách ta không khuyên ông? Sao? Chuyện này mà cũng đổ hết lên đầu ta được à?"

Bartle trừng mắt nhìn Sakchi, lão cũng chẳng vừa, trừng mắt nhìn lại.

Một lúc sau, Bartle bỗng chốc xìu xuống như quả bóng xì hơi, ủ rũ ngồi phịch xuống ghế, liên tục đập đầu tự trách.

"Sao lúc đó ta lại ngu ngốc như vậy chứ! Sao lại không tin thứ phân bón kia tốt như thế? Ta đúng là hại chết cả làng rồi! Ta đúng là đồ ngu ngốc!"

Thấy Bartle tự trách bản thân như vậy, lão già Sakchi cũng không còn nhớ đến chuyện ông ta vô lý lúc nãy nữa, suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống bên cạnh, vỗ vai an ủi: "Thôi được rồi, chỉ là bỏ lỡ vụ xuân thôi mà, cùng lắm thì đợi đến vụ thu bù lại là được. Dù sao Thương hội Tân Phi cũng đã nói, sản lượng nhà máy phân bón của họ tuy tạm thời chưa thể đáp ứng đủ nhu cầu gieo trồng vụ xuân của toàn Thành phố Bontar, nhưng đến vụ thu chắc chắn sẽ không còn vấn đề gì nữa. Đến lúc đó ta sẽ nói với Cantona một tiếng, bảo cậu ấy ưu tiên phân bổ cho Làng Luke một ít."

Bartle ngẩng đầu nhìn Sakchi, trên mặt vẫn là vẻ tự trách và đau khổ.

"Nhưng vụ xuân năm nay coi như mất trắng rồi. Lão có biết, giờ đây dân làng đều biết là do ta từ chối chỉ tiêu mua phân bón mà lão cho, ngày nào cũng chỉ trích ta. Cả nhà ta giờ đây không dám ló mặt ra ngoài nữa."

"Hừ! Một lũ ngu muội, ông chấp nhặt với bọn họ làm gì?" Lão già Sakchi khinh thường bĩu môi."Yên tâm đi, ông tin ta, khi ông về nói với bọn họ, ông đã giúp Làng Luke giành được chỉ tiêu mua phân bón ưu tiên cho vụ thu, đảm bảo bọn họ sẽ lập tức quay ngoắt 180 độ, nịnh bợ ông ngay."

Bartle nghe vậy, khóe miệng giật giật, thầm nghĩ đúng là như vậy, nhưng dù sao cũng là người cùng làng, ông không thể nói thẳng ra như vậy, nên chỉ cười trừ cho qua.

"Dù sao cũng là do ta khiến vụ xuân năm nay của Làng Luke thua xa Làng Mexico, bị bọn họ mắng chửi vài câu cũng là đáng đời."

"Đáng đời cái gì!" Lão già Sakchi không khách sáo mắng."Ta nói xem, lũ người trong làng ông có phải đầu óc toàn rơm rạ không? Bây giờ là thời đại nào rồi, còn chỉ biết nhìn vào mấy hạt thóc trong ruộng? Ông cứ nói thẳng với bọn họ, thu hoạch nhiều lương

thực thì có ích gì? Cho dù không phải nộp thuế, bán hết đi thì được bao nhiêu tiền?"

"Nói như vậy cũng không đúng." Bartle phản bác."Lão xem, nhà ta hiện đang thuê bảy mẫu ruộng, vụ xuân năm nay chắc cũng thu hoạch được hơn hai nghìn cân lúa mì, nếu bán hết thì cũng kiếm được mười mấy đồng vàng. Nếu dùng phân bón, chắc chắn có thể thu hoạch bốn nghìn cân, vậy là gần ba mươi đồng vàng rồi. Không dùng phân bón, kết quả là mất toi mười mấy đồng vàng, sao không xót cho được."

"Vậy nên ta mới nói ông là đồ ngu ngốc. Ba mươi đồng vàng thì nhiều nhặn gì?" Lão già Sakchi cười khẩy."Lần trước ông còn khoe với ta là con trai ông kiếm được công việc ở Thương hội Cameron, mỗi tháng kiếm được mười mấy đồng vàng. Kết quả ông còn tiếc rẻ mười mấy đồng vàng, không thấy mất mặt à?"

"Chuyện này..." Bartle lúng túng."Đó là chuyện khác, nó tự kiếm được tiền của nó, ta đâu thể ngồi không? Ở nhà trồng trọt ít nhất cũng đảm bảo cả nhà có cơm ăn."

"Đã bảo là đồ ngu ngốc còn không chịu nhận." Lão già Sakchi trừng mắt."Nếu ông muốn trồng trọt, sao không đến Thương hội Cantonna? Hay là đến Công quốc Stan trồng trọt cho Thương hội Tân Phi? Một năm không phải lo ăn uống, lại còn kiếm được thêm cả trăm đồng vàng. Chẳng phải hơn hẳn ở đây canh mấy mẫu ruộng sao?"

"Nhưng ta luôn cảm thấy không an toàn... Ở những nơi đó, lỡ như xảy ra chuyện gì, ruộng nương mất trắng thì sao..."

"Nói nhăng nói cuội. Ông nói không an toàn, chẳng lẽ thuê ruộng của đám Quý tộc kia là an toàn? Biết đâu được lúc nào đó, bọn chúng lại thay đổi, thu hồi ruộng lúc nào không hay. Cho dù không thu hồi ruộng, hàng năm phải nộp thuế má cao ngất ngưởng, cuối cùng cũng chỉ đủ ăn mà thôi, còn làm được gì khác?

Ví dụ như con trai ông cũng đến tuổi lấy vợ rồi, chẳng lẽ dựa vào mấy mẫu ruộng của ông mà lo nổi hôn sự cho nó?" Lão già Sakchi hỏi vặn.

Bartle cười khổ: "Chắc chắn là không. Con trai ta thích một cô gái ở làng bên, kết quả nhà gái đòi hỏi phải có nhà mới và đầy đủ Máy móc Ma thuật Gia dụng Tân Phi, ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Giờ đây, nó phải vất vả làm việc ở Thương hội Cameron cũng chỉ vì muốn kiếm đủ số tiền đó."

"Cho nên ta mới nói, cứ bám víu vào mấy mẫu ruộng này thì chẳng có tương lai gì, ông còn cố chấp làm gì? Cho dù bón phân có thể tăng sản lượng thì có ích gì? Cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, chi bằng nghĩ cách khác kiếm sống."

"Nhưng ngoài trồng trọt... ta còn biết làm gì?" Bartle bối rối hỏi."Hơn nữa, ruộng nương bỏ hoang cũng không được, hàng năm vẫn phải nộp tiền thuê..."

"Ruộng nương thì đơn giản, giao cho Thương hội Cantonna trồng là được. Ông chẳng cần phải làm gì, tiền thuê ruộng cứ để Cantona lo, cuối năm Thương hội Cantonna còn chia cho ông một ít tiền lời, dù sao cũng hơn hẳn tự mình canh tác." Lão già Sakchi phẩy tay."Còn không trồng trọt thì làm gì... Cái này càng đơn giản. Hiện tại trong thành có rất nhiều Thương hội, ông muốn học nghề gì cũng được, sau đó tìm việc làm. Một tháng không nói nhiều, kiếm mười đồng vàng là chuyện dễ như trở bàn tay."

"Nhưng... ta tuổi tác đã cao, lỡ như học không nổi thì sao..." Bartle lo lắng hỏi.

"Tại sao học không được?" Lão già Sakchi trừng mắt."Nói cho ông biết, không có gì là khó cả. Tôi đến nhà máy của Thương hội Tân Phi ở Thung lũng Rainfall tham quan rồi, thật ra công việc của các công nhân đều rất đơn giản, phần lớn chỉ là lặp đi lặp lại một động tác, chỉ có một số ít yêu cầu kỹ thuật. Cho dù ông không học

được những kỹ thuật đó, làm những việc đơn giản chắc chắn không thành vấn đề, đúng không? Ngay cả những việc đó mà ông cũng không làm được, vậy thì sức khỏe vẫn còn chứ? Đến nông trường của Thương hội Amli làm việc chân tay cũng được. Gần đây Thương hội Amli không phải đang xây dựng một khu thương mại nhà ở gì đó ở Bên sông Sandy sao, đang tuyển dụng rất nhiều người, ông không bằng đến đó thử xem?"

Nghe lão già Sakchi nói vậy, sắc mặt Bartle vốn ủ rũ dần trở nên tươi sáng, trong mắt càng lộ ra một tia hy vọng và phấn khích.

Sakchi nói đúng, bây giờ thời đại đã khác rồi, những người nông dân bình thường như họ, không cần thiết phải ru rú trong nhà, bám víu vào mấy sào ruộng ít ỏi, sống lay lắt qua ngày.

Trong Thành phố Bontar, cho dù là Thương hội Tân Phi hay là các Thương hội khác, đều có rất nhiều cơ hội việc làm, hơn nữa cho dù là sức lực, thời gian hay thu nhập đều tốt hơn nhiều so với việc trồng trọt.

Đã như vậy, tại sao còn phải tiếp tục trồng trọt?

Nghĩ đến đây, tâm trạng u ám, tự trách, đau lòng và hoảng sợ của Bartle trên đường đến đây bỗng chốc tan biến, cả người như được khai sáng, trước mắt bỗng chốc trở nên rộng mở.

Chương 758: Rời đi (1/2)

Vụ xuân năm nay ở Thành phố Bontar kết thúc với một kết quả hết sức ấn tượng.

Năm ngoái, tổng sản lượng lúa mì của Thành phố Bontar đạt 330. 000 tấn, một con số vốn đã rất ấn tượng, đứng trong top đầu của cả Vương quốc Lanpari.

Đối với một thành phố có diện tích đất canh tác thuộc hàng ít ỏi như Thành phố Bontar, đây là một thành tích rất đáng nể. Mọi người đều cho rằng, với sự trợ giúp của Cỗ máy Ma thuật Canh tác, tiềm năng sản xuất lương thực của Thành phố Bontar đã được khai thác triệt để và sẽ không thể tăng thêm nữa.

Thế nhưng, vụ xuân năm nay, theo thống kê của Phủ Thành chủ, Thành phố Bontar đã thu hoạch được tới 870. 000 tấn lúa mì!

Tăng 540. 000 tấn so với vụ xuân năm ngoái!

Cần biết rằng, từ năm kia, khi Bá tước Satsuma tiến hành cải tạo đất canh tác trên diện rộng, sử dụng Cỗ máy Ma thuật Canh tác do Thương hội Tân Phi cung cấp, tất cả các vùng đất có thể canh tác ở Thành phố Bontar đều đã được khai hoang và gieo trồng. Về lý thuyết, sản lượng lương thực của Thành phố Bontar đã đạt đỉnh vào năm ngoái.

Việc sản lượng lương thực năm nay tăng đột biến là do một sản phẩm quan trọng khác của Thương hội Tân Phi - phân bón.

Theo số liệu thống kê trong vụ xuân năm nay, sản lượng của những cánh đồng sử dụng phân bón cao hơn hẳn so với những cánh đồng không sử dụng phân bón.

Thậm chí, có những cánh đồng, sản lượng tăng gần gấp đôi!

Vào mùa đông năm ngoái, rất nhiều ngôi làng ở ngoại ô Thành phố Bontar như Làng Koror, Làng Kambia, Làng Mexico... đã bắt đầu sử dụng phân bón. Phần lớn sản lượng tăng thêm trong vụ xuân năm nay là đến từ những cánh đồng đã sử dụng phân bón này.

Theo ước tính của Phủ Thành chủ, nếu tất cả đất nông nghiệp ở ngoại ô Thành phố Bontar đều sử dụng phân bón, sản lượng lương thực mỗi vụ của toàn thành phố có thể sẽ vượt qua 1 triệu tấn.

Đây rõ ràng là một con số đáng kinh ngạc.

Cần biết rằng, sản lượng lúa mì trung bình mỗi vụ của Thành phố Bontar trong những năm trước chỉ khoảng hơn 200. 000 tấn, vậy mà nay có khả năng vượt qua 1 triệu tấn.

Nếu mô hình này được nhân rộng ra toàn Vương quốc Lanpari, sản lượng lương thực thu được không chỉ đủ nuôi sống toàn bộ người dân trong Vương quốc, mà còn dư ra một lượng lớn.

Trong mắt nhiều người dân Thành phố Bontar, đây là điều khó tin, bởi trước kia, người dân Vương quốc Lanpari đã phải cố gắng lắm mới đủ ăn, nói gì đến chuyện dư thừa.

Tuy nhiên, với Hứa Dịch, điều này là lẽ thường.

Mặc dù là một quốc gia nhỏ, nhưng Vương quốc Lanpari có điều kiện địa lý rất thuận lợi. Phần lớn đất đai đều bằng phẳng, màu mỡ, rất thích hợp cho việc canh tác quy mô lớn.

Với lợi thế về điều kiện tự nhiên như vậy, nếu thiếu lương thực mới là điều đáng cười.

Thậm chí, Vương quốc Lanpari hoàn toàn có thể trở thành một

quốc gia xuất khẩu lương thực lớn.

Tất nhiên, điều này vẫn còn quá xa vời đối với Vương quốc Lanpari. Xét cho cùng, chỉ mới hai năm trở lại đây, nhờ có Cỗ máy Ma thuật Canh tác, Vương quốc Lanpari mới cơ bản giải quyết được vấn đề lương thực cho người dân.

Mặc dù sản lượng lúa mì ở Thành phố Bontar tăng vọt, nhưng lương thực dư thừa ra cũng sẽ không bị lãng phí.

Trong số 870. 000 tấn lúa mì thu hoạch được trong vụ xuân năm nay ở Thành phố Bontar, 350. 000 tấn được nộp cho Phủ Thành chủ, sau đó Phủ Thành chủ tiếp tục nộp 500. 000 tấn cho Cục Nông nghiệp để làm lương thực dự trữ quốc gia, chỉ giữ lại 120. 000 tấn để tự do sử dụng.

Tuy nhiên, đối với Phủ Thành chủ, việc xử lý 120. 000 tấn lúa mì này cũng là một vấn đề.

Trước đây, khi sản lượng lương thực của Thành phố Bontar chỉ khoảng hơn 200. 000 tấn, số lượng lương thực mà Phủ Thành chủ giữ lại chỉ khoảng 10. 000 đến 20. 000 tấn, chỉ như muối bỏ bể, chia cho mỗi người trong Phủ Thành chủ một ít là hết, thậm chí còn phải bù thêm vào ngân sách chi tiêu.

Bây giờ, đột nhiên có tới 120. 000 tấn lúa mì, Phủ Thành chủ lại không biết phải xử lý như thế nào.

Nếu là trước đây, rất đơn giản, cứ bán hết số lúa mì này đi, cũng thu về được vài chục ngàn đồng vàng, đủ để bù đắp ngân sách chi tiêu của Phủ Thành chủ.

Tuy nhiên, do Bá tước Stark nới lỏng việc thắt chặt các hoạt động thương mại, trong vài tháng đầu năm nay, thuế thương mại mà Thành phố Bontar thu được đã tăng lên đáng kể, chỉ riêng tháng 4 đã thu được gần 100. 000 đồng vàng.

Trên thực tế, hiện tại, Thành phố Bontar gần như không có bất kỳ áp lực nào về tài chính, bán hết số lúa mì này đi là điều không cần thiết.

Vì vậy, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Bá tước Stark đã quyết định xây dựng một kho lương thực riêng biệt ở ngoại ô Thành phố Bontar để lưu trữ 120. 000 tấn lúa mì, đồng thời cử một lực lượng lớn lính canh gác cẩn mật.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Vương quốc Lanpari, một thành phố tự mình xây dựng kho lương thực dự trữ.

Hành động này lập tức gây ra nhiều tranh luận trong Vương quốc Lanpari.

Nhiều người đồng tình với hành động của Bá tước Stark, cho rằng ông ta có tầm nhìn xa, hành động này có tác dụng rất tích cực trong việc duy trì sự ổn định của Thành phố Bontar.

Nếu chẳng may Thành phố Bontar gặp phải thiên tai, dẫn đến nạn đói, 120. 000 tấn lúa mì này sẽ là hy vọng lớn nhất để bảo vệ Thành phố Bontar khỏi bị hỗn loạn.

Những người phản đối cho rằng Bá tước Stark quá ích kỷ.

Nếu Thành phố Bontar đã có nhiều lương thực dư thừa như vậy, tại sao không nộp 120. 000 tấn lúa mì cho Cục Nông nghiệp để phân phối cho các khu vực khác trong Vương quốc đang còn thiếu lương thực?

Cuộc tranh luận về việc các thành phố trực thuộc Vương quốc có nên giữ lại lương thực hay không, thậm chí còn dẫn đến những suy đoán về việc liệu Bá tước Stark có ý định tạo phản hay không.

Tuy nhiên, nửa tháng sau, một sắc lệnh từ Hội đồng Vương quốc đã khiến tất cả mọi người phải im lặng.

Chương 759: Rời đi (2/2)

Nội dung sắc lệnh rất đơn giản, chỉ là một quyết định điều động, với nội dung là xét thấy Bá tước Stark có thành tích xuất sắc trong việc quản lý Thành phố Bontar, Hội đồng Vương quốc sau khi xem xét kỹ lưỡng đã quyết định điều động ông ta đến Thành phố Loren ở phía bắc Vương quốc để đảm nhiệm chức vụ Thành chủ, phát huy năng lực vượt trội của mình trong việc phát triển nông nghiệp, hỗ trợ Thành phố Loren giải quyết các vấn đề về nông nghiệp.

Mặc dù đơn giản, nhưng nội dung sắc lệnh này lại ẩn chứa nhiều điều đáng suy ngẫm.

Đầu tiên là thời gian.

Bá tước Stark được điều động đến Thành phố Bontar để đảm nhiệm chức vụ Thành chủ vào tháng 7 năm ngoái, bây giờ mới là tháng 5 năm sau, tổng cộng mới chỉ đảm nhiệm chức vụ Thành chủ Thành phố Bontar được 10 tháng.

Việc bị điều động đi nơi khác trong thời gian ngắn như vậy, chẳng phải là nói rằng ông ta không phù hợp với vị trí Thành chủ Thành phố Bontar sao?

Tuy nhiên, nếu để ý đến vị trí mà Bá tước Stark được điều động đến, bạn sẽ thấy rằng sắc lệnh này không hề có ý hạ bệ ông ta.

Bởi vì Thành phố Loren là một trong những thành phố lớn nhất ở phía bắc Vương quốc Lanpari, chức vụ Thành chủ Thành phố Loren chắc chắn cao hơn nhiều so với chức vụ Thành chủ Thành phố Bontar. Điều này cũng giống như việc Bá tước Satsuma

được điều động đến Thành phố Severre làm Thành chủ, đều có thể coi là một sự thăng tiến.

Vì vậy, nhiều người thắc mắc, liệu sắc lệnh này của Hội đồng Vương quốc là đang phủ nhận hay khẳng định năng lực của Bá tước Stark trong thời gian đảm nhiệm chức vụ Thành chủ Thành phố Bontar?

Điều đáng suy ngẫm hơn nữa là sắc lệnh đặc biệt nhấn mạnh khả năng vượt trội của Bá tước Stark trong việc thúc đẩy phát triển nông nghiệp địa phương. Việc để ông ta đảm nhiệm chức vụ Thành chủ Thành phố Loren cũng là để giải quyết vấn đề phát triển nông nghiệp của Thành phố Loren, còn đối với các khía cạnh khác thì không đề cập đến.

Điều này rất khác so với sắc lệnh bổ nhiệm Bá tước Satsuma trước đây, khi đó, sắc lệnh đã dành những lời khen ngợi có cánh cho Bá tước Satsuma trên mọi phương diện.

Tất nhiên, dù dư luận bên ngoài có bàn tán xôn xao như thế nào, nội tình bên trong có sóng gió ra sao, thì trong những ngày trước khi Bá tước Stark rời đi, Thành phố Bontar vẫn đang phát triển theo quỹ đạo vốn có của nó.

Mặc dù Bá tước Stark không công khai tuyên bố dỡ bỏ việc thắt chặt các hoạt động thương mại, nhưng từ thái độ nới lỏng và tin đồn sắp bị điều động đi của ông ta, các thương hội nhạy bén đã nhanh chóng hành động.

Thành phố Bontar, nơi vốn dĩ gần như rơi vào trạng thái trì trệ, đã dần lấy lại sức sống trong hai tháng qua. Các cửa hàng lớn nhỏ trên đường phố lần lượt mở cửa trở lại, bày bán la liệt đủ loại mặt hàng, đường phố lớn ngõ nhỏ lại tấp nập người qua lại.

Dường như chỉ trong một thời gian ngắn, Thành phố Bontar lại sắp trở về thời kỳ phồn vinh như trước khi Bá tước Stark đến.

Nhìn dòng người qua lại trên con phố bên ngoài Phủ Thành chủ, Bá tước Stark thở dài một hơi, quay người lại nhìn Hứa Dịch, người lần đầu tiên được ông ta chủ động triệu tập, nét mặt trở nên vô cùng phức tạp.

Im lặng một lúc lâu, Bá tước Stark mới chậm rãi lắc đầu nói: "Hứa Dịch, chúc mừng cậu. Cậu thắng rồi."

Hứa Dịch khẽ động, mấp máy môi nhưng chỉ để lộ một nụ cười hơi bất đắc dĩ, khẽ đáp: "Thành chủ, nếu ngài đang nói đến vụ cá cược giữa tôi và ngài, thì tôi có thể tự tin nói rằng ngài đã thua. Nhưng nếu ngài đang ám chỉ điều gì khác... thì xin thứ cho tôi không dám nhận lời khen."

Bá tước Stark nhướng mày: "Sao? Tôi sắp bị điều đi rồi, cậu vẫn chưa hài lòng sao?"

Hứa Dịch trầm ngâm một lúc, nghiêm mặt nói: "Thành chủ, ngài nên biết tôi không có ý đó. Mặc dù tôi không hoàn toàn đồng tình với lập trường và quan điểm của ngài, nhưng tôi rất ngưỡng mộ thái độ và nỗ lực của ngài vì sự phát triển của Thành phố Bontar. Về phương diện này, thực ra việc phân định thắng thua là vô nghĩa, bởi vì mục đích của chúng ta đều giống nhau. Chỉ là... chúng ta có cách làm khác nhau mà thôi."

"Cách làm sao?" Bá tước Stark cười tự giễu, suy nghĩ một chút rồi xua tay: "Thôi, nói những lời này cũng vô ích. Lần này gọi cậu đến, là vì tôi sắp phải rời khỏi đây, nên muốn nói chuyện với cậu lần cuối, hỏi cậu vài câu. Câu hỏi đầu tiên, Hứa Dịch, rốt cuộc cậu tự coi mình là một thương nhân hay là một quý tộc?"

Hứa Dịch hơi nhíu mày, đây là vấn đề mà Bá tước Stark đã nhấn mạnh ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, có vẻ như trong mắt ông ta, ông ta vẫn luôn canh cánh trong lòng về vấn đề này.

"Trước hết, tôi là một con người, sau đó, tôi là một người

Lanpari, tiếp theo, hiện tại tôi là một người Bontar, cuối cùng mới là một thương nhân hay một quý tộc, hơn nữa hai thân phận này đối với tôi đều không có ý nghĩa gì quá lớn. Thành chủ, câu trả lời như vậy, ngài đã hài lòng chưa?"

Bá tước Stark khẽ gật đầu: "Tôi đại khái hiểu ý cậu rồi. Có vẻ như tôi đã thực sự đánh giá thấp cậu, mục tiêu của cậu lớn hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Nhưng Hứa Dịch, trước khi đi, tôi phải nhắc nhở cậu một điều. Thương nhân và quý tộc dù sao cũng là hai thân phận khác nhau, sẽ có một ngày cậu phải đưa ra lựa chọn."

Hứa Dịch nhún vai, không phủ nhận cũng không khẳng định lời nói của Bá tước Stark.

Nhìn thấy phản ứng thờ ơ của Hứa Dịch, Bá tước Stark cũng không bất ngờ, gật đầu hỏi tiếp: "Câu hỏi thứ hai, Hứa Dịch, cậu thực sự không xem trọng Hoàng tử Aerick Điện hạ sao?"

Vẻ mặt thờ ơ ban nãy của Hứa Dịch lập tức trở nên ngưng trọng, khẽ nheo mắt nhìn Bá tước Stark.

Bá tước Stark vào lúc này lại đưa ra một câu hỏi sắc bén như vậy, rốt cuộc là muốn có được câu trả lời gì?